2012

Ordo Mundi 3

i Srbija, država koju su pojeli skakavci

Templari, Masoni, Iluminati, Jezuiti, Antiruska revolucija, Tavistok klinika, Bilderberg, Trilateralna komisija, Kraljevski institut, Savet za spoljne poslove, Federalne rezerve, Okrugli sto, Rimski klub, Krug, Protokoli mudrih ljudi…

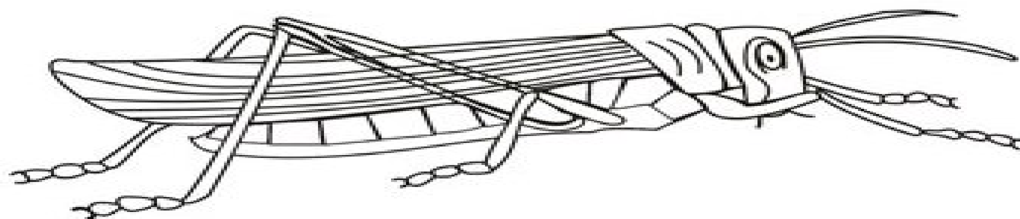
Nenad Milana Minić

Nenad Milana Minić

ORDO MUNDI 3

i

Srbija, država koju su pojeli skakavci

Ova knjiga posvećujem svima onima, retkima, koji su mi ikada i ikako pomogli. Nekima, na žalost, neću imati prilike da uzvratim po zasluzi i koliko treba, ali njihovo dobro sigurno neću nikada zaboraviti.

Istorija je nešto malo više od popisa ludosti, zločina i nesreća ljudskog roda!

Edwaard Gibbon, engleski istoričar

Grad Beograd, dan pre leta Gospodnjeg 2002.

Fabula docet - priča nas uči

Kako sam više od dve decenije zarađivao pišući, uglavnom za državu, odlučio sam, došavši do slobodnog vremena, da napišem knjigu o Novom svetskom poretku.

Iskreno, verovao sam da će mi taj posao biti zabavan i sličan nekakvoj razbibrizi s obzirom da sam se tokom profesionalne karijere, kao sekretar jedne od komisija Centralnog komiteta Saveza komunista Jugoslavije i savetnik u analitici Službe državne bezbednosti Republike Srbije, često susretao s tekstovima i poverljivim informacija koje su se, direktno ili indirektno, odnosile na ovu temu.

Pored saznanja kojim sam raspolagao odlučio sam da, sa ciljem sveobuhvatnijeg sagledavanja ove teme, prikupim još neke knjige, dokumenta, i članke iz specijalizovane, dnevne i nedeljne štampe. No, ubrzo sam se suočio s dilemom: nakupilo se toliko materijala da sam počeo da se osećam kao komarac na nudističkoj plaži; znao sam šta želim, ali nisam znao odakle da počnem.

Nakon desetak godina proučavanja dostupnih knjiga, dokumenata i tekstova shvatio sam da Alisa bolje poznaje Zemlju čuda nego ja korene savremenih svetskih zbivanja. Darvinov majmun mi je sve više postajao blizak. Posebno me je iznenadilo to što su me sva nova saznanja o Novom svetskom poretku sve više udaljavala od aktuelnih događaja i usmeravala ka davno prošlim vremenima. Postajalo je sve jasnije da koncept Novog svetskog poretka ima korene u dalekoj prošlosti i da obuhvata mnogo grupa i pojedinaca koji, svaki za sebe, imaju poseban značaj i osobenu istoriju.

Prošlost koju proučavamo je proizvod našeg uma, koji možemo da prihvatimo kao nešto valjano samo ukoliko smo u stanju da se odredimo prema onome što jeste i onome što nije. Istorija uvek nosi obeležja epohe svog autora, njegovog verovanja i životnog iskustva, koji su uvek, na neki način, uslovljeni ideološkim i drugim predrasudama njegovog okruženja. Kad je istorija u pitanju možemo, s velikom sigurnošću, reći da sve što nam nudi ima svoju, manje ili više, izraženu političku funkciju, ili svrhu, a one su obavezno povezane s nekom specifičnom socijalnom ili političkom grupom, ili

organizacijom... U svakom slučaju, uvek se može raspravljati o tome šta su prave činjenice i kako ih tumačiti, a kad je to nemoguće precizno utvrditi sporovi i razmirice mogu da potraju godinama, decenijama, pa i vekovima...

Srpska istorija je dobrano instrumentalizovana u korist štete samog naroda. Napredovanje turske države *Devlet-i Aliye-i Osmaniye* (Osmanlijska uzvišena država - zvaničan naziv turske države tog vremena) ka Evropi Srbi su prvi put sprečili u leto 1380. na Dubravnici kod Paraćina, a potom i 1386. u veličanstvenoj bici na Pločniku kod Prokuplja gde je od 20.000 akindžija (*akıncılar* - pripadnici lake konjice) poginulo njih 15.000, a sam Murat I, poznatiji kao Hudavedigjar, se spasavao bežeći od Miloša Obilića. Nakon dve godine Turci su se ponovo vratili ali ovoga puta nisu ni stigli do kneza Lazara s obzirom da ih je potukao Vlatko Vuković Kosača, gospodar Huma. O ovim pobedama se danas gotovo nigde ne govori, a svakako se o njima nemože ništa pročitati u istorijskim udžbenicima. Istorija se, prosto neverovatno, bavi samo navodnim srpskim porazom u Boju na Kosovu na Vidovdan 15. juna (po starom kalendaru) leta Gospodnjeg 1389. Mesec dana nakon ove velike bitke crkvena zvona na katedrali *Notre-Dame* u Parizu, crkvi *Sant'Agostino* u Đenovi, nedovršenoj katedrali *Santa Maria del Fiore* u Firenci... nisu prestajala da se oglašavaju u čast hrišćanske pobede i smrti Murata I (Muratova majka je bila vizantijska princeza Jelena). Nije Evropa slavila uspeh Srba u njihovoj odbrani države već su zvona zvonila u čast srpske odbrane Carstva nebeskog i Krsta časnog. Tim povodom ostaće zabeležene reči kneza Lazara Hrebeljanovića *самодрьжць вьсѣмь Србьлюмь* kako “nije važno protiv kolike sile se boriš, već kakvu Svetinju braniš!” I tako, dok su hrišćanska zvona odzvanjala, u Turskoj je došlo do svenarodne pobune zbog ovog, za njih, sramnog poraza. U tako zlokobnoj situaciji Bajazit staje na čelo Otomanskog carstva i pokušava novim ratovima da povrati Turcima samopuzdanje i spere sram i stid zbog izgubljenog Kosovskog Boja. I imao je bratoubica uspeha sve do bitke kod Angore 28. jula 1402. kada je poražen, zarobljen i utamničen sve dok nije umro 9. marta 1403.

Među sačuvanim pisanim dokumentima koji govore o srpskoj pobedi u Boju na Kosovu svakako treba spomenuti pismo kralja Tvrtka Trogiru od 1. avgusta 1389. gde on, na osnovu saznanja dobijenih od vojvode Vlatka Vukovića Kosače koji je predvodio desno krilo srpske vojske u Boju, govori o velikoj srpskoj pobedi i smrti turskog sultana i sina mu Jakuba. Zatim, u Rimskim arhivama je sačuvano i pismo Kolući Salutatija (Lino Coluccio Salutati), kancelar Firence, od 20. oktobra 1389. kralju Tvrtku, u kome se ističe kako su Firentinci među prvima imali saznanja o hrišćanskom trijumfu „kako iz prispelih glasova, tako i iz pisama mnogih ljudi“. Firentinci su srpski trijumf posebno sagledavali kroz ubistvo sultana Murata čiju pogibiju ovako opisuju: „Srećno i tri puta i četiri puta srećno dvanaest zaklete vlastele, koja je prodrevši kroz čete neprijatelja i kroz lancima uokrug vezane kamile junački došla do Muratovog šatora. Srećan nada sve druge onaj koji je vođu takve sile

mačem hrabro ubio udarivši ga u grlo i trbih“. U arhivama francuske države se nalaze dokumenta na osnovu kojih je Filip Mezijer (Philip Mezieur) zabeležio da je „Murat poražen od hrišćana i da je poginuo zajedno sa sinom u boju“. Tu je onda i jedan tipično diplomatski dokument od 28. jula 1389. u kome se tadašnje venecijansko rukovodstvo, na čelu sa duždom Antonijom Venirom (Antonio Venier), obraća Muratovom nasledniku, ne znajući još da li je to Bajazit ili Jakub, u kome stoji da se „o Boju na Kosovu razne stvari govore, kojima se ipak verovati ne može“.

Za Boj na Kosovu je vežan i lažni mit o izdajstvu srpskog velikaša gospodina (gospodin je bila titula u ono vreme) Vuka Brankovića. On je još punih sedam godina nakon Boja vojevao sa Turcima da bi, na kraju, umro u osmanlijskom ropstvu 6. oktobra 1397. Bajazit I je početkom 1398. dozvolio da se posmrtni ostaci gospodina Vuka Brankovića prenesu na Svetu goru i sahrane u manastiru svetog Pavla čiji je on najveći dobrotvor bio i gde mu je rođeni brat Grgur bio monah pod imenom Gerasim! I sada, ako su to istorijske činjenice, a jesu, ostaje pitanje: kome je i zašto bilo potrebno da od blagorodne loze, poslednjeg izdanika svetih Nemanjića, jednog časnog čoveka pretvara u izdajnika i prokletnika?!

Drugi primer krivotvorene istorije vezan je za narodno verovanje da je Marko Mrnjavčević, u narodu poznat kao Kraljević Marko, srpski junak, a on je zapravo još od 1371. bio turski vazal. Poginuo je u bici na Rovinama protiv vlaškog vojvode Mirčeta 1395. Marko je inače bio sin srpskog velikaša Vukašina koji je sa bratom Uglješom prvi počeo da rovari protiv cara Uroša, naslednika cara Dušana. I dok je Marko ili *Kralın Oğlu* kako su ga Turci zvali pristao da služi sultanu njegova mlađa braća Andrijaš i Dmitar su to odbila pa su, da se sa bratom nebi sporili, otišli u Mađarsku. Marko jeste bio srpskog roda ali je toliko bio protiv srpskog poroda da su ga Bugari smatrali svojim narodnim junakom nazivajući ga *Крале Марко, крал на българското Прилепско кралство*. I sad, opet pitanje: Kome i zašto je uopšte bilo potrebno da od njega stvara srpskog nacionalnog heroja?!

Izvorni mit o Boju na Kosovu stvorila je i negovala Srpska pravoslavna crkva u okviru koje najznačajnije mesto pripada patrijarhu Danilu Banjskom (1390.-1400.). Neposredno nakon Boja on je sačinio četiri spisa i posvetio ih knezu Lazaru. Nakon toga nastalo je još desetak dela koja dosta precizno iznose tok samog Boja ali i sve ono što mu je prethodilo i sve ono što se nakon njega događalo. Srbi su ovaj mit prihvatili sa sve dušom, ne odričući ga se i kada im je bilo jasno da im nemože pomoći. Tako su se, sa sve dušom, uvek opredeljivali za beznadežnu stvar i podizali na unapred izgubljene ustanake.

Na žalost, zahvaljujući austro-ugarskoj propagandi i pojedinim Srbima koji su zapravo bili i ostali *Vienna Stallbursche* (bečki konjušari) ova su dela potisnuta i uklonjena od očiju javnosti. Ovi *Stallbursche* su išli čak tako

daleko da su srpsku srednjovekovnu književnost nazivali „bolesnom“!

Da u Srbiji nije bilo i da još uvek nema bečkih konjušara sigurno je da bismo svi u školi učili kako je Boj otpočeo nakon što su knez Lazar i srpska vlastela u crkvi Samodrež primili pričešće. Učili bismo i da je početak kraja Boja otpočeo nakon što je desno krilo srpske vojske, predvođeno gospodinom Vukom Brankovićem, desetkovalo tursko levo krilo predvođeno Bajazitom i otpočelo napad na centralni deo turske ordije iza koje se nalazio sultan Murat. U pratnji dvanaest viteza do Murata se, sat ili dva posle podneva, prvi probio Miloš Obilić i sultana prvo ranio kopljem, a potom ga sasekao mačem. Boj je ovim bio okončan, a Turci su se dali u panično bežanje. Na bojnom polju je tako ostala srpska vojska koja ga je počela napuštati tek oko tri sata kada se i knez Lazar sa nekoliko vitezova uputio ka crkvi *Самодреж* kako bi služio službu Bogu na zahvalnost. Nakon što su se Srbi razišli na Gazimestan (mesto heroja) se vratio Bajazit kako bi preuzeo tela oca i brata kojom prilikom je čuo da je knez Lazar, sa malom pratnjom, u *Самодрежу*. To je ovaj, treba reći, hrabri ratnik iskoristio kako bi opkolio crkvu i ubio srpskog kneza. Tako je knez Lazar postradao ne u Boju već u crkvi posvećenoj Usekovanju glave svetog Jovana Krstitelja.

O Boju su, na ovaj način i po ovom sledu događaja, pisali turski hroničari (hodže) ali i trgovci iz Đenove, Firence, Pariza i Marseja koji su ceo tok Boja posmatrali sa jednog od obližnjih brda. Upravo su ovi trgovci i proširili priču o veličanstvenoj hrišćanskoj pobedi i slavi srpskog viteštva. U njihovim zapisima se može naći i podatak da su se u Boju po prvi put, sa obe strane, koristili topovi koji su, iako dobrano neprecizni, podigli dosta buke i prašine.

I za datum kada se odigrao Boj na Kosovu može se reći da je, ne slučajno, onakav kakav danas jeste. Ipak, valja znati da je Stefan Lazarević poznat i kao Stevan Visoki, podižući Mramorni stub na mestu pogibije svoga oca kneza Lazara na stubu ostavio zapis o datumu Kosovske bitke.

„*И све ово речено сврши се*
Лета 6897, индикта 12, месеца 15, у дан уторак,
А час је био шести или седми,
Не знам, Бог зна“.

Na Smederevskoj tvrđavi slovima je ispisano da je Đurđ Branković Smederevac (drugi sin Vuka Brankovića i Mare, ćerke kneza Lazara) tvrđavu sagradio 6938. Kralj Milutin je podigao crkvu Joakima i Ane u Studenici 6822, a crkvu Svetog Đorđa u Starom Nagoričanu 6821. godine. Sveti Sava je na Karejskoj isposnici na Svetoj Gori uklesao u kameni nadvratnik tekst: „*Због тога писах и потписах свој рукопис, 6707. године*“. Tako, ako ni zbog čega drugog, zbog elementarne istorijske pismenosti treba znati da srpski narodni kalendar računa vreme od nastanka sveta, a to je datum kada je prvi čovek,

Adam, stvoren: u podne, u petak, na dan prolećne ravnodnevice, 5508 godine pre nove ere. Ovaj datum je u VII veku, kada su prvi Srbi počeli da prihvataju hrišćanstvo, potvrdila i Vaseljenska patrijaršija u Konstantinopolju.

No, krivotvorenje istorije ne mora biti tako direktno kao što su navedeni primeri. Ona se veoma često krivotvori i kroz prećutkivanje određenih istorijskih zbivanja koja tako polako blede iz svesti naroda. Primer *par excellance* za ovo je priča o srpskom Prvom i Drugom ustanku. Kad danas čitate o Prvom ustanku iz 1804. stičete utisak da se Srbi nikada pre toga nisu dizali protiv turskog zuluma. A, sve će biti da tako biti neće. Pobuna naroda iz 1804. je u svesti srprskog naroda poznata kao Kara Đorđev rat (Kara Yorgi Savaş) dok se Drugi ustanak iz 1815. ispravno naziva Miloševa buna. Pre ovih srpskih buna poziva na oružje bilo je bezbroj, a izvesno jedan od najpoznatijih je **Banatski ustanak** iz 1594. Te godine Srbi u oblasti Banata, koji je tada bio u sastavu otomanskog Temišvarskog vilajeta, su pokrenuli veliki ustanak pod vođstvom episkopa vršačkog Teodora Nestorovića, bana Save i vojvode Velje Mironića.

Banatski ustanak je započeo upadom Srba iz Erdelja i ubrzanim proterivanjem Turaka iz Vršca, Bečkereka, Bečeja, Titela, Lipova... Celokupno srpsko oružje je tada bilo pod zastavama sa likom svetog Save. Međutim, Srbi nisu mogli protiv Turaka sami da se bore već su, verujući rečima pape Klementa VIII o novom hrišćanskom savezu, računali na austrijsku pomoć koja, naravno, nikada nije stigla. Kada je izostanak pomoći iz Beča postao izvestan Sinan-paša Beogradski je naredio da se vojske budimskog i temišvarskog paše spoje i da se na bojno polje protiv Srba donese zelena zastava Muhameda iz Damaska na kojoj je pisalo - أشهد أن لا إله إلاّ الله ، وأشهد أن محمد رسول الله (Svedočim da nema boga do Allaha i da je Muhamed Božiji poslanik). Umesto da se povuku Srbi su na čelu sa episkopom Teodorom izašli na megdan i u krvavoj bici bili poraženi ali po cenu koju Turci nikako nisu mogli da oproste. U znak odmazde Turci su **episkopa Teodora** u Vršcu živog odrali, a odmah potom, po naređenju Sinan-paše, preneli mošti svetog Save iz manastira Mileševa u Beograd i 27. aprila ih spalili na Vračaru, najvišoj koti grada Beograda.

Mnogi neznaju priču o Jovanu Nenadu, potomku vizantijskih i srpskih vladara. Bitkom na Mohačkom polju 29. avgusta 1526 Turci su uništili vojsku ugarsko-češkog kralja Ljudevita Jagelovića (II. Lajos magyar király), koji je i sam tu poginuo. Posle ove bitke Ugarska prestaje da postoji kao nezavisna država, a njena teritorija biva podeljena između Turskog i Habzburškog carstva. Kako je u Ugarskoj došlo do borbe oko vlasti situaciju je iskoristio Jovan Nenad ili *Cserni Jován* kako su ga Ugari zvali pa se sa svojom srpskom četom pojavio između Tise i Dunava. Nakon samo par uspešnih prepada na Turke uspeo je da ih protera iz Bačke, a potom oslobodi i delove Banata i Srema. Tako Jovan Nenad stvara nezavisnu srpsku državu sa prestonicom u

Subotici gde se i krunisao za srpskog cara. Na vrhuncu moći imao je više od 15.000 vojnika koji su, pod rukovodstvom vojvode Radoslava Čelnika, uspešno odbijali sve turske napade. Nastojeći da obezbedi što brže priznanje srpske države Jovan Nenad osniva i državni resor za spoljne poslove na čijem su čelu nalzili učeni i uvaženi iriški vojvoda Jovan Dolić i Fabijan Literat, franjevački sveštenik iz Iloka. Evropski dvorovi su se intresovali za njega, a engleski poslanik Valop (John Wallop) otposlao je u London depešu naglašavajući da je novostvorenena srpska država respektibilna sila sa „9.000-10-000 vojske svih nacija“. Kako ni države ni carstva nema bez vere Jovan Nenad odmah počinje da pomaže i mrežu pravoslavnih manastira (Vojlovica, Mesić, Zlatica, Hodoš, Drenovac, Sveti Đurađ) sa željom da se oni u najvećoj meri uključe u obrazovanje naroda.

No, nakon što se situacija u Ugarskoj konsolidovala Zapoli Janoš (Zápolya János), erdeljski vojvoda i knez i osmanski štićenik, pokreće vojsku na Nenada i Srbe koji su na sve načine pokušavali da izbegnu borbu na dva fronta. U dve velike bitke Srbi su do nogu potukli Ugare koje su predvodili njihovi plemići Laslo (László Csáky) i Perenji (Perényi Péter). Posle ovih pobeda Jovan Nenad srpskoj državi čak pripaja i deo Transilvanije sa gradom Aradom. No u trećoj bici, na Sedfalskom polju (Sződfalvi csata) u blizini Segedina, Srbi koji su, pre bitke, izdvojili znatne snage za očekivani napad Turaka, pretrpeli su odlučan poraz protiv brojčano gotovo dvostruko jačih ugarskih snaga na čijem su se čelu nalazili biskup Čibak Imre (Czibak Imre) i Perenji Peter, ugarski knez kome je car Jovan Nenad poštedeo život u Seleškoj bici (Szőlősi csata). Iako je na Sedfaldu poginulo oko 5.000 Srba Jovan Nenad je brzo konsolidovao svoje redove (oko 6.000 vojnika) i prepremio se za novi sukob do koga nikada nije došlo jer su ga ugarski agenti Sebešti (Sebestyén Vid) i Ištvan (István Zákány) ubili u Tornjošu, nedaleko od Segedina, 25. jula 1527. Odsečenu glavu cara Jovana Nenada ugarskom kralju je predao Balint Torok (Bálint Török), komandant vojske sa kojom su Srbi trebali da se sukobe. O srpskoj državi koju je stvorio car Jovan Nenad se nije govorilo gotovo puna četiri veka, a onda su Srbi u Vojvodini 1927. odlučili da mu u njegovom prestonom gradu Subotici podignu spomenik sa natpisom: „Tvoja je misao pobedila“. Spomenik su 1941. mađarski fašisti srušili, a glavu odvojili od trupa.

Poznat i svakako vredan pomena i sećanja je i ustanak koji je 9. februara 1788. pokrenuo **Koča Anđeljković** iz sela Panjevaca kod Jagodine. Kada je čuo da se Austrija sprema da Turskoj objavi rat on je prešao u Kovin gde je okupio oko 500 srpskih dobrovoljaca i sa njima odmah prešao u Srbiju. Na svojoj zemlji on, samo nakon dve nedelje borbe, zauzima Požarevac, Kolare, Palanku, Batočinu i Bagrdan u svojoj rodnoj Jagodini. Sa pojačanjem koje dovodi Jovan Branovački broj srpskih ustanika se povećava na gotovo dve hiljade, a kada su im se pridružili frajkori Mihaila Mihaljevića Turci bivaju proterani i iz Šabca i Valjeva. Na čelu srpskih ustanika je gotovo od samog

početka bio i **episkop Jovan Jovanović** koji je u ime krsta časnog i carstva nebeskog pozivao ljude na ustanak i bodrio sve borce nalazeći se u prvim borbenim redovima. Iako su Srbi postigli niz značajnih pobeda bilo je jasno da bez pomoći Austrije neće moći da sačuvaju oslobođene teritorije. No, iako je toga bio svestan i Beč, komandi austrijskog korpusa pod baronom Lihtenštajnom (Baron Von Lichtenstein) i maršalom Laudonom (Ernst Gideon Freiherr von Laudon) nije ni padalo na pamet da se upusti u ozbiljnije sukobe sa Turcima. Istina, zadivljen hrabrošću i uspesima srpskih ustanika Josif II iz dinastije *Habsburg-Lothringen* dodeljuje Koči Anđelkoviću čin kapetana ali odbija da vojno pomogne Srbe. Tako je, usled izostanka pomoći austrijske soldateske, Hasan-paša sa svojih deset hiljada vojnika uspeo, u boju kod Brzaske, da pobedi izmorene i malobrojne Srbe. Tom prilikom je zarobljen kapetan Anđelković koji će samo par dana kasnije, zajedno sa episkopom Jovanom, biti pogubljen nabijanjem na kolac. Danas je ovaj srpski ustanak poznat pod nazivom **Kočina krajina** - po teritoriji koju su srpski ustanici oslobodili i jedno vreme držali slobodnom.

Usled ovako pisane istorije danas gotovo da i nema Srbina koji zna da je poslednji vladar srednjovekovne Srbije bio despot **Pavle Bakić**. Posedovao je velika imanja oko brda Venčaca u Šumadiji gde je živeo i stolovao. Narod ga je poštovao i to ne samo zbog njegove neizmerne hrabrosti i čestitosti već i zbog njegovog visokog obrazovanja (govorio pet jezika). Bakića je poštovao i austrijski car Ferdinand I (Ferdinand I.Kaiser des Heiligen Römischen Reiches) koji mu 20. septembra 1537. dodeljuje, u znak zahvalnosti za pomoć u borbi protiv Turaka, titulu srpskog despota u Ugarskoj. Car je Bakiću dodelio i mnoga imanja: *Lak, Győr, Szombathely, Hédervár* i dr. Bakić je, nek ostane zabeleženo, poginuo u bici kod Gorjana 9. oktobra 1537. kada ga je, bežeći sa bojnog polja sa Osmanlijama, izdao austrijski general Hans Kacijaner (Hans Katzianer). Njegovu glavu veliki vezir Mehmed-paša Sokolović šalje u Carigrad, a mnogo godina kasnije – 1557. izdaje se berat o obnavljanju Pećke patrijaršije. Na čelo Patrijaršije dolazi brat od strica Mehmed-paše Makarije Sokolović koji će tako postati prvi patrijarh Srpske pravoslavne crkve kada je ona obnovljena na temeljima nekadašnje autokefalne crkve sa sedištem u Peći. Nakon Makarija na patrijaršiski presto dolazi njegov bratanac Antonije Sokolović, pa Gerasim Sokolović, Jerotej Sokolović, Filip Sokolović i Savatije Sokolović koji će postati poznat kao ktitor manastira Pive – najveće crkvene građevine (Crkva Uspenja Presvete Bogorodice) izgrađene za vreme turske vlasti. Ako znamo, a znamo, da sadašnja Srpska pravoslavna crkva predstavlja obnovljenu Pećku patrijaršiju onda treba da znamo da kao vernici dugujemo toliko toga dinastiji Sokolovića (Ferhad-paša Sokolović, Mustafa-paša Sokolović, Mehmed-paša...) koja je, iako na najvišim položajima Osmanliske imperije, zaslužna za obnavljanje Srpske pravoslavne crkve i očuvanje srpskog jezika koji je u njihovo vreme bio drugi zvanični jezik Osmanlijskog carstva.

Valja znati da je u periodu od 1543. do 1612. maternji jezik 13 velikih vezira (predsednika vlade) i sedam njihovih zamenika i 23 vezira bio srpski. Valja znati da je osam kapudin-paša (admirala), tridesetak guvernera provincija i bezbroj velikih defterdara (šefovi finansija) i najviših administrativnih službenika govorilo srpski kao svoj maternji jezik. Kod nas se odavno ne uči u školama da su na prostorima Osmanlijske imperije u službenoj upotrebi bila četiri jezika: **turski** kao jezik za svakodnevne razgovore; **arapski** kao vrhovni religijski jezik s obzirom da je na njemu napisan Kuran; **persijski** kao književni i, naravno, **serbski** (Sırpça) kao jezik diplomatije i vojske. I sultani su govorili *Sırpça* jer se smatralo da samo neobrazovani ne govore ovaj jezik.

Mitropolija sremsko-karlovačka poseduje spis koji je publikovan i u njihovom *Godišnjaku* iz 1839: "*Старо сербско благородство из XI, XII, XIII, XIV века – Именаа старих благородних сербских домородаца, са њиховим грбовима који се у оригиналу могу наћи*". Prema ovom spisu Mitropolije serbske porodice su popisane ovim redom: Kovačevići, Predijevići, Drubajevići, Sagrelovići, Lebibratići, Sitničići, Kadunčići, Kostanići, Rešerevići, Vojkovići, Slilovići, Sokolovići, Gradanovići, Glavići, Tomanovići, Kozačići, Žarkovići, Rasprokovići, Himarovići, Ohmučevići, Kastriotići, Černojevići, Balšići, Korčinići, Neorići, Jeronići, Cvetinanići, Đipanovići, Vukotići, Sladojevići, Kotromanići, Nemanjići, Kopčići, Mirovlašići, Miljenovići, Saimirovići, Kneževići, Tasovići, Bosnići, Zubići, Tvorikovići, Lučići, Miljkovići, Mergnanovići, Brajkovići, Rubići, Burmazovići, Zlatonosovići, Kopljevići, Vladimirovići, Bogašinovići, Dubašinovići, Mrnjavčevići, Dukadinovići, Čikarići, Radijedovići, Crikalovići, Novakovići, Grubkovići, Bilazići, Mankovići, Rezići, Dičnići, Ljubetići, Koralovići, Didlovići, Klešići, Oblačići, Margušići, Zjendisalići, Mehlinići, Kupritići, Križići, Kukretići, Starsarovići, Hrabrenovići, Bjelovići, Debilići, Mirilovići, Klupkovići, Maupovići, Deškovići, Ugrenovići, Pazagići, Stankovići, Kupljenovići, Sestrići, Kalići, Smokrenovići, Brizojevići, Parmezanovići, Branilovići, Tolivići, Vojkovići, Vilići, Podrojčići, Bakići, Bibići, Markovići, Pikominići, Markovčići, Masnovići, Obilići, Kosovići, Krasijevići, Krasojevići, Prelazovići, Bezonpankovići, Ljubinkovići, Suvići, Orlovići (direktni preci Obrenovića), Subići, Muzevići, Rajkovići, Divovići, Marulovići, Senčevići, Nemičići, Blotijevići, Dunčići, Denovići, Tugovići, Zvjezdići, Miroslavići, Brankovići i Milišići.

Ovih nekoliko primera pokazuju samo delić krivotvorene ili prećutkivane srpske istorije u kojoj je, onima koji su je pisali, bilo važno da predstave Srbe kao vekovne turske robove, a nikako kao narod koji se 500 godina borio protiv okupatora i čiji pojedinci, i kada su postajali saradnici okupatora i njegov važan činidbeni deo, nikada nisu zaboravljali ko su, šta su i odakle su. To krivotvorenje istine i nije ništa novo jer je, kao i prostitucija, u korpusu najstarijih zanata na svetu. Džordž Orvel (*Eric Arthur Blair*) u svom romanu *1984* piše: „Onaj ko kontroliše prošlost, kontroliše sadašnjost, a ko kontroliše

sadašnjost određuje budućnost“! Baron Minhauzen (Hieronymus Carl Friedrich Freiherr von Münchhausen) nije, kao što neki misle, izmišljena ličnost. Ne, na žalost, on je odistao postojao, živeo i radio u vojvodstvu Welfa *Churfürstentum Braunschweig und Lüneburg*, a za sobom je evidentno ostavio neviđeni broj kopiladi! Napomenimo samo još i to da upravo iz ovog nemačkog vojvodstva još od 1714. dolaze i aktuelni vladari britanske krune.

U deo iskrevljene srpske istorije spada i poznati slogan *Samo sloga Srbina spasava*. Iz razloga konstruisanja priče o navodnoj vekovnoj neslozi Srba neko je promovisao priču kako su to upozoravajuće reči svetog Save, a zapravo se radi o stihovima iz pesme *Jeka od gusala* koju je 1859. sastavio Jovan Dragašević, tada pitomac Vojne akademije i potonji počasni general. Ova pesma je bila rado izvođena u vojsci, a u narodu su se naročito rado pevali sledeći stihovi:

Pa čuj Srbe, o počuj me brate,
Ova patnja nek je nauk za te:
Izvan tebe tražićeš badava
Samo Sloga Srbina Spasava
Tako Srbu piše i na grobu.

Tokom cele istorije, a danas više nego ikada pre, pojedinci govore da sve što čine rade za dobrobit običnih ljudi. Ovde treba znati da su ti obični ljudi tek prosečno inteligentni i ispod proseka obrazovani. Pa zašto bi se onda neko bogat i moćan, neko k’o dvoglavi Arapin ima sve što mu i treba i ne treba, zalagao za dobrobit tih prosečnih? Zašto bi se naš dvoglavi Arapin, uopšte, zalagao za demokratiju u kojoj će upravo većina prosečno inteligentnih i ispod proseka obrazovanih odlučivati o upravljanju državom. Da li je, a sve će biti da jeste, Arapin pronikao u suštinu Isusovih reči: “blago siromašnima duhom, njihovo je carstvo nebesko”. Tim prosečnim naš Arapin ne dozvoljava da upravljaju njegovim imanjima, firmama, akcijama ili čim već ali im zato velikodušno nudi da u igri zvanoj demokratija upravo oni odlučuju o ljudima koji će upravljati državom. Zna naš Arapin, kao i svi drugi njemu slični, da je suština demokratije u prikrivanju klasnih suprotnosti, neutralizaciji socijalnih tenzija, obmani potčinjenih i poniženih i njihovoj trajnoj marginalizaciji.

Ono što svi znamo, i što više nije sporno, je da ovi naši dušebrižnici nikad ne bi postali lepi i moćni da na tom putu nisu stvarali one kojima sada, navodno, žele da pomognu. Od kada je sveta sva društva su stvarana baš zbog tih malih, običnih ljudi. Nijedno istorijski poznato društvo nije nastalo radi bogatih i moćnih. Svet nikad nije osmišljavan radi nečije koristi! Ili, možda jeste? A, ako jeste, onda možemo govoriti o zaveri bogatih radi sopstvene koristi i to po cenu stvaranja velike bede i patnje ostalih... Jer, kako bi rekli stari Latini: *Dominium invito non adquiritum* - svojina se ne može steći protiv svoje volje.

Svestan toga, odlučio sam da celu priču počnem *ab ovo* - od jajeta, od samog početka, odnosno da se vratim u 3500.g.p.n.e. Pri tome, važno je da naglasim da ovo što pišem ne činim sa namerom da nekog o nečemu, ne daj Bože, podučim. Ovo je moja priča, i ništa više od toga. *Solo una storia*!

Na kraju ove knjige nećete naći Bibliografiju, popis mnogih knjiga, članaka, novinskih isečaka, citata iz enciklopedija i pozivanja na relevantna dokumenta. Ne, ovo je samo jedna priča nastala kao deo moje ljudske potrebe da ono što naučih prenesem dalje. Takođe, tekst koji se nalazi pred Vama nije naknadno doterivan već je sve *pièce touchée* – taknuto maknuto, rekli bi šahisti. Sve što budete pročitali je iz „prve ruke“, iskreno i bez naknadne pameti i stoga ne zamerite na mogućim greškama. Jedinu bitnu intervenciju na tekstu načinio je moj dobar poznanik Slobodan Nenin, književnik i novinar, koji je tekst podelio na poglavlja kako bi bio pregledniji.

I na kraju, šta mi je reći nego ponoviti onu latinsku *Dixi et salvavi animam meam* – Rekoh (napisah) i spasih svoju dušu.

Poglavlje prvo
SUMER

Mesopotamija na grčkom (*Μεσοποταμία*) znači *Između dve reke – međurečje*; u geografskom smislu, to je pojam za teritoriju između reka Tigra i Eufrata. Velik broj arheoloških istraživanja nedvosmisleno nam je ukazao da o Mesopotamiji možemo govoriti kao o mestu gde je počela da se rađa savremena civilizacija.

Oko 3760.g.p.n.e. na ovo područje su se sa Tibeta – iz jedne kotline okružene snežnim vrhovima Himalaja, doselili i trajno nastanili Sumerci – narod bele puti i plavih očiju, razvijene kulture i, za ono vreme, velikog znanja. Život u Mesopotamiji Sumerci su organizovali u njenom južnom delu (na severu su živeli Asirci) i to u i oko dvanaest gradova: Ur, Uruk, Lagaš, Nipur, Eridu, Kiš, Akad, Adab, Kulab, Isin, Larsa i Ngirsu. Svi gradovi su bili okruženi odbrambenim bedemima koji su pružali efikasnu zaštitu od raznih nomadskih plemena, a pre svega od ratobornih Akađana. Najstariji grad je bio Eridu, međutim Ur, u Kaldeliji, s oko 20.000 stanovnika je bio najveći i najznačajniji. U centru svih sumerskih gradova nalazio se zigurat (hram) *E'kur* oko koga su bile izgrađene najvažnije administrativne zgrade, trgovački i zanatski objekti, a tek potom su se širile stambene četvrti sa kućama od ćerpiča dimenzija od 100 do 600 kvadratnih metara. *E'kur* je inače bio svojevrsna religiozna struktura koja je, ne retko, bila spojena sa drugim većim kompleksom hramova. Ovi gradovi predstavljaju prvi početak stvaranja gradskih naselja u ljudskoj istoriji.

Najveći broj ljudi u Sumeru živeo je u gradovima baveći se proizvodnjom predmeta od metala i keramike, trgovinom, naukom... Da bi to bilo moguće Sumerci su razvili intenzivnu poljoprivredu, stočarstvo i ribolov. Kompleksnim sistemom kanala navodnjavali su velike obradive površine, a vremenom su pripitomili mnoge divlje životinje koje su koristili za ishranu. Količina proizvedene hrane bila je dovoljna za celokupno stanovništvo, ali je značajan deo preostajao i za trgovinu sa susednim narodima kojima su, osim hrane, nuđeni i najfiniji zanatski predmeti.

Sumerci su bili poznati i kao umešni metalski radnici koji znalački koriste zlato, srebro, bakar i bronzu. Pored ovog, oni su počeli da koriste i mnoge

nove materijale, među kojima je najpoznatije staklo, a točak koji su konstruisali je verovatno jedno od najvažnijih svetskih otkrića. Pored svojih zanatskih veština u svoje vreme bili su poštovani i kao izvanredni poljoprivrednici i stočari. Kako se Mesopotamija nalazi ispod izoheje (koja označava južnu granicu padavina), odnosno kako u njoj i po osam meseci nema kiša Sumerci su razvili kompleksan i vrlo efikasan irigacioni sistem. Tako su došli do većeg broja godišnjih žetvi što im je omogućilo stvaranja viškova hrane, neophodne za kontinuiranu ishranu gradskog stanovništva i trgovinu.

Pored unapređenja poljoprivrede i razvoja zanatstva Sumerci su razvili i klinasto pismo koje nije jezik, već sistem pisama koji su koristili za zapisivanje različitih jezika. Neovisno od toga koji su jezik zapisivali *grafeme* koje su oni koristili bile su u obliku klina i to tako što je pisar utiskivao trščani stilus u glinene pločice koje su potom sušene na suncu. Sumersko klinasto pismo se sastojalo iz hiljada simbola koji su označavali slogove, reči ili gramatičke oznake. Paralelno sa razvojem pisma oni razvijaju i matematiku tako da su prvi kreirali pisani brojni sistem gde im je osnova bila 60 – seksagezimalni brojni sistem. Ovaj matematički sistem je funkcionisao teko što su brojevi od jedan do šezdeset nastajali kombinacijom elemenata jednog desetočlanog i jednog dvanaestočlanog ciklusa. Radi što boljeg planiranja unapredili su i astronomiju; podelili su godinu na dvanaest meseci, a potom su, željni predviđanja budućih događaja, osmislili i usavršili astrologiju sa svim astrološkim znacima. To je zapravo ono što mi danas poimamo kao znake zodijaka koji odražavaju figurativnu putanju Sunca koje prolazi kroz dvanaest velikih sazvežđa tokom jedne godine. Izraz *zodijak* je uzet iz prostog razloga s obzirom da su sazvežđa zapravo personifikovana životinjskim oblicima. Za sumerske religiozne hramove *E'kur* Herodot (Ἡρόδοτος Ἁλικᾱρνασσεύς), otac istorije, je govorio da su to bile zapravo svojevrsne astronomske opservatorije koje su, pored toga, predstavljale i spomenik bogu.

Sumerskim gradovima, koji su bili male države, upravljali su monarsi, odnosno sveštenici-kraljevi poznati kao *énsi*. Oni su komandovali vojskom, sudili u svim građanskim ili trgovačkim sporovima, predvodili religiozne obrede i td. Sumerci su, ne bez razloga, verovali da njihovi monarsi poseduju znanja drevnih civilizacija i da su najbolji, najmudriji i najmoralniji među njima. Sumerski monarsi primali su vladarska ovlašćenja od bogova pa je tako ovozemaljski vladar bio i nadzornik kojem su poverena na upravu sva božanska imanja. Svoja ovlašćenja kralj je koristio preko niza sveštenika-birokrata, koji su bili dužni da ga slušaju i bezpogovorno sprovode njegove odluke. Sumerci su osmislili i sveobuhvatan pravni sistem za čiju primenu je bila odgovorna centralna vlast s kraljem na čelu. Svi zakoni su bili pisani i morali su se poštovati, ali nisu važili za sve podjednako. Naime, pošto su Sumerci bili klasno društvo zakoni su se u celosti primenjivali na običan narod, a na više klase samo selektivno. Arheolozi se danas slažu da je čuveni Hamurabijev zakon samo inoviran sumerski zakon.

Pored svega što su nam Sumerci ostavili, možda su, na kraju, ipak najvažniji njihovi zakoni i religija (Izraz religija vodi poreklo od latinskog *religare* povezati, svezati). Religija je za njih bila osnov života jer su verovali da su bogovi stvorili sve na svetu, pa i sam svet koji je samo jedna velika ravna ploča koja pluta po moru beskonačnosti. Religiozna učenja su im, po njihovom shvatanju, bila predata od strane prethodne (četvrte) civilizacije, a koja ih je primila od Svetog duha, odnosno Univerzalnog energo-informacionog polja kako bi se to danas tumačilo. Čoveka je, shodno ovom verovanju, stvorio Bog sa ciljem da mu služi na zemlji, a zagrobni život je za Sumere bio samo smisleni nastavak zemaljskog obitavanja. Bili su mnogobožci i njihovi bogovi (**Enlil** - bog vazduha, tvorac sveta, vladar čovečanstva i bog koji je birao i krunisao sumerske kraljeve; **Enki** - bog slatkih voda, mudrosti, zaštitnik umetnosti, zanatstva, književnosti i nauke; **Ninlil** - Enkijeva žena, smatrana je za boginju majku; **Nana** - bog meseca, je u sumerskom verovanju važnije božanstvo od Sunca. Potom tu su još i bogovi Baba, Nanše, Niniša, Ningiri, Nisaba, Ninurtu, Utu, Lilit...) su bili veoma moćni; kontrolisali su sve prirodne sile. Pokolenjima su ostavili niz poruka o svojim božanstvima – Anu-na-Kijima (Annu = *nebesa*, na = *i*, Ki = *zemlja*) koji, očigledno, ni do danas nisu adekvatno protumačeni. Božja volja se na zemlji pokazivala na razne načine, a sveštenici su bili božji ljudi s posebnim privilegijama. Vrhovni Božji predstavnik bio je kralj, koga su Sumerci doslovce zvali *Velik čovek*.

Božje kuće su bili hramovi u kojima su živeli sveštenici, sveštenice i razni umetnici. U njima su se obavljali verski obredi, ali i poslovi od interesa za državu. Hramovi su se nalazili u centru svih gradova i oko njih se odvijao sav svakodnevni život. Unutrašnjost hramova bila je od postojanog ćerpiča, a sa spoljne strane se koristio glazirani ćerpič sa adekvatnom dekoracijom. Visina hramova je varirala ali je uglavnom bilo 33 kaskada (16 malih, 16 srednjih i jednu veliku) od kojih je svaka imala naziv po nekoj od tada poznatih zvezda. Vrh hramova je bio zaravnjen i njemu su mogla da pristupe samo najviši sveštenici. Ova mesta su, zapravo, bila najviše tačke gradova, s kojih su sveštenici gledali u bogove i opštili s njima. Bogovi su im bili poznati po dobroti i praštanju, ali im nisu bili strani ni izlivi ljutnje. Božiji gnev se ispoljavao kroz haos i čitav niz nesreća, uglavnom izazvanih vremenskim nepogodama (vetrovima, jakim kišama, poplavama, sušama, zemljotresima...). Jedan takav bes bogova prouzrokovao je *Veliki potop* nakon koga su Sumerci nestali, ali ne i njihova civilizacija.

Postoje mnoge verzije ove priče o *Velikom potopu*, ali se čini da je samo jedna prava i to ona Sumerska. *Eridu Genesis* - sumerska priča o Velikom potopu otkrivena je tek 1914. godine i tada su naučnici shvatili da su sve potonje priče o potopu, kod Akađana, Vavilonaca, Asiraca i, pre svega, kod Jevreja, samo interpretacije onoga što su Sumerci ostavili za sobom. Prema sumerskom zapisu *Eridu Genesis* bogovi, pre svih *Enlil*, su rešili da unište sve ljude (ne navodi se razlog zašto) ali se *Enki* pobunio i odlučio da spase

čovečanstvo tako što će poštedeti pobožnog i čestitog kralja Ziusudru. *Enki* daje kralju uputstva kako da spase sebe i život oko sebe (nedostaje deo teksta u kome je opisana gradnja broda). Nastavak teksta govori o strašnim vetrovima i kišama koje su trajale sedam dana i noći i velikom potopu koji je tada nastupio. Nakon tih sedam dana i noći pojavio se Utu na nebu, a Ziusudra, kad je shvatio da je spašen, prinosi žrtvu bogovima u znak večne zahvalnosti. Po izlasku sa broda Ziusudra se nastanjuje u Dilmunu – obećanoj zemlji i prebivalištu bogova.

Danas je jasno da se Veliki potop odista dogodio, naravno ne u Biblijskim proporcijama, i da je tom prilikom stradalo gotovo celokupno sumersko stanovništvo i svi njihovi gradovi. U prošlom veku arheolozi su kraj iskopina najvećeg sumerskog grada Ura otkrili naslage gline od oko dva i po metra. Kasnija istraživanja pokazala su da sloj gline, koju je pre više hiljada godina nanela voda, zahvata površinu veću od 100.000 kvadratnih kilometara što je upravo površina doline između Tigra i Eufrata. Iz istorijskih knjiga možemo videti da su se preživeli Sumerci, u traganju za novim životnim prostorom, podelili u dve grupe – manju i veću, i uputili na različite strane sveta. Razlozi za napuštanje Mesopotamije, odnosno Sumera, ležali su u činjenici da broj preživelih nije mogao da obnovi sve porušeno niti da se odbrani od vekovnih neprijatelja Akađanja i Elamita, njihovih starih suseda koji su se svojim bogovima klanjali, pre svega na jugu Mesopotamije oko mesta *Abu Salabikh*, odnosno na prostorima istočno od Sumera i Akada koja su, što se potopa tiče, bilo znatno manje pogođeno velikim vodama. Nakon ovoga na prostorima Mesopotamije započinje elamski period koji se danas smatra početkom istorije Irana.

Manja grupa Sumeraca i njihov pravac kretanja iz Mesopotamije nikada nije bio ozbiljno istraživan i, što se glavnih istorijskih prikaza ovog perioda i regije tiče, kao da nikada nisu ni postojali. Međutim, nekolicina istoričara je gotovo bila opsednuta baš ovom zaboravljenom i izvesno zapostavljenom grupom Sumeraca. Danas se osnovano pretpostavlja da se ova grupa priključila poslednjim pripadnicima plemena „belih ljudi plavih očiju“ koje je iz Indije krenulo, krećući se u pravcu kretanja Sunca - od istoka ka zapadu, put Evrope da bi se tamo, konačno, nastanilo na delu Jugoistočne Evrope (Balkan). Beli ljudi plavih očiju ili *Ārya* kako su ih Sumeri zvali su govorili sanskritskim jezikom *ārya-bhāšā* – starodavnim indoiranskim ili arijskim jezikom iz koga su nastali svi indo-evropski jezici. Najveći poznavaoci ovog jezika kao što su Fritc Stal (Frits Staal), Antoni Varder (Anthony Kennedy Warder), Vilijam Vitni (William Dwight Whitney), Salmon Ričard (Salomon Richard) i dr. konstatuju da se u najstarije očuvanoj gramatici sanskrita – *Ashtadhyayi* (što znači osam poglavlja) reč *Serbh* (pojam za rod, ljudsko seme i pojedinca) pojavljuje u gotovo svim potonjim jezicima nastalim iz sanskrita: Kod Persijanaca reč *Sarb* znači glava; kod Arabljana, Haldejaca i Jevreja reč *Srb* označava slobodnog čoveka; kod Belorusa reč *Сјарбы* označava moćne ljude;

Ukrajinci za gospodare kažu *Сирбин* i td.

Ruska reč za Srbe je *Се́рбы*, a isto tako nazivaju i ljude koji su pre oko tri hiljade godina pre Hrista iz Indije došli u Mesopotamiju, oko reka Eufrata i Tigra, i odakle su se, nakon neke velike kataklizme, preselili u Malu Aziju, a potom i Evropu. Rusi kulturu ovih ljudi nazivaju *Сру́бная культу́ра* i o tome su pisali mnogi, a posebno lingvista Vasili Abaev (Васи́лий Ива́нович Аба́ев) i istoričar, arheolog i profesor na Moskovskom univerzitetu Aleksandar Veljtman (Алекса́ндр Фоми́ч Ве́льтман). Veljtman krajnje nadahnuto, u knjizi *Atila i Rusi* (Аттила и Русь IV и V века) štampanoj 1858. godine, razvija tezu kako su *Казакú* (Kozaci) nastali mešanjem lokalnog naroda i Srba. Između ostalog on navodi kako u XIX veku oko reke Volge, kao nekada pored Urala i Dona, reč *Се́рбы* označava porodicu, rod, a da kod Belorusa reč *Сјарбы* znači silu, dok Ukrajinci gospodare nazivaju *Сирбин*.

Prvi spisi u kojima se spominju Srbi vezani su za grčke istoričare Herodota (Ἡρόδοτος Hēródotos) i Diodora sa Sicilije (Διόδωρος Σικελιώτης) koji su pisali o jezeru *Serbonis* (Σερβυνιδοζ) u Egiptu, a koje je dobilo ime po istoimenom narodu. Čuvene istoričare podržava i rimski senator Tacit (Publius Cornelius Tacitus) koji o Srbima (Serboi) govori kao o plemenu koje iz jugozapadne Azije u Evropu dolazi preko obala *Pontus Exinus* (Crnog mora). O Srbima sredinom II veka nove ere piše i Ptolomej (Claudius Ptolemaeus): „Srbi mahom žive između Kerunijskih planina i reke Pa“. Dalje, Ptolomej, koji je bio rimski građanin u Egiptu i koji je pisao isključivo na Grčkom, govoreći o rimskoj provinciji *Pannonia* naglašava kako je srpski grad *Serbinum* jedan od većih i lepših.

No, među prvim tekstovima u kojima se Srbi direktno dovode u vezu sa plemenom *Ārya* je spis sa početka XIV veka poznat kao *Kronika tak řečeného Dalimila*. Iako nema jedinstvenog stava o tome ko je autor ovog prvog spisa na češkom jeziku ipak se pretpostavlja da je njegov autor sveštenik Dalimil (Meziříčský) koji kaže: „Srbi su narod koji je skoro tri hiljade godina pre Hrista napustio Indiju i odatle se preko Južne i Male Azije nastanio na prostore Jugoistočne Evrope (Balkan)“.

Mnogi savremeni istoričari, a pre svih oni iz Nemačke, kada danas pišu i promišljaju o poreklu Srba ne retko se pozivaju na pisanje vizantijskog cara, pisca i istoričara Konstantina VII Porfirogeneta (Κωνσταντίνος Ζ΄ Πορφυρογέννητος, rođen 905. umro 959.). Porfirogenetova vladavina, s političke tačke gledišta, nema nekog posebnog značaja, ali je zato njegova književna delatnost jedna od najvažnijih u vizantiskoj kulturnoj istoriji. Porfirogenet oko sebe nije okupljao ratnike već sposobne i obrazovane ljude, koji su mu pomagali oko pronalaženja i obrade materijala za pisanje dela iz istorije i drugih nauka. Na žalost, najveći deo njegovih spisa nije pronađen ali među onima koji su sačuvani izdvajaju se odlomci iz spisa ***O***

izaslanstvima, ***O** vrlinama i porocima*, ***O** sentencijama*, ***O** ratnoj veštini* i ***O** javnim govorima*. Čuvena je Konstantinova knjiga ***O** temama (De thematibus)*, posvećena uređenju države, kao i spis ***O** upravljanju carstvom (De administrando imperio)* u kojem mnogo piše o narodima s kojima je Vizantijsko carstvo dolazilo u dodir, i u kome nalazimo i podatke o doseljavanju Srba, odnosno Sarbana kako ih je nazivao, na Balkansko poluostrvo u VII veku.

U spisu ***O** upravljanju carstvom* Porfirogenit piše kako su balkanski Srbi došli iz zemlje *Bojky*, koja se na zapadu graniči sa Franačkom, a na istoku sa današnjom Poljskom i da su tu Srbi „**prebivali od početka**”. On posebno ukazuje na moćni savez Srba (*Wenda*, na nemačkom), koji je suvereno vladao ovim prostorima i to tako što je držao mnoštvo utvrđenih gradova među kojima posebno ističe Stargrad (danas *Oldenburg* blizu granice sa Danskom), pa Lupek (danas *Lübeck* na Baltiku) i potom *Vinet*-u, njihovu prestonicu i najveću luku na Baltičkom moru.

O moći srpskog grada *Vinet*-e u IX veku piše i Ibrahim ibn Jakub (إبراهيم بن يعقوب), izaslanik Kalifa od Kordobe Abd ar Rahman III (عبد الرحمن الثالث). U svojim spisima on *Vinet*-u opisuje kao veličanstvenu luku sa dvanaest kapija koje čuva vojska superiornija od svih ostalih sila na severu Evrope.

Gotovo istim rečima *Vinet*-u 1075. godine opisuje i nemački srednjovekovni hroničar Adam (Adamus Bremensis). U svojim spisima (*Liber I*, *Liber II*, *Liber III*, *Descriptio insularum aquilonis* i *M. Adami epilogus ad liemarum episcopum*) poznatim pod jedinstvenim nazivom *Gesta Hammaburgensis ecclesiae pontificum* on izlaže situaciju u severnoj Evropi od 788. pa sve do sredine XI veka i tom prilikom posebno se osvrće na moć i uticaj *Vinet*-e kao glavnog grada *Wenda* (Srba) koji su, u mnogo čemu, bili superiorniji u odnosu na svoje neposredne susede - dva stara nemačka plemena Sasa (Saxones) i Dane (*Dane* ili *Dani* po kojima je kasnije Danska dobila ime).

Nemački hroničar iz XII veka Helmond (Helmond von Bosau) piše o ruševinama veličanstvenog starog grada *Vinet*-e, između ušća reke Odre i grada Kamenja u današnjoj Pomeraniji, koji su nastanjivali pripadnici raznih srpskih plemena. Pored detaljnog opisa kuća Helmond beleži i sledeće: „*Ovaj grad bio je najveći od svih koji okružuju Evropu i koji su nastanjivali Sloveni zajedno sa drugim narodima, Grcima i Varvarima, a kada su naišli Saksonci i oni su dobili dozvolu da stanuju u njemu*.” Jasno je dakle, zaključuje Helmond, ko je ovde bio stranac, a ko doseljenik. *Vinet*-a koja se nalazila na samom ušću Odre u Baltičko more poplavljena je 1159. godine kada je danska flota koja je napala grad uspela da uništi odbrambene nasipe. Poslednji ostaci grada nestali su pod udarima valova sredinom XVI veka. Danas se u *Wòlin*-u, *Zinnowitz*-u i *Usedom*-u nalaze muzeji i održavaju festivali posvećeni *Vinet*-i.

O Srbima u XII veku pisao je i Nestor Kijevski (Нестор Київський), srednjovekovni monah iz Kijevsko-pečerske lavre koji je napisao neke od najstarijih ruskih spisa (Kijevske Rus'i; Život svetog Teodozija; Čitanja o kneževima Borisu i Glebu i td). U svojoj Hronici minulih leta zapisao je kako je slovenska civilizacija nastala u predelu Dunava odakle se raširila na sve četiri strane sveta. Nestor posebno naglašava kako je Nojev sin Jafet, nakon Potopa, stigao do Dunava i odlučio da se tu nastani i otpočne potpuno novi život. Jafetovi naslednici su poznati kao Nova Rasa, a istorija ih pamti, prvenstveno, kao Rase, Rasene ili Rašene koji su vremenom osnovali i svoju državu Rašku. Prvobitna država Srba - Raška, bila je u slivovima reka Lima, gornje Drine sa Pivom i Tarom, dolinom Ibra i gornjim tokom Zapadne Morave sa glavnim gradom Rasom, odakle i naziv Raška. Prvi srpski vladar, za koga se danas po osnovu postojećih istorijskih spisa zna, bio je Samovlad koji se na prestolu ustoličio 492 god. po Hristu. Tokom svojih 38 godina vladanja Samovlad je srpske zemlje značajno proširio tako da su se one prostirale od Stare Planine do Rila pa do Jadranskog mora, i od niže Avlone do Portoroža.

Jedan od onih koji se ozbiljno i sistematski bavio istorijom i poreklom Srba bio je Austrijanac Sigismund Herbeštajn (Sigismund Freiherr von Herberstein) istoričar, diplomata i član Saveta Svetog Rimskoh Carstva (Sacrum Romanum Imperium). U svom delu *Rerum Moscoviticarum Commentarii* (Moskovski zapisi) štampanom 1549. godine za potrebe austrijskog dvora Herbeštajn objašnjava, kao autoritet za rusku istoriju, da su Srbi stariji od Rusa i svih ostalih slovenskih naroda i da se, prema mišljenju svih tada relevantnih istoričara, njihov dolazak na prostore Evrope može odrediti kao početak evropske istorije.

Do gotovo identične spoznaje o poreklu Srba došao je i mađarski grof i Austro-Ugarski državnik Benjamin Kalaj (Béni Kállay de Nagy-Kálló). Kalaj koji nikada nije bio naklonjen Srbima u svojoj istoriji srpskog naroda *Geschichte der Serben* štampanoj u Lajpcigu 1878. piše: “Po ispitivanju najboljih naučnika svi slovenski narodi u prastaro doba nazivali su se Serbi”.

Čuveni francuski slavista i profesor na Sorboni Robert Siprijan (Robert Cyprien) zaključuje 1852. u svom spisu Svet grčko-slovenski (*Monde gréco-slave*) da su Srbi najstarije stablo među slovenskim narodima i da ih je zapadna istorija pogrešno nazivala Vendima. Siprijan je razvio i teoriju o poreklu svih Slovena od Iliro-Srba, tj od Podunavskih balkanskih Srba, koji su se prostirali od Baltičkog i Crnog mora do Kavkaza i Kaspijskog jezera. Srbe Donjeg Dunava on naziva Proto-Srbi ili Prvobitni Srbi i za Proto-Srbe tvrdi da su tu od pre Mojsija. A za kasniji dolazak Srba na Balkan Siprijan kaže da su oni samo došli sabraći u pomoć u borbama protiv Rimljana. U ovom kontekstu treba naglasiti i da Lužički Srbi za sebe kažu da su oni iz balkanske Srbije, što svojim delima potvđjuju nemački istoričari Setgen (Schottgen) i Krajsih (Kreysig), uzimajući za osnov ista imena ljudi, reka, planina i drugih

geografskih pojmova.

Slovački istoričar i filolog Pavel Šafarik (Pavel Jozef Šafárik) pišući o korenima Slovenau svom delu *O poreklu Slovena po Lorencu Surovjeckom* (Über die Abkunft der Slawen nach Lorenz Surowiecki) štampanom 1828. kaže da su Sloveni na prostore Jugoistočne Evrope stigli gotovo tri hiljade godina pre Hrista i da ni za jedan evropski narod, osim za Slovene kao najbrojniju etničku i lingvističku grupu, nema konkretnih dokaza o njihovom eventualnom poreklu iz Indije. U knjizi *Slovanské starožitnosti* koju je 1837. štampao u Pragu Šafarik piše: „Srbi žive u Evropi od najdavnijih vremena, a njihovo poreklo nas vodi do najdalje prošlosti“. Pišući o Dušanovom Zakoniku koji je i prvi srpski ustav Šafarik kaže: “Ovaj Zakonik je Srpsko običajno tradicijom osveštano pravo i ova odlika nesme da se rasplinjava nekakvim neodređenim opisima”!

Konstantin Jiriček (Konstantin Jireček), češki istoričar, u svojoj knjizi *Istorija Srba* (Die Handelsstrassen und Bergwerke von Serbien: historisch-geographische Studien) iz 1879. piše kako staroserbska država nije nikada imala stalne prestonice jer je vladalac veći deo godine provodio na putu, idući iz jednog dvora u drugi. No, kako su se početkom drugog milenijuma imena država ne retko davala prema prestonim gradovima i „ime Srbije najpoznatije u zapadnoj Evropi izvedeno beše od prestonice velikog župana, grada Rasa grčki Ρασον, na reci Raškoj, kod današnjeg Novog Pazara. U ovoj tvrđavi u gradu Rasu bila je, još u doba Komena, s vremena na vreme, vizantijska posada koja je motrila na srpskog vladara. Prvi trag da se Srbija naziva imenom ***Rassia***, ***Raxia*** odnosno ***Rascia*** nalazimo u izveštaju t.z. Anzberta - *Magni comitis de Sarvia et Crassia* - o trećem krstaškom ratu... U mletačkim ispravama sasvim je običan naziv ***rex Rassie*** ili ***Raxie***, docnije ***imperator Raxie***, i najzad, ***despotus Rassie***. U Ugarskoj, a isto tako i u papskoj kancelariji, takođe se stalno upotrevljavaju izrazi ***regnum Rascie***“.

Svoju pažnju Srbima i srpskom rodu posvetili su i najznačajniji nemački filosof Hajdeger (Martin Heidegger) i Niče (Friedrich Wilhelm Nietzsche), radikalni nemački filosof, filolog, pesnik, psiholog i jedan od najvećih modernih mislilaca uopšte. Pišući o logosu (λόγος) Hajdeger upozorava da se prvo treba zapitati kako je nastala logika? Šta je uslovilo njen nastanak? Pitanja koja postavlja Hajdeger su kako λόγος postaje suština mišljenja, kako dolazi do iz-stupanja i na-stupanja λόγος i kako taj λόγος kao um i razum dolazi do gospodarenja nad bitkom u početku grčke filozofije. U jednom momentu on upućuje na činjenicu da je λόγος kao temeljni filosofski pojam antike, u stvari srpska reč koja se izvodi iz reči *раз-лог*. S druge strane, Niče koji je kao mladić bio opsednut Rihardom Vagnerom (Wilhelm Richard Wagner) komponovao je oko tridesetak dela, a svom prvencu iz 1862. dao je naziv *Serbischer Märsch*!

Na kraju, pomenimo i nemačkog orijentalistu i vodećeg intelektualca sredinom XX veka Valetra Vusta (Walther Wüst), rektora Univerziteta u Minhenu (Ludwig-Maximilians-Universität München) i člana Anenerbe (Ahnenerbe - Studiengesellschaft für Geistesurgeschichte, Deutsches Ahnenerbe e.V). Za Anenerbe je važno reći da se sastojala iz 41 instituta koji su se, svaki u svom domenu, bavili istraživanjem praistorije, arheologije i misticizma. Pod njenim okriljem su se, zbog značajnih finansijskih sredstava kojima je raspolagala, od februara 1936. pa sve do sredine 1945. sprovodila gotovo sva arheološka istraživanja. Članovi Anenerbe su bili mnogi poznati nemački intelektualci i akademici ali i strani naučnici među kojima je švedski istraživač Sven Hedin (Sven Anders Hedin) bio izvesno najpoznatiji i najuticajniji.

Jedno od mnogobrojnih istraživanja koje je finansirano od strane Anenerbea bilo je i ono koje su 1938. poduzeli profesor Univerziteta u Frankfurtu dr Franc Althajm (Franz Altheim) i njegova saradnica Erika Trautman (Erika Trautmann) na Bliski istok. Cilj ove misije bio je da se otkrije suština borbe za prevlast unutar Rimskog carstva, a za koju se, inače, pretpostavljalo da se vodila između nordijskih i semitskih naroda. Nakon putovanja kroz Atinu, Istambul i Damask Althajm i Trautmanova sa ekspedicijom stižu u drevni Bagdad gde ih dočekuje Fric Groba (Eric Grobba), nemački izaslanik. Preko nemačke ambasade organizovan im je susret sa lokalnim istraživačima, a potom i prevoz do parćanskih i persijskih ruševina u južnom delu Iraka i kasnije do Vavilona. U gradu Asura ekspedicija se srela sa vođom beduinskog plemena *Shammar* i nekadašnjim komandantom Kemel korpusa (Northern Camel Corps) šeikom el Javarom (Adjil el Yawar). Uz njegovu podršku ekspedicija je nastavila put ka ruševinama drevnog grada Hatra koji se nalazi u iračkoj oblasti Al DŽazira 110 km jugozapadno od Mosula, a koji je, u svoje vreme, bio na granici Rimskog i Persijskog carstva. Zahvaljujući svojim arapskim vezama ekspedicija je prikupila mnogo dokumenta koji su sa saznanjima Anenbergove Tibetanske ekspedicije iz 1937. godine navele Valtera Vusta (Walter Wust), profesora i rektora Minhenskog univerziteta, da 1939. kaže kako se od svih evropskih naroda samo Srbi spominju u *Rig Vedi*. Po njemu, u ovoj najstarijoj vedskoj zbirki himni, Srbi se spominju kao *Srbinda* što, primećuje i obrazlaže Vust, odgovara srpskoj reči *Srbenda*. Šta više, Vust objašnjava kako srpska reč ***Srbenda***, kao ***Srbinda*** u sanskritu, označava nekoga ko nikad ne zaboravlja na svoje korene i tradiciju i koji, zbog svega toga, jeste najbolji i najpoštovaniji.

U okviru izdanja Instituta za orijentalne studije Bečkog univerziteta (Wiener Zeitschrift für die Kunde des Morgenlandes) Vust objavljuje svoju studiju *Uber das Alter des Rgveda und die Hauptfragen der indoarischen Fruhgeschichte* u kojoj doslovce piše: *Srbinda wurde demnoch soviel heissen wie Herr, Furst, Erster der SRB-s und mit einer Bedeutungsentwicklung, die aus vedischer und nachvedischer Zeit gelaufig ist, darnach die Srb's selbst*

(Srbinda bi, koliko ja znam, značilo isto što i vlastelin, princ, prvi među Srbima, sa značenjem koje je nastalo u vedskom i postvedskom vremenu, i bilo rasprostranjeno i među samim Srbima za njih same).

Važno je znati da se većina srpskih reči vezanih za religiju kao što su: crkva, kandilo, oltar, post, bog, višnji i mnoge druge nalaze u sanskrtu, zajedno sa nacionalnim obeležjima: svilen jelek, anterija, opanak. Profesor Radmilo Stojanović, učenik Mihaila Petrovića Alasa i Milutina Milankovića, sin velikog srpskog matematičara i tvorca kibernetske teorije Koste Stojanovića, uoči smrti je, kao jednu od svoje dve velike želje, naveo kako bi voleo da “budući poznavaoci otkriju dubinske gramatičke i sintaksičke srodnosti između sanskrita i srpskog i ispod naplave tuđih uticaja otkriju i razjasnie najstarije, najkarakterističnije i najupornije slojeve srpskog bića, osvetljavajući istovremeno jezičke uzroke slaganja i neslaganja, razumevanja i nerazumevanja sa drugim entitetima. Srpstvo ima srpski jezik, a ako je biće jezik i ako je on najbliži rođak sanskrtu, onda se dubina srpskih korena mora meriti jezikom. Samo sanskrt može biti etalon!”

Profesor Stojanović je na svojim predavanjima voleo da podseti prisutne kako je još u najstarijoj gramatici na svetu, napisana od strane čuvenog Paninija (Pāṇini) iz Kandahara u Indiji, zapisano da sanskrit u svojoj osnovi predstavlja završeni ili savršeni jezik. Onaj, dakle, jezik kome ništa više nije potrebno niti dodati niti oduzeti. Sanskrit složene gramatike, čistih vokala i velike transparentnosti, predloga gotovo da nema i svaka reč u rečenici, bez obzira na broj reči u njoj, može da zauzme mesto sveke druge reči, bez ikakvih posledica po smisao izraza. Svojom pričom o sanskritu Stojanović je zapravo želeo da ukaže na činjenicu da suština proučavanja sanskrita leži u tome da se uoče zaboravljeni elementi jezika koji su još živi u srpskom i da se obnovi ono što je izgubljeno u toku vremena. Stojanović se sve do smrti zalagao za obnovu srpskog jezika koji je, naročito tokom XIX veka, osakaćen čime je naneta neizmerna šteta srpskom biću jer, kako kaže Edvard Sapiro (Edward Robert Shapiro), “Prava je iluzija zamišljati da se čovek prilagođava stvarnosti u osnovi bez upotrebe jezika i da je jezik samo slučajno sredstvo za rešavanje specifičnih problema opštenja i razmišljanja.”

Za istoriju, zapadnu svakako, je od sankrita – jezika koji se nikada nije menjao, *Ārya* i onih koji stoje iza ovog naziva bila važnija veća grupu Sumeraca koju je predvodio sveštenik koga su jednostavno nazivali *Lugal* (Kralj ili veliki čovek). Ova grupa Sumeraca se uputila ka Nilu, odnosno Egiptu, gde su živela mnoga plemena specifične kulture i vere. Sumerci su, do tada, s njima vekovima uspešno trgovali i razmenjivali mnoga iskustva. S druge strane, odlazak u Egipat za njih nije bio drastična promena jer su Egipćani s Sumercima delili mnoge kulturološke sličnosti i bili veoma gostoljubiv narod.

Broj Sumeraca koji su stigli u Egipat nije bio mali ali su se oni relativno brzo asimilovali. Vrhovni sumerski sveštenici su nakon nekog vremena najveći deo svojih Božijih znanja iz matematike, astronomije, astrologije i td. prepustili Egipćanima. O ovom sumerskom *davanju* se dugo ništa nije znalo već se za mnoge stvari verovalo da su plod egipatske kulture. Međutim, čuveni francuski areheolog Pol Emil Bota (Paul-Émile Botta) je 1843.g.n.e. pronašao palatu Sargona II (Šarru-kinu, na akadskom), kralja Asirije, i u njoj, i oko nje, na hiljade glinenih pločica na kojima su klinastim pismom zapisani mnogi detalji iz njihovog života. Sadržaj sumerskih pločica je bio tajna sve dok se nemački lingvista Georg Grotefend (Georg Friedrich Grotefend) nije studiozno posvetio prevođenju klinastog pisma koje je, na kraju, prihvaćeno kao posebno sumersko pismo koje danas slovi za najstarije. Grotefend se posebno iznenadio kada je otkrio da su Sumerci imali zapravo dva jezika: muški i ženski; tek tada su naučnici dešifrovali tekstove sa glinenih pločica iz palate kralja Sargona II i spoznali da su mnoge stvari za koje se verovalo da su proizvod staroegipatske kulture zapravo ponikle u Sumeru. Najvažniji su svako zapisi-kodeksi ponašanja poznatih kao *Ur-Nammu* nastali još za vreme treće dinastije Ura u južnoj Mesopotamiji 2112. g.p.n.e.

U ovom kontekstu je interesantno potsetiti se da je ceo koncept Astronomije, s krugom od 360 stepeni, zenitom i horizontom, delo starih Sumeraca. Zodijak kakav danas poznajemo je njihova tvorevina, zasnovana na verovanju u dvanaest bogova. Njihovo poznavanje kretanja Sunca i Meseca dovelo je do stvaranja prvog kalendara, koji su koristili Egipćani i Grci. Sat od šezdeset minuta, i minut od šezdeset sekundi, je njihovo otkriće zasnovano na seksagezimalnom sistemu ($1+24/60+51/60^2+10/60^3$). Mnoga sumerska otkrića je danas teško, ako ne i nemoguće, objasniti ako se zna da je njihova civilizacija trajala nešto više od 2000 godina, a da nebeski ciklus koji su oni precizno odredili traje skoro 26000 godina. Odista, kako je moguće da je jedno, s današnje tačke gledišta, prvenstveno lovačko i zemljoradničko društvo došlo do tako sofisticiranih znanja?

Mnoga znanja koje se danas pripisuju Egipćanima, kao što vidimo, su zapravo učenja koja su sa sobom u Egipat doneli Sumerci. Egipćani su ih dodatno produbili i počeli praktično da primenjuju. Najveći broj piramida koje su sagrađene između Gize i El Fajuma danas više ne postoje – uništene su. No, od svih sačuvanih egipatskih piramida (antičko egipatska reč za piramidu je ***mr***) najviše interesovanja privlače tri u Gizi: Keopsova ili Velika piramida, Kefrenova i Mikerinova. Sve one, iako različite po veličini, imaju određene konstante koje su veoma intrigantne. O čemu je reč može se najbolje sagledati na primeru Keopsove, odnosno Velike piramide kako se najčešće naziva.

Jedna stranica ove piramide izgrađene, prema savremenim istoričarima, 2500 g.p.n.e. – iznosi tačno osminu minuta stepena u dužini, a to je deo mere Zemljinog obima - minut je šezdesetina stepena. Baza Velike piramide iznosi

oko 230 metara. Ako pomnožimo 230 sa 8, a zatim sa 60, pa onda sa 360, dobijamao otprilike četrdeset hiljada kilometara – što je zapravo dužina ekvatora. Piramide su faktički projektovane uz pomoć merne jedinice koja se temelji na Zemljinoj veličini, a to je 1 podeljen sa 216.000. Naime, grčka merna jedinica za dužinu je stadij koji ima 600 grčkih stopa. Ako bismo Zemljin obim (216.000) podelili sa 360 stepeni u krugu, dobili bismo da jedan stepen ima tačno 600 grčkih stopa, odnosno 1 stadij. Ispada da su Egipćani 2500 g.p.n.e. znali tačan obim Zemlje. Pored toga, odnos širine osnove i visine jednakostrane piramide jednak je 2Pi. Pi je matematička konstanta čija je vrednost 3,14 a u Keopsovo doba izvesno nije bila poznata. Visina piramide je 147,5 metara, a kada ovaj broj pomnožimo sa milijardom dobijamo tačnu razdiljanu između Zemlje i Sunca. Na kraju, položaj piramida u Gizi potpuno se poklapa, u vreme njihovog nastanka, sa položajem tri zvezde u sazvežđu Oriona, koje su Egipćani poistovećivali sa Ozirisom.

Takođe, sve piramide, ma gde građene, usmerene su u pravcu severnog magnetnog polja planete (29°58′45.25″N,31°08′03.75″E). Isto, sve piramide, ma gde građene, sa sobom nose tajne poruke. U svim do sada otkrivenim i istraženim piramidama pronađeno je oko 800 izreka za koje se dugo mislilo da je svaka celina za sebe. Međutim, danas naučnici otkrivaju da se kombinacijom izreka dobijaju različiti tekstovi i da su svi oni, ma kakav redosled izreka da uspostavite, uvek smisleni. Takođe, sve do XX veka se verovalo da egipatske slike koje prikazuju ljudske figure sa dve leve ruke predstavljaju jednostavnu grešku umetnika, odnosno njegovu nezainteresovanost za detalje. Kada su naučnici izučavajući rimske statue konjanika otkrili da konj sa podignutom levom nogom označava konjanika koji je izgubio bitku, a da propet konj označava da su i konj i konjanik nastradali u bici okrenuli su se ponovo egipatskim slikama. Odmah je utvrđeno da slike ljudi sa dve leve ruke zapravo znače da je slika nastala nakon njihove smrti; ljudi sa normalnim rukama slikani su za života; oni sa jednom uzdignutom rukom u laktu imali su jedan status u društvu, a oni sa dve drugi i sl. Takođe, naučnici danas znaju da krune koje su nosili egipatski kraljevi, odnosno faraoni nisu među sobom bile različite samo iz estetskih razloga; one su jasno određivale ulogu i položaj svog vlasnika u njegovom političkom, duhovnom i moralnom statusu.

Hijeroglifsko pismo je za vreme faraona predstavljalo osnovni pisani način komunikacije. U to vreme oko 1.000 simbola je bilo u svakodnevnoj upotrebi i onaj ko ih je sve znao smatrao se za pismenog čoveka. Tumačenje hijeroglifskih zapisa sve do 1822. godine nije bilo uspešno, a tada je njihove tajne, uz pomoć kamena iz Roste (La pierre de Rosette), otkrio i dešifrovao francuski naučnik Žan Šampolion (Jean-François Champollion). Do tada naučnici nisu pravili razliku između prikaza osoba koji su na telima imali, kako ko i kako gde, po jednu tačkicu. Verovalo se da se radi o majstorskoj grešci ili nekoj posebnoj oznaci distinkcije. Međutim, utvrđeno je da se tačkice, bez obzira na broj ličnosti na kojima se prikazuju, uvek pojavljuju na

samo nekom od devet precizno lociranih delova tela. Kada su spojili tih devet tačkica dobili su preciznu sliku ljudskih žlezda: hipofize, hipotalamusa, epifize, tiroide, grudnjače, pankreasa, jajnika, odnosno testisa i nadbubrežne žlezde. Proizilazi da su stari Egipćani znali za važnost ovih ljudskih centara koji bitno utiču na fizički, duhovni i emocionalni život čoveka.

Danas svi znamo da su osnivači geometrije i aritmetike u šestom veku pre Hrista bili Tales (Θαλῆς) i Pitagora (Πυθαγόρας). Ono što nam kroz sistem obrazovanja nije nikada predočeno je činjenica da su njih dvojica, pre nego što su postali poznati po svom učenju, više godina proveli u Egiptu. Pitagora je, na primer, imao osamnaest godina kada je na Olimpijskim igrama pobedio sve svoje protivnike u pesničenju. Tada su Grci prvi put čuli za njega i to ga je proslavilo. Nakon toga, sa željom da se duhovno uzdigne, on provodi kod Talesa nekoliko meseci ali ubrzo, po nagovoru samog Talesa, odlazi u Siriju kod feničanskih mudraca. Iz Sirije prelazi u Libiju da bi na kraju stigao u Egipat. Pitagora je prepešačio sve od Nila do obale Eufrata, od Tebe do Vavilona. U hramovima na obalama Nila provodi dvadesetak godina gde su ga svakodnevno podučavali egipatski sveštenici. Iz Egipta on prelazi u mesopotamsku prestonicu Vavilon gde boravi punih dvanaest godina učeći od vavilonskih pisara i magova. Nakon višedecenijskog učenja vraća se u Grčku ali je, iste godine, napušta i trajno se nastanjuje u italijanskom gradiću Krotonu. Tu osniva svoju čuvenu filosofsko-versku Školu koja će trajati punih 150 godina i koja, za sve vreme postojanja, nije imala više od 218 učenika.

Od svojih učenika Pitagora je zahtevao da se pridržavaju sledećih načela:

1. da je stvarnost u svom najdubljem nivou matematičke prirode
2. da se filosofija može iskoristiti za duhovno pročišćavanje
3. da se duša može uzdići do jedinstva s bogom
4. da određeni simboli imaju mistični značaj
5. da se sva braća reda moraju pridržavati zaveta odanosti i tajne

U Krotonu Pitagora svojim učenicima prenosi tajne vezane za poseban način odevanja (uvek je bila obavezna bela odeća kako bi se i najmanja nečistoća lako videla) i ishrane (nikad se nije jelo meso i nikada se nije smela dostići puna sitost), uči ih obavezama međusobnog poštovanja, pomaganja i zajedništva, moralnim doktrinama (osnovno je bilo poštovanje starijih, jer ono što je vremenom ranije zaslužuje veće počasti) i starim i tada već skrivenim tajnama matematike, muzike i astronomije. U svom obraćanju učenicima voleo je da kaže kako su ono što će čuti zapravo samo sećanje na prvobitna, od ove stvarnosti skrivena stanja i znanja. Škola je bila ustrojena kao bratstvo - svojevrsna tajna organizacija, a sve sa ciljem da njena znanja ne budu otkrivena nedostojnim, odnosno ljudima loših namera. Sva svoja znanja Pitagora je učenicima prenosio usmeno i nikada ništa pisano nije iza sebe ostavio. Ono što se o njemu može naći zapisano potiče od njegovih učenika, a i

ti tekstovi su, bez izuzetka, svi bili šifrovani, odnosno pisani su simbolima i enigmama. Učenici su bili podeljeni u dve grupe: *akusmatike*, početnike koji su mogli da slušaju ali ne i da vide Pitagoru koji im se obraćao zaklonjen iza zastora. Oni su bili upućivani u rezultate naučnih otkrića ali ne i u načine na koje se do saznanja došlo. Drugu grupu su činili *matematičari* kojima se Pitagora lično obraćao i koji su bili upućeni u sve tajne i sva znanja škole. Kako je njegovo ime bilo zabranjeno za izgovaranje svi gu nazivali „Onaj koga neću imenovati“.

Kada je Pitagora iz Grčke krenuo ka Siriji za grčke naučnike brojevi su počinjali od broja dva. Jedan je za njih govorio o postojanju, a ne o količini. Tek je Arhit (Ἀρχύτας), Pitagorin učenik, jedan pretvorio u broj, modalitet količine kao što su i ostali brojevi. Koristeći se svojim egipatskim učenjima koja je, celog svog života, smatrao božijim i tajnim Pitagora je ustanovio pravila u računu vezana za parnost. Par plus par jednako par. Nepar plus nepar jednako par. Par plus nepar jednako nepar. Par puta par jednako par. Nepar puta nepar jednako nepar. Par puta nepar jednako par. Mnoga učenja starih Grka su zapravo ingeniozna nadogradnja učenja starog Sumera, odnosno Egipta.

Šta su za zaostalu i u mrak obavijenu zapadnu civilizaciju značila učenja sa istoka govori i podatak da su Arapi preuzeli iz Indije matematički koncept **0** kao broja i prenali ga svetu kada je bagdadski geograf, astronom i matematičar Abu Džafar Muhamed ibn Musa al-Kvarizmi (محمد بن موسى خوارزمی), član Kuće mudrosti (*Bait al-Hikma*) iz Bagdada napisao knjigu *O indijskom oduzimanju i sabiranju brojeva*. U ovoj čuvenoj matematičkoj studiji al-Kvarizmi potanko razrađuje značaj **0** kao broja. Ni algebra nije, kao što mnogi misle, stvorena u Grčkoj - rođena je u Bagdadu; reč algebra izvedena je iz arapske reči *al-ğabr*. U knjizi *Računska rasprava o kompleksnim brojevima i ostacima* al-Kvarizmi uvodi arapske brojeve u matematiku i postavlja osnove algebre; on uvodi kvadratne jednačine i pojam kompleksnih brojeva: $24\ x^2 - 8\ x = 16\ x^2 + 4\ x + 60$, što daje $8\ x^2 - 12\ x = 60$, odnosno $8\ x^2 - 60 = 12\ x$. Ove knjige, nakon što su prevedene na latinski, postaju najprodavanije knjige na Zapadu i uvrštavaju se u klasiku.

Jedno od tajnih učenja koje je Pitagora preneo svojim učenicima odnosilo se na znanja drevnih mistika o tajnama brojeva – numerologiji (Αριθμολογία) koja je, izvesno, bila jedna od najstarijih naučnih disciplina. Osnova njegovog učenja o brojevima bila je da se tajna Univerzuma jedino može spoznati preko brojeva i formi. Preneo je učenicima orfičke misterije i tajne egipatskih sveštenika kako vatra, voda, vazduh i zemlja čine svetu četvorostrukost - Tetratiks (τετρακτύς). Ovaj broj je, po njemu, ključ objašnjenja postojanja mnogih stvari pa i poretka u samom Kosmosu. Tako su pitagorejci došli do zaključka da je Zemlja sferična i da nije središte Kosmosa i da se, shodno tome, Zemlja, planete i Sunce okreću oko jedne centralne vatre koju su

identifikovali s brojem Jedan. Grci su u vreme Pitagore poznavali 9 planeta, a Pitagora je tvrdio da ih ima 10. Na pitanje svojih nekadašnjih sugrađana koja je to 10. planeta odgovorio je – „anti-zemlja“. Zbunjeni Grci su pitali kako je to moguće kada je niko nije video, a Pitagora im je jednostavno pojasnio kako je niko i ne može videti jer je uvek na suprotnoj strani. U nužnost postojanja desete planete Pitagora je verovao naprosto zbog savršenstva broja 10 i činjenici da su svi drugi brojevi samo kombinacije prvih 10 cifara.

Tetraktis sadrži ukupno deset tačaka i prikazuje strukturu dekade u obliku jednakostraničnog trougla. Teme tog trougla je monada, iz koje se nesporedno rađa dijada - dve tačke u drugom redu, treći red čini trijadu – tri tačke u redu, a četvrti red i sve stranice pokazuju tetradu. Izvedeni zbir tačaka po redovima daje sveti Tetraktis: 1+2+3+4=10. Iz ovoga vidimo u stvaranju Dekade sudeluju svi relevantni brojevi do Pet, koji je već sam napola Dekada. Pitagorejci su govorili da se „Bog, koji uređuje veštinom, rukovođen svojim Umom, poslužio Dekadom kao zakonom za sve... i zato su celine i delovi svih stvari neba i Zemlje odnosi sklada, na njoj zasnovani, i po njoj uređeni“.

Iz ovakvog proučavanja brojeva pitagorejci su zaključili da su brojevi isto što i živa bića s obzirom da se bića u, krajnjoj liniji, mogu rastaviti na trouglove, koji bi u tom slučaju bili pravi atomi prirode. Tako su oni svim brojevima dali smisao objašnjavajući, na primer, da priroda treba da bude izjednačena s brojem četiri, a καιρός (= zgodan čas, prilika) se ogledala u broju sedam, dok je život trebalo izjednačiti s brojem šest. Za njih je sveti čin venčanja bio pretočen u broj pet, jer je pet tvorevina trojke – prvog muškog broja i dvojke – prvog ženskog broja.

Kako je broj Deset bio sveti broj pitagorejci su mu se svakodnevno klanjali, a tekst molitve upućene Dekadi glasio je:

„*Blagoslovi nas božanski broju, ti koji si stvorio bogove i ljude! O sveti, sveti Tetraktise, ti koji sadržiš koren i izvor večnog toka stvaranja! Jer božanski broj počinje čistim i dubokim jedinstvom i doseže sveto četiri; potom stvara majku svega, koja sve povezuje, prvorođenu, onu koja nikad ne skreće, koja se nikad ne zamara, Sveto Deset, koje drži ključ svih stvari*“.

Razmišljajući o pitagorejcima, Aristotel zaključuje kako su oni, kao niko pre njih, uspeli da elemente brojeva stave ispred elemenata stvari što im je i omogućilo da ceo kosmos objasne kao broj i harmoniju. Tako će pitagorejsko učenje o brojevima, kao suštinama stvari, poslužiti Platonu da, bez izučavanja prirode, izgradi idealističku filosofiju koja postaje primarno kosmološka, mistička i teološka.

Jedan od najzaslužnijih evropskih matematičara za uvođenje velikih tajni arapskih brojeva u Evropu je Leonardo Fibonači (Leonardus Pisanus

Fibonacci). Kao sin poznatog diplomate republike Pize Đulema Fibonačia (Gulielmo Fibonacci) Leonardo se obrazovao po školama računanja Severne Afrike gde se ne samo upoznao sa tajnama arapskih decimalnih brojeva već i zaljubio u matematiku kao nauku bez granica. Kombinujući novostečena znanja i svoju ničim sputanu imaginaciju Leonardo je napisao niz tekstova koji su bitno doprineli sveopštem ineteresovanju ka nizu drevnih matematičkih veština. Tako je u svojoj raspravi *Liber abbaci* (Knjiga o abaku) 1202. godine izložio praktičan aritmetički problem:"Koliko pari zečeva će reprodukovati jedan par za godinu dana ako se pretpostavi da svakog meseca jedan par rodi novi par koji za dva meseca postane reproduktivan?"

U ovom, na izgled, dečijem pitanju Fibonači je otkrio jednu od starih arapskih matematičkih tajni korišćenih i prilikom izgradnje piramida. Naime, u njegovom rešenju ove zagonetke zanimljiv je redosled brojeva: prvog meseca eksperiment počinje jednim parom zečeva, u drugom mesecu će postojati samo taj jedan par, u trećem mesecu će ih biti 2, u četvrtom 3, u petom 5, u šestom 8, u sedmom 13, u osmom 21 i td. Ovom nizu brojeva $\{F_n\}_{n=1}^{\infty}$, odnosno 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55 … u kojem je svaki broj suma predhodna dva broja francuski matematičar Edvard Lucas (François Édouard Anatole Lucas) dao je ime Fibonačijevi brojevi i otkrio svetu važnost njihove primene.

U knjizi *Liber abbaci* Fibonači, iako na izgled zabavljajući se, zapravo vrlo ozbiljno razmatra saznanja iz aritmetike i algebre do kojih je došao tokom putovanja islamskim svetom i, uglavnom neprosvećenoj Evropi, prezentuje, po prvi put, indijsko-arapski decimalni brojni sistem koji će značajno unaprediti evropsku trgovinu kroz adekvatnije formiranje cena roba, proračun profita u transakcijama, konverziju različitih valuta koje su se tada koristile u mediteranskim zemljama i td.

Poglavlje drugo
EGIPAT

Kad govorimo o Egiptu, izvesno je da govorimo o jednoj od najstarijih država koja korene vuče još iz četvrtog milenijuma p.n.e. O njemu su napisane mnoge knjige i ispričane mnoge priče, ali ćemo se, za naše potrebe, najviše oslanjati na istoriju Egipta koju je napisao stari egipatski sveštenik Maneto.

Svešteničke dužnosti Maneto (Μανεθων) je obavljao tokom vladavine Ptolomeja I (Πτολεμαῖος Σωτήρ, vladao od 323. do 285.) i Ptolomeja II (Πτολεμαῖος Σωτήρ, vladao od 282. do 246.). Pisanje istorije egipatske države počeo je na zahtev Ptolomeja I, ali je dovršio tek za vreme vladavine Ptolomeja II. Pošto mu je ovaj zadatak poverio sam faraon, Manetu su bili dostupni apsolutno svi raspoloživi spisi u kraljevstvu. Posebnu pažnju posvetio je religioznim dokumentima, državnoj arhivi i strogo čuvanim magičnim formulama. Sva saznanja pretočio je u tri knjige koje još nisu pronađene u izvornom obliku. No, o njegovom radu saznajemo posredno, iz niza drugih dokumenata čiji autori se pozivaju na podatke iz njegove trotomne istorije Egipta.

Uz Nil su, deset hiljada g.p.n.e., živela mnogobrojna nomadska plemena koja su vremenom počela da stvaraju državice koje su se često sukobljavale oko podele životnog prostora. Ti sukobi su trajali sve do 3050.g.p.n.e., kad je kralj Memfisa, po imenu Menes, ubedio sve ostale vladare da se ujedine kako bi skupa stvorili veliku i moćnu državu. Od tada se računa početak Egipatske države i počinje brojanje njihovih dinastija i kraljeva. Menes (*Μῆνα*) je bio prvi kralj prve dinastije, a njegovo ime je pisano = .

Vremenom su Egipćani, od ratobornih plemena, postali miroljubiv, duhovan narod koji je često pomagao mnogim nomadskim plemenima. Osnovna preokupacija Egipćana je postalo razvijanje kvalitetnijeg života kroz unapređenje poljoprivredne proizvodnje, stočarstva, lova i ribolova, trgovine, obrazovanja i td. Tokom prvih osam dinastija (3050. – 2135.) stvoren je papirus, prva slova i brojevi neophodni za evidenciju prihoda od poljoprivrede, trgovine i sl. Počeli su da grade kompleksne irigacione sisteme, a za vreme kralja Zosera (*Djésèr Horus-Netjerikhet,* vladao od 2630. do 2611.) izgrađena je i prva piramida od čvrstog materijala - kamena. To je danas

najstarija sačuvana piramida, a za potrebe Zosera projektovao i izgradio ju je lekar, astronom i arhitekta Imotep (*ii-m-ḥtp*). On je u svoje vreme bio, pre svega, poznat kao vrhovni sveštenik hrama boga Ra (ʕ**u**) i, kao takav, najveći poznavalac sumerskih svetih znanja. Kasnije su građene veće i tehnički složenije piramide ali su sve sledile određene zakonomernosti koje je uspostavio Imotep.

Tokom vladavine kraljeva sedme i osme dinastije u Egiptu dolazi do mnogih unutrašnjih nesporazuma, pa i sukoba, tako da se zemlja, na kraju, cepa na dva dela: Severni, s Heraklopolisom kao glavnim gradom, i Južni, čiji glavni grad je bio Teba.

Ponovno ujedinjenje Egipta, odnosno Severnog i Južnog kraljevstva događa se tokom vladavine jedanaeste dinastije i kralja Mentuhotepa I (2055.-2004.). Egipat ponovo počinje da se razvija i ujedinjuje pod sve snažnijom centralnom vlašću. No, i pored svih napora Mentuhotepa I i njegovih naslednika jedna stvar ostaje nejedinstvena - vera. Svaki grad je imao svoja posebna verovanja i bogove kojima se klanjao. Iako su imali različite bogove svi Egipćani su ipak imali jedinstvenu predstavu o tome da su bogovi, ma čiji i ma kakvi bili, smrtni kao i ljudi i da normalno stare i umiru. Za Egipćane nije bilo sporno da je materija oduvek postojala i zato im je razmišljanje o Bogu stvorenom ni iz čega bilo strano. Njihovo osnovno verovanje se ipak zasniva na uverenju da je svet postao onda kad je red nastao iz haosa i da od tada počinje sukob reda i nereda, dobra i zla...

Egipatski vladari su u isto vreme bili i bogovi i ljudi koji su upravljali državom s božanskim pravom. Svaki vladar je bio *Sin Božji* koji se u trenutku svoje smrti sjedinjavao sa svojim sinom. Cilj i svrha ovog sjedinjavanja bila je da pokaže podanicima da se stari vladar – otac seli na nebo da tamo nastavi svoju vladavinu carstvom nebeskim, a da ga na zemlji zamenjuje njegov sin u svojstvu novog *Sina Božijeg*. Ovim činom se zapravo objašnjavalo božje pravo vladara da upravlja Egipatskim carstvom. Da bismo razumeli neka kasnija poglavlja važno je ispričati priču o ovom božanskom pravu egipatskih vladara.

Boginja Neba Nut i Geb, bog vegetacije i njen brat blizanac imali su četvoro dece: Ozirisa, Seta, Izidu i Neptusa. Njihov najstariji sin Oziris postao je bog zemlje, kralj Egipta. U skladu sa starim egipatskim običajima oženio se svojom sestrom Izidom. Mudro je vladao državom, a zbog svoje pravednosti i čestitosti svi su ga voleli i poštovali. Veliku Ozirisovu popularnost i ženidbu s prelepom sestrom Izidom nije mogao da podnese samo njegov brat Set, bog vetra i pustinje. Opsednut ljubomorom Set ubija Ozirisa, a kako bi uklonio sve tragove svog zločina on bratovo telo seče na 14 delova i baca ih po celoj državi. Kako Oziris i Izida nisu imali dece novi vladar je trebalo da postane Set. Želeći da spreči da se počinjen zločin isplati Izida, uz pomoć svoje sestre i Setove žene Neptus, uspeva da sakupi sve delove Ozirisovog tela i nakon tri

dana ga uz pomoć Tota, čuvara najvećih tajni inicijacija, vaskrsava. Primenom tajnih magijskih rituala Oziris je ponovo oživeo i sa Izidom dobio sina Horusa čije rođenje je najavljeno rađanjem nove zvezde na istoku – Sirijus. Nakon ovoga, Oziris se preselio na Nebo (Sahranjen je u Abidosu), među zvezde, da vlada drugim carstvom - carstvom mrtvih, carstvom nebeskim. Od tada ga Egipćani slave kao boga života i zelenila.

Horus je bio neobično nadareno dete pa je već sa dvanaest godina postao učitelj koga su uvek pratila **dvanaestorica drugova** - učenika. O njegovim izvanrednim sposobnostima govorile su mnoge priče od kojih su one o hodanju po vodi i izlečenje neizlečivih bolesnika najpoznatije. Kada ga je u tridesetoj godini krstio sveštenik Anap Horus je pozvao na dvoboj ubicu svog oca. Borba je trajala od zalaska do izlaska Sunca, a Horus je Seta ubio u zoru kada se na istoku pojavilo Sunce i zaslepelo ga. Tako je Egipat dobio novog kralja i boga Zemlje. U borbi je Horus izgubio oko i ono će, mnogo vekova kasnije, postati simbol mnogih tajnih društava – emanacija solarne i lunarne energije; simbol duhovne zaštite i proročkih moći trećeg čovekovog oka. Od ovog sukoba se u Egiptu veruje da se u svetu vodi neprestana borba između sledbenika dobra i pobornika zla, između Horusovih i Setovih naslednika.

Mnogo vekova kasnije Kleopatra VII (*Κλεοπάτρα Φιλοπάτωρ*, Grkinja koja je slsbo govorila egipatski i čiji su otac Ptolomej XII (Πτολεμαίος ΙΒ' Αυλητής) i majka Kleopatra V (Κλεοπάτρα Ε' Τρύφαινα) bili zapravo brat i sestra je ustanovila pravilo poštovanja i slave Izide kao državne slave Egipta. Slavila se i boginja Nut koja se, prema egipatskim verovanjima, pojavljivala i na Zemlji u obliku krave. U Egiptu se nekad najveća svetkovina vezana za boginju Izidu proslavljala 25. decembra što je dan kad su rođeni Oziris i Horus. Dvanaest dana kasnije, odnosno 6. januara slavio se drugi praznik, rodjenje njenog drugog sina Aiona. Interesantno je da se oba ova datuma danas proslavljaju i u hrišćanskoj crkvi ali sa drugim povodom. Pored toga, u praksi vezanoj za Izidu imamo i koncept ispovedi gde bi vernik priznao svom svešteniku svoje grehe, a ovaj bi mu ih, nakon što je za odobrenje pitao Izidu, opraštao. Gotovo isti ritual ispovedanja imamo i u hrišćanstvu. Koptska hrišćanska crkva koja baštini mnoge elemente Izidinog kulta ostala je do danas nezavisna od Rimske i Pravoslavne crkve. Ona baštini mnoga staroegipatska učenja koja su, po njoj, temelj samog hrišćanstva. Kad je papa Jovan Pavle Drugi (*Karol Józef Wojtyła*, kršteno ime) 1994.g.n.e. objavio da Isus Hristos nije rođen 25. decembra već da je taj dan izabran kao njegov rođendan jer se poklapa sa značajnim zimskim festivalom drevnih pagana - rođenje Ozirisa, najveći broj hrišćana je ostao u neverici. Papa nikada više nije ponovio ovu svoju izjavu niti je saopštio kada je, ako nije 25. decembra, Hristos rođen.

Egipćani su, kao i Sumerci, gradili piramide da bi se što više približili svojim bogovima, a porede njih su gradili i posebno visoke stubove. Pre ujedinjenja Severnog i Južnog kraljevstva svako je imalo svoj poseban *sveti*

stub koji je, kao neka vrsta visoko ka nebu ispružene ruke, pomagao njenom vladaru i sveštenstvu da uspostavljaju veze s bogovima.

Prilikom ujedinjenja sveti stub Severnog i sveti stub Južnog kraljevstva preuzeti su kao simboli jedinstva i stabilnosti novog, jedinstvenog egipatskog kraljevstva. Simbolika jedinstvene povezanosti ostvarena je tako što su dva sveta stuba povezana nebeskim svodom boginje Nut. S jednim stubom na severu, a drugim na jugu ovi stubovu su predstavljali vrata, novog i jedinstvenog kraljevstva, koja su vodila njegovom napretku i stabilnosti. Vrata su bila okrenuta ka Istoku da pozdravljaju izlazeće Sunce.

Verujući da je svet nastao kad je iz haosa proizašao red Egipćani su, vremenom, izgradili koncept znan kao *Mâ'ât*.Bili su svesni da pored puke fizičke energije postoji i ona psihička koju je, za rad ljudskog dobra i prosperiteta, neophodno razvijati centripetalno a nikako centrifugalno jer tada ona vodi u ratove i manju ili veću devastaciju svega postojećeg. Promatrajući zvezde i nebeska tela oni su ustanovili određene zakonomernosti na osnovu kojih su ustanovili osnov svog zemaljskog pravnog poretka. Naime, uslov opstanka jedinstvenog Egipta je povezivan s potrebom postojanja reda i pravde. Svako narušavanje ovog odnosa značio je prevlast nereda i opšteg rasula. Društveni red i pravda su počivali na konceptu *Mâ'ât*-a i živom bogu, kralju Horusu, koji je bio i garant *Mâ'ât* -a. Za Egipćane kralj, odnosno faraon je bio isto što i Bog s obzirom da je bio njegovo otelovljenje na zemlji. Takva, kakva je bila, egipatska civilizacija mogla je da opstane samo očuvanjem božanske kraljevske loze i univerzalnih ljudskih vrednosti zaštićenih zakonima *Mâ'ât* -a. Postojala su 42 principa *Mâ'ât* -a od kojih ćemo navesti samo deset:

Ne smeš nikoga ubiti niti podstrekavati druge da to čine.
Ne smeš činiti preljubu niti silovati nekoga.
Ne smeš druge vređati niti im nanositi bol.
Ne smeš krasti niti prisvajati bilo šta što tvoje nije.
Ne smeš lažno svedočiti niti podržavati laž.
Ne smeš skrnaviti sveta mesta.
Ne smeš se žestiti bez dobrog razloga.
Ne smeš biti prepotentan i arogantan.
Ne smeš se izdavati za onog koji nisi.
Ne smeš činiti izdaju i uvek moraš poštovati zakone.

Interesantno je spomenuti da je francuski filosof, matematičar i egiptolog Švaler (René Adolphe Schwaller de Lubicz) početkom XX veka tražeći korene drevnog egipatskog shvatanja načela *Mâ'ât*-a, odnosno harmonije i proporcionalnosti došao do tzv. *Zlatnog preseka*, matematičko-strukturalnog pojma: odnos koji se matematički izražava kao 1 plus kvadratni koren od 5 podijeljeno s 2, ili odnos delova nekog pravca kod kojeg se celi pravac odnosi prema većem delu na način kao što se veći deo odnosi prema manjem,odnosno,

matematički izraženo: $\frac{a+b}{a} = \frac{a}{b} = \varphi$. U praksi, ako želimo nešto da podelimo po *Zlatnom preseku*, onda ga prvo delimo na 13 jednakih delova i onda to podelimo u odnosu *8:5*, ili ga pak podelimo na 21 jednaki deo pa to onda u odnosu *13:8*, i tako u beskonačnost. Na što se više delova podeli, to smo bliži tačnom *Zlatnom preseku*, ali njega nikada nećemo dostići jer je on nedostižan – aproksimativan je $\varphi = \frac{1+\sqrt{5}}{2} \approx 1.6180339887\ldots$ Sve do Švalerovog otkrića verovalo se kako *Zlatni presek* pripada Grcima, a ne Egipćanima. Koristeći se dimenzijama koje je tada proveravala francuska ekipa arhitekata i arheologa, Švaler je nepobitno otkrio kako je pravilo *Zlatnog preseka* prvi put primenjeno u Luksoru koji je još u XIV veku pre Hrista izgradio Amenhotep III, i to uz kompleksnost i sofisticiranost kakve Grci nikad nisu postigli. To su, za egiptologe, bili nepobitni dokazi o naprednom matematičkom razvoju u Egiptu ali je za Švalera to, pre svega, bio dokaz da su Egipćani razumeli samu suštinu harmonije i proporcionalnosti na čemu su gradili i svekolike društvene odnose.

Kad bi vladar Egipta umro postajao je Oziris, kralj nebeski, a njegov sin Horus, novi kralj zemaljskog carstva. Ukoliko kralj ne bi imao nijedno dete “bogovi” oličeni u članovima Kraljevske kuće i pripadnicima najvišeg sveštenstva su imenovali novog Horusa. Interesantno je napomenuti da su u Egiptu stupanje na presto i krunisanje bili odvojeni činovi. Stupanje na presto je bivalo u trenutku izlaska Sunca, dan nakon kraljeve smrti, a krunisanje 33 dana kasnije.

Ceremonija stupanja na presto se odvijala u piramidi i njoj su prisustvovali samo najviši sveštenici - članovi kraljevske kuće. Najvažniji deo ove tajne ceremonije bilo je putovanje budućeg kralja s preminulim starim kraljem na nebo, među zvezde, da bi stari kralj postao Oziris, a novi primio božansku vlast od bogova i tako postao Horus i vladar na Zemlji gde mu više niko nije mogao osporiti božansko pravo da vlada.

Živeći u skladu s *Mâ’ât* -om Egipćani su bili miroljubiv narod. Njihov vladar je okupljao vojsku samo radi odbrane carstva od spoljnih neprijatelja. Granice Egipta su uvek bile otvorene za mnoga nomadska plemena (Tehenu, Tamahu, Mešveš, Ribu...) koja su u Egiptu nalazila spas prilikom velikih suša ili drugih elementarnih nepogoda. Međutim, za miroljubive Egipćane pleme po imenu Hiksi će biti kobno.

Hiksi (*Heka Khasewet*) su bili poznati kao *vladari stranih zemalja* ili *prinčevi pustinje*. Posebno su se odlikovali ratnom veštinom, koju su predano razvijali, i najboljim oružjem tog doba: uslojeni (kompozitni) luk i prve ratne kočije koje su vukli konji. Izbegavši u Egipat, tokom jednog dugog sušnog perioda, Hiksi su se zapravo tu trajno nastanili. Vremenom su počeli nasilno da preuzimaju vlast nad pojedinim gradovima ali i da te teritorije postepeno šire, tako da su, na kraju, u potpunosti zavladali Donjim i Srednjim Egiptom.

Nespreman za borbu sa unutrašnjim neprijateljem egipatski Horus se, pred dobro naoružanim i ratobornim Hiksima, povlači u grad Tebu na sever zemlje.

Hiksi su bili veoma okrutni i, pošto nisu poštovali *Mâ'ât*, uništavali su egipatska svetilišta, a najstariji grad Memfis, osnovan još u vreme prve dinastije, srušili su do temelja. Onda su počeli da postavljaju svoje kraljeve i da se predstavljaju kao Egipćani. Kako nisu imali posebno razvijenu kulturu niti religiju počeli su da preuzimaju egipatske običaje i učenja, ali su, za razliku od Egipćana, za vrhovnog boga uzeli Seta, bratoubicu. Za Hikse je Set, bratoubica, bio pravo božanstvo kome su redovno prinosili žrtve. Pri tome se cela ceremonija klanjanja bogu Setu odvijala kao da se odnosi na Ozirisa i Horusa, a s ciljem da Egipćani ne otkriju koliko su oni posvećeni silama tame i zla, odnosno koliko su suprotstavljeni konceptu *Mâ'ât*. Hiksi su, nakon uništenja Memfisa, izgradili svoj grad Avaris u regiji *Tell el-Dab'a* i koji su proglasili glavnim gradom ujedinjenog Donjeg i Srednjeg Egipata.

Pored sve zemaljske vlasti i bogatstva kojima su raspolagali, kraljevima Hiksa je, međutim, nedostajala božanska vlast bez koje su se osećali nepotpunim vladarima. Kako ni na koji način nisu mogli da saznaju tajne ceremonije inicijacije novog kralja, tj. Horusa, i kako nisu mogli da kompletiraju sva mistična saznanja egipatskih vladara kralj Hiksa Apepi I (Aauserra Apopi) je naredio svom veziru Josifu da na svaki način od dvojice najviših sveštenika egipatskog kralja Taoa II izvuče nedostajuće tajne.

Josifovi ljudi su uspeli da u Tebi, glavnom gradu Severnog Egipta, otmu dvojicu sveštenika kraljevske lože. Kako od njih ništa nisu saznali oni su ih ubili. Nakon ovoga jedini koji je još znao sve tajne kraljevske inicijacije bio je sam kralj Tao II. Trojica Josifovih ubica uspevaju da, u hramu gde se svakog jutra iščekujući rađanje Sunca kralj molio, uhvate i njega. Kako im ni on nije odao tajne inicijacije oni i njega lišavaju života. Ova ubistva trojice ljudi koji su znali istinske, drevne tajne vaskrsenja egipatskih kraljeva dogodila su se oko 1570.g.p.n.e.

Ubistvom Taoa II, poznatijeg kao Sekenere, nestaju autentična znanja o inicijaciji Horusa i još mnogo toga važnog za egipatsku državu. Egipćani kasnije počinju da koriste nove ceremonije, ali nijedan vladar Egipta više nije mogao da se poziva na vlast dobijenu neposredno od bogova. Od tog vremena se u Egiptu za vladara ne kaže da je kralj već faraon, što se više tretiralo kao neka vrsta institucije, a ne ličnosti, odnosno božanstva. Pored toga, visoko sveštenstvo, predvođeno visokosveštenikom postaje gotovo ravnopravno s faraonom po pitanjima svetovne vlasti.

Sekenereovi sinovi Kamos i Ahmos, uz podršku majke kraljice Ahotep i visokog sveštenstva hrama *Amun*-a otpočinju, treće godine po ubistvu njihovog oca Sekenere Taoa, opštu pobunu Egipćana protiv Hiksa i, nakon

mnogo krvavih borbi, Hiksi bivaju izgnani iz gotovo celog Egipta. Manji broj Hiksa, u i oko Avarisa, ostao je tamo da živi s obzirom da Kamos nije smatrao moralnim da porazi protivnika do kraja.

U skladu s novousvojenim ceremonijama vaskrsenja kralja Kamos postaje poslednji kralj sedamnaeste dinastije. S njim se Egipat ponovo budi i dolazi do njegovog značajnog razvoja. U sklop novostvorenih tajnih ceremonija krunisanja faraona sveštenstvo hrama *Amun*-a unosi i priču o ubistvu starog kralja i postavljanju novog koji vodi svoju zemlju u bolji život poštujući *Mâ'ât*. Interesantno da je, nakon Kamosove smrti, sveštenstvo *Amun*-a proizvelo Ahmosa u faraona (1539.-1514.), ali ne u okviru sedamnaeste dinastije već kao prvog vladara osamnaeste dinastije. Maneto navodi ovu činjenicu, ali ne daje nikakvo objašnjenje za to. Interesantno je i da su mnogi istoričari uočili ovu nelogičnost, ali i izbegli da o njoj bilo šta više kažu. Istina se zna, ali je više nego očigledno da nekome odgovara da se o njoj, za sada, ne govori.

Sam kraj egipatskog carstva vezan je za Rimljane. Kada se narod ove drevne države okrenuo protiv svog nečasnog i nepravednog vladara koga su zvali Auleta - frulaš (u istorijskim knjigama poznatog kao Ptolomej XII- Πτολεμαῖος Νέος Διόνυσος) - on je zatražio pomoć Rima. Ovo je za sve Egipćane bio potez vredan svakog prezira. Dan kad je Aulet umro slavljen je kao najveći nacionalni praznik. Umesto Auleta na presto 51. g.p.n.e. dolazi njegova ćerka Kleopatra VII. Ona se, vezana egipatskim običajima i tradicijom, venčava sa svojim mlađim bratom Ptolomejom XIII. Brak je, od samog početka, bio katastrofa ali je svoj pravi kraj doživeo kada je Ptolomej XIII, bez znanja Kleopatre, napao rimske legije i flotu u Aleksandriji.

Uplašen da mu flota ne bude zaplenjena Cezar (Gaius Julis Caesar) naređuje da se svi brodovi, stacionirani u Velikoj luci, zapale i potope. Vatra je bila tako velika, a vetar tako jak da se plamen proširio i na luku, a potom i na veći deo grada. U tom haosu neko je zapalio i Veliku biblioteku. Uništeno je na desetine hiljada knjiga koje su vekovima prikupljane i suvim zlatom plaćane. Cezar je pobedio, a Ptolomej XIII se udavio u moru. Ljutog rimskog vojskovođu koji se spremao da preduzme drakonske mere protiv egipatskog naroda Kleopatra je uspela da smiri – postala mu je ljubavnica.

Kleopatra se, na zahtev samog Cezara, po drugi put venčava početkom 47. g.p.n.e. sa svojim drugim bratom Ptolomejom XIV. Venčanje se, nakon posredovanja visokog sveštenstva, održava u skladu sa svim ceremonijama drevnog Egipta. No, Ptolomej XIV nije dugo živeo pa je Kleopatra ubrzo ponovo postala udovica. Vratila se Cezaru sa kojim iste godine dobija sina Cezariona, a 46. g.p.n.e. odlazi u Rim. U večnom gradu Kleopatra, koja po rimskom zakonu nije mogla da se uda za Cezara, nije bila srdačno primljena. Sve vreme svog boravka u Rimu živela je u Cezarovoj vili na obalama Tibra.

No, nezavisno od Kleopatre, rimske intrige, pakosti i ljubomora doveli su do Cezarovog ubistva 15.marta 44. g.p.n.e. na stepenicama Senata. *Etiam tu mi fili*, bile su njegove poslednje reči upućene Markusu Juniju Brutu (Marcus Iunius Brutus Caepio) mladom senatoru koga je Cezar voleo kao rođenog sina, a koji se nalazio među ubicama. Odmah nakon ovog sramnog ubistva Rim zapada u građanski rat, a Kleopatra se vraća u Aleksandriju i suočava sa bolestima i nemaštinom sedmomilionskog stanovništva nastalim kao posledica nezapamćenih suša.

Kada ju je 41. g.p.n.e. Marko Antonije (Marcus Antonius), rimski političar i vojskovođa, pozvao u Terzus ona je prihvatila poziv; Marko se odmah zaljubio i otposlao svojoj ženi Oktaviji pismo o raskidu braka. Rimski porezi su značajno smanjeni, a deo blaga koje su Rimljani opljačkali biva vraćen Egiptu za potrebe popravke irigacionih sistema, bunara, puteva... Uz pomoć Antonija, koji je opljačkao 200.000 knjiga iz biblioteke u Pergamu, Kleopatra započinje obnavljanje Velike biblioteke Aleksandrije koja je, na neki čudan način, bila njena možda najveća ljubav. Činila je sve što je mogla da povrati stari sjaj Egipta. Nije prezala ni od čega. Narod je ubrzo počeo da je obožava pa je tako dobila i nadimak: Kraljica falaha (naroda).

Rim se 31. g.p.n.e. okrenuo protiv Antonija i u pomorskoj bici kod Akcijuma 2. septembra on je poražen, a godinu dana kasnije je sam sebi presudio. U takvoj situaciji Kleopatra se, nakon što je od novog rimskog imperatora Oktavijana dobila garancije za bezbednost njene i Antonijeve dece Ptolomeja, Aleksandra i Selenu, i sedamnaestogodišnjeg Cezariona, 12. avgusta 30. g.p.n.e. ubila tako što je prigrlila kraljevsku kobru, najveću zmiju otrovnicu na svetu. Nije prihvatila da postane rimski sluga. Bila je poslednji egipatski faraon. Nakon nje Egipat je postao obična rimska provincija koja prelazi iz ruke u ruku: vizantiske, arapske, turske, francuske i, na kraju, engleske. Biće potrebno gotovo dva milenijuma da ova drevna država ponovo stekne svoju samostalnost.

Napoleon Bonapara je 1798. proveo nekoliko sati u centralnoj odaji Keopsove piramide. U knjizi Tajne Velike piramide (*Secrets Of The Great Pyramid*), Piter Tomkins (Peter Tompkins) piše: „Kada je izašao, general je bio vrlo bled i impresioniran. Kada su ga pitali da li je doživeo nešto misteriozno, on je rekao da ne želi da govori, i da ga nikada više ne pitaju o tome“.

Kada se krajem 1929. četrnaestogodišnji Dejvid Rokfeler (David Rockefeller Sr.) popeo na vrh Keopsove piramide njegov otac, Džon Dejvison Mlađi (John Davison Rockefeller, Jr.), je stajao ispred Sfinge. Nije je dodirivao, nije joj ni prilazio blizu. Samo je stajao i čekao da zađe Sunce, a onda se udaljio od nje ne okrećući joj leđa.

Inače, deo starog i mističnog Egipta se nalazi i u Beogradu. Egipćani su verovali da njihovi mrtvi vladari obitavaju na nebu, kod zvezde Severnjače, a kada se vremenom razvio kult Sunca život mrtvih se seli u podzemlje. Kako bi bili spremni za podzemni život mrtvi su mumificirani, a sa njima u grob je spremano i sve ono što će im trebati u zagrobnom životu. Vremenom mumificiranju su podvrgavani svi oni koji su u starom Egiptu bili deo državničke, kulturne, naučne ili bilo koje druge elite. Jedna od ne baš velikog broja sačuvanih mumija danas se nalazi u Narodnom muzeju u Beogradu i poznata je kao Nes-Minova mumija. Nju je 1888. godine Hadži Pavle Riđički od Skribešća nabavio u Luksoru i poklonio je Serbskom narodu “da je gledi i time se pouči jednom običaju starih mislilaca”. Nes-Minova mumija je jedinstvena u svetu jer, kao ni jedna druga, ispod mišice drži svitak papirusa – staroegipatsku Knjigu mrtvih; pored glave joj se nalazi amajlija *Mâ’ât*-a, a ispod ovratnika oslikan je lik boginje Nut. Većina poznatih primeraka Knjige mrtvih koje se nalaze i čuvaju po svetu imaju najviše 189 poglavlja, a Nes-Minovi svici sadrže čak 191 poglavlje. Prema kazivanju Branislava Anđelkovića, docenta na Filosofskom fakultetu katedre za arheologiju, svici sveštenika Nesa nikada nisu izučeni i ne zna da li će i kada to ikada biti urađeno. Inače, Serbski narod je mumiju Nesa, velikog sveštenika hrama boga plodnosti Mina (u sklopu hrama *Osiris Heqa Djet*), mogao da vidi samo tokom 1888. - odmah po njenom dolasku u Beograd; od tada pa do danas ona se nalazi u depou Narodnog muzeja.

Poglavlje treće
JEVREJI

Terah (تارح) Haivri, bio je jedan od mnogobrojnih trgovaca u čudesnom Vavilonu (Babili - Vrata Božija) koji je još od 1894. g.p.n.e. bio samostalna država-grad. Za njega se najverovatnije nikada nebi ni znalo da se ne spominje u Bibliji, odnosno u knjizi Postanja, prva knjiga Svetog pisma Starog zaveta i prva knjiga Petoknjižja. Ovde se o Terahu govori kao o sinu Nahora koji je bio sin Reu, a ovaj sin Pelega kome je otac bio Eber, a koji se pamti po tome što je bio sin Šelaha kome je otac bio Arpašd sin Šema i unuk Noe. Cela poenta ove Biblijske priče o poreklu Teraha je u tome da se kaže kako je on direktan potomak desetog i poslednjeg patrijarha pre vremena *Velikog potopa*. Piscima Biblije bilo je, očigledno, od presudne važnosti da Jevreje povežu sa Velikim potopom i poslednjim čovekom koji ga je preživeo. Možda je zbog toga, ako ni zbog čega drugoga, priča o *Velikom potopu* u Sumeru i kralju Ziusudri bila najbolje čuvana tajna preko dve hiljade godina.

Terah je jednog dana sklopio dogovor sa Bogom da od njegovih naslednika stvori božiji narod. Dogovor je podrazumevao da Terah koji je imao tri sina: Arana, Nahora i Avrama dozvoli ovom trećem da napusti kuću u *Ur Kaśdim*-u i posveti se nomadskom životu. Terah je odmah ispunio svoj deo nagodbe, a Bog je to isto učinio nešto kasnije. Tako je Avram mnoge godine svog života proveo lutajući između Egipta i Vavilona. Njega Jevreji smatraju svojim praocem i stoga ga nazivaju Avraam Avinu (ابراهيم - Avram naš praotac). On je, u okviru istog domaćinstva ali ne pod istim krovom, živeo sa ženom Sarai (سارة, hristijanizovano Sara). Kako Sarai nije mogla da ima dece sa njim on počinje da spava sa njenom egipatskom sluškinjom Hađar (هاجر, hristijanizovano Agara) sa kojom, nakon dvadeset godina, dobija sina Išmaela (إسماعيل). Kako se nebi brukao pred svetom što nema dece Avram je prelepu Sarai uvek predstavljao kao svoju sestru,a ova je, ne retko, kao njegova sestra, postajala ljubavnicom mnogih uglednih i moćnih ljudi. Na kraju Sarai, koja prema Knjizi postanja 16 nagovara Avrama da spava sa Hađar, priznaje da bi radije nosila dete nekog svog ljubavnika nego Avramovo. Tako, pošto su se često selili, jednoga dana Avram i Sarai stižu u filistejski grad Geraru gde se Sarai odmah upušta u vezu sa lokalnim kraljem Avimetohom. Iz ove veze Sarai rađa dete kome daje ime Isak (إسحٰق), što u prevodu znači “nasmejao se”, a

Avram ga, koji je tada imao sto godina, prihvata kao svoje. Istovremeno, Avram odbacuje Išmaela i on odlazi da, kao beduin, živi u pustinji. Sa Sarai i Avramom ostaje Isak kako bi postao drugi po redu od tri izraelska patrijarha i jedini koji nikada nije boravio u Egiptu.

Išmail ili Ismail kako se najčešće naziva u Bibliji je postao otac dvanaestorice sinova: Navajota, Kidara, Nevdeila, Masama, Mišme, Dume, Mase, Hadada, Temama, Jetura, Nafesa i Kedme. Svaki sin je postao vođa svog ismailjskog plemena. Stari zavet spominje Ismailjce više puta. Tako u Knjizi postanja (37, 25; 39,1.) Josif je prodat Ismailjcima koji ga, ubrzo potom, odvode u Egipat i prodaju Petepiju. Na drugom mestu, u Knjizi o sudijama (8, 24.) Gideon prima dragulje od Ismailjaca i td. Sinovi Išmaila pominju se i u asirskoj književnosti, a u svetoj knjizi *Kur'anu* se doslovce stavlja znak jednakosti između naziva "Ismailjac" i "musliman Arapin". S tim u vezi, interesantno je da se u Bibliji nigde i nikada ne koristi reč Arapin iako su Arapi, uz Jevreje, jedan od dva naroda kojima je poreklo dao Sem, Hamov brat. S druge strane, ime Arapi i Arabija javlja se još u asirskim tekstovima kao *mâtu arbâi*, a kasnije nastaju i termini Arabi, Arubu, Urbi.

Neovisno od biblijskih propusta važno je istaći da su Semiti zapravo zbirno ime narodâ koji su potomci biblijskog Sema, brata Hamova i Jafetova, a time i prvi srodnici Hamitskih naroda ili Hamita. U nekad davna vremena cela zapadna Azija bila je nastanjena semitskim plemenima, koja su se delila na 4 grane: vavilonsko-asirski Semiti (istočni Semiti); hanaánski Semiti (zapadni Semiti); Aramejci (severni Semiti) i arapski Semiti (južni Semiti). Inače, sam termin *semitski narodi* iskovali su 1781. nemački profesori iz *Göttingena* Ajhron (Johann Gottfried Eichhorn) Šlozer (August Ludwig von Schlüzer). Po njima najstariji od 77 semitskih jezika je akadski na kome je napisana najlepša književnost sačuvana na slogovnom klinastom pismu, sumerskog porekla. Od svih semitskih jezika danas su u upotrebi opstali još samo arapski i hebrejski.

Međutim, kada danas kažemo da je neko anti-semit mi nikako nemislimo da je on protivan poznatim semitskim narodima: Akađanima, Asircima, Vaviloncima, Aramejcima, Sirijscima, Kananitima, Feničanima, Moabitima ili Amoritima. Ne, kada se danas kaže anti-semit misli se samo na Jevreje kao po mnogo čemu specifičnu grupu u okviru semitskih naroda. Kao ekspert za Srednji istok francuski filosof i pisac Renan (Joseph Ernest Renan) je zaključio da se Jevreji suštinski razlikuju od ostalih semitskih naroda. Na osnovu sopstvenih višedecenijskih istraživanja ali i mišljenja Ajhrona, Šlozera, lingviste Franca Bopa (Franz Bopp), norveškog orijentaliste Kristijana Lasena (Christian Lassen) i mnogih drugih Renan zaključuje da se Jevreji, u odnosu na sve ostale semitske narode, razlikuju po svojoj inferiornosti. Naime, Renan u svojoj knjizi *Études d'Histoire Religieuse* iz 1857. zaključuje da oni nikada ništa korisno za razvoj ljudske istorije nisu učinili. Njihova poznata netolerancija plod je njihove monoteističke vere koja

je uslovila i njihovu sebičnost i zavist na osnovu kojih se – vekovima – razvijao osećaj za iskorišćavanje i zloupotrebu svega što bi drugi postigli. Nakon što je 1883. godine objavljena Renanova knjiga *Le Judaïsme comme Race et comme Religion* antisemitizam se počeo razvijati kao svojevrsna antijevrejska ideologija pri čemu se ovaj pojam počeo i retroaktivno koristiti za svaku vrstu animoziteta prema Jevrejiam u istoriji.

Kada je u jednom momentu iziritiran Sarainom izjavom da je Bog doneo u njen život smeh i da je sam Bog, a ne Avram, odgovoran i za začeće i za rođenje, Avram odluči da Isaka prinese Bogu na žrtvu. Na brdu Moria glavu svezanog Isaka je položio na žrtvenik i pripremio se da ga zakolje. No, prema Bibliji, tada mu se prikaza anđeo Gospodnji i naredi mu da prekine žrtvovanje uveravajući ga tako, ne samo da je Isak njegovo dete, već i da on - Bog nema sumnje u čvrstinu i iskrenost njegove vere. Nakon ovoga Avram Bogu na žrtvenik prinese jednog ovna koga je uhvatio u obližnjem grmu.

Po povratku na kućni prag Avram odlučuje da odmah oženi Isaka ali ne sa bilo kim već sa nekim iz roda svog. Uz pomoć svog sluge Elijezara Avram u gradu Aram-Naharaim pronali mladu i lepu Revku. Iako bliskost po rodu nije bila u skladu sa njegovim očekivanjem (Avram je njenom ocu bio ujak), a ni razlika u godinama baš primerena (gotovo četiri decenije) Avram je ipak bio zadovoljan.

Isaak se, nakon što je nevestinim roditeljima isplaćen ogroman miraz, oženio Revkom (u spisima poznata i kao Rebeka ili Rivka) koja je odmah odbila da spava pod istim krovom sa Isakom i uselila se u kuću Sarai koja je pre toga umrla. Tako, ipak, nakon punih dvadeset godina Isaak i Revka dobijaju blizance: Esava i Jakova. Po pravu Isaakov naslednik je trebalo da postane Esav no, nakon što se on oženio sa dve hetitske devojke, Revka spletkari protiv njega i navodi Isaaka da pravo nasleđa dodeli Jakovu. Kako bi, po običaju, sve stvari ostale u okviru porodice Revka odlučuje da što pre oženi Jakova pa ga šalje u Haram kod svog brata Labana Aramejca. U ujakovom domu Jakov se odmah zaljubio u svoju sestru Rahelu ali se, na insistiranje samog Labana, na kraju oženio ne samo sa Rahelom već i njenom rođenom sestrom Lejom. Sa Lejom je imao šest sinova i jednu kćerku: Ruben, Simon, Levi, Juda, Isahar i Zebulun, a ćerka se zvala Dina. Rahela mu je rodila dva sina: Venijamina i Josefa. No, Jakov je i sa svojim sluškinjama, Bilhah i Zilhah, imao četiri sina: Dan, Naftali, Gad i Ašer. Kad mu se rodilo poslednje dete Bog se kroz jednog anđela prikazao Jakovu i odlučio da mu kao odabranom promeni ime. Naime, na jevrejskom Jakov znači “onaj koji se hvata za petu”, odnosno “onaj koji saplića i vara” što je bilo neprimereno za od Boga odabranog pa mu Svevišnji zato i menja ime u Izrael (יִשְׂרָאֵל) - onaj kome pobedu daje Bog, pobednik sa Bogom. Vremenom će ovih dvanaest Jakovljevih sinova formirati svoje porodice koje će formirati dvanaest plemena od kojih će se, na kraju, formirati narod Izraela.

Uz pomoć mnogo prevara i laži Jakov je opljačkao svoga tasta i silno se obogatio nakon čega je odlučio da se, sa sve ženama, vrati u Hanaán. Kao predak celog naroda Izraela, Jakov je jedini patrijarh koji nije bio i predak drugih naroda. Koliko je lik Jakova značajan za Jevreje govori nam i činjenica da se njegovo ime u Bibliji pominje češće od Avramovog. Štaviše, kada Bog odrđuje Jakovu novo ime – Izrael, ono postoje ime samog naroda.

Kako je Jakov najviše voleo svog najmlađeg sina Josefa ostala braća – njih dvanaest, puna ljubomore, odlučiše da ga uklone tako što će ga živog zakopati u jamu. Srećom, u momentu kada su ga bacili u jamu pojaviše se trgovci Ismailjci i ponudiše braći dvadeset srebrnjaka za Josefa što ovi odmah prihvatiše. Kada je primetio da nema Josefa Jakov okupi decu i naredi im da ga potraže ali mu ovi objasniše da je on postradao u pustinji, a kao dokaz mu pokazaše njegovu krvavu odeću. Nakon što su stigli u prvi veći grad Ismailjci prodadoše Josefa faraonovom dvoraninu Petefriju koji ga odmah primi kao svoje rođeno dete pa mu omogućava da se obrazuje za sveštenika. Josef je već sa dvanest godina stekao široko obrazovanje, a kada mu je bilo trideset o njemu se govorilo kao o vrlo učenom i mudrom čoveku na dvoru faraona Sesostrisa III. Tako je jednog dana glas o Josefu došao i do Jakova koji gotovo da nije mogao da poveruje da mu je sin živ. Nakon što se uverio u istinitost priča o svom davno izgubljenom i prežaljenom sinu Jakov celu svoju porodicu seli u Josefov sveštenički dom. Odmah po njihovom prispeću faraon im poklanja najplodnije zemlje i oslobađa mnogih obaveza kojima su inače bili izloženi stanovnici Egipta. Kako su njegova braća i otac otpočela sretan i udoban život u novoj postojbini Jakov se u miru upokojava 1780. g.p.n.e. To bi, u najkraćem, bila neka vrsta istorije kojom Jevreji objašnjavaju svoj nastanak i početak navodnih muka koje su doživeli nakon svog dolaska u jednu od najvećih civilizacicaja u istoriji ljudskog roda.

Priča o Jevrejima, Izraelu i Judaizmu, ipak, svoje prave obrise dobija tek sa čovekom po imenu Šaver (רבח), ime koje je dobio odmah po rođenju, odnosno **Munijus** (موسىٰ) kako ga je nazvala supruga faraona Firauna Asija bint Muzahim – Bitniah koja ga je pronašla, usvojila i odgojila. Ona je inače jedna je od četiri žene za koje je Muhamed rekao da su ispunile svoj iman (vjerovanje), te da će prve ući u Džennet (raj). Kako jevrejski prevod reči Munius glasi Moshe (מֹשֶׁה) on je u *TaNaH*-u (תַּנַ"ךְ) tako i predstavljen. *TaNaH*, jevrejska Biblija koja je kasnije predata i hrišćanima pod nazivom Stari zavet (U Starom zavetu se njegovo ime prevodi sa Mojsije), nas uči da su Egipćani Amram i Joševa imali dvoje dece, Miriam i Arona. Međutim, Joševa, iznenadno, u svojoj 130-toj godini rađa treće dete kome Amram, sin Levijev, daje ime Šaver što u prevodu znači – onaj koji spaja. No, upravo tada, po *TaNaH*-u, vladar Egipta faraon Haremheba navodno odlučuje da smanji broj jevrejske populacije i to na drastičan način: ubijanjem svakog novog prvorođenog deteta. Kako bi spasla dete Joševa tromesečnog Šavera stavlja u košaricu i pušta niz reku; košaricu sa detetom, nešto kasnije, pronalazi

faraonova ćerka kako stoji u *TaNaH*-u, ili faraonova žena kako piše u *Kur'anu*, i odmah mu daje ime Munijus što bi na egipatskom značilo iz vode izvađen.

Njega pominju i Jevreji, i hrišćani, i muslimani, a on je rođen, odgojen i odrastao u Egiptu kao princ. Mojsija, kao usvojeno dete faraon je veoma zavoleo. Pružio mu je najbolje obrazovanje koje se moglo steći u Egiptu toga vremena. Prema pisanju Filona iz Aleksandrije, Mojsija su u Egiptu podučavali najumniji i najuticajniji ljudi tog doba: sveštenici, oficiri, pesnici i umetnici svih vrsta, filosofi, matematičari i najpoznatiji astrolozi. Već sa sedam godina (obrazovanje je započeo sa četiti godine u carskom obdaništu) počeo je da prisustvuje mnogim religioznim i mističnim ceremonijama u hramu u Karnaku posvećenim bogu Amonu. Kada je napunio 21 godinu Hermheb ga upućuje u najveće i najsvetije tajne egipatskog društva, a sa 33 godine, u vreme vladavine Setija I, postaje visoko pozicionirani sveštenik i general i biva uveden u tajne vaskrsenja - nove tajne, nastale nakon ubistva Sekenere Taoa.

TaNaH nas uči kako je četrdesetogodišnji Mojsije jednog dana video egipatskog činovnika kako ubija jednog od dva jevrejina koji su bili u žučnoj raspravi. Pisci *TaNaH*-a insistiraju na tome kako je Mojsije, navodno revoltiran time što je faraonov činovnik pogubio jednog od dva međusobno sukobljena Jevreja, prvo ukorio činovnika, a potom mu, u nekontrolisanom besu, i odsekao glavu. U *TaNaH*-u se dalje govori o tome kako je Mojsije zbog ubistva činovnika, iako jedan od trinaestorice najviših egipatskih sveštenika i miljenik trećeg faraona devetnaeste dinastije poznatog pod imenom Ramzes II (Ra'amses II) morao da pobegne iz Egipta, zemlje Gesemske, i spas potraži među pripadnicima plemena Madijanaca koji su, inače, bili od semena Avraamovog. Mojsije je svoj beg započeo iz mesta Vadi Tumilata, na severoistoku delte Nila i, nakon dužeg lutanja, stiže u zemlju medijansku koja se nalazila na severozapadu Arabijskog poluostrva, istočno od Akabskog zaliva. Inače, Egipćani su zemlje severoistočno od Vadi Tumilata zvali *meten* što je bio pojam za varvarske teritorije.

Mojsije ostaje da živi među Medijancima i tu ga vrhovni medijanski sveštenik Jotor ženi sa najstarijom od svojih sedam kćeri – Seforom. Među Medijancima Mojsije provodi 40 godina sve dok mu se jednog dana, dok je čuvao Jotorove ovce, na gori Sinajskoj, nije prikazao Bog Jahve (יהוה), pozvao ga da bude njegov prorok i zatražio od njega da se vrati u Egipat, kod još uvek vladajućeg *Ra'amses II*, i oslobodi sve jevrejske robove. Slušajući Boga, Mojsije se sa bratom Aronom i Seforom vraća u Egipat. Put povratka u dolinu Nila išao je uz obalu Sinaja, do Sile u blizini Sueca a odatle u zemlju Gesemsku. Odmah po dolasku Mojsije i Aron okupljaju oko sebe jevrejske starešine, izlažu im razlog njihovog dolaska i ovi ih bezpogovorno prihvataju kao svoje nove vođe. Kada je čuo da su se Mojsije i Aron vratili u Egipat faraon ih obojicu poziva na dvor kako bi im oprostio “sve što bilo jeste”. No, odmah po dolasku na dvor njih dvojica umesto oprosta od faraona zahtevaju

da se odrekne sopstvene vere i prihvati, kao vrhunsko i jedino božanstvo, njihovog Boga - “ja sam Onaj što jeste”. Ovo je, po njima, značilo i da novog Boga imaju poštovati svi Egipćani, a da Jevreji kao Božiji narod imaju uživati posebna prava kao što su oslobađanje od poreza, odnosno oslobađanje od rada kojim se porez plaćao u nedostatku novca. Isprva razočaran, a potom ljut na Mojsija i Arona koji su se predstavili kao nove vođe jevrejskog naroda faraon odlučuje da sve Jevreje kazni sa dodatnom poreskom obavezom sakupljanja pleve koja je, inače, bila neophodna za izradu čerpića. Ovo je braću stavilo u veoma nezgodan položaj pošto su ih jevrejske plemenske svođe sada optužile za pogoršanje njihovog položaja i neizvesnu buduću naklonost faraona.

Aron i Mojsije nakon ovoga obećavaju Jevrejima da će ih osloboditi svih obaveza rada i odvesti u zemlju gde teku “med (datule) i mleko (kozije)”. Još jednom odlaze na dvor gde ponovo za Jevreje zahtevaju oslobađanje od poreskog rada i pravo, da bez ikakve nadoknade, napuste Egipat. Pošto *Ra'amses II* to nije želeo da učini, Aron, kao vrhovni sveštenik novoprihvaćene vere, izvodi niz čuda (najezda žaba, muva i skakavaca; pomor stoke; prašina se pretvara u vaš i td.) kako bi uverio faraona u nadmoć novog Boga – “ja sam Onaj što jeste”, a ovaj se, uplašen, saglašava da pusti sve Jevreje.

Interesantno je da gotovo identičnu priču o detetu, korpi u vodi i srećnom kraju imamo u spisima o rodjenju Sargona I (osnivač Akadske dinastije), akadskog kralja koji je oko 2350. g.p.n.e. vladao Akadiom, a to je gotovo hiljadu godina pre pojave Mojsija na istorijskoj sceni. Autori *TaNaH*-a izvesno nisu bili naročito inventivni, a za tim nisu ni imali posebne potrebe jer su se jednostavno bavili prepisivanjem starih znanja koja su se nalazila u tada već postojećim učenjima. Šta više, jasno je da su prepisali mnoge priče iz Sumera i Egipta i to tako što su ih pripisali *Božjem narodu*. Pisci *TaNaH*-a se nisu potrudili ni da nam objasne zašto bi Amram, pripadnik stare egipateske porodice Levi (لاوى) sakrivao svoje dete od vojnika koji su inače trebali njega da čuvaju; ne objašnjava se ni kako Joševa u svojoj 130-oj godini može da rodi dete; ne objašnjava kojom su se progresijom Jakovljeva deca razmnožavala da bi njihov broj mogao da uplaši Egipćane; ne objašnjava ni kako su Jakovljeva deca postali robovi kad su živeli u kući svoga brata Josifa koji je bio čovek velikih zvanja u Egiptu.

Jevreji često govore da je Mojsije izveo iz Egipta čak dva miliona robova, mada se ozbiljniji jevrejski istoričari zadržavaju na cifri od 600.000. No, najnovija proučavanja starojevrejskih zapisa (Psalmi 8, 7; Izlazak 15, 19; Sudije 6, 15) nedvosmisleno ukazuju da se ne radi o milionima, stotinama ili desetinama hiljada ljudi koji su sledili Mojsija na putu iz Egipta već o svega šest stotina porodica. Kako je i zašto iz starohebrejskih spisa reč aleph (a`lĕf , jedan) promenjena, prilikom prevoda na grčki, a potom i latinski, u eleph (ē`lĕf, hiljadu) za naučnike ostaje misterija. U svakom slučaju, tereba znati da

je ceo Egipat u to vreme imao oko dva i po miliona stanovnika, a da se glavni progon Hiksa (الملوك رعاة الغنم) - koji su, zapravo, čisto arapsko nomadsko pleme, odigrao nekih dva i po veka pre rođenja Mojsija. Nakon progona Hiksa u Egiptu su nastavila da žive mnoga druga nomadska plemena, među kojima su Arapi iz Habiru plemena bili najbrojniji i najpoznatiji. Gotovo je izvesno da je Mojsije iz Egipta, imajući u vidu da jevrejska nacija nije postojala, poveo porodice koje su baštinile poreklo Josifovo ali i porodice iz plemena Hiksa, pripadnike Habiru i još devet drugih nomadskih, arapskih plemena (قائمة قبائل العرب): *Banu Awf*, *Banu Harith*, *Banu Jusham*, *Banu Najjar*, *Banu Sa'ida*, *Banu Shutayba*, *Banu Qaynuqa*, *Banu Nadir* i *Banu Qurayza*. O bežanju iz Egipta nekoliko stotina nomadskih porodica čije su se glavešine ogrešeli o zakon i princip *Mâ'ât* -a piše u starom egipatskom tekstu *Papyrus Anastasi V* i pri tome se navodi i njihov put bega koji je u potpunosti identičan putu kojim je Mojsije poveo Jevreje.

Prema *TaNaH*-u plemena koja je Mojsije poveo iz Egipta nisu pošla uobičajenim putem koji vodi uz obalu Mediterana kroz zemlju Filestijaca i koji su trgovci sa severa i iz Mesopotamije koristili radi trgovine sa Egiptom. Nisu pošli ni tzv. Kraljevskim putem koji se kretao kroz Siriju, pored istočne obale Galilejskog jezera, preko Moava i Edoma, do luke na obodu Akadskog zaliva. Ne, Mojsije ih je poveo ka pustinji putem koji su najčešće koristili pljačkaši i od zakona i reda odmetnute grupe. Prva faza ovog putovanja vodila je od Tel el-Dabe do Sukota koji se nalazio u oblasti Vadi Tumilata. Od Sukota, odnosno mesta Tel el-Maskuta plemena odlaze u Etamu, a odatle u Pi-Airotu i potom u oazu Elin sa dvanaest izvora vode i sedamdeset palmi. Nakon odmora plemena kreću ka jugu u dubinu pustinje Sin.

Do danas niko nije pružio suvislan odgovor zašto je Mojsije poveo plemena put pustinje niti je jasno kako bi, ako prihvatimo jevrejske interpretacije ovog egzodusa, 600.000 ljudi putovalo vrlo surovim pustinjskim predelima bez hrane i vode. To bi i u današnjim uslovima, uz primenu najsavremenijih logističkih mera, bilo gotovo nemoguće ostvariti. Takođe, nerazumljivo je da se o tako grandioznom progonu ne govori ni u jednom jedinom egipatskom spisu niti u spisu bilo kog okolnog naroda. Poznato je da su Egipćani bili gotovo "bolesne" birokrate koje su zapisivali i najmanje sitnice vezane za vladavinu faraona i okolnih naroda. Sa podjednakom pedantnošću su zapisivali sve svoje uspehe ali i neuspehe i stoga je nepojmljivo da o nekakvom izgonu desetina i stotina hiljada ljudi u njihovim spisima nema ni jedne jedine rečenice. O ovom navodnom egzodusu govori se samo u *TaNaH*-u, odnosno Starom zavetu i nigde više!

Istorijska činjenica je da u vreme navodnog egzodusa ljudi iz Egipta, pod vođstvom Mojsija, jevrejska nacija nije postojala niti, shodno tome, ni njena istorija, pismo, kultura i td. Svi do danas otkriveni zapisi potvrđuju da su ljudi koje je Mojsije eventualno mogao izvesti iz Egipta bili pripadnici arapskih

nomadskih plemena koja su govorila uglavnom hanaánskim jezikom i koja su se, kao takva, klanjala egipatskim bogovima Ozirisu, Ptahu i boginji Hator. Istorijska je činjenica da se ni Adam i Eva, Avraam ili Mojsije nikada i nigde nisu deklarisali kao Jevreji. O vremenu kada se ovaj događaj odigrao nema preciznih navoda u *TaNaH*-u. Najveći broj istoričara se danas slaže da se egzodus, ako ga je uopšte bilo, mogao dogoditi samo izmedju 1250. i 1224.g.p.n.e., odnosnu u vreme vladavine *Ra'amses II*, najduže vladajućeg i moguće najpoznatijeg faraona u egipatskoj istoriji.

Jedno drugo promišljanje na temu Mojsijevog bekstva iz Egipta i nalaženja utočišta u plemenu Madijanaca može nas, ako ništa drugo, podstaći na sumnju. Naime, po svemu sudeći, istina je da je Mojsije, visoki sveštenik, general (borio se protiv Etiopljana) i čovek upućen u sveta egipatska učenja, odlučio da, zbog promene sopstvenih verskih nazora (okrenuo se monoteističkom verovanju koje je, u svoje vreme, zagovarao faraon Ehnaton), svrgne s prestola novouspostavljenog faraona *Ra'amses II*. Kako su njegove namere i pre početka bilo kakve realizacije otkrivene Mojsije je bio primoran da beži kako bi spasao glavu. Posle ovog događaja faraon odlučuje da protera sve koji su, na bilo koji način, podržavali Mojsijeva shvatanja, a tu su se, na prvom mestu, nalazila sveštena lica i vođe plemena Habiru, preostali Hiksi i još neka manja nomadska plemena. Sve zajedno, *Ra'amses* je mogao da protera ne više od dvanaest nomadskih plemena i pleme Levi, staro egipatsko pleme kome su pripadali Mojsije, njegov brat Aron i sestra Miriam. Od pripadnika ovih plemena je, prema *TaNaH*-u, posle četrdeset godina lutanja pustinjom, nastao novi narod, u istoriji poznat kao Jevreji.

Mojsije, ako uzmemo da je sve bilo kako se u *TaNaH*-u navodi, očigledno nije shvatao kako se istorija, na ovaj ili onaj način, uglavnom ponavlja. Kao što je i on zbog svojih monoteističkih ideja bio primoran da spašava živu glavu tako je i faraon Ehnaton, čovek od koga je Mojsije preuzeo ideju monoteizma, morao da se spasava ali, za razliku od Mojsija, nije imao sreće.

Naime, uprkos raširenom mišljenju da je ideja verovanja u jednog boga, tvorca neba i zemlje, rođena među Jevrejima, monoteizam je zapravo nastao još u Egiptu, a njen tvorac bio je faraon Amenhotep IV, vladar koga su posle smrti njegovi neprijatelji pokušali da izbrišu iz svih spiskova i sa svih spomenika. Amenhotep 1352.g.p.n.e. nasleđuje svog oca Amenhotepa III, a kao faraona osamnaeste dinastije prihvaćen je među svojim podanicima, zajedno sa svojom ženom Nefretiti (*Nefer-nefru-Iten* što znači Atonova najlepša), kao jedan jedini i pravi posrednik između Boga i naroda egipatskog. No, nakon što se ustoličio Amenhotep shvata da on nije jedan jedini i pravi posrednik već da, zajedno sa njim, tu privilegiju deli mnogobrojno sveštenstvo. Kako se sveštenstvo, i to prvenstveno ono iz hrama Amona koje se smatralo čuvarem do tada najznačajnijeg egipatskog boga Amona, mešalo ne samo u verska već i mnogobrojna državna pitanja

Amenhotep IV, na predlog prelepe Nefretiti, odlučuje da ga ukloni i to tako što će sprovesti radikalne verske reforme. Zamisao nije bila ni malo lako tim pre što su Amonovi sveštenici bili deo tradicionalne egipatske elite, krajnje konzervativni i uvek odlučni u odbrani stare vere egipatske.

Početak ovih reformi Amenhotep najavljuje kroz uzdizanje starog idola iz Heliopolja – *Ra-Horahte* koje stavlja ispred svih ostalih božanstava. Paralelno sa tim on odbacuje dotadašnji hram u Karnaku kao glavno religiozno stecište i počinju zidati novi hram koji je trebao biti centar vernika novog najvećeg božanstva – boga sunca Atona. Hram i ceo grad oko njega sazidan je na brdu koje je svojim oblikom podsećalo na hijeroglifski znak horizonta. Najvažnije je bilo to što se svakog jutra sunce pojavljivalo točno unutar hijeroglifskog oblika pa je tako, po Amenhotepovom uvrenju, grad bio idealan za kult posvećen bogu sunca. Odmah potom on menja svoje ime u Ehnaton što znači *Sjaj Atonov*, a i prestonicu iz Tebe seli u novosagrađeni grad Akhetaton (u blizini današnje Amare).

Najzanimljivije u novom gradu koji je Ehnaton sagradio po zamislima Nefretiti u roku od svega četiri godine i čije ostatke je krajem XIX veka pronašao arheolog Flinders Petri (Professor Sir William Matthew Flinders Petrie), jeste to što je ceo izgrađen u skladu sa novom religijom: grad je sazidan na istočnoj obali Nila; Veliki hram bogu Atonu (*Gem-pa-Aten*) se nalazio na istoku i njegova glavna vrata bila su okrenuta u pravcu izlaska Sunca, a ispred samog Hrama se nalazio oltar za prinošenje žrtava. Od hrama su se ulice širile kao zraci sunca, a na glavnoj – kraljevoj ulici su se nalazile najznačajniji domovi uglednih egipćana. Ono što je bilo novina je da jedini bog Aton nije više bio samo bog Egipćana, već bog svih ljudi na svetu koji svima jednako donosi ljubav i koji je prema svima podjednako milostiv. Aton više jednostavno nije bio samo sunčev disk, već i tvorac neba i zemlje i sveprisutni duh koji nije samo stvorio svet već njime i vlada.

Naravno, kako ideja monoteizma nije postojala do tada kod Egipćana, Ehnaton je znao da će posao poništavanja mnogih bogova biti neprijatna, a moguće i opasna. Iz tog razloga je odmah i prognao sveštenike iz hrama Amona, oduzeo im imovinu, a sam hram u Karnaku opljačkao. Nakon toga, od zastrašenih i uspaničenih sveštenika ostalih bogova je zahtevao da priznaju boga Atona za jednog jedinog što su ovi, bez ikakve druge mogućnosti, i učinili. No, iako svestan opasnosti Ehnaton ipak nije mogao da shvati vekovnu moć starog sveštenstva koje ga je, na kraju, otrovalo u sred njegove palate. Ehnatonova religija nije opstala dugo posle njegove smrti 1388. g.p.n.e. U doba Tutankamona, Amonovo sveštenstvo se trijumfalno vraća u Tebu i zahteva od novog faraona, Ehnatonovog sina Tutankamona, da prekine idolopoklonstvo jednom bogu što ovaj odbija. Tutankamon je ubijen nakon samo dve godine, a moćno sveštenstvo tada na presto dovodi Aja (Aî), prvog Ehnatonovog savetnika, ženi ga sa Tutankamonovom udovicom i oni se skupa

vraćaju na dvor, a u zemlju se, sa njima, vraćaju stara egipatska verovanja. U doba faraona Horemheba ime Atona i Ehnatona je bilo izbrisano sa svih spomenika, a Akhetaton napušten i zaboravljen.

Interesantno je napomenuti kako su naučnici u XX veku uspeli da rekonstruišu vezu između atonizma i biblijske religije. Naime, u Ajovoj grobnici je pronađena prelepa egipatska poema pod imenom *Himna Atonu*. Ima trinaest stihova i svi su posvećeni pohvali bogu Atonu gde se on slavi kao stvaralac sveta, dok se faraon slavi kao jedini posrednik između Atona i čovečanstva. Naučnici su odmah uočili sličnost između poeme i Psalma 104, koji je himna u slavu Boga. Šta više, ispostavilo se da su stihovi iz Psalma 104 ništa drugo do hebrejski, ne baš najbolji, prevod poeme koja je, naravno, bila napisana na egipatskom.

Tako, sa Ehnatonovom idejeom o jednom Bogu, Mojsije se stavlja na čelo nezadovoljnih plemena i postaje njihov vođa i spasitelj. No, nameravajući da postane apsolutni vladar izgnanih arapskih plemena, Mojsije shvata da mu nije dovoljan samo postojeći autoritet prvosveštenika već da mora postati autoritet i u glavnim ovozemaljskim pitanjima. Da bi ovo postigao donosi im novog boga Jahvea i njegovih Deset Božijih zapovesti - Dekalog (עשרת הדברים) kojih se moraju pridržavati sva plemena. On tada insistira da zapovesti Dekaloga postanu osnov moralno-pravnog sistema svih plemena, a njihova karakteristika je bila da su bile imperativne i počinjale rečima “poštuj” ili “nemoj”.

Kako ni jedno pleme osim plemena Levi nije želelo da prihvati novog boga i novu religiju Mojsije, prema *TaNaH*-u, odnosno Starom zavetu, ubija sveštenike i vođe svih plemena i sve ostale koji nisu želeli da prihvate Jahve. Nakon tog pokolja svim plemenom će biti nametnuti novi sveštenici iz plemena Levi, a za vrhovnog sveštenika Mojsije postavlja svog brata Arona. Istovremeno, Mojsije zabranjuje svima da naglas izgovaraju ime božije kako ga nebi vređali. Plemena su na Gori ostala sve dok Mojsije i Aron nisu uspostavili red, a za to je bilo potrebno 11 meseci i 6 dana što znači da je Gora napuštena dvadesetog dana drugog meseca druge godine.

Na Sinajskoj gori, pred koju su stigli tri meseca nakon izlaska iz Egipta, arapska plemena predvođena Mojsijem sklopila su savez sa Jahveom, primila od njega Knjigu zakona - Toru (תורה) i tako postala verujući narod. Dobijanje Tore bio je zaprvo svečani čin stvaranja saveza Boga sa arapskim plemenima i njihovo prelaženje iz mnogobožačke u novu i jedinstvenu monoteističku relegiju koju je, kao ideju, prvi osmislio i realizovao Ehnaton. Ovo je ujedno označavalo i pretvaranje dvanaest, odnosno trinaest arapskih plemena u novu judejsku naciju. Nakon ovog događaja dolazi do postepenog razvoja judejske religije koja se zasnivala na tabernaklu (hramu), sveštenstvu i prinošenju žrtvi. Vremenom će za Jevreje poštovanje šest stotina trinaest zapovesti Tore, nebeskih zakona koje je Jahve lično objavio, postati način svakodnevnog

života. Ono što je za hrišćane vera u Hristovo vaskrsenje, to je za judaizam vera u Sinajsku objavu. Tora se inače sastoji iz pet Mojsijevih knjiga poznatih i pod nazivom *Pentateuh* (Πεντετεύχως). Danas se pod Torom podrazumevaju gotovo svi najvažniji sveti judejski spisi vezani za zakone i učenja.

Po nalogu i uputstvima Jahvea Mojsije je napravio kovčeg Zaveta (ארון הברית) u koji je smestio dve kamene ploče na kojima je sam Bog ispisao uslove saveza sa svojim odabranim narodom. Pored toga, u Kovčegu se nalazila i merica *mane* (zrnevlje grma *tamarix mannifera*) i drenov štap. No, najvažniji smisao kovčega Zaveta je što je on za Jevreje predstavljao vidljivi znak božje prisutnosti.

I u ovoj biblijskoj priči o Deset Božjih zapovesti bezimeni autori imaju problem. Mojsije je bio Egipćanin i znao je samo egipatski jezik, a to znači i da su Božje zapovesti mogle da budu pisane samo egipatskim hijeroglifima. Egipćani su svoje hijeroglife zvali Božjim jezikom pa je moguće da ono što se u istoriji tumači kao Božje zapovesti nije ništa više do deset pravila koja je Mojsije sam napisao, a koja su zbog egipatskog pisma koje je koristio nazvana Božjim zapovestima. Drugo, u prilog ovakvom razmišljanju, izvesno ide i činjenica da je jevrejsko pismo, kakvim ga danas znamo, nastalo tek nekoliko vekova kasnije. Na kraju, danas su naučnici složni da Mojsije nikako nije mogao biti pisac *Pentateuh* kako one danas izgledaju iz prostog razloga jer se u njima preplića nekoliko drevnih tradicija vezanih za vreme nakon Mojsijeve smrti. Jedna od tih tradicija govori o herojima koji su povezani sa severnim kraljevstvom – Izraelom, koje je nastalo nakon Solomonove smrti. Druga tradicija se odnosi na Hram u Jerusalimu i njegove sveštenike, a ima i detalja vezanih za period tzv. vavilonskog ropstva.

Želju da prvi stvori jednu dominantnu monoteističku religiju Mojsije je mogao da ostvari samo među onim ljudima koji su, nakon njega, bili prisiljeni da napuste Egipat, i on to koristi. Da bi na verskom planu ujedinio pripadnike različitih arapskih plemena on preuzima monoteističku ideju faraona Ehnatona o bogu Sunca Atonu, a protiv koga se svojevremeno bunio. Za vrhovnog boga on proglašava Jahvea koji je kao i Aton - bog pored koga ne postoji nijedan drugi. O vezi Ehnatona i Mojsija pisao je i Sigmund Frojd u svom delu *Mojsije i monoteizam* u kome je čak ustvrdio da je Mojsije o Bogu učio od samog faraona Ehnatona. No, jedan bog nije bio, sam po sebi, dovoljan jer je podanike trebalo podrediti i ovozemaljskoj vlasti, za šta mu je poslužilo Deset Božijih zapovesti, kojih su svi morali da se pridržavaju. Najveći problem tada postaje pitanje države, odnosno teritorije gde bi se ispovedala nova vera i živelo u skladu s novim zakonima. Pronaći zemlju bilo je skoro nemoguće, jer su svi plodni i za život pogodni prostori bili već naseljeni. Stoga je jedini način da se dođe do “obećane zemlje” bilo njeno osvajanje.

Odlučan da svoju veru i zakone podržavi Mojsije s plemenima kreće u

potragu za “obećanom zemljom”. Na ovom putu, dugom četrdeset godina on je sa “svojim narodom” imao dosta sukoba sa lokalnim plemenima kroz čiju su se teritoriju kretali i iz njih, uglavnom, izlazio kao pobednik. Biblija govori o njihovim borbama po Sinajskoj pustinji sa nomadima iz plemena Amalečana, Amorejca, Moabićana pa i Madijanaca koji su im prvobitno pružili gostoprimstvo. Tokom četrdesetogodišnjeg lutanja pustinjom Mojsije je uspeo da pripadnike nekad nomadskih arapskih plemana ujedini na način koji će obezbediti njihov disciplinovan, organizovan i jedinstven nastup u neprijateljskom okruženju. Važno je imati na umu da su u ovih četrdeset godina gotovo svi oni koji su napustili Egipat umrli ili poginuli i da su zapravo njihovi sinovi, ljudi bez korena, onovremeni mondijalisti koji su odrasli ne znajući šta je domovina, bili ti koji su došli do tzv. obećane zemlje. Oni koji su napustili Egipat bili su mnogobošci koji svojevremeno nisu prihvatali monoteističke zamisli egipatskog faraona, a njihovi sinovi, koji su posle četrdeset godina stigli do obećane zemlje, postali su sledbenici prve prave monoteističke religije. Ovi ljudi bez korena, ove pustinjske lutalice su domovinom smatrali svaki kutak na kome bi se našli, osećajući da je ono što osvoje njihovo i ničije više. Da li su ova ujedinjena plemena odista predstavljala respektibilnu silu u to vreme i, ako jesu, na koji način su osvojila Hananá - “obećanu zemlju” u kojoj su, do njihovog osvajanja, manje-više, tolerantan suživot ostvarivali Amalićani, Hetiti, Jevuseji, Amoriti i Hanaánaci. Inače, reč Hanaán se prvi put pojavljuje u pisanim dokumentima u XV veku pre nove ere kod Akađana /pišu ga Kinani(m) i Kanahnu/, Egipćana /Kn(a)n(a)w/, i Feničana i Jevreja /pišu ga K(a)n(a)n/. U Bibliji termin Hanaán označava prostor od grada i luke Sidon na severu do Gaze na jugu (knjiga Postanka 10:19).

O tome kakva je to sila bila, ako je bila, i s koliko malo razumevanja i uvažavanja se odnosila prema slabijim od sebe koji su joj se našli na putu najbolje se govori u Petoj Knjizi Mojsijevoj kad je “izabrani narod” stigao do države Hanaán:

“I iziđe pred nas Sion i sav narod njegov na boj u Jasu. I tada nam ga dade naš Gospod Bog, i ubismo ih sve i svu decu njihovu. I uzesmo tada sve gradove njihove i u njima opet pobismo sve živo, i žene i decu. Samo stoku sačuvasmo, a sve vredno ponesmo.”

Dugo vremena se smatralo da je Mojsije bio prvi zakonodavac u istoriji Čovečanstva. Smatralo se da su njegovih Deset Božjih zapovesti isklesanih u kamenu hijeroglifima majstorska kodifikacija zakona koji regulišu međuljudske odnose. Uistinu, Mojsijevih deset zapovesti su zapravo samo lepo uklopljeni delovi iz Egipatske knjige mrtvih i ništa više. Kako su Biblija i njeni jevrejski autori jedini izvor našeg znanja o Mojsiju sve do pojave novih arheoloških otkrića o Sumeru i vavilonskom kralju Hamurabiju niko nije sumnjao u ove navode *TaNaH*-a, odnosno Starog zaveta. No, nakon otkrića sumerskih Zakona vladanja u gradovima i izvan njih - *Ur-Nammu*, a posebno

nakon otkrića Hamurabijevog zakonika (Codex Hammurabi) postalo je jasno da se Mojsije ne može smatrati prvim zakonodavcem. S druge strane, on se može prihvatiti kao tvorac prve poznate monoteističke religije (ako se izuzme Ehnaton), jer su Buda, Zaratustra, Isus, Muhamed i td. delovali znatno posle njega. Mojsije je vaspostavio novo religiozno učenje s osnovnim ciljem da ujedini pripadnike različitih mnogobožačkih plemena oko jedne verske ideje, a kasnije i da ih kontroliše na osnovu jedinstvenog religijskog učenja. Izvesno je da je Mojsije, sve do pojave hrišćanstva, bio prvi koji je religiju koristio kao način kontrole i upravljanja ljudima.

Danas se o Mojsiju može govoriti iz više uglova i na razne načine. Nesporno da je avanturu stvaranja sopstvene države počeo kao čovekoubica u Egiptu, a da je nakon tog ubistva počinio i hiljade drugih. Znanje, veštine i tajne koje je poneo iz Egipta su mu omogućile da svoj naum, na kraju, uspešno sprovede. Za njega je religija bila sredstvo za ostvarivanje ciljeva koji nisu bili verski i zato od njega važi pravilo da religija ne vodi računa o bilo kakvim postojećim normama, jer ih sama stvara i nameće drugim oblastima života. Tako će nas sva kasnija pripovedanja, mitovi i legende o postavljanju judejskih kraljeva i verskim ceremonijama koje su tom prilikom izvođene samo podsećati na sve ono što je već viđeno u Egiptu i Sumeru. No, idimo redom.

Posle Mojsijeve smrti, a umro je u 120-toj godini na vrhu Fazge gore Navavske u predelima visokih Moavskih ravnica, nekad arapska, a sada semitska plemena (Simeun, Venijamin, Juda, Ruven, Asir, Nefalim, Manases, Dan, Isahar, Josif, Gad, Zavulon i, konačno, pleme Levi) su pod vođstvom Mojsijevog naslednika Isusa Navina pobedila jerusalimskog cara Adonisedeka i okupirala Obećananu zemlju. Prva stvar koju je Navin učinio bila je da Adonisedeka i njegova četiru pomagača (Oama, Pirama, Jafiju i Davira) obesi na pet najviših stabala u Jerusalimu, a tek potom, kad je krvavi pir bio okončan, pristupio je podeli Obećane zemlje: Svako od dvanaest plemena dobilo je deo osvojene teritorije osim plemena Levi kojem je, kao svešteničkom, odredio *desetak* od svih prihoda ostalih zemalja.

Podela je načinjena na osnovu kocke, kako je Mojsije naredio, i glasila je: *Ruvimo pleme* dobija deo zemlje istočno od Jordana – na jugu između reke Arnon i grada Esevona na severu; *Gadovo pleme* dobija prostor do Genisaretskog jezera i zapadnih ogranaka gore Galed; *Polovina Manasijinog plemena* dobija istočnu polovinu gore Galad i ceo Vasa; *Judino pleme* dobija južni deo Palestine i deo primorske ravnice; *Josifovi sinovi* (druga polovina Manasijinog plemena) dobijaju srednji deo Palestine što znači da su držali celu Samariju; *Venijaminovo pleme* dobija sve zemlje između plemena Judinog i Jefremovog, a to znači i gradove Jerusalim i Jerihon; *Simeunovo pleme* dobija krajnji jug Obećane zemlje; *Zavulonovo pleme* dobija visoravni zapadno od Nazareta i istočno od Akona*; Isaharovo pleme* dobija Jezdraelonsku ravnicu; *Asirovo pleme* dobija obalu i visoravni od Karmilske gore do grada Tira;

Neftalimovo pleme dobija jordansku ravnicu na severu i planine severne Galileje; *Danovo pleme* dobija sve zemlje na severu prema Siriji i, na kraju, kao vođa, Isus Navin dobija mesto Tamnat Sarah na području Jefremovog plemena.

Dvanest na krvi osnovanih država su međusobno sarađivale isključivo po pitanju čuvanja centralnog svetilišta u Silomu gde se nalazio kovčeg Zaveta - u kome je boravio nevidljivi bog Jahve. Svako pleme je na svojoj teritoriji radilo što je htelo tako da je bilo nemoguće stvoriti jednu centralizovanu vlast. Država Jevreja je zapravo bila konfederacija plemena koja su se ujedinila u veri, ali bez centralne vlade i zajedničke prestonice. Njihovo jedinstvo se pretežno iskazivalo tokom velikih godišnjih praznika kada su se predstavnici plemena pojavljivali pred Jahveom radi obnavljanja Saveza sa njim.

Plemenima su upravljali tzv. sveštenici-sudije čiji se autoritet zasnivao na činjenici da sve što rade rade u ime Jahvea. Iznad sveštenika je, po pravilu, jedino bio kralj i to stoga što je njega direktno postavljao Jahve. Međutim, u odsustvu Jahvea sveštenici su imali pravo da postavljaju kraljeve i to u skladu sa tajnim ritualima miropomazanja, odnosno uzdizanja kraljeva na presto zemaljski. Kako se Jevrejima, nakon Mojsijeve smrti, Jahve nikako nije pokazivao sveštenici-sudije zaključuju da su oni glavni duhovni i politički faktor među Jevrejima, a ne kraljevi čije uzdizanje na presto i onako zavisi od njih. Tako je, za Jevreje vreme nakon Mojsija poznato kao vreme vladavine sudija.

Među najpoznatijim sudijama toga doba su bil: *Gotonil*, sin Kenezov i mlađi brat Mojsijevog vojvode Haleva, koji se proslavio pobedom nad carem mesopotamskim; *Aud*, unuk Venijaminov, koji se proslavio ubistvom cara moavskog; *Samegar*, sin Anatov, koji se proslavio tako što je ubio šest stotina Filisteja; *Devora*, sudija i proročica, žena Lafidotova, koja se proslavila pobedom nad asirskim vojvodom Sisarom; *Gedeon* se proslavio pobedom nad Medijancima i Amalićanima; *Jeftaj* se proslavio pobedom nad Filistejcima i Amoncima; *Samson*, iz plemena Danovog, se proslavio ubistvom mnogih filestijskih knezova; *Samuilo*, iz Levijevog plemena, bio je prvi prorok posle Mojsija i poslednji sudija Izrailja. Proslavio se pobedama nad Filestijcima ali se pamti i kao pisac starozavetne Knjige o sudijama.

Sudije su bile ne samo verske i državne vođe već i vojskovođe koje su predvodile plemena u njihovim sukobima sa okolnim narodima. Kada su Jevreji jednom prilikom odbili da plate određene poreze pripadnicima tada najjačeg plemena Filistejaca oni su ih vojno porazili u sukobu kod Afeka, porušili njihovo svetilište u Silomu i odneli kovčeg Zaveta. Nesretni zbog poraza i nezadovoljni dotadašnjim upravljanjem od strane sveštenika-sudija Jevreji se tada spontano okupljaju oko odvažnog i čestitog Saula, sina Kisovog. U borbama koje su usledile Saul je, sa vojnicima koje je sam odabrao

i obučio, prvo porazio Amonce a potom i Filistejce od kojih je i povratio kovčeg Zaveta. Delovao je i nastupao kao pravi ujedinitelj izrailjskih plemena pa ga je narod okupljen oko svetilišta u Galgalu, u zemlji Venijaminovoj, proglasio za svog kralja. Na kraju, nemajući kuda, sudija i sveštenik Samuilo, štićenik starog sveštenika Ilije, ceremonijom miropomazanja u gradu Mispa, zvanično postavlja prvog jevrejskog kralja – Saula (שָׁאוּל) iz plemena Venijaminova. Pomazanje nakon ceremonije u Mispi postaje označitelj prorokovog sprovođenja Božijeg izbora, a kraljevi Izraela bivaju nazivani i Božijim pomazanicima. Ovim činom došlo je do sjedinjavanja nebeske i zemaljske moći i tim povodom Jevreji podižu dva stuba kao simbol ovog ujedinjenja. Međusobno povezani, ovi stubovi su trebali da opominju sva izrailjska plemena da moraju biti jedinstvena kako bi opstala u svetu nesloge i večitih pretnji. Interesantno da je jedan stub, i to onaj koji je označavao zemaljsku vlast, bio postavljen na sever, dok je stub koji je predstavljao nebesku moć postavljen na jug. Sličnost s Egiptom je očigledna. Ujedinjenjem dvanaest jevrejskih plemena pod vodstvom Saula uspostavljena je *de facto* i *de iure* 1020. g.p.n.e. prva jevrejska država pod imenom Izrael.

Ovakav rasplet događaja doveo je Saula u poziciju da se oseća odgovornim pred narodom, a ne sveštenstvom. S druge strane, sveštenstvo je smatralo da je Saul postao kralj tek nakon miropomazanja koje su oni izveli i da je stoga on odgovoran njima. S obzirom da ga je narod spontano izabrao Saul nije pridavao mnogo pažnje na formalne stvari što se najbolje videlo kroz njegovo sedište u Gavaji koje je pre ličilo na vojni logor nego na kraljevski dvor. Po njegovom načinu života jasno se videlo da nije mario za sveštenike, rituale i dvorske ceremonije na kojima su sveštenici insistirali. Jaz između njih se svakodnevno produbljivao, a sveštenstvo je najviše bilo zabrinuto zbog činjenice da vojska zakletvu vernosti ne polaže, kao nekada, njima već samo i isključivo Saulu. Oslanjajući se na podršku naroda Saul se otvoreno suprotstavio sveštenicima optužujući ih da su krivotvorili Mojsijeva učenja i da je to osnovni razlog zašto su, na prvom mestu, Filistejci, mali narod s jugozapada Hananáa i obala Mediterana, uopšte i uspeli da odole jevrejskom oružju. Saulove prozivke moćno sveštenstvo je spremno dočekalo. Samuilo ga je optužio za samovoljno preuzimanje određenih funkcija sveštenstva, a potom je javno opozvao njegov izbor za kralja rečima: “Gospod se pokajao što je postavio Saula carem nad Izrailjem”.

I, tako, dok je Saul započinjao nove sukobe protiv Filistejaca Samuilo u Vitlejemu, u tajnosti, pomazuje Davida, Saulovog štitonošu i zeta. Nakon što je Saul saznao za izdajstvo Davidovo ovaj beži kod Filistejca Ahisa, kralja Gata. David je bio toliko dobro primljen kod neprijatelja dece Izraela (ovaj termin se koristi za Avramove potomke) da mu Ahis čak poklanja grad Siklag. U svom gradu David se, pored postojeće žene Mihaele (ćerka Saulova) ženi sa dve nove: Avigejom i Ahinom.

I dok je David bio blažen među svojim ženama u Siklagu Saul strada na Gelvujskoj gori gde su mu i tri sina pogonula u borbama protiv Filistejaca. Odmah po stradanju Saula sudije u Hevronu ponovo pomazuju i ustoličuju Davida (דָּוִד), iz plemena Judinog, za kralja. Narodno negodovanje sveštenstvo grubo suzbija ističući da je Saulov jedini preživeli sin Isvosteja (poznat i kao Išbaal) još uvek dete i da stoga ne može naslediti oca, a da je, s druge strane, David bio najuspešniji i najhrabriji general u Saulovoj vojsci što je i dokazao pobedom nad Golijatom. Takođe, u prilog Davidov isticana je i činjenica da je bio oženjen Saulovom ćerkom Mihalom što ga je navodno činilo delom familije. No, narod sa severa odluči da kruniše Isvosteja u Mahanajimu, a jug osta privržen sveštenstvu i novopomazanom Davidu. Tako su nastale tenzije između severa i juga ali sveštenstvo, svesno opasnosti moćnih severnih plemena, osigura da neko ubije Isvosteja. Kako bi se sve baš sve držalo pod kontrolom Samuilo htede čak da pogubi i Mihailu koja beše trudna ali se uplaši od naroda te odustade. Od tada pa nadalje sudije, odnosno stari ili mudri sveštenici – kako ih je već ko zvao - su potpuno kontrolisali judejskog kralja. Oni su se, nastupajući iz kralja, nametnuli kao realna snaga i vlast nad pripadnicima svih judejskih plemena.

Kada je David 1007. g.p.n.e. u gradu Hevronu krunisan za kralja, Jevreji su bili podeljeni na dvanaest plemena. Deset severnih plemena se ujedinilo stvarajući državu Izrael, dok su preostala dva južna plemena stvorila državu Judu. Prvih sedam godina vladavine David je iskoristio za konsolidaciju raspale vojske i smanjenje pritiska Filistejaca na Jevreje kroz ženidbu sa kćerkom filistejskog cara Ahisa. Ovakvi potezi su na kraju omogućili Davidu da zauzme jevuzitski grad-državu Jerusalim koji se nalazio između Izraela i Jude. Pošto je Jerusalim bio tačno između ove dve države postao je njihov glavni grad. U Jerusalim je prenet kovčeg Zaveta čime je on postao religijska i politička prestonica svih Jevreja. Stvorena je jedinstvena izrailjska država - monarhija s kraljem miropomazanim po svim pravilima koja je ostavio Mojsije.

David je pomirio severna i južna plemena, proširio izrailjsku državu i učvrstio svoj položaj unutar nekadašnje Saulove vojske. Pisci jevrejske istorije vole da govore o Davidu kao velikom vojskovođi, državnom administratoru, diplomati i umetniku. Međutim, u Starom zavetu se može pročitati po nešto i o njegovom ubistvu vernog mu vojvode Urije Hetejina, a sve zbog toga kako bi mu preoteo ženu Vitsaveju. Davidove ruke biće krvave i nakon što je naredio svom vojvodi Jovu da mu u Kedronskoj dolini ubije sina Avesaloma koji htede da ga smeni sa kraljevskog prestola. Ako se ima u vidu da je svojevremeno, kao vojvoda, izdao svog glavnokomandujućeg Saula onda se o Davidu može steći i slika kao o ne baš karakternom čoveku. Kako god bilo, David se a ne Saul slavi kao tvorac prve jevrejske države i po tome će biti uvek pamćen.

Uoči Davidove smrti narod je želeo da na presto dovede Sevu - čoveka iz

Venijaminovog plemena koji je, po mnogo čemu, sličio Saulu. Sam David, s druge strane, želo je da ga nasledi njegov najstariji sin Adonija. Međutim, sveštenstvo predvođeno prvosveštenikom Sadokom i uz pomoć komandanta Davidove lične garde Veneje, na presto postavlja Vitsavejinog sina Solomona (שְׁלֹמֹה). Kako je Solomon spadao u red manje važnih Davidovih sinova sveštenstvo naređuje da se sva ostala njegova deca Sobab, Natan, Noa i drugi (ukupno trinaest), kao i u narodu omiljeni Seva, ubiju.

Tako Solomon stupa na presto 967. g.p.n.e. Krunisan je u Giomu tajnim ceremonijama inicijacije putem vaskrsenja, što je bilo u skladu s novim tajnim egipatskim ceremonijama nastalim nakon ubistva poslednjeg egipatskog kralja Sekenerea Tao. Istim tajnim ceremonijama krunisani su svi potonji jevrejski kraljevi.

Solomon je nasledio malu ali relativno organizovanu državu, razvijenu trgovinu i dobre veze sa susednim zemljama. Za njegovo vreme uspostavljena je jaka centralna vlast s rigoroznim poreskim sistemom. Solomon je narodu odredio danak od **666** talanata zlata i od toga doba broj **666** nosi simboliku potčinjenosti - zla. Sveštenstvo je u ovoj novoj judejskoj državi uživalo posebne povlastice i blagodeti i, što je najvažnije, u potpunosti je kontrolisalo kralja. Međutim, vremenom, Solomon se odaje raskošnom životu s mnogo žena (imao je 700 supruga i oko 300 konkubina) za koje podiže čitav niz luksuznih vila. Novac od poreza je nemilice trošio na žene i skupoceno odevanje lične garde koja je, na vrhuncu njegove vladavine, brojala više hiljada pripadnika. No, dokle god je narod držao u pokornosti, a njima osiguravao verski apsolutizam, sveštenstvo nije imalo ništa protiv njegovog raskošnog i raskalašnog života. Problem je nastao kada Solomon počinje sve manje da se klanja Jahveu i da se ponaša u duhu jevrejske tradicije.

Po rangu, najviša od Saulovih mnogobrojnih žena je bila ćerka šestog faraona iz 21 dinastije Siamuna sa kojom je provodio najviše slobodnog vremena. Imala je posebnu palatu, poseban hram za molitvu, posebnu vojnu stražu... Pored nje Solomon je počeo da se zanima za kult Izide i da blagonaklono gleda na svetkovine posvećene ovoj egipatskoj boginji. U svakom slučaju, njegovo zapostavljanje Jahvea značilo je narušavanje ugleda i autoriteta sveštenstva. No, vrhunac njegove ekstravagancije sa ženama i religijskog zastranjivanja nastaje dolaskom Makede, (ማክዳ, na etiopskom jeziku Giz), odnosno kraljice od Sabe u njegovu palatu. Saba je inače bila glavni grad Etiopije, a Solomon je verovao da su etiopski kraljevi potomci Mojsija i etiopske princeze Tharbis, pa se do te mere zaljubio u prelepu Makedu da joj je pored nemerljivih količina zlata počeo poklanjati i neke od najvećih jevrejskih svetinja. Sveštenstvo se diglo na noge. Solomon nije dočekao duboku starost!

U kontekstu priče o Solomonu i kraljici od Sabe može se spomenuti i to da je Etiopija jedina afrička država koja nikada nije bila porobljena i kolonizovana i

u kojoj se, po mišljenjima mnogih naučnika, danas ispoveda najčistiji oblik hrišćanske vere u okviru Etiopske pravoslavne crkve (Yäityop'ya ortodoks täwahedo bétäkrestyan, na amharik jeziku). Pri tome, postoji niz osnovanih indicija da se izgubljeni kovčeg Zaveta nalazi upravo negde u Etiopiji. Engleski akademik Edvard Ulendorf (Edward Ulendorf) smatra da se mnoge potvrde za ovakva promišljanja mogu naći u nizu starih spisa, a pre svih u gotovo hiljadu godina staroj etiopskoj knjizi *Kebra Nagast* koja je zapravo etiopska pravoslavna biblija. Kako bilo, ova priča se izvesno može okončati konstatacijom da je kraljica od Sabe bila poslednja ljubav Solomonova o čemu je, u svoje vreme, govorio i čuveni jevrejski istoričar Titus Flavius Josif (**יוסף בן מתתיהו**). Inače, poslednji - 225 vladar iz dinastije judeo-etiopskih potomaka bi je car Hajle Salasije. U Ustavu Etiopije iz 1955. godine čak je pisalo: "Imperijalna čast da vlada pripada samo naslednicima Hajla Salasija I, koji je u direktnom i nikad prekinutom lancu nasleđivanja od Menelika I, sina etiopske kraljice i kraljice od Sabe i Solomona, kralja Jerusalima".

Ono po čemu se Solomon danas najviše spominje je Jerusalimski hram, odnosno Solomonov hram (בית המקדש) kako se najčešće naziva. Ova najveća jevrejska svetinja podignuta je na istočnoj strani Jerusalima, prema Kedronskom potoku, na brdu Morija, gde je prema predanju Kain ubio Avelja (Kain – pravo ime *Qabil*, i Avelj- pravo ime *Habil*, su deca Adama i Eve), a Avraam prinosio na žrtvu svoga sina Isaka.

Hram je, u svojoj osnovi, sagrađen prema nacrtima fenečanskih hramova u *Ein Dari* i *Tel Tainatu*. To je bio dom Jahvea koji je navodno još na gori Sinajskoj rekao Mojsiju: "Podigni mi svetilište da mogu prebivati u sredini njihovoj i u njega metni zakon što ću ti ga dati! Tamo ću se ja s tobom sastajati." Po završetku izgradnje Hrama u njega je prenet kovčeg Zaveta, a mesto u Hramu su dobile i sve najvažnije relikvije i dokumenta o tajnim ceremonijama i mističnim obredima koje je Mojsije poneo iz Egipta. Jerusalimski hram se, prema opisu iz *TaNaH*-a, sastojao iz dva dela; većeg predvorja, gde se nalazilo deset zlatnih svećnjaka, sto za hlebove i posude za kađenje, i od manjeg svetilišta u koje su postavljena dva kipa kerubina, koji su krilima prekrivali kovčeg Zaveta. U dvorištu ispred Hrama se nalazio oltar namenjen prinošenju žrtava Jahveu.

Hram je građen sedam godina, a u njegovoj gradnji korišćeni su samo kamen i kedrovo drvo s dosta zlatnih aplikacija. Glavni graditelji Hrama nisu bili Jevreji već fenički arhitekta *Huram 'abiu* i majstori iz Tira koje je poslao tirski kralj Hiram nakon što mu se Solomon obratio za pomoć. Obraćanje Solomona za pomoć Hiramu nije bilo slučajno s obzirom da su Feničani slovili za najveće trgovce i zidare svog vremena. Pored toga kralj Hiram se smatrao i za jednog od najbogatijih ljudi koji je "gomilao srebro kao prašinu, a fino zlato kao blato na ulicama". Svoj udeo u izgradnji hrama dao je i princ Asmodej (יאדמשא) o kome se u knjizi o Tobiji 3:8 piše kao princu tame i

demonu pederastije. Glavna vrata Hrama, koji je stajao na brdu Cion, bila su okrenuta ka Istoku, prema izlazeđem Suncu, a dva stuba pred Hramom su predstavljali harmoniju i ravnotežu ujedinjenog kraljevstva. Stub koji je stajao na jugu predstavljao je zemlju Judeju i zvan je **Boaz**, a stub na severu je predstavljao Izrailj i zvan je **Jahin**. Stubovi su bili visine 27 svetih lakata, a na vrhu su se završavali cvetom ljiljana koji su ujedinjeni svodom Jehove simbolizovali koncept stabilnosti dve države.

Kompletan hram je isprojektovao i njegovu izgradnju nadgledao *Huram 'abiu* koji zbog kratkoće vremena nije mogao da realizuje ništa posebno već je naprosto kopirao feničanski hram iz *Ein Dara* (75 km udaljen od grada *Aleppa* u severnoj Siriji) koji se od Solomonovog hrama razlikovao samo po ogromnim otiscima stopala (svako je bilo oko jednog metra) koja su bila uklesana u podu hrama. Tako su, a da to nisu ni znali, Jevreji dobili svoje sveto mesto po uzoru na feničanske hramove koji su, kako se i može pretpostaviti, bili posvećeni Adonisu, Amenu, Melkartu, Ozirisu, Baʿalat -Gebalu, Baʿal -Shemenu i td.

Vrata hrama su za sve vernike otvorena 960. godine, tačno na hiljadugodišnjicu smrti Avraama koji se smatrao prvim jevrejskim patrijarhom. Slavlje je trajalo trinaest dana nakon čega su hramska vrata zatvorena i u neke od njegovih prostorija su, od tada, mogli da ulaze samo sveštenici koje je narod vremenom počeo da naziva Cionskim mudracima. No, pored sveštenika u zabranjene delove Hrama je ulazio i Solomon koji je čak dao sebi za pravo da izvodi neke od najvažnijih religijskih obreda kao što su prinošenje žrtava, blagosiljanje naroda i sl.

Za troškove izgradnje Hrama i projektovanje gradova Hazor, Megido, Gezas i Jerusalim Solomon je Hiramu plaćao godišnjim isporukama pšenice i ulja. Kada jedne godine, i pored drastičnog podizanja poreza i nameta deci Izraela, to nije bilo dovoljno Solomon kralju Tira poklanja 20 gradova u Galileji ali ih on odbi uz komentar “*kabul*” što je značilo “ne vrede ničemu”. I odista, deca Izraela do dolaska feničanskog arhitekte *Huram 'abiua* nisu imala niti neki značajniji objekat niti i jedan grad vredan pomena. Možda zato, a možda i zbog još nečega, današnja masonerija na svoj način slavi i klanja se feničanskom arhitekti.

Solomon je iznenada preminuo 927, i na presto tada dolazi njegov sin Rovoam. No, ubrzo dolazi do obnove sukoba između severnih i južnih jevrejskih plemena i do ponovne podele države na dva dela. Deset plemena koje je bilo protiv dotadašnje teološke diktature sveštenstva i bahatosti od njih izabranih kraljeva formira severno kraljevstvo poznato kao Izrailj na čelu sa carem Jerovoamom, jedan od Solomonovih nadzornika zaduženih za radnu obavezu. S druge strane, veri odana i kralju podana plemena Jude i Venijamina osnivaju kraljevinu Judeju. Veći, razvijeniji i napredniji Izrailj je bio česta meta mnogih naoružanih i borbenih nomadskih plemena, ali sa istorijske scene

nestaje 721. g.p.n.e. kada ga osvajaju i pokoravaju Asirci. S druge strane, manja i van najvećih trgovačkih pravaca Judeja opstaje sve do marta 597.g.p.n.e. Te godine judejski kralj Joakin opčinjen lepotom i bogatstvom Semiramisinog Vavilona dolazi na ideju da ga osvoji i tako sva blaga i lepote pripoji sebi. Kako to sam nije nikako mogao da učini on uspeva, lažnim obećanjima i silnim darovima, da nagovori asirskog princa Ašur-ubalita da udružen sa egipatskim faraonom Psametihom, čiji je vazal Joakin inače bio, napadne i osvoji Vavilon.

Nakon niza neuspešnih napada egipatsko-asirske snage doživljavaju poraz u bici kod Karkemiša (Kar'-ke-mish) u kojoj gine i sam Joakin. Nakon ove bitke nestali su i posljednji ostaci asirske vojske, a s njima i asirske države. Slom egipatske vojske i dolazak Vavilonaca na same granice Egipta raspršio je i poslednje nade Egipćana u obnovu njihovog carstva o čemu im je, tako lepo, pripovedao Joakin. krajnje konsekvence bitke kod Karkemiša bile su te da je Vavilon zavladao svekolikim područjem Levanta (Veliki deo Bliskog istoka) postajući najveća sila tog vremena.

Nakon pogibije Joakina na judejski presto dolazi njegov sin Joahin ali vavilonski car odlučuje da, kako bi se osigurao da jevrejska državna i verska elita ne bi ponovo spletkarile sa Egipćanima protiv njega, u Vavilon odvede Joahina, caricu majku, najviše sveštenike Hrama i još stotinak porodica iz imućnog sloja judejskog društva. Bila je to, sa sve slugama, povorka od par hiljada ljudi. Tako su iz Judeje u Vavilon sa sveštenicima otišla sva tajna učenja i svi najvažniji pisani zakoni judejskog naroda. Poštujući plemenitost roda kralja Joahina Navuhodonosor njemu i njegovoj široj porodici dodeljuje deo svoje palate, a njegov naslednik Avil Marduk će Joahinu poveriti i neke važne dvorske funkcije. Judejski prorok Danilo će čak dobiti i funkciju prvog ministra Vavilona, a visoka državna zvanja primiće i mnogi drugi Judeji. Tako je, na vavilonskom dvoru, nastavila da živi krvna loza Davidova. Osiguravši na taj način mir u regionu, Vavilonci tada od svog prestonog grada (200.000 stanovnika) prave raj na zemlji tako da se i danas priča o njegovoj Ištar kapiji, Etamenanki hramu, visećim (ispravno je terasastim) vrtovima koje je Navuhodonosor izgradio za svoju ženu Amitis od Medeje, i td. U tom i takvom Vavilonu Judejci su mogli da prisustvuju i čudesnom radu vailonskih naučnika koji su sačinili karte sazvežđa i uspostavili temelje savremene astronomije i matematike ali mogli su, i jesu, prisustvovati i učenjima Haruta i Maruta koji su svoja tajna znanja o vladanju ljudima prodavali po jedinstvenoj ceni – za dušu.

Na ne baš gostoljubivoj teritoriji Judeje u VI veku p.n.e. živelo je više od 100.000 Jevreja. Nakon što je u bogati i prelepi Vavilon (prostirao se na obe obale reke Eufrat - područje blizu sadašnjeg iračkog grada Al Hillah) odvedena njihova državna, verska i duhovna elita, Navuhodonosor za upravitelja Judeje postavlja svog dvorskog činovnika Gedalija, a za prestoni

grad određuje Mispu u kojoj je svojevremeno za kralja bio miropomazan Saul. Razočarani vojnim porazom i bez svojih političkih i verskih vođa Jevreji, koji su ostali, polako počinju da napuštaju Judeju. U potrazi za boljim poslovima i lakšim životom odlaze u Egipat, Grčku, Rim, Iran, u afričke države kod Berbera i Bantu crnaca i td. Pokušavajući da spreči njihov odlazak Gedalija je čak smanjio poreze i uveo određene trgovačke olakšice ali preostali Jevreji su bili odlučni u naumu da napuste kamenitu i za njih ni po čemu više važnu Judeju - bio je to početak jevrejske dijaspore. Mnogo vekova kasnije, tačnije 11. g.n.e. grčki geograf i istoričar Strabon (Στράβων) je u svom čuvenom delu *Istorijske beleške* zapisao: “Jevreji se naseljavaju po skoro svim gradovima i na celom svetu. Danas nije lako naći mesta gde nema predstavnika tog plemena.”

Napušteni prostori prve jevrejske države će u svesti i sećanju svih Jevreja vremenom postati poznati kao Sveta Zemlja s obzirom da je ona za njih bila od Boga obećana i da je na njoj u Jerusalimu bilo podignuto i najveće svetilište vere posvećeno Avraamovoj spremnosti da žrtvuje svoga sina Isaka Bogu – Jerusalimski hram. Tu je i pećina Makpela (Me'arat HaMachpela, Hebron) grobnica gde su sahranjeni bezmalo svi jevrejski praoci Abraham, Jakov i Isak i pramajke Sara, Rebeka i Lea ali i Adam i Eva. Tu se nalaze i grobnice kralja Davida (brdo Cion - Har Tzion), proroka i sudija (dolina Kidron - Naḥal Qidron, Maslinova gora - Har HaZeitim). Tu je i prvi glavni grad Izraela - Šekem (danas Nabulus) koji je ujedno i mesto prvog polaganja Zavetnog kovčega sa Deset božijih zapovesti.

Jevreji koji su stigli u Vavilon su dobro prihvaćeni. Omogućeno im je da izgrade sopstvena naselja i da se nesmetano bave trgovinom. Bili su potpuno slobodni u ispovedanju svoje vere ali ih ona u kosmopolitskom Vavilonu nije preterano interesovala. Tokom samo pola veka boravka u najlepšem i najbogatijem gradu na svetu mnogi od njih su počeli da uzimaju vavilonska imena, da vreme računaju po vavilonskom kalendaru i da govore aramejskim jezikom. Većina njih se kroz trgovinu obogatila i stekla poštovanje sugrađana, a među njima istaknuto mesto je imala porodica Murašu za koju se verovalo da je jedna od bogatijih u vavilonskom carstvu. Zapravo, upravo je porodica Murašu potsticala iseljavanje Jevreja iz Judeje kako bi preko njih uspostavila što bolje trgovačke veze širom sveta.

I tako, dok se politička i ekonomska elita Jevreja u Vavilonu dobro snašla sveštenstvo se osetilo ugroženim jer je sve više gubilo na značaju među svojim sunarodnicima. Njihov religiozni autoritet je mogao da ima smisla i uticaja samo među širokim narodnim masama koje su ostale u Judeji. U sklopu priprema za povratak na stara ognjišta judejsko sveštenstvo je prionulo na posao prikupljanja starih jevrejskih spisa i svih poznatih usmenih zakona koje je Mojsije dobio od Jahvea i preneo ih Jozui, a ovaj svešteničkim prvacima. No, podjednako važno za judejske sveštenike je bilo i prikupljanje brojnih

paganskih običaja i učenja ali i saznanja o osvajanju i očuvanju vlasti među ljudima koja su prodavali Harut i Marut. Sveštenici koji su ovladali najvišim judejskim i paganskim znanjima, koji su po cenu odricanja od duše spoznali tajne Haruta i Maruta postali su članovi jednog posebnog bratstva - *Haburah*. O ovom moguće najvažnijem judejskom vavilonskom bratstvu prvo se saznalo iz *Targuma*, aramejskog prevoda Vavilonskog Talmuda (Berakhot63b). Od tog doba svetu postaje poznat i *Ouroboros*, znak zmije koja jede svoj rep što je zapravo ilustracija aksioma *Pedet Finis Aborigine* – Potraži kraj u početku. Danas *Ouroboros* ima razna značenja ali je od strane *Haburah*-a korišćen kako bi se prikazala sila koja opstaje od početka sveta i koja ne može biti uništena ničim.

Sistematizujući sva rabinistička usmena saznanja vavilonski rabini su sačinili jedan novi spis kao dodatak Tori i on će postati poznata kao Talmud (Jevreji pisanu verziju usmene Tore nazivaju još i *Torah She'beal. Peh*). Ovaj rabinski spis nije samo religiozna dopuna Tore već je, pre svega, svojevrstan jevrejski zakonik koji je obuhvatao privatno, porodično i kazneno pravo. U Vavilonu su tako nastali inovirani religijski kodeksi i pravni propisi koji će sveštenstvu omogućiti da vaspostave svoj narušeni autoritet i uspostavi trajnu kontrolu i dominaciju nad svim Jevrejima.

Nakon Navuhodonosorove smrti 562. g.p.n.e. na vavilonskom prestolu su se u narednih sedam godina promenila tri vladara. Unutrašnja politička situacija se rapidno pogoršavala, a sa njom i bezbednosna s obzirom da se na granicama Vavilona nalazila vojska persijskog i medejskog kralja Kira koji je upravljao kraljevstvom koje se prostiralo od Egipta i maloazijske obale Egejskog mora do istočnog Irana. Sukob Vavilonaca sa Kirom je bio neizbežan kao i njihov poraz. Osvojivši Vavilon Kir protiv civilnog stanovništva nije preduzimao nikakve represivne mere, a samim tim ni protiv Jevreja koji, i inače, nisu sudelovali u sukobima sa Persijancima. U to doba Vavilon je bio jedan od najvećih i najznačajnih trgovačkih i zanatskih centara sveta. Iako je najveći broj Jevreja mirno prihvatio novonastalu situaciju i ostao da se bavi svojim dotadašnjim poslovima Kir je ocenio, imajući u vidu način njihovog dolaska u Vavilon, da je najbolje da se oni vrate u Judeju odakle su i došli. No, na njegovo i iznenađenje mnogih drugih Jevreji nisu želeli da napuste Vavilon i velikodušno su se zahvalili Kiru na njegovoj nesebičnoj ponudi. Istina, Jevreji su, znajući da se carska ponuda ne odbacuje tek tako, izrazili spremnost da se, ako već moraju, isele u Lidiju i njen glavni grad Sard koji je Kir osvojio nakon što je u jesen 547. u bici kod Pterije porazio jednog od najbogatijih ljudi na svetu cara Kreza (Κροῖσος). "Bogat kao Krez" je nešto što su Jevreji voleli da ponavljaju ali ne i Kir koji je od njihovog sveštenstva zahtevao da pozovu svoj narod na povratak u domovinu. Jevrejski narod je, ipak, moleći se sveštenstvu i klanjajući se kralju, poljubi zemlju Vavilonsku okrećući tako, još jednom, leđa kraljevskoj ponudi. Vavilon je bio prelep, najveći i najbogatiji grad na svetu, mesto pod Suncem koje je uvek nudilo i budilo nadu i otvaralo

perspektive zbog kojih ga niko nije napuštao. Kako se carska ne povlači nekoliko sveštenika se, na kraju, ipak našlo na čelu malog broja nevoljnih Jevreja koji su se uputili ka Judeji.

Ovde je veoma važno napomenuti da Jevreji koji su krenuli iz Vavilona put Jerusalima nisu bili, u verskom smislu, oni isti Jevreji koji su svojevremeno iz Judeje pošli u Vavilon. Posle uništenja Jerusalimskog hrama od strane Navuhodonorosove vojske i odvođenja nekoliko stotina članova uglednijih jevrejskih porodica u Vavilon njihov duhovni život polako počinje da se menja. Suština je u njegovom zasnivanju na izraženim verskim obredima i obrazovanju. Pod uticajem sveštenstva, a naročito jedne ekstremne verske sekte i političke frakcije poznate pod imenom fariseji, osnovne nacionalne odrednice Jevreja, kao naroda, bivaju potisnute u drugi plan. Njihovo dominantno obeležje postaće njihove religiozne vrednosti. Ovaj proces započet u Vavilonu će svoj vrhunac doživeti među Jevrejima povratnicima u Jerusalim. Oni će podići novi Jerusalimski hram (Drugi hram, bez najvažnije svetinje - kovčega Zaveta) i početi sa ispovedanjem judejske vere kakvom je danas znamo.

Vavilonski, odnosno rabinski judaizam (יהדות רבנית), ako tako možemo da ga nazovemo, a možemo, jeste religija u klasičnom smislu te reči jer utvrđuje nepobitno postojanje Boga i njegovu jedinstvenost – drugog boga nema. On je monoteistička religija iz koje proizilazi i poimanje kosmosa kao jedinstvene celine sa jednim sistemom zakona. Bog je sam kosmos, on je stvoritelj, on je večit, svemoćan i sveznajući. Međutim, vavilonski judaizam nije vera u njenom svakodnevnom poimanju. On više propisuje pravila koja "izabrani narod" mora da poštuje i po kojima mora da se vlada. On precizno definiše i rigorozno sankcioniše način ponašanja. On utvrđuje kodekse, a ne način mišljenja ili veroispovedne obaveze.

Nakon što su Rimljani srušili Jerusalimski drugi hram vavilosnki judaizam, kroz delovanje rabina (u prvo vreme poznati kao tumači Tore, a kasnije kao sveštenici i starešine jevrejskih opština u dijaspori), vrši novu kanonizaciju Tore i mnogih drugih svetih i tajnih spisa. Takođe, rabini određuju svakodnevnu službu Božiju i na sinagoge – jevrejske bogomolje (בית כנסת) prenose neke obrede koji su se svojevremno mogli obavljati isključivo u Hramu. Tako, nekada dominantno versko delovanje kroz Hram i njegovo nasledno sveštenstvo, ustupa primat religijskom delovanju preko rabina i sinagoga. Sve to je dovelo do toga da se početkom II v.n.e. definitivno konstituiše sistem rabinskog judaizma, odnosno vavilonskog bratstva koje će raditi na povezivanju Jevreja širom sveta. Jevrejima od tada više nikada neće biti potreban Hram kao objedinjavajući i podsticajni faktor; njima kao kosmopolitima Hram, kao verski objekat, neće više biti neophodan jer će se on, prema učenju farisejskih rabina, nalaziti u svakom od njih.

To je onaj vavilonski judaizam zbog koga će istinski jevrejski vernici oličeni u sektama, kao što su eseni, napustiti bogosluženje u Jerusalimskom drugom hramu jer su ga, po njihovom uverenju, izopačeni sveštenici, a posebno oni iz redova farisejskog vavilonskog bratstva, oskrnavili. To je ono učenje: “zub za zub, oko za oko”, koje je Isus Hristos tako strastveno kritikovao i kome se tako žestoko protivio. To je judaizam koji je tako zastrašujuće odstupio od svog izvornog učenja da je Muhamed (محمّد), 622. g.n.e.. kada je napustio Meku i prešao u Jatribu (Medina), slobodno mogao da kaže da je on zapravo istinski prorok i Mojsijev naslednik. Pozivajući se na meleka Džebraila (anđela Gavrila), koji mu je u pećini na brdu Hira blizu Meke preneo prvih pet stihova poglavlja Sure, Muhamed je mogao da konstatuje da su Jevreji preokrenuli značenje Alahovih reči i da stoga *Kur'an* (*al-Qur’ān al-Karīm* – القرآن), a ne Tora ili Jevanđelja predstavlja Božiju objavu u njenom pravom obliku. To je judaizam koji je omogućio islamu da postane najčistija monoteistička religija na svetu pozivajući se, sa pravom, na Avraama Haivria.

Taj i takav vavilonski judaizam, nesposoban da se sam širi, bio je osuđen na propast. Ali nije propao! Opstao je! Prvo se širio skriven iza hrišćanstva, a potom je, za svoju ekspanziju, koristio tolerantnost pripadnika muhamedanske veroispovesti. Već u I v.n.e. u Rimu, Napulju, Venozi i drugim mestima postojale su mnogobrojne sinagoge sa svojim rabinima, sudijama, pisarima i td. Do VII v.n.e., odnosno do pojave i stupanja islama na svetsku scenu Jevreja i njihovih bogomolja je bilo u gotovo svim hrišćanskim zemljama, a izvesno da nije bilo ni jednog značajnijeg trgovačkog centra u kome jevrejske zajednice nisu bile strateški dobro pozicionirane.

Muhamed je umro 632. g.n.e., a samo dvanaest godina kasnije njegovi sledbenici su vladali Sirijom, Palestinom, Egiptom, Irakom i Persijom. Krajem VII.v.n.e. vlast Muhamedovih sledbenika se prostirala od Evrope do Male Azije. Islam je postao religija svetskih razmera, a to je mogao da bude samo zahvaljujući svojoj religijskoj toleranciji i poštovanju tuđih kultura i običaja. Svoju tolerantnost Muhamedovi sledbenici crpe iz činjenice da Jevreji poštuju samo Stari zavet, hrišćani Stari i Novi zavet, a oni i Stari i Novi zavet ali i svoju svetu knjigu *Kur’an*. To je bila sila koja je osvajala ali nije rušila i uništavala. To je bila sila koja je nametala saživot svima, a što se najbolje vidi iz zakona koji je 637. (nakon osvojanja hrišćanske Sirije i Palestine) doneo Umar I (عمر بن الخطاب). Po ovom zakoniku poznatom kao *Umarov ugovor* utvrđena su pravila saživota muslimanskih, hrišćanskih i jevrejskih zajednica. Za sve vernike je bila garantovana verska tolerancija, pravna autonomija, sigurnost života, svojine i prava na rad.

Valja znati da prvi pisani ustav (صحيفة المدينه) potiče od muslimana, a sastavio ga je lično Muhamed 622. godine nakon Hidžre (Prelaska iz Meke u Medinu). Osnivajući prvu islamski državu na svetu Muhamed je sastavio Ugovor između njega, kao Božijeg proroka, i vođa svih plemena što će postati

osnov i za sve potonje halifate. Međutim, iako je Muhaed napustio Meku i u Medini osnovao prvi halifat Meka je za muslimane tada, a i danas, najsvetiji grad na svetu i to ne samo zato što je u njemu prvi hram podigao *Avra'am* ili što se rodio Muhamed već i iz mnogo ezoteričnijih razloga.

U IX veku persijski matematičar, astronom i geograf *Habash al-Hasib al-Marwazi* (احمد بن عبدالله مروزی) iskoristio je sfernu trigonometriju i kartografske projekcijske metode kako bi pretvorio polarne koordinate u drugačiji koordinatni sistem centriran na specifičnu tačku na sferi, u ovom slučaju Kible (arapska reč za smer prema kome bi vernici trebali biti okrenuti tokom molitve), smer prema Meki. Dva veka kasnije *Abū Rayhān Bīrūnī* (أبو الريحان البيروني) razvija *al-Marwazijeve* postavke i tako 1025. prvi opisuje polarnu ekviazimutnu ekvidistantnu projekciju nebeske sfere što ga čini pretečom savremenog polarnog sistema. Danas se zna da *al-Marwazi* i *Bīrūnī* nisu odabrali Kiblu, odnos Meku vođeni verskim motivima već da Meka sa svojim geografskim koordinatama 21° 25′ 19.2″ N, 39° 49′ 33.6″ E odista jeste na sredini polova, odnosno da se nalazi na polovini između Antarktika (kontinent na kojem se nalazi Zemljin Južni pol) i Arktika (u okviru Arktičke oblasti nalazi se Severni pol). Ono što su arapski naučnici znali još u IX veku, a moguće i ranije, savremeni naučnici su potvrdili tek u XX veku: Udaljenost Meke od Južnog pola je 12348,32 kilometara, a udaljenost od Severnog pola 7631,68 km. Iako na prvi pogled ove distance ne ukazuju na ništa posebno ipak odnos njihovog zbira i veće veličine jednak je odnosu veće veličine prema manjoj, a to je ništa drugo do vrednost zlatnog preseka - 1.6180339887... Takođe, odnos udaljenosti između Južnog pola i Meke naspram udaljenosti jednog pola od drugog, opet je 1.6180339887... Dalje, zlatna sredina Zemlje prema položaju meridijana i paralela, neovisno od načina mapiranja, je u Meki. Drugim rečima, centar sveta, gledano kroz pozitivne vrednosti geografskih dužina i širina koje su na kopnu, je Meka koja je inače savršeno poravnana sa Severnim polom i leži na nultnoj magnetnoj zoni. Pored toga, Meka, na osnovu merenja izvedenih uz pomoć Leonardovog šestara, se nalazi i na zlatnom preseku Arabije, a Kibla na zlatnom preseku Meke.

Umar I je voleo da se seća i govori kako je “Muhammed u Medini uspeo da organizuje društvo u kome su živeli, pored muslimana, ravnopravno još Mojsijevi i Isusuovi sledbenici.” Islam, treba znati, doktrinarno, priznaje i toleriše judaizam i hrišćanstvo kao religije Knjige, kao monoteističke religije. *Kur'an* priznaje Musaov Tevrat (Mojsijevu Toru), Davudov Zebur (Davidove Psalme) i Isaaov Inđil (Isusovo Evanđelje) kao i ostale ranije svete knjige. Umar I je poznat i po tome što je razrezao *dīwān* – porez koji će za sve, ma koje vere i nacije bili, biti isti. Jedina dva prava koja su hrišćanima i jevrejima bilo uskraćena su bila rad u državnim službama i poseta Meki, odnosno svetom kamenu *Ka'abah* koji je centralno svetilište islama. Ova Umarova ograničenja niko, baš niko, od Mojsijevih i Isusovih sledbenika nije smatrao bitnim jer su plate u državnim službama bile niske, a kamena kocka (Ka'abah) dužine 11, a

visine 17 metara im, i onako, ništa nije značila niti ih je, na bilo koji način, privlačila.

U odnosu na tada tolerantan, novim učenjima i saznanjima uvek otvoreni islama judaizam je išao drugim putem. To nije bio Mojsijev i Aronov judaizam već onaj vavilonskog bratstva *B'nai Haburah* koji je, koristeći se tajnim i iskvarenim učenjima Haruta i Maruta i zloupotrebljavajući toleranciju drugih *biblijskih naroda*, krenuo u osvajanje sveta sa ciljem njegovog porobljavanja. Prvo, iskoristio je pravo nesmetanog kretanja i rada u hrišćanskom svetu, a potom i muslimanskom carstvu koje se protezalo od Atlantskog okeana do Indije. Njegovi su se sledbenici tada locirali u sve najveće i najznačajnije trgovačke i industrijske gradove. Jevrejski trgovci su potom uspostavili međusobno čvrstu trgovačku i bankarsku vezu. Putovali su i izvan granica muslimanskog carstva pozivajući se, kad god im je to bilo od koristi, na pripadnost islamskom svetom carstvu. Drugo, pod zastavom carstva islama su došli do Urala i južnih oblasti Rusije gde su sve plemstvo čuvenih Hazara, poznata turska plemena Hazarskog kaganata - *Hazar Kağanlığı*, preveli u judaizam. Posle su ih, plaćajući im zlatom i dragim kamenjem, koristili kao ratnike za sopstvene ciljeve. Hazarski narod je nestao tokom XIII v.n.e. ali ne i njegovo judaizirano i vavilorizirano plemstvo; ono je nastavilo da obitava tako da je danas lučonoša svetskih finansija i demokratorske kabale. Treće, iako oslobođeni svake vrste vojnog služenja oni koriste islamska osvajanja da se polako, u sve većem broju, sele iz Persije i Iraka ka zapadu, tako da je već krajem XII v.n.e. većina Jevreja živela u Evropi, a ne na Bliskom Istoku. Jedan od najčuvenijih vavilonskih rabina, lekar i filosof Moshe ben Maimon-Rambam (**משה בן מימון**) se u svom pismu sinu Nahmanu 1167. g.n.e. žalio kako je u Jerusalimu ostalo samo dvoje jevreja – trgovaca. Razočaran odlazi u egipatsku prestonicu *Misr al-Fustat* gde služi egipatskog sultana Šavara (شاور بن مجير السعدي) i gospodari lokalnom jevrejskom zajednicom.

Jedno od najmasovnijih naseljavanja Evrope Jevrejima odigralo se početkom VIII veka kada Mavri, islamizirani pripadnici severozapadne Afrike, osvajaju Pirinejsko poluostrvo. Jevreji su tada preplavili Španiju. Mavri su sa sobom na Evropski kontinent doneli do tada neviđene kulturne vrednosti, a Jevreji svoje trgovačko umeće i kamatarenje. Nakon što su u čuvenoj Rekonkvisti španskih vladara Ferdinanda II Aragonskog (Fernando II de Aragón) i Izabele Kastiljske (Isabel I de Castilla) Mavri poraženi i proterani, Jevreji su ostali. Odričući se svog prijateljstva sa Mohamedovim sledbenicima odmah su počeli da se klanjaju Isusu. I, tako, dok su se klanjali Isusu nisu se, ipak, odricali svojih vavilonskih učenja pa kada su ih tako verolomne otkrili i kada je *Inquisición española* (Španska inkvizicija), na osnovu bule pape Siksta IV(Francesco della Rovere, kršteno ime), otpočela 1478. sa svojom po zlu čuvenom politikom *auto de fé* – proterivanje i spaljivanje jeretika, opet su se setili svoje braće - Mohamedovih sledbenika *Türk halkları* – Turaka, ovoga puta.

Tokom postojanja ovog velikog islamskog carstva (od 622. do 1258. godine) Jevrejima širom sveta zvanično je upravljao vavilonski egzilarh (vrhovni vođa jevrejske dijaspore sa sedištem u Bagdadu) koga je halifat priznavao za predstavnika Jevreja. Egzilarhat je inače bio ograničen isključivo na pripadnike dinastije koja je vodila poreklo od Davidove loze. Bezbednost članovima dinastije je garantovao halifat. Sve do 1956. godine u Vavilonu, odnosno Bagdadu je živela veoma razvijena jevrejska zajednica i tek te godine, zbog ne poštovanja drevnih pravila, irački kralj Fejsal II (الملك فيصل الثاني) je proterao poslednje Jevreje – pripadnike vavilonskog bratstva. Interesantno da je nepune dve godine nakon ovog proterivanja Fejsal II ubijen, nakon čega je usledio iznenadni *coup d'état* koji je doveo do ukidanja hašemitskog halifata i uvođenje republikanskog uređenja u Iraku.

Paralelno sa egzilarhom uticaje na jevrejski narod su vršili i pripadnici dve velike farisejske akademije u Suri i Pumpediti; njihov uticaj na Jevreje u dijaspori ostvarivao se preko rabina i bio je evidentno dominantniji od uticaja egzilarhata. Sve jevrejske zajednice širom sveta imale su svoje sinagoge i rabine i priznavale su autoritativnost odluka upravitelja akademije koga su zvali *gaon* - uzvišeni. Celokupno tadašnje rabinsko vođstvo regrutovalo se iz nekadašnjih trinaest vavilonskih porodica koje su činile srž bratstva.

Uticaj vavilonskih rabina i njihovog bratstva *B'nai Haburah* među Jevrejima je i danas veoma prisutan. Još od Vavilona su voleli, i još uvek vole, da uzimaju imena i običaje naroda u čijim se državama nalaze tako da ih je veoma teško ako ne i nemoguće identifikovati. Najpoznatije je njihovo infiltriranje među turska plemena Hazara (Hazar Kağanlığı) koja su prvo verski preobratili, a potom im se nametnuli kao vođe koje će ih u propast odvesti. Danas se znaju imena ovih vavilonskih mešetara koji su predvodili hazarski narod sve do njegove poslednje kapi krvi: *Menasseh ben Hezekiah, Isaac ben Hanukkah, Zevulun ben Isaac, Menasseh ben Zebulu, Nisi ben Moses, Aaron ben Nisi, Menahem ben Aaron, Benjamin ben Menahem, Aaron ben Benjamin, Joseph ben Aaron, David ben…* Hazara kao naroda nema ali su zato preživeli svi potomci *Menasseh*-a, *Isaac*-a, *Zevulun*-a, *Menahem*-a…i oni danas strasno deluju u okviru cionizma (Chibbath Zion) koji se od strane mnogih Jevreja doživljava kao nešto posve strano i suprotno velikoj i večnoj veri u Mojsija. Oni Jevreji koji ih danas slušaju to čine jer, kako sami kažu, čak je i Bog kad je čuo da su vavilonski rabini napisali Talmud koji pretpostavljaju Tori rekao: *Banai nichuni, banai nichuni* – Sinovi moji me pobediše, sinovi moji me pobediše! (*Babylonian Talmud,* Baba Metsia 59b).

Poglavlje četvrto
KUMRANSKA ZAJEDNICA

Kumranska zajednica je nastala oko 200.g.p.n.e. na judejskim brdima. Doslovno značenje reči *kumran* (خربة قمران) je svod, luk, ulaz ili nešto slično. Kumranci su sebe smatrali za stubove-čuvare autentičnih, od Mojsija primljenih jevrejskih tajnih učenja i svekolikog znanja. Simboličan ulaz u Kumransku zajednicu predstavljao je prolaz ispod luka zvanog Šalom, koji su držala dva stuba, Mispat i Cedeka. Najuži, odabrani deo Zajednice, nikad nije brojao više od dve stotine članova.

Članovi esenske sekte živeli su u relativno nepristupačnim krajevima oko Crnog mora. Duhovno najviše pozicionirani sloj esena živeo je izdvojeno na terenu poznatom kao Kirbet Kumran (חירבת קומראן). Po svom položaju među njima su se razlikovali sveštenici, koji su osim ritualnih imali i određene izvršne funkcije, i obični članovi. Na čelu Zajednice nalazio se prvosveštenik sa dva pomoćnika i još deset posebno odabranih članova. Kumranci su živeli i delovali kao organizovano religiozno udruženje muškaraca.

Broj članova Kumranske zajednice bio je ograničen, a pristup uslovljen strogim pretpostavkama. Pre svega, svako ko je želeo da bude član morao je, najpre, da ispunjava osnovne preduslove: muškarac nije smeo da bude prost, odnosno nesposoban da kontroliše strasti, nije smeo da bude slep, gluv, nem ili da ima neku vidljivu manu. Drugim rečima, svaki kandidat morao je da bude savršenog mentalnog i fizičkog zdravlja, što je tek bila pretpostavka za otpočinjanje utvrđivanja njegovih intelektualnih sposobnosti, obrazovnog nivoa i verskih uverenja.

Izmedju 1951. i 1956. u drevnoj naseobini u Kumranu je u 11 od 13 postojećih skrovišta (dva su još u IX v.n.e. otkrili Arapi), nakon obimnih i skupih istraživanja, otkriveno oko 850 svitaka tekstova i dokumenata Kumranske zajednice. Ljudi koji su učestvovali u ovim iskopavanjima su u najvećem broju bili pripadnici Rimokatoličke crkve, a samo nekolicina naučnika je bila samostalna, nezavisna od Rima. Dva najznačajnija finansijera celog ovog projekta bili su Rimokatolička crkva i Dejvid Rokfeler. Interesantno je podsetiti se da je još jedan član porodice Rokfeler - Džon Dejvison Mlađi, otac Dejvida Rokfelera, direktno povezan sa milionskim

finansiranjem čuvenog egiptologa dr Džejmsa Henri Brestida (James Henry Breasted) koji je vršio dugogodišnja istraživanja u Luksoru i hramu u Medinet Habuu. Šta se sve događalo tokom ovih Brestidovih iskopavanja nije poznato ali se zna da je egipatska vlada 1925. vrlo grubo odbila 10 miliona dolara za rekonstrukciju Muzeja starina u Kairu koje je Džon Dejvison Mlađi ponudio. S druge strane, Brestid je morao u kratkom roku da napusti Egipat, a po dolasku u SAD je prihvatio ponudu porodice Rokfeler da bude direktor Orijentalnog instituta Univetziteta u Čikagu.

Ono što su istraživači uspeli da vide u tzv. *Svicima s Mrtvog mora* bilo je dovoljno da dovede u pitanje celu hrišćansku religiju. Istina je da je od 850 svitaka do danas objavljena samo polovina, a da je nezavisne istraživače Rimokatolička crkva diskvalifikovala kao “šarlatane željne medijskog egzibicionizma”. Svi pokušaji ovih ljudi da preko specijalizovanih medija pokrenu naučno zasnovanu raspravu o ovim spisima bili su onemogućeni. Dva milenijuma stara Rimokatolička crkva zna, i ima načina, da se odbrani od bilo čega, a posebno od istine.

U Arheološkom muzeju Palestine, poznatijem kao Rokfelerov muzej, danas je izloženo nekoliko ovih svitaka. Iz do sada dostupnih Kumranskih rukopisa se jasno vidi da su nekada postojale tajne knjige koje su bile veoma stare i koje su sadržavale informacije o budućim dogadjajima. Ritualima koje je propisao sam Bog bilo je moguće odgonetnuti neke od tajni budućnosti. Sadržaj tih knjiga se prvo prenosio samo usmeno, ali je kasnije - nakon tragičnih ubistava - počelo *pismeno pamćenje* u šifrovanom obliku. Pristup ovim pisanim tajnama je bio ograničen i njih nikada, u isto vreme, nije moglo da zna više od trinaest ljudi.

Pojedini rituali koji se spominju u ovim spisima neodoljivo podsećaju na stare egipatske rituale, a izgleda da su se članovi zajednice bavili nekim od tajnih mističnih obreda. Zajednica je u svoje vreme bila poznata i kao Jerusalimska crkva i odista je bila esencija judaizma. Kumranci nisu imali dodirnih tačaka sa sveštenstvom Hrama, odnosno Cionskim mudracima kako su ih neki građani Jerusalima nazivali već su, naprotiv, bili u sukobu s njima. Zato su od strane fariseja i sadukeja narodu prikazivani kao krivotvorci originalnih učenja i sekta koja zloupotrebljava sveta tajna znanja.

Tokom dva i po veka postojanja Zajednice (sve pripadnike su, 68.g.n.e. ubili rimski legionari) njeni članovi, ni u jednom momentu, nisu odstupili od svog ispovedanja ortodoksnog judaizma. Dvojica njenih najpoznatijih članova su bili Jovan Krstitelj (יוחנן המטביל) i Jakov (**יעקב**), Isusov brat. Obojica su bili poglavari Jerusalimske crkve. Sam Isus nije bio član Zajednice ali je bio veoma visoko poštovan od njenih članova. Povremeno je dolazio u nju gde je sa njenim ostalim članovima pomagao svakome ko bi došao u nju sa željom da se povuče od sveta i njegovih zala. Nakon trogodišnje pripreme članovi

Zajednice su mogli da postanu samo oni koji su uspešno prošli proces novicijacije i položili svečanu zakletvu da neće ništa skrivati pred svojim drugovima, biti nemi pred tuđinima i striktno poštovati starešinu Kumrana. Da bi se stalno održavali čistim eseni su se tri puta dnevno kupali: u jutro, u podne i pre spavanja. Njihova večera je bila svojevrstan ritual i po svemu je predstavljala preteču hrišćanske evharistije.

Kumranci su sebe smatrali od Jahvea posebno odabranim pojedincima u odnosu na sve ostale Jevreje. Nastojali su da svoje sunarodnike nauče vrlinama kao što su istina, pravda, iskrenost, skromnost i sl., a koje su im vremenom postale strane. Smatrali su da im je zadata da celokupnom Jevrejskom narodu pokažu put spasa i da tako poprave štetu koju su “božijem narodu” naneli judeo-vavilonska finansijska elita i korumpirani sveštenici Jerusalimskog drugog hrama. Verujući u takvu svoju misiju oni su kroz svoja učenja i propovedi počeli pripremati jevrejski narod za dolazak mesije.

Zašto su važni Kumranci i njihovi svici? Važni su jer pojašnjavaju mnogo toga o hrišćanskoj religiji i, još važnije, nedvosmisleno ukazuju na postojanje drugog puta. Naime, celokupno hrišćanstvo počiva na dogmi o Istočnom grehu iz koga proističu svi ostali ljudski gresi. Prema jevrejskom i hrišćanskom verovanju greh Adama i Eve, prvih ljudi koje je Bog stvorio, bio je u tome što nisu poslušali Boga da ne diraju plodove sa drveta saznanja dobra i zla. Nakon što su ubrali i okusili zabranjeno voće Bog ih je kaznio načinivši ih smrtnim ljudima. Pun razumevanja i milosti Bog odlučuje da ipak pomogne ljudima pa na Zemlju šalje svoje otelotvoljenje - Boga Sina, kako bi sam sebe prineo kao žrtvu za ljude. Ovom žrtvom je trebalo da se umilosti Bog za Istočni greh koji su počinili Adama i Eva. Ta žrtva – *Agnus Dei* (jagnje Božije) pojavila se u liku Isusa Hrista koji je, kao iskupitelj ljudske grešnosti, umro mučeničkom smrću da bi pomirio Boga s ljudima.

Na dogmi o Istočnom grehu zasniva se čitav sistem odnosa hrišćanskih crkava sa njihovim vernicima. Ako osporite ili racionalno posumnjate u celu ovu priču o Istočnom grehu dovodite u sumnju osnovanost postojanja Crkve Hristove.

Budizam, judaizam i islam zasnivaju se na širokoj lepezi društvenih i teoloških razmišljanja i deo su iskrenog duhovnog poimanja ovih tema. Ako biste iz budističke religije odstranili Gautamu ništa bitno se ne bi promenilo, niti bi se išta važno dogodilo s islamskom ili judejskom verom ako biste iz njihovog učenja izuzeli Muhameda, odnosno Mojsija. Međutim, ako iz hrišćanske vere izostavite Isusa, nemate veru već niz judejskih priča koje, same po sebi, nemaju mnogo smisla.

Pre otkrića svitaka hrišćanski svet nije znao koliko su tekstovi Starog zaveta verodostojni, a koliko su plod mašte njegovih jevrejskih sastavljača.

Kumranski spisi, bez ikakve sumnje, ukazuju na to da mi danas ne poznajemo pravu verziju Biblije. Poslednji ljudi koji su posedovali autentična znanja o svemu onome u šta bismo mi danas želeli da verujemo bili su Kumranci.

Jedno od najznačajnijih saznanja koje nam pružaju Kumranski zapisi je da je Ješua ben Josif iz plemena Jude, poznatiji kao Isus Hristos, bio smrtan čovek i naslednik Davidove loze. Zapisi govore i o Mariji od Magdale kao ženi kraljevskog roda iz plemena Venijaminovog, Saulovog potomka i supruzi Ješuinoj. No, možda najvažnije, Zapisi sadrže učenje i poučavanja duboko reliogioznog Jevrejina Ješue ben Josifa koji se obraćao svojim sunarodnicima. Iz Zapisnika se nedvosmisleno vidi da se Ješua nikada nije obraćao *goyim* (svi koji verski i nacionalno ne pripadaju Jevrejima) i da je, imajući to u vidu, izvesno da je njegovo učenje kasnije prilagođeno propovedanju među nejevrejskim narodima. Biblija, odnosno Stari zavet je zapravo verno preveden *TaNaH*.

Danas je, za najveći broj ljudi, Biblija jedini izvor znanja o mnogim stvarima koje se tiču hrišćanske vere i svih njenih glavnih aktera. Međutim, Biblija nije jedinstvena knjiga već je čini trideset devet knjiga, a po katoličkom Kanonu čak četrdeset šest. Sve ove knjige nastale su znatno nakon Mojsijeve smrti. Za hrišćanstvo je verovatno najvažnije prvih pet knjiga Biblije, odnosno Starog zaveta, poznatih kao Petoknjižje (*Pentatehnos*). Tekst Petoknjižja je konačnu formu dobio oko V veka p.n.e. Iako je u njemu mnogo toga nedovoljno jasno pa čak i međusobno suprotstavljeno, ipak su od velike važnosti jer su sačuvali sećanje na važne istorijske događaje. Prvih pet knjiga Starog zaveta su zapravo samo prevod prvog od tri dela *TaNaH*-a. S druge strane, danas zasigurno znamo da su sva Jevanđelja Novog zaveta napisana nakon uništenja Jerusalimskog drugog hrama i Kumrana.

Da bismo što bolje shvatili Kumransku zajednicu važno je napomenuti nekoliko istorijskih detalja. Prvo, nakon vavilonskog osvajanja Jude, države dva jevrejska plemena, i razaranja Jerusalimskog hrama u Vavilon je, od oko 200.000 stanovnika Jude, odvedeno najviše nekoliko hiljada. Bili su to članovi judejske kraljevske porodice, sveštenici, pripadnici jevrejske intelektualne i finansijske elite i njihove sluge i robovi. Kada su Persijanci, nakon niza krvavih sukoba, pokorili vavilonsko carstvo, persijski vladar Kir Veliki je dozvolio svima da se slobodno kreću njegovim carstvom. Kir je bio prosvećeni vladar koji je njemu potčinjenim narodima dozvoljavao značajan stepen samostalnosti. Podsticao je trgovinu i zanate, književnost i umetnost. Iako su i pre Kira mogli da ispovedaju svoju veru većina Jevreja je prednost dala praktičnim stvarima – trgovini i zanatima. Šta više, većina njih je govorila samo aramejski, jezik persijske carevine, dok se hebrejski koristio još samo u literaturi.

Nezadovoljni ovakvim duhovnim stanjem judejskog naroda u Vavilonu, a pre

svega zbog gubljenja sopstvenog autoriteta sveštenici se zalažu za povratak u Judeju. No, i pored njihovog snažnog agitovanja samo se trećina vavilonskih Jevreja, i to nakon pritiska Persijanaca, odlučila za povratak na ognjišta svojih predaka. Od te trećine polovina se, tokom putovanja za Jerusalim, predomislila i uputila ka nekim drugim poznatim trgovačkim i zanatskim destinacijama. Tako je samo manji broj vavilonskih Jevreja stigao u Judeju što je značilo da je za Mojsijeve sledbenike dijaspora *de facto* postala prava domovina. Palestinu (istorijski poznatiju pod imenom *Hanaán*) će doživljavati samo kao njihov istorijski kulturni i verski centar i ništa više od toga. Da je to i dan danas tako dokazuje činjenica da se Jevreji, nakon što su im Englezi 1948. osigurali državu – Palestinu, ne vraćaju u nju već nastavljaju da žive širom sveta. Danas više Jevreja živi u Njujorku nego u Jerusalimu.

Prvu grupu Jevreja koja se iz Vavilona, po naređenju persijskog cara, vraćala u Jerusalim predvodio je Sasavasar, Persijanac i visoki dvorski činovnik. Odmah po dolasku u Jerusalim Sasavasar je otpočeo izgradnju Jerusalimskog drugog hrama i pripremu terena za prijem sledeće grupe nevoljnih povratnika pod rukovodstvom Isusa i Zorovavela. Persijanci su odmah postavili Zorovavela, unuka Joahinovog, za upravitelja Jude kako bi dodatno podstakli Jevreje da se iseljavaju iz Vavilona. Radove na obnavljanju Hrama je nadgledao novopostavljeni prvosveštenik Isus, Josedekov sin iz Aronove loze i on ga je 515.g.p.n.e. svečano otvorio za vernike. Završetkom Jerusalimskog drugog hrama i utvrda oko njega okončan je prvi deo obnove zemlje izrailjske. Pola veka persijskih napora da iz Vavilona Jevreje vrate u Judu nisu dali očekivane rezultate. Zato su sa dvora, uz carski blagoslov, put Jerusalima upućeni visoki činovnici Nemija i Jezdra. Obojica su bili visoko pozicionirani na persijskom carskom dvoru ali su ih i Jevreji uvažavali kao veoma obrazovane i Jahveu posvećene ljude.

Jezdra i Nemija su iz persijskog prestonog grada Suze došla u Jerusalim, između 460. i 445.g.p.n.e. i sa sobom donela *Vavilonski Talmud,* niz sistematizovanih i tekstualno organizovanih usmenih zakona koja je svojevremeno od Jahvea primio Mojsije. Kanonizacijom ovih nekad nepisanih zakona judaizam je dobio čvrsta i bezuslovno važeća načela. Kako su Talmud smatrali sastavnim delom Tore fariseji su jednostavno odredbe Talmuda proglasili konačnim zakonima po kojima se svi Jevreji imaju upravljati u svom životu. S obzirom da je Talmud bio napisan na hebrejskom, a da su stanovnici Jude govorili samo aramejskim Jezdra ih je na glavnom jerusalimskom trgu, od izlaska do zalaska Sunca, punih godinu dana upoznavao sa novim zakonima. Sada je svaki Jevrejin bio upućen u pravila ponašanja kojih je morao strogo da se pridržava: način ishrane, odevanja, održavanja higijene, poštovanje subote, obrezivanje... Među ovim zakonima nalazila se i odredba o zabrani ženidbe sa bilo kim ko nije Jevrejin. Svakom pripadniku judejske nacije je nedvosmisleno stavljeno do znanja da se pripadnikom “odabranog naroda” može biti samo uz dosledno poštovanje navedenih propisa. I dok se Jezdra starao za verska

pitanja Nemija je bio zadužen za političku reorganizaciju judejske države pa ga je, kako bi učvrstio njegov autoritet, persijski car Artakserks I postavio za upravitelja Jude.

Istorijska važnost Jezdre i Nemije ne iscrpljuje se samo u njihovoj dominantnoj ulozi u obnovi judejske države već i u uspostavljanju etnički čiste i rasno isključive jevrejske nacije. Naime, svim Jevrejima koji su se iz Vavilona vratili u Jerusalim i onima koji su zatečeni na teritoriji Jude jevrejsko sveštenstvo je reklo da su upravo oni čisti poklonici Jahvea. Sve ostale Jevreje koji su samovoljno napustili državu Jude su tretirali kao “nečiste” s obzirom da su se ženili pripadnicima drugih naroda, usvojili mnoge hanaánske običaje, govorili isključivo aramejskim jezikom i td. Kako stanovnici Jude nisu bili verski edukovani kao Jevreji iz Vavilona Jezdra i Nemija odlučuju da se pobrinu da svi prihvate nove kanonizovane propise i da se shodno njima ponašaju. Tako je od svih Jevreja koji su bili u mešovitim brakovima zahtevano da se odmah razvedu; svima koji nisu želeli da se obrežu ili poštuju subotu bila su uskraćena mnoga verska i građanska prava; oni koji se nisu klanjali Hramu bivao je izrečen *herem* – isključenje iz jevrejske zajednice; pojedinci koji nisu poštovali Zakon bili su kamenovani do smrti i sl. Koliko je isključiv i beskompromisan Vavilonski Talmud bio vidi se iz sledećih citata: “Učenje i zakoni Talmuda važniji su i imaju se strožije primenjivati od zakona Tore. Ko prekrši zakon Talmuda zaslužuje smrt... Onaj koji nije obrezan i ne drži sabat ne naziva se čovekom... Između *goyim* i Jevreja ne postoji nikakva veza jer meso *goyim* je životinjsko meso, a njihovo seme je životinjsko seme... Kuće *goyim* su kuće životinjske... *Goyim* žene su nečiste i imaju se smatrati prostitutkama...“. “. Tako je obnovljena Juda, kao persijska provincija, nastavila da egzistira na principima verske i rasne isključivosti za čiju primenu je bio nadležan Sinedrion, najviše jevrejsko pravno i religijsko telo koje su uspostavili Jezdra i Nemija.

O Jevrejima koji su živeli u dijaspori, a koji su bili potomci nekadašnjih deset severnih plemena koja su svojevremeno obrazovala državu Izrail Jezdra, Nemija i celokupno vavilonsko sveštenstvo je govorilo kao o deset izgubljenih plemena.

Kako se broj stavki farisejskog usmenog tumačenja Tore povećavao ukazala se, na kraju, potreba za novom pismenom kodifikacijom. Tako je Rabi-Juheda Hanasi, poglavar Sinedriona i sin Simona ben Gamalijela, početkom II v.n.e., sastavio knjigu koju je nazvao *Mišna*. Tri veka kasnije napisana je još jedna knjiga poznata kao *Gemara* koja je bila svojevrstan dodatak Mišni, a zajedno sa njom je činila posve novu knjigu poznatu kao *Jerusalimski Talmud*. U *Mišni* su bila izložena sva predanja usmenog zakona, a *Gemara* je bila svojevrsna interpretacija raznih rabinskih razgovora i kazivanja. Sve do 1180. godine Talmud se nije menjao, a onda je rabin Mojsije ben Majmon izvršio kompletnu resistematizaciju i neophodne dopune tako da je *de facto* stvoren novi jevrejski

zakonik pod imenom *Mišiah Tora* ili *Jad Hazakah*. Četiri veka kasnije španski rabin Josif Efraim Karo (קארו יוסף) je sastavio novi verski kodeks i zakonik sistematizovan u četiri knjige (Orah hajim, Joreh deah, Košen ha-mišpat i Eben haezer) pod zajedničkim nazivom imenom *Šulhan aruh*.

Nakon što su svi stanovnici Jerusalima prihvatili Toru i Talmud kao njen nerazdvojni deo pitanje života u skladu s verskim običajima je za sve Jevreje postao zakon. Jevreji koji su, ma od kuda, želeli da se vrate u Jerusalim mogli su to da učine tek nakon što su se obavezali na striktno poštovanje Tore i Talmuda i priznali vrhovnu vlast sveštenika-sudija Jerusalimskog drugog hrama. Protiv rabinskog verskog šovinizma i vavilonskog Talmuda pobuniće se, 500 godina kasnije, čovek po imenu Ješua ben Josif. On će dovesti u pitanje i autoritet sudija-mudraca iz Hrama, odnosno Cionskih mudraca kako su u narodu bili nazivani.

Ovde je važno pomenuti i kabaliste, odnosno one jevrejske sveštenike koji su tokom života u Vavilonu došli do tajnih vavilonskih učenja. Kombinujući ova učenja s već postojećim jevrejskim znanjima o tajnama sveta oni su razvili novu versku filosofiju poznatu kao *kabala*, što bi u prevodu jednostavno značilo “primanje”. Jedna od najpoznatijih kabalističkih tvrdnji je da je čovek preslikan mikrokosmos i da odabrani, uz posebna znanja, mogu da dostignu *Božje visine*. Među Jevrejima je bilo i još uvek je rasprostranjeno mišljenje kako kabalisti imaju moć da spoznaju i ona znanja koje Bog inače nije želeo da prenese Čoveku. Broj kabalista je uvek bio mali, ali im je zato uticaj bio izrazit, svakako nesrazmeran njihovom broju i poziciji u društvu. Jedan od najpoznatijih kabalista svog vremena je bio je Rabin Šimon ben Johaj, član farisejskog vavilonskog bratstva. On je na aramejskom jeziku napisao knjigu *Sefer ha-Zohar* (knjiga sjaja) koja će biti objavljena tek u XIII veku (hiljadu godina nakon njegove smrti). Osnove ezoteričkih učenja i ekstatičke tehnike u judaizmu koje su izložene u *Zoharu* su predstvavljene kroz opis raja gde žive pravednici i pakla u koji su bačeni grešnici. Jednostavno, kabala je skup tajnih tumačenje pojedinih delova Biblije koji, objedinjeni, predstavljaju srž jevrejskog misticizma. Osnovna misao kabale je da je Bog stvorio svet pomoću stvaralačkih snaga koje jednostavno izviru iz njega kao što zraci izviru iz Sunca. Ove božije snage kabalisti nazivaju *s’firot*.

Za razliku od mističnih i teško razumljivih kabalista, fariseji svoja učenja izlažu na jednostavan i lako prihvatljiv način. Verovali su u reinkarnaciju i to da sva znanja potiču od *Jahve* koji je bio jedini bog i stvoritelj svega što postoji. On, po njima, nije samo stvorio svet već i vlada vasionom, a svoju naklonost iskazuje samo prema Jevrejima sa čijim patrijarsima (rabinima) je sklopio poseban savez. Verovali su da Bog uređuje događaje u skladu sa određenim planom čiji će glavni deo početi da se ostvaruje sa pojavom Mesije kao vođe svih Jevreja. Tvrdili su da se kombinacijom određenih svetih reči i simbola mogu odgonetnuti Božje tajne inače nedostupne čoveku. Verovali su u

reinkarnaciju i to da je duša besmrtna, a da je njeno spajanje s telom samo privremeno.

Vremenom, sveštenici Hrama i rabini su uspostavili apsolutnu kontrolu nad verskim i političkim životom Jevreja kako u Judi tako i izvan nje. U političkom i religioznom životu većine Jevreja posebno važno mesto su zauzimali fariseji kao neka vrsta verskog autoriteta i intelektualne elite. Pripadali su višem eksploatatorskom sloju koji je bio organizovan u sklopu vavilonskog bratstva, s tajnim šiframa i stepenima članstva. Svoj uticaj među Jevrejima širili su ne samo kroz delovanje u okviru Hrama i Sinedriona već prvenstveno kroz stvaranje i širenje mreže rabinskih škola i izgradnje mnogih sinagoga. Njihov najveći suparnik u pogledu uspostavljanja verskog autoriteta među pripadnicima odabranog naroda bili su sadukeji, pripadnici starog jevrejskog verskog staleža. Sinedrion je bio najčešće poprište žučnijih rasprava ove dve dominantne religijske i političke struje među Jevrejima.

Sinedrion se sastojao od sedamdeset članova kojim je predsedavao veliki sveštenik. Članovi Sinedriona su se prema društvenom položaju delili na tri kategorije: svešteničku elitu, starešine i intelektualce, odnosno književnika kako su se nazivali. Prva se grupa uglavnom regrutovala iz redova sadukeja i fariseja, druga iz redova svetovne aristokratije, a u trećoj su svoje mesto našli uvažene sudije, pravnici i naučnici. Osnovna nadležnst Sinedriona sastojala se u tumačenju Mojsijevih zakona i njihovoj primeni na određene slučaje što je *de facto* predstavljalo samostalno kreiranje novih pravnih propisa. Pored toga, on je imao i pravo da za manje jevrejske opštine imenuje niže sudije i službenike, da sudi u krivičnim delima protiv jevrejske religije i da nadzire vršenje svih religioznih funkcija. Jedna od istorijski najpoznatijih i svakako najkontradiktornijih odluka koju je Sinedrion ikada doneo je osuda Ješue ben Josifa, odnosno Isusa Hrista na smrt.

Članovi esenske zajednice, koji su tokom boravka u Vavilonu za mnoge Jevreje bili oličenje religijske čistote, a samim tim i najviši verski autoritet, su se u Judeju iz Vavilona vratili znatno posle onih koji su po nalogu Persijanaca obnavljali Hram 515. g.p.n.e. i koji su prihvatili Toru sa njenim tumačenjima zapisanim u Vavilonskom Talmudu. Eseni jednostavno nisu želeli da budu deo persijskog projekta naseljavanja napuštenih delova Palestine, odnosno Jude i da kao persijski podanici ubiru porez od lokalnog stanovništva. Teritorija koju su Jevreji u Palestini naselili po povratku iz Vavilona i čije je središte bio Jerusalimski drugi hram nije bila veća od desetak kvadratnih kilometara. Broj stanovnika Jerusalima se od 515.g.p.n.e. pa do poraza persijskog cara Darija III Kodomana i sloma Persijskog carstva pred vojskom Aleksandra Velikog 333.g.p.n.e. samo neznatno povećao, a Jerusalim ni tada nije bio slobodan grad niti je Judeja bila samostalna država. Nije to ni 515., a ni 333.g.p.n.e. bilo omiljeno mesto za Jevreje koji su preferirali Egipat ili neki od mnogobrojnih sredozemnih gradova u kojima je cvetala trgovina.

Nakon što je Aleksandar Veliki 331.g.p.n.e. osvojio Egipat i udario temelje novom gradu Aleksandriji, on je ubrzo postao prepoznatljiv po svojoj verskoj toleranciji, kulturnom bogatstvu, zanatstvu i trgovini. Takav grad će preko noći postati mesto sa najvećom koncentracijom Jevreja - preko 200.000. Zapravo, više je Jevreja živelo u Aleksandriji nego što ih je bilo u celoj Judeji. Nakon ubistva Aleksandra Velikog, Juda, odnosno Judeja kako će se od tada zvati, podpada pod vlast njegovog generala Ptolomeja koji stvara novu dinastiju u Egiptu – Ptolemeida; tako je Juda iz statusa persijske provincije prešla u status egipatske provincije. Od Jerusalimskog drugog hrama sadukeji i fariseji su vremenom napravili svojevrsnu banku u kojoj su se vršili menjački poslovi i koja je nadgledala kovanje novca za potrebe Hrama. Sve to i činjenica da se Jevreji sve više udaljuju od svoje autentične vere uticalo je na Kumrance da se iz Vavilona vrate u Jerusalim.

U Jerusalim eseni dolaze 196.g.p.n.e. ali ga ubrzo, prestravljeni onim što su u njemu zatekli, napuštaju stvarajući zasebnu naseobinu i gradeći neku vrstu tvrđave pod nazivom Kirbet Kumran. Njihovo napuštanje Jerusalima usledilo je odmah nakon što su prestali s bilo kakvim bogosluženjem u Hramu, smatrajući ga zagađenim mestom usled opšteg nemorala i pokvarenosti sadukejskog i farisejskog sveštenstva, što je, po njima, dovelo i do opšte pokvarenosti većine stanovnika Jerusalima. Eseni su u Jerusalim došli sa namerom da pomognu izlečenju duhovno i moralno posrnulim Jevrejima, a pobegli su iz njega kako se i sami nebi zarazili zlom koje su tamo zatekli. Odbojnost Jerusalima je za pojedine esene bila tolika da su čak predlagali povratak u Vavilon. S druge strane, fariseji i sadukeji su bili sretni zbog esenskog povlačenja u planine optužujući ih da svojim rigidnim i dogmatskim učenjem negativno utiču na borbeni duh Jevreja.

Međutim, i nakon povlačenja iz Jerusalima za obične stanovnike Judeje pripadnici esena, odnosno Kumranske zajednice bili su veoma poštovani, a mnogi su ih i dalje smatrali za jedine autentične znalce tradicije Izrailja i prave čuvare izvornih znanja judaizma. Jedna od najočiglednijih i najlakše uočljivih razlika između esena i fariseja ogledala se u pitanju verskog kalendara. Farisejski kalendar koji je i danas u upotrebi zasnivao se na proračunima vezanim za kretanje Meseca, dok su eseni koristili, poštujući tradiciju, proračune vezane za kretanje Sunca. I Ješua ben Josif je svoje zemaljske dane računao po esenskom, a ne farisejskom kalendaru. Prvi čovek esenske, odnosno kumranske zajednice - vrhovni sveštenik, bio je konačni autoritet po svim verskim i svetovnim pitanjima. U vreme Ješue ben Josifa, vrhovni sveštenik Zajednice bio je Jovan Krstitelj. Dan Jovana Krstitelja je 24. juni, kada je letnja ravnodnevnica, tj. kada je Sunce u zenitu.

Poglavlje peto
JEŠUA BEN JOSIF

Bračni par Marija i Josif su se iz Palestine, bežeći ispred terora lokalne vlasti, sklonili u Egipat. Tamo su dobili sina po imenu Ješua, a svi su ga zvali Ješua ben Josif (שוע, na aramejskom). Pitanje datuma njegovog rođenja je oduvek bilo predmet spora jer su jedni tvrdili da je rođen 3 g.n.e., drugi 7. g.n.e., treći... Papa Benedikt XVI je, nakon što je izabran za naslednika svetog Petra, izjavio kako je Isus Hrist rođen u Vitlejemu a ne Nazaretu i to sedam godina pre nego što se misli. Takođe, Papa neupućene prosvetljuje još jednim otkrićem pominjući da Hrist prilikom rođenja nije bio okružen nikakvom stokom i anđelima koji pevaju već ljudima plemenitog roda. Za uspostavljanje pogrešnog datuma njegovog rođenja Papa okrivljuje monaha, a potom i rimskog igumana iz šestog veka Dionizija Malog (Dionysius Exiguus).

Dioniziju se, inače, pripisuje zasluga za uspostavljanje savremenog kalendara i koncepta nove ere, u kojoj se godine označavaju sa *Anno Domini* (Leta Gospodnjeg). Naime, 532. godine, papin savetnik Bonifacije (Bonifacius) zatražio je od Dionizija Malog da sprovede u delo odluke donete na Saboru u Nikeji 325, odnosno da uspostavi novi kalendar vodeći računa o Hristovom rođenju. U to vreme su se u Rimu godine računale od dolaska na presto cara Dioklecijana (anno Diocletiani) – 285. godine. Dionizije je prilikom svojih računanja (computus) načinio grešku vezanu za Hristovo rođenje pa je tako od 1. januara 754 po tadašnjem rimskom kalendaru otpočela nova era (n.e.) i računanje godina od Hristova rođenja.

Njegov kalendar postao je široko prihvaćen u Evropi nakon što ga je Beda Poštovani (Bǣda), engleski opat i istoričar, usvojio prilikom datiranja događaja u svojoj *Eklezijanskoj istoriji engleskog naroda* (Historia ecclesiastica gentis anglorum), dovršenoj 731. godine nove ere. Kako god, zahvaljujući Dioniziju i Bedi katolici, i ne samo oni, računaju da se Ješua ben Josif rodio 0001. godine i shodno tome od tada mere vreme - pre i posle Hrista, odnosno pre nove ere i nove ere – *Anno Domini*.

Muslimani, s druge strane, vreme mere od Hidžra (هجرة), odlaska Muhameda i njegovih sledbenika iz Meke u Medinu (septembar 622. g.n.e.), a Rimljani od

osnivanja Rima *Anno Urbis Conditae* - 753. g.p.n.e. Kod starih Grka svaka državica je imala svoj kalendar zavistan od stupanja na presto njenog vladara ali od 776. g.p.n.e. zajednički metod za odmeravanje prolaska godina počivao je na poretku Olimpijskih igara (Ολυμπιακοί Αγώνες Ημερολόγιο). Jevreji svoje vreme mere od nastanka Sveta (מלועה תאירבל), a to je, po njima, bilo 3761. g.p.n.e. što je, ništa drugo do vreme nastanka Sumera pa im tako i svi meseci u godini nose sumerske nazive. Tako dok su hrišćani dočekivali 1. januar 2006, Jevreji su slavili 1. *Tevet* 5766, Arapi 1. *Dhu'l-Hijja* 1426. godinu, Kopti 6. *Tybi* 1722, a Indusi su se opraštali od 30. *Phalguna* 1927. godine moleći se za dobrobit dolazećeg 1. *Caitra* 1928.

U ovom nizu različitih vremenskih mera valja spomenuti i kalendar *Etos Kosmou* (Έτος Κόσμου) što je zapravo stari srpski, odnosno vizantijski sistem hronologije za merenje vremena. Po njemu vreme se merilo počevšio od 1. septembra 5508. godine pre Hrista što je zapravo staro verovanje o vremenu Postanja sveta. Tako je car Dušan (Stefan Uroš IV Dušan Nemanjić, mošti mu počivaju u crkvi svetog Marka u Beogradu), prema autentičnim zapisima iz tog vremena, proklamovao svoj Zakonik na praznik Vaznesenja 21. maja 6857. godine, a Boj na Kosovu se nije odigrao 1389. već 6897. Ovaj kalendar se u Vizantiji koristio sve do pada carsta 1453, a u ostatku pravoslavnog sveta do 1698. godine kada ga je ukinuo Petar Veliki (Пётр I Вели́кий) usvojivši sistem *Anno Domini* tako da je 1. januar 7208. postao 1. januar 1700. Veliki pristalica srpskog merenja vremena bio je engleski istoričar *Edward Gibbon* koji u svom čuvenom spisu *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire* (poglavlje XV) ističe da je „prema Juliju Afrikancu i dr., svet odista stvoren prvog septembra, 5508 godina, tri meseca i 25 dana pre Hristovog rođenja".Tako bi Srbi, da se neke stvari nisu nasilno menjale u njihovim životima, danas slavili 7518. godinu.

Odrastajući u Egiptu, Ješua je, još kao dete, počeo da se upoznaje s drevnom egipatskom magijom. Međutim, pored duboko religioznog oca polako je počeo da se upoznaje i sa Talmudom i tajnim izrailjskim učenjima skrivenim u Tori, drugim svetim jevrejskim knjigama, tajnim spisima i usmenim predanjima. Sve ove knjige koje su malom Ješui bile dostupne bile su napisane na aramejskom jeziku – jedinom jeziku koji je Ješua za života govorio. Za aramejsko pismo je važno reći da je slično arapskom i da se piše s desna na levo. Inače, Aramejci su narod koji je najčešće živeo na području današnjeg Iraka, Sirije i Irana. Vremenom su svoju drevnu religiju zamenili za Pravoslavlje, a manji broj je prešao u islam. Danas većina ovog drevnog naroda pripada Sirskoj Pravoslavnoj Crkvi i Asirskoj Crkvi Istoka.

Kada se sa dvanaest godina Ješua obreo u Palestini bile su mu već dobro poznate istorija i kultura Egipta ali je istovremeno bio i vrsni poznavalac jevrejskih običaja, tradicije i verskog učenja. Sve ovo je bilo moguće jer je još kao malo dete pokazivao izrazitu bistrinu uma, neverovatnu memorijju i veliku

želju za učenjem. Od svega je najviše voleo da čita stare jevrejske spise i sluša priče sveštenika, a vremenom je izgradio istančan i sebi svojstven osećaj za pravdu i pravednost. Bio je, moglo bi se reći, predodređen...

Za ličnost koja se smatra osnivačem neke religije uvek se vezuje pojam harizmatske ličnosti. Ovi ljudi su stalno u bliskom kontaktu s božanstvom i odatle proističe snaga njihovog natprirodnog delovanja. Veza s božanstvom manifestuje se meditacijama, asketizmom, molitvama, ekstazama i zanosima. Za harizmatike se ne smatraju samo ljudi iz svere kultnih poslova, već i ljudi koji su posedovali najveću vlast, kao što su kraljevi ili carevi.

Među harizmaticima prvo mesto uvek zauzimaju *pomazani* - izabrani da izvršavaju misije i zadatke koje im božanstvo poverava. Harizmatična delatnost je često izjednačavana s proročkom delatnošću; proročki dar se smatra najvećom verskom sposobnošću, pošto prorok uspostavlja neposrednu vezu s božanstvom i lično od njega prima zadatke. U Edemskom vrtu Bog je sa Adamom i Evom razgovarao licem k licu. Međutim, nakon njihovog velikog greha, Bog im se više nikada nje prikazao niti s njima opštio. Tako je ispalo da Bog više nije mogao neposredno da razgovara sa ljudskim rodom, pa je odlučio da komunicira sa njim preko ljudi i žena koje Biblija naziva vidiocima i prorocima. Reč prorok (jevrejski *nabi'*) znači “neko ko je pozvan (od Boga)”. Prorok je osoba koja objavljuje božanske vesti. One se mogu odnositi na prošlost, sadašnjost ili budućnost, i mogu se sastojati od opomena, saveta, utehe ili predskazanja. Prorok je beskompromisni branilac svega božjeg i suprotstavlja se i uništava sve što nije u skladu s božjom voljom. On je stub odbrane tradicije i u njegovoj delatnosti primat imaju politički, društveni i nacionalni elementi.

Ješua Ben Josif, poznatiji kao Isus, odnosno Hristos, se po svakom aspektu delovanja može nazvati proročkim harizmatom. No, on se ne može smatrati osnivačem jedne od najmnogobrojnijih i najuticajnijih religija u istoriji Čovečanstva – hrišćanstva, mada je izvesno da je hrišćanstvo dobilo ime po njegovom helenizovanom imenu, Hristos (Ἰησους Iēsous), i njegovom učenju. Većina ljudi danas govori o hrišćanstvu kao o jedinstvenoj religiji, ili razlikuje samo katolički i pravoslavni smer u hrišćanskoj crkvi. Ono što je odista tačno je da danas egzistira više desetina raznih hrišćanskih crkava od kojih su neke međusobno ozbiljno suprotstavljene. Tokom Prvog Kongresa Svetskog Sinoda Crkava u Amsterdamu, Holandija, 22. avgust - 4. septembar 1948 g.n.e., učestvovali su predstavnici 142 hrišćanske crkve. Na kraju, jedino oko čega su mogli da se slože je bilo da im je zajednička samo vera u Isusa Hrista.

Ako nešto može da povezuje sve ove raznorodne hrišćanske veroispovesti u jedinstven korpus hrišćanstva onda je to Novi zavet i njegovo postavljanje Isusa u centar, kao proroka, s posebnim akcentom na njegovo raspeće i

vaskrsenje. Od posebne važnosti za izučavanje hrišćanstva su četiri jevanđelja koja se međusobno prilično razlikuju, i po sadržaju i po suštini. Za razliku od Starog zaveta, novozavetna jevanđelja su nastala nakon Isusove smrti, izmedju 66. i 130. g.n.e. Ova jevanđelja su zapravo anonimni spisi, a imena po Mateju, Marku, Luki i Jovanu su im naknadno data kako bi se međusobno lakše razlikovala. Nastala su kao potreba ranih judejskih hrišćana da se njima služe tokom svojih bogosluženja i misionarenja i stoga je jasno zašto se ona nalaze među najvažnijim teološkim spisima rane Crkve.

Samo Lukino i Matejevo jevanđelje govore o Isusovom poreklu i rođenju, ali se pri tome bitno razlikuju. Prema Mateju, Isus je bio naslednik Davidove loze i pravi aristokrata čija porodica je živela u Vitlejemu kao deo više klase i koju su nakon Isusovog rođenja posetile mnoge krunisane glave. U tom kontekstu on ceo njegov život prikazuje kao ispunjenje starih obećanja datih zemlji Izraila. S drugre strane, i Luka piše o Isusu kao nasledniku Davidove loze, ali njegovu porodicu smešta u red siromašnijih tvrdeći čak da je Isus rođen u štali i da su ga, odmah po rođenju, prvo posetili pastiri. Pri tome, Luka vrlo suptilno povezuje Isusa sa jevrejskom istorijom i tradicijom ukazujući na neraskidive veze između hrišćanstva i judaizma. Kako bi odagnao svaku sumnju u judejske korene hrišćanstva Jovan, za razliku od Luke, vrlo određeno piše: “Ovo je napisano da verujete da Isus jeste Hristos (Mesija), Sin Božiji, i da verujući imate život u njegovo ime”. Jevanđelja se razlikuju i u pogledu datuma raspeća: po Mateju, Luki i Marku ono se odigralo na dan posle Pashe, a Jovan tvrdi da se raspeće odigralo dan pre Pashe. Najinteresantnije je to što Marko, čije se jevanđelje smatra najstarijim, ne govori ništa o vaskrsenju koje ja zapravo stožerni - centralni deo hrišćanske religije.

Marko, Mateji Luka tvrde da je javna delatnost Isusova trajala samo godinu dana, a iz Jovanove naracije može se zaključiti da je Isus svoju učiteljsku misiju vršio čak pune tri godine. Marko, Matej i Luka smatraju da je Isus djelovao pretežno u Galileji i Pereji, a da je u Judeju i Jerusalimu došao samo jednom. Uistinu, bilo je to njegovo posljednje putovanje koje se završilo raspinjanjem. Međutim, u Jovanovom jevanđelju Isus putuje između Galileje i Jerusalima više puta. Dakle, u ovim osnovnim ali ne i sitnim pitanjima u vezi sa životom obožavanog Učitelja, vladao je u svijesti hrišćana već u ono vrijeme haos.

Slične nepodudarnosti padaju u oči i u hronologiji događaja. Prema Jovanu Isus isteruje prodavače i menjače novca iz Hrama na samom početku svoje učiteljske delatnosti, dok se kod Marka, Mateej i Luka to dešava na kraju njegove karijere, nekoliko dana prie njegove smrti.

Jevanđelja se, interesantno, ne slažu ni po pitanju Judine izdaje Isusa. U Jevanđelju po Mateju navodi se da je Juda poljubio Hrista i tako rimskim vojnicima otkrio njegov identitet. Međutim, u Jevanđelju po Jovanu navodi se

da je Juda doveo rimske vojnike do mesta gde se Hrist nalazio sa apostolima i da su oni pozvali da „Isus Nazarećanin izađe“, nakon čega je Isus rekao: „Ja sam“, i izašao pred njih.

Jevanđelja ništa određenija nisu ni kada je reč o Mariji od Magdale (مريم المجدلية ili מרים המגדלית). Prema Jevanđelju po Luki, bila je to Hristova imućna sledbenica i njegov učenik, iz koje je on isterao sedam demona i koja ga je finansijski podržavala. Njeno ime otkriva odakle je poticala: iz Magdale, grada na obali Galilejskog jezera. Bila je jedna od nekoliko Hristovih ženskih učenika, koje su došle na njegov grob rano ujutru trećeg dana nakon njegove smrti, verovatno da bi donele mirise. Prema nekoliko kazivanja iz jevandelja, žene su srele anđela koji je objavio „On uskrsnu!“ tako da je, prema Jevandelju po Jovanu, Marija doživela viziju vaskrslog Isusa. Ovo je istovremeno čini i prorokom i apostolom. Ni jedno od jevanđelja, kao kada je u pitanju Isus, ne opisuje Mariju tako da je nemoguće ni naslutiti kako je izgledala.

Marija od Magdale (Magdala je zapravo utvrđeno naselje pored jezera Genisaretskog) se najčešće spominje u jevanđelju po Marku, a ima je i kod Luke i Jovana. Vredno je istaći da je Marija ipak najčešće spomenjina u nekanonskom Jevandelju po Tomi, Mariji, Filipu, Petr*u* i u kasnijim delimakao što je koptski spis *Pistis Sofija* i Manikejski psalmi. Prema ranim tekstovima Marijina odanost Isusu i njegovo poverenje u nju se nikako ne dovode u pitanje već se, naprotiv, njoj poverava čast da sa još dve žene bude ta kojoj će se Isus prikazati nakon uskrsnuća. To, a ne druge isusove učenike, nju čini apostolom i prorokom, a njeno saznanje prenosi se u pričama o viziji Isusa (Jovan 20, Jevandelje po Mariji). U dvadesetom poglavlju Jevandelja po Jovanu, Isus je oslovljava njenim semitskim imenom: *Marjam*! U Jevanđeljima po Marku, Mariji i Tomi i tekstu *Pistis Sofija*, ostali apostoli (naglašeno Petar) prema njoj se ponašaju neprijateljski neverujući u njene reči. Ali drugi apostoli (Lev) staju na njenu stranu. Tako je u hrišćanskoj tradiciji ona *de facto* apostol nad apostolima što se posebno lepo ističe u Manikejskim psalmima, gde je Isus podseća na njihov susret nakon vaskrsnuća i potvrđuje da bi trebalo da ode kod ostalih apostola, a naročito kod nevernog Petra i to stoga što je ona sada prva među jednakima – *apostolorum-apostola*.

Interesantno je da se u Jevanđelju po Filipu, u više navrata, govori o tome kako Isus ljubi Mariju u usta i, što je najvažnije, kako su “Gospoda na njegovim putovanjima uvek pratile tri Marije: Marija njegova majka, Marija njegova sestra i Marija njegova družbenica”. U Drugom otkrovenju po Jakovu Isusu i Jakove se ljube i grle, dok u Tajnom jevanđelju po Marku Isus otkriva misterije božijeg carsta mladiću koji mu je posebno drag. U spisu *Pistis Sofija* Filip, Jovan, Jakov, Matej i Marija se pominju kao jedini koji su bili Isusovi voljeni.

Očito je da se jevanđelja, ma koliko se insistiralo na njihovom značaju, ne mogu prihvatiti kao nešto što se stvarno dogodilo, iz prostog razloga što se međusobno toliko razlikuju da se ponekad potpuno isključuju. Važno je napomenuti da Isus nikada ništa nije sam zapisao niti je njegova poučavanja zapisao bilo ko od njegovih sledbenika. On sam je govorio aramejskim jezikom, a sva jevanđelja su napisana na grčkom što znači da su njihovi autori morali da prevode spise koje su koristili kao izvorni materijal o njemu. Pri tome, jevanđelja, kad se sagledaju kao jedinstven tekst, u suštini toliko malo govore o Isusu da je jasno zašto u Novom zavetu uopšte i nema pomena o Isusovom detinjstvu, niti je dat opis njegovog izgleda i osnovnih karakternih osobina. Nigde se ne govori o njegova četiri brata (Jakob, Joze, Simon i Juda) i više sestara. Pored niza različitosti za autore svih jevanđelja je ipak zajedničko to što se, u većoj ili manjoj meri, pozivaju na Stari zavet kao vrhovni autoritet za ono o čemu pišu. To, samo po sebi, govori da su se autori maksimalno trudili da svoje spise vežu za jevrejsku tradiciju.

Stari zavet je zapravo grčki prevod zbirke jevrejskih spisa, odnosno *TaNaH*-a nastale oko 130 g.p.n.e. Naime, godine 424. p.n.e. jevrejska verska elita okupljena u gradu Javne na obala Sredozemnog mora usvaja konačan spisak (kanon – meru) zapisa koji će sačinjavati *TaNaH*:

1. Berešit (Prva knjiga Mojsijeva)
2. Šemot (Druga knjiga Mojsijeva)
3. Vajikra (Treća knjiga Mojsijeva)
4. Bamidbar (Četvrta knjiga Mojsijeva)
5. Devarim (Peta knjiga Mojsijeva)
6. Ješua (Isus Navin)
7. Šoftim (Sudije)
8. Šemuel (Samuilo)
9. Melahim (Carevi)
10. Ješaajahu (Isaija)
11. Jiremijahu (Jeremija)
12. Jehezkel (Jezikelj)
13. Hošea (Osija)
14. Joel (Joil)
15. Amos
16. Ovadja (Avdija)
17. Jona
18. Miha (Mihej)
19. Nahum (Naum)
20. Havakuk (Avakum)
21. Cefanja (Sofonija)
22. Hagaj (Agej)
23. Zeharja (Zaharija)
24. Malahi (Malahija)

25. Tehilim (Psalmi)
26. Jov
27. Mišle Šelomo (Priče Solomonove)
28. Rut (Ruta)
29. Šir Haširim (Pesma nad pesmama)
30. Kohelet (Knjiga propovednikova)
31. Eiha (Plač Jeremijin)
32. Ester (Jestira)
33. Daniel (Danilo)
34. Jezdra Unehemja (Jezdra i Nemija)
35. Divre Hajamim (Dnevnici)

U ovom spisku imamo trideset i pet knjiga i Jevreji ih dele u tri grupe. Prva grupa se zove *Tora* ili u slobodnom prevodu *zakon*, a čini je pet Mojsijevih knjiga. Druga grupa knjiga se naziva *Neviim*, što znači *proroci* a čine je devetnaest knjiga - od rednog broja šest, zaključno sa rednim brojem dvadeset i četiri. Treća grupa knjiga se naziva *Ketuvim*, što znači *spisi*, a čine je jedanaest knjiga - od rednog broja dvadeset i pet pa do kraja. Ove tri grupe knjiga čine Stari zavet Biblije. Ime prve grupe na hebrejskom počinje slovom T, druge grupe slovom N, a treće grupe slovom K. Kada se prave skraćenice, u hebrejskom jeziku se dodaje slovo *a* nakon svakog suglasnika. Kada se slovo *k* koje se naziva *kaf*, nađe na kraju reči postaje slovo *h* i naziva se *haf*. Tako se Stari zavet Biblije na hebrejskom zove *TaNaH*.

Tri veka kasnije vavilonski učenjaci dolučuju da *TaNaH* prevedu za potrebe Jevreja koji su živeli u Aleksandriji krajem prvog veka nove ere, a nisu znali ni hebrejski ni aramejski već su govorili samo grčki. Međutim, vreme će pokazati da su ovaj prevod sačinili veoma loši prevodioci. Umesto da prevedu *TaNaH* na čisti grčki, oni su mehanički prevodili reč po reč, uključujući u to i brojne hebrejske fraze. Za nekog kome je grčki jezik bio materni i ko je očekivao elegantnu grčku sintaksu ovaj prevod je zvučao besmisleno. Pri tome, problem ne leži samo u grčkom već i u samom hebrejskom koji je, kao i svi semitski jezici, korenski jezik što znači da se svaka ideja izražava korenom koji se obično sastoji od tri suglasnika. Tako recimo, sve što je vezano za učenje označava se korenom *dml – lmd* od kojih se potom javljaju razne vrste reči: talmid-učenik, talmud-učenje, lamad-učio je, jilmad-učiće, melumad-naučen. Pored toga, u hebrjskom imenice imaju jedan nastavak za mušku i jedan za žensku množinu, a kada je množina u pitanju, te iste nastavke imaju i pridevi i glagoli. Pored množine, postoji i dvojina, a sam glagolski sistem sadrži sedam grupa glagola i veći broj ”podgrupa” ili ”gizri”. Postoje samo tri vremena: prosto prošlo, prosto buduće i jednostavno sadašnje pri čemu se običnim veznikom može buduće vreme pretvoriti u prošlo i prošlo u buduće, što je veoma često u biblijskom tekstu...

Kako bilo, okončani prevod *TaNaH*-a je nazvani *Septuagint* (sɛptuədʒɪnt) po

sedamdesetorici jerusalimskih sveštenika koji su radili na ovom prevodu. Međutim, originalnom prevodu spisa *TaNaH*-a prevodioci su pridodali i jedan niz dodatnih jevrejskih učenja i kazivanja od kojih su se Jevreji kasnije ogradili ali ne i novonastala hrišćanska crkva (rana Crkva kako se najčešće naziva) koja ih je jednostavna smatrala sastavnim delom Starog zaveta.

Treba znati da Biblija, kakvom je danas znamo, nije ništa drugo do zbir različitih dela koja su vremenom međusobno usklađivana kako bi odgovarala potrebi. Prvi kanon Novog zaveta (Vetus Latina) napisan je još 96 godine n.e. ali je zvanično proglašen tek u IV veku. Naime, godine 367. n.e. episkop Atanasije Aleksandrijski sačinio je popis knjiga koje treba da uđu u Novi zavet. Na crkvenom Saboru u Hiponu 393. g.n.e.. i Saboru u Kartagini 397. g.n.e. izvršen je konačan izbor dela koja će činiti Novi zavet. Ovde je važno istaći da je ovaj skup sveštenika izostavio mnoga značajna istorijska dela koja se jednostavno nisu uklapala u njihovu viziju hrišćanstva, a koja su svojevremeno bila prihvaćena od cara Konstantina i Prvog Vaseljenskog sabora iz 326. g.n.e. Interesantno da su rasprave o datumu Hristovog rođenja trajale sve do 440. g.n.e. kada ih je papa Lav I (Leo I Magnus) prekinuo i odredio da se 25. decembar slavi kao dan kada je Maria, nakon bezgrešnog začeća, rodila Isusa Hrista.

Nakon niza priprema papa Damaz I (Damasus) angažuje svog ličnog sekretara Jeronima Stridonskog (Eusebius Sophronius Hieronymus) da za potrebe Crkve izvrši prevod *TaNaH*-a i ostalih jevrejskih a za hrišćane važnih spisa. Kao osnovu za prevođenje *TaNaH*-a papin sekretar Jeronim nije koristio već postojeći prevod *Septuagint* već se posvetio prikupljenim spisima hebrejskog starog pra teksta. Jeronim je svoj prevod okončao 405. n.e. i on će postati poznat kao Vulgata (Obična). No, kao što je manjkav bio i prevod *Septuagint* tako je, ako ne i više, bio manjkav i prevod Vulgate koja će iz tog razloga doživeti preko 8000 verzija. Najpoznatija verzija Vulgate je ona iz petoga veka koja se vodi pod imenom *Codex Sangallensis* (Sengalenski rukopis), čiji se deo sa Evanđeljima čuva u manastiru *St. Gall* u Švajcarskoj. Kako god, od Vulgate kasnije nastaju slovenski prevodi kao i prevodi na skoro sve svetske jezike. U odnosu na jevrejski *TaNaH Septuagint* i Vulgata se razlikuju po broju jevrejskih spisa koje obuhvataju. Osim onih knjiga koje postoje u jevrejskom Starom zavetu (35 knjiga), grčki, latinski i slovenski Stari zavet imaju i sledeće knjige:

1. Knjiga Tovita
2. Knjiga Judite
3. Premudrosti Solumonove
4. Premudrosti Isusa Sirahovog sina
5. Knjiga proroka Baruha
6. Knjiga Makabejaca 1
7. Knjiga Makabejaca 2

8. Jeremijina poslanica (u Vulgati ova knjiga je zapravo šesta glava knjige Baruha)
9. Knjiga o Jezdri 2
10. Knjiga Makabejaca 3
11. Knjiga o Jezdri 3
12. Knjiga Makabejaca 4

Sve knjige Starog zaveta možemo podeliti u četiri grupe:**1**. Pet knjiga Mojsijevih – Postanje, Izlazak, Levitska, Brojevi i Ponovljeni zakoni; **2.** Istorijske – Knjiga Isusa Navina, Knjiga o sudijama, četiri knjige o carevima, dve knjige dnevnika, Knjiga Jezdrina, Knjiga Nemijina i Knjiga o Jestiri; **3**. Poučne ili moralne – Knjiga o Jovu, Knjiga o psalama, Knjiga priča Solomonovih, Knjiga propovednika, Pesma nad pesmama i Knjiga o Ruti; **4**. Proročke, knjige četiri velika proroka – Isaije, Jeremije, Jezekilja, Danila i knjige dvanaest malih proroka.

Kakve su reprekusije ovakvog svojevoljnog odabira šta jeste, a šta nije istina i kompiliranja nemogućeg najbolje se može videti na primeru Marije od Magdale, odnosno Marije Magdalene. Tako je, primera radi, papa Grgur Veliki od Marije od Magdale napravio bludnicu i nečasnu ženu. Naime, pored Device Marije i Marije Magdalene, postoji još pet žena pomenutih u jevanđeljima koje se takođe zovu Marija. Iz tog razloga, rani crkveni pisci su uvek nastojali da razgraniče ove žene u raspravama o Mariji Magdaleni, kao što je to slučaj i sa istočnom pravoslavnom crkvom, koja nikada nije pomešala ličnost Marije od Magdale sa Marijom iz Vitanije, a kamoli sa neimenovanom grešnicom iz Jevandelja po Luki (7:37-50). Međutim, papa Grgur Veliki je 591. godine u jednoj svojoj propovedi jednostavno u lik Marije od Magdale utopio tri različite figure iz jevanđelja. Od trenutka kada je papa Grgur identitet Lukine grešnice nakalemio na ličnost Marije od Magdale, ona je preobražena u bludnicu.

Ipak, istina o Isusu se može dokučiti samo sabiranjem delova iz mnoštva različitih celina koje, iako često međusobno grubo suprotstavljene, ipak daju sliku čoveka, kralja i proroka čije učenje već dve hiljade godina bitno utiče na naš život. Tu svakako, pored obilja jevrejskih izvora, treba imati u vidu i stare rimske spise Tacita (Publius Cornelius Tacitus) i Svetonija (Gaius Suetonius Tranquillus) kao i *Kur'ana* - svete knjige Islama i jedne od prvih pisanih knjiga u Arabiji.

Jedan od najboljih prikaza Isusa osatvio je bivši carski namesnik u Judeji, mnogobožac Publije Lentula, savremenik Isusov. On je, u svoje vreme, smatrajući za potrebno, obavestio rimskog imperatora Tiberija o Isus. U pismu je stajalo:

„Čuo sam Cezare, da želiš znati sve o ovome što ću ti sada pisati. Ovde se

nalazi čovek koji živi u velikim vrlinama i zove se Isus Hristos. narod ga naziva prorokom, a njegovi učenici ga smatraju za božanstvo. Vele da je sin Boga, Tvorca neba i zemlje i svega što na njoj ima i biva. Zaista, Cezare, svaki dan se čuju čudne stvari o ovom Hristu. Da leči bolesnike samo dodirom i da mrtve vaskrsava jednom rečju. On je čovek srednjeg, lepog stasa. Izgled mu je blag i dostojan poštovanja. Kosa mu je boje dobro zrelog lešnika, pada mu u uvojcima preko ušiju i sa beskrajniom milinom širi se po plećima. Nosio ju je razdeljeno na temenu na nazaretski način, Čelo mu je visoko i čisto.

Obrazi su mu ljupko rumeni. Nos i usta njegovi divno su pravilni, brada mu je česta, boje kao kosa, nije duga i na sredini je razdeljena. Oči su mu lepe i sjajne, kao sunčani zraci, i niko ne može pravo da gleda u njih od sjaja. Ukorava s veličanstvom, a opomene su mu pune blagosti. Ili govorio ili tvorio, uvek to čini sa milinom i ozbiljnošću. Nikad ga ne videše da se smeje, ali su ga videli da plače. Veoma je umeren, vrlo skroman i veoma mudar. Jednom reči, to je čovek koji svojom velikom lepotom i svojim božanskim preimućstvom nadašuje sve sinove čovečanstva. Naukom zadivljuje sav Jerusalim. On nigde nije ništa učio, a zna sve nauke. Ide bosonog i gologlav, mnogi ga ismevaju, ali u njegovom prisustvu strepe i čude se. Vele da takav čovek nije nikad ni viđen, ni čuven u ovim predelima. Mnogi Jevreji ga smatraju za božanstvo i veruju mu, a drugi ga tuže meni, kao da je protivnik tvome Veličanstvu, cezare. On nije nikada nikome učinio zlo, ali jeste dobro. Ipak sam tvome Veličanstvu, Cezare, gotov da slušam, kako mi narediš biće izvršeno.

U Jerusalimu sedme indikcije, meseca jedanaestog,
Tvoga Veličanstva najverniji i najponizniji sluga,
Namesnik
Publije Lentula".

Da bi se lakše i što bolje shvatio lik Isusa Hrista neophodno je ukratko objasniti situaciju u Palestini u vreme njegovog delovanja. Više od pola veka pre Hristovog rodjenja, tačnije 63. g.p.n.e. Palestinu je okupirala rimska vojska pod komandom generala Pompeja, pa je tako Palestina postala rimska kolonija. Inače, Palestina nije bilo ime neke zemlje (države), već ime naroda koji je živeo na uglavnom priobalnom prostoru koji će kasnije rimski car Hadrijan nazvati po njima - *Palaestina*. Da bi što lakše vladao osvojenom Palestinom Rim je na njeno čelo postavio Jevrejina Iroda Velikog (הוֹרְדוֹס), a 37. g.p.n.e. Rimski senat ga je čak proglasio i za kralja svih Jevreja. Irod je u svoje vreme bio i ostao poznat kao jedan od najvećih i najbolji arhitekata. Njegov najpoznatiji poduhvat je svakako luka u Cezariji ali ono po čemu će ga mnogi pamtiti je njegova odluka da proširi Drigi Jerusalimski hram; današnji Zapadni zid (הכותל המערבי) ili Zid plača – *al-Burag* kako ga Arapi nazivaju u starom delu Jerusalima nije ništa drugo do zid koji je sazidao Irod Veliki i koji je jedini vidljivi ostatak Jerusalimskog drugog hrama.

Nakon smrti Iroda Velikog Palestina je podeljena između njegovih sinova Antipe (Herod Antipatros), Arhelaja (Herod Archelaus) i Filipa (Herod Philip II). Sama Judeja je pripala Arhelaju koji je verovao da većina Jevreja ne ispoveda pravu veru Mojsijevu već da se priklonila veri Vavilonskog bratstva, odnosno ditaktutu vavilonskih rabina. Arhelaj je, zbog svega toga, toliko mrzeo svoje sunarodnike Jevreje da nije mogao da zamisli dan a da ne ubije nekog od sledbenika vavilonskog judaizma. Nakon što je ubio više od tri hiljade Jevreja, odnosno idopoklonika verskog Vavilonskog bratstva Rim nije mogao ništa drugo nego da ga smeni. Tako je po krvi poznat jevrejski vladar Arhelaj 6. g.n.e. prognan u Galiju, a za novog upravitelja postavljen je Koponije (Coponio), rimski oficir iz konjaničkog staleža.

Narod Palestine mogao je slobodno da ispoveda svoju religiju, običaje i kulturu ali je vrhovna vlast pripadala Rimu koji je odmah počeo sa uspostavljanjem novih propisa, pravila ponašanja i poslovanja. Jedna od mera koja je jevrejskom sveštenstvu posebno teško pala je bilo uvođenje nekih novih poreza koji su direktno uticali na smanjenje prihoda Hrama. Za sveštenstvo koje je vekovima naučilo samo da prikuplja poreze za sebe i strane vlastodršce ali ne i da ih plaća ovo je bila neprijatna novina. Tako je došlo do toga da su Jevreji, diskretno podsticani od svog sveštenstva i nekoliko ekstremnih grupa, bili u latentnom stanju pobune protiv vlasti Rima. Koponije je tolerisao ispovedanje svih religioznih običaja Jevreja ali ih je primoravao da poštuju rimske zakone i državi plaćaju poreze. Kako sveštenici nikako nisu mogli da se pomire sa postojećim stanjem organizovali su masovnu oružanu pobunu poznatu kao *Judas of Gamala*. Pobuna je ubrzo ugušena, a Rim je, ne želeći dalje probleme sa Jevrejima, 9. g.n.e. smenio Koponija i na njegovo mesto postavio novog prokuratora Markusa (Marcus Ambivulus). Nakon samo tri godine Rim je opet bio primoran da imenuje novog prokuratora Aniusa (Annius Rufus), a potom, samo dve godine kasnije – 14. g.n.e., došlo je do imenovanja novog prokuratora Valeriusa (Valerius Gratus). Nakon što se rimski senat zamorio od jevrejskih protesta odlučeno je da se na mesto prokuratora Judeje pošalje neko iskusniji, neko ko će moći uspešnije da se suprotstavi jevrejskim spletkama i zakulisnim radnjama.

Za petog po redu prokuratora Judeje određen je Poncije Pilat (Pontius Pilatus, upravljao Judejom od 26. do 36. g.p.n.e.), koji je važio za prosvećenog i tolerantnog vojskovođu. Pilat je bio proslavljeni pukovnik pretorijanske garde i slovio je za časnog čoveka pa je Rim verovao da će on na najbolji način služiti njemu ali i stanovništvu Judeje. Medjutim, situacija se, i pored značajnih napora novog prokuratora da privoli sveštenstvo na poštovanje državnih zakona i plaćanje taksi, nije smirivala.

U Svetoj zemlji toga doba Jevreji su bili podeljeni na više grupa, sekti i podsekti. Najveći broj članova Sinedriona (Veliki državni savet ili Veliki sud) je dolazio iz reda sadukeja, starog svešteničkog staleža koji je pragmatično

sarađivao s Rimom obezbeđujući tako sebi političku sigurnost i ekonomsku bezbednost. Oni su bili potomci loze Aronove i to im je, po njihovom mišljenju, davalo prava da po svim pitanjiam njihova reč među Jevrejima bude konačna. Drugi po zastupljenosti su bili pripadnici fariseja, grupe verskih ekstremista nastalih u Vavilonu i regrutovanih uglavnom iz srednjeg i višeg sloja jevrejskog stanovništa. Treću grupu članova Sinedriona činili su književnici koji su zapravo bili prepisivači i tumači knjiga Zakona i proroka. U Sinedrionu su se veoma često vodili otvoreni sukobi između fariseja i sadukeja - dve dominantne verske struje jevrejskog naroda. Sadukeji su, sve do rimskog osvajanja Jerusalima, bili omiljeniji i više poštovani među narodom nego fariseji. Za njih je vrhunski autoritet bila pisana Tora koja je isticala vodeću ulogu starog sveštenstva. Međutim, nakon što je rimski general Tit osvojio Jerusalim simpatije naroda se od umerenijih sadukeja okreću ka radikalnijim farisejima koji su, inače, Talmud pretpostavljali Tori. Krajem I i početkom II v.n.e. sadukeji nestaju iz političkog i verskog života Jevreja; sva vlast prelazi u ruke farisejskih vođa koji su postali novi teološki učitelji, baštinici i propovednici vavilonskog judaizma.

Fariseji tada sistematski menjaju judejske običaje i uvode kvalitativno novi religiozni sistem. U sinagogama u dijaspori novi običaji, pravila i merila pravednosti se nameću Mojsijevim sledbenicima. Za razliku od Sadokovih potomaka fariseji su sebe doživljavali kao naslednike jedne druge tradicije u sklopu koje se, još od vremena Jezdre, pisana Tora širila, interpretirala i primenjivala kroz učenja mnogih umnih ljudi i mudraca. Tora za njih nije bilo nešto statično, nepromenljivo, ona je bila živa i adaptibilna u onoj meri u kojoj su vremena to nalagala. Oni su, shodno tome, svoj autoritet crpli, ne samo iz pisanih već i, a možda i pre svega, iz usmenih predanja iz vremena Mojsija koja su, prikupljali, sistematizovali i na kraju pretočili u Talmud. Njihov organizacioni i autoritarni vrh su činili rabini, sudije ili kako su ih neki već zvali - *Cionski mudraci*. Bili su dobro organizovano versko bratstvo nastalo još tokom boravka Jevreja u Vavilonu.

Kao intelektualna i verska aristokratija, kako su sebe iskreno doživljavali, dosta su radili na teološkom uobličavanju Talmuda, a verovali su da je *magije novca* nešto što će ne samo osloboditi Jevreje već i od njih načiniti gospodare sveta. Bili su eksplicitni u svojim tvrdnjama da su Jevreji bitno drugačiji od *goyim* i da im stoga ne treba dozvoliti da se mešaju sa ostalima. Za razliku od tolerantnih i prilagodljivih sadukeja koji su insistirali na strogom, klasično verskom pridržavanju Tore, fariseji insistiraju na prihvatanju i poštovanju Tore i Talmuda zajedno. Po njima, Tora i Talmud, kao jedinstvo, treba i mora da budu prihvatljivi za sve Jevreje, bez obzira na njihovo obrazovanje i društveni položaj. Behu poznati i po tome što su, za razliku od sadukeja, na krajnje ekstreman način izbegavali *goyim* koje su smatrali za “nešto manje od stoke, a više od biljke”.

Veoma poznata, iako mala po broju, bila je i sekta esena; bili su poznati i kao Kumranci s obzirom da su živeli u Kumranu i selima oko njega; održavala se i živela u skladu s najstrožim jevrejskim običajima i religioznim normama. Verovali su da su upravo oni istinski nastavljači Mojsijevog saveza sa Jahveom. Nisu priznavali sveštenstvo Jerusalimskog drugog Hrama koje su nazivali "sinovima mraka". Zalagali su se za njihovo uklanjanje verujući da bi se tek tada stvorili uslovi za konačnu pobedu božanske vlasti širom sveta. U znak protesta protiv iskvarenog sveštenstva Hrama povukli su se iz javnog života Judeje. U narodu su bili poznati i poštovani kao izuzetni stručnjaci za isceljenja tela i duše. Posebna karakteristika esena je bila to što im je sva imovina bila zajednička i što su uvek nosili belu odeću, kao znak svoje čestitosti. Govorili su o postojanju anđela, a u narodu je bilo prisutno verovanje da u svojim tajnim knjigama imaju imena svih anđela i da, na način samo njima znan, mogu da opšte s njima i tako isceljuju ljude ili predskazuju budućnost.

Uvažavana je bila i sekta nazorejaca po kojoj su često, krajnje pogrešno, bili nazivani Isusovi sledbenici, pa i on sam. Istina, danas mnogi misle da se ovaj naziv odnosi na ljude iz grada Nazareta što jednostavno nije moguće jer nikakav grad po imenu Nazaret nije postojao u Isusovo vreme. Nazoreji su zapravo posebna sekta čiji su proroci stanovali u pustinji i pozivali ljude da povremeno dolaze k njima i zajedno se mole za dobro svih Jevreja. Oni su od Jevreja zahtevali da budu pravedni jedni prema drugima i da se redovno mole Jahveu. Njihovim višečasovnim molitvama se često pridruživao i Ješua ben Josif. Bili su lako prepoznatljivi po neobično dugim kosama koje su ravno češljali sa razdeljkom na sredini temena. Poznata je bila i sekta ebionita koju je u Galileji osnovao Ješua ben Josif. Oni su sve do pojave rabina Savla (apostola Pavla) bili jedini tumači njegovog učenja. U istoriji se ebioniti često definišu kao jevrejski hrišćani što je krajnje pogrešno. Oni su bili čisto jevrejska sekta koja je odbijala da sa *goyim* ima bilo kakve dodirne tačke. Posle Hristovog raspeća osnivaju u Jerusalimu posebnu opštinu, a nakon pada Jerusalima povlače se u Transjordaniju gde im se gubi svaki trag. Bilo je tada još mnogo grupa i raznih sekti ali su im se vremenom izgubili svi tragovi. Na kraju, valja pomenuti još i sektu zilota koja je u svemu podržavala fariseje pa je čak i delovala kao neka vrsta njihovog vojnog reda koji se postojano zalagao za oružanu pobunu Jevreja protiv rimske vlasti. Ovde je važno navesti još i podsektu Sikara (סיקירקים) koja je, u samom početku, delovala u okviru zilota kao grupa za ubistva i pljačku onih judeja koji su pokazivali bilo kakvo razumevanje za *goyim*. Sikari su se vremenom osamostalili delujući kao savršena banda ubica i pljačkaša koja je preživela vekove i milenijume da bi danas bila poznata kao *Kosher Mafia*.

Odlučnost rimskih legija u obezbeđivanju uslova za sprovođenje zakona Rimske Republike na teritoriji cele Palestine i nepokolebljivost prokuratora da po bilo kom pitanju popusti pred radikalnim zahtevima ekstremnih zilota i

verskih farisejskih lidera konačno je rezultirala pobunom Jevreja u Judeji, 66. g.n.e. Prilikom te jevrejske pobune život je izgubilo nekoliko hiljada građana, a Rimljani su, na kraju, zauzeli Jerusalim i doslovno ga sravnili sa zemljom. Po naređenju imperatora Vespazijana (Titus Flavius Vespasianus), njegov sin Tit (Titus Flavius Vespasianus, isto ime kao otac) je sa čuvenom rimskom legijom *Legio X Fretensis* spalio Jerusalimski drugi hram 28. avgusta 70.g.n.e. Bilo je to na isti dan kada je Navuhodonosor šesto pedeset godina pre spalio i srušio Jerusalimski hram. Titov slavoluk na kome se nalazi sedmokraki svećnjak iz Jerusalimskog drugog hrama i danas stoji na Rimskom forumu. Do 135.g.n.e. kada su Rimljani na Hramskoj gori (Har haBáyit) podigli Hram Jupitera Optimusa Maximusa Jerusalim je postao čisto rimski grad, pa mu je i ime promenjeno u Elija Kapitolina (Colonia Aelia Capitolina).

U ovom sukobu Jevreja sa rimskim legijama je bilo dosta poginulih, uglavnom sa jevrejske strane, ali Rimljani po okončanju sukoba nisu preduzimali veće odmazde. Tako su vođe zilota Johanan Galilejski (**יוחנן מגוש חלב**) i Simon Bar Giora (**שמעון בר גיורא**) zarobljeni i odvedeni u Rim. Josef ben Matijas (**יוסף בן מתתיהו**) kao jedan od farisejskih sveštenika koji je učestvovao u organizovanju pobune zarobljen je od pripadnika *Legio X Fretensis* ali ga je rimski senat ubrzo oslobodio dodelivši mu, kao sveštenom licu, doživotnu penziju. Matijas je nakon svega promenio ime u Josif Flavije (Titus Flavius Josephus) i posvetio se pisanju. Danas se spominje kao jedan od najvećih jevrejskih istoričara.

Konačan rezultat pobune bio je da su Rimljani uskratili mnoge privilegije Jevrejima ali im ni na koji način nisu osporavali pravo veroispovesti. No, kako su se jevrejski protesti – sada zbog uskraćenih privilegija, nastavili rimski general Lusije Kvijet (Lusius Quietus) ih je 115-117. godine u sukobima poznatim kao Drugi jevrejsko-rimski rat porazio i proterao sa mnogih mesta na kojima su do tada mogli mirno da žive sa ostalim građanima rimskog carstva. Onim Jevrejima koji su nastavili da žive pod rimskom upravom car Hadrijan (Publius Aelius Trajanus Hadrianus Augustus) je zabranio obrezivanje što je posebno pogodilo sveštenstvo koje ovo doživelo kao posebnu uvredu pa je 132. godine pokrenulo još jednu pobunu protiv Rima. Na čelu pobune bio je Simon bar Kohba (כוכבא רב ןועמש) ali je, nakon prvobitnih uspeha, doživeo veliki poraz od generala Julija Severa (Sextus Julius Severus) koji ga je porazio i ponizio u odsudnoj bici kod tvrđave Beter u blizini Jerusalima. Bitka je okončana i poraz priznat 135. godine na dan rušenja Prvog i Drugog hrama koji Jevreji pamte kao Tiša Beav dan (באב העשת). Simbolika je, bar što se Rimljana tiče, bila više nego jasna. Sadukeji, ziloti, eseni i kumranci su nestali sa lica zemlje. Opstali su samo fariseji, a hrišćanstvo je prestalo da bude sekta u okviru judaizma; postalo je nezavistan verski pokret čije su prve pristalice bili samo Jevreji neznabožci okupljeni u jevrejskoj hrišćanskoj crkvi. Tek nakon nekoliko decenija i velikog insistiranja Pavla iz Tarsa, čuveni učenik još čuvenijeg rabina Gamaliela i član Sinedriona koji je glasao za pogubljenje

Isusa Hrista, prvi apostoli hrišćanske crkve dozvolili su i nejevrejima da postanu deo njihove pastve.

U periodu pre ovako pogubnih vremena za Jevre delovao je čovek po imenu Ješua ben Josif, kasnije poznat kao Isus Hristos. Naime, grčka reč za Mesiju je Hrist ili Hristos. Taj izraz jednostavno znači *pomazanik*, a odnosi se direktno na kralja. Nema sumnje da su se Hristu negovi sledbenici obraćali kao kralju, zemaljskom i nebeskom. Jevrejskom Horusu, ako se tako može reći. Ješua ben Josif je, prema mnogim raspoloživim istorijskim spisima, bio smatran za direktnog potomka cara Davida što ga je, samo po sebi, preporučivalo za titulu judejskog kralja. Međutim, svoje pravo na zemaljskog i duhovnog poglavara Jevreja Ješua počinje da manifestuje tek nakon što ga je Jovan Krstitelj krstio u reci Jordan. To je ujedno bila i njegova inicijacija, ali i, još važnije, miropomazanje.

Jovan je prihvatio da krsti Ješuu tek pošto je on napunio trideset godina jer pro jevrejskom zakonu pre ovog doba ni jedan Jevrejin nije smeo javno istupati u narodu. Pre miropomazanja u reci Jordan Jovan upita Ješuu: “Da li si ti onaj koji će doći ili da tražimo drugog?” Zadovoljan odgovorom Jovan je obavio inicijaciju Ješue ben Josifa, a nakon miropomazanja Ješua okupljenim učenicima kaže: “Među onima koje je porodila žena nema većeg od Jovana Krstitelja”. Koliko je Jovan uvažavao Ješuu govori i to što je nakon njegovog miropomazanja njegovim sledbenicima rekao: “Ja više nisam dostojan ni da odrešim remenje na njegovim sandalama”. Ješuu su Kumranci smatrali veoma važnom osobom, odnosno verovali su da su Jovan i on dva stuba jevrejstva: Ješua je bio zemaljski kralj, a Jovan nebeski. Ješua opisuje Jovana kao “onog koji će doći”, a istim rečima i Jovan govori o Ješui. Njih dvojica su bili direktno upućeni jedan na drugog, jer su samo zajedno mogli da predstavljaju personifikaciju *nebeske kapije*.

Jovan Krstitelj je bio sin sveštenika Zaharija i Jelisavete, rođake Marije Magdalene. Bio je potomak loze Aronove, upućen u najveće i najznačajnije verske tajne naroda judejskog. Podržavao je Ješuu i ohrabrivao Mariju u njenom okupljanju i finansijskom pomaganju ženskih sledbenika učenja Ješue ben Josifa. Nakon krštenja Ješua je okupio niz učenika i tako stekao titulu *ravi* (učitelj). Ljude je svakodnevno poučavao na gradskim trgovima, pijacama i drugim mestima gde su se okupljali u većem broju. Međutim, farisejsku pažnju privukao je tek nakon što je svoja poučavanja počeo da izlaže u sinagogama u koje su Jevreji dolazili svake subote radi bogosluženja. Sva svoja važna obraćanja narodu počinjao je rečju ***amin*** koju do tada niko nije koristio. Iako nikada nije kročio na tlo Grčke ili Rima, a u Jerusalimu bio svega nekoliko puta njegova poučavanja su se brzo proširila i izvan njegove rodne Galileje. Izvesno da je veliki deo pažnje koju je privlačio Ješua dugovao autoritetu Jovana Krstitelja koji je stajao iza njega, ali i podršci Marije Magdalene i njene bogate i uticajne porodice.

Mesijansko svešteništvo Jovana Krstitelja se završava 32. g.n.e. kada je ubijen po nalogu Iroda Antipe, judejskog kralja Galileje. Postoje ozbiljne pretpostavke da je Irod naredio Jovanovo ubistvo na zahtev fariseja, praćen velikodušnim doprinosom u zlatu njegovoj stalno praznoj blagajni. Naime, fariseji su Jovana smatrali svojim najvećim protivnikom u sferi tumačenja Tore, a smetalo im je i njegovo stalno preispitivanje Talmuda; sve to su doživljavali kao svojevrsno podrivanje njihovog verskog autoriteta. Međutim, definitivnu odluku o njegovom ubistvu vodeći farisejski mudraci doneli su nakon što je Jovan krstio, odnosno miropomazao, Ješuu ben Josifa. Kako su ovaj Jovanov čin shvatili ne kao obično krštenje, već kao njegovu inicijaciju i miropomazanje Ješue za kralja Judejskog oni rešavaju da se razračunaju sa njim. Po Jovanom ubistvu mesto vođe Zajednice preuzima Jakov Pravednik (יעקב), rođeni brat Ješue ben Josifa.

Ubrzo po ubistvu Jovana, Ješua insistira na tome da on ponese i titulu duhovnog vođe, odnosno da objedini dva stuba u jednoj ličnosti i zato dolazi u sukob s rođenim bratom koji se, kao i ostali članovi Zajednice, tome oštro suprotstavio. No, Ješua ne odustaje od svoje odluke i počinje da se predstavlja i ponaša kao obećani Mesija koji će, kada Carstvo Božije nastupi imati punu vlast. Svoje mesijanstvo je otpočeo veoma oštrom kritikom korumpiranih sadukeja i fanatičnih i šovinizmom opsednutih fariseja. Branio je autentične spise Tore ukazujući na neprihvatljivost i pogubnost njenog tumačenja i interpretiranja na način kako su to činili fariseji putem Talmuda. Nikada nije, ni na koji način, doveo u pitanje ispravnost Zakona i njegovo božije poreklo. Naprotiv, smatrao je da je pridržavanje Zakona i svih njegovih propisa od najveće važnosti za judaizam ali, za razliku od fariseja, verovao je da ljudi nisu stvoreni radi Zakona već obratno. Bio je uveren da se farisejskim tumačenjima Tore akcenat stavlja na formu, a ne suštinu. Zahtevima farisejskih rabina da se svi Jevreji imaju, do najsitnijih detalja, pridržavati ritualnih i obrednih pravila on je suprotstavio zahtev za striktnim poštovanjem osnovnih moralnih normi sadržanih u Tori. Slično Isusu, nekoliko vekova ranije, govorio je i prorok Amos kritikujući nemoral i bezbožnost pripadnika odabranog naroda: “Licemeri! Dajete Bogu desetak u začinima, a ne marite za istinski važne pouke Zakona kao što su one o pravdi, milosrđu i poštenju”.

Fariseji su prezirali *goyim* ali su verovali i da mnogi Jevreji, u zavisnosti od svojih zanimanja, takođe ne zaslužuju Božju pažnju i da ih stoga treba prezirati. Tu su, po njihovom mišljenju, bili pripadnici nižih društvenih slojeva kao što su carinici koji su za potrebe Rima direktno prikupljali poreze, poreznici, prostitutke i sl. Posebnu odbojnost, pa čak i mržnju, fariseji i sadukeji su gajili prema Jevrejima iz Galileje i Samarije smatrajući ih potomcima nekadašnjih deset severnih plemena koji su se tokom vekova toliko izmešali sa nejevrejskim stanovništvom da su, na kraju, postali gori i od samih *goyim*. Svestan ovoga Ješua nastoji da svoje sledbenike pridobije upravo među jevrejskim stanovništvom ovih oblasti koji su se izvesno osećali kao pripadnici

odabranog naroda. Za njih, od farisejske i sadukejske religiozne elite odbačene ljude, Isusovo poučavanje i okupljanje je odista bila dobra vest. Zbog svega toga fariseji su njegove sledbenike smatrali nepismenim i judejske vere nedostojnim uz najčešći komentar: "Ova gomila ne poznaje Zakon Mojsijev i prokleta je od Boga!"

Niko od sadukeja i fariseja nije mogao da mu ospori pravo da se zalaže za ono što je otvoreno propovedao. Toru je naučio napamet još sa nepunih deset godina, ali ju je, za razliku od fariseja, autentično tumačio. Nije priznavao farisejsku Knjigu Zakona kao normu ponašanja, niti je prihvatao kao osnovu Pisma. Demonstrativno je istupao protiv propisa o poštovanju subote, raznih postova, ritualnog čišćenja i sl., odnosno nekih od fundamentalnih vidova jevrejske prakse zasnovanih još od vremena Jezdre i Nemije. Odlučno je osuđivao sve vrste verskog formalizma, crkvenog institucionalizma i svetinje Jerusalimskog hrama. Zapravo, direktno i otvoreno se suprotstavljao sadukejima i farisejima i njihovom religioznom teroru. Svojim sledbenicima je, govoreći o farisejima, voleo da kaže: "Na Mojsijev presto sedoše književnici i fariseji. Sve, dakle, što vam kažu da držite, držite i tvorite; ali po delima njihovim ne postupajte, jer govore a ne tvore". (Matej 23:2-3). Farisejsku versku isključivost koja se ogledala i u tome što su ubijali sve koji bi ušli u Hram a da nisu bili judejske vere je upućivao otvorene i direktne kritike i to tako da su svi mogli da ih čuje: „Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što zatvarate Carstvo nebesko pred ljudima; jer vi ne ulazite niti puštate da uđu oni koji bi hteli". (Matej 23:13). "Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što ste kao okrečeni grobovi, koji spolja izgledaju lepi, a unutra su puni kostiju mrtvačkih i svake nečistote". (Matej 23:27).

Ješua je pre svojih propovedi okupljenom narodu ukazivao da njegova misija nije da Mojsijevim Zakonima nešto doda ili oduzme, već da ih narodu prenese onakvim kakvi jesu. Obraćajući se okupljenima redovno je govorio da ono što čoveka odista čini nečistim jesu "pohlepa, obmana, nedoličnost, zavist, kleveta, gordost i bezumlje". Naglašavao je da "ništa što u čoveka ulazi spolja ne može da ga uprlja... jer prlja ono što što izlazi iz čoveka, iznutra, iz ljudskog srca dolaze zle namere koje nagone ljude na činjenje nemoralnih stvari, na krađu, na ubistvo, preljubu, gramzivost...". Svoje propovedi je nazivao *Radosnom vešću* ponavljajući da one nisu ništa novo već puko vraćanje Mojsijevim Zakonima, vraćanje na Deset zapovesti Sinaja.

Kao i Mojsije Isus je poštovao i sledio egipatski kalendar po kome je godina imala dvanaest meseci, a svaki mesec po trideset dana. Istina. Egipćani su imali precizne proračune koji su nedvosmisleno ukazivali da godina ima 365¼ dana, odnosno da je Zemlji potrebno 365,2563 dana da obiđe Sunce. Razliku od 5,25 dana Egipćani su reševali tako što su svakoj godini dodavali pet dana, a svake četvrte godine godini su dodavali još jedan poseban - specijalan dan. Isus je znao da su ove dane Egipćani svesno izuzimali iz redovne kalendarske

godine i onda ih kao posebne praznike posvećene Ozirisu, Horusu, Setu, Neftisu i Izidi vraćali pripadajućoj godini. Takođe, Egipćani su svakih 157 godina kalendaru dodavali još jedan sveti dan tako da je time preciznost njihovog kalendara bila apsolutna. No, primenjujući dosledno principe *Mâ'ât*-a Isus je godinu podelio na trinaest meseci od kojih je svaki imao dvadeset osam dana, odnosno četiri nedelje. Tako je godina imala 364 dana, a 365-ti dan je bio poseban, specijalan s obzirom da je spajao staru sa novom godinomn i kao takav je bio priključen poslednjoj nedelji koja je tako postala osmodnevna nedelja. Ova Isusova intervencija imala je posebno značenje s obzirom na uvođenje trinaestog nebeskog znaka koji je sve do njega bio posebna tajna egipatskih sveštenika i njihovih jevrejskih učenika.

Isusovu ispravku već 48. g.n.e. prikrio je Julije Cezar kada je angažovao čuvenog egipatskog astrologa Sosigena da mu izradi *Julijanski kalendar* koji će opet godinu podeliti na dvanaest meseci i tako zauvek sakriti trinaesti nebeski znak. Reformu Julijanskog kalendara obaviće rimokatolička crkva 24. februara 1582. godine kada je papa Grgur XIII izdao bulu *Inter gravissimas* kojom je "doveka i veka" stavljena tačka na trinaesti nebeski znak. Te godine je papa svojom bulom uredio da posle četvrtka 4. otobra sutradan jednostavno osvane petak 15. oktobra. Da bi se kalendar usaglasio sa dužinom tropske godine, u buli je stajala odredba po kojoj će svaka četvrta godina biti prestupna, sem one godine stoleća koje nisu (bez ostatka) deljive sa 400. Katoličke zemlje kao, na primer, Italija, Španija, Portugalija i Poljska, odmah su uvele gregorijanski kalendar u svetovnu i građansku upotrebu. Međutim, Pravoslavna crkva i države kao Rusija, Srbija, Jermenija, Grčka, Bugarska, Rumunija i druge, nastavile su da se pridržavaju starog julijanskog kalendara sve do 1. maja 1923.

Isus je trinaestim znakom želeo da prenese poruku ljudima ali će ona ostati do danas tajna. Istina, jedini koji su na pravi način koristili Isusov trinaesti znak bili su francuski apotekar Mišel de Notr Dam (Michel de Nostredame, poznatiji kao Nostradamus) i matematičar i filosof Bleze Paskal (Blaise Pascal). Paskal je priredio niz spisa o trinaestom znaku, odnosno o suštini hrišćanske religije ali je umro pre nego što ih je stavio u neophodni hronološki red. Nakon njegove smrti 1662. spisi su sakupljeni i objavljeni pod nazivom *Pensées* (Propovednik) u kome je jasno uočljiv Paskalov napor da skrene pažnju na činjenicu da je celokupna Tora samo jedno ogromno šifrovano delo u kome su sakrivene mnoge tajne ljudske istorije i budućnosti.

Za razliku od mnogih Judeja, Ješua je dobro znao da sva znanja jevrejskog misticizma ugrađena u Toru potiču zapravo iz Sumera i Egipta, ali da su tako formulisana da ih samo poznavaoci starih kodova-šifri mogu valjano protumačiti. Sveta jevrejska znanja koja su se vekovima usmeno prenosila u užem krugu prosvećenih kasnije će, jednim delom, postati poznata kao kabalistička učenja. Na jevrejskom kabala znači predanje, odnosno tradicija

ali ni ona, na žalost, bez kodova ne može postati za neupućene svetlost i mudrost. Učenja jevrejskih mudraca i mistika – kabalista, koja će se u pismenom obliku pojaviti tek u XIII veku, su tada, a i danas predmet interesovanja mnogih. Samo deo, mali i doziran, ovog mistočnog učenja u formi pisanog teksta rabina Šimon ben Johaja (Shimon bar Yochai) svetu će prezentirati Moše de Leon (Moses de León, među Jevrejima poznatiji kao Moshe ben Shem-Tov). Misli i opažanja koje je Šimon ben Johaj zapisao postaće osnov velikog broja ozbiljnih tajnih društava. No, u vreme Ješue ben Josifa najveći poznavaoci kabalističkih misli nisu bili pripadnici farisejske bratije već uglavnom pripadnici Kumranske zajednice. Oni su, dobar deo svoga znanja zapisali i blagovremeno sklonili na sigurna mesta

Ješua ben Josif je važio za velikog poznavaoca istorije jevrejskog naroda i za nekoga ko se istinski bori protiv ljudskih patnji i društvenih nepravdi u jevrejskoj zajednici. U svim propovedima zalagao se za dominaciju pravde i pravednosti nad svim drugim društvenim vrednostima. U skladu s tim, izgradio je vrednosni sistem u čijem centru je bila čovekova ljubav prema bližnjem svom, tolerancija i razumevanje za neprijatelja svog, bezgranično praštanje uvreda i gluposti i sl. Prosto rečeno, vrlo određeno i dosledno se zalagao za egipatski princip *Mâ'ât*, mada ga nikad nije tako nazvao. Tako se direktno suprotstavio farisejskim učenjima koja se ogledaju u teoriji osvete, a zasnivaju na principu “oko za oko, zub za zub”. Fariseji su pravili vrlo oštre staleške razlike među Jevrejima, ali, s druge strane, i otvoreno propovedali o jevrejskoj supremaciji nad svim *goyim*. Nasuprot njima i sadukejima, Ješua se zalagao za toleranciju, jednakost i ljubav među svim Jevrejima, a o *goyim* je imao nešto tolerantnije mišlenje od fariseja. Nije ih smatrao stokom kao što su to činili fariseji.

Od prvog dana svog mesijanskog delovanja osećao se superiorno u odnosu na “profesionalne” tumače Tore – sadukeje i fariseje. Ostao je upamćen događaj kada ga je otac sa dvanaest godina doveo u Hram, a on tamo postavljao pitanja sveštenicima na koja ni jedan nije mogao da mu odgovori. Sopstveni autoritet, po mnogim svetovnim i duhovnim pitanjima, Ješua je zasnivao na činjenici da je direktni potomak cara Davida i baštinik njegovog prestola koji mu je dodelio lično Jahve. Pored toga, svi su uvažavali činjenicu da ga je u reci Jordan krstio prvosveštenik Kumranske zajednice i pripadnik loze Aronove Jovan Krstitelj, a da mu je žena - Marija od Magdale iz plemena Venijaminovog direktni potomak loze Saulove, prvog jevrejskog kralja. Duboko uveren u svoju mesijansku ulogu Ješua je otvoreno propovedao i zalagao se za uspostavljanje Carstva Božijeg koje je nazivao još i Carstvom Nebeskim. Ovo carstvo je on smatrao svojim carstvom, a prenošenje njegovih zakona na zemlju za njega je bio samo, na neki način, poziv na restauraciju antičke teokratije u njenom najvećem sjaju sa njim u glavnoj ulozi. U svojim propovedima Ješua se jevrejskom narodu, prvenstveno njegovim nižim slojevima, obraćao veoma jednostavnim rečima koristeći razne parabole kako

bi ga što bolje razumeli. Siromašni i odbačeni pripadnici jevrejskog naroda iz Galileje i Samarije su ga rado slušali i uvažavali. Jevreji iz Galileje su u odnosu na sunarodnike iz Judeje imali sopstvene običaje i versku tradiciju, a Jevreji iz Samarije su čak imali sopstveni Hram na gori Gerizim i svoju verziju Svetog pisma. Sve njih su Jevreji iz Judeje smatrali nedostojnim, gotovo inovernim kao što su *goyim*. Broj pristalica i narastajuća popularnost Isusa kao ravija učinili su da se sadukeji i fariseji ipak osete ugroženim pa odlučuju da se, nakon što su uklonili Jovana, obračunaju i s njim.

36.g.n.e., nedelju dana pre velikog jevrejskog praznika Pashe (Jevrejski praznik koji je, dok su Jevreji bili nomadi, bio posvećen proslavi rađanja novih životinja, a potom, kad su Jevreji osvojili zemlju Hanaánsku, prolećnom obnavljanju prirode. Danas je posvećen sećanju odlaska iz Egipta), Ješua ben Josif jašući na magarici sa mladunčetom ulazi u Jerusalim praćen svojim učenicima. Na ovaj put pošao je iz doma Marije Magdalene u Betaniji (udaljen 3 km od Jerusalima), iz grada u kome je i Jovan Krstitelj otpočeo svoju službu. Propovedajući svoje učenje nekoliko dana pre Pashe (Pasha se uvek obeležava 14-og dana meseca nisana, prema lunarnom jevrejskom kalendaru) Ješua pred Hramom ruši sve stolove koje su držali menjači novca, trgovco i pušta iz kaveza sve golubove koji su se prodavali vernicima da ih prinesu kao krvne žrtve. Treba istaći da su svi menjači novca bili pod kontrolom Hrama koji je funkcionisao kao svojevrsna centralna banka koja je sama izdavala svoj novac i utvrđivala njegovu vrednost u odnosu na razne druge valute koje su u to vreme bile u opticaju širom rimskog carstva. S današnje tačke gledišta, Hram je zapravo bio prva centralna banka na svetu jer je izdavao sopstveni novac koji se mogao, pored zvaničnog rimskog novca, koristiti širom Judeje, a na teritoriji Hrama bio je jedino platežno sredstvo.

Nakon što je sa svojim učenicima u četvrtak veče, prvi dan Pashe (Dan je kod Jevreja počinjao po zalasku, a ne rađanju Sunca), u Gornici, odaji na spratu kuće Jovana Bogoslova na brdu Sion, proslavio pashalni praznik, Isus odlazi na Maslinsku goru da se pomoli. No, tamo ga hapsi sinedrionska policija koja je, plašeći se naoružanih Isusovih učenika, zatražila asistenciju rimskih legionara. Strahu jevrejskih policajaca nije bilo mesta jer su se učenici razbežali, svi osim Jovana, a sam Isus niti je bežao niti pružao otpor. Sproveden je u privatnu rezidenciju prvosveštenika Josifa Kajafe (**יוסף הכוהן, המכונה כייפא**) gde su sa njim prvo razgovarali Kajafa i Ana, nekadašnji prvosveštenik. Naime, Kajafa nikada nije donosio ni jednu odluku niti je preduzimao bilo kakve mere, a da se pre toga nije konsultovao sa svojim tastom Anom koji je imao i pet sinova; jedan od njih je bio prvosveštenik u periodu između Anine i Kajafine službe, a druga četvorica su bila planirana za prvosveštenike nakon Kajafe. Ovih sedmoro ljudi su zapravo činili svojevrsnu huntu koja je kontrolisala Sinedrion.

Kada ubeđivanje u Kajafinoj rezidenciji nisu urodila plodom Isus je izveden

pred Sinedrion kojim je predsedavao Kajafa. Odmah na početku suđenja Ana je Judi Iskariotskom dao sto dvadeset drahmi što je ekvivalent za trideset sikala (1 sikal = 4 drahme). Neki članovi Sinedriona su se začudili zbog tolikog novca koji se daje Judi ali im Ana pojasni: "Nije mnogo, to je vrednost koja se plaća za hanaánskog roba, utvrđena Zakonom; a ovaj nam prodaje slobodnog Izrailjca". Sednica Sinedriona na kojoj je Ješua osuđen na smrt kamenovanjem održana je u sinedrionskoj većnici Gazit, koja se nalazila nedaleko od trećeg po redu Jerusalimskog hrama. Na sednicu, po zahtevu Ane, nisu bili pozvani Josif iz Arimateje i Nikodim ben Gurion, dva bogata i uticajna člana Sinedriona i bliski prijatelji Ješue ben Josifa. Suđenje beše veoma kratko, a presuda je doneta odmah nakon što je Ješua na Kajafino pitanje da li je on novi Mesija kratko odgovorio "Ja jesam i ja vam kažem da ćete od sada videti Sina čovečijeg gde sedi sa desne strane sile na nebeskim oblacima".". Međutim, kako za vreme praznika sami nisu mogli nikoka pogubiti, a i legalnu smrtnu presudu je mogao izreći samo Rim, članovi Sinedriona odlučuju da Ješuu predaju Ponciju Pilatu, izaslaniku rimskog imperatora i prokuratoru Judeje, kako bi ga, kao navodnog pobunjenika protiv Rima, on osudio na smrt.

Pilat, koji je već deset godina upravljao Judejom, je znao za mržnju i bes fariseja i zavist sadukeja prema Ješui. Bio je obavešten i o njegovom hapšenju u Getsimanskom šumarku (brdo maslina - הר הזיתים) na periferiji Jerusalima i o izrečenoj mu smrtnoj presudi kamenovanjem. Pilat je zapravo bio detaljno informisan o tome da je Isusov otac Josif (יוֹסֵף) bio nekrunisani judejski kralj i da se po njegovoj smrti brat mu i Isusov stric Filip Vetijan odrekao prestola. Isus je, što se Poncija Pilata ticalo, bio jedini legitimni naslednik Davidove loze, a to znači da se nije mogao lažno izdavati za judejskog kralja i pored toga što to judejsko sveštenstvo nije priznavalo.

Na Pilatovo pitanje da li je on car Isus odgovori: „Jesam, ali moje carstvo nije od ovoga sveta". S druge strane, rimski prokurator je znao i da Ješua nikada i nigde nije propovodeao protiv Rima; nikada nije bio zagovornik revolucionarnih metoda i bilo je opšte poznato njegovo promišljanje na ovu temu: "Nakon svega, kakva je korist od sukoba između Rima i Izrailja? U stara vremena Izrailj je bio potčinjen Egiptu i Asiriji i Persiji, i čak su i praoci to odobravali, dok god zahvalnost koja se plaća stranim carevima u zamenu za njihovu vojnu zaštitu nije dolazila u sukob sa obavezama koje dugujemo Jahveu." Želeći na svaki način da izbegne učešće u prljavim sinedrionskim igrama Pilat Isusa šalje kod judejskog cara Iroda da mu on sudi. No, i Irod II Antipa kad sasluša Isusa odbi da mu sudi i vrati ga Pilatu. Ne želeći sukob s članovima Sinedriona prokurator prihvati njihove lažne optužbe i osuditi Isusa na smrt raspećem. Tokom suđenja Pilat se Ješui obraćao s poštovanjem oslovljavajući ga titulom kralja judejskog. Primoran da ga kao pobunjenika protiv Rima osudi na smrt, Pilat naređuje da se na raspeće (napravljeno od jeinstvenog komada drveta koje su zapravo tvorila tri deveta: šimšir, kedar i kiparis) na kome će Ješua biti razapet stavi natpis INRI - *Iesvs Nazarenvs Rex*

Ivdaeorvm (Isus Nazarej kralj Jevrejski), a da se krst postavi u Getsimanskom vrtu (Γεθσημανι) koji je bio privatni posed okružen debelim kamenim zidom. Zahtev da se raspeće obavi na Golgotskoj steni, odmah pored Jerusalima, ispod koje se, prema predanju, nalazila lobanja Adamova - prvog grešnika, Pilat je odbio. Pored toga, na opšte zaprepašćenje građana Jerusalima i svih članova Sinedriona, on odobrava Josifu i Nikodimu da Ješuu, nakon samo šest sati (razapet je u devet ujutru), skinu s raspeća kao navodno mrtvog, pomažu i sahrane (u šest popodne) u privatnoj grobnici Josifa iz Arimateje. Posebnost ovog grobnog mesta bila je u tome što se nalazilo u samom Getsimanskom vrtu, na svega nekoliko koraka od mesta raspeća.

Da bi se shvatila Pilatova igra treba znati da su svi protivnici Rima koji su bili osuđeni na smrt razapinjanjem na tau-krst, odnosno drvenu konstrukciju u obliku slova **T** ostavljani da na njemu umiru danima, a njihov leš niko nije smeo da skida s krsta sve dok ga divlje životinje i ptice lešinari ne bi razvukli. Ješua je bio sahranjen već nakon devet sati i, što je najvažnije, sahranjen je u šest popodne uoči zalaska sunca, a to znači u vreme početka drugog dana Pashe, kada ni jedan Jevrejin nije smeo nogom da kroči na neko grobno mesto. Ispre grobnice postavljena je rimska straža od tri vojnika koji su smenjivali na svaka tri sata i tako sve do nedelje kada je Isus vaskrsao i, što se Sinedriona tiče, nestao.

U nedelju, tri dana nakon sahrane, nekoliko žena je želelo da vidi telo mrtvog Ješue ali su otkrile da je kamen na grobnici pomeren, i da njegovog tela nema. Na sumnje Sinedriona da je Ješua uopšte razapet na propisani način i da je odista preminuo odgovorila je Marija Magdalena tvrdnjom da je on uskrsnuo. Opasku Josifa Kajafe da kod Jevreja nema uskrsnuća Marija je opovrgla primedbom da se prorok i sudac iz Efraimovog roda Samuel pojavio, nakon što je umro, pred prvim jevrejskim kraljem i njenim pretkom Saulom. Time je, čini se, pitanje Ješue ben Josifa bilo skinuto sa dnevnog reda.

U presudi koju je potpisao protiv Isusa Pilat nedvosmisleno navodi da je tako učinio jer su ga za razna dela optužili neki “otmeni i priznati ljudi”. Presuda u originalu glasi:

PRESUDA

Koju izriče Poncije Pilat, namesnik donje Galileje

OSUĐUJE

ISUSA NAZAREĆANINA

da mora umereti na krstu

Presuda se izriče u Svetom gradu Jerusalimu 17. godine, vladavine Tiberija, dana 25. meseca marta, kada su Antonije i Kajafa bili sveštenici i prvosveštenik Božiji.

Poncije Pilat, namesnik donje Galileje, sedeći na sudijskoj stolici osuđuje Isusa Nazarećanina da umre na krstu među dvojicom razbojnika, jer se između naroda našlo otmenih i priznatih ljudi koji su izjavili:

Da je Isus zavodio narod;
Da je Isus bunio narod;
Da Isus nije poštovao zakone;
Da se Isus lažno izdavao za Sina Božijeg;
Da se Isus lažno nazivao carem Izrailja;
Da je Isus s palmovom grančicom u ruci u pratnji silnog sveta ušao u Hram.

Poncije Pilat zapoveda kvirinalu Korneliju, prvom centurionu, da Isusa odvede na gubilište i da zabrani svima sirotima i bogatima sprečavanje da se Isus pogubi.

Svedoci koji su potpisali smrtnu presudu protiv Isusa su:

Danilo Robani, farisej
Jovan Zorovavelj
Rafailo Robani
Kaper, književnik

Isusa će iz Jerusalima izvesti kroz Severnu kapiju.
Svakom plemenu poslati po jednu ovakvu tablu presude.

Činjenice govore da je Ješua bio osuđen na razapinjanje na krst – kaznom

primenjivanom samo za zločince koji su "bunili narod" protiv carstva. Poncije Pilat je znao da Ješua nije govorio i istupao protiv Rima i da je zahtev za njegovo pogubljenje zapravo rezultat međujevrejskih sukoba. No, i pored svega toga, Pilat je morao da uvaži odlučne zahteve Sinedriona koji je i pismeno optužio Ješuu da se lažno izdavao za kralja Izrailjskog: *Quod se regem Judaeorum finxit esse*. Pred palatom rimskog prokuratora sadukeji i fariseji su organizovali okupljanje velikog broja Jevreja koji su neprestano skandirali na latinskom *mortis, mortis* – smrt, smrt.

Pre razapinjanja Ješua je bio bičevan što je inače bilo uobičajeno za sve one koji je trebalo razapeti na tav-krst. Bičevanje je trajalo dugo, a sam Pilat se nadao da će masa, nakon jezivog prizora raskrvavljenog tela Ješue ben Josifa, odustati od zahteva za njegovim pogubljenjem. Prevario se. Pre nego što je razapet na krst Ješua je, uz pomoć grčkog napitka ὀξος (priprema se od raznog mirisnog ulja i tri vrste vina), uspavan. Prilikom razapinjanja stopala i ruke su mu pričvršćene kaišem koji je potom zakačen za klince pobodene u krst. Ovim mu je bio olakšan pritisak na grudne mišiće, a noge mu nisu bile polomljene, odnosno nije obavljen *coup de grâce*, što je inače bilo uobičajeno. Razapinjanje su obavili pripadnici lične garde Poncija Pilata, a ceo čin obezbeđivala je jedna kohorta (600 vojnika). Činu razapinjanja Ješue na krst prisustvovali su brojni građani Jerusalima, a među njima, u prvom redu, su bili prvosveštenik Hrama Josif Kajafa i vođa fariseja Gamalil. Nekoliko redova iza njih nalazili su se Isusova majka Marija i njena sestra Salomeja, Marija Magdalena sa sestrom Martom i bratom Lazarom. U poslednjim redovima se nalazio Josif iz Arimateje. Kad se svetina razišla gvozdena grada Jerusalema bila su zakatančena. Ješua ben Josif je na tav-krst razapet u petak 14. nisana 3789. godine po jevrejskom kalendaru, prvog dana svetog jevrejskog praznika Pashe.

Ovde je važno napomenuti i kako su Kajafini čuvari Hrama pristigli odmah nakon razapinjanja Isusa i pripremali se da mu lično razbiju glavu. Za Anu i Kajafu ništa nije bilo dovoljno. Pilatov lični izaslanik, kapetan specijalne centurije (manja vojna formacija od oko stotinak vojnika u okviru legije koja je imala oko 4200-5200 vojnika), Gaj Kasije Longin (Caius Cassius Longinus) je posmatrao ove lešinarima nalik čuvare dok su razbijali glave Gestesu i Dizmi koji su se nalazili razapeti levo i desno od Isusa. U trenutku kad su pošli ka Isusu Longin im je svojim konjem preprečio put, uzeo koplje Iroda Antipe i njime zasekao Isusove grudi tačno između četvrtog i petog rebra. Rez nije bio dubok ali je bio dovoljan da se na Isusuovm telu pojavi krv što je za sve prisutne bio dokaz da će Ješuo izvesno umirati u stotinu muka.To je koplje kasnije, zajedno sa Svetim krstom i ostalim relikvijama pronašla carica Jelena tokom svog putovanja kroz Svetu zemlju. Šest vekova kasnije Longinovo koplje je dospelo do kralja Henrika I (Heinrich der Finkler) i od tada ono pripada nemačkom krunskom blagu i predstavlja znak vlasti i carsku relikviju implementiranu u legendu i duhovno-mistični svet srednjega veka.

Prilikom hapšenja Ješue jedanaestorica njegovih učenika ili poslanika kako ih je on nazivao (apostola na grčkom) su se razbežali. Zapravo, jedini koji su ostali behu Jovan i Juda Iskariotski (איש־קריות יהודה) koji ga je i odao sinedrionskoj policiji. Nekoliko dana nakon njegovog razapinjanja poverljivi ljudi Poncija Pilata hvataju Petra i Jovana i kažnjavaju ih sa 39 udaraca bičem. Judu, koga Poncije Pilat nije simpatiso još od kada je saznao da sa ženom svoga sina Tamar ima dvoje dece Pereza i Zeraha, biva obešen na drvetu koje ima specifičan duguljasti plod, jarko crvene boje sa tačno 33 semenki u njemu - *Cercis siliquastrum*!

O Pilatovoj ulozi u spasavanju Ješue ben Josifa od ostrašćenog jevrejskog sveštenstva možda najbolje govori činjenica da ga je Etiopska pravoslavna crkva (Yäityop'ya ortodoks täwahedo bétäkrestyan) u VI veku proglasila za sveca! Etiopska pravoslavna crkva je inače sve do 1959. godine bila deo Koptske pravoslavne crkve. Pored toga, spis pod nazivom *Acta Pilati* (Πράξεις Πιλάτου), o čijem autorstvu istoričari ni danas ne mogu da se dogovore, vrlo podrobno govori o dešavanjima vezanim za suđenje, osudu i vaskrs Ješue ben Josifa. U ovom grčkom spisu s početka I v.n.e. (najstariji dokument o ovom događaju) se za stradanja Ješue ben Josifa osuđuje jevrejsko sveštenstvo, a rimskom prokuratoru se pripisuju dobre namere i dela vezana za njegovo vaskrsenje.

Kuda je vaskrsli Ješua otišao? Prema nekim indijskim legendama, umro je u Kašmiru u dubokoj starosti. U *Kur'anu* piše da je Ješua, nakon putovanja po Indiji, doživeo duboku starost (125 godina) i preminuo negde u Palestini. Pouke koje je, po arapskom verovanju, zadnji Božiji poslanik Muhamed govorio o najrazličitijim aspektima ljudskog života sakupljene su i štampane u knjizi *Hadis* (الحديث). Na mnogim stranicama *Hadis*-a se nedvosmisleno govori da je Ješua ben Josif iz Judeje prešao u Indiju, a potom u niz drugih zemalja propovedajući svoja verovanja. O Ješui ben Josifu i okolnostima koje su ga okruživale u *Hadis*-u se govori na *hadis-i muhkem* načinu što znači da pripovedač smatra da im nije potreban *te'vil* (objašnjenje). Po svemu sudeći, Ješua je nakon svog "vaskrsnuća", poštujući dogovor između Pilata i Josifa, otputovao odmah u Indiju, a potom u Aleksandriju. Njegova žena Marija Magdalena, sa sestrom Martom i bratom Lazarom, odlazi prvo u Rim gde caru Tiberiju uručuje crveno jaje uz komentar *Risurrezione di Gesù* (Hristos Vaskrsnu), a odatle, uz garancije rimskog cara, u Marsej, Francuska. S njima na ovaj put polazi i Josif iz Arimateje koji je, inače, organizovao i finansirao ceo poduhvat. Logistiku i sigurnost putnicima obezbedio je lično prokurator Poncije Pilat.

Aleksandrija je nastala 331. g.p.n.e. po naredbi Aleksandra Velikog koji je te godine osvojio Egipat. Arhitekte koje su projektovale Aleksandriju su, u čast Aleksandru, gradu dale oblik *hlamide* (purpurni ogrtač koji je nosio Aleksandar Veliki tokom svih svojih osvajanja) odnosno projektovali su ga

kao savršeni pravougaonik ispresecan saobraćanicama pod pravim uglom. Bio je to grad projektovan po svim zakonima svete geometrije. Nalazio se na granici između Evrope i Afrike, između Grčke i Egipta. Imao je dve luke: jednu okrenutu istoku i drugu okrenutu zapadu. Osam godina posle osnivanja Aleksandrije Aleksandar Veliki je ubijen. Imao je tačno 33 godine. Sahranjen je u svom gradu – Aleksandriji.

Nakon ubista Aleksandra njegovo carstvo među sobom dele njegovi generali. Egipat, a time i Aleksandrija pripadaju Ptolomeju Prvom. U znak poštovanja prema svom nekadašnjem vođi kralj Ptolomej Prvi odlučuje da nastavi sa izgradnjom i unapređenjem Aleksandrije. Prvog meseca svog vladanja doneo je odluku o zidanju muzeja i biblioteke u Aleksandriji i tim povodom razašilje poziv svim vladarima sveta da u Aleksandriju otpreme dela svojih pesnika i prozaista, retora i sofista, lekara i vračeva, istoričara i filosofa. Pored toga, Ptolomej, na sve četiri strane sveta, šalje svoje agente sa zadatkom da nabave i u Aleksandriju donesu najređe i najznačajnije knjige za koje se tada, po prvi put u istoriji, sačinjava bibliografija koja je danas poznata kao *Kalamahove Pinakles* (Tablice). Pored biblioteke se nalazio i univerzitet sa više hiljada studenata koji su bili besplatno podučavani. Ogromno dvorište je danju služilo kao neka vrsta foruma, a po noći su u njemu mogli da spavaju svi studenti kojima je dom bio daleko.

Narednih sedam vekova Aleksandrija će, pod *pax romana*, biti intelektualna prestonica sveta. Iz te i takve Aleksandrije potiče i prva žena naučnik (matematičar i filosof) Hipatija (Ὑπατία). Aleksandrijski muzej i biblioteka (sedam stotina hiljada naslova) će biti nadaleko čuveni, a za njihovo funkcionisanje biće izdvajana gotovo neograničena sredstva. Prvi bibliotekar Zenodotus (Ζηνόδοτος) ući će u istoriju po tome što je uspeo sa ostrva Kos u Aleksandriju da dopremi sedamdesetak medicinskih spisa danas poznatih kao *Corpus Hippocraticum*. Nakon sistematske obrade ovih spisa čiji su autori, po svemu sudeći, bili Hipokratovi učenici Zenodotus je svetu podario Hipokratovu zakletvu (όρκος του Ιπποκράτη) koja će ubrzo postati najvažniji etički princip prilikom uvođenja lekara u posao. Aleksandrijski sedamdeset metara visoki svetionik (Φάρος της Αλεξάνδρειας) postaće jedno od sedam svetskih čuda.

U tu i takvu Aleksandriju iz Indije stiže Ješua ben Josif. Iako su Jevreji u tadašnjoj Aleksandriji predstavljali gotovo trećinu stanovnika Ješua im nije bio poznat. Većina Aleksandrijskih Jevreja je govorila samo grčki, nije bila verski ostrašćena i uglavnom se bavila trgovinom i dobro plaćenim zanatima. U tako relaksiranoj i prosvećenoj sredini Ješua se povezuje sa dobro poznatim i uvažavanim egipatskim mudracem i sveštenikom Ormusom i njegovih šest učenika (Ormusovo društvo) sa kojima obnavlja rad jednog starog udruženja *Ružin krst* - organizacije čije učenje se zasnivalo prevashodno na staroegipatskim misterijama. Sve svoje vreme u Aleksandriji Isus će posvetiti

izučavanju spisa egipatskog boga Tota, odnosno Hermesa kako su ga Grci nazivali. Svoj novi dom u Aleksandriji napustio je samo četiri ili pet puta i uvek radi odlaska u Masaliju, odnosno francusku pokrajinu Langedok gde je živela Marija Magdalena i gde su ga, ne retko, smatrali članom društva *Frères de la Rose Croix d'Or* i poznavaocem *doctrine ésotérique*.

Interesantno je napomenuti da je Poncije Pilat, nakon što je *de facto* oslobodio Ješuu bio izložen neuobičajeno oštrim napadima članova Sinedriona. Povod je naravno bio Ješua ben Josif i sve što se dešavalo sa i oko njega ali je *de iure* jevrejske rabine revoltiralo to što je Pilat sagradio 39km dugi akvadukt od sela Al-Khadera u blizini Vitlejema do Jerusalima koristeći novac Hrama. Odlučni da se obračunaju sa Pilatom oni upućuju zahtev, i dosta zlata, rimskom guverneru Sirije Viteliusu (Lucius Vitellius Veteris) da smeni Pilata s obzirom da mu je on bio podređen. Prihvatajući zlato, Vitelius piše sve najgore o Pilatu caru Tiberiju (Tiberius Caesar Augustus), zhtevajući njegov promptni opoziv i osudu. Tiberije pozitivno odgovara na zahtev Viteliusa i poziva Pilata u Rim. Znajući šta povratak u Rim može da znači Pilat odmah odašilje u prestoni grad specijalno pismo *De indubitata Jesus resurrectione* kojim nastoji da imperatoru i Senatu objasni sve okolnosti Isusovog raspeća i vaskrsa. Iako je Rim imao razumevanja za Pilata carska se reč nije mogla povući pa se prokurator spremio za povratak.

Nekoliko dana pre nego što je Pilat stigao u Rim imperator Tiberije umire, a njegovo mesto zauzima Gaj Kaligula (Gaius Julius Caesar Augustus Germanicus). Novi rimski car raširenih ruku dočekuje Pilata, dodeljuje mu mnoge počasti i imanja i, naravno, oslobađa ga svih jevrejskih optužbi. Šta više, Kaligula koji je prezirao Jevreje naređuje da se u centar Jerusalimskog drugog hrama postavi njegova statua kako bi Jevreji “konačno shvatili” ko ima vrhovnu vlast. Svog jevrejskog roba po imenu Elizar Kaligula lično ubija, a potom naređuje da se njegovo telo ispuni slamom, stavi u oklop i ostavi pred vrata njegove spavaće sobe kako bi on mogao mirno da spava. Koliko je Kaligula malo držao do Jevreja govori i njegovo kazivanje da će pre njegov omiljeni konj Incitat postati konzul nego što će to uspeti ma koji Jevrejin. Kaligula je konja prvo proizveo u građanina, zatim u senatora da bi ga na kraju predložio za konzula. Ni jedan Jevrejin, za njegovog života, nije doživeo počasti koje su pružene Incitatu.

Uvažen, bogat i u Rimu svugde dobro primljen Poncije Pilat ipak odlučuje da ostatak života provede u Francuskoj sa svojom vernom suprugom Klaudijom Prakulom koja je, inače, bila upoznata sa učenjem Ješue ben Josifa. Klaudija se svojevremeno, preko Josifa iz Arimateje, upoznala i sa Marijom Magdalenom, a veruje se da je upravo Klaudija presudno uticala na svog supruga Poncija Pilata da spase Ješuu. O tome gde je i kako je Pilat

živeo u Francuskoj ne postoje nikakvi verodostojni podaci, ali nije teško pretpostaviti da se tamo sastao s Marijom i njenom decom. Bio je to, zapravo, početak saradnje na uspostavljanju Davidove loze na tlu Evrope.

Opštejevrejski ustanak protiv Rimljana počeo je 66.g.n.e. i trajao je pune četiri godine, mada je zvanično završen tek 74.g.n.e., padom poznate tvrđave Masade. Za glavnokomandujućeg odbrane Sinedrion postavlja Josifa ben Matatju, koji će se kasnije, pod imenom Josif Flavije, proslaviti kao jedan od najvećih pisaca jevrejske istorije. Matatja je bio zarobljen ali ga je Tit oslobodio i dozvolio mu da iz Jerusalima iznese svete jevrejske knjige. Tit je, dok su još trajale borbe, dozvolio i članu Sinedriona Johanan ben Zakaju i svim njegovim sledbenicima iz grupe Bet-Hilel da napuste Jerusalim i nesmetano se nastane u Javneu. Rimljani su, vodeći računa o jevejskim prvacima, na kraju ugušili ovu pobunu, i u narednih nekoliko godina očistili Jerusalim od Jevreja. Poslednji bastion borbe protiv Rimskih legija bila je tvrdjava Masada čijom odbranom je rukovodio Lazar, rođeni brat Marije Magdalene i najstariji član plemena Venijaminova, koji je tu i poginuo. Pad Masade ne označava samo konačan slom jevrejskog otpora Rimu već i početak organizovanog i strogo kontrolisanog širenja judeo hrišćanstva među inovernima, odnosno nejevrejima. Pokretačka snaga ovog grandioznog projekta biće grupa rabina, a njegovi prvi, inicijalni egzekutori apostol Petar i rabin Pavle iz plemena Venijaminovog. Tako će jedno čisto jevrejsko teološko učenje početi da se širi svetom.

Sa apostolom Petrom i rabinom Pavlom “Isusova poruka” je počela da poprima jasan i konačan oblik na osnovu kojeg je podignuto čitavo teološko zdanje hrišćanstva. Isusovo učenje u sebi nije sadržavalo elemente gnosticizma sve dok ih rabin iz plemena Venijaminovog Pavle iz Tarsa nije uveo kao osnov za širenje hrišćanske vere. Ovde je važno ponoviti da se hrišćanstvo kao religija zasnovana na učenju Jevrejina Ješua ben Josifa samo u početku širili među Jevrejima ali se ubrzo pretvorila u sredstvo judejske verske kontrole nad *goyim*. Ovakvom širenju judeohrišćanstva presudno su doprineli fariseji, koji su podržavali Pavla i Petra smatrajući da je to najbolji način da se, po njima, defetističko učenje Ješue ben Josifa otkloni od jevrejskog naroda, a *goyim* potčine judejskoj volji.

Poglavlje šesto
HRIŠĆANSTVO

Sam Ješua ben Josif, pobožni Jevrejin, nije tvorac hrišćanstva koje su, koristeći njegovo učenje i ime, stvorili neki drugi ljudi, s vrlo određenim ciljem.

Nakon Ješuinog raspeća Jakov preuzima njegovo mesto i tako postaje prvi biskup Jerusalimske crkve. Jakov kao predvodnik onoga što će kasnije postati poznato kao hrišćanstvo počinje da nosi mitru kao znak svog položaja. Svi današnji biskupi nose istu mitru, a ova vodi poreklo iz Egipta. Mitra s razdvojenim prednjim od zadnjeg dela i njen karakterističan rep je, ustvari, hijeroglif koji označava *Amona*, boga tvorca Tebe. Kako je Teba grad u kome je ubijen Sekenere Tao, poslednji egipatski kralj koji je znao sve tajne i misterije vaskrsnuća, očigledno je da se mitrom želela jasno uspostaviti veza s tim periodom i izgubljenim, i ponovo nađenim, tajnama. Ime egipatskog boga Amona Kumranci su izgovarali ***amin*** i pozivanjem njegovog imena se završavala svaka molitva unutar Jerusalimske crkve. Istina, reč *amin* je prvi počeo da koristi Isus Hrist ali ne na kraju već na početku nekih svojih važnih obraćanja narodu. Kasnije se izrazu *amin*, u sklopu hrišćanskog učenja, daje značenje “neka tako bude”, dok mu je u prevodima Novog zaveta na srpski dato značenje “zaista”.

Pošto je Ješua bio primoran da, nakon raspeća i uskrsnuća, napusti Jerusalim, njegov brat Jakov okuplja poštovaoce njegove misli i učenja i zajedno sa ostalim Kumrancima nastavlja da se suprotstavlja sadukejima i farisejima. Kao poglavar Jerusalimske crkve smatrao je da ima apsolutno pravo da uđe u Hram, svetinju nad svetinjama, što je i učinio. Isti oni koji su organizovali ubistvo Jovana Krstitelja i raspeće Ješue organizovali su 62. g.n.e. i kamenovanje Jakova. Po izlasku iz Hrama, a neposredno pre nego što je izdahnuo Jakov je rekao: “O Gospode, Oče moj, preklinjem te da im oprostiš, jer ne znaju šta čine”. Ove reči danas mnogi pripisuju Isusu Hristu.

Smrtonosni udarac Jakov je primio u glavu, i to dok se nalazio na vratima Hrama. Ubijen je, ne slučajno, gotovo na isti način kao Sekenere Tao. Sahranjen je u dolini Kedron koja se nalazi tačno ispod istočne kapije Hrama. Njegovo ubistvo Cionski mudraci predstavili su kao delo rimskih

plaćenika što je ozbiljno razljutilo sve stanovnike Jerusalima. Danas se gotovo svi slažu da je ova prevara vezana za ubistvo Jakova delovala ujedinjujuće na Jevreje i pozitivno na njihovu odluku za podizanjem bune protiv Rimljana.

Krajnji ishod četvorogodišnjeg sukoba Jevreja sa rimskim legijima je za Kumrance bio unapred poznat s obzirom da su ga predvodili verski ostrašćeni ljudi, a ne vojno talentovani i spremni pojedinci. Zato su 68. g.n.e. pripadnici Kumranske zajednice odlučili da sakriju sve svete spise i relikvije kako ih se nebi dokopali Rimljani. Trinaestorica najviših sveštenika Zajednice odneli su i sakrili sve spise na trinaest različitih mesta. Dve godine kasnije Rimljani su zaveli red u Jerusalimu i uništili Kumran.

Činjenica da su Hristovo učenje i propovedi prihvatili mnogi siromašni i od jevrejske verske elite odbačeni Jevreji nije izmakla pažnji fariseja. Oni stoga odlučuju da se, nakon njegovog razapinjanja na krst i nestanka sa judejske verske i političke scene, i ubistva Jakova kao njegovog naslednika nastavi rad na uobličavanju njegovog učenja kako bi se stvorile osnove jedne nove teološke misli. Osnovna ideja im je bila da se kroz ovu religiju pridobiju široke jevrejske inoverne i nejevrejske mase koje do tada nisu bile pod njihovim verskim autoritetom. Konačna svrha svega ovoga bila je da se putem kontrole vrhovnih propovednika nove judeo hrišćanske religije ostvari kontrola nad dušama novih vernika.

Realizacija plana počela je odabirom apostola, odnosno prvih propovednika nove veroispovesti. Isusovi apostoli su, svi osim jednog, bili mladi, nedovoljno iskustveni i neodlučni da bi im zadatak širenja vere bio poveren. Petar (*Shimon ben Jonah* odnosno שמעון) nepismeni ribar, bio je jedini od Hristovih apostola koji je odgovarao i to prvenstveno iz razloga njegove bezgranične vere u Jahvea i dobrog poznavanja Hristovog poučavanja. Njemu je Isus poverio neka od svojih učenja od kojih su najvažnija ona vezana za Preobraženje, Vaskrsenje i Svoju molitvu iz Getsimanskog vrta. Kao drugi stub nove religije, Crkve Hristove, odabran je Savle (שאול התרסי), rabin, član Sinedriona i najtalentovaniji učenik rabina Gamalila. Šta više, mnogi su Savla smatrali najinteligentnijim i najobrazovanijim čovekom svog vremena. Bio je poznat i kao osnivač sekte paulinstva na čijem čelu je prikazao raskoš svoje retorike, organizacioni smisao, duboko poznavanje Mojsijevih zakona i široko obrazovanje zasnovano na grčkoj filosofiji. Njega u Jerusalimu sa Hristovim poslanikom, apostolom Petrom, upoznaje Josif Varnava, staratelj Hrama.

Nakon što su se upoznali, siromašni ribar Petar i učeni rabin Savle (kasnije poznat po hristijanizovanom imenu Pavle - Παῦλος), provode četrdeset dana u kući Marije, majke Ješue ben Josifa. Nakon dugih

razgovora - *tête à tête*, ova dva čoveka kreću u svet i počinju da propovedaju Jevanđelje među *goyim*. Obojica će u istoriju hrišćanstva ući kao sveti apostoli. Činjenica da su obijica bili obrezani, osmog dana po rođenju, nikome nikada neće zasmetati.

Glavnu i najopsežniju potragu za kumranskim dokumentima organizovali su upravo Petar i Savle. Nakon Isusovog raspeća Petar je pokušao, na razne načine, da postane član Kumranske zajednice. Želeo je da sazna njihova tajna znanja i mistična učenja. No, Kumranci su ga odmah prozreli i prozvali "Čovek laži" i nikad mu nisu otvorili svoja vrata. Možda je upravo zbog toga Petar i bio jedan od revnosnih progonitelja Kumranaca i svih sledbenika njihove Jerusalimske crkve tokom jevrejske pobune protiv Rima 66.-70.g.n.e. Nakon što je Jakov ubijen Petar sa posebnim zadovoljstvom prihvata ponudu rabina Savla da zajedno nastave da šire poučavanja i poruke Ješue ben Josifa. Istina, ime Ješua ben Josif nikada više neće biti izgovoreno jer će biti zamenjeno njegovim helenizovanim nazivom Isus Hristos. Promena imen bila je potrebna da bi se prikrilo jevrejsko poreklo "osnivača" nove religije koja je vrlo brzo pustila korenje među inovernim Jevrejima i mnogobrojnim nejevrejskim stanovništvom širom rimskih kolonija.

U širenju hrišćanstva osim Petra nije učestvovao ni jedan drugi Isusov učenik: Juda i Jakov su ubijeni u Jerusalimu; Toma je pošao za Isusom u Indiju gde i umire; Andrej je ubijen u grčkom gradu Patre; Tadej je otišao u Afriku gde mu se ubrzo izgubio svaki trag; Filip se nastanjuje u Hijerapolju sa ćerkama da bi ubrzo po dolasku preminuo; Vartolomej je ubijen u Jermeniji; Mateju se u Arabiji gubi svaki trag; Simon Zilot je prvo otišao u Masaliju, a potom u Englesku kod Josifa iz Arimateje; Jovan, Hristov najomiljeniji učenik, se povukao u Efes gde je doživeo duboku starost. Svi ovi Hristovi učenici će biti poštovani kao prvi apostoli Hrišćanske crkve ali je istina da su njene temelje postavili Pavle i Petar sa ljudima koje su sami odabrali i koji su svi bili, pre i iznad svega, odani Jahveu. Oni će, na najbolji mogući način, stvoriti Crkvu Hrista "kojoj ni vrata pakla neće odoleti".

Ovde je važno napomenuti da je u okvirima rane crkve odmah došlo do podele na pristalice Marije od Magdale koja je figurirala kao jedini pravi *apostolorum-apostola* i sledbenike Petra i Pavla. Suština njihovog sporenja nije bila bezazlena jer se odnosila na pitanja kao što su značenje Hristovog učenja, verodostojnost prorokovanja, priroda spasenja, uloga žene u okviru zajednice i td. Sledbenici Marije Magdalene posebno su isticali vrednosti Isusovog učenja kao puta ka unutrašnjoj duhovnoj spoznaji, a ne kao apokaliptičnog otkrovenja; oni prihvataju Isusovu smrt i vaskrsnuće, ali opovrgavaju stav da su patnja i smrt put ka večnom životu; oni takođe odbacuju besmrtnost fizičog tela, tvrdeći da će samo duša biti spasena; oni govore u

prilog priznavanja žena kao vođa pozivajući se na samog Isusa koji je Mariji i nikome drugome otkrio najveće tajne i odredio je za svog prvog i najvažnijeg apostola ali ukazuju i na činjenicu da su imućne žene bile te koje su finansijski potmogala Isusa, ostale mu verne do kraja, stojeći u podnožju krsta, dok su se muški apostoli kukavički razbežali. U ranoj Crkvi Mariji Magdalene žene su služile kao đakonice pa i sveštenice.

Kako se prvobitno hrišćanstvo počinjalo širiti na teritorijama pod kontrolom Rima sledbenici Marije Magdalene su upućivali i na detalj vezan za drevni obredni ritual *hieros gamos* u kome nevesta kraljica, pomazujući svog mladoženju, proglašava ga za kralja, čak dodeljujući mu kraljevsku moć. Očigledno da žena sa posudom od alabastera koja je pomazala Isusa predstavlja otelotvorenje ovog drevnog arhetipa, koji je bio prepoznatljiv u svakom delu Rimskog carstva. Nema ničeg poniznog u činu priznavanja i ukazivanja poštovanja koji je Marija izvela pomazujući Isusa u obredu *hieros gamos*. Naprotiv. Obred *hieros gamos* je mogla da izvede samo žena kraljevke krvi, a Marija je to izvesno bila. Za najranije hrišćane, boginja u jevanđeljima bila je Marija Magdalena, čije je ime *Magdalena* značilo "uzdignuta".

Podela u ranoj Crkvi na dve nepomirljive struje je bila jasna i beskompromisna i išla je u korist sledbenika Marije Magdalene. No, zahvaljujući farisejima koji su Marijinim pristalicama zabranjivali ulaz u sinagoge kao prve hrišćanske bogomolje, a na kraju ih masovno progonili i ubijali Pavle i Petar su mogli nesmetano da deluju kao jedini pravi. O ovom sukobu se nedovoljno pisalo u raspravama o počecima razvoja hrišćanstva i stoga je zanimljivo pomenuti Karen King (Karen Leigh King), profesor na Harvardskoj bogosloviji (Harvard Divinity School), koja ističe da postoji povezanost između *Jevandelja po Mariji*, koje podrobno govori o Mariji Magdaleni, i *Pavlove poslanice Timoteju*, koja savetuje ženama da se ne oglašavaju u crkvi. Kingova ukazuje da su oba spisa nastala otprilike u isto vreme, 125. godine n.e., i da skupa veoma dobro oslikavaju rat između Marijinih i Pavlovih pristalica koji je besneo u okviru rane Crkve.

U prilog pisanja i promišljanja Karen King govori i slučaj male franjevačke crkvice u Nazaretu. Godine 1967. je odlučeno da se ona sruši i na njenom mestu podigne odgovarajuća bazilika u slavu Josifa i Marije i sećanje na dan kada je anđeo javio Mariji da će roditi Isusa. Počeci rušenja brižljivo su se odvijali pod nadzorom katoličkog sveštenika i svetski priznatog arheologa Belarmina Bagatija (Bellarmino Camillo Bagatti). Prvo što se pokazalo nakon rušenja crkvice bili su ostaci jedne vizantijske crkve iz V veka, a ispod nje su se pojavili kameni blokovi judeorišćanske sinagoge iz II veka. Na insistiranje samog Bagatija majstori su uklonili i ovo kamenje da bi ispod njega otkrili ostatke jedne male ali besprekorno očuvane prostorije sa početka I veka. Ono što je svima upalo u oči bili su ravnomerni tragovi čađa od sveća što je ukazivalo na versku upotrebu prostorije. U nastavku raščišćavanja prostora

oko “čađave prostorije” otkriven je niz kuća iz rimskog perioda ali i “mistične pećine” u kojima se odvijao obred krštenja vatrom, vodom i Duhom. Pored ovih pećina Bagati je otkrio i odaje za slavljenje euharistijske tajne pa je, na osnovu svega toga, zaključio da su judeohrišćani na ovim mestima već u prvom veku vršili molitve i euharistijska slavlja. Tako je, iako mu to nije bila namera, Bagati potvrdio pisanje Hegesipa (Ἡγήσιππος), Julija Afrikanca (Sextus Julius Africanus) i Euzebija (Eusebius Pamphili) kako u Marijinom gradu Nazaretu rođaci Isusovi vode, nezavisno od Hrama, judeohrišćansku crkvu.

Hrišćanstvo kakvo se razvilo kroz rane vekove postojanja, i kakvo mi danas poznajemo, nastalo je kao svojevrsna interpretacija učenja Ješua ben Josifa od strane Pavla i Petra. Tako, primera radi, krštenje koje Pavle uvodi kao deo obreda pristupanja hrišćanskoj zajednici Isus nikada nije pominjao. Šta više, Isus nikada nikoga nije krstio niti je ovom činu u svojim poučavanjima posvetio bilo kakvu pažnju. Kako, koliko i kome su Pavle i Petar odgovarali za svoj rad najviše govori činjenica da je Sinedrion naredio ranoj Crkvi da trećinu hrišćanskih priloga dostavlja Hramu za njegovo funkcionisanje i pomoć Jevrejima u Judeji. Pavle je judeizovanim hrišćanima i hristijanizovanim paganima ovo obrazložio rečima: “**Obavezni ste da dajete Božijem narodu** jer je on objavio svoj duhovni blagoslov vama neznabožcima”. U početnim vremenima rane Crkve za hristijanizovane pagane je bila uspostavljena praksa prvo obaveznog judaiziranja, a tek potom hristijanizacija. Pavle, i ne samo on, je smatrao da niko nemože biti dobar hrišćanin ako pre toga nije primio Hristovu veru judejsku i prošao obred cirkumcizijacije, odnosno obrezivanja.

Kod Pavla i Petra je uspostavljeno pravilo da su svi hrišćani, bez obzira da li su jevreji ili pagani, među sobom isti i da svi, bez razlike, moraju priznavati Jahvea kao jedinog boga koji je tvorac svega. Drugo, priznanjem i prihvatanjem Jahvea kao jedinog boga prihvatali su i Isusa kao njegovog Mašijah (Mesija). Treće, svi su imali da poštuju Mojsijeve zakone kao najviše zakone, a odmah iza njih učenja i propovedi Pavlove i, na kraju, svi su morali svakodnevno da čitaju *TaNaH* i znaju napamet najvažnije delove Tore, odnosno Knjige Postanka, Knjige Izlaska, Levitskog zakonika, Knjige Brojeva, i Ponovljenih zakona.

Tako su hrišćani morali redovno da čitaju *TaNaH* (Stari zavet) i poštuju Zakon. Prvi hrišćani su svoju veru ispovedali u sinagogama, i tek u II veku n.e., nakon što su ih Jevreji izbacili iz sinagoga kao duhovno nečiste ljude, počinju da zidaju svoje bogomolje koje su u gotovo svim detaljima bile identične judejskim sinagogama: klupe za sedenje pored zida, svećnjak sa sedam sveća, kovčeg za svete knjige, kadionica za paljenje kada... Sve bogomolje rane Crkve bile su okrenute u pravcu Hrama kao znak poštovanja prema Božijem narodu. Proterujući nečiste judeohrišćane iz sinagoga

Sinedrion odlučuje i da ih "oslobodi" obaveze obrezivanja i poštovanja subote ali im i dalje dozvoljava da slave jevrejski praznik Pashe ali pod njihovim nazivom i sa drugim povodom – Vaskrsenje Isusovo. Dozvoljeno im je da slave i jevrejski praznik Pedesetnice posvećen slavlju nedelja i žetvi, ali i ovoga puta kao njihov praznik posvećen rođenju hrišćanske Crkve – Silazak Svetog Duha na apostole i td. No, bez obzira na sve ovo, nema sumnje da bez Pavla i Petra suština Hristovog učenja nebi bila sačuvana i u svetskim razmerama prihvaćena kao što je to danas slučaj. Takođe, nema sumnje da hrišćanstvo *per se* nije neko negiranje judaizma već, naprotiv, njegovo ispunjenje što je, na svoj način, potvrdio i papap Pavle VI kada je rekao da su svi hrišćani "duhovno Jevreji"!

Pošto je Ješuino učenje bilo krajnje revolucionarno za ono vreme, a ogledalo se u izjednačavanju polova, ravnopravnosti svih ljudi pred Bogom, životu nakon smrti i sl. ono je postalo omiljeno među siromašnim i srednjim slojevima stanovništva rimske imperije. Za razliku od fariseja, koji su na prvo mesto svojih religioznih ceremonija stavljali Seta - boga tame, Ješua se vratio izvorima egipatskog učenja *Mâ'âta*, u čijem središtu je bilo dobro umesto zla, Sunce naspram tame i td. Ješua je svoje učenje i propovedi posvetio Jevrejima koji su i bili njegovi prvi sledbenici ali će sudbina, rukovođena Sinedrionom, Pavlom i Petrom, njegove sledbenike pronaći i među *goyim* – nejevrejskom stanovništvu kome se on nikada za života nije obraćao.

Petar se, za razliku od Pavla, obraćao isključivo inovernim Jevrejima dok je *goyim* - neznabožce iz nejevrejskih redova duboko prezirao i odbijao da sa njima ima bilo kakav kontakt. Najveće sukobe po tom pitanju imao je sa samim Pavlom koji se najviše zalagao da upravo nejevreji prime Hristovo učenje i veru u Hrista. Da je to tako može se videti i iz čitanja Novog zaveta koji Isusa i Pavla stavlja u centar osnivanja i razvoja hrišćanstva. Pavle i njegovi misionari su učinili sve da se, uz pomoć neophodnih izmena u Ješuinom učenju, približe siromašnom i srednjem sloju nejevrejskih podanika rimske imperije. Zahvaljujući njima hrišćanstvo je počelo da se širi iz Palestine u Siriju, Malu Aziju, Grčku, Egipat, Rim i dalje na Zapad.

Ozbiljno ukorenjivanje hrišćanstva na području rimske imeperije odigrava se tokom trećeg i četvrtog veka, a poseban značaj u tome su imali papa Silvestre I (Silvester, Episcopus Romanus) i *Јелена Српкиња* - u zapadnom svetu poznata pod imenom *Helena of Constantinople*. Naravno, uloga i značaj *Јелене* za stvar hrišćanstva proizilaze iz činjenice da je bila majka rimskog cara Konstantina i da ju je krstio lično papa Silvestre. *Јеленина* vera u Hrista i papino zauzimanje kod Konstantina - koji je bio prvosveštenik Kulta Sunca – da pristupi hrišćanstvu kao političkom pitanju *par excellance*, s obzirom na narastajući broj hrišćanskih vernika, pozitivno su primljeni od strane rimskog cara. Hrišćansko pravoslavlje je ubrzo postalo jedna od najperspektivnijih religija Rima ali, istine radi, moramo reći da ga Konstantin (rođen u Nišu,

Srbija, 28. februara 272. g.n.e. od majke srpkinje – *Јелене* i rimskog vojskovođe Hlorusa (Chlorus), kasnije poznatog kao cara Zapadnog Rimskog carstva *Flaviusa Valeriusa Constantiusa* koji je takođe rođen na prostorima Srbije – u okolini Knjaževca) nikad nije proglasio zvaničnom državnom religijom Rima jer je to bila *Deus Sol Invictus* (Nepobedivo Sunce). Kult Sunca je u Rim stigao iz Sirije i prihvaćen je znatno pre Konstantina, a najveće slavlje Boga Sunca održavalo se 25. decembra. Treba znati da je mitraistička religija (Mitra je persijsko božanstvo svetlosti i muški bog rata) bila opšteprihvaćena u rimskoj vojsci, a kult *Deus Sol Invictus* je još 274. godine, kao državnu religiju Rimskog Carstva, uspostavio car Aurelijan (Lucius Domitius Aurelianus). Konstantin ne samo zbog vojske već i, pre svega, zbog svog vaspitanja nikada nije ni pomišljao da odbaci veru u Nepobedivo Sunce o čemu govori i činjenica da je novac koji je on kovao, do kraja njegovog života, prikazivao njegovu bistu iz profila postavljenu uz Nepobedivo Sunce i sa natpisom INVICTUS CONSTANTINUS.

Iako nikad nije postao hrišćanin Konstantin je učinio sve što je bilo neophodno da institucionališe veru svoje majke - hrišćanstvo i da ga nepovratno promoviše kao svetsku religiju. *Јелена* je primila hrišćanstvo u Rimu 312. g.n.e. i presudno je uticala na sina da godinu dana kasnije (313. g.n.e.) donese Milanski edikt (Editto di Milano - Editto imperiale di tolleranza) kojim je proglašena verska ravnopravnost i prestanak gonjenja hrišćana koje je do tada trajalo u rimskom carstvu.

Februara 313. Licinije (Flavius Galerius Licinius), tetrarh Istočnog carstva, se oženio sa Flavija Julija Konstancijom (Flavia Iulia Constantia), polusestrom Konstantina Velikog, tada tetrarhom Zapadnog carstva. Do braka je došlo u Milanu, i tom prilikom carevi su izdali Milanski edikt kojim su hrišćanima vratili konfiskovanu imovinu. Originalni dokument koji su carevi Konstantin Veliki i Likinije izdali u februaru 313. godine u Milanu (Mediolanum), do danas nije sačuvan. Crkveni istoričar i savetnik cara Konstantina Evsevije iz Cezareje u svome delu *Crkvena istorija*, donosi nekoliko dokumenata koje je preveo sa latinskog jezika a kojima se reguliše odnos Države i hrišćanske Crkve. Ono što danas imamo kao Milanski edikt kod Evsevija iz Cezareje je ustvari Likinijev (Lucius Caecilius) reskript koji je on obnarodovao 13. juna 313. godine na Istoku, u Nikomidiji. U tom reskriptu on se poziva na prethodni dogovor dvojice careva koji se dogodio na Zapadu, u Milanu.

Tekst reskripta Milanskog edikta od 13.06.313:

„*Razmatrajući već odavno da ne treba odbacivati slobodu vere, već da treba svakome prepustiti da se, po moći svoga razuma i volje, posveti božanskim*

stvarima prema sklonosti svakoga. Obratili smo se i hrišćanima da i oni čuvaju svoju veru i pobožnost. Ali, pošto su očigledno mnoga i različita mišljenja bila dodata tom reskriptu, kojim se tim istim hrišćanima davala gore navedena mogućnost, dogodilo se da su neki od njih (hrišćana) bili ubrzo posle toga lišeni prava na zaštitu.

Kada smo ja, Konstantin Avgust, i ja Likinije Avgust, srećno stigli u Milano, i kada smo uzeli u razmatranje sve što je blagopolučno za napredak i ticalo se društva, među ostalim stvarima koje su nam izgledale da mogu biti korisne za sve u svakom pogledu, mi smo odlučili, iznad svega i na prvom mestu, da izdamo pravila koja osiguravaju poštovanje i uvažavanje Božanstva.

Odlučili smo, drugim rečima, da dozvolimo i hrišćanima i svima drugima slobodu izbora i da sleduju veri koju bi oni želeli, kao i bilo kojoj božanskoj ili nebeskoj stvari, da bi mogli i mi i svi oni koji su pod našom vlašću dobar i miran život voditi. Tako dakle, zdravim i pravilnim rasuđivanjem, odlučili smo da ne treba apsolutno nikome odbijati pravo (slobodu) da sleduje i izabere pobožnost i veru hrišćana, i da svakom bude data mogućnost (sloboda) da promišljeno pristupa onoj veri, koju on sam smatra da mu je korisna, tako da bi Božanstvo moglo da nam ispuni u svemu svoju zaštitu i dobročinstvo.

Ovo nam beše po volji (odgovaralo nam je) da izdamo ovaj reskript, da tako napišemo da bi posle potpunog ukidanja postojećih propisa u našim prethodnim pismima poslanim Tvojoj Odanosti povodom hrišćana, bili ukinuti i oni koji bi izgledali sasvim nepravični i strani našoj blagosti, i da sada slobodno i jednostavno, svako od onih koji su se slobodno opredelili da drže hrišćansku pobožnost, da je drže bez ikakvog uznemiravanja. Evo šta smo odlučili da objavimo u potpunosti tvojoj brižnosti, da bi ti znao da smo mi dali slobodnu mogućnost i bez prepreka malo pre pomenutim hrišćanima da praktikuju njihovu veru. Pošto tvoja odanost vidi da mi nudimo (hrišćanima) ovu slobodu bez ikakvih ograničenja, takođe vidi da i drugima, koji isto žele, slobodna je mogućnost da slede njihova ubeđenja i njihovu veru, što očigledno odgovara miru našeg vremena: prema tome, svako ima mogućnost da izabere i praktikuje veru koju hoće.

To je od nas poteklo, jer nemamo nameru da ikome ograničimo (umanjimo)

niti kult niti pobožnost. I, između ostalog, evo šta mi odlučujemo što se odnosi na hrišćane: njihova mesta na kojima su oni imali običaj da se ranije okupljaju, a povodom kojih je u jednom ranije poslanom pismu Tvojoj Odanosti bilo ustanovljeno jedno drugo pravilo koje je odgovaralo prethodnom vremenu da, ili da su ih (pomenuta mesta) kupili, bilo od nas, bilo od nekog drugog, neka ova mesta budu ustupljena pomenutim hrišćanima besplatno i bez zahtevanja bilo kakve nadoknade.

A svaki nehat ili dvosmislica neka ostanu po strani. I ako su neki dobili ta mesta sada, neka ih vrate, što je brže moguće pomenutim hrišćanima. Tako ako su posednici takva njihova mesta kupili ili ih poklonom dobili u sadašnjosti i žale se našoj dobroti zbog nečega, neka se obrate sudu mesnog magistrata, kako bi im našom plemenitošću bila data nadoknada. Sva dobra moraju biti vraćena hrišćanskoj zajednici (telu hrišćana) tvojim staranjem bez ikakvog zakašnjenja i u potpunosti.

I pošto ovi hrišćani nemaju samo ona mesta u kojima su imali običaj da se okupljaju, već imaju i druga mesta, što je poznato, a koja ne pripadaju njima pojedinačno, nego dostojanstvu njihove zajednice, što će reći hrišćanskom društvu, ti ćeš narediti da sva njihova dobra po zakonu koji smo prethodno naveli, budu apsolutno vraćena, bez ikakvog osporavanja pomenutim hrišćanima, to jest njihovom telu i (svakoj) zajednici (saboru).

Gore navedene odredbe moraju biti javno poštovane, tako da oni koji ih sprovedu ne dobiju naknadu, kao što smo malo pre rekli, a oni mogu da se nadaju naknadi za sebe prema vrlini naše dobrote. U svemu tome, ti moraš posvetiti gore pomenutom telu hrišćana najveću moguću revnost, da bi naše naređenje bilo što je brže moguće ispunjeno, da bi u tom poslu našom blagonaklonošću bio postignut opšti i javni mir.

Ovom odredbom, kako je napred rečeno, sigurno će Božansko staranje za nas, koje smo mi već u mnogim stvarima iskusili, ostati čvrsto za sva vremena. I da bi reči našeg izloženog zakona i naše dobrote mogle biti stavljene na znanje svima, uputno je da ono što smo mi napisali bude objavljeno tvojim naređenjem i da date do znanja svima, tako da se o ovaj zakon naše dobrote niko ne može ogrešiti."

Koliko i kakav je uticaj majka imala na sina vidi se i po tome što je

Konstantin prihvatio da 325. g.n.e. sazove Prvi sabor u Nikeji - *Concilium Niceaenum Primum*. Bio je to sabor na kome su prvi put nastupile ujedno carska i episkopska vlast. Saborom su, pored Konstantina, predsedavali španski episkop Osija (Ossius de Córdoba) i čuveni istoričar hrišćanstva Jevsevije Kesarijski. Najviše je bilo prisutno episkopa sa Istoka (Praefectura praetorio per Orientem) među kojima svakako treba pomenuti Aleksandra iz Aleksandrije (Ἀθανάσιος), Eustahija iz Antiohije (Ευστάθιος Αντιοχείας), Euzebija iz Cezarije (Ευσέβιος ο Καισαρείας), Makarija Jerusalimskog (Μακάριος Α΄ Ιεροσολύμων), Euzebija od Nikomedije (Ευσέβιος ο Νικομηδείας), Nikolu Mirlikijskog (Ευσέβιος ο Νικομηδείας), svetog Jakova (Ιάκωβος ο Νισιβινός) i td. Međutim, interesantno da Saboru nije prisustvovao papa Silvester I koga su tom prilikom predstavljali njegovi lični izaslanici Vitus i Vincentius.

Nakon što je Sabor glasovima većine definitivno "utvrdio" da je Isus bog, a ne smrtni čovek, Sabor je sastavio i *Simvol* vere - *Symbolum Niceno-Constantinopolitanum* po kome sva vlast u okviru hrišćanske crkve pripada episkopima; da se vreme praznovanja Uskrsa mora određivati prema jevrejskoj Pashi (posle Pashe, a nikako pre ili na sam dan Pashe) i da će njegov datum utvrđivati Sinedrion prema jevrejskom kalendaru; da se Arijenizam i druga jeretička učenja imaju odbaciti i da se za najviše verske zakone i dalje imaju smatrati jevrejski zakoni iz *TaNaH*-a, odnosno Starog Zaveta; da se Crkvi Hristovoj iz državne kase mora davati prihod za njene osnovne potrebe i td. Sve troškove puta i boravka tri stotine i osamnaest sveštenih lica u Nikeji snosio je sam Konstantin koji je još pre Sabora, zajedno sa usvajanjem Milanskog edikta, odlučio da sedište rimskih episkopa bude u njegovom Lateranskom dvoru (Domus Laterani). Kako bi obezbedio potpunu kontrolu nad rimskim episkopima Konstantin im je odredio visoku godišnju apanažu koja se pokaza efikasnijom od bilo čega drugog. Sazivanjem i uspešnim okončanjem Nikejskog sabora rimski car Konstantin je ispunio želju svoje majke da se vera u Hrista uzdigne na vaseljenski nivo, ali je, što je za njega bilo mnogo važnije, *de facto* potpuno kontrolisao sve nivoe organizovanja novostvorene hrišćanske crkve. Svi učesnici Sabora primili su, u znak sećanja na ovaj istorijski hrišćanski događaj, carski zlatnik sa likom *Јелене*.

U Konstantinopolju je 326.g.n.e. održan Prvi Vaseljenski sabor - *Concilium Constantinopolitanum Primum* na kome su potvrđeni svi *Simvoli* vere usvojeni na Prvom saboru u Nikeji. Na Vaseljenskom saboru je doneta i odluka o oduzimanju i uništenju svih pisanih i likovnih dela koja se ne uklapaju u strogo defenisane odredbe nove hrišćanske religije, odnosno uništenje onih dela koja dovode u sumnju osnove hrišćanske crkve; svi koji su se pobunili protiv ove odluke bili su ubijeni. Osnovano je i telo poznato pod nazivom Korektorijum sa zadatkom da koriguje sva postojeća Jevanđelja. Pošto su uništena sva protivrečna Jevanđelja (oko trideset) i uklonjeni svi koji se nisu slagali sa stavovima i mišljenjima Korektorijuma, Konstantin je 331. g.n.e.

naručio i finansirao izradu novih prepisa Starog zaveta. Odlukama donetim na saboru u Konstantinopolju je definitivno bila određena sudbina hrišćanstva: hrišćanski teolozi onog vremena su, s carskim blagoslovom, dobili priliku da konačno prikupe svu raspoloživu građu, detaljno je pregledaju i stvore sinhronizovanu, hermetičku celinu, odbacujući sve što se nije slagalo sa tekstom Novog zaveta (Καινή Διαθήκη).

Nakon Konstantinopoljskog sabora *Јелена* je obišla Hristov grob i mesto njegovog raspeća gde je, uz pomoć Makarija jerusalimskog, u jednoj pećini pronašla Krst Gospodnji. Odlučila je da se ova mesta trajno i veličanstveno obeleže pa je Konstantin 327. godine naredio jerusalimskom episkopu Makariju da se, u duhu postojeće hrišćanske tradicije, mesto Hristove sahrane, odnosno vaskrsenja pokrije crkvenim svodom. Tako je nastala čuvena hrišćanska građevina Crkva Svetog Groba (Ναός της Αναστάσεως) koja je, vremenom, postala najveće hrišćansko svetilište. Na žalost, Persijanci su 614. g.n.e. opljačkali i spalili ovo svetilište, koje je kasnije patrijarh Modestos obnovio. Njegovo konačno uništenje došlo je s Fatamidom Kalifom al Hakimom (الحاكم بأمر الله), koji ga je 1009. g.n.e. spalio i sravnio sa zemljom izvadivši mu čak i temelje. Ono što danas vernici mogu da vide u Jerusalimu je, zapravo, rekonstrukcija Crkve Svetog Groba koju su 1144.g.n.e. izvršili Templari nazvavši je *Sanctum Sepulchrum*. No, kako god, od *Јелениног* otkrića Krsta Gospodnjeg, Jerusalim koji je do tada bio samo običan rimski garnizonski grad dobija novi značaj; hrišćansko poštovanje svetih mesta se proširuje na celu Palestinu koja se od tada naziva i *Terra Sancta* (Sveta Zemlja).

Jelena je, pored Krsta Gospodnjeg, otkrila i mesto gde se Mojsiju javio Gospod (mesto vatrenog grma kupine) pa je odmah dala da se na istom mestu izgradi kapela posvećena Bogorodici. Nakon ovoga uz kapelu počinju da niču male manastirske zajednice. Uz ovu kapelu car Justinian I (Φλάβιος Πέτρος Σαββάτιος Ιουστινιανός, rođen na prostoru današnjeg Leskovca) i carica Teodora (Θεοδώρα) u VI veku grade crkvu, a oko malih manastrirske zajednice podižu odbrambeni zid.Manastirski kompleks od IX veka nosi naziv Svete Katarine (Μονὴ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης) po svetoj mučenici Doroteji Aleksandrijskoj koja je propovedala pravoslavlje i kada su je stavljali na najveće muke, a skončala je u vreme cara Maksimina na Sinajskoj gori nakon čega joj je telo preneto u manastirski kompleks. Sveti Sava, prvi arhiepiskop Srspke pravoslavne crkve, na svom drugom putovanju po Svetim mestima, boravio je na Sinaju u manastiru Svete Katarine1234. godine. Tu je proveo čitav Časni post, Svetu četrdesetnicu, moleći se za svoj srpski rod. Manastiru Svete Katarine naši sveti kraljevi Dragutin i Milutin darivali su brojne poklone koji se i danas čuvaju u manastirskom muzeju i biblioteci. U manastiru se nalazi prvi srpski psaltir. Krajem XIV veka iguman Sinajskog manastira bio je Srbin, Joanikije.

Vekovima nakon carice Jelene biće prisutni srpski tragovi u Svetoj zemlji. Manastir Svetog Jovana Bogoslova, manastir Časnog krsta u Jerusalimu podigao je sveti Sava, a crkvu Svetog Đorđa u Akru sveti Sava kupuje od Latina. Kralj Milutin, u Jerusalimu, podigao je manastir posvećen Svetim arhangelima, a prvi srpski patrijarh, Joanikije, na Tavoru, diže crkvu Svetog Ilijea. Srbi će upravljati manastirom Save osvećenog u Judejskoj pustinji punih 130 godina.Vernici Srpske Pravoslavne Crkve koji danas pohode manastir Svete Katarine imaju privilegiju da se poklone i celivaju ruku Svete Katarine, a nakon toga monah svakome daruje prsten na kome piše *Agia Katarina*.

Koliko je *Јелена* bila i ostala značajna za hrišćanstvo govori i podatak da je kasnije od strane Crkve proglašena za sveticu, a njen sarkofag sa natpisom *Flavia Iulia Helena Augusta* je izložen u vatikanskom muzeju *Pio-Clementino* u prelepoj sali - *Sala a Croce Greca*.

Seleći kraljevsku rezidenciju iz glavnog grada Rimskog carstva Nikomedije (Νικομήδεια) 324. godine u Bizant (Βυζάντιον) Konstantin je *de iure* od starog Bizanta načinio novu prestonicu rimskog carstva. Interesantno je napomenuti da Rim još od cara Diokleciana (Gaius Aurelius Valerius Diocletianus), odnosno 284. godine nije bio prestoni grad Rimskog carsta. Bizant će 330. godine promeniti, u čast samog cara, naziv u Konstantinopolj (Κωνσταντινούπολις) i tako će biti sve do 1930. kada mu Turci, prema grčkoj frazi *εις την Πόλιν* (u gradu) menjaju naziv u Istanbul. Kada mu je majka 329. preminula Konstantin odlučuje da i sedište Vaseljesnske Hristove Crkve preseli u Bizant i on će, od tada, među svim podanicima Rima, postati poznat i kao Novi Rim (Nova Roma). U novom administrativnom centru carstva on počinje da zida novu – najveću i najlepšu crkvu koju je svet do tada video – *Crkvu Svete Mudrosti*, odnosno Aja Sofiju (Αγία Σοφία) kako je dans znamo. Crkva je bila razrušena u vreme *Nikine pobune* ali ju je 537. godine obnovio car Justinijan uz pomoć nadaleko čuvenih matematičara Antemija iz Trala i Izidora iz Mileta. Crkva je bila krunidbena crkva vizantijskih careva i u njoj je održano nekoliko sabora. U znak sećanja na ova vremena na galeriji crkve i danas stoje Mermerna vrata kroz koja su smeli i migli prolaziti samo članovi velikog Sinoda. Kraj crkve nalazi se grob cara Konstantina, mnogih vizantijskih careva i patrijarha. Međutim, interesantno je napomenuti da se na galeriji Crkve nalazi i grob mletačkog dužda Henrika Dandola (Enrico Dandolo) koji je inače bio veliki protivnik Vizantije i pravoslavnog sveta. Crkva Svete Mudrosti je danas, zajedno sa Crkvom svetog Vitalea (Chiese di San Vitale) u Raveni, najlepši i najznačajniji objekat vizantijske arhitekture i pravoslavnog hrišćanskog sveta.

U nastojanju da oslabi jevrejski uticaj na hrišćane Vaseljenska Hristova Crkva 364. godine održava crkveni sabor u Laodiceji, provincija Male Azije, na kome se hrišćanima zabranjuje da praznuju subotu i izriče anatemu na sve one hršćane koji bi nastavili da i dalje praznuju subotu. Kanon 29 ovog sabora

glasi:

“Hrišćani ne smeju na judejski način praznovati i ne raditi subotom, već trebaju raditi tog dana. S druge strane, trebaju poštovati dan Gospodnji (he Kyriake hemera) i uzdržavati se koliko je moguće, da kao hrišćani ne rade toga dana“.

Interesantno za ovaj Kanon je to što on zapravo osnažuje politički akt, odnosno zakon o praznovanju ***Sunčevog dana*** ili ***nedelje*** koji je 7. marta 321.godine proglasio car Konstantin. Ovaj čuveni Konstantinov zakon o obaveznom praznovanju nedelje kojim ona postaje danom odmora za sve sudije, stanovnike gradova i za sve radnike glasi: *„U časni dan Sunca neka se gradski službenici i građani odmaraju, sve radionice trebaju biti zatvorene“.*

Nakon smrti cara Konstantina 337. Rimsko carstvo se deli na Istočno i Zapadno što ubrzo utiče na jedinstvo Vaseljenske crkve. Papa Silvestre je želeo vlast – apsolutnu vlast koju, ni na koji način, nije nameravao da deli sa nekim drugim. Opsednut tom idejom on poslednjeg meseca svog života 335. godine, falsifikuje dokument pod nazivom *Constitutum domini Constantini imperatoris* (Konstantinova donacija) po kome je, navodno, car Konstantin dodelio njemu posede zajedno sa imperatorskim znamenjem. U ovom falsifikatu piše:

„Mi naređujemo i propisujemo da Silvestre i njegovi naslednici upravljaju nad četiri glavna provincijska sedišta: Antiohijom, Aleksandrijom, Konstantinopoljem i Jerusalimom, kao i nad svim crkvama Božijim u celom svetu“.

Da bi se, dodatno, preporučio kao prvi među jednakima kome, ipak, niko nije ravan, Silvestre, a potom i njegovi naslednici učvršćuju koncept pape kao namesnika Isusa Hrista na Zemlji. Istovremeno, dodatno se afirmiše i utvrđuje pozicija pape kao naslednika svetog Petra, predvodnika apostola i prvog rimskog biskupa. Rimske pape su tako vremenom sve više nastojale i uspevale da u svojim rukama koncentrišu finansijsku, vojnu i političku vlast, postajući tako pravi svetovni vladari. Rimski biskup je, bar što se papa ticalo, postao poglavar crkve i kralj na zemlji. Crkva i država su se ujedinile. Kako se grad Vatikan nalazio u središtu starog poganskog Rima pape su smislile reč katolički, u grčkom ova reč - καθολικός ima značenje opšteg, čime su zapravo želele da saopšte svim hrišćanima da se njihova vlast prostire na sve hrišćanske crkve uključujući i Istočnu.

Papska borba za svetsku duhovnu prevlast je poprimila opsesivni karakter i opšte je poznato da su milioni ljudi mučenički ubijeni tokom mračnog srednjeg veka, a sve samo zbog odbijanja da se priklone vlasti Rima, odnosno papi. Kako ubistva verskih neistomišljenika nebi imala samo duhovni već i

materijalni smisao rimske pape su smislile kako Crkva po božanskom pravu ima pravo oduzeti imovinu jeretika, zatvarati ih i osuđivati na spaljivanje. Ovakvo pravo sebi do tada nije priuštio ni jedan svetovni vladar pa je tako, istorijski gledano, prvo pravo na primenu najstrašnije kazne, pa i smrtne, pripalo Katoličkoj crkvi.

Srednji vek je bio i prošao ali i danas u Katekizmu Katoličke crkve strana 560. u članu 2266 stoji: Odbrana opšteg društvenog dobra traži da se napadač onesposobi da čini zlo. S tim u vezi je tradicionalni crkveni nauk priznao osnovanim pravo i dužnost zakonite javne vlasti da određuje kaznesrazmerne težini prestupa,ne isključujući u krajnje teškim slučajevima ni **smrtnu kaznu**. Na euharistijskom kongresu u Bolonji kardinala Recinger (Ratzinger) kaže: “Smrtnom kaznom kažnjava se, ako je pravedno dosuđena, neko za koga je dokazano da je kriv za najteže kazneno delo i ko predstavlja opasnost za socijalni mir“.

Već tokom VI veka katolička crkva je postala sila *per se*, a od 1059. pape se biraju isključivo na tajnim kardinalskim sesijama poznatim kao *conclave*. Kardinale inače bira isključivo papa i to iz redova biskupa, sveštenika i đakona. U hijerarhiji Rimokatoličke crkve, kardinali su posle pape najviši velikodostojnici, oni su njegovi saradnici i savetnici. Oslovljavaju se sa *eminencija* (Sua Eminenza) i nose purpurne kapice i ogrtače.

Sua Eminenza su, njih oko sto dvadeset, tokom *conclave* smešteni u *Domus sanctae Marthae* (Domu svete Marte) gde se dogovaraju i glasaju o budućem vladaru Vatikana i njemu podređenog hrišćanskog sveta. Samo glasanje održava se u jednoj svećama osvetljenoj odaji u *Cappella Sistina* (Sikstinska kapela). Ritual glasanja je sve samo ne naivan i isprazan ritual jer je to zapravo mistični obred prenosa moći sa mrtvog na novog episkopa Rima - na novog polagača prava na *Cathedra Petri*, sa Ozirisa na Horusa. Ritual je nakon šizme 1054. više puta menjan ali je zadržao neke glavne odrednice koje se i danas poštuju:

Papina smrt se potvrđuje tako što dekan Kardinalskog zbora tri puta zlatnim čekićem udari glavu preminulog pape pozivajući ga njegovim krsnim imenom. Ukoliko se papa ne odazove dekan tada proglašava ***sede vacante*** (praznom stolicu sv. Petra), skida Ribarov prsten s desne ruke i lomi ga na dva dela. Žig pokojnog pape se zatim uništava dok se, u isto vreme, papinska rezidencija zatvara i pečati. Telo pokojnog pape se od četvrtog do šestog dana po smrti, ostavlja u kripti crkve sv. Petra.

Nakon obreda sahrane pape kardinali izbornici okupljaju se, ne pre četrnaestog, a ni posle dvadesetog dana nakon smrti pape u crkvi Sv. Petra. Okupljanje kardinala se obavlja pre izlaska novog **Sunca**, a istog dana u podne, odnosno onog sata kada je **Sunce** u zenitu, kardinali izbornici dolaze u

kapelu sv. Pavla u Apostolskoj palati (Palazzi Apostolici) iz koje će poći put Sikstinske kapele. Kad kardinali izbornici dođu u kapelu polažu zakletvu na ćutanje u vezi svega onoga što sledi od tog momenta do momenta izbora novog pape i, dodirujući sv. Jevanđelje, polažu zakletvu vernosti *Constitutio Apostolica* – Apostolskoj konstituciji (Danas važeća Konstitucija je *Universi dominici gregis* iz 1996.godine).

Izbor novog pape se obavlja tajnim glasanjem na papiru, a ceo postupak nadgleda Veliki izbornik – interni koordinator konklave koga kardinali biraju među sobom. S obzirom da se u viševekovnoj istoriji Vatikana nikada nije dogodilo da se za naslednika sv. Petra izabre neko od tzv. favorita nastala je izreka: "*Ko ulazi u konklavu kao papa, izlazi iz nje kao kardinal!*" Glasanje za papu se odvija u tri faze, a za njegov izbor je potrebna dvotrećinska većina prisutnih kardinala.

Prva faza glasanja je zapravo priprema i podela glasačkih listića. Glasački listić mora biti pravougaonok oblika gde će na gornjoj polovini biti ispisano *Eligo in summum pontificem* (Za vrhovnog svštenika biram), a na donjoj polovini je ostavljen prostor za upis imena novog pape. Ime mora biti besprekorno jasno napisano.

Druga faza glasanje se odnosi na sam čin ubacivanja listića u za to određenu pravaougaonu kutiju. Svi kardinali moraju na isti način presaviti listić i držeći ga vidljivo u ruci prići oltaru gde će, opet, naglas izgovoriti zakletvu predviđenu apostolskom konstitucijom. Po izgovorenoj zakletvi kardinal ostavlja listić u kutiju nakon čega, još jednom, klekne pred oltar i tek potom odlazi na svoje mesto. Kada svi kardinali okončaju svoje glasanje listići se više puta promešaju, a tek potom se pristupa njihovom prebrojavanju. Ako broj listića ne odgovara broju kardinala listići se svi spaljuju i odmah se pristupa novom glasanju. Ukoliko je broj listića adekvatan broju kardinala sledi otvaranje listića i naglas čitanje imena. Nakon što se ime sa listića glasno pročita listić se iglom probuši na mestu gde se nalazi reč *eligo* - biram, a zatim se stavi na konac i poveže čvorom.

Treća faza glasanja je ujedno i finalni čin koji se ogleda u brojanju glasova koje su svi kandidati dobili. Ako niko nije dobio dve trećine glasova nema izbora pa se listići spaljuju, a iz dimnjaka Sikstinske kapele kulja crni dim. Ako se ni nakon tri dana glasanja ne izabere novi papa, dolazi do prekida glasanja najviše na jedan dan koji je posvećen molitvi i sastancima. Ukoliko i nakon sledećih sedam tura glasanja nebude poznat novi papa, slijedi još jedan dan odmora pa ponovno izvođenje glasanja. Kada, na kraju, neko ipak dobije dve trećine glasova i tako postane novi papa sastaviće se sveti zapisnik, a listići će se opet spaliti ali će ovom prilikom iz dimnjaka Sisktinske kapele, uz zvonjavu zvona sa crkve sv. Petra, pokuljati beli dim. Tek nakon toga će se okupljenima ispred Kapele ali i celom svetu obratiti prvi kardinal iz reda

đakona i to rečima: ***Annuntio vobis gaudium magnum! Habemus Papam!*** - Objavljujem Vam veliku radost! Imamo papu!

Ustoličenje pape se vrši na prvu nedelju nakon izbora i tada bi kardinali kleknuli pred novog papu i položili mu zakletvu vernosti. Papa se kruniše vizantijskom tijarom – Triregnum, u crkvi sv. Petra nakon čega on izriče svoj blagosov, danas nadaleko poznati ***Urbi et orbi*** (gradu Rimu i svetu). Poslije toga dolazi do paljenje baklje koja bi se potom naglo ugasila uz konstataciju ***Sic transit gloria mundi*** (tako prolazi slava sveta).

Kraljevi su dolazili i polagali krune pred papske noge. Govoreći o papi Inokentiju II istoričar Majer (Mayer) piše: "Za njegove vladavine gotovo su se u potpunosti ispunile papske tvrdnje da će svaki svetovni vladar postati običan vazal rimskog biskupa. Gotovo svi evropski kraljevi i prinčevi zakleli su mu se na odanost kao vrhovnome gospodaru. Opet je Rim postao svetski vladar“. No, i pored svega toga jedna sila, duhovna naravno, nije marila za Rim: Konstantinopolj je mogao da se meri sa Rimom ali to nije želeo. Istočna Crkva je i suviše bila okrenuta duhovnim pitanjima da bi se bavila rimskim ovozemaljskim kombinatorikama.

Jedno od pitanja na kome su se crkve podelile bilo je i pitanje hristovih roditelja. Kako je Isus Hristos prihvaćen za bogočoveka vremenom je postalo jasno i da se njegovim roditeljima Josifu i Mariji mora dodeliti adekvatan položaj pa su, shodno tome, u okviru Pravoslavne Vaseljenske Crkve proglašeni za svece. Međutim, Rim je odbio da Hristovu majku proglasi za sveticu jer njeno kršteno ime nije bilo Marija već Merjemin (مريم); posebno je bilo sporno to što se o njoj govorilo kao kćerci bogatog i uticajnog Nabi Imrana iz oblasti *al-Quaf* i njegove, ništa manje, imućne žene Hane bin Fakud. Za Imrana je važno reći da je, što se arapskih svetih spisa tiče, on sin Masana a on sin El-Azera a on sin El-Juda a on sin Ahneza a on sin Saduka a on sin Ajazuza a on sin El-Jekima a on sin Ebjuda a on sin Zerbabila a on sin Shaltala a on sin Juhina a on sin Bersha a on sin Emona a on sin Misha a on sin Hizkija a on sin Ahaza a on sin Musama a on sin Azrija a on sin Jurama a on sin Jushafata a on sin Ejsha a on sin Ejba a on sin Ruhbu'ama a on sin Sulejmana (Solomona) a on sin Dawuda (Davida).

O Merjemin se, sve do nastanka svete knjige islama *Kur'an* nije mnogo znalo, a još manje govorilo. U *Kur'anu* se u devetnaestoj *suri* (odeljak, poglavlje), od ukupno 114 govori o Merjemin. Od osam ljudi koji u *Kur'anu* imaju svoju posebnu *suru* Merjemin je jedna. Jednostavno rečeno, što se tiče Muhamedovih sledbenika Merjemin je žena za kojom je dozvoljeno plakati. S druge strane, *Ku’ran* ni manje ni više već tačno 25 puta spominje Isu (Isusa), Merjeminog sina koga je Alah poslao kao *raula* (prorok) da povede posrnule sinove Izraela. Važno je uočiti da *Kur’an* ne oslovljava Isu po imenu oca već samo po majci – Isa sin Merjemin! Naime, u *Kur’anu* se jasno konstatuje da Isaa nije imao oca i

da je Alah taj koji je pomogao Merjemin da začne. Poslanik, *sallallahu ‘alejhi we sellem*, kaže: „Pri rođenju svakog deteta đavo ga dodirne, i tada dete zaplače, osim Merjemin i njenog sina.“ Alah (Bog) jeste imao veze sa Isinim rođenjem ali to za muslimane ne znači da je Isaa božanstvo jer je po njima on naprosto bio običan čovek koji je, poput ostalih proroka, bio izabran da širi božiju poruku. Zbog svega toga muslimani odbacuju da dele hrišćansko verovanje u Isusovu božanstvenost pri čemu ukazuju i na činjenicu da je Adamovo postanje značajno veće i preče čudo od Isinog.

Islamski sveti spisi strogo odbijaju pripisivanje božanstva ikome drugom do samome Bogu čime, u isto vreme, naglašavaju jedinstvo Svemogućeg. Stoga u petoj suri (Al-Mā'idah) u *Ku’ranu* doslovce piše: لَّقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَآلُواْ إِنَّ اللّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ (Nevernici su oni koji govore: Bog je – Mesih, sin Merjemin). Ali, da nebude zabune, za muslimane, Isaa je spasitelj, reformator, Mesija (miropomazani), Reč Božija pa je, kao takav, podignut na samo nebo. Šta više, muslimani veruju da onaj ko ne veruje u Isu nije musliman, jer osoba koja ne veruje u jednog od poslanika ne veruje ni u jednog od njih. Muhamedovi sledbenici iskreno veruju da će jednog dana Antihrist doći i da će onda Isaa biti spušten s neba kako bi ga ubio, a potom nastavio da živi sa njima. Muhamed, *sallallahu ‘alejhi we sellem*, kaže: „Kako će slavno biti vreme kada Isaa bude živeo među vama, zasadićete seme na jalovoj steni i ono će ponići; neće biti suše; biljke će prekriti zemlju, čovek će moći da sedi pored lava i neće mu naštetiti.“

Rim je dugo živeo u nepoznavanju islama i predstavljanju njegovog učenja, Poslanika i sledbenika kao nečega krajnje negativnog. Muhammeda je predstavljao kao “varalicu i hohštaplera”, a sam islam “kao herezu proizišlu iz hrišćanstva”. Katolička crkva je, bežeći od *Kur’ana* kao od samog šejtana, tek 1854. g.n.e. kroz bulu *Ineffabilis Deus* pape Pija IX (Giovanni Maria Mastai-Ferretti, kršteno ime) prihvatila i za dogmu proglasila učenje po kome je Merjemin, odnosno Marija kao devica rodila Isusa Hrista. Zakasnelo i po mnogo čemu iznuđeno priznanje Marije kao device dovelo je do pojave mnogih sumnji u istinski autoritet Vatikana. Kako bi se učvrstio položaj pape i onemogućilo svako preispitivanje njegovih odluka Prvi vatikanski sabor 18. jula 1870. donosi čuvenu odluku *Infallibilità pontificia* po kojoj papa bezgrešan u pitanjima vere i moralnog nauka kad se obraća *ex cathedra*.

Jedna od prvih i glavnih teoloških razlika između Istočne-vizantijske i Zapadne-rimske crkve pojavio se već tokom VII veka i odnosi se na poimanje svetog Duha koji u hrišćanstvu predstavlja treće lice svetog Trojstva. Prema Istočnoj crkvi i pravoslavnom verovanju Sveti Duh je sila kojom Otac nadahnjuje Sina, dok, rimokatolici, odstupajući od ortodoksnog verovanja, smatraju da Sveti Duh može proishoditi i iz Sina - *Filioque*, a ne samo iz Oca. U pravoslavlju se kaže: „Verujemo u Duha Svetoga... koji izlazi od Oca“, a u rimokatoličkoj inoviranoj verziji stoji: „I u Duha Svetoga... koji izlazi od Oca

i Sina (Filioque)“.

Između Rimske i Konstantinopoljske crkve vremenom su nastale i mnoge druge ne tako velike ali svakako značajne bogoslovske razmirice. Dok se u Konstantinopolju posvećivala velika pažnja daljem razvoju verske i duhovne svesti, dotle se u Rimu pažnja usredsređivala gotovo isključivo na praktične stvari crkvenog delovanja. Na Istoku je grčki jezik bio i ostao crkveni jezik, a na Zapadu se on napušta u korist latinskog. U Rimu liturgija počinje da se obavlja s presnim hlebom, a u Konstantinopolju se nastavlja sa kvasnim hlebom. Za razliku od pravoslavaca, katolički vernici se ne pričešćuju iz putira, telom i krvlju Hristovom, već hostijom koja je beskvasni hleb. Pravoslavci, kao što je red, post drže sredom i petkom (u sredu je Juda izdao Hrista, a u petak je osuđen na smrt), dok rimokatolici utorak i subotu drže za posne dane pri čemu su oskrnavili i sam čin posta dozvoljavajući da se jede sve osim mesa. Konstantinopolj Svetu tajnu krštenja obavlja sa miropomazanjem, a u Rimu se krštenje i miropomazanje (krizmanje) odvajaju. Na Istoku se poštuje pravo sveštenika koji se nisu zamonašili da osnivaju porodice, a u Rimu se uvodi celibat. Istok zahteva da sveštenici nose bradu kako je to nekad činio Hristos i svi apostoli, a na Zapadu im se dozvoljava da se briju i čak se u tome podstiču. Istočna crkva se trudila da vernici prilikom verskih obreda budu okrenuti ka Jerusalimu, a Rim je verovao da samo svešteno lice, a ne i vernici, treba da gleda put Jerusalima. Vrhunac međusobnih nesporazuma i razlika nastao je početkom 1054. kada je Rim podržao Normansku invaziju Sicilije i to samo zato što su Sicilijanci sledili učenja Vizantije.

Pored niza teoloških, doktrinarnih i protokolarnih razlika Istok i Zapad se nisu slagali ni oko jednog na izgled banalnog pitanja – siromaštva! Zapadna crkva je siromaštvo poimala i tretirala kao greh - kaznu Božiju; oni koji nisu živeli u skladu sa njegovim odrednicama, koji ga nisu slavili, slušali i koji mu, zbog svega toga, nisu bili mili morali su da ispaštaju - siromaštvo je bila njihova kazna. S druge strane, Istočna crkva je smatrala da se Isus Hristos obraćao pretežno siromašnim i napaćenim ljudima ne zato što su oni bili od Boga kažnjeni već stoga što su bili žrtve - strašne žrtve društvene nepravde koju su kreirali i sprovodili povlašćeni slojevi ogrezli u lažima, prevarama, pljački i licemerju. Za Isusa je, smatralo se u Istočnoj crkvi, siromašan i napaćeni svet pun ljubavi i milosrđa bio jedini spas za čovečanstvo koje se, rukovođeno srebroljupcima, kretalo put ponora.

Interesantna je i razlika po pitanju praroditeljskog greha. U pravoslavlju se pod praroditeljskim grehom podrazumeva greh koji su počinili Adam i Eva i on se, u vidu posledice, prenosi na sve ljude kroz njihovu *sklonost ka grehu*. Katolička crkva ne spori ovo pravoslavno poimanje ali za nju se greh Adama i Eve prenosi sa roditelja na decu i to tako, da sva deca u trenutku svoga začeća postaju grešna. Za katoliču crkvu sva deca su još od začeća grešnici i to ostaju

sve do krštenja; deca koja umru nekrštena, po verovanju katoličke crkve, zbog grešnosti ne mogu u nebo, nego su osuđena na pakao. Pravoslavlje, s druge strane, na svaki način odbacuje mogućnost da se deca rađaju grešna i čvrsto stoji na stanovištu da su nevina od bilo kakvog i bilo čijeg greha. Pravoslavlje na decu gleda kao na male anđele i odbacuje svaku, pa i teoretsku, mogućnost da ih tretira kao neka grešna bića.

Slast za novcem i materijalnim vrednostima doveo je do toga da su za Katoličku crkvu gotovo svi bili grešni ali da je to moglo da se ispravi jednostavnim davanjem novca sveštenicima. U skladu s tim Katolička crkva je uspostavila politiku „opraštajnice“ (indulgencija) – mogućnost da ljudi novcem plate svoje prethodno učinjene grehe, pa čak i one grehe koje će tek počiniti. Za sve koji plate sveštenici će se moliti Bogu da im oprosti već učinjeno ili da ih unapred aboliraju od greha koje će tek počiniti. Tako je papa Jovan XXII uspostavio cenovnik „opraštajnice“:

pljačkanje crkve - 2,25 denarius
paljenje kuće - 2,75 denarius
ubistvo običnog čoveka - 1,75 denarius
falsifikovanje i laganje - 2 denarius
silovanje nevine devojke - 2 denarius
udaranje sveštenika - 2,75 denarius
abortus - 1,5 denarius
ubistvo roditelja ili supruge - 2,5 denarius
oslobađanje od svih grehova - 12 denarius

Rim i Istočna crkva imali su različite poglede i na to koje su knjige Starog zaveta kanonske, odnosno koje su svete - inspirisane od strane Boga. Prema sastavljačima *TaNaH*-a, odnosno onima koji su uspostavili jevrejski kanon samo trideset i pet jevrejskih knjiga čine Stari zavet. Pravoslavno hrišćanstvo poštuju jevrejski kanon, dok katoličko hrišćanstvo sledi Vulgatu i raspored knjiga u njoj pa tako rimske pape pre, a naročito posle 1563. godine u Stari zavet ubraja čak četrdeset i sedam knjiga. Da je Istočna crkva u pravu svedoče i spisi jevrejskog istoričara i rimskog građanina Josifa Flavija koji nema dileme da se broj knjiga *TaNaH*-a, odnosno Starog Zaveta mora poštovati ali i da se tekst svake knjige ima smatrati nepovredivim. Po tome i prema tome jasno je da ako se od broja i sadržaja knjiga odstupi odstupa se i od same vere o čemu pravoslavci, za razliku od katolika, i te kako vode računa.

Razlike među crkvama su se vremenom umnožavale i radikalizovale tako da je raskol bio neminovan. Prvi koji odlučno počinje da papstvu prisvaja državničko-vladarska odličja bio je Nikola I (Papa Nicolaus Magnus Episcopus Romanus), koji je sedeo na Petrovom prestolu od 858. do 867. godine. Zbornik

dokumenata poznat pod nazivom *le Decretali dello Pseudo-Isidoro* (Pseudo-Isidorovi dekretali) su uzeti kao pravni osnov za uspostavljanje neograničene papske vlasti. Ovi navodni dokumenti su svi bili falsifikovani, a među njima je bila i *Konstantinova donacija*. No, i pored očiglednog falsifikata poslužili su svrsi. Pozivajući se na njih Nikola I je proglasio vlast pape nad svim ostalim crkvenim velikodostojnicima. Istovremeno, Dekretalima je obznanjena i uspostavljena oslobođenost Crkve od svetovne vlasti, štaviše, istaknut je i podređeni položaj svetovne vlasti u odnosu na Crkvu. Nikola I je proglasio da se njegova vlast prostire celim svetom i da je to zapravo poredak sveta – ***Ordo Mundi***, kome svi treba da se klanjaju. Ideja o novom poretku - Novom svetskom poretku je zapravo bila ideja vodilja farisejskih rabina kada su otposlali Pavla i Petra da šire hrišćanstvo među *goyim*. Rimske pape smeštene na brdu *Mons Vaticanus* - direktno naspram sedam rimskih brda, su tu politiku svesrdno podržavale, a Konstantinopolj je nikada nije ozbiljno ni razmatrao.

Istočno rimsko carstvo početkom X v.n.e. počinje da se suočava sa mnogim ekonomskim i političkim problemima. Vrhunac nastaje sa pojavom Turaka seldžuka kojima Carstvo, oslabljeno iznutra i podrivano spolja, više nije moglo efikasno da se suprotstavlja. U takvoj situaciji rimski episkopi umesto da pomognu Istočnoj Crkvi žure da duhovno pod svoju vlast stave što više pravoslavnih patrijaršija iz pentarhije polazeći od toga da je Rim, ne samo duhovni, već i svetski centar. Na kraju u Konstantinopolj u hram svete Sofije 15. jula 1054.g.n.e. stižu legati rimskog pape Lava IX (Bruno, Count of Dagsbourg, kršteno ime). Prekidajući propoved patrijarha Mihaila Keluralija rimski kardinal i benediktanski prelat Umberto de Silva (Humbertus de Silva Candida), obraćajući se prisutnim vernicima, optužuje patrijarha Konstantinopoljskog za jeres i na glavni oltar stavlja papsku bulu kojom se optužuje svekolika Istočna Crkva. Ceo Konstantinopolj se digao na noge u odbranu Patrijarha. Nakon pet dana, 20. jula, na saziv patrijarha Keluralija, održan je Sabor na kome su anatemisani svi koji su, na bilo koji način, podržavali papsku bulu koja je, nakon Sabora, spaljena pred građanima. Tako je, zbog nezajažljivosti svake vrste Rima, došlo do velikog raskola Vaseljenske Crkve na Istočnu i Zapadnu, odnosno na Katoličku i Pravoslavnu. Pravoslavlje je ostalo verno veri, a katoličanstvo vlasti.

Nakon 20. jula 1054. Konstantinopolj, kao središte vizantijske i hrišćanske imperije, biva prozvan Novi Rim (Nuova Roma) i od tada je u pravoslavlju prvi po važnosti hrišćanski centar. On stiče pravo da saziva sabore, da posreduje i arbitrira po svim spornim pitanjima. Uz Konstantinopolj staju stari centri rimskog carstva i vere – Aleksandrija, Antiohija i Jerusalim.

Sve do Velike šizme (*Grande Scisma* ili *Scisma dei Latini*) rimski papa i vaseljenski patrijarh su bili “dva domaćina iste kuće”. Međutim, odmah nakon *Scisma dei Latini* papa proglašava sebe samog direktnim izaslanikom svetog Duha, nepogrešivim po svim pitanjima vere - *infallibilità pontificia* i tako za

svoje vernike postaje vrhovni poglavar koji odbija da presto svetog Petra deli sa bilo kim. Papa Nikola II (Gérard de Bourgogne, kršteno ime) u želji da, po svaku cenu, ukaže na prevlast i moć Zapadne crkve izdaje 13. aprila 1059. godine *Izborni dekret* u sklopu bule *In nominee Domini*: Pozivajući se na *Konstantinovu donaciju* i *Pseudo-Isidorove dekretale* on proglašava da pape u buduće imaju birati kardinali nezavisno od svetovne vlasti. Ovo je bio početak stvaranja papske države *Status Pontificius*, a proces stvaranja je okončan 1. maja 1357. kada je u vreme pape Inokentija VI (Étienne Aubert, kršteno ime) donet niz zakona poznatih kao *Constitutiones Sanctæ Matris Ecclesiæ* kojima su regulisani svi odnosi u Vatikanu i koji su, na svoj način, predstavljali neku vrstu ustava.

Ceo današnji koncept katolicizma i misije pape počivaju na mitu o papi kao vikaru Isusa Hrista na zemlji, o svetom Petru kao predvodniku apostola i Rimskom biskupu, a papi kao njegovom nasledniku. Na ovaj način pape su nastojale da organizaciju i samo poreklo strukture rimokatoličke crkve prikažu kao izvorni deo porekla hrišćanske religije. Danas među istoričarima više nije sporno da apostol Petar nikada u svom životu nije kročio na tlo Rima niti je, samim tim, mogao da bude biskup Rimski. No, i pored ovog i niza drugih istorijskih fakata koji nedvosmisleno ukazuju na neistine na kojima počiva koncept katolicizma, Vatikan ni na koji način ne odustaje od svojih falsifikata. Istrajavanje u ovom grehu je već hiljadugodišnja karakteristika Rima i ona se, na nesreću mnogih, i do danas uspešno održava. Tako vernici ove na falsifikatu zasnovane katoličke hrišćanske crkve danas predstavljaju 17,30% svetske populacije.

Treba, istine radi, znati da je sve do propasti Konstantinopolj u ekonomskom, političkom i kulturnom smislu bio srce Evrope. Kada je car Konstantin premestio prestonicu Imperije iz Večnog Grada na Tibru u Novi Rim na Bosforu Konstantin je i *de facto* i *de iure* preselio identitet Carstva na novu lokaciju. Kako je većina stanovništva u provincijama oko Konstantinopolja govorila grčki prihvaćen je i naziv za ove teritorije – Romejsko carstvo (Basileia Romaion). Naime, na latinskom građani Rima, odnosno rimske imperije su se zvali Rimljanima dok su se na grčkom nazivali Romeji. Tako je pravi naziv za Istočno rimsko carstvo zapravo Romejsko carstvo i tokom njegovog postojanja niko ga nikada nije zvao Vizantijom. Tako je Romejska imperija, kao sedištve svekolikog Rimskog carstva, cvetala u vreme dok su Zapadnom Evropom dominirali siromaštvo i nasilje.

Pritisnuta, s jedne strane, golom silom Turaka osmanlija, a s druge, perfidnim diplomatskim spletkama Republike Venecije, rimskog sveštenstva i ostalih evropskih država kojima su carevali nepoštenje, dvoličnost i izopačenost Romejsko carstvo je posustajalo. Definitav slom Carstva nastupio je 1453. godine sa padom Konstantinopolja (Srbi su ga nazivali carskim gradom – Carigradom). Istočna crkva je izgubila svoje telo ali ne i

dušu koja utočište pronalazi u Ruskoj pravoslavnoj crkvi koju od tada mnogi nazivaju i ***Terza Roma***, odnosno ***Третий Рим*** (Treći rim). Tačno vek nakon propasti Istočnog rimskog carstva nemački istoričar *Hieronymus Wolf* u svom delu *Corpus Historiae Byzantinae* promoviše termin Vizantija kako bi označio pravoslavnu specifičnost Carstva.

Od 1589. godine na spisku drevnih pravoslavnih crkava Moskva zauzima peto mesto s obzirom da je te godine u njoj, dozvolom Konstantinopolja, uspostavljena patrijaršija. U Konstantinopoljskom, odnosno Carigradskom diptihu – pomeniku, odnosno poretku po časti, koji je jedini važeći za pravoslavlje, šesto mesto po starini, značaju i časti za hrišćanski svet pripalo je Beogradskoj patrijaršiji (Eklisia tis Servias) i njenom prvojerarhu (ιεράαρχή). Iza ***Eklisia tis Servias*** slede još samo tri crkve sa statusom patrijaršija: Rumunska, Bugarska i Gruzijska. Ostale pravoslavne crkve kao što su Kiparska, Grčka (Jeladska), Albanska, Poljska, Češkoslovačka, Ukrajinska, Finska i Estonska nemaju status patrijaršija već su samo autokefalne ili autonomne.

Izučavanje Novog zaveta ozbiljno je počelo tek u XIX v.n.e. Možda zato najveći broj hrišćana još ne prihvata dokaze da je Novi zavet zapravo amalgam mitova, lažnih svedočanstava navodnih očevidaca, i najrazličitijih sadržaja preuzetih iz drugih kulturnih i verskih tradicija. Koliko god da je učenje Ješue ben Josifa, odnosno Isusa Hrista dubokoumno, humano i bogougodno toliko je rimokatoličko propovedanje njegovog učenja podređeno samo jednom cilju – osvajanju i očuvanju sekularne vlasti. *Sancta Sedes* (Sveta Stolica) je veru pretvorila u sredstvo.

Analizirajući uzroke moralnog posrnuća Evrope Fjodor Dostojevski (Фёдор Миха́йлович Достое́вский) ih pronalazi u rimokatolicizmu. U svome *Dnevnik pisca* (Дневник писателя) iz 1873. piše: “Rimska crkva, u ovakvom vidu kakvom je sada, postojati ne može. Ona je to sama obznanila kada je svetu objavila da je njeno carstvo od ovoga sveta! Rimokatolicizam je prodao Hrista za zemaljsku vlast, a sebe već odavno smatra nad svim čovečanstvom”. Pred kraj života Dostojevski zapisuje: “Na Zapadu se Hristos pomračio, kad je zapadna crkva unakazila Hristov lik pretvorivši se u Rimsko carstvo, i ovaplotivši ga ponovo u obliku papstva. Doista, na Zapadu ne postoji više ni hrišćanstvo ni Crkva”.

U svom večitom nastojanju da se nametne ne samo kao duhovna već i kao svetovna vlast *Sancta Sedes* se već od V veka služila svim poznatim i nepoznatim sredstvima u cilju ostvarenja svog vladarskog statusa. Vremenom *Sancta Sedes* razvija sopstvene redove vernika koji su, svaki na svoj način, imali za isključivi cilj uspostavljanje opšte supremacije rimokatoličanstva. Među ovim redovima najpoznatiji su: Augustinci (Ordo Sancti Augustini), Benediktanci (Ordo Sancti Benedicti), Dominikanci (Ordo Fratrum

Praedicatorum), Franjevci (Ordo fratrum minorum), Jezuiti (Ordo Societas Jesú), Kapucini (Ordo Fratrum Minorum Capucinorum), Klarise (Ordo sanctae Clarae), Konventualci (Ordo Fratrum Minorum Conventualium), Karmelićani (Ordo Fratrum Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo) i Trapisti (Ordo Cisterciensis Strictioris Observantiae). No, u svetu su, po svom delovanju, najviše pažnje privukli prelatura rimokatoličke Crkve poznata kao *Opus Dei* (Praelatura Sanctae Crucis et Opus Dei) koju je 1928. osnovao španski sveštenik Hozemaria Eskriva (José María Julián Mariano Escrivá Albás) i red Jezuita koji je još 1534. u Parizu formirao Ignasio de Lojola (Ignacio de Loyola S.I) pod motom *Omnia ad maiorem Dei gloriam* – Sve na veću slavu Božiju.

Opus Dei

Tokom X veka položaj rimokatoličke Crkve je, prema engleskom istoričaru Edvardu Gibonu (Edward Gibbon), bila na istorijski najnižem nivou. Spas je došao kroz monaški red *Ordo Sancti Benedicti* na čijem se čelu nalazio sveti Benedikt iz Nursije (Benedetto da Norcia). On je bio prvi koji je ustvrdio da se lična svetost može postići jedino kroz Delo Božije (Opus Dei) koje se dostiže striktnim monaškim zakletvama koje je on formulisao: poslušnost, celibat i siromaštvo koje, samo po sebi, znači odricanje od svakog oblika lične svojine. U skladu sa ovim odrednicama svetog Benedikta došlo je tokom srednjeg veka do radikalne transformacije katoličkih manastira iz mesta plitkog razmišljanja i kojekakvog razvrata u centre za visokoumne kontemplacije. *Sancta Sedes* je svoje opskurne ciljeve počela tako da ostvaruje na osnovu dobro promišljenih i praktično odmerenih poteza.

Nekoliko vekova kasnije, sveštenik Hozemarija Eskriva je principe Benedikta iz Nursije dopunio svojim promišljanjem da "novac vlada svetom i da je rimokatolička hegemonija svetom nemoguća bez obezbeđenja finansijske hegemonije". Eskriva je shvatio da su za crkveni poredak važni poslušnost, celibat i siromaštvo ali da je za osvajanje svetske vlasti najvažnije preuzimanje svetovnih pozicija uticaja što je moguće uz pomoć novca i kontrole obrazovnih sistema. Delo Božije je stoga, prema Eskrivi, bilo, pre svega, potrebno sprovoditi u bankama, univerzitetima i ministarskim kabinetima. Svojim saradnicima Eskriva je preporučivao maksimalnu diskreciju govoreći: ***Ostani ćutljiv, i nećeš nikada zažaliti; govori, i često hoćeš.*** Pri tome je naglašavao da je svako osvajanje vlasti vezano za *difamación*: ***neprijatelju kaži jedno, a uvek čini drugo***.

Po Eskrivinim zamislima *Opus Dei* je počeo sa izgrađivanjem korporativne

piramide u okviru koje je od vanrednog značaja bila knjigovodstvena umešnost u transferisanju kapitala. Osnivane su mnoge neprofitne organizacije - *Stiftung* i *ansalt* (preduzeća) po uzoru na ona koja je razvijao Lihtenštajn. Kako je ovaj korporativni biznis zahtevao obučene i iskusne poslovne ljude, *Opus Dei* je ubrzo počeo da regrutuje svoje sledbenike upravo iz sfere poslovnih ljudi. Efikasnost ovog regrutovanja bila je visoka zahvaljujući upotrebi saznanja do kojih su sveštenici dolazili prilikom ispovedanja poslovnih ljudi. Inače, nezvisno od ovih regrutacija, poznato je da prozelitizam *Opus Dei*-a nema cenu i ne bira sredstva!

U svom izveštaju kardinalu Bađu (Sebastiano *Cardinal* Baggio) o *Opus Dei* biskup Alvaro del Portiljo (Álvaro del Portillo) početkom 1981. piše: „Broj članova je 72.375, a samo 2% su sveštenici... Članovi *Opus Dei*-a rade u 479 univerziteta i instituta za visoko obrazovanje na pet kontinenata; 604 novina, magazina i naučnih publikacija; 52 televizijske i radio stanice; 38 novinskih reklamnih agencija; 12 filmskih proizvodnih i distributerskih kuća... Štaviše, članovi *Opus Dei*-a uz pomoć običnih građana katolika i nekatolika, hrišćana i nehrišćana, promovišu u 53 zemlje apostolske aktivnosti edukativne ili socijalne sadržine; kroz osnovne ili srednje škole, tehničke institute, omladinske klubove, ugostiteljske škole...“. U ovom izveštaju biskupa Alvara nisu bile spominjane banke u kojima *Opus Dei* ostvaruje svoj uticaj jer je to podatak koji se uvek prosleđivao na način koji nije podrazumevao olovku i papir – *viva voce*.

Da stvari, iako tako mogu izgledati na prvi pogled, nikakao nisu bezazlene govori američki pisac Den Braun (Dan Brown) u svojoj knjizi *Da Viničijev Kod*. U njoj se objašnjavaju oni mračni putevi Opus Dei-a koji za ostvarenje svojih ciljeva, pored regularnih članova, koristi i usluge ljudi koji svoj verski fanatizam pretpostavljaju filosofiji prava na život svima onima koji se nađu na putu Božijeg Dela. Najbolji primer za ilustraciju ovakvog načina delovanja *Opus Dei*-a je izvesno skandal vezan za vatikansku banku *Istituto per le Opere di Religione* – IO. Ova zvanična banka *Stato della Città del Vaticano* (Grad-država Vatikan) u kojoj su *éminencegrise* (siva eminencija) članovi *Opus Dei*-a pokriva gotovo polovinu finansijskog tržišta Italije i prisutna je posebno u industriji telekomunikacija, prehrane, enegije i td., a interesantno da je i jedan od glavnih akcionara u *Riviera Casino* u San Remu.

Iako sveprisutna u Italiji, banka je privukla pažnju na sebe tek 1969. godine kada je bila umešana u veliku operaciju pranja preko 950 miliona narko dolara za potrebe čuvene američke mafijaške Gambino familije (La famiglia Gambino). Neposredno pre početka ove operacije papa Pavle VI (Giovanni Battista Enrico Antonio Maria Montini), na predlog ljudi iz *Ville Tevere*, glavno sedište *Opus Dei*-a, za glavnog savetnika banke postavlja Mikele Sindonu (Michele Sindona) u finansijskim krugovima poznatog po nadimku Ajkula. Kako je posao pranja novca stečenog putem trgovine drogom bio

obiman i zahtevan Sindona u posao, uz saglasnost direktora Vatikanske banke nadbiskupa Pola Marčinkusa (Paul Casimir Marcinkus), uključuje i Roberta Kalvija (Roberto Calvi) i njegovu banku *Ambrosiano*. Obojica su, naravno, bili povezani sa *Opus Dei* i pripadnici masonerije i to u čuvenoj loži *Propaganda Due– P2*. Inače ova loža je jedna od najstarijih italijanskih masonskih utočišta, aosnovana je još 1877. pod imenom *Propaganda Massonica*.

Kako bi se shvatio značaj i moć lože P2 navešćemo samo neke članove koji su u nojoj bili zajedno sa Sindonom i Kalvijem: **Silvio Berluskoni** (Silvio Berlusconi), jedan od najbogatijih italijanskih industrijalaca i budući premijer Italije; **Viktor Emanuel** (Victor Emmanuel), princ od Napulja i naslednik italijanske krune; general **Vito Mičeli** (Vito Miceli), šef italijanske vojne obaveštajne službe *Servizio Informazioni Operative e Situazione*; general **Pjetro Muzumeci** (Pietro Musumeci), zamenik direktora italijanske vojne obaveštajne službe *Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Militare*; **Federiko Damato** (Federico Umberto d'Amato), pripadnik obaveštajne službe italijanske policije i nekadašnji ministar unutrašnjih poslova u vladi Benita Musolinija i saradnik američke obaveštajne službe *Office of Strategic Services*. Poslednje radno mesto Damata je bilo – šef NATO-a; admiral Đovani Toris (Giovanni Torrisi), načelnik generalštaba italijanske vojske; **Lićo Đeli** (Licio Gelli), finansijer; **Rafael Gudići** (Raffaele Giudice), direktor finansijske policije - *Guardia di Finanza*; **Antonio Dali** (Antonio D'Alì), vlasnik banke *Sicula*; **Masimo Karolis** (Massimo de Carolis), član najužeg rukovodstva stranke Hrišćanska demokratija (Democrazia Cristiana) i potonji saradnik Berluskonija u stranci *Forza Italia*; političari **Anđelo Karolis** (Angelo de Carolis), **Mario Tedeski** (Mario Tedeschi), **Enriko Manka** (Enrico Manca) idr.

Za Lića Đelija je interesantno spomenuti kako su italijanski karabinjeri iz Areca 1998. godine u vrtu njegove vile u Toskani pronašla blago vredno 2,6 miliona evra. Reč je o 127 zlatnih i 40 srebrnih poluga iz Nacionalne banke Kraljevine Jugoslavije, a pretpostavlja se da je on do njih došao pljačkom koju je organizovao tokom 1941. godine kao oficir za vezu između fašističke Italije i nacističke Nemačke. To što je Đeli opljačkao su zapravo bile poslednje rezerve Narodne banke Kraljevine Jugoslavije preostale u njenim podzemnim trezorima u Beogradu. Đeli ih je prebacio do Kotora odakle su, nakon godinu dana, transportovane u Rim. Nakon Drugog svetskog rata kao saradnik britanske i američke obaveštajne službe Đeli uspeva da prikrije trag pokradenog zlata.

Vatikanska banka je porodici Gambino za usluge pranja novca naplaćivala 50% od ukupne sume, a svi poslovi su se obavljali preko fiktivne firme *Mabusi* i niza manjih italijanskih i švajcarskih banaka. Međutim, iako je vatikanska „perionica" izgledala sigurno situacija je nenadano počela da se menja kada je italijanska policija, istražujući sve poslove Đuzepa Kala (Giuseppe 'Pippo'

Calò) jednog od bosova sicilijanske mafije, otkrila da se deo njegovog nelegalno stečenog novca pere preko *Banco Ambrosiano*. Kako je jedan od najvećih deoničara *Ambrosiana* bio Vatikan, klupko je počelo da se odmotava. Novoizabrani papa Jovan Pavle I (Albino Luciani, kršteno ime) početkom septembra 1978. naređuje kardinalu Žanmari Vilotu (Jean-Marie Cardinal Villot) sprovođenje sveobuhvatne istrage i punu saradnju sa policijom. Italijanska ali i svetska javnost su bili šokirani. Međutim, neposredno pre početka zvanične istrage i odmah nakon prvih uspeha policije dolazi do niza spektakularnih ubistava koji će onemogućiti razotkrivanje glavnih organizatora cele ove afere.

Prvo su ubijeni švajcarski bankari Šarl Bušar (Charles Bouchard), Bertran Mural (Bertrand de Mural), Robert Lekler (Robert Lecler) i Žerard Suason (Gérard Soisson), a potom je ubijen policijski inspektor Đorđo Đulijano (Giorgio Boris Giuliano) koji je i otkrio saradnju mafije sa Robertom Kalvijem. Sledeći na listi ubijenih je bio Đorđo Ambrozoli (Giorgio Ambrosoli), lični Sindonin pravnik, a onda slede Roberto Kalvi, Mikele Sindona i mnogi drugi. Međutim, od svih ubistava najstrašnije i svakako najtragičnije je bilo ubistvo pape Pavla I nakon samo 33 dana njegovog papstvovanja.

Opus Dei ima četiri nivoa članova: numerariji, oblates, supernumerariji i kooperanti. Numerariji su najviši nivo u koji mogu biti promovisani samo vrhunski intelektualci predodređeni za najviše funkcije u društvu. Međutim, iako pripadnici numerarija mogu biti i žene one su značajno diskreditovane i najviši nivo koji mogu dostići je položaj sekretarice. Jedna od onih koja se nije slagala sa ovakvom diskriminatorskom politikom bila je španska aristokratkinja Maria Karmen (Maria del Carmen Tapia) koja je, nakon što je pobegla iz sobnog pritvora iz *Ville Tevere*, objavila 1992. knjigu *Más allá del Umbral* (Ispod praga). U ovoj, na momente potresnoj ispovedi, Marija opisuje način na koji se regrutuju pripadnici i njihov potonji život koji zapravo u celosti biva podređen *Delu Božijem*.

O samoj regrutaciji Maria piše: Postupak prijema u članstvo odvija se u tri faze. U prvoj pripremnoj kandidat se stavlja na probni rad. Ako se ispune očekivanja superiora otpočinje se sa drugom fazom koja traje najmanje pet godina tokom kojih se vrši indoktrinacija svakog pojedinca. Ako, po okončanju druge faze, kandidat ispuni sva očekivanja superiora, biće predložen za prijem u članstvo, što podrazumeva polaganje doživotne zakletve bespogovornog služenja Delu i klanjanje papi... Molitve se održavaju svakodnevno uz padanje na kolena ničice, ljubljenjem poda i izgovaranjem reči *Serviam* – služim; sve one se završavaju telesnim obamiranjem, odnosno mortifikacijom dok se samobičevanje po golom telu vrši najmanje jedanput nedeljno uz obavezno izgovaranje reči *Credo Sacra Regina*... Raskidanje doživotne zakletve i napuštanje *Opusa Dei*-a je veoma bolan i krajnje

neizvestan čin. Strategija odvraćanja podrazumeva ucene, zastrašivanja, psihičko maltretiranje što, na kraju, dovodi do toga da su mnogi jednostavno nestali, izvršili samoubistvo ili skončali u nekoj od mentalnih ustanova...

U istoriji rimokatoličke crkve nije bilo, osim u slučaju vitezova Templa, važnije organizacije u strukturi njene moći od *Opus Dei*-a. To je jedinstvena lična prelatura, odnosno privilegovana biskupija bez teritorije koju je takvom načinio papa Pavle II apostolskom konstitucijom poznatom kao *UtSit*. Ovakav status Dela Božjeg znači da njegovi članovi ne podležu postojećoj hijerarhiji crkve već se preko prelata direktno vezuju za papu. To, s druge strane, znači da papa pod svojom direktnom komandom ima oko osamdeset hiljada članova *Opusa* koji se nalaze na istaknutim društvenim i političkim položajima u 87 država na svih pet kontinenata. Današnji prelat *Opus Dei*-a je biskup Havijer Rodrigez (Javier Echevarría Rodríguez) koji je pored toga i član Vrhovnog suda Vatikana (Supremum Tribunal Signaturae Apostolicae) kojim predsedava lično papa. Zvanično sedište *Opus Dei*-a je u *Ville Tevere*, nekadašnjoj ambasadi Mađarske u Rimu u ulici *Bruno Buozzi*. U dvorištu vile se nalazi i grob Hozemaria Eskrive čime mu je, u odnosu na sva druga sveštena lica koja se sahranjuju na groblju, odato posebno priznanje. Međutim, glavni operativni centar *Opus Dei*-a nije u Rimu već u Njujorku u sedamnaestospratnoj palati *Murray Hill Place* u ulici *243 Lexington Av*. Izgradnja ove impresivne zgrade od 40.538 m^2 koštala je krajem XX veka 47 miliona dolara.

Jezuiti

Španski sveštenik Ignasio de Lojola je, kao nekadašnji vojnik, ustrojio verski rimokatolički red po najstrožim vojnim pravilima, a sebi je kao vođi dao zvanje *praepositus generalis* (superior general). Odmah nakon osnivanja i stvaranja jednog čvrstog jezgra Ignasio odlazi u Rim i stavlja se na bezrezervno raspolaganje papi Pavlu III (Alessandro Farnese, kršteno ime). Uz papin blagoslov on na Božić 1538. služi svoju prvu svetu misu u bazilici *Santa Maria Maggiore*. Na iznenađenje svih u rimskoj kuriji papa Pavle III već 27. septembra 1540. bulom *Regimini militantis ecclesiae*, proglašava Jezuite (Družbu Isusovu) novim redom koji će odgovarati samo njemu lično; ovo je na neki način bio i ostao lični red rimskog pape.

O tome ko su i kako funkcionišu Jezuiti se dugo nagađalo ali je, na kraju,

kao i za sve ostalo što se vatikanskom tajnom ima smatrati postalo deo istorije koju Rim danas kategorički negira. O Jezuitima se može, kao i o svim ostalim rimokatoličkim redovima, govoriti kroz prikaz njihovog delovanja ali u slučaju reda Ignasia de Lojole najbolje je samo predočiti njihovu zakletvu koja se polaže prilikom inicijacije.

Španski sveštenik Alberto Rivera (Alberto Magno Romero Rivera) je svojevremeno bio pripadnik jezuitskog reda ali se, iz nepoznatih razloga, pokajao i svetu podario svoju autobiografiju u kojoj je izneo niz optužbi na račun Vatikana i obelodanio **jezuitsku zakletvu**. Iznenadno je preminuo u šezdeset i drugoj godini, a njegova supruga Nuri (Nury Rivera) ga je sahranila u neobeleženom grobu na groblju *Rose Hill Cemetery* u gradu Tulsi, Oklahoma, SAD. Policiji koja je istraživala preranu i iznenadnu Riverinu smrt Nuri je kazala: „Sigurna sam da su ga otrovali. Sto posto sam sigurna da su ga otrovali. Radio je za Vatikan pod komandom jezuitskog generala oca Pedra Arupu (Pedro Arupe) i kad ih je napustio i objavio svoja saznanja znala sam...“.

Kakva je to Jezuitska zakletva koju je Rivera objavio, a koja je izazvala pravi lov na njega? Govori li ova zakletva, sama po sebi, više o rimokatoličkoj crkvi i njenim redovima od bilo kog mogućeg primera njihovog dosadašnjeg delovanja? Šta je to Rivera zapisao o obredu uvođenja u dužnost i poslednjoj zakletvi Jezuita:

Govori superior:

“*Sine moj, i do sada si učio da se pretvaraš da si tobože na njihovoj strani, a zapravo nisi. Među rimokatolicima da budeš rimokatolik i čak da budeš špijun među svojom vlastitom braćom. Učio si da ne veruješ ljudima, da se ne uzdaš u ljude; među reformatorima da budeš reformator, među hugenotima hugenot, među kalvinistima kalvinist, među protestantima da budeš protestant i stekneš njihovo poverenje.*

Traži da propovedaš sa njihovih propovedaonica i da svom žestinom svoje prirode objaviš našu svetu religiju i papu; čak siđi tako nisko, da postaneš jevrej među Jevrejima, da bi se mogao osposobiti da skupiš sve informacije u korist tvog reda, kao veran papin vojnik. Učio si da tajno seješ seme neprijateljstva i zavisti među državama koje su u miru i huškaš ih da prolivaju krv. Uvuci ih u rat i stvaraj revolucije, građanske ratove u zajednicama, provincijama i zemljama koje su nezavisne i pune prosperiteta, koje uživaju blagoslove u kulturi, umetnosti i naukama. Budi na strani onih koji se bore u ratu i radi potajno sa svojom braćom jezuitima, koji su možda na drugoj strani i otvoreno se suprotstavljaju onoj s kojom si ti povezan. Samo

tako crkva može uspešno u tim neugodnim uslovima privesti kraju pregovore za mir… s time da cilj opravdava sredstva.

Učio si šta je dužnost špijuna: da sakupljaš činjenice i informacije iz svih mogućih izvora. Trudi se da dobiješ poverenje porodica protestanata i jeretika svih klasa, kako trgovaca, tako i bankara, pravnika, zatim u školama i univerzitetima, parlamentima, zakonodavnim telima, sudovima i parlamentima. Da budeš sve za sve ljude, za papinu volju čije smo mi sluge sve do smrti.

Primio si sve instrukcije još kao novajlija, pa kao neofit i kao ađutor, kao ispovednik i kao sveštenik, ali se još nisi opremio svime što je potrebno, da komanduješ armijom Lojola u službi pape. Ti moraš da služiš u pravo vreme kao instrument i izvršitelj kazne, kao što su naredili tvoji pretpostavljeni, jer ovde niko ne može raditi ko nije osvetio svoj rad krvlju jeretika, jer bez prolivanja krvi nijedan čovek ne može biti spasen. Zato, naoružajte se za svoj posao i učinite svoje spasenje sigurnim. Ti ćeš pored svoje prethodne zakletve pokornosti svom redu i odanosti papi, ponoviti za mnom:

Ja, … sada u prisutnosti svemogućeg Boga, svete device Marije, svetog Mihajla arhanđela, svetog Jovana Krstitelja, svetih apostola, svetog Petra i svetog Pavla i svih svetaca i sakralnih hostija neba, obećavam i izjavljujem da ću, kada bude povoljna prilika, voditi nemilosrdan rat potajno i javno protiv svih jeretika i protestanata, kao što sam usmeren i upućen, da ću ih ***istrebiti*** *sa lica zemlje i da neću poštedeti nikoga, bez obzira na starost, pol i uslove; da ću ih* ***vešati*** *i* ***paliti***, ***pustošiti***, ***guliti kožu***, ***daviti i pokopavati žive***, ***parati stomake i utrobe*** *njihovih žena i* ***razbijati glave*** *njihove dece o zidove, da satrem zauvek njihovu odvratnu rasu. Pošto se to ne može činiti javno, ja ću potajno upotrebljavati otrovni pehar, stisnuti konopac, čelični bodež ili olovni metak, bez obzira na čast, rang, dostojanstvo ili autoritet osobe ili osoba, bilo kakvi bili njihovi uslovi u životu, javni ili privatni, onako kako budem u bilo koje vreme upućen od bilo kog zastupnika pape ili starešine braće po svetoj veri, po društvu Isusovom*“.

Aktuelni general superior Jezuita je sveštenik Peter Kolvenbah (Peter-Hans Kolvenbach) koji će, u dogovoru sa Papom, 2008. godine svoju poziciju ustupitu španskom svešteniku Adolfu Pahonu (Adolfo Nicolás Pachón). Glavno sedište jezuita nalazi se u centru Rima u vili poznatoj kao *Curia Generalizia* u ulici *Viale di Porta Ardeatina*. Kako su, za razliku od *Opus Dei*-a koji je isključivo elitistička organizacija, Jezuiti u potrazi za ljudskim dušama okrenuti svim slojevima stanovništva, ova fundamentalistička katolička organizacija ima svoje centre u gotovo svim državama sveta; jedno od najvažnijih, kao po pravilu kada su rimokatoličke organizacije u pitanju, je svakako ono u Njujorku u ulici *39 East 83rd Street*.

Poglavlje sedmo
PORODICA

Josif iz Arimateje je bio član Sinedriona i jedan od najbogatijih stanovnika Jerusalima. Pored toga, Josif je bio rođak Marije Magdalene i poštovalac Ješue kao nastavljača Davidove loze. Njegov položaj i uticaj među Jevrejima su ga preporučili i rimskom prokuratoru Ponciju Pilatu, s kojim je razvio naročito dobre odnose.

Radikalizam Hristovog učenja i propovedanja smetao je jevrejskom sveštenstvu. Sadukeji ga nisu voleli, a fariseji su ga na svaki način osporavali. Posebno nisu odobravali njegova humanistička propovedanja i njegovo odstupanje od učenja koja su oni vekovima oblikovali u sklopu Talmuda. Oni su njegovo učenje doživljavali kao čistu šizmu vrednu propovedanju samo među *goyim*. Tako je, nastupajući sam protiv svih članova Sinedriona, Ješua bio osuđen na smrt i pre nego što je uhapšen. Na njegovu sreću, Poncije Pilat nije želeo da preuzme istorijsku odgovornost za ubistvo legalnog naslednika izrailjskog prestola pa je, u dogovoru s Josifom iz Arimateje, organizovao njegovo istinsko razapinjanje, ali i, još brže, skidanje s raspeća i sahranu u Getsimanskom vrtu poznatom u to vreme kao “Josifov vrt”. Kad su nakon tri dana otkrili prevaru sadukeji i fariseji su zahtevali da vide Ješuin leš, ali ga nisu našli u grobnici u kojoj je navodno sahranjen. Marija Magdalena se klela da je Ješua vaskrsnuo. Tako, zapravo, niko nije bio kriv.

Dogovor između Poncija Pilata i Josifa iz Arimateje podrazumevao je odlazak Ješue iz Palestine. Poštujući ovaj dogovor, svestan celokupne situacije, Ješua ben Josif odlučuje da napusti Jerusalim. Nakon četrdeset dana provedenih u jednom skrovištu on kreće put Indije i tada je poslednji put viđen u Jerusalimu. Nešto kasnije, njegova supruga Marija Magdalena, sa sestrom Martom i bratom Lazarom u pratnji Josifa iz Arimateje kreće put Rima i Marseja, Francuska. Prekomorski put Porodice organizovao je Poncije Pilat, a finansirao Josif. Zbog svega što je učinio Prokurator je krajem 36.g.n.e.

opozvan s dužnosti i pozvan u Rim gde je trebalo da mu se sudi. Srećom nije.

Samo pet meseci po iskrcavanju u Marsej, Marija Magdalena je rodila ćerku Saru. Četiri godine kasnije, odnosno tačno devet meseci nakon što je Ješua po prvi put iz Aleksandrije došao u Marsej, rađa sina Ješuu, a potom još jednu ćerku po imenu Tamar koja se rodila u Langedoku.

Tadašnji Marsej bio je poznat kao Masalia, osnovan 600. g.p.n.e. Bila je to najveća i najznačajnija luka na Zapadnom mediteranu, a među stanovništvom je bilo i jevrejskih trgovaca čiji su preci na te prostore došli iz Vavilona. Da bi osigurali primat Masalie kao glavne trgovačke tačke Mediterana trgovci ovoga grada su osnovali još tri grada: Antib, Nicu i Monte Karlo, kao važne trgovačke stanice ka istoku; najvažniji grad sa kojim su stanovnici Masalie trgovali bila je Aleksandrija.

Do 49. g.p.n.e., kada su je Rimljani sravnili sa zemljom, Masalia je bila definitivno jedna od nezaobilaznih luka na Mediteranu. Još od 124. g.p.n.e. Masalia je bila samostalan grad u okviru narastajućeg Rimskog carstva. Međutim, 49. U sukobu oko rimskog prestola gradski oci Masalie su se opredelili za Pompeja, a protiv Julija Cezara. Pošto je Cezar pobedio sudbina Masalie je bila zapečaćena: grad je do temelja uništen. Obnova je ubrzo usledila ali su gradu trajno bile oduzete značajne teritorije koje je nekada kontrolisao. Pod direktnom Rimskom upravom Mas**a**lia menja naziv u Mas**i**lia i, uz trgovinu, u njoj počinje da se razvija obrazovanje, tako da su za kratko vreme podignute mnoge škole. Od svih škola najpoznatije su bile one koje su se bavile medicinom i filosofijom. Neki od najpoznatijih trgovaca obnovljenog grada postaju Jevreji koji su imali gotovo ekskluzivno pravo trgovanja sa Aleksandrijom. Nekada relativno slobodan grad Masalia je sada bila pod potpunom vlašću Rima koji zavodi stroge poreske obaveze; one su, iako iste za sve, ipak najteže padale jevrejskim trgovcima koji su pored poreza državi morali da izdvajaju i značajne poreze u korist svog sveštenstva.

U takvu Masaliu 36.g.n.e. dolazi judejska kraljevska porodica s najbližim rođacima i sledbenicima. Najpoznatiji jevrejski trgovci primili su je s dužnim uvažavanjem jer im je bilo poznato ko su njeni članovi; prihvatili su ih kao članove judejske kraljevske kuće. Odmah po iskrcavanju porodica je smeštena u jednu od najvećih i najlepših vila na uzvišenju nedaleko od centra Masalie. Na kapiji kroz koju se ulazilo u imanje nalazilo se sedam malih pčelica, a na ulaznim vratima vile je 39. g.n.e, po dolasku Ješue iz Aleksandrije, isklesan znak ribe. To je bio prvi dom jevrejske kraljevske porodice u Evropi. Nakon rođenja drugog deteta, Ješue mlađeg, Marija se seli u provinciju Langedok gde rađa treće dete, ćerku Tamar. Umrla je 73.g.n.e.

Do kraja I v.n.e. stanovnici provincije Langedok su potpuno prihvatili autentično učenje Ješue ben Josifa, a vremenom su postali poznati kao Katari,

što je značilo “čisti”. Papa Inokentije III (Lotario de' Conti di Segni, kršteno ime) je ocenio da “čisti”, sami po sebi, predstavljaju negaciju papskog autoritetu pa je tako, nakon velike šizme (Grande Scisma il 1054.), 1208. g.n.e. Katare proglasio jereticima, zahtevajući od francuskog kralja Filipa II da se obračuna s njima. Krstaški pohod protiv Katara i njihovih simpatizera, u kome nisu učestvovali vitezovi Templa, počeo je 24. juna 1209.g.n.e. – na dan Svetog Jovana Krstitelja. Krstašku vojsku predvodio je čuveni francuski plemić Simon de Monfor (Simon IV de Montfort-l’Amaury). Zatiranje Katara i njihovih pristalica obavljano je sistematski i detaljno tako da je potrajalo sve do 1244.g.n.e., odnosno do pada njihovog poslednjeg pribežišta – tvrđave Montsegura. Važno je napomenuti da se istrebljenje Katara odvijalo u okviru Četvrtog krstaškog pohoda na Jerusalim koji je 1202. g.n.e. pokrenuo Inokentije III.

Za Četvrti krstaški pohod nije bilo bitno samo preuzimanje Jerusalima od Muhamedovih sledbenika već je, možda, važnije bilo rušenje Romejskog carstva kao centra čiste vere u učenja Ješue ben Josifa. Pod izgovorom napada na Egipad krstaši su predvođeni markizom Monferata (Bonifacio del Monferrato), 1203. i 1204. godine, po nagovoru Mlečana, konkretno dužda Enrika Dandola (Henricus Dandulus), napali hrišćansko Romejsko carstvo i na kraju ga srušili. Posle oba zauzeća, grad je pretrpeo strahovito pljačkanje i razaranje u požarima koje su izazvali krstaši. Direktna posledica krstaškog zauzeća Konstantinopolja bila je zamena pravoslavnog Romejskog carstva, katoličkim Latinskim carstvom, a na širokom romejskom prostoru su nastale nove države na zapadnim temeljima: Latinsko carstvo, Solunska kraljevina, Ahajska kneževina, Atinsko vojvodstvo... Kada se pljačkanje Konstantinopolja okončalo formiran je Savet od 12 istaknutih vitezova koji je za cara novog Latinskog carstva izabrao: Balduina, grofa Flandrije (Baldwin Comté de Flandre) koji postaje Balduin I Flandrijski. Novi car se oženio udovicom Isaka Anđela i majkom poslednjeg romejskog cara Aleksija IV Anđela (Αλέξιος Δ' Ἄγγελος) Margaritom Arpad, kćerkom mađarskog kralja. Za prvog latinskog vaseljenskog patrijarha izabran je mlečanin Toma Morosini (Thomas Morosini). Titulu latinskog patrijarha Konstantinopolja Vatikan je ukinuo tek 1965. g.n.e., a do tada ih je bilo postavljeno ukupno šezdeset jedan.

Žofroa de Vilerden (Geoffroi de Villehardouin), maršal Šampanje i istoričar Četvrtog krstaškog rata, u svojim memoarima, opisuje utisak koji je Konstantinopolj ostavio na krstaše:

„Tu su oni na lađama i galijama i teretnim lađama imali potpun pogled na Konstantinopolj i tu uploviše u luku i ukotviše se. Sada, neka vam bude znano, oni koji nikad ranije ne videše Konstantinopolj posmatraše ga sa krajnjom zbiljom, jer nikad oni ne mišljaše da može na svetu postojati grad toliko bogat i oni zapaziše visoke bedeme i jake kule koji ga opasivahu i bogate dvorove i moćne crkve kojih bejaše toliko da niko ko ih očima video nije ne mogaše

poverovati u veličinu grada tog koji iznad svih drugih beše bezgraničan. I neka bude znano da ne beše čoveka takve hrabrosti koji zadrhtaše i to ne bi čudno jer nikada ne beše većeg poduhvata načinjenog od ljudi od postanka sveta”.

Katari su, što se pape Inokentija III ticalo, bili specifičan deo pravoslavnog romaliskog, odnosno vizantijskog miljea koji je trebalo u korenu saseći. Ništa bolje Papa nije mislio ni o Srbima pa se tako direktno umešao u izbor naslednika Stefana Nemanje: uz pomoć ugarskog kralja Emerika (Imre Árpád-házmagyar király) na čelo srpske države je 1202. g.n.e. doveo Vukana, a ne Stefana (nazvanog Prvovenčani) što je bila posmrtna želja Stefana Nemanje. Kada je Stefan, uz pomoć bugarskog cara Kalojana Asena (Калоя̀н Асѐн), uspeo da preuzme vlast u Srbiji Inokentije III (Innocentius III) je odbio da mu dodeli kraljevski venac - *вньць*, odnosno krunu *regium diadema* odbijajući tako da prizna staro srpsko kraljevstvo. Rim je već tada, *sans pardon*, pokazao svoj odnos prema Srbima i Vizantiji iz koje carica Irina (Ειρήνη) za srpskg kralja šalje vizantijsku carsku kapu *kaliptru* - optočenu samo najfinijim biserima i dragim kamenjem. Tek nakon ovoga papa Honorije III 1217. šalje *regium diadema* iz Rima želeći tako da zadrže Srbe pod svojim nadzorom što je odista i bilo sve do 6. decembra 1219. kada Stefan i njegov narod odbacuju svaku vezu sa katolicizmom i okreću se, uz blagoslov konstantinopoljskog patrijarha Manojla Haritopula (Μανουήλ Α΄ Σαραντηνός) - za sva vremena, pravoslavlju.

Na početku krstaškog pohoda region Langedok-Rusijon je imao najnapredniju umetnost, posebno književnost, i nauku tog doba. No, po okončanju krstaškog pohoda pa sve do danas to je pustara u svakom pogledu. Inače, na početku krstaškog pohoda Langedok-Rusijon nije bio pod potpunom vlašću Francuske već su njime vladali grofovi od Tuluza – *comtes de Toulouse*. Po završetku krstaškog pohoda region je očišćen od ljudi i to je, po svim važećim merilima, bio prvi genocid u istoriji Evrope, a počinjen je na zahtev pape Lucija III koji je novembra 1184. g.n.e. u Veneciji izdao bulu *Ad Abolendam* pozivajući na obračun sa Albižanima, odnosno Katarima. Njegovi naslednici Urban III, Grgur VIII, Klement III, Celestin III i Inokentije III su se zdušno zalagali za poštovanje bule pa je tako, na kraju, ubijeno više od stotinu hiljada ljudi. Ono što je interesantno za ovaj genocid, u istoriji poznat kao Albižanski krstaški rat (Expeditio sacra in Albigenses), je odsustvo vitezova templara na strani stanovnika Langedoka. Naime, još od svog osnivanja templari su se smatrali zaštitnicima provincije Langedok, a Bertrand de Blanšfor, četvrti veliki majstor, bio je iz katarske porodice i predvodio je vitezove Templa od 1153. do 1170. g.n.e. Intervencija templara usledila je tek 1244. g.n.e. i to ne u cilju zaštite malog broja preživelih stanovnika Langedoka već u nameri odbrane tvrđave Montsegur; iz tvrđave su templari odneli i u Škotsku preneli mnoga značajna dokumenta koja su do tog vremena bila u posedu Katara, a sa posebnom pažnjom su se odnosili prema u zlatu iskovanoj šestougaonoj

zvezdi. Šestougaona zvezda ili, Davidova” kako je danas mnogi nazivaju je, što se templara, a potom i masona tiče u stvari simboličko predstavljanje šestara i uglomera koji simbolizuje više biće - tvorca univerzuma.

Danas mnogi smatraju da je “Davidova” zvezda simbol judaizma što ona nikako nije jer je mnogi Jevreji odbacuju kao okultni simbol, a u budizmu, hinduizmu i đainizmu se može videti pored svastike, odnosno kukastog krsta - simbol sreće i blagostanja. Ova zvezda je, kako se danas prikazuje, zapravo sastavljen od dva simbola egipatskog porekla. Vrhovi ove zvezde (gornji i donji) su vrhovi dve piramide položene jedna na drugu. Piramida čiji je vrh usmerena na gore, a temelji na dole je egipatski simbol za moć kralja. Kralj svoju moć iskazuje na Zemlji ali se ona proteže do neba. S druge strane, piramida čiji je vrh usmeren na dole, a temelji na gore je, takođe, egipatski simbol ali sveštenika čija je moć ustanovljena na nebu i koja se proteže i na Zemlju. Ovaj heksagram je ustvari obeležje dvostrukog mesije: svešteničkog i kraljevskog i, kao takav, simbolizuje vladavinu celom zemljom u svih šest mogućih smerova: Sever, Jug, Istok, Zapad, gore i dole. Zbog svega ovoga nije ga moguće naći ni u jednoj od starih hebrejskih knjiga. U široj upotrebi u Evropi zvezdu je uvela Rimokatolička crkva 4. lateranskim koncilom 1215. kako bi sprečila polne odnose Jevreja i Hrišćana, a Jevreji je, kao sebi nešto svojstveno, prihvataju tek na prvom cionističkom kongresu u Bazelu 1897. godine kada biva usvojena kao grb cionističkog pokreta – Magen David (מָגֵן דָּוִד). Kada je 1948. osnovana jevrejska država - Izrael cionisti nameću svoj grb kao najvažniji nacionalni simbol koji će dominirati i državnom zastavom.

Iz Masilije, nakon što se Marija Magdalena udobno i sigurno smestila, Lazar se 37.g.n.e. vraća u Jerusalim. Kao verni sledbenik Jerusalimske crkve, odnosno kumranskog sveštenstva Lazar je bio veoma blizak sa Jakovom, bratom Isusa Hrista. Bio je i jedan od organizatora pobune protiv Rimljana, a kao jedan od poslednjih branilaca tvrdjave Masade, gine 15.aprila 74.g.n.e.

Josif iz Arimateje, nakon kraćeg zadržavanja u Masiliji, odlazi u Englesku i nastavlja da se bavi trgovinom. Ostaće u neraskidivim odnosima s judejskom kraljevskom porodicom, a njegovi potomci se, početkom drugog veka, čak orođuju s njom. Sahranjen je u Jerusalimu, u svojoj grobnici u Getsimanskom vrtu na samo par koraka od grobnice u kojoj je Isus bio smešten nakon skidanja sa Krsta.

Ješua svoje učenje nekoliko godina propoveda u Indiji, a potom se nastanjuje u Aleksandriji, koja sredinom prvog veka postaje jedan od intelektualno najjačinih centara sveta. Krajem pedesetih godina se definitivno vraća u Langedok ali ga, nakon Marijine smrti 73.g.n.e., napušta i odlazi u Palestinu gde i umire u svojoj 88. godini.

Početkom 38.g.n.e. u Masiliu dolazi da živi nekadašnji prokurator Palestine

Poncije Pilat. Kao dobar poznanik Porodice i njen odani prijatelj postaje rado viđen gost i čovek koji je Porodici obezbeđivao političku i svaku drugu vrstu podrške kod tadašnjih rimskih vlasti.

Ješua ben Josif je nesumnjivo bio harizmatska ličnost, čovek velike duhovne snage i, nakon što su Rimljani uništili celu Kumransku zajednicu 68. godine i pobili sve njene članove, ostao jedini živ poznavalac svih tajnih ceremonija Preobraženja, Vaskrsenja i mnogih drugih drevnih egipatskih misterija. Medjutim, ostaje istorijska činjenica da je za širenje njegovog pravog učenje i opstanak loze Davidove najviše učinila njegova supruga Marija Magdalena. O značaju Marije Magdalene najbolje su govorili mnogi pripadnici Sionskog priorata – tajne organizacije koju je ona i osnovala sa ciljem da se zaštiti i obezbedi opstanak i prosperitet judejske kraljevske loze.

Rimokatolici, kao navodni baštinici Hristovog učenja, su sva osporavanja sopstvenih učenja karakterisali kao jeres. Iako su se među sobom razlikovale u pojedinim teološkim pojedinostima, sve tzv. jeresi su decidno odbacivale jerarhijsko ustrojstvo Rima, sve su na Isusa Hrista gledale kao na smrtnog čoveka, tretirale ga kao proroka i sve su prednost davale ličnom prosvetljenju u odnosu na slepo klanjanje veri. Jedan od najpoznatijih naslednika izvornog Hristovog učenja bio je čovek po imenu Mani (مانی, na persijskom).

Mani je rodjen 214.g.n.e. u okolini Bagdada, a već 240.g.n.e. je bio poznat po svom duhovnom isceliteljstvu i isterivanju demona. Verovao je u reinkarnaciju, tvrdio je da uvek postoji i da će uvek postojati jedna prosvećena klasa ljudi među kojima će posebno biti značajni “pomazani pojedinci”. Mani je, kao i mnogi drugi, tvrdio da Isus nije pogubljen na krstu i da je hrišćanstvo lažna teologija. Njegove škole, koje su vodili njegovi sledbenici, bile su naročito aktivne i uticajne na jugu Francuske i u Španiji. Čuveni albižanski krstaški pohod bio je, pored ostalog, usmeren i na uništenje maniheizma tog doba.

Druga najznačajnija jeres bila je ona koju je, nakon Manijevog pogubljenja, širio Arije (Arius, rođen oko 250. u Libiji). Bio je sveštenik u Aleksandriji gde je živeo i delovao od 318. do 336.g.n.e. Suština njegovih propovedi bila je da Isus Hristos nije isto što i Bog već da je on smrtan čovek i da je kao takav umro prirodnom smrću kad mu je došlo vreme. Suprotstavljajući hrišćanstvu autentičnu jevrejsku veru on *de facto* uvodi hrišćanstvo u jevrejske okvire. Protiv Arijevog “bogohuljenja” prvi je ustao Aleksandar Aleksandrijski (Αλέξανδρος Αλεξανδρείας) episkop Aleksandrije koji je od Arija zatražio da odmah prizna Sveto trojstvo: Bog otac – tvorac neba i zemlje, Bog sin – spasitelj čovečanstva i Sveti Duh - treća Božja osoba koja ljudima daje Božje vrline i krepost. Arije nije odustajao od svog učenja pa car Konstantin, nastojeći da spreči veće raskole u Crkvi, odlučuje da se ovo pitanje raspravi na Prvom vaseljenskom saboru koji je održan u Nikeji 325. godine. Na saboru je

došlo do žestokih rasprava po pitanju prirode samog Hrista. Tako je, u svom krajnje emotivnom nastupu, Nikola iz Likije (Νικόλαος), kasnije poznat kao sveti Nikola, fizički napao Arija, nakon čega je udaljen iz raskošne dvorane carske palate gde se sabor održavao. Nikola je udaljen, aArije raščinjen, proglašen jeretikom, proklet i izbačen sa sabora na ulicu gde je ubrzo umro od otrova koji je pre toga na silu popio. Kako je Konstantin sve odluke sabora proglasio carskim zakonima, pristalice Arija su od tada postali državni neprijatelj, a prve žrtve su bili episkopi Sekundom Ptolimediski, Teon Marmarički i Jevsevije Nikomidijski.

Među najodanijim i najiskrenijim pristalicama arijanizma su bili Goti i Vizigoti. Prilikom pljačke Rima 480.g.n.e. Vizigoti su, iz poštovanja prema Ariju, poštedeli sve hrišćanske crkve. Tokom vladavine Vizigota arijanizam je posato dominantan oblik hrišćanstva u Španiji, u oblasti Pirineja i južnoj Francuskoj. Kao najuvažavanija jevrejska porodica u južnoj Francuskoj, porodica Ješue ben Josifa uvek je imala poseban tretman od strane vizigotskih vladara. Dinastičkim brakovima Porodica se orodila s vizigotskim plemstvom (Alarih I, Ataulf, Valija, Teodorih I i II, Eurih...), a iz njihovih kasnijih bračnih veza s Francima nastala je čuvena loza Merovinga (Merovej, Hilderih I, Hlodoveh I i njegovi sinovi...).

Poglavlje osmo
MEROVINZI

Istorija Francuske je ustvari saga o tri velike dinastije: Merovinške, Karolinške i Kaptinske. Ove tri dinastije su stvorile osnove svih državotvornih institucija i osnovne teritorijalne pretpostavke današnje Francuske.

U vreme kada se Porodica iz Jerusalima doselila u Marsej velikim područjima Evrope vladalo je Rimsko carstvo. Da bi kontrolisali ova velika prostranstva Rimljani su sklapali mnoge ugovore o saradnji s lokalnim plemenima. Ona su tako postajala saveznici Rima i obezbeđivala mu supremaciju na osvojenim teritorijama. Jedan od takvih saveza Rimljani su stvorili i s germanskim plemenom Zapadnim Gotima, odnosno Vizigotima kako se najčešće nazivaju. Zapadni Goti su ispovedali arijenizam i ako im je nešto smetalo u Rimskom carstu onda je to bilo njegovo papstvo.

Rimske pape su još od početka IV veka nastojale da ostvare dobre odnose sa Vizigotima ali su oni odbijali sve kontakte sa papama čvrsto ispovedajući arijenizam. Rimsko carstvo je bilo papska tvrđava ali je vizigotski kralj Alarik I (Alareiks) 410. g.n.e. upao u Rim i kompletno ga opustošio. Papa Inokentije I nije bio samo opljačkan nego i na smrt prestravljen pa pokušava da sa Vizigotima uspostavi kakve takve odnose. Međutim, novi vizigotski kralj Atalf (Athavulf) je odbio svaki kontakt sa papskim emisarima smatrajući da su tvorci hrišćanstva Petar i Pavle krivotvorili učenje Ješue ben Josifa, a da se Hristovo učenje i poruke najbolje iskazuju u arijanizmu. U nemogućnosti da ostvari saradnju sa Vizigotima, a sve više sumnjajući u moć Rimskog carstva pape su se jedno vreme primirile i tek se papa Simah (Symmacus) krajem V veka za pomoć obratio jednom novom i narastajućem carstvu Merovinga.

Na čelo Vizigota 485. godine dolazi Alarik II, koji se 507. godine kod Vulija, Francuska upušta u bitku sa franačkim kraljem Klovisom I (Clovis I). Vizigoti su bili potpuno potučeni, a Alarik je poginuo. Klovis preuzima sve

njihove teritorije, osim onih u Septimaniji i Španije u kojima Vizigoti nastavljaju sa ispovedanjem arijenizma i proterivanjem Jevreja. Dva veka kasnije - 711. godine mavarski vojskovođa Tarik Ibn Zijad u bici na reci Gvadaleti pobeđuje vizigotskog kralja Roderika. U narednih pet godina Mavri su osvojili celo Iberijsko poluostrvo, a preživelo vizigotsko plemstvo se spaslo povlačenjem kod Merovinga. Bio je to kraj jednog od najpoznatijih plemena Evrope tog vremena i glavnog nosioca arijanske vere.

Pobedom Klovisa nad Zapadnim Gotima na scenu Francuske i Evrope stupa Merovinška dinastija (Mérovingiens dynastie), koja je vladala od VI do sredine VIII veka, odnosno od Klovisa I (Clovis Ier 481.-511.) do Čildrika III (Childéric III^{er} 743.-751.). Merovinška dinastija nosi ime po Klovisovom dedi Merovi koji je bio franački kralj i čije ime *Mérovée*, izgovarano na francuskom, znači *majka od preko*. Mnogi veruju da se ovako naglašeno izgovaranje imena merovinške dinastije činilo s namerom da se naglasi veza dinastije sa Marijom Magdalenom koja se odmah po stupanju na francusko tle porodila i postala *majka*. Inače, zaštitni znak Merovinške dinastije bio je stilizovani cvet Irisa – *fleur de lys*, čije je seme iz Svete Zemlje gde samoniklo raste u Evropu svojevremeno donela Marija Magdalena. *Fleur de lys* sa tri latice francuske kraljevske kuće jeste simbol svega muškog i grafički je prikaz svečanosti obrezivanja u kome su sadržana sva obećanja koja je Bog dao Izraelu i kući Davidovoj.

Gregorije Turski (Grégoire de Tours) je prvi pisac u trilogiji merovinške istoriografije. Njegovo pravo prezime je *Florentius* međutim, u ranoj mladosti ga sam menja u Turski u znak poštovanja prema jednom od svojih predaka - episkopu Tura. Rođen je 539. godine u provinciji Overnj (Auvergne), u gradu Klermon-Feran (Clermont-Ferrand), a poticao je iz aristokratske, senatske porodice.O njegovom obrazovanju su se starali, pošto je rano izgubio oca, njegov stric Gal, episkop Klermona, a zatim Avit koji je nasledio Gala na mestu episkopa Klermona. Pored ova dva episkopa o Grgurovom obrazovanju se starao i njegov ujak Uefronije koga je Grgur i nasledio na mestu episkopa Tura kada je ovaj preminuo 573. godine. Najznačajnije Grgurovo delo jeste *Historia ecclesiastica Francorum* ili *Crkvena istorija Franaka* u kojoj, u najvećoj meri govori i merovinškim vladarima i istoriji ove kraljevske dinastije.

Pseudo-Fredegareva hronika je drugi po redu istorijski spis o Merovinzima i predstavlja najvažniji izvor za istoriju Franačke države i susednih naroda u VII veku i pripada trilogiji merovinške istoriografije. Pronađena je u XVI veku. Prvo se verovalo da je njen autor neustrijski opat Fredegar (Frédégaire). Međutim, docnije je utvrđeno da su autori ove hronike sa početka VIII veka tri monaha i to dvojica iz Burgundije, a treći iz Meca. Kako se prava imena monaha nikada nisu saznala očuvao se prvobitni naziv ovog spisa uz prefiks “pseudo”. Pseudo-Fredegareva hronika daje pregled događaja do treće decenije

8. veka. Hronika je značajna kao izvor za onaj period franačke istorije za koji je sačuvan mali broj dokumenata. Pruža svedočanstvo o Slovenima, knezu Samu, Dagobertu I i Arnulfinzima.

Liber Historiae Francorum je treći po redu spis o merovinškoj dinastiji i kao takav ripada trilogiji merovinške istoriografije. Ova istorija Franaka napisana je od strane nepoznatog monaha 727. godine u u Neustriji. Napisana je na latinskom, a značajna je jer daje obilje informacija o Merovinzima i stanju na njihovom dvoru sa kraja VI i početka VII veka.

Veliki anali manastira Lorš ili *Annales Laurissenses maiores* su, pored trilogije merovinške dinastije, možda najznačajniji pojedinačni spis koji precizno i pedantno beleži podatke o prvoj dinastiji koja je stvarala francusku državu. Veliki anali čiji je prvi deo sačinio monah iz lične pratnje Karla Velikog, a okončao franački istoričar Ajnhard (Einhard), daju pregled događaja od 741. pa sve do 829. godine. Pretpostavlja se da je Ajnhard izlaganje prekinio 829. godinom pošto ga je napustila svaka nada u obnovu jedinstva franačke države. Veliki anali manastira Lorš su prvi zapadni izvor koji razlikuje slovenske narode pri čemu se *explicite* pominju Srbi koji naseljavaju Dalmaciju.

Na osnovu raspoloživih istorijskih knjiga o Merovinzima lako je uočiti da se zajedno sa širenjem teritorije na kojima su oni upravljali pojavila potreba za povećanjem broja kvalifikovanih državnih službenika. Najveći broj pismenih i obrazovanih ljudi na jugu Francuske i tzv. Španske krajine je bilo među Jevrejima pa oni tako ubrzo postaju vrlo značajni u dvorskoj administraciji. Uzimanje Jevreja u državnu službu nije bilo uobičajeno za Evropu tog vremena. Međutim, Merovinzi među kojima je bilo dosta imena kao što su Samson, Solomon, Elizar, Jakov, Josif i sl. nisu ni najmanje marili za to. Naprotiv.

U Merovinškoj kraljevskoj kući, i njoj bliskim porodicama, nosila se duga kosa s razdeljkom po sredini glave. Zog toga su bili često nazivani i *reges criniti* – dugokosi kraljevi. Merovinzi su iz nekog razloga verovali da duga kosa daje posebnu moć i nikad je nisu skraćivali. Međutim, nešto drugo je veoma interesantno i važno za ovu dinastiju. Godine 496. g.n.e. Rimokatolička crkva je sklopila poseban *Contractus* (ugovor) sa ovom kraljevskom kućom. Ugovorom su se Rimske pape obavezale da ”za sva vremena poštuju merovinšku krv i lozu”. Rim je Klovisu priznao status *Novus Constantinus* što je, zapravo značilo da mu se priznaje pravo da vlada svim teritorijama nekadašnjeg Svetog rimskog carstva. Drugim rečima, Rim je Klovisa priznao za prvog i najvećeg među svim vladarima na svetu. Ovde je interesantno napomenuti da je priznanje Klovisa za kralja od strane Rima usledilo i pored činjenice da ga papski legat nije krunisao niti je on od Pape primio kraljevske insignije što je inače bila obaveza za sve druge vladare.

Merovinzi su, kao ni jedna kraljevska kuća pre ili posle njih, na svoje kraljevstvo gledali kao na porodičnu baštinu i nisu priznavali nikakve privilegije drugim rodovimaa, ni po rođenju, ni po čemu drugom.

Merovinški kraljevski dvor je bio centar državne uprave odakle je kralj upravljao celokupnom teritorijom na koju je polagao pravo. Kralj je imao apsolutnu sudsku vlast ali ju je najčešće prenosio na Dvorski sud. Vlasteoske porodice predstavljale su najbližu kraljevu okolinu i u okviru njih su postojale dve vrste podanika: *Leudi* - pripadnici vlastele koje je kralj birao za najviše činovnike i koji su jedini mogli da mu se lično približe i *anstrustioni* – oružana pratnja kralja, odnosno prvi krug njegovog obezbeđenja. I *leudi* i *anstrustioni* morali su da polože doživotnu zakletvu na vernost kralju od koje ih je kasnije samo smrt mogla osloboditi. Posebnu kategoriju ljudi kod merovinga su pretstavljali oni koji su bili birani za vršenje vojne službe.Kralj je njima davao *beneficij* što je zapravo deo teritorije sa sve seljacima koji su na njoj radili, a oni su za uzvrat morali uvek da budu pripravni za stavljanje pod oružje u službi kralja. Posebnu kategoriju ljudi su pretstavljali i oni kojima je kralj davao *imunitet* što je pretstavljalo zaštitu njihovih poseda od saamog kralja i njegove administracije. Naime, teritorija u posedu osoba koje su od kralja dobile povelju o *imunitetu* bile su nedostupne državnim činovnicima koji nisu smeli na nju da kroče. Na takvim teritorijama postojala je posebna sudska i upravna vlast, a nosilac imuniteta imao je čak pravo da prihode te teritorije preusmeri sa kraljeve u ličnu blagajnu.

Na svo stanovništvo, bilo Romane bilo Franke, merovinški kralj je gledao kao na ljude koji su od njega lično zavisni. Najbliže kraljeve agente, pomoćni personal njegovog dvora, činile su njegove provbitne lične sluge – ministerijalci, birani iz redova robova ili oslobođenih. Tako se činovnik koji je prvobitno stajao na čelu državne uprave zvao senešal (od *senescalus* – stariji rob) ili majordom (*maior domus* – upravnik imanja). Na dvoru je funkcionisala i kancelarija za izdavanje isprava, sklapanje mira i slanje pisama. Posebno mesto u okviru dvorske hijerarhije pripadalo je rizničaru koji je uvek pratio kraljevsku riznicu, koja je inače bila pokretna. Interesantno je da merovinzi nikada nisu pravili razliku između svoje i državne riznice, odnosno sav novac u državnoj kasi su smatrali ličnim bogatstvom.

Klovisa je početkom VI v.n.e. miropomazan od jednog sveštenika iz Langedoka i Rim je, bez sumnje, znao da je Klovis baštinik Davidove loze. Činjenica da je miropomazanje bilo obavljeno na način i na dan kada je Jovan Krstitelj miropomazao Isusa Hrista, Rimu je bila dovoljna da uspostavi posebne odnose s Merovinškom dinastijom. Pri tome, jedino na čemu je Rim u *Contractusu* insistirao bila je da Klovis zvanično uzme rimokatoličko hrišćanstvo za veru, i da Ugovor ostane “tajni dogovor dve vlasti”. Da bi osigurao svoju dinastiju, oduvek za intrige i spletke spremnog Rima, Klovis je prešao u hrišćanstvo, mada ga nikad nije prihvatio niti iskreno odobravao. Na

Klovisovu odluku da prihvati *Contractus* dosta je uticala i njegova žena, fanatična katolikinja, ćerka kralja Burgundije Hilperika (Chilperic II), prelepa Klotilda (Clothilde).

Odmah po stupanju na presto Klovis je otpočeo seriju ratova sa ciljem da uvećava svoje kraljevstvo. Niz uspešnih bitaka doveli su do značajnog uvećanja njegovog kraljevstva. Kako je na novoosvojenim teritorijama bilo dosta hrišćana, kako je i njegova supruga bila hrišćanka, i kako je papa Feliks III (Felix III)od njega zahtevao da pređe u hrišćanstvo Klovis je, krajnje pragmatično, odlučio da primi hrišćansku veru. Ovim krštenjem Klovis je obezbedio mir među svojim podanicima i osigurao, kako je mislio, dodatnu podršku za svoju dinastiju. Papa je slavio ovo preobraćanje, a zbog svojih zasluga za Klovisov prelazak u hrišćanstvo, Klotilda je kasnije kanonizovana od strane Rima.

Klovisova odluka da primi veru u Hrista za Rim je bilo od posebnog značaja. Krajem V veka položaj Rimske crkve je bio krajnje nezavidan, a papin položaj među evropskim plemstvom nije bio ni po čemu posebno uvažavan. Naime, već krajem IV veka rimski biskupi sebe nazivaju papama, međutim njihov status i položaj su bili isti kao i bilo kog drugog biskupa bilo koje druge crkve. Šta više, Rimska crkva sve do kraja V veka nije bila ništa značajnija ni uticajnija nego arijanizam koji je ona smatrala za jeres. Rimu je stoga bila preko potrebna podrška jednog snažnog i uticajnog evropskog vladara. Njenoj nebeskoj vlasti je bila neophodna ovozemaljska sila koja bi je zaštitila i promovisala.

U svakom slučaju, izmedju Rima i Klovisa je krajem V veka sklopljen sporazum po kome je Klovis od Rima dobio titulu *Novus Constantinus* što je, drugim rečima, značilo da vlada Svetim rimskim carstvom. Klovis I je, sa svoje strane, trebalo da osigura opstanak crkve i da joj obezbedi vrhovnu duhovnu vlast na Zapadu. Ovaj sporazum i njegovo ostvarenje su jedan od najvažnijih momenata u hrišćanskoj istoriji. Udareni su temelji novog Rimskog carstva – hrišćanskog carstva čija su dva stuba bili rimska crkva i merovinška dinastija. Rim je bio duhovni autoritet, a Merovinzi svetovni. Ovim ugovorom sklopljen je neraskidiv savez izmedju crkve i države, koje su se obavezale na njegovo neprekidno poštovanje. Međutim, Rim je, čim je osigurao svoje pozicije u Evropi, prekršio ovaj savez pomogavši, a verovatno i organizovavši, ubistvo merovinškog kralja Dagoberta II (Dagobert II ili saint Dagobert).

Merovinška dinastija se razvijala, u svakom pogledu, sve do ubistva njenog, možda najčuvenijeg, kralja Dagoberta II. On je 679.g.n.e. ubijen od strane pripadnika judejske karolinške porodice koja je služila na njegovom dvoru, a uz odobrenje i podsticaj Rima. Za novog vladara Francuske krunisan je, po svim protokolima Rima, Pipin II. U znak zahvalnosti papi Agatu za podršku u ubijanju Dagoberta II i dolasku na presto, Pipin II okuplja moćnu vojsku sa

kojom upada u Italiju i pobeđuje tadašnje papske neprijatelje Lombardijce. Teritorije Lombardije koje je Pipin II predao Papi će kasnije postati temelj papske države.

Pre nego što je ubijen, Dagobert II je na sigurno sklonio svog sina i naslednika Sigberta IV. Naime, Dagobert je bio obavešten o odluci rimokatoličke crkve da pogazi ugovor s merovinškom dinastijom od 496. g.n.e. i da ga, shodno toj odluci, ubije uz pomoć visokih dvorjana iz porodice Karolinga. Znajući da će, ako uspeju da ga ubiju, sigurno ubiti i njegovog sina on ga januara 679.g.n.e. šalje u Razes, Langedok kod oca njegove supruge Žizele, odnosno Sigbertovog dede. Sigbert je dobio titulu vojvode od Razea i grofa od Redea. Rede je zapravo bio tadašnji naziv za gradić Rene-le-Šato u provinciji Langedok-Rusijon. Sigbert IV je umro 758.g.n.e., a njegovi naslednici su uzeli prezime Plant-Ard. Iz krvne linije Sigberta IV, nakon nekoliko vekova, na istorijsku scenu stupa porodica Blanšfor, iz koje potiče i veliki majstor Templara Bernar de Blanšfor. Značaj ove porodice može se sagledati i iz činjenice da je Prvi krstaški rat predvodio Bernarov potomak Žofri de Božon. Ovde je interesantno napomenuti da je iz iste krvne linije i papa Klement V (Bertrand de Got, kršteno ime) koji je odigrao značajnu ulogu u uništavanju Templara i njihove vojno-finansijske organizacije u čuvenom procesu - *Le procès de l'ordre du Temple*.

Od ubistva Dagoberta II 679. Merovinška dinastija je samo nominalno vladala Francuskom, a stvarnu vlast su preuzeli članovi Karolinške porodice. Od 687. svu vlast u kraljevstvu Merovinga ima Pipin II, a nakon njegove smrti 714. vlast dele njegova dva sina, da bi već 725. svu vlast u kraljevstvu preuzeo Šarl Martel, njegovo vanbračno dete. Karlo Martel se pokazao dostojnim naslednikom svog oca. Učvrvrstivši se na položaju *maior domus*-a, na presto je doveo Teodoriha III, pripadnika dinastije Meroving. Teodorih III je samo formalno bio kralj Franaka dok je pravu vlast posedovao sam Karlo Martel. Kako bi osigurao svoju vlast ali i nastavio sa vojnim osvajanjima Martel je pristupio reformi vojske pri čemu je posebnu pažnju posvetio razvoju konjice. Kako su mu za ovu reformu bila potrebna ogromna finansijska sredstva on je jednostavno izvršio konfiskaciju velikih crkvenih imanja.

Najveći vojni uspeh Martela vezuje se za pokoravanje Akvitanije 732. i Provanse 739. godine. Naime, 732. akvitanski vojvoda Eudo poziva u pomoć Martela radi zajedničke borbe protiv Arapa iz severne Afrike. Arapi su se 711. godine iskrcali na obale južne Španije i posle bitke kod *Jerez de la Frontera* su srušili Vizigotsko kraljevstvo i time postali gospodari Španije. Godine 717. osvajaju oblast Septimanije, a 732. ugrožavaju i Akvitaniju. Do odlučujuće bitke između Karla Martela i Akvitanaca sa jedne i Arapa sa druge strane, došlo je kod Poatjea 732. Martel je uspeo da porazi Arape i tako zaustavi njihov do tada odlučan prodor ka ostatku Evrope ali je tom prilikom pod svoju vlast stavio i Akvitaniju koja je bez otpora priznala vrhovnu vlast Franaka.

Očekujući da je nakon iscrpljujućih sukoba sa Arapima i započetih sukoba sa Sasima Martel doveo svoje vojne i finansijske potencijale do granica pucanja separatistički nastrojene vojvode Provanse 739. godine otpočinju rat protiv Martela ali u pomoć zovu i Arape koji su bili više nego voljni da mu se osvete za sve ranije poraze. Arapska vojska je odmah krenula uz Ronu nadajući se da će lako potući Martelove snage koje su se već dobrano iscrpele na severu gde su ratovale protiv Sasa. No, tada je Martel pokazao da je pored unapređenja vojske unapredio i diplomatiju nekadašnje merovinške države: u pomoć pozvao langobardskog kralja Liutpranda (712 - 744) koji je, uz faktor iznenađenja, relativno lako porazio Arape ostavljajući Martelu posao pokoravanja Provanse.

Godine 737. umire legitimni merovinški kralj Teodorih III, a Karlo Martel odbija da na presto makar i *pro forma* dovede novog kralja. Nastavio je sam da vlada u svojstvu *maior domus* ali je tako *de facto* stavio tačku na merovinšku dinastiju. Neposredno pred smrt (741) državu je podelio među svoja dva sina: Karlomana i Pipina Malog. Vlast nad Austrazijom poverio je svom sinu Karlomanu, a vlast nad Neustrijom, Burgundijom i Provansom svom sinu Pipinu Malom.

Da bi ozakonili svoju vlast, Karloman i Pipin Mali su uzeli jednog dečaka iz kraljevske kuće Merovinga i doveli ga na presto pod imenom Hilderik III. Braća su zajedno vladala do 747. godine, kada se Karloman povukao u Italiju, u jedan samostan. Ovim je Pipin Mali ostao jedini pravi vladar Franaka. No, kako je bio samo *de facto* ali ne i *de iure* vladar Pipin Mali 750. godine odašilje pismo papi Zahariju u kome mu postavlja pitanje da li kraljevski naslov treba da nosi onaj koji nema moć ili onaj koji je sposoban da upravlja državom i ima svu vlast. Rim koji je odavno zazirao od merovinške dinastije je bio više nego spreman da iznese svoje mišljenje po kome kralj treba da bude onaj koji uživa pravu vlast. Uzimajući papin odgovor zdravo za gotovo Pipin Mali je sa vlasti svrgao Hilderika III i poslao ga u manastir. Odmah nakon toga - 751. godine, sazvao je sabor velikaša u Soasonu koji ga je proglasio kraljem Franaka dok ga je Bonifacije, episkop Majnca, odmah potom krunisao i miropomazao. Ovim krunisanjem počinje zvanični period vladavine Karolinške dinastije, druge francuske dinastije.

Papa Zaharije je od jednog majerdomusa stvorio kralja ali je, za uzvrat, nekadašnji majerdomus od jednog pape stvorio ne samo duhovnog već i svetovonog vladara. Naime, godine 751. langobardski kralj Aistulf je zauzeo Ravenski egzarhat, a već 753. je odlučio da zauzme i Rim što je uplašilo papu Stefan II (752 - 757) pa je pobegao iz Rim u pratnji franačkog poslanstva. Narednih godinu dana papa provodi na dvoru Pipina Malog u Pontionu i tada odlučuje da ponovo ali ovoga puta lično kruniše Pipina Malog, a njegova dva sina miropomaže. To je bio prvi ali i poslednji put da papa nekog civila kruniše. Šta više, papa je Pipinu dodelio i titulu *patricius Romanorum*. Nakon ovog svečanog čina krunisanja u katedrali *Cathédrale royale de Saint-Denis*

papa i Pipin Mali se sastaju u Kersiju gde se Pipin obavezuje tzv. *Kersijskim obećanjem* (Traité de Quierzy) da pomogne papi u borbi protiv Langobarda i da će mu vratiti sve stare počasti i imanja. Godine 756. franačka vojska je upala u severnu Italiju i ubrzo opkolila longobardskog kralja Aistulfa, koji nakon toga prihvata da papi prepusti Ravenu i Rim, kao i da prizna vrhovnu vlast Franaka. Tako je papa postao i svetovni vladar.

Neposredno pre svoje smrti 768. Pipin Mali upravu nad Austrazijom i Neustrijom poverava je sinu Šarlu, a upravu nad Burgundijom, Provansom i Septimanijom sinu Šarlomanu. No, kako je Šarloman preminuo 771. godine Šarl je jednostavno preoteo njegove teritorije iako su ove po zakonu pripadale njegovim sinovima. Karl (Charles Ier le Grand ili Karl der Große) je jednom serijom uspešnih ratova proširio franačku vlast na celu Galiju, Bavariju, Lombardiju i Saksoniju, a vladao je i dobrim delom centralne Italije. U savremenoj istoriji Šarl se najčešće naziva Karlom Velikim, a njegovo kraljevstvo se zvalo i **Prvi rajh** i obuhvatalo je teritorije koje danas poznajemo kao Francusku, Holandiju, Belgiju, Luksemburg, veći deo Nemačke, Austriju i delove Španije i Italije.

Godine 774. Karlo je došao u Rim gde ga je primio Papa i odmah imenovao za patricija, a Karlo je, velikodušno, papi potvrdio pravo na *Patrimonium Sancti Petri*, odnosno povelju iz 756. godine koju je izdao njegov otac i kojom se kao papski posedi smatraju Ravenski egzarhat, Rimski dukat, Veneciju i Istar. Leta 774. Karlo je na bojnom polju porazio Langobardskog kralja Deziderija, konfinirao ga u jedan manastir i odmah potom se sa njegovom krunom na glavi proglasio za *Rex Francorum et Langobardorum*. Rim koji je bezrezervno pružao sve vreme podršku Karlu je poželeo i sam da se malo proširi pa je tako papa 780. godine pokušao svojoj zemaljskoj vlasti pripojiti i teritorije Toskane, Spoleta, Beneventa i Korzike. Međutim, Karlu se ove papske pretenzije ni malo nisu dopale pa je lično došao u Rim da to kaže papi i da odmah potom za kralja Italije imenuje svog sina Pipina.

Karlo je veoma vodio računa da svoje odnose sa Rimom ni na koji način ne pokvari mada nije dozvaljavao da papske ambicije upliću u njegove planove. Ove veze najmoćnije svetovne vlasti i Rima su bile toliko čvrste da je papa Lav III na Božić 25. decembra 800. godine u crkvi svetog Petra krunisao Karla u cara Zapadnog rimskog carstva. Ovo carsko krštenje je od svih krštenja koje su pape do tada obavile bilo politički najkontroverznije i za istoriju novog sveta najvažnije. Naime, za tadašnju Evropu postojalo je samo jedno carstvo i jedna hrišćanska crkva. Romejsko carstvo, odnosno Vizantija je smatrana jedinim zakonitim carstvom; Novim Rimom koji je nasledio staru Rimsku imperiju. Krunisanjem Karla za cara prekinut je vekovni red pri čemu se Rim iskreno nadao da će Franačka zameniti Vizantiju. Svestan činjenice da bez priznanja Vizantije papsko krunisanje neće biti opšteprihvaćeno Karlo 802. šalje izaslanstvo u Konstantinopolj carici Irini (Ειρήνη) sa ponudom za brak,

što bi i *de iure* dovelo do ujedinjenja Istoka i Zapada. Međutim, odmah pošto je Karlovo izaslanstvo stiglo u Konstantinopolj, Irina biva svrgnuta sa vlasti, a novi car postaje Nićifor (Νικηφόρος Α' ,802 - 811), koji je inače bio poznat po svojoj odbojnosti kako prema papi tako i Francima. Nakon ovoga *de facto* počinju paralelno postoje i funkcionišu dva carstva: jedno na Istoku i jedno na Zapadu.

Ljut zbog neuspeha svoje misije u Konstantinopolju i činjenice da je Nićifor bio umešan u svrgavanje Irine koja je, nezvanično već bila prihvatila njegovu bračnu ponudu, Karlo počinje da podstiče neprijatelje Romejskog carstva, odnosno Vizantije. Tako je u sukobu kod Pliske sa bugarskom vojskom car Nićifor ubijen, a obesni bugarski kan Krum (rodom Tatar) je od njegove lobanje napravio pehar. Nakon toga Karlo preduzima direktne napade na gotovo nebranjene vizantijske posede: prvo zauzima Istru i Dalmaciju, a 810. godine i Veneciju. Pod uslovom vraćanja ovih teritorija Romejskom carstvu, car Mihailo Rangabe (Μιχαήλ Α΄ Ραγγαβέ, 811 - 813) je 812. godine preko izaslanika u Ahenu priznao Karla za *vasilevsa* što je značilo da od tada i formalno postoje dva carstva. Mada je Karlo od Mihaila priznat samo za cara ali ne i za rimskog cara, ipak je on ovim svojim priznanjem otvorio vrata Rimu da postavi pitanje opstanka daljeg isključivo romejskog tj. vizantiskog pravo na celokupno rimsko nasleđe. Mnogi istoričari tretiraju trenutak priznavanja carske titule Karlu od strane Romejskog carstva za pravi početak srednjeg veka.

Želeći da se svetu prikaže u što je moguće glamuroznijem svetlu Karlo je počeo da kopira romejske careve i to prvenstveno podižući niz velelepnih zamkova i crkava u Ahenu, Ingelhajmu, Nimvegenu, Vormsu i drugim mestima. Tako je Karlov dvorac u Ahenu bio kopija dvorca Teodoriha Ostrogotskog u Raveni, a kapela u istom gradu je bila ništa više nego kopija osmougaone crkve sa kupolom sv. Vitala u Raveni. Nažalost, većina karolinških građevina podignuta je od drveta tako da su gotovo sve propale. Sam Karlo se veoma trudio da podigne nivo svog obrazovanja kako bi, i na tom planu, bio što bliži romejskim vladarima. Tako je na svoj dvor doveo nekolicinu najučenijih ljudi među kojima i monaha Alkuina, episkopa orleanskog Gota Teodulfa, pisca Pavla Đakona i dr. No, i pored njihovih znatnih napora Karlo nikada nije naučio da piše ali se zato mogao pohvaliti da zna govoriti latinskim.

Da bi rešio pitanje nasleđa, Karlo Veliki je 806. godine državu podelio između svoja tri sina. Međutim, kako su dvojica umrla još za Karlova života, Karlo je 813. godine u Ahenu za cara krunisao svog jedino preživelog sina Ludviga (Ludwig der Fromme). Tom prilikom doneta je odluka da Bernard, Karlov unuk i Pipinov sin, postane kralj Italije. Ludvig je stupio na presto 814. godine nakon Karlove smrti. Bio je znatno obrazovaniji od oca ali mu je nedostajala Karlova odlučnost tako da je ubrzo pao pod uticaj sveštenstva što

je Rim odmah iskoristio. Tako mu papa Lav III nije položio podaničku zakletvu, a potenje pape od njega više nisu tražile carsku potvrdu za svoj izbor. Napokon, papa Paskal I dobio je od Ludviga potvrdu kojom se Rim izuzimao iz jurisdikcije carske vlasti što je značilo da franački car više nije imao pravo da se meša u izbor papa i papske poslove.

Godine 817., na predlog sveštenstva, u izboru franačkih kraljeva uspostavljen je sistem primogeniture što je značilo da se država više nije delila između vladarevih sinova. Sada je samo najstariji sin mogao naslediti carsku vlast, dok su ostali sinovi bili predviđeni za zavisne vladare. U skladu sa ovim Ludviga je trebao naslediti najstariji sin Lotar dok bi srednji sin Pipin dobio upravu nad Akvitanijom, a najmlađi Ludvig upravu nad Bavarskom.

Lotar (Lothar I.) se, za razliku od svog oca, pokazao pobornikom jake carske vlasti koja ne trpi uplitanja sveštenstva u državne poslove. Kako bi sputao sve veće ambicije Rima on 824. godine objavljuje *Konstitution Lothars* kojom ograničava vlast papa tako što im daje pravo da same biraju i postavljaju visoke državne činovnike u svojoj papskoj državi ali tek nakon što za to pribave carsku saglasnot. Rim je bio nezadovoljan ali i nesposoban da se direktno suprotstavi carkoj odluci. No, situacija se bitno promenila nakon što je Ludvig 823. dobio još jednog sina Karla koji će za života postati poznat pod nazivom Karlo Ćelavi (Karl II., der Kahle). Na sugestije sveštenstva Ludvig svoga sina iz drugog braka Karla unosi 829. godine u testament i daje mu Alemaniju, Alzas, Rečij i deo Burgundije koje su do tada pripadale Lotaru. Ova Ludvigova odluka je, kako se Rim i nadao, izazvala nezadovoljstvo njegovih starijih sinova i dovela do sukoba oca i sinova koji će 830. izvršiti državni udar i poništiti dopunu testamenta. Ludvig je od tada pa sve do svoje smrti 840. živeo u kućnom pritvoru okružen mnogobrojnim sveštenstvom.

Odmah nakon smrti oca Ludviga 840. Lotar odlučuje da poništi očev testament i objedini celokupno carstvo. Naravno, ovakvoj odluci su se suprotstavila njegova braća koja su ga 841. godine u bici kod Oksera do nogu potukla. Tom prilikom braća su se zaklela da će se protiv Lotara boriti sve do njegovog uništenja. Ludvig Nemački (Ludwig II., der Deutsche) je zakletvu izgovorio na romanskom da bi ga razumela Karlova vojska, a Karlo na nemačkom da bi ga razumela Ludvigova vojska. Potom su se obe vojske obavezle da će napustiti svoje gospodare ako prekrše zadatu reč.

Godine 842. Ludvig Nemački i Karlo Ćelavi su među sobom podelili Lotarove posede ostavivši mu samo posede u Italiji. Lotaru je dozvoljeno da zadrži carsko dostojanstvo ali ono *de facto* više ništa nije predstavljalo. Ludvig Nemački je dobio zemlje koje su se prostirale istočno od Rajne, sa biskupijama Majncom, Vormsom, Spajerom... Karlo Ćelavi je dobio zemlje zapadno od Italije. Verdenskim ugovorom napuštena je ideja jedinstvene države, odnosno ideja obnove Zapadno-rimskog carstva.

Nakon smrti Ludviga Nemačkog i Karla Ćelavog došlo je praktično do raspada karolinške države što je dovelo u opasnost i samo papstvo u Rimu koje je ostalo bez svog vekovnog zaštitnika. Arapi koji su zaposeli Siciliju i bili poznati pod nazivom Saraceni šire svoju vlast na jug Italije tako da su već 842. došli do Rima, a već 877. su primorali papu da im plaća godišnji danak. Zbog svega toga papa među Karolinzima traži takvu ličnost koja će ga zaštititi, ali koja ga opet neće podvesti pod svoj uticaj. Nakon niza pregovora Rim se odlučuje za Karla Debelog, brata Ludviga II Nemačkog i poziva ga u Rim gde biva krunisan prvo za kralja, a zatim 881. i za cara. Karlo Debeli je pod svojom vlašću ujedinio Italiju i Nemačku ali je 888. umro tako da se opet otvorilo pitanje prestola.

Za vreme vladavine Karla Velikog karolinška dinastija je dostigla svoj vrhunac ali su potonji sukobi oko krune i uplitanje Rima doveli do njene prvo stagnacije, a potom i propasti. Istorija beleži da je Karolinška dinastija nestala s lica zemlje nizom tragičnih i neobjašnjivih smrti. Neki od naslednika dinastije su nesrećno nastradali u lovu, neki su umrli od tada neizlečivih bolesti, a nekolicina je ubijena. Karolinška dinastija konačno nestaje 911. kad umire njen poslednji naslednik koji za sobom nije ostavio ni jednog potomka.

Sve do 987. u Francuskoj se smenjuju mnogobrojni pretendenti na presto, ali krunisanjem Huga Kapeta (Hugues Ier Capet) na scenu stupa Kaptinska dinastija, koja je vladala sve do 1328, odnosno sve do kraja XIX v.n.e. ako se uzme u obzir da su je nasledile krvno bliske dinastije - Valoa i Burbon. Pod ovom dinastijom Francuska dobija konačne obrise kao država, a po njihovim bračnim i vanbračnim odnosima najbolje se mogu videti i shvatiti neverovatne veze krvnog srodstva koje je nastajalo još od vremena Marije Magdalene i Ješue ben Josifa.

Hugo Kapet je sin Huga Velikog i Hadvi, ćerke nemačkog kralja Ota I. Njegovo krunisanje označilo je definitivan kraj Karolinške dinastije, a on sam, kad je stupio na presto, vladao je malim delom Francuske. Njega je na prestolu nasledio sin Pio Avgust koji se relativno mlad oženio rođakom Bertom. No, ovaj brak nije dugo trajao, pa se on ženi Konstancom od Arla, ćerkom Vilijama od Arla i Blanše Anžujske. Pio je uspeo da osvoji burgundsko vojvodstvo i tako neznatno uveća nasleđene teritorije. Imao je četiri sina i ćerku, a nasledio ga je najstariji sin Henri I.

Henri I se oženio Anom od Kijeva, ćerkom Velikog vojvode od Rusije koji je, inače, bio direktan potomak vizantijskih careva i baštinik svih duhovnih vrednosti Istočnog carstva. Na prestolu ga je nasledio sin Filip I, koji se oženio holandskom groficom Bertom, ćerkom grofa od Frize i Holandije. Imao je više dece, a nasledio ga je sin Luj VI, poznatiji kao Debeli Luj.

Luj VI je ostao upamćen po tome što je počeo proces smanjivanja prevelike

vlasti visokog plemstva i postepenog prenošenja te vlasti na sveštenstvo i niže plemstvo. U vršenju vlasti značajno se oslanjao na Rim, a najveću pomoć su mu pružale dve opatije: *Sen Deni* i *San Žerman de Pre*. Oženio se princezom Adelaidom Savojskom. Na prestolu ga je nasledio sin Luj VII, koji se prvo oženio Eleonorom od Akvitanije s kojom je imao dve ćerke. Pošto se razveo od Eleonore, oženio se Henrietom iz čuvene porodice Plantagena, a potom Konstancom od Kastilje i, na kraju, Adelom Šampanjskom. Nasledio ga je sin Filip II, koji se oženio princezom Izabelom Hajnu.

Filip II je ostao zapamćen po teritorijalnoj konsolidaciji Francuske (četiri puta je uvećao zemljišne posede). Da proširio teritorije Filip je morao da suzbije vlast engleskih Plantagenata koji su u Francuskoj držali vlast u Menu, Anžiju, Akvitaniji i Normandiji. Kako to nije mogao da postigne vojnim sredstvima Filip se odlučio za politiku širenja spletki među Plantagenima što se, na kraju, pokazalo korisnim. Pored teritorijalnog proširenja Francuske Filip je ostao poznat i po nastavku gradnje *cathédrale Notre-Dame de Paris*, početku gradnje *palais du Louvre*, priznavanju autonomije *L'université de Paris*... No, pored svega navedenog u istoriji se Filip najčešće dovodi u vezu sa nemilosrdnim proganjanjem svih koji su se protivili katoličkoj crkvi i kao vladar odgovoran za nezapamćena proganjanja i ubijanja Albižana na jugu Francuske. Nasledio ga je najstariji sin Luj VIII, koji se oženio nećakom engleskog plemića Džona Laklanda. Kao kralj, nastavio je sve što je njegov otac započeo. Nasledio ga je sin Luj IX.

Jedini kanonizovani kralj Francuske, Luj IX, oženio se Margaretom od Provanse koja ga je pratila na njegovom prvom krstaškom pohodu 1248. Iako je Francuska tokom njegove vladavine ekonomski relativno dobro napredovala, Luj IX će ostati poznat kao kralj koji je prvi počeo sa primenom bule pape Inoćentija IV *Ad extirpanda*, odnosno s inkvizicijom u Francuskoj. Papa Inoćentije IV je 15. maja 1252. izdao bulu kojom odobrava primenu najstrašnijih metoda mučenja u cilju iznuđivanja priznanja od jeretika i Luj IX je to iskoristio za primenu neveđenih okrutnosti protiv svih neprijatelja Rima. Na prestolu ga je nasledio sin Filip III.

Poznat po ženama, Izabeli Aragonskoj i Mariji od Brabanta, Filip III se baš i nije previše trudio da unapredi krunu, ali, istine radi, nije učinio ništa ni da je dovede u pitanje. Najpoznatiji je kao otac Filipa IV koji ga je nasledio na prestolu.

Filip IV je značajno ojačao kraljevsku poziciju na račun katoličkog sveštenstva i državne administracije. Oženio se Žanom, naslednicom Šampanje i Navare. Međutim, istorija ga najviše pamti po tome što je odgovoran za uništenje organizacije vitezova Templa i po besmislenom ratu koji je poveo protiv engleskog kralja Edvarda I. Ratom ništa nije rešeno, a na kraju se njegova sestra Margareta udala za Edvarda I, a njegova ćerka za Edvarda II.

Dovodeći na papski presto Klementa V, Filip IV je uništio organizaciju vitezova Templa i ubio Velikog majstora Žaka de Mola. Dok je u zoru 18. marta 1314. goreo na lomači de Mol je obećao papi Klementu V i Filipu IV da će mu se u roku od godinu dana obojica pridružiti na onom svetu. Klement V je iznenadno preminuo posle samo mesec dana – 20. aprila 1314, a Filip je ubijen 29. novembra 1314. Istoričari se slažu da se Francuska nakon ubistva Filipa IV našla u gotovo bezizlaznoj međunarodnoj poziciji. Nasledio ga je njegov srednji sin Filip V, koji je, srećom, bio izuzetno nadaren i umeren vladar, što je umnogome sprečilo politički i ekonomski haos u Francuskoj. Međutim, njegova vladavina je nasilno prekinuta 3. januara 1322. kada je ubijen u svojoj 31. godini. Nasledio ga je mlađi brat Šarl IV ali je i on ubijen već 1328.

Blanš od Burgonje, Marija od Luksemburga i na kraju Žana Devro su bile žene Šarla IV. Ni sa jednom nije imao dece pa je tako *de facto* sa njegovim ubistvom prekinuta loza Kaptinske dinastije. Osveta za ubistvo velikog majstora Templa de Mola je tako bila potpuna. Na francuski presto tada dolazi Šarlov ujak Filip od Valoa, koji je poneo naziv Filip VI. Međutim, kad je Šarl IV ubijen pravo na Francusku krunu je, pored članova porodice Valoa, polagao i engleski kralj Edvard III; dva prava, a jedna kruna su neminovno doveli da rata između Francuske predvođene Filipom od Valoa i Engleske.

Poglavlje deveto
SIONSKI PRIORAT

U Nacionalnoj biblioteci Francuske u Parizu postiji sačuvana knjiga Tajni dosijei (*Dossiers secrets d'Henri Lobineau)* u kojoj se na više mesta govori o jednoj misterioznoj i veoma staroj tajnoj organizaciji pod nazivom Sionski priorat (Prieuré de Sion).

Osnivanje Sionskog priorata datira još iz 45. godine i vodi nas u Aleksandriju, odnosno Langedok-Rusijon (Languedoc- Roussillon) u Francuskoj.

Napustivši Jerusalim 36. g.n.e. Ješua ben Josif je otputovao u Indiju, a potom u Aleksandriju gde se upoznaje s najčuvenijim mudracem toga doba, Ormusom (Ormesius). Njih dvojica, zbog bezbedonosnih razlozloga, sve rade preko tajne organizacije Ružin krst. Organizacija pod istim imenom *Rosenkreuzer* će u Nemačkoj krajem XIV veka osnovati Kristijan Rozenkrojc (Christianus Rosencreutz) ali ona neće, i pored želje osnivača da to tako predstavi, imati dodirnih tačaka sa Aleksandrijskom.

Članovi Aleksandrijskog Ružinog krsta (simbol je bila crvena ruža sa belim krstom na njoj) mogli su da postanu samo najučeniji i najuticajniji ljudi ma odakle bili. Svi članovi su se zavetovali na “grobnu tišinu”, a u svakom trenutku, ma gde bili, mogli su da računaju na bezrezervnu pomoć članstva. Osnovni ciljevi organizacije bili su verska tolerancija, dostizanje “apsolutnog znanja” i njegovo očuvanje.

Ješua ben Josif krajem pedesetih godina definitivno napušta Aleksandriju i putuje za Masiliu, a sa sobom nosi i sve najvažnije spise i veze Ružinog krsta. Po njegovom dolasku Porodica se bračnim vezama orodila s franačkim kraljevima. Ove veze vremenom postaju tako čvrste da je iz njih zapravo nastala nova - Merovinška dinastija koja se, kroz celu francusku istoriju, najdirektnije vezuje za Ješuu ben Josifa i Mariju Magdalenu.

Tajno udruženje Ružin krst unutar kojeg je delovao Ješua ben Josif je, zapravo, jedno staro mistično egipatsko udruženje. Po dolasku u Langedok Ješua udara temelje ovom udruženju i na evropskom tlu. Međutim, još pre toga Marija Magdalena je osnovala jednu sasvim novu organizaciju, s ciljem očuvanja judejske kraljevske loze, odnosno, iz nje nastale Merovinške dinastije. Sve do svoje smrti, 73. g.n.e., ovom tajnom organizacijom je upravljala Marija. Vremenom, ova organizacija je menjala imena i sedišta, da bi na kraju postala poznata i prepoznatljiva kao *Sionski priorat*. Priorat je delovao u najvećoj tajnosti, a prva pisana dokumenta o njegovom postojanju nalazimo tek kad mu je Francuski kralj Luj VII (Louis VII de France) 1152, dodelio imanje i potvrdio Orlean kao glavno sedište Sionskog priorata. Luj je čak bio oženjen jednom pripadnicom Merovinške dinastije, Henrijetom iz porodice Plantagena. Papa Aleksandar III (Orlando Bandinelli, kršteno ime) je bulom priznao vlasništvo Priorata nad velikim zemljišnim posedima u Francuskoj, Španiji, Italiji i, naravno, Palestini, u kojoj je imao apsolutnu svetovnu i duhovnu vlast.

Dvadeset godina pre prvog krstaškog rata, grupa monaha iz Kalabrije, s poseda koji su pripadali Sionskom prioratu, dolazi u Francusku i odseda u zamku vojvotkinje od Lorene, Matilde de Toskan, rođene tetke Godfrija Bujonskog. Matilda monasima dodeljuje imanje u Orvalu, veoma blizu Stenea, gde je nekih pet stotina godina ranije bio ubijen Dagobert II. Tu je za njihove potrebe sagrađena opatija iz koje su oni, 1108, otišli u novosagrađenu Opatiju Notr Dam di Mon de Sion u oslobođenom Jerusalimu. Nepoznati i bezimeni monasi su veoma ljubazno primljeni i sve vreme njihovog boravka na raspolaganju im je bilo sve što se na imanjima Matilde de Toskan i Godfrija Bujonskog moglo naći. Nije im trebalo puno; behu to obrazovani i veoma skromni ljudi, koje su domaćini prihvatili na preporuku Sionskog priorata. Ova grupa monaha je, zapravo, u novoformiranoj opatiji u Orvalu ustanovila štab za pripremu i pokretanje krstaškog pohoda na Jerusalim. Priorat je zaključio da su se stekli uslovi za jedan ovakav pohod, a za njegovu realizaciju valjalo je obaviti mnoge pripreme, među kojima je najvažnije bilo dobiti podršku Pape i svih evropskih kraljeva.

Od svih ovih monaha istorija beleži samo ime Pjera Pustinjaka, koji je već 1095. g.n.e. postao poznat širom Evrope kao odlučan zagovornik krstaškog pohoda na Svetu zemlju. Pjera je bezrezervno podržavao papa Urban II i on je, sa njegovim blagoslovom, obišao sve evropske dvorove. Posle gotovo tri decenije aktivnosti monaha iz Kalabrije, odnosno iz Opatije u Orvalu, i njegovog širenja verskog fanatizma Evropa je bila spremna za prvi krstaški pohod. Tako je papa Urban II 27. novembra 1095. uputio svim hrišćanima poziv da krenu u “sveti rat oslobađanja Svete Zemlje, kolevke hrišćanstva”. Ovim činom Vatikan vrši *de facto* sakralizaciju rata i stvara osnov za kasniju uspostavu teorije o nepravednim i pravednim ratovima.

Uoči prvog krstaškog pohoda samo četiri člana Sionskog priorata su bila poznata i to malom broju ljudi. To behu Andre de Monbar, Arsamboom de Sent-Enjan, Nivar de Montidier i Godfri Bujonski. Inače, interesantno da je Pjer Pustinjak bio jedan od staratelja Godfrija Bujonskog.

Prvi krstaški pohod počeo je 1096, a već 15. jula 1099. osvojen je Jerusalim. U noći izmedju 20. i 21. jula u Jerusalimu je održan sastanak Sionskog priorata (imena njegovih članova nigde nisu zabeležena) posle koga je 22. jula Godfri Bujonski proglašen za branioca Svetog groba. Ovom titulom Godfri je, po svemu, osim po zvanju, postao prvi evropljanin vladar Jerusalima. Godfri je umro samo godinu dana kasnije, a njegov brat Boduen je postao i po tituli kralj Jerusalima.

Godfri Bujonski je bio direktni naslednik Merovinške dinastije, a pre polaska u krstaški pohod 1096. prodao je svu svoju imovinu u Francuskoj, rekavši da će Sveta Zemlja biti njegova domovina do kraja života. Odmah nakon što je proglašen za branioca Svetog groba Godfri je naredio da se na brdu Sion, južno od Jerusalima podigne opatija. To je, prema nekim zapisima, bilo veličanstveno zdanje opasano visokim bedemima i kulama na svakom uglu. Opatija se mogla videti sa svih strana, a zvala se Opatija Notr Dam di Mon de Sion. Opatija je postala sedište Sionskog priorata, a u nju 1108. dolaze i organizatori prvog krstaškog pohoda - monasi iz Kalabrije, odnosno Orvala.

U Službenom listu (Journal officiele) Republike Francuske se moraju objaviti osnovni podaci svih vladinih i ne vladinih grupa i organizacija. U *Journal officiele* br. 167. od 20.jula 1956. zavedena je organizacija pod imeneom *Prieure de Sion* sa sedištem u *Rue de Sous-Cassan, Annemasse* (*Hiôta Savouè*). Zabeleženo je da je osnovna namena osnivanja ovog društva obrazovanje i uzajamna pomoć članova. Ovo nam govori da je neko 1956. g.n.e. službeno zaveo Sionski priorat u policijske knjige i, shodno tome, policiji dostavio jedan primerak njegovog statuta, odnosno pravilnika.

Pravilnik koji je 1956. dostavljen francuskoj policiji ima 21. član i iz njega se ni na koji način ne može zaključiti o kakvoj se organizaciji radi. Jedino što je izvesno je da se prijem u organizaciju ne ograničava po osnovu obrazovanja, jezika, pola, klase ili političkog opredeljenja. Ono što u pravilniku privlači posebnu pažnju je stav iz člana 7. u kome piše da se “kandidat mora odreći svoje ličnosti da bi se posvetio službi visoko moralnog propovedništva”. Pravilnik, takođe, ističe da Sionski priorat ima i svoje drugo ime pod kojim može da deluje, a to je *Chevalerie d’Institutions et Regles Catholiques d’Union Independente et Traditionaliste* (Viteški red katoličkih ustanova i pravila nezavisnog i tradicionalističkog saveza).

Kratko rečeno, nakon čitanja Pravilnika stiče se utisak da se radi o nekoj izuzetno strogoj i posvećenoj katoličkoj organizaciji. Ako znamo da je Sionski

priorat, pod drugim imenom naravno, od osnivanja 45. g.n.e., bio, spram hrišćanstva, prvenstveno jeretičko-gnostička organizacija, onda s pravom možemo da se zapitamo o čemu se, zapravo, tu radi. Istina je da Sionski priorat, od vremena krštenja Klovisa, zvanično nastupa u duhu i skladu s rimokatoličkom crkvom, a da se u stvarnosti nikada nije odrekao svojih principa i ciljeva – vaspostavljanja Merovinške dinastije, odnosno vraćanja na presto naslednika Davidove loze.

Prema Pravilniku, Sionski priorat ima ukupno 9841 člana koji su raspoređeni u 729 oblasti, 27 dobara i jedan Svod koji se naziva Kirija. Glavnu skupštinu čine svi članovi Siona, a njome predsedava i Sionom upravlja Navigator (Nautonnier). U policiskim spisima stoji da je generalni sekretar ovog udruženja Pjer Plantar, a da ga zamenjuju Žan Delaval, Andre Bonom i Arman Defago. Interesantno je da je adresa na kojoj je Sionski priorat zaveden nepostojeća, a ni u jednom imeniku francuskih pošta ne možete naći njihov broj.

Prema svim, do sada, raspoloživim spisima prvi veliki majstor Sionskog priorata bila je Marija Mgdalena, a nakon Godfrija Bujonskog i njegovog brata Boduena veliki majstori bili su:

Žan de Žizor (Jean de Gisors), rodjen 1133. godine, a umro 1220. Bio je vlasnik zamka Žizor u Normandiji, gde su se tradicionalno, svake godine, sretali francuski i engleski kraljevi. Upravo je ovde, prilikom jednog takvog okupljanja kraljevskih porodica, došlo do, naizgled, apsurdnog sukoba oko toga koji će od kraljevskih predstavnika da se zakloni u hladovini jednog stabla bresta koje je, na kraju posečeno. U suštini, ovo je bio otvoren sukob dve kraljevske kuće oko toga ko ima više Merovinške krvi, a time i veće pravo na upravljanje glavnim poslovima Evrope. Ovaj sukob se dogodio 1188. godine, a posle njega Žan de Žizor je postao veliki majstor Siona. On je do 1193. bio, zvanično, vazal engleskog kralja Henrija II, a zatim i Ričarda I.

Mari de Sen-Kler (Marie de Saint-Clair) je rođena 1192. godine, a potomak je Anrija de Sen-Klera, barona od Roslina u Škotskoj. Baron Anri je ostao upamćen po tome što je pratio Godfrija Bujonskog u prvi krstaški pohod 1096. Baka Marije de Sen-Kler je bila udata za brata Žana de Žizora.

Gijom de Žizor (Guillaume de Gisors) je rodjen 1219. godine. Imao je titulu viteza i bio unuk Žana de Žizora. Njegova sestra se udala za Žana de Plantara naslednika loze Merovinga, odnosno Sigiberta IV. Najviše se pamti kao pratilac Luja IX tokom šestog krstaškog pohoda.

Eduard de Bar(Edouard de Bar) je rođen 1302. godine. Imao je titulu grofa od Bara. Bio je unuk engleskog kralja Edvarda I i nećak Edvarda II. Udajom ćerke za jednog od članova kuće Loren obezbedio je čvrstu vezu ove dve

porodice. Veliki majstor je postao 1307. godine, a poginuo je u brodolomu 1336. Za života je bio veliku prijatelj Ferija od Lorene i Žana od Luksemburga, a poznato je da su i Loreanska i Luksemburška kuća bile kuće merovinške krvi.

Žana de Bar(Jeanne de Bar) je rodjena 1295. godine, a umrla 1365. Ona je starija sestra Eduarda de Bara, i unuka engleskog kralja Edvarda I i nećaka Edvarda II. Sa samo petnaest godina udala se za moćnog engleskog erla od Vorena, Saseksa, Sareja i Straterna. Imala je neobično srdačne odnose s engleskim i francuskim dvorom. Kada je 1345. došla da živi u Francusku postala je namesnica grofovije Bar. Tokom stogodišnjeg rata engleske i francuske krune u bici kod Poatjea 1356. godine francuski kralj je zarobljen, a zatim odveden u London gde je utamničen u zloglasnom Taueru. Žana se iste godine preselila u London; gde se, uz odobrenje engleskog kralja, starala o tada najčuvenijem zatvoreniku Tauera. Umrla je u Londonu 1365. godine, a 1361. godinbe se povukla s mesta Velikog majstora.

Žan de Sen-Kler (Jean de Saint-Clair) je rođen 1329. godine. Poticao je od francuskih plemićkih kuća Somon, Žizor i Sen-Kler-sir-Et. Njegov deda je bio suprug tetke Žane de Bar.

Blanša d'Evro (Blanche d'Evreux) je rođena 1332. godine i bila je ćerka navarskog kralja pa je tako poznatija kao Blanša od Navare. Od oca je nasledila grofovije Longvil i Evre, a nakon udaje za francuskog kralja Filipa VI postala i grofica od Žizora. Poznavala se i sa Žanom de Bar, ali je mnogi, pored svega ovoga, pamte po pričama o njenim alhemičarskim proučavanjima i tajnim opitima. Takođe, mnogi je spominju kao blisku prijateljicu i zaštitnicu Nikole Flamela.

Nikola Flamel (Nicolas Flamel) je rođen 1330. godine. Nema pouzdanih podataka o njegovom poreklu. Zna se da se bavio alhemičarskim istraživanjima i da je u tome imao puno uspeha. Bio je neobično skroman čovek ali je, s druge strane, ogromne svote novca trošio na kompletno opremanje mnogih bolnica, izgradnju crkava i kapela. Zna se da je tri kapele podigao u Bulonji, grofoviji oca Godfrija Bujonskog. Njegove alhemičarske radove s posebnom pažnjom je izučavao Isak Njutn.

Rene Anžujski (René d'Anjou) je rođen 1408. godine, a veliki majstor je postao sa samo deset godina, 1418. Nijedan veliki majstor nije imao toliko titula koliko Rene: grof od Bara, grof od Provanse, grof od Pijemonta, grof od Giza, vojvoda od Kalabrije, vojvoda od Anžua, vojvoda od Lorene, kralj Mađarske, kralj Napulja i Sicilije, kralj Aragona, Valensije, Majorke i Sardinije. Rene je, simbolično, nosio i titulu kralja Jerusalimskog. Od 1418. do 1428. godine umesto Renea poslove Velikog majstora je obavljao njegov stric Luj, kardinal od Bara. Kad je Rene postao vojvoda od Lorene za svoj

znak je odabrao krst s dve vodoravne prečke koji je, mnogo godina kasnije, tokom Drugog svetskog rata, postao simbol francuskih snaga otpora fašizmu.

Na Reneovom dvoru su često bivali prisutni razni poznavaoci hermetičke misli, a bilo je i onih koji su tu nalazili utočište za najrazličitije alhemičarske opite. Pošto je imao mnoga imanja u Italiji, Rene je više godina proveo tamo. Najbolji prijatelji u Italiji, i najčešći sagovornici, bili su mu članovi porodica Sforca i Mediči.

Rene se s Jovankom Orleankom upoznao 1429. godine, u svojoj prestonici Nansiju, i od tada su njih dvoje bili veoma prisni. On ju je upoznao i sa svojom majkom Jolandom Anžujskom, koja je prihvatila da bude njena zaštitnica. Rene je pratio i sve vreme bio uz Jovanku Orleanku tokom čuvene opsade Orleana. Ova bitka se vodila s ciljem da se na francuski presto dovede Šarl VII.

Najmlađu i najmiliju ćerku Margaretu, Rene je udao za engleskog kralja Henrija VI, a Margareta je postala čuvena tokom građanskog rata u Engleskoj, poznatom kao Rat dveju ruža.

Jolanda de Bar (Iolande de Bar) je rođena 1428. godine, a na mestu Velikog majstora nasledila je oca, Renea Anžujskog. Udala se za dobrog prijatelja njenog oca Ferija, gospodara Sion-Vodemona, a nakon njegove smrti trajno se preselila na njegovo imanje. Sina Renea je školovala u Firenci, gde mu je vaspitač bio Žorž Anton Vespuči, poznatiji kao veliki zaštitnik Botičelija. Rene je nakon školovanja, a po povratku u Francusku, postao vojvoda od Lorene.

Sandro Filipepi (Sandro Filipepi) poznatiji kao veliki slikar Botičeli, rođen je 1444. godine. O njegovom vaspitanju, obrazovanju i kasnijem radu starale su se porodice Mediči, Este, Gonzaga i Vespuči. Tokom obrazovanja najviše vremena je proveo kod tada najčuvenijeg alhemičara i predstavnika hermetičke misli Andrea del Verokija, koji je bio učitelj i Leonardu da Vinčiju. Pod uticajem Medičijevih posvetio se paganskim temama, izlažući ih javnosti na mnogim svojim slikama, koje je najčešće koristio kao magisko oruđe za širenje svojih uverenja. Botičeli je bio pravi ezoterik, o čemu govori i najveći broj njegovih dela; pa se tako i izrada prvog špila tarot karata vezuje za njegovo ime.

Leonardo da Vinči (Leonardo di ser Piero da Vinci) je rođen 1452. godine u gradiću Vinči pored Firence. Otac Pjero je bio čuveni advokat, a majka Katarina prelepa arapska robinja. Iz tog razloga Leonardo nije mogao da uzme očevo prezime već je u narodu postao poznat kao Leonardo iz Vinčija. No, i pored toga o njemu se veoma dobro starao njegov otac i njegovi prijatelji. Među očevim prijateljima najpoznatiji su bili oni iz porodica Mediči, Sforca,

Gonzage i Savoj. Bio je, kao i Botičeli, učenik čuvenog Verokija, ali se, za razliku od Botičelija, koji se pred kraj života osamio i prestao sa stvaralačkim radom, do poslednjeg daha bavio naukom i umetničkim stvaranjem. Ne postoji nijedno njegovo likovno delo koje nije prožeto paganskim verovanjima, odnosno negacijama rimokatoličkih dogmi. Ni na jednoj njegovoj slici ili freski nema raspeća niti prikaza navodnog stradanja Isusa Hrista. Bio je klasičan jeretik. Tvrdio je da je Ješua ben Josif, odnosno Isus Hristos, bio prorok, da je s Marijom Magdalenom imao decu i da je sve svoje tajne poverio Mariji, a ne apostolima, kako rimokatolička crkva tvrdi. Delovanjem i stvaranjem iskazivao je poštovanje prevashodno Mariji Magdaleni i Jovanu Krstitelju, a šta je mislio o Isusu najbolje je izrekao preko svoje slike *Salvator Mundi* na kojoj ga prikazuje kako u jednoj ruci drži šar, odnosno globus sa krstom (Globus cruciger) dok drugom blagosilja. Boje koje je Leonardo koristio da bi prekrio Isusovo telo su i na slici *Salvator Mundi* i na *Ultima Cena* (Tajna večera) potpuno iste - vizantijsko plave (colore azzurro bizanti). Leonardo, za razliku od mnogih drugih, nije imao dileme da je Isus blagosiljao one kojima se, inače, vladalo u njegovo ime. Interesantno je podsetiti se da se *globus cruciger* prvi put kao simbol vladanja vezuje 395. godine za Flavija Arkadija (Flavius Arcadius) koji je bio prvi vladar Istočnog rimskog carstva, odnosno Vizantije nakon što je Carstvo podeljeno na dva dela. Sa prestankom postojanja Vizantije 1453. *Globus crucuger* postaje deo insignia srpske vrhovne vlasti, a vizantijsko plava dospeva na srpsku zastavu u vreme Miloša Obrenovića zbog čega je čak imao problema i sa sultanom koji je, na kraju, za vreću dukuta, prihvatio Miloševu trobojku (crvena, plava i bela) i fermanom je potvrdio uz konstataciju da vizantijsko plava nije vizantijsko plava već "čelikasto plava".

Poznat kao čovek koji malo i retko govori ipak je, kad bi to činio, ukazivao da je Isus imao brata blizanca i da je on, ako je neko uopšte i bio razapet, razapet na krst ili, u krajnjem slučaju, neko njemu sličan. Naglašavajući činjenicu da su Isusovi učenici uglavnom bili nepismeni i prosti ljudi voleo je prstom da pokazuje na lik Marije Magdalene, obrazovane i imućne žene, koja je zapravo nastavila da širi izvorno Isusovo učenje. Podsećao je sagovornike da su se svi Isusovi učenici nakon raspeća razbežali na sve strane, a da su uz njega ostali samo Marija i Jovan, koga je Isus nazivao bratom. Kad je vaskrsao pored Isusa nije bio niko od njegovih učenika već Marija Magdalena i upravo njoj je Isus preneo poruku. Naravno, Marija nije bila sama jer su pored nje bili kapetan Gaj Kasije Longin, kao starešina straže koju je odredio Poncije Pilat, i još dva rimska stražara. Oni su čuvali Mariju i Isusa.

Leonardo je svojom umetnošću i načinom života širio istu poruku. Bio je lep čovek, savršeno građen i uvek odeven u belo; nikad nije jeo meso i živeo je u celibatu. U ophođenju s ljudima nije povišavao ton, a prema svojim saradnicima se uvek odnosio s dužnim poštovanjem: "Poštuj siromašne i slabe, a sa snažnima i bogatima kako ti volja", voleo je govori. Ljudi su želeli da

budu u njegovom društvu ne samo zbog njegovog besprekornog stila odevanja, finih manira, nadahnutog govora već i zbog veselog duha i potrebe da stalno zbija šale.

Danas kad se spomene ime Leonarda da Vinčija najveći broj ljudi odmah pomisli na njegove čuvene slike i freske. Gotovo da niko i ne zna za značaj njegovih pisanih dela koja su zapravo najveća vrednost koju je za sobom ostavio. Počeo je da piše tek u svojoj 37 godini i pisao je, bez prekida, sve do smrti. Za njim je ostalo preko pet hiljada ispisanih stranica i sve su do danas sačuvane, a ono što im je zajedničko je činjenica da ni na jednoj od njih nema reči Bog.

Leonardo je pisao levom rukom, a po ugledu na arapski svet pisao je sa desne na levu stranu i to tako da je tekst moguće čitati tek ako ga gledate u ogledalu. Pored toga, mnoge kratke reči spajao je u jednu dugu, a mnoge duge reči razdvajao je na niz manjih. Nikada nije upotrebljavao bilo kakve znake interpunkcije. Vrlo retko je paginirao stranice, a ne retko se na kraju neke stranici može naći njegovo upozorenje “vidi sledeću stranicu” ili “nastavak sa prethodne strane”. Posebno je voleo da meša paragrafe tako da se na jednoj stranici jedan paragraf odnosi na njegova razmišljanja o filosofiji, sledeći o fizici, a strana završavala pisanjem o slikarstvu. Sledeći paragraf o fizici se mogao naći na nekom drugom papiru, na nekoj stotoj ili dvestotoj stranici. Leonardo je uživao u ovako ispisanim stranicama. Znao je da ih niko, tek tako, ne može i nikad neće pročitati. Da bi se sva njegova dela mogla ispravno prirediti bilo bi neophodno na jednom mestu imati sve njegove spise - više od pet hiljada stranica, a to se do danas nije dogodilo.

Na jednoj od pet hiljada rukom sitno ispisanih stranica Leonardo je zapisao: ”Kako neke mašine mogu dugo boraviti ispod vode bez da njihovi putnici izađu na vazduh i kako dugo je moguće živeti bez hrane neću nikada tačno navesti. Ovo iz razloga zle naravi ljudske koja bi ova znanja koristila za uništenje, a ne stvaranje.” Pa ipak, Leonardo je prvi čovek koji je opisao i skicirao tenk, podmornicu, avion, padobran, CVT menjač i td. Njegovo istraživanje o snazi vodenog toka i mogućnošću njegove kontrole u svrhu stvaranja energije štampano je u Bolonji 1828. godine pod nazivom *Del moto e misura dell’Acqua*.

Decenijama i vekovima Leonardove sitno ispisane stranice su bile predmet unosne trgovine. Ponekad se na prodaju prodavala samo jedna stranica. Cene su bile uvek visoke, a kupci uvek poznate ličnosti evropskog plemstva. Danas se veliki broj njegovih rukopisa nalazi u Kraljevskoj biblioteci u Vindzoru, Engleska, Isusovom koledžu u Oksfordu, u privatnim bibliotekama lorda Ešburnhema i grofa od Lankastera i, naravno, u Vatikanskoj biblioteci. Međutim, najveća pojedinačna zbirka Leonardovih spisa i crteža – 1119 papira nastalih između 1478. i 1519, poznata pod nazivom *Codice Atlantico* se od

1637, po milosti grofa *Arconatia*, čuva u *Biblioteca Ambrosiana di Milano.*

Verujući da se nepismenom narodu ne vredi obraćati knjigama on je slikao, nastojeći da mu tako prenese istinu o Isusu i rimokatoličkoj crkvi. Papu je prezirao. Površnom analizom samo jednog njegovog dela - *L'Ultima Cena* (Tajna večera) može se lako uočiti njegova namera da istina, ono u šta je on verovao, dugo ostane dostupna ljudima.

I pre Leonarda su umetnici slikali prizor pashalne, odnosno tajne večere, ali niko to nije učinio na tako realističan i upečatljiv način. Svim tim slikama morate da se približite, tragajući za pojedinostima, a Leonardova Tajna večera se može sagledati samo s određene distance i pod odgovarajućim uglom. Ako se postavite kako treba, sve će vam biti jasno. Ono što odmah pada u oči je to da nijedan od apostola, pa ni sam Isus, nema oreol svetlosti iznad glave. Drugo, iako je slikao prizor pashalne večere, pred Isusom nema ni hleba niti vina, a tanjir mu je sablasno prazan. Istina, na stolu se nalazi nekoliko komadića hleba, ali ne i hleb koji Isus treba da osveti. Pred njim nema ni Svetog grala s njegovom navodno isceliteljskom krvi. Međutim, ako se pogleda iznad glave apostola u udaljenom levom uglu slike (ženska strana), vidi se gral (putir) koji lebdi kao ukras na zidu. Leonardo je ovim želeo jasno da pošalje poruku da gral nije nikakav pehar već da ga treba tražite u nekoj drugoj ravni. Koja je to ravan postaje jasno odmah pošto se shvati da linija koja bi se povukla iz središta lebdećeg putira prolazi tačno kroz lice osobe sa Isusove desne strane, a zatim dodiruje Isusovu levu ruku. Rastojanje između lebdećeg grala i osobe sa Isusove desne strane jednako je rastojanju između nje i Isusove leve ruke. Nema sumnje da je Leonardo smišljeno povezuje lebdeći gral sa Isusom i njegovom očigledno voljenom osobom na slici.

Možda je, ipak, najupečatljiviji deo slike onaj na kome je prikazan apostol Petar koji u desnoj ruci drži nož, a levom seže ka vratu Marije Magdalene... Leonardo s Isusove desne strane nije naslikao apostola Jovana, kako mnogi veruju, već Mariju Mgdalenu. Zašto Petar želi da ubije Mariju! Zbog toga što je samo njoj i nekome više otkrio sve svoje tajne? Zbog njene rane Crkve? Ako znamo da je na Tajnoj večeri prikazan trenutak kad Isus saopštava učenicima da zna da će ga jedan od njih izdati, a drugi pokrasti, postavlja se pitanje nije li jedan od dvojice prozvanih baš Petar. Nije li baš on od fariseja – Hristovih progonitelja, pozvan da propoveda hrišćanstvo kako se to njima činilo zgodnim! Nije li baš on sa Pavlom progonio Marijine sledbenike u okviru rane Crkve! Između Petra i Jovana, odnosno Marije, sedi apostol Juda Iskariotski stežući u desnoj ruci vrećicu s trideset dukata. Levom rukom Juda nastoji da skloni tanjir ispred Marije, ali ga Isus u tome sprečava. Jasno je da Leonardo ukazuje na Judu Iskariotskog kao na drugog čoveka koji će se ogrešiti o njega pre nego što svane. Petar će ga pokrasti, a Juda izdati.

Leonardo svoju Tajnu večeru prikazuje kao skup trinaest osoba koje sede za

pravougaonim stolom. Svi su uglavom okrenuti ka Isusu, osim apostola Jude Tadeja i Marka. Apostola Tadeja Leonardo je naslikao prema svom liku izražavajući tako, okrenut leđima Isusu, svoj stav prema njemu. Koga predstavlja apostol Marko, takođe okrenut leđima Isusu, ostaje tajna. Apostola Tomu Leonardo prikazuje kao bradatog čoveka, odmah do Isusa, kako upire kažiprstom u nebo. Ako znamo da je na svim svojim radovima Leonardo slikao Jovana Krstitelja s uperenim kažiprstom ka nebu onda nam je jasno da je apostol Toma zapravo Jovan. Ali, ovde, na Tajnoj večeri, Jovan Krstitelj kao da upozorava Isusa, kao da mu preti, kao da ga podseća da ga je on miropomazao i da je taj svoj čin, na kraju, platio glavom.

Mnogi smatraju da je slika Tajne večere u crkvi Santa Marija dele Gracije freska, ali ona to odista nije. Jednostavo nije jer nije slikana *A ffresco* tehnikom gde se boje mešaju sa svežim malterom; Leonardo je koristio tehniku poznatu kao *A secco* gde se boje nanose na suvi malter što ih čini neuporedivo manje postojanim. Ova tehnika je pogodna samo za platno ili drvo, a Leonardo je baš nju, iako je bio jedan od najvećih poznavalaca fresko tehnika, primenio slikajući Tajnu večeru. Tom tehnikom je Leonardo svoje delo osudio na relativno brzo propadanje, a do danas je sačuvana samo zahvaljujući višestrukim restauracijama. Kako su mnogi umetnici u Leonardovo vreme znali za njegovu odluku da naslika “sliku koja nestaje” prionuli su na njeno kopiranje ne bi li sačuvali njene osnovne poruke, postavku ili naprosto izgled. Na desetine slikara je kopiralo njegovu pashalnu večeru i svi su svoje kopije nosili i pokazivali širom Italije i Evrope. Upravo to, prikazivanje kopije slike, a sa njom i njene osnovne poruke bilo je ono što je Leonrado i želeo da postigne. Sliku je za nekoliko godina videlo više ljudi nego što bi je videlo za ceo vek da su morali da dolaze u crkvu Santa Marija dele Gracije.

Leonardo je jedan od najvećih slikara, dubokouman mislilac i pravi majstor stvaranja zagonetki. Sve što je, na primer, pisao pisao je obrnuto, na takav način da je moglo da se pročita samo u ogledalu. Često je govorio kako su ljudi nesmotreni i da isuviše lako veruju u sve što im se kaže. Da bi dokazao ovo naslikao je, prema svom feminiziranom liku, portret mlade dame. Ova slika je kasnije postala poznata kao Mona Liza i danas se čuva u Luvru. Kada je prvi put video Mona Lizu iz Luvra čuveni svetski poznavalac lepih umetnosti Bernard Berenson napisao je: “U liku Mona Lize video sam zapravo hladnu sliku žene koja ne može da pobudi moje saosećaje niti moje interesovanje. To je oprezna, lukava, sigurna osoba koja zrači i sve prožima neprijateljskom superiornošću”. Za razliku od mnogih Berenson nije naseo na priču o Mona Lizi kao portretu prelepe dvadesetogodišnje supruge gospara Del Đokonda. “Ako ljudi ne mogu da vide da nije lepa, mogu da vide da nema dvadeset godina”, napisao je jedan italijanski novinar podsećajući svoje čitaoce da je *Lisa Gioconda,* imala nepunih dvadeset godinu kad je navodno pozirala Leonardu.

Ko je zapravo Mona Liza i zašto bi njen identitet uopšte bio sporan? Pravu sliku Mona Lize Leonardo je nacrtao na molbu svog dobrog prijatelja Đulijana, brata Lorenca Medičija, vladara Firence. Monaliza je zapravo bila fiorentinska dama *Constança d'Avalos* i Đulijanova ljubavnica. Kako je Đulijano ubijen 26. aprila 1478. godine u zaveri koju su organizovale fiorentinske bankarske porodice Paci (Pazzi) i Salvati (Salviati) ali i papa Sikstus IV (Francesco della Rovere, kršteno ime) Leonardo oslikavanje crteža prelepe *Constançe* nastavlja tek 1503. godine. Mnogi veruju da je lik prelepe *Constançe* Leonardo izmenio u korist jednog drugog lika ali to će, po svemu sudeći, ostati tajna. Kako god, sliku plemkinje *d'Avalos*, i ne samo nju, Leonardo na samrtnoj postelji poklanja francuskom kralju Fransoa I koji je smešta u obnovljeni Luvr. Po dolasku na vlast Napoleon Bonaparta iz Luvra uzima samo sliku *Constançe* i prenosi je u svoje sedište u *Palais des Tuileries*. Tek nakon ubistva Napoleona slika *Constançe*, u to vreme poznate kao *Portrait de Mona Lisa*, biće vraćena u Luvr. Zašto je sliku Mona Lize Napoleon nazivao *Marie de Magdala* verovatno nikada sa sigurnošću neće biti razjašnjeno kao što neće biti razjašnjeno ni ko je i zašto smislio priču da je od Leonarda sliku svoje žene Lize (Lisa Gherardini) naručio bogati fiorentinski trgovac Frančesko Đokondo (Francesco del Giocondo) kome, očigledno, ova slika nikada nije predata niti ju je on ikada video.

Kao velik stručnjak za tehniku, od 1515. do 1517. godine bio je u vojsci Šarla od Monpansijea i Burbona, konetabla Francuske i vice-kralja Langedok-Rusijona i Milana. Poznati su njegovi nacrti helikoptera, podmornica, tenkova i drugih za ono vreme neshvatljivih tvorevina. Krajem devetnaestog veka Britanska kraljevska kuća je došla u posed kompletnih Leonardovih nacrta samohodnih oružja. Početkom dvadesetog veka, posle njihove detaljne razrade, britanska armija je uz asistenciju inženjera Lanselota de Mola (Lancelot Eldin **De Mole**) uspela 8. septembra 1915. da proizvede tenk koji je, prema mišljenjima mnogih, imao uticaja na tok Prvog svetskog rata.

Poslednja slika koju je Leonardo započeo i završio bila je slika *San Giovanni Battista* (Jovan Krstitelj); sliku Jovana Krstitelja niko nije naručio i to je jedina slika nađena kraj njegove smrtne postelje. Kada je slika u XX veku podvrgnuta rentgenskim zracima otkriveno je da ispod slojeva uljane boje nema crteža – slikana je direktno iz glave, bez ikakvih prethodnih priprema i to je jedino takvo Leonardovo delo. Danas se pretpostavlja da je želeo da je pokloni Luizi od Savoja na čijim je rukama 2. maja 1519. i umro u vili *Clos Lucé*u Parizu. Inače Luiza je majka francuskog kralja Fransoa I koji je bio jedan od najvećih poštovalaca Leonardovog dela i koji je, nakon njegove sahrane u kapeli *Saint-Hubert* u okviru zamka *Château at Amboise,* izjavio: „Na svetu nema čoveka po znanju ravnog Leonardu. Bio je i ostaće najveći slikar, skulptor, arhitekta i filosof." U pogrebnoj povorci koja je odala poslednju počast Leonardu da Vinčiju bilo je, po njegovoj pisanoj želji, šeszdeset prosjaka. Sva njegova imovina podeljena je njegovim učenicima.

Šarl de Monpansijea i Burbona (Charles III of Bourbon-Montpensier) je rođen 1490. godine, a umro je 1527. Za života je bio najmoćniji velmoža Francuske. Majka mu je Klara od Gonzage, a sestra mu je bila udata za vojvodu od Lorene, unuka Jolande de Bar i praunuka Renea Anžujskog. Kao iskusnog vojnika koji se iskazao u borbama u Italiji Fransoa I ga je 1515. imenovao za vrhovnog zapovednika francuske vojske. Međutim nakon smrti Šarlove supruge Suzane od Burbonja odnosi između Šarla i Fransoa I se remete tako da on biva prinuđen da se skloni kod Karla V, Svetog rimskog cara, gde je odmah postao zapovednik carske vojske. U bici kod Pavije 1525. godine Šarl je porazio francusku vojsku i zarobio Fransoa I ali je ubrzo morao da ga oslobodi. Dve godine kasnije je sa svojom vojskom krenuo na Rim, da se obračuna s papom Klementom VII koji se, po njegovom verovanju, lažno predstavljao i lažnu veru ispovedao. Tokom opsade Rima se teško razboleo i umro što je posebno ogorčilo njegovu vojska koja upala u Rim i opljačkala sve što se tada opljačkati moglo. Papa se spasao.

Ferante de Gonzag (Ferdinand de Gonzague) rođen je 1507. godine. Imao je titulu grofa od Gastale. Otac mu je bio vojvoda od Mantove, a majka Izabela d’Esta, poznata kao velika zaštitnica Leonarda da Vinčija. Bio je veoma blizak sa Šarlom od Monpansijea, a kad su Fransoa od Lorene i vojvoda od Giza pokušali da se domognu francuske krune on im je bio desna ruka u svim njihovim poduhvatima. Kao i svi njegovi prethodnici, veliki majstori, i Ferdinand je bio iskren poklonik ezoterične misli. Umro je u Briselu 15. novembra 1557. prilikom jednog nesretnog pada sa konja. S obzirom da je bio guverner Milana sahranjen je, mada u tajnosti, u Milanskoj katedrali (Duomo di Milano).

Luj de Gonzag (Louis de Gonzague) je rođen 1539. godine, a zvanično je bio poznat pod imenom Luj de Never (Luigi di Gonzaga-Nevers). Bio je nećak Feranta od Gonzage, rođeni brat mu se oženio jednom od članica kraljevske Habsburške porodice, a kćerku je udao za vojvodu od Longvila, dok je blisku rođaku udao za vojvodu od Lorene. Tokom svih verskih ratova Luj de Gonzag je bio najbliži saveznik kuće od Lorene i kuće og Giza.

Sve svoje slobodno vreme Luj je posvećivao istraživanju ezoterične misli, posebno je sarađivao sa Đordanom Brunom i Džonom Dijem, koji je bio, bez premca, najpoznatiji engleski ezoterik. Tokom 1582. posetio je Kembridž i Oksford, sedište engleske ezoterične misli, gde se sretao s mnogim istaknutim ezotericima tog doba. U istoriji će međutim ostati najviše poznat po svom učešću u *Vartolomejskoj noći* od 24. avgusta 1572. kada je započet masakr istaknutihfrancuskih protestanata (hugenota) od strane katolika, a po naredbi Karla IX tadašnjeg kralja Francuske. Obračun sa hugenotima je isplanirala Katarina de Mediči (Catherine de' Medici), majka francuskog kralja i on se iz Pariza ubrzo proširio po celoj Francuskoj; za manje od četiri meseca širom Francuske je ubijeno oko 70.000 hugenota. Prvog januara 1573.

Katarina de Mediči je postala milostiva pa je preoživelim hugenotima data opcija: ili da se pokatoliče ili da se isele što je većina i učinila odlazeći u Kanadu gde su osnovali naseobinu Kvebek.

Robert Flad (Robert Fludd ili **Robertus de Fluctibus)** je rođen 1574. godine. Otac mu je bio jedan od najbližih saradnika engleske kraljice Elizabete I Tjudor i bliskim porodičnim i poslovnim odnosima sa Luj de Gonzagom. Na očevo insistiranje Robert se školovao na nekoliko evropskih univerziteta ali je najviše vremena proveo u Oksfordu koji je, nakon Kembridža, bio glavno uporište ezoterične misli tadašnje Evrope. Tajna prepiska Flada sa čuvenim nemačkim astronomom Johanom Keplerom o izradi horoskopa oduvek je izazivala interesovanje ali sadržaj ovih pisama, i pored toga što su gotovo sva sačuvana, nikada nije objavljen. Za javnost su ostali tajna i Keplerovi spisi o tačnom datumu Hristovog rođenja. Za života, Flad je postao prva ličnost ezoterične misli u Engleskoj i bio je povezan sa mnogim naučnicima onog vremena. Međutim, njegovo druženje sa najpoznatijim rozenkrojcerom Johanom Valentinom Andreom je izazivalo najviše pažnje i nedoumice kod njegovih prijatelja. Naime, rozenkrojceri su tada bili omraženi širom Evrope, a Flad ih je, na zaprepašćenje mnogih, zdušno branio.

Kao veoma učen i čovek od posebnog autoriteta Flad 1602. prihvata molbu da bude vaspitač i učitelj sinova Anrija od Lorene. U tom poslu razvio je poseban odnos s mladim Šarlom, kasnije vojvodom od Giza koji će 1631. postati poznat kao jedan od glavnih zavrenika u neuspelom nastojanju svrgavanja francuskog kralja Luja XIII, sina Marije Mediči (Marie de' Medici). Čovek koji je tada pomogao kralju da prebrodi zaveru je bio direktor Sorbone inače poznatiji samo kao kardinal Rišelje. Možda su, ako ni zbog čega drugog, baš zbog ovoga u prvim danima Francuske revolucije oni koji su se zaklinjali na slobodu i jednakost svih ljudi iskopali posmrtne ostatke kardinala Rišeljea koji su do tada bili pohranjeni u crkvi u okviru Pariskog univerziteta i od tela odvojili dobro mumificiranu glavu sa kojom su se posle danima zabavljali po pariskim trgovima. Ovu skaradnost okončao je tek 1886. Napoleon III kada je pronašao Rišeljeevu glavu i ponovo je spojio sa telom.

Johan Valentin Andrea (Johann Valentin Andreae) je rođen 1568. godine. Otac mu je bio luteranski pastor i bogoslov u Virtembergu. Studirao je teologiju i prirodne nauke ali je najveći deo života proveo putujući Evropom. Međutim, oni koji su ga poznavali nisu o njemu govorili kao o teologu ili naučniku već pre svega kao pripadniku jednog tajnog društva hermetičke i ezoterične misli. Imao je bliske poznanike na gotovo svim evropskim dvorovima, a 1614. je rukopoložen za đakona u varošici *Vaihingen an der Enz* u okolini Štutgarta, a potom za sveštenika u mestu *Calw*. Tokom tridesetogodišnjeg rata u Nemačkoj (1618. -1648.) mesto boravka Johana Valentina Andree zaobilazile su, čak i izbegavale da mu se približe, vojske svih zaraćenih strana. Za života je napisao više knjiga od kojih se *Chymische*

Hochzeit Christiani Rosencreutz anno 1459 (Alhemijska svadba Kristijana Roznekrocera 1459)smatra najvažnijim rozenkrojcerskim radom. Šta više, mnogi sledbenici rozenkrojcerskog reda veruju da se Andrea tokom pisanja ovog dela koristio originalnim spisima samog Kristijana Rozenkrojcera – osnivača Reda Ružinog krsta.

Robert Bojl (Robert Boyle) je rođen 1627. godine. Otac mu je bio erl od Korka, ali on nikad nije hteo da prihvati nijednu titulu. Školovao se na tada, a i danas, najprestižnijem engleskom koledžu Itonu, čiji rektor je bio rozenkrojcer Henri Voton. Kao dvanestogodišnjak Bojl je bio poslat u Firencu, gde su Mediči i dalje, protivno papinom negodovanju, pružali podršku i zaštitu ezotericima i naučnicima svih grana, a među njima i samom Galileju. Posebno prijateljstvo Bojl je uspostavio s Kozimom III de Medičijem, kasnijim vladarom Firence i velikim vojvodom Toskane. Posle petogodišnjeg školovanja u Firenci gde je stekao mnoga znanja i naučio latinski kao maternji vraća u Englesku, i odmah stupa u kontakte s mnogim istaknutim ezotericima, a pre svih sa Samjuelom Hartlibom, nekad bliskim saradnikom Johana Valentina Andree. Iz Firence Bojl u Englesku donosi i tri spisa o astronomiji i pravilima pravljenja horoskopa koje mu je lično predao tada već ostareli Galileo Galilej. Kao tridesetogodišnjak, odlazi u Oksford i stiče nova ezoterična znanja, a najbliži prijatelji mu postaju Isak Njutn i Džon Lok. U svoje vreme slovio je za velikog mislioca iz oblasti teologije, filosofije, hemije i fizike, a dvadeset i devet knjiga koje je objavio najbolje govore o tome. Mnogi ga danas smatraju za prvog modernog hemičara, a njegovu knjigu *Chymico-Physical Doubts & Paradoxes* (Hemijsko-fizičke sumnje i paradoksi) označavaju kao najvažnije delo s početka savremene hemije.

Bojl nije krio naklonost ka ezoteriji i uvek je isticao da će govoriti “onoliko jasno i otvoreno koliko je to moguće, s obzirom da sam obavezan na čuvanje tajne”. Više puta je posetio grob Nostradamusa i Renea Anžujskog, a 1676. godine i nekadašnje prebivalište Marije Magdalene u Sen Bomu. Sve ove posete obavio je na dan svetog Jovana Krstitelja. Neposredno pred smrt, 1691. godine, Bojl je sve svoje papire poverio Isaku Njutnu.

Isak Njutn (Isaac Newton) je rođen 1642. godine. Porodica mu vodi poreklo od drevnog škotskog plemstva, mada su njena moć i uticaj u vreme rođenja Njutna bile zanemarljive. Školovao se u Kembridžu, gde je upoznao Bojla i Džona Loka. Njih trojica će do smrti ostati nerazdvojni prijatelji i bliski saradnici. Član Kraljevskog društva je postao 1672. godine, a 1696. postavljen je za upravnika Kraljevske kovnice i učestvovao u utvrđivanju standarda za zlato koji i danas važe. Sedam godina kasnije izabran je za predsednika Kraljevskog društva.

Njutn je bio član engleskog masonskog društva i blizak prijatelj najistaknutijih masonskih figura, kao što su Džems Anderson i Čarls Redklif.

U masonske redove primio ga je vojvoda od Lorene, koji je nakon ženidbe s Marijom Terezijom Austrijskom primio titulu Svetog rimskog cara.

Njutn je, kao nijedan drugi naučnik toga vremena, bio posvećen hermetičkoj misli. U svojoj biblioteci je imao više stotina alhemičarskih radova, a sam je posvećivao mnogo vremena odgonetanju tajne uzajamnih veza muzike i arhitekture. Bio je opsednut pričama i podacima vezanim za navodni Solomonov hram, uveren da se u njegovim razmerama kriju mnoge alhemijske formule. Verovao je da je judaizam u svoje vreme raspolagao saznanjima zbog kojih je bio centar samog Božanskog znanja. Međutim, ova znanja su vremenom izgubljena i Njutn je smatrao svojom i obavezom svojih istomišljenika da pronađu izgubljenu mudrost sveta.

Posebno je radio na prikupljanju materijala za knjigu o izvornim pravima kraljevanja, odnosno osnovama vladanja. U sklopu ovih istraživanja razmatrao je i judejske tvrdnje o osnovanosti njihove supremacije nad ostalim rasama. Priču o Isusu kao bogu u potpunosti je odbacivao argumentujući ovakav svoj stav dokazima o krivotvorenosti Novog zaveta. Uvek je isticao prednost gnose nad verom, tvrdeći da je obrazovanje jedini pravi put.

Čarls Redklif (Charles Radclyffe) je rođen 1693. godine. Njegovog oca Edvarda pripadnika ugledne nortambrijske porodice engleski kralj Džejms II proizveo je u erla od Derventvotera. Njegova majka je bila vanbračno dete engleskog kralja Čarlsa II i njegove ljubavnice Mol Dejvis pa je tako Redklif bio unuk engleskog kralja. Za njega se zna da je bio mason (Škotski obred) i da je 1725. u Parizu osnovao prvu masonsku ložu na kontinentu, da je bio upućen u mnoge ezoterijske tajne i da je dobar deo života posvetio radeći za kuću Stjuart što će ga na kraju koštati glave.

Nakon ubistva brata Džejmsa i smrti njegovog sina Džona Redklif 1738. odlučuje da se povuče iz javnosti, odnosno da svoje aktivnosti protiv nemačke kuće *Brunswick-Lüneburg (Hanover)* koja je vladala Engleskom učini manje uočljivim. Danas se zna da je Redklif tada zapravo počeo da deluje posredno, preko jednog viteza po imenu Endrju Remzi i od tog vremena ovakav način aktivnsti (delovanje preko drugih ličnosti) često primenjuju svi veliki majstori Siona. No, bez obzira na njegovu obazrivost engleski kralj Džordž II uspeva da ga zarobi i pogubi 8. decembra 1746.

Šarl od Lorene (Charles-Alexandre de Lorraine) je rođen 1712. godine. Njegov stariji brat Fransoa se 1735. oženio Marijom Terezijom tako da je postao dever austrijske carice. Pošto je dosta vremena provodio na austriskom dvoru Šarl se zbližio sa sestrom Marije Terezije, Marijom Anom, s kojom se i venčao 1744. godine. Odmah po venčanju postavljen je za guvernera Austrijske Nizozemske (Belgije) i za glavnokomandujućeg austrijske vojske. U tom svojstvu predvodio je carsku vojsku u mnogim bitkama i istakao se kao

izuzetan strateg i odvažan ratnik. Na žalost, u bici kod Lojtena 1757. sukobio se s vojskom Fridriha Velikog i bio potučen do nogu. Zbog tog poraza Marija Terezija ga smenjuje i on se povlači u svoju prestonicu Brisel.

U Velikog majstora Tevtonskog reda proizveden je 1761. godine, a devet godina kasnije njegov nećak Maksimilijan od Lorene je postavljen za njegovog pomoćnika.

Šarlov brat Fransoa je postao mason 1731. godine, a svoj dvor u Beču pretvorio je u centar evropske masonerije

Maksimilijan od Lorene (Maximilian Franz Wenzel von Österreich) je rođen 1756. godine. Bio je najmlađi sin Fransoa od Lorene i Marije Terezije, a mnogi su ga zvali Maksimilijan fon Habsburg. Biskup Minstera i nadbiskup, i carski elektor Kelna postao je 1784. godine, a 1780. godine, posle smrti strica Šarla, proizveden je u Velikog majstora Tevtonskog reda. Maksimilijan je javno ispoljavao veliku ljubav prema muzici i slikarstvu, a njegovi najpoznatiji štićenici su bili Hajdn, Mocart i Betoven. Verovalo se da je Maksimilijan jedan od najobrazovanijih ljudi u Evropi, a on sam je bio veoma tih i delovao je dosta skromno. Pouzdano se zna da je imao bliske veze s mnogim masonima, ali sam se nikad nigde nije eksponirao. U skladu s novim pravilima Siona, aktivnosti je obavljao preko drugih ljudi, a u njegovom slučaju su to bili njegova brojna polubraća i polusestre.

Šarl Nodije (Jean-Charles-Emmanuel Nodier) je rođen 1780. godine. Bio je svojevrsno čudo od deteta, jer je već od svoje desete godine davao vrlo kvalifikovane političke procene i sudove. Do svoje osamnaeste godine postao je poznat kao pisac većeg broja visokotiražnih romana. Poznavanje politike preporučilo ga je za mesto gradonačelnika Bezansona, a u široj javnosti je bio poznat i kao jedan od najuticajnijih masona. Za glavnog bibliotekara Arsenalske biblioteke imenovan je 1824. godine, a to je bila biblioteka s najvećim fundusom radova o magijskoj, kabalističkoj i hermetičkoj misli. Valja napomenuti da su u ovoj biblioteci pohranjeni svi spisi, dokumenti i knjige koje je Napoleon 1810. godine, čim je osvojio Rim, odneo iz vatikanske arhive. U okviru biblioteke Nodije je stvorio svoj salon, čiji gosti su bili čuveni ezoterici tog vremena. Njegovi bliski prijatelji i saradnici su bili Viktor Igo, Fransoa-Rene de Šatobrijan, Balzak, Delakroa, Dima-otac, Lamartin i td. Mnogi ga, ipak, pamte po direktnoj umešanosti u dve neuspele zavere protiv Napoleona, 1804. i 1812. godine.

Viktor Igo (Victor-Marie Hugo) rođen je 1805, a potiče iz plemićke porodice iz Lorene. Otac mu je bio general u Bonapartinoj armiji, ali je zapravo intenzivno sarađivao sa njegovim protivnicima. Rođen je u Bezansonu gde je pored redovnog obrazovanja imao i posebnog tutora - Šarla Nodijea sa kojim je postao nerazdvojan prijatelj. Njih dvojica su, kao specijalni gosti,

prisustvovali krunisanju Šarla X, a Igoov lični prijatelj je bio i kralj Luj Filip, koji je krvno bio vezan za kuću Habsburg-Loren. Supruga Viktora Igoa, kojom se venčao 1825. je bila nećaka Maksimilijana od Lorene, a ceremonija venčanja održana je u Sen-Silipsu po neobičnom obredu koji je prisutnima ostao krajnje neshvatljiv.

Mnogi poznati i bogati ljudi su mu se nudili za mecene, što je on, uglavnom, odbijao. Igo je bio neskriveni pobornik ezoterije, gnostik u duši i privrženik hermetičke misli. Iako je bio izuzetno religiozan nije verovao u Isusovu božansku prirodu, tvrdeći da je on bio samo prorok i jedan od najvećih mistika svog vremena. Njegove učenike je ocenjivao kao nepismenu družinu.

Klod Debisi (Claude-Achille Debussy) je rođen 1862. godine. Jedna bogata ruska plemkinja ga je usvojila u 18-oj godini i omogućila mu da se obrazuje u Rimu i Parizu. S njom je proputovao gotovo celu Evropu; na proputovanju su bili rado viđani gosti u mnogim plemićkim porodicama. Njegova ruska zaštitnica bila je mecena Čajkovskom, a svoju prvu muzičku nagradu Debisi je dobio 1884. Lista Debisijevih prijatelja je zamašna. Na njoj su Viktor Igo, Oskar Vajld, V.B.Jejts, Pol Valeri, Andre Žid, Marsel Prust, Pol Verlen, a posebno mesto zauzimaju poznati francuski ezoterici Moris Meterlink, Stefan Malarme, grof Filip Ogist Vilije od Il-Adama i, naravno, Ema Kalve. O svojim vezama i poznanstvima s krunisanim glavama i istaknutim političarima Debisi nikad nije pričao, ali se znalo da su mu sva vrata njihovih domova uvek bila otvorena. Posle njegove smrti, 1918. godine, stavljena je zabrana na objavljivanje najvećeg dela njegove prepiske, a na delovima koji su ugledali svetlost dana izbeljena su mnoga mesta, pa i celi pasusi.

Žan Kokto (Jean Maurice Eugène Clément Cocteau) je rođen 1889. godine. Potiče iz poznate i ugledne francuske porodice. Najveći deo života proveo je kao pravi boem, družeći se s mnogim pesnicima, slikarima i muzičarima. Pri tome, iako se sam nikad nije bavio politikom niti je za nju ikad pokazivao zanimanje, poznato je da se poznavao sa svim značajnijim ljudima iz političkog vrha, a da su ga najuglednije plemićke porodice redovno pozivale u svoje domove. O tom delu svog života Kokto nikad nije hteo da govori. Život mu je je bio prepun skandala povezanih s upotrebom raznih stimulativnih narkotika, a pre svega kokaina. Najbolji prijatelji su mu bili Marsel Prust, Andre Žid, Moris Bareson, Andre Malro i td.

Iako mu je život bio ispunjen raznim aferama nikada ga niko nizašta nije posebno prozvao. Posle Drugog svetskog rata bio je pod direktnom zaštitom De Gola (*Charles André Joseph Pierre-Marie de Gaulle*), predsednika Francuske, a 1949. godine je čak proizveden za viteza Legije časti.

Jedan od najinteresantnijih i najintrigantnijih radova Koktoa je svakako mural koji je uradio u crkvi Naše Gospe od Francuske, u Londonu. Tokom

1960. je pozvan da izradi mural koji prikazuje Raspeće. Na ovom Koktoovom raspeću nalazi se jedno crno sunce, jedan ljudski lik zelene boje i rimski vojnik sa štitom na kome se nalazi stilizovana ptica, koja nije ništa drugo do egipatski lik Horusa. Međutim, najzanimljiviji je njegov prikaz razapetog Hrista: na muralu je prikazan samo donji deo krsta tako da se vide noge onoga ko je razapet, ali ne i njegov lik. Ispod stopala na krst je pričvršćena jedna predimenzionirana crvena ruža. Razapetu žrtvu na krstu okružuju rimski vojnici, učenici i neke žene. U centru gomile se ipak ističe jedna osoba , a ona nije ni neki rimski legionar niti učenik već sam Kokto. Nesumnjivo da je ovim muralom, samo tri godine pre smrti 1963, Kokto jasno izrazio svoju sumnju u božanstvo Hristovo i zvaničnu verziju njegove smrti.

Filip de Šersi (Philippe de Chérisey) je rođen 1925. godine u bogatoj porodici koja je imala velike posede u Ardenima. Obrazovao se u elitnim školama i tečno je govorio tri strana jezika. Široj javnosti je bio poznat kao neuspešan pisac i čovek koji nikad nije bio iskreno primljen u višim kulturnim krugovima Francuske. Preko ogromnih šumskih imanja njegove porodice u Ardenima, armija Trećeg rajha je 14. maja 1940. godine prodrla na teritoriju Francuske i okupirala je. Ovaj prodor Vermahta je bio tako iznenadan i efektan da su se francuska i engleska vojska našle u pravom stanju rasula. Na zahtev do sada nepoznate osobe Adolf Hitler je 24. maja 1940. godine obustavio sve ratne operacije kod francuske luke Denkerk, omogućivši tako tada bespomoćnoj britanskoj vojsci da se nesmetano evakuiše. Hitler je, takođe, time suspendovao i nemački plan *Unternehmen Seelöwe* (Morski lav) za invaziju na Britaniju. Na zahtev iste osobe Hitler je ostavio slobodnim jedan deo Francuske u kome se kasnije rodio oslobodilački pokret na čelu s Šarl de Golom. Zaštitni znak de Gola i pokreta otpora je bila plava zastava sa Lorenskim krstom što je bilo blisko i porodici *Chérisey*.

Na mesto Velikog majstora je izabran 1963. godine, a period njegovog predsedavanja Prioratom je jedan od najsramnijih u istoriji ove stare organizacije. Naime, u saradnji sa američkim milionerom Gejlorom Frimenom Šersi počinje da štampa i protura lažna dokumenta o Prioratu s ciljem da ga diskredituje po svim pitanjima. Zato je, po ubrzanom i skraćenom postupku, smenjen s mesta Velikog majstora, a do izbora Pjera Plantara Prioratom je upravljalo privremeno tročlano telo. Umro je 1981.godine.

Pjer Plantar de Sen Kler (Pierre Athanase Marie Plantard) je rođen 1920. Na mesto Velikog majstora dolazi 1981. godine, nakon niza “nesporazuma” unutar Priorata. Njegov izbor svakako predstavlja diskontinuitet s dotadašnjom praksom Priorata da na mesta Velikog majstora uvek postavlja istaknute umetnike, naučnike ili intelektualce. Porodica Pjera Plantara je dugo bila skrivana zbog osnovanih sumnji da bi se ova loza direktnih potomaka Merovinške dinastije mogla nasilno ugasiti. Sam Pjer Plantar svom prezimenu pridodaje Sen Kler tek 1970. godine, smatrajući izlišnim da krije ono što je

već svima tada bilo dobro poznato. Engleska grana ove porodice poznata je po prezimenu Sinkler. Za Pjera se prvi put čulo kad je 1937. osnovao Red Alfa-Galat, koji se zalagao za ujedinjenje svih evropskih država. Alfa-Galat je tokom Drugog svetskog rata, 1942. u okupiranom Parizu počeo sa izdavanjem novina pod imenom *Vaincre - pour une jeune chevalerie*. Vojnici **Trećeg rajha** koji su okupirali Francusku nikad nisu kontrolisali niti sputavali rad uredništva i štamparije *Vaincre*. Inače, prvi pisani dokument s njegovim potpisom je zapravo pismo koje je 16. decembra 1940. uputio Maršalu Petenu, u kome ga obaveštava o “jezivoj masonsko - jevrejskoj konspiraciji” protiv Francuske, sugerišući mu promptne akcije kako bi se izbegla ili barem smanjila predstojeća katastrofa. Pismo je potpisao kao *Pierre De France-Plantard*. Pjer je imao i nekih konkretnih zasluga za izbor Šarla de Gola za predsednika Francuske 1958. Važno je napomenuti da Šarl de Gol potiče iz jedne od najstarijih francuskih aristokratskih familija koja je dala i francuskog kralja Filipa II Avgusta (1165. - 1223.). Pored toga, dobro je poznat i Pjerov blizak odnos s još jednim predsednikom Francuske – Fransoa Miteranom (François Maurice Adrien Marie Mitterrand) i s Alenom Poerom (Alain Émile Louis Marie Poher), istaknutim francuskim državnikom, koji je dva puta bio predsednik prelaznih vlada. Preminuo je 2000. u svom stanu u Parizu. Na sahrani su mu bili Šarl i Žan de Gol, unuci čuvenog francuskog generala i predsednika.

Tomas Plantar de Sen Kler (Thomas Plantard), sin Pjera Plantara je 6.avgusta 1989. godine izabran za novog Velikog majstora Sionskog priorata. Ono što ga u osnovi razlikuje od oca je njegovo nastojanje da deluje što neupadljivije. No, i pored toga poznato je da je Tomas Plantar rado viđen gost na prijemima rezervisanim samo za ljude od uticaja iz sveta politike i velikog biznisa. Kada je francuski predsednik Fransoa Miteran 1981. godine posetio Rene le Šato, i fotografisao se na kuli Magdala, u njegovoj pratnji bio je i Pjer Plantar sa sinom Tomasom. Podržavanje francuske političke levice i umereni antiamerikanizam su karakteristični za stavove Tomasa Plantara koji se još uvek nalazi na čelu Priorata.

Poglavlje deseto
TEMPLARI

Krajem jedanaestog veka u Evropi nije postojao ni jedan značajniji kralj koji nije, više ili manje, bio povezan s merovinškom dinastijom, odnosno s kraljevskom lozom Davidovih naslednika.

Članovi Sionskog priorata zdušno su se dali na posao da pokrenu pohod za oslobađanje Jerusalima; koji su 638.g.n.e. osvojile združene vojne snage Arapa i Jevreja, pod komandom čuvenog kalif-Umara (*Umar ibn al-Chattab*). Bilo je više razloga za ovakvu odluku, ali su dva bila presudna. Prvo, želja da se na Jerusalimski presto vrati "jedini pravi kralj, naslednik Ješue ben Josifa" i drugo, da se u vlasništvo Siona vrate svi sveti predmeti i tajna znanja koja su ostala u Kumranu, a koje su Kumranci, pre svog uništenja, sakrili na različitim mestima.

Istini za volju, muslimani koji su vladali Jerusalimom od sedmog veka nisu branili hrišćanima da dolaze u grad, no Turci Seldžuci su, nakon što su 1071. pobedili egipatsku vojsku i osvojili Jerusalim, zabranili hrišćanima da dolaze na hodočašća. Nastojeći da povrati Jerusalim, odnosno da ga učini dostupnim svojim hodočasnicima Vizantija iste godine pokreće vojsku protiv Turaka, ali biva poražena u bici kod Manzikerta.

Vizantijski car Mihajlo VII (*Μιχαήλ Ζ' Δούκας Παραπινάκης*) već 1074. upućuje molbu papi Grgur VII za vojnu pomoć da bi oslobodio Jerusalim i celu Malu Aziju koju su Turci zaposeli. Želeći ne samo da pomogne oslobađanju Jerusalima već i da obnovi jedinstvo hrišćanske crkve, posle šizme iz 1054, papa Grgur VII (Johannes Gratianus, kršteno ime) iste godine okuplja vojsku, ali je zbog brojnih sukoba širom Evrope ne šalje u pomoć Vizantiji.

Ovakav sled događaja pokrenuo je Sion da svim silama izmiri i ubedi evropske vladare da organizuju jedinstven vojni pohod za oslobadjanje Jerusalima. Ipak, da se ne bi previše eksponirao, ali i da bi za ovaj projekat osigurao bezrezervnu podršku Rimske Crkve, Sion uspeva da na papski presto

1088. dovede Urbana II (Odo of Lagery), kome prepušta ujedinjujuću ulogu u Zapadnom carstvu. Urban II potiče iz stare plemićke porodice iz *Châtillon-sur-Marne*, oblast Šampanj u Francuskoj. Nakon dugog i odlučnog angažovanja Pape 27. novembra 1095. na Savetu u Klermonu 300 sveštenih velikodostojnika odlučuje da se pokrene krstaški pohod za oslobađanje Jerusalima. Govoreći u Klermonu Urban II je kao osnovne razloge za krstaški pohod naveo pomoć hrišćanskom narodu Vizantije i oslobađanje Svete zemlje, a posebno je naglasio potrebu ponovnog ujedinjenja hrišćana, odnosno stvaranja jedinstvene crkve na čelu s Rimskim papom.

Prvi krstaški pohod počeo je u proleće 1096, a kada su Krstaši stigli u Beograd 1097. godine Godfrija Bujonskog (Godefroy de Bouillon) je čekala poruka Vizantijskog cara Alekseja Komnenusa (Αλέξιος Α'Κομνηνός) da može računati na njihovu bezrezervnu podršku; tri godine kasnije (15.jula 1099.) Jerusalim je oslobođen. Kad su, nakon relativno kratke opsade, Krstaši konačno prodrli u Jerusalim nastao je neviđen pokolj. Uz poklič *Deus Vult* (Bog to želi) ubijeni su svi stanovnici, oko 70.000 ljudi. Muslimani koji su pokušali da se spasu bežeći u džamiju El-Aksa poklani su kao stoka, a Jevreji koji su se sklonili u jednu svoju sinagogu su spaljeni zajedno sa njom. Niko nije preživeo. Papa Urban II umro je dve nedelje po osvajanju Jerusalima, a 1881. proglašen je za sveca.

Povodom osvajanja Jerusalima sveštenik Rejmond (Raymond Aguilers) je u svom dnevniku zapisao: "U Solomonovom hramu (u Jerusalimu), **gazili smo do kolena u krvi, pa čak i do konjskih uzda**, po pravednom i čudesnom Božijem sudu“.

Za prvog vladara oslobođenog Jerusalima, 22. jula, postavljen je Godfri Bujonski. Njemu su članovi Sionskog priorata, koji su baštinili mnoge tajne Ješue ben Josifa i Jovana Krstitelja, pa i one o miropomazanju, na tajnom sastanku u noći izmedju 21. i 22. jula, ponudila titulu kralja, ali ju je on odbio prihvatajući samo zvanje vladara. Nakon Godfrijeve smrti, njegov mlađi brat Boduen (Baudouin I) je prihvatio krunu i postao kralj Jerusalima. Prvi cilj rata za Svetu zemlju bio je ostvaren.

Odmah po preuzimanju vlasti Godfri je naredio da se na jednom brdu, južno od Jerusalima, poznatom pod imenom Sion podigne opatija i to na mestu gde su se nalazile ruševine jedne stare vizantiske crkve poznate kao *Majka svih crkava*. Opatija je građena neshvatljivom brzinom za to vreme, a u njen kamen temeljac beše uklesano *Notre Dame du Mont de Sion*; ova Opatija je postala sedište Sionskog priorata i od tada je uspostavljena redovna veza između pripadnika Sionskog priorata u Jerusalimu i Evropi.

Član Siona zadužen za održavanje ove veze i operativne akcije bio je grof od Šampanje Ig (Hugues Ierde Champagne). Pošto je u Jerusalimu uspostavljen

red, Sion je zaključio da mu nedostaje organizovana sila koja bi ostvarila njegov drugi cilj: otkopavanje, prenošenje u Evropu i čuvanje svih skrivenih papira i relikvija Kumranske zajednice.

Setimo se da su Kumranci sve tajne spise kojima su raspolagali i druge vrednosti sakrili pre nego što su ih rimljani pobili 68.g.n.e. Takođe, vekovima se, nakon što su Rimljani u krvi ugušili jevrejsku pobunu iz 66.g.n.e, govorilo o basnoslovnom bogatstvu u zlatu, srebru i dragom kamenju koje su jevrejski sveštenici posedovali u okviru Hrama i koje su sadukeji i fariseji sakrili. Zbog ovoga car Vaspijan je samo za Jevreje propisao posebnu obavezu doprinosa carstvu poznatu kao *fiscus Judaicus*.

S obzirom na delikatnost celog posla Sion je zaključio da je neophodno formirati poseban viteški red posvećen samo ovom zadatku. Igu grofu od Šampanje (Hugues Ier de Champagne) koji je učestvovao i u oslobađanju Jerusalima 1099. je prepušteno da odabere osmoricu vitezova, okosnicu budućeg vojnog reda. Ig je izbor viteza obavio 1112.g.n.e. i odmah sa njima otpočeo posebne pripreme. Pre planiranog puta u Svetu zemlju grof od Šampanje 1115. na svom imanju Klervo (Clairvaux) podiže opatiju *L'abbaye de Clairvaux* i poklanja je cisterinskom monahu po imenu Bernar (Bernhard de Clairvaux). Inače, Bernar se zamonašio samo tri godine pre toga u opatiji *L'abbaye de Cîteaux*, a poreklo vodi iz bogate i uticajne plemićke porodice Teklin iz Burgonja (Tescelin de Bourgogne). Međutim, uprkos činjenici da su sve pripreme bile završene već 1115, sedmorica vitezova i dva monaha, koje je odabrao Bernar, stižu u Jerusalim 14. maja 1119, a to je više od godinu dana nakon što je Boduen I preminuo u *El-Arish*-u. Razlog ovako dugog odlaganja je bio dosta prozaičan i svodi se na želju grofa od Šampanje da sačeka okončanje razvoda od prve žene *Constance de France*, kćerke francuskog kralja Filipa I, kako bi mogao da se oženi sa *Elisabeth de Varais*, kćerkom Gijoma Velikog grofa Burgonje; nakon venčanja čekalo se i dete.

Nakon što su svi porodični poslovi grofa od Šampanje okončani mala skupina viteza se otisnula put Svete zemlje. Po dolasku i Jerusalim grofa Iga i njegovih osam pratilaca svečano dočekuje kralj Boduen II (Baudouin du Bourg of Edessa) i ustupa im istočni deo dvora. Nakon tri meseca devet vitezova se sele u džamiju al-Aksa (المسجد الاقصى) i objekat poznao kao Solomonove štale. Ubrzo potom pred jerusalimskim patrijarhom Gormondom (Gormond de Picquigny) polažu zakletvu i dobijaju blagoslov za sve što će raditi, a radiće mnogo toga. Već 16. januara 1120. na koncilu u Nablusu jerusalimski patrijarh im dodeljuje i prvu insigniju – crveni krst po kome će kasnije postati prepoznatljivi i poštovani.

Sa patrijarhovim blagoslovom vitezovi Templa odmah otpočinju sa svojim misterioznim iskopavanjima, a već krajem 1120. u Francuskoj u *La Fontenotte in Dijon* uspostavljaju svoj preceptorat (neka vrsta sedišta i centrale) koji će

im dugo vremena biti glavna evropsak baza. Otvaranje ovog preceptorata nadgledao je Ig grof od Šampanje koji je već tada iz Jerusalima u Francusku doneo neke tajne svitke koji su *per se* privoleli anžujskog grofa Fulka V (Foulque V d'Anjou) da se pridruži Templarima i dodeli im ogromna imanja. Fulk V će, inače, 1131. postati jerusalimski kralj. Ig grof od Šampanje se u Svetu zemlju vraća tek 1125. godine, a do tada se u Francuskoj već govorilo o templarskom bogatstvu koje tri do četiri puta nadmašuje imovinu francuskog kralja Luja VI (Louis VI de France).

Kao razlog dolaska u Jerusalim, vitezovi su naveli obezbeđivanje puteva kojima su hodočasnici putovali da posećuju Sveti grad. Nazvali su se Siromašnim vitezovima Hrista i Solomonovog hrama (Pauperes commilitones Christi Templique Solomonici). Međutim, prvih osam godina boravka u Jerusalimu vitezovi Templa, kako su ih svi zvali, nisu se udaljavali mnogo od al-Akse koju je zapravo podigao kalif Valid I (الوليد بن عبد الملك) još 705. na ruševinama nekadašnjeg Jerusalimskog drugog hrama. Templari ne samo da su znali da je al-Aksa podignuta na ruševinama Jerusalimskog, odnosno Solomonovog hrama već su posedovali i crteže koje je, prilikom gradnje, koristio kalifov glavni arhitekta. Oni, a vreme je to potvrdilo, uopšte i nisu bili zainteresovani za hodočasnike već su svu svoju pažnju, vreme i energiju posvetili potrazi za relikvijama i tajnim spisi iz vremena Drugog Hrama. Odvajanje od al-Akse za viteze Templa je bilo moguće samo u slučajevima kada su odlazili na drugo, za njih podjednako važno mesto - Kirbet-Kumran.

Dok su Templari prekopavali i pretraživali stare ruševine pravu zaštitu hrišćanskim hodočasnicima pružali su vitezovi Hospitalci. Oni su u Jerusalimu osnovali čak i posebno prihvatilište za premorene i bolesne putnike. Godine 1118. ovi vitezovi menjaju naziv u *Hospitalci svetog Jovana Jerusalimskog*, a papa Gelazije II (Giovanni Coniulo, kršteno ime) im daje blagoslov i odobrava zakonik poznat kao Pravilnik, a ime im se opet menja u *Suvereni jerusalimski, rodoski i malteški vojni hospitalni red svetog Jovana* (Sovrano Militare Ordine Ospedaliero di San Giovanni di Gerusalemme di Rodie di Malta). Ovaj rimokatolički viteški red i danas postoji, a njegovog velikog majstora bira isto telo kardinala koje bira i papu. Red je međunarodno priznat i ima status stalnog posmatrača u Ujedinjenim nacijama i član je Saveta Evrope, a sa 101 državom ima stalne diplomatske odnose.

Značaj i položaj Malteških vitezova se može sagledati i iz činjenice da Red iako ne poseduje teritoriju kao neka država ipak ima dve eksteritorijalne zgrade u Rimu (izvan jurisdikcije Italijanske države) koje nemaju status kao neka ambasada već se jednostavno tretiraju kao teritorija strane države: Jedna je *Palazzo di Malta* u *Via dei Condotti 68* i u njoj se nalazi veliki majstor (lat. *magister*, „učitelj“) Reda s „državnom“ upravom; druga je *Villa Malta sull'Aventino* u kojoj se nalazi sedište Rimskog priorata. Danas niko ne može biti primljen kod pape, a da prethodno nije prošao kroz odaju Malteških

vitezova u Vatikanu i razmenio par reči sa njihovim sekretarom.

Početkom XXI veka Red malteških vitezova ima oko trinaest hiljada članova i čak osamdeset hiljada dobrovoljaca. Svojevremno član Reda je bio i jugoslovenski prestolonaslednik Petar II. Danas u Srbiji Red ima oko 50-tak članova od kojih su javnosti poznati prestolonaslednik Aleksandar Karađorđević (svojevremeno kapetan engleske vojske detaširan u NATO i britanski državljanin) koji je čak i odlikovan velikim krstom sa zlatnom zvezdom i advokat Marko Nicović. Najznačajnije relikvije malteških vitezova: desna šaka svetog Jovana krstitelja, deo (častica) krsta na kome je Hristos razapet i ikona Bogorodice Filermske su svojevremeno bili u posedu Srpske crkve. Međutim, prevarom crnogorskog komunističkog prvaka Marka Orlandića su izuzeti iz poseda Srpske crkve i sada se nalaze u Državnom muzeju na Cetinju.

Godinu dana po povratku u Svetu zemlju grof od Šampanje je iznenadno preminuo juna 1126. Po instrukcijama primljenim of Iga grofa od Šampanje njegov vazal Ig de Pajen (Hugues de Payens) i vitez Andre de Monbara (André de Montbard) kreću u Francusku. Sa sobom su poneli najveći deo do tada otkrivenih stvari koje su, odmah po dolasku u Francusku, smestili u preceptorat u *La Fontenotte in Dijon* gde su se sastali i sa već tada poznatim Bernarom. Ushićenost nekadašnjeg monaha, a sada opata Bernara onim što mu je pokazano bila je ogromna. Po nalogu grofa od Šampanje Bernaru je predat jedan komplet svitaka pažljivo složenih u drvenu kutiju od kedrovine. Šta su vitezovi predali Bernaru?

Iako su dugo i naporno kopali po ruševinama oko al-Akse, odnosno nekadašnjeg Jerusalimskog drugog hrama i Kirbet-Kumrana koje su rimske legije pod Titom, sinom cara Vespazijana, 70. g.n.e. sravnile sa zemljom, Templari, osim dela farisejskog i sadukejskog zlata, nisu našli ništa drugo. Za njih je to bilo veliko razočarenje jer je zlato bilo poslednja stvar koju su tražili. Ono po šta su, zapravo, bili poslani u Svetu zemlju Templari su dobili od hasasina, vojnog reda verske sekte Ismailićana. Naime, hasasini koje je svojevremeno osnovao Hasan Sabah (*al-Hasan ibn-al-Sabbah*) su na dva mesta u blizini Kirbet-Kumrana, sredinom IX veka, pronašli mnogo svitaka pisanih aramejskim jezikom. Svici su pripadali Kumranskoj zajednici i po otkriću su bili smešteni u biblioteku tvrđave Alamut (الموت, na persijskom), koja se nalazila na planini Elbrus i koja je bila sedišete Hasan Sabaha i njegovih sledbenika. Sam Hasan je među Arapima bio poznat kao *Starac sa Planine*. Dva veka nakon što su vitezovi Templa od hasasina dobili čuvene svitke, biblioteku u Alamutu je spalio Hulagu-kan (*Hülëgü Qaɣan*), unuk Džingis-kana (*Činggis Qaɣan*). Priča se da su knjige gorele sedam dana i sedam noći. Toliko ih je bilo.

Po povratku u Francusku vitezovi Templa kralju Luju VI predaju deo svitaka

iz kojih je nedvosmisleno proizilazilo da je Ješua ben Josif bio naslednik Davidovog prestola i da je s Marijom imao decu, dakle naslednike. Rimskoj crkvi su, preko monaha, a potom i sveca Bernara iz Burgundije, predani preostali svici sa sličnim sadržajem. S jedne strane, Sion je bio zadovoljan jer je imao nepobitne dokaze o dinastičkim pravima merovinške loze izrasle na tlu Francuske a, s druge strane, Rim je verovao da se dokopao poslednjih dokaza o Isusu Hristu kao mesiji i jevrejskom kralju i da više niko neće moći da dovode u sumnju “njegovo božansko poreklo”. Nakon Bernarovih “dobrih vesti” papa Honorije II poziva u audijenciju Ig de Pajena, Giljam de Burea (Guillaume de Bures) i Gaja Brizbara (Guy de Brisbarre). Papa je video i čuo sve što ga je činilo sretnim.

Oduševljen i nadasve zahvalan Honorije II 13. januara 1128, na Saboru u gradu Troa, dodeljuje vitezovima Reda Templa Pravilnik. Zahvaljući insitiranju svetog Bernara Templari su na Koncilu zaređeni, a opat Klervo im je izrekao pohvalu u svom *De laude novae militiae*. Za prvog velikog majstora reda izabran je Ig de Pajen koji je odmah potom u Londonu uspostavio preceptorat i na njegovo čelo postavio Hjua Argenstajna (Hugh d'Argenstein). Kako je bio oženjen sa škotskom plemkinjom Katarinom Sen Kler (Catherine de Saint Clair) Pajen se sastao i sa škotskim kraljem Dabidom (Dabíd mac Maíl Choluim) i ugovorio, a to se vremenom potvrdilo, neraskidivo prijateljstvo između Škota i vitezova Templa. Na imanju porodice Sinkler poznatom kao *Balantrodoch* uspostavljen je preceptorat koji će se 1307. za Templare pokazaiti naročito vrednim.

Koliko je za katoličku crkvu bilo važno sve ono što je opat Bernar činio opisaće u njegovoj biografiji sveti Malahija (Maelmhaedhoc Ó Morgair), biskup Armaga u Irskoj. Tokom prikupljanja materijala za Klervoovu biografiju Malahija je došao do templarskih dokumenata koji su ga “prosvetlili” vizijom zbog koje je lično 1139. godine otišao u Rim i preneo je papi Inokentiju II (kršteno ime Gregorio Papareschi). Prema ovoj viziji koja je danas poznata kao Proročanstvo papa (Prophetia Sancti Malachiae) postoji 112 kratkih latinskih fraza koje opisno predstavljaju sve buduće pape i nekoliko antipapa, počevši od pape Celestina II, izabranog 1143, i završavajući se sa budućim papom u proročanstvu opisanim kao *Petar Rimljanin*, čiji će se pontifikat završiti uništenjem grada Rima i Strašnim sudom.

Tumačenje Malahijeve vizije se zasniva na nalaženju veze između latinske fraze i papinog rodnog mesta, papskog grba ili događaja iz njegovog pontifikata. Na primer, prva fraza, ***Ex castro Tiberis*** (Iz zamka na Tibru), odgovara rodnom mestu pape Celestina I, *Città di Castello* na reci Tibar. Papa Klement XIII (1187.-1191.) rođen je u Skolariju ali se proslavio svojim svešteničkim pozivom u Umrbiji, a u proročanstvu je poznat kao ***Rosa Umbriae*** (Ruža Umbrije). Za četvrtog papu po Malahijevoj vizije stoji latinska fraza ***Abbas Suburranus*** (opat Suburski), a odnosi se na papu Anastazija IV

(1153.-1154.) koji je rođen pod krštenim imenom *Corrado della Suburra*. ***Ex tetro carcere*** (iz usamljenog zatvora) je latinska fraza koja se odnosila na prvog po redu antipapu Viktora IV (1159.-1164.). Viktor IV je pre izbora za papu bio sveštenik u zatvoru u *Tullianu*. Za devetog po redu papu stajala je fraza ***Ex anſere cuſtode*** (čuvar gusaka) što je bio zapravo idealna opis pape Aleksandra III (1159.-1181.) čija familija je na grbu imala guske.

Papa Pavle VI (1963. - 1978.) je opisan u proročanstvu kao ***Flos florum*** (cvet cvetova). Njegov lični grb su krasila tri ljiljana. Nakon njega, papa Jovan Pavle I (26. avgust 1978 .- 28. septembar 1978.), označen je latinskom frazom ***De medietate Lunae*** (od pola meseca) što odgovara tačnom danu njegovog izbora - 26. avgusta 1978, dan nakon poslednje četvrtine meseca. Papa Jovan Pavle II (1978.-2005.) je rođen 18. maja 1920. na dan totalnog pomračenja Sunca što odgovara njegovoj opisnoj latinskoj frazi ***De labore Solis*** (od porođaja Sunca).

Nakon Jovana Pavla II, u proročanstvu su navedena još samo dvojica papa. Fraza koja se odnosi na novog papu Benedikta XVI je ***Gloria Olivae*** (*Slava* masline), a poslednja fraza, koja se odnosi na poslednjeg papu, je najduža i u originalu glasi: *In persecutione extrema S.R.E. sedebit Petrus Romanus, qui pascet oues in multis tribulationibus: quibus transactis ciuitas septicollis diruetur, & Iudex tremêdus iudicabit populum suum.* ***Finis***. (U sred ogromnog progona, na presto Svete rimske crkve će sesti Petar Rimljanin, koji će napasati svoje stado tokom mnogih stradanja, nakon čega će grad sedam brda biti uništen, i strašni Sudija će suditi svome narodu. **Kraj**.).

Malahijevo proročanstvo je sve do 1595. godine bilo čuvano u Vatikanskim arhivima, a onda ga je obelodanio benediktanski sveštenik Arnold Vijon (Arnold de Wyon) u sklopu svoje knjige *Lignum Vitæ*. U XVI veku je na videlo izašla i *Codex Gigas* ili Đavolja biblija koju su sačinili benediktanski monasi iz manastira *Břevnovský klášter*, a prema templarskim dokumentima koje im je u svoje vreme ostavio Malahija. Ova apsolutno jedinstvena biblija počinje rečima *απο Ιερουσαλημ* (Iz Jerusalima), a završava sa *εις Ιερουσαλημ* (U Jerusalim). Između niza detalja koje je čine jedinstvenom i neponovljivom valja navesti portret Đavola i činjenicu da je u celosti posvećena Satani, a ne Bogu i da se kroz njen celokupan tekst navodi kako su svetu date i ostavljene samo dve mogućnosti: Božija i Satanska. Spis *Codex Gigas* je inače metar visok, pola metra širok i oko 90 kg težak, a mastilo kojim je pisan potiče od insekata.

Pre povratka u Svetu zemlju maja 1129. Pajen je ugovorio brak između grofa Fulka V i Melisande (Melissande), kćerke pokojnog kralja Boduena II. Takođe, prisustvovao je i venčanju Fulkovog sina *Geoffrey*-a sa Matildom, kćerkom engleskog kralja Henrija I. I ovo venčanje je ugovorio Pajen prilikom njegove posete Londonu i otvaranja prvog engleskog preceptorata nakon čega se, pre

svog puta u Škotsku, sreo sa Henrijem I. Engleski monarh je tada bio nezadovoljan što mu se ćerka razvela od nemačkog kralja Hajnriha V (Heinrich V) ali ga je Pajen vrlo lako oraspoložio predloživši mu sjajnu priliku - *Geoffrey*-a sina, kako je tada rekao, budućeg jerusalimskog ktralja.

U Jerusalimu Pajen zatiče bolesnog kralja Boduena II koji samo nakon dve godine umire. Tada na jerusalimski presto, po krvnoj liniji, stupa njegova ćerka Melisanda i njen suprug grof Fulk V. Pored jerusalimskog patrijarha Gilema (Guillaume de Messines) glavni ceremonijal majstor je bio Pajen. No, bez obzira na patrijarhovo prisustvo svima koji su prisustvovali nije promaklo iz vida da su vitezovi Templa postali nešto mnogo više od onoga za šta su se do tada izdavali: postali su sila *per se*!

Pravilnik je bio posebno značajan za Templare i njihov budući prosperitet. Njegovim dobijanjem ceo hrišćanski svet ih je prihvatio kao prave i monahe i vitezove. Uslovi koje su svi kandidati morali da ispune (prva godina članstva bila je probna) da bi postali članovi reda bili su: da su rođeni u bračnoj zajednici, da su plemićkog porekla, da su zdravog duha i tela, da nemaju nikakve druge obaveze i sl. Od svih vitezova se zahtevalo da se odmah po pristupanju redu zakunu na siromaštvo (svu imovinu su morali da poklone redu), čednost i pokornost. Bili su obavezni da skrate kosu, ali im je bilo zabranjeno da skraćuju brade. Svi su morali da nose bele ogrtače i tunike na kojima se nalzio crveni krst.

Pravilnikom je bilo propisano i njihovo ponašanje u boju: nije im bilo dozvoljeno da mole za milost niti su mogli da se otkupe iz zarobljeništva, nije im bilo dozvoljeno da odustaju od sukoba, osim ako odnos snaga nije bio veći od tri na jednog, a i tada samo ako glavnokomandujući to naredi. Pravilnikom je faktički bilo određeno da iz bitke mogu da izađu samo kao pobednici. U gotovo svim istorijskim spisima se opisuju kao veoma hrabri i vešti ratnici, dobro organizovani i disciplinovani. Jednom rečju, za njih se može reći da su bili najefikasnija borbena formacija tog doba.

Jedna stvar u Pravilniku je posebno zanimljiva, a to je da Red može da prima poklone od svakog, a da sam ne može i ne sme nikome da poklanja bilo šta. Ovom tačkom Pravilnika kao da se želelo obezbediti i osigurati buduće bogatsvo Reda. Da je to baš tako, a ne neki slučaj, najbolje svedoči odluka nekadašnjeg cisterinskog kaluđera iz Klervoa i štićenika svetog Bernara, iz 1130, poznatog kao papa Inokentije II, da Red ne odgovara nijednom eparhijskom biskupu niti ijednom vladaru, osim samom Papi i da, shodno tome, nikome neće plaćati nikakve takse niti poreze. Ovom papinom bulom Red je, *de facto*, postao potpuno nezavisan od svake zemaljske vlasti; postali su, iako bez granica, država za sebe gde god bi se našli.

Sa kakvim bogatstvom je Red vitezova Templa raspolagao vidi se već i iz

spiska njegovih darodavaca: Tibo II grof od Šampanje (Thibaud comté de Champagne) predao je Templarima celokupno svoje imanje *Barbonne-Fayel*; portugalska kraljica Tereza (Teresa de Portugal) predala im je tvrđavu-zamak *Soure*i ceo grad*Fonte Arcada*; kralj Aragona Alfonso I (Alphonse Ier d'Aragon) predao im je celo kraljevstvo; Matilda grofica od Bulonje (Matilda I countess of Boulogne) i supruga engleskog kralja Stefana (Stephen of England) im je poklonila grofoviju *Essex*...

Kada je 24 maja 1136. preminuo prvi veliki majstor Reda Pajen njegovo mesto tada zauzima istaknuti i uvaženi Rober Kraon (Rober Craon compt de Bourgogne). Smrt Pajena uticao je da Vatikan ubrza neke planove vezane za Red vitezova Templa. Tako je papa Inokentije II 1138. izdao bulu *Omne DatumOptimum* (Sve dobre stvari) kojom redu daje do tada neviđene ekonomske povlastice. Pored toga Inokentije II 1139. posebnim aktom priznaje postojanje i uvažava sva prava posebne grupi ljudi okupljenih u savezu tada poznatom kao *Prieuré de Sion*. Nakon bule Inokentija II i papa Celestin izdaje bulu *Milites Templi* (Vojska Hrama), a papa Eugen III se pojavljuje sa bulom *Militia Dei* (Božiji vojnici). Sve ove bule su imale za cilj da osnaže red i uzdignu ga na nivo nedodirljivih za sve evropske vladare. Vitezovi Templa su tako imali mogućnost i pravo da grade sopstvene crkve u kojima su, ne ovisno od katoličkog sveštenstva, mogli da ispovedaju svoju veru. Njihove bogomolje će se i spolja i iznutra razlikovati od tadašnjih rimokatoličkih crkvi. Sve njihove crkve su bile kružne osnove što je simbolizovalo ideju univerzuma i ženskog principa.

U narednih pola veka Red je postao vojna, ekonomska i politička sila koja nije mogla biti zaobiđena ni u jednom važnijem međunarodnom pitanju. Posedovali su ogromne posede u svim evropskim zemljama, na kojima su gajili razne žitarice za svoje potrebe, ali i za trgovinu, izgradili su preko hiljadu crkava, manastira, svratišta za putnike ka Svetoj zemlji i sl. Posedovali su najveću rečnu i morsku flotu brodova i najpoznatija brodogradilišta, razvili su prvi bankarski sistem na svetu promovišući *ček* (tratta bancaria) kao način plaćanja, njihove bolnice su postale najpoznatije po primeni do tada nepoznatih, a nadasve efikasnih lekova i tehnika među kojima je i primena veštačkog disanja.

Početkom trinaestog veka Templari su, govoreći današnjim jezikom, postali prava multinacionalna kompanija. Zahvaljujući ogromnoj floti, čije sedište je bilo na ostrvu Majorka, a glavna luka La Rošel na obali Atlantika, oni su vodili glavnu reč u pomorskoj trgovini u čemu im je u mnogome pomogla i primena magnetnog kompasa koji su oni konstruisali. Kontrolisali su sve najvažnije tokove novca, a mnoge krunisane glave tog doba su im bile dužnici. Njihovo umeće u građevinarstvu ih je ne samo proslavilo već donosilo i ogromne zarade, jer ono što su oni znali i mogli niko drugi u to vreme nije smeo ni da pokuša. Prve gotske građevine su njihovo delo, a narod je njihove

građevinare nazivao Solomonovim zidarima. Jedna od najpoznatijih katedrala koje su podigli je ona u Šartru, Francuska. Sve njihove katedrale su bile dekorisane neshvaćenim dekoracijama za ono vreme, ali se danas otkriva da su sve te dekoracije zapravo kodirani zapisi njihovih tajnih znanja.

Kako je rasla njihova ekonomska i politička moć, tako se njihovo interesovanje za Jerusalim smanjivalo. Istina, Templari su imali veoma razvijene trgovačke veze s mnogim muslimanskim zemljama, a posebno dobre odnose su održavali s nekim njihovim prvacima i vođama pojedinih sekti, među kojima su najpoznatiji Hasasini. Međutim, tokom 1185. usledio je niz vrlo neobičnih i tragičnih događaja. U Rimu umire papa Licius III, a zamenjuje ga papa Urban III. U Jerusalimu umire stari kralj Boduen IV Jerusalimski, a na presto stupa Boduen V. Iste godine mesto Velikog majstora vitezova Templa, umesto Arnolda de Torohe (Arnau de Torroja), zauzima Žerar de Ridfor (Gérard de Ridefort).

Omamljen uticajem i snagom Templara, zaboravivši razloge njihovog osnivanja i zvaničnog postojanja, Žerar de Ridfor počinje da se meša u unutrašnje odnose kraljevske porodice što, na kraju, dovodi do ubistva Boduena V (Baudouinet V de Jérusalem) i dovođenja na kraljevski presto velikog Žerarovog prijatelja Gia od Luzinjana (Guy de Lusignan). Žerar je u tome imao veliku podršku princa Rejnoa (Reynaud de Châtillon) koji je, inače, bio krajnje omrznut u Svetoj zemlji zbog okrutnosti i drskosti. Ubistvo kralja Boduena V nije bilo ubistvo tek nekog samoproklamovanog kralja. Bilo je to ubistvo kralja po krvnoj liniji Ješue ben Josifa. Bilo je to ubistvo koje će dovesti do sukoba Sionskog priorata s Templarima.

Još u vreme vladavine Boduena IV Gi je, iz čista mira, izmasakrirao jednu veću grupu beduinskih pastira koji su, u skladu s dogovorom kralja Jerusalima i predstavnika muslimana, imali pravo da dovode svoja stada na ispašu. Garant ovog dogovora su bili Templari. Ovaj događaj je izglađen uz krajnje napore Boduena IV, Velikog majstora Templa Arnolda de Toroge i Saracenskog kralja Salah-al-Dina (صلاح الدين يوسف ابن أيوب). Međutim, samo godinu dana kasnije tenzije među hrišćanima se povećavaju. Vrhunac je nastao kada je princ Rejno, besan zbog ukora koji mu je Jerusalimski patrijath *Héracliusd'Auvergne*uputio povodom njegovog netolerantnog ponašanja prema muslimanima, uhapsio Patrijarha, mučio ga, a potom i utamničio. Veliki majstor Templa nije reagovao. Ohrabren izostankom bilo kakve kritike Rejno 1186. presreće veliki beduinski karavan, koji je prolazio pored Jerusalima, i ubija sve beduine prisvajajući sav njihov tovar. I ovoga puta je izostala bilo kakva reakcija vitozova Templa.

Posebnim dogovorima koje je Sionski priorat, odnosno kralj jerusalimski imao sa saracenskim kraljem Salah-al-Dinom bilo je predviđeno da se on stara za bezbednost hrišćanskih hodočasnika, a da se Templari brinu za sigurnost

muslimana. Žerar de Ridfor nije poštovao ni jedan dogovor Sionskog priorata, jerusalimskog kralja i kralja Saracena. Šta više, veliki majstor Templa je 1175. uz pomoć asasina pokušao da ubije Saladina.

Čim je shvatio da s hrišćanima nikad neće moći da postigne nijedan održiv dogovor o suživotu, Salah-al-Din je odlučio da se obračuna s njima. Krajem jula 1187. okupio je oko dvanest hiljada vojnika i sačekao hrišćansku vojsku kod brda Hatina. Hrišćani su imali oko dvadeset hiljada vojnika, od kojih su par stotina samo bili pripadnici elitnih viteških redova Templa i hospitalaca. Iako malobrojniji i slabije naoružani muslimani su zahvaljujući mudroj taktici saracenskog kralja i izdajstvu nekih hrišćanskih prinčeva na kraju pobedili. Salah-al-Din je, u skladu sa svojim verskim učenjima i osećanjima, ponudio slobodu svim zarobljenim hrišćanima pod uslovom da se preobrate u islam. Mnogi su to odbili pa su bili ubijeni ali ne i Gi koga je Salah-al-Din, uz sve počasti dostojne jedne krunisane glave, oslobodio.

Tri meseca posle bitke kod Hatina, tačnije 2. oktobra, Jerusalim je pao u ruke Saracena, a da pri tome nijedna zgrada nije opljačkana niti je bilo ko od njegovih stanovnika bio povređen. Saladin nije proterao hrišćane iz Jerusalima, niti su to učinili njegovi sinovi, koji su ga nasledili pošto je 4. marta 1193. preminuo u Damasku. Progon hrišćana iz Jerusalima počinje tek 1244. zbog neprestanih krstaških pohoda da se ponovo oslobodi Jerusalim i osvoje nove arapske teritorije. Posle pada tvrđave Sen-Žana-d’Akra, maja 1291, hrišćana više gotovo da i nije bilo u Svetoj zemlji. Iako su mnogi krivili vitezove Templa za gubitak Svete zemlje, što se u slučaju Žerara de Ridfora može prihvatiti, ipak je takva ocena preterana. Tokom sto godina (1099. - 1191.) više od 20.000 templara je poginulu braneći Svetu zemlju i interese hrišćanstva. U odbrani tvrdjave Sen-Žana-d’Akra, nakon što su evakuisali žene, decu i stare, svi vitezovi Templa, njih oko 400, na čelu s velikim majstorom Vilijamom de Bozeom su izginuli braneći poslednje hrišćansko uporište u Svetoj zemlji.

Novo sedište Templari uspostavljaju na Kipru, a novoizabrani veliki majstor Templa postaje misteriozni francuski plemić Tibald Godin (Thibaud Gaudin). On uspeva da konsoliduje templarske redove nakon katastrofe kod Akre, uz istovremeno širenje finansiskih i trgovačkih poslova Reda. Na mestu velikog majstora 1292. menja ga Žak de Mol (Jacques de Molay), zvanično 23 i poslednji veliki majstor.

Početkom četrnaestog veka, mnoge kraljevske kuće Evrope su dugovale značajna finansiska sredstva Redu i sve su više zazirale od njegovog ekonomskog i političkog uticaja. Kako se, nakon ubista jerusalimskog kralja Boduena V sve više pričalo o tome da su to ubistvo izveli vitezovi Templa zarad ogromnog blaga dobijenog od Jevreja, odnosno Cionskih mudraca koji su nastavljači politike i fiosofije nekadašnje vavilonske sekte, poznate kao

fariseji, francuski kralj Filip IV (Philippe IV de France) poznatiji kao Filip Lepi (Philippe le Bel) je, na zahtev Sionskog priorata, otpočeo pripreme za obračun sa Templarima. Prva stvar koju je uradio bila je da protera sve Jevreje iz Francuske proglasivši ih jereticima, a potom i da konfiskuje celokupnu njihovu imovinu. S obzirom i na to da je najveći deo templarskog blaga bio smešten u Parizu, Filip je odlučio da konačan personalni i finansijski obračun s ubicama kralja bude u njegovoj prestonici.

Samo, velika finansijska i vojna sila vitezova Templa je bila *per se* prevelik zalogaj za njega pa je Filip IV morao da traži podršku evropskih krunisanih glava koje su, kao i on, bile vrlo bliske sa Sionskim prioratom. No, bilo kakva akcija ove vrste bila bi nemoguća bez podrške pape pa je Filip, tvrdeći da su Templari zapravo jeretici i finansiski lešinari, zatražio podršku Rima. Pošto je i sam Rim, kako se ispostavilo, bio pod uticajem Ciona i njemu odanih Templara Filip IV je prvo ubio papu Bonifacija VIII (Benedetto Caetani, kršteno ime) 1303, a potom i papu Benedikta XI (Nicola Boccasini, kršteno ime) 1304. Uz dosta napora francuski kralj na presto svetog Petra dovodi “svog papu”, Klementa V (Raymond Bertrand de Got, kršteno ime). Kako se ništa nepredviđeno nebi dogodilo Filip IV Klementa V, sa sve papskim insignijama, preseljava u Pariz; to je bio prvi i jedini put da je presto svetog Petra bio izmešten izvan Rima.

Postupajući po direktim sugestijama velikog majstora Siona i Filipa IV papa Klement V je pozvao Žaka de Molea i vođu hospitalaca da dođu u Pariz, kakao bi se dogovoroli o navodno novom krstaškom pohodu na Jerusalim. De Mole je na ovaj sastanak došao s Kipra, a vođa hospitalaca se nije pojavio. U noći, petak 13. oktobra 1307. Žak de Mol je uhapšen. Iste noći širom Franuske pohapšeno je 627 Templara od gotovo 3000 koliko ih je bilo.. Rano ujutro provaljen je templarski trezor u Parizu, ali u njemu nije nađen ni jedan zlatnik i ni jedan dokument, a u luci La Rošel, glavnoj templarskoj luci, nije zatečen nijedan jedini brod. Uz optužbe za bogohuljenje, zelenašenje i sodomiju Žak de Mol je, s još stotinak Templara, osuđen i spaljen na lomači nedaleko od crkve *Notre Dame*. Veliko blago templara nikad nije pronađeno, niti su ikada pronađeni njihovi tajni spisi o kojima se tako mnogo govorilo, a vezuju se za otkopavanja koja je vršio grof Ig od Šampanje s drugovima u Jerusalimu i u okolini Kirbet-Kumrana. Proći će mnogo godina pre nego što se sazna da je sve templarske spise, po uputstvima samoga de Molea, iz Pariza u Škotsku prebacio njegov rođak *Guichard VI sir de Beaujeu*. Prebacivanje dokumenata, s obzirom na njihovu važnost, obavljeno je u dva navrata i to tako što su prvo otpremljena dokumenta koje su Templari sami pronašli, a potom dokumenta koja su primili od asasina među kojima su sa posebnom pažnjum tretirana ona koja su nastala u okviru organizacije *Ružin krst* koju su 46. godine u Aleksandriji osnovali Ormus sa svojih šest učenika i Ješua ben Josif.

Mnogi se i danas pitaju kako je moguće da jedna vojna, ekonomska i

politička sila kakva su bili vitezovi Templa nestane s istorijske scene preko noći. Moć kojom su raspolagali tokom dvanaestog i trinaestog veka je nespojiva s načinom na koji je okončana.

Templari su, tokom dva veka postojanja, razvili najbolju obaveštajnu službu s najnaprednijim kodiranim pismom i gestovnim govorom. Za zaštitu svojih tajni koristili su kod poznat kao šifra *Átbaš*. Isti kod za zaštitu svojih znanja koristili su i pripadnici Kumranske zajednice hiljadu godina pre njih. Među sobom su, kad je to situacija nalagala, mogli da razgovaraju jezikom potpuno nerazumljivim za sve prisutne. Njihovi preceptorati, koje su imali u svim evropskim zemljama i širom Palestine, bili su sedišta za regrutovanje novih članova, obuku, staranje o starim i povredjenim vitezovim, za pomoć svim putnicima koji su je tražili i sl. Preceptorati su posebno bili odgovorni za prikupljanje i obradu svih informacija od značaja za Red, bili su svojevrsni obaveštajni centri Reda Izvanrednim sistemom veza, svake nedelje, a po potrebi i češće, informacije kojima su preceptorati raspolagali dostavljane su velikom majstoru. Na neki način, preceptorati su funkcionisali kao neka vrsta savremenih ambasada, konzulata i privrednih komora.

Ako sve to imamo u vidu, onda se postavlja pitanje kako je bilo moguće da Žak de Mol upadne u zamku Filipa Lepog. Kako je bilo moguće da vitezovi Templa, moćni kao što su bili, ne saznaju ništa o namerama jednog, ipak, prosečnog kralja?

Templari su od osnivanja odgovarali samo papi i njemu su davali desetinu svojih prihoda. Bili su uvek rado viđeni i primani u papskom dvoru. Za njih u Rimu nije bilo tajni. Međutim, situacija se bitno promenila nakon što su ljudi Filipa Lepog oteli i ubili papu Bonifacija VII, a odmah potom otrovali i njegovog naslednika Benedikta XI. U svojstvu velikog majstora, Žak de Mol se više puta sretao s Bonifacijem VII, a jedanput i s Benediktom XI. Prilikom ovih susreta Žak de Mol je upozoravan na zahteve Filipa Lepog, da se vitezovi Templa okrive za jeres i blud, i da im se, kao takvima, oduzme sva imovina, a Red ukine. Slične informacije o klevetama Filipa Lepog templarski veliki majstor dobijao je i iz svojih preceptorata, a posebno od onih iz Francuske. Šta više, bilo je i informacija da pripadnici hospitalaca blagonaklono gledaju na optužbe koje je Filip širio Evropom.

Kad je na papski presto postavljen Bertrand de Got, nadbiskup Bordoa i veliki prijatelj i dužnik Filipa Lepog, poznat kao papa Klement V (1305.-1314.), Templarima je bilo jasno da će francuski kralj dobiti papinu saglasnost za njihov progon. Klement V je, verovatno uplašen za svoju bezbednost u Rimu, papsku stolicu premestio u Francusku 1309. kako bi ga Filip IV lakše štitio.

Plan za obračun sa vitezovima Templa se dugo pripremao i kada je

septembra 1307. Papa pozvao vođe templara i hospitalaca da dođu na dogovor o novom krstaškom pohodu sve je već bilo gotovo. Žak de Mol je već bio obavešten o planu da se on i svi vitezovi Templa pohapse, a da se njihova imovina zapleni. Pre nego što je s Kipra krenuo u Francusku de Mol je naredio da se sva dokumenta s Kipra prenesu u Škotsku, a da se ona manje važna spale. Pre toga, odnosno mesec dana pre papinog poziva, iz Pariza je u Škotsku preneseno svo templarski zlato i svi značajni spisi. Na put za Pariz pratilo ga je 65 Templara i, sa strane gledano, sve je delovalo normalno, ni po čemu se nije moglo zaključiti da Templari sumnjaju u bilo šta. Po dolasku u Francusku sačekao ih je Filip Lepi i priredio neobično srdačan i svečan doček. Fulk de Vilar (Fulk de Villar, 1305.-1319.), veliki majstor hospitalaca i pored toga što je potvrdio dolazak, nije se pojavio.

U petak, 13. oktobra širom Francuske kraljevi senešali su, odmah nakon ponoći, otvorili zapečanjene naredbe u kojima je stajalo da se imaju pohapsiti svi pripadnici Reda. Naređenje je do zore izvršeno bez da se i jedan jedini vitez Templa protivio hapšenju, a o otporu da i ne govorimo. Ono što je iznenadilo Filipa Lepog i njegove sledbenike je da u petak 13. oktobra 1307. godine posle Hrista nije bilo ničega u pariskom preceptoratu. Nije bilo novca, zlata, dragog kamenja, nije bilo ni jednog jedinog dokumenta. Sve je nestalo. Te noći, nestala je i celokupna templarska flota iz luke La Rošel - ukupno osamnaest brodova na čelu s najvećim brodom na svetu *Falkon*. Papa je nakon ovoga 22. Novembra 1307. izdao bulu *Pastoralis Praeeminentiae* kojom od svih evropskih vladara zahteva hapšenje i progon vitezova Templa. Kako god bilo, za papu i francuskog kralja je, sve do njihove prerane smrti, ostalo tajna kako su templarski brodovi i svo blago nestali. Kasnije su ovi brodovi viđani na otvorenim morima s crnim zastavama, na kojima su belim bile naslikane mrtvačke glave s po dve ukrštene kosti ispod. Rimokatolička crkva ih je nazivala *piratia* tvrdeći da su oni obični lopovi, što uopšte nije bilo tačno. Gusarenje je tokom vekova postalo častan i veoma unosan posao, a krajem XVII veka među najbogatijim i najuglednijim ljudima engleskih kolonija Severne Amerike bili su upravo gusari: *Thomas Tew*, *Daniel Plowman*, *Henry Every*, *William Kidd*... Pomoć gusara su vremenom potraživali i mnogi evropski vladari, a poznato je da je uz njihovu pomoć Holandska Istočno-indijska kompanija postala jedna od najvećih i najmoćnijih u istoriji sveta. Tako je ova kompanija od 1623. do 1636. uz pomoć gusarskih galija zarobila i prisvojila 514 brodova koji su svi bili uključeni u njenu trgovačku flotu.

Jedan od najvećih i najslavnijih francuskih moreplovaca svakako je bio gusar Digej-Truen (René Trouin du Gué) koji se i dan-danas slavi kao najveći francuski junak. Digej-Truen potiče iz stare gusarske i brodovlasničke porodice, a u svojoj trideset i osmoj godini zapovedao je sa ukupno 17 gusarskih brodova na kojima je bilo 5700 moreplovaca. Tokom dvadeset godina komandovanja zarobio je 320 brodova i prisvojio njihove tovare u vrednsoti od nekoliko miliona zlatnih livara. Kada je francuski kralj Luj XIV

početkom 1711. pokušao da se osveti Portugalcima koji su se udružili sa protivnicima Francuske jedini koji mu je pomogao bio je Digej-Turen. Šta-više, kako je kasa Luja XIV bila prazna, a njegovi prijatelji nevoljni da se upuštaju u rizične vojne avanture Digej-Turen sa nekolicinom svojih “prijatelja” sakuplja preko milion i po livara neophodnih za ekspediciju protiv Portugalaca. Sa svojih sedamnaest brodova, 738 topova i 5.864 mornara juna 1711. isplovio je iz luke *La Rochelle* put Južne Amerike, a nakon tromesečne plovidbe napada Rio de Žanerio, do tada neosvojivo portugalsko utvrđenje. Posle jedanaest dana opsade Rio je osvojen, a Digej-Turen se uputio nazad u Francusku sa plenom od šest miliona livara. Dočekan je 6. februara 1712. u luci *Port de Brest* kao nacionalni heroj, a tokom vladavine Luja XV dobio je najviša vojna dostojanstva. Njemu u čast 1998. godine u njegovom rodnom seocetu *Sant-Maloù* održan je anglo-francuski samit posvećen evropskoj odbrambenoj politici.

Papa je 1312. zvanično raspustio Red bulom *Vox in excelso*, a da nikad nije izrečena presuda o njihovoj krivici. Najveći deo njihove imovine dodelio je njemu vernim vitezovima hospitalcima. Inače, u narodu je od tog petka 13. oktobra uvreženo verovanje da je svaki petak 13-og u mesecu posebno baksuzan datum (*friggatriskaidekaphobia*) kada ne treba počinjati niti završavati bilo koji posao, a posebno otpočinjati ili završavati neko putovanje. Od tada se i u numerologiji broj dvanaest uzima za broj potpunosti (dvanaest meseci u godini, dvanaest znakova zodijaka, dvanaest plemena Izraela, dvanaest apostola Isusovih, dvanaest bogova Olimpa i td.) dok se broj trinaest uzima za broj diskontinuiteta. Kod hrišćana se posebno počelo govoriti o činjenici da je poslednjem pashalnom obredu Isusa – Tajna večera (Coena Domini) bilo trinaest osoba i da je Isus bio razapet upravo u petak. O fobiji petka prvi je, krajem XIV veka, pisao engleski pisac Džefri Šoser (Geoffrey Chaucer) u svom na daleko čuvenom delu Kanteberijske priče (The Canterbury Tales).

Žak de Mol, kao i svi pohapšeni vitezovi Templa, je mučen danima i noćima u tvrdjavi Sinon najstrašnijim metodama koje je inkvizicija znala. Posle sedam godina patnji on i Žofroa de Sarne (Geoffroy de Charnay), preceptor Normandije, su spaljeni na lomači na ostrvcetu *Îledela Cité* na reci Seni i u blizini katedrale *Notre Dame*. Pred masom koja se okupila da gleda spaljivanje, Žak de Mol je pozvao Papu i Filipa IV da mu se pridruže i zajedno s njim polože račune Bogu. Iste godine obojica su se pridružila velikom majstoru.

Tokom ispitivanja templarskih vitezova inkvizicija je utvrdila da se Red hrama sastojao od sedam spoljnjih krugova koji nisu bili posvećeni u značajnije stvari Reda. Sva znanja i mudrosti posedovala su tri unutrašnja kruga čiji su članovi zapravo i bili inicirani u posebne templarske tajne. Ova tri reda nikada nisu imala više od sedamdeset vitezova, a medju njima njih

trinaest je činilo prvi red na čelu sa velikim majstorom. Ovaj prvi krug je donosio sve najvažnije odluke za Red. Inkvizicija je bila iznenadjenja saznanjem da se ovaj unutrašnji deo Reda intenzivno bavio istraživanjem ezoteričnih i religijskih pitanja. Posebno je bilo važno saznanje da su inicirani vitezovi bili upućeni u mnoge tajne jevrejskog i islamskog sveta. Iako su znali da se templarska zakletva polagala *Bogu i Našoj Gospi* inkvizitori su ipak bili zaprepašćeni kad su čuli templarsku molitvu za oprost grehova: “molim se Gospodu da te oslobodi grehova onako kako je oslobodio grehova Svetu Mariju Magdalenu kao i lopova koji je razapet na krst”.

Nakon što je veliki majstor Žak de Mol uhapšen 1307. preko dve hiljade Templara se povukao u svoje preceptorate u Portugalu, Škotskoj i Švajcarskoj. Jedino od mesta gde su templari ostali apsolutno bezbedni, s apsolutnom vlašću, bez Ciona i Siona, je bilo more. Imali su najveću i najmoderniju flotu, a njihovi kapetani su posedovali mape i znanja koja su tada bila dostupna samo odabranima. Napomenimo samo da su prve mape sveta izradili Muhamedanci i da je na njima Južni pol bio gore, a Severni dole. Takve mape, sa obrnutim polovima, su koristili Templari. Na takvim mapama Meka i Kaba (الكعبة) u njoj su uvek bile centar sveta i to je, i danas nakon što su zapadnjaci promenili polove na mapi sveta, ostalo isto. Red je nastavio da živi i radi, mada je došlo do bitnih promena u njegovom pojavnom delovanju. Najotvorenije je delovao u Škotskoj gde papske bule kojima je red zabranjen nikad nisu obznanjene, a u Portugaliji je samo promenio ime u Red Hristovih vitezova. Švajcarska je postala centar njihovih spekulativnih finansija. Kada se 1356. u Bazel doselio i nastanio plemić po imenu *de Bâle*, jedan od onih iz prvog unutrašnjeg reda vitezova Templa, Bazel je definitivno postao centralno mesto švajcarskih, odnosno templarskih spekulativnih finansija. Mirom u Vestfaliji 1648. je određena trajna neutralnost Švajcarske, a na Kongresu u Beču 1815. ista je potvrđena i još jedanput zagarantovana.

Danas se u Bazelu nalazi sedište jedne privatne banke - *Banke za međunarodno poravnanje* (Banque des règlements internationaux) koja okuplja sve svetske centralne banke. Okruglog je oblika, po uzoru na okrugle crkve koje su Templari oduvek gradili, a poznata je kao majka svih centralnih banaka. Ova komercijalna banka je specijalnim međunarodnim ugovorom potpisanim 1930. u Hagu od strane predstavnika svih evropskih država i SAD zaštićena od bilo kakvih intervencija švajcarske ili bilo koje druge vlade i izuzeta iz svih vrsti i oblika poreza. Hag kao mesto potpisa ovog ugovora nije slučajno odabran iz prostog razloga što je on sedište moćne holandske kraljevske porodice *Orange-Nassau* koja u njemu ima, ni manje ni više, tri rezidencije od kojih je *Huis ten Bosch Palace* najraskošnija i istorijski najzanimljivija jer je, ne jednom, bila mesto održavanja najvažnijih nezvaničnih sastanaka svetske bankarske elite.

Žak de Mol je bio poslednji veliki majstor koga su vitezovi Templa sami

izabrali; od njegovog pogubljenja velikog majstora postavlja Sionski priorat. Sve do sukoba francuskog kralja Filipa II (*Philippe II* zvani i *Philippe Auguste*) i engleskog suverena Henrija II (Henry II) januara 1188. u Francuskoj, ispred zamka Žizor (Gisors), Templari su bili verni Sionskom prioratu. Te godine je otkriveno da su među vitezove Templa ubačeni pojedinci koji su svoju vernost ispovedali Cionskim mudracima, a ne Prioratu. To je neminovno rezultiralo neslogom među vitezovima Templa i, na kraju, dovelo do gubitka Svete zemlje i niza nesporazuma i zle krvi među mnogim evropskim vladajućim kućama. Ako znamo da su Sionski mudraci i Jerusalimski princ vezani sa vavilonskom sektom fariseja, odnosno da su samo modernizovani nastavak stare judeovavilonske sekte, a da Sionski priorat odgovara direktno naslednicima Isusa Hrista i Marije Magdalene onda je jasno zašto je došlo do sukoba 1188. Inače, ovaj sukob dva kralja ispred zamka Žana Žizora (Jean de Gisors) je u istoriji poznat kao *Seča bresta* (Cutting of the elm) i do danas nije razjašnjeno šta je bio razlog i smisao Henrijeve seče ovog osam stotina godina starog drveta. Šta god da se tog dana stvarno dogodilo izvesno je samo to da je Filip II uspeo da na svoju stranu pridobije Henrijeva dva sina Ričarda i Džona i okrene ih protiv oca koji je, u neverici i velikoj duševnoj boli, preminuo 6. Jula 1189.

Uništenje vitezova Templa koje je predvodio veliki majstor Žak de Mol je bilo delo Sionskog priorata koji je pogubljenjem najvišeg templarskog rukovodstva nastojao da spase Red od daljeg propadanja i upadanja u farisejsku zamku. Međutim, akcija nije ostala bez reakcije pa je tako odgovor Cionskih mudraca bio brz i efikasan – pogubljeni su papa Klement V, francuski kralj Filip Lepi i, na kraju, njegova dva sina. Konačna osveta uslediće tek u XIX veku, u događajima poznatim kao Francuska revolucija, kad je ukinuta francuska monarhija. Međutim, tačka na osvetu stavljena je tek početkom XX veka kada je tokom Prvog svetskog rata razbaštinjena dinastija Habzburga. Ovde se samo treba potsetiti da su u XVI veku Merovinge predstavljali Lotarinzi, loza koja je vremenom postala lotarinško-habzburška – pa su tako i Habzburgovci zapravo baštinici merovinške krvne loze.

Poglavlje jedanaesto
Franc-Maçonnerie (Masoni)

Početkom četrnaestog veka sve evropske krunisane glave su na neki način bile u srodstvu s Merovinškom dinastijom. Pa ipak, i pored toga nesporazumi i sukobi među evropskim plemstvom su bili česti, a ne retko i veoma krvavi. Događaji oko i s vitezovima Templa, gubitak Jerusalima i mnoštvo drugih, sličnih događaja naveo je članove Sionskog priorata da preispitaju dotadašnju praksu koja nije davala očekivane rezultate. Na kraju, zaključili su da se, na osnovu iskustva koje su imali sa vitezovima reda Templa, mora stvoriti znatno šira organizacija koja bi pokrivala ceo svet.

Dva veka postojanja i delovanja vitezova Templa donelo je neka neverovatna saznanja i stvorilo potpuno nove mogućnosti za ostvarenje osnovnih ciljeva Sionskog priorata. Međutim, do sličnih zaključaka su došli i Cionski mudraci ali će se njihovo delovanje odvijati sa ciljem preuzimanja stvorenog, a ne stvaranja novog.

Kao prvo, Templari su prvi razvili savremen sistem bankarskog poslovanja čekovima, menicama i pozajmicama s velikim kamatama; specijalnost su im bile zatezne kamate. Novac se pokazao kao najmoćnije sredstvo upravljanja ljudima. Shvatili su da onaj ko kontroliše tokove novca uspostavlja “pravila igre”.

Druga stvar koja se poakazala neverovatno moćnom i efikasnom je bilo ustrojstvo Templara po, kako mi to danas zovemo, komunističkom principu. Svi koji su želeli da budu pripadnici ovog Reda su celokupnu imovinu predavali u vlasništvo Redu, a oni sami su mogli da raspolažu celokupnom imovinom kojom je red raspolagao. Niko nije smeo da ima bilo kakvu svojinu, a sva svojina je bila dostupna svima. Kako je među vitezovima bilo i arapa-muhamedanaca, hrišćana ali i pripadnika drugih vera, Pravilnikom je bilo utvrđeno kada i kako će se svi moliti (svako svom) bogu, ali se o veri nije

smelo raspravljati.

Svi vitezovi koji su zbog starosti ili povreda bili nesposobni ili sprečeni da odgovaraju obavezama Reda su, do kraja života, bili obezbeđeni svim što im je trebalo za normalan život. Najčešće su stanovali po preceptoratima, gde su imali i medicinsku negu.

Ova principi organizacije vitezova reda Templa obezbedila su da među njima nema nikakvih materijalnih sukoba niti verskih i nacionalnih netrpeljivosti. Bili su u celosti odani svom zadatku i krajnjem cilju. Autoritet velikog majstora je bio neprikosnoven, a svako suprotstavljanje završavalo se drakonskim kaznama.

Poslednje javno pojavljivanje vitezova Templa zbilo se u Škotskoj, kad se škotska vojska predvođena Robertom Brusom (Robert de Brus, 6th Lord of Annandale and *jure uxoris*Earl of Carrick) 24. juna 1314. (na dan Jovana Krstitelja) sukobila sa vojskom engleskog kralja Edvard II; bila je to bitka za samostalnost Škotske. U ovoj čuvenoj bici kod Banokburna (*Blàr Allt a' Bhonnaich*) šest i po hiljada Škota sukobilo se s dvadeset pet hiljada engleskih vojnika. Organizovani i predvođeni s skoro četiri stotine vitezova Templa Škoti su pobedili Engleze i obezbedili svoju samostalnost. Tajna ove gotovo neverovatne pobede leži u činjenici da su Templari predvođeni svojim novim velikim majstorom Žanom Markusom Larmenijem (Jean-Marc Larmenius), pre sukoba, pribavili podatke o svim razmeštajima engleske vojske i o njihovoj nastupajućoj vojnoj taktici. Ovde se mora imati u vidu da su Templari među sobom govorili francuski i da su na engleskom dvoru gde se od 1066. do 1362. govorio samo francuski jezik (Normanska Engleska) imali niz izvanrednih špijuna.

Iako su niz informacija pribavili preko svoje dobro organizovane špijunske mreže Templari su, ipak, krunsku informaciju dobili od grofa Tomasa od Lankastera (Thomas, Earl of Lancaster) koji je mrzeo Edvarda II (Edward II, "of Carnarvon," King of England) zbog njegovog homoseksualizma i raskalašnog života; Edvard II je nakon krunisanja svog ljubavnika Pirsa Gejvstona (Piers Gavestone, Earl of Cornwall) učinio grofom od Kornvola što je u mnogome razgnevilo staro englesko plemstvo. Poraz kod Banokburna i odluka kraljice Izabele, ćerka francuskog kralja Filipa IV, da napusti Edvarda II i vrati se u Pariz su okrenule sve Engleze protiv kralja, a baš to je grof Lankaster priželjkivao. Moćne snage engleskog plemstva predvođene grofom Rodžerom de Mortimerom (Roger Mortimer Baron of Wigmore) su oktobra 1326. porazile Edvardovu vojsku, a potom ga i zarobile. Engleski kralj je 21. septembra 1327. ubijen u zamku Barkli (Berkeley Castle) nabijanjem na užareni kolac.

Pobedom kod Banokburna Robert Brus postaje kralj Škotske i osniva

poseban viteški red *The Most Ancient and Most Noble Order of the Thistle* koji će sve do danšnjih dana imati važnu ulogu u britanskoj politici. Templari se zvanično povlače s javne scene, ali u stvarnosti njihov uticaj u životu Škotske postaje dominantan. Jedan od istaknutih škotskih plemića i čovek koji je bio blisko vezan za misterije vitezova Templa ali i misterije onoga što će kasnije postati poznato kao tajne Baće masona Vilijem Sinkler (William Sinclair1st Earl of Caithness, 3rd Earl of Orkney, Baron of Roslin) je isprojektovao i 1440. otpočeo izgradnju svog konačnog boravišta - Roslinsku kapelu (Rosslyn Chapel). Ovaj pravi hram masonerije je podignuta za šest godina, ali su završni radovi na njoj trajali punih četrdeset godina.

Roslinska kapela je građena više decenija, a dovršena je tek 24. juna 1480. u skladu sa najvišim standardima svete geometrije. Svaki santimetar njene unutrašnjosti je pokriven simbolima od kojih mnogi ni do danas nisu protumačeni. Mnogi od simbola se mogu pripisati vitezovima Templa, međutim mnogi se mogu vezati samo za masone koji zvanično počinju da deluju znatno kasnije. S druge strane, unutrašnjost Roslina obiluje mnogim paganskim i islamskim prizorima. Posebno je intrigantno to što je u unutrašnjosti na više od stotinu mesta prikazan Zeleni Čovek, pagansko keltsko božanstvo vegetacije. Na gredi iznad vrata stoji natpis : “Vino je jako, kralj je jači, žena je najjača, ali istina nad svima vlada”.

Najveći uspeh i početak novog načina delovanja Templara nastaje smrću engleske kraljice Elizabete I, iz dinastije Tjudor, koja nije imala naslednike. Templari uspevaju da za novog kralja Engleske postave Škotskog kralja Džemsa I, čime je došlo do stvaranja nove jedinstvene države, Velike Britanije, i nezaustavljivog širenja uticaja Templara na prostoru Engleske, a potom i izvan njenih granica. Škotska će, ipak, ostati njihov večiti centar, a crkva u Roslinu često posećivana svetinja.

Na sastanku trinaest najuticajnijih članova Sionskog priorata koji se 24.juna 1308. (dan Jovana Krstitelja) održao u gradu poznatim pod imenom *La Ville-Lumière*, ocenjeno je da su se stekli očekivani uslovi da se na čelo razjedinjene i na mala kraljevstva podeljene Evrope postavi jedan vladar kao najviši autoritet. Evropa je, potom, trebala da postane polazna tačka za dalje širenje njihove vlasti. Za ovakav cilj je bilo neophodno osmisliti posebne metode i organizacione celine bitno drugačije od svega do tada viđenog. Polazeći od ove konstatacije, zaključeno je da se organizuje “vojska graditelja” sastavljena od najumnijih i najuticajnijih ljudi svog vremena. Njihov primarni zadatak biće izgradnja osnovnih preduslova za vlast jednog kralja i uspostavljanje temelja jedinstvene evropske države s njim na čelu. Odluka koja će se pokazati kao veoma značajna za budući rad i ostvarenje ciljeva Priorata je ona kojom se učešće u novoj tajnoj organizaciji otvara i za one koji nisu “krvno povezani”, ali znanjem, ugledom ili bogatstvom imaju poželjan autoritet.

Vojska intelektualaca, uglednih i uticajnih ljudi će, po zamisli Sionskog priorata, izgraditi neophodne temelje za novu jedinstvenu državu na čijem čelu će se nalaziti krvni potomak Ješue ben Josifa, odnosno cara Davida. Ta vojska će se od tada nazivati Braćom zidarima, a u organizacionom smislu biće sastavljena od bezbroj manjih "jedinica" piramidalno organizovanih. Vođe nekoliko "jedinica" će organizovati posebna tajna društva radi koordiniranja rada, a šefovi ovih posebnih tajnih društava će među sobom stvarati opet posebna tajna društva radi koordinacije svih "jedinica". Da bi za sve one "izvan tajne" cela stvar bila nerazumljiva ili naizgled haotična, pa čak i besmislena predviđeno je formiranje još niza drugih tajnih organizacija nezavisnih od članova braće zidara. Zamišljeno je da, radi što efikasnijeg delovanja, novoosnovana tajna udruženja ne moraju uvek da traže saglasnost za svoje aktivnosti sve dok su one usmerena u pravcu ostvarenja utvrđenog cilja. Uvid u aktivnosti svih ovih tajnih društava imaće svi članova Priorata, a potpun uvid u sve događaje i aktivnosti je privilegija samo Prosvećene trinaestorice.

Red vitezova Templa nikad nije zvanično ugašen i on i danas postoji. Zvanični naziv mu je *Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymitani* i 24. juna 2001. godine je priznat od strane Organizacije Ujedinjenih Nacija čiji su član postali 2. decembra 2002. sa statusom stalnog posmatrača i "savetnika"; veliki majstor Templara danas je admiral Džejms Dž. Keri (James J. Carey).

Ulogu koji je tokom dva veka aktivnog postojanja imao red vitezova Templa od petnaestog veka preuzimaju braća masoni. Ovi novi ratnici postali su najveća sila Novog svetskog poretka. To je danas vojska s preko pet miliona članova, od kojih polovina živi i deluje u SAD, a preko šest stotina hiljada u Velikoj Britaniji. Svi oni su okupljeni u više od 100.000 loža širom sveta.

Zadatak da počne formiranje organizacije *Slobodnih zidara* (Braća masoni) dobila je stara škotska porodica Sinkler, koja je imala istaknutu ulogu i među vitezovima Templa. Sinkleri vode direktno poreklo od Merovinga, a na njihovom posedu je izgradjena Roslinska kapela koja se i danas smatra za jedan od najsvetijih masonskih hramova. Mnogi veruju da se i danas ispod ovog hrama nalazi najveći deo tajnih spisa i blaga koje su vitezovi Templa, predvođeni grofom Igom od Šampanje, otkrili ispod ruševina poslednjeg Jerusalimskog hrama i u okolini Kirbet-Kumrana. Međutim, ovo nije tačno. Ove nekad templarske, a danas masonske svetinje se jesu nalazile u Kapeli sve do 1871. kada su prenete u londonski Siti gde se i danas nalaze u jednoj zgradi u ulici *Lime Street*. Pod zaštitom su Sionskog priorata.

Vilijem Sinkler postavio je osnove masonstva, a ono se sve do početka osamnaestog veka organizaciono usavršavalo i unapređivalo metode delovanja. Najznačajnije i najobimnije organizacione promene preduzeo je škotski kralj Džejms VI, inače prvi kralj mason. On je svog brata masona Vilijema Šoa

(William Shoe) obavezao da sastavi nov Pravilnik za masone. Poštujući kraljevsku koja se, inače, nikada ne povlači Šo 28. decembra 1598. godine objavljuje novi Pravilnik: *Prava i propisi koje treba da poštuju svi Majstori masoni u okviru ovog kraljevstva*. Pravilima su formalizovani skoro svi dotadašnji rituali, koje današnji masoni nazivaju *Treći stepen Zanata slobodnog zidarstva*. Okupljanje spekulativnih masona Pravilima je označeno kao *lože* i od tada slobodno zidarstvo ima strukturu loža. Da bi jedna loža bila aktivna morala je da ima najmanje sedam članova. Inače, prema originalnim spisima Pravilnika struktura masonstva izgleda:

1° Učenik
2° Pomoćnik
3° Majstor
4° Tajni Majstor
5° Savršeni Majstor
6° Intimni Sekretar
7° Predsednik i Sudija
8° Intendant Zgrada
9° Izabranik Devetorice
10° Slavni Izabranik Petnaestorice
11° Uzvišeni Izabrani Vitez
12° Veliki Majstor Arhitekta
13° Kraljevski Svod Solomona
14° Veliki Izabranik Potpuni i Svetli Zidar
15° Vitez Istoka i Mača
16° Princ Jerusalima
17° Vitez Istoka i Zapada
18° Suvereni Princ Ružinog Krsta
19° Veliki Sveštenik
20° Časni Veliki Majstor Svih Loža
21° Noahit Pruski Vitez
22° Vitez Kraljevske Sekire
23° Sef Tabernakla
24° Princ Tabernakla
25° Vitez Medene Zmije
26° Princ Zahvalnosti
27° Suvereni Zapovednik Hrama
28° Vitez Sunca , Prosvećeni Princ
29° Škotsi Vitez Svetog Andreje
30° Vitez Kadoš
31° Veliki Inspektor - Inkvizitor Vitez
32° Svetli Princ Kraljevske Tajne
33° Suvereni Veliki Generalni Inspektor

Samo pet godina posle objavljivanja Pravila, 1603. godine, škotski kralj

Džejms VI će postati i kralj Engleske pod imenom Džejms I (James VI and I). Njega će 1625. naslediti njegov sin Čarls I (Charles I of England), koji je takođe bio slobodan zidar. Za vreme njihove vladavine obznanjuje se da je slobodno zidarstvo čvrsto povezano i prožeto naučnim disciplinama kao što su: aritmetika, geometrija, astronomija, gramatika, retorika, logika i muzika. Džejms I će Engleskoj crkvi podariti i novu Bibliju poznatu kao Džejmsova biblija koja će postati, a i danas je *Sola Scriptura* (Sveto pismo) za sve protestante. U nastojanju da "prinesu svetlo" što većem broju ljudi masoni osnivaju Nevidljivi koledž (Invisible College) kako bi zainteresovani mogli da prošire svoje vidike i prevaziđu sve stege mračnog srednjeg veka koje je uspostavila Rimokatolička crkva. Čarls I je *Invisible College* ozvaničio dekretom, odnosno formirao je Kraljevsko društvo (The Royal Society) koje je postalo najveće stecište naučnika tog doba. Kraljevsko društvo, iza koga je stajalo slobodno zidarstvo, će vremenom dovesti do ere prosvećenosti i stvoriti pretpostavke za industrijalizaciju tokom devetnaestog i dvadesetog veka. Pošto je masonima, kao nekad templarima, zabranjeno da u ložama razgovaraju o politici i religiji, i u Kraljevskom društvu je bila zabranjena svaka priča na ove teme. Ovakvim svojim delovanjem slobodni zidari su se direktno suprotstavili Rimu i njegovoj do tadašnjoj praksi da sprečava i spreči prosvećenost kad god i gde god je to moguće.

U masonskim redovima, kao nekada u redovima vitezova Templa, nije bilo neophodne harmonije pa je posle dvadesetčetiri godine vladavine Čarls I ubijen; njegovom sinu nije bilo dozvoljeno da zauzme engleski presto, pa je Engleska postala prva parlamentarna republika kojom je, od ubistva Čarlsa I 1649, upravljao slobodni zidar Oliver Kromvel (Oliver Cromwell). Ovaj republikanac je sahranjen u Vestminsterskoj opatiji 1658. kao kralj, a posle smrti na čelu Engleske ga je zamenio njegov sin, koji je krajem 1659. bio lepo zamoljen da odstupi sa vlasti kako bi Engleska ponovo mogla da postane kraljevina.

Sve do 24. juna 1717. godine (dan Jovana Krstitelja) masonske organizacije su uglavnom delovale u tajnosti, a onda su tog dana četiri londonske lože: *Lodge №1* sa sedištem u pivnici kod Guske i roštilja; *Lodge №2* čiji su se članovi okupljali u pivnici kod Krune; *Lodge №3* je bila poznata po članstvu koje se okupljalo u svratištu Jabukovo drvo i *Lodge №4* sa sastajalištem u pivnici Pehar i grožđe osnovale *Veliku Ložu Engleske* (Premier Grand Lodge of England). Za prvog velikog majstora je izabran Entoni Sejer (Anthony Sayer), a Džejms Anderson (James Anderson)je 1723. sačinio pravila po kojima se masoni imaju ponašati. Masonska pravila su objavljena u*Knjizi konstitucije drevnog i časnog bratstva slobodnih i prihvaćenih zidara*. Anderson je pravila, odnosno statut napisao po nalogu odbora sastavljenog od četrnaestorice vodećih članova Velike lože. Statut utvrđuje najvažnije rituale, pravila ponašanja među kojima je i ono templarsko o zabrani vođenja političkih i verskih rasprava u ložama. Masonskim pravilima je nedvosmisleno

utvrđeno vodeće mesto plemstva među članstvom, a u tom kontekstu je apostrofirano da svi masoni, bez izuzetka, imaju izražavati svoju **lojalnost kući Hanovera**.

Tokom nekoliko narednih godina Slobodni zidari iz Londona su osnovali svoje lože u svim engleskim kolonijama, a odmah potom je počelo sa njihovim osnivanjem i u drugim evropskim državama i Americi tako da ih jeveć do 1735. bilo aktivno 216. Važno je istaći da su sve novoosnovane lože morale biti podređene velikoj nacionalnoj loži države u kojoj deluju, a velika nacionalna loža ma koje države je uvek bila u zavisnom odnosu od Velike lože Engleske. Iz ovog pravila su bile izuzete samo francuske lože s obzirom da Veliki Orijent Francuske (Grand Orient de France) postupa po ateističkim pravilima. Od 1937. kada je princ od Velsa ušao u bratstvo iniciran je običaj da britanski kralj, njegovi najbliži naslednik ili neko blzak koga oni odrede bude istivremeno i veliki majstor.

Iz Hanoversko-Vindzorske loze kraljeva Engleske masoni su bili: **Fredrik Luis**, princ od Velsa (Friedrich Ludwig, Prince of Wales, 1707.-1751.) - najstariji sin kralja Džordža II, kralj Velike Britanije i Irske, vojvoda od *Braunschweig-Lüneburga* i knez izbornik Svetog Rimskog Carstva i otac Džordža III, kralj Velike Britanije i Irske, i vojvoda od *Braunschweig-Lüneburg* i elektor Hanovera; **Vilijem Avgust**, vojvoda od Kamberlenda (Wilhelm August, Herzog von Cumberland, 1721.-1765.), drugi sin Džordža II i *Caroline of Brandenburg-Ansbach*; **Edvard Avgust**, vojvoda od Jorka (Prinz Edward August von England und Hannover, 1739.-1767.), brat Džordža III i drugi sin Frederika Luisa. Godine 1767. dobija titulu *past Grand Master of England*; **Henri Frederik**, vojvoda od Kamberlenda i Stratherna (Heinrich Friedrich, Herzog von Cumberland und Strathearn, 1745.-1790.), brat Džordža III. Titulu velikog majstora *Grand Lodge of London and Westminster* primio 1782.; **Vilijem Henri**, vojvoda od Glostera (William Henry, Herzog von Gloucester,1743.-1805.), brat Džordža III; **Džordž Avgust Frederik** (1762.-1830.), stariji sin Džordža III i kralj Engleske pod imenom Džordž IV (Georg IV. August Friedrich, König von Großbritannien und Irland und König von Hannover); **Frederik Avgust**, vojvoda od Jorka (Prinz Friedrich August,Herzog von York und Albany, Herzog zu Braunschweig und Lüneburg, 1763.-1827.), brat Džordža IV; **Vilijem Henri**, vojvoda od Klarensa (1765.-1827.), brat Džordža IV i kralj Engleske pod imenom Vilijem IV od Engleske (Wilhelm IV. Heinrich, König von Großbritannien und Irland und König von Hannover.). Titulu velikog majstora primio 1792.; **Edvard Avgust**, vojvoda od Kenta (Prinz Eduard August, Herzog von Kent und Strathearn,1767.-1820.), otac kraljice Viktorije. Za Velikog majstora reda “Starih” izabran 1813. ali ga kasnije napušta i za Velikog majstora Ujedinjene lože Engleske predlaže svog brata vojvodu od Saseksa; **Ernest Avgust**, vojvoda od Kamberlenda i kralj Hanovera od 1837. (Ernst August I., König von Hannover, Herzog von Cumberland und Teviotdale,1781.-1851.) Peti sin Džordža III; **Džordž**

Frederik Avgust, poslednji kralj Hanovera i vojvoda od Kamberlenda (Georg V., König von Hannover und Herzog von Cumberland und Teviotdale, 1819.-1878.), sin Ernesta Avgusta od Hanovera; **Avgust Frederik**, grof od Saseksa (August Friedrich, Herzog von Sussex, 1773.-1843.), brat vojvode od Kenta i Kamberlenda. Titulu velikog majstora primio 1813; **Vilijem Frederik**, vojvoda od Glostera (Prinz Wilhelm Friedrich, Herzog von Gloucester und Edinburgh, 1776.-1834.), sin Vilijema Henrija; **Albert Edvard**, princ od Velsa je postao prvi britanski kralj iz dinastije*Saxe-Coburg and Gotha* (Albert Eduard,König des Vereinigten Königreichs von Großbritannien und Irland und Kaiser von Indien, 1841.-1910.), sin i naslednik kraljice Viktorije; **PrincArtur**, vojvoda od Konota (The Prince Arthur, Duke of Connaught and Strathearn and Earl of Sussex, 1850.-1939.), sin kraljice Viktorije i guverner Kanade; **Leopold Džordž Dankan Alber**, vojvoda od Olbenija (The Prince Leopold, Duke of Albany, Earl of Clarence and Baron Arklow, 1853.-1884.), najmlađi sin kraljice Viktorije i princa Alberta. Bio je starešina lože *Antiquity No.2*, najstarije engleske lože; **PrincAlbert Viktor**, grof od Klarensa (Prince Albert Victor, Duke of Clarence and Avondale, 1864.-1892.), sin Edvarda VII. Za njega se dugo verovalo da je misteriozni serijski ubica - Džek Trbosek; **Edvard Alber**, princ od Velsa i vojvoda od Vindzora do 1936, a potom kralj Ujedinjenog kraljevstva pod imenom Edvard VIII (Edward VIII of the United Kingdom, 1935.-1936.); **Albert Frederik Artur Džordž**, vojvoda od Jorka koji je postao i kralj Ujedinjenog kraljevstva pod imenom Džordž VI (George VI, 1895.-1952.). Ostaće upamćen kao poslednji imperator Indije i poslednji kralj Irske; **Princ Džordž**, vojvoda od Kenta (George Edward Alexander Edmund, Duke of Kent, 1902.-1948.), veliki je majstor Ujedinjene engleske lože od 1939. do 1943.; **Princ Čarls**, sin kraljice Elizabete i princa Filipa, vojvode od Edinburga (Charles Philip Arthur George, Prince of Wales, Duke of Rothesay and Duke of Cornwall). Rođen je 14. novembra 1948. u Bekingemskoj palati gde ga je krstio Kanterberiski nadbiskup. Odmah po rođenju dobija titulu vojvode od Korvela i Rotsija, a titula princa od Velsa pripala mu je 1969. kada je i iniciran u masoneriju; godinu dana kasnije zauzeo je svoje mesto u Domu Lordova.

Prvi koji su počeli ozbiljno i javno da zaziru od masona, ukazujući na sveopštu opasnost koju sa sobom nose, bile su neobrezane rimske pape: papa Kliment XII 28. aprila 1738. godine najoštrije osuđuje masone bulom *In eminenti apostolatu sspecula*. Papa Benedikt XIV izdaje 22. decembra 1741. bulu *Immensa Pastorum principis* kojom ponovo upozorava na masonsku opasnost i to posebno u Americi. Benedikt XIV se oglasio 18. maja 1751. enciklikom *Ecclesiam*; Pije VII je 13. septembra 1821. izdao *Ecclesiam a Jesu Christi*; Lav XII, 13. marta 1825. objavljuje bulu *Quo Graviora*; Pije VIII, 21 maja 1829. obznanjuje encikliku *Traditi*; Grgur XVI, 15. avgusta 1835. saopštava encikliku *Mirari*; Pije IX, 9. novembra 1816. izdaje bulu *Qui Pluribus*, a 1865, obznanjuje bulu *Multipices inter*; Lav XIII, 1884, bula *Humanum Genus* i 1894. bula *Praeclara* i Lav XIII, 1902. godine bula

Annumingressi. Sve pape su nedvosmisleno upozoravale na aktivnosti slobodnih zidara protiv crkve i države, s jedinim ciljem da osvoje vlast i zavladaju celim svetom. Pape nisu ukazivale samo na masone, već i na niz drugih tajnih organizacija koje su samo derivat masonerije i u funkciji ostvarenja osnovnog i jedinog cilja: da se ukinu sve relegije, postejeće vlade i kraljevi, i uspostavi jedan svetski centar centar moći.

Vatikan je prvi, kao ilustraciju onoga o čemu govori i na šta upozorava, objavio masonsku zakletvu koju kandidat izgovara u masonskoj loži pri pristupanju redu slobodnih zidara: "*Obećavam i zaklinjem se da neću nikada odati tajne Slobodnog zidarstva, da neću nikoga upoznati s onim što će mi biti otkriveno pod kaznom da mi se prereže grlo, iščupaju srce i jezik, pokida utrobu i da se moj leš raskomada, zatim zapali i pretvori u pepeo koji neka se rasprši u vetar radi obeščašćenja uspomene i na večnu sramotu*".

Prvo otvoreno izazivanje Sionskog priorata i dovođenje u pitanje njegovog prava, ne samo na Jerusalimski presto, već i na postojeće evropske prestole, kao što se zna, dogodio se infiltracijom sledbenika Cionskih mudraca među vitezove Templa. Ova infiltracija je bila tako efikasna da je odanost Jerusalimskom princu prihvatio čak i veliki majstor Reda. Čim je 1188. Priorat postao svestan prevare preduzeo je niz koraka da bi povratio kontrolu nad Templarima i u tome je uspeo tek 1307. Zabranjujući rad i hapseći mnoge pripadnike reda Templa, francuski kralj Filip Lepi utamničio je 1307. godine i velikog majstora Žaka de la Mola, a njegovi naslednici spalili su ga na lomači 1314. godine. U znak osvete Cionski mudraci, odnosno njihovi sledbenici, u roku od godinu dana po utamničenju Žaka de la Mola ubijaju francuskog kralja i papu. U narednih nekoliko godina Cion se postarao i da oba sina Filipa Lepog prevremeno napuste ovaj svet tako da je dinastija Karolinga nestala s istorijske scene. Novu lozu francuskih kraljeva postavio je opet Sionski priorat, a potiču iz porodice Valoa koja je imala direktne krvne veze s Karolinzima.

Marta 1789. godine 266 masonskih loža koje je kontrolisala francuska Velika Loža Orijenta (GOdF) su stavljene u pogon radi pripreme terena za rušenje francuske dinastije i uspostavljanje parlamentarne republike. Masonska mašinerija se, uz bezgraničnu finansijsku podršku jevrejskih bankara, pokrenula i stvari su krenule tokom pogubnim za Luja XVI (Louis-Auguste de France), Mariju Antoanetu (Marie Antoinette) i francuski narod *en general*. U proleće i leto te godine kraljev rođeni brat Luj II (Louis Philippe Joseph d'Orléans), veliki majstor Velike lože Orijenta i Šarl Aleksandar (Charles Alexandre, vicomte de Calonne), kontrolor francuskih finansija, organizovali su veštačku nestašicu žitarica na tržištu. Ovoj dvojici značajno je pomogao i kraljev finansijski savetnik Žak Neker (Jacques Necker), Švajcarac koji je inače bio u poslovnim vezama sa bankarem Petrom Telusonom (Peter Isaac Thellusson) koji nije štedeo novac za otkup i skrivanje rezervnih količina žita

i kukuruza. Katastrofalne nestašice hrane su dovele do nezapamćenog revolta naroda i do gladi stotina hiljada ljudi. Ovo nezadovoljstvo masoni su dodatno podgrevali i podsticali preko svoje štampe koja je danonoćno štampala neistine vezane za Luja XVI. Istovremeno, masoni su u Skupštini blokirali usvajanje bilo kakvih reformi ili zakona koje je inicirao Luj XVI što je, zajedno s haosom na tržištu, stvaralo utisak apsolutnog rasula i nemoći vlasti.

Pošto je za svrgavanje kralja bilo neophodno naoružati narod, masoni iz lože *Les Neuf Sœurs* (Devet sestara) su 14. jula organizovali napad na Bastilju, veliku tvrđavu pretvorenu u kraljev zatvor, u istočnom delu Pariza. Cilj je navodno bio oslobađanje političkih zatvorenika, a istina je da je tom prilikom oslobođeno samo sedam najobičnijih kriminalaca i jedan duševni bolesnik, utamničen na zahtev sopstvene porodice. Međutim, upadom u Bastilju napadači su došli do mnogo pušaka i baruta koji su tamo bili uskladišteni i to je zapravo bio osnovni cilj napada. Sada već dobro naoružani Jakobinci, predvođeni poznatim pravnikom i političarem Robespjerom (Maximilien François Marie Isidore de Robespierre), 12. jula 1789. počinju revoluciju protiv monarhije, a u korist republike. Masonska deviza će tada biti ***liberté, égalité, fraternité ou la mort*** (sloboda, jednakost, bratstvo ili smrt). Od tada će ostati zapamćena i Robispjerova izjava da “nema demokratije za protivnike demokratije”.

Inače, odmah nakon revolucije, jedna od najomiljenijih pesama među *fédérés* (dobrovoljci koje su masoni okupili pod zastavom nacionalne garde) u Parizu je bila pesma *Chant de guerre pour l'armée du Rhin* (Ratna pjesma Rajnske vojske). Melodiju za ovu pesmu je još 1781. napisao Đovani Batisa (Giovanni Battista Viotti), a 1791. preradio ju je mason Ruž de Lil (Claude Joseph Rouget de Lisle) i posvetio je bratu masonu Nikolausu fon Luckneru (Nikolaus Graf Luckner), nemačkom generalu koji je sedam godina ratovao protiv Francuza, a na kraju se stavio na čelo revolucionarnih snaga. Ova pesma, koju je inicijalno komponovao italijan i koja će, nešto prerađena, biti posvećena nemačkom generalu, će 14. jula 1795. biti proglašena za francusku himnu *La Marseillaise* iz prostog razloga jer ju je 1792. pevalo 500 *fédérés* prilikom ulaska iz Marseja u Pariz. Ovaj ulazak masonskih dobrovoljac je, na neki način, predstavljao i definitivni kraj stare francuske države i početak *La Première République Française* (Prva francuska republika) i dan kad su se *fédérés* transformisali iz nacionalne garde u revolucionarnu vojnu silu (La Garde nationale prit parti pour la Révolution).

Monarhija je poražena već 10. avgusta 1792, a 21. septembra je proglašena Republika. Luj XVI je giljotiniran 21. januara 1793. u Parizu na *place Louis XV,* a Marija Antoaneta je pogubljena 16. oktobra iste godine i na istom mestu. Trg na kome je francuski kraljevski par pogubljen se danas zove *Place de la Concorde*, a na mestu pogubljenja se uzdiže ogromni egipatski obelisk – *Luxor*. To je bio poslednji čin osvete za Žaka de la Mola. Tokom 1793. godine širom Francuske je počela hajka na rimokatoličke sveštenike. Po

hitnom postupku je usvojen zakon *Constitution civile du clergé* po kome je sva crkvena zemlja pripala državi od koje su je kasnije po bagatelnim cenama otkupili buržoaske vođe revolucije. Međutim, svrha zakona nije bila samo legalizacija pljačke već i ubijanje na stotine sveštenika koji su ustali u odbranu crkvene imovine i odbranu samog Boga. Crkve su bile zatvorene, zvona pretopljena u topovske granate, velike crkvene grede (fosne) korišćene za izgradnju štala, biblije javno spaljivane, a sveštenici prvo silovani i potom vešani. Biskup Pariza *Antoine-Eléonore-Léon Le Clerc de Juigné* bio je navodno suđen od novouspostavljne narodne skupštine - *États généraux de 1789*, a potom izveden na binu da odigra glavnu ulogu u najsramnijoj komediji koja je ikada izvedena u gradu svetlosti. Potom je, u svojoj svečanoj odori pred velikim mnoštvom bio nateran da izjavi kako je religija koju on propoveda u suštini samo sveštenička trgovina, koja nema osnova ni u jednoj istoriji ili svetoj istini. Krajem dana, pred uglavnom pijanom i ostrašćenom svetinom, bio je primoran da porekne i postojanje samog Boga.

Tek tada su, po mišljenju svih masona, izravnati svi računi povodom izdaje i ubistva velikog Majstora Žaka de la Mola. Bila je to konačna osveta Sionskih mudraca. Na dan giljotiniranja Luja XVI vojvoda od Orleana (Louis Philippe Joseph d'Orléans) poznat i kao *Philippe Égalité* je u svojim rukama držao njegov Dnevnik u kome je, na poslednjoj stranici, pisalo samo *Rien* (ništa). To je dan kada je u Francuskoj prestala da važi deviza *noblesse oblige* (otmenost obavezuje). Nove vladare nikada više ništa neće obavezivati. Vek prosvetljenja - *Siècle des Lumières* je mogao da počne.

Međutim, tokom četiri revolucionarne godine u Francuskoj je uništena i kompletna privreda, tako da je na stotine hiljada ljudi bilo bez posla i sredstava za život. Glad se na najbrutalniji način nadnela nad Francusku i njen narod nad kojim nova vlast, predvođena Maksimilijanom Robespjerom, otpočinje neverovatan eksperiment depopulizacije Francuske. Plan je bio da se broj stanovnika smanji s dvadeset i pet miliona na šesnaest, čime bi se navodno rešio problem gladi, nezaposlenosti i bolesti. Tokom samo nekoliko nedelja ubijeno je više od tri stotine hiljada, uglavnom bolesnih i starih ljudi. Zašto je ovaj zastrašujući projekat obustavljen nije poznato, ali su svi njegovi detalji potanko zabeleženi kao iskustvo za neka druga vremena. Navedimo, sećanja radi, samo neke od članova *Comité de salut public* – revolucionarnog organa zaduženog za ove poslove: *Bertrand Barère de Vieuzac, Georges Jacques Danton, Jean-François Delacroix, Jean-Baptiste Treilhard...*

Diplomata, filosof, pravnik, savetnik kraljeva Sardinije i mason Drevnog i Prihvaćenog Škotskog Reda De Master (Joseph-Marie, comte de Maistre), promatrajući i ne verujući u ono što vidi zaključuje da je “prirodan poredak stvari u svetu poremećen” i da će narodi tek osetiti i skupo platiti nestanak teokratskih država jer je, prosto rečeno, vlast kraljeva božanskog porekla - *droitdivin*. Da je De Master u pravu videlo se ubrzo nakon što je čuvena

masonska parola koju su naivni seljaci uzvikivali kao svoju *liberté, égalité, fraternité ou la mort* zamenjena već tokom 1790. pravom buržoaskom *Liberté, Sûreté*, *Propriété* (*Sloboda* – od monarha, *Bezbednost* od Božije pravde i *Vlasništvo* ničim ograničeno).

Papa Pije VI se 1793. obratio svojim vernicima osuđujući Francusku revoluciju i masone koji su je, po njemu, osmislili i izveli. Ovo je, ako ništa drugo, bilo dovoljno da francuske trupe pod vođstvom Napoleona Bonaparte 1796. upadnu u Italiju i porazile papsku vojsku, a 20. februra 1798. uhapse i utamničile papu koji je sledeće godine, kao zarobljenik Republike, preminuo. Napoleon je dozvolio da se njegovo balsamovano telo sahrani tek početkom 1800. godine.

Krajem osamnaestog i početkom devetnaestog veka Evropa je bila podeljena na nekoliko stotina državica kojima su dominirale Engleska, Francuska, Rusija, Austrija i Pruska. Pošto je Napoleon poražen 1814. godine, u Beču je septembra iste godine sazvan Kongres na kome su učestvovali predstavnici velikih evropskih sila i nekoliko desetina vladara manjih kraljevstava (Danske, Švedske, Mađarske, Španije, Portugala, Holandije, Virtemberga, Italije, Rima i td.); to je bio najveći politički skup u dotadašnjoj istoriji Evrope. Osnovni cilj Kongresa je bio redistribucija teritorija i stvaranje ravnoteže snaga u Evropi i, možda najvažnije, stvarnje neke vrste ujedinjenih nacija, odnosno jednog zajedničkog koordinirajućeg administrativnog tela koje bi obezbeđivalo mehanizme za rešavanje svih nesporazuma i usaglašavanje razvojnih ciljeva Evrope, kao jedinstvene države.

Kongres je trajao od septembra 1814. do juna 1815. Ovako dugo trajanje Kongresa bilo je uslovljeno činjenicom da je Napoleon Bonaparte u martu 1815. napustio ostrvo Elbu. Zvanična istorija beleži da je on to učinio zato što mu je novouspostavljeni francuski kralj Luj XVIII obustavio isplatu dogovorene penzije i što je austrijski ministar inostranih poslova princ Meternih (Wenzel Lothar von Metternich) sprečavao njegovu dragu Habzburkovku Mariju Lujzu da mu se pridruži. Razlozi su, izvesno, bili druge prirode što se vidi iz činjenice da je u samo sto dana Napoleonovog povratka u Engleskoj došlo do najveće preraspodele kapitala u njenoj istoriji i do stvaranja pojedinačnih bogatstava do tada nepoznatih svetu. Napoleon je nakon stodnevnog ratovanja poražen kod Vaterloa i proteran na ostrvo Sveta Jelena, gde je 5. maja 1821. otrovan. U oproštajnom pismu, jedan od najvećih vojskovođa u istoriji Sveta, piše: “Umirem pre svog vremena, ubijen od strane engleske oligarhije i njenih plaćenih ubica.”

Ubistvo Napoleona na Svetoj Jeleni do danas nije razjašnjeno, a posebno su intrigantni i bizarni podaci da je mrtvom Napoleonu, ili *Le Petit Caporal* kako su ga zvali Francuzi, hirurškim zahvatom odstranjen polni organ, a u starom mundiru pronađena cigla? Ima li, ili ne, to ikakve veze sa činjenicom da je

jedan od poslednjih ljudi koji su stradali po Napoleonovom naređenju (2. decembar 1814.) bio Markiz de Sad (Donatien-alphonse-françois, Comte De Sade), francuski aristokrata iz porodice *Condé* i mason koga su francuski revolucionari 14. jula 1789. oslobodili iz Bastilje, nije poznato.

Poslednjih evropskih političara koji je sa Napoleonom razgovarao *tête-à-tête* bio je austrijski ministar inostranih poslova princ Klemens Meternih. Interesantno, mada istorijski krajnje nevažno, da je upravo princ Meternih svojevremeno posredovao kod ženidbe Marije Lujze i Napoleona, a nakon njegovog ubistva, brže-bolje, udesio da se ona uda za austrijskog generala Adama Adalberta. Očigledno opterećen ženama koje su okruživale Napoleona Meternih je, s jedne strane, pretio likvidacijom Napoleonovoj sestri Paulini a, s druge strane, se udvarao njegovoj sestri Karolini Bonaparte (Caroline Bonaparte Murat), a potom i njegovoj omiljenoj metresi vojvotkinji od Abrantesa (Laure Junot d'Abrantes). Meternihovo ponašanje prema ženama koje su, na ovaj ili onaj način, imale veze sa Napoleonom nije bio usamljen slučaj. Mnogi su bili opsednuti Napoleonovim ljubavnim životom što je i dovelo do toga je gotovo svaki spis o ovom velikom vojskovođi i državniku završavao sa nekom od njegovih ljubavi: kontesa Žozefin de Boharnas (Marie-Josèphe-Rose Tascher de La Pagerie); grofica Marija Valevska (Maria z Łączyńskich Walewska); princeza Marija Lujza (Maria Ludovica Lucia von Österreich); kraljica Švedske i Norveške Dezire Klari (Bernardine Eugénie Désirée Clary); glumica Margareta Vajmar (Marguerite-Joséphine Weimer); operska pevačica Žozefina Grasini (Giuseppina Maria Camilla)....

Da nešto nije bilo kako valja sa Napoleonovim napuštanjem Elbe, a potom i njegovim brzim porazom i ubistvom govorila je i njegova sestra Paulina (Maria Paola Bonaparte) koja je, svojevoljno, boravila sa njim na Elbi. Ono što je ona tada pričala nije se dopalo ni Meternihu, ni Velingtonu, ni Rotšildima ni Džordžu III od kojih se Paulina spasla bežanjem u Rim gde ju je zaštitio lično papa Pije VII (Barnaba Niccolò Maria Luigi) koji je još 1801. potpisao sa Napoleonom Konkordat.

Francuska revolucija, Napoleonov poraz i njegovo kasnije ubistvo izvesno predstavljaju veliku prekretnicu u istoriji Evrope koja će proći kroz period od 99 godina bez većih sukoba. Osnovna politička karakteristika ovog gotovo vekovnog mira u Evropi biće širenje demokratije kao dominantnog političkog uređenja i jačanje buržoazije kao njenog glavnog zagovornika i promotera.

Snage koje su osmislile, organizovale i izvele francusku revoluciju stajale su i iza Kongresa u Beču. Stodnevni rat s Napoleonom im je pomogao da svi učesnici Kongresa 9. juna 1815. potpišu mirovni ugovor kojim je *de facto* bio trasiran put ka stvaranju jedinstvene Evrope. Najveći deo troškova Kongresa snosila je porodica Rotšild (Rothschild), a u njihovo ime na Kongresu je nezvanično istupao njihov porodični prijatelj, austrijski ministar spoljnih

poslova princ Meternih. Na izričit zahtev Rotšilda sve države učesnice Kongresa potvrdile su i još jedanput garantovale apsolutnu i bezrezervnu neutralnost Švajcarske koju je dobila još 1648. godine mirom u Vestfaliji.

Mirovni ugovor iz Beča odbio je da potpiše samo ruski car Aleksandar I (Алекса́ндр Па́влович Благослове́нный) koji ga je javno nazvao masonskom prevarom, tvrdeći da je krajnji cilj konstituisanja Evropske federacije zapravo poništavanje svih nacijija i monarhija. Na njegvo insistiranje 26. septembra 1815. potpisan je novi ugovor između Rusije, Pruske i Austrije poznat kao *Sveti Savez*. Ovim je poništeno sve što je postignuto i što je tek trebalo postići Bečkim Kongresom. Natan Rotšild (Nathan Mayer Rothschild), kao glavni i odgovorni kreator Bečkog Kongresa, inspirator i zagovornik stvaranja Evropske federacije, nikada neće oprostiti Romanovima (Рома́новы) ovaj njihov, po njemu, izdajnički čin. Dug će biti naplaćen vek kasnije - 1917. godine.

Razlozi za izlaženje masona u javnost, formiranjem Velike lože Engleske, posledica su procene onih koji su nekad stajali iza Templara, a sada masona, da je neophodno što pre omasoviti ovu organizaciju i od nje stvoriti moćnu svetsku silu. Ovakav zaključak je posledica činjenice da je 1492. Kristofor Kolumbo “zvanično” otkrio Ameriku i da je nakon toga počelo njeno ubrzano naseljavanje. Britanska kruna je od početka imala dominantnu ulogu u naseljavanju Amerike i formiranju kolonija širom novog kontinenta. Pored vojske, Britanska kruna je vlast u Americi obezbeđivala i masonskim udruženjima, ali ona nisu bila dovoljno uticajna ni po broju niti po strukturi članstva. Bilo je neophodno omasoviti masonske organizacije, osigurati mehanizme njihove kontrole i staviti ih u funkciju koju su nekad imali Templari. Severni deo Američkog kontinenta postao je tada, a i danas je, ništa više do Britanska, odnosno bankarska kolonija.

Prvi masoni došli su u Ameriku već 1658, a prva masonska organizacija osnovana je 1694. u Pensilvaniji. Početkom osamnaestog veka “Trinaestorica” su odlučila da se od Amerike napravi prva demokratska republika koja će, na svaki način, biti pod njihovom kontrolom. Ova odluka iznudila je izlazak masona u javnost, odnosno formiranje prve Velike lože Engleske 1717, a samo nekoliko godina kasnije ova loža počela je s planskim osnivanjem loža širom engleskih kolonija. Već postojeće organizacije američkih masona se, nakon neophodnih inicijacijacija, ustrojavaju po sistemu loža koji i danas funkcioniše.

Britanska kruna je, uz pomoć svojih regularnih trupa, obezbeđivala najveće i najbolje posede za svoju aristokratiju, a uz pomoć Istočno-indijske kompanije kontrolisala gotovo celokupnu trgovinu u Americi. Vremenom su se masoni ili njima vrlo bliski ljudi našli na svim rukovodećim mestima trinaest britanskih kolonija u Americi. Što se masona tiče, odnosno njihovih osnivača i

upravljača, vlast je bila osvojena. Međutim, kada je britanski monarh Džordž III 1774. godine zabranio američkim građanima da kuju i koriste sopstveni novac došlo je do velikih pobuna.

Prva antibritanska akcija poznata je kao Bostonska čajanka (Boston Tea Party) kojom prilikom su američki kolonisti bacili 342 sanduka čaja britanske Istočno indijske kompanije u more. Prvi pravi sukobi počinju tokom aprila 1775. i okončavaju se 1783. britanskim porazom. Amerikanci su tada prestali da koriste novac iskovan od strane Banke Engleske i da plaćaju poreze Džordžu III ali su tada počeli da potpadaju pod uticaj raznih tajnih društava od kojih su masoni izvesno bili najpoznatiji.

Interesantno da je Kontinentalni Kongres trinaest britanskih kolonija odredio 15. juna 1775. generala i velikog zemljoposednika (preko 12.000 hektara u državi Ohajo) Džordža Vašingtona da rukovodi Kontinentalnom vojskom. Kao veliki majstor u hijerarhiji masonstva, iniciran je 4. avgusta 1753. u loži *Fredericksburg*, Vašington je imao vrlo bliske veze s predstavnicima britanske krune u Americi, a po završetku rata 1789. biva izabran za prvog predsednika Sjedinjenih država. Prema istraživanjima dr. Roberta Hieronima (Dr Robert R. Hieronimus) koja je objavio u knjizi Osnivači nacije i tajna društa (Founding Fathers, Secret Societies) 33 generala Kontinentalne armije kojom je komandovao Vašington su bili masoni – svi nižeg ranga od njega. Tako je Amerika, kao čista masonska tvorevina, za prvog predsednika dobila jednog od najuticajnijih masona svog vremena.

Interesantan podatak za početak američke nezavisnoti je to što je *al-Mamlaka al-Maġribiyya* (Maroko) bila prva država koja je 1777. priznala nezavisnost SAD. Kako su sve države zazirale od priznanja nezavisnosti nekadašnjih britanskih kolonija sultan Maroka Mohamed III (الخطيب الله عبد بن الثالث محمد) je 20. decembra 1777. izdao proglas da svi američki brodovi mogu pristajati u marokanske luke i da im on garantuje bezbednost. Bilo jo to *de facto* priznanje prve masonske države na svetu. Devet godina kasnije američki predsednik Tomas Džeferson je potpisao Pakt prijateljstva sa Marokom (Moroccan-American Treaty of Friendship) koji je i danas na snazi i najstariji je ugovor te vrste koji Amerika ima i u celosti poštuje i dosledno ispunjava sve njegove odredbe. Nakon ovoga broj država koje su počele da priznaju nezavisnost dojučerašnjih britanskih kolonija se povećavao, a interesantno da je među njima bilo i nemačko vojvodstvo Saks-Koburg-Gote (Sachsen-Coburg und Gotha) čiji je vladar Ernst II (Ernst August) bio rođeni brat princa Alberta (Albert Emmanuel von Sachsen-Coburg und Gotha), muž britanske kraljice Viktorije.

U pisanju Deklaracije o nezavisnosti, koja je usvojena 4. jula 1776. i prvog Ustava, koji je stupio na snagu 1. marta 1781, učestvovalo je više istaknutih američkih masona. Izrada Velikog pečata SAD poverena je trojici najviših

masonskih majstora: Tomasu Džefersonu, Džonu Adamsu i Bendžaminu Frenklinu. Njihov rad je završen 1782. kad je Kongres usvojio idejno rešenje i kad je urađen prvi otisak Velikog pečata SAD. O moći i uticaju ove trojice ljudi ne treba trošiti reči ali se valja potsetiti da je u Americi sve do 1796. godine postojala država pod nazivom *Franklin Land*, a ime je, naravno, dobila po Bendžaminu Frenklinu.

Na prednjoj strani Velikog pečata nalazi se orao poznat najširoj javnosti. Ovaj pečat se koristi za overu svih vladinih dokumenata. Međutim, druga, suprotna, strana Velikog pečata nikad nije korišćena za overu bilo kog dokumenta i verovatno nikada i neće biti jer je to zapravo pečat iluminata, jedne od najtajnijih i najmoćnijih organizacija na svetu. Suprotnom stranom pečata dominira piramida sa svevidećim okom na vrhu i latinskim natpisom u dnu piramide *Novus Ordo Seclorum*. Ovaj natpis bi u slobodnom prevodu značio "Novi svetski poredak", a iluminati pod tim podrazumevaju najavu rađanja novog, sekularnog svetskog poretka.

Veliki pečat SAD je ustvari potpuno prožet masonskim simbolima, tako da nema nikakve sumnje ko stoji iza osnivanja ove države. Kao primer, navešćemo doslednu upotrebu svetog masonskog broja trinaest:

13 zvezdica iznad orlove ćube u obliku Davidove zvezde
13 pruga na štitu,
13 maslinovih listova,
13 maslina,
13 strela u desnoj orlovoj kandži,
13 pera u streli,
13 slova u natpisu *Annuit Coeptis*(Oko providenja)
13 slova u natpisu *E Pluribus Unum* (Iz mnoštva jedan)
13 nivoa piramide.

Na desnom krilu orla nalazi se 32 pera koja označavaju 32 stepena Škotskog obreda, a u levom krilu je 33 pera, što predstavlja 33 nivoa obreda Jork. Svevideće oko predstavlja *oko Horusa*, a piramida organizacionu strukturu masona, odnosno iluminata, dok završni kamen s okom predstavlja zapravo kuću Rotšilda koja kontroliše Iluminate. Godina 1776. koja je ispisana rimskim brojevima (MDCCLXXVI) na dnu piramide odnosi se na godinu kada su 1.maja 1776. u Nemačkoj osnovani Iluminati, odnosno *Bund der Perfektibilisten*, a ne kako neki veruju godinu kada je objavljena nezavisnost američkih trinaest kolonija.

Masonerija je u Ameriku ušla na velika vrata, a činjenica da su njenu unutrašnju i spoljnu politiku kontrolisala "braća" umnogome objašnjava zašto se Sjedinjene države danas na svetskoj političkoj sceni pojavljuju kao lučonoše demokratije koju nameću, uglavnom, brutalnom silom. Među

masonima koji su bili visoko pozicionirani u državnom aparatu SAD verovatno su najinteresantniji oni koji su se obreli na mestu predsednika Amerike:

George Washington, prvi predsednik, 1789.–1797, primljen u masoneriju 4. avgusta 1753. u loži *Fredericksburg* (sada loža No. 4).
James Monroe, peti predsednik, 1817.–1825, primljen u masoneriju 9. novembra 1775. u loži *Williamsburg* (sada loža No. 6).
Andrew Jackson, sedmi predsenik, 1829.–1837, primljen u masoneriju 1827. u loži *Harmony No. 1* u Nešvilu, Tenesi gde je tokom 1822. i 1823. služio kao veliki majstor.
James Knox Polk, jedanaesti predsednik, 1845.-1849, primljen u masoneriju 4. septembra 1820. u loži *Columbia No. 31*.
James Buchanan, petnaesti predsenik, 1857.–1861, iniciran u masoneriju 24. januara 1817. u loži *No. 43* (ova loža nikad nije imala svoje ime).
Andrew Johnson, sedamnaesti predsednik, 1865.–1869, primljen u masoneriju tokom maja 1851. u loži *Greeneville No. 119* (sada loža No. 3).
James Abram Garfield, dvadeseti predsednik, 1881, primljen u masoneriju 22. novembra 1864. u loži *Columbus No. 30*.
William McKinley, dvadeset peti predsednik, 1897.–1901, primljen u masoneriju 3. maja 1865. u loži *Hiram Lodge No. 21*.
Theodore Roosevelt, dvadeset šesti predsednik, 1901–1909, primljen u masoneriju 24. aprila 1901. u loži *Matinecock Lodge No. 806*.
William Howard Taft, dvadeset sedmi predsednik, 1909.–1913, primljen u masoneriju 18. februara 1909. u loži *Occassional Lodge*.
Warren Gamaliel Harding, dvadeset deveti predsednik, 1921.–1923., primljen u masoneriju 27. avgusta 1920. u loži *Marion No. 70*.
Franklin Delano Roosevelt, trideset drugi predsednik, primljen u masoneriju 28. novembra 1911. u loži *Holland No. 8*.
Harry S. Truman, trideset treći predsednik, primljen u masoneriju 18. marta 1909. u loži *Belton No. 450*.
Gerald R. FordJr. trideset osmi predsednik, primljen u masoneriju 18. maja 1951. u loži *Columbia No. 3*.
Lyndon Baines Johnson, trideset šesti predsednik, 1963.-1969, primljen u masoneriju 30. oktobra 1937. u loži *City No. 561*.

Kako god bilo, na kraju se ipak mora reći da su masoni najveća i najmoćnija tajna organizacija na svetu. Njihova moć proizilazi iz činjenice da ih ima skoro šest miliona i da se nalaze raspoređeni na svim nivoima ljudskog organizovanja: sudije, policajci, doktori, političari, bankari, novinari, marketinške agencije, advokati i sl. Pored masona postoji još čitav niz drugih tajnih organizacija čiji su članovi izvesno uticajniji od najvećeg broja masona, ali gotovo sve ove organizacije koriste usluge masonske oraganizacije kao neposrednog izvođača mnogih njihovih poduhvata.

Kolika je moć i koliko se od masona zaziralo najbolje ilustruje primer da je u

SAD 1827. godine osnovana treća politička partija pod nazivom *Anti masonska partija* (Anti-Masonic Party). Pored toga treba istaći da i Papa Lav XII 13. februra 1827. izdaje encikliku *Quanta Laetitia* u kojoj govori o Škotskoj i delovanju nekih moćnih tajnih država u njoj i izvan nje, a potom 1833. obznanjuje i encikliku *Quo Graviora* u kojoj zabranjuje sveštenstvu, posebno onima u SAD, da opšti sa djavoljim kliconošama – masonima. Svoj glas protiv masona i italijanske karbonerije podigao je i papa Pije IX kada je 9. novembra 1846. obznanio encikliku *Qui Pluribus*. U enciklikі *Quanta Cura* koja je obznanjena 8. decembra 1864. godine Pije IX upozorava svet na opasnost od demokratije i socijalizma. U aneksu ove enciklike poznatom kao *Syllabus Errorum*papa detaljno izlaže svoja saznanja o masonskoj zaveri da preko demokratije i njenih lažnih sloboda pokore sve slobodne ljude sveta. *Etsi Multa* je naziv enciklike od 21. novembra 1873. u kojoj Pije IX jasno i nedvosmisleno povezuje masone sa jevrejima govoreći o njima kao Sinagogi đavola – *Synagoga del Diabolus*. Međutim, najžešće osude masonerije došle su od strane pape Lava XIII koji se tim povodom obratio hrišćanima sa dve enciklike: 21. aprila 1878. - *Inscrutabili Dei Consilio* i 20. aprila 1884. - *Humanum Genus*. Lav XIII je vrlo precizno ukazao da masoni i oni koji stoje iza njih deluju sa ciljem uništenja morala, nacionalnih država i samog hrišćanstva. Glavno oružje, nastavio je Papa, masonerije su demokratija i komunizam pomoću kojih oni, polako ali izvesno, uništavaju porodicu, društvo i nacionalnu državu, a sve sa ciljem uspostavljanja jednog carstva – ***Novus ordo seclorum***. Lav XIII je prvi spomenuo i Protokole cionskih mudraca - *IProtocolli dei Savi di Sion*, Veliki pečat Sjedinjenih Američkih Država - *Great Seal of the United States* i, posebno, politiku liberalizma i građanskih sloboda kojih se svi verni ljudi trebaju paziti.

Radikalno izmenjen stav rimokatoličke crkve prema masonima nastaje nakon što su *Mudri ljudi Ciona* uspeli da na papski presto 1963. godine proguraju Đovanija Montinia (Giovanni Battista Enrico Antonio Maria Montini, kršteno ime) na papski presto pod imenom Pavle VI. Kada je, greškom, posle Montinia na papski presto 26. avgusta 1978. godine došao *Albino Luciani* Cion je brzo delovao: Lućiani koji je primio ime *Ioannes Paulus PP* (Jovan Pavle I) je ubijen tačno na 33 dan svog papstvovanja. Za novog dvesta šezdeset četvrtog papu je izabran poljski brat Karol Jozef Vojtil (Karol Józef Wojtyła, kršteno ime) koji je sebi odmah odabrao ime Jovan Pavle II. Nakon punih dvadest šest godina vladavine Jovana Pavla II Rimokatoličkom crkvom na mesto *Status Pontificius* je doveden Jozef Racinger (Joseph Alois Ratzinger, kršteno ime). Ovaj redosled prvih ljudi *Civitas Vaticana* je bio po volji i želji *Mudrih ljudi*, o čemu je još u XIV veku govorio Malahije.

Pavle VI ostaće upamćen po svojoj enciklici *Ecclesiam Suam* gde poziva katoličke vernike na dijalog sa ateistima što je *de facto* značilo i sa masonima koji su do tada bili označeni kao đavolove lučonoše. Drugo, podjednako je važan i njegov susret u Jerusalimu sa Atinagorasom (*Αριστοκλής Σπύρου*),

konstantinopoljskim i vaseljenskim patrijarhom. Tom prilikom njih dvojica su dogovorili neku vrstu ekumenizma koja je, sama po sebi, značila anuliranje katoličke šizme iz 1054. godine. Nakon Jerusalima poglavari istočne i zapadne hrišćanske crkve su se sastali u Istanbulu 1967. i tom prilikom su ponovo potvrdili ranije utvrđenu politiku ujedinjenja; o tome u Vaseljenskoj patrijaršiji postoji *aide-memoire* koji je Pavle VI predao Atinagorasu. Povodom ovakvog nekanonskog opštenja patrijarha Atinagore sa rimokatoličkim poglavarem Svetogorski monasi manastira Esfigmen su 1964. podigli crnu zastavu nad manastirom, a nad ulaznim vratima postavili natpis ***Православље или смрт***. Od tada pa sve do danas Esfigmenski monasi ne opšte sa Konstantinopoljskom patrijaršijom; njihov najveći neprijatelj je današnji vaseljenski patrijarh Vartolomej, mason, koji na sve načine nastoji da ih protera sa Svete gore. Na njegov zahtev grčki guverner Svete gore Aristos Kasmiroglu je izdao naredbu da se monasi isele; u odbrani Manastira, a prilikom pokušaja njegovog nasilnog preuzimanja od strane Vartolomejovih pristalica, 2006. ubijen je monah Trifon.

Poglavar Istočne crkve Atinagoras bio je mason 33 stepena i kada je 7. jula 1972. preminuo u Istanbulu sahranjen je uz poštovanje glavnih masonskih ceremonijala: plan reda prilikom odavanja poslednje pošto jasno je ukazivao na oblik zmije uroboros. To je zmija savijena u krug tako da grize sopstveni rep, što na simboličan način ukazuje na povezanost života i smrti. U hrišćanskoj simbolici, zmija je personifikacija đavola, međutim u judejskoj đavo - *ha-satan* (שָׂטָן)je samo pomagač Boga.

Da će Vaseljenska patrijašija nastaviti sa politikom Atinagorasa postarao se Jovan Pavle II koji se 1979. u Istanbulu, na Fanaru gde je sedište patrijaršije, sreo sa novoizabranim patrijarhom Vartolomej I (Οἰκουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος). Njih dvojica su se ponovo sastala u Vatikanu 1995. i tom povodom Vaseljenska patrijaršija je izdala saopštenje: “Poseta Rimu pružila je priliku dvojici poglavara da razmatraju teška pitanja koja se tiču čitavog života vernih i odnosa dveju crkava. Teme koje su posebna pažnja dvojice velikih crkvenih vođa bile su jedinstvo hrišćanstva, teološki dijalog dveju crkava i problemi Unije. Naravno, oni nisu zaboravili da razmotre teška savremena socijalna, ekološka i druga pitanja, trasirajući puteve za uspešna rešenja.” Patrijarh Vartolomej je 13. marta 2005. doputovao u Beč kako bi u katedrali Svetog Stefana primio Nagradu Kardinala Keniga (Franz Cardinal König) koju mu je dodelila katolička zadužbina Komuni e Progresi (Comunio et Progressio). Zahvaljujući se na nagradi koja nosi ime pokojnog kardinalu Keniga koji je prvi još 1961. započeo politiku ekumenizma – izmirenja rimokatolika i pravoslavaca, Vartolomej je izjavio: “Skandal oko raskola se mora prevazići jer Evropa treba da se razvija na jedinstvenim hrišćanskim načelima”. Po okončanju svečanosti uputio se u rimokatoličko svetilište ***Maria****cel* gde je govorio o primeru prave vere koja “za sve nas predstavlja Presveta Bogorodica”. Vartolomej I je, uz opšte odobravanje svih prisutnih,

govorio i o potrebi ujedinjenja svih pod jednom zemaljskom vlašću i jednim Bogom. Ni masoni nebi bolje to iskazali.

Željan potvde politike ekumenizma i opštenja sa svima papa Benedikt XVI je, na poziv patrijarha Vartolomeja I, posetio u novembru 2006. Istanbul. Tom prilikom rimokatolički pontif je učestvovao u verskoj službi povodom proslave dana svetog Andreja Prvozvanog, sveca-zaštitnika carigradske crkve. Dva poglavara su tom prilikom konstantovala da spornih pitanja više nema i da će vreme to pokazati. Rukovali su se masonskim stiskom – palacem se blago stisne prepona između palca i kažiprsta.

Još kad je 16. oktobra 1978. kardinal Tiseran (Tisseran) najavio novog papu čuveom rečeneciom *Habemus Papam* – imamo papu, Jovan Pavle II je bio spreman da se oglasi čuvenim *Urbi et Orbi* (Gradu (Rimu) i svetu) i nastavi započetu politiku Pavla VI. Ne samo da ne osuđuje masone već i zagovara neke od ciljeva za koje se masoni oduvek bore. Posebno treba istaći njegovu otvorenu politiku ekumenizma: prilikom propovedi u Maroku 1985. on je, obraćajući se masi od 50.000 muslimana doslovce rekao “Mi i Vi verujemo u istog Boga, jednog jedinog gospoda”. Godinu dana kasnije, 13. aprila 1986, u Velikoj sinagogi u Rimu (Tempio Maggiore di Roma) Pavle II se molio za dolazak Mesije. Iste godine, 27. oktobra, u crkvi sv. Petra u Rimu koja je tada bila ustupljena budistima, Papa se zajedno s 14-tim Dalaj Lamom (Lhamo Döndrub, kršteno ime) molio za dobrobit Bude. Godine 1995. Pavle II je odobrio izgradnju prve džamije u Rimu - *Grande Moschea di Roma* (najveća džamija u Evropi sa preko 30.000 kvm), a 1999. se, prilikom posete Iraku, klanja svetoj muslimanskoj knjizi *Al-Qur’an* poljubivši je u znak poštovanja.

Za vreme Pavla II dogodila se najveća i najčuvenija afera vezana za odnose Vatikana sa svetskom masonerijom. Druga po veličini privatna italijanska banka Ambrozijano (Banco Ambrosiano) je 1982. bakrotirala i tada se otkrilo da je njen predsednik Roberto Kalvi (Roberto Calvi), član masonske lože *Propaganda Due – P2*, bio blizak sa Pavlom II i da je zapravo do bankrotstva banke Ambrozijano došlo zbog određenih finansijskih špekulacija Vatikana. Policija je došla u posed pisma koje je Kalvi 5. juna 1982. uputio Pavlu II sa upozorenjem o mogućim posledicima i predlozima da se dalje špekulacije prekinu. Ubrzo nakon otkrivanja afere Kalvi je, zajedno sa svojom sekretaricom Gracijelom Koroče (Graciella Coroche), ubijen. Vatikanska banka čiji je pun naziv *Istituto per le Opere Religiose* je sa 224 miliona dolara obeštetila sve koji su ovom aferom bili oštećeni. Tokom istrage koja je, usled raznih opstrukcija, trajala pet godina otkrivena su i imena pojedinih članova lože P2. Pored nekih sveštenih lica za italijansku javnost su ipak najinteresantna bila imena Silvija Berluskonija (Silvio Berlusconi), budućeg italijanskog premijera i Viktora Emanuela (Victor Emmanuel), prestolonaslednika *re d'Italia Casa Savoia*. Policija je saopštila i da su članovi lože bili svi čelni ljudi najvažnijih italijanskih obaveštajnih i

kontraobaveštajnih službi. U vili velikog majstora lože P2 Licija Đelija (Licio Gelli) pronađeni su planovi za “Demokratski preobražaj Italije” kojima je predviđena dodatna kontrola javnih medija, dalja diskreditacija sindikata, pisanje novog ustava Italije kojim bi se umanjile građanske slobode i prava i sl. Od svega otkrivenog je ipak bio najindikativniji NATO-a projekat nazvan *Gladio*, a kojim su bile razrađivane razne mere destabilizacije Italije za slučaj njenog odstupanja od evroatlatske politike.

Od niza drugih tajnih organizacija, najvažnijih za razumevanje procesa stvaranja Novog svetskog poretka su iluminati, Okrugli sto, Kraljevski institut za međunarodne odnose, Savet za međunarodne odnose, Bilderberg, Rimski klub, Trilateralna komisija, Mrtvačka glava, Grupa i td. O nekim drugim tajnim društvima se samo nagađa, za njih nema nikakvih opipljivih materijalnih dokaza, o njima se, jednostavno, samo spekuliše i izvode posredni zaključci. O njima nećemo ni mi govoriti, ali ćete, nadam se, i sami ponešto zaključiti o njima i njihovom delovanju.

Slobodni zidari su najveća tajna organizaciju na svetu. Ima ih preko pet miliona i nalaze se u svim delovima sveta. Međutim, ono što ih odista čini moćnim i uticajnim je činjenica da se mnogi njihovi članovi nalaze na visokim državnim ili poslovnim funkcijama. Recimo samo da su trinaestorica amričlkih predsednika bili masoni, a među poslovnim svetom svakako su najpoznatiji bili Henri Ford (Henry Ford), Valter Krajsler (Walter Percy Chrysler), King Žilet (King Camp Gillette), Čarls Hilton (Charles Hilton) i td. Sliku masona kao dobrih i finih ljudi potpomažu članovi iz sveta kulture i umetnosti, kao što su bili Artur Konan Dojl (Sir Arthur Ignatius Conan Doyle), Mark Tven (Samuel Langhorne Clemens, pravo ime), Valter Skot (Sir Walter Scott, 1st Baronet), Oskar Vajld (Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde), Ludvig van Betoven (Ludwig van Beethoven), Volfgang Amadeus Mocart (Joannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus Mozart), Net King Kol (Nathaniel Adams Coles), Djuk Elington (Edward Kennedy "Duke" Ellington), Luj Armstrong (LouisSatchmoArmstrong), Klark Gebl (Clark Gable), Džon Vejn (John Wayne), Piter Selers (Richard Henry Sellers), Dejvid Niven (James David Graham Niven), Hari Hudini (Harry Hoodini), Ričard Barton (Richar Burton) i mnogi drugi.

Da bi se razumela masonerija, njeni motivi i načini delovanja potrebno je dosta vremena. I samo razumevanje njenih simbola iziskuje ogromne napore i obimno predznanje jer svaki pojedinačni simbol simbol ima vrlo određeno značenje, istoriju i objašnjenje. Masonerija funkcioniše na više nivoa, pri čemu pripadnici nižih nivoi ne znaju baš ništa o onome što viši rade; ona nije tajna kao organizacija, ali je tajna ono što se u njoj radi.

Masonerija od članova zahteva da budu teisti, a nikako ateisti; apsolutno joj je nevažno u kog boga član veruju i kom se bogu klanjaju; bitno je da veruje i

da se klanja! Od svih članova zahteva se visok stepen moralnosti, insistira na što je moguće većem obrazovanju i njegovom stalnom usavršavanju, a kao imperativ se nameće razumevanje i ljubav prema čoveku i td. Jednom rečju, traži se sve što se može poželeti od jednog uvaženog građanina. Slobodni zidari su poznati kao veliki donatori u humanitarne svrhe, pri čemu posebnu pažnju posvećuju bolnicama, dečijim ustanovama, školama i sl. Kad se pogleda koji su sve glumci, pevači, kompozitori i književnici bili masoni prosto je neshvatljivo da bi takvi ljudi mogli biti optuženi za bilo kakve nezakonite i mračne radnje, a posebno ne za nekakvu konspiraciju na globalnom nivou. I odista je tako, oni su i primljeni u masonske redove da bi se stvorila što je moguće povoljnija slika o masonima kao uzornim građanima naše zajednice.

Masonerija je uvek, bez izuzetka, na prvi pogled uglađena organizacija odabrane gospode. Njihova humanost i dobronamernost su nešto što bi trebalo da se podrazumeva. Međutim, prve nedoumice i sumnje u uzvišene masonske vrednosti nastaju kad se čuje zakletva koju svaki novi član mora da položi prilikom prijema u organizaciju: član se obavezuje da će uvek pomagati brata masona ma u kakvoj nevolji bio, ma šta da mu treba, pa čak i kad se radi o nekome ko je počinio ubistvo. Međusobno pomaganje je imperativ bez koga nema članstva, a ne bi bilo ni organizacije. Od masonske organizacije svaki član može da očekuje maksimalnu pomoć, ali za uzvrat mora i da pruži sve što se od njega zatraži, pa makar to bila i izdaja države ili nešto slično.

Prijem masona u organizaciju je svečan čin u okviru koga nema mesta improvizacijama i bilo kakvim nedorečenostima. Svaki novoprimljeni član ulazi u Plavu ložu koja ima tri nivoa. Gotovo devedeset odsto masona se nalazi u ove tri lože bez ikakve šanse da pređu na viši nivo, a neki čak i ne znaju da postoje viši nivoi. Oni koji znaju da postoje viši nivoi nemaju nikakvu ideju šta se u njima radi i dešava, niti ko su članovi. Samo izuzetni pripadnici prva tri nivoa, dokazani i provereni u praksi, u poslovima od interesa za bratstvo, mogu da pristupe višim nivoima bratstva.

Mnogo toga što se danas govori i piše o masonima zasniva se uglavnom na saznanjima koja su obelodanili ljudi koji su nekada bili, u masonskoj hijerarhiji, visoko pozicionirani članovi. Napuštajući masoneriju neki od njih su, i pored zakletve o grobnom ćutanju, odlučili da ukažu svetu na pogubno delovanje masona i opasnosti koju oni *perse* predstavljaju. Neki od ovih ljudi su čak napisali i knjige o masonima, a jedna od posebno interesantnih je *Okultna teokratija* (Occult Theocrasy) koju je je 1933. napisala Edit Miler (Edith Starr Miller), poznata i kao ledi Kvinboro (Lady Queenboro).

U knjizi ledi Kvinboro na stranicama 363 i 364 posebno se obrađuje zvanični obred *33. i poslednjeg stepena Drevnog i prihvaćenog Škotskog obreda* koji je nakon Sinklera konačno oblikovao i utvrdio Albert Pajk. Značaj ovog obreda je u tome što se tek na tom nivou članovima otkriva pravi razlog i smisao

postojanja masonske organizacije i njeni konačni ciljevi. U najkraćim crtama ledi Kvinboro je zapisala:

„Poslednji stepen obreda je za zvanje Suverenog Velikog Inspektora Generala. Taj Red je veliki osvetnik ubijenog Velikog majstora i velikog šampiona humanosti, (ovo se odnosi na Hiramaa Abif ili Žaka de Mola) jer je nedužni Veliki majstor čovek, čovek koji je majstor, kralj Prirode, koji je rođen nevin i nesvestan.

Naš nevini Veliki majstor rodio se da bi bio srećan i uživao u svim pravima bez izuzetka. Ali pao je pod udarcima trojice ubica, pokvarenjaka koji su obezvredili njegovu sreću i prava i uništili ga. Te tri nečuvene ubice bile su **Zakon**, **Svojina** i **Religija**. (Za raliku od ledi Kvinboro masoni zvanično tvrde da su ubice Neznanje, Tiranija i Netrpeljivost).

Zakon, jer nije u skladu s pravima pojedinca i dužnosti društvenog čoveka, pravima koja svima pripadaju. Dužnosti su samo neposredna posledica prava dostupnog svima radi uživanja svih prava.

Svojina, jer Planeta ne pripada nikome, a njeni plodovi pripadaju svima onoliko koliko se od njih traži za potrebe sopstvenog blagostanja.

Religija, jer religije su samo filosofije koje razvijaju genijalni ljudi, a prihvataju se u uverenju da će se poboljšati blagostanje.

Ni zakon, ni Svojina, ni Religija ne mogu se silom nametnuti čoveku pošto ga uništavaju tako što mu uskraćuju najvrednija prava. Oni su ubice kojima smo objavili nemilosrdan rat do smrti.

Od svih ovih nečuvenih neprijatelja Religija je ta na koju treba upraviti naše najsmrtonosnije napade, jer nijedan narod nije nadživeo svoju religiju. Kada Religija bude mrtva, Zakon i Svojina će nam pasti na milost i nemilost, a onda ćemo moći da obnovimo društvo osnivanjem korpusa ubica čoveka, masonske religije, masonskog zakona i masonskog vlasništva”.

Masoni u Srbiji

Osnivanje Velike lože Turske dogodilo se 1909. No, to neznači da masoni i pre te godine nisu delovali na prostorima osmanske imperije. Naprotiv, bilo ih je i bili su veoma aktivni ali se ta njihova delatnost odvijala pod patronatom stranih velikih loža i to pre svega onih iz Pariza i Londona. U Nacionalnoj biblioteci Francuske (Bibliothèque nationale de France) čuva se 1890 stranica spisa Velike lože Orijenta (publication de obédience maçonniqueG.O.d.F.). U

njima se, između ostalog, nalaze i podaci vezani za aktivnost masona u Turskoj, a time i Srbiji tokom XVIII i XIX veka. Prema ovim spisima prva loža u Turskoj osnovana je 1721. u Izmiru za vreme vladavine Osmana III (Osmân-1 Salis, na turskom -1703-1730); prvi poznati turski masoni su bili Sait Čelebi, Ibrahim Mufterika i Kumbara Ahmet Osman-paša, Francuz koji se poturčio i čije je pravo ime *Claude Alexandre comte de Bonneval*.

Stupanjem na presto Selima III (Selīm-i sālis, na turskom - 1789.-1807.) Osmansko carstvo je dobilo mladog i obrazovanog vladara svesnog neophodnosti radikalnih promena u carstvu, a zarad njegovog opstanka i daljeg prosperiteta. Na prvom mestu nalazila se potreba za reformom oružanih snaga, odnosno stvaranjem moderne vojske – *nizam džedid askeri* koji će zameniti neefikasne i obesne janičare. Nakon što je austrijska vojska, pod komandom feldmaršala Laudon (Ernst Gideon Freiherr von Laudon), osvojila Beograd 1789. janičari su proterani iz Beograda. U ovim borbama učestvovao je i proslavio se srpski frajkor (oko 5.000 ljudi) rukovođen potpukovnikom Stevanom Mihaljevićem. Međutim, Svištovskim mirom iz 1791. Beograd je ponovo vraćem Turcima, a u skladu sa mirovnim odredbama Selim III zabranjuje janičarima povratak u Beograd. Hatišerifima 1791. i 1793. ukinuo je čiftluk – sahibije (gospodari čiftluka), a samim tim i namete koji su im Srbi do tada plaćali. Ostalo je da narod plaća samo carske poreze (harač) i to u fiksnom iznosu od 20 groša po glavi što je bilo značajno olakšanje za sve. Pri tome, srpski knezovi, koje je narod birao po utvrđenom običaju, su bili ti koji su prikupljali poreze; oni su organizovali i policijsku službu, a imali su pravo i da sude za manje prekršaje. Crkvi i manastirima su vraćena mnoga prava i slobode. Turci su zadržali samo vrhovnu upravu Pašaluka i sudstva.

Kao garanta svoje volje Selim III je postavio Bećir-pašu na čelo Beogradskog Pašaluka. On je, u više navrata, uspešno odbijao napade janičara koji nikako nisu mogli da se pomire sa svojim progonom iz Beograda. Kada je jula 1792. Bećir-pašu zamenio Mehmed Pekmedži-paša janičari su videli svoju šansu da se ponovo dočepaju svojih ranijih poseda i vlasti u Beogradu. Pod vođstvom Kara Hasana i Hadži Bišća 2.000 janičara je uspelo da upadne u Beograd i osvoje ga. Na vest o povratku janičara Selim III je odmah uputio na Beograd Topal Ahmed-pašu sa 1600 konjanika koji su krajem novembra 1792. prodrli u Beograd. Nakokon žestokih sukoba janičari su pobegli u Vidin, a za novog gospodara Beogradskog Pašaluka postavljen je Hadži Mustafa-paša.

Konstantno prisutna opasnost od janičara ali i potreba da učini nešto više za Srbe doveli su do toga da je Hadži Mustafa-paša organizovao, aprila 1797. godine, srbsku narodnu vojsku koja je brojala oko 1.500 boraca pod komandom Stanka Arambašića. Pored ovoga, u nastojanju da prikrije svoju komunikaciju od janičarskih špijuna u Beogradu Mustafa-paša, u dogovoru sa svojim ličnim savetnikom i poznatim trgovcem Petrom Ičkom, inicira osnivanje masonske lože. Loža (ime lože nije sačuvano) je u početku brojala devet članova od

kojih su trojica bili Turci, a šestorica Srbi. Pored Ička, članovi lože su bili i Janko Katić, braća Čardaklija, trgovac **Đorđe Petrović** (od Turaka prozvan Kara Yorgi – crni Đorđe zbog svoje tamne puti i po tom nadimku njegovi potomci uzimaju prezime - Karayorgeviç) i mitropolit beogradski Metodije (Grk po nacionalnosti).

U nemogućnosti da se silom vrate na svoje posede u Beogradu janičari u Stambol šalju ogromne količine zlata koje su dovele do toga da im Porta (turski naziv za vladu) februara 1799. odobrava povratak. Predvođeni svojim dahijama Aganlijom, Kučuk Alijom, Mula Jusufom i Fočić Mehmedom janičari odmah otpočinju sa provociranjem, zastrašivanjem građanstva i pljačkom stanovništva. Krajem decembra 1801. ubijaju Hadži Mustafa-pašu, mitropolita Metodija i preuzimaju svu vlast u Beogradskom Pašaluku. Jedino što im je ostalo izvan domašaja je bila Beogradska loža.

Novi beogradski paša posato je Hasan-paša, ali su svu vlast u Beogradu zapravo držale dahije; njihova obest doživela je vrhunac sečom glava 74 srpska kneza 13. januara 1804. U ovakvoj situaciji u Orašcu na Sretenje Gospodnje 2/15 februar 1804. okuplja se oko dve stotine srpskih kneževa, hajduka i imućnih domaćina i proglašava početak ustanka protiv dahija, a ne protiv Turaka kako se misli. Za tadašnje srpske prvake sultanov autoritet i integritet Osmanskog carstva nisu bili sporni. Za vođu ustanika proslavljeni hajduk Stanoje Glavaš postavlja Đorđa Petrovića ali ne, kao što bi se moglo pomisliti, zbog njegovog autoriteta i gospodstva, već zbog činjenice da je imao vojnog iskustva stečenog kao vojnik (otpušten u činu kaplara) u austrijskoj soldatesci (1787.-1791.). Do kraja maja Srbi uspevaju da okupe oko 16000 ustanika koji su opkolili Beograd i u više navrata potukli snage krdžalija i janičara. Svu vlast u Beogradskom Pašaluku Srbi su stekli tek 8. januara 1807. kada su i poslednji janičari i krdžalije pobegli u Vidin. Nakon 286 godina Turske vladavine Beograd je opet mogao da postane srpski prestoni grad kao što je to bio 1403. za vreme vladavine despota Stefana Lazarevića.

Srbi su ušli u Beograd u kome su glavnu reč, pored Turaka, tada vodili još Cincari, Jermeni, Grci i Jevreji koji su u Srbiju došli zajedno sa Turcima tokom XV, a naročitom u prvoj polovini XVI veka. U Beograd Jevreji stižu odmah nakon što je osmanlijska vojska Sulejmana Veličanstvenog (Kanunî Sultan Süleyman) 28. avgusta 1521. osvojila Beograd. Međutim, do masovnog priliva Jevreja - Sefarda u Srbiju dolazi tokom XVI veka nakon što su ih španski kraljevi Ferdinand II Aragonski (Fernando II de Aragón) i Izabela Kastiljska (Isabel I de Castilla) proterali iz Španije. Turski sultan Bajazit II (Bayezid-i sani, na turskom) ih je tada velikodušno pozvao da se nasele na teritorije Osmanlijskog carstva; 600.000 Jevreja je sa zahvalnošću prihvatilo Bajazitovu milost i odmah počelo da se nastanjuje na područje Istočne Evrope. Tako je više hiljada Jevreja stiglo i u porobljenu zemlju Srbiju. Turci su im dali mnoge trgovačke privilegije pa su oni ubrzo postali

dominantni u trgovini hranom, solju, voskom, lojem, oružjem i municijom, retkim metalima... Rudnik Majdanpek i Kučajna su od 1570. bili u koncesiji Jafeta Papa, a njegov sin Simon je 1574. postao nadzornik topionice u Majdanpeku.

Od svih privilegija koje su Jevreji imali izvesno su posebno značajne bile one vezane za prikupljanje poreza za potrebe Porte: Jevreji su, kao dobri trgovci koji su znali koliko ko ima, u pojedinim slučajevima utvrđivali visunu harača za raju, a bilo je i slučajeva kada su Porti plaćali poreze za određenu ljude i onda od njih to naplaćivali u višestrukom iznosu. Koliko su Jevreji bili u milosti kod Turaka najbolje govori činjenica da su im 1663. u Beogradu dali prvo ulicu, a potom i četvrt u kojoj je otvorena ješiva – verska škola. Tokom 1690. su sagrađene i dve sinagoge *El kal vjezho* i *El kal nuevo*, versko kupatilo *Mikve*, a podignuta su i posebna jevrejska grobljapo propisima *hervra kadisha*: jedno za Sefarde, a drugo za Aškenazi. I tako, dok su Jevreji uživali sve blagodeti sultanske vlasti Beograd je za Srbe bio zabranjen grad. U njemu je bilo više sinagoga (šest do kraja XIX veka) nego pravoslavnih srpskih bogomolja, više ješiva i ni jedna srpska škola, više jevrejskih ili cincarskih trgovaca nego srpskog življa... Prema Turskom popisu glava iz 1815. u Beogradu je bilo svega 60 srpskih stanovnika. Mašala.

Srpski ustanak je uspeo, a o uslovima mira, još dok su borbe trajale tokom 1805. i 1806, u carskom gradu – Carigradu je pregovarao Petar Ičko koji je obezbedio da se Srbima vrate sva stečena prava data im carskim fermanima 1793. i 1796. Međutim, mir koji je Ičko dogovorio pao je u vodu onog momenta kada je ruski general Miheljson, glavnokomandujući Dunavske armije, 11. januara 1807. zatražio od srpskih prvaka pomoć u ruskim operacijama protiv Turaka u Maloj Vlaškoj. Srbi su se listom odazvali ovom pozivu što je u mnogome pomoglo Rusima da prisile Turke na brzu predaju.

Za srpsko junačko držanje ruski car Aleksandar I je januara 1807. nagradio Đorđa Petrovića carskom sabljom koja se, do tada, davala isključivo članovima generaliteta i komandantima armija. Carski dar je preko barona Andreja Budberga, ministra inostranih poslova i grofa Krjusola 20. maja uručen Petroviću u Malajničkom logoru. Ugovorom o miru između Turske i Rusije u Sloboziju 1807. Rusija se obavezuje na zaštitu Srbije; početkom 1808. u Beograd stiže i ruski general Konstantin Konstantinovič Rodofinikin (Константин Константинович Родофиникин) kome je dobrodošlicu u glavni grad Srbije poželeo njegov novopostavljeni gradonačelnik Petar Ičko.

Rodofinikin je došao u svojstvu konzula koji je trebalo da pokaže rusku zainteresovansot za budućnost Srbije i pomogne izgradnju njenih državnih institucija. I, odista, Rodofinikin je radio sve u korist Srba ali se u tom poslu nikako nije slagao sa predsednikom Praviteljstvujuščeg sovjeta srpskog Mladenom Milovanovićem koji je, nastupajući u ime i za račun Đorđa

Petrovića, sa svojim kumom Milojem Petrovićem pljačkao Turke i otimao im imanja što je, očigledno, stvaralo problem u odnosima sa Portom. Pored toga, Milovanović i Petrović su zakupljivali skele i džumruke od Turaka i onda po znatno višim cenama naplaćivali usluge srpskoj raji. Opisujući bestijalnosti ove dvojice Vuk Karadžić piše: „Sav Beograd upravo je bio njihov... što je kasnije doprinelo najvećim narodnim nesrećama za vladanja Crnog Đorđa...". Svoj bes premaa Rodofinikinu Milovanović je iskazao tako što mu je ubio ljubavncu i njenu majku u sred Beograda.

Početak rata Rusije sa Napoleonom označio je teška vremena za Ruse ali i za Srbe. Rusi su morali da izvrše koncentraciju svih svojih vojnih potenciala za *Отечественнаявойна*, a to je ujedno značilo da se morao potpisati poseban mirovni ugovor sa Turcima. *Русска яармия* je bila brojna i moćna ali ne dovoljno da bi vodila borbe na dva fronta. Mir sa Portom je Rusima bio preko potreban i Turci su to znali pa su njegovo potpisivanje uslovili zahtevom da Aleksandar I odustane od garancija iz Slobozija koje je dao Srbima. Rusko i otomansko carstvo sklapaju Bukureštanski mir 16. maja 1812. godine, a članom 8. Mirovnog ugovora Srbi se obavezuju da Turcima predaju sve gradove i sve svoje topove; za novog beogradskog pašu je postavljen Sulejman Skopljak. Mnogi su u Srbiji bili iznenađeni i zatečeni ovakvim razvojem događaja ali ne i Đorđe Petrović. On je još od 1808. preko Nauma Georgisa, Grka i člana grčke nacionalne i oslobodilačke tajne organizacije *Haterija* (Φιλική Εταιρεία) bio redovno obaveštavan o mnogim ruskim vojnim i političkim planovima.

Đorđe nije prihvatao objašnjenja i argumentaciju ruskih diplomata vezanih za neophodnost potpisivanja Bukureštanskog mira i njegovog ograničenog trajanja. Ljut i razočaran on poziva Srbe na ustanak protiv Turaka ali se tome protivi većina srpskih prvaka. Nakon ubistva umerenog, racionalnog i ustanku protivnog vojvode Milana Obrenovića (Otrovan u Bukureštu 16. decembra 1810. u organizaciji Mladena Milovanovića i njegovog kuma Miloja Petrovića, a koji su delovao po nalogu Đorđa Petrovića), Đorđe Petrović podiže na vojnu nespremne i nedovoljno naoružane Srbe. Bila je to borba u kojoj Srbi nisu mogli pobediti i koja nikada nije trebalo da se desi. Turske snage su februara 1813. krenule na Srbiju iz Vlaške, uz Moravu i iz Bosne preko Drine; brojčano tri puta veće i u naoružanju nemerljivo nadmoćnije turske snage su polako ali sigurno napredovale. Srbi su ginuli u hiljadama, a kada je poraz 3. oktobra 1813. postao izvestan Đorđe, zajedno sa svojim pajtašem Mladenom Milovanovićem, beži iz Srbije u Zemun; uz sebe je imao samo carsku sablju, lična odlikovanja i jednu poveću bisagu zlata. U Srbiji su sa narodom ostali Miloš Obrenović, Stanoje Glavaš i drugi srpski prvaci koji su svojevremeno odlučili da Petrović vodi Prvi srpski ustanak. Mnogi će, u Srbiji, Đorđa Petrovića pamtiti, ne po iskazanoj hrabrosti već po činjenici da je svojom rukom ubio sto dvadeset pet Srba među kojima i rođenog oca i brata.

Šta je o Đorđu i njegovom načinu vojevanja mislio Sava Tekelija, priznati poznavalac grčke i rimske klasike, poliglota koja je govorio grčki, ruski, latinski, francuski, nemački pa čak i turski, čovek koji je igrao zapaženu ulogu u društvenom i političkom životu Ugarske može se videti iz njegovog pisma upućeno Napoleonu Bonaparti 13. juna 1804. U tom pismu on naglašava da Petrović, i pored iskustva iz austro-ugarske vojne, ne vodi rat već "samo hajdučiju sa mnogo prolivanja serbske krvi... Serbski narod trenutno nema ljudi koji bi njime upravljali, koji bi mogli da mu daju samu ideju nacionalnog postojanja...Sav današnji ustanak Srba neće imati nikakvu trajnost, svi će pokušaji biti uzaludni".

Valja spomenuti da se Đorđev pradeda *Gjergj Marashi Klimenti* u Kučansko-Drekalovićski kraj doselio iz okoline *Shkodër*-a. Za priču o Đorđu Petroviću važan je *Gjergj*-ov sin Jovan koji se iz Podgorice Kučansko-Drekalovićskog okruga, ispod Kneževine Crnogorske doselio u Srbiju sa sinovima Petrom i Mirkom. Jovan se, po odobrenju Sali-age, nastanio u selu Viševcu (pored Kragujevca) gde se kasnije Petar oženio sa Maricom, kćerkom Petra Živkovića iz Masloševa. U ovom braku izrodilo se šestoro dece (Marinko, Marko, Jovan, Marija i Milica), a među njima i Đorđe na dan svetog Georgija 3/14 novembra 1752. Iz Viševca se Đorđe Petrović doselio na pustaru poznatu pod imenom Kamenica, uz sam atar sela Žabara, a na krajnjoj periferiji Topole. Tu je podigao brvnaru i počeo se baviti čuvanjem pčela i šumarstvom, a kasnije i uzgojem ovaca i svinja.

Sakrivajući se od austro-ugarske policije Petrović se sklanja u fruškogorski manastir Fenek gde ubrzo biva otkriven, prebačen u Petrovaradin, a potom u Grac. Iako su Rusi u više navrata intervenisali da Petrović bude oslobođen do toga nije došle sve dok austrijski ministar spoljnih poslova Meternih nije, oktobra meseca 1814, lično naredio njegovo puštanje. Meternih je svoju odluku obrazložio prostom činjenicom da je Đorđe Petrović svojevremeno bio odani i ponizni sluga njegovog carskog visočanstva. Međutim, manje je poznato da je intervencija za *Kara Yorgi* došla direktno i iz Carigrada. Šta više, iz Carigrada je čak stigao i predlog princu Meternihu da se *Kara Yorgiju* vrate njegova imanja u Austriji ili kupe nova kako bi on mogao da živi kako "bratu" dolikuje.

Početak Drugog srpskog ustanka 23. aprila 1815. Đorđe je dočekao u svom ruskom domu; ustanak je predvodio Miloš Teodorović, jedan od najvećih srpskih domaćina i brat od ujaka nesuđenog vođe Prvog srpskog ustanka Milana Obrenovića. U čast i sećanje na svog ubijenog polubrata Milana Obrenovića, od oca Obrena Obrenovića, Miloš Teodorović je promenio svoje prezime 1810. u Obrenović. Smatrajući sebe jedinim vođom srpskog naroda Petrović odlučuje da se prebaci u Srbiju i preuzme od Miloša komandu. Međutim, ruski dvor koji ga je tretirao samo kao bivšeg vođu Prvog srpskog ustanka, a nikako kao aktuelnog predstavnika srpskog naroda ga u tome

sprečava; ruske vojne procene su ukazivale da bi njegov povratak samo narušio srpsko jedinstvo koje je mukom izgrađeno što bi, s druge strane, značajno umanjilo šanse za uspeh predstojećeg ustanka. Ruski car koji se svojevremeno lično zauzeo za izbavljenje Petrovića iz austrijskih kazamat i dodelio mu visoku penziju odlučuje da ga, zbog interesa srpske stvari, prebaci u Novomirgorod.

Revoltirani Đorđe i Mladen Milovanović koji je živeo u Hotinu u Moldaviji preko svojih pristalica u Srbiji Pavla Cukića i kneza Sime Markovića podižu pobunu protiv Miloša koji je već dogovorio mir sa Turcima. Đorđov ustanak protiv Miloša nije dobro počeo pa se on u Galatiju kod Jašija povezuje sa vođom haterista i masonom Aleksandrom Ipsilantijem (Αλέξανδρος Υψηλάντης). Hateristi obećavaju Petroviću pomoć i siguran povratak u Srbiju pod uslovom da, kad osvoji vlast u Srbiji, pokrene Srbe na opštebalkansi ustanak. Šta je krajnji cilj ovakvog ustanka Đorđu je objasnio heterista i suprug Stane Plještić (u narodu poznate kao Čučuk Stana) kapetan Jorgać (Georgakis Nikolau Olimpos'): krajnji cilj je proterivanje Turaka sa Balkana i obrazovanje federacije pravoslavnih hrišćana sa grčkom hegemonijom. Đorđe je prihvatio ponuđenu nagodbu, postao članom haterije i već 29. juna 1817. uz pomoć Georgisa Levantisa sa svojim političkim i diplomatskim savetnikom i istaknutim članom haterije Naumom Krnarom (cincar rođen u albanskom gradu *Voskopojë*) preko Moldavije i Vlaške prelazi u Srbiju. Iz bezbedonosnih razloga Đorđe je putovao sa pasošem na ime ruskog plemića Mihaila od Leonarda (Михайл да Леона́рдо), a Naum sa grčkim dokumentima.

Po dolasku u atar sela Radovanje, u jeseničkom srezu, Đorđa i Nauma sačekuje Đorđev kum vojvoda Vujica Vulićević i smešta ih u kolibu imućnog domaćina Dragića Vojkića. Koliba se nalazila u staroj hrastovoj šumi poznatoj kao Radovanjski lug i bila je, što se Vulićevića ticalo, dovoljno daleko od svih puteva i neželjenih očiju. Nakon obilne večere Vulićević se pre ponoći pozdravio sa Đorđem i Naumom i pošao put svog doma. No, nešto pre zore u kolibu upada pandur Nikola Novaković i sekirom ubija Đorđa, a kuršumom likvidira Nauma. Novaković je sa mrtvog Đorđa skinuo sva odlikovanja i potom mu odsekao glavu koju je sa carskom sabljom, od koje se Petrović nikad nije odvajao, stavio u džak i predao je Đorđovom kumu Vujici, a ovaj ih preko Pavla Sretenovića-Lisovića prosleđuje knezu Milošu Obrenoviću. Miloš je odbio da primi krvavi džak naređujući da se prosledi beogradskom veziru Marašli Ali-paši. Oguljena koža sa nje, uz pamuk i led, poslata je zatim u Carigrad. Nešto kasnije Miloš iz Srbije put Carigrada proteruje Vujicu Vulićevića. Tako je 26. jula 1817. ubijen prvi srpski mason, vođa Prvog srpskog ustanka i haterista Đorđe Petrović. Nekoliko godina kasnije (aprila 1823.) Jovan Mićić, knez rujanski i serdar užičke nahije, ubio je na Očkoj gori na Zlatiboru Mladena Milovanovića.

O nekontrolisanom temperamentu Đorđa Petrovića koji je, nebrojeno puta

skupo koštao srpsku raju, pisao je i istoričar Radoš Ljušić: “Vožda je na mahove obuzimao neki čudan gnev i bes. U tim periodima, a oni su ponekad duže trajali, kao 1806. i 1808. godine, od njegove ruke stradali su mnogi Srbi, pa tako i njegov brat. On se u tim trenucima nije mogao kontrolisati... “. Međutim, Karađorđe nije ubio samo rođenog brata Marinka, već i oca! Oceubistvo se dogodilo 1786. godine kada je Đorđe, kako navodi profesor Ljušić, oca teško ranio iz puške nakon što se on suprotstavio njegovom odlasku iz Srbije za Austro-Ugarsku. Kako Petar nije bio smrtno pogođen Đorđe je naredio jednom momku da ga dokrajči. Sahranili su ga u jednoj jaruzi pored Stojnika bez sveštenika i opela.

Predvođeni Milošem Obrenovićem Srbi su, nakon samo nekoliko sukoba i izvojevanih pobeda (Najčuvenija je bitka kod Dublja gde su Srbi do nogu porazili vojsku Ibrahim-paše), prihvatili inicijativu ruskog cara Aleksandra I i sa Turcima sklopili sporazum o prekidu sukoba koji će, nakon što je Napoleon Bonaparta poražen, a Rusija zaratila sa Turskom i pobedila je, dovesti do toga da je sultan (prava titula je *Osmanlıpadişahıdır*) Mahmud II 1830. izdao *Hatt-ı Şeriflerle* (Hatišerif). Ovim aktom Srbija je stekla određenu unutrašnju samoupravu i slobodnu školu, a Milošu je posebnim beratom (ukaz) priznato nasledno kneževsko dostojanstvo.

Za srpsku prestonicu Miloš je, još pre hatišerifa i berata, odredio Kragujevac koji odmah nakon toga počinje da se menja i to tako što se u njemu osniva čitav niz institucija: prve novine – *Novine srpske* pod uredništvom Dimitrija Davidovića, prvi sud - *Sud kragujevački* (1820), prva apoteka *Dr Vita Romita* (1822), muzička formacija - *Knjažesko – srpska banda* koju osniva Jozef Šlezinger (1831), prva gimnazija (1833), prva štamparija - *Knjažesko-serbska pečatnja* (1831), prvo pozorište *Knjažesko – serbski teatar* pod upravom Joakima Vujića (1835),), *Licej* – prva visokoškolska ustanova u Srbiji (1838), prva galerija slika, kao i muzej i biblioteka. Miloš 1853. godine na Topčideru organizuje i prvu školu za narodne ekonome u dvogodišnjem trajanju. Ona je Srbiji podarila prvih 200 agronoma, koji su svakog dana prolazili kroz vrata iznad kojih je bila ispisana poruka sa svrhom njihovog školovanja: „Agronomi da uče narod kako se radi i da ga nadziravaju“, što su i danas - posle gotovo 160 godina - dva principa moderne menadžment teorije (management theory) u svetu. Pored toga, Miloš prvo o svom, a potom i državnom trošku šalje prve mladiće na školovanje u Rusiju, Ugarsku, Austriju i Nemačku a, s druge strane, poziva u Srbiju strane lekare, profesore i inženjere.

Nastojeći da Srbiji obezbedi što više državnih atributa Miloš na Đurđevdan osniva srpsku *gvardiju*, odnosno gardu što je predstavljalo, nakon mnogo vekova, novi početak srpske stajaće vojske. U okviru vojske on odmah ustanovljava i vojnu obaveštajnu službu na čelo koje postavlja Miletu Radojkovića. Takođe, Miloš udara i temelje službi državne bezbednosti osnivajući posebnu sekciju pri *Попечитељство внтрених дел* (Ministarstvo

unutrašnjih poslova) koje je vodio Dimitrije Davidović. U to vreme najpoznatiji srpski obaveštajac i profesionalni policajac bio je Sima Nešić, bečki student, poliglota i terdžuman (tumač) kod Turaka. Možda je ipak, pored svega navedenog, najznačajnije to što Miloš 1834. uvodi serbski jezik kao zvanično pismo u komunikaciji sa svim ostalim državama, a prvi dopis na serbskom je uputio Porti najavljujući svoj dolazak u Carigrad.

Put Carigrada Miloš se uputio 19. jula 1835. a sa njim su na put krenuli: Avram Petronijević, Mihailo German, Aleksa Simić, Vule Gligorijević, Jovanča Spasić, Avram Stojković, Jakov Živanović i još pedesetak uglednijih Srba. U pratnji serbskog knjaza bili su još i njegov lični lekar Italijan Bartolomeo Kunibert, baron Rikman i Ibrahim Nabi-efendija. Vidinski vezir, Husejin-paša, bio je zadužen za tehnička pitanja putovanja i za kontakte između knjaza i turskih vlasti. Iako su se mnogi pribojavali za Milošev život on sam nije mario jer je u Carigradu imao svojih odanih prijatelja kakvi su bili: Mehmed Akif-paša, reis-efendija, Husref Mehmed-paša, serasker, Halil-paša, carski zet, Stevan Bogorodis, knez samoski i sultanov tumač i Pertev-paša, ministar unutrašnjih poslova.

Po dolasku u Carigrad Miloš je odmah ostvario intenzivne susrete sa najznačajnijim ličnostima turskog državnog vrha i diplomatskim predstavnicima drugih zemalja. Reis-efendija je bio prvi koji ga je zvanično primio, a tom prilikom predstavljen je i velikom veziru i upoznao se i sa novim beogradskim vezirom, Jusuf-pašom. Nakon toga Miloša su u vizitu pozvali ruski izaslanik Butenjov, austrijski internuncije Štirmer, pruski poslanik Kenigsmark i mnogi drugi. Centralni događaj bio je, svakako, audijencija serbskog knjaza kod sultana Mahmuda II (ىناث دومحم) 16. avgusta nakon čega je serasker-paša priredio evropski ručak u čast visokog gosta iz Kneževine Srbije. Sultan je, po istočnjačkom običaju, iza rešetaka posmatrao gozbu, a isto se ponovilo i za vreme gozbe kod Halil-paše, sultanovog zeta, i maršala Ahmed-paše gde je sultan obelodanio vest da poklanja knjazu *Miloşu Obrenoviçu*, koji je pre toga primio carski orden časti (*Nişan-i İftihar*), šest topova. Ova sultanova odluka je izazvala pravo zaprepašćenje među diplomatskim korom koji je, tek tada, shvatio da je Miloš mnogo više od svega što su oni mogli i pretpostaviti.

Tako je Miloš Obrenović, koji je inače bio veći diplomata nego vojnik, uz male srpske žrtve, puno datog zlata beogradskom veziru Marašli Ali-paši i samom sultanu Mahmudu II i uz nesebičnu pomoć ruskog cara Aleksandra II i njegovog opunomoćenog izaslanika grofa Grigorija Aleksandroviča Stroganova (Алексáндр Григóрьевич Стрóганов), obnovio srpsku državu. Kakva će to država biti moglo se videti iz Ustava knjaževstva Serbije iz 1835.: “Ako neki rob stupi na tlo Srbije on time postaje slobodan čovek”.

Kao veliki diplomata i veoma obazriv čovek Miloš je posebno vodio računa o

svom odnosu prema Jevrejima. Znao je da su tokom Prvog, a posebno tokom Drugog srpskog ustanka špijunirali i radili u korist Turaka ali je, i pored toga, bio svestan njihovog uticaja u Londonu i Beču i njihovih dobrih veza u Carigradu. Jevreji se ni u jednom momentu srpskih oslobodilačkih ratova nisu stavljali na stranu Srba. Šta više, bilo je opšte poznato da su Jevreji bili među najvećim finansijerima dahija. Bili su i ostali odani Otomanskoj imperiji. Miloš, kao iskusni političar i vladar, nikada nije zborio protiv Jevreja kako nebi doveo u pitanje svoje dobre odnose sa velikim silama, a pre svega sa Portom koja je svojim *Hatt-ı Şeriflerle* Srbima objavljenim 1830. u Beogradu, na dan svetog Andrije Prvozvanog, obavezala Srbe da poštuju sva prava Jevreja koja im je ona do tada garantovala. U pitanju, Miloš je znao, nije bila samo Porta već možda i pre svega Engleska koja je činila sve na jevrejsku dobrobit. Tako je on osigurao sva verska, kulturna i trgovačka prava Jevreja dozvoljavajući im pri tome da zadrže tursko državljanstvo i da ne služe srbsku vojsku. Svoj korektni odnos prema Jevrejima Miloš je demonstrirao i time što je u sinagogi slušao hor, a za svog *sarafa* (menjača novca i bankara) je uzeo Jevrejina Haim ben Davida koga je od milja zvao Davičo (svoju menjačnicu novca imao je kod današnje kafane *Grčka kraljica*). Davičo je od Miloša dobio još jedan važan i poverljiv posao: postao je prvi liferant oružja i municije za srpsku vojsku. Pored toga, Miloš je odlučio da mu Solomon Izrael (שְׁלֹמֹהיִשְׂרָאֵל) sačini carinske tarife koje su se, po ugledu na turske, imale primenjivati na teritoriji Srbiji, a za svog ličnog krojača je uzeo jevreja Lazara Levinsona, dok mu je Josif Šlezinger (Joseph Schlezinger) iz Sombora bio vojni kapelmajstor i kompozitor prvih vojničkih marševa. Vrhunac Miloševe brige za status Jevreja u Srbiji nastupa nakon što mu se rabin Avraham Pardo (Abraham Ben Yitzhak Pardo) 12. aprila 1831. obratio dopisom moleći ga da uzme u zaštitu siromašne Jevreje koje beogradski opštinski sud nije želeo da oslobodi plaćanja poreza. Tada je Miloš izdao posebnu odluku u skladu sa kojom više ni jedan sud ne može suditi Jevrejima osim njega samoga. Tekst ove odluke glasi:

"*Свима у Србији живућим Еврејима до даљег мог расположења право даје, да њима никаква друга власт у Србији ни у чему судити, следователно ни данак на њи полагати, ни тужбе њине примати, нити њине тужитеље прислушавати може, већ да свакога Евреја или његовог тужитеља у пред наведеним догађајима к мени определи с писмом садржавајуће предмете отношенија, по ком ћу са средством моје дворне канцеларије сам таква дела исто тако решавати као и на истанције које би ми непосредно у руке дошле. Сви Евреји као и њини тужитељи нека у будуће своје истанције управо у моје канцеларије шиљу, без разлике био он ту а не био*."

Svetoandrejska narodna skupština okončala je svoj rad 31. januara 1856. godine, a već u septembru je održano zasedanje tzv. Malogospojnske skupštine na kojoj su poslanici, pod pritiskom naroda, doneli odluku da se Jevrejima

zabranjuje naseljavanje izvan Beograda i obavljanje stalne trgovine po dućanima. Pogođeni ovakvom odlukom Skupštine u ime naroda Izrailjskog Milošu se za pomoć obratiše Moreno Konortić, Avram Suzin, Mošo A. Ruso, Bohor Čelebonović, Jakov M. Koen, Jakov Buli, Meir A. Koen, Moša N. Kalderon, Moša A. Ozerović i Moreno J. Koen. Ljut na predstavnike naroda koji nesvesni jevrejske svetske sile donose propise koji direktno štete međunarodnoj poziciji Srbije Miloš već krajem septembra donese Ukaz kojim je sve zakone koji nisu bili u saglasnosti sa njegovim Ukazom stavio van snage. Ovaj čuveni Ukaz Popečateljstvu vnutreni dela glasi:

„Желећи да сви грађани Србски, без разлике вере и народности участници у слободи, која је за сваку радњу и занимање у Србији изречена, нашао сам се побуђен Указом овим препоручити Попечитељству Внутрени Дела да оно све, што би овој жељи мојој противно постојало за укинуто сматра, и по томе настојава да никакви поданик Србски био он које му драго вере и народности, не буде ограничен у слободи сваковрсне радње и занимања.

Попечатељствима вунутрени дела и Финанције заповеда да Указ овај објаве и извршавају.

26. Септембар 1859. у Крагујевцу Милош Обреновић с.р."

Miloš je posebno podržavao mešovite brakove i, na svoj način, vodio računa o deci koja su se rađala u njima. Tako je, na primer, Vukašin J. Petrović (1847-1924), unuk Josifa Šlezingera, krajem XIX veka postao zamenik predsednika vlade i ministar finansija. Unuci časovničara Klajna, doseljeni za druge Miloševe vladavine, bili su dr Vojislav Marinković, istaknuti jugoslovenski državnik, ministar spoljnih poslova (1927-1932) i predsednik vlade (1932) i Pavle Marinković, pozorišni kritičar, ministar prosvete i poslanik.

O položaju Jevreja u evropskim država staraće se od 1860. i Univerzalna izrailjska alijansa (Alliance Israélite Universelle) koju je osnovao francuski ministar pravde Isak Adolf Kremije (אדולף כרמיה ili Isaac Moïse Cremieux, kršteno ime). Alijansa je često kod pojedinih vlada intervenisala povodom sticanja više prava za lokalne Jevreje ili progona i nepravdi nanetih pojedincima. Ona je bila jedan od inicijatora da se na Berlinskom kongresu razmatra i pitanje položaja Jevreja u zemljama koje su tražile nezavisnost. Isto su to tražili i američki poslanik u Beču Džon Kason (John A. Kasson) i u Berlinu Bajard Tejlor (Bayard Taylor). Kongres je to naravno uvažio. Tako se Alijansa na Kongresu pokazala dovoljno uticajnom da samostalnost Bugarske, Srbije, Crne Gore, Rumunije i Istočne Rumelije uslovi povoljnim rešavanjem političkih i građanskih prava Jevreja u njima.

Prvi put se na Kongresu o položaju Jevreja, raspravljalo 12/24 juna, na sednici posvećenoj delu mirovnog ugovora o rešenjima za novu bugarsku državu. Predstavnik Francuske, ministar spoljnih poslova Vilijem Vadington (William Henry Waddington) predložio je da se u tekst člana V doda deo o ravnopravnosti svih vera. Vadingtona su podržali nemački kancelar princ Bizmark (Otto von Bismarck), predsedavajući Kongresa, austro-ugarski ministar spoljnih poslova grof Đula Andraši (Andrássy Gyula), britanski predstavnik lord Solzberi (Robert Arthur Talbot Gascoyne-Cecil, 3rd Marquess of Salisbury) i italijanski predstavnik grof De Lone (De Launey). Predstavnik Turske Karateodori (Aleksandro Karatodori Paşa) je, podsećajući na specijalne odnose Turaka i Jevreja, naglasio kako su predložene slobode i građanska prava za Jevreje u Bugarskoj u skladu s turskim zakonodavstom, ugovorima i konvencijama i da ih stoga treba prihvatiti. Tri dana kasnije, 27. juna, jednoglasno je usvojen tekst o položaju Jevreja u Bugarskoj ali tako da se nigde *explicité* ne govori o njima već samo o ravnopravnosti svih verskih zajednica. Taj tekst je, *mutatis mutandis*, unet i u članove koji se odnose na Istočnu Rumeliju, Crnu Goru, Rumuniju i Srbiju.

Poseban status Jevreja u Srbiji potvrđen je na Berlinskom kongresu 28. juna 1878. Obnova srpske državnosti tada je bila uslovljena garantovanjem svih građanskih prava Jevreja u Srbiji – neovisno od toga kada su, kako i po kom osnovu u nju došli. Da to bude tako pobrinula se Alijansa koja je preko svog predstavnika u Beogradu Davida Benjamina Rusoa bila obaveštena kako se status Jevreja u Srbiji navodno pogoršao nakon smrti kneza Miloša, pa je Kongresu o položaju Jevreja u Srbiji uputila sledeći dopis:

"*U Srbiji oni su potpuno isterani iz unutrašnjosti i iz većine varoši, isključeni su iz državne službe, iz svakog javnog zvanja, dovedeni su do mizerije; iako su im oduzeta najdragocenija prava, oni nisu oslobođeni nikakvog tereta; oni plaćaju sve dažbine, služe u vojsci kao i ostali Srbi. U poslednjem ratu oni su se nadali svojim patriotizmom savladati nepravdu, koju im čini rođena otadžbina, a oni su se hrabro tukli, prolevajući svoju krv zajedno sa svojim zemljacima. Tolike žrtve njihove jedva što dobiše nekoliko reči priznanja od strane ministra unutrašnjih dela, na Velikoj narodnoj skupštini 1877. Za badava je Turska, zaključujući 1877. konvenciju sa Srbijom, tražila za Jevreje ona prava, koja im Srbija tako postojano odriče. Pod takvim režimom njihov se broj odavna smanjio za polovinu; oni se nalaze samo u nekim varošima pod neprekidnom opasnošću da izađe kakav dekret, koji ih izgoni iz zemlje...*".

Alijansa je uoči Kongresa pokrenula snažnu antisrpsku kampanju u međunarodnim političkim krugovima i evropskoj štampi, a sve sa ciljem da za Jevreje obezbedi što je moguće povoljniji položaj u Kneževini Srbiji. Njen glavni argument protiv Srbije bio je taj što su u njoj, po njihovom shvatanju, nakon odlaska Turaka doneti svojevrsni antijevrejski zakoni i što srpski narod

ne prihvata čivute (Jevreje) gledajući ih sa podozrenjem pa čak i prezirom. Alijansa je, naravno, prećutkivala činjenicu da su Jevreji u vreme turske vladavine podržavali Osmanlije i kroz svoje zelenaške kamate bili zapravo deo svekolikog turskug *zulüma*.

Protiv ovakvog pisanja i kampanje Alijanse na Kongresu su istupili samo ruski predstavnici knez Gorčakov (Горчакóв Алексáндр Михáйлович) i grof Šuvalov (Пётр Андрéевич Шувáлов). Oni su smatrali da Jevreji u podunavskim kneževinama ne treba da budu izjednačeni u pravima s ostalim građanima. U zapisniku su tim povodom zabeležene reči kneza Gorčakova:

„*Kad je reč o građanskim i političkim pravima Njegova visost zahteva da se ne brkaju Izraelićani Berlina, Pariza, Londona ili Beča, kojima se sigurno ne bi moglo odbiti bilo koje političko ili građansko pravo, s Jevrejima Srbije ili Rumunije i nekih ruskih pokrajina, koji su, po njegovom mišljenju, prava napast za domaće stanovništvo*“.

Iako informisan o intenzivnoj antisrpskoj kampanji od strane Alijanse uoči početka Kongresa Jovan Ristić, predstavnik Srbije na Kongresu, je ipak bio zatečen činjenicom da su predstavnici Nemačke, Austro-Ugarske, Italije, Francuske i Engleske na dnevni red stavili pitanje položaja Jevreja u Srbiji. Ristić kao i predstavnici Bugarske, Rumunije i Grčke nije imao pravo učešća na oficijelnim sednicama Kongresa već je isti pratio iz kuloara i kroz susrete sa pojedinim delegacijama. Kako nije imao nikakvih instrukcija po čivutskom pitanju Ristić je hitno otposlao telegram Jevremu Grujiću, ministru pravde u Akcionom ministarstvu, u kome naglašava kako “davanje pune ravnopravnosti Jevrejima treba prihvatiti kao uslov za dobijanje nezavisnosti Srbije”. Dan kasnije Ristić je otposlao telegram i knezu Milanu koji se tada nalazio u Nišu: “Juče na predlog prvoga punomoćnika francuskog, Kongres je rešio jednoglasno ravnopravnost za Čivute u Srbiji“. Milan je tim povodom uputio telegram Jovanu Ristiću: „*Ja smatram da treba, bez i najmanjeg oklevanja, da izjavimo da smo spremni da proklamujemo potpunu jednakost svih vera i ovlašćujem vas da formulišete deklaraciju u tom smislu*“.

Iako mu je bilo onemogućeno da se lično obrati Kongresu Jovan Ristić je uspeo da, preko svog prijatelja Leopolda Ranke (Leopold von Ranke), 24. juna uputi Bizmarku *mémorandum* koji je on, u svojstvu predsedavajućeg, pročitao na zvaničnoj sesiji Kongresa. Tako su učesnici Kongresa bili obavešteni o osnovnim očekivanjima Srbije vezano za njenu nezavisnost i nove granice: “Dokle god se povoljno ne reši Srpsko pitanje, iz njega će poticati teške nezgode, ono će ostati ključ Istočnog pitanja... Srpsko pitanje ne može nikada uginuti, opšti interes kategorički zahteva da se to pitanje jedan put reguliše.” Kongres je, nakon što je Kneževina Srbija prihvatila uslovljavanja vezana za položaj Jevreja, usvojila Ristićeve argumente i obrazloženja vezana za nezavisnost Kneževine.

Srbija je na osnovu Ristićevih preporuka još dok je on bio u Berlinu sazvala tajnu sednicu Narodne skupštine 25. jula 1878, a sve sa ciljem menjanja za Alijansu spornih članova srpskog Ustava. Nakon veoma žučnih diskusija doneta je zaključak da se o promeni člana 24. i 120. izjasne tri skupštinska odbora. Zajednički izveštaj sva tri odbora podneo je Milan Kujundžić na tajnoj sednici 26. jula. Ultimatum Kongresa je prihvaćen ali su otpori čivutskoj ravnopravnosti bili veći i snažniji nego što je to iko mogao da očekuje. Protiv ravnopravnosti Jevreja je bila većina narodnih poslanika pa je čak i sam Ristić na jednoj tajnoj sednici rekao kako *„ni jedan Srbin ne treba da se zauzima za prava Jevrejska, što nam je nametnuto silom okolnosti u ugovoru berlinskom, i kad oni ne traže, onda ne treba to pitanje da se pokreće i kamo sreće i da se nikad i ne izvrši"*. Ništa bolje nije mislio ni Pašić koji je u Narodnoj skupštini izjavio: *„Jest, mi smo nezavisni, ali naša nezavisnost iskupljena je skupo, ravnopravnošću Jevreja...*". Tačku na sve priče stavio je knez Milan Obrenović kada je u proklamaciji od 10. avgusta 1878. rekao kako je Evropa dodelila Srbiji *„suverenost pod jednim uslovom koji sam prihvatio i odlučan sam da ga poštujem*".

Uz zvonjenje zvona sa svih crkava i uz pucanj 101 topa sa Kalemegdana, 10. avgusta 1878. godine objavljeno je narodu Srbije da je dobijena državna nezavisnost. Posebnim ukazom proglašen je 2. jul (20. jun) danom uspostavljanja "nezavisnosti i uvećanja Srbije", dok je vladar Srbije stekao epitet *Visočanstvo* umesto dotadašnjeg *Svetlosti*.

Jevrejska zajednica koja je prema popisu iz 1874. brojala 3460 duša je bila čvrsto zaštićena članovima 34. i 35. Berlinskog ugovora. Svoja građanska, politička, verska i sva druga prava Jevreji nisu dugovali državi Srbiji već diktatu i moći zapadnih sila, a pre i iznad svih Velikoj Britaniji i njenim premijerima: prvo hristijanizovanom jevrejinu Benjaminu Dizraeliju (Benjamin D'Israeli, 1st Earl of Beaconsfield), a potom i lordu Robertu Sesilu. Jevreji su tako, svojom voljom, bili i ostali *Corpus Separatum* – posebno telo u odnosu na Srbe. Prema podacima iz 1874. na prostorima Srbije je živelo 3460 Jevreja i svi oni su, bez izuzetka, bili i ostali turski državljani. Najviše ih je živelo u Beogradu, a potom Nišu gde su činili 8% ukupnog stanovništva, Pirotu, Leskovcu, Vranju... Međutim, nakon Berlinskog kongresa broj Jevreja u Srbiji počinje da raste pa ih je tako prema popisu iz 1895. u Beogradu živelo 3099, a prema popisu iz 1910. Beograd je bio dom za 4192 Jevreja. Na poslednjem popisu koji je rađen u Kraljevini Jugoslaviji 1931. godine ukupan broj Jevreja iznosio je 68.195 (39.010 Aškenaza, 26.168 Sefarda i 3.227 tzv. ortodoksnih) pri čemu je njih ¾ živelo u jedanaest gradova: Subotici, Senti, Beogradu, Novom Sadu, Zemunu, Velikom Bečkereku (Zrenjaninu), Sarajevu, Bitolju, Skopju, Osijeku i Zagrebu.

Kakav su odnos Jevreji imali prema srpskoj borbi za oslobođenje vidi se na primeru bombardovanja Beograda juna 1862. Tada su se svi sinovi Izraela

spakovali i prešli u Zemun gde ih čekala nesebična pomoć porodice Rotšild iz Frankfurta i to u iznosu od 25000 franaka u zlatu, a Zemunski Magistrat im velikodušno odobrava naseljavanje. Ovu situaciju vešti jevrejski trgovci koriste da po paprenim cenama snabdevaju Srbe oružjem i džebanom. No, odmah nakon što su se sukobi u Beogradu stišali Jevreji su se vratili u razrušeni Beograd i stali kukati kao im u njemu više nije kao što je bilo. Predstavnici beogradskih Jevreja (David Benjamin Ruso, Abraham Maclijah, Jehuda Aroesti, Hajam A. Konfino...) su se već 20. juna 1863. obratili za pomoć knezu Mihailu Obrenoviću ali i kućama Rotšilda u Frankfurtu, Parizu i Londonu kao i Moše Montefjoreu koji je slovio za jednog od najuticajnih stanovnika glavnog grada britanske monarhije. Svoje žalbe uputili su i engleskom generalnom konzulu u Beogradu G.J. Riketsu sa molbom da se za njih jadne zauzme kod britanske kraljice Viktorije koja bi mogla da ih stavi pod svoje pokroviteljstvo i tako "prekrati **našu tužnu situaciju** u ovoj zemlji". Kako je bilo Srbima: koliko ih je poginulo, ostalo invalidima, koliko je srpskih porodica usled zapaljenih ili porušenih domova ostalo bez krova nad glavom nije bilo bitno!

Odnos pojedinih Mojsijevih sledbenika prema Srbima, njihovoj oslobodilačkoj borbi i obnovljenoj državnosti nakon Berlinskog kongresa može se vidi iz njihovog zahteva da im se imovina oštećena tokom srpskih oslobodilačkih ratova ima nadoknaditi. Tako su, primera radi, niškom jevrejinu Merkadu Alkalaju Srbi isplatili 20.000 zlatnih franaka; njegov unuk dr Isak Alkalaj će 1923. godine u Beogradu biti izabran za senatora i proglašen za vrhovnog rabina u Kraljevini SHS, a mnogi će ga pamtiti po kazivanju da se nacionalsocijalistička propaganda širi Srbijom i da u Beogradu niču listovi u kojima se „po Hitlerovom receptu" vređaju Jevreji". To je bio prvi slučaj da neko, na bilo koji način, povezuje Srbe sa Hitlerom. Iz te jevrejske loze *Alkalai* potiče i aktuelni ministar spoljnih poslova BiH Sven Alkalaj (član stranke Harisa Silajdžića) koji važi za jednog od najvećih zagovornika optuživanja *en bloc* Srba i Srbije za navodni genocid u Srebrenici.

Kako su Srbi gledali na Jevreje, njihovo duhovno i političko biće može se lako videti iz knjige koju je Vasa Pelagić 1879. objavio pod nazivom *Vjerozakonsko učenje Talmuda ili ogledalo čivutskog pitanja*. Iste godine značajnu pažnju među Srbima izazvaće i knjiga Nikole Jovanovića (u srodstvu sa Slobodanom Jovanovićem) *Jevrejsko pitanje u Srbiji*. O Jevrejima u Srbiji piše i Sima Stanojević koji 1880. izdaje knjigu *Kakav zao upliv stvara čivutska vera i moral u društvu ljudskom*. Četiri godine kasnije – 1884. i Jaša Tomić u svojoj knjizi *Jevrejsko pitanje* piše o tome kako pojedini jevrejski zelenaši uništavaju srpske domaćine. Nakon desetogodišnjeg rada Vasa Pelagić 1890. štampa još jednu knjigu o jevrejsko-srpskim odnosima: *Čivuti – novi grobari Srbije i Srbstva*.

Jevreji srpsko državljanstvo prihvataju tek 1919, a i tada to nije bilo srpsko

već zapravo državljanstvo Kraljevine SHS. Nekolicina uglednih jevrejskih trgovaca i bankara u Beogradu, na primer, tek nakon 1. septembra 1939. prihvata da primi jugoslovensko državljanstvo iako su i tada zadržali svoja turska dokumenta! Ilustrativan primer u tom smislu su članovi imućne porodice Elias (vlasnici fabrike trikotaže „Elka“ i firme „H.Elijas & Comp“) koji su prihvatili nuđeno im državljanstvo tek nakon što su Srbi 27. marta 1941. prihvatili njihovu parolu „Bolje rat nego pakt“. Pre ovoga datuma članovi porodice Elias nisu bili uz Srbe ni 1804, ni 1813, ni 1862, ni 1875, ni 1879, ni 1894... Nakon 6. aprila 1941, nakon što je sa 611 *Sturzkampfbomber* otpočela operacija *Unternehmen Strafgericht*, članovi porodice Elias, i ne samo oni, su u svojim liksuznim automobilima napustili Beograd i Srbiju.

Pored Đorđa Petrovića posebno mesto u istoriji srpske masonerije zauzima i **Vuk Stefanović Karadžić** (Влькъ Стефановищь Караджищь). U svet masona ga 1820. godine u Beču uvodi Jernej Bartolomej Kopitar (Jernej Bartholomäus Kopitar), cenzor slovenskih knjiga i časopisa Bečke dvorske biblioteke i redaktor slovenske rubrike u *Wiener allgemeine Zeitung-u*.

Na obali Dunava prema Petrovaradinu je 1694. godine izgrađen mostobran, opasan šančevima, radi zaštite ranije podignutog pontonskog mosta.U blizini su se naselili srpski graničari i osnovali naselje Petrovaradinski Šanac, ili Varadinski Šanac (*Fossatum Petrovaradiense*, odnosno *Peternjardeiner Schanz* kako su ovu srbsku naseobinu nazivali Mađari). Petrovaradin je nakon uspostavljanja podunavske granice (sa leve strane Dunava) l702. postao glavno pogranično mesto pa je tako i podignuto na nivo oberkapetanije. Prvi upravnik mesta postao je oberkapetan Vasa Nikolić. Naseljavanje Petrovaradina se odvijalo u više navrata, a jedno od najvećih se odigralo nakon ponovnog pada Beograda pod tursku vlast l739. To je u najvećoj meri povećalo broj stanovnika koji su, zahvaljući povoljnoj poziciji Petrovaradina, razvili trgovinu koja ga je ubrzo i učinila jednim od najznačajnijih mesta u Bačko - bodroškoj županiji.

Carica Marija Terezija (Maria Theresia von Österreich) je 1.februara 1748.godine izdala Povelju o proglašenju Petrovaradinskog šanca za slobodan i kraljevski grad koji je dobio ime *Neoplanta* (Novi Sad) i pravo na tri vašara godišnje. Iste godine, 23. marta, donet je i *Statut slobodnog i kraljevskog grada Novog Sada* u kome se, između ostalog, u tački 14. precizira: „*radi dobrog uređenja, da se zapisnici ove varoši i druga akta, tačno sačine i urade, zato se plemenitom Magistartu ozbiljno zapoveda, da marljivo nastojanje i pažnju ima, da se zapisnici Senata čisto sačine*“.

Zapisnici sa sednica Magistrata vođeni su u početku na latinskom jeziku da bi 1786. Beč naredio da se vode na nemačkom. Nakon što su se Srbi pobunili u Novom Sadu je već 1790. opet zaveden latinski protokol Magistratskih zasedanja. Kada je Svetozar Miletić1861. došao na čelo Magistrata kao gradski

načelnik, Statutom od 19. juna 1861. Magistrat je odredio srpski jezik kao zvanični jezik i to ne samo u unutrašnjim poslovima nego i u dopisivanju sa sebi ravnim, pa i sa pretpostavljenim vlastima. No, Beču se to nije dopalo pa je Miletić već do kraja 1861. godine suspendovan sa mesta načelnika, a 22. maja 1862. Namesništvo donosi naredbu "*da se putni listovi, vandrovske i službene knjige za Mađarsku samo na mađarskom, inače za druge zemlje na mađarskom i nemeckom jeziku izdaju*". Nakon svega što je doživeo Miletić je izjavio: "Balkan će umesto najlepše bašte, vrta Evrope, ostati večiti izvor nestabilnosti, ratova i sukoba zbog preplitanja interesa velikih sila".

Međutim, Beč nije, kako bi se moglo pomisliti, želeo da se nemački, mađarski ili latinski kod Srba svugde i u svakoj prilici koriste. Naprotiv. Srbi koji su prema desetoj tački Povelje imali služiti Njenom veličanstvu i svetoj ugarskoj kruni „*usque ultimam sanguinis guttam*" (do poslednje kapi krvi) mogli su u svakodnevnom životu koristiti svoj prosti narodni jezik ali ne i njegovu književnu varijantu. Nastojeći da promoviše prost govorni jezik kod Srba Marija Terezija je čak 14. februara 1770. izdala povlasticu za srpsku štampariju bečkom univerzitetskom knjižaru Josifu Kurcbeku koji je putem štampanja novina, raznih svezaka i knjiga trebalo da deluje protivno upotrebi srpskog književnog jezika.

Na zahtev Vatikana koji nije zaboravio odluke Sinoda iz Sonore (Split) vlada Marije Terezije je tražila da se za srpske škole katihizis (U pravoslavlju Katihizis je knjiga vere, a u školi je to nastavni predmet u kome se izlaže istina o Bogu, čoveku i svetu) izradi na prostom narodnom jeziku kako bi se Srbi odvojili od Rusije i tako približili Njenom kraljevskom visočanstvu i ugarskoj kruni. Takvi su zahtevi dostavljani crkvenim sinodima od 1769, 1774. i 1782. godine. Suština ovih zahteva se svodila na to da se u književnu upotrebu umesto dotadašnjeg srpskog književnog, odnosno slavjanoserbskog jezika uvede običan narodni jezik, a da se umesto ćirilice kao glavno pismo uzme latinica. Kako ovi zahtevi nisu nailazili na razumevanje kako kod srpskog sveštenstva tako i kod srpskih prvaka Marija Terezija, na svojoj samrtnoj postelji, obavezuje grofa Franju Kolera (Frank Köhler) da „svestrano reformiše ceo život Srba u njenoj državi".

Delujući u skladu sa željama majke, interesima krune i samog Vatikana Jozef II (Joseph II), sin Marije Terezije, 1781. donosi uredbu o uvođenju latinice u sve srpske škole, a 1784. izdaje naredbu da se u srpskim školama više ne sme učiti ni koristiti ćirilično pismo. Usled velikih protesta pravoslavnog sveštenstva i pretnji srpskih prvaka da će, ako bude trebalo, sa Carstvom i zaratiti ćirilica je ostala u upotrebi. Pomaganje austrijskog dvora katoličkoj crkvi u politici unijaćenja Srba bilo je iskreno i istrajno ali nije davalo željene rezultate. Stoga je Beč krajem XIX veka odlučio da promeni dotadašnju strategiju.

Važno je podsetiti se da je ćirilica bila službeno pismo još na dvorovima velikog župana Nemanje, koji je bio vladar Raške, Zete i Huma, i bosanskog bana Kulina. Najstariji očuvani dokument sa upotrebom ćiriličnog pisma potiče od 27. septembra 1186. i to su zapravo potpisi velikog župana Stefana Nemanje i njegovog brata kneza Miroslava na latinskom pisanom ugovoru o miru sa Dubrovnikom. Pored toga, sačuvana je i *Povelja bana Kulina* od 29. avgusta 1189. koja je pisana kako na latinskom tako i srpskom, a sačuvana je i jedna latinska povelja kneza Miroslava od 17. juna 1190. na kojoj se nalazali njegov potpis na ćirilici. Iz tog vremena potiče i čuveno *Miroslavljevo jevanđelje* koje ima 181 stranicu ispisinu na srpskoj ćirilici.

Pismenost u srednjovekovnoj Srbiji je bila na značajno višem nivou nego što se to danas veruje. I inače, poznavanje tehnike pisanja i čitanja je u vizantijskom svetu bila veoma raširena, znatno više nego u svim ostalim državama Zapadne Evrope srednjeg veka. U Vizantiji su postajala dva nivoa obrazovanosti pojedinca: niži i viši. Niži se odnosio na puko znanje pisanja i čitanja, a viši na kreativnu, odnosnu duhovnu upotrebu ovog znanja kroz pisanje novih knjiga – pre svega religioznih. Vizantijci ni na koji način nisu podcenjivali niži nivo obrazovanja i jedino su sa prezirom i potcenjivanjem gledali na nepismene osobe.

Početkom XIX veka u Beču se procenjivalo da Srba koji su živeli od Kupe do Soluna, i od Jadranskog mora do Temišvara i Pečuja ima više od pet miliona. U to vreme niko pokatoličene Srbe u Dalmaciji, Hercegovini, Bosni i Slavoniji nije smatrao Hrvatima niti je, kao pomisao, postojala mogućnost da se Srbi koji su prešli u islam nazivaju muslimanima. Ono što je Beč odavno znao najbolje ilustruje nekoliko statističko popisnih podataka o Dubrovniku iz decembra 1890. Iz njih saznajemo najpre da “općina dubrovačka ima prostora 36,26 kvadratnih kilometara, a stanovništvo broji 11.177”. Tu su i podaci koji su Beč vekovima boleli: “Po jeziku (govoru u kući) od Dubrovnika do Plata srpski jezik govori 9713 stanovnika, talijanski 716, slovenski 19, ruski 2, češki 52, poljski 6, njemački 285 i mađarski 384”. U Primedbi na kraju statičkih podataka piše: “U popisu stanovništva od godine 1890 ubrojena je i vojnička posada, koja je te godina brojila 786 ljudi. Protestante, kao Nijemce i Magjare treba ubrojiti ondašnjoj posadi.”

Svestan značaja srpske populacije na Balkanu i nemogućnosti dalje ekspanzije Carstva na istok bez njene kontrole bečka vlada odlučuje da dotadašnju politiku sile prema Srbima zameni politikom brisanja njihovog kulturnog identite. Za izvršioca ove strategije određen je, na preporuku ministra inostranih poslova i princa Klemensa Meterniha, krajem 1810. Jernej Kopitar, čovek srednjeg rasta, riđe kose, diplomirani pravnik i državni činovnik u Dvorskoj biblioteci. Meternih se zainteresovao za Kopitara kada je ovaj kao tridesetogodišnjak odbio ponudu Bečkog univerziteta da bude redovan profesor odlučujući se za službu u Dvorskoj biblioteci gde će ubrzo

biti promovisan za cenzora slovenskih knjiga i novina.

U obrazloženju svog predloga Meternih navodi da je Kopitar iskreni katolik za koga je Austrija *uber alles* (iznad svega) što, s druge strane, objašnjava i njegovu urođenu rusofobiju. U dokumentima koji su pratili kandidaturu mladog Slovenca, a austrijskog podanika Kopitara navedeno je i nekoliko njegovih citata u kojima on ukazuje na "preimućstvo katoličke crkve" i "šizmatičan" položaj i karakter Srba, odnosno svih pravoslavaca. Shodno svom uverenju Kopitar o sveštenicima Srpske pravoslavne crkve uvek govori kao o nekim negativnim ličnostima koje "čuvanjem starog srpskog jezika, žele da stvore i očuvaju jezičku razliku između pravoslavnih i katoličkih Južnih Slovena" zbog čega je "neophodno poništiti njihov napor"!

Svaki jezik ima svoju govornu i književnu varijantu. Govor je, po pravilu, najgora varijanta izražavanja svakog jezika jer se nema dovoljno vremena za razmišljanje o skladu reči i jezičkom ulepšavanju. Kod pisanja međutim svako se trudi da se izrazi bogatije, lepše i pravilnije; u svakom narodu ljudi od pera se, iz pokoljenja u pokoljenje, trude da unaprede pisanu reč i tako se stvara i povećava razlika između govorne i pisane varijante jezika; književni jezik svakog naroda je obavezno i bez izuzetka pravilniji i bogatiji od njegove govorne varijante, a krajnji cilj svake književnosti je da podigne nivo govornog jezika.

Kod svih naroda Evrope postoji duboka i iskrena svest o jeziku kao temelju nastanka i opstanka jednog naroda, a time i poimanje jezika kao najviše nacionalne vrednosti. Nemački filosof Johan Herder (Johann Gottfried von Herder) je lepo istakao da je svaki jezik riznica misli jednog naroda i njegovog saznanja sebe i sveta. Od načina shvatanja, nastavlja Herder, zavisi i ono što se zove mentalitet, odnosno posebnost jednog naroda u odnosu na druge. Čovekov proces mišljenja uslovljen je njegovim jezikom, a to znači da od bogatstva jezika zavisi i dubina misli. Zaključujući svoje kratke opaske o jeziku Herder ističe da briga o jeziku zapravo predstavlja brigu o identitetu i opstanku svakog naroda.

Bez kulture, i bez osnovne pretpostavke svake kulture, jezika, čovek bi bio tek još jedna vrsta Darvinovog majmuna. Svoju čovečnost ljudi ne duguju nikakvoj evoluciji već upravo jeziku i kulturi. Delujući na dvanaest milijardi neurona u ljudskome mozgu, jezik i kultura su čoveka obdarili pravom, naukom, etikom, filosofijom; omogućili su sva postojeća dostignuća inteligencije. Zahvaljujući jeziku i kulturi, ljudsko ponašanje jeste inteligentnije, originalnije i kreativnije i od ponašanja bilo koje druge životinje.

Polazeći od ovih osnovnih i nespornih konstatacija o jeziku Jernej Kopitar pristupa reformi srpskog jezika. Osnovni cilj mu je bio da srpski književni

jezik potisne novim veštačkim jezikom iz koga će biti prognane sve srpske reči koje su sa sobom nosile mnoštvo smislova vezanih za vekove srpske kulture i tradicije. Reči u novom srpskom jeziku nisu smele, prema Kopitaru, da nose u sebi bilo kakvu svetost i vrednost. Jedina njihova svrha je trebalo da bude sporazumevanje što je značilo da ga treba pojednostavi, do krajnjih granica, kako bi bio lako prihvaćen od strane najširih narodnih masa. To je, prosto rečeno, značilo da se govorni jezik koji je bio u upotrebi među nepismenim srpskim narodom, pun turcizma i germanskih izraza, promoviše kao novi književni jezik Srba. S druge strane, isti proces je išao za tim da se postojeći srpski književni i sakralni jezik, izvorni slavjenoserbski i ruskocrkveni jezik, potisnu iz svake upotrebe. Trebalo je srbsku ćiriličnu azbuku od 46 slova zameniti sa 26 slova latinice. Osnovu ovog njegovog plana je predstavljalo poznato učenje – ortografski princip nemačkog lingviste Adelunga (Johann Christoph Adelung) koje je glasilo: „Piši kao što govoriš i čitaj kao što piše“, i koje je on izneo u delu *Deutshen Sparchlehre fur Schule*. Inače, Adelung je bio dobar poznavalac srpske kulture i istorije pa je tako sve stanovnike Balkana koji su govorili nekim od srpskih narečja smatrao Srbima, a sam srpski jezik je, po njegovoj strukturi i bogatstvu, pretpostavljao svim ostalim staroslovenskim jezicima.

Radeći na novom srpskom pravopisu i rečniku (kasnije će i pravopis i rečnik potpisati Vuk Karadžić) po Adelungovim pravilima, Kopitar se intenzivno konsultovao i sa mnogim drugim lingvistima, a pre i iznad svega sa čuvenim češkim kaluđerom, odnosno jezuitskim opatom i poznatim jezikoznalcem Josifom Dobrovskim (Josef Dobrovský) koji je zapravo bio pokatoličeni Jevrejin. Nakon što je Dobrovski preminuo 1829. u poslu mu pomaže *Ludwig Gay*, Nemac koji će kasnije postati poznat po svom kroatizovanom imenu - Ljudevit Gaj. Pišući 1832. izveštaj vladi u Beču o svom napretku u procesu poništavanja napora Srpske pravoslavne crkve na očuvanju srpskog knjiženog jezika Kopitar posebno ukazuje: „I ukoliko više ovaj (Vukov) jezik uspeva utoliko onaj, od kaluđera skrpljeni, iščezava, a s tim se, tako isto, ruši glavna pregrada njegovog stada (mitroplota Stratimirovića) od katoličkog!“

Latini su u VII v.p.n.e. usvojili zapadnu varijantu grčkog alfabeta, koristili su 23 slova pišući s desna na levo. Vremenom su oblici slova menjani, a prešlo se i na pisanje s leva na desno. Širenjem Rimskog carstva počela je da se širi i latinica kao pismo okupatora, a sa širenjem hrišćanstva i po dikatatu Vatikana zapadni Sloveni (Poljaci, Česi, Slovaci i Slovenci) usvajaju latinicu, a isto, nešto kasnije, čine i Rumuni pa i Turci koji pod Mustafom Kemalom (Mustafa Kemal Atatürk) napuštaju arapsko pismo u korist latinice. Do XVIII veka latinično pismo je standardizovano i uobličeno u 26 slova. Pod skutima svetskih kolonijalnih sila (Engleska, Španija i Portugal) latinica otpočinje osvajanje sveta: Amerika, Australija, Azija i Afrika. Tokom istorije, latinica je prilagođavana novim jezicima u kojima je počinjala da se koristila, a koji su imali foneme kojih nije bilo u drugim jezicima, i tako su nastala nova slova i

dijakritike, npr.: akutni akcent *á é í ó ú* u španskom; grav akcent *à è ù ỳ* francuskom i italijanskom; dijareza *ä ë ï ö ü* u nemačkom; brev akcent *ă ğu* i potpisani zarez *ş ţ* u rumunskom i td.

Početkom XIX veka srpska odbojnost prema stranom pismu je za Zapad bila mnogo više od verskog i kulturološkog pitanja. Latiničenje i katoličenje Srba je postalo političko pitanje *par excellence*, a jedan čovek - Jernej Kopitar je dobio zadatak da ovaj „problem" okonča - *begrenzen*. Bečki cenzor je bio svestan da radikalnu reformu srpskog jezika, odnosno, zamenu serbskog književnog jezika i ćiriličnog pisma novim – prostim narodnim jezikom i latinskim slovima neće moći da izvede niko drugi do neki Srbin. Imajući to u vidu on se već 1810. upušta u traženje takve ličnosti i brzo dolazi do crkvenog blagodejanca Save Mrkalja koji je studirao u Pešti. Kopitar odmah u Budimu Gradu daje da se štampa jedna omanja knjižica (18 strana) pod imenom*Сало дебелог јера - либо азбуко протрес*gde se kao autor potpisuje Mrkalj (primerak ove knjižice se čuva u Arhivu SANU u Sremskim Karlovcima). U ovoj publikaciji su tada dati gotovo svi osnovni elementi „Vukove reforme", a posebno je istaknuto pravilo „piši kao što govoriš" koje je pre toga već promovisao Slovenac Blaž Kumerdej u svojoj gramatici slovenačkog jezika iz 1808.: „Zvuk koji čujemo u našem jeziku ne treba da ima za svoje označavanje više od jednog znaka, jednog slova". U ovoj knjižici od osamnaest strana Kopitar, odnosno Mrkalj predlaže da se iz postojeće serbske azbuke izbace sva slova osim *а, б, в, г, д, е, ж, з, и* (u značenju j) *к, л, м, н, о, п, р, с, т, у, ф* (za strane reči), *х, ц, ч,* i *ш*, zaključujući da su potrebna još slova *za ђ, љ, њ* i *ћ*. Naravno, nova serbska azbuka je trebalo da ima 29 slova gde bi sva bila jednozvučna, a uvođenje novog pisma latinice umesto dotadašnje ćirilice se podrazumevala.

Ova knjižica je među Srbima doživljena kao pravo bogohuljenje i negiranje sveslovenskog jezika i pisma koje su ustanovila braća Ćirilo i Metodije (Кирилъ и Мефодии, na crkveno slovenskom), učenici vaseljenskog patrijarha Fotija (Πατριάρχης Φώτιος) i poznati filosofi svog vremena i visoki dostojanstvenici na vizantijskom dvoru. Mitropolit je tada bio Stevan Stratimirović koji je važio za velikog poklonika slavjenoserbskog jezika i etimološkog pravopisa i on je, kao što se od srpskog mitropolita moglo i očekivati, Mrkaljevo delovanje okarakterisao kao čin protiv naroda i crkve ali je, znajući ko stoji iza svega, od Pešte odmah zahtevao da „se više nipošto ne smeju štampati spisi slični Mrkaljevom". Govoreći o vekovima serbske kulture Stratimirović zaključuje da se ne može i ne sme dozvoliti i dogoditi da serbski književni jezik bude jezik „prostih zemljodelcev, ili kozarov ili govedarov, ovčarov i pročih podlejših ljudej koji niti reči imaju dosta, niti ih pravo izgovaraju, niti kadgod knjige čitaju". Mrkalj (crkveno ime Јулијан) je odmah, od strane crkvenih vlasti, povučen sa studija i upućen u manastir Gomirju gde je arhimandrid bio docniji patrijarh Rajačić; nakon nekoliko godina napušta Serbsku crkvu, odlazi u Beč i izdaje knjižicu pod imenom *Палионднја* u kojoj

se odriče „svoje“ grafičko-ortografske reforme. Preminuo je 1833. u Paviljonu C Bečke bolnice za duševne bolesnike (Pavillon C Neurologisches Krankenhaus Wien).

Poučen ovim iskustvom Kopitar koji je za Mrkalja napisao: „*So klare grammatische Vemunft habe ich in Israel nicht gefunden*”, odnosno “u Mrkaljevoj knjižici ima više lingvističke filosofije nego u drugoj debeloj gramatici” menja taktiku i u Beču 1812. godine osniva slovensku štampariju i pokreće *Новине Сербске*, čiji će prvi broj izaći januara 1813. Kako osnivanje novina nije želeo da vezuje za svoje ime, on sređuje da zvaničan zahtev za pokretanje novina kod policije potpišu dva srpska studenta u Beču, Dimitrije Frušić i Dimitrije Davidović koji će postati i prvi urednici. Od ideje da njima poveri ulogu „srpskih reformista“ on ubrzo odustaje zbog njihove nespremnosti na saradnju i okreće se Jovanu Beriću, aktuaru glavne školske inspekcije u Srbiji. Kako se Berić, nakon što je upoznat sa zadatkom stvaranja novosrpskog jezika, preplašio Kopitar i od njega odustaje. Nije mu uspela ni zamisao da za svoje ideje regrutuje čuvenog Simu Milutinovića Sarajliju (U masoneriju primljen u Lajpcigu u loži *Minerva*) koji je slovio za jednog od najpismenijih i najučenijih Srba. Na kraju, Kopitar se definitivno odlučuje za Vuka Stefanovića Karadžića koga je 1813. upoznao u bečkoj kafani *Rot Hahn* (Crveni petao).

Iz razgovora koje je vodio sa Vukom Kopitar je shvatio da pred sobom ima pravu ličnost za svoj naum: Vuk koji nije završio ni osnovnu školu je prezirao Srbe koji mu nisu dozvolili da se upiše u Karlovačku gimnaziju (Pravi naziv: ***Serbska pravoslavna velika gimnazija karlovačka***); bio je sakat, nizak, debele i rapave kože (guščija koža)…. *Влькъ Стефановищь Караджищь* je bio spreman na sve samo da postane *Herr Vuk* (gospodin Vuk). Vuk je, po sopstvenom kazivanju, došao u Beč sa namerom da postane književnik!? Pismen - koliko je bio - odmah se silno obradovao kad je shvatio kako je prostonarodni jezik kojim on kao i svi seljaci u Srbiji govore značajan uvaženom naučniku. Kopitarevo mišljenje da narodni srpski jezik treba promovisati kao književni kako bi narod razumeo knjige postaće tada Vukova ideja vodilja. Sve treba poseljačiti pa tako Vuk zbori: „Oni koji pišu moraju paziti na govor prostoga naroda, i ne odstupajući od onoga treba svoj jezik da uglađavaju i da popravljaju“.

U svom izveštaju šefu bečke policije grofu Jozefu Sedlickom (Josef Graf Sedlnitzky) Kopitar izražava svoje uverenje da je u dvadeset šestogodišnjem Vuku Karadžiću pronašao Srbina spremnog da ustane „protiv svih slavjenoserbskih lisaca i pedanata“, a kako austrijske vlasti traže da prostonarodni ili ilirski jezik, koji se upotrebljava u književnosti katoličkog dela srpskog naroda, postane srpskim književnim jezikom mi boljeg od Vuka nećemo naći. Dalje, Kopitar naglašava: “Vuk u Srbiji poznaje zemlju i ljude, velike i male, u tančine. On bi u slučaju potrebe mogao tamo da učini Austriji

značajne usluge, a i ovde da pruži značajna obaveštenja, ako bi se njegove usluge želele.”

Nakon što je bečka policija izvršila neophodne provere za Vuka Kopitaru je iz državne kase odobreno 1.000 dukata za aktivnosti vezane za „latiničenje i katoličenje Srba, njihovo odvajanje od Rusa i slovenskih korena, i stavljanje pod uticaj Austrije“. Vuku su osigurane mnoge važne veze kako u Austro-Ugarskoj tako i u Srbiji. Prilikom odobrenja ovih novčanih sredstava ministar spoljnih poslova Austro-Ugarske Klemens Vencel fon Meternih je Kopitaru naglasio: „Najvažniji zadatak režima je da Carstvo sačuva od oslobodilačkih pokreta ugnjetenih naroda. Sada se javljaju neke nove ideje koje ja niti umem ceniti niti hoću da ih cenim. Ne učenih, već dobrih građana hoću da imam“.

O tome ko je i šta radi Vuk Karadžić govore i poverljiva spisa ruske tajne policije. Vukovo poznanstvo sa visokim carksim službenikom u Beču nije moglo da ostane neprimećeno, kao što neprimećenim nije moglo da ostane ni njigov stil života koji nikako nije bio u srazmeri sa njegovim društvenim statusom. U jednom od izveštaja (полицейские отчёты) šefa bečkog odseka ruske tajne policije grofa Andreja Ivanoviča Tolstoja (Андрей Толсто́й), državnog savetnika i nekadašnjeg gubernatora, od 28. decembra 1827. godine, upućenog lično šefu carske tajne službe (III отделение Собственной Е. И. В. Канцелярии) grofu Bekendorfu (Граф Алекса́ндр Христофо́рович Бенкендо́рф) piše da je Vuk Karadžić špijun austrijske vlade. U argumentaciji za ovakvu tvrdnju navodi se, između ostalog, da Vuk ne skriva svoje tajne od austrijskih vlasti, a da mu ove pokrivaju najveći deo njegovih troškova koji višestruko prevazilaze sve njegove poznate prihode. U prilogu se nalazilo i nekoliko Vukovih pisama upućenih Kopitaru od kojih je ono od 11. avgusta 1823. najeksplicitnije: „Hvala Vam, što velite, da ćete mi ženi još 50-100 forinti f.w.w. poslati, ako bude nužno“. Zatim sledi i pismo od 23. decembra: „Hvala Vam, što kažete, da ste mi ženi opet poslali 100 f.w.w. – valjda je iskala“. Možda je ipak najupečatljiviji pismo od 26. februara naredne godine: „Pismo Vaše od 31. proš. mjeseca primio sam. Najprije Vam (h)vala na ti 60 f.. što mi obričete. Boga mi priznajem da ste mi mlogo i premlogo dali; samo da oće Bog dati da Vam se skoro odužim... Za ti 60 f. ja bi molio da mi odma (podvučeno u originalu) pošljete ovđe, pa ako mogbudem bez nji izići iz Lipiske, lasno ću i donijeti sa sobom“. Da Vuku nikada nije bilo dosta govori i njegovo pismo od 4. aprila iste godine: „Molim Vas da mi odma 110 f.w.w. pošljete (po deližancu mislim da je najbolje), a 100 f. zasad zadržite kod sebe, pa ću Vam poslije za nji pisati“. U dopuni ovog izveštaja koji je zahtevao Bekondorf, a koja se odnosi na početak Vukovog rada za Beč Tolstoj navodi 1814. godinu i u prilogu dostavlja Vukovo pismo Kopitaru od 20. marta 1815: „"Ja ću ovuda još da istražujem Serbsks pesne, pak ću na leto doći, k Vama da ih pečatimo; no ako uzimam novaca tako ću doći, ako li ne bude novaca... onda ću se oprostiti i sa srećom i sa knjižestvom Serbskim“.

U želji i nastojanju da spreče Vukovo destruktivno delovanje i da ga pridobiju na svoju stranu, a polazeći od saznanj o njegovoj gramzivosti, Rusi su Vuku 1826. dodelili penziju u visini od 100 dukata što je vredelo tačno 1.140 forinti. Od 1835, nakon niza intervencija, dobijao je i srpsku penziju, prvo u visini od 200, a onda 300, i najzad 400 talira godišnje da bi mu od 1844. knez Mihailo odobrio penziju od 600 talira. Tako je, na kraju, srebroljubac Vuk primao ne samo novac iz austrijske državne kase već i dve penzije, a raspolagao je i sa 70 hektara zemlje. Vuk je po svim ondašnjim merilima bio bogat čovek. Kako bi se shvatila enormnost ovih primanja navedimo kako se u Beču u to vreme luksuzan stan u centru grada plaćao od 50 do najviše 100 forinti. Kvalitetne cipele su koštale oko 3 forinte koliko i jedna svinja, haljina 10, prevoz luksuznim kočijama do Srbije 4,5 forinti i td.

Možda, ne, izvesno kao ništa drugo o Vuku i njegovom karakteru najbolje govori njegovo pismo koje je uputio svojoj ženi nakon što je juna 1831. godine primio njeno pismo o rođenju kćerkice Amalije:

„Saznao sam s najvećom radošću da si se ti srećno porodila i da si dobila kćer. Istina, bilo bi mi milije, kao i tebi i djeci, da je to bio dečkić, ali neka je i ona živa i srećna. Ako je Roza, Vasilija i Mina ne budu voljele, onda je ti pošlji meni, **a ja ću je nekome pokloniti ili prodati**. Hvala Bogu da si se ti samo srećno porodila!.. Kada bi mogla bar da mi napišeš da li si već dobila penziju!...“

Ono što Rusi nisu znali ili, bolje reći, nisu shvatali je da je Vuk bio ne samo srebroljubac nego pre svega tašt čovek. Za novac je bio spreman i rođeno dete da proda, a za slavu, Kopitar je znao, i dušu bi prodao. Bečki cenzor je dobro, čak veoma dobro, poznavao Vuka i sve njegove slabosti pa mu je tako, nakon dvogodišnjih priprema, 1814. štampao pesmaricu, a već 1818. Kopitar štampa i svoj davno pripremljeni *Српски Рјечник* koji, naravno, potpisuje Vuk Karadžić. U *Rječniku* je obrađeno oko 26.000 reči među kojima je bilo izostavljeno 2/3 čisto srpskih reči, a u korist turskih i germanskih kovanica. U *Рјечнику* se navodi kako Srbi, kao jedini slovenski narod, imaju dva pisma: ćirilicu i latinici pri čemu prvo pismo koriste *Serbii graeci ritus* – Srbi grčkog obreda, a drugo *Serbii latini ritus* – Srbi latinskog obreda. Kopitar u *Српском Рјечнику* navodi da *славенска* azbuka, odnosno azbuka Srba grčkog obreda ima 45 slova i predlaže da se od nje zadrže samo 23 slova (str. XXXIII). Dakle, predlaže da se izbaci 23 slova, a zadrži samo 22. Osim toga, on predlaže i da se u postojeću azbuku *Serbii latinae fidei* – Srba latinske vere ubaci šest novih slova: (đ, j, lj, nj, ć, dž)” (str. XXXV).

Treba znati da je Kopitar na pripremama *Српског Рјечника* proveo više godina, a u tom poslu imao je i desetak vrlo učenih saradnika-lingvista. Procesu latiničenja Srba on je prišao sa saznanjem da se Srbi zbog crkvenih potreba služe slovenskim pismom (koje je Istočna crkva tolerisala) i latinskim

pismom, koje je bilo isključivo i jedino u upotrebi Zapadne crkve. Kopitar je imao spise iz kojih je razumeo da je još Sveti Sava odbranom i učvršćivanjem pravoslavlja u Srbiji u vreme nakon velike šizme, odnosno odvajanja i prekida liturgijske zajednice između Rimske i Carigradske patrijaršije politikom verske tolerancije obezbeđivao da se u državi Nemanjića i srpskim zemljama poštuju verska prava pripadnika dveju crkava u jednom narodu. Tako su Srbi kao etničko-jezička zajednica praktično bili most između dveju crkava i dve vrste pismenosti.

Par godina nakon štampanja *Српског Рјечника* - sredinom 1820, Vuk biva uveden u paramasonsku organizaciju koju su sačinjavali bivši članovi najčuvenije bečke lože *Zur wahren Eintracht*; pripadnici ove lože su, u svoje vreme, bili Volfgang Amadeus Mocart (Wolfgang Amadeus Mozart), Jozef Hajdn (Franz Josef Haydn) i mnogi drugi istaknuti bečki i evropski intelektualci. Kopitar je Vuka postavio u Terminološku komisiju Carske biblioteke nazivajući ga *grammatik genies* (gramatički genije), a potom se pobrinuo da čovek bez i jednog školskog svedočanstva 24. septembra 1823. postane počasni doktor filosofije na *Universität Jena*. Vuku koji 1805. nije primljen u *Сербску православну велику гимназију карловачку* - zbog nedovoljne pismenosti, a koga je i raskaluđer Dositej Obradović (pravo ime Dimitrije) svojevremeno odbio da podučava, je sve ovo imponovalo. Polupismenom Srbinu se dopala ideja da upravo on bude otac pismenosti srpskog naroda.

Povodom izlaska „njegovog“ rečnika koji je mitropolit Stratimirović anatemisao, a knez Miloš zabranio uz komentar da je to „Сербски рјечник толмачен латинскијем и њемачкијем ријечима“ Vuk kaže:

„Сви Славенски народи кромје Сербаља восточног' вјероисповједанија имају своје Рјечнике.. Ми га сами требамо... Ја сам таковиј Рјечник предузео, и већ скупио. Он ће поменутим' потребама удовлетворити. Содержаваће све Сербске рјечи, кое се налазе у Рјечницима: (кои е само именом Сербскиј), Деллабелли, Белостенцу, Јамбрешићу, Стуллију, Хајму; **имаће јошт' едну третину <u>правих</u> Сербских рјечи** , кое се ни у едноме, от речених Рјечника, не налазе“!

Za razliku od Vuka Kopitar o *Srpskom Rječniku* piše: „Gramatika i dve sveske pesama bili su pokušaji. Rječnik treba definitivno da utvrdi ortografiju.” Ovde se jasno vidi kako Kopitar ukazuje na činjenicu da latiničenje Srba nije bio instant posao već proces koji se brižljivo planirao i sprovodio što će potvrditi i kasniji prevod Novog zaveta koji je Kopitar već imao pripremljenog za Vuka. Svoje divljenje prema „Vukovom“ rečniku Kopitar je objavio u listu *Wiener allgemeine Literatur – zeitungu* izražavajući svoje uverenje da je to samo početak novih i još većih reformi srpskog jezika. U nastojanju da promoviše novog “jezičkog genija” slao je pohvalne kritike

svim uticajnijim novinama i poznatijim intelektualcima zahtevajući od njih da podrže delo Vuka Karadžića. Više pisama te vrste Kopitar je uputio i nemačkom književniku Jakobu Grimu (Jacob Ludwig Karl Grimm) koji nikako nije mogao da shvati u čemu je veličina Vukovog dela, odnosno šta je ingeniozno u činjenici da se iz bogatstva reči i izraza ide u totalnu osrednjost lingvističke materije. Na kraju, Grim je ipak "shvatio" i svoje "divljenje" je objavio u getingenskim književnim novinama nakon čega je čak i preveo nekoliko srpskih narodnih pesama.

Kopitarevo oduševljenje nije delio ni jedan jedini srpski intelektualac, a kroz tekst u listu *Osterreichischer Beobachter* najargumentovanije mu se suprotstavio profesor karlovačke Bogoslovije Georgije Hranislav koji je ukazao na niz neistina i poluistina kojima se Kopitar služi kako bi opravdao i afirmisao potrebu sakaćenja srpskog jezika i poništavanja srpske kulture i istorije. Izemeđu ostalog profesor Georgije piše:

„1. Ko god pobliže poznaje srpsku istoriju i književnost i u stanju je da kritički ispita i međusobno uporedi stil ne samo starijih, već i najnovijih srpskih rukopisa i knjiga, moraće, zajedno sa Dobrovskim, priznati da su Srbi, pre nego što su pisali svoje knjige pravim srpskim, a to znači takozvanim slovenskim, jezikom, s najviše prava pretendovali na to da je slovenski jezik bio i ostao njihova svojina i da zbog toga nijednom od slovenskih naroda ne može biti tako lako kao srpskom da tačno piše slovenskim, jezikom i da ga ima u knjigama. Jer, služba Božja se kod Srba i danas, kao i u doba nastajanja njihove crkve, drži na slovenskom jeziku, i sve crkvene i školske knjige pisane su tim jezikom; mlado srpsko sveštenstvo i srpska mladež školuje se na tim knjigama i na tom jeziku uz pomoć već postojećih slovenskih gramatika Smotrickog, Vujanovskog, Mrazovića itd, i uz pomoć boljih rukopisa; mladež na tom jeziku sluša reč božiju i molitve u crkvi i u kući iz usta svoga duhovnog pastira, Bogu se moli zajedno sa svojim starijima na tom jeziku, a i srpski klir, njegove konzistorije i izobraženi deo naroda srpskog obavljaju na tom jeziku svoje poslove i objavljuju slovenske knjige.

2. Iza toga samo po sebi izlazi da Srbi umeju slovenski da pišu i da ne smeju prestati to da čine baš sada kada zbog češćih i širih dodira sa drugim narodima njihov obični govorni jezik, koji Dobrovski s pravom naziva corrupta Serbica (iskvareni srpski), počinje jako da se kvari. I zašto bi se Srbi odricali sopstvene svojine, za kojom tako žudno posežu Rusi i u austrijskim zemljama takozvani Rusnjaci, i koji su sa njima nekad delili takođe Moravci, Iliri i Dalmatinci rimskog zakona pri svečanom održavanju njihovih crkvenih obreda čak i sa svetog oltara, uz isključenje svakog prostonarodnog dijalekta?

3. Pošto je, prema Šleceru, slovenski jezik, kome su uzor bila svojstva i lepote grčkog, među svim novijim najranije došao do najveće izgrađenosti, nepojmljivo je šta je gospodinu K. trebalo da kaže da bi staroslovenski pisati

značilo isto što i govoriti kao pre hiljadu godina! Šlecer, nezadovoljan Kolijusom i Doderlinom, nazvao ga je, doduše, dok još nije bio dovoljno obavešten, izumrlim knjiškim jezikom, ali ga je solidni Dobrovski ispravio navodeći da on još živi u govoru ne samo Srba i drugih Ilira, već čak i u govoru Rusa i Rusnjaka. Slovenski jezik drži korak... osnova mu nije uzdrmana, karakter nije izmenjen, trag mu nije zatrt. Njegova lepota i raskoš su nedirnuti, održale su se snaga i upečatljivost, čime nadmaša one koji su nikli iz latinskog i germanskog. On je danas isto onako snažan, isto onako raskošan kao i pre hiljadu godina. Nesumnjivo je da se na njemu može, kako kaže Šlecer, držati liturgija visokog stila i da običan čovek među slovenskim narodima razume slovenski isto onako kao što donjonemački seljak razume visokonemački, na kome mu se drži propoved, mada nije u stanju da govori njime.

4. U liturgijskim knjigama Srba nisu ni štampa ni stil ruski, kao što pogrešno tvrdi gospodin K. Štampa ne: jer su ruska slova (građanska ćirilica) izrađena i izrezana tek krajem sedamnaestog veka (priredio ih je ruski car Petar Veliki). Stil ne: jer Biblija i ostale crkvene knjige nisu prevedene na ruski, već na slovenski jezik. Da, možda, gospodin K. ne misli da u crkvenim knjigama rusizama ima zato što su one u Rusiji štampane? To bi bilo gotovo isto kao kad bi neko rekao: kod Cicerona ima mnogo galicizama zato što je štampan u Francuskoj!

5. Slovenski pisci u Srba mogu se s nekadašnjim latinskim ili današnjim nemačkim klasicima uporediti utoliko što oni, kao i ovi, nisu pisali prostonarodnim jezikom (lingua rustica), pošto ovaj u pravom gramatičkom smislu i nije nikakav jezik. A tvrđenje gospodina K. da iskvareni srpski stoji prema slovenskom u istom onom odnosu u kome italijanski i francuski stoje prema latinskom jeziku nije tačno. Mi ne možemo da verujemo da gospodin K. može, u suprotnosti sa istorijom, smatrati da je latinski jezik, mada služi italijanskom i francuskom za čišćenje i obogaćivanje, bio prajezik Italijana i Francuza. Italijani i Francuzi se ne mogu podičiti time da imaju sopstveni čist, autohtoni jezik, već su usvojili tuđa, od raznih naroda pozajmljena narečja. Ako bi se njima oduzele, tako reći, hemijski stopljene reči raznih naroda, onda bi bili iz temelja iščupani i ne bi ostalo ni najmanjeg traga klasičnog jezika nekadašnjih Rimljana.

Drukčije stoji stvar sa današnjim srpskim plebejskim jezikom. To je samo iskvaren slovenski. Ako bi se u njemu preuzete strane reči, kojima je on natrunjen, zamenilo slovenskim, ako bi on odbacio ono što kvari njegov pravi gramatički sistem, koji nadmaša čak i nemački i italijanski i francuski, imali bismo pred sobom čist srpski ili slovenski jezik, jedno istorijski neosporno dokazano pravo svojine onog istog srpskog naroda koji, kao i pre hiljadu godina, postoji i danas s ovim istim slovenskim jezikom, koji sada napada gospodin K.

6. Ovaj prajezik svih Slovena i Anta, to jest Venda ili Slovena, Srbin je pre svih drugih slovenskih naroda uzdigao do svog književnog jezika, čijim su se poznavanjem umeli da koriste ruski i češki filolozi. Čak se i čuveni Dobrovski, koji je, nasuprot Šleceru, bio spreman da tvrdi da to nije izvor svih ostalih slovenskih dijalekata, oslanjao na taj jezik pri izgradnji bogato razuđenog sistema češkog jezika; ali u svom nacrtu jednog opšteg etimologikona slovenskih jezika, on je u prvom redu morao da se drži oblika ovog slovenskog jezika. Pa kako sad Srbin da prezre svoju dičnu kolevku i da sad počne s uzdizanjem samo svog današnjeg siromašnog plebejskog jezika do jezika knjige? Da li je njegov klasicitet mogućan? Da li se ikada njime moglo izražavati bez pomoći slovenskog jezika? Ko će s njim da se kreće napred u sferi ljudskog znanja?

Neka se kao primer ne ističe pismo latinskih Ilira. Oni govore još iskvarenijim dijalektom i pišu još netačnije od Srba. Sva njihova jezička pravila mogu biti lakše prikladna i jedino prikladna za rimokatolike i protestante. Njihovo odstupanje od slovenske jezičke teorije oplakivao je nekada rimokatolički opat Pastricijus, koji je, da bi mogao da popravi jedan Breviarium Illyricum iz godine 1748, morao i sam prethodno da nauči slovenski. Njegovo pismo nadbiskupima i biskupima Dalmacije je u tom pogledu veoma značajno.

Teška sudbina koja je Slovene, uopšte, zadesila imala je presudan uticaj na njihova narečja. Neki su svoje narečje napustili, neki su ga pomoću štamparije, ali kasnije, obnovili prema slovenskom. Ni Srbi, mada su bili izloženi najtežim iskušenjima i seobama, nisu napustili svoj slovenski jezik. Njihov Oktoih, stariji od prve knjige Rusa i Mađara, štampan je 1493-1494. Nastojanjem kaluđera Makarija u Zeti, isto tako, staranjem srpskih kaluđera na Cetinju, u Veneciji, Goraždu na Drini, Mileševi, Skenderu (u Makedoniji) itd, pojavljivale su se štampane slovenske crkvene knjige. Ali i pored toga se, kako primeruju Dobrovski i Trlajić, srpski prostonarodni govorni jezik jako udaljio od svog tako lepog, plemenitog, čistog crkvenog jezika i izopačio se, kao što se nekad morao izopačiti i jezik Grka i Rimljana, i u poređenju sa slovenskim ima nesumnjivo manju vrednost nego iskvareni latinski nekog seoskog notara u poređenju sa jezikom Cicerona.

Pošto je, prema tome, sadašnji srpski jezik siromašan i nepodoban za izražavanje viših naučnih ideja, a njime bi, ipak, po gospodinu K, trebalo pisati, kako da se nađe leka njegovim slabostima? Odakle ga obogatiti? Iz slovenskog? - Prema gospodinu K, ne, pošto bi svako tako obogaćenje predstavljalo prezreni staroslovenski balast. Iz drugih slovenskih narečja? - Ona su isto tako nečista kao i srpsko. Iz stranih? - Time bi nastalo još veće zamešateljstvo nego ono protiv koga ustaje gospodin K.Treba li, možda, po analogiji, s iskvarenim srpskim kovati nove reči pomoću Vukove srpske gramatike? Tako će sadašnji srpski dijalekt biti još gori nego sada, jer ovaj

nema ništa od tvorbe reči, ne poznaje estetičku kritiku, uči sve naopako, dok je, bez ikakve sumnje, dužnost spisatelja svakog naroda da bira ono što je najplemenitije iz viših jezika i njegovih analogija.

Mi tvrdimo da za iskvareni srpski jezik taj viši jezik ne može biti nijedan drugi nego slovenski, to jest pravi srpski. Zato se među Srbima onom koji nije gramatički potpuno upućen u slovenski jezik nikad ne može dati pravo da piše knjige. Kvintilijan i Vijom su rekli, da mladež treba od same kolevke učiti čistoti jezika. Čak i italijanski i francuski pisci, koje gospodin K. priziva u pomoć, kao i pisci ostalih naroda ne izuzimajući ni mađarske, pišu čistije nego što prost narod govori...

Da li je gospodin K. u pravu kada naziva mračnjacima (viri obscuri) one koji su slovenski jezik predstavljali, ili predstavljaju, iskvarenim srpskim, pa mu onda i jedan Rajić, jedan Trlajić, Darvar itd, zaslužuju da među Srbima budu nazvani mračnjacima, to prepuštamo odluci velikog broja najmudrijih glasova učenih Slovena, kao i njegov proizvoljni sud o prekrasnim Vukovim narodnim pesmama (od kojih mnoge nisu baš čedne); o njihovim sveščicama i tomovima i o neobično bogatoj nepisanoj literaturi (celog?) srpskog naroda. Vuk, međutim, priznaje: „Otkako sam ih čuo, mogao sam i svoje ime zaboraviti".

Mi bismo želeli da Vukov srpsko-nemačko-latinski rečnik nadmaši po vrednosti onaj srpsko-nemački iz 1790. godine; ali u to moramo jako sumnjati, jer onaj može biti opštiji, i ima tendenciju da prečišćava iskvareni srpski jezik, mada ni on nije svuda čisto srpski; o ovaj, prema najavi, odaje nameru da već uzdignutoj književnosti Srba nametne još prostačkija narečja, uz potpuno isključenje slovenizma, iz oblasti Jadra u Turskoj.

Jednom nemačkom naučniku teško da bi moglo da padne na um da izda gramatiku i rečnik na iskvarenom narečju provincije u kojoj živi, s namerom da iz nemačke crkve i škole, i iz govora obrazovanih Nemaca progna čisti nemački jezik. Ni gospodin K. ne bi smeo da ih zbog njihove upornosti nazove nadrinaučnicima, jer ni on sam ne piše narodnim dijalektom. Zašto da Srbin pođe rakovim putem i da se ne ravna prema primeru nemačkih naučnika, čiji se čisti nemački jezik prema iskvarenom narečju njihove provincije odnosi isto onako kao iskvareni srpski prema slovenskom?

Nije nam prijatno da poštovanog gospodina K, pošto on ne poznaje dobro ni pravi ni iskvareni srpski jezik, podsećamo na Horacijevo "Sumite materiam" ("Odabirajte, pisci, građu kojoj su vaše sile dorasle"). A ako gospodin K. misli da jezik nije glavni znak raspoznavanja za svaki narod, da naopake srpske gramatike i rečnici ne upropašćuju slovenski jezik na štetu srpske crkve, ako bi gospodin K. hteo da u javnim listovima ismejava ili sažaljeva, ili čak naružuje slovenske spisatelje - onda moramo i mi njega veoma sažaljevati i stoga se, zaista uzalud pozivati na nemačke i slovenske narode koji su iščezli

ranije, zbog svog zanemarenog ili napuštenog pisma i jezika."

Ponet svim onim što ga je snašlo Vuk u *Kovčežiću* piše: „Jezgra ovoga naroda gotovo su sve sami seljaci i težaci..... ali i Srbi imaju višu klasu ili svoju gospodu koja živi u Austrijskom carstvu i koja se razlikuje ne samo od seljaka i od težaka nego i između sebe". Međutim, kad govori o Srbiji Vuk kaže: „Ono malo varošana i građana sjede među Turcima, drukčije se od naroda nose i žive, i snjima se ne miješaju ni u kakijem narodnijem poslovima: zato se među narod gotovo i ne broje... U Crnoj Gori niti ima grada ni varoši, i zato se ne može ni misliti da ima kakijeh drugijeh ljudi osim seljaka i težaka".

Za razliku od Vuka Lukijan Mušicki u *Гласу народолюбц* 1819. za serbsku visoku klasu - domaćine piše: "***Свjеть хвали вышшу классу нашег' рода***". Mušicki, i pored određenih simpatija za Vuka, kao pravi konzervativac, aristokrata i protivnik svih ideja demokratije nikako nije mogao da shvati kako Vuk ne može da prihvati da jezik stvaraju književnici kao što je to u svih civilizovanih evropskih naroda, a da je on, i pored moguće lično dobrih namera, samo pion u igri koju vodi jedan carski podanik i redaktor slovenske rubrike u *Wiener allgemeine Zeitung-u.*

Šokiran Vukovom drskošću, arogancijom i prezirom prema serbskom jeziku koju je javno ispoljavao Sava Tekelija piše:

"Glup Serbljinu budi i govedarski govori jer onda si Vukov Serbljin. Ako si lepše što perom napisa nego što je baka izrekla krezuba, Serbski to nije... Otkad baka vaš postade profesor? Zato li mladost proveste u školi"?

Milan Vidaković, profesor latinskog u Novom Sadu i najčitaniji serbski pisac svoga vremena, 1817. piše o Vuku i njegovoj Austro-Ugarskoj vezi:

"On isti, po mojemu u jeziku razmotreniju, da je za ono vreme spavao, bolje bi učinio neželi što je ono pisao... I istinu Vam, mojim čitateljem ispovedam da se ja nisam dovoljno onomu spisatelju načuditi mogao kako se on smeo usuditi onako do krovova živca našu azbuku potkresivati i onolika naša krasnjejša pismena, okolo 16, bez kojih mi ne možemo biti, izostaviti! Kako je se drznuo, velim, u ovu ljubeznu naroda našeg zenicu dirnuti"!

Kako bi se shvatila ljutnja i prezir srpskih intelektualca prema Vuku i njegovom bečkom mentoru koji ne samo da su radili na poništavanju srpskog književnog jezika već i na kvarenju samog naroda navedimo samo par pesmica koje su, prema ovoj dvojici, deo "umotvorina" srpskog naroda:

Pesma **Za dukat** glasi:

Piri vatru, jebi Katu!

Ne da Kata bez dukata;
Ja ću Kati dukat dati,
Pa ću Katu pojebati
Podaj groš, jebi još,
Podaj dva, pa ću ja,
Podaj tri, pa ćeš ti!

Pesma **Što si bijesna** ima samo dva reda:

Oj devojko, što si tako besna,
Što si besna, kad ti nije tesna?

Pesma **Dili-dikla** ima šest redova. Prva dva glase:

Oj đevojko, dili-dikla,
Je li pički dlaka nikla?

Kako bi učvrstio svoje prijateljstvo sa Vukom Kopitar ga, u svojstvu kuma, u katoličkoj crkvi Svetog Roka u carstvujuščem gradu *Vienni* 28. januara 1818. ženi sa nemicom Anom Kraus (Anna Kraus) koja je za tu svrhu iz austro-ugarske državne kase primila 100 dukata. Venčao ih je sveštenik Ferdinand Fis. Ana će do kraja života primati apanažu austro-ugarske monarhije; bankovni račun joj je bio otvoren u *Erste Oesterreichische Spar-Casse* banci u bečkom kvartu *Leopoldstadt* gde je živela. Kanonima rimokatoličke crkve, početkom devetnaestog veka, nije bilo dozvoljeno sklapanje mešovitih brakova; inovernik je prvo morao da primi katoličku veru, pa tek onda da stupi u brak sa katolkinjom. Vuk je, dan pre venčanja, Svetosavlje zamenio rimokatoličanstvom. Inače, Anu Kraus sa Vukom je upoznala najčuvenija bečka *hetäre* Henrijeta Rotman (Henritte Rothmann) u svom domu u *Elendbastei 719, Wien*. Ova prelepa smeđa bečlijka je punih trideset godina bila pod direktnom zaštitom šefa bečke policije grofa Sedlickog koji ju je, ne retko, angažovao za državne potrebe. *Hetäre* Rotman je bila poznata po tome što je imala najlepše i najfinije *freimadchen* devojke koje je ugledna gospoda mogla da povede sa sobom i zadrži onoliko dugo koliko su im to finansije dozvoljavale. Beč je početkom i sredinom XIX veka bio najveće tržište ljubavi na svetu: na svakih sedam bečlija dolazila je po jedna prostitutka što nije bilo zabeleženo ni u starom Rimu. Inače, za Anu Kraus, u zvaničnim policijskim arhivama u Beču (Archiv Dei Polizeiverwaltung Wiener) koje je potpisao izvesni *Jüdin Josefine* postoje podaci samo da je rođena 1797. ali se ne navodi ko su joj roditelji niti da li je imala bližih i daljih rođaka.

Suprotstavljajući se Vuku i njegovim nalogodavcima knez Miloš Obrenović 20. oktobra 1836. piše vladici Petru II Petroviću Njegošu:

„Има једна рђава секта, вуковска названа, која дебело „јер“ изоставља, и још гдекоја измењенија захтева, и све се бојим да не буде отров ученија ове секте и до у Црну Гору, досад свагда чисту и невредиму пребившу, приспео, а ако би то било, то би ми заиста врло тешко и жао пало, јербо је доста верно познато да та секта изостављањем дебелог „јер“ и увођењем некаквог „ј“ одводи од православља и приводи к римокатоличанству. Познат ће Вам бити кустос Ц.К. Библиотеке, Копитар, римокатолик, овај је та ученија разврата дао Вуку, а Вук вуче туђу будалаштину не знајући ни шта вуче ни нашта“.

Kopitar, poverljivi državni cenzor slovenskih knjiga i novina, veliki austrofil i revnostan katolik, želeo je da putem prostog narodnog jezika i latinice osigura osnovu za realizovanje ideje o austrijskom slovenstvu umesto slovenstva ruskoga; znao je, od samog početka, da će se najveći efekti na latiničenju Srba postići preko Crkve pa je zato poslao Vuka 1818. u Petrograd kako bi od ondašnjeg Ruskog biblijskog društva (Российское Библейское Общество) dobio saglasnost za štampanje Novog Zaveta na novom narodu razumljivom jeziku koji je on Vuk priredio, a ne kao što je to do tada bio slučaj crkveno-slovenskom jeziku. *Российское Библейское Общество*se složilo sa Vukovom idejom pa im on već početkom 1820, prilože svoj prevod Biblije. U svom propratnom pismu Vuk navodi kako je svoj prevod načinio uglavnom sa tzv. slovenskog prevoda iz 1820. godine koji je bio potvrđen od crkvenog Sinoda, uz obimne i važne konsultacije sa nemačkim Luterovim prevodom i ruskim. Vuk kaže i da je, ponekad, konsultovao i drugih deset različitih prevoda na druge evropske jezike.

Primivši lepo sačinjen i povezan Vukov prevod *Общество* je zamolilo Atanasija Stojkovića da proveri rukopis u skladu sa tadašnjim važećim serbskim pravopisom. Kako je primedaba bilo u skoro svakoj rečenici *Общество* 1823. godine vraća Vuku njegove spise.

Ovde je važno ukazati samo na to da *Общество* nije slučajno odabralo Stojkovića za recenzenta s obzirom da je on studirao filosofiju u Segedinu, prava u Požunu, fiziku u Getingenu u Nemačkoj, gde je postao doktor filosofije i član prirodnjačkog društva. Pored toga on je radio i kao profesor na harkovskom Univerzitetu, gde je bio i rektor. Govorio je grčki, latinski, nemački, francuski, engleski, ruski, češki i poljski. I, na kraju, navedimo da Stojković danas slovi za prvog srpskog fizičara i da je autor prve knjige na srpskom jeziku o fizici.

Protiv Vukove Biblije bila je i Komisija Serbske crkve koju su predvodili mitropolit Leontije Lambrović, tada bivši srpski mitropolit i arhimandrit

Filipović. Razočaran takvim razvojem događaja, a ne želeći da kompromituje svoju ideju, Kopitar se za pomoć ne obraća Bečkom biblijskom društvu (Vienna Bibelgesellschaft) već se za pomoć u štampanju i distribuciji nove Biblije okreće *Britanskom & inostranom biblijskom društvu* (British & Foreign Bible Society). Upozoreni od Kopitara na sva protivljenja novom - Vukovom prevodu Biblije pretstavnik *British & Foreign Bible Society* u Beogradu, *Benyamin Barker*, 1832. godine pokušava prvo da dobije pismeno odobrenje od kneza Miloša da se po Srbiji distribuira ne Vukov prevod Biblije već prevod Biblije koji je, po nalogu Ruskog biblijskog društva u poslu ispravljanja Vukovog prevoda, sačinio još 1822 Atanasije Stojković. Pri tome *Barker* kao način distribucije nudi "bogatima veću cenu, a siromasima manju, a veoma siromasima bezplatno". Knez to nije odobrio. Nakon ovoga *Britansko & inostrano biblijsko društvo* odlučuje da odustane od celog projekta ali na Kopitarovo insistiranje ipak ga okončava 1844. godine – samo nekoliko dana pre Kopitareve smrti u Beču.

Novi zavet koji je kao prevodilac potpisao „gramatički genije“ Vuk Karadžić *Britansko & inostrano biblijsko društvo* štampa 1847. godine u Jermenskom benediktanskom manastiru u Beču (ՀայԿաթողիկէԵկեղեցի) u tiražu od 1920 primeraka. U ovoj „Vukovoj” verziji Biblije ima 49 slovenskih reči koje se, kakoVuk kaže, “*unašem narodnom jeziku ne govore, ali se lasno mogu razumjeti i snarodnijem pomiješati*”; 47 novih slovenskih kovanica i 84 reči koje je Vuk izmislio. Naravno, *Britansko & inostrano biblijsko društvo* i Vuk za ovaj prevod Biblije nisu dobili saglasnost Serbske pravoslavne crkve. Prvi koji je ustao protiv širenja ovog spisanija bio je karlovački mitropolit Josif Rajačić, a potom beogradski mitropolit Petar Jovanović nakon koga počinju i svi učeni i serbskom narodu blagodarni ljudi.

Odgovarajući na niz primedbi koje su se među neupućenim katoličkim klerom pojavile odmah po saznanju za novi „Vukov“ prevod Biblije Kopitar 12. februara 1822. piše: „Ne treba zaboraviti da se ovde ne radi o Bibliji za katolike, već za vernike Istočne crkve, kojima je lično sardinijski ministar Demaistre, pisac knjige *Du pape*, a radi dobra katoličke crkve, poželeo da celu lestvicu spoznaje pređu što pre tim bolje, jer će tako lakše postati katolici.“ Pojašnjavajući neupućenima i ostatak Vukovog delovanja Kopitar dodaje: „Vukov književni rad stoji u tesnoj vezi sa mojim željama u pogledu gramatike Dobrovskoga. Obojica treba da odvoje Srbe od Rusa, i oni će to trajno postići.“

Protiv Vuka je ponovo ustao i Miloš Obrenović pa je tako *попечитељство внтрених дел* (ministarstvo unutrašnjih poslova) razaslalo *пандуре* (policajce) da zaplene „***Vukovu pisaniju koja ne sme u naše otečestvo***“. Komentarišući Vukov naum knez Miloš kaže: „*On previđa da će težnje takove kojima je Vuk pristao, težnje reformizma ako im se za vreme ne stane na put u današnja naša zgodna i nezgodna vremena, samo razdor u naš narod useliti, jer on zna i to*

šta je krvi Nemačku stalo, dok je prevod Novog Zavjeta, dok je reformacija prodrla kud je naumila."

Knežev savetnik Petronijević i sekretar srpskoga mitropolita i cenzor knjiga i novina Vasilije Lazić objavljuju članke dokazujući kako je Vukov prevod Biblije štampana od strane katoličke i protestantske Propagande, a sve sa ciljem uvođenja latinskog pravopisa što ga čini opasnim po veru pravoslavnu. U tom duhu i vladika Jevđevije Jovanović objavljuje knjigu *O prevodu Novoga Zavjeta*... u kojoj pojašnjava kako Vuk prividno zadržavajući spoljni izgled ruskih slova zapravo uvodi u serbski jezik latinski pravopis. Ozbiljne kritike na Vukovo spisateljstvo i upozorenje serbskom narodu je uputio i Nikanor Grujić, vladika pakrački, član Matice srpske i Srpskog učenog društva. On je 1852. godine u Zemunu objavio knjigu *Primjetve Nikanora Grujića, arhimandrita kuveždinskog, na prevod Novoga Zavjeta, koji je gospodin Vuk S. Karayić pisao* u kojoj je nabrojao oko tri stotine egzaktnih primedbi na prevod.

Пандури, kritike i upozorenja učenih i duhovnih ljudi nisu imali mnogo uspeha pa je tako Vuk Karadžić 11. januara 1848. pozvan na svečanu audijenciju kod austrijskog cara Ferdinanda I (Ferdinand I. Karl Leopold Joseph Franz Marcellin) koji mu tom prilikom daruje *brillantring* (brilijantski prsten) za sve zasluge koje je do tada za carevinu počinio. Da prsten nije bio uzaludan govori i činjenica da je dve godine kasnije – 16. marta 1850. u Beču, u organizaciji Kopitarevog naslednika Franca Miklošiča (Franc Ritter von Mikloši), potpisan tzv. *Bečki književni ugovor* (Wiener Literaturen Pakt) između Vuka Karadžića i Đorđa J. Popovića (Srbima poznat samo pod izmenjenim imenom i prezimenom Đura Daničić) sa predstavnicima hrvatskog pokreta *Ljudevit Gaj* (Ivan Mažuranić, Dimitrij Demeter, Stjepan Pejaković, Ivan Kukuljević i Vinko Pacel) da se umesto srpskog ćiriličnog pisma kneza Miroslava i svetoga Save koje je u Srbiji bilo službeno pismo korišćeno u školama, državnim i kulturnim ustanovama, građanstvu... ima početi sa korišćenjem hrvatskog latiničkog pisma tzv. *gajevice*. Prvi Srbi koji su počeli primenjivati hrvatsko latinično pismo su bili Vuk i Đura kada su *Wiener Pakt* potpisali *gajevicom*.

Jedan od ljudi zaduženih za realizaciju Bečkog književnog ugovora bio je i Josip Štrosmajer (Joseph Georg Strossmayer), hrvatski biskup, doktor teologije, profesor kanonskog prava na bečkom Univerzitetu i političar (vođa Narodne stranke) koji je svoju politiku zasnivao na hrvatskom državnom prvu. Ovde je važno napomenuti da **hrvatsko državno pravo** predstavlja jedno od glavnih načela hrvatske nacionalne politike još od sredine XIX veka, a bazira se na ideji da Hrvati imaju istorijsko pravo da uspostave svoju nacionalnu državu na svim teritorijama koje su po osnovu "prvostečenosti" pripadale Hrvatskoj do 1102. Ove teritorije su, gledano sa stanovištva današnje podele nekadašnje SFRJ, teritorija Republike Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Crne

Gore i istočni deo Srema zaključno sa Zemunom.

Štrosmajer, svestan značaja politike latiničenja Srba, odmah postaje njen revnosni egzekutor i to tako što prvo nameće stav da Srbi mogu biti samo pravoslavci, odnosno da svi Srbi koji su primili katoličanstvo imaju biti Hrvati. Tokom 1867. on, uz pomoć hrvatskog filologa Vatroslava Jagića koji je godinu dana ranije osnovao *Archiv fűr slavische Philologie*, inicira izradu *Rječnika hrvatskoga ili srpskoga jezika* i, u sklopu te aktivnosti, u Zagrebu osniva *Jugoslavensku akademiju znanosti i umjetnosti*. Na mesto sekretara JAZU (Danas Hrvatska akademija nauka) Štrosmajer postavlja jednog od najboljih gimnazijalaca evangelističke crkve u Bratislavi, poznatog studenta filologije u Beču (Wien Sprachwissenschaft) i najboljeg Vukovog učenika i sledbenika Đuru Daničića. Interesantno da je Daničićevo školovanje u Beču finansijski – u sklopu svoje politike što više školovanih Srba, pomogao srpski knez Mihajlo Obrenović koga je Štrosmajer smatrao za veliku smetnju (*entgegen*) u politici latiničenja Srba.

Tokom XVIII i početkom XIX veka jezik srpskih seljaka je imao toliko turcizama da su Turci mogli kako-tako sa njima da komuniciraju i bez znanja serbskog. Asim Peca u knjizi *Turcizmi u Vukovim rječnicima* ističe da je u njegovim rečnicima bilo više od 1.000 turcizama. Koliko su Turci cenili i podržavali „Vukovu reformu“ serbskog jezika najbolje govori primer iz 1867. kada su Turci u Sarajevu, u vilajetskoj štampariji, izdali, na sedamnaest strana, *Буквар сербски за основне школе*. Bio je to prvi bukvar štampan Vukovim jezikom i pravopisom, a pravi prvi srpski bukvar štampan je još 1584. godine u Veneciji. Na njegovoj prvoj stranici pisalo je: *„Po nalogu njegove preuzvišenosti č. Šerif Osmanpaše* (Şeref Osman Paşa), *valije vilajeta bosanskog, ima se ovaj bukvar na poklon davati u ovom vilajetu*“. Kako bi se lakše shvatila zainteresovansot Turaka za širenje Vukovog srpskog jezika navedimo samo nekoliko turcizama iz Vukovih rečnika: *ajvar, alav, alat, anterija, badava, bakalnica, barjak, barut, batak, boranija, bostan, budala, burazer, galama, duvan, dušek, đubre, kafana, jelek, kasapin, kašika, tezga, tepsija, tiganj, testera, čekić*... Sve ove turske reči Srbi će, vremenom, prihvatiti kao svoje. No, pored turskih reči Vukov rečnik je obilovao i germanskim izrazima koji se, takođe, danas smatraju srpskim rečima: *palačinka, kolač, fruštuk, rinflajš, ćušpajz, knedla, frajer, frajla, štreber, kibicer, šnajder, šuster, komoda, kofer, šporet, bluza, mustra, šlafrok, plac, cigla, luftirati*...

U skladu sa već pripremljenom reformom srpskog jezika Vuk je, među Srbima, počeo da se zalaže za prekid sa svim oblicima dotadašnje srpske književnosti i pismenosti. Umesto postojećeg serbskog književnog jezika on zagovara upotrebu narodnog jezika sa štokavskim dijalektom kao novog književnog jezika. Suština ovog njegovog, odnosno Kopitarevog zalaganja je bila u čišćenju srpskog jezika od svih varijanti slavizma, i zadržavanja svih

oblika turcizma i germanizma koji su bili u svakodnevnoj upotrebi među običnim, nepismenim narodom. Kopitarevu azbuku srpskog jezika sa 30 slova Vuk, pod svojim imenom, izdaje 1818. i u njoj će biti izostavljeno trinaest srpskih slova: ***ї, ю, й, ъ, ь, щ, я*** i dr. Zbog siromaštva latiničnog pisma Kopitar je, sa ciljem bar delimičnog dostizanja performansi ćirilice, bio primoran na primenu dvostrukih znakova - lj, nj, dž, dj. Ova i ovakva azbuka će u Srbiji zvanično biti priznata tek 1868. kada će biti uvedena i u sve škole.

Najveći protivnici priznavanja i uvođenja Vukove azbuke u škole su bili tadašnji serbski intelektualci koji su 31. maja 1842. osnovali *Društvo serbske slovesnosti* sa ciljem širenja nauka o serbskom jeziku i približavanju narodnog jezika serbskom književnom izrazu. Prvi članovi društva bili su Jovan Sterija Popović, Atanasije Nikolić, Sima Milutinović i dr. Kako bi srpski književni jezik sa što manje štete približili narodu priredili su novu azbuku od 35 slova, otpočeli rad na *Jezikoslovenom rečniku* i štampanju novih udžbenika za škole. Međutim, pod uticajem Vuka Karadžića i njegovih pristalica, a naročito zbog snažnih intervencija Beča kod kneza Mihaila Obrenovića, Društvo je zabranjeno 1864. Četiri godine kasnije, odmah nakon ubistva kneza Mihaila, Kopitareva, odnosno Vukova azbuka je nametnuta za zvaničnu azbuku srpskog jezika, a iz Pešte je u Srbiju stigao i Vukov prevod Novog zaveta. Tokom proslave upriličene ovim povodom izvedeno je orkestarsko delo *Сербская фантазия* (Serbska fantazija) koje je u čast Mihaila Obrenovića i slavu serbskog naroda 1867. komponovao čuveni ruski kompozitor Nikolaj Rimski-Korsakov (Никола́й Андре́евич Ри́мский-Ко́рсаков).

U prilog svojih sukoba sa serbskim intelektualcima i, pre svega, Serbskom pravoslavnom crkvom, Vuk kaže:

"Rat u knjižestvu nikad nije štetan, nego je od velike potrebe i polze, a osobito u ovakvom početku kao što se sad knjižestvo naše nalazi... U ovakvom ratu de se dva brata bore... Kako li će ovdje rat među braćom rušiti dom".

Vuk je znao za stav Crkve koji je još 1805. lepo izložio mitropolita Stratimirovića: „serbski književnici treba da pišu onim jezikom koji se približava slavjenskom, a slavjenoserbski književni jezik naš stari, najčistiji je slavjenski jezik“. Karlovačka mitropolija je smatrala da serbski književni jezik treba da opstane i postane odbrana od narodnog jezika, "koji je bio tako zgodan most za katoličku propagandu“. Međutim, za Vuka ***Сербска Прславный Црква*** nije bila nikakav autorite, a to svakako nisu bili ni tadašnji serbski intelektualci. Tako je osporavao znanje i umeće Dimitrija Obradovića (monaško ime Dositej) koji je kao pristalica evropske racionalističke filozofije i antizavetni kulturološki radnik prvi krenuo sa reformom srpskog jezika. Po njemu Dositej „u Srbiji nije imao nikakvog drugog posla osim što je učio ono jedno dijete (Aleksu, sina *Kara Yorgija*), pa i to nije sve učio, nego je išlo i u

školu, a on ga je samo poučavao i s njim življeo. Ako nije imao nikakve plate, nije mu ni trebala jer mu se davalo opet kašto po desetine dukata. Pa šta mu je više trebalo plata (njemu kao staru kaluđeru)? Zar je on bio došao u Srbiju da teče novce; a da je pisao nekoliko poučenija, koja su se čatila u crkvi biogradskoj, 1808. godine na novo ljeto stihove ruskome caru i Rodofinikinu (naštampani u Mlecima), i može se reći da su najgori od sviju njegovih stihova...“.

U svojim uvredama i omalovažavanju serbske inteligencije Karadžić, koji je inače voleo da se predstavlja kao doktor filosofije, je najdalje otišao kada je za Simu Milutinovića rekao: „Ludotvornom vodicom poškopljen“. Svi su bili ludi pa stoga on ne priznaje ništa od ranije, negira sve do Ćirila i Metodija, do svetoga Save! Najčuvenija je njegova izjava da sveti Sava nije govorio serbskim jezikom, a spis srpskog patrijarha Danila Banjskog „Slova o knezu Lazaru“ je okarakterisao kao „bolesno“!

Kako Kopitareva, odnosno Vukova reforma serbskog jezika nije odmah bila prihvaćena u Srbiji oni se okreću Srbima koji su u to vreme živeli pod austro-ugarskom vlašću. Tako su pokatoličeni Srbi prvi prihvatili novi pravopis, a mnogi od njih i ideju da su pripadnici hrvatskog, a ne srpskog naroda. U skladu sa ovim Ante Starčević 27. septembra 1852. piše u Narodnim novinama: „Ni jedan Srbin, koji je katolikom postao ili se katolikom rodio, neće, da kaže da je Srbin, da piše srpskida govori srpski, a to zato, jer je sa imenom *Srbin* istočna crkva skopčana, i katoliku kazati, da je Srbin čini se da bi toliko značilo, kao da kaže, da je istočne crkve.“

Hrvatski sabor je 1861. proglasio od Vuka, odnosno Kopitara reformisani serbski jezik za službeni jezik Hrvata nazivajući ga, naravno, hrvatskim jezikom. Hrvati, koji sve do tada nisu imali svoj književni jezik već su se koristili nemačkim, italijanskim, mađarskim i latinskim, postali su tako prvi korisnici „Vukove reforme“ serbskog narodnog jezika. Prisvajajući serbski jezik za svoj oni su se odmah opredelili za štokavski dijalekt sa ijekavicom, a za pismo su prihvatili samo latinicu. Proglašavajući ovakav serbski jezik svojim Hrvati su stvorili osnov da sve Srbe koji su govorili ovim, svojim maternjim, jezikom počnu latiničiti, pohrvaćivati i katoličkoj veri privoditi. Hrvatski istoričar Ferdo Šišić, govoreći o politici širenja hrvatskih teritorija i hrvatskog naroda nauštrb Srba, naturalizovanog Hrvata *Ludwiga Gaya* naziva „jednim od najzaslužnijih sinova svih vremena“. Istina, Šišić priznaje da se širenje hrvatskih teritorija i uticaja nikada nebi moglo ostvariti bez pomoći Kopitara i, naravno, Beča koji je iza svega stajao.

Šta je za Hrvate značio Vuk najbolje je iskazao Ivan Kukuljević Sakcinski, koji je s Karadžićem u Beču ali i kod kuće na seoskom imanju proveo mnoge ugodne časove u razgovoru o budućnosti „našega naroda“. Dvadeset godina nakon Vukove smrti u Hrvatskom saboru Kukuljević će reći:

„Ja moram iskreno kazati da se nekim zanosom sjećam dana svoje mladosti. U ono doba kad je hrvatska spavala u dubokom snu, kad je sva inteligencija jedino latinski govorila, kad je u ženskom društvu jedini jezik bio njemački; kad je naša aristokracija - ponajviše i plemstvo - svoje sinove pošiljala kao u Meku i Medinu u Mađarsku da nauče Mađarski i ono sve što je protivno hrvatskoj i slavenskoj budućnosti uopće. U ono doba... Srbi su to bili, gospodo, koji su me naučili ljubiti svoj narod... Šime Milutinović, Magarašević, Josip Nović...”

Vuk je prvi put boravio u Zagrebu 1837, a drugi put 3. juna 1838. godine. U pismima Kopitaru hvalio se da je naišao na izuzetan doček:

„Svuda su me dočekivali s osobitom časti. U Zagrebu sam ručao kod grofa Janka Draškovića, koji me je na svojijem kolima k sebi dovezao i natrag odvezao; u Topuskom (kod Gline) bio sam na ručku, koji su oficiri od cijele regimente dali na godovno svoga obrštera, prema kome sam ja sjedio u sred stola, za kojim je bilo više od 70 samijeh oficira; iz Karlovca sam jedva pobjegao od gošćenja...“

Tokom tih boravaka u Zagrebu Vuk Karadžić je stupio u vezu sa vođama Ilirskog pokreta, a posebno dobre odnose je uspostavio sa Ljudevitom Gajem i grofom Draškovićem. Iskreni finansijer Vukovih reformi srpskog jezika u Zagrebu bio je i biskup Josip Štrosmajer (Joseph Georg Strossmayer), najugledniji hrvatski sveštenik i katolički teolog toga vremena, a zapravo Nemac koji je bio u potpunosti posvećen ostvarenju bečke politike unijaćenja pravoslavaca i čovek koji se prvi počeo javno zalagati za jugoslovenstvo. Koliko je Vuk bio dobro primljen i omiljen u Zagrebu govori i podatak da mu je 16. septembra 1861. Zastupništvo grada Zagreba, na predlog ilirca Slavoljuba Eduarda Vrbančića, dodelilo Povelju počasnog građanina kojom su mu data „sva prava, sloboštine i koristi kao što svakom građaninu Zagreba po zakonu i starom narodnom običaju pripadaju: I tako nalaže da se, novoizabrani ovaj građanin naš u knjigu ostalijeh počasnijih građana našijeh upiše“. Po Vuku je nazvana i jedna zagrebačka ulica i to ona što spaja Boškovićevu i Đorđićevu u centru grada. Vuk je brzo, čak i suviše brzo, postao svestan važnosti latiničenja Srba što se može videti iz njegovih reči:

„I tako se samo črez njega možemo ujediniti sa našom braćom Rimskoga zakona, koja s radošću nama ruke pružaju: mi svi valja da se trudimo, dotle da dotjeramo, da nam jezik u knjigama bude tako jednak, da se svaka knjiga može od slova do slova preštampati od Latinskijeh slova Slavenskima a od Slavenskijeh Latinskima, pak ćemo onda (i samo onda) biti jedan narod i imati jednu književnost, kao n.p. Nijemci zakona Rimskoga i Lutoranskoga“.

Prvo štampano delo na od sabora 1861. godine prihvaćenom hrvatskom jeziku bio je Novi zavet u prevodu Vuka Karadžića, štampan u Beču na latinici

i u izdanju *Britanskog & inostranog biblijskog društva*. Do te 1864. godine u Hrvatskoj je korišćen Novi zavet u prevodu Stipana Konzula i Antuna Dalmatinca, a objavljen je još 1563. na glagoljici u štampariji u *Urach*-u kraj *Tübingen*-a. Kako je Vukov prevod bio veoma dobro prihvaćen u narodu već 1868. u Pešti se za Hrvatsku štampa drugo izdanje sa Psalmima, a 1868. godine štampa se i treće izdanje na latinici ali i ćirilici čiji se primerci distribuiraju i po Srbiji. Popularnost Vukovog prevoda Novog Zaveta u Hrvatskoj je bio izuzetan tako da je do 1895. godine štampano ukupno 50 hiljada primeraka. Prvu neznatnu reviziju „Vukove Biblije“ čini Milan Rešetar, Hrvat i rimokatolik, kome je u tom poslu pomagao veliki hrvatski filološki autoritet Vatroslav Jagić. Novo, revidirano, izdanje štampano je 1895. godine u Budimpešti, sa naznakom *pregledano izdanje*. Od tada pa do danas sva latinična izdanja Novog Zaveta u Hrvatskoj predstavljaju samo preštampano Rešetarovo popravljeno i pregledano izdanje “Vukove Biblije”.

Kao svoje prvo unificirano pismo Srbi su još od 863. koristili glagoljicu pa je tako najstariji srpski srednjovekovni spomenik i pisan glagoljicom, i to je Marijinsko jevanđelje, nastalo skoro dva veka pre Miroslavljevog jevanđelja, početkom XI veka. Glagoljicu je sastavio Konstantin Filosof (Κωνσταντίνος), poznatiji kao sveti Ćirilo (Кирилъ), prema starosrpskom pismu – srbici i grčkom tajnopisu, a iz toga je nastala i ćirilica koja je ništa drugo do derivat glagoljice i grčkog unicijalnog (ustavnog) pisma. Glagoljica je ubrzo postala veoma važna za dalji razvoj srpske kulture i duhovnog života, a njenoj lepoti se poklonio i papa Hadrijan II (Hadrianus II) koji je u katedrali Svetog Petra održao službu na crkvenoslovenskom jeziku. Papa Jovan VIII (Ioannes VIII) je čak juna 880. potvrdio slovensko bogosluženje bulom *Industriae tuae* (Marljivost tvoja), a isto je učinio i 882. carigradski patrijarh Fotije. Problemi sa Srbima i njihovom glagoljicom u odnosu na Vatikan nastaju kada je Metodije, brat Ćirilov i prvi slovenski arhiepiskop, 884. preveo Bibliju na staroslovenski jezik. Tako su Srbi ali i svi ostali slovenski narodi: Poljaci, Moravci - Česi i Slovaci, Bugari i dr. stekli posebnu privilegiju koju nijedan narod Zapadne Evrope tada nije uživao, slušali su Sveto pismo i službu Božiju na jeziku koji su mogli da razumeju. Sve to se, ma kako lepo može zvučati, nije nikako dopalo papi ni Germanima koji počinju da shvataju opasnost od njima stranog jezika i još stranijeg pisma. Vrhunac rimokatoličke fobije od glagoljice i slovenskog jezika nastaje kada Ćirilo kroz svojih osam pisanih apologetskih rasprava započinje odbranu izvornog Hristovog učenja od neprimerenog uticaja jevrejskog sveštenstva. Ćirilu se, naravno, odmah pridružuje i Metodije što dovodi do toga da ga Germani hapse i bacaju u tamnicu gde ga drže duže od godinu dana. Otklanjanje jevrejskog uticaja na hrišćanstvo se tako, za sve Slovene, još u IX veku pokazalo kao napad na samog papu i celokupno rimokatoličko sveštenstvo.

Pitanje religije, odnosno dominacije pape nad hrišćanima se tako na prečac postavilo kao pitanje upotrebe rimskog alfabeta i latinskog jezika. U Rimu

više nije bilo dileme da se kontrola nad slovenskim narodima može i mora ostvarivati kroz nametanje latinične abecede jer su latinica i latinski *de facto* bili i ostali jedino pismo i jezik rimokatoličanstva. Vraćanje Srba, kao najvećeg slovenskog naroda, pod kontrolu Rima podrazumevalo je, pre svega, njihovo odvajanje od glagoljičnog, odnosno ćiriličnog pisma i latiničenje što je, gotovo ceo milenijum kasnije, upravo i bio osnovni cilj Beča. Kopitar preko Vuka priprema teren za latiničenje kroz napuštanje postojeće srpske ortografije i izbacivanje iz upotrebe sledećih slova srpske azbuke: **Ѥ ѥ** (je) **Ѣ ѣ** (jat) **І ї** (i) **Ы ы** (jeri, tvrdo i) **Ѵ ѵ** (i), ***Оу оу*** (u), **Ѡ ѡ** (o), **Ѧ ѧ** (en), **Я я** (ja), **Ю ю** (ju), **Ѿ ѿ** (ot), **Ѭ ѭ** (jus), **Ѳ ѳ** (t), **Ѕ ѕ** (dz), **Щ щ** (šč), **Ѯ ѯ** (ks), **Ѱ ѱ** (ps), **Ъ ъ** (tvrdi poluglas) i, na kraju, **Ь ь** (meki poluglas). Izbacujući ova slova Kopitar uvodi novo slovo u srpsku azbuku - „**j**“. O značaju jednog jedinog slova „**j**“ Jernej Kopitar je još 1814, povodom štampanja Vukove *Pismenice*, rekao: „Jedno **j** je apsolutno nužno. Bez njega nećemo uspeti!“ Povodom štampanja *Српског рјечника* Kopitar piše: „Rečnikom treba definitivno utvrditi srbsku ortografiju ali tako da treba da izdrži ispit pred kritičarima. Moramo voditi računa i o Vuku...“. Krajnji cilj Kopitara, a o tome je i sam pisao, bio je da osigura da srpski jezik izgubi na svojoj izražajnosti i stilskoj izrađenosti u izrazu ali i da ostane bez čitavog korpusa reči za apstraktne pojmove. Sve to je bilo moguće samo ukoliko se Srbi kao narod odvoje od klasičnog srpskog jezika srednjeg veka i privole na upotrebu isključivo najprostijeg i najvulgarnijeg govora koji je bio u upotrebu među nepismenim i poluobrazovanim ljudima.

Pored činjenice da je krajnje neobično imati jedan jezik sa dva pisma, Srbima je 1885. nametnuto i da se odreknu ijekavice i ikavskog kao svog narečja (akcenta). Te godine, Stojan Novaković, član Srpske kraljevske akademije (osnovana 1.novembra 1886. na temeljima Društva srpske slovesnosti čiju je biblioteku i zbirke preuzela), uspeva da progura ideju da se ekavica proglasi za jedino srpsko književno narečje. Nešto kasnije, govoreći o svekolikoj srpskoj kulturi, Novaković istče kako je neophodno “da se ta stara, vizantijska kultura pomiri i dovede u sklad sa zapadnoevropskom, te da narod ima čim boriti se dalje za svoj opstanak među narodima.” U skladu sa ovakvim zalaganjima i promišljanjima Srbima su nametnuti i latinski nazivi za mesece u godini:

Januar (Januarius) nosi ime po dvoglavom rimskom bogu Janusu koji je simbol svakog početka i kraja. Janus je bog koji je posedovao i mogućnost da vidi prošlost i budućnost, a u literaturi se ne retko koristi da se prikaže dvoličnost.

Februar (Februarius) nosi ime po rimskom prazniku čišćenja i pokajanja - Februa .

Mart (Martius) nazvan je po starorimskom bogu rata Marsu, odnosno staroitalskom bogu proleća.

April (Aprilis) nazvan je po rimskoj boginji Afroditi ili po latinskom glagolu

aperire što znači otvoriti , odnosno otpočeti sa lepim danima.
Maj (Maius) nosi ime po rimskoj boginji prirode - Maji.
Jun (Junius) nazvan je po vrhovnoj starorimskoj boginji braka i domaćinstva - Junoni.
Jul (Julius) nazvan je po Gaju Juliju Cezaru.
Avgust (Augustus) je nazvan po imperatoru Oktavijanu Avgustu.
Septembar (September) je nastao od latinske reči *septem* što znači sedam.
Oktobar (October) – od reči *octo* – osam.
Novembar (November) – od reči *novem* – devet.
Decembar (December) – od reči *decem* – deset.

Srbi su od vajkad prvi mesec u godini nazivali ***koložeg*** što je složenica od reči kolo - Sunce i žeg, žega. Zabeleženi narodni običaji u Srba su da se u vreme Božića podižu zapaljeni kolski točkovi obmotani slamom, nedvosmisleno ukazuju na kultnu radnju koja je bila posvećena rađanju novog Sunca. Srbi su, naime, kao i mnogi drugi narodi, od svih nebeskih tela najviše poštovali Sunce, i stoga su od 25. decembra vršili odgovarajuće obrede; drugi mesec su nazivali ***ljuti*** ili ***sečko*** odslikavajući tako vreme kada je zima po pravilu bila toliko „ljuta“ da je sekla; za treći mesec su koristili naziv ***suhi*** ili ***derikoža*** jer tada počinju da dolaze suvlji i topliji vetrovi sa juga ali i vreme kada zima zna da se povrati i da se „koža dere na šiljak“; ***ležitrava*** je bio naziv za četvrti mesec kada trava oživljava najavljujući buđenje prirode; ***cvetanj*** se koristio da označi peti mesec u kome vegetacija definitivno počinje da cveta; šesti mesec, u znak početka cvetanja trešanja je prozvan **trešnjar**; ***žetvar*** je naziv sedmog meseca koga karakteriše žetva i upotreba srpa; ***gumnik*** je naziv osmog meseca u godini kada se žito vrše na gumnu; iz poštovanja prema vinovoj lozi i rujnoj boji vina deveti mesec je postao poznat kao ***grozdober***; opadanje lišća je uslovilo naziv desetog meseca – ***listopad***, odnosno ***šumopad***; naziv jedanaestog meseca - ***studeni*** označavao je definitivni dolazak zime, a ***koledar*** je bio poslednji mesec u godini i označavao je nastupanje dana hladnih ko led.

Iako se pitanja akcenta i naziva meseci u godini nekome mogu učiniti marginalnim to ipak nije tako. Sve je važno i oni koji su, nakon svih „Vukovih reformi“, izvršili ove izmene su zapravo zadali poslednji udarac srpskom jeziku i širom otvorili put procesima kontaminacije srpske kulture, istorije i svega drugoga. Da su oni bili u pravu, a Srbi u jadu, pokazuje i činjenica da se u okviru Srpske akademije nauka i umetnosti - sto dvadeset i šest godina nakon njenog osnivanja – i dalje radi na tome da *Rečnik* ***srpskohrvatskog*** *narodnog i književnog jezika* ostane na osnovama tzv. Vukovih reformi gde ima tako malo leksike iz Srbije. Ovaj projekat započet je još 1893. godine u okviru Akademijinog Leksikografskog zavoda i do 2007. je objavljeno 18 tomova; njegovi najvažniji izvođači danas su Matija Bećković, Milka Ivić, Nikša Stipčević i Predrag Palavestra. Jedan od ljudi koji je već ostavio pečat na projekat standardizacije srpskog jezika je i penzionisani profesor

italijanskog jezika Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu Ivan Klajn (Ivan Klein) koji smatra da se srpski jezik „više ne može izjednačavati sa narodnim srpskim – seljačkim jezikom kako je to bilo pre Vuka“. Ovaj istaknuti beogradski intelektualac ukazuje na činjenicu da su Srbi od Vuka do sada znali samo za *Vujaklijin rečnik stranih reči* ali će im, po njemu, od sada trebati i jednotomni rečnik srpskohrvatskog književnog jezika ako misle da se pravilno služe savremenim srpskim jezikom. Njihov književni jezik će danas morati da znaju svi, a nekadašnji srpski književni je prognan i na kraju umoren.

O nekadašnjem serbskom književnom jeziku – onome pre Kopitara, Gaja, Vuka i sada Klajna, čuveni slovački istoričar Pavel Šafarik (Pavel Jozef Šafárik) u svojoj knjizi *Serbische Lesekörner oder historisch-kritische Beleuchtung der serbischen Mundart* (Srpska antologija ili istorijsko-kritički pogled na srpska narečja)štampanoj 1833. godine piše: „Jezik Serbski je tako originalan, čist, gramatički savršen i bogat da se jednostavno nije mogao oblikovati bez postojanja jednog jedinstvenog prvobitnog i samostalnog naroda”.

Francuski geograf i etnolog Ami Bue (Ami Boué) za serbski književni jezik u svom delu *La Turquie d'Europe* koje je 1832. godine štampao u Parizu kaže: „Serbski jezik je bogat, energičan i harmoničan, podjednako dobro pristaje muškom i ženskom rodu, dobar je za opevanje ljubavnih pesama i nežnosti, kao i velikih krvavih podviga. Zvučan je i otmen. Srbin govori polagano, ne praveći pauze i svojim jezikom na najlepši način izražava pristojnost. Konstrukcije rečenica u srpskom jeziku su jednostavne, imaju izuzetan smisao za preciznost, maštovitost i srpskim se govori pristojno. Ako su ikada jedan jezik i jedan narod bili stvoreni za vladavinu javnim raspravama, to su sigurno srpski jezik i srpski narod“. *Sic*!

Govoreći o procesu nametanja „Vukovih reformi“ srpskog jezika Ivo Andrić, književnik i nobelovac je rekao: „Bio je to pravi, dugogodišnji rat u kome je bilo pobeda i poraza, junaštva i izdaja, heroja i stradalnika, plašljivaca i prebega“. Ko je izgubio zna se! Miloš Crnjanski ocenjuje da je Vukovo „Opisanije Srbije“ antisrpski spis u kome se period pre Vuka predstavlja kao vreme puno bede, surovosti i mračnjaštva – nečega što odlikuje primitivne narode. Vuk, izvesno, za života nije upoznao ni *Šafárika* ni *Bouéa*.Meša Selimović nakon svestrane analize Vukovog rada kratko i jasno zaključuje da bi Vuk „bez Kopitara malo šta postigao“. S tim u vezi on ukazuju i da „upotreba prilično komplikovane stručne terminologije za koju Vuk nikada nije pokazivao naročito razumevanje svedoči da je iza njega u svemu stajao Kopitar.“

Svetislav Basara, književnik, Vuka naziva „neobrazovanim avanturistom“, a njegovu reformu karakteriše kao „ujdurma protiv srpskog naroda“. Basara

kaže:

„Krucijalni ali skriveni, uzrok naših aktuelnih nesreća i nesporazuma vidim u domenu lingvistike; preciznije – u Vukovoj reformi jezika i pisma... Ako pogledamo šta je Vuk doista učinio,za sada samo u ravni pisma, videćemo da se njegova genijalnost nipošto ne ogleda u konstrukciji, već u oduzimanju, odsecanju i izbacivanju. On jednostavno izbacuje slova azbuke koja mu se čine suvišnim, koja ne odgovaraju njegovom primitivnom osećanju za jezik... Mora se priznati da je Vukov projekat lišio ovaj jezik neizmernog gramatičkog i leksičkog bogatstva i da bi naša materijalna i duhovna istorija bila u svakom pogledu bogatija... Vuk ne samo da je upropastio jezik nego je buduće naraštaje lišio istorijskog kontinuiteta. Sve ono što se pisalo do Vuka, strogo uzev, deo je jedne nasilno završene istrorije sa kojom mi, usled jezičke provalije, gotovo da nemamo ništa. U poslednjoj analizi, naša stvarna istorija nema više od 150 godina. Iz tog vremena je prostor jednog drugog jezika, jezika koji nam je stran; kontinuitet istorijskog smisla jednog naroda ne prenosi se krvlju, nego jezikom.... Vukovo profanisanje jezika i pisma nije moglo proći bez profanisanja stvarnosti onih koji njime govore... Opredeljenje za simplifikacije, koje je kasnije postalo nacionalna osobina, kretanje po inerciji gde je jedini autoritet niz opšteprihvaćenih predrasuda, idolopoklonstvo... sve su to posledica apsolutne neodgovornosti, nekompetentnosti, imrovizacije koje je Vuk etablirao... Podsetimo se, zapamtimo tako da ne zaboravimo da su vukopoklonici, njihov krem, u srpsku književnost i kulturu ušli preko zgarišta srpskih crkava i leševa srpskog naroda“.

Priča o Vukovoj navodnoj genijalnosti u pojednostavljenju gramatike i smanjenju broja slova ima smisla u onoj meri u kojoj je neko spreman da prihvati tezu da su Srbi prirodno ograničen narod te da mu je stoga bilo neophodno prirediti i podjednako ograničenu azbuku i vokabular. Primera radi, Japanci još od III veka koriste slikovno pismo poznato kao *kandži* (漢字) nastalo od modifikovanih kineskih znakova. U XIII veku su od *kandžija* sastavili dve fonetske azbuke poznate pod zajedničkim imenom *kana*. Prva azbuka se zove *hiragana* (平仮名) i upotrebljava se isključivo za japanske reči, dok se druga zove *katakana* (片仮名) i namenjena je za strane reči. Ove dve azbuke imaju 96 slova. S druge strane, Kinezi u dnevnoj upotrebi koriste oko 500 slova standardnog mandarinskog jezika, a da bi neko za sebe mogao da kaže da je pismen mora da zna najmanje 3000 slova. O kulturi i pismenosti ovih naroda suvišno je govoriti. Nema im ravnih!

Poslednji srpski književnik koji je pisao na srpskom književnom jeziku bio je vladika Petar Petrović Njegoš; danas nema tog Srbina koji može, bez rečnika, pročitati Njegošev *Горскiй вiенацъ* ili razumeti Miroslavljevo jevanđelje (Pisano je za potrebe Miroslava, brata Nemanjinog, sina Zavidinog i kneza zahumskog od 1171.-1197.), najstariji srpski ćirilični rukopis. O Marijinskom

jevanđelu, najstarije očuvano delo srpske književnosti pisano glagoljiciom u X veku, da i ne govorimo. Ni jedan Srbin danas ne može razumeti natpise na srpskim manastirima i crkvama sazidanim pre XX veka. Evo, primera radi, jedne rečenice napisane na srpskom jeziku: ***Оч҃е нашъ, иже єси на нб҃сѣхъ, да свѧтитсѧ имѧ твое, да прїидетъ цр҃твїе твое, да будетъ волѧ твоѧ, якѡ на нб҃си, и на земли.***

Početkom XX veka Ljuba Sojanović je objavio knjigu *Stari serbski zapisi i natpisi* u kojoj je slovenoserbski preveo na vukov jezik. Koliko i kako je nova Vukova azbuka uticala i na sam srpski jezik najbolje se može videti po tome koliko je teško, gotovo nemoguće, razumeti reči svetog Save iz njegovog dela *Zakonopravilo* (poznato i po imenu *Krmčija*):

„Всакбоучитељ,рекужејепи скопили презвитерили инктоучитељск исанпријадраже, аштесихкнигне свја стдобрја, тонисам себе незнајет ктојест; приникнувжев глубин у богодахну венихсихкниг, јакожевзрцаља и сам се узрићка ко вјесћ, икакопробаје тјему би ти, и други је познаје ћинаучи".

Kada danas Srbi kažu hvala oni i ne znaju da koriste stare hebrejske reči Havem Jahve (Hvalim Boga - מיהולא תא ללה , odnosno - חבשל (hvalim) לאה (Jahve)), a da se na srpskom – onom pre Vuka, hvala govorilo *СпасиБо* što je zapravo skraćenica nastala od pune zahvalnice: spasi Bože ovog dobročinitelja.

O razlici između serbskog pre i posle Vuka može se lako prosuditi i iz sledećeg primera:

Slaveno-serbski*: О јеже оуслыщати Богоу гласъ молениа нашего и помиловати ны.*

Vukov, odnosno Kopitarev prostonarodni: *Да би Бог глас нашега молению чуо и нас помиловао.*

Možda je ipak najlakše shvatiti kako Srbi danas ne govore serbskim već Vukovim srpskim iz sledećeg prikaza reči napisanih na serbskom i od Vuka reformisanom jeziku:

ап́҃лъ	апостол
Бг҃ъ	бог
ап́҃лъ	апостол
гд́҃инъ	господин
гл҃ъ	глагол

ïер҅҃лимъ	јерусалим
мр҃ïа	марија

Vuk Stefanović Karadžić je prema bečkom Protokolu umrlih preminuo 7. februara 1864. (17 November 1787 in Tršić an der Drina, einer herzegowinischen Familie; † 7. Februar 1864 in Wien), a kao mesto stalnog boravka i smrti naveden je Beč, *Marokanergase 3*. Sahranjen je u Beču na katoličkom groblju *St Marxer Friedhof* gde počivaju i posmrtni ostaci Jerneja Kopitara, Aleksandra Ipsilantija, Mocarta, Šopena... U Beču je ostala da mu živi supruga Ana koja nikada svojom nogom nije želela da kroči na tlo Srbije. Njegovi ostaci su 1897. preneti u Beograd i sahranjeni u porti Saborne crkve naporedo s Dositejevim. Međutim, njegov nadgrobni spomenik sa Lorenskim krstom se i danas nalazi na bečkom groblju-parku *St Marxer,* a sve troškove njegovog održavanja snosi uprava grada Beča. Kako je jedan katolik mogao da se sahrani u porti Saborne crkve... ?

Dok je Vuk u Beču uživao u svom druženju sa austrijskim masonima i *fräulein* ministar unutrašnjih poslova Austrije Johan Kempen (Johann Franz Kempen, Baron von Fichtenstamm) se interesovao za aktivnost beogradske masonerije. U jednom izveštaju od 27. februara 1855. koji je Kempen primio od austrijskog konzula u Beogradu Radosavljevića stoji: „Ovdašnja masonska loža se zove Ali Koč. Njen starešina je Turčin Mehmed Said Ismail i živi u Beogradu od svoje privatne imovine. On je ujedno i veliki majstor svih slobodnozidarskih loža u evropskoj Turskoj. Loža u Beogradu broji oko 140 članova, među kojima se nalazi i Toma Vučić Perišić koji je masonom postao prilikom svog boravka u Carigradu 1840-41... U loži su i František Zah, poljski grof Tiskijevic, političar Avram Petronijević te poljski emigrant Adam Čartoriski... Da li i u kakvom je odnosu ova loža sa inostranim, posebno sa austrijskim ložama nisam mogao da saznam. Konfident koji mi je saopštio ove pojedinsoti tvrdi da je Mehmed Said Ismail počasni majstor lajpciške lože i da dobro živi sa poznatim slobodnim zidarom u Pešti, profesorom Levisom“.

Tokom 1876. u Beograd je stiglo više hiljada Italijana, Macinijevih i Garibaldijevih dobrovoljaca spremnih da se bore za oslobođenje Srbije i Srba od Turskog jarma. Oktobra iste godine Luiđi Joanini (Luigi Jeanine), italijanski konzul u Beogradu i Ićilio Dela Bona (Ichilo della Bona), komandir Garibaldijevih dobrovoljaca osnivaju u hotelu *Srpska Kruna* u Beogradu ložu *Luce dei Balkani* (Svetlost Balkana). Loža je bila pod zaštitom Velikog Orijenta Italije, njen prvi starešina bio je lekar dr Marko Polak, a sekretar Mića Ljubibratić, hercegovački vojvoda. Loža je okupljala veoma ugledne i uticajne ljude toga vremena kao što su: Bader Viljem, inženjer; Božidar Bodi, bankar; Majzner Josif, pomoćnik direktora Narodne biblioteke; Đorđe Milovanović, slikar; Petar Ubavkić, vajar; Haim Ozerović, trgovac i dr.

Pod pokroviteljstvom Velikog Orijenta Italije 5. oktobra 1881. počela je sa radom i loža *Srpska zadruga*. Njen prvi starešina bio je Emilijan Joksimović, profesor Velike škole, a članovi samo najugledniji građani Beograda: dr Lazar Paču, ministar finansija za vreme vlade Nikole Pašića; Maksa Antonijević, zlatar; Emilijan Josimović, profesor Velike škole; Miloš Cvetić, glumac i dr.

Loža *Sloga, rad i postojanstvo* je osnovana 10. septembra 1883, takođe pod zaštitom Velikog Orijenta Italije. Starešina lože bio je Mihajlo Valtrović (od 1912. doživotni počasni starešina), a među uglednim bratstvom bilu su: Nikola Antula, Haim Davičo, Kornel Draškoci, Josif Majzner, dr Ferdo Šamsa, i dr.

Velika loža Ugarske je januara 1891. donela odluku o primanju pod zaštitu lože *Pobratim* koja je sa svečanim ritualnim radom 14. februara otpočela svoj život. Njen prvi starešina je bio Đorđe Vajfert (George Weifert), direktor Narodne banke i industrijalac. Poznati članovi ove lože su bili: Svetomir Nikolajević, član Srpske kraljevske akademije, profesor Velike škole i gradonačelnik Beograda;*D'Andrea Domeniko*, slikar; Miloš Gođevac, trgovac; Đorđe Lazarević, pivar; Stevan Mokranjac, muzičar; Ilija Mojsilović, advokat; Atila Okoličanji, apotekar; Stevan Sremac, profesor i književnik; Josif Svoboda, muzičar; Vasa Jovanović, sekretar Ministarstva privrede; Nikola Lukaček, industrijalac; Benika Flajšer, trgovac; Živojin Mišić, oficir; Šarl Duse (Charles Doucet) instruktor mačevanja; Moša Pijade, profesionalni revolucionar, slikar i novinar i dr.

Kriza nastala aneksijom Bosne i Hercegovine od strane Austro-Ugarske dovela je do osnivanja jedne nove lože koju će podržavati Veliki Orijent Francuske. Svečani rad otvaranja nove lože *Ujedinjenje* održan je 22. februara 1909. Starešina lože postao je Vasa U. Jovanović (industrijalac i bliski prijatelj Nikole Pašića), a izvesno njen najugledniji član bio je Leon Deko, francuski poslanik u Beogradu. Loža je imala veliki broj članova frankofilski orijentisanih, a među njima su se posebno isticali: Lazar Atanacković, Milan Antonijević, Mihailo Avramović, Dimitrije Mijalković, Milan Milovanović, Pavle Majzner, Žan Rikaj, Žozef Vikar, Pavle Vasiljević, Vojislav Tankosić, Ljubomir Jovanović i dr.

Jedan od najvećih srpskih masona i srpske masonerije uopšte slikar Đorđe Milovanović inicirao je 1910. zajedno sa industrijalcem Damjanom Brankovićem osnivanje lože *Šumadija* pod pokroviteljstvom Velike lože Hamburga. Loža je osvećena 7. jula, a prvi starešina postao je Jovan Aleksijević. Najpoznatiji članovi su bili: Spasoje Barjaktarović, Mihajlo Cukić, Marko Milutinović, Dušan Radivojević, Jovan Nikolić, Milan Ristić, Todor Vasojević, Jovan Aleksijević, Petar Šreplović, Stevan Škorić i dr.

Srpska kraljevina je bila autoritarna država vođena na način u kome nije bilo dileme ko je najstari u kući i čija je poslednja. Srbi su bili patrijahalno

vaspitan narod sa iskrenom verom u Boga; bilo je to vreme u kome se reč domaćina i kralja nisu povlačile; stisak ruku je bio jači od svakog pečata. No, vremena su se menjala i pojavili su se političari koji su počeli zagovarati priču o nekakvoj pravoj, istinskoj demokratiji o boljim i lepšim vremenim samo ako.... Jedan od tih političara bio je i Nikola Pašić koji je po nacionalnosti Aromun iz porodice *Paşcu* koja se krajem XVIII veka iz Bugarske - *Община Тетевен* doselila na prostore Timočke Krajine. Naime, Nikola Pašić je rođen 31. decembra 1845. godine u selu Veliki izvor u Kneževini Srbiji ali mu je kao nacionalnost upisana bugarska (Зайчарският Българин) s obzirom da mu je majka bila Bugarka iz *Вѝдина*, a otac *Anton* Bugarin iz *Гàброва*. Nakon smrti oca majka *Iona* se preudala za jednog srpskog pekara iz Zaječara pa je tako šestogodišnji *Nicola Paşcu* bio usvojen, постао *посърбен българин* i dobio prezime po kome je danas poznat. Beskompromisni protivnik Pašićevih levičarskih ideja i sintagme njegovg političkog programa „Hoćemo demokratiju“ bio je srpski kralj Milan Obrenović.

Milanovo protivljenje svim „levacima“ kako je on nazivao levičare rezultiralo je time da je 11. oktobra 1882. godine Jelena-Ilka Marković (supruga Svetozara Markovića i intimna prijateljica Nikole Pašića) pucala u Sabornoj Crkvi na njega i srećom promašila. Dve nedelje pre ovog događaja 28. septembra 1883. Pašić je iskoristio narodno nezadovoljstvo zbog oduzimanja oružja i pokrenuo svoje pristalice u Timoku (Timočka buna) sa ciljem svrgavanja sa vlasti kralja Milana. Obaranje sa vlasti dinastije Obrenovića trebalo je da rezultira dovođenjem na srpski presto crnogorskog kneza Nikole ili Petra Karađorđevića i, možda najvažnije, odvajanjem Srbije od Austro-Ugarske i približavanje Rusiji. Naravno, Pašićev pokušaj svrgavanja srbijanske dinastije odvijao se uz znanje i pomoć Sofije gde su mu podršku pružali ministar policije Stefan Stambolov (Стефан Николов Стамболов), predsednik bugarske liberalne stranke Nikola Suknarov (Никола Христов Сукнаров) i Jordan Ivanov (Йордан Иванов), šef sofijske policije i njegov zet (oženio se Pavom Pašić). Kneževina Bugarska je pružila određenu logističku i finansijsku pomoć za 4.000 pobunjenika među kojima je bilo i 1.000 Crnogoraca na čelu sa vojvodom Peka Pavlovića. Crnogorci su bili posebno kivni na kralja Milana nakon što im je srpska vlada na čelu sa Milanom Piroćancem oktobra 1882. zabranila doseljavanje u Srbiju i čak iselila u Crnu Goru 150 poslednje doseljenih familija.

Coup d'état (državni udar), odnosno *Зайчарската буна* kako su to Bugari nazivali nije uspela, a na suđenju pred Prekim sudom u Zaječaru kojim je predsedavao Dragomir Rajović je utvrđeno da su glavni inicijatori državnog udara, osim Pašića, bili još Marinko Ivković, Ljubomir Didić i Aleksa Stanojević. Ivković i Didić su uhapšeni prilikom pokušaja begstva u Bugarsku i osuđeni, a Aleksa Stanojević i Nikola Pašić su uspeli da se domognu Sofije, odnosna Vidina. Interesantno da je 1945. godine, u svojoj 92. godini, Stanojević kao uvaženi bugarski političar postao član Narodnog fronta

(Отечественият фронте българска). Suđenje je okončano 18. novembra, a do tada je na smrt osuđeno 94 učesnika i 567 na robiju. Inače, odmah po okončanju Timočke bune oko 1200 Crnogoraca iz 363 porodice je primilo bugarske pasoše i državljanstvo.

U Bugarskoj Pašić će uz pomoć crnogorskih prvaka vojvode Peka Pavlovića i Savića Vulovića razviti snažnu antiobrenovićevsku kampanju. Oni će 18. oktobra 1885. izdati proglas srpskom narodu da „zbaci jaram koji mu preti da ga odvoji od Srpstva i Slovenstva“. Proglas se završava rečima: „mi prelazimo granicu k vama braćo, u pomoć...“. Crnogorci iz Bugarske su od 1883. redovno ubacivali čete u Srbiju pljačkali i izazivali nerede. Ovi poduhvati će se pokazati toliko profitabilnim da će većina Crnogoraca početi da živi isključivo od pljačke. Do prestanka ovakvih upada doći će tek nakon Bugarsko-Srpskog rata i intervencije Austro-Ugarske. Bugarska će, tek nakon niza intervencija i urgencija iz Beča, 1886. internirati Pašića i Pavlovića dalje od srpske granice u Ruščuk (Русе), odnosno Trnovo (Търново).

Bugarsko umirivanje Pašića i Pavlovića nije se ozbiljnije odrazilo na crnogorske aspiracije prema srpskom prestolu. Od kada je knjaz Nikola u Cetinjskom manastiru 30. jula 1883. godine u 10 časova udao svoju najstariju kćerku Zorku za Petra Karađorđevića, peto dete Aleksandra Karađorđevića i Perside Nenadović, aspiracije Petrovića i Karađorđevića poprimiće obrise urote protiv Obrenovića. Ovo venčanje je obavljeno uz činodejstvovanje mitropolita Visarijona Ljubiše, a ono što je bilo važno je da je kum bio ruski car koga je zastupao grof Orlov-Denisov (Василий Васильевич Орлов-Денисов). Za rusku spoljnu politiku je bilo od presudnog značaja da održi svoje pozicije na Balkanu, a to s Obrenovićima, koji su se tradicionalno oslanjali na Austro-Ugarsku, nije bilo moguće. Rusi se nisu direktno mešali u pitanje srpskog prestola ali nisu ni činili ništa da obeshrabre knjaza Nikolu i Aleksandra Karađorđevića, koji je tada živeo u Temišvaru, da Petra načine srpskim kraljem. Za razliku od Rusa crnogorsku opsesiju su vrlo konkretno podržali Britanci koji su, po svaku cenu, želeli da odvoje Srbiju od Austro-Ugarske.

Pašić se u Srbiju vraća tek nakon što je 22. februara 1898. kralj Milan bio primoran da abdicira u korist svog sina Aleksandra. Čim se vratio Pašić je odmah, i pored toga što je Milan abdicirao, počeo opet da piše članke protiv njega i to, pre i iznad svega, zbog njegovog oslanjanja na Austro-Ugarsku, a ne na Rusiju. Zbog neodmerenih i uvredljivih reči u svojim člancima Pašić je (21. maja 1898.) bio osuđen na devet meseci zatvora u Požarevcu. Novi kralj Srbije Aleksandar je bio miropomazan u manastiru *Жича* i već tada je Pašić počeo i protiv njega da kuje zaveru. Međutim, pre obračuna sa Aleksandrom Pašić se još jednom okrenuo protiv Milana i to 24. juna 1899. kada je organizovan atentat na njega. Ovaj pokušaj ubistva u narodu je poznat kao Ivanjdanski atentat, a njegov neposredni izvršilac je bio radikal Đuro

Knežević. Milan je preživeo i policija je uhapsila desetak radikala među kojima i Pašića. Svi konspiratori su kažnjeni na višedecenijske kazne osim Đura Kneževića koji je osuđen na smrt i Pašića koji se na sudu kleo u svoju odanost dinastiji Obrenovića i za sve optuživao svoje partijske drugove; Sud ga je osudio na pet godina robije ali je odmah pomilovan nakon što se za njegovo oslobađanje, kod Milana i Aleksandra, zauzeo lično ruski car *Никола́й II*.

Već u avgustu iste godine Pašić tajno odlazi u Sofiju gde se susreće sa Stefanom Stambolovim i od njega traži pomoć vezano za „pitanje dinastije Obrenovića“. Međutim, iako je kralj Milan imao neraščišćene odnose sa Bugarima oko njegovog imanja Bregovo koje je pripalo Bugarima, iako je sa Bugarima čak i zaratio novembra 1885. Stambolov je sada glatko odbio Pašića uz opasku da će se u buduće i Bugarska više oslanjati na Austro-Ugarsku, a manje na Rusiju. Pašić se vraća u Srbiju razočaran ali ne i poražen. Nastavio je sa spletkarenjem i svojim subverzivnim planovima.

Osamnaest meseci nakon neuspelog Ivanjdanskog atentata Milan je preminuo u Beču, a 29. maja 1903, Aleksandar Obrenović je, zajedno sa kraljicom Dragom Mašin, ubijen u svojoj kući. Srbsku krunu, zvanje i imanje preuzeće tada knez Petar Karađorđević koji je pre toga u Parizu bio iniciran u masoneriju pod imenom Petar Mrkonjić. Zajedno sa Karađorđevićem na srpsku političku scenu stupa i Nikola Pašić, čuveni levičar, osnivač buržoaske Radikalne stranke, bliski prijatelj Svetozara Markovića i ruskog aristokrate i anarhiste Mihaila Bakunjina (Михаи́л Алекса́ндрович Баку́нин) koji ga je 1868. u Cirihu inicirao u masoneriju.

Od Bakunjina kao jednog od glavnih izvora svoje političke inspiracije Pašić je čuo i to da u svetu paralelno egzistiraju dve osnovne grupe intelektualaca: Prvu grupu čine tzv. *crvene birokrate*, koji će iskoristiti narodnu borbu da uspostave najsuroviju diktaturu u istoriji. Suprotno njima, drugu grupu predstavljaju oni koji će se, sumnjajući u mogućnost uzimanja vlasti na taj način, staviti u službu privatnog kapitala kroz državnu kapitalističku demokratiju gde će, kako Bakunjin eksplicitno kaže – “**tući narod narodnim štapom**”. Koliko je Bakunjin bio u pravu Pašić će spoznati kada pripadnici prve grupe intelektualaca zavedu komunističku diktaturu u Rusiji 1917, a druga grupa nametne direktnu vladavinu korporativnog kapitalizma – fašizam, u Italiji 1922. Predstavnik prvih je bio Vladimir Ilič, a drugih Benito Musolini (Benito Amilcare Andrea Mussolini), istaknuti italijanski socijalista, novinar i publicista. Kada je 1912. Musolini bio izabran za predsednika Socijalističke stranke (Partito Socialista Italiano) najduži telegram čestitki i dobrih želja stigao je od Vladimira Iliča. Inače, s kim je sve Musolini sklapao prijateljstva i s kim je bio u bratskim odnosima ostaće još dugo nepoznato široj javnosti s obzirom da su njegovi privatni dnevnici i neka pisma iz lične korespondencije zabranjeni za objavljivanje sve do 2025. godine. Poznato je, bar što se Pašića

tiče, da je on 1924. bio u Rimu kojom prilikom mu je Musolini poklonio svoju fotografiju i srebrnu tabakeru. Na poleđini Musolinijeve fotografije nalazi se posveta Pašićevoj ženi, a na tabakeri datum kada je Pašić posetio Rim.

Pašićeva želja, i želja onih koji su ga podržavali, da Srbijom nevlada srbijanska dinastija konačno se ispunila. Dugo i naporno je Pašić na tome radio. Dugo i naporno su ga neki u tome podržavali. Kako bi ovekovečio prestanak dinastije Obrenovića i uzdizanje Karađorđevića Pašić je na krunisanje Petra za novog kralja Srbije 8. septembra 1904. pozvao britanskog snimatelja Frenka Storma (Frank Storm Motershow). Za Petra je iz Francuske doneta i nova kraljevska kruna, a u Beograd je iz Pariza donosi Milenko Vesnić – optužen za pokušaj ubistva kralja Milana Obrenovića. Par dana pre ove ceremonije uzdizanja novog poglavara (10. decembra 1904.) Petar Karađorđević je postavio Pašića za predsednika srpske vlade. Bio je to početak drastične i pogubne promene spoljnopolitičke orijentacije Srbije koja će se, na kraju, pokazati pogubnom ne samo po srbsku državu negi i sam narod.

Malo je poznato ali je pažnje vredna činjenica da su poslednji srpski kraljevi koji su nosili krunu bili Nemanjići, a dve njihove krune se danas čuvaju u Carskoj riznici (Schatzkammer) u Beču. Kad je prvi novovekovni kralj Milan Obrenović hteo da se ovenča ovim znamenjem, iz Beča mu je savetovano da to, iz poštovanja prema Nemanjićima, ne čini što je on ispoštovao. Tom prilikom kralj Milan je saznao i da je jedna kruna Nemanjići početkom XIII veka korišćena i za krunisanje članova nemačke kraljevske kuće Hoenštaufen (Hohenstaufen). Petar Karađorđević za Nemanjiće, srbsku istoriju i tradiciju nije mario pa se ovenčao krunom koja je po nacrtu arhitekte Mihaila Valtrovića izrađena u juvelirskoj radnji *Falize Frères* u Parizu. Kruna je inače načinjena od bronze (pretopljena drška Karađorđevog topa), emajla, pozlate, veštačkih dragulja, somota i svile, a plaćena je devetnaest hiljada dinara. U radionici *Falize Frères* izrađen je i skiptar i to od bronze, emajla i pozlaćen je. Orb ili šar, kao sastavni element kraljevskih regalija, izrađen je od bronze i emajla u istoj radionici. Plašt je izrađen od hermelina, somota, svile i zlatoveza u bečkoj firmi *Ernst Krieck und Schweiger*. U arhivama ministarstva inostranih poslova i danas se čuva pismo našeg poslanika (ambasadora) Vesnića u Parizu Pašiću, kojim ovog moli da mu dozvoli da u Beograd sa krunom i ostalim vladarskim znacima doputuje prvom klasom.

Krunisanje je bilo zabava za ceo Beograd, a gotovo sve novine su zabeležile kako je, dan uoči krunisanja, bio izdat nalog da se sve insignije prebace u Sabornu crkvu. Tako je zapisano da su u jednoj kočiji sedeli predsednik vlade koji je držao krunu, i predsednik Narodne skupštine sa šarom, a za njima, u drugoj kočiji, minisitar vojni koji držao skiptar, a predsednik Državnog saveta plašt. Krunisanje je počelo 21. septembra oko podneva Petrovim čitanjem *Vjeruju*, posle čega je bio ogrnut kraljevskim plaštom. Potom je Petar sam sebi

stavio krunu na glavu, uzeo skiptar u desnu a žezlo u levu ruku i seo na presto. Samom krunisanju nije prisustvovao ni jedan evropski vladar niti je i jedna jedina država bila predstavljena nekom višom delegacijom.

Nakon krunisanja odlučeno je da se kralj Petar Prvi miropomaže u Žiči. Međutim, pri obavljanju samog ceremonijala miropomazanja 9. oktobra 1904. nije korišćen postupak miropomazanja koji je na 500-tu godišnjicu Boja na Kosovu - 1889. nad kraljem Milanom Obrenovićem obavio mitropolit Mihailo. Tada je, u sklopu izvođenja svekolike tajne miropomazanja, kralj Milan prisustvovao bdeniju u *Lazarevoj crkvi* u Kruševcu, položio temelj za spomenik kosovskim junacima i na putu za Žiču, svratio u Ljubostinju, gde je priređen naročiti pomen na grobu kneginje Milice. Kod miropomazanja Petra Karađorđevića mitropolit Inokentije (Jakov Pavlović) u prisustvu arhijereja i sveštenstva pristupio je svetoj tajni na način za koje su mnogi pomislili da nije od srca i dobre volje. Više puta je mitropolit, gledajući Petra u oči, ponovio ono čuveno pravoslavno: *Печат дара Духа Светог. Амин*. Nakon ovakvog miropomazanja i činjenice da Crkva nije bila za krunisanje Karađorđevića u Žiči Aleksandar I i Petar II su odbili da budu krunisani i miropomazani u duhu pravoslavlja.

Svoj sud o krunisanju i moropomazanju dao je bečki student prava, istoričar, sveštenik, arhimandrit fruškogorskog manastira Grgeteg Ilarion Ruvarac: *Nema nam spasa, ali propasti nećemo*. Kasnije će Nikola Pašič citirati Ruvarca ali će u novinama to biti preneto kao njegova izjava.

Obrenovići su bili veliki tvoritelji i graditelji. Za njihove vladavine Srbija je postigla velike uspehe - postala je država, vazalna (1830), nezavisna (1878), kraljevina (1882), uz značajna teritorijalna proširenja. Postala je pravno i ustavno uređena država. Svi ustavi novovekovne Srbije doneti su za vladavine Obrenovića (1835, 1838, 1869, 1888, 1910. i 1903.). I u svetskoj istoriji retki su primeri da je za tako kratko vreme vladavine jedne dinastije doneto toliko ustava, a da su njeni vladari, svi odreda, bili apsolutisti. Iako apsolutisti Obrenovići su uveli parlamentarni oblik vladavine u Srbiji 1888. godine kada nastaju prve političke stranke: Radikalna, Napredna i Liberalna. Istina, Obrenovići su, bez razlike, bili protivnici pukog strančarenja i stranačkih borbi pa su, ne retko, pribegavali i zabrani pojedinih stranaka. Obrenovići su, kao graditelji, podigli za sebe i za državne potrebe mnogo vrednih zdanja u čemu se posebno isticao knez Miloš. Vuk je pisao da je Obrenović „pogradio dvore po celoj Srbiji, i živi kao kakav pravi zemaljski bog“. Za vreme vladavine Miloša sagrađeno je ili obnovljeno oko 400 crkava, a nakon njegovog poziva bečkom inženjeru Francu Jankeu da reguliše beogradsko naselje otpočela je urbanizacija grada. Ono što je Miloš započeo nastavio je njegov sin Mihailo pa se tako i danas pamti da je upravo on 1864. naredio da se svim beogradskim ulicama daju imena, a kućama dodele brojevi. Mihailo donosi odluku i o rušenju simbola turske vlasti - Stambol kapije i početku

izgradnje Narodnog pozorišta. U znak sećanja na ove događaje 1882. podignut je, ispred Narodnog pozorišta, a na mestu nekadašnje Stanbol kapije, spomenik knezu Mihailu, delo firentinskog vajara Enrika Pacija. U vreme Milana i Aleksandra u Srbiji su podignute neke od najlepših zgrade krajem XIX veka u Evropi.

Obrenovići su bili milostivi tako da su svi, bez izuzetka, činili velike poklone u novcu crkvi, sirotinji i mnogim kulturnim ustanovama, kao što su Narodno pozorište i Narodni muzej. Knez Miloš je poklonio Univerzitetu u Atini (Εθνικόν και Καποδιστριακόν Πανεπιστήμιον Αθηνών) veću sumu novca i postao njegov dobrotvor, a kraljica Natalija (rusko-moldavska princeza Натáлья Кешко) podarila je Univerzitetu u Beogradu, posle ubistva sina kralja Aleksandra, kraljevski domen u Majdampeku, veličine 7.777 hektara. Osim poklona Univerzitetu, kraljica Natalija Obrenović ostavila je znatnu imovinu i manastirima i crkvama. Interesantno je da njen testament ni do danas nije otvoren, a da se njen dnevnik koji niko nikada nije pročitao čuva u Vatikanu. Knez Mihailo je veliki deo očevog bogatstva potrošio u dobrotvorne svrhe. Kralj Milan je najveći deo novca potrošio, ne na kocku i žene kako se misli, već na kupovinu umetničkih dela, a malo je poznato da je jedina botanička bašta u Beogradu *Jevremovac* njegov poklon *Velikoj školi* (Najviša obrazovna institucija u Srbiji toga vremena) sa obavezom da služi u prosvetne ciljeve. Posle masovnih ubistava pripadnika dinastije Obrenovića 1903. pokretna i nepokretna dobra Obrenovića su pokradena i rasturena, a njihova dela zaboravljena. Zaboravljeni su, smišljeno, i njihovi grobovi: Knez Miloš i knez Mihailo počivaju u Sabornoj crkvi u Beogradu; kneginja Ljubica i kralj Milan u manastiru Krušedol; kneginja Julija u Beču; knez Milan, kralj Aleksandar i kraljica Draga u crkvi Sv.Marka u Beogradu; Kraljica Natalija u Lardiju (Francuska)...

Za razliku od Karađorđevića Obrenovići su na presto dolazili mladi - kralj Aleksandar u 13. knez i kralj Milan u 14, knez Mihailo u 16, knez Milan u 20, a knez Miloš u 33. godini života. Za razliku od Karađorđevića Obrenoviće je odlikovala ideja državotvornosti i smisao za duboku i suptilnu političku pronicljivost. Za razliku od Karađorđevića Obrenovići su imali, davali i ljudima činili.

Imajući u vidu karakter promena koje su nastale u Srbiji početkom XX veka važno je, kada se govori o Obrenovićima i njihovoj spoljnoj politici napomenuti da oni nikada nisu bili antiruski orijentisani ali da su smatrali da Srbiji nema opstanka ukoliko se u svojoj spoljnoj politici ne bude oslanjala na Austro-Ugarsku. I, zaista, ako danas pogledamo istoriju Srba u protekla dva veka, promišljanje Obrenovića postaje veoma interesantno i aktuelno. Činjenica da su se Karađorđevići, kao i Josip Broz nakon njih, zalagali za navodno prorusku politiku i odvajanje Srbije od Nemačke ne znači ništa drugo nego da se od 1903. u Srbiji vodi anglofilska politika koja je oduvek

manipulisala srpskim nacionalnim osećanjima i prirodnom bliskošću sa Ruskim narodom.

Tačno sto godina nakon obaranja srbijanske dinastije Obrenovića, 29. maja 2003. godine, prestolonaslednik Aleksandar II Karađorđević (rođen 17. jula 1945. u apartmanu broj 212 hotela *Claridges* u Londonu) sa svojom drugom suprugom Katarinom (Katherine Clairy Batis) će u kripti crkve svetog Marka položiti venac. Obraćajući se novinarima prestolonaslednik je izjavio: „Period velikih istorijskih preloma i iskušenja za Srbiju je konačno završen i pred njom je stabilna budućnost“. Inače u *Hutchinson Educational Encyclopedia,* najpoznatijon enciklopediji o krunisanim glavama sveta, o Petru Drugom Karađorđeviću doslovce piše: „Kralj Jugoslavije od 1941. do 1945. godine, abdicirao januara 1945. godine i predao svoju kraljevsku vlast Namesništvu i vladi maršala Tita“. Prema ovome Aleksandar Karađorđević, koji se rodio nakon abdikacije svoga oca, je sin ekskralja i kao takav ne može biti prestolonaslednik. Inače, interesantno je da ni jedan Karađorđević koji je vladao Srbijom nije bio u njoj rođen!

Politika Austro-Ugarske prema Srbiji na čijem čelu se sada nalazio proruski orijentisani Karađorđević je počela da se menja. Tako je 22. septembra (5.oktobra) 1908. car Franc Josif I potpisao zvanični akt o aneksiji Bosne i Hercegovine. Nekoliko meseci pre ovog zvaničnog akta Beča Nikola Pašić je preko Damjana Denje Brankovića bio obavešten o aneksionim planovima *Osztrák–Magyar Monarchia* ali po tom pitanju vlada i dvor nisu preduzeti nikakve diplomatske korake.Pašić i pored činjenice da je Branković sve informacije dobio od direktora moćne nemačke firme *Norddeutsche Lloyd* dr Hajnriha Viglenda (Dr. Heinrich Wiegand) koja je imala bliske veze sa bečkim dvorom nije verovao da je tako nešto moguće pa, sledstveno tome, nije ništa ni preduzimao. Kako je stanovništvo BiH bilo većinski Srpsko aneksija je u Srbiji doživljena kao okupacija srpskog naroda. Protesti su bili masovni, oštri i krajnje emotivni. Međutim, vrhunac nezadovoljstva nastupio je kada je srpska vlada 31. marta 1909. izjavila da priznaje akt aneksije Bosne i Hercegovine i da će brojčano stanje vojske smanjiti na broj iz proleća 1908. Šta više, vlada se prema Austro-Ugarskoj obavezala da spreči dalje osnivanje dobrovoljačkih odreda i raspusti sve do tada već osnovane. Opštenarodno nezadovoljstvo ovako kapitulantskom politikom vlade je bilo primetno u svim segmentima društva. Međutim, najizraženije protivljene politici vlade je bilo u vojsci, a posebno među oficirima koji su priznanje aneksije doživeli kao izdaju kralja Petra I Karađorđevića. Zašto baš u vojsci?

Izdajom oficirske časte i zakletve date srpskom kralju, a sve na politički nagovor i uluda obećanja iz beloga sveta, grupa oficira je 29. maja 1903, u 1.45 minuta po ponoći, krenula iz pet beogradskih kafana (*Коларац* – nalazila se u malom parku pored Narodnog pozorišta i bila je vlasništvo trgovca Ilije Milosavljevića Kolarca; *Булевар* – nalazila se na mestu današnjeg Doma

omladine i u njoj je, nakon prevrata, 1903. osnovana Srpska socijaldemokratska stranka; *Руска круна* – nalazila se na uglu Nušićeve i Dečanske gde je danas zgrada Lutrije; *Златни анђео*– nalazila se na uglu Vasine i Zmaj Jovine i, na kraju, *Официрски дом* u ulici Kralja Milana 48 iz koje su krenuli Apis i još šestorica oficira) da svrgne dinastiju Obrenovića sa vlasti. U tri sata i pedeset minuta posle ponoći 29. maja ubili su kralja Aleksandra Obrenovića i kraljicu Dragu Obrenović. Smrtonosne hice na kraljevski par ispalili su kapetan Mihailo Ristić, poručnik Velimir Vemić i kapetan Ilija Radivojević Čiča. Kako je kraljica Draga nakon prvih hitaca bila samo ranjena prišao joj je poručnik Ljuba Kostić, komandir čete Kraljeve garde, i u nju ispraznio ceo šaržer. Prvi koji je čuo pucnje i pošao u pomoć kraljevskom paru bio je kraljev ađutant general Lazar Petrović ali su ga zaverenici spremno dočekali i literalno izrešetali.

Odmah nakon ubistva srpskog kralja inače kumčeta ruskog cara Aleksandra II Nikolajevića (Александр II Николаевич) i kraljice pucano je i na kraljičinu rođenu braću potporučnike Nikolu i Nikodija, predsednika vlade Dimitrija Cincar Markovića i ministra vojnog Milovana Pavlovića. U majskom *coup d'état* 1903. ubijeno je još oko dve stotine najbližih saradnika srpskog kralja ali i 123 najbliža člana kraljevske porodice Obrenović, a sa ciljem da više nikada niko iz ove srbijanske kraljevske dinastije ne može ostvariti pretenziju na srpski presto. Kralj i kraljica su ubijeni iz pištolja, a potom su njihova beživotna tela izbodena sabljama i, na kraju, iskasapljena. Ostatke tela srpskog kralja i kraljice zaverenici su stavili u limeni kovčeg (Đoka Trifković Limar je zavario kovčege) i požarnim kolima prevezli do stare crkve svetog Marka na Tašmajdanu i položili u grob kraljeve bake Anke Jevrema Obrenović. Istog dana, odmah po izlasku Sunca Beograd je okićen zastavama, a ubice srpske kraljevske porodice su paradirale Beogradom sa intimnim delovima njihovih tela nataknutim na sablje. *Quelle honte, quellehumiliation* – kakva sramota, kakvo poniženje!

Očajna zbog ubistva sina i duboko nesretna zbog ponašanja Srpske pravoslavne crkve kraljica Natalija, čiji je progon iz Srbije još 7. maja 1891. izdejstvovao Nikola Pašić, u Parizu prelazi u katoličku veru. Svoj život nastavila je kao monahinja samostana Sen Deni (Saint Denisse u Rue d’Asas), kod Luksemburške bašte u Parizu. Sam papa joj, kao znak ličnog odobravanja, šalje Zlatnu ružu. Na svojoj natkasni kraljica natalija je uvek držala Šekspirov roman *Magbet* u kome je pisalo kako je ubistvo kralja kao neki vrtlog koji sve odvlači za sobom. Slutila je da su ubistvo kralja Aleksandra i kraljice Drage vrtlog u kome će, pre ili kasnije, nestati Srbija. Tek sto godina nakon ovog gnusnog zločina (29. maja 2003) oglasila se Srpska pravoslavna crkva tako što je u manastiru Vujan, kod Gornjeg Milanovca, na prvom zvaničnom parastosu Aleksandru i Dragi Obrenović izgovorene reči: “Molitveno se zahvaljujemo tragično stradalom kraljevskom paru i svim Obrenovićima, za sveukupne zasluge za Srbiju”.

O tome ko su i kakvi su bili oni koji su ubili srpskog kralja i kraljicu može se ponešto zaključiti i iz podataka da je u noći krvavog pira opljačkan dvorski sef iz koga su ukradeni Hilandarska tapija i Miroslavljevo jevanđelje. Tapija je kasnije vraćena i preneta u Narodnu biblioteku ali ne i Miroslavljevo jevanđelje koje je otkriveno kod kralja Petra Karađorđevića tek po otpočinjanja Prvog svetskog rata. Međutim, iste te godine nestala je Tapija i nikada više nije pronađena. Krađa i potonji događaji oko Tapije bili su vezani isključivo za pokušaj prikrivanja činjenice da je krajem XVII veka Hilandar kao granični manastir postao turska vojna karaula i da ga je od Turaka 1821. otkupio Miloš Obrenović. Nemogućnost Miloša da u većoj meri materijalno pomogne Manastir primorala je monahe da se počnu zaduživati kod Bugara što su oni iskoristili za preuzimanje Hilandara pod svoje. Ljuba Nenadović je 1859. u Hilandaru zatekao sedamdesetak kaluđera Bugara i nekoliko Makedonaca, a krajem XIX veka, po svedočenju Dimitrija Avramovića, poznatog književnika i slikara, u manastiru "živi pedesetak monaha, od čega jedva po koji Srbin".

Hilandar u srpske ruke vraćaju kralj Aleksandar Obrenović i kraljica Draga. Pre nego što je aprila 1896. godine kao jedini kralj prisustvovao prvim olimpijskim igrama modernog doba u Atini Obrenović je na Veliki Petak posetio Svetu Goru i Hilandar. Kralj je svečano dočekan i ispraćen lepo od bratstva manastira sv. Save i sv. Simeona, kao i od izaslanika svih manastira svetogorskih. Još pre dolaska u Hilandar Obrenović je po Ivanu Pavloviću, tadašnjem srpskom konzulu u Solunu, poslao, kao poklon, šest hiljada dinara u zlatu, koji je konzul uručio pretdstavnicima Hilandara (arhimandritu Vasiliju i Damaskinu). No, po dolasku u Hilendar u noći između Velikog četvrtka i Velikog petka kralj Aleksandar Obrenović odlučuje da isplati sve manastirske dugove što pre odlaska saopštava i manastirskom bratstvu. Dan po Velikom petku serbski kralj je zasadio maslinu i darivao bratstvo sa još 500 dukata, a arhimandrit Vasilije u Savinom polju podiže česmu u znak sećanja na njegov boravak. Međutim, u znak zahvalnosti dinastiji Obrenović hilandarsko bratstvo kralja Aleksandra dariva Mirosalavljevim jevanđeljem koje postaje svojevrsna veza između Obrenovića i velikog župana raške Stefana Nemanje koji je 29. septembra 1198. godine napisao i potpisao Hilandarsku povelju. Pisanju i potpisivanju Povelje prisustvovao je njegov najlmlađi sin Rastko koji će, nakon što se izborio za samostalnost raške arhiepiskopije od Vizantije 1219. godine, postaviti temelje Srpske pravoslavne crkve.

Po povratku u Beograd Aleksandar Obrenović je preduzeo sve kako bi obezbedio oko 100.000 dinara u zlatu na ime manastirskih dugova. Tokom marta 1900-te dugovi su isplaćeni nakon čega su Bugari počeli napuštati Hilandar i vraćati se u svoj manastir Zograf (Μονή Ζωγράφου).

Sveta gora i pravoslavni manastir Svetog Save Osvećenog, nedaleko od Jerusalima, su dve pravoslavne svetinje u koje žene i dan-danas ne mogu da

uđu. Pristup ženama na Svetu goru zabranio je vizantijski car Konstantin IX Monomah (Κωνσταντίνος Θ΄ Μονομάχος) 1046. godine. U svojoj hrisovulji (carskoj povelji) koja je i danas na snazi na Svetu goru je zabranjen pristup "...bilo kojoj ženi ili ženki životinjske vrste, dečacima i evnusima, bilo kome ko je golobrad...” To je učinjeno iz praktičnih razloga kako bi se monasima koji su svoj život posvetili Bogu obezbedio neophodan molitveni mir. No, u zimu 1347-1348. godine carska hristovulja je prvi put prekršena i to na molbu cara Dušana koji je od Hilandaraca zatražio da prime njegovu ženu Jelenu i tako je spasu od kuge koja je besnela na Balkanu. Car Dušan je Hilandaru potčinio crkvu Svetog Nikole u Dobrušti kod Prizrena, crkvu Svetih Arhanđela u Štipu, crkvu Svetog Nikole u Vranju sa naseljima i dobrima i podario mu džak dukata. Zahvaljujući darovima cara Dušana, Hilandar je postao najveće manastirsko vlastelinstvo u Srpskom carstvu. Jeleni koja je vodila poreklo od tri dinastije: Komnina, Asenevcija i Šišmanovca je dozvoljeno da postane drugi ktitor kelije Svetog Save u Kareji.

Drugi put carska hristovulja je prekršena kada je bratstvo Hilandara dozvolilo Mari Branković, ćerki srpskog Despota Đurđa Brankovića i ženi sultana Murata II (مراد ثاني), da kroči na Atos i obiđe manastire Svetog Pavla, Zograf i Hilandar. Kao Muratova supruga Mara se nije odrekla hrišćanstva već je, naprotiv, činila sve što je u njenoj moći da pomogne srpske svetinje a posebno Hilandar. Posle Muratove smrti, početkom februara 1451. godine novi sultan Mehmed II je svoju maćehu Maru oslobodio harema i sa poklonima i pratnjom vratio u Srbiju ustupajući joj sve zemlje u Toplici, Dubočici i Juževu. Na svom posedu u Ježevu, nadomak Svete gore, Mara je organizovala svoj dvor u koji su redovno bili pozivani najveći umetnici toga vremena ali i mnoga vlastela među kojima je bio i vizantijski car Konstantin XI Paleolog (sin Manojla II i srpske princeze Jelene Dragaš) koji ju je čak i zaprosio. Iako je vodila bogat život Mara je ipak gotovo polovinu svojih prihoda poklanjala manastirima Hilandaru i Svetom Pavlu čija je bila zaštitnica.

Treći put hristovulja cara Monomaha je trebala da pude suspendovana 1903. kada je Hilandarsko bratstvo razmatralo mogućnost da se zbog svega što je dinastija Obrenovića učinila za Hilandar i pravoslavlje odobri kraljici Dragi, unuci Nikole Milićevića Lunjevice, naslednog serbskog kneza, pobratima Miloša Obrenovića i najvećeg finansijera Drugog srpskog ustanka i dobrotvora Srpske Crkve, stupanje na Svetu Goru. No, čim je saznala za monaške dileme Kraljica im se zahvalila uveravajući ih da za nju i sama njihova pomisao o takvom činu više nego što je ona mogla i da zamisli i da, u njenom slučaju, carsku treba poštovati.

Mesto sahrane poslednjih Obrenovića nije bilo, kao ni način ubistva, slučajno: Baka Anka je bila ubijena u nedelju 29. maja 1868. u Košutnjaku kada je svojim telom pokušala da spreči Pavla i Kostu Radovanović da pucaju na njenog brata od strica kneza Mihaila Obrenovića. Inače u srpskoj javnosti je

vladalo opšte uverenje da su Pavle i Kosta delovali po zahtevu princa Aleksandra Karađorđevića koji im je obezbedio oružje i novac. Za Anku, Mihaila, Dragu i Aleksandra Obrenovića 29. maj će biti poslednji dan života. Svedok ovog užasnog majskog pira beščasnih oficira u Srbiji bila je i britanska novinarka Izabela Feirfild (Cicely Isabel Fairfield) koja će o njima, Srbiji i Jugoslaviji 1941. godine izdati knjigu *Crno jagnje i sivi soko* (Black Lamb and Grey Falcon) pod imenom Rebeka Vest (Rebecca West). O ovoj knjizi Miloš Crnjanski je izrazio svoj sud: „Gospođa Sisili Izabel koja piše knjige pod pseudonimom Rebeka Vest, svakako je jedna od najslavnijih, među političkim autorima u Londonu. Njena knjiga o Jugoslaviji, koju je štampala za vreme prošlog rata, pod naslovom *Crno jagnje i sivi soko* smatra se kao klasično delo o našoj zemlji i našem narodu“.

Sramno ubijenim i podjednako sramno sahranjenom kraljevskom paru spomenik od mermera su 1917. postavile austrijske okupacione vlasti. Na spomeniku je pisalo: „Ovde počivaju u miru božijem Njegovo veličanstvo kralj Srbije Aleksandar Obrenović i Njeno veličanstvo kraljica Draga Obrenović, koji poginuše od zlikovačke ruke 29. maja 1903. godine”. Mesto večnog boravka kraljevski par Obrenovića promeniće se u maju 1942. godine i to s toga što je u šestoaprilskom bombardovanju 1941. godine izgoreo ceo objekat gde su bili sahranjeni. Tada su njihovi posmrtni ostaci, zajedno sa telima knjaza Milana Obrenovića Prvog (starijeg sina kneza Miloša), gospođe Ane, supruge gospodara Jovana Obrenovića, knjaževića Sergija, sina kraljice Natalije i kralja Milana Obrenovića Četvrtog, kao i crkvenih velikodostojnika tu sahranjenih izvađeni i preseljeni u kriptu novosazidane crkve svetog Marka. Odluku o prenosu posmrtnih ostataka kralja Aleksandra Obrenovića i supruge mu kraljice Drage, donela je arhijerejska vlast, a zapisnik po toj odluci Srpska pravoslavna crkvena opština dostavila je armijskom generalu i predsedniku srpske vlade Milanu Nediću. Nedić je svojeručno na dostavljenom zapisniku zapisao u gornjem desnom uglu: ”Opštem odeljenju, nadležnom g. Ljotiću, da se akt čuva kao poverljiv dokument –Đeneral Nedić” i on je u Opštem odeljenju Predsedništva ministarskog saveta zaveden pod oznakom “poverljivo” 7. avgusta te iste godine. Ovu obavezu Milan Nedić i Ljotić su ispoštovali u najvećoj mogućoj diskreciji.

Nakon ovakvog ritualnog ubistva, sahrane i opskurnog slavlja zaverenici su na srpski presto doveli Petra Karađorđevića, peto dete Aleksandra Karađorđevića i Perside Nenadović koji su, po verovanju mnogih, iz svog doma u Temišvaru kontinuirano kovali planove i radili na svrgavanju dinastije Obrenović. Petar Karađorđević je, prema pisanju Austro-Ugarske, Ruske i Britanske štampe, sa vođama ubica poslednjeg kralja i kraljice iz dinastije Obrenović komunicirao preko svoga školskog druga Nikole Hadži Tome, poznatog industrijalca i pripadnika lože *Pobratim*. Pre nego što je 24. juna iz jednog sela pored Ženeve doveden u Beograd Karđorđević je, u prisustvu desetogodišnjeg Pavla Karađorđevića (Sin Kneza Arsena i Kneginje Aurore

Pavlovne Demidov di San Donato), potpisao izaslaniku zaverenićkog oficirskog kora Damnjanu Popoviću:

„*Ja Petar Karađorđević, kunem se čašću, da, dok na prestolu Srbije budem ja i moji potomci, zaverenici i njihovi potomci ne samo da neće biti sudski gonjeni, već da će im naprotiv u zemlji biti osigurani najviši položaji*“.

Sve putne troškove porodice Karađorđević za Beograd snosilo je nekoliko bogatih beogradskih trgovaca, a dva ugledna beogradska Jevrejina - dr David Alkalaj, advokat, osnivač društva *Cion* u Beogradu i Jakov Levenzon, predsednik jevrejske opštine aškenaskog obreda - bili su u deputaciji koja je kralja Petra I dopratila u Beograd. Odmah po dolasku u srpsku prestonicu Petar I naređuje da se sruši srpski kraljevski dvor u kome su ubijeni poslednji Obrenovići; majstori su morali čak i temelje dvora da vade. Za Petra I će arhitekta Stojan Titelbah projektovati i izgraditi novi, veći i lepši. Iz državne službe su proterani svi koji su imali i najmanje veze, pa i simpatije sa Obrenovićima. Čistka Petra I zahvatila je i vojsku gde je odmah u penziju oteran generalštabni pukovnik Živojin Mišić (majka Anđelija je iz kuće Koštunića kao i Vojislav Koštunica), a veći broj oficira je izvršio samoubistvo i to ne zbog progona već zbog sramote što nisu uspeli da sačuvaju srpskog kralja i kraljicu. Međutim, vreme će pokazati da je za odbranu Srbije potrebno mnogo više od Karađorđevih lepih mundira pa će Petar I Mišića u dva navrata reaktivirati: Prvi put početkom balkanskih ratova nakon kojih je opet penzionisan i, drugi put, početkom Prvog svetskog.

Vojvoda Živojin Mišić je definitivno oteran u penziju nakon što je otvoreno progovorio o onome štao o Hrvatima misli. Naime, regent Aleksandar je marta 1919. godine poslao Živojina Mišića da obiđe Zagreb i još nekoliko većih hrvatskih gradova i vidi kakvo je stvarno raspoloženje. Po povratku sa puta vojvoda Živojin je raportirao regentu Aleksandru:

"*Iz svega što sam čuo i video ja sam duboko zažalio što smo se na silu Boga obmanjivali nekakvom idejom bratstva i zajednice... svi oni jedno misle, to je svet za sebe, ma sa kakvim predlogom da se pojaviš... stvar je propala... Ništa se neće moći učiniti. To nisu ljudi na čiju se reč može osloniti. To je najodvratnija fukara na svetu, koja se ne može zajaziti ničim što bi joj se ponudilo... Ti su ljudi svi odreda, prozirni kao čaša: nezajažljivi i u tolikoj meri lažni i dvolični da sumnjam da na kugli zemaljskoj ima većih podlaca, prevaranata i samoživih ljudi... Ne zaboravite, Visočanstvo, moje reči. Ako ovako ne postupite siguran sam da ćete se ljuto kajati*". Regent je ubrzo penzionisao Vojvodu, a ličnom pokajanju se posvetio nekoliko godina kasnije u Marseju.

Podsetimo se da je Petar u Srbiju stigao o tuđem trošku ali se na mestu kralja Srbije veoma brzo snašao pa je već 1907. u Topoli, na brdu

Oplencu, udario kamen temeljac za dinastijski mauzolej, odnosno hram svetog Đorđa. Iste godine Karađorđević je položio i kamen temeljac u ulici Cara Uroša za sinagogu Bet Izrael (לארשי תיב), a odmah potom je odlikovao novu zastavu jevrejskog pevačkog društva. Petar je očigledno imao prijatelje u Beogradu pa se njegova imovina ubrzano uvećavala, a kolika je ona bila najbolje se vidi iz pregleda imovine Petrovog sina Aleksandra Karađorđevića i spisa Sredskog suda za Beograd vezana za njegovu zaostavštinu i njenu deobu:

„Tri vile na Oplencu i imanje. U bulevaru kneza Aleksandra Karađorđevića, na Dedinju, Stari dvor – dvorac, Novi dvor, crkva i više pratećih objekata, sa uređenim prostorom oivičenog šumom. Četiri kuće u ulicama: Patrijarha Dimitrija, kralja Aleksandra, Krunskoj i Sarajevskoj, sa placevima i pratećim objektima. Vrednost dvorskog kompleksa na Dedinju je 81.330.000 dinara, a ukupna vrednost u Beogradu je 91.870.000 dinara. Izvan Beograda, plac i zgrada na Cetinju, dvorac Leskovac sa zemljištem u Rijeci Crnojevića sa pratećim objektima, letnjikovac Miločer, četiri livade u Sokobanji, dvorac u Bohinju, sa pratećim objektima i lovački dvorac u Kameničkoj Bistrici. Ukupna vrednost imovine izvan Beograda je 3.578.605 dinara. Ovoj nepokretnoj imovini ima se dodati i nameštaj, hartije od vrednosti, novac u bankama i gotovina od 45.630 francuskih franaka i 2.171 engleskih funti“.

Među dvadeset i osam oficira koji su u noći između 28. i 29. maja ubili kralja i kraljicu najvažniji su bili general Jovan Atanacković, pukovnik Damnjan Popović, pukovnik Aleksandar Mašin (dever kraljice Drage Obrenović ranije Lunjevica - Mašin), pukovnik Petar Mišić, potpukovnik Leonidas Solarević, major Luka Lazarević, kapetan Dragutin Dimitrijević Apis i kapetan Mihailo Ristić. Civilni deo majskih prevratnika su predvodili Đorđe Genčić, sudija, Dragomir Rajović, trgovac, Nikola Hadži Toma i Đorđe Vajfert (Otac Ignac i majka Ana su bili rimokatolici i državljani Mađarske) koji je u prevrat uložio čak 50.000 dinara. Nikola Pašić je bio u najužem zavereničkom krugu ali se uoči *coup d'état* uplašio mogućeg neuspeha i pobegao u Opatiju. Među inspiratorima i organizatorima majskog prevrata bilo je, dokazano, i istaknutih masona tog vremena od kojih su najpoznatiji knez Petar Karađorđević, trgovac Nikola Hadži Toma, advokat Aleksa Novaković, industrijalac i trgovac Đorđe Vajfert, poručnik Božin Simić, kapetan Stevan Šapinac, Vasa U. Jovanović, Šarl Duse, Nikola Lunaček i Andra Đorđević.

Pomirljivim i servilnim rečnikom vladinih činovnika vezanim za aneksiju BiH bio je zatečen i ruski car Nikolaj II (Николай Алекса́ндрович Рома́нов). On se već sredinom oktobra 1909. u Rakoniđiju sastaje sa italijanskim kraljem Viktorom Emanuelom III (Vittorio Emanuele III di Savoia) i njih dvojica odmah izdaju zajedničko saopštenje: „Balkan pripada balkanskim narodima“. Ovim su se dva suverena javno deklarisala protiv aneksije Bosne i Hercegovine, a zahvaljujući ovakvim stavovima i politici Rusije u ratu protiv Turske 1912. će ujedinjne delovati, prvi put u istoriji Balkana, Srbija,

Bugarska i Grčka. Prijatelj balkanskih država tada je bio i nemački car Vilhelm II (*Friedrich Wilhelm Albert Viktor von Preußen*) kome je grčki kralja Konstantin I (Κωνσταντίνος Α΄) iz kuće *Schleswig-Holstein-Sonderburg-Glücksburg* bio zet, a rumunski kralj Karol I (Carol I) izdanak loze Hoencolern (Hohenzollern-Sigmaringen) kao i on sam. Da nije bilo Vilhelma II, danas se pouzdano zna, Austro-Ugarska bi napala Srbiju još krajem 1912.

Kao posledica izneverenih očekivanja od strane Karađorđevića grupa oficira i civila odlučuje 1909. da se tajno povežu u jednu organizaciju sa ciljem borbe za ujedinjenje svih Srba koji žive u Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, staroj Srbiji, Makedoniji, Hrvatskoj, Slavoniji, Vojvodini i Primorju. Nakon dugih i sveobuhvatnih priprema oni tek 9. maja 1911. u Beogradu osnivaju organizaciju *Ujedinjenje ili smrt*. Na osnivačkom sastanku je dogovoreno da se pored tajnog delovanja ipak mora i javno nastpati u cilju promovisanja osnovnih ideja i širenja patriotskih osećanja. U skladu sa ovom odlukom javni program organizacije objavljen je u *Pijemontu,* dnevnom listu koji je organizacija počela da štampa, a slogan *opozicija i vladi i opoziciji* istaknut je kao osnovni princip. Tajni deo programa iznesen je u dva dokumenta: *Ustavu* i *Poslovniku*.

U prvom članu Ustava je pisalo: „U cilju ostvarenja narodnog ideala, ujedinjenja Serbstva, stvara se organizacija, čiji član može biti svaki Serbin, bez obzira na pol, veru, mesto rođenja, kao i svaki onaj koji iskreno bude služio ovoj ideji...“. U članu četiri stoji: „Za ispunjenje ovog zadatka, organizacija, prema karakteru svog bića, utiče na sve faktore u Serbiji, kao Pijemontu, i na sve društvene slojeve i celokupni društveni život u njoj“. Na čelu organizacije se nalazila Vrhovna centralna uprava, a svi članovi su prilikom prijema polagali zakletvu u kojoj je, posebno, istaknuto da će u slučaju izdaje prekršiocu suditi članovi. Na pečatu Organizacije se jasno videla pesnica u kojoj se nalazila zastava sa mrtvačkom glavom i ukrštenim kostima, a pored zastave nož, bomba i bočica sa otrovom. Prema Poslovniku, svaki član Organizacije, osim članova Vrhovne centralne uprave (Ilija Radivojević, predsedavajući, Velimir Vemić, sekretar, Čedomir Popović, Dragutin Dimitrijević, Vojislav Tankosić, Ilija Jovanović, Milan Vasić, Milan Milovanović, Radoje Lazić, Bogdan Radenković i Ljubomir Jovanović, stupio u masoneriju u Beču, a afilovao se u beogradsku ložu *Ujedinjenje*), imao je umesto imena broj, grupu i višu vezu. Zbog osiguranja tajnosti rada i bezbednosti članova propisano je da se sve komunikacije među članovima i organima obavljaju usmeno. Do kraja 1911. godine Organizacija je okupljala preko 2.000 članova od kojih su većina bili civili.

Vrhovna centralna uprava je često svoje sastanke održavala u *Grand Hotelu,* vlasništvo masona Dušana Milićevića, a znatnu tehničku pomoć za svoj rad primala je od lože *Ujedinjenje* čiji je starešina bio Vasa U. Jovanović, bliski prijatelj Ljubomira Jovanovića sa kojim je komitovao po Makedoniji. Kako je

jedan od ciljeva ove lože bilo i razvijanje srpskog nacionalizma širenjem francuskih ideja, kulture i privrednih veza sa srpskim preduzećima Vrhovna centralna uprava je ostvarila i dosta bliske veze sa francuskim diplomatskim predstavnicima u Beogradu.

Aneksija Bosne i Hercegovine za srpsku vladu bila je sve samo ne iznenađenje. Početkom 1908. ruski ministar inostranih poslova grof Aleksandar Petrovič Izvoljski (Изво́льский Алекса́ндр Петро́вич) je ličnim dopisom obavestio predsednika vlade o planovima Austro-Ugarske. Šta više, srpska vojna obaveštajna služba došla je do saznanja da je aneksija BiH za austro-ugarsku monarhiju samo prvi korak u ostvarenju ekspanzionističke politike. Plan Habzburgovaca je bio da se preko BiH, Raške i dolinom Vardara izbije na Solun. To je, ako se imaju u vidu srpski nacionalni interesi, značilo, pre ili kasnije, rat sa Srbijom. I pored svih saznanja i austro-ugarskih pretnji srpska vlada nakon aneksije nije preduzimala ništa, a njen predsednik Nikola Pašić svojim delovanjem je činio više zla nego koristi srpskim spoljnopolitičkim i svekolikim interesima. U takvim okolnostima osnivanje organizacije *Ujedinjenje ili smrt* činilo se, njenim idejnim tvorcima, kao nešto neminovno i logično. Da su bili u pravu pokazalo se više puta, a naročito kad je Pašić u dogovoru sa Bugarima, bez znanja srpskog vojnog vrha, objavio rat Turskoj 4. oktobra 1912. Istina rat Turskoj prvi je objavio crnogorski kralj Nikola 25. septembra ali to niko nije ozbiljno shvatao. Naime, u Srbiji, od kada je knez Nikola Petrović tražio i od srpske države dobio 40.000 dukata (više od polovine srpskih državnih rezervi) kako bi Crnogorci pomogli Srbima u ratu sa Turcima 1876, niko više nije ozbiljno shvatao crnogorsko bratstvo i junaštvo; kada je knez Nikola 1886. sa Vatikanom potpisao konkordat niko ozbiljan više nije gajio ni iluzije o bratstvu. Da stvari sa Nikolom i njegovom bratijom ne stoje nikako do sa novcem potvrdilo se i početkom Prvog svetskog rata kada je Nikola odlučio da vojuje tek nakon što je Srbija prihvatila da mu plaća 55.000 franaka mesečno i da sama snosi troškove svih mobilisanih crnogorskih trupa. Kad je Srbiji ponestalo para, a Britanci i Francuzi odbili da mu daju 400 miliona franaka kredita, Nikola je 16. januara 1916. otputovao u Italiju naređujući da se odmah raspusti crnogorska vojska (21. januar) i potpiše kapitulacija (25. januar). Oj svijetla majska zoro!

Balkanski saveznici su početkom septembra predali kolektivnu notu Turskoj zahtevajući da, bez daljeg odlaganja, sprovede odredbe Berlinskog ugovora kojim su predviđene nove administrativne podele vezane za Makedoniju, Staru Srbiju, Epir i Albaniju. Turska se opirala ovim obavezama i odugovlačila sa njihovim izvršavanjem. Ovako konfuznu i tešku diplomatsku situaciju iskoristio je Pašić: Suočen sa porastom ozbiljnog nezadovoljstva u vojsci i širokim narodnim masama on izlaz nalazi u iznenadnoj objavi rata Turskoj; ovim je uspeo da suzbije sve unutrašnje tenzije i pažnju vojske i naroda usmeri na predstojeći novi ratni sukob. *Déjà vu*– već viđeno.

Pre objave rata Pašić je sa Bugarima, bez znanja vojnog vrha i vlade, sklopio tajni Ugovor gde u drugom članu piše: „Srbija priznaje Bugarskoj pravo na teritoriju istočno od Rodope i reke Strume, a Bugarska Srbiji pravo na teritoriju severno i zapadno od Šare planine“. Međutim, u nastavku Ugovora Pašić obavezuje Srbiju da ne traži za sebe ništa južno od linije Kriva Palanka – Ohrid, što *de facto* znači da Srbija prepušta Bugarima Kratovo, Štip, Veles, Prilep, Ohrid i Bitolj. Ovim Srbija ostaje bez granice sa Grčkom i slobodnog izlaska na Solunsku luku preko koje je obavljala najveći deo svoje trgovine.

Jedan od poslednjih ljudi koji je čuo za Pašićevu objavu rata Turskoj bio je načelnik Generalštaba general Radomir Putnik. Umesto da bude konsultovan u vezi ovakve odluke vlade on je o istoj obavešten pismom od načelnika Političkog odeljenja Ministarstva inostranih poslova Milana Jovanovića: *„Gospodine Đenerale, po naredbi g.Predsednika Ministarskog saveta, čast mi je izvestiti Vas, da je danas u 4 sata po podne predata ovdašnjem turskom poslaniku nota, u kojoj su izloženi naši zahtevi Porti. Kako je verovatno da Turska neće primiti naše zahteve i da može, u roku od 24 sata, sama eventualno početi akciju, to mi je čast saopštiti Vam prednje, radi znanja i upravljanja*“.

Zatečen i blago konsterniran ovakvom odlukom Pašića, general Putnik u svom dopisu ministru vojnom piše: „Ovakvim postupkom naša vojska je izložena napadu pre no što je izvršila koncentraciju i pripreme za borbu. Ovo je učinjeno ne samo bez prethodnog sporazuma sa Đeneralštabom, nego protivno mome ranijem usmenom saopštenju g.Ministru predsedniku, po kome naša vojska ne može biti gotova za operacije pre 7-og. okt. te da dotle treba izbegavati oglas rata. Prema tome, ja ne mogu primiti odgovornost za posledice koje bi usled izazivanja rata mogle na nas pasti“.

Preko organizacije *Ujedinjenje ili smrt* beogradska masonerija, a pre svega njen frankofilski deo, je značajno pomogla pripremu srpske vojske. Tokom sukoba, Generalštabu su dostavljani i određeni obaveštajni podaci koji su imali značaja na uspešnije planiranje određenih vojnih operacija. Srpski vojnici, njih 402.200, vođeni generalima Radomirom Putnikom, Živojinom Mišićem, Stepom Stepanovićem, Božom Jankoviće i dr. oslobodili su celu Staru Srbiju i Makedoniju izbivši 5. novembra na Jadransko more. Za svoje zasluge načelnik Generalštaba Radomir Putnik dobiće zvanje vojvode.

Neshvatljivo brzi poraz Turske više je uplašio nego što je iznenadio Austro-Ugarsku. Njena propast je otvarala vrata stvaranju velike Srbije, a to je bilo u suprotnosti sa ekspanzionističkom politikom Dvojne Monarhije. Početkom oktobra ona iz Beča put Albanije šalje arbanaškog vođu Ismail Kemala (Ismail Kemal Bej Vlora) kako bi politički organizovao podeljena albanska plemena. On je u Albaniju dovežen austrijskim ratnim brodom, a već 28. novembra 1912. u Valoni je proglašena nezavisnost Albanije (*Republika e Shqipërisë*) sa

Kemalom na čelu; istog dana Austro-Ugarska je priznala Albaniju. Pored ovoga, Austro-Ugarska agentura i vojna obaveštajna služba povezuju pripadnike makedonskog VMRO-a (*Внатрешно македонска револуционерна организација*) na čelu sa Janetom Sandanskim i albanske prvake kako bi među sobom što bolje koordinisali napade na Srbe. I, na kraju, Dvojna Monarhija preko svog poslanika u Sofiji, grofa Tarnovskog (Adam Graf Tarnowski von Tarnow), otvoreno zagovara i traži da Bugarska što pre stupi u rat protiv Srbije.

Na žalost, brilijantni uspesi srpske vojske nisu bili praćeni i uspesima srpske diplomatije. Sve do polovine 1912. ministar spoljnih poslova Srbije bio je dr Milovan Đ. Milovanović, iskusni političar koji je imao čak i lične kontakte na nemačkom i ruskom dvoru. No, nakon njega Pašić odbija da se imenuje novi ministar i sam preuzima rukovođenje srpskom spoljnom politikom. Posledica ovoga će biti da su se svi uspesi srpske vojske potirali na raznim mirovnim konferencijama gde je dejstvovala pašićeva diplomatija.

Preko lože *Pobratim* organizacija *Ujedinjenje ili smrt* je obaveštena o toku Konferencije ambasadora velikih sila u Londonu (Velika Britanija, Austro-Ugarska, Rusija, Nemačka, Francuska i Italija). Suština se svodila na to da srpska diplomatija nije pravovremeno i odlučno reagovala na predloge koji su se iznosili na Konfrenciji. Prvog dana Konferencije 17. decembra 1912, donet je načelan zaključak o formiranju „autonomne Albanije garantovane i kontrolisane od strane šest sila“. Pored toga, zaključeno je i da granice Albanije i Crne Gore na severu „u svakom slučaju budu susedne“. Na ovaj način je odmah, prvog dana rada Konferencije, odbačen zahtev Srbije za izlazak na more. Pašić tek 8. januara 1913. Konferenciji dostavlja promemorij u kome srpske interese izlaska na more obrazlaže tezom o kontinuitetu borbe srpskog naroda za nezavisnu nacionalnu egzistenciju i postojanjem niza spomenika srpske državnosti i kulture na teritorijama koje treba da pripadnu Albaniji. Promemorij se završava apelom na svest i savest Evrope i civilizovanog sveta uz jednu veoma interesantnu opasku: *„Mi smo podneli velikih žrtava radi održanja mira i stvaranja Albanije, dalje ih ne možemo i nećemo podnositi*“. Do danas niko nije razjasnio ko je i kada doneo odluku da srpski narod podnosi bilo kakve žrtve radi stvaranja Albanije. Na Pašićev promemorij Konferencija je odgovorila usvajanjem odluke o obaveznom povlačenju svih srpskih vojnih snaga sa teritorije Albanije.

Samo i isključivo zahvaljujući ruskoj diplomatiji, a pre svega direktnom angažovanju ruskog cara Nikolaja II Srbija je uspela da na Konferenciji odbrani Metohiju sa Đakovicom, kao i Debar koje je, inače, Austro-Ugarska odlučno tražila da pripadnu novostvorenoj Albaniji. Inače, jedan od brojnih ruskih novinara koji su izveštavali o Balkanskim ratovima bio je i Lav Davidovič Bronštajn (Лейба Давидович Бронштейн, kršteno ime).

Bronštajn je 4. oktobra 1912. stigao u Beograd iz Budimpešte kao dopisnik moskovske *Правда*. Odmah po dolasku se smestio u hotel Grand u Čika Ljubinoj ulici koji je bio omiljeno stecište mnogih političara, a najviše rukovodstva Naprednjačke stranke. No, nakon što se upoznao sa Dragišom Lapčevićem, predsenik Socijaldemokratske stranke, Bronštajn se premešta u hotel Moskvu i počinje intenzivno da uči srpski. Već sa svojim prvim izveštajem počinje sa oštrim kritikovanjem politike srpske vlade što je, na kraju, i dovelo do toga da mu nezadovoljni Nikola Pašić izrađuje uskraćenje gostoprimstva zbog čega on 1913. godine napušta Beograd.

Pokušavajući da prikrije svoju odgovornost za sramotu koju je Srbija doživela na Konferenciji, a pre svega zahtev da se odmah povuče iz Albanije Pašić za sve okrivljuje svoje dojučerašnje saveznike Bugare. On sada od Bugara traži reviziju ranije potpisanih sporazuma tvrdeći da su oni štetni po Srbiju. Bugarski kralj Ferdinand Koburg (Ferdinand Maximilian Karl Leopold Maria von Sachsen-Coburg und Gotha) se umesto dijaloga sa Pašićem počeo spremati za rat protiv Srbije. Po naredbi kralja Ferdinanda Bugarska, bez objave rata, 17 juna 1913. napada Srbiju. Iako zatečena srpska vojna komanda je sa nekoliko izuzetnih manevara uspela da eliminiše faktor iznenađenja na koji su Bugari računali, a potom i da pređe u odlučnu kontraofanzivu osvajajući celo područje južne Srbije. Već 17. jula u Nišu je, na molbu bugarske vlade, potpisano primirje. No, odmah nakon potpisanog mira Bugari su, potomognuti Austro-Ugarskom, opet počeli da deluju protiv Srbije i to tako što su na pobunu i bezakonje podsticali Albance koji su ostali da žive na jugu Srbije. Već septembra 1913. Albanci su se digli na oružje, a slično je bilo i sa Makedonijom gde su Makedonci, okupljeni u VMRO-u, pokrenuli niz napada na lokalno srpsko stanovništvo i srpsku vojsku.

Zahvaljujući Pašiću i njegovim korumpiranim radikalima Balkanski ratovi, koliko god vojno uspešni za Srbiju, su se pretvorili, istorijski gledano, u početak njenog dugog i izvesnog propadanja. Srbija je tada stekla mnoge moćne i trajne neprijatelje, a pre i iznad svih Austro-Ugarsku koja je, u sklopu svoje *Drang nach Osten* politike, još avgusta 1887, na bugarski presto, umesto proruski orijentisanog Aleksandra Batenberga (Alexander Joseph von Battenberg), dovela sina svog poznatog generala kneza Avgusta fon Saks-Koburg-Gota.

Starešina lože *Srbija 676* (čisto jevrejska loža osnovana 1911. u Beogradu, pod pokroviteljstvom XI distrikta Nezavisnog Ordena *B'nei B'rit* iz Carigrada) Avram Ozerović kao prvi Jevrejin u političkom životu kneževine Srbije upozorio je širu javnost na štetnu politiku Nikole Pašića i njegovih najbližih političkih saradnika. Ozerović koji je inače bio i predstavnik *Alliance Israelite Universalle* posebno ističe njihove marifetluke na prostorima Stare Srbije i Makedonije. Inače, kako bi uspešno izveo svoje malverzacije na prostoru Stare Srbije i Makedonije Pašić nije dozvoljavao da se Ustav Kraljevine Srbije

primenjuje na ovim prostorima od 30. maja 1913. već je za njih donosio posebne uredbe.u

Jedana od poslednjih takvih uredbi je i *Uredba o naseljavanju novooslobođenih i prisajedinjenih oblasti Kraljevini Srbiji* doneta 20. februara 1914. Cilj ove uredbe je navodno bio likvidacija feudalnih odnosa sobzirom da se zemlja na KiM nalazila većinom u rukama turskih i albanskih begova i čitluk-sahibija, a kmetovi su bili uglavnom srpska i albanska sirotinja. Sve u svemu, raznim zloupotrebama i nepromišljenom politikom Pašićeve vlade produbio se jaz između srpskog i albanskog naroda i zaoštrili ionako loši nacionalni odnosi nastali činjenicom, kako piše Jovan Cvijić u članku *Balkanski rat i Srbija*, da je između 1876. i 1912. iz ovog dela Stare Srbije izbeglo u Srbiju preko 150.000 Srba.

Raskid sa Pašićevom politikom prema Kosovu i Metohiji *može biti al ne mora da znači* načinio je Milenko Vesnić kada je njegova vlada 24. septembra 1919. usvojila *Uredbu o naseljavanju južnih krajeva*: Prvo su se vraćale porodice koje su do 1914. godine bile u posedu tapija putem kupovine zemlje. Njihov povratak i povratak ostalih Srba je postao masovan tek krajem 1919; većina se privremeno nastanila u gradovima, čekajući da uđu u svoje ranije kupljene posede ili jednostavno da dobiju zemlju od države. Međutim, sve ove mere bile su zakasnele i izvesno nedovoljne da bi na etničkom planu korigovale odnos koji je bio poremećen na štetu srpskog naroda tokom XIX i početkom XX veka. Da je to tako pokazuju i podaci o nacionalnoj strukturi kosovsko-metohijskog stanovništva iz 1939: od ukupno 645.017, na slovenski elemenat dolazi 162.896 (25,2%), na neslovenski - albanski, turski, ciganski itd. elemenat - 422.827 (65,6%), a na srpske i druge naseljenike još svega 59.294 (9,2%). Ovakva politika se već tada pokazala pogubnom za pozicije srpske države na prostorima Stare Srbije, a vreme će pokazati da je ona, uz komunističku asistenciju nakon Drugog svetskog rata, dovela i do gubitka Stare Srbije. Na ovako pogubnu politiku srpskih političkih prvaka ukazivao je Jevrejin, mason i član Narodne stranke Avram Ozerović.

U knjizi *Korupcija i razvoj moderne srpske države* autori Goran Antonić, Aleksandar Miletić, Vladan Jovanović i Vladimir Cvetković pišu o nizu korupcionaških afera u vreme nastajanja moderne srpske države. Čak dva poglavlja u knjizi govore o korupciji na Kosovu i Metohiji za vreme Pašića, a Goran Antonić, kao njihov autor, posebno ukazuje na koruptivnost srpskih državnih činovnika na KiM gde su „predsednici opština i načelnici okruga i srezova bili glavni akteri korupcije“. Puniša Račić, čovek od najvećeg poverenja Nikole Pašića za obavljanje najprljavijih političkih poslova, će 1921. godini otići na KiM u inspekciju opština, okruga i srezova. Zadatak mu je bio da proveri osnovanost sve većeg nezadovoljstva naroda bahatošću i gramzivošću državnih činovnika; iako poslan kao neko ko je trebalo da spreči korupciju Račić će ubrzo sam postati poznat po aferi manastira Dečani.

Antonić ističe da je ovo jedna od najneobičnijih korupcionaških afera iz vremena Pašićeve vladavine: Puniša Račić je bacio oko na manastrisku šumu koju su u srednjem veku Nemanjići poklonili manastiru. Tvrdeći da je naslednik Nemanjića Račić je sredio da mu sud u Peći presudom ustupi u vlasništvo pomenutu šumu kao nasledniku Nemanjića. Ovaj „od Nemanjića" Crnogorac će u skupštini Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca 20. juna 1928. godine ubiti grupu hrvatskih narodnih poslanika: Ivana Pernara, Đuru Basari čeka i Pavla Radića, sinovca Stjepana Radića, osnivača Hrvatske seljačke stranke. Razlog za ljutnju i potezanje pištolja jednog „od Nemanjića" bio je taj što su njega i Radikale hrvatski poslanici nazvali lopovima, a Pernar mu, prema skupštinskom zapisniku, lično dobacio: „Opljačkali ste i begove". Pre pucanja Račić se obratio predsedniku skupštine Ninku Periću rečima: „Molim vas, gospodine predsjedniče, da ga kaznite. Ako ga vi ne kaznite, ja ću da ga kaznim. Ja ću lično da se obračunam sa njim. Ko god bude pokušao da se stavi između Pernara i mene – poginuće". Nakon zločina u Skupštini Račić je mirno izašao iz nje i tek nakon nekoliko dana se sam prijavio policiji kada je izjavio: „Radićevci su me izazvali napadajući na moju čast i nacionalno osjećanje... Crnogorcima i ne bi trebao predstavnik koji nema ponosa, osjećanja časti, čojstva i junaštva... Hvala vam, braćo, na povjerenju"!

Najozbiljniji propust u spoljnoj politici Srbije Pašić i Karađorđević će učiniti aprila 1915. prilikom potpisivanja Londonskog ugovora između Italije i Antante (Rusija, Britanija i Francuska). Tom prilikom Antanta je, želeći da privuče Bugarsku na svoju stranu, ponudila Srbiji da prepusti Bugarskoj teritorije istično od Vardara, a da za uzvrat dobije Bosnu i Hercegovinu, delove Slavonije i deo jadranske obale od Budve (uključujući i Budvu) do Splita gde bi bila granica Srbije sa Italijom. Ovaj predlog, za koji se posebno zalagao car Nikolaj II, Pašić i Karađorđević su odmah odbili. Ruski ministar spoljnih poslova Sazanov (Сергей Дмитриевич Сазонов) je pokušao lično da utiče na Pašića ali bez uspeha. Samo tri meseca nakon potpisivanja Londonskog ugovora i odbijanja ponude Antante o proširenju Srbije, Pašić je izrazio spremnost da se srpska teritorija levo od Vardara ustupi Bugarskoj samo pod uslovom da se Srbiji dozvoli ujedinjenje sa Hrvatskom!

Ovakvi stavovi i ponašanje Pašića i Karađorđevića su za mnoge bile iznenađenje iako su njih dvojica ukidanje Kraljevine Srbije i stvaranje nekakve zajedničke državne tvorevine sa Hrvatima i Slovencima najavili još 7. decembra 1914. u okviru tzv. Niške deklaracije koju je, u formi vladine izjave, usvojila Narodna skupština. Dok je srpska vojska vodila krvave bitke na Kolubari protiv Austro-Ugarske armade u okviru koje je bilo dosta hrvatskih vojnika i dobrovoljaca Pašić je naredio samostalskom prvaku Miloradu Draškoviću (ubijen 1921. kao ministar unutrašnjih poslova Kraljevije Jugoslavije u Hrvatskoj) da sačini tekst Deklaracije koju je on lično pročitao narodnim poslanicima. U Skupštini nije bila omogućena diskusija o Deklaraciji već se od narodnih predstavnika zahtevalo samo da je podrže što su oni

jednoglasno i učinili. Šta je pisalo u Deklaraciji:

„Vlada Kraljevine Srbije smatra kao svoj najglavniji i u ovim sudbonosnim trenucima jedini zadatak, da obezbedi uspešan svršetak ovog velikog vojevanja, koje je, u trenucima kada je započeto, postalo ujedno borbom za oslobođenje i ujedinjenje sve naše neslobodne braće Srba, Hrvata i Slovenaca“.

Ovakvo ponašanje i delovanja Pašića ruski carski poslanik u Beogradu koji je sa Srbima prešao Albansku golgotu knez Trubecki (Григо́рий Никола́евич Трубецки) je rekao:

„Srbi nikad ne vide stvari kakve jesu... Srbi su veliki šovinisti koji su ubeđeni u bespogovornu nadmoć svoje kulture... Skloni optimizmu Srbi često zatvaraju oči pred teškoćama... danas ne žele da vide duboke razlike između sebe i Hrvata... Srbi su pravoslavci, a Hrvati katolici. Među Srbima nema staleških razlika, a u Hrvatskoj postoji stara aristokratija... Hrvati su vekovima bili pod uticajem nemačke kulture pa se tako može reći da je razlika među njima kao između građana i seljaka“.

Dinastija Karađorđevića i Nikola Pašić su sa neskrivenim nezadovoljstvom gledali na rast uticaja članova organizacije *Ujedinjenje ili smrt*. Posebno su bili zabrinuti porastom njihovog autoriteta među pripadnicima vojske i srpske političke opozicije. Dinastija je pojedincima iz *Ujedinjenje ili smrt* dugovala povratak na presto, a Pašić je počeo ozbiljno da shvata pretnje koje su mu upućivane zbog njegove antisrpske politike i bezskrupuloznih finansijskih malverzacija njegovog sina Radeta. Pašićev sin je bio poznat isključivo i samo po aferama: Švercu platine iz Srbije za Nemačku, afera *Omnium Serb* (izgradnja fabrike oružja), *Stona afera,* afera *Adamstal* i td. Obračun sa čelnim ljudima *Ujedinjenja*, Karađorđević i Pašić otpočinju krajem 1914, a 2. aprila 1917. godine u Solunu ta borba dostiže vrhunac. Uz lažne dokaze o navodnom pokušaju atentata na regenta Aleksandra koje je namestio ministar unutrašnjih poslova Ljuba Jovanović, na smrt su osuđeni Dragutin Dimitrijević Apis, Radoje Lazić, Milan Milovanović, Čedomir Popović, Vladimir Tucović, Velimir Vemić, Ljubomir Vulović, Bogdan Radenković (vicekonzul) i Rade Malobabić. Pašić je, na zahtev Beča, pokušao da pripadnike *Ujedinjene ili smrt* optuži čak i za atentat na austro-ugarskog prestolonaslednika Ferdinanda ali je, u nedostatku bilo kakvog dokaza, morao da odustane.

Pripreme za Solunski proces otpočele su još januara 1916. kada su Karađorđević i Pašić raspustili celokupnu Vrhovnu komandu na čelu sa Radomirom Putnikom i Živojinom Mišićem. Kao objašnjenje za ovaj nečuveni čin Pašić izdaje saopštenje: „Za naš poraz krivi su komandanti koji su vojsku iz Bitolja i Debra krenuli za Drač, umesto za Grčku... pa sada vlada mora da rešava čisto vojničke stvari“. Pašić je svojim saopštenjem slagao sve

prećutavši da je Grčka odbila vojni savez sa njegovom vladom i da mu je uputila upozorenje da će razoružati srpsku vojsku ako samo pokuša da povredi njenu neutralnost. Razočaran i pred svojim vojnicima ponižen vojvoda Putnik odmah odlazi u Francusku. Po naređenju francuske vrhovne komande dočekan je sa svim vojnim počastima, dodeljena mu je najviša vojna penzija i vila u Nici. Umro je, a da nikada više nije video Srbiju.

Neposredno pred streljanje major Ljubomir Vulović je napisao dva pisma u kojima je naveo sve šta se događalo u Solunu i poverio ih proti Zdravku Paunoviću zamolivši ga da ih, kad zemlja bude slobodna, preda nekome ko će moći da se pozabavi ovim pitanjem. Prota Zdravko je pisma dugo čuvao, a potom ih predao Todoru Mihailoviću u Beogradu koji ih 1952. odnosi Aleksandru Rankoviću, tada potpredsedniku Vlade i ministru unutrašnjih poslova FNRJ. Nakon što se upoznao sa sadržajem pisama Ranković je naložio organima Udbe da prikupe svu raspoloživu dokumentaciju o Solunskom procesu, kao i da pronađu preživele iz tog vremena.

U skladu sa ovom inicijativom Potpredsednika vlade Radije Lazić, Apisov sestrić i Vulovićeva udovica podnose zahtev za obnovu procesa. Nakon niza pretraga i detaljne analize preko hiljadu dokumenata javni tužilac Mirković je podneo predlog Vrhovnom sudu Srbije: „Novi dokazi koji su otkriveni, izjave Veljanovića i drugih kao i druge činjenice navedene u ovom predlogu dovoljni su za izmenu presuda Nižeg vojnog suda i Višeg vojnog suda za oficire u korist optuženih“. Odlukom Vrhovnog suda Republike Srbije, na obnovljenom procesu od 2. do 13. juna 1953, svi optuženi na Solunskom procesu su oslobođeni za dela zbog koji su bili optuženi.

Interesantno je da su na ovom obnovljenom procesu na svetlo dana izašli podaci na koje su svojevremeno ukazivali pripadnici *Ujedinjenje ili smrt*: Pašić je svojom politikom stalnog smanjenja vojnog budžeta doveo do toga da je srpska vojska u rat protiv Austro-Ugarske 1914. ušla bez dovoljno municije (u bici na Kolubari svaki srpski vojnik je dobio samo 50 metaka), pušaka, šinjela, cokula, zaliha hrane i td. Mnogi regruti su u rat krenuli u civilnim odelima i opancima noseći hranu od kuće, a do puške su dolazili tako što su čekali da im neko od drugova pogine. Na obnovljenom procesu je izašlo na videlo i da je više od 17.000 regruta mlađih od 18 godina stradalo, prilikom povlačenja preko Albanije, a usled nedostatka odgovarajuće odeće, hrane, lekova i oružja. Bili su čista i laka meta za Arbanase koji su se vežbali u gađanju ubijajući ih. Zaostale, gladne i bolesne Arbanasi su sačekivali, do gola skidali i ostavljali da umru od hladnoće. Prema izveštaju vrhovne komande srpske vojske od 25. jula 1914. do 14. jula 1916. bilo je izgubljeno 390.228 vojnika.

Da stvar sa nespremnošću srpske vojske i same Srbije za rat protiv Austro-Ugarske bude još poraznija po Pašića i Karađorđeviće postalo je jasno kada se

saznalo da je Damjan Denja Branković još u januaru 1914. obavestio Pašića i Dvor o Austro-Ugarskim vojnim planovima o napadima na Srbiju i njihovom iščekivanju pogodne prilike za njegovo otpočinjanje. Ove informacije Branković je dobio od direktora nemačke firme *Friedrich Krupp AG Hoesch-Krupp* dr. Milona čiji je on zastupnik za Srbiju bio. U vezi sa ovim Branković je izjavio:

"Meni je u poverenju saopšteno u Berlinu da je ultimatum Srbiji spremljen u Postdamu i da je rat protiv Srbije odlučen u Konopištu između Vilhema i Franca Ferdinanda u januaru mesecu 1914. godine, nekoliko meseci pre atentata. Ovu vest saopštio mi je kao zastupnik Krupove fabrike, njen direktor dr Milon. On mi je, između ostalog, rekao da je Nemačka dala Austriji slobodne ruke u akciji protiv Srbije, da izabere i uzrok i vreme kad će je napasti. Ja sam to saopštio i našoj slobodnozidarskoj loži i Pašiću... Tadašnja vlada zauzeta neprekidno partijskom borbom, odstranila je svaki inters od događaja spoljne politike."

U prilog pretpostavke da su Pašić i Karađorđević znali za Austro-Ugarske ratne pripreme protiv Srbije govori i podatak da je Rusija još 1913. došla, preko svoje vojne misije u Varšavi na čijem se čelu nalazio pukovnik Nikolai Batušin (Бедствующий Николай Васильевич), do detaljnih austro-ugarskih planova za napad na Srbiju. U autentičnost planova koje je Batušin primio od svog dugogodišnjeg agenta inače šefa austrijske obaveštajne službe Alfreda Redla (Alfred Victor Redl) Rusi nisu ni najmanje sumnjali pa su ih sve prosledili Pašiću kada je on sa prestolonaslednikom Aleksandrom Karađorđevićem u zimu nastupajuće 1914. boravio u Moskvi. Pašića je tom prilikom lično car Nikolaj upozorio na činjenicu da Nemci i Austrijanci naoružavaju Bugarsku od koje očekuju da, kad za to vreme dođe, napadne Srbiju. No, Pašić je to odbacio kao neozbiljno, a kao neozbiljno je odbacio i plan srpske vojne Komande da se, nakon Cerske i Kolubarske bitke, napadne Bugarska kako bi se sprečio njen napad na Srbiju sa istoka. Cilj Komande je bio da sačuva koridor Niš-Solun, odnosno kontrolu nad vardarskom železnicom kako bi, u slučaju potrebe, mogla lakše da evakuiše vojsku, narod i ratni materijal. Zahvaljujući Pašiću Bugari su zauzeli vardarsku prugu i otsekli odstupnicu srpskoj vojsci, a kada je vojvoda i načelnik Glavnog generalštaba Radomir Putnik, pošto je Srbija doživela vojnički poraz, predložio da se sa Austro-Ugarskom sklopi primirje Pašić je i to odbio naređujući povlačenje vojske i ostavljanje naroda na milost i nemilost tuđinu.

Na sudu je otkriveno i da je Jevrejin, pripadnik čisto jevrejske lože *Bene Berit* (*B'nei B'rit* - Sinovi zaveta) osnovane u Beogradu 1911. Avram Lević, načelnik Ministarstva finansija, 1915. uz pomoć vojnika Vladimira Stevčića i Vase Stankovića preneo preko Albanije Miroslavljevo jevanđelje, i tako spasao najvredniji spomenik srpske kulture koji je dobio i zvanično epitet najlepšeg ćiriličnog rukopisa na svetu. Od juna 2005. Miroslavljevo jevanđelje upisano

je u registar UNESCO-a – *Pamćenje sveta*, pa se tako nalazi u društvu sa francuskom Deklaracijom o pravima čoveka i građanina iz 1789. godine, sa kolekcijama Šubertovih i Šopenovih dela, Geteovih rukopisa, Betovenovom Devetom simfonijom, Gutenbergovom Biblijom, rukopisima Nikole Kopernika, sa Feničanskim pismom, arhivom Nikole Tesle... Miroslavljevo jevanđelje se danas čuva u Narodnom muzeju u Beogradu, a pre nekoliko godina je sačinjen njegov faksimil u tiražu od 299 primeraka od kojih se mnogi nalaze u najpoznatijim bibliotekama sveta: *Library of Congres* – Vašington; *British National Library* – London; bibliteke univerziteta: *Harvard, Princeton, Yale, Cambridge, Oxford, Ohio, La Sorbonne, Alma Mater Studiorum Università di Bologna*...

Iako je mnogo toga vezanog za Solunski proces razotkriveno Rankovićevom inicijativom ipak, i danas, ostaje jasno da je mnogo toga i dalje obavijeno velom tajne. Da je to tako potvrđeno je 2009. kada je prvi put otkriven lični notes Aleksandra Karađorđevića. U notesu je njegovom rukom ispisan kompletan spisak svih članova organizacije. Uredno su upisani osnivači, članovi uprave s datumima ulaska u organizaciju, odakle su, čime se bave i slično. U notesu se, za godinu 1912, posebno nabrajaju pojedinosti vezane za Dragutina Dimitrijevića Apisa, čoveka koji, očigledno, nije bio važan samo kao član *Ujedinjenja ili smrt* već, pre svega, stoga što je odigrao značajnu ulogu u dovođenju dinastije Karađorđević na srpski presto.

Ono što se kao izvesno može reći za Solunski proces to je da je to prvi politički sudski proces u istoriji Srba. On je označio pobedu Karađorđevića i Pašića nad svim što je srpsko i tako im dao odrešene ruke za stvaranje Jugoslavije i uvođenje samovlašća krvave dinastije Karađorđevića. Srbija je, nema sumnje, stavljena *ad acta*.

Ideja o ujedinjenju svih teritorija gde Srbi predstavljaju većinsko stanovništvo pripada srpskoj inteligenciji. Ujedinjenje svih srpskih zemalja je želja srpskog naroda. Jugoslavija, kao zajednička država Srba, Hrvata i Slovenaca, je ideja hrvatske masonerije ali i nekih beogradskih cionista predvođenih doktorom Davidom Albalom. Malo je poznato ali je vredno podsećanja da je upravo doktor Albala, kao kapetan srpske vojske, došao maja 1917. na Krf. Nakon razgovora sa zamenikom ministra inostranih poslova Jovanom Jovanovićem, Albala iznosi svoju ideju da instrumentalizuje ugled i uticaj cionista u korist jugoslovenskog nacionalnog programa. Prema ranije već usvojenim stavovima cionističkog društva *Cion* na čelu koga se nalazio dr David M. Alkalaj realizacija jugoslovenske ideje podrazumevala je ukidanje kraljevine Srbije ali i, na njenim ruinama, osnivanje nove države koja bi bila garant jevrejskih verskih i ekonomskih sloboda. Kao specijalni delegat Srpske vlade, odnosno njene vojne misije pri SAD 1917. i 1918. dr Albala koristi svoje, više nego dobre, veze sa američkim bankarskim i medijskim krugovima kako bi za jugoslovensku ideju pridobio i samog predsednika Vilsona (Thomas

Woodrow Wilson) što će, pokazaće se, biti od velikog ako ne i presudnog značaja za njenu krajnju realizaciju.

Loža *Ujedinjenje* je osnovana 1908. odmah nakon aneksije BiH, i povratka Milovana Milovanovića, ministra inostranih poslova Srbije iz diplomatske misije u Engleskoj i Francuskoj. Leon Deko, francuski poslanik u Beogradu je preko Francuskog Velikog Orijenta obezbedio sve što je neophodno za početak rada Lože. Ova čisto frankofilska loža se intenzivno zalagala za ujedinjenje svih srpskih zemalja, a odlučan potez u tom pravcu je preduzela kada je Austro-Ugarska, 15. jula, otvorenom depešom (depeša je bila napisana na francuskom jeziku) preko temišvarske pošte, objavila rat Srbiji. Članovi lože kontaktirali su Nikolu Pašića i ponudili mu svoju pomoć u otvaranju važnih diplomatskih kanala i snabdevanju vojske neophodnim vojnim i sanitetskim materijalo. Koliko Pašić nije bio zainteresovan za stanje vojske i njenu spremnost govori najbolje činjenica da je Srbija ušla u rat sa jedanaest puta većim neprijateljem bez načelnika štaba Vrhovne komande. Samo zahvaljujući nesebičnom angažmanu članova *Ujedinjenja* srpski vojnici nisu bili izmasakrirani u Kolubarskoj bici u koju ih je Pašić poslao gotovo bez municije. U poslednji čas iz Francuske je dopremljena preko potrebna municija za srpske puške.

Svesni uticaja masonerije na svetsku politiku, a naročito na politiku Francuske i Engleske oni su Pašiću predložili da odmah, paralelno sa izvođenjem ratnih odbrambenih operacija, započne diplomatsku kampanju za konačno i definitivno rešenje srpskog pitanja – ujedinjenje svih srpskih zemalja. Namera je bila da se obezbedi političko, diplomatsko i vojno delovanje Srbije sa ciljem da se sve teritorije Austro-Ugarske gde su Srbi bili većina pripoje Srbiji što je značilo i izlazak na more preko Dalmacije. Pašić ne samo da nije ozbiljno razmotrio ovaj predlog već sve do objave rata nije ozbiljno reagovao ni na upozorenja vojne i diplomatske obaveštajne službe da Dvojna Monarhija priprema napad na Srbiju. Predsednik srpske vlade je, nakon atentat u Sarajevu, nastavio sa predizbornom kampanjom koju je obustavio tek kad je 220.000 hiljada Austro-Ugarskah vojnika predvođenih feldcajgmasterom Oskarom Potjorekom, ponemčenim Slovencom, krenulo na Srbiju. Stvaranju koalicione vlade, odnosno objedinjavanju svih snaga u Srbiji, Pašić je pristupio tek nakon što mu je pukovnik Apis zapretio vojnim pučem. Koaliciona vlada je formirana u Nišu 22. novembra, a Pašić je i nakon toga nastavio da govori o neophodnosti održavanja izbora u Srbiji.

Kako srpska vlada nije imala nikakvu političku platformu niti je utvrdila svoje ratne ciljeve Pašić u Nišu, konačno i opet pod pretnjom, prihvata predlog lože *Ujedinjenje* da okupi nekoliko intelektualaca kako bi se sačinili ratni i politički ciljevi Srbije. Ovu grupu su sačinjavali Slobodan Jovanović, Ljuba Jovanović, Aleksandar Belić, Nikola Stojanović, Jovan Cvijić i Mirko Latas (Jovanović, Belić i Stojanović su bili masoni). Predlog Slobodana Jovanovića

da se odmah osnuje Srpski odbor u Parizu sa ciljem da radi na afirmaciji političkih i nacionalnih ciljeva Srbije Pašić odlučno odbija. Pored svih propusta koje je načinio pre rata, i onih odmah po njegovom otpočinjanju Pašić 1915, kada je vladalo zatišje nakon što je Austro-Ugarska pretrpela katastrofalne poraze na Ceru i Suvoboru (Kolubara), počinje sa politikom razdora među srpskim oficirima. Marta 1915. uz pomoć regenta Aleksandra smenjuje pukovnika Apisa sa mesta šefa Obaveštajnog odeljenja Vrhovne komande i daje nalog da civilna policija uhapsi Apisovog pomoćnika za Bosnu Radeta Malobabića. Kako je Malobabić razvio čvrsti vezu agenata u BiH ona se, nakon njegovog hapšenja, raspala i nikad više nije obnovljena.

Kako bi, i živi i zdravi, pobegli iz Beograda za Niš Pašić i Karađorđević, sa sve državnim zlatom i svekolikom parlamentarnom bulumentom, su u Beogradu ostavili vojsku koja im je štititila odstupnicu. U Beogradu je, naravno, ostao i narod. O tom, od kralja, predsednika vlade i parlamentaraca ostavljenom narodu *Politika* piše: “Kad se posmatra kako Beograđani neposredno iza pucanja, čim austrijski topovi ućute, izmile po svim krajevima, setimo se one narodne: svako čudo za tri dana." Terazije su, odmah posle bombardovanja, bile prepune žena koje su se, lepo doterane, šetale gradom. Savski i dunavski alasi su pecali na samoj liniji fronta objašnjavajući da ribe ne čuju pucnjavu. Arčibald Rajs piše kako sve kafane, pogotovo one ka Slaviji, vrve od sveta. O bombardovanju su Beograđani pevali i pesme, kao i njihovi potomci. Evo jedne: “Ko to kuca na prozore tako, zar vi Švabe ne znate polako”. I onda je, na kraju 1915, grupa armija Nemačke i Austro-Ugarske pod komandom generala Augusta fon Makenzena (Anton Ludwig Friedrich August Mackensen) osvojila Beograd uz zvuke Radecki marša. Odmah po ulasku u Beograd Makenzen je naredio da se svi srpski branioci sahrane. U njihovu čast, podigao je spomenik nad grobnicom na Topčideru gde su sahranjeni i na njemu upisao: „Ovde počivaju Srpski junaci“. Nakon sahrane ostale su zabeležene i njegove reči: “Borili smo se protiv vojnika iz bajke, koji su se branili besprimernom hrabrošću. Onoga trenutka, kada smo Srbiju osvojili, nas je to bolelo više nego njene saveznice”.

Ono što Pašić, i pored višestrukih predloga, nije učinio: osnivanje Srpskog odbora u Parizu sa svom podrškom koju mu je mogla pružiti francuska masonerija, učinili su Hrvati i Slovenci. Kad su otpočeli pregovori saveznika sa Italijom o njenom priključenju borbi protiv Centralnih sila hrvatska masonerija je, brže bolje, u Parizu 30. aprila 1915. osnovala *Jugoslovenski odbor*. Njega su zapravo formirali Ante Trumbić, Frano Supilo i Ivan Meštrović, a Supilo, Hrvat iz Dalmacije, je postao predsednik. I dok su Hrvati i muslimani u okviru austro-ugarske vojske jurišali na Srbe i Srbiju, i dok su se u BiH događali najstrašniji progoni i ubistva srpskog naroda Pašić je otpočeo pregovore sa *Jugoslovenskim odborom* o stvaranju nekakve nove države svih Slovena. Kada je, pod pritiskom srpske masonerije, a pre svega članova lože *Ujedinjenje*, predsednik srpske vlade bio primoran da od

saveznika zatraži prisajedinjenje BiH Srbiji, članovi *Jugoslovenskog odbora* su se najoštrije pobunili. I dalje tretirajući *Jugoslevnski odbor,* u kome su glavnu reč vodili Hrvati (gotovo svi članovi hrvatskih masonskih loža *Hrvatska Vila* i *Ljubavbližnjega*), kao srpskoj vladi ravnopravnog sagovornika, Pašić sa njima 20. jula 1917. na Krfu potpisuje deklaraciju kojom je predviđeno stvaranje jedinstvene države Slovenaca, Hrvata i Srba. On prihvata da u novoj državi sva tri naroda – Srbi, Slovenci i Hrvati budu ravnopravni na celoj teritoriji nove države. Pored toga, saglašava se da sva tri jezika budu isto tretirana kao i da se izjednači status hrvatske latinice sa srpskom ćirilicom. Bez konsultovanja Srpske Pravoslavne Crkve Pašić prihvata da se pravoslavni kalendar izbaci iz upotrebe u korist rimokatoličkog i da se Srbima, pored ćiriličnog, kao ravnopravno pismo nametne i latinica. Pašić se tada, po kratkom postupku, postarao i da se iz javne upotrebe izbace vekovni nazivi Srpske pravoslavne crkve za godišnje mesece: *bogojavljenski* za januar; *sretenjski* za februar; *blagoveštenski* za mart; *đurđevski* za april; *carski* za maj; *petrovski* za juni; *ilinski* za juli; *gospođinski* za avgust; *miholjski* za septembar; *mitrovski* za oktobar; *mratinjski* za novembar i *božićni* za decembar.

U vreme proboja solunskog fronta od strane srpske vojske, u vreme kad je Bugarska kapitulirala i kada se vojska Austro-Ugarske i Nemačke raspadala po svim šavovima u Zagrebu, navrat-nanos, hrvatska masonerija 8. oktobra od poslanika bečkog carskog parlamenta, hrvatskog i dalmatinskog Sabora i slovenačkog Narodnog veća formira *Narodno vijeće Slovenaca, Hrvata i Srba*. Za predsednika Vijeća bio je izabran dr. Anton Korošec, a za potpredsednika dr. Ante Pavelić i Svetozar Pribićević. Predstavnici onih koji su gubili rat i koji su najviše jada zadali srpskoj vojsci i narodu preko svog *Narodnog vijeća*, kao političkog predstavništva svih Slovenaca, Hrvata i Srba u Austro-Ugarskoj, objavili su svoj program: „Ujedinjenje svih Slovenaca, Hrvata i Srba u narodnu, slobodnu i neodvisnu državu Slovenaca, Hrvata i Srba, uređenu na demokratskim načelima“.

Kada je Austro-Ugarska 28. oktobra ponudila kapitulaciju saveznicima Hrvatski sabor je odmah sutradan proglasilo svoje odcepljenje od umiruće Monarhije: „Razrešavaju se svi državnopravni odnosi Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije sa Kraljevinom Ugarskom i Carevinom austrijskom... Dalmacija, Hrvatska i Slavonija sa Rijekom proglašavaju se posve nezavisnom državom prema Ugarskoj i Austriji, te prema modernom načelu narodnosti, a na temelju narodnog jedinstva Slovenaca, Hrvata i Srba na cijelom etnografskog područja toga naroda, bez obzira na ma koje teritorijalne i državne granice, u kojima narod Slovenaca, Hrvata i Srba danas živi“. Na kraju Sabor je usvojio zaključak da priznaje vrhovnu vlast *Narodnog vijeća Slovenaca, Hrvata i Srba*. Odmah nakon svega ovoga na sednici Sabora se zapevala „Lijepa naša domovino“ i počelo klicati Hrvatskoj državi. Kada su u salu ušli hrvatski generali iz austro-ugarske armije okićeni medaljama zasluženim u borbama protiv Srba na Ceru i Kolubari, svi prisutni su ustali uz

pokliče „Živela hrvatska vojska“. Tada, tog istog dana, saborski poslanici su doneli odluku da se srpskoj vojsci zabrani prelazak granice novoosnovane hrvatske države. Tu i takvu Hrvatsku državu niko na Svetu nije priznao. Niko osim Pašića i Karađorđevića; srpska vlada je notom od 8. novembra, ničim izazvana, priznala Narodno vijeće kao „zakonitu vladu Srba, Hrvata i Slovenaca, koji žive na teritoriji austro-ugarske monarhije“.

Zbog ove Pašićeve ujdurme nekoliko ministara je dalo ostavku s obrazloženjem da je ovim sprovedena namera hrvatskih i slovenačkih političara iz Habzburške monarhije „da se Srbi Bosne i Hercegovine, Srema i Slavonije, Dalmacije i Like, Banata, Bačke i Baranje odvoje od Srbije, pa da se, kad dođe vreme, s njima napravi front prema Srbiji“. *Narodno vijeće Slovenaca, Hrvata i Srba* su kao ravnopranog sagovornika odbacile i sve savezničke vlade ali, i pored svega, Pašić i Karađorđević to nisu želeli da učine.

Srpska vlada, na čelu sa Nikolom Pašićem, je ove političke predstavnike delova poraženih snaga iz Prvog svetskog rata priznala kao sebi ravne pregovarače. Šta više, kad su saveznici, a pre svega Francuzi, odbili da priznaju ovu „igranku“ sa *Narodnim vijećem* Nikola Pašić se lično založio da ono bude međunarodno priznato. Kako njegovo diplomatsko zalaganje nije dalo očekivane rezultate Pašić putuje u Ženevu u pratnji M. Draškovića, V. Marinkovića i M. Trifkovića. Tamo okuplja predstavnike *Narodnog vijeća* (A. Korošec, dr Melko Čingrija i Gregor Žerjavi) i *Jugoslovenskog odbora* iz Londona (Trumbić, Gregorin, Vasiljević, Stojanović i Banjanin) i sa njima donosi deklaraciju o stvaranju jedinstvene države sa paritetnom vladom. Po Pašiću, srpski članovi vlade bi zakletvu polagali kralju, a svi ostali „predsedniku hrvatske republike“. Pašićevo antisrpstvo se ipak najbolje može videti iz dela deklaracije u kojoj stoji da: „Zajedničkim naporom savezničkih naroda i Sjedinjenih država, snagom naroda, Srba, Hrvata i Slovenaca, slomljene su na bojnim poljima sve nasilne prepreke njegovom ujedinjenju“. Ovom deklaracijom Pašić je Hrvate i Slovence koji su, sve do kraja rata, bili u sastavu Centralnih sila preveo u tabor saveznika i tako ih abolirao svake odgovornosti za zverstva koja su počinili, gotovo isključivo, prema srpskom narodu.

Zbog neviđenog revolta koji je u Srbiji, a posebno među oficirskim kadrom, izbio nakon objavljivanja Ženevske deklaracije, srpska vlada je na Krfu podnela kolektivnu ostavku. No, kako regent Aleksandar i Pašić nisu dozvoljavali da se sazove sednica Narodne skupštine vlada u ostavci je nastavila da vlada sve do 27. decembra 1918. Zašto je bilo potrebno da se obezbedi vladavina vlade u ostavci?!

Srpsko narodno veće Bosne (21. oktobra 1918.), Srpsko narodno veće Srema (29. oktobra), Velika srpska narodna skupština u Novom Sadu koja je

predstavljala Banat, Bačku i Baranju (12. novembra), Velika narodna skupština srpskog naroda u Crnoj Gori (13. novembra) i Narodna veća Banja Luke i Kotora (14. novembra) donose odluku o prisajedinjenju Srbiji. No, Nikola Pašić i regent Aleksandar su bili protiv ujedinjenja svih srpskih zemalja i zato su sprečili sazivanje Narodne skupštine Kraljevine Srbije koja je trebala samo da izda proklamaciju o ujedinjenju.

Delujući protivno željama i interesima srpskog naroda oni prihvataju hrvatsku i slovenačku ponudu za stvaranjem kraljevine SHS i to na način suprotan Ustavu Kraljevine Srbije. Tako je iz Hrvatske u Beograd 1. decembra 1918. doputovalo 28 zastupnika *Narodnog vijeća* od kojih su njih 19 bili članovi tri hrvatske lože: *Hrvatska Vila*, *Ljubav bližnjeg* i *Maksimilijan Vrhovac*. Sve tri lože su bile pod direktnom zaštitom Velike lože Ugarske jer je i celokupna Hrvatska bila samo autonomna oblast u okviru Krune svetog Stjepana (Szent Korona). Šef delegacije *Vijeća* dr Ante Pavelić predao je regentu Odluku *Vijeća* o ujedinjenju u zajedničku državu koju on odmah prihvata izjavljujući:" ovim časom ispunjavam svoju vladarsku družnost te u ime Njegova Veličansva kralja Petra I. proglašavam ujedinjenje Srbije sa zemljama nezavisne Države Slovenaca, Hrvata i Srba u jedinstveno Kraljevstvo Srba, Hrvata i Slovenaca".

Kako je 31. oktobra 1918. prestala da postoji Dvojna monarhija (Kaiser und König) Slovenija (Štajerska, Kranjska i Koruška) je povratila svoju državnost, a Hrvatska je ostala samo autonomna oblast u okviru Kraljevine Ugarske. Međutim, i pored činjenice da Hrvatska nije države regent Aleksandar Karađorđević je sa Hrvatima, u svom privatnom stanu u kući Kuzmanovića na Terazijama, razgovarao kao sa predstavnicima neke državne delegacije. Pašić, koji je sve ovo osmislio i organizovao, nije prisustvovao ovoj lakrdiji. On je, uplašen od mogućih negativnih reakcija na njegovu politiku ujedinjenja, još 3. novembra 1918. podneo ostavku na funkcije predsednika vlade i ministra inostranih poslova i pobegao u inostranstvo. Dužnost ministra inostranih poslova od 3. novembra 1918. do 20. decembra 1918. obavljao je Stojan Protić koji se nije plašio, a ni stideo ničega. Od dogovora koji je postigao sa hrvatskom masonerijom u svom stanu regent Aleksandar nije odstupio ni kada je Ugarski dvor, preko svojih glasnogovornika grofova Tisze i Buriana, jasno ukazao da se srpsko mešanje u ugarske untrašnje stvari smatra neprijateljskim činom. Odlučan da po cenu dugoročnog narušavanja srpsko-mađarskih odnosa odbrani hrvatske nacionalne interese regent Aleksandar uspeva da 27. decembra 1918. sazove Narodnu skupštinu Kraljevine Srbije koja je sankcionisala ovaj njegov čin veleizdaje srpskih državnih i nacionalnih interesa. Tako je dinastija Karađorđevića i *de facto* i *de iure* ukinula postojanje Kraljevine Srbije, države srpskog naroda. Bio je to kraj srpske nacionalne države i politike na čemu su Petar Karađorđević i Pašić intenzivno radili još od 1903.

Prva vlada Kraljevine SHS formirana je 27. decembra 1918. sa Stojanom Protićem kao njenim predsednikom, Antonom Korošcem, potpredsednikom, dr. Antom Trumbićem, ministrom inostranih poslova, Svetozarem Pribićevićem, ministrom unutrašnjih poslova i td. Sredinom januara 1919. ukinut je srpski pravoslavni kalendar i na teritoriji cele zemlje uveden rimokatolički, odnosno gregorijanski po papi Grguru XIII. Srpsko ćirilično pismo prestalo je biti jedino zvanično pismo čime je širom otvoren put latiničenju Srba - sva državna dokumenta su u prvo vreme štampana dvoazbučno da bi se vremenom počela pojavljivati dokumenta samo na latiničnom pismu. Tokom marta 1919. ukinuta je srpska vojska, a osnovana vojska nove države u koju je ušlo 2.500 bivših oficira austro-ugarske i 500 crnogorskih oficira koji su odmah dobili po čin više. Srpska zastav i grb zamenjeni su novom zastavom (plavo-belo-crveno), a novim grbom su dominirali hrvatski i slovenački simboli. Posebnim dogovorom utvrđeno je da se ne vrši popis u ratu poginulih i postradalih Srba kako se, navodno, javnost nebi uzbunjivala i kako se nikada nebi saznalo da je Srbija izgubila 800.000 ljudi (svaki treći Srbin), a da je samo u Albanskoj golgoti promrzlo, od gladi umrlo ili jednostavno ubijeno od Albanaca preko 40.000 dece. Tako, u skladu sa postignutim dogovorom, u Beogradu ni danas nema spomenika stradalim rodoljubima tokom Prvog svetskog rata.

Februara 1919. stvorena je jedinstvena cionistička organizacija pod nazivom Savez cionista Jugoslavije sa sedištem u Zagrebu. Finansiranje ove organizacije preuzela je na sebe nova država i to kroz usvajanje *Uredbe o stalnoj godišnjoj državnoj pomoći verskoj zajednici Jevreja u Kraljevini Jugoslaviji*. Cionistički pokret je izdejstvovao i specijalni status Jevreja i to kroz usvajanje *Zakona o verskoj zajednici Jevreja u Kraljevini Jugoslaviji*.

Odmah posle ujedinjenja 1918., jevrejska opština u Beogradu je inicirala da se sve jevrejske opštine u Kraljevini SHS ujedine u jedan Savez, koko bi se odnosi sa državom učinili efikasnijim i kako bi se osiguralo da se sva verska i druga pitanja Jevreja jedinstveno regulišu na celokupnoj teritoriji novostvorene države. Na kongresu svih jevrejskih opština, održanom u Osijeku, 1.-2. jula 1919. osnovan je Savez jevrejskih veroispovednih opština. Za prvog predsednika je izabran dr Hugo Spitzer, advokat iz Osijeka. Vrhovni rabinat kao najviše duhovno telo Jevreja u Kraljevini SHS osnovan je 1923., a za vrhovnog rabina izabran je dr Isak Alkalaj iz Beograda, koji je istovremeno bio i predsednik Saveza rabina Kraljevine SHS.

U novostvorenoj jugoslovenskoj državi cionističke organizacije uživale su podršku ne samo vlade nego i celokupnog dvora Karađorđevića. Svetski cionistički krugovi visoko su cenili novonastalu situaciju, a posebno ulogu dinastije Karađorđevića pa je odlučeno da posle Artura Balfura (Arthur James Balfour, 1st Earl of Balfour), Tomaša Masarika (Tomáš Garrigue Masaryk), Alberta Ajnštajna(Albert Einstein) i drugih za cionističku ideju zaslužnih ljudi, svoju maslinovu spomen-šumu u Palestini 1930. dobije i kralj Petar Prvi

Oslobodilac. Nakon ovoga čitav niz cionista i istaknutih jevrejskih javnih ličnosti u Jugoslaviji primio je visoka državna odličja, a u Društvu naroda i drugim međunarodnim forumima cionistički stavovi su imali gotovo bezrezervnu podršku jugoslovenskih predstavnika. Ubrzo posle stvaranja britanske mandatne teritorije u Palestini, Kraljevina SHS je podržala jevrejske državotvorne planove u okviru britanskog mandata. Odnosi između jugoslovenske države i političkih organa Jevreja u Palestini uspostavljeni su već oktobra 1920. posle posete generalnog sekretara Svetske cionističke organizacije Samuela Landmana Beogradu. Tada je otvoreno političko predstavništvo palestinskih Jevreja - *Palestinski ured*, koje je ubrzo zamenjeno predstavništvom Jevrejske agencije. Nova prilika za javnu podršku cionizmu bila je poseta predsednika Izvršnog odbora Svetske cionističke organizacije Nahuma Sokolova (Nahum ben Joseph Samuel Sokolow) Kraljevini sredinom marta 1928. Sokolova su primili predsednik vlade Velja Vukićević i zastupnik ministra inostranih poslova Ilija Šumenković, koji su svojim izjavama ponovili snažnu podršku cionističkim ciljevima. Posle tri dana primio ga je u audijenciju i kralj Aleksandar. Poseta Jugoslaviji Nahuma Goldmana (Nahum Goldmann), člana Izvršnog odbora Svetske cionističke organizacije i diplomatskog predstavnika Jevrejske agencije pri Društvu naroda, krajem oktobra 1936, imala je tretman zvanične državničke posete što se vidi i iz podatka da ih je u posetu primio i knez Pavle koji je ponovio zvaničnu državnu podršku cionistima i njihovim osnovnim programskim ciljevima – stvaranje jevrejske države na tlu Palestine.

Jedna od poslednjih zvaničnih prilika za potvrdu prijateljstva Jugoslavije cionističkoj stvari dogodila se sredinom 1939. kada je britanski cionistički prvaka i člana Svetskog jevrejskog kongresa Morisa Perlcvajga (Maurice L. Perlzweig) došao u zvaničnu posetu Jugoslaviju. Tom prilikom su ga primili premijer Dragiša Cvetković i predstavnik Ministarstva inostranih poslova. Glavni sadržaj razgovora bio je razmatranje pitanja u vezi sa jevrejskim izbeglicama kojom prilikom je jugoslovenska strana izrazila spremnost da primi sve oni koji budu to želeli. Ovakva predusretljivost Jugoslavije posebno je pozdravio predsednik Svetske cionističke organizacije Haim Vajcman (Chaim Weizmann, prvi predsednik države Izrael) koji je, nakon razgovora sa čuvenim cionistom i intimnim prijateljem kneza Pavla dr Davidom Albalom, izrazio svoje zadovoljstvo i uverenje da će politika Jugoslavije i nadalje ostati u istoj liniji sa Palestinom.

Uspostavljanje prisnih odnosa sa cionistima dovelo je i do redefinisanja jugoslovenske politike prema komunistima i citadeli crvenog terora u svetu – SSSR-u. Priznavanjem Sovjetskog Saveza i uspostavljanjem diplomatskih odnosa Vlada je *de facto* ozvaničila KPJ i njen rad. U Beograd je stigao prvi predstavnik ruskih komunista Viktor A. Plotnjikov (Виктор Плотников), a sa njim i čitav niz boljševičkih agenata koji su se odmah povezali sa domaćim komunističkim liderima. Pored svega ovoga, Vlada je počela i sa politikom

puštanja na slobodu komunističkih terorista koji su do tada robijali zbog počinjenih antidržavnih dela. Koliko je to poprimilo maha govori i podatak da je, žureći se da se i sam prikaže i dokaže, i predsednik vlade, Dragiša Cvetković, lično naredio da se puste na slobodu vodeće komunističke vođe, Ivo Lola Ribar i Koča Popović. Kao da sve ovo nije bilo dovoljno pa vlada otpočinje i sa aktivnostima na proganjanju nacionalista i osvedočenih antikomunista ali i zabrani knjiga i štampe sa antiboljševičkim sadržajem. Tako je vredno podsetiti se slučaja inženjera Milosava Vasiljevića, bivšeg Direktora beogradskog Sajma. U vreme kada su komunisti preplavili jugoslovensku javnost svojim komunističkim izdanjima, koja su štampana i rasturana sa dozvolom samih vlasti, inženjer Vasiljević je, uz korišćenje obilja dokumentacione građe, napisao knjigu *Istina o SSSR-u*. Međutim, vlada je, čim je obaveštena o sadržaju Vasiljevićevih spisa, zabranila knjigu i zaplenila celokupan tiraž još u štampariji, a policija je, bez ikakvog naloga, upala u njegov stan i oduzela mu kompletnu arhivu prikupljanu gotovo punu deceniju.

Dok je, s jedne strane, oslobađala ne samo okorele komuniste već i osvedočene ustaše, vlada je, s druge strane, otpočela sa represivnim merama prema svim istaknutijim antikomunistima, odnosno judeoboljševicima. Tako je, među prvima, uhapšen istaknuti beogradski novinar i publicista Ratko Živadinović, generalni sekretar Jugoslovenskog antimarksističkog komiteta. Zatim su bili pohapšeni i viđeniji članovi Jugoslovenskog narodnog pokreta Zbor, među kojima i: dr Velimir Danilović, lekar iz Beograda; Borislav Nešić i Branko Stojanović, vlasnici preduzeća Uzor; dr Staša Conić, direktor Agrarne privilegovane banke; dr Stanko Šifrer i Drago Jefremović, industrijalci; dr Dimitrije Najdanović, profesor i dr.

Prvi dani, meseci i godine nove državne zajednice nastale na ruševinama Kraljevine Srbije bili su evidentno povoljni za Jevreje, ništa manje loši za Hrvate, Slovence i koga sve ne još ali ne i za Srbe koji su vođeni dinastijom Karađorđevića i Pašićem bili prevareni da na oltar jugoslovenske ideje prilože gotovo sve što su imali.

Jedan od potpredsednika vlade novostvorene države bio je i dr.Vlatko Maček, Slovenac i poznati hrvatski političar-vođa Hrvatske seljačke stranke. On je tokom Prvog svteskog rata, kao austro-ugarski vojnik 42. domobranske divizije iz Zagreba, pucao na Srbe u bitkama na Kolubari i Ceru. Iz njegove autobiografske knjige objavljene u Njujorku vidi se da su mu najbliži saborci u ratu protiv Srba bili Josip Broz, Slavko Štancer i srpski dobrovoljac Svetozar Pribićević. Na sednici Krunskog saveta, održanoj 6. marta 1941. godine, Maček će izjaviti „Ceo Hrvatski narod je za saradnju sa Nemačkom“, a 8. aprila, dva dana nakon napada Nemaca na Beograd, otišao je u Zagreb gde je preko radija pozivao hrvatski narod da iskaže svoju lojalnost Trećem rajhu. Kada su pripadnici Vermahta 10. aprila ušli u Zagreb gotovo da nisu mogli da se kreću ulicama od naroda koji im je klicao i na njih bacao cveće. Istog dana,

po naređenju Ante Pavelića, penzionisani pukovnik Slavko Kvaternik proglasio je Nezavisnu Državu Hrvatsku i pripremio prijem za najviše vojno rukovodstvo Vermahta koje se tada nalazilo u Hrvatskoj. Takođe, iste večeri, u ime novostvorene *Unabhängiger Staat Kroatien*, Slavko Kvaternik i njegov rođeni brat Petar Kvaternik koji je bio komandant Jadranske divizije vojske Kraljevine Jugoslavije pozivaju Hrvate da pohapse sve srpske oficire i odmah se stave na raspolaganje domobranskim jedinicama koje su se, uz saglasnost Nemaca, počele obnavljati po uzoru na nekadašnje Kraljevsko ugarsko-hrvatsko domobrantstvo. Do 16. aprila formiran je Glavni stožer vojskovođe, Zapovedništvo vojske i Ministarstvo Domobranstva, a gotovo svi oficiri i vojnici domobranskih jedinica – njih 16.000 došli su iz redova Jugoslovenske vojske.

Važno je napomenuti da je Maček, uoči izbijanja Drugog svetskog rata - 26. avgusta 1939, obezbedio spajanje Savske i Primorske banovine (Kraljevina Jugoslavija je bila podeljena na devet banovina: Dravska banovina - Ljubljana, Savska banovina - Zagreb, Vrbaska banovina – Banja Luka, Primorska banovina - Split, Drinska banovina - Sarajevo, Zetska banovina - Cetinje, Dunavska banovina - NoviSad, Moravska banovina - Niš, Vardarska banovina - Skopje; Beograd nije pripadao nijednoj banovini) čime je stvorena Banovina Hrvatska, odnosno velika Hrvatska koja će, pod komunistima, biti dodatno proširena, a devedesetih godina XX veka priznata kao nezavisna i suverena država.

Ante Pavelić je bio jedan od hrvatskih prvaka koji je iskreno poštovao Nikolu Pašića. Njegova sestra Višnja koja od Drugog svetskog rata živi u Madridu je 1998. godine objavila manji deo njegovih zabeleški od kojih se jedna odnosi i na njegovu privatnu posetu Pašiću 1925. u Beogradu. Najveći deo ovih zabeleški je januara 1999. objavio hrvatski *Večernji List*. U Beogradskoj zabelešci Pavelić piše: „Sastanku je prisustvovao Pašićev lični sekretar profesor Đorđe Jelenić koji je i pripremio naš susret.... Pašić je sa svojom dugom i negovanom bradom izgledao kao patrijarh, bio je elegantno obučen i krajnje ljubazan. Veoma brzo je sa kurtoaznog razgovora prešao na suštinu pitanjem kako sada stoje stvari u Hrvatskoj. Rekao sam mu da u Hrvatskoj niko ne želi da živi u Jugoslaviji jer se niko ne oseća pripadnikom nekakvog slovenskog naroda. Ako mu neko od Hrvata govori drugačije onda može biti samo da to čini iz neke lične koristi. Da mu je to bilo poznato potvrdio je prisećanjem na vreme iz Krfa gde je o zajedničkoj državi razgovarao sa Trumbićem. Kako sam kaže Trumbić je predlagao da se nova zajednička država nazove samo Jugoslavija ali je on to odbio insistirajući da u nazivu obavezno bude i odrednica - hrvatska. Tako je nova država već tada nazvana Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca“.

Komunistička partija Jugoslavije osnovana je 20. aprila 1919, a svoju poltiku zasnivaće na tezi da je Kraljevina SHS, odnosno Kraljevina Jugoslavija

tamnica naroda, a da su Srbi njeni tamničari. Nešto kasnije, Ante Pavelić će osnovati pokret *Ustaša – hrvatska revolucionarna organizacija* koji će se „proslaviti“ tokom Drugog svetskog rata. Pavelić 1927. putuje u Rim gde predstavniku italijanske vlade Davanzatiju (Roberto Forges Davanzati) predaje promemorij HSP-a kojim se Italiji nudi saradnja na rušenju Jugoslavije; 20. aprila 1929. u Sofiji sa Gavrilovim (Иваном Михайлов Гаврилов), predstavnikom makedonske terorističke organizacije *ВМРО*, potpisuje deklaraciju o uzajamnoj pomoći Makedonaca i Hrvata u rušenju Jugoslavije i stvaranju samostalnih država Hrvatske i Makedonije. Nakon sofijskog sastanka Pavelić odlazi u Rim gde se susreće sa Musolinijem koji mu dodeljuje pomoć od 25 miliona lira i kuću u Pesariju koja od tada postaje centar ustaša u Italiji i mesto gde je započeto planiranje atentata da Aleksandra Karađorđevića nakon što je Kraljevina 17. jula 1929. osudila Pavelića na smrt.

Tokom 1919. i 1920. u mnogim hrvatskim i slovenačkim novinama su često objavljivane fotografije iscepanih i neuhranjenih srpskih ratnih vojnih invalida kako prose širom zemlje Srbije. Na fotografijama su se mogli videti nekadašnji oficiri austro-ugarske armije, a sada oficiri vojske Kraljevine SHS kako udeljuju milost napuštenim srpskim ratnicima. Do 1921. svi proslavljeni srpski oficiri su bili penzionisani ili demobilisani. Dinastija Karađorđevića, Pašić i ostali su gurali u zaborav podatak da je u Prvom svetskom ratu, prema službenim podacima podnetim Konferenciji mira u Parizu 1919., Srbija izgubila u ratu 1.247.435 lica što je nešto više od 28% stanovništva (4.428.600). Srbija je, pored toga, imala i oko 1,5 milona ranjenih ljudi što je, opet prema zvaničnim podacima Konferencije, najveći broj, i u apsolutnom i u procentualnom iznosu, ubijenih i ranjenih u periodu četvorogodišnjeg rata.

Rat koji su Austro-Ugarska i njeni saveznici, pre svega Bugari, vodili protiv Srbije može se uporediti samo sa genocidnim ratovima iz antičkog perioda. Shodno tome, po završetku rata predstavnici Antante i neutralnih država formirali su Međunarodnu komisiju za ispitivanje zločina nad srpskim narodom. Osnovni cilj Komisije u kojoj ej bio i dr Arčibald Rajs bio je da utvrdi obim i težinu zločina počinjenih od strane bugarskih okupacionih snaga u Srbiji. U izveštaju sačinjenom na osnovu zvaničnih dokumenata bugarskih vlasti i iskaza nesrpskih očevidaca piše, pored ostalog, sledeće: “Po ulasku bugarskih trupa u Srbiju podjesen 1915. godine, nastao je čitav niz ubistava koje su vršili bugarski oficiri, vojnici i komite, a docnije i njihove administrativne vlasti... U prvom redu ubijani su srpski sveštenici, učitelji, kmetovi i drugi ugledniji ljudi... Ima primera da su sveštenici ubijani po grupama od preko 20 lica... Ima porodica gde je pobijeno do 15 članova, i koje su skoro sasvim zatrvene. Nisu bila pošteđena čak ni nekrštena odojčad... Leševi su delom spaljivani, a delom ostavljani da ih pojedu psi i svinje... Antisrpska politika bugarske vlade izvođena je sa jednom bestijalnom brutalnošću i sa jednim rafiniranim zverstvom, koje graniči sa sadizmom...”.

Ismevanje srpskih junaka i pljuvanje po srpskim žrtvama dostićiće svoj maliciozni krešendo kada je Alojzu Stepincu (Aloisius Viktor Stepinac) 1919. godine dodeljen orden Karađorđeve zvezde sa mačevima. Vojnički orden Karađorđeve zvezde ustanovljen je uredbom 28. maja 1915. godine i mogli su ga dobiti samo vojnici i podoficiri za svoje zasluge prema kralju i otadžbini. Čime je, kako je Stepinac zadužio kralja Petra Karađorđevića ni do danas nije otkriveno. Čime je *Aloisius* zadužio Srbiju zna se: Odmah nakon mature 1916. Alojz stupa u austro-ugarsku vojsku - 96-u Karlovačku pukovniju u kojoj se istakao kao jedan od najhrabrijih vojnika koji će 1918. čak biti i ranjen. Međutim, te 1918. godine austro-ugarsko carstvo se raspadalo, a u Zagrebu se formiralo *Narodno vijeće* pa se ranjeni Stepinac uputio na osnivačku skupštinu. Austro-Ugarska car Karlo I (Karl I. Österreich-Ungarn) razrešio je svoju vojsku zakletve vernosti što je pokorni Stepinac odmah iskoristio pa se, brže bolje, prijavio u novostvorenu Jugoslovensku legiju kaja je navodno trebalo da se bori na strani Srba na Solunskom frontu; nikada nije ispalio ni jedan metak ali je zato časno demobilisan u proleće 1919. i odmah potom odlikovan. Sa sve ordenom se uputio u Rim na studije na Gregorijanski univerzitet, a 1932. je imenovan nadbiskupom-koađutorom što mu je omogućilo da već 1933. postane zagrebački nadbiskup. Iste godine je u Beogradu položio zakletvu kralju Aleksandru Karađorđeviću. Srbi, oni prostodušni, naivni, će, kako to kod njih obično biva, Stepinca upoznati i, na žalost, zapamtiti tokom Drugom svetskog rata: predstavio im se u Jasenovcu rečima *In Te, Domine, speravi* (U tebe se, Gospode, uzdam)! I sada, još jednom, po čemu je Stepinac zadužio kralja Petra Karađorđevića? Čime je *Aloisius* zadužio Srbe znamo!

Poslednji čin za pamćenje Petra Karađorđevića je bio donošenje novog ustava njegove Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca - Vidovdanskog ustava 28. juna 1921. godine. Kraljevina SHS je određena kao ustavna, parlamentarna i nasledna monarhija, čiji je jezik srpsko-hrvatsko-slovenački. Međutim, vezano za monarhiju, Vidovdanskim ustavom su sprovedene brojne izmene srpskih dinastičkih pravila od kojih je, bez dileme, najvažnija ona po kojoj za izbor monarha potrebna saglasnost sve tri verske konfesije u jugoslovenskoj državi - pravoslavne, katoličke i muhamedanske, a predviđena je i mogućnost da kralj Jugoslavije može biti i druge veroispovesti, a ne samo pravoslavne! Kako bi se narodu Srpskom odvratila pažnja od bolne političke realnosti u novostvorenoj državi se odigravao politički cirkus tako da je do 1937. godine Kraljevina imala 35 vlada u kojima je bilo ukupno 656 ministara, a stvoren je i birokratski aparat sa oko 350.000 službenika.

Za tu i takvu državnu kreaturu vladika Nikolaj je napisao da je bila „prkos Hristu i svetom Savi“, i da je uništila dušu Srbstva do te mere da komunistima kasnije nije bilo teško da je dotuku. Činjenica da je kralj Aleksandar Karađorđević prihvatio da nebude miropomazan po pravoslavnom obredu govori sve, zaključio je vladika Nikolaj.

Jedan od najvećih prijatelja srpskog naroda Švajcarac i učesnik u ratu Srbije 1914.-1918. (sa Srpskom vojskom odstupao preko Albanije) dr Rodolfo Arčibald Rajs (Dr. Archibald Rudolph Reiss) je u svojoj knjizi *Čujte Srbi*, objavljenoj nakon njegove smrti 1928. godine, napisao:

“Šta ste učinili za svoje ratne invalide? Od svih zemalja koje su učestvovale u ratu vaše se vlasti najgore odnose prema njima.... A šta je sa vojnicima i oficirima koji nisu štedeli krv i zdravlje da biste vi bili slobodni? Jeste li postupali s njima kako to oni zaslužuju i kako vam dužnost nalaže? Ne! Bezmalo, reklo bi se da upravljačka klasa vaše zemlje mrzi one koji su učinili usluge vašoj otadžbini. Sam Bog zna koliko ste propatili u toku rata od Austro-Ugara-Švaba. Predstavnike iste one Nemačke, koja vam je bila nemilosrdan neprijatelj i koja će to ponovo biti jednog dana vaši političari dočekuju raširenih ruku. Najbolji primer za to je Nikola Pašić... Stari Pašić je stvorio te bezobzirne političare, profitere koji često državu smatraju kravom muzarom čijim se mlekom hrane. Lično on je uspostavio taj sistem...”

Srpska nacionalno orijentisana masonerija, što masoneriji inače nije svojstveno, se nikada neće oporaviti od ove „nacionalne“ politike Nikole Pašića i regenta Aleksandra. Dominantnu ulogu u novostvrenoj državi će imati hrvatska i slovenačka buržoazija i masonerija sa kojima će, vrlo blisko, sarađivati Komunistička partija Jugoslavije.

Pašićev biograf italijanski diplomata Karlo Sforca (Carlo Sforza) nikada ništa nije napisao o poreklu njegove porodice. S druge strane, istakao je blisko prijateljstvo Pašića sa Svetozarom Markovićem sa kojim su ga, pored sličnih političkih pogleda, posebno zbližavala osećanja mržnje prema kralju Milanu Obrenoviću, prvom srpskom kralju nakon Stefana Prvovenčanog. Sforca ukazuje i na Pašićevu vezu za Mihailom Bakunjinom, ocem modernog anarhizma, sa kojim se družio sve vreme svojih studija u Cirihu. Pri tome, Sforca napominje da je Pašić Bakunjinovu ideju da se „marksizam odmah primeni u Srbiji“ pretpostavio ideji njenog prethodnog „demokratskog profilisanja“. Svoje levičarske ideje Pašić izlaže još 1876. zalažući se za *samoupravu, decentralizaciju, industriju na osnovi državnoj* i sl.

Velika loža Kraljevine Srbije osnovana je 1912. i delovala je sve dok je postojala i srpska država, 1. decembar 1918. godine. Kada su Nikola Pašić i regent Aleksandar samovoljno ukinuli Kraljevinu Srbiju i proglasili Kraljevinu SHS i Velika Loža Srbije se transformisala u Veliku ložu Kraljevine SHS. Uoči Drugog svetskog rata sve lože na teritoriji Kraljevine Jugoslavije su se uspavale pa i Velika loža Kraljevine Jugoslavije. Aprila 1990. godine u Beogradu se bude lože: Pobratim, Sloga, Rad i postojanstvo i, na kraju, loža Maksimilijan Vrhovac. Velika ujedinjena loža Nemačke 23. juna 1990. reaktivira Veliku ložu Jugoslavije (VLJ). Prva redovna godišnja skupština VLJ održana je 4. i 5. jula 1990. godine kada su reaktivirani konstitucija i statut

Velike lože Jugoslavije usvojeni još 1925. godine. Za prvog velikog majstora reaktivirane VLJ izabran je Zoran D. Nenezić, dotadašnji starešina lože *Pobratim*. Inače, Nenezić je u masoneriju iniciran u loži *217* u Dizeldorfu.

Sa otpočinjanjem ratnih dejstava Slovenije protiv SFR Jugoslavije, a potom i građanskog rata u Hrvatskoj i BiH VLJ napuštaju masoni iz Slovenije, Hrvatske i BiH koji, pod zaštitom velikih loža Austrije i Nemačke osnivaju svoje velike lože. Makedonski masoni takođe napuštaju VLJ i uz pomoć engleske masonerije konstituišu svoju veliku ložu. Tokom 1993. grupa masona crnogorske orijentacije (Slobodan Perović, Dragan Tanasić, Novak Jauković, Vladimir Desimirović, Srđan Stanković, Branislav Dimitrijević, Novica Jovović i Branislav Žigić) na inicijativu Velike ujedinjene lože Nemačke istupa iz VLJ i formira Regularnu veliku ložu Jugoslavije. Ovaj svoj čin će pravdati navodnim uticajem Miloševića, srpske policije i vojske na masone u Srbiji. Odmah potom otpočeće sa ritualnim izvinjenjima Hrvatima i Muslimanima zbog navodnih srpskih zločina nad njima i sl. Ova grupa crnogorskih masona će u Riminiju, Italija uz podršku velikog majstora Velikog orijenta Italije Gustava Rafija (Gustavo Raffi) osnovati prvu crnogorsku ložu Montenegro. Kasnije se osnivaju još i loža Zora i Luča mikrokozma.

Istog dana kada je došlo do raspada Zajednice SCG 2006. godine crnogorski masoni, pod zaštitom Velike ujedinjene lože Nemačke, konstituišu Veliku lože Crne Gore na čelu sa Novakom Jaukovićem, profesorom elektrotehnike. Međutim, Velika loža Crne Gore je kod nadležnih državnih organa Crne Gore registrovana samo kao udruženje građana odnosno kao nevladina organizacija. U njoj se nije dogodio proces masonske inicijacije što znači da ona deluje posve ilegalno.

Rukovođeni sledom dotadašnjih događaja grupa srpskih masona napušta VLJ i uz pomoć Velike lože Francuske formira Veliku nacionalnu ložu Srbije na čelu sa Suverenim Velikim Komanderom Vrhovnog Saveta Škotskog Rituala Draganom Maleševićem Tapijem. Nakon što je Malešević lišen života 2003. godine starešina lože postaje veliki majstor Dragutin Zagorac. Istaknuti članovi ove lože su Miki Manojlović, glumac, Milorad Pavić, književnik, Miroslav Gašić, akademik, Boško Jakšić, novinar, i dr. Velika nacionalna loža Srbije je incirala i osnivanje prve ženske lože u Srbiji, i Reda templara. Velika nacionalna loža Srbije ima sledeće lože: Pobrati, Šumadija, Ivanjski venac, Đorđe Vajfert, Istina, Dositej Obradović, Svetlost Balkana, Sloboda i sveti Sava.

Tokom 2006. formirana je Regularna Velika loža Srbije pod čijom zaštitom rade 22 lože. RVLS je priznata od preko stotinu regularnih velikih loža širom sveta i naslednik je Velike Lože Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca. Za jednog od svojih, istorijski gledano, najpoznatijih članova ova loža će isticati kralja Aleksandra Karađorđevića.

Pored Velike lože Francuske na teritoriji Srbije sve je prisutniji i Veliki orijent Francuske koji je u proteklih petnaest godina osnovao četiri lože: Zora, Vernost, Ujedinjenje i Harmonija. Ovakvom aktivnošću francuske masonerije stvoreni su uslovi za osnivanje lokalne Obedijencije na nacionalnom nivou.

Od 2000. godine u Srbiji je sve prisutnije i delovanje Velike ujedinjene lože Nemačke. Intenzitet i uticaj njenog delovanja su sve uočljiviji u Beogradu, a naročito su izraženi u Vojvodini.

Poglavlje dvanaesto
MOZES AMŠEL BAUER

U arhivama Univerzitetske bibloteke Kembridža čuva se dokumentacija vezana za porodično stablo Rotšilda i to još od 1550. godine. Prema ovoj dokumentaciji prvi zapisi o jevrejskoj zajednici u Frankfurtu datiraju još iz sredine XII veka, a podaci o prvim članovima porodice Rotšild ukazuju da su oni zapravo samo jedna grana čuvene hazarske prodice Hahn koja je nemačkim jevrejima, a pre svega onima iz Frankfurta podarila na daleko uvaženog rabina *Josef Juspa Hahn*-a, pisca verski i istorijski važnog dela *Josef Ometz*. Prvi pomen porodice Rotšild, nevezano za porodicu Hahn, odnosi se na Isaka, sina Elhanana (Isaac ben Elchanan) koji je 2. avgusta 1492. evidentiran u Frankfurtu. Isak je od oca, ćutljivog i među Aškenazi jevrejima (Hazarlar) duboko poštovanog rabina, nasledio značajnu sumu novca tako da je u poreskim knjigama Frankfurta za 1555. evidentirano da je platio porez u iznosu od 2.700 guldena. U skladu sa statusom Isak 1560. godine gradi novu kuću poznatu kao *Hauszum roten Schild* (Kuća kod crvenog štita). Međutim, savremena istorijografija se, ne bez razloga, ovom porodicom bavi tek od Mozesa Kalman Bauera (Moses Kalman Bauer) koji je krajem XVII veka živeo u predgrađu Frankfurta u kući koju je 1665. sagradio Isakov unuk rabin Naftali Herc (Naftali Hertz ben Yaakov Elchanan) poznatu kao *zur Hinterpfann* (Kod vrelog tiganja). Za Herca se, naravno, ne vezuje samo izgradnja kuće *zur Hinterpfann* već i knjiga *Emeq Ha Melekh* koju je napisao 1648. i koja se tada, a i danas, smatra za jedno od najvažnijih *Jü-dischen* kabalističkih spisa.

Bauer se bavio menjačkim poslovima, kamatarenjem i trgovinom zlatnim novčićima. Svog sina imenjaka Mozesa je od najmanjih nogu dao u rabinsku školu, a kad je završio uzeo ga je da mu pomaže u poslu. Kad je 19. oktobra 1735. Kalman preminuo Mozes Amšel Bauer (Moses Amschel Bauer) je preuzeo očev posao i za kratko vreme ga značajno unapredio. Sa suprugom Gutli (Gutlé Schnapper, ćerka *Wolf Salomon Schnapper*-a, bankara kneza Sakn-Majningena, i *Hannah Israel*) je imao desetoro dece koju je podizao u

duhu ortodoksnih jevrejskih verskih učenja. Nastojeći da svoje finansijske poslove proširi izvan Frankfurta, on menja lako prepoznatljivo judeohazarsko prezime Bauer u Rotšild (Crveni štit), prema crvenom štitu koji je tada bio porodični zaštitni znak iznad ulaznih vrata njihove kuće u ulici Jungeštrase, u predgrađu Frankfurta. Crvena boja bila je odabrana za zaštitnu boju porodice zato što je ova boja u starom Egiptu simbolizovala muškost, a Rotšildi su verovali samo svojim muškim potomcima. Na sredini ovog crvenog štita nalazio se dvoglavi orao.

Mozes je imao više dece, ali je najviše voleo sina Majera (Mayer Amschels Bauer, 1744. – 1812.) koga je s nepunih deset godina poslao da uči za rabina;dete je pokazivalo naročitu sklonost ka jevrejskim verskim i mističnim učenjima, a posebno se zanimalo za kabalističke mudrosti i tajne. Na žalost, samo dve godine kasnije, 1755. godine, Majerovi roditelji umiru i on se vraća kući; godinu dana kasnije porodični prijatelj iz Hanovera Samjuel Openhajm (Samuel Oppenheim) ga uzima kod sebe da radi u banci *Bankhaus Oppenheim*. Na iznenađenje svih, Majer Amšel je tako dobro i brzo ulazio u bankarske finese i tajne da ga je Openhajm posle sedam godina proizveo u mlađeg saradnika. Openhajmovi će 1789. sve svoje bankarske poslove preseliti u Bon gde će Salomon Opnehajm osnovati novu banku pod imenom *Sal. Oppenheim jr. & Cie. KGaA*i koja i danas uspešno radi, a početkom XXI veka postala je najveća svetska privatna banka u vlasništvu jedne porodice (krajem 2005. njena sveukupna aktiva je prevazilazila sumu od 130 milijardi dolara).

Nakon što je pronikao u najvažnije tajne bankarskog zanata Majer 1763. napušta Openhajmove i iz Hanovera se vraća kući, u Frankfurt, gde nastavlja s nekadašnjim očevim poslovima, kao što su prodaja antikviteta i, pre svega, davanje zajmova s kamatom. Vrlo brzo Majer postaje svestan da se prava zarada ne krije u antikvitetima i sitnim zajmovima već u špekulativnim finansijama – *Kreditgeschäfte und Bankgewerbe*. Još dok je radio kod Openhajma Majer se upoznao sa generalom Estorfom (Emmerich Otto August von Estorff) koji će ga u Frankfurtu preporučiti Vilhelmu IX od Hesen-Hanaua (Wilhelm IX. von Hessen-Kassel) kako bi mu pronalazio retke antikvite. Svoj poslovni odnos sa princem Majer je počeo tako što mu je prodavao skupocene starine po vanredno povoljnim cenama. Stekavši korisna iskustva u radu s Majerom princ odlučuje da ovog velikog kabalistu, koji je teško govorio nemački, imenuje za svog krunskog bankara i agenta.

Princ Vilhelm je bio sin landgrafa Frederika od Hesen-Kasela (Frederic Landgrave von Hessen-Kassel) i princeze Meri, kćerke britanskog kralja Džordža II (George II of Great Britan). Vilhelm je tako bio u rodu i sa Džordžom III ali i sa kraljevskim kućama Švedske i Danske. Vilhelmov otac landgraf Frederik važio je za jednog od najbogatijih ljudi Evrope toga doba, tako da, kad je umro 1785, princ Vilhelm nasleđuje bogatstvo koje ga je svrstavalo među najuticajnije ljude Evrope. Kao i otac bio je mason, a iniciran

je u loži Zarovavelj. Seleći se iz svoje skromne grofovije Hanau-Mincenberg, koja se prostirala na sever i zapad oko Frankfurta, u znatno veću i bogatiju grofoviju Hesen princ Vilhelm je dobio i titulu *Kurfürst von Hessen*. Ovde je interesantno napomenuti da je on tada staru latinsku izreku *Cuius regio, eius religio* (Čija zemlja njegova i religija) preformulisao u *Cuius pecunia, eius religio* (Čiji novac njegova i religija) i to uzeo za svoj životni moto. Pozdravljajući princa u njegovom novom domu Majer je prokomentarisao: *Sola* pecunia *regnat - hodie tibi, cras mihi* (Samo novac vlada – danas tebi, sutra meni)!

Landgraf Vilhelm od Hesen-Kasela je voleo novac i obožavao žene. Iz vanbračnih veza imao je preko dvadesetoro dece. Najpoznatije njegove veze su s plemkinjom Karolinom fon Slothajm (Karoline von Schlotheim), s kojom je imao desetoro dece, i veza sa Švajcarkinjom Rozalijom Dorotejom Riter (Rosa Dorothea Ritter). Pošto nikad nije skrivao svoje ljubavnice, Vilhelm je svoj svojoj deci dao odgovarajuće titule – fon Hesenštajn, fon Hajmrot, fon Hajnau i td. Velik broj ljubavnica, dece, skupih zabava i sl. zahtevali su i ogromna finansijska sredstva, a princ ih je imao na pretek.

Pokrajina Hesen-Kasel je bila jedna od najbogatijih u Evropi tokom osamnaestog veka. Prilikom stupanja na presto Vilhem je zatekao gotovo 40 miliona guldena i znatan deo akcija Amsterdamske Vizelbanke. Najveći deo prihoda kuća Hesen-Kasela je inače ostvarivala iznajmljivanjem vojske kome god je bila potrebna, a to je najčešće bila Britanija. Istorijski napoznatiji primer iznajmljivanja vojske Hesen-Kasela Britaniji, bio je tokom njenog ratovanja protiv pobunjenih američkih kolonista u ratu koji su vodili za nezavisnost. Britanija je tada za 20.000 hesenskih vojnika platila astronomskih 3.191.000£. Pošto je raspolagao ogromnim količinama gotovog novca, landgraf Vilhelm je počeo sa davanjem pozajmica mnogim nemačkim prinčevima koji su, iz razloga diskrecije, izbegavali banke. Međutim, kad je odlučio da počne davanje većih i komplikovanijih zajmova shvatio je da mu treba posrednik kako se ne bi saznalo ko stoji iza tako velikih i unosnih transakcija. Na predlog i sugestiju svoga ličnog finansijskog savetnika Karla Budera (Buderus von Carlhausen) zaključio je da je njegov bankar i agent Majer Rotšild idealan čovek za taj posao. Od tada je novac kraljevske kuće Hesen-Kasela Majer pozajmljivao uz visoke kamate, ali na način da niko nikad nije posumnjao da je to novac nekada princa, a sada elektora kuće Hese. Osiromašeni evropski dvorovi su imali velike potrebe za gotovim novcem, a Majer im se uvek nalazio pri ruci. Bio je vanredno diskretan i na dobrom glasu. U relativno kratkom vremenu zaradio je dosta novca za kraljevsku kuću Hesen-Kasel, ali i za sebe. Izmedju 1801. i 1806. Majer je za svoj ili za račun Vilhelma bio uključen u desetak najvećih zajmova Evrope tog vremena, od kojih su svakako najvažniji zajmovi Danskoj, Hesenu i Darmštatu, Badenu, Redu svetog Jovana i td.

S obzirom da je uvek raspolagao velikim količinama gotovog novca i da mu je diskrecija bila zaštitni znak, Majer Amšel je 1800. dobio titulu carskog dvorskog agenta i od austrijskog cara, a 1802. je postao i zvanični dvorski agent Reda svetog Jovana. Početkom devetnaestog veka gotovo da i nije bilo evropske kraljevske kuće koja nije, u većoj ili manjoj meri, bila u finansiskim vezama s Majerom Amšelom Rotšildom.

Iako već bogat i s izvanrednom reputacijom, Majer Amšel šansu za sticanje pravog bogatstva dočekuje tek pojavom Napoleona Bonaparte na istorijskoj sceni Evrope. Zapravo, francuska revolucija je bila prava prekretnica za život i poslovanje kuće Rotšild. Sredinom XVIII veka Majer je bio poznat samo kao jedan od bogatijih kamatara i menjača, a već 1780. se nalazio na listi najbogatijih ljudi u Frankfurtu. Pre njegove smrti, 1812. godine, mnogi su bogatstvo kuće Rotšild merili ne frankfurtskim ili nemačkim već evropskim standardima.

Neposredno pre izbijanja francuske revolucije, a naročito nakon nje, Majer shvata da se istorijske okolnosti u Evropi bitno menjaju i da je neophodno prilagoditi rad porodice novonastalim okolnostima. Imao je pet kćerki i petoricu sinova, i svi su radili unutar porodičnih poslova. Kao veliki poštovalac Tore i Talmuda, a iznad svega kao jedan od najvećih kabalista svog vremena i čovek svestan istorijskog trenutka, on unapređuje poslovanje porodice tako što šalje četiri sina (Salomona u Beč, Natana u London, Kalman-Karla u Napulj i Jakob-Džejmsa u Pariz) u četiri velika evropska grada, da bi tamo počeli sopstvene bankarske poslove. Amšel ostaje s njim u Frankfurtu da bi mu pomagao i nasledio ga kad za to dođe vreme.

Četiri novostvorene banke Rotšilda, u Londonu, Parizu, Beču i Napulju bile su vlasništvo svakog od sinova, jer im je otac poklonio osnivački ulog za početak rada, ali je sve ključne odluke do, kraja života, donosio samo Majer Amšel. Šta više, pravila koja je on tada formulisao pomogla su braći da stvore najveću finansijsku imperiju tog vremena. Banke su bile samostalne, ali su se međusobno bezpogovorno ispomagale, odnosno poslovale su kao savremene multinacionalne korporacije. Zarada je deljena proporcionalno, u odnosu na udeo u vlasništvu. Majer je odredio da samo muški potomci mogu raspolagati finansijskim sredstvima Kuće Rotšild tako da u slučaju smrti jednog od braće sav novac pripadne ostaloj braći, a ne supruzi i deci pokojnika. Među braćom su se morali potpisati ugovori po svim pitanjima poslovanja, a osim njih niko drugi nikad neće moći da ima uvida u poslovanje nijedne banke. Za sve poslove vodile su se dvojne knjige.

Francuska revolucija i dolazak Napolena bili su dogadjaji koji su izazvali krunski preokret u finansijama i uticaju Kuće Rotšild. Elektor Vilhem je finansirao sve Napoleonove protivnike, a naročito Austriju i Prusku tokom 1805. godine. Kada je pruska vojska izgubila bitke kod Jene i Auerstata u

jesen 1806. godine, Napoleon je izjavio: “Moj cilj je da uklonim kuću Hesen-Kasel iz spiska vladara i da je izbacim s liste moćnika”. Jedino što je Vilhelm tada mogao da uradi bilo je da beži u Dansku. Iako je sa sobom poneo dobar deo zlata, najveći deo je ipak poverava Majeru na čuvanje. Sticajem ovih okolnosti Rotšildi su se našli u prilici da raspolažu dobrim delom finansijske moći jednog od najbogatijih ljudi u Evropi - elektora Vilhelma. Ova činjenica omogućila je Rotšildima da početkom devetnaestog veka postanu jedna od najsnažnijih i najuticajnijih finansiskih institucija Evrope. Narvno, period raspolaganje tuđom imovinom i sticanje ogromnih zarada od davanja kredita stranim državama po tom osnovu za Rotšilde je okončano porazom Francuske i izgnanstvom Napoleona na Elbu. Međutim, tada već finansiski moćnoj i uticajnoj Kući Rotšild sreća se osmehnula još jedanput – Napoleonov povratak 1. marta 1815.

Ratovi koje je Britanija vodila protiv Napoleona koštali su državnu kasu oko 830 miliona funti. Bez obzira na dotadašnju ekonomsku moć Britanije bila je to suma koju ona nije mogla da isfinansira bez uzimanja kredita. Nacionalni dug se s 240 miliona funti 1793. popeo na preko 900 miliona funti 1815, a to je bilo neverovatnih 200% nacionalnog dohotka. Takođe, javna potrošnja u Britaniji između 1793. i 1815. značajno je porasla, od nekih osamnaest miliona funti na gotovo celih sto miliona godišnje. Povratak Napoleona s Elbe značio je da se rat nastavlja i da će britanskoj vojsci trebati nova, značajna finansijska sredstva. Natan Rotšild (Nathan Mayer Rothschild), glava Londonske banke Rotšilda je odmah britanskoj vladi stavio na raspolaganje velike količine zlata neophodnog za finansiranje britanskih trupa na kontinentu.

Od Napoleonovog povratka s Elbe do njegovog poraza kod Vaterloa prošlo je samo tri meseca. Bitka kod Vaterloa u blizini Brisela omogućila je Kući Rotšild da u jednom danu postane finansiska imperija. Početak sukoba kod Vaterloa i tok same bitke su nedvosmisleno pokazivali da će Napoleon pobediti engleskog vojskovođu Velingtona (Arthur Wellesley, 1st Duke of Wellington). Prvi tajni vojni izveštaji o rasulu među Englezima i sigurnoj pobedi Napoleona su ubrzo stigli u London što je, istog momenta, dovelo do panike na Londonskoj berzi. Paniku je dodatno pospešio Natan Rotšild kad je 20. juna, odmah po otvaranju Berze, naredio da se prodaju sve njegove akcije u najvećim britanskim firmama, a naročito u Banci Engleske. Vrednost akcija na Londonskoj berzi je počela tako naglo da pada da je finsnsijska katastrofa bila izvesna i neminovna.

Međutim, u situaciji kada se Velington pripremao da prizna poraz na bojno polje kod Vaterloa stiže pruska vojska (48.000 vojnika) pod komandom maršala Gerharda Bluha (Friedrich Wilhelm Freiherr von Bülow, Graf von Dennewitz) poznatog pod nadimkom *Marschall Vorwärts* (maršal napred). Prusi su, a ne Englezi, pobedili Napoleonovu *Grande Armée* (75.000 vojnika) i

Napoleon se poklonio Bluhu, a ne Velingtonu koji se na polje Vaterlo, južno od Brisela, pojavio sa samo 23.000 vojnika. Tog 18. juna 1815. kad je u popodnevnim satima francuskom generalu Pjeru Kambronu (Pierre Jacques Étienne Cambronne) upućen poziv da se preda stari vojskovođa je odgovorio: "*La garde meurt mais ne se rend pas*" – Garda umire ali se ne predaje! Sudbina Napoleona Bonaparte bila je definitivno zapečaćena, a to je znao i špijun Natana Rotšilda Rotvud (Rothwood) koji se nalazio u blizini same bitke; pomoću dobro organizovane kurirske službe braće Rotšild (u prenošenju vesti sa Vaterloa korišćeni su i golubi pismonoše - *Columba livia domestica*), preko Denkerka i Dila do Nju Korta u Londonu, već oko ponoći 19. juna je stigla informacija o porazu Napoleona.

Porodica Rotšild je informacije o zbivanjima na Vaterlou imala skoro 48 časova pre nego što je Velingtonov *aide-de-camp* major Henri Persi (Henry Percy) predao (tačno u 23 časa, 21 juna) Velingtonov zvanični izveštaj članovima britanskog kabineta, koji su, svi do jednoga, bili okupljeni na večeri kod lorda Heroubija (Dudley Ryder, 1st Earl of Harrowby). Po prijemu informacije, ostalo je zabeleženo da se premijer Velike Britanije lord Liverpul (Robert Banks Jenkinson, 2nd Earl of Liverpool), ne pomerajući se sa svoje stolice, obratio članovima svoga kabineta: "*Gospodo, vesti su dobre, a večera još bolja. Britanija je pobedila ali se mnogi sa Berze tome neće radovati*".

Kako su, na osnovu prvih dezinformacija koje su širili Rotšildovi agenti još od ponoći 19. juna, svi u Londonu verovali da Velington gubi bitku, na berzi u Londonu (London Stock Exchange) je zavladala neviđena panika i došlo je do masovne prodaje deonica i *consuls*, obveznice britanske države. Berzanski špekulanti su znali da Natan Rotšild raspolaže najnovijim i najtačnijim informacijama, da ima izvanrednu poslovnu intuiciju i stoga je činjenica da i on prodaje svoje deonice i *consuls* dovela do dodatne histerije prodaje svega. Do kraja dana obveznice britanske države *consuls*, deonice Banke Engleske i svih preduzeća prodavane su budzašto.

Znajući pravu istinu o ishodu bitke već 19. juna, Natan Rotšild je 20. juna, odmah po otvaranju Berze, lično naredio prodaju svih svojih deonica, čime je dodatno ubrzao pad vrednosti akcija na Berzi. Kako su akcije, iz sata u sat, gubile vrednost Natan je 21. juna na samo sat pre zatvaranja Berze, preko svojih tajnih brokera, kupio gotovo sve deonice Banke Engleske i to za šestinu njihove realne vrednosti. Istovremeno, došao je u posed kontrolnih paketa akcija niza najznačajnijih i najvećih engleskih firmi. Rotšild je delovao u svoje ime, ali i u interesu Njenog Veličanstva Kraljice Engleske. Bilo kako bilo, 21. juna 1815, samo sat pre ponoći kad je Velingtonov kurir saopštio ishod bitke, Natan Rotšild je postao jedan od najbogatijih bankara Evrope kontrolišući, u svoje i ime svojih poslodavaca, najveći deo britanske ekonomije i Banku Engleske. Iz tog vremena je ostalo zapamćeno jedno njegovo berzansko pravilo: "*Buy when there's blood in the streets and sell to*

the sound of trumpets" – Kupujte dok krv teče ulicama, a prodajte kad se trube oglase!

Po povratku u London Velingtonu, koji se okitio tuđim perjem, je priređen do tada neviđen doček; narod ga je slavio, a Kraljica ga je odlikovala titulom lorda i značajnim posedima. Danas mnogi vreuju da Velingtona Kraljica nije nagradila zbog pobede koju i nije izvojevao, već stoga što je njegov glasnik s bojnog polja poslan s više od 24 časa zakašnjenja. Nešto kasnije i Natan Rotšild je dobio titulu barona što je sa velikim odobravanjem primljeno u njegovoj masonskoj loži *Lodge of Emulation*.

Za razumevanje finasijskih i diplomatskih poteza braće Rotšild naročito je važno upoznati komunikacionu mrežu koju su počeli da razvijaju krajem osamnaestog, a usavršili je prvih decenija devetnaestog veka. Do kraja dvadesetih godina XIX veka raspolagali su najbržom i najsigurnijom mrežom agenata i redovnih korespodenata čija je osnovna uloga bila da do Nju Korta, rezidencije Rotšilda u Londonu, stižu najnovije političke i ekonomske vesti. Njihovi kuriri bili su prepoznatljivo obučeni, a uz mito su prolazili sve granice i kontrolne punktove bez provere i zadržavanja. Kad god je situacija to nalagala kururi su putovali prerušeni, a braći su na raspolaganju bili i najbolje dresirani golubovi pismonoše. Značaj pravovremene informacije najbolje se može videti iz primera bitke kod Vaterloa. Naravno, osnovni cilj ovakve njihove komunikacije bio je da prvi dobiju političke informacije od čijeg sadržaja je zavisilo hoće li kupovati ili prodavati hartije od vrednosti, pre nego što vesti postanu opštepoznate i takve počnu da utiču na tržište. Njihove poštanske usluge koristili su mnogi imućni ljudi tog doba i mnoge krunisane glave, a najpoznatiji su bili britanska kraljica Viktorija i njen suprug Albert. U suštini, evropska elita je počela da koristi komunikacionu mrežu porodice Rotšild iz dva razloga: prvo, ona je bila brža od svih drugih vidova prenosa pošte i pošiljki i, drugo, diplomate i plemstvo su mogli preko njih krajnje diskretno da se dopisuju bez bojazni da će bilo ko to saznati, što s javnom poštom nije bio slučaj.

Finansijsku operaciju sličnu onoj u Engleskoj Rotšildi su ponovili i u poraženoj Francuskoj. Da bi, nakon niza bezuspešnih pokušaja, finansijski ojačala i pokrenula svoju privredu Francuska je, nakon što je pariska Kuća Rotšild odbila da joj pruži bankarsku podršku, odlučila da se zaduži kod *Bering* banke iz Londona. Inače skeptično i krajnje oprezno finansijsko tržište kapitala u Francuskoj počinje pozitivno da reaguje na novi državni zajam tek od oktobra 1818. godine – kada i Džejms Rotšild (Baron Jacob, dit James, de Rothschild), osnivač francuske kuće Rotšilda, počinje da kupuje državne obveznice Francuske. Ovo je stvorilo uverenje kod ostalih finasijera da je uspeh francuskog zajma izvestan i da se državnim obveznicama može ostvariti pristojna zarada. Međutim, sredinom novebra Rotšildi su sve svoje obveznice u jednom danu izneli na berzu, što je dovelo do nezapamćenog pada njihove

vrednosti. Kad je vrednost obveznica dostigla gotovo nultu tačku Rotšildi su ih, opet preko svojih tajnih brokera, sve otkupili. Tako su stekli kontrolu nad dobrim delom francuske ekonomije. Porodica francuskih Rotšilda je od tada ispred svog imena stavljala *de*.

Podstaknut ovakvim mahinacijama Kuće Rotšild Ludvig Bern (Ludwig Bern) piše: "Rotšild je veliki sveštenik straha, bog na čijem oltaru su žrtvovani sloboda, patriotizam, čast i sve građanske vrline. On može da za jedan sat proda sve svoje akcije na berzi da bi se sunovratile u najdublji ambis, a onda bi..; gospodin Rotšild zna da se imena svih prinčeva Evrope nalaze u njegovoj knjizi kredita..."

Suština poslovne politike i uspeha Kuće Rotšild se najlakše može shvatiti iz saveta koji je Džejms Rotšild, sredinom devetnaestog veka, dao grofu Tasilu o investiranju kapitala:

"Gospodine Grofe, ako želite kapital bez kamate, kupujte zemlju. Ako želite kamate bez kapitala, kupujte akcije". Rukovođeni upravo ovakvom politikom do tridesetih godina devetnaestog veka pet kuća Rotšilda postale su vodeća snaga u javnim finansijama država u kojima su poslovale. Rotšildi su, zapravo, imali uticaj kakav u uobičajenim uslovima ima centralna banka.

Nemački pesnik i novinar Hajnrih Hajne (Heinrich Heine) tridesetih godina devetnaestog veka piše:

"Oni uništavju dominaciju zemlje, usavršavajući do neuporedive moći sistem državnih obveznica i istovremeno im dajući ranije privilegije zemlje... Niko ne čini više da produži revoluciju od samih Rotšilda. Mada zvuči čudno, oni kao bankari kraljeva i čuvari prinčevskih apanaža, čija bi egzistencija mogla biti dovedena u pitanje kolapsom evropskog sistema država, ipak imaju svest o svojoj revolucionarnoj misiji... Natan Rotšild je Neron finansija, koji kao apsolutni vladar vlada berzama sveta sistematski uništavajući privilegije plemenitih, a zarad osnivanja novih demokratskih pravila upravljanja državama."

Status najvećih i najmoćnijih svetskih bankara Rotšildi stiču nakon tri revolucije: Američke, Francuske i Ruske koje su osmislile i organizovale tajne organizacije kojima su i oni pripadali. Danas nije nepoznato da su sve ove revolucije bile finansirane od strane međunarodnog bankarskog kartela u kome upravo Rotšildi imaju presudnu reč.

Mozes Amšel Bauer je već početkom osamnaestog veka bio član jednog tajnog judejskog društva, a kad je u Frankfuru osnovana prva masonska loža on se našao u njoj. Mason je bio i njegov sin Majer koji je, zapravo, i proširio porodični posao, tako što je 1750. godine, nakon očeve smrti, preuzeo

porodične poslove oko trgovine antikvitetima i skupocenim tkaninama, ali i proširujući delatnost na bankarstvo. Relativno brzo osniva banke u Londonu, Parizu, Beču, Frankfurtu i Napulju. Na čelu ovih banaka nalazili su se njegovi sinovi. Banka u Frankfurtu, majka svih drugih njihovih banaka, zvala se Mozes Amšel Rotšild i sinovi, a zatvorena je 1901. godine. Već tada, porodici Rotšild niko nije bio ravan. Majer Rotšild je umro 19. septembra 1812. godine, a zamenio ga je njegov najstariji sin Natan Majer Rotšild iz londonske porodice, koji je preminuo u noći 29. jula 1836. godine. Na čelo kuće tada dolazi Džejms, glava pariske kuće.

U nekrologu, u londonskom *Times*-u, Tomas Masa Alzager (Thomas Massa Alsager) je Natanovu smrt označio kao “jedan od najvažnijih događaja za Siti, i verovatno Evropu, koji se zadugo neće ponoviti”. Opisujući Natanovu sahranu, u ponedeljak ujutru 8. avgusta, Tomas piše da je povorku činilo 75 kočija i na hiljade ljudi, a da su mnoge radnje tog dana bile zatvorene. U povorci je bilo mnogo diplomatskih predstavnika i engleskih parlamentaraca. Natanovi posmrtni ostaci su sahranjeni na severozapadnom uglu jevrejskog dela groblja, na putu za Vajtčepel.

Opšteevropsko interesovanje za smrt najstarijeg brata i glave Kuće Rotšild je razumljivo. Razlog je sasvim jednostavan, jer je Natan bio najbogatiji čovek Britanije, a s obzirom na činjenicu da je Britanija bila najmoćnija svetska sila lako je zaključiti da je on bio najbogatiji pojedinac na svetu. S druge strane, Džejms je bio najbogatiji čovek u Francuskoj, a isto važi i za Amšela (Amschel Mayer von Rothschild), Salomona (Salomon Mayer von Rothschild) i Karla (Calmann Carl Mayer von Rothschild) u zemljama gde su živeli i radili. Sve u svemu, Rotšildi su, bez sumnje bili najbogatija porodica na svetu.

Banka koju je Natan osnovaao novcem svog oca u Londonu zvala se *N.M.Rotschild & Sons* (N.M. Rotšild & Sinovi) i od osnivanja je bila okosnica porodičnog poslovanja. Sedište banke je, od 1809. godine do danas, u ulici *2 New Court, St. Swithin’s Lane*. Posle bitke kod Vaterloa i berzanskih događaja koji su se potom dogodili Natana se obratio novinarima: *“I care not what puppet is placed on the throne of England to rule the Empire. The man who controls Britain's money supply controls the British Empire and I control the British money supply.“* (Ne interesuje me ko se nalazi na prestolu Engleske imperije. Čovek koji kontroliše britanski novac kontroliše celo kraljevstvo, a ja kontrolišem britanski novac).

Sedište banke *N.M.Rotschild & Sons* je u srcu Londona, poznatom pod nazivom Siti (*The City*). U Sitiju se danas nalaze ekspoziture skoro 500 raznih svetskih banaka, sedište Banke Engleske, Londonska berza i glavna zgrada najvećeg osiguravajućeg društva Lojd. Siti se prostire na jednoj kvadratnoj milji (2,6 kv.km.) i to je, u doslovnom smislu reči, centar svetskih finansija. U njemu danas živi oko 7.800 stanovnika koji ne podležu engleskim zakonima;

preko dana u centar Sitija dolazi da radi gotovo 300.000 ljudi. Karakteristično za Siti je da je on još 1132. od engleskog kralja Henrija I dobio samostalnost, a od 1141. godine, nakon što je konstituisana Uprava Sitija, ova teritorija je izuzeta iz jurisdikcije kraljevstva. Ovim privilegijama Siti je praktično postao nezavisna teritorija u okviru engleskog kraljevstva, nešto kao Vatikan u Italiji. Siti bira svog lorda gradonačelnika, koji je najviša vlast u Sitiju i kome mora da se podredi i britanska kraljica kad stupa na njegovu teritoriju. Siti i danas ima svoju policiju, koja nema veze s britanskom policijom, ima svoje škole... Moć Sitija je posebno izražena nakon osnivanja Banke Engleske koja je, ustvari, privatna banka i koja od osnivanja 1694. ima najvažniju ulogu u razvoju Velike Britanije, SAD i mnogih drugih država. Kako Siti utiče na razvoj mnogih država i milijardi ljudi širom sveta može se videti kroz jedan, na izgled, beznačajan primer. U londonskom Sitiju se svakodnevno u 11 časova pre podne sastaje dvanaest ljudi i utvrđuje, apsolutno po svojoj volji, visinu referentne kamatne stope LIBOR (London Interbank Offered Rate) po kojoj banke jedna drugoj nude novac za posuđivanje. Od ovako proizvoljno utvrđene visene *London Interbank Offered Rate* banke širom sveta utvrđuju visine svojih kamatnih stopa na kredite klijentima. Siti je, sasvim sigurno, država za koju veoma mali broj ljudi zna da postoji, a još manji broj zna kakvom moći raspolaže.

Pre smrti Majer Amšel Rotšild je sastavio testament koji i danas, s malim izuzecima, poštuju svi Rotšildi. Svoj testamet Majer Amšel je izdiktirao samo sat pre nego što će umreti. Osnovu testamenta čini nekoliko tačaka od kojih je najvažnija ona da se svi Rotšildi moraju među sobom ženiti i udavati. Majer je kao kabalista znao za značaj i neophodnost očuvanja čistote krvi koju je bilo moguće obezbediti samo međuporodičnim brakovima. Pored toga, na ovaj način se osiguravao i kontinuitet porodičnog bogatstva. Porodičnim finansijama će se, po Majeru, moći baviti samo muški potomci, a glavnu reč će uvek imati najstariji Rotšild. Danas se zna, a očigledno da je stari Rotšild to znao još u svoje vreme, da srođivanje između braće i sestara ne dovodi do urođenih mana samo po sebi, već dovodi do povećanja u učestalosti homozigota (u laičkom izrazu: predaja loših gena, koja je povećana zbog toga što ljudi sličnog genetskog koda mogu imati slične genetske defekte). Jevreji, naime, još odavno znaju da homozigote mogu skupiti potencijalne defekte u jedan skup i efikasno smanjiti broj defekata u populaciji, čineći ih korisnim za vrstu. Na primer: ako deca rođena ovom vrstom urođenih mana umru (ili jednostavno budu ubijena) pre nego što dobiju sopstveni porod, krajnji ishod srođivanja je konačno smanjivanje učestalosti defektivnih gena u populaciji.

Ukazujući sinovima da samo jaki imaju budućnost on ih obavezuje da uvek ostanu jedinstveni i da nikad ne okrenu leđa jedan drugom, i da, u vezi s tim, redovno sastavljaju ugovore o saradnji i podeli dobiti kako se nikada nebi sukobljavali oko finansijskih pitanja.

Brakovi rođaka kod pripadnika mnogih religija i naroda nisu bili nepoznat čin. Ovakvo srođivanje je naročito bilo prisutno u starom Egiptu i Grčkoj, kao i u Rimskoj republici, odnosno rimskom carstvu sve do 295. g.n.e. kada je carskim ukazom *Incestus iuris civilis* stavljeno van snage – samo za građane Rima. Papa Grgur Veliki (Gregorius Magnus, 590.-604.), u svoje vreme poznat i kao *Servus servorum Dei* (Sluga slugu Božijih), naređuje hrišćanima da "verni treba da se venčavaju samo s onima koji su im rod u trećem ili četvrtom kolenu". Naravno, ovo se nije odnosilo na sve hrišćaneo s obzirom da je bračno srođivanje među evropskim krunisanim glavama ostalo uobičajeno sve do današnjih dana. Najpoznatiji, po ovome, su bili Hohenzloreni (Haus Hohenzollern), Burboni (Maison capétienne de Bourbon) i posebno Habzburgovci (Die Habsburger).

Pre testamenta Majera Amšela Rotšildi su se venčavali s članovima drugih bliskih im jevrejskih porodica. Međutim, nakon 1812. Rotšildi počinju da se venčavaju isključivo među sobom. Od dvadeset jednog braka potomaka Majera Amšela sve do 1877. dogovoreno je najmanje petnaest brakova između njegovih direktnih potomaka. Počelo je u julu 1824. kada se Džejms, glava pariske Kuće Rotšild, oženio svojom bratanicom - Salomonovom ćerkom Beti. Dve godine kasnije, Salomonov sin Anselm oženio se Šarlotom, svojom sestrom od strica, Natana. Potom se najstariji Natanov sin Lajonel oženio Šarlotom, najstarijom ćerkom svog strica Karla i td.

U porodici Rotšild posebno su se slavila rođenja muške dece, a glavni razlog za to je što je porodica dosledno praktikovala endogamiju. Neko bi pomislio da su ovakvi brakovi, s medicinske tačke gledišta, bili opasni po zdravlje dece, što je samo donekle tačno. Naime, od četrdeset četvoro unuka i praunuka Majera Amšela samo je šestoro umrlo pre navršene pete godine, što je 13,6%. S druge strane, sredinom devetnaestog veka, u zapadnoj Evropi među hrišćanima smrtnost dece do pete godine života je iznosila oko 25%. Ni jedno njegovo unuče ili praunuče nije imalo nikakvih mentalnih smetnji, a njihov prosečni životni vek, ako izuzmemo šestoro umrlih pre pete godine života, bio je 93 godine.

Izražavajući svoju volju da se Rotšildi među sobom žene i udaju, Majer Amšel je prvenstveno nastojao, a u tome i uspeo, da unutarporodičnim brakovima spreči razdvajanje pet kuća i onemogući da ijedan stranac ikad stekne udeo u bogatstvu petorice braće. Pored testamenta koji su do kraja života poštovali, braća su od oca, koji se uvek i u svakoj prilici pridržavao starohebrejskih običaja i iz njih stečenih navika, nasledila i praksu da nikad ne rade na Sabat i da se rigorozno pridržavaju košer ishrane. Kao deca, braća su morala da čitaju Toru, osnov Mojsijeovih zakona i Talmud, zbirku rabinskih komentara i rasparava o pravilima života koja nalaže vera. Kad se sve to ima u vidu, ne iznenađuje njihova posvećenost veri, konspirativnost u radu i sklonost ka delovanju u mnogim tajnim bratstvima tog doba.

Koliko su Rotšildi polagali na bračne veze i krvne relacije koje se tako uspostavljaju govori i to što su glavama bankarskih kuća (Dreyfuses, Lazards, Schiffs, Warburgs...) na koje su imali snažan ako ne i dominantan uticaj nalagali da se sva njihova deca međusobno žene. Tako se pojedinačno uspostavljen jevrejski bankarski kapital pretvorio u međunarodni bankarski kartel (International Banking Cartel), baziran na nizu interesantnih brakova koji su, na kraju, rezultirali uspostavljanjem globalnog finansijskog sistema (Global Financial System) na čijem se čelu nalaze Rotšildi.

Uviđajući da za potpunu kontrolu ljudima i događajima nije dovoljan samo novac, već da je neophodno raspolagati i nekom vrstom prisile, ali ne vojne ili policijske, Majer Amšel Rotšild odlučuje da do maksimuma iskoristi masonsku organizaciju čiji je član bio. Pošto su masoni već bili mnogobrojna organizacija, s veoma uvaženim članstvom, on odlučuje da formira posebno tajno društvo. Ono će, po njemu, delovati kroz masonske lože koje treba dodatno instrumentalizovati zarad postizanja konačnog cilja: dominacije svim svetskim tokovima novca i uspostavljanja jednog centra upravljanja svetom. To društvo će biti poznato pod imenom Iluminati.

Poglavlje trinaesto
ILUMINATI

Ime *Adam* u judejskoj ali i hrišćanskoj religiji označava prvog čoveka. *Weis* je na nemačkom naziv za belu boju ali, u određenom sledu reči, može da se odnosi i na nekoga ko je prosvetljen. Reč *haupt* Nemci koriste da bi ukazali na nekog ko je na vrhu hijerarhije.

Adam Vajshaupt (Johann Adam Weishaupt) je rođen 6. februara 1748. u pobožnoj jevrejskoj porodici. Štaviše, njegov otac Johan Vajshaupt je bio veoma uvažen rabin koji je za svog sina imao posebne planove. Međutim, tokom 1754. Adamovi roditelji nenadano umiru, a dalje staranje o njemu preuzima njegov kum Baron Ikstat (Johann Adam Ickstatt), koji je radio u Univerzitetu u Ingolštadu. Za neobično bistro dete zainteresovali su se i Jezuiti, koji ubrzo preuzimaju odgovornost za njegovo buduće obrazovanje i vaspitanje.

Još kao mali Adam biva pokatoličen, a već 1768. završava studije u Ingolštadu u Bavarskoj, kao najtalentovaniji student generacije. Na jesen 1772. proizveden je u profesora kanonskog prava, a samo tri godine kasnije promovisan je za dekana. Tokom studija Vajshaupt je došao u dodir s učenjima Pitagore i mnogih drugih antičkih mislilaca koji su značajno uticali na njegovo postepeno distanciranje od dotadašnjih zaštitnika Jezuita, sveštеničkog reda unutar Katoličke crkve. Poseban uticaj na konačno distanciranje Vajshaupta od Jezuita, odnosno katoličke crkve i rojalističkih sistema imalo je njegovo izučavanje francuskog pisca i filosofa Fransoa Arua, poznatijeg pod imenom Volter.

Adama Vajshaupta s Majerom Amšelom Rotšildom upoznao je 1772. poznati jevrejski filosof Mojsije Mendelson (Moses Mandelson). Kontakti između Vajshaupta i Rotšilda nisu bili česti ali su bili intenzivni po razmeni mišljenja i ideja i zasnovani na bliskim pogledima na svet i uverenju u neophodnost njegovog kontrolisanog menjanja. Tokom druženja s Mojsije Mendelsonom i njegovim saradnikom i sledbenikom Mihaelom Hesom, Adam Vajshaupt je došao u dodir s najvećim tajnama kabale i postaje indoktriniran ovim drevnim ezoteriskim spoznajama. Prvog maja 1773. u kući Rotšilda u Jungeštrase u Frankfurtu Adam Vajshaup je prisustvovao sastanku trinaestorice Jevreja koje mu je Majer predstavio samo kao *Die weisen von Zion* (Cionski mudraci), ljude koji su kontrolisali mnoga tajna društva, a među njima i *Chabrath Zerek Aour Bokhr*. Tom prilikom dvadeset petogodišnji Vajshaupt je, vodeći zapisnik, postao svedokom odluke trinaestorice ljudi da se ostvari dominacija i kontrola nad celim svetom putem kontrole svetske novčane mase.

Svojih obaveza prema jezuitskom redu Vajshaupt je bio oslobođen 21. jula 1773. godine kada je papa Kliment XIV ukazom *Dominus ac Redemptor* raspustio Red. Dve godine kasnije, odnosno 1. maja 1775, na predlog Majera Vajshaupt osniva tajno udruženje koje naziva *Red perfekcionista* (Bund der Perfektibilisten) no već 1. maja 1776. mu menja naziv u *Red Iluminata* (Illuminatenorden – die Erleuchteten). Osnivačkom sastanku u ulici *Theresienstraße 23* je prisustvovalo, pored Vajshaupta, još petoro ljudi : *Johann Wolfgang Von Goethe*, nemački književnik, filozof i naučnik; *Johann Gottfried Herder*, nemački filosof, teolog i pesnik; *Friedrich Nicolai*, nemački pisac i knjižar; *Isaak Iselin*, švajcarski političar, filosof i osnivač društva *Société Helvétique*; *Otto Heinrich Von Gemmingen-Hornberg*, nemački diplomata i Mocartov (Wolfgang Amadeus Mozart) prijatelj koji je takođe trebalo da prisustvuje osnivačkom skupu ali je u tome bio sprečen. Šestorica ljudi se dogovorilo da osnovni moto, smisao postojanja i delovanja Reda bude izražen kroz tri latinske reči *Novus Ordo Seclorum*. Borba za novi svetski poredak u kome neće biti mesta za religije, nacije i patriotizam, kraljeve i kraljice i privatnu imovinu postaće zadatak svih pripadnika Reda iluminata. Vatra, odnosno užareno sunce koja će progutati sve dotadašnje vrednosti, kao što je to bio slučaj sa persijskim *Gue'bres*-ima, će postati njihov simbol (krug sa tačkom u sredini), a Adam Vajshaupt će postati prvi veliki majstor reda.

Vajshaupt je, po nalogu Majera Amšela, sačinio i predložio prisutnima u *Theresienstraße 23* Program Reda Iluminata (Politisches Programm der Illuminatenorden - MDCCLXXVI) od devet tačaka koji, u osnovi, i danas važi:

Ukidanje monarhija i svih slobodno izabranih vlada.
Ukidanje privatne svojine.
Ukidanje prava na nasleđivanje.
Ukidanje patriotizma, nacionalizma i državnog suvereniteta.
Ukidanje institucije porodice i svih moralnih vrednosti.

Ukidanje svih poznatih religija.
Uspostavljanje jedne svetske banke.
Uspostavljanje jednog monetarnog sistema.
Uspostavljanje jednog svetskog centra vlasti.

Iluminati su ustrojeni po uzoru na Jezuite, a od preuzetih jezuitskih metoda rada valja istaći način špijuniranja protivnika i kontrole saradnika. Tim povodom Vajshaupt je govorio; “Zašto ono što su oni učinili za oltare i carevine ja ne bih mogao učiniti protiv oltara i carevina”. Stvarajući piramidu svojih posvećenika, koja se zasnivala na još od šesnaestog veka proverenoj strukturi jezuita, a kasnije i masona, Vajshaupt je posebnu pažnju posvetio apsolutnoj tajnosti delovanja Reda. Svojim sledbenicima je govorio i ponavljao: “Velika snaga našeg reda leži u njegovoj tajnosti. Neka se nikada niko ne pojavi na bilo kom mestu pod svojim imenom, nego uvek pod nekim drugim nazivom i drugom delatnošću”. Instruišući članove reda kako da nastupaju u javnosti on ističe da se “nekad mora govoriti ovako, a nekad onako, ali uvek bez otkrivanji pravih namera, jer one moraju ostati skrivene za potčinjene.”

U red iluminata primani su, po pravilu, ljudi s mentalnim kapacitetom, znanjem i spremnošću da menjaju svet s krajnjim ciljem da mu donesu konačan mir i vladavinu razuma pod jednim svetskim centrom moći. S tim u vezi pisao je da “čovek nije loš, osim kad ga takvim učine despotski vladari, religija, države, čoveka loši primeri izopače. Kad konačno Razum postane religija ljudi, problem će biti rešen.” Da bi se obezbedilo izbavljene čoveka i razum postao superiorna odrednica čovekovog svekolikog delovanja, insistirao je da “mudri moraju da koriste sva sredstva da čine dobro koja pokvareni koriste da čine zlo”. Iz tog razloga Vajshauptu i njegovim sledbenicima nije bilo strano laganje, krađa, obmana, ubijanje i sl. Krajnji cilj je uvek opravdavao sredstva.

Od samog početka Vajshaupt se zalagao za prijem žena u Red, ističući da “nema boljeg načina da se utiče na muškarce od onoga preko žene”. Pri tome, žene je delio na dve vrste: ugledne, koje će doprineti afirmaciji i širenju ugleda Reda i one koje će “pomoći da se zadovolje i pridobiju pojedina braća”. Vreme će pokazati da su iluminati izdašno koristili seksualno ucenjivanje ljudi na položaju da bi ih pridobili za svoju stvar, a da im ni zastrašivanje, pa ni ubistva protivnika, nisu bili ni najmanje strani.

Za kratko vreme red iluminata je okupio preko dve hiljade članova koji su delovali širom Evrope. Među njima je bilo plemića, sudija, policajaca, doktora, naučnika, sveštenika.., jednom rečju uticajnih i uvaženih ljudi u sredinama gde su delovali. Da bi i sam Red učinio nevidljivim za javnost, Vajshaupt odlučuje da njegovi članovi uđu u masonske lože koje će koristiti kao paravan za svoje delovanje. Infiltriranje iluminata u najviše masonske redove obavljeno je na Konvenciji masona u samostanu Vilhelmsbad, u

Hesenu, 16. juli – 21.avgust 1782. Ovom skupu, kome su prisustvovali predstavnici svih evropskih loža, predsedavao je vojvoda Bransvik (Graf von Brunsvik). Iluminate je predvodio blizak Vajshauptov saradnik, hanoverski baron Franc Fridrih Ludvig fon Knige (Freiherr Adolph Franz Friedrich Ludwig Knigge). Posle ponoći, 17. jula, Vojvoda Bransvik, vojvoda od Orleana (Louis Philippe Joseph d'Orléans), Majer Amšel Rotšild, Adam Vajshaupt i baron Knige održavaju tajni sastanak na kome se dogovaraaju o infiltraciji iluminata u vrh masonerije i njenoj instrumentalizaciji za svoje potrebe, odnosno za potrebe Cionskih mudraca na čelu s Jerusalimskim princom. Saglasili su se i da iluminati primaju najistaknutije masone u svoje redove što će, vremenom, dovesti do potpune "prosvetljenosti" ali i dodatne kontrole masonerije. Sedište iluminata se premešta u Frankfurt, gde je već više godina delovala masonska loža "Red strogog posmatranja", a čiji osnivači su bili rabin Cvi Hirs (Rabi Hirsch), princ Karl (Prinz Karl), brat princa Vilijama od Hesen-Hanau, Sigismund Gajzenhajmer (Sigismund Geisenheimer), Rotšildov saradnik i naravno sam Majer Amšel Rotšild. Bilo kako bilo, iluminati su do Trećeg kongresa masona, u Frankfurtu 1786. godine, kontrolisali sve masonske lože u Nemačkoj, Austriji, Mađarskoj, Engleskoj, Škotskoj, Poljskoj, Švajcarskoj, Belgiji, Francuskoj, Italiji, Holandiji, Španiji, Švedskoj, Rusiji, Irskoj, Africi i Americi.

Na Konvenciji su usvojeni i zaključci o organizacionoj shemi, metodama delovanja, dinamici i krajnjem cilju Bratsva. Članstvo u iluminatima je podeljeno na tri nivoa, a ovi na devet stepeni. Nivoi su bili: *Nursery*, *Masonry* i *Mystery*. Stepeni nivoa *Nursery* su: *Novice*, *Minerval* i *Illuminatus Minor*. Stepeni nivoa *Masonry* su: *Illuminatus Major* i *Illuminatus Dirigens*. Stepeni nivoa *Mystery* su: *Presbyter, Principatus Illuminatus*, *Magus* i *Rex*. Svi nivoi, odnosno iluminatski stepeni biđe pridodati masonskoj organizaciji tako što će se nalaziti iznat 33 stepena masonske hijerarhije.

Nedugo nakon Konvencije bilo je lako uočiti da su iluminati intenzivirali aktivnost preko masonskih loža, što je bitno uticalo na agresivniji nastup masona i njihovo ubrzano širenje svetom. Iako su se svi učesnici Konvencije zakleli životom na večno ćutanje markiz de Vizje je, pred smrt, zapisao da: "zavera koja je spremna i pokrenuta tako je dobro osmišljena da će biti nemoguće da je vlade i crkva izbegnu". Konvencija je bila događaj od istorijskog značaja ne samo za masone i iluminate već i za sve narode sveta. Beleške koje je Adam Vajshaupt vodio na Konvenciji, a u kojima se najviše citira izlaganje Majera Amšela, kasnije će dopuniti njegov verni sledbenik i iluminat Mozes Mordekaj Marks Levi (Moses Mordecay Marx Levy, poznatiji samo kao Karl Marks). Ove i još neke druge beleške će, nakon što u njihov posed dođe policija carske Rusije, biti prvi put štampane u Rusiji krajem XIX, a početkom XX veka biće štampani u Japanu, Nemačkoj, Americi, Britaniji i td. pod nazivom *Protokoli cionskih mudraca*.

Iako je Vajshaupt preduzeo sve mere da bi obezbedio tajnost rada i prikrio samo postojanje iluminata, sticaj okolnosti ih je razotkrio, a reputacija koju su nakon toga stekli dovela je do zabrane delovanja reda u svim evropskim državama. Postupajući u skladu sa svrhom svog osnivanja, iluminati su 1784. godine osmislili plan za svrgavanje Habzburške monarhije, ali je on otkriven. To je dovelo do zabrane njihovog delovanja u Bavarskoj. Međutim, prava katastrofa Iluminate je zadesila 1785. u sklopu priprema za obaranje francuske kraljevske porodice.

Francuski iluminati bili su okupljeni oko lože Leonidas čiji veliki majstor je bio grof Gabrijel Viktor Riketi de Mirabo (Honoré Gabriel Riqueti, Comte de Mirabeau). Masonima je dominirala Velika francuska loža Orijenta, na čijem se čelu nalazio veliki majstor vojvoda od Orleana (Louis Philippe Joseph d'Orléans, član kraljevske porodice Burbona i rođak francuskog kralja Luja XVI) koji je i sam, nakon Konvencije iz Vilhemsbada, postao iluminat. Posle neuspeha iz 1784. Vajshaupt se povukao u duboku ilegalu, ali nije odustao od planiranja daljih destruktivnih akcija. Već do leta 1785, uz pomoć svog prijatelja Jozefa Cveka (József Zweck), dovršio je plan za svrgavanje francuskog kralja i uspostavljanje prve prosvećene države - Francuske republike. Kompletan plan i niz drugih propratnih papira Vajshauptova supruga Marija Šošenhofer (Sausenhofer) predala je njegovom poverljivom i odanom čoveku Johanu Lencu (Johann Jacob Lentz) koji se jula 1785. uputio u Pariz kako bi ih dostavio Mirabou i vojvodi od Orleana. Sumnjajući da ga neko prati Lenc je, iz mesta Gota (Gotha), glavni grad Tiringije, gde je Vajshaupt tada boravio pod zaštitom princa Ernsta II (Ernst II. Ludwig von Sachsen-Gotha-Altenburg), krenuo zaobilaznim putem u Francusku. Sticajem nesrećnih okolnost, bezmalo neverovatnih, u letnjoj oluji koja je vladala nad Bavarskom u Regenzburgu (Regensburg) Lenca je pogodio grom i on je na licu mesta izdahnuo.

Lenc je bio mrtav i sa njim sve njegove tajne ali, na nesreću iluminata, netaknute su ostale bisage u kojima su se nalazili Vajshauptovi papiri i pisane direktive. Nemačka policija, čiji su agenti po prijavi barona Zaha (Franz Xaver von Zach) pratili Lenca, je tako došla u posed tajnih dokumenata iz kojih se nedvosmisleno videlo da iluminati pripremaju revoluciju u Francuskoj s ciljem svrgavanja kralja i ukidanja katoličke crkve. Šta više, iz dokumenata se videlo da je francuski kralj samo prvi od tri kralja koji su trebali da nestanu u prvom talasu iluminatskog prosvetljenja sveta. Drugi na ovom spisku je bio švedski kralj Gustav III (Gustav III), a treći austrijski car Leopold II (Leopold II Österreich).

Prvi koji je francuskog kralja obavestio o mogućim pretnjama po njegov život i budućnost kompletne monarhije bio je arhiepiskop Majnca Karl Dalberg (Karl Theodor Anton Maria von Dalberg). Kao dobar poznanik barona Franca fon Knigea i Johana Blumauera (Johannes Aloisius Blumauer), još jednog

jezuite i Vajshauptove veze u Beču, Dalberg je o iluminatskoj zaveri saznao još krajem 1784. i o tome obavestio Luja XVI ali mu ovaj nije čak ni odgovorio. Nakon toga Dalberg 2. marta 1785 u listu *Wiener Realzeitung* štampa proklamaciju *Aufklärung* o neverovatnoj iluminatskoj zaveri ali ga, ni ovoga puta, Luj XVI niti bilo koji drugi evropski suveren neshvata ozbiljno.

Nakon smrti poverljivog Vajshauptovog čoveka Lenca nemačka policija o svojim saznanjima obaveštava sve evropske dvorove ali se na njima cela stvar prima samo kao neumesna šala. Policija je čak dala da se odštampa i celokupan zaplenjeni materijal koji je objavljen pod imenom *Originalni spisi Reda iluminata* (Die Illuminati-Papiere). O iluminatsko-masonskoj zaveri pisao je početkom 1789. i profesor Edinburškog univerziteta i član Kraljevskog udruženja u Edinburgu Džon Robinson (John Robinson). On je u svojoj knjizi *Dokazi o zaveri za obaranje svih evropskih vlada i uništenje svih postojećih religija* (Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe, carried on in the secret meetings of Freemasons, Illuminati and Reading Societies) vrlo precizno i argumentovano, kao član masonske lože, pisao i upozoravao Evropu na predstojeće strahote. Na žalost, malo ko je ova upozorenja proslavljenog škotskog matematičara uzimao za ozbiljno. Istina, aktivnosti svih tajnih organizacija širom Evrope su bila zabranjena ali se gotovo ništa konkretnije nije uradilo na njihovom razbijanju. Jedino je u Bavarskoj, tokom 1786. godine, uhapšeno nekoliko članova iluminata čija su se imena našla u tajnim spisima koje je Lenc nosio. Nakon ovih hapšenja i intenzivne potrage policije za njim, Vajshaupt se sklanja na imanje vojvode Franca od Saks-Koburg-Salfelda (Franz Friedrich Anton von Sachsen-Coburg-Saalfeld) gde je čekao da se dogodi ono što je tako minuciozno projektovao: početak revolucije protiv francuske monarhije 14. jula 1789.; usvajanje *Déclaration des droits de l'Homme et du citoyen* (Deklaracija o pravima ljudi i građana) od strane francuskog parlamenta 26. avgusta 1789.; ubistva Leopolda II – 1. mart 1792, Gustava III – 29. mart 1792. i Luja XVI 21. januar 1793. Tek tada veliki majstor iluminata odlazi u Ameriku, gde i umire 1830.

Nemačka policija i gotovo svi kojih se to moglo ticati u Evropi su znali za namere Iluminati ali niko, kao usled opšte amnezije, nije preduzimao ništa odlučnije po tom pitanju, a iluminatska kola su počela da se kreću: nakon Kongresa u Vilhemsbadenu iluminati intenziviraju svoje delovanje preko masonskih loža. Posebno prisna saradnja, sve do kraja francuske revolucije, odvija se s Velikom francuskom ložom Orijenta, odnosno direktno s Vojvodom od Orleana. Ostaće zabeleženo da je francuska revolucija počela upadom u Bastilju 1789. gde je 1307. godine francuski kralj Filip Lepi utamničio Žaka de la Mola, velikog majstora vitezova Templa. Takođe, zapisano je da su poslednje reči koje je, na dan pogubljenja, 21. januara 1793, čuo Luj XVI bile reči vojvode od Orleana: “Računi su namireni”. Odmah posle pogubljenja kralja i kraljice Mirabo se obratio prisutnima rečima: “Kraj monarhije okončali su sinovi i kćeri Reda vitezova Templa”.

Francusku revoluciju su osmislili i isplanirali iluminati na čelu s Adamom Vajshauptom, a njeni dosledni izvršioci su bili pripadnici francuske buržoazije okupljeni u više masonskih organizacija. Kako sami nisu mogli da okupe veći broj parižana oni su unajmili oko hiljadu stranih kriminalaca koji su tako postali udarna snaga buržoazije u njenom obračunu sa francuskim plemstvom i njegovim feudalnim sistemom. Opšte prihvaćeno verovanje da je francuska revolucija bila delo namučenog i napaćenog francuskog naroda je izmišljotina samog Vajshaupta i klasična iluminatsko-masonska propaganda. Svrha i smisao ove izmišljotine je bila dvostruka: da se prikrije udeo iluminata i masona u svrgavanju jednog evropskog suverena i da se zabašuri činjenica da su kroz Deklaraciju o pravima ljudi i građana koju je francuski parlament usvojio 26. avgusta 1789. prava data *tous les juifs qui vivent en France* (svim Jevrejima koji su živeli u Francuskoj) – svi drugi su ih imali i pre revolucije. I, naravno, možda i najvažnije je bila činjenica da je buržoaskom revolucijom u Francuskoj Jevrejima odobreno kamatarenje koje im je u ovoj zemlji bilo zabranjeno još od 789. godine kada ga je, svojim zakonom *Capitularium pour les Juifs*, kao nemoralno i po život ljudi opasno, zabranio franački kralj iz Karolinške dinastije Šarleman, poznatiji kao Karlo Veliki (Karolus Magnus). Još jednu je stvar, vezano za Jevreje, Karlo Veliki zabranio i to je bila *la sodomie et les Juifs*, vezano za njihov običaj da se braća i sestre međusobno žene.

Pored masona glavna uloga u Francuskoj revoluciji pripada naravno i jevrejskim bankarima koji su organizovali *cartel financière* za njeno izvođenje. Među najpoznatijim finansijerima su, pored nezaobilaznih porodica Montefjore i Rotšild iz Londona i braća Bendžamin i Abraham Goldsmit (Benjamin i Abraham Goldsmith) iz Londona, Mozes Mokarta (Moses Moctta) iz Londona, Danijel Icig (Daniel Itzig) dvorski bankar Fridriha II od Pruske, David Fridlander (David Friedländer) i Herc Serfber (Herz Cerfbeer) iz Alzasa. Posebno je interesantno učešće bankara V.H. Efraim (V. H. Ephraim) koji je umro četrnaest godina pre Revolucije ali je svojim naslednicima ostavio u amanet da nastave njegov rad na finansiranju revolucionarnog prevrata u Francuskoj. Efraim je inače bio dvorski bankar kod Fridriha I kralja Prusije i elektora Branderburga (Friedrich Wilhelm I).

Finansijska podrška jevrejskih bankara prevratu u Francuskoj bila je dobro osmišljena i kordinirana iz jedne iluminatske lože koja je bila osnovana u Berlinu pod imenom *Tugenbund*. Sedište lože nalazilo se u kući bankara Herca Serfbera, a istorija beleži da je gospođa Henrijeta Herc (Henrietta Herz) češće viđana u društvu francuskog revolucionara Miraboa (Honoré Gabriel Riqueti, Comte de Mirabeau) nego sa svojim suprugom. Među istaknutim pripadnicima *Tugebund*-a izvesno je bio i Fridrih Genc (Frederick von Gentz) koji će javnosti postati poznatiji tek nakon što je postao lični sekretar Austrijskog kancelara princa Meterniha. Inače, ložu posestrimu u Beču je vodila Feni Arnstin (Fanny von Arnstein), ćerka bankara Danijela Iciga koja je i upoznala

Meterniha sa svojom velikom simpatijom Gencom, a ovaj austrijskog kancelara sa Solomonom Rotšildom (Salomon Mayer von Rothschild) koji će tako ući na velika vrata u Beč i ondašnje aristokratske krugove. U Jevrejskoj hronici (Jewish Chronicle) od 1. septembra 1922. zabeležene su reči gospođe Herc kako su svi Jevreji okupljeni oko *Tugenbund*-a bili notorni finansijeri Francuske revolucije.

Jevreji su dugo bili na lošem glasu u Francuskoj gde je običan narod u velikoj meri zazirao od njih. U prilog ove konstatcije može se navesti, kao ilustracija, samo detalj da je još od 9. jula 1721. godine pred francuskim sudovima uvedena praksa *More Judaico* kojom se Jevrejima zabranjuje svedočenje u sudskim postupcima protiv hrišćana. Jedini grad u Francuskoj u kome se nije primenjivao *More Judaico* bio je Strazbur koji je danas sedište Evropskog parlamenta. Iako se primena *More Judaico* može činiti diskriminatornom ona je zapravo iznuđena odredba uslovljena činjenicom da Jevreji nisu svoje zakletve pred sudom smatrali obavezujućim jer ih, prema sopstvenom kazivanju, na poštovanje obavuzuju samo zakletve pred rabinom. Kako su zbog ovakvog odnosa Jevreja prema sudovima mnogi hrišćani postali žrtve jevrejskih na neistini zasnovanih poverilačkih parnica uvedena je pomenuta praksa.

Istorijska činjenica je da je Francuska uoči revolucije bila jedna od najnaprednijih evropskih država i da je, kao takva, raspolagala s gotovo polovinom celokupne evropske novčane mase. Posebno je bila na glasu njena trgovačka razmena sa svetom koja se, za samo par decenija, povećala preko 400%. Polovina bogatstva Francuske nalaziola se u posedu njene srednje klase, a slobodni seljaci su imali više zemlje od aristokratije. Za razliku od većine drugih evropskih država, kralj je u Francuskoj ukinuo prisilne javne radove, a policiji je mučenje zatvorenika u postupku saslušanja bilo najstrože zabranjeno. Putna infrastruktura u Francuskoj je bila jedna od najboljih, što je značajno olakšavalo putovanje i trgovinu u okviru same države. Broj škola i bolnica u odnosu na broj stanovnika bio je najveći u Evropi tog doba.

Podići narod na revoluciju u takvoj zemlji bilo je gotovo nemoguće. Upravo zato je Vajshaupt osmislio plan kako bi razbesneo narod i odobrovoljio ga da prihvati kraljevo pogubljenje i uspostavljanje prve "prosvećene republike": Prvo je vojvoda od Orleana (Louis Philippe Joseph d'Orléans) početkom 1787. organizovao otkup svih zaliha žita i mesa u Francuskoj, a potom su iste sakrivene. To je, nakon nepunih godinu dana, dovelo do poskupljenja hleba za 75%, a ubrzo i do nesnosnih uslova života za 85% seoskog i gradskog stanovništva koje je već juna 1789. ostalo bez hrane, odnosno bilo izloženo opštem gladovanju – *famine*. Za ove *conditions de vie difficiles* okrivljen je, preko novina i spretno širenim glasinama, kralj. Paralelno sa optuživanjem svog rođaka kralja Luja XVI za nastalu glad vojvoda od Orleana je otvorio vrata svoga doma *Palais-Royal* (nekadašnja rezidencija kardinala Rišeljea) i

počeo na veliko da deli hranu izgladnelom narodu što mu je preko noći donelo veliku popularnost i simpatije. Njegova rezidencija je, inače, pre ovih događaja bila mesto gde su se okupljali članovi kluba *Club Breton* kako bi u miru i na neznatnoj udaljenosti od rezidencije francuskog kralja *Palais des Tuileries* kovali zaveru o uspostavljanju demokratskog terora i svojoj neograničenoj vlasti. Članovi ovog kluba će 1789. svetu postati poznati kao Jakobinci.

Drugo, Francuska je bila najveći finansijer Američke revolucije (1775-1783) što je prouzrokovalo njen *déficit budgétaire* (budžetski deficit), koji se pokrivao zaduživanjem kod stranih banaka. Njen ukupan dug ubrzo je dostigao iznos od preko četiri milijarde livri, a problem je nastao kad su strani poverioci zatražili da se dug, bez mogućnosti reprogramiranja, odmah vrati. Francuski ministri finansija *Turgot, Necker, Calonne* su predlagali Luju XVI fiskalne reforme (réformer la fiscalité) usmerene ka najbogatijim što je on i prihvatao ali se ovoj ideji uvek suprotstavljala *Assemblée des notables* (Skupština plemića) kao i sama Skupština u kojoj su masoni vodili glavnu reč. U takvoj situaciji kralj je bio prinuđen da 1786. svojim *décret royal* uvede opšte dodatne poreze, što je izazvalo veliko nezadovoljstvo stanovništva, a posebno srednje klase. Naravno, ne treba ni pominjati da je najveći deo stranog zajma kontrolisala Kuća Rotšild.

Treće, da bi izazvali monetarni haos i inflaciju, prema njima poznatoj *théorie du chaos*, masoni su odštampali 35 miliona novčanica i u kratkom vremenu ih sve pustili u opticaj. *Faux-monnayage* (falsifikati) su bili ravni originalu i inflacija je podivljala, ostavljajući najveći broj ljudi bez ušteđevina i bilo kakvog novca. Za inflaciju i sve što je ona sa sobom proizvela okrivljeni su kralj i vlada, a revolucionari su, nakon što su pogubili kralja i kraljicu, teatralno na trgu Vandome (place Vendôme) uništili originalne klišee za pravljenje novčanica što je, prema njima, zapravo bilo obećanje narodu da inflacije nikada više neće biti.

Od 605 članova francuskog parlamenta (Estates-General) na dan 17. juna 1789. godine 447 su bili članovi raznih masonskih udruženja. Oni su u Parlamentu za sve okrivljavali kraljicu Mariju Antoanetu i nesrećnog Luja XVI. Istovremeno, njihovi plaćeni glasnici su išli od mesta do mesta i čitali proglase protiv monarhije. Bilo kako bilo, Vajshauptov plan se ostvario jer se za manje od godinu dana javno mnjeje Francuske okrenulo protiv kralja zahtevajući njegovu glavu.

Revolucija je počela napadom na Bastilju (Bastille, Rue Saint-Antoine) 14. jula 1789. radi navodnog oslobađanja nezakonito utamničenih ljudi, čija je jedina krivica, kako su tada govorili zaverenici, bila to što su ukazivali na kraljeve greške. Francuska je 1789. bila najmnogoljudnija država Evrope, s preko 27 miliona stanovnika, od kojih je skoro milion živelo u Parizu. Od tih

milion parižana na Bastilju je kreneulo nekoliko stotina građana: Glavna snaga “demonstranata” su bili strani plaćenici, njih oko hiljadu, koje su iluminati angažovali u Nemačkoj, Austriji i Italiji. Kad je rulja provalila u nebranjenu Bastilju u njoj je prema sačuvanim podacima *Archives de la Bastille* bilo samo sedam zatvorenika; bili su to, osim *Marquisa de Sada*, obični kriminalci. Revolucionari su ipak, bez ikakvog povoda, ubili markiza Leneja (marquisde Launay), upravnika kraljevog zatvora – Bastilje pa se on tako može smatrati prvom žrtvom “prosvećene revolucije”. Odsečenu Lenejevu glavu revolucionari su nabili na jednu motku i s njom marširali ulicama Pariza. Krvavi pir je tako dobio svoj prvi čin. Međutim, dok su jedni slavili smrt starog i bolesnog markiza drugi su se bavili ozbiljnim stvarima: pravi razlog za napad na Bastilju je bilo oružje koje je u njoj bilo lagerovano; više hiljada pušaka je lako odneseno, a to je bilo dovoljno za drugi čin tragedije. Za odbranu kralja i Francuske od stranih plaćenika i domaćih izdajnika bio je zadužen sedamdesetogodišnji maršal Viktor-Fransoa (Victor-François, 2ème duc de Broglie) koji je umesto pripreme efikasne odbrane kralja i otadžbine pripremio efikasan beg svoje porodice i svog bogatsta. Republika Francuska proglašena je 22. septembra 1792. i to je datum kad je, prvi put u istoriji Čovečanstva, od Boga dana vlast zamenjena vlašću onih koji su je sami sebi dodelili.

Jedina stvar koju revolucionari nisu uspeli da ostvare je bilo osnivanje centralne banke Francuske. Nju će 18. januara 1800. godine osnovati Napoleon Bonaparta smeštajući je u *Hôtel de Toulouse* što je zapravo nekadašnja vila grofa od Tuluza (Comtes de ToulouseLouis Alexandre de Bourbon) u centru Parizu - *rue de la Vrillière, 1er arrondissement de Paris*. Za osnivanje centralne banke Francuske interesantno je napomenuti da se prvi pokušaj njenog uspostavljanja vezuje za Škotlanđanina Džona Loua (Joannis Law) koji je bio poznat ne samo kao najbolji student Univerziteta u Glazgovu već i kao izvanredan kockar, ženskaroš ali i finansijski stručnjak o čemu je svedočio i njegov prijatelj Vilijam Paterson (Sir William Paterson), osnivač Banke Engleske i vlasnik čuvene trgovačke firme *Worshipful Company of Merchant Taylors* . Nakon što je u jednom dvoboju u Londonu ubio čoveka – muža svoje ljubavnice, Lou je pobegao u Amsterdam gde ga je čekao poziv vojvode od Orleana (Philippe d’Orléans).

Vojvoda od Orleana poznat i kao Filip II Orleanski koji je u to vreme bio ministar finansija imao je ideju da sa markizom i najbogatijim parižaninom toga vremena Antoanom (Antoine Crozat, marquis du Chatel) osnoju francusku centralnu banku sa pravom emisije sopstvenog novca. Cilj je, naravno, bio da se po uzoru na Banku Engleske štampanjem papirnog bankarskog novca finansira država, a da se potom dugovi naplate u zlatu. Odmah nakon smrti svoga strica kralja Luja XIV vojvoda od Orlean postaje regent Francuske (régent du royaume de France) i uspeva, formalno-pravno, da za svoju ideju centralne banke “privoli” i osmogodišnjeg francuskog kralja Luja XV (Louis

XV, le Bien-Aimé). No, kako su znali krajnje ciljeve i domete centralne banke i njene *création monétaire* koju su planirali da uspostave vojvoda i markiz nisu želeli da se oni ili neko njima blizak eksponira kao osnivač i titular banke pa su odlučili da u funkciji novog direktora banke promovišu savršenog stranca. Tako je iz Amsterdama gde se upoznavao sa radom lokalne berze i Amsterdamske centralne banke u Francusku pozvan škotlanđanin Džon Lou koji je Parižanima 1715. predstavljen kao *banquier et économiste* pod imenom *Jean Law de Lauriston*. Godinu dana kasnije - 2. maja 1716, Lou u Parizu osniva *Banque Générale*, a ona već 10. aprila 1717 otpočinje sa emisijom *billet de banque*. Kako se ¾ kapitala banke sastojalo od državnih obveznica ispalo je da je to bila prva francuska centralna banka. Početni uspesi banke omogućili su vojvodi od Orleana da izdejstvuje promenu naziva banke u *Banque Royale*, a da Loua postavi na mesto generalnog nadzornika finansija (contrôleur général des finances). Sve to je dovelo do dodatnog jačanja poverenja građana i plemstva u novu banku iza koje je sada stajala i kraljevska kuća. Međutim, štampanje neograničenih količina *billet de banque* dovelo je već 1720. do nezapamćene inflacije, finansijskog i monetarnog haosa što je, na kraju, rezultiralo sa *banqueroute* - zatvaranjem *Banque Générale*, odnosno *Banque Royale*. Uz pomoć vojvode od Orleana koji mu je obezbedio lažni pasoš i pratnju Lou je morao decembra 1720. da pobegne iz Francuske u Veneciju gde i umire marta 1729. Protiv novih zahteva za osnivanjem centralne banke biće kasnije i punoletni Luj XV. Protiv centralne banke odlučno je, sve do izbijanja revolucije, istupao i Luj XVI (Louis XVI, Louis-Auguste de Franc) tvrdeći da ona ne donosi nikome sreću; nikome osim onima koji njome upravljaju.

Francuska revolucija podarila je svetu nekoliko stvari, među kojima se mogu apostrofirati nove pokretačke snage oličene u tajnim društvima, prekid sa starim idejama i vremenima, nastanak nove svetske ere u kojoj će demokratori u ime naroda, a ne nasledne monarhije, upravljati državama i svetom. Prvi put u istoriji naslednu aristokratiju zamenio je sloj trgovaca i lihvara – buržoazija je tako došla na vlast, a sa njom i ekonomska politika *laissez-faire*. Francuska revolucija podarila je svetu i Napoleona Bonapartu koji je osnovao prvu francusku centralnu banku i, na opšte zadovoljstvo evropskih bankara, počeo seriju ratova.

Pod vladavinom Direktorijuma počeo je i zloglasni *Marquise de Sade* da objavljuje svoje nadaleko čuvene sadističke romane, a u Parizu je štampan prvi adresar bordela i galantnih dama *Tarif des filles du Palais-Royal, lieux circonvoisins et autres quartiers de Paris, avec leurs nomes et demeures* (Tarifa devojaka Pale-Rojala, njegove okoline i ostalih kvartova Pariza, s njihovim imenima i stanovima). Među parižanima je posebno bio na ceni pansion *Madame Dupéron* gde se za 25 zlatnih franaka moglo uživati cele noći. Ukinuta je crkvena odredba o zabrani razvoda braka, a prvi koji su osetili njene efekte bile su pariske prostitutke koje su od poštenih raspuštenica

gotovo ostale bez posla; izvesni *Liardot* sa veselim i ponovo slobodnim mladim damama osniva *Bureau de confiance* koji će postati preteča današnjim službama za pratnju galantne gospode. U Francuskoj je već prve revolucionarne godine broj vanbračno rođene dece povećan za preko 100%. Francuska revolucija je, očigledno, svetu podarila mnogo toga.

U znak sećanja na početak *Révolution française* u Parizu je tačno sto godina kasnije - 1889. na Marsovom polju (Champ-de-Mars) podignut najviši obelisk na svetu poznat pod imenom *tour Eiffel*- Ajfelov toranj. Konstruisao ga je mason Gustav Ajfel (Alexandre Gustave Eiffel). Na Marsovom polju (Mars je rimski bog rata) je inače 14. jula 1790. obavljeno svečano proglašenje Francuske za ustavnu monahiju - *Fête de la Fédération*. Tom prilikom masonskim vođama francuske revolucije uručen je i specijalni telegram podrške britanskog premijera Vilijama Janga (William Pitt, the Younger).

Prvu knjigu o strahotama Francuske revolucije i njenim glavnim protagonistima - masonima, odnosno iluminatima napisao je 1797. jezuita Abe Baruel (Abbé Augustin Barruel). Knjiga se zvala *Mémoires pour servir à l'Histoire du Jacobinisme* (Memoari o istoriji jakobinizma) i u sebi je sadržala niz dokumenta i izjava koje su nedvosmisleno ukazivale da su *coup d'état* u Francuskoj osmislile i izvele tajne organizacije iza kojih su stajali Iluminati. Spašavajući glavu od prekih sudova i kriznih štabova novouspostavljene iluminatske vlasti Baruel je spas potražio i pronašao u Londonu kod francuskog plemića princa od Kontea (Louis François Joseph de Bourbon, Prince of Conti). Bauerova otkrića o umešanosti masona i Iluminata u proces uspostavljanja diktature i demokratskog terora (dictatorship and democratic terror) u Francuskoj potvrdio je, iste godine – 1979, svojom knjigom Dokazi konspiracije... (puni naziv knjige: Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe, carried on in the secret meetings of Freemasons, Illuminati and Reading Societies) profesor filosofije na Univerzitetu u Edinburgu Džon Robis (John Robison). Robis je do svojih saznanja o umešanosti Iluminat u *coup d'état* u Francuskoj došao preko Kraljevskog društva u Edimburgu čiji je bio član, a najveći broj detalja mu je saopštio njegov bliski prijatelj admirala Čarls Nouls (Sir Charles Knowles, 1st Baronet) koji je i sam bio član nekoliko tajnih organizacija.

Drugo, moguće, najdetaljniji prikaz iluminatske involviranosti u Francusku revoluciju, dao je Vatikan koji je preko svog teologa Žaka Žolija (Jacques Crétineau-Joly) objavio 1859. spise pod nazivom *L'Eglise Romaine en face de la Révolution*. U ovim spisima, koji su u nekoliko narednih decenija doživeli bezbroj izdanja, prikazan je niz dokumenata i svedočanstava koji su, izvan svake sumnje, rasvetlili ulogu iluminata i masona u Francuskoj revoluciji i svim užasima koji su je pratili i konstituisali se, nakon nje, kao *Action démocratique*!

Od 1776. do 1785. iluminati su imali ogranke, odnosno organizacije, u svim najvažnijim evropskim prestonicama. Prva iluminatska loža u Americi osnovana je 4. jula 1786. – istog dana kada je 13 britanskih kolonija u Novom svetu proglasilo svoju Američku deklaraciju o nezavisnosti. Prva i dugo vremena najpoznatija i najznačajnija iluminatska loža bila je ona u Njujorku pod nazivom Kolumbijska iluminatska loža (Columbian Illuminate Lodge). Pre nego što se navršila godina dana američke nezavisnosti u svakoj od 13 federalnih jedinica postojala je po jedna loža iluminata. Prisustvo iluminata u Americi je bilo očito, a njihova destruktivna orijentacija upozoravajuća. Tako je 19. jula 1789. predsednik univerziteta Harvard, profesor Dejvid Papen (David Papen), obraćajući se diplomcima izjavio da je “opasnost od iluminata po američki politički sistem i pravo veroispovesti ogromna s, moguće, nesagledivim posledicama”. Uviđajući opasnost iluminatske prisutnosti u Americi, katolički sveštenik Šnajder (G. W. Snyder), početkom septembra 1798. godine, šalje upozoravajuće pismo američkom predsedniku Džordžu Vašingtonu. U prilogu svog pisma Šnajder šalje i primerak knjige škotskog masona, matematičara i profesora na Edinburškom univerzitetu Džona Robinsa o iluminatskim planovima za rušenje evropskih dinastija i svih postojećih religija. U odgovoru, koji je 24. oktobra iz *Mount Vernon*-a poslao velečasnom Šnajderu, Vašington doslovce ističe: “*It was not my intention to doubt that, the Doctrines of the Illuminati, and principles of Jacobinism had not spread in the United States. On the contrary, no one is more truly satisfied of this fact than I am*”. (Nije mi namera da sumnjam u činjenicu da se doktrina iluminata nije i principi jakobizma nisu raširila po Sjedinjenim državama. Naprotiv, niko nije zadovoljniji od mene zbog te činjenice).

Džon Adamas (John Quincy Adams) se tokom 1800-te kandidovao za predsednika SAD i, u okviru svoje kampanje, je u tri navrata pisao pukovniku Vilijamu Stounu (William L. Stone) upozoravajući ga kako se njegov protivkandidat Tomar Džeferson (Thomas Jefferson), pisac Dekleracije Nezavisnosti SAD, koristi svojim masonskim vezama u cilju promocije iluminatskih ciljeva širom Amerike. Džeferson je pobedio na izborima, a sadržaj pisama upućenih pukovniku Stounu su američkoj javnosti obelodanjena tek 1954. godine u knjizi admirala Vilijama Kara (William Guy Carr) Pioni u igri (Pawns In The Game). Nakon što je knjiga objavljena bibleotek *Rittenburg Square Library* u Pensilvaniji koja je bila u njihovom posedu je odbila da ih učini dostupnim javnosti. Lokalni sud je, po zahtevu admirala Vilijama Kara, presudio da su pisma javno dobro i da se kao takva imaju staviti javnosti na uvid. No, ubrzo nakon presude iz Biblioteke je stiglo saopštenje da su pisma bespovratno zagubljena. U uvodnim napomena svoje knjige Kar koji je gotovo pola veka bio visoki zapovednik u američkoj mornarici piše: “Ukoliko vas moja otkrića iznenade i šokiraju nemojte se, molim vas, osećati inferiorno. Iskreno vam priznajem da sam se ja još od 1911. trudio da shvatim zašto je čovečanstvo u neprekidnom stanju sukoba, a tek 1950. sam došao do saznanja da iza svih zala, zavera i loših vesti stoje nosioci Luciferianske ideje”.

U znak sećanja na osnivanje prve lože u Americi iluminati su preko svog čoveka Edvarda Labulea (Édouard René Lefebvre de Laboulaye) organizovali da se u Njujorku 1886. godine podigne 46,5 m visoka statua pod nazivom *La liberté éclairant le monde* (Sloboda osvetljava svet). Kamen temeljac za ovu monumentalnu statuu položio je Vilijam Brodi (William A. Brodie), veliki majstor Velike lože Njujorka. Statuu, danas poznatu samo kao Statua slobede, je, kao i Ajfelov toranj, konstruisao Gustav Ajfel, a njen autor je Frederik Bartoldi (Frédéric Auguste Bartholdi). Kao čuveni egiptolog Bartoldi je posvećeno slikao motive iz starog Egipta od kojih su mnogi bili izloženi u njegovoj masonskoj loži *L'Alsace-Lorraine*. Međutim, on je bio upućen i u mnoga učenja grčkih gradova-država i Rimskog carstva. Zbog svega toga je i bio, od strane Labulea, odabran za skulptora ovog iluminatskog simbola. Kako je sve što je u vezi sa iluminatima i masonima puno simbolike recimo samo da sedam zrakova koji okružuju glavu ženske figure predstavljaju simbol za sedam mora i sedam kontinenata. Naime, o sedam svetskih mora se govorilo još u starom Sumeru i taj broj, koji mnogi smatraju za magijski broj, mora su preuzeli stari grci, rimljani i arapi i on se redovno pojavljivao u srednjevropskoj literaturi: Arapsko, Crno, Crveno, Indijsko, Persijsko, Kaspisjsko i Sredozemno. Što se tiče kontinenata još od vremena Egipćana se govori o sedam kontinenata i oni se i danas u mnogim sredinama tako poimaju: Afrika, Antarktik, Australija, Južna Amerika, Severna Amerika, Evropa i Azija. Inače, sama statua kipa Slobode je zapravo prikaz vavilonske kraljice Semiramide koju je svojevremeno, imajući u vidu njeno božansko poreklo i raskalašnost, Adam Vajshaupt lično odabrao kao zaštitnicu iluminata.

Iz svog sigurnog i udobnog utočišta u Koburgu, glavnom gradu nemačkog vojvodstva *Saxe-Coburg-Saalfeld*, Vajshaupt se 1793. brodom uputio za Ameriku. Prisustvo Vajshaupta i iluminata je u Americi odmah primećeno, a njihovo delovanje je i danas jedno od dominantnih u SAD. Odmah po dolasku u Ameriku Vajshaupt se upleo u stvaranje i menjanje političkog i ekonomskog sistema države. Kako je to bilo vidi se na primeru Ugovora iz Tripolija (Treaty of Peace and Friendship between the United States of America and the Bey and Subjects of Tripoli of Barbary) koji je Amerika 4. novembra 1796. potpisala sa kraljevstvom Tripoli. Američke veze sa muslimanskim svetom su značajno veće i značajnije nego što se to danas može i zamisliti: Prva država koja je priznala nezavisnost i suverenost SAD je bila kraljevina Maroko 1777. godine. Deset godina kasnije Amerika je donela svoj prvi ustav i potpisla svoj prvi međudržavni ugovor sa kraljevinom Marokom koji je i dan danas na snazi. Nepunih deset godina kasnije – 1796, SAD potpisuju još jedan ugovor sa još jednom arapskom državom - Tripolijem. U ovom Ugovoru iza koga su stajali Vajshaupt i njegov prijatelj i predsednik SAD Džeferson stoji, u članu 11. da SAD nikada nisu osnovane kao hrišćanska država i da se, shodno tome, SAD nikada neće upuštati u verske sukobe. Šta više, član 11 Ugovora iz Tripolija nedvosmisleno ukazuje na obavezu Amerike da poštuje muhamedansku veru i na njoj zasnovane države. Ugovor je ratifikovan od strane Senata 10. juna

1797. kada ga je potpisao i predsednik SAD Džon Adams (John Adams) koji je svojom rukom dodao: „Sjedinjene Države ne gaje neprijateljske namere prema zakonima i veri muslimana“. U znak sećanje na ovaj Ugovor ali i prvi američki sukob na afričkom tlu i prvoj podignutoj američkoj zastavi na starom kontinentu se, i dan danas, u himni američkih marinaca spominju obale drevnog Tripolija: “*To the shores of Tripoli*”. Ugovorom iz Tripolija Vajshaupt i iluminati su pokazali da je Amerika, i pored postojanja Ustava, zapravo *tabula rasa* koju samo treba popuniti iluminatskim vrednostima i pravilima igre, a potom insistirati na njihovoj planetarnoj univerzalnosti.

Vajshaupt je iskreno verovao da će svi koji budu živeli u iluminatskoj Americi biti superiorni u odnosu na ostatak sveta – neprosvećene mase - kojima Amerika mora doneti univerzalne vrednosti slobode i opšteg progresa. U skladu sa ovim Vajshauptovim verovanjem u Americi je kasnije promovisana doktrina *Manifest Destiny* – Sudbinskoj predodređenosti: Amerika ima Božansku predodređenost da prosvetli ceo američki kontinent i ko god da joj se u tome suprotstavi samo dokazuje svoju prostotu i opravdanost američkog delovanja. Prvo javno obelodanjivanje ove Vajshauptove doktrine učinio je 1836. američki predsednik Endrju Džeksonu (Andrew Jackson). Nakon Drugog svetskog rata američki predsednik Hari Truman (Harry S. Truman) proširiće pravo američke *Božanske predodređenosti* na ceo svet, a sve pod izgovor odbrane od komunizma.

Za američke finansije i ekonomiju od posebnog je značaja bilo Vajshauptovo instruiranje Alberta Galatina (Abraham Alfonse Albert Gallatin) koga je on “prosvetlio” i iz Švajcarske ga put Amerike uputio još 1780. godine. Odmah po dolasku Galatin se pročuo kao veliki finansijski mag i uz odgovarajuću podršku ubrzo je postao kongresmen, a potom i ministar finansija. Kada je 1811. uskraćeno pravo rada prvoj centralnoj banci *Prvoj američkoj banci* (First Bank of the United States) Vajshaupt se postarao da Galatin, kao ministar finansija, ubedi predsednika Amerike Džejmsa Medisona (James Madison, Jr.) da se ratni troškovi koje je Amerika imala u ratu protiv Britanije (1812.-1815.) mogu pokriti samo preko centralne banke. Medison je prihvatio ovu sugestiju i osigurao podršku kongresa koji je 1816. odobrio osnivanje i rad nove centralne banke - *Druge banke SAD* (Second Bank of the United States). Ova Vajshauptova banka će, na svoj način, biti preteča danas najveće i najznačajnije centralne banke na svetu *Sistema Federalnih Rezervi*.

Kada je krajem 1793. stigao u Ameriku Vajshaupt nije imao posebnih veza sa nikim. On je bio veza svima! Prema sopstvenom kazivanju njegov najveći uspeh tokom trideset sedam godina života u Americi je bilo osnivanje druge centralne banke SAD – *Second Bank of the United States* 1816. i postavljanje osnova za niz tajnih društava – međusobno odvojenih, a istom cilju posvećenih! Svojim jezuitskim veštinama, kabalističkim umećima i uz punu kontrolu američkih loža, uspeo je da izdejstvuje da američki kongres, koji je

bio jednoglasno protiv centralne banke, na kraju, ipak, apsolutnom većinom dodeli dvadesetogodišnju koncesiju novoj centralnoj banci – *Drugoj banci SAD*; banka je dobila koncesiju da u ime i za potrebe američke države štampa i izdaje novac. Uoči kongresnog odlučivanja Tomas Džeferson (Thomas Jefferson), treći predsednik SAD 1801.-1809, je upozorio kongresmene, ali i celu američku javnost da je "*Ustav dao pravo samo državi da štampa novac i utvrđuje njegovu vrednost. Ako se ovo eksluzivno pravo države prenese na grupu ljudi koje narod nije birao i koji nikome ne odgovaraju, onda će oni preko svoje banke i korporacija kojima će je okružiti, prvo inflacijom, a potom deflacijom, lišiti sve građane njihove celokupne imovine i to tako da će se njihova deca jednog dana probuditi samo sa gomilom dugova*".

Dobar poznanik i još mnogo toga Adama Vajshaupta u SAD bio je i Vilijam Rasel (William Huntington Russell). Njegovim venama tekla je krv poznatih engleskih familija: *Pierpont, Hooker, Bingham,* i *Willet*. Kao i Vajshaupt i Rasel je u SAD došao iz Nemačke gde je započeo studije koje je morao da napusti kada je policija otkrila da pripada tajnom redu Iluminata. Odmah po dolasku u SAD on završava američku vojnu školu *American Literary, Scientific and Military Academy*, nakon čega se upisuje na univerzitet *Yale*. Obrazovan, talentovan, elokventan i nadasve inventivan Rasel postaje član društva *Phi Beta Kappa* (od grčkih slova fi - **φ**, beta - **β**, kapa - **κ**) koje je bilo zamišljeno kao društvo za "promociju i uvažavanje izvrsnosti". Međutim, kako se ispostavilo da se otvoreni, iskreni i donekle problematični govori i razmišljanja iz društva prenose izvan njega Rasel odlučuje da ga napusti i sa svojim prijateljem Alfonsom Taftom (Alphonso Taft, otac američkog predsednika *Williama Howarda Tafta*), po uzoru na Iluminate, osniva tajno društo *Schädel und Knochen* u koje primaju petnaest najboljih studenata. Iste godine društvo menja svoj naziv u *Skull & Bones*, a Rasel preuzima obavezu njegovog izdašnog finansiranja i to kroz fondaciju koju je specijalno za tu svrhu osnovao: *Russell Trust Association*.

Na meričkom univerzitetu *Yale* danas **deluje ukupno osam tajnuh društava:** *Skull and Bones* (Lobanja i kosti), a potom, ***Alpha Delta Phi*** (ΑΔΦ), ***Chi Delta Theta*** (ΧΔΘ), ***Delta Kappa Epsilon*** (ΔΚΕ), *Scroll and Key* (Svitak i ključ)**,** *Book and Snake* (Knjiga i zmija), *Berzelius* i *Wolf's Head* (Vučija glava). Ovih osam tajnih društava imaju vlastite kripte, gdje se njihovi članovi sastaju dva puta nedeljno i to uvek po zalasku Sunca. Svako od osam tajnih društava ima petnaestak članova, koji su svi studenti četvrte godine. Do ranih 90-ih primali su se samo muški članovi, ali danas sva društva primaju i žene. Budući da aktivnosti društava počinju u septembru zajedno s početkom akademske godine, članovi se biraju krajem prolećnog semestra njihove treće godine studija.

Niko zapravo ne zna na koji način generacija koja odlazi bira generaciju koja će ih naslediti. Ipak, uvek se nastoje pronaći najbolji, najpopularniji,

najtalentiraniji i najuspešniji studenti koji imaju predispozicije da sutra budu lideri u poslu kojim se budu bavili. Ne postoji nikakav proces aplikacije, formulari - novo članstvo direktno biraju postojeći članovi. Društva se sastaju svakog četvrtka i nedelje nakon zalaska Sunca i to tokom cele školske godine. Nakon što se izvrši selekcija studenata koji će biti primljeni druge nedelje u aprili organizije se *Tap Week* (nedelja tapšanja), kad se studenti *de facto* iniciraju u redove društva. Sam proces inicijacije naziva se *Tapping* (tapšanje) što je zapravo ritual koji se dosledno sprovodi još od XIX veka: Na *TapDay* (dan tapšanja), stariji student i član društva bi prišao odabranom novom članu pa bi ga u prolazu potapšao po ramenu i pitao: "Skull and Bones. Prihvataš ili odbijaš?" Student bi morao šapatom da odgovori i tako prihvat ili odbije ponuđeno članstvo.

Takav postupak zadržao se i danas, a nakon prihvatanja pristupa se obredu inicijacije u kojem stariji članovi odeveni u mantije sa kapuljačama dolaze po nove, vezuju im oči, nakon čega ih kao slepce vode do njihovih kripti gde će im se skinuti povezi kako bi oni ponovo progledali. Šta se nakon toga dešava do dana današnjeg nije poznato. Na *Yale*-u postoji osam kripti, koje su zapravo građevine bez prozora kako dnevna svetlost nikada nebi mogla u njih da dospe. Sve su one odvojene od ostatka kampusa kovanim metalnim ogradama ili ručno slaganim kamenim blokovima. Iako ne postoje snimci unutašnjih prostorija kripti niti validni zapisi ipak se spekuliše sa informacijama da kripte poseduju više zasebnih celina od kojih su neke posveće umetnosti (slikarstvo, drama, književnost, muzika), druge oratorstvu, treće kulinarstvu i sl.

Samo postojanje kripti i njihovo održavanje šta god već da se nalazi u njima usko je skopčano sa troškovima njihovog servisiranja, a sva tajna društva na *Yale*-u evidentno je raspolažu značajnim finansijskim sredstvima. Odakle sve novac dolazi nije sasvim poznato ali se zato zna da šest tajnih društava ima fondove vredne oko 3 miliona američkih dolara dok *Skull and Bones* raspolaže sa 8, a *Scroll and Key* sa čak 11 miliona dolara.

Već duži niz godina medijski najeksponiranije i najpoznatije američko tajno društvo je *Skull and Bones*, a osnovano je još 1832. Ovo društvo se smatra za jednu od najmoćnijih tajnih organizacija u SAD i to stoga što su njegovi članovi *Crème de la crème* američkog establišmenta koji poseduje ogroman politički uticaj i raspolaže značajnim finasijskim potencijalima. Upravo zbog svega toga jedna bizarna stvar vezana za ovo društvo postala je medijska pikanterija prvog reda. Naime, prvo su *Wall Street Journal*, a potom i *The New York Times* objavili da su pripadnici *Skull and Bones* ukrali lobanju indijanskog poglavice iz plemena Apača Geronima (Goyaałé). Lobanju su krajem Prvog svetskog rata - 1918. iz *Fort Sill*-a ukrali pripadnici društva *Skull and Bones* predvođeni Preskotom Bušom (Prescott Bush), dedom američkog predsednika Džordža Buša Starijeg. Čim je doneta na Yale lobanja je stavljena pored skeleta Žane Poason (Jeanne Antoinette Poisson), poznatije

pod imenom *Madame de Pompadour* ili, jednostavno, kao najveće ljubavnice francuskog kralja Luja XV. Inače, Geronimo je slavljen kao simbol poslednjeg otpora Indijanaca ekspanzionističkoj politici SAD-a u XIX veku.

Književnica Aleksandra Robins (Tri od njenih pet knjiga su bili američki bestseleri) je nedavno optužila *Skull and Bones* i za krađu lobanje najpoznatijeg meksičkog revolucionara Panča Vile (Doroteo Arango Arámbula). Nakon ovoga, a verujući da se radi o nečasnim silama, sadašnji poglavica Apača i potomak Džeronima Ned Anderson (Ned Anderson) koji inače živi u rezervatu San Karlos u Oklahomi je podneo zahtev FBI-aju da pronađe i vrati lobanju velikog poglavice kako bi ona mogla da se spoji sa telom. Andersonu se pridružio i Remzi Klark (William Ramsey Clark) advokat i nekadašnji državni tužilac i ministar pravde SAD tako što je aprila 2009. podneo tužbu protiv predsednika Baraka Obame (Barack Hussein Obama II), Roberta Gejtsa (Robert Michael Gates), državni sekretar odbrane SAD i predstavnika *Skull and Bones* za povraćaj lobanje. Upitan zašto nije podneo tužbu i protiv bivših predsednika SAD Buša Starije i Mlađeg kad se zna da su i oni članovi ovog tajnog društva Klark je kratko odgovorio: „Ova dva su dovoljna“.

Ono što je Rasel započeo na *Yale*-u proširole se po celoj Americi tako da su se društva osnivala i na drugim univerzitetima, od kojih možemo izdvojiti ***Cloak and Dagger*** (Plašt i bodež) na univerzitetu *Georgetown* u Vašingtonu, ***Sphinx*** (Sfinga) na koledžu *Dartmouth*, ***Skull & Serpent*** i ***Theta Nu Epsilon*** (ΘNE) na univerzitetu *Wesleyan*, ***Spade Society*** na univerzitetu *Auburn*, ***St. A's*** na univerzitetu *Columbia*, ***Quill and Dagger*** na univerzitetu *Cornell*, ***Abaris Society*** na univerzitetu *Dartmouth*, ***Order of the Circle*** i ***Adelphic Club*** na univerzitetu *East Carolina*, ***Order of Ammon*** i ***Paladin Society*** na univerzitetu *Emory*, ***Order of the Acropolis*** i ***Gridiron Society***na univerzitetu *Georgia*, ***Eucleian Society*** na univerzitetu *NewYork*, ***Delta Psi*** (ΔΨ), ***Phi*** (Φ) na univerzitetu *Princeton*, ***Porcellian Club***, ***Delphic Club***, ***Fly Club***, ***Phoenix - S K***, ***Fox Club*** na univerzitetu *Harvard*, ***Cap & Gowns*** i ***Ivy Club*** na univerzitetu *Princeton* i td. Interesantno je napomenuti da na *Harvard*-u deluje i tajno udruženje ***Signet Society*** koje je još 1870. osnovao Čarls Bonaparta (Charles Joseph Bonaparte), unuk Žeroma Bonaparte (Jérôme Girolamo Bonaparte) koji je bio kralj Vestfalije i rođeni brat imeperatora Napoleona Bonaparte. Čarls Bonaparta je u SAD prvenstveno poznat po tome što je 1908. godine osnovao američku specijalnu policiju (Federal Bureau of Investigation) ali i po tome što je bio blizak prijatelj američkom predsedniku Teodoru Ruzveltu (Theodore D. Roosevelt) za vreme čijeg mandata je bio ministar mornarice i vrhovni advokat SAD.

Kad je u osamdeset drugoj godini, 1830, Adam Vajshaupt umro za novog šefa Iluminata je postavljen italijanski revolucionar Đuzepe Macini (Giuseppe Mazzini, 1805.-1872.). Macini nije bio poznat samo po svojoj inteligenciji i

univerzitetskom obrazovanju već i po tome što mu je otac Đakomo, univerzitetski profesor, bio i lični lekar oca britanske kraljice Viktorije princa Edvarda (The Prince Edward, Duke of Kent and Strathearn). Danas ga mnogi spominju i po tome što je iz ljubavne veze u Londonu sa udatom jevrejkom *Sarom Levi Nathan* dobio sina Ernesta koji će 1907., sa sve britanskim pasošem, postati gradonačelnik Rima. Još dok je studirao na Univerzitetu u Đenovi Macini je postao član tajnog društva Karbonerija (La Carboneria), a 1830. iniciran je u masoneriju. Krajem 1834. godine uzdignut je na 32. stepen u Škotskom obredu, a Vrhovni savet Palerma mu 1864. dodeljuje 33. stepen. Učestvovao je u svim italijanskim revolucionarnim pokretima. Proklamovani cilj Karbonerije, koju je krajem XVIII veka osnovao u Napulju Pjer Žozef Brio (Pier Joseph Brio), bio je uništenje hrišćanske vere i ujedinjenje Italije. Zbog svojih revolucionarnih aktivnosti Macini je bio više puta hapšen i proterivan iz Italije, ali je na kraju, u velikoj meri zahvaljujući baš njemu i njegovom bliskom prijatelju Đuzepe Garibaldiju (Giuseppe Garibaldi), Italija 1861. godine postala jedinstveno kraljevstvo. Inače, u znak sećanja i poštovanja američki iluminati su 1878. godine u njujorškom Centralnom parku postavili masivnu Macinijevu bistu koju je izradio čuveni italijanski skulptor Đovani Turini (Giovanni Turini).

Veliki, možda i najveći, Macinijev prijatelj Đuzepe Garibaldi (1807.-1882.) bio je profesor italijanskog i francuskog jezika, matematike i učitelj lepog pisanja. Tokom njegovog boravka u Istanbulu dva su sultana u istoj godini misteriozno preminula, a on je postao blizak prijatelj sa njihovim naslednikom sultanom *Abdülhamidom II*. Kada se protiv novog otomanskog vladara pobunio veliki vezir Mithat Paša njegovo beživotno telo je pronađeno u gradiću Taif pored Meke, Saudijska Arabija. U Tunisu je bio glavni vojni konsultatnt bega Hasana (Ali Muddat ibn al-Husayn) koji se tada uspešno odbranio od pokušaja vojnog udara. Kada je 4. oktobra počela sa eksploatacijom železnička linija Pariz – Istanbul poznata kao Orijent Ekspres niko nije znao da je to bila Garibaldijeva ideja koju je turski sultan realizovao sa belgijskom kompanijom CIWL (Compagnie Internationale des Wagons-Lits et des Grands Express Européens). Međutim, iznad svega, Garibaldi je bio beskompromisni borac za ujedinjenje Italije i formiranje jedne jedinstvene evropske države. Svoju ideju o sjedinjenim evropskim državama detaljno je izneo u knjizi *Memorandum vlasti*. Trinaest godina je proveo u Americi gde se borio na bojištima Rio Grande, La Plate, Montevidea, Sea Serita i td. U Americi je 1841. iniciran u masoneriju, a samo tri godine nakon toga se vraća u Italiju i odmah okuplja dobrovoljce sa kojima učestvuje u čuvenim Macinijevim pohodima. Za velikog majstora italijanske masonerije je izabran 1884. i sa tog mesta će, do smrti, delovati u skladu sa slobodarskim idejama i zavetima Macinija. U znak zahvalnsoti za sve što je učinio za širenje "ideja svetlosti" američki masoni su mu, nakon što je u pratnji sto hiljada ljudi 1882. sahranjen u Đenovi, u centru Vašingtonskog parka (Washington Square Park) podigli masivni bronzani spomenik.

Kao pravi, beskompromisni revolucionar Đuzepe Macini je sarađivao i s Mozesom Mordekajem, s kojim je 1864. osnovao Prvu internacionalu čiji član je bio i Lajonel de Rotšild (Lionel Nathan de Rothschild). Prva internacionala je prestala s radom 1872. - iste godine kada je Macini umro. Interesantno je napomenuti da je Macini održavao veoma bliske veze sa srpskim knezom Milošem Obrenovićem sa kojim se prvi put sreo u Beču nakon njegovog izgnanstva iz Srbije juna 1839. Nakon što je Miloševa žena kneginja Ljubica preminula u Beču 26. maja 1843, prema nekim austrijskim izvorima, na predlog Macinija, srpski knez biva iniciran u loži *Zum heiligen Joseph*. Preko Macinija Miloš Obrenović se upoznao i sa Garibaldijem i veruje se da su mu oni i pomogli da se vrati u Srbiju 1858. i vlada njome sve do svoje smrti 1860. godine. Obrenović je u to vreme bio najbogatiji Srbin i jedan od najimućnijih stanovnika Beča gde je imao više kuća i jednu ciglanu. Poznato je da je Srbiju napustio juna 1839. sa 550.283 zlatna dukata, a da ja svojevremeno čak i turskom sultanu pozajmljivao novac i da je, u dva navrata, bio gost u Šenbrunu (Schloss Schönbrunn) kod Franje Josipa I (Franz Joseph I).

Nakon svoje druge posete Šenbrunskom zamku Miloš je došao na ideju da organizuje bal na koji bi došli svi Srbi koji žive u Beču. Tako je 28. januara 1846. nastala tradicija svesrpskog okupljana koja se održala do danas – Slavenski bal. Tom prvom balu Srba prisustvovali su i predstavnici najvišeg plemstva kao što su kneževi Lambah, Švarcenberg, vlaški knez Gika, grofovi Auerspreg i Černi, ruski poslanik Medem i ostala elita. Na Balu Miloš upoznaje i Johana Štrausa Mlađeg (Johann Baptist Strauss) od koga traži i, naravno, plaća da komponuje jedno lepo „parče“ koje bi se izvodilo na srpskim balovima. Štraus, poznatiji kao kralj klasične bečke operete, je prihvatio zahtev darežljivog Miloša i, samo za Srbe i njihov *Slavenball*, napisao note, a delo nazvao *Serben-Quadrille* (Srpski kvadril). Štraus je kasnije napisao i operetu *Jabuka*, čija se radnja odigrava u srpskim krajevima kako stoji u libretu, i koja opisuje narodne običaje Srba i prati dvojicu plemića, Mirka i Vasu iz Gradinca.

Macini je, kao jedan od vođa Karbonerije, blisko sarađivao i s nadaleko čuvenom terorističkom organizacijom Kamora (La Camora) iz Napulja. Iako su mnogi Kamoru ocenjivali kao klasičnu krimainalnu organizaciju činjenica je da su oni od 1830. značajno pomagali Macinija u borbi za ujedinjenje Italije. Sigurno je da je udeo njihovih sledbenika u proterivanju *re d'Italia Casa Savoia* iz Italije bio značajan. Iz iskustva koje je stekao sarađujući s pripadnicima Kamore, Macini je zaključio da je neophodno od najproverenijih i najodanijih članova Karbonerije formirati jednu naročito tajnu i odanu grupu, koju je nazvao *Mafia* po arapskoj reči *mahyas*. Poznati kao mafiozi, oni su imali odobrenje od Macinija da za potrebe organizacije kradu, pljačkaju, ucenjuju i ubijaju. Svi članovi polagali su posebnu zakletvu ćutanja - *Omertu*, a nepoštovanje ove zakletve se plaćalo životom. Omerta je u sebi sadržavala i čuvenu rečenicu: *Cu e surdu, orbu e taci, campa cent'anni 'mpaci* - onaj ko je

gluv, slep i nem poživeće stotinu godina. Kad je, krajem devetnaestog veka, došlo do povećane migracije Italijana u Ameriku pripadnici Mafije su formirali posebne ekspoziture, prvo u Njujorku, a potom i u ostalim većim industrijskim gradovima SAD. U SAD Mafija je postala poznatija pod imenom *Cosa Nostra*, a delovala je na dva nivoa: jedan koji je ovekovečen filmovima i knjigama i na drugom, mnogo značjnijem, kao posebna smrtonosna alatka iluminata u Americi.

Koliku i kakvu moć mafija ima u SAD ali i u Italiji može se videti na primeru njenog člana Salvatorea Lučijana (Salvatore Lucania), poznatog kao Laki Lučijano. Kao jedan od poznatih pripadnika njujoške mafije Lučijano je uhapšen i osuđen zbog svodništva na 50 godina robije. U želji da ga oslobode advokati mafije su ponudili vojsci SAD da im pomognu oko njihovog planiranog iskrcavanja na Siciliju tokom leta 1943, a da za uzvrat američka vlada oslobodi Lučijana. Kako Amerikanci nisu ozbiljno shvatili ovu ponudu predloženo im je da, po sopstvenom izboru, predlože neku akciju kao probu. Odlučeno je da mafija proba da potopi francuski brod *Le Normandie* koji je prenosio municiju za nemačke trupe. Mesec dana kasnije brod je bio potopljen, a američke snage su se 10. jula 1943. godine iskrcale na obali sicilijanske provincije Kaltanićeta bez i jednog ranjenog i ubijenog vojnika. Istog dana na morski pesak provincije Sirakuza iskrcala se i Osma britanska armija. Guverner Njujorka Vilijam Dvajer (William O'Dwyer) je 1946. pomilovao Lučijana i on je sve do svoje smrti 26. januara 1962. mirno živeo u Napulju. Bio je poslednji mafiozo sa titulom *capo di tutti capi*.

Parlament Italije formirao je nakon Drugog svetskog rata poseban Komitet za borbu protiv mafije i njenih saradnika širom Italije. U izveštaju, nakon dvogodišnjeg rada, na punih 59 stranica, Komitet je, između ostalog, zaključio: “Komitet je uveren da veze Koza Nostre i državnih institucija idu preko organizacija masona. Ovo naše uverenje zasniva se na dokumentovanom saznanju da su mnogi članovi Koza Nostre ujedno i istaknuti članovi italijanske masonerije. Koza Nostri je potrebna zaštita u državnim institucijama koju obezbeđuje masonerija, a s druge strane masoneriji je Koza Nostra potrebna kao svojevrsna udarna snaga”.

U najuže članstvo Karbonerije Macini je 1856. uveo i čuvenu Helenu Petrovnu Blavatski (Еле́на Петро́вна Блава́тская,1831. - 1891.) koja je poznata po mnogo čemu, a pamti se i njena izjava da “ako neko želi da gospodari ljudima onda mora da ih obmanjuje i laže... Što su planovi za akciju jednostavniji, prostiji i gluplji, to je veća šansa za njihovo ostvarivanje jer ljudi najčešće ne veruju u očigledno”. Za Blavatsku je interesantno napomenuti i to što je u svom radu *Tajna doktrina* (Тайная Доктрина - Синтез науки, религии и философии) pisala i dodatno razvijala Platonovu ideju o Atlantidi i njenim stanovnicima. Promišljanja Blavatske na ovu temu će kasnije uticati na Rudolfa Sebtendorfa (Rudolf von Sebottendorf) da u

Minhenu 18. avgusta 1918. osnuje mistično društvo *Tule* (*Thule-Gesellschaft*, odnosno u punom nazivu *Studiengruppe für germanisches Altertum*) kao svoj odgovor u borbi protiv jevrejske komunističke pošasti u Nemačkoj. Danas se zna da je društvo *Tule* finansiralo nemačku političku partiju - *Deutsche Arbeiterpartei*, koja je zapravo bila preteča *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei* – ***NSDP*** na čelu koje se nalazio Adolf Hitler. Iako nikada nije bio član *Thule-Gesellschaft* Adolf Hitler je sa pažnjom proučavao njihovo učenje i ideje, a na predlog Fridriha Krona (Friedrick Krohn), starog člana društva je prihvatio ekvilateralni krst (svastiku) sa kracima iskrivljenim pod pravim uglom u levu (卍) ili desnu stranu (卐) kao zaštitni znak ***NSDP***-a. Ovaj znak Adolf Hitler je lično stilizovao tako što ga je postavio u beli krug na crvenoj pozadini kako bi kontrirao crvenoj zastavi Komunističke partije Nemačke sa srpom i čekićem. Svastika je inače sveti simbol u budizmu, hinduizmu i đainizmu i danas se, kao vekovima ranije, nalazi u opštoj upotrebi u građanskim i religijskim ceremonijama u Indiji.

Za vođu iluminata u SAD 1859. postavljen je, na preporuku Macinija, Albert Pajk (Albert Pike, 1809.-1891.). Pajk je u masoneriju iniciran 1853. u loži *Western Star No. 2*, a ubrzo je postao veliki sveštenik Kraljevskog svoda i Suvereni komandor Škotskog obreda. Nemogavši, zbog bolesti, da prisustvuje konvenciji vrhovnog veća u Parizu na dan 14. jula (pad Bastilje) 1889. Pajk piše i odašilje specijalne instrukcije na adrese 23 Velike lože širom sveta. U njima od velikih majstora zahteva da samo masonima 30, 31 i 32. reda obznane da je masonska religija sadržavala, sadrži i da će uvek sadržavati najčistiji oblik Luciferove doktrine. Doktrina Adonaja (judejski, a time i hrišćanski, odnosno Biblijski Bog) je jeres, a istinska i čista filosofska religija je vera u Lucifera. Evo dela onoga što je Pajk napisao:

“*Ono što moramo reći gomili* (misli na ljude u svetu) *je da Mi* (odnosi se na masone visokog ranga) *obožavamo Boga, ali to činimo s razumom i bez sujeverja. Vama, Suvereni Veliki Inspektori Generali kažem ovo, da možete ponoviti braći 30, 31, 32, i 33. stepena. Svi mi koji smo pristupili višim stepenima treba da masonsku religiju negujemo u čistoti luciferske doktrine. Da Lucifer nije Bog, da li bi ga Adonaj, Bog hrišćana, čija dela dokazuju njegovu okrutnost, perfidnost i mržnju prema čoveku, varvarstvo i unazađivanje nauke, i njegovi sveštenici srušili lažnim optužbama*?

Da, Lucifer je Bog, ali, nažalost, i Adonaj je Bog. Zbog večnog zakona koji kaže da nema svetlosti bez sene, lepote bez ružnoće, niti postoji belo bez crnog istinska i čista filosofska religija je verovanje u Lucifera, ravnog Adonaju...Svemir je balansiran na silama koje održavaju njegovu ravnotežu, silom privlačenja i silom odbijanja. Te dve sile postoje u fizici, filosofiji i religiji. Naučna realnost o božanskom dualizmu ogleda se putem fenomena polariteta i univerzalnim zakonom sklonosti i nesklonosti. Zbog toga su: inteligentni učenik Zoroaster, kao i gnostici, manihejci i templari nakon njega,

priznavali kao jedino logičnu metafizičku koncepciju, sastav božanskih principa koji se večno bore, tako da je teško verovati da je jedan slabiji u snazi od drugoga. Tako se i događa da se Lucifer, Bog Dobrote još uvek bori za čovečanstvo protiv Adonaja, Boga Tame i Zla".

Kod citiranja ovog Pajkovog pisma uputno je načiniti jednu opasku vezano za sam naziv Boga. Stari Jevreji imali su dva izraza za Boga: *Adon* i *Baal* . *Adon* je bio naziv za ličnog gospodara jedne osobe, dok je *Baal* označavao gospodara ili vlasnika nekog dobra. Vremenom *Adon* je postao izraz za Boga i usmeno se koristio umesto za Jevreje zabranjeno izgovaranja imena Stvoritelja ***JHVH*** . Tako se vremenom došlo do toga da se *Adonaj* (moj Gospode) koristio isključivo za oslovljavanje Boga.

Još od davnina potiče uverenje da je Lucifer bio vođa koji je naveo anđeosku vojsku na pobunu protiv Boga i o tome je, možda najlepše, zapise i komentare ostavio Josif Flavije koji se danas mogu pročitati u *The Complete Works of Flavius Josephus* (Kompletna dela Josifa Flavija). Kada se danas govori o Pajku, masonima, iluminatima ili nekoj drugoj tajnoj organizaciji može biti dobro podsetiti se suštine istorijskog sukoba koji prepričava i Flavije: Lucifer na latinskom znači "Svetlonoša'' (*lux, lucis* – svetlost i *ferre* – nositi) a može označavati i planetu Veneru, koja je ''jutarnja zvezda u zoru". U grčkoj mitologiji, Lucifer se personifikovao u liku muškarca koji nosi baklju i odatle i potiče običaj da se, povodom otvaranja olimpijskih igara, baklja iz Atine prenosi na mesto novog prosvetljenja. Inače, prema Flaviju Lucifer je pokušao da ujedini sve ljude svoga vremena pod jednom svetskom vladom koja bi bila protiv Boga, odnosno Hrista. Grad Vavilon bi postao metropola sveta, a njegova kula bila bi spomenik čoveku da stoji kao simbol mudrosti njenih graditelja i kao simbol otpora Adonaju. No, uviđajući opasnost od zla koje uvek nastaje u velikim gradovima Bog odlučuje da oni koje je on spasao - sinovi Nojevi ponovo nasele zemlju razilazeći se iz Vavilona i nastanjujući se u svim delovima sveta. Ovo bi, varovao je Bog, sprečilo širenje zla koje nastaje i opstaje samo u velikim ljudskim naseobinama.

Kako bi sprečio Božiju zamisao da mu raseli okupljeni svet Lucifer je otpočeo sa izgradnjom Vavilona koji po lepoti i luksuzu do tada nebeše viđen. I nebeska kula pod oblacima, i viseći vrtovi, i najlepše žene u najlepšim odorama, i najumniji ljudi u najboljim školama... sve je Lucifer osmislio ali Bog odlučno ustade protiv toga pa tako u knjizi Postanja 11:3-9 čitamo:

"*A Gospod siđe da vidi grad i kulu, što zidahu sinovi čovečiji. I reče Gospod: gle, narod jedan, i jedan jezik u sveh, i to počeše raditi, i neće im smetati ništa da ne urade što su naumili. Hajde da siđemo, i da im pometemo jezik, da ne razumeju jedan drugoga šta govore. Tako ih Gospod rasu odande po svoj zemlji, te ne sazidaše grada. Zato se prozva Vavilon, jer onde pomete Gospod jezik cele zemlje, i odande ih rasu Gospod po svoj zemlji*.''

Pajk je, ako se uzmu u obzir zapisi Josifa Flavija, bio ništa drugo do Luciferov izaslanik. Iako je bio brilijantan đak i veliki erudita Pajku je, nakon što je bez ijedne greške položio prijemni ispit na Harvardu, uskraćeno pravo studiranja na ovom najstarijem i najprestižnijem američkom univerzitetu. Revoltiran Pajk otpočinje naporan proces samoobrazovanja i nakon samo tri godine polaže pravni fakultet i stiče pravo da se bavi advokaturom, nakon čega piše prvi američki priručnik za advokate - *The Arkansas Form Book*. Godine 1859. Harvard mu dodeljuje počasni doktorat ali ga, nakon svega, Pajk sa prezirom odbija.

U nejvećem broju svojih odbrana zastupao je interese američkih Indijanaca i siromašnih i obespravljenih ljudi. Tečno je govorio 16 jezika, bio je mason 33. stepena škotskog obreda, osnivač i prvi predvodnik Kju Kluks Klana (Ku Klux Klan) i general Konfederalne Armije koji je pod komandom imao samo Indijance. Njegov se spomenik danas nalazi u centru Vašingtona i to je jedini spomenik konfederalnog oficira. Zalagao se za svetsku vladavinu Iluminata i na njegov predlog formirano je pet iluminatskih svetskih centara: Vašingtonu, za Severnu Ameriku, Montevideu, za Južnu Ameriku, Napulju, za Evropu, u Kalkuti, za Aziju i na Mauricijusu, za Afriku. Ova shema i danas funkcioniše. Bio je poštovan među masonima sa Severa kao princ adept, mistik, poeta, heroj među mnoštvom, i naučnik slobodnog zidarstva. Na Jugu su ga gotovo smatrali bogo-čovekom i genijem. Za Indijance je bio i ostao čovek - jedini belac koji je prepešačio sve njihove teritorije i koji je govorio njihovim jezikom bez naglaska.

Na jednom od sudskih ročišta na kome je branio dvojicu Indijanca iz plemena *Shawnee* Pajk je otkrio američkoj javnosti veliku i dugo čuvanu tajnu o kletvi indijanskog poglavice Tekumseha (*Tekoomsēh*) upućenoj američkom narodu i njegovim predsednicima. Kada je 30. septembra 1809. američki general Vilijam Henri Harison (William Henry Harrison), na prevaru, za nepunih 10.000 $ od sedam indijanskih plemana otkupio preko tri miliona hektara njihove zemlje Tekumseh je odbio da prizna pravo ovih tapija. U jesen 1811. je počeo da okuplja najbolje borce raznih indijanskih plemena kako bi se obračunao sa američkim generalom. No, u zoru 7. novembra dok je on bio izvan *Tippecanoe* logora, na Velikoj molitvi, Harison je upao u logor i izmasakrirao gotovo tri hiljade Indijanaca. Po povratku sa molitve nad iskasapljenim telima svojih sunarodnika Tekumseh je izrekao kletvu:

"*Harison će umreti kao Veliki poglavica. I posle njega će svaki beli Veliki poglavica izabran u razmaku od 20 godina, a na godinu koja završava nulom, umreti na mestu Velikog poglavice. I svaki put kad umre, neka se svi beli ljudi sete smrti moga naroda*".

Nakon ove tragedije Tekumseh se uputio u Kanadu gde je sve do svoje smrti 1813. ratovao protiv američke dominacije i britanske krune. Danas ga u Kanadi

slave kao nacionalnog heroja i jednog od najvećih vojnih stratega. Na list sto najzaslužnijih Kanađana (The Greatest Canadian) Tekumsehovo ime se nalazi na 37 mestu.

Pre Tekumsehove kletve američki predsednici su gotovo po pravilu umirali na Dan američke nezavisnosti 4. juli: **Džon Adams** (John Adams), drugi predsdnik SAD i **Tomas Džeferson**, treći predsednik SAD umrli su 4. jula 1826, a **Džejms Monro** (James Monroe), peti predsednik umro je 4. jula 1831. godine. Tekumsehova kletva počela je da se ispunjava sa izborom generala **Vilijama Henri Harisona** za predsednika SAD 1840. Umro je mesec dana nakon inauguracionog govora; **Abraham Linkoln** (Abraham Lincoln) je 1860. postao američki predsednik, a ubijen je početkom svog drugog mandata 14. aprila 1865. Njegov potpredsednik **Hanibal Hamlin** (Hannibal Hamlin) umreće na Dan nezavisnosti SAD; Dvadeseti po redu predsednik SAD je bio **Džejms Garfild** (James A. Garfield) izabran 1880. Preminuo je 19. septembra 1881; Dvadeset i peti predsednik SAD **Vilijam Mek Kinli** (William McKinley) je 1900. izabran po drugi put na mesto prvog čoveka Bele kuće. Ubijen je u Njujorku 14. septembra 1901; Pobedom na izborima 1920. **Voren Harding** (Warren G. Harding) je postao dvadeset i deveti predsednik SAD. Preminuo je 2. avgusta 1923.; Najpopularniji predsednik SAD je izvesno bio **Frenklin Dilano Ruzvelt** (Franklin Delano Roosevelt). Bio je čak četiri puta biran na mesto predsednika SAD. Treći mandat je osvojio 1940, a četvrti 1944. Preminuo je tokom svog četvrtog mandata 12. aprila 1945.; Najmlađi američki predsednik bio je **Džon F. Kenedi** (John Fitzgerald "Jack" Kennedy). Izabran je 1960. a ubijen 22. decembra 1963; **Ronald Regan** (Ronald Reagan) je na mesto prvog čoveka SAD izabran 1980. a već u martu 1981. na njega je izvršen atentat. Služio je u dva mandata, a preminuo je 5. juna 2004. Prema zvaničnom saopštenju doktorskog konzilijuma vojne bolnice Valter Rid (Walter Reed National Army Medical Center) koju je javnosti saopštio komandant bolnice general major Kenet Farmer (Kenneth L. Farmer Jr.): “*Ronald Regan died from the effects of 1981wounds.*“ - Ronald Regan je umro usled komplikacija nastalih od starih rana iz 1981.

Džordž V. Buš Mlađi (George Walker Bush) je za predsednika SAD izabran novembra 2000-te, a već 7. februara 2001. na njega je u Vašingtonu pucao Robert Piket (Robert Pickett). Nije bio uspešan baš kao ni Vladimir Vladimirovič (Владимир Владимирович Арутюнян) koji je 10. maja 2005. u Tbilisiju bacio bombu na Buša i njegovog gruzijskog domaćina Mihaila Šakašvilija (Михаи́л Николо́зович Саакашви́ли). Neuspešni atentati na Buša ukazuju na to da je Tekumsehova kletva prestala da deluje nakon punih 140 godina ili, kako to dobri poznavaoci kletvi tumače, ona prestaje da važi tek sa Barakom Obamom koji će biti poslednji predsednik SAD što zapravo i jeste smisao cele kletve – propast Amerike.

Inače, vezano za Tekumseha je interesantno istaći još da je istočnonemački

filmski studio *Deutsche Film-Aktiengesellschaft* 1966. godine snimio film o ovom neobičnom indijanskom poglavici. Glavnu ulogu u filmu, odnosno lik slavnog indijanca je glumio poznati srpski reditelj i glumac Gojko Mitić.

Interesantno da se danas, početkom XXI veka, ime još jednog Srbina vezuje za nekog indijanskog poglavicu: Ričard Milanović, sin Stevana Milanovića iz okoline Karlovca i Lavern Migel, ćerke indijanskog poglavice iz plemena Agva Kalijente (Agua Caliente). Polu indijanac po rođenju Ričard se među pripadnicima plemena već sa dvadeset godina proslavio kao najbolji zaštitinik njihovih interesa tako da su ga 1984. izabrali za poglavicu. Agva Kalijente je inače deo većeg plemena Kahulia (Cahuilla) koje vodi poreklo od velikog i moćnog naroda *Uto-Aztecan*. Nekad proganjani i ponižavani ovi indijanci su, zahvaljujući Milanoviću, danas bogati i domaćini mnogima koji za njihovo gostoprimstvo moraju dobrano da plate. Kao poglavica Milanović se danas nalazi na čelu banke, golf igrališta sa 18 rupa, dva hotela, dva kasina i raspolaže sa gotovo 6,5 hiljada hektara zemlje u indijanskom rezervatu *Agua Caliente*. Ukupan obrt 400 pripadnika plemena Agva Kalijente 2009. godine prevazišao je sumu od 8 milijardi dolara, a časopis *Business* je Milanovića iste godine proglasio “kraljem kockarnica”. Milanović, koji ne govori ali razume svaku reč srpskog za koji veruje da je najbliži Božijem jeziku, na pitanje šta zna o Srbiji zemlji svoga oca odgovara: “Dovoljno. Biće manja nego što je to danas ali će i tako mala biti veća nego što će to biti Amerika sutra!”

Kako se nametnuo kao izuzetna ličnost, od neprocenjljive vrednosti za iluminate, Pajk je vremenom počeo da deluje kao vođa Reda. U svojstvu prvog čoveka on **15. avgusta 1871.** godine piše pismo Đuzepe Maciniju u kome mu iznosu svoj *Grand Plan* za konačnu pobedu iluminata. Ovo pismo je punih dvanaest godina bilo izloženo u biblioteci Britanskog muzeja u Londonu, a potom povučeno kako se o njemu nebi više ikada govorilo. Na sedam stranica Pajk, između ostalog, piše:

“Pošto su, do sredine poslednjeg veka, konsolidovali svoju kontrolu nad finansijama većine evropskih država međunarodni bankari sada intenzivno rade na proširenju svoje sfere uticaja na ceo svet... Kako bi ovi napori uspeli biće neophodno da potpale niz svetskih ratova, a prvi među njima biće potpaljen kako bi carska Rusija bila stavljena pod kontrolu... Drugi će biti potpaljen kako bi mnoga carstva nestala, a Rusija dodatno ojačala... Treći, koji će biti izvor divljaštva i najkrvavijeg rusvaja, biće potpaljen kroz sukob hrišćana i Arapa. Kraj ovog Trećeg velikog rata nastupiće tek kada građani u potrazi za idealom prime istinsko prosvetljenje kroz univerzalno ispoljavanje izvornog učenja Lucifera”.

Albert Pajk je autor nekoliko knjiga (Magnum Opus, Legend...) među kojima *Moralna načela i dogma* (puni naziv knjige je: Moralna načela i dogma drevnog i prihvaćenog Škotskog obreda slobodne masonerije pripremljenog za

Vrhovni savet Trideset trećeg stepena Južne jurisdikcije Sjedinjenih Država i objavljen od njegovog Autoriteta) ima posebno mesto. Od 1871. godine kada je napisana pa do danas knjiga je jedno od najznačajnijih pisanih dokumenta masona. Njegova knjiga Moralna načela i dogma ima 861 stranicu i indeks od 218 stranica, a sastoji se od 32 poglavlja, od kojih svako objašnjava po jedan od ukupno 32 stepena masonerije. Takođe, u knjizi se nalazi bezbroj finih crteža koji dodatno pojašnjavaju neke od drevnih rituala i običaja.

Pored niza ezoterijskih i mističnih momenata knjiga je posebno važna jer je prvi put neko kompetentan progovorio o religijskom aspektu masonerije i to rečima: „Svaka masonska loža je hram religije, a njena učenja predstavljaju versko uputstvo". O ovom pitanju on govori i u knjizi *Legenda*: „Dakle, masonerija podučava ljude da masoni predstavljaju čistu i primitivnu religiju", dok u *Magnus opus* piše: „Dakle, svaka masonska loža predstavlja jedan hram religije; a njeni službenici su poslenici religije, oni upućuju u veru i njeno učenje". Paralelno sa ovim religijskim demistifikacijama mnogi proučavaoci Pajkovog dela smatraju da je ipak najznačajnije to što je Pajk otkrio da masonski Savet 33. stepena kontroliše celo Slobodno zidarstvo i to sledećom zakletvom kojom obavezuje inicijate na 18, stepenu Škotskog obreda:

"Ja (inicijat navodi svoje puno ime)... dajem obećanje i zaklinjem se da ću se pokoravati i slediti sva pravila i zakone ovog Reda Vitezova ružinog krsta (titula 18. stepena) i dekrete i mandate koji na mene može preneti Suv:. Inspektor Gen:. (Suveren Inspektor General) i primiti me u Vrh:. (Vrhovni) savet 33. stepena čijoj jurisdikciji pripadam".

Na početku knjige - na njenoj prvoj stranici, Pajk je jasno odredio kome je knjiga namenjena: „Ezoterijska knjiga, samo za potrebe Škotskog obreda; da se vrati posle povlačenja ili smrti njenog korisnika". Na primedme nekih članova da knjiga može doći do ruku nemasona Pajk objašnjava da, ako se tako nešto i dogodi, niko neće moći da razume o čemu ona govori i to stoga što je koristio skriveni jezik. Pajk dalje kaže: „Jedino stručnjaci treba da razumeju značenje ovih simbola". Na opasku jednog broja visokopozicioniranih masona da je knjiga i njima teška za čitanje i gotovo nerazumljiva Pajk odgovara: „Ako želite da nađete i dobijete pristup Svetilištu, dovoljno smo vam rekli da vam ukažemo na taj put. Ako ne uspete, beskorisno nam je da vam kažemo više, jer je nesvrsishodno toliko reći". Pajk je iskreno verovao da je Bog stvorio ljude s različitim intelektualnim sposobnostima i nekima omogućio da superiornom intelektualnom moći, vide i utvrde poreklo istina koje su skrivene od mnoštva drugih ljudi. U tom kontekstu je i završio svoje promišljanje na temu teškog stila i još težeg odgonetanja pojmova: „Konj, pas i slon svesni su svog identiteta jednako kao i mi. Oni misle, sanjaju, pamte, raspravljaju se međusobno, izmišljaju, planiraju i rezonuju. Po čemu su um i inteligencija čoveka na višem stepenu ili širi u odnosu na um životinje"?

Pošto je, 11. marta 1872. umro Macini, Pajk je odredio Adrijana Lemia (Adriano Lemi, 1822.-1896.), masona 33. stepena, da rukovodi evropskim iluminatima. Lemi, morbidni neprijatelj hrišćanstva i egzaltirani poštovalac satanističkog kulta, bogati Firentinski bankar i najveći finansijer italijanske revolucije, bio je izuzetno blizak s čuvenim italijanskim patriotom i revolucionarom Đuzepeom Garibaldijem. Jedan od najuticajnijih vođa italijanskih Karbonara i član Vrhovnog skupa Karbonerije bio je i Karl Rotšild (Carl Mayer von Rothschild ili Kalman Rothschild), osnivač napuljskog ogranka porodice Rotšild. Ne treba zaboraviti da su iluminati osmislili, stvorili i rukovodili svetskom organizacijom komunista pa stoga i ne čudi što je i Lajonel de Rotšild bio član Prve internacionale.

Red iluminata je i danas jedna od najuticajnijih tajnih organizacija. I dalje su svi njeni članovi pripadnici slobodnih zidara i zapravo, najviši, 33. stepen masonerije, je tek prvi stepen Iluminata i oni su posrednici između onih koji vladaju svetom - Sionskih mudraca, Jerusalimskog princa i trinaest familija i onih koji misle da jesu, a neznaju da nisu ništa više od 0 – nule.

U Ingolštatu, malom gradu nemačke pokrajine Bavarske, u ulici *Theresienstraße 23* na zgradi gde je 1776. osnovan red iluminara danas stoji tabla koja sve prisutne podseća na to vreme.

Poglavlje četrnaesto
KARL MARKS

Mozes Mordekaj Marks Levi (קרל היינריך מרקס) rođen je 5. maja 1818 u Triru, Nemačka od majke Henrijete i oca Hajnriha; otac, deda, pradeda i čukundeda su mu bili rabini. Sa sedamnaest godina se upisuje na studije prava Univerziteta u Bonu, gde se iste godine verio sa Dženi fon Vestfalen (Johanna Bertha Julie „Jenny“, Freiin von Westphalen), kćerkom bogatog nemačkog plemića barona Vestfalena. Kao brilijantan student dospeva na prestižni Univerzitet prava u Berlinu gde će iscrpno izučavati Hegelovu filozofiju i Fojerbahova učenja o materijalizmu. Zvanje doktora filosofije Marks stiče na Univerzitetu u Jeni.

Odmah po završetku studija Marks se pridružuje pokretu mladih Hegelijanaca, koji su oštro kritikovali hrišćanstvo i prusku aristokratiju. Pošto mu je zbog njegovih radikalnih stavova onemogućeno dalje bavljenje naukom, on 1842. godine počinje da radi kao urednik u liberalnom časopisu *Rheinische Zeitung* u okviru koga ostvaruje posebno blisku saradnju sa dvojicom izuzetnih jevrejskih socijalista Ferdinandom Lasalom (Ferdinand Lassalle) i Mozesom Hesom (Moses Moshe Hess) koji će u cionističkoj istoriji ostati upamćen po svom nacionalističkom delu *Rim i Jerusalim; Studija u okviru jevrejskog nacionalizma* (*Rom und Jerusalem, die letzte Nationalitätsfrage*). Njihovi kritički članci o pruskoj ekonomiji i spoljnoj politici toliko su razbesneli vladu da je časopis ubrzo zabranjen što je, na kraju, primoralo Marksa, Ferdinanda i Hesa da se krajem 1843. presele u Pariz.

U Parizu Marks odmah ostvaruje blisku saradnju sa čuvenim anarhistom Bakunjinom (Михаи́л Алекса́ндрович Баку́нин) i poznatim francuskim filosofom Prudonom (Pierre-Joseph Proudhon), dok sa Arnoldom Ružom (Arnauld Rouge) 1844. pokreće časopis *Deutsch–Französische Jahrbücher* u kome objavljuje svoj poznati spis *Zur Judenfrage* – O jevrejskom pitanju. No, kako ovaj izdavački poduhvat nije ispunio sva Marksova očekivanja on počinje

da piše i za najradikalnije nemačke novine koje su se štampale u Parizu – *Vorwärts*. Njegovi radikalni članci i odlučno zalaganje za jevrejsko pitanje doveli su do toga da obnovi blisku saradnju sa Mozesom Hesom koji ga jedne večeri, u čuvenom pariskom noćnom klubu *Moulin Rouge*, upoznaje sa Fridrihom Englesom (Friedrich Engels), sinom bogatog engleskog industrijalca iz Mančestera. Međutim, saradnja Marksa i Hesa će ponovo biti prekinuta jer pariska policija nije više želela da trpi Marksov skribomanski ekstremizam pa ga hapsi u njegovom luksuznom apartmanu u *Rue Vaneau* i proteruje iz Francuske.

Marks i Engels napuštaju Pariz 1845. i odlaze u Brisel gde provode tri relativno lagodne godine na adresi *rue Jean D'Ardenne, 50, Ixelles*. Međutim, iako tolerantna Belgija ipak nije mogla da toleriše Marksove nekontrolisane revolucionarne pozive upućene belgijskom proletarijatu pa ga stoga početkom 1848. policija hapsi i proteruje iz Belgije sa zabranom da se ikada više u nju vrati.

Kao dvostruki prognanik Marks sa Engelsom stiže u London maja 1848. Tu će se oženiti i s ženom i šestoro dece prvo živeti u *Sohou*, delu Londona poznatom po lakom životu, a potom u *Kentish Town* kvartu. Osnovni izvor prihoda su mu bile berzanske špekulacije na *London Stock Exchange*. Tako je, hvaleći se svojim berzanskim uspesima, 1864. napisao ujaku Lajonu Filipsu (Lionel Philips) kako je na berzi zaradio oko 400£, što bi, po današnjim standardima, bilo više hiljada evra. Drugom prilikom, u pismu najboljem prijatelju Fridrihu Engelsu koji je tada živeo u Mančesteru, Marks piše: “Da sam imao više novca tokom poslednjih desetak dana napravio bih dobar posao na berzi. Došlo je vreme kad uz pomoć pameti i malo novca u Londonu čovek može da napravi čuda.” Najširoj javnosti Marks je bio poznat kao dopisnik uglednih američkih novina *New York Daily Tribune* koje su mu objavile čak 355 članaka. Interesantan je uvodni članak *Tribuna* od 4. januara 1856. u kome Marks kritikuje međunarodni finansijski kartel zbog svog špekulativnog delovanja i koji je, kako Marks navodi, nalik nekoj porodičnoj manufakturi s obzirom da ga uglavnom čine međusobno dobro povezane jevrejske porodice od kojih se posebno ističu *Königswarter*-i, *Bisschoffsheim*-i, *Hollander*-i, *Lehren*-i... Marks potom nabraja i neke ne toliko poznate ali neobično važne jevrejske banke kao što su *Lippmann, Rosenthal & Co, Lissa & Kann, Raphael & Co, Wertheim & Gomperts, Becker & Fuld...*

Priča o navodnom Marksovom siromaštvu je obična izmišljotina, gotovo neverovatna ako se zna da je berzanske savete dobijao lično od Lajonela Rotšilda, glave londonske kuće Rotšild. Pored toga Marks je bio ljubitelj egzotičnih kubanskih cigara, skupih francuskih vina i najboljeg engleskog piva, Bio je rado viđen gost u banji *Karlovy Vary*, a ni u *Monte Carlo Casinu* nije bio nepoznat; takav ukus i stil života su izvesno zahtevali dubok džep, a Marks ga je imao. Poznata je njegova šala kako sav novac koji je zaradio od

knjige *Das Kapital* nije bio dovoljan ni za cigare koje je popušio pišući ga.

Interesantan detalj za Marksov i Engelsov dolazak u London odnosi se na njihovu rešenost da, radi boljeg razumevanja slovenskih naroda, počnu sa učenjem ruskog i poljskog dok je Engles, nakon nekoliko godina, odlučio da se posveti i učenju srpskog. Tako on u pismu od 20. maja 1863. obaveštava Marksa da marljivo uči srpski i čita sabrane pesme Vuka Karadžića, i da mu je srpski lakši i jasniji od bilo kog drugog slovenskog jezika. Engels je, kao malo ko, proučio srpsku kulturu, tradiciju, religiju i istoriju i zaključio kako je malo naroda koji sa tako velikom strašću i upornošću čuvaju svoju istorijsku svest. No, Engels, kao i Marks, ipak ne nalazi puno simpatija za Srbe koje, na kraju, ipak ocenjuje kao mali, konzervativan i “nužno kontrarevolucionaran” narod koji će neminovno zbog toga i nestati u istoriji revolucionarnih promena. U prihvatanju ovakve ocene o Srbima na Marksa i Engelsa je ipak presudno uticao Hegel koji u svom delu *Filosofija istorije* opisuje Srbe kao narod nepridobijen za zapadni um jer je u svojoj biti okrenut prošlosti i svom vizantijskom duhu, koji je duh ropstva i nasilja, bigotizma i zverstava i kao takav predstavlja oličenje svih strahota nemodernog duha. Po Hegelu, Srbi spadaju u narode nesposobne da pruže svoj doprinos u razvoju zapadne ideje slobode. Ovde je važno napomenuti da je u germanskom svetu sve što je vezano za Vizantiju nužno loše, nakazno i pokvareno pa su tako i Srbi, po Hegelu, Marksu i Engelsu, čija je srednjovekovna država od svog nastanka pa do svoje propasti bila u tesnim vezama sa Vizantijom, nužno bili oličenje mračnjaštva što je, zaključuju oni, nespojivo sa *Aufklärung* (erom osvetljenih). Najpouzdanije merilo umstvenosti u životu i državi jednog naroda, za Hegela je zbiljnost protestantskog principa i prema njemu on odmerava istorijsku ulogu svakog naroda. Kako Srbi nikada nisu bili spremni da se odreknu svoje vizantijske ali i paganske duhovnosti Hegel ih naprosto klasifikuje kao bedne ostatke varvarskih naroda.

Kad je 1785. Bavarska vlada obelodanila Iluminatske planove za uništenje hrišćanstva i postojećih vlada članovi iluminata su se povukli u ilegalu. Delovanje su nastavili formiranjem i kontrolom niza manjih organizacija među kojima je *Liga pravednih ljudi* bila posebno aktivna. O ovom, duboko ilegalnom periodu delovanja Iluminata, Fridrih Engels piše u svom spisu *Istorija komunističke lige* u kome posebno apostrofira opšteprihvaćenu zabludu da su revolucionarni pokreti proizvod nezadovoljnih masa. Sasvim iskreno on ukazuje na ulogu tajnih društava u procesu oblikovanja “nezadovoljnih masa” i njihovom potonjom kontrolom. Kao jedno od najvećih i najozbiljnijih tajnih društava Engels navodi *Ligu pravednih ljudi* koja će, nakon opsežnih priprema, sa svojim konspirativnim radom završiti 1847. kada se održava njen prvi kongres i kada ona preuzima naziv Liga komunista (Bund der Kommunisten). Inače, sama reč komunizam je latinskog porekla *communis* i označav nešto što je opšte i ničije. Prvi put je upotrebljena tokom Nemačkog seljačkog ustanka (Deutscher Bauernkrieg) 1524. kada je jedan od vođa Ustanka Tomas Muncer

(Thomas Müntzer) nezadovoljne pozivao na boj pokličem *Omnia sunt communia* (Sve je zajedničko).

Član *Lige pravednih* 1842. postaje i tada mladi i buntovni novinar Mozes Mordekaj Marks Levi. Britkog pera i nemirnog duha, Marks je odmah počeo da piše propagandne pamflete za *Ligu*, pozivajući narod na ustank i pobunu protiv režima. Na zahtev *Lige* Marks u Francuskoj 1844. počinje da piše njen program ali će ga završiti i objaviti tek 1. februara 1848. u Londonu - *Manifest der Kommunistischen Partei*. Zašto je Marks tako dugo radio na Manifestu komunističke partije?

Između čitanja istorijskih knjiga i pisanja Marks je uživao u finim vinima i još finijim cigarama. Svoju obavezu da napiše program Lige nije ozbiljno shvatio tako da mu je prva verzija čak odbijena kao neozbiljna, a za drugu nikako nije nalazio vremena. Okolnosti su se bitno izmenile pošto se u jesen 1847. u Londonu sreo s Lajonelom Rotšildom, u njegovoj rezidenciji u ulici *148 Piccadilly.W.I.* Lajonel, koji je dobro poznavao Marksov rad, posebno je cenio to što je Marks na jedinstven način Hegelovu filozofiju protkao Fojerbahovim materijalizmom, i tako razvio učenje koje će kasnije poslužiti kao efikasno sredstvo za manipulaciju ljudima i upravljanje događajima. Rotšild je bio uveren da je Marks stvorio novi opijum za široke narodne mase i stoga je odlučio da ga podrži u daljem radu, ali i da ga aktivno uključi u ostvarivanje iluminatskih planova.

Iznoseći mu svoje osnovne poglede na svet, Lajonel je Marksu posebno objasnio filosofiju rata kao jednog od osnovnih društvenih odnosa unutar koga se razrešavaju mnoge unutrašnje suprotnosti. Ceneći da bez rata nebi bilo ni opšteg napretka, usled nemogućnosti promena anahronih odnosa i ideja koji, vremenom, postaju dominantni u društvu, a koje je nemoguće prevazići mirnim putem, Lajonel je revolucije okarakterisao kao “najkonstruktivnije međuljudske odnose”. U tom smislu od Marksa je zatražio da revidira dotadašnji tekst, odnosno nacrt partijskog programa, i da ga prilagodi “revolucionarnim vremenima koja dolaze”. Na kraju, pre nego što se oprostio od svog domaćina, Marks je primio crvenu kožnu tašnu s kopčama od čistog zlata u kojoj su se nalazila dokumenta od, kako je Lajonel naglasio, “najveće važnosti za našu stvar”.

Među dokumentima crvene kožne tašne nalazila se i kopija zapisnika Adama Vajshaupta s Konvencije masona u Vilhemsbadenu i još dvadesetak zapisnika s drugih skupova. Ovi materijali trebalo je da pomognu Marksu da shvati značaj dokumenta kojeg se prihvatio da napiše - *Manifesta komunističke partije*. Kasnije, na molbu ozbiljno bolesnog Lajonela, Marks će Vajshauptovim beleškama iz Vilhemsbadena dodati nove zapise, a sve zajedno će prirediti kao jedan jedinstven zapisnik. Tako inoviran materijal Marks predaje Lajonelu 1879. godine - nedelju dana pre njegove smrti. Poslednje što je Lajonel

pročitao bile su Marksove opeske: “S narodima je kao i s pojedincima - tome nas uči cela istorija. Da bi im se oduzela mogućnost napada, moraju im se oduzeti sredstva odbrane. Nije dovoljno samo uhvatiti za gušu, već valja i ubiti”!

Odmah po izlasku iz štampe *Manifest Komunističke partije* je, kao neka vrsta biblije, distribuiran svim partijskim ograncima širom Evrope. Revolucionarna vremena koja je Lajonel najavio Marksu počela su već 1. marta iste godine u Badenu, a potom i u Beču, Parmi, Veneciji, Londonu, Rusiji, Parizu i td. Interesantno da su revoluciju u Francuskoj pokrenuli, kao i 1789, buržuji u sklopu svojih tzv. *banquet campaign* (banket kampanja) na kojima su reafirmisali slogan *liberté, egalité, fraternité* ali dodali i poklič *droit au travail* (pravo na rad). Na ovim čuvenim *banquet campaign* sedeljkama je osmišljeno i osnivanje *Ateliers Nationaux pur le chômage* (Zavodi za nezaposlene) sa osnovnom idejom da se okupi, kontroliše i kanališe masa nezaposlenih čiji se broj nakon 1789. kontinuirano povećavao. No, iako u Francuskoj nije postignuto baš ništa za radnike i seljake jeste se ipak uspelo u nečemu: na vlast je doveden Napoleon Bonaparte i uspostavljeno je Drugo francusko carstvo.

Revolucionari širom Evrope očigledno nisu imali uspeha ali se Evropa, te 1848. godine, dobro potresla. Manifest je, zapravo, trebalo da bude, i bio je, objašnjenje i najava povoda zbog kojih će se revolucije pokretati. Sve evropske krunisane glave su imale priliku da se upoznaju s Manifestom u kome se Marks zalaže za: pokretanje i uspostavljanje diktature proletarijata; ukidanje privatnog vlasništva; zabrane ispovedanja svih vera; uspostavljanje centralne banke radi kontrole svih novčanih tokova; eksproprijaciju zemljišta i konfiskaciju imovine svih protivnika revolucije; stavljanje pod državnu kontrolu svih komunikacionih veza i informativnih sistema; državno obrazovanje i vaspitanje dece i td. Manifest je zapravo bio najava odlaska jednih i dolaska drugih vladara sveta.

Kapitalističko društvo se objašnjava kao društvo sukoba buržoazije, srednje klase, i proletarijata, a pošto se buržoazija nikad neće mirno odreći svojih privilegija, Marks poziva na revoluciju, na rat koji treba da posluži kao sredstvo za razrešenje nerazrešivog. Besklasno društvo koje proletarijat uspostavi bi, samo po sebi, vodilo ka opštem miru, prosperitetu i slobodama. Manifest je odista bio kamen temeljac razvoja Komunističke partije i njene ideologije iza koje su stajali niko drugi do isti oni koji su osmislili i izveli *Révolution française*. Ovde je važno istaći kako su iluminati i buržoazija za čije dobro je osmiščljena i izvedena *Révolution française* bili svesni da se klice svakog novoga poretka uvek nalaze u starom. Naime, političke i ekonomske promene ma kog istorijski poznatog sistema su bile i uvek će biti neminovne i stoga ključno pitanje nije bilo da li će se već kada će se promene dogoditi i ko će ih sprovoditi. Svesni činjenice da ideali Francuske revolucije -

Liberté, Egalité, Fraternité – kojima su oni pokrenuli mase nisu dovoljni uslov opstanka kapitalističkog sistema iluminati se stavljaju na čelo snaga koje će delovati u pravcu promene sistema koji su oni kreirali. Bilo im je važno da se upravo oni, a ne neko drugi, nađu na čelu onih koji će delovati protiv kapitalizma koji se, kao što je Bloh jasno formulisao, zasniva na održavanju gladi, oskudica i nemaštine.

Shvatajući da kapitalizam pretvara sve društvene institucije, kao i čitav život, u sredstvo za oplodnju kapitala, a da je kapitalistički totalitarizam najpogubniji oblik totalitarizma koji je stvoren u istoriji novostvorena radnička klasa Evrope je počela da se komeša. S obzirom da su u gotovo svim evropskim zemljama postojali različiti revolucionarni pokreti, pojavila se potreba za njihovim međusobnim povezivanjem i postepenom koordinacijom aktivnosti. Bilo je neophodno formirati jednu međunarodnu, nadnacionalnu, revolucionarnu organizaciju i to se, posle nekoliko godina Marksovog napornog angažovanja, konačno i dogodilo 28. septembra 1864. Tog dana, u Martins Holu, Kovent Garden u Londonu, okupili su se francuski prudonisti i blankisti, nemački socijalisti, irski nacionalisti, poljske patriote, mazinijevi sledbenici iz Italije i engleski levičari, a svi s istom željom - da nešto menjaju; ovaj skup je održan pod nazivom *International Workingmen's Association*, a u istoriji će biti zapamćen kao *Prva internacionala* (First Internationale). Englezi su se bunili protiv klasnih privilegija, Francuzi protiv bonapartizma, Poljaci protiv Rusa, Nemci protiv liberalnog kapitalizma i td. Na sastanku je izabran Generalni savet na čelu sa Marksom koji ga je vodio sve do 1872. godine, kad se sedište Internacionale, iz razloga bezbednosti, preselilo u Njujork. Bio je to konglomerat nepomirljivih revolucionarnih različitosti koje je, na kraju, Marks sve uobličio u prihvatljivu kooperaciju evropskih komunista.

Osnivačkom kongresu Prve internacionale kao počasni član, prisustvovao je i Lajonel Rotšild koji je i finansirao skup ove šarolike evropske revolucionarne elite. Rotšildi se nisu slučajno pojavili kao finansijeri s obzirom da su preko Marksa, odnosno Generalnog saveta na čijem se čelu on nalazio kontrolisali sve evropske revolucionarne pokrete i grupe. Komunisti danas slave 1. maj (usvojen kao praznik na prvom zasedanju Druge Internacionale u Parizu 14. jula 1889.) kao dan svog osnivanja, a zapravo se radi o proslavi dana kada su osnovani iluminati u Minhenu 1776.

Svi sindikati sveta usvojili su 1. maj kao dan - međunarodni praznik rada, simbol internacionalne radničke i sindikalne solidarnosti, a zapravo se radi o danu koji je kao praznik borbe za levičarska prava i slobode 7. oktobra 1884. uspostavila Federacija sindikata radnika SAD i Kanade (Federation of Organized Trades and Labor Unions of the United States and Canada). Treba reći da je Federacija sindikata usvojila ovaj datum na predlog nemačkog anarhiste, novinara *Chicagoer Arbeiter-Zeitung* i pripadnika Socijalističke

radničke partije Severne amerike (Sozialistischen Arbeiterpartei von Nordamerika) Teodora Spajsa (August Vincent Theodore Spies). Spajs će se, sa još sedmoricom svoje nemačke levičarske braće (Albert Parsons, Adolph Fischer, George Engel, Louis Lingg, Michael Schwab, Samuel Fielden i Oscar Neebe), proslaviti ranjavanjem pedeset sedam i ubistvom osam policajaca tokom demonstracija koje su oni organizovali 4. maja 1886. na trgu Hejmarket u Čikagu. Naime, kada su se, nakon dva dana, okončale prvomajske demonstracije radnika koji su tražili osmočasovnu radnu nedelju Spajs je, nezadovoljan ishodom demonstracija, pozvao 3. maja radnike da se pridruže skupu anarhista koji je on isplanirao za 4. maj. Pozivu se odozvalo oko tri hiljade radnika ali su se, nezadovoljni govornicima, ubrzo počeli razilaziti. Kada je pala noć i na uglu ulica *Randolph Street* i *DesPlaines Street* ostalo svega nekoliko stotina anarhista i radnika Spajsu, koji se nalazio na kamionu, se obratio policijski kapetan Džon Bonfild (John Bonfield) pozivajući ga da prekine svaku dalju priču i sa prijateljima pođe kući. Spajsa je posebno razbesnelo kada mu je policijski kapetan Vord (William Ward) doviknuo da na Hejmarketu ima više policije nego njegovih anarhista pa je, kao odgovor, u pravcu kapetana i 176 prisutnih policajaca bacio bombu. Nakon izricanja presude kojom će on i četvorica njegovih drugova biti osuđeni na smrt vešanjem Spajs će, bez i malo kajanja, kratko izjaviti da je on anarhista koji će ostati upamćen. I, bio je u pravu jer će u znak sećanja na ovaj “slavan” čin (Glorious Act of Haymarket Riot) Druga internacionala na svom zasedanju 14. jula 1889. (Dan proslave stogodišnjice Francuske revolucije) odrediti 1. maj (May Day) kao dan Velikih međunarodnih demonstracija!

Druga Internacionala je 1910. u Kopenhagenu proglasila 8. mart kao dan žena, a zapravo se radi o proslavi legalizacije uspostave robstva u Americi - 8. marta 1655. godine. Naime, te godine i tog dana Okružni sud u Northemptonu (Northampton County Court) u britanskoj koloniji Virdžinija (Dominion and Colony of Virginia) je ozakonio doživotno uspostavljanje vlasništva nad ljudima. Presuđujući da je u britanskim kolonijama robstvo zvanična i trajna kategorija (Slavery is official in the English colonies) Sud je posebnu pažnju posvetio ženskim robovima: “Žena robinja može dati porod samo novom robu” (Slave women can give birth to children who become and continue to be property held by enslaver)! Legalizacija institucije robovlasništva je, vreme je pokazalo, bilo, pored trgovine drogom, jedan od dva kamena temeljaca prosperiteta britanske imperije.

Komunisti celog sveta usvojili su crveni pentagram (zvezda sa pet krakova iste dužine postavljenih pod uglom od 36°) kao zaštitni znak, a on je u istoriji poznat i kao jedan od najjačih magijskih simbola koji simbolizuje pet prirodnih elemenata: vatra, voda, vetar, vazduh, zemalja. U kabali on simbolizuje mikrokosmos, a dovodi se u vezu i sa čovekom i njegovih pet udova. Crvena boja, simbolična boja komunista, je prihvaćena u znak zahvalnosti prema porodici Rotšild, a odnosi se na crvenu boju grba koji se

nalazio iznad ulaznih vrata njihove kuće u *Judengassse Frankfurt am Main* gde je sve i počelo.

Poglavlje petnaesto
VLADIMIR ILIČ ULjANOV – LENjIN

Vladimir Ilič Uljanov (Влади́мир Ильи́ч Улья́нов), sin Ilaja Nikolajeviča Uljanova i Marije Aleksandrovne Blank, rođen je 22. aprila 1870. u Simbirsku, Rusija. Njegov deda po ocu Nikolaj Vasiljević i baka Ana Aleksejevna Smirnova pripadali su mongolskom kalmičkom narodu - *Калмы́ки монгольский народ*; deda po majci Aleksandar Dmitrievič Izrail Blank (Алекса́ндр Дми́триевич Изра́иль Бланк) bio je Jevrejin, a baka Ana Johanova Grošopf (Анна Юган Гроншопф) bila je dete Nemca i Švedjanke. Iako su poticali iz dobro stojeće porodice i imali dovoljno sredstava za školovanje i život, Vladimir Ilič i njegov stariji brat Aleksandar bili su duboko i iskreno anticarski i antiruski orijentisani. Lenjin je studirao na *Казанский государственный университет*, a brat Aleksandar je završio *Санкт-Петербу́ргский госуда́рственный университе́т*; po okončanju studija Lenjinov brat, kao član zavereničke organizacije *Народная Воля* i pokušaja ubistva cara Aleksandra III (Алекса́ндр Алекса́ндрович Рома́нов), 1887. biva uhapšen, suđen, osuđen i obešen u Petrogradu. Podsetimo se da je pripadnik *Народная Воля* poljski Jevrejin Ignacije Hrivetski (Ignacy Hryniewiecki) 13. marta 1881. bombom ubio cara Aleksandra II (Алекса́ндр Никола́евич Рома́нов), a da je Aleksandar Uljanov učestvovao u sedam pokušaja ubistva cara Aleksandra III (Алекса́ндр Алекса́ндрович Рома́нов).

Vladimir Ilič Uljanov je diplomirao prava 1891. godine i odmah počeo, kao pomoćnik, da se bavi advokaturom. Međutim, nošen snažnim anticarskim i antiruskim osećanjima, opsednut idejama Karla Marksa i Fridriha Engelsa on sebe ne nalazi u advokaturi već u organizovanju i izvođenju raznih anticarskih aktivnosti; ubistvo Nikolaja II, cara Rusije, postaće mu opsesija. Zbog svog otvorenog antidržavnog istupanja i delovanja krajem 1895. biva uhapšen i osuđen na četrnaest meseci progona u Sibir gde upoznaje mladu jevrejsku revolucionarku i članicu ruskih socijalista Nadeždu Krupsku (Наде́жда

Константи́новна Кру́пская) i ženi se njom. Po povratku iz Sibira, 1900. godine, njih dvoje pokreću list *И́скра* za potrebe Ruske socijaldemokratske radničke partije čiji član Vladimir Uljanov postaje uzevši partijsko ime Lenjin (pre toga konspirativno ime mu je bilo Volgin). Kad su unutarpartiski sukobi 1903. godine doveli do podele socijaldemokratske radničke partije na dve frakcije – boljševike i menjševike, Lenjin se našao u grupi vođa boljševičke frakcije; tri godine kasnije on će postati neprikosnoveni lider boljševika.

Fabijansko društvo je osnovano u Londonu 4. januara 1884, a naziv je dobilo po rimskom vojskovođi iz trećeg veka Kvintusu Fabijusu Maksimusu (Fabius Maximus Verrucosus Cunctator) koji se uspešno borio protiv Hanibala. Primarni cilj društva je bio da se korišćenjem strategije koju je nekada koristio Kvintus Fabijus: nikada se ne konfrontiraj sa neprijateljem direktno, već ga pobeđuj postepeno, serijom mnogih manjih bitaka, i uvek se povlači posle svakog uspešnog napada – pripreme osnove za dalji nastavaka svrgavanja evropskih carskih porodica i uspostavljanje država na bitno novim društvenim osnovama, čije glavne okvire su već bili dali Adam Vajshaupt i Karl Marks. Ukratko, Fabijanci su se zalagali za rekonstrukciju postejećih društava u skladu sa moralnim postulatima novog svetskog poretka. Program je napisan 1887. i njegova suština je u sledećim rečima: "Fabijansko društvo ima za cilj reorganizaciju društva putem oslobođenja zemljišnog i industrijskog kapitala iz ruku pojedinaca i klasa... Društvo, shodno tome, radi na ukidanju privatnog vlasništva nad zemljom".Njihov prvobitni simbol bila je kornjača, koja je označavala Fabijusovo sporo, postepeno ali kontinuirano kretanje unapred.

Snaga, i uticaj, članova Fabijanskog društva ležala je, pre svega, u činjenici da su svi bili u bliskoj vezi s Društvom odabranih i Apostolskim klubom, u kojima su glavnu reč vodili članovi porodice Rotšild, Montefijore, Astor i još nekih poznatih evropskih bankarskih kuća. Udarnu grupu ovog društva sačinjavali su Džordž Bernard Šo (George Bernard Shaw), novinar koji će 1925. primiti Nobelovu nagradu za književnost, *Eric Arthur Blair*, poznatiji pod imenom Džordž Orvel, književnik i autor čuvenog romana *1984*, Sidni Veb (Sidney Webb), Grejem Valas (Grayem Wallace), Sidni Oliver (Sidney Oliver) i dva jevrejska pisca Izrael Cangvil (Israel Zangwill) i Izrael Koen (Israel Cohen). Najveći finansijeri Društva su bili Rokfelerova i Karnegijeva fondacija i gospođa Erna Elmharst (Erna Elmhurst), udovica Vilijarda Strajta (Williard Straight) partnera J.P. Morgana (John Pierpont Morgan). Najvažnije ocene i ono na čemu će lideri ove organizacije najdoslednije insistirati kao preduslovu za uspeh njihovih ideja bilo svrgavanje dve evropske dinastije: Hoencolerna (Das Haus Hohenzollern) u Nemačkoj i Romanova (русский боярский род Рома́новы) u Rusiji ali i svrgavanje sultana Mehmeda VI (Mehmed Vahidüddin) i ukidanje Otomanskog carstva (يّهعُثمَانِ عَلِيّهٔ وْلَتِ).

Kako bi za svoje ideje pridobili mlađu generaciju engleske i svetske aristokratije fabijanci su preko Sidni Veba 1895. osnovali danas već prestižnu

Londonsku školu za ekonomiju (The London School of Economics). Najpoznatiji studenti koji su pohađali ovu školu su: Džozef Kenedi Mlađi (Joseph Patrick Kennedy, Jr), sin Džozefa Kenedija (Joseph Patrick "Joe" Kennedy, Sr.), senatora; Džon Kenedi (John Fitzgerald "Jack" Kennedy), budući predsednik SAD, Dejvid Rokfeler, Robert Kenedi Mlađi (Robert Francis Kennedy, Jr.), sin Roberta Kenedija (Robert Francis "Bobby" Kennedy); istaknuti član Demokratske stranke, senator i ambasador SAD pri UN Denijel Majnihan (Daniel Patrick “Pat” Moynihan); Džomo Kenijata (Jomo Kenyatta), budući predsednik Kenije...

Tačno deset godina nakon pokretanja *Londonske škole za ekonomiju* fabijanci su u Njujorku, opet sa ciljem promocija svojih ideja, osnovali *Rand ekonomsku školu* (Rand School of Economics). Nakon svega tri godine ova škola će svoje ekspoziture imati u svim najvažnijim univerzitetskim centrima širom SAD: *Harvard, Princeton, Columbia, New York* i *Pennsylvania*. Američke fabijance su predvodili pisci Apton Sinkler (Upton Sinclair) i Džek London (Jack London), advokat Klarens Derou (Clarence Darrow) i sveštenik Tomas Higins (Thomas Wentworth Higginson). Američkoj intelektualnoj javnosti će ubrzo biti više nego poznat moto njihovog delovanja: *atheism, socialism and education for a new social order* - ateizam, socijalizam i obrazovanje za novi socijalni poredak!

Januara 1905. u London je stigla delegacija boljševika predvođena Vladimirom Uljanovim koji je za fabijance bio prvi čovek novog socijalnog poretka. S obzirom na raspoložive finansije fabijanaca ne iznenađuje što su budući revolucionari smešteni u prestižni *Claridge* hotel gde ih je dočekao Moris Bering (Maurice Baring), pripadnik jedne od najpoznatijih bankarskih porodica. Na sastanku kojim je predsedavao čuveni engleski ekonomista Džon Majnrad Kejns (John Maynard Keynes, 1st Baron Keynes) dogovoreno je da se boljševicima obezbedi desetak miliona dolara kako bi se odmah pokrenula revolucija u Rusiji; primarni cilj je bio da se, kroz niz manjih unutrašnjih sukoba, Rusija dodatno oslabi i prisili na kapitulaciju u ratu protiv Japana, koji je počeo još 8. februara 1904.

Uljanov iz Londona direktno putuje u Rusiji gde je već 4. februara 1905. bombom ubijen Sergei Aleksandrovič (Вели́кий князь Серге́й Алекса́ндрович), stric ruskog cara. Sa Lavom Bronštajnom (Ле́йба Дави́дович Бронште́йн), konspirativni nadimak Trocki (Тро́цкий), Lavom Rozenfeldom (Лев Бори́сович Ро́зенфельд), poznat kao Kamenov (Ка́менев), Ovsejgeršonom (Радомысльский Овсей-Герш Аронов), poznat kao Zinovjev (Зино́вьев), Jakovom Sverdlovim (Я́ков Миха́йлович Све́рдло́в), poznatiji kao drug Andrej (товарищ Андрей) i Josifom Visarionovičem Džugašvilijem (Ио́сиф Виссарио́нович Джугашви́ли), konspirativno ime Staljin (Ста́лин), on tada mobiliše sve levičarske i anticarske pristalice i okuplja kriminalce svih vrsta kako bi, na za njega sveti datum - 1. maja, pokrenuo revoluciju. Iz tih

vremena ostala je zabeležana Lenjinova izjava: “Mora se priznati da smo mi dobro organizovana teroristička mašina. Teror je absolutno neophodan u revolucionarnim vremenima”.

Iako relativno dobro organizovani i prilično brojni, revolucionari nisu imali ozbiljnih šansi jer se Car, odmah po izbijanju revolucionarnih nereda, odlučio na njihovo razbijanje i to po cenu slabljenja vojnih efektiva u sukobu s Japanom. Revolucionarno rukovodstvo se tako, posle samo nekoliko meseci, našlo u opštoj panici i bekstvu. Uljanov beži u London gde ga je na adresi *30 Holford Sqr, King's Cross Road* već čekao pripremljeni stan, Bronštajn u *New York’s East Side*, Rezenfelt i Ovsejgeršon u Nemačku, a Sverdlov i Džugašvili, pošto su uhapšeni, procesuirani i osuđeni za revolucionarne aktivnosti, bivaju prognani u selo Kurejka, u blizini Vankora, Sibir. Ipak, iako revolucija nije uspela, cilj međunarodnih bankara je ostvaren, s obzirom da je Japan, koga su finansirali, pobedio, a Rusija znatno finansijski i vojno oslabila; bila je to generalna proba i prava *in vivo* priprema za pokretanje jednog novog velikog svetskog sukoba – Prvog svetskog rata.

Britanija je od početka Rusko – Japanskog sukoba politički, ekonomski i finansijski podržavala japansku carsku vladu. Najvažniji i najkompleksniji deo podrške bio je, naravno, onaj finansijski i o njemu nije odlučivala britanska vlada već tri čoveka: početkom 1904. britanski monarh Edvard VII (Albert Edward) pozvao je u svoju ličnu rezidenciju *Sandringham* (imanje sa 800 hektara zemlje) na čaj Džona Beringa (John Baring, 2nd Baron Revelstoke), direktor Banke Engleske i Alfreda de Rotšilda (Alfred Charles de Rothschild), najstariji sin Lajonela Rotšilda i direktor Banke Engleske u periodu od 1869. do 1889. U vremenu potrebnom za konzumiranje jedne šolje *Earl Grey* čaja dogovorena je sva neophodna kreditna podrška Japanu, a kao glavni izvršioci ovog posla određene su Rotšildove banke od kojih su one pod upravom američkih bankara J.P. Morgana i Jakoba Šifa (Jacob Hirsch Schiff) bile najvažnije. Za koordinatora svih poslova određen je Jakob Šif koji je, kao Rotšildov savetnik, prisustvovao prijemu kod kralja ali ne i dogovoru i čajanki iz koje je bio izuzet kao i Ernst Kasel (Sir Ernest Joseph Cassel), intimni prijatelj Edvarda VII i Vinstona Čerčila. Interesantno je spomenuti da su svi koje je toga dana Edvard VII ugostio u *Sandringham*-u bili Jevreji nemačkog porekla i da su svi, na kraju posete, pošli sa kraljem u crkvu Marije Magdalene (Church of St Mary Magdalene) na molitvu.

Samo preko *Kuhn, Loeb & Co* banke na čijem se čelu nalazio Šif obezbeđeno je preko 200 miliona dolara pomoći za modernizaciju japanske flote i nabavku drugog savremenog naoružanja. Zahvaljujući izdašnoj finansijskoj pomoći (kreditima) Japan je opremio flotu ultra modernim topovima, koji su imali znatno veći domet od ruskih, što je sukob na moru učinio pogubnim za Ruse; u neravnoprovnim pomorskim bitkama Rusi su izgubili glavninu svoje flote. Međutim, bez obzira koliko oslabljena na moru, Rusija je i dalje bila preveliki

zalogaj za Japan pa su britanski ratni stratezi odlučili da se Rusija napadne iznutra, a za to su već bili spremni judeoboljševici na čelu s Lenjinom. Spremne su bile i sve Rotšildove finansijske linije.

Jevreji su prvu antirusku revoluciju otpočeli 1. maja 1905. i Car je bio prinuđen da angažuje značajne snage da bi suzbio narastajuće nerede. Ne želeći da se bori na dva fronta Nikolaj II je, ocenjujući unutrašnju stabilnost prioritetnom, prihvatio mirovni predlog američkog predsednika Teodora Ruzvelta (Theodore D. Roosevelt) i 5. septembra 1905. potpisao mir s Japanom. Jakob Šif je nakon potpisivanja mira, a *de facto* ruske kapitulacije, primio od japanskog cara *Meiji-tennōa* najviše japansko odlikovanje *Kyokujitsu shō* (Medalja Izlazećeg Sunca). Tri godine kasnije Teodor Ruzvelt koji je bio jedan od kreatora ruskog poraza, primio je Nobelovu nagradu za mir.

Analizirajući posledice Japansko-Ruskog rata i neuspele judeoboljševičke revolucije analitičar Aleksandar Pauel (Alexander Pauel) je 19. juna 1909. za *The Saturday Evening Post* napisao:

“Evropskim narodima više ne upravljaju njihove nacionalne vlade; one su potpale pod jednu drugu vlast: nevidljivu vlast finansijskog kapitala koja se proteže do svih palata i kuća širom Evrope. Nju osećaju svi ljudi, a pre svih oni koji zavise od svog rada. Ni jedna evropska nacija više nije samostalna i nezavisna; njihova politička autonomija je podređena finansijskim despotima pred kojima i kraljevi kleče.”

Ono na šta je Pauel ukazivao je zapravo činjenica da kapitalizma kao čedo Francuske buržoaske revolucije ne povećava izvesnost ljudskog opstanka, kao što je tvrdio Marks, već ga sve dramatičnije dovodi u pitanje. Činjenica je da kapitalizam i demokratija kao njegova politička nadogradnja proizvode kod običnih ljudi strah od budućnosti. Najpogubnija karakteristika kapitalizma, a Britanija je početkom XX veka bila najveća i najmoćnija kapitalistička i demokratska tvorevina, je da od posledica uništavanja života (ratovi, masovne zaraze, glad i sl.) stvara izvore profita i na taj način osnov za svoj dalji razvoj. Kapitalizam je bio i ostao samoreprodukujući mehanizam destrukcije koji je za ljudski rod isto ono što je maligni tumor za organizam: on produžava sebi život tako što uništava sve ono što pruža mogućnost čovečanstvu da opstane.

Nakon neuspele od Jevreja kontrolisane i rukovođene revolucije iz 1905. Uljanov beži u London gde će 1908. biti iniciran u masoneriju u loži *Rosemary Lodge No. 2851*. Iz Londona putuje za Mančester, Pariz, Prag, Berlin,.... da bi se po izbijanju Prvog svetskog rata sklonio u Švajcarsku (5. septembar 1914. – 3.april 1917.). U mirnom ambijentu Švajcarske Vladimir Ilič sa Nadeždom Krupskom pokušava da zainteresuje švajcarske levičare za njegovu ideju permanentne revolucije. Na tajnim skupovima evropskih levičara u Zimervaldu

(1915.) i Kientalu (1916.) Lenjinove krvave revolucionarne ideje su odlučno odbačene. Predstavnici svih socialdemokratskih i drugih levih partija su bili iskreno nacionalno orijentisani i odbacili su svaku mogućnost da revolucionarnim akcijama destabilizuju svoje ratom ugrožene države. Lenjin je mislio upravo suprotno; njegov boravak u Bernu, Cirihu i liksuznom ženevskom stanu u ulici *91 Rue de Carouge* plaćali su anacionalni i mondijalistički judejski bankarski krugovi koji su od njega očekivali svrgavanje ruskog cara, a potom i kompletnu denacionalizaciju ruskog naroda. Multinacionalni bankarski krugovi finansirali su, od prvog dana, *Большеви́ке* – frakciju unutar ruske socijaldemokratske partije na čijem se čelu nalazio Uljanov.

Međunarodni bankarski kartel omogućio je Uljanovu da januara 1912. u Pragu osnuje posebnu partiju *Российская рабочая партия большевиков* koja će 1917. celom svetu postati poznata kao *Коммунистическая партия Советского союза*. Uljanov je, kao nekada Karl Marks, svoje knjige pisao u luksuznim ambijentima koje su mu obezbeđivali svetski lihvari i ratni piromani, ljudi bez srca, duše i milosti. Vladimir Ilič je bio njihov plaćenik – bez srca, duše i milosti, a Vinston Čerčil (Winston Leonard Spencer-Churchill) je u svom obraćanju Parlamentu 5. novembra 1919. ovako opisao njegov povratak u Rusiju 16. aprila 1917.:

“Lenjin je poslat u Rusiju kao neki virus kolere koji je trebalo ubaciti u gradski vodovod i on je, neverovatno, funkcionisao besprekorno efikasno i smrtonosno. Sa demonskom lakoćom je uništavao svaku državnu instituciju koja je bila od vitalnog značaja za ruski narod”.

Preko Nemačke i Švedske Uljanov 16. aprila 1917. ilegalno ulazi u Rusiji i odmah preuzima komandu nad judeoboljševicima. Pored neposredne odgovornosti za ubistvo cara, utamničenje ruskog naroda i stvaranja prve bezbožničke i satanističke države na tlu pravoslavne Rusije, Uljanova će mnogi pamtiti i po kolosalnom poduhvatu prebacivanja više desetina hiljada ruskih Jevreja u Nemačku. U realizaciji ovog projekta aktivno je bio uključen i nemački diplomata i prvi ministar Vajmarske republike Brokdorf-Rancau (Ulrich Graf von Brockdorff-Rantzau), čovek koji je Lenjina, zajedno sa svojim saradnikom Aleksandrom Izraelom (Alexander Israel Helphend), sačekao i ispratio u Kopenhagenu prilikom njegovog putovanja u Rusiju 1917. Interesantno da je Brokdorf-Rancau, nakon što je propala Vajmarska republika, postao nemački ambasador u Rusiji kome su i bukvalno sva vrata bila širom otvorena.

Plan o prebacivanju desetina hiljada Jevreja iz Rusije u Nemačku imao je jedan jedini cilj: da se od poražene Nemačke stvori još jedan komunistički bastijon. Sa visoko uzdignutom crvenom zastavom judeokomunisti su otpočeli revolucionarne akcije u Berlinu, Bremenu, Bransviku, Hamburgu, Haleu,

Lajpcigu, Šleskoj, Tiringiji i Ruru. Samo zahvaljujući odlučnom otporu nemačkog naroda, organizovanom u 65 frajkora, judeokomunistički prevrat je osujećen. Nemačka komunistička partija će, po dolasku Adolfa Hitlera na vlast, ponovo pokušati da podigne socijalističku revoluciju paljenjem Rajhstaga i izazivanjem masovnih nereda širom zemlje; kao i 1918. i 1933. značajan broj tadašnjih članova Nemačke komunističke partije i njenog rukovdstva bili su Jevreji.

O tome ko je bio glavni u revolucionarnom rukovodstvu možda najbolje govori telegram koji je 9. juna 1919. iz Rusije za SAD uputio kapetan američke vojne obaveštajne službe Montgomeri Šajler (Montgomery Schuyler): „U današnjem rukovodstvu u Rusiji od 384 najvažnije funkcije ima 13 Rusa, 15 Kineza, 22 Jermena i oko 300 jevreja od kojih čak 264 dolazi iz SAD“. Ovaj telegrem se danas čuva u *US National Archives in Washington*. U februaru 1919. pred Potkomisijom pravnog komiteta Senata SAD svedočio je sveštenik Džordž Simon (George A. Simon) koji je još od 1914. živeo u Petrogradu: „Očigledno da su više od polovine tzv. agitatora među boljševicima Jevreji. U decembru 1918. rukovodstvo Severne komune Petrograda predvodio je čovek po imenu Afelbaum (Zinovjev). Od 388 članova Komune samo 16 je bilo Rusa, svi ostali, osim jednog crnca iz SAD profesora Gordona, bili su Jevreji“.

O jevrejskom učešću u revoluciji iz 1917. pisali su mnogi ruski autori: *Д.С. Пасманик*, *Г. Аронсон*, *Г.Б. Слиозберг*, *И.М. Бикерман*, *С.С. Маслов*, *В.Е. Кускова*, *А.В. Тыркова-Вильямс*, *Э. Саттон*, *Г.А. Ландау*, *Г.М. Катков*, *Ю. Ларин*, *Д. Шуб*, *Л. Шапиро*, *М.А. Агурский*, *Л.Ю. Кричевский*, *А.И. Дикий*, *И.Р. Шафаревич*, *В.В. Кожинов*, *М.В. Назаров*, *О.А. Платонов*, *А.С. Кац*, *А.И. Солженицын*... Svi su oni, bez izuzetka, konstatovali da su pored pripadnik liberalne i prozapadne ruske buržoazije i pojedinih članova same carske porodice u revoluciji ključnu ulogu, ipak, imali Jevreji kako oni u Rusiji tako i oni sa zapada koji kontrolišu međunarodni bankarski kartel. U samoj Rusiji finansijsku podršku prevratnicima i caroubicama su pružili najveći jevrejski bankari: *Дмитрий Рубенштейн*, *Григорий Бененсон*, *Григорий Лессин*, *Яков Берлин*, *Борис Каменка*.

Broj Jevreja u Rusiji 1917. godine je bio 1,1% od ukupne populacije, međutim njihov broj u boljševičkom rukovodstvu je zato bio apsolutno prediminzioniran. Tako su najbliži saradnici Lenjina i Bronštajna bili aškenazi jevreji: *М. Валах-Литвинов*, *И. Гольденберг-Мешковский*, *Р. Залкинд-Землячка, М. Мандельштам-Лядов*, *Драбкин-Гусев, Иосиф Дубровинский*.

Od 23 člana Centralnog komiteta Boljševičke partije izabranih avgusta 1917. bilo je 7 Jevreja koji su i učestvovali u neposrednom organizovanju i sprovođenju revolucije: *Троцкий, Зиновьев, Каменев, Свердлов, Урицкий, Иоффе* i *Сокольников*. Ostalih 16 su bili: *Дзержинский, Подвойский,*

Антонов-Овсеенко, Крыленко, Бухарин, Раскольников, Дыбенко, Смилга, Смидович, Рыков, Пятаков, Луначарский, Томский, Коллонтай, Преображенский, Стучка, Крестинский, Калинин, Меньжинский, Красин и Раковский.

Od 19 članova prve Lenjinove vlade 12 su bili Jevreji: *Шмидт* (narodni komesar za javne radove), *Пфингштейн* (Narodni komesar za borbu protiv kontrarevolucije), *Кукорский* (narodni komesar za trgovinu), *Шлихтер* (narodni komesar za oduzimanje privatne imovine), *Семашко* (narodni komesar za zdravstvo)...

U Narodnom komesarijatu za unutrašnje poslove od 10 članova 9 su bili jevreji: *Эдерер*, *Розенталь*, *Гольденрубин*, *Красиков*, *Рудник*, *Крохмаль*, *Мартензон*, *Пфейферман* и *Шнейдер*.

U ЧеКи (Чрезвычайная комиссия) 31 od 34 komesara su bili jevreji: *Дзержинский*, *Лимберт*, *Фогель*, *Дейхин*, *Бизенский*, *Розмирович*, *Свердлов*, *Янсон*, *Кнейвиц*, *Финеш*, *Делянов*, *Зискин*, *Гольден*, *Шоловский*, *Рентенберг*, *Перништейн*, *Кникизен*, *Блюмкин*, *Грюнберг*, *Ланц*, *Гейкина*, *Рифкин*, *Камков*, *Закс*, *Вайнштейн*, *Леиндович*, *Глейштейн*, *Гельфанд*, *Лазаревич*, *Силенкус* i *Модель*.

U Komesarijatu pravde od 8 članova svi su jevreji: *Штейнберг*, *Берман*, *Луцкий*, *Берг*, *Койнбарк*, *Шервин*, *Гаусман* и *Шрадер*.

U Komesarijatu za inostrane poslove od 17 najvažnijih pozicija 16 su zauzeli jevreji: *Марголин*, *Фриц*, *Иоффе*, *Левин*, *Аксельрод*, *Бек*, *Бейнтлер*, *Мартенс*, *Розенфельд*, *Воровский*, *Войков*, *Малкин*, *Раковский*, *Мануильский*, *Ацбаум* i*Грундбаум*.

U Komesarijatu prosvete 7 od 8 članova su bili jevreji: *Гройним*, *Лурье*, *Розенфельд*, *Ятц*, *Штернберг*, *Золотин* и *Грюнберг*.

Netolerantnost, odnosno okrutnost i krvoločnost Jevreja tokom kao i nakon njihove revolucije u Rusiji bila je posebno izražena prema ruskom narodu ali i Kozacima koji uporno nisu želeli da se odreknu svoje zakletve na vernost ruskom caru. Tako su Leon Bronštajn ispred *Военным комиссариатом* i Jakov Sverdlov (Яков Свердлов) 1919. bili glavni inspiratori masovnih ubistava i uništenja Kozaka. Ostala je sačuvana pismena naredba Sverdlova da se preduzme „masovan i nemilosrdan teror nad svim Kozacima koji su direktno ili indirektno u sukobu sa sovjetskom vlašću“ (провести беспощадный массовый террор по отношению ко всем казакам, принимавшим какое-либо прямое или косвенное участие в борьбе с Советской властью).

Kakav je zapravo Vladimir Uljanov bio može se dobro sagledati iz dopisa

koji je 2. juna 1918. uputio svim guberniskim sreskim sovdepima. U dopisu se zapravo nalaze instrukcije za postupanje prema pobunjenom seoskom i radničkom stanovništvu (pobuna seljaka poznata kao Тамбо́вскоевосста́ние), neprijatelju komunista i Sovjetske Ruske Federativne Republike. U Lenjinovom dopisu koji je objavljen u *Pravdi* br. 54 od 23. februara 1942. doslovce stoji:

"U Ukrajini se više puta desilo, da su se seljaci i radnici suprotstavili evakuaciji ili uništavanju imovine, nadajući se da će je sačuvati za sebe. Oni su bili žestoko kažnjeni. Primer Ukrajine mora da posluži kao strašna lekcija za celu Rusiju.

Zato pri njihovom pokušaju da pređu u ofanzivu, mesno stanovništvo dužno je da pod rukovodstvom svojih sovjeta da se najstrože pridržava sledećeg naređenja:

U prvom redu evakuisati ratne rezerve. Sve što neće biti evakuisano, mora biti spaljeno i dignuto u vazduh. Žito i brašno evakuisati ili zakopati u zemlju. Ono što se ne može zakopati – uništiti. Stoku proterati. Mašine evakuisati kompletne ili po delovima. Ako se ne mogu odvući – uništiti ih. Metale koji nisu evakuisani – zakopati u zemlju. Lokomotive i vagone odvlačiti. Koleseke rasturiti. Mostove minirati i dizati u vazduh. Šume i useve paliti. Postavljati zasede i dejstvovati vatrenim i hladnim oružjem. U tom cilju uništavati sve bez izuzetka.

Predsednik Sovjeta narodnih komesara

V. Uljanov"

Ovakva i njoj slične direktive Vladimira Uljanova dovele su tokom 1921. i 1922. godine do smrti glađu preko pet miliona građana Rusije (u Ukrajini najviše), a u istoriji će se pamtiti kao *Голод в Поволжье 1921.—1922.* Prema istraživanjima ukrajinskog geografa i demografa Vladimira Kubjoviča (Володимир Михайлович Кубійович) i dr Vasila Hriška (Vasyl Hryshko) najmanji broj umrlih od gladi je 4,8 a najviši 7,2 miliona što čini između 20% i 30% ukupne ukrajinske populacije. Hriška, pri tome, konstatuje da je ovako osmišljena Lenjinova tehnologija smrti, na vrhuncu svoje primene, rezultirala dnevnim pomorom oko 25.000 ljudi, odnosno po hiljadu na sat. Značajan broj postradalih iz ovog vremena će se kasnije prikazivati kao broj umrlih od gladi u vreme Staljina kako bi se njemu a ne Lenjinu pripisala ova monstruozna dela. O strahotama izgladnjivanja ruskog i ukrajinskog naoroda se čak raspravljalo i u Senatu SAD 1958. godine, a kao osnova za raspravu je poslužio dokument naslovljen samo kao № 122. U njemu doslovce piše:

“Obazrive procene govore o 4.800.000 prisilno umrlih od gladi. Međutim, mnogi priznati naučnici smatraju da je broj nasilno izgladnelih i preminulih ljudi najverovatnije između 5 i 8 miliona.”

Inače, način prikupljanja ukrajinske letine odvijao se prema tehnologiju koju je još tokom XIX veka uspostavila jevrejska bankarska i naftna porodica *Эфрусси* i koja je širom Evrope bila poznata ne toliko po nafti koju su eksploatisali u Bakuu ili zlatu koje su iskopavali na Uralu već po ukrajinskom žitu koje su monopolisali - *Les Roi des Blés* (Kraljevi žita). Ono što je *Морис Эфрусси*, najbliži saradnik porodice Rotšild u carskoj Rusiji, uspostavio kao *знаю как* (znati kako) u monopolisanju žitom Lenjin je nemilosrdno primenjivao kao *оригинальные технологии смерти* (оригинална технологија смрти).

Kao pravi kriminalac i vođa bande Lenjin 19. marta 1922. godine piše strogo poverljivo pismo članovima politbiroa (*Членам Политбюро. Строго секретно*) u kome od njih zahteva pljačku Ruske crkve: „Preuzimanje svih vrednosti iz lavri, manastira i crkvi se mora obaviti u najkraćem mogućem roku, nemilosrdno i uz najveću odlučnost. Što se više tom prilikom ubije pripadnika reakcionarne buržoazije i sveštenstva to bolje!“ Lenjin je od svojih partijskih drugova očekivao da se okrutno obračunavaju sa pravoslavnim sveštenstvom konstatujući da je njihova likvidacija neophodna a da ukoliko ista, iz nekog razloga, nije moguće tada ih treba, po najkraćem mogućem postupku, strpati u zatvor ili terati da čiste klozete.

Kada su se zbog ovakog neopisivog plitičkog i ekonomskog terora judeokomunista pobunili mornari u Kronštadu (Кронштáд) prvi koji su se zabrinuli za opstanak judeoboljševika bila je američka administracija; ministar trgovine Herbert Huver (Herbert Clark Hoover) koji će 1929. postati predsednik SAD je lično, tokom avgusta 1921, organizovao prikupljanje i slanje pomoći komunističkoj vlasti u Rusiji; američko žito je sprečilo dalje širenje pobune, a mornare i nezadovoljne radnike iz Kronštada judeoboljševici su pogubili. Sjedinjene Američke Države su od samog dana uspostave judeoboljševičke države na teritoriji Rusije bile njen najveći snabdevač industrijskim proizvodima i neophodnim tehnologijama. Tako su, primera radi, 1922. godine 80% svih naftnih bušotina u Rusiji bile opremljene američkom tehnologijom za bušenje i ispumpavanje (rotary drilling techniques and pumping technology) koju je obezbeđivala i servisirala *International Barnsdall Corporation*. Najveće industrijske gigante podizale su i njihov rad nadgledale multinacionalne kompanije sa sedištem u SAD, a među njima počasno mesto je zauzimala *Albert Kahn, Inc*. iz Detroita. Ovde, svakako, treba spomenuti i američke kompanije kojima su judeoboljševici osigurali svojevrstan monopolistički položaj: *McKee, Lummus, Universal Oil Products, Douglas, Vultee, Curtiss-Wright, Caterpillar, General Electric…*

Besan, revoltiran i razjaren ukrajinskim otporom judeoboljševičkoj vlasti Lazar Mojsijevič Kaganov (Ла́зарь Моисе́евич Кагано́вич; 'לזר קגנוביץ), najmoćniji među svim Jevrejima Sovjetskog Saveza, odlučuje da sa Ukrajinom kao uporištem kulaka, nezavisnih farmera i sitnih zemljoposednika, jednom za svagda završi. Zbog ove svoje odluke i svega onoga što se iza nje krilo Kaganov će kasnije postati poznat kao *Ukrajinski kasapin*. Godine 1929. naređuje sprovođenje i nadziranje kolektivizacije ukrajinskih farmi, a kako bi se slomio duh kulaka, Ukrajina je podvrgnuta novom teroru gladi koji je svojevremeno već sprovodio Lenjin. Judeoboljševici koji su upravljali NKVD-om i prpadnci Crvene armije išli su od farme do farme, konfiskujući useve i stoku. Seljacima je rečeno da je hrana potrebna radnicima u gradovima, a da oni mogu i sa ničim da se snađu. Od 1933. i 1934. godine gotovo sedam miliona Ukrajinaca je umrlo od gladi – nisu se snašli, dok je Kaganov, duboko zavaljen u nekadašnje carske fotelje u Kremlju, primao i čitao rezultate njegove kolektivizacije.

Sve što se događalo tokom kolektivizacije Kaganovu zavaljenom u carskoj fotelji nije izgledalo dovoljno pa odlučuje da pojača “pritisak”. Ovaga puta će se sa promućurnim ukrajinskim seljacima, odlučio je, pozabaviti isključivo *Наро́дный комиссариа́т вну́тренних дел* (NKVD) koji je bio gotovo potpuno judaiziran. Komesar NKVD do septembra 1936. bio je Jevrejin Genrik Jagoda (Генрих Григорьевич Ягода), koji je popunio ovaj instrument represije i terora Jevrejima na svim nivoima. A oni koji nisu bili Jevreji bili su odabrani od najgore vrste ruskog i ukrajinskog ološa koji su u komunizmu videli samo način da se obračunaju sa boljima od sebe. U svakom slučaju, Ukrajinci nisu imali ni trunku iluzije oko toga ko stoji iza njihovog progona. Činilo im se, nije im se privisđalo, da naredbe koje se čitaju dolaze pravo iz Talmuda „ubijte najbolje među *гойи́м* “!

S Torom ili bez Tore, s Talmudom ili bez Talmuda činjenica je da su judeo NKVD-ovci uhapsili i utamničila trideset hiljada ljudi samo u regionu Vinice (Вінниця). U *Вінниця* je bilo šest univerziteta, na desetine biblioteka, bezbroj srednjih i osnovnih škola i jedan omanji zatvor koji su držali NKVD-ovci. Zatvor je imao kapacitet za 2.000 zatvorenika, ali je 1937. i 1938. kada se na čelu NKVD-a nalazio Nikolaj Ježov (Никола́й Иванович Ежо́в), najveći deo vremena bio je popunjen sa više od 18.000 zatvorenika. Tokom većeg dela 1938. godine nekoliko stotina zatvorenika je izvođeno iz zatvora svake noći i odvoženo do obližnjeg NKVD centra – parkinga za vozila. Tamo su im ruke vezivane iza leđa i vođeni su jedan po jedan nekoliko desetina metara do betonskog kanala ispred garaže. Kanal je korišćen za pranje vozila, i imao je odvod do obližnje kanalizacije koja je išla do reke Južni Bug. Kako su zatvorenici dolazili do ivice kanala, pucano im je u vrat sa leđa, tako da kada bi pali na beton, krv bi im curila u odvod. To je bilo ono što su pripadnici NKVD u šali zvali *мокри работа* - mokar posao i, videlo se, imali su puno iskustva u *мокри работа*. Dok je sledeći zatvorenik dovođen, nekoliko ljudi

iz NKVD bi pokupilo leš prethodnog zatvorenika i tovarilo ga u kamion kako bi, kad cifra dostigne broj od pedeset leševa, bili preveženi do masovne grobnice i tu izručivani. Kada se dostigne noćna kvota žrtava – posao je prekidan. O Judejskom piru u *Вінниця*, o *Ві́нницька трагéдія* biće zabranjeno da se priča punih pola veka.

Orkestrirana glad koja se prvih decenija judeoboljševičkog terora događala širom Rusije, a pre svega u ruskoj žitnici Ukrajini biće razlog zašto nemačke *Einsatzgruppen* 1942. i 1943. godine gotovo da nisu mogle da nađu Jevreje u Ukrajini. Pre dolaska *Einsatzgruppen*, a i posle dolaska *Einsatzgruppen*, Ukrajinci su ih sami hvatali i po kratkom postupku se obračunavali sa svojim dotadašnjim tamničarima i dželatima. Prvi kontakt pripadnika *Einsatzgruppen* sa Jevrejima, odnosno onim što su oni počinili u Ukrajini bio je ekshumacija preko 28.000 Ukrajinaca u čijoj su likvidaciji oni učestvovali. Pripadnici Vermahta su u Ukrajini, a i dobrom delu Rusije, dočekani kao oslobodioci. I sam Adolf Hitler je svoj komandi štab *Führerhauptquartier Wehrwolf* postavio pored *Вінниця* i tu prove pune tri nedelje ni najmanje ne strahujući za svoju bezbednost.

Kakav je bio judeokomunistički režim u Rusiji dovoljno govori i podatak da je samo prve godine komunističke diktature u Rusiji srušeno preko 600 pravoslavnih hramova i ni jedna sinagoga; najveći broj pravoslavnih crkava je do Lenjinove smrti 1924. godine bio pretvoren u muzeje, bolnice, škole, kasarne, zatvore, štale... Po direktnom naređenju Uljanova 1918. godine uhapšen je i sadistički mučen, a potom i ubijen kijevski mitropolit *Влади́мир* što je, delovalo kao poziv na obračun sa pravoslavnim sveštenstvom pa ih je tako u samo par godina ubijeno, prema podacima *Ру́сская Правосла́вная Це́рковь* oko 95.000 (preživelo ih je samo 17.629). Na početku judeoboljševičkog pira 1917. u Rusiji je bilo 55.173 crkve, a do 1940. u funkciji je ostalo svega 503.

Kako se nebi pomislilo da su Lenjin i judeoboljševici bili *en bloc* protiv religija neophodno je ukazati na činjenicu da je *Sancta Sedes* već 1918. uspostavila direktne komunikacione linije sa Lenjinom što je 12. marta 1922. dovelo do potpisivanja neke vrste Konkordata između Vatikana i prve komunističke države. Na stotine rimokatoličkoh sveštenika predvođenih brojnim jezuitima su ušli u Rusijui i otpočeli sa svojom politikom prozelitizma: izgladneli i bolesni Rusi moglu su da dobiju tanjir toplog boršča samo u jezuitskim svratištima na kojima je pisalo *Католическаь Миссиь Помощи в России* (Katolička misija pomoći Rusiji). Uz svako parče hleba pravoslavni hrišćanin je morao da primi i ceduljicu na kojoj je pisalo *Римскиŭ nána Русском народу* (Rimski papa Ruskom narodu)! Vatikan je, kao podršku novoj judeoboljševičkoj vlasti, već krajem marta 1922. odobrio Moskvi 1.500.000 lira pomoći i obratio se Društvu naroda sa zahtevom da sve zemlje podrže Rusiju. Nakon 864 godine sukoba sa Istočnom crkvom Rim se po prvi

put osetio dobro – *viva communismus*. Pravoslavlje je pobedom judeoboljševika doživelo svoj najveći istorijski poraz. Ovaj svojevrsni krstaški pohod na pravoslavne ruske duše obustavio je Staljin tek 8. aprila 1929. kada je proterao iz Rusije sve jezuite. Iste te godine Staljin je iz ruskiš škola proterao i judeo-katoličanski sistem školovanja ruske dece i vratio na snagu klasični carski obrazovni sistem u kome nije bilo samo veronauke. Po tom školskom sistemu ruska deca su postala poznata kao najprosvećeniji mlađi sloj bilo kog društva u svetu.

S jedne strane, judeoboljševici su izgladnjivali ruski narod, uskraćivali mu medicinsku pomoć, podvrgavali ga najstrašnijem teroru i jednostavno ga ubijali a, s druge strane, su ga pljačkali na najbestijalniji mogući način. Iz muzeja i domova ruskih plemića krali su nepreconjive umetničke vrednosti i slali ih svojim zapadnim mentorima. Kako bi se prikupile što veće količine zlata, nakon što su razvaljene sve banke i poharani svi domovi, judeoboljševici su primoravali rudare da rade i po 14 sati, a milionima ubijenih ljudi su vađeni zlatni zubi. Za Uljanova i njegovu kamarilu Rusija je bila plen koji je trebalo dokrajčiti. Prema kazivanju Bakmatiefa (Бакхметеф), carskog ambasadora u SAD u vreme izbijanja revolucije, judeoboljševici su do kraja 1918. od Jakoba Šifa primili oko 12 milona dolara, a od 1919. do 1922. u trezore njujorške banke *Kuhn, Loeb & Co* su prebacili oko 600 miliona zlatnih rubalja. Bakmetief kao značajne finansijere navodi još i njujoršku banku *Speyer & Co*, banku *Lazard Frères & Co.* i parisku finansijsku kuću *Gunzbourg* (osnovao je baron Salomon de Gunzbourg).

Ipak, po onome po čemu će Uljanov uvek ostati poznat i čuven je naređenje koje je izdao Jakovu Sverdlovu (Я́ков Миха́йлович Израилевич Свердло́в) da se 17. jula 1918. likvidira celokupna carska porodica iz dinastije *Рома́новы* koja je tada bila utamničena u Jekaterinburgu na Uralu; ovo je bila obaveza koju je Uljanov preuzeo u Londonu još 1905. Telegram sa Lenjinovim naređenjem Sverdlovu za pokolj Romanovih na poštu je odneo Lenjinov telohranitelj Aleksej Akimov (Алексе́й Акимов). Romanovi su streljani u jednoj prostoriji kuće inženjera Ipatijeva (Дома Ипатьева) u Jekaterinburgu; komandant streljačkog voda bio je Jakov M. Jurovski (pravo ime Я́нкель Хаи́мович), Jevrejin od oca *Хаим*-a i majke *Эстер*.

Nakon pogubljenja carske porodice Vladimir Ilič Lenjin se odlučio da ruski narod, koji je teško postradao u Prvom svetskom ratu i koji je još uvek bio u stanju građanskog rata prouzrokovanog jevrejskom antiruskom revolucijom, gurne u nove ratne ponore i stradanja. Na tajnom sastanku judeoboljševičkog rukovodstva 18. novembra 1918. Lenjin otkriva svoj tajni plan za osvajanje istočne i centralne Evrope, a pre svega uspostavljanje komunističke vlasti u Nemačkoj i Austriji. Shodno tome on svojoj Crvenoj armiji (Красная Армия) izdaje naređenje da otpočne sa pripremama za “oslobađanje” Evrope (Европе́йский освободительная война). Već 27. februara 1919.

judeoboljševici su uspeli da porobe delove Litvanije i Belorusije i proglase Litvansko-belorusku sovjetsku socijalističku republiku (Литовско–Белорусская ССР). No, usled pretnji Beloarmejaca (Бѣлая Армія) koji su marta 1919. predvođeni carskim generalom Antonom Ivanovičem Denjikinom (Анто́н Ива́нович Дени́кин) i uz pomoć donskih i kubanskih kozaka krenuli u oslobađanje Moskve Lenjin naređuje obustavljanje već započetih operacija protiv Poljske i prekida sve dalje akcije vezane za "oslobađanje" Evrope. Sve osim one vezano za Nemačku u koju će judeoboljševici prebaciti više hiljada talmudista kako bi od Nemačke, ipak, na kraju, stvorili sovjetsku republiku. Ova njegova megalomanska ideja koja se u zapadnoj literaturi naziva *Target Vistula* je plaćena sa više stotina hiljada života.

Još jedno Lenjinovo naređenje nebi bilo lepo ispustiti iz vida a ticalo se, po uzoru na odluke vođa Francuske revolucije, pedofila i homoseksualaca. Naime, Uljanov je odmah naredio da se ova dva, do tada zakonom sankcionisana oblika ljudskog ponašanja, prestanu kažnjavati odnosno da budu izbrisana iz spiska nezakonitih dela. Ohrabreni novim slobodama Jevreji 1927. osnivaju Komitet za jevrejsko pravo i standarde (Комитет по еврейской права и стандартами) koje je odlučivalo o *Halaha* – pravnoj strani Mojsijevih zakona. Halah govori o verskim obavezama Jevreja, ritualima koje treba poštovati ali i o međuljudskim odnosima uopšte. Obuhvata praktično sve karakteristike ljudskog života i ponašanja a tu, u tom galimatijasu, baš i nije bio neki problem ako se neko oseća i ponaša kao **הומוסקסואליות** (homoseksualac). Naprotiv. Tolerisanje pedofilije i pederastije je u Rusiji ostalo na snazi sve dok Staljin nije 1934. uspeo da poništi Lenjinove odredbe o seksualnim slobodama određene gospode i ponovo ih vrati među zakonske paragrfe.

Najveći poštovaoci Vladimira Iliča Uljanova su bili i ostali međunarodni bankari, a pre svih Maks Varburg (Max Warburg) i Jakob Šif koji su Lenjina i ceo revolucionarni pokret finansirali sa ogromnim količinama novca i suvog zlata. Najveći deo ovih finansija išao je preko Olafa Ašberga (Olaf Aschberg) i njegove *Nye Banken* u Štokholmu. Olaf Ašberg će 1921. godine u Petrogradu, po specijalnom ukazu Vladimira Iliča, osnovati *Коммерческий Банк России* koja će postati ***τὸΑκαὶτὸΩ*** (alfa i omega) ruskih finansija; biće to prva centralna banka Rusije protiv koje su se ruski car i narod toliko borili. U znak zahvalnosti za sve što je učinio za međunarodni bankarski kartel američki finansijer Džon Dejvison Mlađi Rokfeler će 1931. godine angažovao poznatog meksičkog slikara i komunistu Dijega Riveru (Diego María Rivera) da izradi mural za ulazni hol Rokfelerovog centra u Njujorku. Mural je nazvan *Čovečanstvo na raskršću* i prikazivao je sukob kapitalističke i komunističke ideje, a na njegovoj komunističkoj strani je prikazan Lenjin kako se drži za ruke sa radnicima u borbi protiv nosilaca ideje liberalnog kapitalizma. Riveri je za njegov rad isplaćeno 21.500$ što je, za to vreme, bila neobično visoka suma. Međutim, usred izrazitog negodovanja javnosti mural je morao biti uklonjen iz Rokfelerovog centra, a njegova replika danas krasi Palatu lepih

umetnosti u Meksiko Sitiju.

Pored eminetnih bankarskih krugova judeoboljševičke jurišnike predvođene Lenjinom slavili su i rabini širom Amerike. Govoreću u njihovo ime rabin Vajs je 24. marta 1918. za *New York Times* izjavio: „**Verujem da ni jedno od dosadašnjih dostignuća moga naroda nije bilo plemenitije od ovoga što su ga sada postigli sinovi i kćeri Izraela kroz veliki pokret za oslobađanje Rusije**“. U članku se, pored ostalog, citira i izjava profesora Kijevskog univerziteta dr Mandelštajma (Mandelshtam) koju je on izrekao na Cionističkom kongresu u Bazelu 29. avgusta 1897. godine: „**Jevreji najenergičnije odbijaju svaku pomisao na sjedinjenje sa drugim nacijama; Jevreji imaju svoju ideju svetske imperije kojoj streme; Jevreji će upotrebiti sav svoj uticaj i moć kako bi sprečili rast i širenje autoriteta drugih nacija koje bi tako mogle otežati ili čak i sprečiti ostvarenje uspostavljanja jevrejske svetske dominacije**“. Koliko američki građani nisu bili svesni istorijskih posledica judeoboljševičke revolucije u Rusiji govori i činjenica da je u SAD 1. septembra 1919. godine osnovana, uz odgovarajuću medijsku promociju, Komunistička partija Amerike (CPA) sa Vilijamom Fosterom (William Z. Foster) kao njenim prvim generalnim sekretarom; osnivačkom kongresu stigao je i lični telegram podrške od Vladimira Iliča u kome je stajalo: „**Prvi svetski rat nam je doneo Rusiju, a Drugi će nam isporučiti Evropu**“.

Vladimir Ilič je, nakon dugogodišnjeg bolovanja od *хроническое системное инфекционное заболевание – сифилис*, umro 21. januara 1924. godine na svom imanju *Го́рки Ле́нинские*. U svom poslednjem pisanom dokumentu *Завещание* (testament) koji je napisao tokom poslednje nedelje 1923. i prve nedelje 1924. godine zahtevao je od članova politbiroa i delegata predstojećeg XII Kongresa partije da uklone Staljina sa mesta generalnog sekretara. No, i pored snažne podrške Ovsejgeršona, Rozenfelda, Bronštajna, Nadežde Krupske i drugih Džugašvili uspeva da se održi na čelu partije.

U autorskom članku Valtera Durantea (Walter Durante) *New York Times* 27. januara objavljuje tužnu priču o smrti velikog boljševičkog lidera i o stotinama hiljada uplakanih Rusa koji mu u mimohodu odaju poslednju počast. Ni tada, a ni kasnije, nikada zapravo, u ovim novinama neće biti mesta za milione Lenjinovih žrtava.

Poglavlje šesnaesto
ANTIRUSKA REVOLUCIJA

Početkom dvadesetog veka Rusija se smatrala jednom od najprosperitetnijih evropskih država. Na primer, od 1907. do 1913. stopa industrijskog rasta Rusije bila je veća nego u Americi, Engleskoj ili Nemačkoj. Od 1870. do 1917. ekonomski prosperitet Rusije je bio jasno uočljiv sa stanovišta stvaranja srednje klase i sve bržeg napuštanja koncepta agrarne privrede u korist intenzivne industrijalizacije. Proizvodnja žitarica je prve decenije dvadesetog veka za 40% prevazilazila potrebe zemlje pa ih je Rusija izvozila. Na svetskim berzama žitarica 20% je otpadalo na rusku pšenicu i kukuruz. Proizvodnja nafte u Rusiji prve godine dvadesetog veka je bila veća od one u Americi za dva miliona i dvestotine hiljada tona. To je za mnoge bilo nezmislivo. Takvom stopom rasta Rusija je pretila da do sredine XX veka postane najrazvijenija industriska zemlja. Čuveni francuski ekonomista Edmond Tjerije (Edmund Thierye) je 1914. za potrebe francuske vlade, sačinio ekonomsku analizu ruske privrede - *Économie de la Russie*. Na kraju svog iscrpnog i detaljnog izveštaja zaključio je da će „najkasnije do sredine dvadesetog veka Rusija biti najrazvijenija evropska država“.

Car Rusije Aleksandar II (Алекса́ндр II Никола́евич) je 28. aprila 1861. izdao *Манифест Эмансипа́ция* (Manifest emancipacije) kojim je oslobodio kmetove širom Rusije (SAD su robovlasnički sistem formalno ukinule tek 1865.), zabranio cenzuru štampe, uspostavio slobodu univerziteta, zamenio rigidne vojne i vladine sudove javnim civilnim sudovima i td. Nastavljajući sve ono što je Aleksandar II započeo car Nikolaj II je, nakon što je sanirao posledice revolucionarnih događaja iz 1905. godine kada je polovina carske porodice nastradala, preduzeo niz dodatnih društvenih reformi kako bi

poboljšao uslove za dalji neometan ekonomski i kulturni prosperitet zemlje. Prihvatio je princip ograničene carske vlasti, uspostavio nacionalni parlament - Dumu, uveo je ili najavio uvođenje niza fundamentalnih zakona koji su trebali da učine efikasnijom rusku ekonomiju. Car Nikolaj je 1912. godine uveo u svetu najnapredniji oblik socijalnog osiguranja (Законов об обязательном государственном страховании царская Россия). Zakon je imao ukupno 286 članova od kojih se 115 direktno odnosilo na pitanja vezana za prava radnika u slučaju njihove bolesti, a 235 članova zakona je regulisalo pitanje prava radnika u slučaju povrede na radu i direktne obaveze poslodavca.

Jednom rečju, Nikolaj II je osigurao red, rad i stabilnost ekonomskog razvoja Rusije koja se početkom dvadesetog veka prostirala na 22 miliona kvadratnih kilometara, a to je jedna šestina Zemljine površine. Carska porodica Romanovih, koja je vladala Rusijom već tri veka, smatrana je ne samo za jednu od najstarijih dinastija već se verovalo da je i bez premca po porodičnom bogatstvu.

Hrišćanska Rusija je gotovo oduvek imala problema sa Hazarima, odnosno Aškenazi Jevrejima (אַשְׁכְּנַזִּים) kako su se oni predstavljali i njihovim šovinističkim ponašanjem i ekstremnim verskim ispovedanjem. Bilo je poznato da se Hazari, odnosno Jevreji, kako su sami govorili, bave uglavnom lihvarenjem kao načinom sticanja prihoda i da, u ispovedanju svojih religioznih osećanja, praktikuju razne, po merilima pravoslavnih hrišćana, satanističke obrede. Ruski narod je verovao da Hazari koji su primili judejsku veru izvode obred žrtvovanja (nejevrejske) dece Bogu Jahveu za praznik Pashe i iz tih ali i mnogih drugih razloga Hazari ili Jevreji za koje su se izdavali su u više navrata, 1727, 1738, 1742. i 1773. godine bili masovno proganjani iz Rusije.

Prvi koji je pokušao da progna Hazarske jevreje (Хаза́ры Жидове) iz Rusije je bio car Ivan Vasiljevič (*Иоа́нн Васи́льевич*) koji će vremenom biti prozvan i u istoriji ostati poznat pod imenom *Ива́н Великий* ili *Ива́н IV Гро́зный*. Svoje nerazumevanje za *Жидове* Ivan Vasiljevič zasniva na saznanjima o njihovom životu, navikama i običajima koje su praktikovali na Krimu i u Kijevu gde su okupirali cele četvrti grada u koje niko, ko nije *Жидов*, nije smeo da ulazi. Ove četvrti *Жидови* su čuvali izgradnjom velikih vrata (Жидовская ворота) iza kojih su važila samo njihova pravila. Tako, u nastojanju da obuzda hristijanizovanom ruskom narodu neprihvatljive židovske običaje i praksu, Ivan Vasiljevič u XVI veku počinje da preduzima mere za njihov otklon. Za cara Ivana Vasiljeviča je interesantno spomenuti da je bio srpskog porekla preko svoje majke Jelene (Еле́на), unuke vojvode Stefana Jakšića, člana poznate srpske plemićke familije koja je, povlačeći se pred Turcima, stigla u Mađarsku gde od ugarskog kralja Matije 1452. dobija nađlačko vlastelinstvo (osamdesetak naselja sa sedištem u Nađlaku). Tako su Jakšići, koji potiču još iz doba srpskih despota, vladali čitavo stoleće

Pomorišjem.

U poslednjoj bici koju je vodio protiv Turaka, srpski vojskovođa Miloš Velmužević je 1501. godine bio smrtno ranjen, a izgubio je i sina jedinca. Na samrtnoj postelji je svojeručno, u prisustvu kaluđera Timotija iz Hilandara i supruge Angeline Komnin (od roda slavnih Komnina koji su u dva navrata upravljali Vizantijom), napisao oporuku kojom sva svoja imanja dodeljuje kćerci Milici, udatoj za vojvodu Stefana Jakšića - bio je to prvi pisani testament među Srbima u Ugarskoj. Iz braka Milice i Stefana rodilo se više dece, a udajama kćerki porodica Jakšić je stekla razgranate rodbinske veze sa ruskim carskim, srpskim despotskim, modavskim vojvodskim i italijanskim vlastelinskim porodicama. Od svih ovih brakova udaja kćerke Ane za kneza Vasilija Glinskog (Василий Львович Глинский-Тёмный) 1526. je najlepša i najznačajnija. Iz ovog braka se rodila Jelena (Еле́на Якшич Васи́льевна Гли́нская) koja se udala za velikog kneza Moskve Vasilija III (Василий III Ивановичa) sa kojim je imala dva deteta *Юрий* i *Иоа́нна* poznatijeg kao *Ива́н Гро́зный*, *великий князь Московский и первый царь всея Руси*. U istoriji Ruskog naroda piše da je Ana Jakšić (Анна Якшич) bila, ne samo baka već i vaspitačica i učiteljica prvog ruskog cara *Иоа́нн Васи́льевичa*, a njena ćerka Jelena ne samo carica majka već i regent (правительницей Великого княжества Московского) sve do svoje smrti 4. aprila 1538.

Zanimljivost vezana za velikog kneza Moskve Vasilija III je da se u njegovoj ličnoj ostavštini, nakon što je preminuo 3. decembra 1533, nalazio primerak Teodosijevog Žitija svetog Save u prepisu monaha Marka iz XIV veka. Takođe, u njegovoj zaostavštini se nalazilo i nekoliko rodolsova srpskih plemićkih porodica pa i onaj Konstantina Dragaša Dejanovića iz koga se videlo da je njegova ćerka Jelena bila majka poslednjih vizantijskih careva Jovana VIII Paleologa (Ιωάννης Η' Παλαιολόγος) i Konstantina XI Paleologa Dragaša (Κωνσταντίνος XI Δραγάσης Παλαιολόγος). Iz tog se rodoslova videlo i da je otac Vasilija III Ivan III Veliki (Иван III Васильевич - Великий), veliki knez Moskve, bio oženjen Sofijom Paleolog (Софи́я Фоми́нична Палеоло́г), nećakinjom poslednjeg vizantijskog cara Konstantina XI Dragaša.

Negujući tradicije slavne srpske prošlosti, Ana Jakšić je unela u Ruski dvor kult srpskog svetitelja Save Nemanjića. Od izuzetnog značaja bila je činjenica da je ruski car Ivan Vasiljevič sa radošću i poštovanjem prihvatao činjenicu da se među njegovim precima nalaze i pripadnici srpskih vlastelinskih porodica Dejanovića i Jakšića. Kako je među ohristovljenim ruskim narodom ime srpskog svetitelja Save bilo prisutno i poštovano još od XIII veka, od kada se na ruski jezik prepisuje njegovo delo *Крмчија* koje će, vremenom, postati i osnov crkvenog i građanskog zakonodavstva Rusije sve do kraja XIX veka, Ivan Vasiljevič prihvata kult svetog Save uzimajući ga,istovremeno, za lični uzor. U njegovo vreme nastao je *Letopisni licevoj svod*, najznačajniji književni poduhvat u Rusiji XVI veka. U ovoj sveopštoj istoriji prati se život velikog

srpskoog svetitelja Save ali i žitija drugih srpskih svetitelja. O tome koliko je bio razvijen kult srpskih svetitelja na Ruskom dvoru svedoči i podatak da su po nalogu cara Ivana Vasiljeviča u Arhangelskom saboru moskovskog Kremlja živopisana četiri lika koji ne pripadaju krugu ruskih vladara. Pored vizantijskog cara Mihaila VIII Paleologa, prikazani su i likovi Simeona - Stefana Nemanje, Svetog Save i kneza Lazara.

Ivan Vasiljevič je, pored svega, poznat i kao jedan od najvećih i najdarežljivijih pokrovitelja manstira Hilandara i mnogih drugih srpskih crkava i srpskog naroda uopšte. Tako je Ivan, delujući u korist stradajućih Srba, poslao pismo turskom sultanu Sulejmanu II, zauzimajući se za manastir Hilandar (Ovo je prvi dokument o ruskoj diplomatskoj intervenciji u korist Srba). Odmah nakon toga on Hilandaru daruje kamenom izgrađenu kuću u Moskvi kako bi ista bila svojina i stan Hilandaraca. Zajedno sa predajom ključeva kuće hilandarskim monasima on put Hilandara šalje i bogato ukrašenu zavesu, koju je izradila njegova supruga Anastasija. Među likovima svetaca izvezenih na zavesi je i lik svetoga Save i to na vidnom mestu. Ta crkvena zavesa se nalazi u manastiru Hilandaru do dana današnjeg. Ivanove poslanice Hilandaru, koje se čuvaju u manastirskoj biblioteci, ukazuju na to da je Ivan davao obilatu novčanu pomoć ovom manastiru koje su mu i omogućle da otkupe nazad od Turaka svoj manastir koji je bio založen za neplaćene poreze i dugove. Monasi su takođe bili u stanju da ponovo dođu u posed crkvenih sasuda koje su takođe bili založili. Ivanova darežljivost se nije ograničavala samo na manastir Hilandar. Tako je, 1558 godine, darovao manastiru Mileševa u Srbiji, gde su mošti svetoga Save počivale, pokrov za grob svetoga Save i skupocen, umetnički izvanredno urađen putir. Bio je iskreni poštovalac i velikodušni dobrotvor Srpske pravoslavne crkve i Patrijaršije kada je vaspostavljena 1557. godine. Ustvari, tek nakon direktne i odlučne Ivanove intervencije Porta je dala saglasnost za obnovu i vaspostavljanje pećke patrijaršije. Prvi dokument o direktnoj vezi između obnovljene pećke Patrijaršije i Rusije, sačuvan u ruskim arhivama, je od 31. avgusta 1586. Ivan 1558. ponovo piše zahtev turskom sultanu da odobri da se mošti svetoga Milutina prenesu iz Sardike (Sofija) u Hilandar, u glavnu crkvu čiji je on ktitor bio.

Ne samo ruski car već i Ruska pravoslavna crkva i njeni jerarsi su bili dobrotvori srpskih crkava i manastira u XVI veku i kasnije. Tako je, na primer, Jov (Патриарх Йо́в), prvi ruski patrijarh, izdao 16. aprila 1591 dozvolu hilandarskim monasima da mogu skupljati priloge u Rusiji u toku od tri godine (1591-1594). Pomoć srpskim crkvama i manastirima se nije sastojala samo u materijalnoj potpori. Rukopisi i štampane knjige su slate srpskim crkvama i manastirima pa se tako i danas mogu u našim crkvama i manastirima videti najstarija ruska izdanja. Pored toga, ruski pisci i pisari su pisali ili prepisivali rukopise za potrebe Srba. Tako, na primer, Grigorije “Bedni”, sa imenom Vasilije u velikoj shimni, prepisao je u keliji u Kareji

knjigu Josifa Mudrog (Flavija) “sa ruskog podloška” jer je nije bilo na srpskom jeziku. Ruski vladari koji su nalsedili Ivana, kako i mnogi članovi ruskoga plemstva, bili su takođe dobrotvori srpskih crkava i manastira, a osobito manastira Hilandara. Među njima su bili car Fjodor (Фео́дор I Иоа́ннович), Boris Godunov (Бори́с Фёдорович Годуно́в), Vasilije Šujski (Васи́лий Иванович Шу́йский) i mnogi drugi. Darodavne povelje koje je Hilandaru izdali car Fjodor i Boris Godunov sačuvane su u manastirskoj arhivi do dana današnjeg. Valja istaći i da su svi potonji ruski vladari, sve do cara Nikole II bili velikodušni dobrotvori srpskih crkava i manastira.

Nakon Ivana i njegov sin Fjodor I (*Фео́дора I Иоа́нновича*) nastavlja da se suprotstvlja judaiziranim Hazarima. Ovde je interesantno napomenuti da Fjodor I svoj stav prema judaizmu nije nasledio od oca već od majke Anastasije Romanov (Анастаси́я Рома́новна Захарьина-Юрьева). Naime, brakom sa Anastasijom Romanov Ivan na političku scenu Rusije uvodi, na velika vrata, jednog od Romanovih koji će, kao što se zna, postati najpoznatija carska familije Rusije. Prvi ruski car iz dinastije Romanovih biće Mihajlo I Romanov (Михаи́л Фёдорович Рома́нов), sin Fjodora Romanova (Фео́дор Ники́тич Рома́нов) čiji je otac bio Nikita Romanov (Никита Романович), rođeni brat Anastasije Romanov.

Katarina II Aleksejevna Romanov (Екатери́на II Алексе́евна Романов), supruga ruskog cara Petra III Fjodorovića (Пётр III Фёдорович) koji je vladao samo 183 dana je zapravo bila Nemica iz loze Holštajna, a kršteno ime joj je bilo *Sophie Auguste Friederike von Anhalt-Zerbst-Dornburg*. Nakon ubistva Petra III Katarina zauzima presto i postaje, celom svetu, poznata kao Katarina Velika (Екатери́на Вели́кая). Da ovaj naziv nije bio slučajan govori činjenica da je Katarina proširila ruske teritorije za ukupno 518,000 km². Iako je malo znano, a u istoriji retko spominjano, Katarina ima određenih dodirnih tačaka sa lužičkim Srbima. Istoričari su ovaj detalj ustanovili i potvrdili istražujući titulu njenoga oca koji je bio princ oblasti *Anhalt - Zerbst*, a ovaj i niz drugih momenata su Katarini pomogli da strasno i bez rezerve 28. juna 1744. prihvati pravoslavlje. Od tog dana, a naročito nakon upoznavanja sa tajnim spisima o velikom crkvenom raskolu iz 1054. ona počinje da zazire od *иудейская религия* (judejske religije) i *иуде́йское ца́рства* (judejskog carstva). Posebno je osuđivala njihovo kamatarenje, nekontrolisanu proizvodnju i distribuiranje votke i prodaju kvarljivih prehrambenih proizvoda i loše robe. Njena odbojnost prema judaiziranim Hazarima raste naročito nakon Francuske revolucije, pa se tako prvo protivi izgradnji sinagoga, a potom i njihovom samovoljnom širenju Rusijom. Posebno se borila protiv njihove sklonosti da se izdvajaju u posebne gradske četvrti – *Ге́тто*, gde su organizovali sopstvene škole, lokalnu vlast i sprovodili hrišćanima strane i neprihvatljive verske obrede. No, napori Katarine Velike da iskontroliše Jevreje su se ispostavili uludnim jer su oni, lako i brzo, prelazili u hrišćanstvo i – terali po svome.

Car Aleksandar I (Алекса́ндр I Павлович), Katarinin unuk nastojao je da bude tolerantan prema judaiziranim Hazarima koji su se iz Poljske proširili Rusijom. Otklanjao je mnoga zakonska ograničenja vezana za njihovo zapošljavanje u državnoj administraciji, slobodnoj trgovini i sl. Čak je 1805. dao 3.000 rubalja ličnog priloga za izgradnju judejske bolnice u Vilni, a 1818. je preduzeo i mere da privoli judeohazarske lidere (Michael Eisenstadt, Beinash Baratz, Samuel Katzenellenbogen, Mordecai Lipler i Eleazar Dillion) da sve svoje probleme rešavaju kroz institucije države, a ne metodama korupcije. No, mnoge dobre namere Aleksandra I nisu bile dobro prihvaćene pa je, na kraju, odustao od svega i 4. maja 1820. prvo doneo uredbu kojom judeohazarima zabranjuje da drže hrišćanske sluge, a potom, 10. avgusta 1824., donosi uredbu kojom zabranjuje svim inostranim Jevrejima naseljavanje u Rusiji. Pola godine kasnije (13. januara 1825.) objavljuje carsku naredbu o preseljavanju judeohazara iz sela u gradove kako bi se lakše kontrolisali i sankcionisali u ne retkim slučajevima nezakonite trgovine i lihvarenja.

Manje suptilan i mirnim metodama naklonjen bio je Aleksandar III (Алекса́ндр Алекса́ндрович Рома́нов) koji 1891., zbog nereda i pokušaja rušenja carstva, proteruje judeohazare iz Moskve. Početkom dvadesetog veka Rusija je bila zemlja s najjačim i najizraženijim antisemitskim osećanjima. Komentarišući politiku liberalizma iza koje su stajali Jevreji, a koja se sa Zapada uporno naturala Rusima Fjodor Mihajlovič Dostojevski (Фёдор Миха́йлович Достое́вский) će poslednje godine svog života - 1881. reći: "Prokleti liberali će dovesti do propasti Rusije".

Preko *Охранке* (Русская секретная полиция - Охра́нное отделе́ние), tajne službe zadužene za bezbednost carske porodice, Nikolaj II je bio upoznat sa svim detaljima međunarodne judeohazarske bankarske zavere koja se kuje protiv njega. U njegovom posedu je čak bio i poduži spisak raznih tajnih organizacija koje su bile angažovane na osmišljavanju i prepremi svrgavanja dinastije Romanovih, a sa ciljem promene političkog i ekonomskog sistema u Rusiji. Prema raspoloživim podacima *Охранке* ovu međunarodnu kamarilu predvodila je porodica Rotšild, a precizan spisak finasijera Caru je 15. februara 1916. dostavio generalpukovnik carske Imperijalne armije Aleksej Nehvolodof (Алексе́й Нехво́лодоф). Interesantno da se na ovom spisku, prod rednim brojem jedan, nije nalazio neki bankar već nemački industrijalac i priznati cionista Hugo Štajn (Hugo Stinnes) koji je svoje donacije judeoboljševicima plaćao zlatnim rajhsmarka. Nikolaj nije želeo sukobe. Bio je opsednut idejom daljeg ekonomskog prosperiteta Rusije, a njega, znao je, neće biti ako bude primoran da mobiliše znatna finansijska sredstva za odbranu zemlje od napada spolja i novih unutrašnjih nemira. Želeći da odobrovolji međunarodne bankare i pruži im ruku pomirenja deponovao je 400.000.000$ u *Chase Bank, National City Bank, Guaranty Trust Bank, Hanover Trust Bank* i *Manufacturers Trust Bank*. Poseban depozit od 80.000.000$ car je učinio na račun matične banke Rotšilda u Parizu -

***Rothschild Banque**, 47 rue du Faubourg Saint-Honoré, Paris*. Bila je to, za to vreme, nepojmljivo velika suma novca. Bila je to količina novca za koju je vredelo, ako ni zbog čega više, ubiti bilo kog čoveka, a naročito jednog Romanova - cara Rusije.

Ulozi su bili veliki pa su i pripreme, u skladu sa motom Rotšilda *Unité, intégrité, activité,* bile obimne i temeljne. Japansko-Ruski rat je bio samo deo tih priprema - uvertira za najveći ratni sukob u istoriji čovečanstva, Prvi svetski rat, i za prvu uspešnu komunističku revoluciju. Prema podacima *London Jewish Chronicle* međunarodni jevrejski bankarski kartel finansirao je revoluciju u Rusiji sa ukupno 874.341£; američki ambasador u Petrogradu Džordž Majer (George Mayer) je 30. decembra 1905. uputio specijalno pismo američkom državnom sekretaru Elaja Rutu (Elihu Root) u kome, između ostalog, piše: "**Jevreji su uložili svakako mnogo organizacionih napora i finansijskih sredstava u podizanje i sprovođenje revolucije širom Rusije**". Kao najvažnije i najprominentnije finasijere ambasador Majer navodi Jakoba i Mortimera Šifa, Maksa i Feliksa Varburga, Ota Kana (Otto Khan), Daniela Gugenhajma (Daniel Guggenheim), Maksa Brajtinga (Max Briteing) i Žeroma Hanauera (Gérôme Hanauer).

Revoluciju u Rusiji, 1917. godine, su finasirali zapadni bankari i industrijalci na čelu s porodicom Rotšild. U Americi je čak osnovan konzorcijum s ciljem da prikupi pare za njeno finasiranje. Konzorcijum su sačinjavali predstavnici banaka i firmi čiji su vlasnici bili Šif, Rokfeler, Morgan, Di Pon, Dreksler, Bidli, Hariman, Varburg i dr. Interesantno da je direktor Banke federalnih rezervi iz Njujorka, Vilijem B. Tomson (William B. Thomson), dao judeoboljševicima lični prilog od milion dolara, a isto je učinio i gradonačelnik Njujorka Džon Mičel (John Purroy Mitchel). U Evropi, najveći finansijer je bila porodica Rotšild, a sam lord Milner, predsednik *Okruglog stola*, investirao je dvadeset i jedan milion rubalja i lično je u Petrogradu kontrolisao raspodelu novca. Nemačke banke *M.M.Warburg & Co,* banka *Schreder* iz Frankfurta i mnoge druge, doturile su boljševicima 40 miliona zlatnih maraka. Preko devedeset posto komunističkog rukovodstva, prvih godina revolucije, činili su Jevreji na čelu sa Uljanovim i Bronštajnom.

Od svih američkih banaka dve su ipak bile najrevnosnije: *National City Bank* i *Guaranty Trust*. Prva je poslala Fredrika Korsa (Frederick M. Corse), a druga Henrija Emerija (Henry Crosby Emery) u Petrograd kako bi nadgledali raspodelu njihovog novca boljševicima. Kao ispomoć ovim bankarskim agentima u Petrograd je tokom leta 1917. godine, preko Sibira, stigla i četrdesetočlana delegacija američkog Crvenog krsta koju su, od prvog do poslednjeg člana, sačinjavali oficiri američke armije. Kompletnu logistiku za ovu svojevrsnu bankarsku ekspediciju obezbedio je tadašnji američki ambasador u Rusiji David Fransis (David R. Francis) koji se, po okončanju njihove misije, 1. novembra 1917. vratio u Vašington.

Lični biograf porodice Rotšild Makrkus Eli Ravjitc (Marcus Eli Ravitch) januara 1928. godine u američkom časopisu *The Century Magazine* (Volume 115, Number 3) objavljuje članak *A Real Case Against the Jews* u kome doslovno piše:

"*Naravno da nas prezirete. Nije lepo da to poričete. Zbog svega toga nema potrebe da gubimo vreme na poricanja i opravdanja. Vi znate svoja osećanja, a i ja ih znam i to je dobro jer među nama nema nesporazuma... Ja nekrivim nikoga što prezire bilo koga ali me buni to vaše uvijanje i neiskrenost vezana za antisemitizam – kao da nemate hrabrosti da to otvoreno i jasno izkažete, kao da patite od nedostatka samopouzdanja... Evo, ja ću Vam reći ono što Vi mislite, a nesmeta da kažete: Mi smo tvorci kapitalizma i predvodnici borbe protiv kapitalista. Mi stojimo iza svih ratnih intriga i mi od njih imamo najviše koristi... Mi Jevreji smo u pozadini gotovo svih vaših ratova: ne samo ruske već i svake druge velike revolucije u vašoj istoriji... To činimo isključivo uz pomoć neodoljive snage našeg duha, idejama i propagandom... Skloni ste samoobmani jer ili stvari ne znate ili nemate hrabrosti da im pogledate u oči: Prezirete Jevreje ne zato što su izdali Hrista već zato što Hrist jeste jedan od nas – Jevrejin. Prezirete nas ne zato što ne prihvatamo Hrišćanstvo već zato što smo ga mi stvorili i nametnuli vam ga. To je za vas strana vera koja Vas guši i potire vašu iskonsku veru koja bi, inače, mogla jedino da Vas spase... Optužujete nas za revoluciju u Moskvi. Pa sve i da je tako – pa šta?! Cela ta revolucija u Moskvi je ništa u odnosu na ono što je postigao naš Pavle iz Tarsa u Rimu. Optužujete nas za autorstvo Protokola cionskih mudraca. Pa dobro, recimo da potpisujemo sve što je u Protokolima napisano – pa šta! To je ništa u odnosu na milenijumsku zaveru koju sprovodimo, a za koju Vi nemate hrabrosti da nas optužite a mi je, eto, ne poričemo... Nije čudo što nas prezirete ali šta ćete da učinite... Kraj još nije blizi, a mi već dominiramo nad Vama*"

Američke novine *New York Journal of America* su u broju od. 3 februara 1949. objavile uvodni članak u kome piše:

"*Mnogi poznati i slavni ljudi naše prošlosti su ukazivali na Jevreje kao osnivače komunizma. Ovu ideologiju je promovisao Karl Marks, Jevrejin iz porodice sa dugom rabinističkom tradiciom. Od četiri političke grupe koje su učestvovale u svrgavanju ruskog cara prva je bila 100% Jevrejska, a i u drugim broj Jevreja je bio dominantan. Danas svi znamo da je cela tadašnja boljševička vlada bila sastavljena samo od Jevreja kao što su Trocki (pravo prezime Bronstein), Kamenov (pravo prezime Rosenfeld), Zinovjev (pravo prezime Ovsei-Gershon), Sokoljnikov (pravo prezime Girsh-Brilliant), Stanislavovič (pravo prezime Unschlit), Jakub Genecki (pravo prezime Ferstenberg), Maksim Litvinov (pravo prezime Wallach), Karl Radek (pravo prezike Sobelsohn) i dr. Jedan od najvećih jevrejskih bankara toga doba Jakob Šif iz Khun, Loeb & Co. dao je Uljanovu i Bronštajnu 20 miliona dolara samo*

da zbace sa vlasti ruskog cara i uspostave komunističku tiraniju".

Engleski političar Vinston Čerčil je 8. februara 1920. godine posvetio punu stranicu autorskog teksta u novinama *Illustrated Sunday Herald* pitanju jevrejskog učešća u Ruskoj revoluciji:

"*Ovaj komunistički pokret među Jevrejima nije ništa novo. Još od vremena Spartaka – Adama Vajshaupta - Nemačka, Karla Mordekaja Marksa - Engleska, Lava Bronštajna Trockog - Rusija, Bele Kuna – Mađarska, Roze Luksemburg – Nemačka i Eme Goldman – SAD intenziviran je rad na ovoj svetskoj jevrejskog zaveri protiv postojeće civilizacije, a radi njenog preuređenja u oblik nekakve nemoguće jednakosti koja se neprestano širi. Njeni članovi su izvesno bili pokretači velike tragedije koju znamo kao Francusku revoluciju. Oni su bili glavne poluge svih subverzivnih pokreta tokom devetnaestog veka. A sada je ovaj krug izvanrednih likova svetskog podzemlja, a pre svega američkog i evropskog, uspeo da se dočepa Ruskog naroda hvatajući ga za grkljan. Danas su oni nedvosmisleni vladari velike ruske imperije.*"

O finansijerima i, samim tim, kontrolorima Antiruske revolucije pisao je i američki publicista Geri Alen (Gary Allen). U mnogim svojim spisima, a naročito u knjizi *None Dare Call It Conspiracy* (To niko nesme da nazove zaverom) Alen, uz predočavanje obilja dokaza, se pita:

"*U boljševičkoj revoluciji učestvuju neki od najbogatijih i najmoćnijih ljudi sveta koji finansiraju pokret koji tvrdi da se njegovo postojanje zasniva na konceptu oduzimanja bogatstva ljudima kao što su Rotšildi, Rokfeleri, Šifovi, Varburzi, Morgani, Harimani i Mileri. Očito je, međutim, da se ovi ljudi uopšte ne plaše međunarodnog komunizma. Logično je pretpostaviti da ga, ako ga finansiraju i ako ga se ne plaše, oni kontrolišu. Postoji li ikakvo drugo objašnjenje koje bi imalo smisla*".

Pored judeoameričkih bankara i finansijera i najveći industrijski magovi su učinili sve što je bilo u njihovoj moći da osiguraju opstanak i prosperitet judeoboljševičke vlasti nad ruskim narodom i državom. Među judeoboljševicima ime Alberta Kana (Albert Kahn) bilo je najpoznatije i najuvažavanije. Kan je sa svojom firmom *Albert Kahn, Inc*. izgradio najveće i najznačajnije američke fabrike automobila, a među njima najpoznatija i na svetu najveća je bila fordova fabrika *River Rouge Plant in Detroit*. Kada se u Rusiji krajem dvadesetih godina pojavila potreba za ubrzanom izgradnjom niza modernih industrijskih postrojenja Kan je u Moskvi otvorio svoj ured i uz pomoć istaknutijih američkih inženjera i tehničara u roku od desetak godina projektovao i nadgledao izgradnju 521 industrijskog kompleksa. Prvi i za Kana najvažniji objekat je bila fabrika traktora - *Волгоградский тракторный завод* koja će, po početku Drugog svetskog rata, postati najveći svetski proizvođač

tenkova – T-34 - *трúдцатьчетвёрка*. Kako su ovi objekti bili poslednja reč industrijskog dizajna Kan je paralelno sa njihovom izgradnjom izvršio i obuku oko četiri hiljade inženjera i tehničara. Kao sin istaknutog nemačkog rabina Kan je bio vaspitavan u strogom judejskom duhu pa je, shodno tome, vodio računa i da svi oni koju prođu obuku u njegovoj organizaciju budu i verski pristojno prosvećeni.

Tokom istorije za sve vladare je bilo naročito važno da znaju što više o namerama neprijatelja. U tom smislu, od kad je veka, koristili su se specijalno pripremljeni ljudi za prikupljanje ovakvih informacija. To se činilo tako što su pojedinci odani vladaru ubacivani u protivničke redove ili su pojedinci iz protivničkih redova bivali vrbovani, po različitim osnovama, za potrebe vladara. Ovakve aktivnosti, danas poznate kao špijunaža posebno su unapredili vitezovi Templa, a na ovakvo prikupljanje podataka obaveštajnog i kontraobaveštajnog karaktera naročito su se oslanjali engleski kraljevi.

Kada je na samrtnoj postelji engleska kraljica Ana, koja nije imala dece, za naslednika odredila nemačkog princa *Georg I. Ludwiga* iz dinastije Hanover došlo je do značajnog intenziviranja obaveštajnog rada ljudi odanih novom kralju. Novi engleski kralj Džordž I (1714.-1727.) bio je sin elektora Hanovera i nije govorio engleski; njegovi protivnici u Engleskoj bili su mnogobrojni i visoko pozicionirani među engleskim plemstvom pa je blagovremeno otkrivanje njihovih namera i njihovo osujećivanje bilo, zapravo, pitanje opstanka nemačkog princa na tronu Engleske. Obaveštajni poslovi u ime i za potrebe engleskog kralja postaju tako aktivnosti od prvorazrednog značaja za Krunu. Od tada do danas ovaj prioritet nije menjan, ali se dolaskom na presto kraljice Viktorije (1837.-1901.) menja svrha obaveštajne službe britanske Krune; obaveštajna saznanja se koriste, ne samo za sigurnost prestola, već i za proširenje i učvršćenje britanske dominacije širom sveta.

U svom čuvenom govoru u Kristalnoj palati u Londonu 1872. Bendžamin Dizraeli, britanski premijer, je sve prisutne podsetio da budućnost celog sveta zavisi od dobrobiti imperijalnih sila među kojima je Britanija bila najveća i najznačajnija. Za razliku od Francuske i Nemačke koje su početkom XIX veka tek bile na početku svoje kolonijalne ekspanzije Engleska je tu svoju imperijalnu fazu već okončala i svet počela da osvaja kapitalom; postala je najveći i jedini pravi svetski bankar. Engleska je 1860. imala 7.300.000.000$ raspoloživog investicionog kapitala, a već 1896. godine 21.000.000.000$. Na *fin de siècle* godišnji prihodi od engleskih prekomorskih investicija dostigli su neverovatnu sumu od 500.000.000$, a zarada od trgovine dostizala je tek 25.000.000$. Engleska je definitivno bila svetska bankarska sila i, kao takva, ovisna o kontinuiranom plasmanu kapitala. Međutim, novih finansijskih tržišta za njene investicione fondove, ako se izuzme Rusija, gotovo da više i nije bilo, a Rusija i ruski car su bili zatvoreni za engleski novac. U svom govoru britanskom parlamentu 1902. godine Ostin Čembrlen (Sir Joseph Austen

Chamberlain), konzervativni političar i dobitnik Nobelove nagrade za mir, je rekao:

„*Tendencija vremena koje je pred nama ogledaće se u tome što će manje države potpadati pod uticaj većih, a veće pod uticaj imperijalnih sila. Hoće li Engleska opstati i ostati najveća imperija zavisi od toga hoće li druge prestati da budu imperijalne sile i čak nestati; pitanje našeg širenja nije pitanje veličine već opstanka*“!

U sklopu opsežnih i temeljnih priprema za prvu komunističku revoluciju, britanski kralj Edvard VII (aktivno podržavao judeoboljševičku hazarsku revoluciju iz 1905.) 1909. godine odobrava formiranje posebne super-tajne vojne obaveštajne službe poznate pod nazivom *MI6* (Military Intelligence Section 6). Na čelo službe postavljen je Mansfeld Smit Kamings (Sir George Mansfield Smith-Cumming) koji je sva dokumenta potpisivao jednim slovom - *C*, i to uvek zelenim mastilom; sve do pred kraj dvadesetog veka britanska vlada nije priznavala postojanje *MI6*, a do 1996. ime prvog čoveka ove službe je tretirano kao državna tajna. Serija romana Jana Fleminga o tajnom agentu Džejmsu Bondu inspirisana je likom jednog od najčuvenijih agenata *MI6* Džordža Rozenbluma (George Rosenblum), poznatijem pod imenom Sidni Rajli (Sidney George Reilly).

Odmah po osnivanju *MI6* njegovi agenti, kao diplomate, novinari i poslovni ljudi odlaze u Rusiju. Vođa ove grupe bio je Brus Lokart (Sir Robert Hamilton Bruce Lockhart), koji je novembra 1915. imenovan za britanskog konzula u Moskvi, a njegovi glavni saradnici Hju Valpol (Hue Valpol), Harold Vilijams (Harold Williams) i Somerset Mom (William Somerset Maugham, pisac) su početkom 1916. poslani u Petrograd u svojstvu britanskih dopisnika. Pored Lokarta, najvažnija figura britanske agenture angažovane za organizaciju i pokretanje ruske revolucije bio je ruski Jevrejin i naturalizovani Britanac Sidni Rajli (Sidney George Reilly, odnosno Зи́гмунд Розенблю́м). On je za *MI6* počeo da radi već početkom dvadesetog veka i bio je zadužen prvenstveno za rusku vojsku. Marta 1917. Rajli je iz Njujorka doputovao u Cirih, Švajcarska gde je uz pomoć Frica Platena (Fritz Platten), Karla Mura (Carle Moore) i Aleksandra Helphendoma (Alexander Helphand, odnosno Israel Lazarevich Gelfand – kršteno ime) pripremio Lenjina i grupu kriminalaca za put u Rusiju. Među ovim Lenjinovim kompanjonima najvažniji su bili *Nahamkez-Steklov, Apfelbaum-Zinoviev, Rosenfeldt-Kamenev, Goldmann-Gorev, Goldberg-Mekowski, Zederbaum-Martov, Himmer-Sukhanov, Krachman-Zagorski, Hollander-Mieshkowski, Lourier-Larin, Seffer-Bogdanov* ali i profesionalne jevrejske ubice *Goloschekina, Syromolotova, Safarova, Voikova* i *Yukovskya* koji će, pod komandom Sverdlova, pobiti na hiljade Rusa. Oni će specijalnim vozom preko Nemačke, Švedske i Finske stići u Petrograd 3. aprila 1917.

O ovom događaju obaveštena je, kao ni jedna druga, i srpska vlada na Krfu i to od strane njenog poslanika Grujića koji je još 23. marta, u jedan sat po ponoći iz Berna Ministarstvu inostranih poslova – političkom odoljenju uputio telegram: “Prekjuče otputovao za Nemačku, a zatim za Rusiju poznati vođ ovdašnjih ruskih socijaldemokrata Lenjin sa nekoliko drugih bez pasoša, a sa dopuštenjem nemačkih vlasti. On je za mir što pre. Grujić.” Na poleđini telegrama koji se i danas čuva u dokumentaciji Ministarstva inostranih poslova Republike Srbije stoji da je telegram primljen 24. marta u 4.30 ujutro, a da je dan kasnije pročitan na sednici vlade kojom je predsedavao Nikola Pašić.

U sklopu priprema za svrgavanje ruskog cara, odnosno dovođenje komunista na vlast u Rusiju, *MI6* je još pre početka Prvog svetskog rata pokušala da ukloni ličnog savetnika cara Nikolaja monaha monaha Grigorija Jefimoviča Raspućina (Григо́рий Ефи́мович Распу́тин). Naime, Raspućin je generalno bio protiv bilo kakvog učešća Rusije u međunarodnim sukobima. Tako je na eksplicitan zahtev Raspućina Nikolaj II odustao da Rusija 1912. godine vojnički pomogne borbu Srba i ostalih balkanskih naroda. Slično je Raspućin pokušao i dve godine kasnije, na početku Prvog svetskog rata, ali bezuspešno. Tada je strana agentura uz pomoć dela vojnog vrha pokušala prvi put da ubije Raspućina. Za to je 28. juna 1914. angažovana Ijona Guseva (Хио́ния Кузьми́нична Гу́сева), učenica monaha Trufanova (Сергéй Михáйлович Труфáнов) ali se sve završilo samo na teškom ranjavanju. Kako su rane od noža bile veoma teške Raspućin je smešten u bolnicu i tako, bar na kratko, udaljen od cara i carice. Kada se oporavio vratio se na dvor gde je pred Nikolajem II izgovorio sledeće reči:

“*Rusija je ušla u rat suprotno Božjoj volji, i zbog toga će skupo platiti. Milioni seljaka ginu u tom ratu, dok generali nastavljaju da jedu, piju i da se bogate. Krv onih koji ginu neće se prolivati samo među njima, već će pogoditi Vas i carsku porodicu. Božja kazna biće strašna*”.

Iako još nedovoljno oporavljen Raspućin je svakodnevno u stopu pratio Nikolaja ponavljajući mu da Nemci nisu neprijatelji Rusije i da Prvi svetski rat nije i ne treba da bude ruska vojna i da se stvari još uvek mogu ispraviti promptnim potpisivanjem separatnog mira. U više navrata je predočio Caru i Carici pismo kralja Fridriha Vilhema I (Wilhelm I Friedrich Ludwig) upućeno caru Petru Velikom (Пётр Великий) 1718. u kome ga oslovljava sa “najdraži prijatelju i brate”. Ponekad je na grudima, da svi dvorani mogu da je vide, držao sliku ruske carice Katarine II Velike (Екатерина II Великая), nemačke princeze rođene u Štetinu. Bilo je i dana kada bi za trpezom zapevao *La Marseillaise* podsećajući Cara na one koji su ubili Luja XVI i Mariju Antoanetu. Neprirodno udrživanje Rusije sa Engleskom i Francuskom protiv Nemačke Raspućin je nazivao *рукоблу́дие*.

Eventualno potpisivanje separatnog mira omogućilo bi nemačkom caru

Vilhelmu II da svojih 235.000 vojnika angažovanih na Istočnom frontu prebaci na Zapadni, i to bi, bez ikakve sumnje, dovelo do poraza Velike Britanije i njenih saveznika. Danas među istoričarima gotovo da i nema dilema da bi, da su se stvari odigrale u skladu sa Raspućinovim zahtevima, dinastije Hoencolerna i Romanovih nastavile da vladaju Nemačkom, odnosno Rusijom. To se, kad je Britanija u pitanju, nije smelo dozvoliti i *MI6* to neće dozvoliti. Kada se saznalo da su u Štokholmu, Švedska 16. jula 1916. između potpredsednika ruske Dume Aleksandra Protopopova (Александр Дмитриевич Протопопов) i Frica Varburga (Fritz Warburg), predsednika Hamburške berze i ispred nemačke vlade ovlašćenog pregovarača otpočeli razgovori o sklapanju separatnog mira između Nemačke i Rusije u *MI6* je zavladala uzbuna.

Shvatajući da je potpisivanje separatnog mira više pitanje vremena a ne dileme *MI6* je u Petrogradu otpočela nove ubrzane pripreme za likvidaciju kreatora ovakvog ruskog spoljnopolitičkog nastupanja.

Centrala britanske agenture u Rusiji, smeštena u *гости́ница Асто́рия* u Petrogradu, pribavila je sve neophodne podatke i obavila sve pripremne radnje za likvidaciju Raspućina. I pored niza sjajnih britanskih agenata u Rusiji u sedištu *MI6* u Londonu odlučeno je da operacijom likvidacije Raspućina upravlja specijani agent Osvald Rajner (Oswald Rayner) i on je u leto 1916. upućen u Petrograd. Odmah po dolasku Rejner kontaktira svog dobrog druga sa studija u Oksfordu grofa Feliksa Jusupofa (Фе́ликс Фе́ликсович Юсу́пов, граф Сумароков-Эльстон) inače oženjenog carevom nećakom Irinom (Ириной Александровной). Rajner nije imao dilema da se ubistvo dobro čuvanog Raspućina može obaviti samo uz pomoć nekoga kome on veruje a Irina Aleksandrovna je bila jedna od takvih osoba.

Jusupof koji je važio za notornog biseksualca, alkoholičara, kockara i jednog od najbogatijih ljudi u Rusiji pozvao je Raspućina 16. decembra 1916. u svoj raskošni dom *Дворец Юсуповых на Мойке* na večeru. Monah je poziv odbio ali se naknadno predomislio kada mu je Jusupof rekao da je to izričita želja Irine Aleksandrovne i velikog vojvode Dmitrija Pavloviča Romanova (Дмитрий Павлович Романов). Tokom večere Vasili Maklakov (Василий Алексеевич Маклаков), advokat i mason, je u dva navrata sipao cijanid Raspućinu u hranu ali on nije reagovao. Kada se Irina povukla na spavanje Raspućinu je sa leđa prišao Jusupof i svećnjakom ga udario u potiljak nakon čega je on pao sa stolice ali ubrzo potom počeo pridizati. Tada su na monaha pucali Jusupof i princ Vladimir Puriškevič (Владимир Митрофанович Пуришкевич). No, kada su pokušali da ga ubace u kola velikog vojvode Dmitrija kako bi se otarasili njegovog tela bacanjem u reku *Мойка* otkrili su da Raspućin nije mrtav već samo teško ranjen. Obuzela ih je neopisiva panika i tada je na scenu stupio Rajner koji je obezbeđivao podršku: još jedan metak u Raspućina okončao je život jedne od najintrigantnijih ličnosti svoga doba i osujetio plan za separatni mir. Rajner je Raspućinovo izrešetano telo ubacio u

zadnji deo automobila i u blizini vile *Строгановский дворец* na *Не́вский проспе́кт* bacio u vodu.

Dan kasnije izrešetano i iskrvavljeno telo Raspućina nađeno je na jednoj santi leda i odmaj je odvezeno u Fjodorovsku sabornu crkvu u Carskom Selu, gde ga je opojao protojerej Aleksandar Beljajev. Zatim su pokojnika stavili u stakleni sarkofag i položili ispod oltara kapele 'Virubovski gradić', koju je još ranije svojim sredstvima podigla dvorska dama Ana Virubova.

O ovom događaju dosta detaljno će 19. septembra 2004. godine pisati londonski *Telegraph* objavljujući pisani izveštaj koji su Džon Skejl (John Scale) i Stefan Elaja (Stephen Alley) poslali centrali *MI6* iz Petrograda:

"*Iako se planirane aktivnosti nisu odvijale predviđenom dinamikom i na željeninačin, cilj je ipak postignut. Reakcije na nestanak Tamnesnage (kodirano ime za Raspućina) su bile pozitivne, made je bilo pitanja o široj zaveri vezanoj za njegovo uklanjanje. Rajne rsklanja sve dokaze i o detaljima će Vas izvestiti po povratku.*"

Interesantno je napomenuti da su grof Jusupof i veliki vojvoda Dmitri Pavlovič Romanov, nakonu uspešnog okončanj antiruske revolucije, aprila 1919. britanskim bojnim brodom *HMS Marlborough* prebačeni u London. Sa njima je za London otputovala i Marija Fjodorovna (Мария Фёдоровна-София-Фредерика-Дагмара) tetka britanskog kralja Džordža V (George Frederick Ernest Albert von Sachsen-Coburg-Gotha) i veliki vojvoda Nikolaj Nikolajevič (Никола́й Никола́евич Мла́дший).

Iz Londona Jusupof i Dmitri odlaze u Pariz gde ih u ruskoj ambasadi dočekuje Maklakov koji im odmah pomaže u kupovini novih vila. Za razliku od Jusupofa koji se smestio u *Boulogne Biancour* vodeći umeren život Dmitri već 1921. postaje nadaleko poznat svetskoj mondenskoj javnosti po svojoj vezi sa Koko Šanel (Gabrielle Bonheur "Coco" Chanel). Iz ove veze se neće roditi dete već jedna od ikona XX veka – parfem *N°5 de Chanel*. Maklakov koji se 1913. u Rusiji proslavio odbranom Menahem Mendela (Менахем Мендель Бейлис), Jevrejina optuženog za ritualno ubistvo trinaestogodišnjeg Andreja Jušinskog (Андрей Ющинский) će u Parizu otkriti da su njegove veze sa moskovskim rabinom *Mazehom* i čuvenim jevrejskim advokatom Oskarom Gruzenbergom (Оскар Осипович Грузенберг) biti od koristi za njegov prosperitetni život u Francuskoj. Umro je bogat u svojoj 88 godini.

Britanska agentura u Rusiji je stalno podsticala pobune protiv Cara. Sredinom februara 1917. uspeli su da organizuju do tada, po broju učesnika i intenzitetu, najobimnije i najviolentnije anticarske demonstracije. Već 25. februara su pale i prve žrtve, a do 10. marta registrovano je 1224 mrtvih policajaca i demonstranata. Sve to je, na kraju, dovelo do toga da Car, 15.

marta, abdicira u korist svog brata velikog kneza Mihaila Aleksandroviča (Михаи́л Александрович Рома́нов). Tada je uspostavljena i privremena vlada kojom je prvo predsedavao knez Gregori Ljvov (Георгий Евгеньевич Львов), a potom Aleksandar Kerenski (Алекса́ндр Фёдорович Ке́ренский), advokat, veliki majstor lože *Великий Восток* i član Vrhovnog saveta masona Rusije, u dva navrata član i podpredsednik Dume i čovek čiji je otac bio direktor gimnazije i profesor Vladimiru Iliču Uljanovu, a baka po majci *Надéжда Калмыкова* u rodu sa porodicom Uljanov.

Jedna od prvih mera privremene vlade bila je da objavi amnestiju za sve prognane učesnike Prve antiruske revolucije iz 1905. u kojoj je, da se ne zaboravi, jedan od krvavih učesnika bio i sam Kerenski koji je i uhapšen decembra 1905, a oslobođen aprila 1906. Tako su, odlukom svog revolucionarnog prijatelja, Lenjin, Trocki, Staljin, Zinovjev i ostali mogli mirno da se vrate. Drugo, prema planu koji je osmislio *Верховный Совет масонов России,* Kerenski izdaje ukaz o povlačenju sa tržišta gotovo svih rezervi hrane i otpočinje ubrzano štampanje novca što je već u maju proizvelo inflaciju veću od 1.000% . Tako je kreirano masonima i iluminatima omiljeno stanje haosa u okviru koga su i započeli proces nametanja *демократию на основе широких социальных реформ и федерального устройства государства* (demokratije na osnovama širokih socijalnih reformi...).

Koristeći haotičnu situaciju u Rusiji britanska obaveštajna služba na čelu sa Rajlijem, uz pomoć nemačke i švajcarske policije, u Cirihu oprema specijalni voz sa tri vagona od kojih je jedan imao zavarena vrata. U prvoma vagonu se nalazio Lenjin sa nekolicinom najbližih saradnika i dva nemačka agenta; u drugom su bili preostali “revolucionari”, a u trećem - zaplombiranom se nalazilo četrdeset miliona zlatnih maraka. Ova operacija je bila poznata kao *Reilly Plot* ali će je kasnije britanci predstavljati ne kao zaveru za svrgavanje već kao pokušaj “spasavanja” ruskog cara. Prolaz voza kroz Nemačku, koja je tada bila u ratu sa Rusijom, sve vreme su obezbeđivali pripadnici nemačke tajne policije na čijem čelu se nalazio Maks Varburg (Max Moritz Warburg), rođeni brat čuvenog američkog bankara Pola Varburga. Po dolasku u Štokholm 13. aprila oko 10 časova pre podne voz se zaustavio kako bi njegovi putnici bili ugošćeni na ručku koji je za njih pripremio gradonačelnik Karl Lindhagen (Carl Albert Lindhagen). Nakon ručka putnici voza *Reilly* su prešli u hotel *Regina* na *Drottninggaten* kako bi se osvežili i siti i odmorni u 18.37 časova nastavili svoje putovanje ka Haparandi, a odatle pravo u Rusiju. Čovek koji je Lenjinu, za sretan put, kupio čuveni kačket i predao mu na *Stockholms centralstation* bio je niko drugi do Hans Štajnvah (Hans Steinwachs), šef nemačke obaveštajne misije u Švedskoj.

Pored Uljanova u Rusiju je iz Njujorka stigao i Lav Bronštajn – Trocki s 267 jevrejskih kriminalaca među kojima je bilo i 56 starih boljševika koji su se ovenčali krvavim rukama u neuspeloj revoluciji iz 1905. Bronštajn koji je u

Njujorku luksuzno živeo prvo u hotelu *Astor* na *Times Square*-u, a potom u prestižnoj zgradi na *1522 Vyse Avenue*. Na ovaj put je krenuo sa deset miliona dolara koje mu je, neposredno pre nego što se 27. marta 1917. ukrcao na norveški brod *Kristianiafjord,* dao Jakob Šif.

Jakob Šif, prvi čovek banke *Khun, Loeb & Co*., osnovao je 1910. u Njujorku društvo *Friends of Russian Freedom* (Prijatelji ruske slobode) čije su najuže jezgro činile osvedočene jevrejske šoviniste prognane iz Rusije nakon neuspele revolucije iz 1905. godine. Prvi čovek ovog Društva ili, kako bi ga Rusi nazvali - *еврейская банды*, bio je Džozef M. Prajs (Joseph M. Price), a glavni operativac Lav Bronštajn. Želju za uspešan rad Društvu uputila je, pored ostalih, i Barbara Čajkovski (Barbara Tsaikovsky), supruga Nikolaja Čajkovskog (Никола́й Васи́льевич Чайковский) koji je svojevremeno sa Katarinom Breškojskajom bio umešan u pokušaj atentat na cara Nikolaja II. Početkom 1917. godine ova *еврейская банды* kojom je rukovodio Lav Bronštajn, a upravljao Jakob Šif, imala je 267 članova. Svima njima Šif je, preko svog prijatelja Vudro Vilsona (Woodrow Wilson), predsednika SAD, obezbedio pasoše Sjedinjenih Država kako bi što lakše ušli u carsku Rusiju kad dođe vreme za pokretanje antiruske revolucije. Pre nego što je ova *банды* 1917. brodom *S. S. Kristianiafjord* krenula ka Rusiji, Jakob Šif je došao u Bronštajnovu kancelariju u *77 St Mark's Place* u *East Village*-u. i predao mu dve kožne vreće sa ukupno 10 miliona dolara u zlatu. Jednu vreću je uzeo Bronštajn, a drugu Mojsej Goldštajn (Моисе́й Ма́ркович Гольдштéйн) koji će takođe poći put Rusije ali će odmah po dolasku u Petrograd biti streljan. Iako Goldštajnovih pet miliona dolara u zlatu nikada nisu bili pronađeni Šif će, krajem decembra 1917, oduševljen postignutim rezultatima, Bronštajnu poslati još 15 miliona “In respect of Your deeds”.

S obziroma na delikatnost puta i novac koji je Bronštajn nosio Šif je obezbedio da ga u luci *Halifax* u novoj Škotskoj, prva luka nakon Njujorka, dočeka bankar Vilijam Vajsman (Sir William Wiseman). Kako su Bronštajn i njegovih 267 prijatelja svojom pojavom odmah izazvali sumnju policije u Halifaksu ispostavilo se da je prisustvo Vajsmana bilo od posebne koristi: Ne samo da ih je oslobodio pritvora u koji su svi odmah po iskrcavanju sa broda bili smešteni nego im je, po kratkom postupku, obezbedio prolazne vize za Englesku i ulazne za Rusiju. Interesantno da je Vajsman, nakon uspešnog okončanja antiruske revolucije, prešao u SAD gde je počeo da radi za *Kuhn, Loeb & Co.*

Prvi Sovjet, revolucionarna vlast u carskoj Rusiji, formiran je već 14. marta 1917. u Petrogradu, dan pre abdikacije Ruskog cara, a formirali su ga članovi organizacije *Prijatelji ruske slobode*. Oduševljen početnim uspesima svojih terorista Jakob Šif im 24. marta šalje telegram sledeće sadržine:

“*Pozdravljam Vas sve okupljene na večerašnjem sastanku i izražavam Vam*

duboku žalost što nisam s Vama - svojim prijateljima – da zajedno slavimo uspeh onoga na čemu smo tako dugo i naporno radili i čemu smo se toliko nadali."

Ogrezli u teroru i krvi judeoboljševici su ubrzo izgubili svaki, pa i najmanji osećaj za ljudsko dostojanstvo i meru. Tako će početkom septembra 1917. Bronštajn, sada već uveliko poznat kao Trocki izjaviti: "**Ruski narod mora da izgori kao šibica u našoj revoluciji**." Kao prilog ovoj izjavi Uljanov 11. septembra izdaje pismeno naređenje boljševicima da obese najmanje stotinu poznatih *кула́ка*, poharaju njihovu imovinu, siluju žene i utamniče decu (Телеграмма В. И. Ленина о подавлении кулацкого восстания). Grupa evropskih akademika je 1997. godine objavila u Parizu knjigu *Le Livre noir du communisme: Crimes, terreur, répression* o svim do tada poznatim judeoboljševičkim zločinima među kojima je i ovaj o kulacima i njihovim porodicama.

Komunisti su pored *кула́ка* sistematski otpočeli i sa likvidacijama istaknutih ruskih intelektualaca. Uljanov je jednom prilikom, komentarišući rusku inteligenciju, rekao: "**Jedan inteligentan Rus je zapravo uvek Jevrejin ili neko ko ima bar malo jevrejske krvi**". Jedna od najpoznatijih judeokomunističkih žrtava je svakako pesnik Sergej Jesenjin (Серге́й Алекса́ндрович Есе́нин) koji je 27. decembra 1925. godine ubijen u *ленинградской гостинице Англетер* koja je inače bila stecište i sedište britanske agenture pre Oktobarske revolucije. Sergej je, i pored svog izrazitog antikomunizma, ubijen tek nakon što se septembra 1925. razveo od američke plesačice i poznate Jevrejke Isidore Dankan (Angela Isadora Duncan - **איזדורה דנקן**) i nakon što se septembra 1925. venčao sa Tolstojevom unukom Sofijom (Софья Толстая). Kao da ovo ritualno ubistvo (nađen je u hotelskoj sobi presečenih vena i obešen o radijator) komunistima nije bilo dovoljno pa su desetak godina kasnije ubili i njegovog sina Jurija (Юрий). Imena Lava Bronštajna i omiljenog judeokomunističkog pisca i pesnika Vladimira Vladimiroviča Majakovskog (Влади́мир Влади́мирович Маяко́вский) se najdirektnije vezuju za Jesenjinovo ubistvo. U Rusiji je tek 1966. dozvoljeno ponovno štampanje njegovih pesama i to u ograničenom tiražu.

Bez i malo jevrejske krvi bio je i romanopisac, pesnik i novelist Ivan Bunjin (Ива́н Алексе́евич Бу́нин). Prvih godina judeoboljševičkog terora na njega su vršeni raznorazni pritisci kako bi prihvatio i priklonio se novoj vlasti što je on uporno odbijao. Početkom 1921. shvatajući da ga tako antiprotivnog više živog neće gledati Bunjin sa suprugom beži u Beograd, a odatle u Francusku gde ga primaju kao jenog od najznačajnijih *Russes blancs*. Kada je 1933. primio, kao prvi Rus, Nobelovu nagradu za književnost judeoboljševici su to doživeli kao ličnu uvredu verujući da *Эмигрант первой волны* ne zaslužuju ni da budu živi, a kamoli da pronose slavu carske Rusije. Prva knjiga prvog ruskog Nobelovca štampana je u Rusiji, baš kao i Jesenjinova, tek 1966. godine u, već

viđenom komunističkom maniru, simboličnom tiražu.

Aleksandar Kerenski, predsednik privremene vlade, nakon što je obezbedio raspuštanje Dume i proglašenje Ruske Republike (14 septembra), bez ikakvih sukoba i nesporazuma je boljševicima predao vlast 7. novembra 1917. Prvi, navodno, slobodni izbori u Rusiji održani su 25. i to uz do tada nezabeleženu agitaciju i propagandu boljševika koji su, i pored svega, osvojili tek oko 30% glasova što znači da je sedamdeset odsto glasača, od 42 miliona ljudi koji su glasali tog 25. oktobra 1917, bilo protiv njih. Vladimir Uljanov, Bronštajn, Rozenfelt, Sverdlov, Trocki sa ostacima svoje *еврейская банды* nisu priznali rezultate izbora - zaveli su diktaturu, a sve ostalo je istorija. Godinu dana kasnije Kerenski, poštovan među judeoboljševicima kao čovek koji je Rusiju proglasio republikom, odlazi u Pariz iz koga se tokom 1940. seli prvo u Brizbejn, Australija a potom prelazi u SAD gde intenzivno radi na Huverovom institutu Univerziteta Stanford. Umro je 1970. u svom luksuznom stanu u Njujorku ali je sahranjen na privatnom londonskom groblju *Putney Vale*.

Prvi na listi svih prioriteta koje je Uljanov imao, *conditio sine qua non*, nakon što su boljševici u krvi osvojili vlast 7. novembra 1917. godine, bio je da utamniči, a potom i likvidira rusku carsku porodicu. Naredbu za masakr carske porodice izdao je lično Uljanov. Njegov telegram sa naredbom za ubistvo svih Romanovih na poštu je 16. jula 1918. odneo telohranitelj Aleksej Akimov (Алексей Акимов). Telegram je primio i promptni pokolj carske porodice, u vili inženjera Ipatijeva, izvšio Jakov Sverdlov (Я́ков Миха́йлович Свердло́в). U čast dobro obavljenog posla Lenjin će kasnije Jekaterinburg preimenovati u *Свердло́вск.* Neka ostane zabeleženo da je car *Никола́й II* tog dana nosio svetlosmeđu uniformu, a na grudima orden svetog Đorđa.

Carska Rusija je prestala da postoji 14. septembra 1917, a već 6 novembra judeoboljševici su opljačkali carsko zlato iz *Банк Империал*: carski nakit, zlatne poluge, umetničke slike i mnoge druge vrednosti koje su, sve zajedno, vredele više od milijardu dolara. Sve što su opljačkali judeoboljševici su već 7. novembra uveče, odmah nakon što im je Kerenski predao vlast, tajno transportovali u razne evropske gradove gde su pohranjene u trezore mnogobrojnih Rotšildovih banaka. Jedan od finansijera *еврейская банды* Alfred Milner je bio gotovo šokiran količinom i vrednošću pokradenih stvari i, tim povodom, ostaće upamćen njegov komentar: “This is The Robbery” (Ovo se zove pljačkom). Kako se sve nebi ipak završilo samo na *This is The Robbery* pobrinuli su se Džon Rokfeler (John D. Rockefeller) i Džon Morgan (John Pierpont "Jack" Morgan, Jr.) konfiskujući 90 miliona dolara carske porodice koji su tada bili deponovani u *Chase Manhattan Bank* i *J.P. Morgan & Co. Inc*. Pored ovog novca konfiskovano je još 115 miliona dolara koje je carska porodica, između 1905. i 1919, deponovala u četiri engleske banke: *Bank of England, Barcleys, Barings* i *Loyd’s Bank*. Tako će, odista, u pisanoj istoriji sveta, ostati zapisano da je antiruska revolucija 1917. bila i ostala najveća

rазбо́й (pljačka) svih vremena.

Sa svim što se tih meseci događalo u Rusiji oduševljen je bio i američki predsednik Vilson koji 11. marta 1918. odašilje telegram američkom konzulu u Moskvi: “Srce američkog naroda je uz ruski narod koji nastoji da se oslobodi autokratske vladavine i tako postane gospodarem sopstvene sudbine.” Vilson koji je do najsitnijih detalja bio upoznat sa svim perfidijama prevrata u Rusiji pred javnost je uvek izlazio sa rečima o navodnoj neophodnosti uvođenja i očuvanja demokratije u Rusije. Ostaće zapamćene njegove reči kako se Rusija u kojoj su 87% stanovništva činili seljaci koji nisu ni najmanje marili za demokratiju, mora učiniti sigurnim mestom za demokratiju: “Russia must be made safe for Democracy!”

Saglasnost za ubistvo ruske carske porodice dao je engleski kralj Džordž V i to tako što im je uskratio azil koji su oni očekivali od njega. Odbijanje azila je, zapravo, bio signal judeokomunistima da mogu da pogube jednu od najstarih evropskih dinastija. Brest Listovskim mirom (Friedensvertrag von Brest-Litowsk) između Nemačke i Rusije potpisanim 3. marta 1918, jednom dodatnom klauzulom unetom na insistiranje nemačkog kajzera Vilhelma II, utvrđene su garancije o bezbednosti ruske carske porodice. Bio je to pokušaj Vilhelma II, unuka britanske kraljice Viktorije i rođaka ruske carice Aleksandre, da spase Romanove čije je puno carsko prezime bilo *Holstein-Gottorp-Romanov*. Romanovi su, nek ostane zabeleženo, potomci ruskog bojarskog roda (русский боярский род) *Захарьиных-Юрьевых* i jedne od najstarijih i u Evropi najuvažavanijih dinastija – *Oldenberg* koja je u XVI veku imala odlučujuću ulogu u afirmaciji protestantizma u Nemačkoj i Evropi. Kao dokaz da niko nije likvidiran, boljševici su na pregovore doveli mladog carevića Alekseja (Наследник-Цесаревич и Великий Князь Алексей Николаевич). Postoje neke indicije da je, na još uvek neutvrđeni način, mladi carević ipak ostao u životu. Ako je to tako onda je moguće da je carević Aleksej iz Rusije prebačen u SAD gde je živeo pod imenom Galenjevski. Američki časopis *New York Daily Mirror* je 11. juna 1971. godine najavio članak o sećanjima “Njegovog carskog visočanstva Alekseja Nikolajeviča Romanova”. Iako pompezno najavljivan članak nikad nije objavljen, a novinar koji je pripremio intervju i slike je otpušten. Američka administracija je čak tim povodom izdala saopštenje u kome je decidno navedeno: “Sigurni smo da Galenjevski nije carević Aleksej.” Mnogi su se nakon ovog saopštenja pitali da li to Administracija zna, ako Galenjevski nije, ko jeste Carević.

Drugi Lenjinov zadatak je bio da na sva važnija mesta državnog aparata postavi pripadnike nove judeokomunističke elite. Tako, za nikoga, nije bilo iznenađujuće kada su krajem 1917. i početkom 1918. na objavljenim spiskovima novih ministara, direktora, upravnika, i sl. većinom bili pripadnici *еврейская банды*. Iako je bio apsolutni gospodar cele Rusije jedan segment vlasti je Lenjinu ipak bio izvan direktne nadležnosti - pitanje organizacije

službe državne bezbednosti, odnosno tajne policije. Sve ingerencije u ovom segmentu državne organizacije preuzeli su agenti britanske obaveštajne službe. Na mesto prvog čoveka ruske tajne policije *ВЧК*, poznatije kao *ЧеКа* (Всероссийская чрезвычайная комиссия по борьбе с контрреволюцией и саботажем) postavili su svog agenta *Дзержиново Ошмянског* koji je još od 1895, kao član *Литовскую социал-демократическую организацию*, delovao u svojstvu profesionalnog revolucionara. Prvi čovek *ВЧК-а* će od avgusta 1919. svetu ubrzo postati poznat kao Feliks Đeržinski (Дзержинский Феликс Эдмундович), *начальник Особого Отдела ВЧК*. Zatim su, sistematski i bez pardona, sva preostala rukovodeća mesta popunili Jevrejima među kojima je njihov miljenik Mojsije Uricki (Моисей Соломонович Урицкий) dobio mesto šefa *ЧеКе* u Petrogradu. Moto novouspostavljene tajne policije odmah je postao *проведения репрессий* (pravedna represija), a u javnosti je bio poznat kao *Красный террор* (crveni teror) čime se nedvosmisleno aludiralo na teror uspostavljen u vreme Francuske revolucije (La Terreur - gouvernée par l'illégalité et la répression).

Treća obaveza lidera judeokomunističke revolucije finansirane preko *Wall Streeta* se odnosila na isplatu troškova bankarima koje su oni imali u finansiranju boljševika. Na prvom mestu su bili oni iz SAD. Judeokomunisti, nisu zaboravili da su ih nemački bankari, uz pomoć državnog sekretara Cimermana (Arthur Zimmermann) i kancelara Betham-Holvega (Theobald Theodor Friedrich Alfred von Bethmann Hollweg), blindiranim vozom, u sred rata 1917, iz Švajcarske prebacili u Rusiju. Zato su Nemačkoj predali Rusku teritoriju veličine Austro-Ugarske i Turske zajedno sa 56 miliona stanovnika; trećinu svih železničkih mreža; 73% svih rezervi rude gvožđa; 89% rezervi uglja; 5.000 industrijskih kompleksa i, na kraju, prihvatli da Rusi Nemačkoj isplate 6 milijardi maraka ratne otštete. Naravno, pored isplate troškova međunarodni jevrejski bankarski kartel je očekivao i redovne godišnje dividende koje se, i dan danas, uredno isplaćuju. Najveći deo ruskih deviznih rezervi (februara 2008. godine iznosile su 483,9 milijardi dolara) se drži na računima inostranih banaka - istih onih koje su nekada finansirale antirusku revoluciju. Jedan od deset nabogatijih ljudi u Rusiji, Oleg Deripaska (Олег Владимирович Дерипаска) je na pitanje novinara šta misli o predsedniku Rusije Vladimiru Putinu izjavio: “Neki misle da je gospodin Putin jevrejski menadžer u Rusiji.”

Interesantno je podsetiti se jednog članka koji je aprila 1921. bio objavljen u *Новейшее время*, poslednjim opozicionim novinama u Rusiji: “Cilj boljševičkih vođa leži u njihovoj maničnoj želji da postanu Harun Al-Rašid. No, razlika između njih i legendarnog kalifa Bagdada je u tome što je kalif svoje blago držao u podrumu svoje palate, a boljševici svoje u evropskim i američkim bankama.”

Prve količine zlata, dragog kamenja i raznih umetničkih vrednosti put

Londona i Njujorka poslao je Lenjin već krajem 1917. godine. Transport pokradenih vrednosti Lenjin je lično dogovorio sa svojim starim prijateljem Džulijusom Hamerom (Джулиус Хаммер), ruskim jevrejinom sa kojim se prvi put sreo 1907. u Štutgartu na zasedanju sedmog kongresa Socijalitičke internacionale. Džulijus je emigrirao u SAD gde je osnovao firmu *Allied Drug and Chemical* i preko nje će se, u prvo vreme, vršiti prenos pokradenih vrednosti iz Rusije. Početkom 1920. kada Džulijus u SAD biva uhapšen i osuđen na kaznu zatvora koju je služio u Sing-Singu u prljavim poslovima sa Lenjinom zamenjuje ga njegov sin Armand koji će se u ovoj trgovini obogatiti toliko da će postati jedan od najbogatijih ljudi Amerike. Drugi čovek od Lenjinovog poverenja u SAD bio je Karl Martens (Ludwig Christian Alexander Karl Martens), nemački hristijanizovani jevrejin sa kojim se Lenjin upoznao još 1893. na *Санкт-Петербургский Технологический Институт*. Nakon što se Martens sa Bronštajnom iz Njujorka gde je radio u *Weinberg & Posner* vratio u Rusiju 1917. Lenjin sa njim sklapa dogovor da se odmah vrati u Njujork kako bi tamo zvanično vodio boljševički biro - *Russian Soviet Government Bureau*, a nezvanično bio čovek od najvećeg poverenja za tajnu trgovinu.

Uljanov je do te mere bio opsednut pljačkom ruskog zlata da je u jednom momentu izgubio iz vida da ga po nabavnoj ceni krađe ima tek u ograničenim količinama. Kada mu je početkom 1918. stigao dopis rudnika za proizvodnju zalata kojim se zahteva podizanje cene koja je tada bila nepunih 10% od svetske cene Uljanov je 27. februara 1918. odgovorio: “Što se tiče zlata, preporučujem da se sirovina plaća i prodaje po ceni proizvodnje. Nema naročite uredbe o zlatu od Sovnarkoma” (Lenjinski zbornik XXXIV, str.14). Nakon što je pokradeno i oteto sve što se od zlata u Rusiji moglo pronaći Uljanov se okrenuo njegovom ubrzanom otkopavanju i izvozu po ceni koja je bila gotovo ravna ceni srebra na Zapadu. Rusko zlato će za Zapadne bankare biti jeftino – najjefinije zlato na svetu. Naravno, Rusija je raspolagala ogromnim količinama ne samo rudnog zlata već i onog tečnog - crnog i s toga ne treba zaboraviti činjenicu da su Rotšildi preko Centralnog komiteta Kaspijske vojne flotile (Центральный комитет Каспийской военной флотилии) povratili, za svoju firmu *Caspian-Black Sea Society*, tada najveća naftna polja na svetu u *Баку́*. Kako bi se shvatila veličina i značaj ovih polja treba reći da su 47% britanskih, 52% francuskih i 71% nemačkih potreba kerozina obezbeđivana sa obala Kaspijskog mora.

Kada je, skrhan sifilisom i srčanim udarom, 1922. morao da se povuče iz javnosti Uljanova su zamenjivali Josif Visarionovič Džugašvili, Gregori Ovsejgeršon i Leo Rozenfelt. Posle Lenjinove smrti (21. januar 1924. godine) Džugašvili je uspeo da se izbori za mesto prvog čoveka Partije, ali je ostao svestan dominantnog uticaja Jevreja, kako u partiji, tako i u policiji.

Međutim, pored već navedenih mera judeokomunista u duboko pravoslavnoj i

iskonski patrijahalnoj Rusiji jedna je ipak bila posebno tretirana i beskompromisno sprovođena: uništavanje ruske porodice i smanjenje nataliteta. Odmah po preuzimanju vlasti 1917. boljševici su doneli Zakon o građanskom braku (О гражданском браке, о детях и о ведении книг актов состояния) kojim se ukida crkveno venčanje i zamenjuje prostom evidencijom u ženidbenom uredom (ЗАГС). Istovremeno, boljševici uvode i instituciju razvoda braka bez ikakvih formalnosti i neograničenu slobodu pobačaja; ni u jednoj zemlji sveta tada ženi nije bilo priznato pravo prekida trudnuće. Judeoboljševici su Ruskinjama velikodušno ponudili i programe sterilizacije, a kako je hirurška metoda dosta zahtevna oni otkrivaju da se prekomernim izlaganjem *röntgenskim X* zracima postiže kod žena trajna sterilnost – ni lakšeg ni bezbolnijeg načina da se desetine hiljada mladih žena učini nerotkinjama. Paralelno sa svim ovim judeoboljševici počinju da razdvajaju bračne parove tako što su – po pravilu – muškarcima davali poslove u drugim, hiljadama kilometara, udaljenim gradovima; bračni parovi se više nisu mogli videti pa je počeo da se širi konkubinat. Milioni brakova su se raspali, a slobodna seksualna zajednica je bila izjednačena sa kolektivnim brakom. To je praktično bila legalizacija slobodne ljubavi pa čak i neke vrste masovne prostitucije. Institucija braka je bila uništena.

Po preuzimanju vlasti Staljin je nastavio sa doslednom politikom ГУЛАГА – radnih i prisilnih državnih logora (Главное Управление Исправительно—Трудовых Лагерей и колоний) koje je promovisao Uljanov. Bila je to zapravo robovlasnička politika proterivanja političkih neistomišljenika (uglavnom Rusa) u Sibir na prisilni rad. Od 1918. pa do 1938. u gulazima je stradalo oko 20.000.000 Rusa. To je broj koji je, prema najskromnijim procenama, bar za dvadeset puta veći nego što je carska dinastija Romanov utamničila i pogubila ljudi tokom svoje tri veka duge vladavine.

Nensi Adler (Nenci Adler), profesor u Centru za proučavanje Holokausta i genocida pri Kraljevskoj holandskoj akademiji nauka i umetnosti i Amsterdamskom univerzitetu je 2004. godine objavila knjigu *Preživeli iz Gulaga – S one strane sovjetskog sistema* (The Gulag Survivor: Beyond the Soviet System). Koristeći sećanja, memoare, opsežne intervjue i zvaničnu dokumentaciju Adlerova konstatuje da je politika ГУЛАГА (Boljševička agencija za upravljanje judeokomunističkim sistemom logora za prinudni rad) bilo zapravo glavni instrument održavanja judeokomunističkog sistema do Drugog svetskog rata i da, po svemu, predstavlja najveći genocid u ljudskoj istoriji. Inicijator i najpoznatiji komandant ovih radnih logora (Трудовых концлагерей) bio je turski jevrejin general-pukovnik Naftali Frenkel (Нафталий Аронович Френкель) koji je i izmislio sistem ubijanja zatočenika kroz izgladnjavanje - *шкалы Френкеля*: oni koji su radili najteže poslove dobijali su 800 grama hleba i 80 grama mesa, a ostali upola manje. Ona ukazuje i na to da je politika ГУЛАГАnakon 1945. zamenjena novim suptilnijim metodama koji su doveli do toga da će čitavo sovjetsko društvo

postati zapravo jedan prostrani ГУЛАГ. Komentarišući posledice ovakve judeokomunističke politike po ruski narod Adlerova je, u jednom intervju, napomenula da se posledice ovog genocida i ratnih stradanja Rusa mogu sagledati i u okviru podatka da je krajem XIX, odnosno početkom XX veka Rusija imala populaciju od oko 125 miliona, a Kina od oko 300 miliona ljudi.

Prema podacima UN od 1990. do 2009. godine u Rusiji se beleži kontinuirani pad priraštaja. Na 1.000 Rusa broj umrlih je 16, a broj novorođenih 10,6. To znači da se broj Rusa svake godine smanjuje za 750-800 hiljada. Drugim rečima, ako se ovaj trend nastavi broj Rusa će do 2050. godine biti smanjen za trećinu, odnosno sa sadašnjih 115 miliona ostaće ih svega oko 80 miliona. Komentarišući ove podatke istoričar Oleg Platonov (Платонов Олег Анатољевич) naglašava da se ti podaci iznose izvan istorijskog konteksta čime se prikrivaju pravi uzroci stradanja ruskog naroda. Platonov naglašava da “Broj žrtava masovnih represija, organizovane gladi, i komunističkog terora od 1918. do 1955. godine iznosi preko 87 miliona. Žrtve su uvek bile najbolji deo ruskog naroda. Ako se sabere broj belih emigranata, ubijenih i dece koja su mogla biti rođena, demografski gubitak Rusije je sto pedeset šest miliona ljudi.”

Staljin se, konačno, tek 1946. godine suprotstavio judeokomunistima i njihovim anglosaksonskim bankarskim finansijerima. Te godine otvoreno je odbio ponudu američke vlade, koju su mu preneli Bernard Baruh (Bernard M. Baruch) i Dejvid Lilental (David Eli Lilienthal), da se od Ujedinjenih nacija stvori prva svetska vlada sa sopstvenom vojskom i pravosudnim sistemom, a da se u Rusiji, oko Krima, stvori prva nezavisna i slobodna jevrejska država. Zapravo, Staljin je o ideji stvaranja prve jevrejske države na teritoriji Rusiji informisan još 15. februara 1943. kada je Crvena armija oslobodila Krim. Tog datuma je primio memorandum tri visoka jevrejska komunistička lidera: Mihoelsa (Михоэлса), Hajfeca (Хейфец) i Epštajna (Эпстайн) kojim se predlaže stvaranje nove, nezavisne i suverene jevrejske države - *Земля́ Изра́ильская* na teritoriji Krima, a koja bi se zvanično nazivala - *Крымско-Татарская республика*. Staljin ih je glatko odbio, ali su se oni za podršku odmah obratili američkim cionističkim krugovima koji su Staljinu, nakon okončanja Drugog svetskog rata, uputili novi zahtev za stvaranje jevrejske države - *Eretz Yisrael* na Krimu uz napomenu da bi oni finansirali ceo ovaj projekat.

Koliko je odlučan, snažan i kompleksan jevrejski pritisak na Staljina bio može se videti i iz osnivanja tajnog udruženja *Anti-Communist Consortium* iza koga su stajali SAD, Britanija i Vatikan. Ideja je bila da se okupe najveći zločinci Drugog svetskog rata i instrumentalizuju u borbi protiv Staljina i njegovih ruskih komunističkih sledbenika. O aktivnostima ovog kriminalnog konzorcijuma se malo zna ali se o njegovim tzv. pacovskim kanalima (Rat Lines) za spašavenje nacista, fašista, ustaša, balista i dr. dosta pisalo.

Pokušavajući da amortizuje negativne posledice odbijanja jevrejskih zahteva za stvaranjem *Eretz Yisrael* na ruskoj zemlji Staljin je, preko svog izaslanika u OUN Andreja Gromika (Андре́й Андре́евич Громы́ко), tokom cele 1947. godine davao punu podršku britanskoj i cionističkoj inicijativi za stvaranje nezavisne jevrejske države u Palestini. Gromiko je u to vreme održao temperamentan govor u UN-u koji je ocenjen kao cionistički, a to je ocenjeno na Zapadu kao apsolutna promena dotadašnje Staljinove politike. Jevrejska država na arapskoj zemlji je proglašena 14. Maja 1948, a samo 19 minuta nakon ovog proglasa SAD su priznale Izrael za nezavisnu i suverenu državu. Dve nedelje kasnije i Staljin je priznao Izrael i osudio sve arapske aktivnosti protiv nje. Prvi izraelski ambasador u SSSR-u bila je Golda Meir (גולדה מאיר), čuvena jevrejska teroristkinja i budući premijer Izraela.

Staljinov pokušaj da demontira vlast Jevreja - *ста́рая большеви́стская гва́рдия* (stara boljševička garda) u Rusiji nije uspeo. Bio je veoma oprezan jer je znao sve o spregama ruskih i američkih Jevreja i njihovim vatikanskim vezama. Znao je, do u najsitnije detalje, ko je i kako finansirao Februarsku i Oktobarsku revoluciju. Znao je, jer je i sam bio deo priče, ko je i za koga je 6. novembra 1917. opljačkao carsko zlato. Znao je da sa ruskim Jevrejima, koji su kontrolisali gotovo sve aspekte političkog, vojnog, ekonomskog i kulturnog života ne može da ide na frontalno razračunavanje. Krenuo je polako, sa puno respekta prema protivniku. Međutim, kada je decembra 1952. otkrivena zavera jevrejskih doktora za njegovu i likvidaciju još nekolicine visokih ruskih funkcionera Staljin je krenuo u otvoreni obračun sa judeokomunistima. Policija je otpočela sa hapšenjima osumnjičenih, a sudovi da procesuiranju Jevreje za ekonomske mahinacije, korupciju, špijuniranja u korist stranih obaveštajnih službi, lažna sudska svedočenja u procesima protiv istaknutih ruskih nacionalista i sl. *TASS* (*Телеграфное агенство Советского Союза*) je 2. januara 1953. izdao saopštenje o jevrejskoj zaveri za ubistvo Staljina, a novine *Правда* i *Известия* su tu informaciju 3. januara prenele široj javnosti. Nekoliko dana kasnije u *Правди,* su objavljena imena glavnih aktera ove zavere.

U pomoć *еврейский камарильи* (jevrejskoj kamarili) odmah su priskočile SAD. One su svoj ratni brod *Courier* približile ruskim obalama i odredile ga za glavnu emisionu stanicu svog propagandnog radija *Voice of America*, a sve sa ciljem da se podrže Staljinovi protivnici - *ста́рая большеви́стская гва́рдия*. Dnevno se izveštavalo o navodnim masovnim hapšenjima i montiranim procesima. Sredinom januara pojačani su međunarodni pritisci protiv Staljina: došlo je do ozbiljne diplomatske zategnutosti s Izraelom; na ambasadu SSSR-a u Tel Avivu je 9. februara izvršen teroristički napad bombom, a samo dva dana kasnije prekinuti su diplomatski odnosi između dve zemlje. Krajem februara jevrejska komunistička elita u Moskvi, Petrogradu i svim ostalim većim ruskim gradovima se prestravila jer se pronela vest da je Staljin naredio aktiviranje plana za progon svih Jevreja u Sibir. Preduzete su očajničke i poslednje mere

za ubistvo odlučnog Gruzijca. Nakon sedam godina velike borbe protiv judeokomunista *Ио́сиф Виссарио́нович Джугашви́ли* ubijen je 5. marta 1953, a već dan kasnije ukinut je odsek pri Ministrastvu za državnu bezbednost koji se bavio prikupljanjem podataka i dokumentacije svih zločina judeokomunista; *ста́рая большеви́стская гва́рдия* je odnela poslednju i konačnu pobedu.

Čovek koji je onemogućio Staljinovu nameru da spase što se spasti moglo bio je njegova desna ruka, persona od poverenja Lazar Mojsijevič Kaganov. Ovaj član Prezidijuma, a to je postao na zahtev Staljina, i stari KGB-ovac je svojevremeno sam osmislio instituciju ГУЛАГА za čiju "razradu" je bio zadužen njegov stariji brat Mihail (Михаил). Svoju prisnost sa Staljinom je osigurao na više načina pa i preko sestre *Ро́зе* koja je bila Staljinova ljubavnica. Kada su svi jevrejski pokušaji uklanjanja Staljina propali lično je, uz pomoć Lavrentija Berije (Лаврентий Павлович Берия), otrovao Staljina i na mesto novog predsednika doveo Nikitu Hruščova (Ники́та Серге́евич Хрущёв).

Samo dan nakon što je Staljin ubijen, šef policije Berija je tenkovima opkolio celu Moskvu i organizovao hapšenje i ubistva svih ljudi odanih Staljinu. Do 9.marta, kad je Staljin sahranjen, već je bilo likvidirano 357 njegovih najbližih i najodanijih saradnika, a preko jedanaest hiljada sledbenika je uhapšeno i deportovano u Sibir. Već 3. aprila svi osumnjičeni za pokušaj Staljinovog ubistva i svi procesuirani po tom pitanju su oslobođeni, a svi koji su svojevremeno učestvovali u njihovom otkrivanju, hapšenju, ispitivanju i suđenju su pogubljeni. Nakon tri meseca uspostavljeni su diplomatski odnosi sa Izraelom. Po okončanju svih ovih progona i ubistava, čovek koji je sve to organizovao i nadgledao, nekadašnja Staljinova čvrsta ruka i njegov zemljak iz sela Merkheuliju u abhazijskom delu Gruzije, Lavrentije Berija je, kao opasni svedok, ubijen 26. juna 1953. Nalog za ubistvo je, naravno, izdao Kaganov. Jevrejski književnik i istaknuti cionista Stjuart Kan objavio je 1987. knjigu u izdanju *William Morrow & Co* o Lazaru Kaganovu pod nazivom: *Wolf of the Kremlin: The First Biography of L.M. Kaganovich, the Soviet Union's Architect of Fear* (Kremaljski vuk, prva biografija L.M. Kaganova – arhitekte sovjetskog straha).

S tačke gledišta onih koji su stajali iza revolucije u Rusiji Staljin je bio greška koja se više nije smela ponoviti. Tako su za njegove naslednike birani nedvosmisleno odani ljudi, kao Nikita Hruščov, Leonid Brežnjev (Леони́д Ильи́ч Бре́жнев), Jurij Andropov (Ю́рий Влади́мирович Андро́пов), Mihail Gorbačov (Михаи́л Серге́евич Горбачёв) i Boris Jeljcin (Бори́с Никола́евич Е́льцин).

Sve do Mihaila Gorbačova Jevreji su u Rusiji učvršćivali vlast, slamajući otpor Ruskog naroda i Ruske pravoslavne crkve, a kad je ocenjeno da je situacija pod punom kontrolom počela je demontaža velike ruske imperije i

otvoreno pljačkanje svega državnog. Umesto da se, što bi bilo normalno i razumno, nakon raspada komunizma sve čime je SSSR raspolagao i sve što je posedovao, a što je nekad bilo vlasništvo carske porodice i ruskog naroda, vrati carevim naslednicima i podeli ruskim radnicima i seljacima odlučeno je da se to nemerljivo bogatstvo privatizuje. Ko je to odlučio? Naravno, državni aparat koji u najvećoj meri nadgleda i kontroliše "odabrana elita", a koju štiti i obezbeđuje vojska i policija koji su, još od 1917. godine, pod njihovom najstrožom kontrolom.

Kako se to zapravo desilo? Kako je jedna od navećih svetskih sila to prestala da bude – bez metka, bez povika, bez jauka? Jednostavno! Mihail Gorbačov, čovek sa *ро́динком* (belegom), je dovršio ono što je nekadašnji direktor KGB-a i predsednik SSSR-a Jurij Andropov počeo: promovišući demokratiju koju je nazivao *гла́сность*, odnosno *перестройка* literarno je doveo do opšte bede svih građana i ekonomskog kolapsa SSSR-a, a potom je bez znanja vlade i vojske pripremio *Новый союзный договор* (Novi savezni ugovor) o demontiranju SSSR-a i uspostavljanju *Сою́з Сувере́нных Госуда́рств, ССГ* (Zajednice nezavisnih Sovjetskih suverenih država). Gorbačov je planirao da na teritoriji SSSR-a, od postojećih republika i autonomnih pokrajina, formira preko 700 novih nezavisnih država. Njegov plan i plan *еврейский камарильи* je otkriven 14. avgusta 1991. kada je i onemogućeno kompletno rasparčavanje i devastacija Rusije. Međutim, raspad SSSR-a je već bio proces koji je bilo nemoguće sprečiti, a konačan čin veleizdaje obavio je poznati komunistički aparatčik Boris Nikolajevič Jelcin (Бори́с Никола́евич Е́льцин).

Pljačka državne, radničke i seljačke imovine zbila se tokom vladavine notornog alkoholičara Jeljcina, a kontrola i zaštita te i takve privatizacije poverena je, prema verovanju malog broja ljudi, proverenom agentu KGB-a, Vladimiru Putinu. Istina, mnogi su skloni da veruju da Putin nije i nikada neće biti prosta transmisija zapovesti *еврейский камарильи*. O jednom od najintrigantnijih i najtajanstvenijih ruskih vođa Vladimiru Putinu se danas, i pored svega, relativno malo zna, a mnogo špekuliše.

Vladimir Vladimirovič Putin
Влади́мир Влади́мирович Пу́тин

Putin je rođen u Petrogradu 7. oktobra 1952. od majke Marije Ivanovne Šelomov (Мария Ивановна Шеломова) i oca Vladimir Spiridonoviča Putina (Владимир Спиридонович Путин). Majka je radila u jednoj fabrici za proizvodnju robe široke potrošnje, a otac je od 1930. služio u mornarici da bi početkom 1939. prešao u Sedmi odsek NKVD-a (grupa za diverzije-

диверсиями, poznatija kao *истребительный батальон НКВД*). Interesantno da je i rođeni brat majke Marije Ivan Šelomov (Иван Иванович Шеломов) bio oficir elitnih judeoboljševičkih mornaričkih jedinica (командиры Рабоче-Крестьянского Красного Флота), a potom i pripadnik NKVD-a (7-я морская база НКВД СССР Каспийского пограничного отряда войск НКВД СССР). Naravno, ne treba posebno naglašavati da je svaki pripadnik NKVD-a morao da bude i pripadnik judeoboljševičke partije dokazan ne samo po prihvatanju ideologije već, pre svega, po konkretnom delovanju u akcijama otkrivanja i kažnjavanja *врагов народа* (neprijatelja naroda).

Diplomirao je prava na Lenjingradskom univerzitetu 1975. godine, a u KGB ga je regrutovao Sergei Ivanov (Серге́й Бори́сович Ивано́в). Nakon što je uspešno završio *Высшей школе КГБ* raspoređen je u Drugo odeljenje Lenjingradskog KGB-a. U čin majora unapređen je 1984, a već sledeće godine uspešno prolazi sve testove i obuku na *Краснознамённый институт КГБ СССР им. Ю. В. Андропова*. Od 1985. do 1989. svoj obaveštajni rad nastavlja u Drezdenu, Istočna Nemačka kao direktor Doma Nemačko-Sovjetskog prijateljstva. Tokom septembra 1989. raspoređen je na mesto saradnika u Odseku za međunarodnu saradnju Univerziteta u Lenjingradu, a maja 1990. postaje savetnik za spoljnopolitička pitanja gradonačelnika Petrograda Anatolija Sobčaka (Анато́лий Алекса́ндрович Собча́к).

Sobčak je bio, nakon raspada SSSR-a, prvi demokratsko izabrani gradonačelnik Petrograda i političar sa najvećim autoritetom početkom devedesetih godina. Sa Putinom se prvi put upoznao tokom 1976. godine na Pravnom fakultetu gde je bio vanredni profesor koji je prvi primetio i založio se za nadarenog studenta Vladimira Putina i njegovog, ništa manje, talentovanog druga Dmitrija Medvedeva (Дми́трий Анато́льевич Медве́дев). Šta više, pre nego što se založio za Putina Sobčak je u svoje redove primio Medvedeva koji mu je bio i šef predizbornog tima 1988, a nakon što je doktorirao 1990. postao mu je i savetnik. Medvedev i Putin su, iako različiti, bili u mnogome i slični, a Sobčak nije mogao a da ne primeti da obojica imaju izrazite jevrejske crte nasleđene od svojih majki: Putin od Marije Šelomov, a Medvedev od Olje Venijamin (Юлия Вениаминовна). Pored Putina i Medvedeva Sobčak je, na svoj način, promovisao, preko Putina, i trećeg Petrogradskog igrača *полукровка-еврей* – Sergeja Milera (Алексе́й Бори́сович Ми́ллер) koji je od 2001. prvi čovek *ОАО Газпро́м*.

Nakon samo mesec dana provedenih na funkciji savetnika gradonačelnika Petrograda Putin 28. juna biva izabran na funkciju predsednika Komiteta za međunarodnu saradnju Petrograda, a već avgusta 1991. godine, na predlog Sobčaka, formalno napušta KGB. Otvaranje ruskog tržišta za strane investitore dovelo je mnoge strane firme u Petrograd i Moskvu tako da je Putin sa svojom besprekornom reputacijom, savršenim poznavanjem nemačkog jezika i uticajnim vezama 1992. postao član Savetodavnog odbora velike nemačke

firme za trgovinu nepokretnostima *St. Petersburg Immobilien und Beteiligungs*. Na novim izborima za gradonačelnika Petrograda 1996. Sobčak gubi u korist Vladimira Jakovleva (Владимир Анатольевич Яковлев) što je dovelo i do promena na mnogim ključnim mestima gradske administracije, a to je značilo i preispitivanje položaja Vladimira Putina.

Neizvesnost vezana za Putinov položaj jedva da se i postavila kada ga je, samo nedelju dana nakon gradskih izbora u Petrogradu, nazvao Pavel Borodin (Бороди́н Па́вел Па́влович) da dođe u Moskvu i preuzme posao u okviru administracije predsednika Rusije. Borodin je inače bio jedan od najpoverljivijih ljudi predsednika Jelcina koji ga je 1993. sa mesta gradonačelnika Jakutska postavio za šefa lične uprave (управляющим делами президента РФ). Već 26. marta 1997. predsednik Jelcin ga postavlja za zamenika direktora celokupne predsedničke administracije (руководителя Администрации Президента России), a 25. jula 1998. naimenovan je za direktora FSB-a (Федера́льная слу́жба безопа́сности Росси́йской Федера́ции). Za svog zamenika u FSB-u Putin postavlja iskusnog i njemu uvek bliskog Sergeja Ivanova koga će kasnije postaviti i za sekretara Saveta bezbednosti Rusije. Iz fotelje direktora FSB-a Putin 9. avgusta 1999. odlazi na funkciju zamenika predsednika Vlade Ruske Federacije. Kada je predsednik Rusije Boris Jeljcin razrešio Sergeja Stepašina (Серге́й Вади́мович Степа́шин) sa funkcije predsednika vlade Putin zauzima njegovo mesto. U skladu sa Ustavom Rusije u slučaju da predsednik države demisionira, odnosno iz bilo kog razloga nije u mogućnosti da dovrši svoj mandat, na mestu predsednika države ga zamenjuje predsednik vlade. Upravo se to dogodilo kada je Boris Jelcin, iznenada, 31. decembra 1999. podneo ostavku. Vladimir Putin postaje *Президентом Российской Федерации*.

U vreme predsednikovanja Borisa Jelcina ekonomska situacija u Rusiji se pogoršavala iz godine u godinu, a od početka 1999. situacija se pogoršavala iz meseca u mesec. Zbok korupcije koja je postalo pravilo ponašanja u ruskom političkom vrhu Jelcin i svi oko njega su postali poznati kao *Кремлевской криминальной олигархией* (Kremljovska kriminalna oligarhija). Stoga i nije bilo iznenađujuće kada su gradonačelnik Moskve Jurij Luškov (Ю́рий Миха́йлович Лужко́в) i nekadašnji sovjetski predsedsednik vlade Jevgenij Primakov (Евге́ний Макси́мович Примако́в) sredinom decembra 1999. godine najavili da će se kandidovati za mesto predsednika Rusije. Redovni izbori trebalo je da se održe sredinom juna 2000-te što je značilo da će Luškov i Primakov imati dovoljno vremena za ozbiljnu kampanju, a to su najavljivali i njihovi izborni timovi. No, kako je Jelcin podneo ostavku izbori su se, u skladu sa Ustavom, morali održati najkasnije u naredna tri meseca. Boris Berezovski, prvi jevrejski dolarski milijarder u Rusiji, je preko svoje dve televizijske stanice *ORT* i *TV6*, i svojih novina *Независимая газета*, *Новые Известия* i *Коммерса́нтъ* organizovao do tada neviđenu izbornu kampanju u korist aktuelnog predsednika Rusije – Vladimira Putina. Pored toga,

Berezovski je uložio još sedam miliona dolara za oglašavanje u drugim medijima, izradu bilborda, flajera i td. Vladimir Putin je, uz takvu kampanju i nepripremljene protivnike, relativno lako odneo pobedu na izborima koji su se održali 26. marta i upisao se na listu *кремлевских главарей* (kremljovskih vladar).

Da Putin duguje nekome nešto za svoj u Rusiji do tada nezabeležen uspon postalo je jasno kada je 12. februara 2001. godine potpisao savezni zakon kojim se garantuje bezbednost Mihailu Gorbačovu i Borisu Jeljcinu. Naime, u Rusiji je protiv njih pokrenut sudski postupak zbog pljačke državne imovine i urušavanja poretka, a u Švajcarskoj se vodila istraga oko njihovog učešća u pranju više stotina miliona dolara zbog čega će švajcarski sudovi 2001. godine pokrenuti krivičnu istragu protiv Pavela Borodina kao njihovog prvog saradnika. Borodin je 2001. uhapšen u Njujorku ali je ubrzo, uz kauciju od pet miliona švajcarskih franaka, oslobođen a 2002. a ceo slučaj protiv njega je, bez ikakvog objašnjenja, obustavljen. Najveća pljačka ruske države u vreme Jeljcina obavljena je preko *Газпрома* i to tako da je ova najveća naftna i gasna kompanija na svetu postala sa preko 60% u privatnim rukama. Nakon što je preuzeo sve poluge vlasti Putin je na čelno mesto *Газпрома* postavio Aleksej Milera, svog starog saradnika iz Petrovgrada, ali nije bitnije intervenisao na polju njegove vlasničke strukture koja je i dalje, manje-više, onakva kakvom ju je uspostavio Jeljcin.

Kada je prvi put 1999. preuzeo vlast u Kremlju Putin nije bio politički afirmisana ličnost. Malo je ljudi znalo za njega, a još manje pretpostavljalo da bi on mogao da pretenduje na mesto predsednika Rusije. Stoga je bilo neophodno predstaviti ga narodu kao autoritarnu ličnost sposobnu da se suoči i sa najtežim problemima Rusije tog vremena. Sticajem okolnosti, nekako baš u to vreme – septembra 1999. godine, u Moskvi i još nekim ruskim gradovima bivaju podmetnute bombe u čijim detonacijama gine oko 200 ljudi. Putin odmah optužuje čečenske separatiste i u čečniju šalje 120.000 najbolje obučenih pripadnika ruske armije. Veliki broj terorista i njihovih saradnika je uhapšeno ili ubijeno, a situacija se u pobunjenoj čečnskoj republici za samo dva meseca vratila u normalu. Celokupna akcija ruskih snaga je neobično dobro bila propraćena preko medija koji su tako u mnogome i afirmisali Putina koji je tako stekao slavu odlučnog i beskompromisnog političara. Ovakva medijska promocija Putina izazvala je i medijsku protivreakciju njegovih političkih neistomišljenika koji su, priznajući mu tvrd i odlučan stav prema teroristima, ipak insistirali na činjenici da svoj predsednički mandat u mnogome duguje ne samo korumpiranom Jelcinu već i novcu ruskih oligarha (олигархът), a pre svih Borisa Berezovskog (Бори́с Абра́мович Березо́вский) poznatog i kao *Крёстный отец Кремля*. Uz ovu tvrdnju obavezno je i išla konstatcija de će, s obzirom na sve, Putin biti, isto kao i Boris Jeljcin, ništa više do njihov potrčko, odnosno sluga *нового клана олигархов в России*. Optužbe su bile ozbiljne i u znatnoj meri argumentovane pa je i negiranje

Vladimira Putina moralo da bude ništa manje upečatljivo i uverljivo.

Ruski predsednik je naložio specijalnom policijskom odeljenju za borbu protiv organizovanog krimanala da ispita legalnost delovanja desetak najvećih oligarha. Među njima su bili Berezovski i Vladimir Gusinski (Влади́мир Алекса́ндрович Гуси́нский). Berezovsi krajem 2000. odlazi u Veliku Britaniju, a Gusinski u Izraelu čiji je državljanin i bio. Ruska policija je odmah zatražila od Interpola da joj pomogne oko hapšenja i privođenja ove dvojice osumnjičenih oligarha. No, Interpol je ostao nemoćan. Britanski premijer Toni Bler (Anthony Charles Lynton „Tony“ Blair) je lično osigurao azil Berezovskom, a Svetski Jevrejski Kongres se založio za zaštitu Gusinskog. Izrael je odbio da isporuči svog građanina Rusiji.

Kako akcije vezana za Berezovskog i Guzinskog definitivno nisu izgledale ni spektakularno, a još manje upečatljivo Putin oktobra 2003. odobrava već pripremljeni plan za hapšenje najbogatijeg od svih jevrejskih oligarha Mihaila Hodorovskog (Михаи́л Бори́сович Ходорко́вский). On je tada bio vlasnik najveće ruske naftne kompanije *Jukos* (ЮКОС — российскаянефтяная компания) i jedne od najmoćnijih finansijskih grupa *MENATEP* (Межбанковское объединение научно-технического прогресса) sa sedištem na Gibraltaru. Ukupna vrednost kapitala mu se, prema američkom časopisu Forbs, procenjivala na oko 18. milijardi dolara. Nakon detaljne istrage policija dolazi do saznanja da se iza Hodorovskog, odnosno njegovog kapitala krije niko drugi do notorni britanski investicioni bankar Jakob Rotšild (Nathaniel Charles Jacob Rothschild, 4th Baron Rothschild). Celokupna imovina Hodorovskog je tada zaplenjena i vraćena državi Rusiji. Istina, najvažniji saradnici Hodorovskog Leonid Nevzlin (Леони́д Бори́сович Не́взлин), Mihail Brudno (Микхаил Брудно) i Vladimir Dubov (Владимир Дубов) su nesmetano napustili Rusiju i otputovali u Izrael gde su dobili džavljanstvo i zaštitu. Izrael, i pored zahteva Moskve, nikada nije pokrenuo postupak ekstradikcije ovih kriminalaca. Šta više, kao građani Izraela Brudno i Dubov su 2005. otputovali u SAD gde su bili gosti američkih senatora predvođenih Tomom Lantošem (Thomas Peter Lantos).

Nakon hapšenja i početka procesuiranja Hodorovskog više niko nije sumnjao u sposobnosti i odlučnost novog ruskog predsednika. Narod ga je slavio, a oligarsi jednostavno prihvatili novouspostavljena pravila igre. Svoj drugi mandat na predsedničkim izborima Putin je potvrdio 14. marta 2004. kada je osvojio 71% glasova. Bilo je to gotovo plebiscitarno izjašnjavanje u njegovu korist - *путинская Россия*. Novembra 2006. čak 87% anketiranih građana mu je poklonilo poverenje što je značilo da Rusija od pogubljenja cara Nikolaja II 1918. nikada nije imala na svome čelu popularnijeg i u narodu omiljenijeg vođu.

No, Putin nije i ,očigledno, ne namerava da uđe u rat sa svim oligarsima u

Rusiji niti, na bilo koji način, želi da oživi nekadašnju hladnoratovsku politiku prema Velikoj Britaniji i SAD. Istina, Putin sve i da želi da se oštrije suprotstvi Britaniji i SAD to nebi mogao iz prostog razloga što Rusija nije više *Россия*. Naime, nakon što je Gorbačov rasturio SSSR-a Rusija je izgubila 35% svoje nekadašnje teritorije i 49% stanovništva. Tokom vladavine Gorbačova i Jeljcina ruska država je gotovo u celosti devastirana. Velika državna preduzeća su prodavana za bagatelu, vojska dovedena do samog ruba propasti, policijski aparat postao okosnica organizovanog kriminala, a korupcija uzela toliko maha da se činilo da pravne države više i nema. Od 1997. do 2000. godine i onako nizak standard ruskih građana opao je za dodatnih 60%. Industrijska proizvodnja smanjena je za gotovo celih 50%. Nezaposlenost, opšta beda, glad, prosjačenje i prostitucija, kriminal sa najvećim procentom oružanih napada na svetu je ono sa čime se Vladimir Putin suočio kada je marta 2000. godine došao na mesto predsednika Rusije.

Svoj predsednički mandat Putin je započeo izgovaranjem čuvene rečenice Napoleona Bonapara i Džona F. Kenedija – "*Moj najveći neprijatelj je vreme*". Putin i ljudi oko njega nisu ni naivni ni impulsivni igrači već svim stvarima prilaze krajnje studiozno. Da je to tako može se videti i po tome što od prvog dana svog predsedničkog mandata Putin sprovodi politiku temeljnog saniranja ruskih političkih tokova i jačanja unutrašnje kohezije Ruske federacije.

Pravi primer smirene i osmišljene Putinove politike vidi se na primeru Čečenije gde je, nakon uspešne vojne intervencije i uništenja najvećeg separatističkog jezgra, otpočeo dijalog sa preostalim separatistima i tzv. nezavisnim političarima. Pregovori su, na kraju, rezultitrali refernduskom odlukom građana Čečenije da ostanu deo Ruske federacije. Drugi važan korak koji je Putin preduzeo u pravcu smirivanja i uspostavljanja kontrole nad svekolikom ruskom zemljom bio je njegov predsednički ukaz br.849 od 13. marta 2000. Ovim ukazom Rusija je, radi efikasnijeg sistema upravljanja, podeljena na sedam federalnih okruga: *Центральный федеральный округ; Южный федеральный округ; Северо-западный федеральный округ; Дальневосточный федеральный округ; Сибирский федеральный округ; Уральский федеральный округ* i *Приволжский федеральный округ*. Ovim okruzima upravljaju vojna lica koja on postavlja, a lokalni parlamenti samo odobravaju.

Nakon što se sa oligarsima razjasnio oko pitanja ko upravlja Rusijom Putin je preduzeo mere da na svoje mesto postavi i ostrašćene nevladine organizacije. Štetan uticaj nevladinih organizacija je u velikoj meri amortizovao tako što je zakonom zabranio njihovo finansiranje iz inostranstva. Umesto politike kriminala u ruskoj privredi koju je promovisao Mihail Gorbačov, a zdušno podržao i nastavio Boris Jeljcin Putin uvodi državni kapitalizam. Pod kontrolu države stavlja sva javna preduzeća i sve strateške grane industrije – vojnu, energetiku, rudarstvo i saobraćaj. Oligarsima je

prepustio deo u proizvodnji naftnih energenata, bankarstvu i trgovini ali im je nametnuo znatnu državnu kontrolu. Izbegavši sukobe sa oligarsima, od koji neki poseduju čitave gradove pa i oblasti, Putin je ipak obezbedio neophodan minimum vlasti i kontrole države nad proizvodnjom i distribucijom nafte i gasa.

Sa članicama Evropske Unije Putin je uspostavio veoma dobre odnose. Ovo se posebno može reći za Francusku, Italiju i Nemačku čiji je kancelar Gerhard Šreder (Gerhard Schröder) još 1995. privatno doputovao u Petrograd na proslavu njegovog rođendana. Ruska federacija danas krajnje formalne odnose ima samo sa Velikom Britanijom koja, kao glavna pokretačka sila Novog svetskog poretka, odbija da prihvati realnost povratka Rusije na svetsku političku scenu. Ona je jedina članica Evropske Unije koja se najoštrije protivi uvozu ruske nafte, gasa i kapitala u Evropu. Britanija, preko SAD, nastavlja sa svojom politikomom umnožavanja broja balkanskih država, njihovom destabilizacijom i inkorporiranjem u EU, a sve sa ciljem sprečavanja ostvarenja ruskog uticaja u ovom delu Evrope. Prema britanskim planovima države zapadnog Balkana će sve zajedno biti primljene u EU 28. juna 2014. – na stogodišnjicu ubistva austro-ugarskog nadvojvode Ferdinanda u Sarajevu. Rusofobična politika Velike Britanije ogleda se i u izazivanju ograničenih ratnih sukoba na Bliskom Istoku. Njen se politički i finansijski establišment zalaže za otvaranje novih ratnih žarišta, odnosno vođenje politike kontrolisanih sukoba niskog intenziteta na tlu Irana, Sirije i Severne Koreje, a to su upravo država koje imaju dobre ekonomske i političke odnose sa Rusijom.

U jedanom poverljivom japanskom vojnom dokumentu od 25. avgusta 2008 stoji:

予を可能性させる進水を海上封鎖される指示して対はイランに権政ブッシュしている想 (Bušova adminsitracija razmatra mogućnost uspostavljanja direktne blokade Irana). Amerikanci se, sviđalo se to nekome ili ne, pripremaju za sukobe u tom delu svetu, a elaboracija sledi:

„の質実ムおよびーゲ戦争"す示を目的する識別を;の国外"
しでない名指は練習な正常、がなければ決定る送ジをーなメッセ明白に敵“(Najava pravog cilja borbenih vežbi i jasno imenovanje protivnika nije uobičajena praksa osim i ako vam nije cilj da neprijatelju pošaljete nedvosmislenu poruku!). Još jedan detalj iz izveštaja je veoma zanimljiv, a odnsodi se na Izrael:
興味の社会巨大石油の西部アジアの中央および中東は国共和ではイスラエル今である部分の軸線の軍の英米する機能を (Izrael je danas deo anglo-američkih oružanih snaga koje su u službi moćnih naftnih kartela i njihovih interesa na Bliskom Istoku). Izral će, nema sumnje, biti iskorišćen kao okidač sukoba u

ovom delu sveta kada za to dođe vreme.

Nemačka koja je peta po redu svetska država po količini korišćenja energije danas je 100% ovisna od ruske nafte i gasa. Cela Evropa je danas sa preko 80% ovisna od ruskog gasa što izaziva veliku nelagodu među Britancima i Amerikancima. Zapravo, kontinuiranim povećanjem svoje proizvodnje i isporuke nafte i naftnih derivata svim državama Evropske Unije Rusija je uspela da potisne SAD sa evropskog tržišta. Ona je danas dobila status prioritetnog ekonomskog partnera većine evropskih država. Minimalističke naučne procene ukazuju da se na teritoriji Rusije danas nalazi oko 30% svih svetskih rezervi nafte, gasa, platine, drveta, zlata, dijamanata i srebra. Ona ima najveće površine obradivog zemljišta na svetu sa kojih bi moglo da se hrani celokupno evropsko stanovništvo. Ovaj ogroman ekonomski potencijal Rusije Putin je uspeo da pretvori u njeno strateško oružje. Rusija koja je evropska država, ne samo u geografskom smislu već, pre svega, po svojoj kulturi i sveopštoj civilizaciji, ima sve šanse da postane njena dominantna vojna i ekonomska sila.

Aktuelna politička elita Rusije je svesna zapadnih političkih interesa koji se kriju iza ubrzanog širenja NATO-a ka istoku, prvenstveno ka državama koje su nekada bile deo Rusije. Niko od njih nema iluzija o tome šta je pravi cilj SAD kad planiraju da na teritoriji Poljske i Češke postave “odbrambene raketne sisteme”. Svi oni veoma dobro razumeju poruku koju im je Zbignjev Bžežinski (Zbigniew Kazimierz Brzeziński) uputio: “Rusija raspolaže sa 37% svih svetskih rezervi nafte i gasa, a ima samo 3% stanovništva. To nije prihvatljivo“. No, i pored svega kroz šta je prošla u protekle dve decenije, Rusija i dalje predstavlja drugu svetsku vojnu i atomsku silu. Moskva još uvek ima dominaciju na prostoru Evroazije, od Finske, preko Irana i Kine, do Indije i Japana. Sa Kinom, Indijom, Iranom i Severnom Korejom Rusija ima posebno dobro razvijene ekonomske i političke odnose. No, i pored svega ruski politički i vojni vrh je svestan da Rusija sama više, u geopolitičkom smislu, ne može da predstavlja protivtežu sada već globalnoj dominaciji SAD. Iz tog razloga Rusija ostvaruje strateške odnose sa Kinom koji su u kontinuiranom usponu pa su tako doživeli i svoju verifikaciju krajem XX veka kada je potpisan ***Šangajski sporazum*** (The Shanghai Cooperation Organization). Ovim su dve države načinile prvi korak u sprečavanju daljeg širenja američkog uticaja u Centralnoj Aziji koju one doživljavaju kao deo svog egzistencijalnog prostora. Vladimir Putin je ovaj sporazum o saradnji dodatno osnažio unapređujući ga u vojni savez dve države sa jasno izraženom antibritanskom i antiameričkom doktrinom.

Svoju političku aktivnost Putin je usmerio i u pravcu osnivanja jednog šireg ekonomskog i finansijskog saveza – **BRIK** (Brazil, Rusija, Indija i Kina). Putinova nova ekonomska politika koja u svom fokusu nema SAD izazvala je vrlo pažljivo analiziranje vodećih svetskih finansijskih institucija. Tako je

američka banka *Goldman Sachs*, i jedan od najvažnijih igrača Novog svetskoh poretka, odmah došla do podataka da će ove četiri zemlje najkasnije do 2030. godine biti finansijski i industrijski snažnije od SAD, Japana, Nemačke, Velike Britanije, Francuske, Italije i Kanade. Činjenica da države okupljene oko BRIK-a zauzimaju četvrtinu ukupne teritorije planete Zemlje, da imaju više od 40 odsto svetske populacije i da im je, u ovom momentu, zajednički bruto nacionalni dohodak veći od petnaest hiljada milijardi dolara govori dovoljno sama za sebe. Paralelno sa početkom delovanja BRIK-a Brazil i Argentina su inicirale i povezivanje zemalja Latinske Amerike sa zemljama Afrike. Prvi samit ovih zemalja održan je već 2006. u Nigeriji i postignuti dogovori idu u pravcu uspostavljanja energetske sigurnosti Afrike i njene sve manje finansijske ovisnosti od beskrupuloznih svetskih finansijskih centara.

Jedno je sigurno: Rusija je 2006. godine postala najveći proizvođač nafte na svetu; njene devizne rezerve su 2008. dostigle sumu od oko 500 milijardi dolara; nema nikakvih stranih dugovanja i od nekadašnjeg dužnika se pretvorila u kreditora. U energetskom i svakom drugom pogledu Rusija je samodovoljna država dok su SAD 2008. godine morale da uvoze 60% nafte i 20% gasa. Prema studiji američkog Instituta za energiju američka ovisnost od uvozne nafte će do 2020. godine porasti na 80%, a gasa na 40%.

Banka za međunarodna poravnjanja je sredinom 2006. godine objavila da kontinuirani dvogodišnji pad vrednosti američkog dolara u odnosu na evro i jen nije rezultat samo izuzetno visokog trgovinskog deficita SAD već, pre svega, odluke centralnih banaka Rusije, Kine i još nekih drugih država da svoje devizne rezerve više ne drže samo u dolarima. Ovaj proces se odigrava krajnje diskretno ali kontinuirano zaključuju stručnjaci uz ocenu da će dalje slabljenje dolara i rast američkog deficita imati veoma negativne posledice na ukupnu makro i mikro finansijsku situaciju SAD, a to će se, s obzirom na status dolara kao svetske valute, katastrofalno odraziti i na celokupnu svetsku ekonomiju.

Stvaranje BRIK-a i Šangajskog saveza imaju dalekosežne geopolitičke posledice u smislu vaspostavljanja bipolarnog, odnosno multipolarnog sveta naspram jednopolarnog koga predstavljaju SAD. Sa dezintegracijom SSSR-a, za šta je zaslužan Mihail Gorbačov, prestao je da važi i dogovor velikih sila sa Jalte o uspostavljanju bipolarnog vojno-političkog svetskog odnosa. SAD su nakon 1991. preduzele niz vojnih, ekonomskih i političkih koraka u literaturi predstavljenih kao globalizacija ili mondijalizacija, a koji nisu ništa drugo du uspostavljanje jednopolarnog totalitarnog svetskog sistema na čelu sa SAD. Ovaj imperijalni pohod svetskog bankarskog kartela i niza multinacionalnih kompanija koje kontrolišu i upravljaju sa SAD američki politikolog Semjuel Hantington (Samuel Phillips Huntington) je u svom čuvenom delu *Clash of Civilizations* (Sukob civilizacija) prosto nazvao *The West against the Rest* (Zapad protiv ostatka sveta). Hantington jasno ističe da je Zapad (čitaj

bankarski kartel i multinacionalne kompanije) otpočeo sa kreiranjem sopstvenog planetarnog poretka – Novi svetski poredak, po isključivo svojim merilima. Čuveni ruski politikolog Aleksandar Dugin u svom delu *Geopolitika postmoderne* ovaj proces ne vidi kao sukob prošlosti i budućnosti već kao sukob različitih verzija budućnosti koje proizilaze iz različite prošlosti.

Nakon buržoaske revolucije u Francuskoj, odnosno krajem XIX veka kada na Zapadu više nije bilo feudalnih sistema kontrolori svetskog finansijskog kapitala lansirali su tri oblika vladavine (liberalnu demokratiju, komunizam i fašizam, odnosno nacizam) koji će svojim međusobnim sukobima, na kraju, dovesti do apsolutne prevlasti liberalne, odnosno kapitalističke demokratije. Ovu pobedu kapitalizma i uspostavljanje jednopolarnog sveta sa SAD kao apsolutnim gospodarem američki pisac Francis Fukojama (Yoshihiro Francis Fukuyama) dobro analizira u svome sada već čuvenom delu *The End of History and the Last Man* (Kraj istorije i poslednji čovek). Po njemu, krajem XX veka nastupa kraj istorije s obzirom da je liberalni kapitalizam, nakon što je pobedio nacizam i komunizam, ostao sam sa samim sobom. Po njemu, ali i po mišljenju svih ostalih propagatora globalizma, preostalo je još samo da se zapadnoevropski šablon istorije primeni na sva ostala društva i da se tako celokupno čovečanstvo stavi pod jednu kapu – kapu SAD, odnosno njime vladajući finansijski kapitalizam. Ovo šabloniranje budućnosti svih ostalih naroda podrazumeva brisanje njihove istorije, tradicije, običaja i uspostavljanje novih kulturoloških vrednosti. Glavnu prepreku na ovom putu šabloniranja budućnosti ostatka sveta Zapad vidi u nacionalnim osećanjima i nacionalnim organizacijama i institucijama starih država (Kina, Rusija, Japan, Srbija i arapski svet) i stoga je obračun sa njima proglasio za svoj primarni zadatak (The task of all tasks).

Najnovije pojave nacionalsocijalizma u Rusiji se masovno osuđuju od strane većine zapadnih zvaničnika. Mnogi su skloni da *Marš za Rusiju* (Русский марш) koji su pripadnici ruskih nacionalističkih pokreta izveli novembra 2005. godine u centru Moskve, sa izvesnom simbolikom nekadašnje Nacional-socijalističke partije Nemačke, tumače kao povratak antisemitizma u Rusiju. Za sada, Putin ne komentariše ove zapadne opaske, ali njegovi susreti u Kremlju sa Sergejom Baburinom (Бабу́рин Серге́й Никола́евич), vođom radikalnih ruskih nacionalista i osnivačem pokreta *Патриоты россии*, mnogi tumače kao njegovu tihu saglasnost. Na ovakvo zaključivanje ih upućuje još i činjenica da je redovan gost Kremlja i proslavljeni ruski pisac i nacionalista Aleksandar Soljženjicin (Алекса́ндр Иса́евич Солжени́цын). Veruje se da je upravo on na čelu grupe ruskih intelektualca koja formuliše ideju nove ruske države. Ruski narod danas Vladimira Putina ne zove po imenu niti po tituli, prozvan je i poznat kao *Царь Влади́мир*. Njegovi najbliži saradnici su ljudi sa kojima je nekada radio u Petrogradu i ne mali broj njih je, kao i on, nekada radio za FSB.

I pored niza izvedenih ekonomskih reformi i povećanja bruto nacionalnog dohotka za 60% u periodu od samo pet godina Putin nije uspeo da izmeni neke od najbolnijih stvari u Rusiji. Na prvom mestu tu je pitanje broja ljudi koji žive na granici ili ispod granice egzistencije. Broj nezaposlenih je sveden na ispod 10% ali je prosečan lični dohodak radnika i dalje na nezadovoljavajućem nivou koji ne obezbeđuje ništa više od pukog preživljavanja. Istovremeno, u Rusiji je 2005. godine bilo više stotina dolarskih milionera, a 36 najbogatijih ljudi su, prema pisanju američkog časopisa *Forbs*, višestruki dolarski milijarderi sa ukupnom sumom od preko 100 milijardi dolara. Najveći broj ovih novokoponovanih milijardera bogatstvo je steklo u petrohemijskoj i metalurškoj industriji, odnosno trgovinom sirovinama. Od ovih 36 milijardera sa "svetskom težinom" ima njih dvadestak, od kojih su jedanaestorica Jevreji: Roman Abramovič (Рома́н Арка́дьевич Абрамо́вич), Viktor Vekselberg (Ви́ктор Фе́ликсович Вексельбе́рг), Mihail Fridman (Михаи́л Мара́тович Фри́дман), Germa Kan (Герман Борисович Хан), Leonid Mihelson (Леонид Михельсон), Vladimir Lisin (Влади́мир Серге́евич Ли́син), Vitali Malkin (Витали Малкхин), Aleksandar Smolenski (Алекса́ндр Смоленски), Vladimir Vinagradov (Влади́мирТиму́рович Винаградов), Pjotr Aven (Пётр Олегович А́вен) i Anatolij Čubajs (Анато́лий Бори́сович Чуба́йс). Bogatstvo Romana Abramoviča, gubernatora Čukotskog Autonomnog Okruga, za 2005. godinu procenjuje se na 18.2 milijardi dolara što ga, opet po *Forbsu*, čini jedanaestim najbogatijim čovekom na svetu.

Od dolaska Vladimira Putina na vlast u Rusiji 1999. godine broj ruskih milijardera se povećao ali se nije izmenila njegova nacionalna struktura u kojoj Jevreji, i dalje, imaju apsolutni primat. Istina, neki od pripadnika *чекистской мафией*, kako ih zovu mnogi u Rusiji, više nisu na listi ali su se umesto njih pojavili drugi – još bogatiji i silniji. Tako je najbogatiji vlasnik ruskog pasoša sa 28 milijardi dolara 2010. bio Vladimir Lisin (Влади́мир Серге́евич Ли́син). Jedan od "siromašnijih" među jevrejskim milijarderima sa jedva osam milijardi dolara je Andrej Meljničenko (Андре́й И́горевич Мельниче́нко) koji je, što se Srbije tiče, postao poznat tek kada je venčao prelepu beograđanku Sandru Nikolić.

Svi ruski dolarski milioneri i milijarderi ostvaruju skoro petinu bruto nacionalnog dohotka. Ovaj podatak treba gledati kroz činjenicu da se najveći deo ruskog privatnog bogatstva nalazi u rukama par stotina familija među kojima je ubedljivo najviše Mojsijevih sledbenika. Prihodi 100 najbogatijih ljudi u Rusiji su tokom prvih pet godina Putinove vladavine, odnosno do 2006. godine prevazišli prihode 25% zaposlenih Rusa dok je, u isto vreme, preko 30% ruskih porodica živelo ispod granice siromaštva dok se prosečna plata kretala oko 115 €. Ako se zna da je broj Jevreja u Rusiji, prema popisu iz 2002. godine, 229.938 odnosno svega 0,16% od ukupne populacije onda je svaki dalji komentar izlišan.

Današnji ruski oligarski do dolaska Mihaila Gorbačova, odnosno Borisa Jelcina na vlast nisu bili ni po čemu poznati niti priznati ljudi. Svi osim jednog: Borisa Berezovskog. A ko je Boris Berezovski najbolje govori časopis *Forbs*, koji je Berezovskog jasno označio kao jednog od najuticajnijih ljudi ruskog podzemlja (Prominent member of Russia's criminal underground). On danas pod zaštitom engleskih vlasti živi i radi u Londonu. Tu, daleko od ruske policije, on sa grupom bivših agenata FSB-a, planira svoj povratak u Moskvu i ubistvo Vladimira Putina, čoveka u koga je, prema sopstvenom kazivanju, najviše uložio. Svoju novu antirusku revoluciju ovaj Jevrejin i vlasnik izraelskog pasoša ne krije već je čak javno najavljuje. Tako je londonskom *The Guardin* dao intervju 13. aprila 2007. i obznanio: *I am plotting a new Russian revolution* – Ja pripremam novu rusku revoluciju. Ako znamo ko je planirao Antirusku revoluciju 1917, ko ju je finansirao i ko je njome rukovodio tada ove reči Berezovskog treba ozbiljno primiti k znanju.

Prema ruskom književniku Hlebnikovu (Павел Хлебников) *олигархов в России* (oligarsi) su svoje bogatstvo počeli da stiču u vreme *Реформы Горбачева* (Gorbačovljevih reformi) stekli ga u vreme Jelcina i njegovog ozloglašenog premijera Gajdara (Гайдаровские реформы), a legalizovali u vreme Putinove vlasti (Путинского политического режима). Krajem 2009. godine se, prema izjavama Mihaila Nikiforoviča (Михаи́л Никифорович Полтора́нин) - jednog od najbližih Jelcinovih saradnika, oko 70% najvećih ruskih firmi nalazi u rukama jevrejskih oligarha i njihovih stranih mentora iz *организацијe Б'наи Б'ритх*. U knjizi *Власть в тротиловом эквиваленте. Хроника царя Бориса* Nikiforovič opisuje na koji način je judeobankarski kartel sa Zapada pokupovao, u vreme Jelcina i Gorbačova, najveća i najvažnija ruska preduzeća i sačuvao ih tokom vladavine tandema Putin-Medvedev. Hoće li Vladimir Putin sa svojim drugom sa studija Dmitrijem Medvedovim i grupom ljudi iz najužeg rukovodstva *КГБ*-a i *ГРУ ГШ*-a (Главное разведывательное управление), vojne obaveštajne službe, uspeti u spašavanju ruskog naroda i njegove države od *Еврейские олигархи* ostaje da se vidi. *Удача* – srećno!

Ruska pravoslavna crkva

Русская Православная Церковь Московского Патриархата

Prvi kontakt nekog Rusa sa hrišćanstvom vezuje se za Sv. Apostola Andriju Prvozvanog, koji je 60-tih godina nove ere boravio na području od južnog dela Crnomorskog primorja, u Vitiniji i Pontu, pa preko Trakije, Skitije, Sarmatije do Abhazije. Međutim, prvo pravo pokrštavanje Rusa odigralo se u doba knezova Askoljda (Аско́льд) i Dira (Дир) oko 866. godine i nastavilo za vreme njihovih naslednika na Kijevskom prestolu (Ки́евская Русь) – Olega

(Князь Оле́г,882.-912.) i Igora Rjurkoviča (Игоре Рю́рик,912.-945.). Ovi vladari su bili pagani ali nisu zabranjivali pokrštavanje ljudi i širenje hrišćanstva. Velika knjeginja Olga (Княги́ня О́льга, 945.-955.) prima, međutim, krštenje u Konstantinopolju (957.), da bi se po povratku u domovinu aktivno uključila u misionarski poduhvat, uklanjala paganske kumire, postavljala krstove i gradila crkve. Njen sin jedinac ipak nije prihvatio novu relegiju. Naprotiv, on preduzima progon hrišćana i rušenje hramova koje je njegova majka pre toga sagradila.

Novi podsticaj hrišćanstvo će dobiti tek sa dolaskom na vlast kneza Vladimira (Влади́мир I Святосла́вич, 980.-1015.) koji je, kao i knjeginja Olga primio krštenje. Za njegovo vreme hrišćanstvo postaje državna religija. Mitropolit Mihajlo (988.-992.) po nalogu samog Kneza vrši masovna krštenja u Kijevu, Novgorodu, Rostovu, Smoljensku i td. Zajedno sa širenjem hrišćanstva knez Vladimir je radio i na prosvećenju naroda pa je tako u okviru svake crkve delovala i škola. Vladimirov sin i naslednik *Великий князь киевский* Jaroslav (Яросла́в, 1019.-1054.) nastavio je očevim stopama. Posle smrti mitropolita Mihaila (Михаи́л) na arhijerejsku katedru postavljen je Leontije, a potom Jovan I, Teopemt i dr. Ruska crkva početkom drugog milenijuma obuhvata 6 mitropolija koje su se nalazile pod jurisdikcijom Konstantinopoljske patrijaršije; episkopi i najveći deo sveštenstva su bili Grci i Bugari. Godine 1051. na mitropolsku katedru prvi put dospeva Rus, čuveni pisac i besednik Ilarion (Митрополи́т Иларио́н, Митрополи́т Ки́евский и всея́ Руси́). No, nakon njegovog upokojenja nasleđuje ga niz grčkih arhijereja: Jefrem (Ефрем), Georgije (Георгий), Jovan II (Иоанн II), Jovan III (Иоанн III), Nikolaj (Николай) i dr. Broj eparhija se krajem XI veka uvećava na 12, a Ruska crkva i dalje ostaje u potpunoj zavisnosti od Konstantinopolja sa prvoarhijerejima Grcima.

Početkom XIII veka dolazi i do prvih oštrijih sukoba sa katoličkim klerom koji uspeva da iz Galiča protera episkope i sveštenike Ruske crkve i uspostavi latinsku arhiepiskopiju. Papa Grigorije IX (Ugolino di Conti, kršteno ime) 1231. godine upućuje poslanicu velikom knezu Georgiju Vsevolodoviču (Георгий Всеволодович, великий князь владимирский) sa pozivom da pređe u katoličanstvo što Knez odbija. Prilikom napada Mongola na Kijev 1240. biva ubijen mitropolit Josif, a Rusi, u nemogućnosti da ostvare kontakt sa Konstantinopoljskom patrijaršijom, po drugi put samostalno biraju mitropolita Kirila II. Od tada pa sve do 1448. Rusi će uglavnom sami birati svoje mitroploite. Kada je (1448.) ruska mitropolija podeljena na dve – Zapadnu i Istočnu patrijarh odlučuje da lokalni ruski episkopi sami biraju prvojerarha iz svojih redova, ali da bude postavljen sa blagoslovom Carigrada, a za Istočni daje blagoslov da sabor ruskih jerarha bira i postavlja mitropolite od ruskih episkopa; na taj način je Istočna mitropolija zadobila samostalnost i nezavisnost. Godine 1589. na inicijativu cara Teodora Ivanoviča uspostavlja se Ruska patrijaršija sa ciljem da Moskva postane **Treći Rim**. Pod jurisdikcijom

Ruske patrijaršije se u početku nalaze samo eparhije na tlu Moskovske države (pređašnja Istočnoruska mitropolija), a tek od 1685. u njen sastav ulaze i sve eparhije iz Zapadnoruske mitropolije.

Radikalne promene u ustrojstvu Ruske crkve nastaju sa dolaskom Petra Velikog (Пётр I Алексеевич - Пётр Великий) na presto Rusije. Tokom njegove vladavine dolazi do izražene sekularizacije države i podčinjavanja Crkve njegovoj vlasti. On 1721. ukida Patrijaršiju i upravljanje Crkvom poverava Sinodu. Vladavina Petra velikog ostaće upamćena, kad je Ruska crkva u pitanju, po značajnim ograničenjima njenih prava i moći, a posebno po njegovom favorizovanju zapadnih uticaja i proklamovanju ideje o bliskosti pravoslavlja i protestantizma. Katarina II (Екатерина II Великая) nastavlja sa politikom Petra Velikog pa 1764. donosi odluku o oduzimanju imovine eparhijama i manastirima. Tek nakon smrti Katarine II 5. novembar 1796. dolazi do osetnog i kontinuiranog preporoda Crkve. Ruski car Aleksandar I nalaže 1814. da se Sveto pismo prevode na ruski jezik i pospešuje aktivnost monaštva. Usled ovakvih carskih mera dolazi do značajnih reformi duhovnih škola, sprovode se odlučne mere za obračun sa nosiocima raskolničke politike, podstiče se misionarenje u Sibiru i Kavkazu i dr.

Vladavina Aleksandra III i Nikolaja II takođe su se pozitivno odrazile na sveukupan život i delovanje Ruske crkve. Posebno je blagorodna bila vladavina Nikolaja II cara Rusije, kralja Poljske i Velikog vojvode Finske. On je 1906. dozvolio i pomogao osnivanje bogoslovsko-filosofskih društava u Moskvi, Petrogradu i Kijevu. Kada je 1916. od Ruske pravoslavne crkve primio Memorandum sa molbom da se “ukine ili makar oslabi neprekidno starateljstvo i odveć budna kontrola crkvenog života od strane svetovne vlasti, čime se Crkvi oduzima samostalnost i inicijativa”, Nikolaj II je odmah ukinuo ukaz cara Petra Velikog o ukidanju Patrijaršije i predložio crkvenim vlastima da se u Moskvi sazove Sabor episkopa radi izbora Patrijarha i daljih neophodnih reformi koje će osnažiti duhovnu vlast i autoritet Ruske pravoslavne crkve.

Nakon dužih priprema Sabor otpočinje sa radom 15. avgusta 1917. uz učešće 564 člana. Pored odluke o obnovi Patrijaršije (28. oktobra), Sabor 21. novembra donosi i odluku o intronizaciji Patrijarha Tihona (Васи́лий Ива́нович Белла́вин). Pored toga, doneto je još niz odluka o reorganizaciji najviše crkvene eparhijske uprave, unutrašnjoj i spoljašnjoj misiji i dr. Na kraju, u novonastalim okolnostima boljševičke revolucije, Sabor donosi odluku kojom odlučno osuđuje dekret Sovjeta narodnih komesara “O odvajanju Crkve od države i škole od Crkve” kvalifikujući ga kao politiku progona pravoslavlja na tlu carske Rusije.

Strahovanja Crkve su se pokazala tačnim; još tokom trajanja nasilnog preuzimanja vlasti u Rusiji 8. oktobra 1917. ubijen je protojerej Jovan

Kočurov, a potom i mitropolit Vladimir Kijevski. Samo u Moskvi je 1918. godine zatvoreno oko 600 crkvenih hramova, a do 1938. likvidirano je 95% hramova u odnosu na stanje pre početka boljševičkog terora – februara 1917. godine. Hramovi Ruske pravoslavne crkve se masovno pretvaraju u bolnice, škole, zatvore, skladišta i sl. No, najstrašnije je, ipak, bilo ono što se dešavalo sveštenstvu i pravovernom narodu. "Najbolje" su prošli oni koji su odmah ubijeni! Ostali su mučeni po zatvorima, vođeni ulicama kao stoka, zatvarani isključivo po crkvama koje su bile pretvorene u tamnički vilajet samo za hrišćanske vernike, proganjani u daleka sela Sibira na najteže radove i sl. U takvoj situaciji patrijarh Tihon se odlučno suprotstavlja boljševičkim nevernicima koji su, očigledno ne slučajno, od prvog dana imali i svoje saradnike u Ruskoj pravoslavnoj crkvi – A. Vedenski (Веденски) i V. Krasnicki (Красницки). Oni javno proklamuju lojalnost boljševičkim vlastima po cenu raskida sa kanonima i predanjima i zahtevaju likvidaciju Patrijarha.

U momentu judeokomunističke antiruske revolucije Rusku crkvu su činili: 3 mitropolita, 13 arhiepiskopa, preko 100 episkopa, 56.000 sveštenika, 22.000 đakona i 100.000 crkava. Crkva je imala i 1.130 manastira s preko 100.000 kaluđera i kaluđerica; imala je četiri duhovne akademije, 52 bogoslovije i više hiljada parohijskih škola. Crkva je imala i sopstvenu imovinu koja se ogledala u 1.800.000 hektara zemlje i raznu pokretnu imovinu u vrednosti od oko 40.000.000 rubalja, a njen ukupni kapital se procenjivao na preko 1.000.000.000 rubalja. Pored svega toga, u svojim riznicama Crkava je čuvala razne crkvene dragocenosti i stvari basnoslovne vrednosti. Tu su, takođe, bile bezbrojne biblioteke sa knjigama i rukopisima - izvorima stare ruske kulture, nauke i književnosti što ih je činilo neprocenjivim sa materijalne tačke gledišta.

Nakon što je 1918. godine osudio pokolj carske porodice Tihon biva prvi put uhapšen i prebijan tako da po puštanju iz zatvora mesec dana nije mogao da stane na noge. Drugi put je, nakon što je osudio bestijalnu pljačku svih crkvenih vrednosti i eksproprijaciji njene celokupne imovine, uhapšen i utamničen (april 1922. – juni 1923.) u manastiru Donski. Pušten je na slobodu tek kad je procenjeno da mu od života nije još mnogo preostalo. Pa ipak, poživeo je sve do 7. aprila 1925. godine, a samo dva dana ranije održao je svoju poslednju Liturgiju. Za novog Patrijarha Crkva proglašava mitropolita Petra Poljanskog koji samo nekoliko mesci kasnije biva utamničen. U takvoj situaciji na mesto Patrijarha *locum tenens* – privremeno se postavlja, od 1925. do 1943. Sergij (Иван Николаевич Страгородский). On će zvanično poneti zvanje *Патриарх Се́ргий* tek 8. septembra 1943. kada će Josif Visarionovič Staljin učiniti sve da pomogne Ruskoj crkvi.

Naime, kada je Nemačka napala komunističku vlast u Rusiji 1941. sovjetski građani ruske nacionalnosti – Rusi, su ih dočekivali sa oduševljenjem. Pripadnici sovjetskih trupa - ruske nacionalnosti, su se masovno predavali

vojnicima Vermahta tako da ih je za samo godinu dana bilo više od tri miliona u nemačkom zarobljeništvu. Po naređenju nemačkog kancelara Adolfa Hitlera Rusi, pripadnici sovjetske armije, su imali tretman vojnih zarobljenika i nisu bili upućivani u radne logore. Na nesreću, nemogućnost Nemaca da obezbede dovoljne količine hrane, lekova i zimske odeće tokom 1941. - 1943. godine, rezultiraće smrću svih ovih Rusa. Na ruskim teritorijama koje su se našle pod vlašću Nemaca Vermaht je dozvoljavao obnovu Ruskih pravoslavnih svetinja, a pripadnici inžinjerskih jedinica su, ne retko, pomagali u njihovoj obnovi.

Ovde je važno spomenuti i nešto što je decenijama bila tabu tema, ne samo u Rusiji već i širom sveta. Naime, mržnja Rusa prema judeokomunistima je bila tolika da se mnogi nisu samo predavali vojnicima Vermahta već su im se i pridruživali u nastojanju da oslobode *Росси́я-мать* (Majku Rusiju) od jevrejske diktature. U proleće 1942. godine broj Rusa koji su se, rame uz rame, sa vermahtovim jedinicama borili protiv judeokomunističkog režima prevazilazio je cifru od jednog miliona. Šta više, oko 200.000 ruskih boraca je bilo inkorporirano u regularne nemačke trupe gde su imali status stranih dobrovoljaca. Kako je broj Rusa, mimo svakog nemačkog očekivanja, konstantno rastao odlučeno je da se pristupi osnivanju Ruske oslobodilačke armije (Русская освободительная армия) pod komandom generala Vlasova (Андре́й Андре́евич Вла́сов) koji je, sve do 1940, bio komandant najelitinije sovjetske jedinice *99-я стрелковая дивизия*. Vlasovu su se odmah pridružili i generali Vasili Maljškin (Васи́лий Фёдорович Малы́шкин), Dmitrij Zakutnji (Дмитрий Ефимович Закутный), Ivan Blagovešinski (Ива́н Алексе́евич Благове́щенский), Grigori Zverev (Григо́рий Алекса́ндрович Зве́рев), Georgij Žilenkov (Георгий Николаевич Жиленков), Mihail Šapovalov (Михаи́л Миха́йлович Шапова́лов) i na desetine drugih viših oficira. Ruska oslobodilačka armija je imala više divizija, a na čelu prve, najmnogoljudnije i najopremljenije, nalazio se genral Sergei (Серге́й Кузьми́ч Буняче́нко). Vlasov je, pored vojnog dela, pristupio i širem političkom organizovanju ruskog naroda pa je tako, uz pomoć generala Vladimira Baerskog (Владимир Гелярович Баерский) i pukovnika Andreja Neranjina (Андрей Георгиевич Нерянин), osnovao i Komitet za oslobođenje Ruskog naroda (Комите́т освобожде́ния наро́дов Росси́и).

Judeokomunistička vlast u Rusiji se 1943. nalazila pred totalnim vojnim i političkim porazom. Judeoboljševički lideri komunističke partije Sovjetskog saveza su u periodu od 1936. do 1939. sproveli Veliku čistku (большая чистка) među članstvom. Oko 400.000 članova je isključeno, a među njima i 39 visokih oficira sovjetske armije – svi ruske nacionalnosti. Među ovim oficiram sedmorica su bili najbliži saradnici generala Žukova (Гео́ргий Константи́нович Жу́ков), a on sam je bio pošteđen na izričit zahtev predsednika Politbiroa Josifa Visarionoviča Staljina. Čistku je sprovodio NKVD (Народный комиссариат внутренних дел) na čijem se čelu tada nalazio Genrih Jagoda (Ге́нрих Григо́рьевич Яго́да, poljski Jevrejin). Ova

большаячистка je dovela do toga da je armijski vrh *de facto* bio obezglavljen. Prateći tadašnje događanja u Sovjetskom Savezu američki časopis *Daily Worker* u svom broju od 12. marta 1936. godine citira izjavu Harija Polita (Harry Pollitt): “Suđenja u Moskvi predstavljaju trijumf u istoriji progresa”.

Kada je juna 1941. otpočeo rat sa Nemačkom na čelu Crvene armije (Рабоче-Крестьянская Красная Армия) su se nalazili oficiri političkog profila. Ispunjavali su sve partijske standarde ali ne i vojne. U takvim okolnostima Josif Visarionovič se 4. septembra 1943. godine obraća patrijarhu Sergiju sa molbom za pomoć. Ruskoj crkvi se promptno vraćaju mnoga imanja i dopušta bogosluženje. Preživeli utamničeni sveštenici se oslobađaju, a u Moskvi se nakon punih 25 godina održava Liturgija. Ruska crkva je 1943. raspolagala samo sa 100 aktivnih hramova od 78.000 koliko ih je bilo početkom 1917. Patrijarh Sergiju se obraća svim vernim Rusima pozivajući ih da stupe u odbranu zemlje. Istovremeno, Staljin reaktivira sve oficire ruske nacionalnosti koji su do tada bili nasilno penzionisani ili proterani u Sibir. Odziv ruskog verujućeg naroda na Patrijarhov poziv je bio takav da svi dobrovoljci nisu mogli odmah da budu primljeni u Armiju na čijem su se čelu, nakon Staljinove intervencije, nalazili najbolji ruski oficiri. Stanje na frontu se ubrzo menja u korist Rusije, a slom Vermahta počinje da dobija obrise.

Među prvima koji se osokolio snagom probuđenog ruskog naroda bio je poznati jevrejski propagator i publicista Ilija Erenburg (Илья́ Григо́рьевич Эренбу́рг). Pozivajući na linč Nemaca Erenburg kaže: “Ubijajte, ubijajte! Kod Nemaca nema nedužnih, ni među živima ni među onima koji će se roditi! Izvršavajte uputstva druga Staljina gazeći zauvek fašističku zver još u utrobi. Slomite silom oholost nemačkih žena. Uzmite ih kao zakonit plen. Ubijajte, ubijajte, vredni vojnici Crvene vojske, u vašemu jurišu kojem se ne može odupreti”.

Istina, Nemačka se, svesna opasnosti koja stoji iza Staljinovog dozvoljavanja rada Ruskoj crkvi, odmah okreće Ruskoj pravoslavnoj „zagraničnoj“ crkvi koja je nastala u Sremskim Karlovcima 1922. godine. Nemci su savršeno dobro znali da karlovački Sinod Ruske zagranične crkve svu zlu sud ruskog naroda pripisuje Jevrejima i njihovim međunarodnim pomagačima i da im stoga neće biti teško da ovaj Sinod pridobiju na svoju stranu. Kako bi dodatno učvrstio položaj Ruske zagranične crkve nemački kancelar čak donosi poseban ukaz kojim se svekolika imovina Ruske crkve u Nemačkoj prepušta Ruskoj pravoslavnoj crkvi sa sedištem u Karlovcu. No, bio je to, a na tome je i ostalo, samo neupeli pokušaj Nemaca da zadrže verujući ruski narod na svojoj strani.

Sredinom 1944. patrijarh Sergij se upokojio, a za XIV Patrijarha Moskve i cele Rusije izabran je, 2. februara 1945. godine, Aleksej I (Сергей Владимирович Симанский). Judeokomunistička tolerancija prema Ruskoj pravoslavnoj crkvi umrla je zajedno sa Josifom Visarionovičem Staljinom.

Novoizabrani prvi sekretar Komunističke partije Sovjetskog Saveza Nikita Hruščov je odmah po svom izboru 7. septembra 1953. počeo da menja politički kurs prema Pravoslavnoj crkvi; vrhunac progona sveštenstva i verujućih pravoslavnih ljudi dostignut je tokom 1956. kada se održava 20. partijski kongres. Na njemu Hruščov objavljuje raskid sa Staljinovom politikom optužujući ga za velike čistke pre Drugog svteskog rata i simpatije prema Pravoslavlju. U naredne dve godine Crkva je vraćena na pozicije koje je imala pre 4. septembra 1943. Po naređenju Hruščova umnožava se broj agenata KGB-a unutar Crkve i stvaraju se pretpostavke za presudan uticaj judeokomunista na izbor poglavara Ruske crkve.

Za petnaestog Patrijarha 1970. izabran je Pimen I (Сергей Михайлович Извеков) koji je tokom 1969. i 1971. primio dva odličja Sovjetskog Saveza (medalju *Дружбы Народов* i orden *Трудового Красного Знамени*). Po njegovom upokojenju na čelo Ruske pravoslavne Crkve juna 1990. postavljen je Aleksej II (Алексей Михайлович Ри́дигер, po nacionalnosti Nemac iz Estonije;Alexej Rüdiger, na nemačkom). Ubrzo po postavljenju Aleksej II se 17. jula 1990. godine, na dan kad je carska porodica izmasakrirana i sam car Nikolaj II ubijen, obratio narodu sa molitvom za dobrobit komunističke partije. Nakon ovog “gafa” Aleksej se požurio da u decembru podrži zahteve 53 ruska književnika, akademika i političara kojima se od tadašnjeg predsednika Sovjetskog Saveza Mihaila Gorbačova traži da spreči dalju pljačku državne i crkvene imovine. Gorbačov koji je 11 marta 1985. prilikom svog izbora na mesto prvog čoveka KPSS-a izjavio: “Blizu smo svog konačnog cilja, a onda nam predstoji *демократиза́ция*”, nije ni odgovorio uvaženim ruskim intelektualcima. Ne, on je 25. decembra 1991. podneo ostavku na mesto predsednika SSSR-a; to je ujedno i dan rasturanja velike Ruske imperije koju su od Ruskog naroda 1917. godine oteli judeokumunisti po nalogu i uz punu podršku *Wall Streeta*. Sve ono što je 1917. pripadalo ruskom caru i ruskom narodu 1991. postalo, u najvećoj meri, vlasništvo ruske oligarhije.

Kada se Boris Jelcin, *красный дьявол*, poznat najviše po svom alkoholizmu i naredbi da se sruši vila Ipatijevih u Jekaterinburgu, kandidovao za mesto predsednika Rusije 1991. patrijarh Aleksej II mu je preko moskovske televizije poručio: “Neka Vam Bog pomogne u ovim, za sve nas, tako važnim izborima”. Šta je Patrijarh mislio kad je rekao “za sve nas” može se naslutiti iz njegovog obrćanja svim rabinima Njujorka 13. novembra 1991.:

“Draga braćo, *Shalom aleichem* svima Vama u ime Boga, ljubavi i mira. Svi smo mi braća jer smo svi mi deca Starog zaveta i Sinajske planine...Vaši zakoni su i naši, vaše propovedi su i naše propovedi. Samo udruženim molitvama i naporima možemo izgraditi novo demokratsko društvo, **novi svetski poredak** gde će se Jevreji osećati bezbedno, i živeti u atmosferi mira i ljubavi”.

Moskovska patrijaršija je 1994. potpisala Balmanski sporazum (Balamand Agreement) sa Rimokatoličkom crkvom u kome se utvrđuju pravci ekumenske politike. U Sporazumu se dve crkve nazivaju “sestrinskim crkvama koje funkcionišu kao dva plućna krila jednog organizma”. Ovim istorijskim sporazumom Moskovska patrijaršija je otvorila vrata svih svojih crkava kako bi u njima svoju veru mogli da ispovedaju katolici i protestanti. U hiljadugodišnjoj istoriji Ruske crkve ovako nešto se nikada nije dogodilo. Kada se, nakon dugogodišnjih zahteva vernika za proglašavanjem cara Nikolaja II za sveca, nije više moglo okolišiti Moskovska patrijaršija je 1998. godine izdala saopštenje:

“*Car Nikolaj II je odgovoran za događaje na Hodinskim poljima, odgovoran je zbog svojih veza sa Raspućinom, vređao je radnike i unazadio zemlju. Kao državnik je bio potuno beskoristan. Najvažnije, on je odgovoran za izbijanje revolucije i zato je i patio*”!!!

Ruska parlamentarna komisija koja se bavila istraživanjem delovanja KGB-a je, nakon punih godinu dana prikupljanja arhivske građe, januara 1992. bila spremna da Parlamentu prezentira rezultate svoga rada. U obimnom materijalu posebno poglavlje je posvećeno Petom odeljenju KGB-a zaduženom za kontrolu i vođenje Crkve. Već na drugoj strani ovog poglavlja nalaze se imena sveštenih lica saradnika ruske tajne polcije: “Mitropoliti Juvenal Krutitse, Pitrim Volokolamska, Filaret Kijevski i Filaret Minska su bili saradnici KGB-a, a njihova kodirana imena su Adamant, Abbat, Antonov i Ostrovski”. Ova četiri crkvena visokodostojnika su obrađena zajedno ali je zato saradnik KGB-a pod nadimkom *Дроздов* imao poseban tretman. Njegovo pravo ime je *Alexej Rüdiger*, a postaće poznat kao šesnaesti Patrijarh Moskve i cele Rusije.. Prema zvaničnim dokumentima KGB-a, priloženim uz izveštaj Parlamentarne komisije, Aleksej II je regrutovan u KGB *28 февраля 1958*. godine u Estoniji od strane agenta *Фурова*. Za svoje zasluge za Službu Aleksej II je 1988. godine odlikovan najvišim odlikovanjem KGB *Почетной Грамотой* koje ova služba može da dodeli agentu saradniku. Odmah po okončanju svog rada Komisija je raspuštena, a već pripremljeni i dokumentovani materijali nikada nisu dospeli na redovno zasedanje Parlamenta.

Pored postojeće Ruske Crve na čijem se čelu nalzi Aleksej II, postoje još dve podjednako važne Ruske crkve. Kada je bobeda boljševika 1917. godine već postala izvesna jedan broj visokih sveštenika Ruske crkve je napustio Rusiju. Sinod Ruske crkve je 20. juna 1920. doneo odluku da je novoustanovljenja *Ruska Ortodoksna Crkva u Dijaspori* (Ру́сская Правосла́вная Це́рковь За Грани́цей) nevidljivi deo Ruske Crkve koji će samostalno odlučivati poštujući sve kanone. Tako će biti do uklanjanja ATEISTIČKIH snaga u Rusiji”. Kada je pod pretnjama da će biti pobijeno stotinak sveštenika patrijarh Tihon 1927. izdao *Декларация* o neophodnosti saradnje Crkve sa državnom vlašću i priznao njenu dominaciju po svim pitanjimaj jedan broj sveštenika je napustio Rusku

crkvu i osnovao *Катакомб цркву*. Sveštenici *Катакомб цркве* su svoje obrede držali po šumama, stanovima i podrumima. U narodu su bili poznati i kao *ljudi bez pasoša* pošto nisu želeli poseduju crvene judeokomunističke putne isprave zaričući se da će radije umreti nego sa đavoljim papirima putovati.

Sa raspadom komunizma i nastankom demokratije i, manje više, istim akterima stekli su se, bar je tako izgledalo, uslovi za povratak sveštenstva *Ruske Ortodoksne Crve u Dijaspori* i početku izlaska sveštenstva *Катакомб цркве* na javnu scenu. No, povratku jednih i izlasku drugih se suprotstvaila Moskovska patrijaršija i novo demokratsko rukovodstvo. Patrijarh *Ruske Ortodoksne Crkve u Dijaspori* Vitalij je u decembru 1996. otposlao pismo svom verujućem narodu u kome je naveo da je “Moskovska patrijaršija Crkva obožavalaca Sotone, to je prava Crkva Antihrista”. Za jedinu pravu crkvu ruskog naroda u Rusiji Vitalij priznaje samo *Катакомб цркву* i njene sveštenike.

Da li je patrijarh Vitalij u pravu može, moguće je, zaključiti i samo iz činjenice da se u okviru Moskovske patrijaršije uveliko privode kraju pripreme za Osmi vaseljenski sabor koji treba da se održi 2013. godine. Da se nešto pravoslavnoj veri nečasno sprema moglo se zaključiti još decembra 2009. kada je u pravoslavnom centru Konsantinopoljskog Patrijarhata u Šambeziju (Švajcarska) održano zasedanje Međupravoslavne pripremne komisije sa jednom jedinom tačkom dnevnog reda – Osmi vaseljenski sabor. Okupljeni jerarsi su tom prilikom izjavili kako je, nakon višedecenijskih priprema, sve osim jednog pitanja rešeno i da se može izvesno reći da svi pripadamo jednoj crkvi i jednom hrišćanstvu – latinske konfesije.

Poglavlje sedamnaesto
O K R U G L I   S T O

Urednik nemačkih novina *Zukunft* Maksimilijan Harden (Maximillian Harden) je 1900. objavio članak o postojanju kamarile homoseksualaca na dvoru cara Vilhelma II. Po Hardenu gospoda koja ne ljube žene se svuda uzajamno pomažu, unutar i izvan Nemačke i "gaje prijateljstvo koje je jače nego samostanski red ili savez slobodnih zidara, koje se čvršće drži zajedno i plete svoje mreže preko svih bedema vere, preko svih država i klasa. Posvuda sedi taj šljam: na dvorima, u vojsci i u mornarici na visokim položajima, u redakcijama visokotiražnih novina, na direktorskim foteljama velikih trgovačkih firmi, u rektoratima najpoznatijih univerziteta pa čak i sudnicama. Svi se oni povezuju protiv svog zajedničkog neprijatelja; mnogi već gledaju na normalne ljude odozgo, kao na neka druga bića..." Harden, koji će kasnije biti tužen i osuđen, u članku navodi trojicu najvažnijih *homosexualitäta*: grof Ginter fon Šulenberg (Günter Graf von Schulenberg), knez Filip Ulenberg (Philipp Fürst zu Eulenburg und Hertefeld) i grof Kun fon Moltke (Kuno Graf von Moltke). Nakon ove javne prozivke car Vilhelm II, koji je inače bio prvi unuk britanske kraljice Viktorije, je celokupnu tu *der liberalismus kamarilla* rasterao, a pojedince čak i prognao iz Nemačke.

Za razliku od puritanske Nemačke u Engleskoj je oduvek bila prisutna homoseksualnost samo kao još jedna u nizu seksualnih orijentacija. Najstrašniji komentar na nečije homoseksualno opredeljenje, ako bi ga uopšte bilo, mogao je biti samo *shocking*. Za Engleze je homoseksualnost *shocking* ali je zato razvod braka bilo nešto neprimereno. Tako se za vreme kraljice Viktorije o razvodu nije smelo govoriti u Bakingemskoj palati. Razvedeni muškarci i raspuštenice nisu imali pristupa na engleski dvor, a to su morali poštovati i stranci; ni jedan razvedeni diplomata nije mogao biti akreditovan

kod kraljice. Kraljica se grozila razvedenih ali ne i biseksualaca što je pokazala kada je na mesto premijera došao zet barona Majera Rotšilda (Mayer Amschel de Rothschild) Arčibald Prajmrouz (Archibald Philip Primrose, 5th Earl of Rosebery) u Londonu poznatog i kao ljubavnika barona Dramlinga (Francis Archibald Douglas, Viscount Drumlanrig - 1st Baron Kelhead). Kraljica je rado volela da ugosti i lorda Daglasa (Lord Alfred Bruce Douglas) koji je voleo da piše pesme ali se danas ne pamti po njima već po svojoj ljubavnoj avanturi sa Oskarom Vajldom (Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde). Inače, najpoznatijih *shocking* aristokrata iz vremena kraljice Viktorije svakako je bio Sesil Rouds (Cecil John Rhodes), poverenik kuće Rotšild, osnivač čuvene *De Beers* dijamanstke kompanije i dugogodišnji vladar Južne Afrike kome je lično kraljica Viktorija dodelila povelju da preko svoje *British South Africa Company* radi po Africi što mu drago.

Mlad i bogat britanac Sesil Džon Rouds, sin biskupskog namesnika Stortforda, verovao je da samo britanska elita može i treba da upravlja svetom na dobrobit svih. Kada je Henri VIII 1509. stupio na engleski presto beli čovek je kontrolisao 9% svetske teritorije, a 1901. kada je britanski monarh Viktorija preminula 83% sveta je bilo pod dominacijom belaca. Rouds je iskreno verovao da među belcima primat pripada Englezima i stoga je često citirao Bernarda Šoa (George Bernard Shaw): “Svaki je Englez rođen sa nekom nestvarnom snagom koja ga čini vladarem sveta”. Poznata je Roudsova izreka: “Ne postoji ništa tako loše, i ništa tako dobro što jedan Englez već nije učinio. No, bez obzira na to šta i kako nešto činio, jedan Englez nikada ne može da pogreši!” Rouds je bio istinski engleski imperialista koji je, bez trunke sumnje, verovao da Britanska monarhija treba da vlada svetom; ne zbog koristi same Imperije već zbog nesposobnosti sveta da sam vodi računa o sebi.

Porodica Sesil spada u red najuticajnijih engleskih porodica još od početka sedamnaestog veka - kada je Vilijam Sesil (poznat i kao baron Burghley) bio lični sekretar i ljubavnik engleske kraljice Elizabete I, kćerke Henrija VIII i poslednje kraljica iz dinastije Tjudora. Odmah po dolasku u Oksford na studije, Rouds je u *Apolo* loži primljen u slobodno zidarstvo i veoma brzo unapredjen u zvanje majstora masona. Međutim, ubrzo postaje veoma oštar prema britanskoj masoneriji, tvrdeći da je neagilna i nekompetentna u afirmaciji i širenju britanskih nacionalnih interesa. Iako kritičan prema britanskoj masoneriji bio je njen najaktivniji član, a među bliske prijatelje je ubrajao kraljeve Džordža IV (George IV) i Vilijama IV (William IV), lorda Randolfa Čerčila, Oskara Vajlda (Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde), Bernarda Šoa, Artura Konana Dojla (Sir Arthur Ignatius Conan Doyle), Rađarda Kiplinga (Joseph Rudyard Kipling), Vilijama Stida (William Thomas Stead) i td.

Pred kraj studija Rouds, opčinjen Platonom i njegovim viđenjem države i društva, sačinjava sopstveni program svetske dominacije Britanaca. Prva

tačka programa podrazumevala je organzovanje tajnog društva čiji će osnovni zadatak biti "dalje unapređenje Britanske imperije i uspostavljanje britanske kontrole nad celokupnim necivilizovanim svetom". Druga tačka se odnosila na "podizanje i trajno unapređenje statusa i uticaja Amerike kao izvođača britanske spoljne politike". Diktirajući način ustrojstva i ciljeva svoje nove organizacije Rouds je, na kraju, umesto rekapitulacije svega što je već izneo jednostavo rekao: "Uzmite jezuitski Pravilnik koji je sačinio Injacio Lojola (IñigoLoyola), a 7. jula 1571. odobrio papa Pije V (Giovanni Angelo Braschi, kršteno ime) bulom *Dum indefessae* i ubacite reči *Britanska imperija* na svako mesto gde stoji *Rimo-katolička vera*".

Ime tajne organizacije koju je Rouds zajedno sa čuvenim britanskim novinarom Vilijamom Stidom (William Thomas Stead) osnovao 5. februara 1891. bilo je *Društvo odabranih* (Society of the Elect). Prvi i najvažniji inicijalni članovi društva bili su kardinal Maning (Cardinal Manning), Artur Balfur (Lord Arthur Balfour), Albert Grej (Lord Albert Grey) i Hari Džonston (Sir Harry Johnston). Nakon Roudsove smrti 1902. društvo, u slavu svog osnivača, menja naziv u Roudsov okrugli sto (Rhodes Round Table), a sam Rouds testamentom koji je sastavio 33 dana pre smrti kompletnu svoju imovinu poverava na upravljanje Leopoldu Rotšildu (Leopold de Rothschild), prvom čoveki britanske kuće Rotšilda. Za novog vođu Roudsovog okruglog stola Leopold Rotšild, u dogovoru sa svojim bratom Alfredom Rotšildom (Alfred Charles de Rothschild), direktrorom Banke Engleske, imenuje slobodnog zidara Lorda Alfreda Milnera (Alfred Milner, 1st Viscount Milner) koji preuzimajući ovu funkciju izjavljuje: "Moj patriotizam nema geografska već samo rasna ograničenja. Ja sam britanski rasista". Nakon ovoga Milner biva postavljen za direktora *Rio Tinta*, jedne od najvažnijih Rotšildovih firmi ali i šefa *Belgian relief Commision* koja će, na svoj način, uticati na produžetak Prvog svetskog rata.

Pod rukovodstvom lorda Alfreda Milnera društvo će postati jedno od najuticajnijih organizacija dvadesetog veka. Okrugli sto je bio i ostao tajna organizacija koja okuplja britansku aristokatiju i veoma bogate pojedince iz celog sveta, a naročito iz SAD. Ekspoziture je ima u svim većim i važnijim svetskim prestonicama. Osnovni način delovanja članova *Okruglog stola* svodio se na unošenje nesloge među zemlje i narode kako bi se proizveli konflikti koje bi oni kasnije kontrolisali i upravljali u duhu britanske koristi. Zapravo, Milner i njegova desna ruka Džefri Doson (George Geoffrey Dawson), novinar i urednik *The Times* (štampa se i izlazi u Engleskoj od 1785.) kao veliki poštovaoci učenja Karla Marksa su do detalja prostudirali njegove spise u kojima je on praktično razrađivao društvena kretanja u skladu sa Hegelovim učenjem po kome se sinteza dobija tek nakon, u konkretnom vremenu i jasno definisanom prostoru, kontrolisanog suprotstavljanja teze i antiteze! Englezi su oduvek bili majstori politike *divide et impera*, a članovi *Okruglog stola* su jednostavno uživali u izazivanju kriznih situacija širom

sveta.

Međutim, ono po čemu će *Okrugli sto* ostati poznat je Roudsova fondacija i formiranje dve tajne organizacije: Kraljevskog instituta za međunarodne odnose, sa sedištem u Londonu, i Saveta za međunarodne odnose u Njujorku. Pored ove dve organizacije, članovi *Okruglog stola* imaju značajne kontakte i veze i s Trilateralnom komisijom, Bilderberg grupom i Rimskim klubom. Ustvari, može se reći da ovih pet organizacija čine kičmu politike Novog svetskog poretka.

Sesil Rouds (1853.-1902.) je rodjen u Bišops Sortfordu, jednom malom, idiličnom mestašcu nedaleko od Londona. Sa 17 godina je upisao studije u Oksfordu ali ih je okončao tek nakon osam godina zbog izrazito lošeg zdravlja. Po savetu lekara odlazi u Afriku, i tamo za kratko vreme otkriva rudnike dijamanata i zlata, i postaje jedan od najbogatijih i najuticajnijih Britanaca svog vremena. Krajem XIX veka Rouds je posedovao 90% svetske proizvodnje dijamanata i osnivač je Dijamantskog sindikata, preteče današnje Centralne prodajne organizacije koja kontroliše 80% svetske trgovine dijamantima. Život u Africi mu je pomogao da se izleči od opake bolesti i on se vraća u Englesku, gde na Oksfordu završava studije kao jedan od najboljih studenata. Po povratku u Afriku 1881. godine izabran je za člana Parlamenta Kejp kolonije, a 1890. postaje njen premijer. Rouds je jedan od najzaslužnijih ljudi za veliki uticaj Britanije na Afričkom kontinetu, a najviše je doprineo stvaranju Južnoafričke Republike 1910. Njegova kuća u Kejptaunu je postala rezidencija premijera, a univerzitet u ovom gradu se takođe nalazi na njegovom imanju; on je izvesno jedan od najznačajnijih ljudi, s kraja devetnaestog veka, za utiranje puta Novom svteskom poretku.

Od 1. jula 1899. *Roudsova fondacija* (Rhodes Trust) obezbeđuje stipendije za 70 studenata (32 iz SAD) svake godine, a oni dolaze iz zemalja Komonvelta, Nemačke i SAD. Stipendije se obezbeđuju na period od dve godine u Oksfordu, a po njihovom okončanju studenti se vraćaju u svoje zemlje na istaknuta mesta u državnom aparatu, velikim multinacionalnim kompanijama ili značajnim međunarodnim organizacijama. Oni tako počinju da deluju kao zastupnici Roudsovih ideja, odnosno postaju aktivni borci za ostvarivanje politike Iluminata čiji je član i Rouds bio. Najpoznatiji dosadašnji stipendisti su bili Bil Klinton (Bill Clinton, William Jefferson Blythe III), dvostruki predsednik SAD, premijer Australije Bob Houk (Bob Hawk), Din Rask (David Dean Rusk), prvi čovek američkog Stejt dipartmenta, senator Vilijam Fulbrajt (James William Fulbright), Bajron Vajt (Biron White), član Vrhovnog suda SAD, Nikolas Kacenbah (Nicholas Katzenbich), bivši javni tužilac SAD, Frenk Čerč (Frank Cherch) bivši senator, brigadni general američke armije Pit Doukins (Pit Dokins), Hedli Donovan (Hedley Donovan), glavni urednik *Times*-a, Stansfild Turner (Stansfield Turner), šef *C.I.A.* za vreme predsednika Kartera i dr.

O *Roudsovom okruglom stolu* i njegovim stipendistima se gotovo ništa nije znalo do 1951. kada je američki novinar Vilijem Fulton (William Fulton) u *Tribune*-u napisao sledeće: "Ključne pozicije u američkoj vladi drže stipendisti *Roudsove fondacije*. To su ljudi koji su, nakon što su uspešno završili studije u najpoznatijim univerzitetima širom SAD, dobili Roudsove stipendije za posebno dvogodišnje usavršavanje u Oksfordu. Svi oni su, pre odlaska u Englesku, provereni kao poklonici Roudsove ideje da SAD, kao deo Britanske imperije, treba učiniti najvećom vojnom silom... SAD treba da budu udarna pesnica Britanskog kraljevstva... Roudsovi stipendisti dominiraju američkom vladom, a posebno onim njenim delom koji odlučuje o pomoći koju SAD dodeljuju drugim državama. Imajući to u vidu ne iznenađuje činjenica da je Velika Britanija najveći primalac ove pomoći: Tokom prve tri godine Maršalovog plana, posle Drugog svetskog rata, Velika Britanija je primila 2 milijarde i 706 miliona dolara, što je ubedljivo najveći iznos koji je jedna država dobila u okviru ovog plana... Američkom narodu bi neko morao, na kraju, da kaže da su SAD samo svetska vojna i policijska sila u službi Velike Britanije."

Od osnivanja *Okruglog stola* samo su porodice Rotšild i Astor imale svoje stalne predstavnike u njemu, a među značajnijim finansijerima su i pripadnici familija Vitni, Rokfeler, Morgan i Vanderbild.

Na kraju, recimo da je, i pored sve svoje slave i uticaja, Sesil Rouds umro kao osramoćen čovek: Njega je poljska princeza i spisateljica Katarina Redžvil (Katarzyna Radziwiłłowie), tužila sudu za falsifikovanje izvesnih finansijskih dokumenata. Problem sa ovom tužbom prelepe Katarine, supruge nemačkog princa *Wilhelm Radziwiłł*-a i nećake čuvene grofice *Ewelina Hańska*-e koja je bila udata i za *Honoré de Balzac*-a, je bila u tome što je podignuta u Južnoj Africi gde je Rouds bio bog. Odmah nakon okončanja ovog procesa 1902. Rouds je, iako oslobođen, preminuo duboko potrešen mnogim detaljima koji su, po njegovom mišljenju, bili bespotrebno predmet spora. Jedan od tih detalja je i to da je kao mladić bio apsolutni zaljubljenik u poeziju dvojice najpoznatijih engleskih promotera pederastije Džona Simonda (John Addington Symonds) i Vilijama Korija (William Johnson Cory).

Nekoliko decenija kasnija princeza Radžvil će biti krunski svedok u čuvenom Bernškom procesu (1934.-1935.) vezanom za pitanje autentičnosti spisa poznatih kao Protokola cionskih mudraca. U to vreme princeza je već stekla reputaciju osobe koja, kao pripadnica najviših aristokratksih krugova, dobro poznaje tajne i zakulisne radnje gornjeg ešalona evropske elite o čemu je, posebno, pisala u svom romanu o nemačkom caru Vilhelmu II, ali i nizu članaka objavljenih u najčuvenijim francuskim novinama *LeFigaro*. Naročito interesantna je bila njena saradnja sa Čarlsom Žilijem, sinom francuskog pravnika Morisa Žolija (Maurice Joly) koji je punih deset godina radio kao *ministre d'État* pri francuskoj vladi. Princeza je od sina saznala da je otac

Moris Žoli na zahtev svoje masonske braće napustio svoj visoko pozicionirani i dobro plaćen državni položaj i 1864. otišao u Ženevu gde piše i objavljuje roman *Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu* (Dijalog Makijavelija i Monteskijea u paklu). Danas mnogi koji osporavaju autentičnost Protokola veruju da je Morisova politička satira o dijalogu dvojice ljudi u paklu zapravo osnova za Protokole koji će svetlost dana ugledati tek par decenija kasnije. Istina je, zapravo, da su Žoliju masoni dostavili jedan niz svojih tajnih zapisnika na osnovu kojih je on sačinio svoju satiru, a koja je u celosti bila u funkciji masonskog obračuna sa Napoleonom III. Kasnije će se ovi i niz drugih zapisnika sa zasedanja Rozenkrojcera naći u knjižici poznatoj pod nazivom Protokoli. Sve to, smatrala je princeza Radžvil, govori samo da su i Žilo i sastavljači Protokola imali pred sobom identičnu bazu podataka.

Na suđenju princeza se, na iznenađenje svih, u prilog svoje tvrdenje o originalnosti Protokola nije pozivala na Žolija mlađeg već prvenstveno na saznanja do kojih je došla preko Roudsa i njegovih najbližih saradnika koji su svi bili pripadnici tajnog društva *Cambridge Apostles* (Apostoli Kembridža), a koje postoji još od 1820. Pri tome, princeza je navela kako je imala priliku da pročita primerak Protokola na engleskom koje joj je dao Rouds ali koje se zvalo: *The Protocols of the Meeting of the Zionist Men of Wisdom* (Zapisnici sa sastanka mudrih ljudi Ciona). Koliko je njeno svedočenje teško pogodilo cionističke krugove govori i podatak da je 2005. godine sudija Vrhovnog suda Izraela *Hadassa Ben-Itto* našla za potrebno da napiše i izda knjigu - *The Lie That Wouldn't Die, The Protocols of the Elders of Zion* (Protokol cionskih mudraca, laž koja neće da umre). Knjiga se bavi navodno lažnim svedočenjem princeze Radžvil, a u pokušaju njene diskreditacije Ben-Ittovoj pomoć su pružili predsednik vrhovnog suda Engleske baron Henri Kenet Volf (Henry Kenet Wolff) i njujorški sudija Edvard R. Korman (Edward Corman).

Pitanje svedočenja princeze Redžvil biće ponovo aktuelizovano šezdesetih godina i to vezano za petoricu ruskih špijununa koji su godinama, kao pripadnici KGB-a, radili u Londonu. U britanskoj štampi je afera odmah prozvana *Cambridge Five* (Petorka iz Kembridža) s obzirom da su svi osumnjičeni zapravo bili britanci i nekadašnji studenti na univerzitetu u Kembridžu: Kim Filbi (Harold Adrian Russell "Kim" Philby), Donald Meklin (Donald Duart Maclean), Gaj Bridžis (Guy Francis De Moncy Burgess) i Entoni Blant (Anthony Frederick Blunt). Ime petog ruskog agenta nikada nije otkriveno mada su postojale mnoge indiciji da je to bio Viktor Rotšild (Nathaniel Mayer Victor Rothschild, 3rd Baron Rothschild) koji je sa ostalima studirao na Triniti koledžu i bio član tajnog društva *Cambridge Apostles*. U svojoj knjizi *Peti čovek* Roland Peri (Roland Perry), tri decenije nakon izbijanja afere, povezuje Viktora Rotšilda sa ostalom četvoricom i podseća da su svi oni tridesetih godina tokom studija postali ubeđeni komunisti i članovi *Cambridge Apostles* – društva čije je neke od članova baš tih godina pominjala princeza Redžvil.

Poglavlje osamnaesto
KRALJEVSKI INSTITUT ZA MEĐUNARODNE ODNOSE

Prvi svetski rat je zvanično okončan na Mirovnoj konferenciji koja je 28. juna 1919. održana u bogatom predgrađu Pariza Versaju 28. juna 1919. - tačno pet godina nakon ubistva nadvojvode Ferdinanda u Sarajevu. Ratni sukobi su okončani još 11. novembra 1918. ali su od tada pa sve do juna 1919. dogovarani mirovni uslovi koje će Nemačka morati da prihvati. U prelepom dvorcu *Château de Versailles* se okupio *crème de la crème* članova Okruglog stola: Alfred Milner, Edvard Mandel Haus (Edward Mandell House), Bernard Baruh, Žorž Mandel (George Mandell, pravo ime Jeroboam de Rothschild) i dr. Ova uvažena gospoda se, pored pitanja visine ratnih reparacija koja će Nemačka morati da plati, bavila i pitanjem opijuma i kanabisa; u okviru posebne *Commission internationale de l'opium* dogovoreno je da se ograniči dotadašnja slobodna trgovina opijumom i kanabisom.

Celu Mirovnu konferenciju izrežirali su svetski bankari, a jedan od njihovih nezvaničnih portparola bio je savetnik američkog predsednika Vudro Vilsona i uvaženi cionista Isaija Bauman (Isaiah Bowman). Judeobankari su, pripremajući nastavak Prvog svetskog rata, nametnuli nemoguće ratne reparacije Nemačkoj stvarajući tako ekonomski kolaps i propast nemačkog carstva. Nemcima je umesto kajzera iz dinastije Hoencolerna nametnuto republikansko uređenje sa Jevrejima kao glavnim protagonistima. Jevreji su, a ne Nemci upravljali Nemačkom a najvažniji među njima su bili Filip Šidman (Philipp Scheidemann), prvi kancelar novouspostavljene Nemačke republike, Gustav Bauer (Gustav Adolf Bauer), drugi kancelar, a potom potpredsednik i ministar finansija Matijas Erzberg (Matthias Erzberger – pokatoličeni Jevrejin), guverner Vilhelm Majer (Wilhelm Mayer) i, na kraju, Edvard David (Eduard David) kao ministar unutrašnjih poslova. Koliki je uticaj bankara bio najbolje ilustruje primer braće iz čuvene jevrejske bankarske porodice

Warburg: na američkoj strani, kao pregovarač i predstavnik Sistema federalnih rezervi SAD, bio je Pol Varburg (James Paul Warburg), a na drugoj strani Nemačku je zastupao njegov rođeni brat Maks Varburg (Max Moritz Warburg).

Ko su Varburzi prvi je svetu pojasnio treći brat - Abraham (Abraham Moritz Warburg) ukazujući da su se njegovi preci još u XVII veku iz Venecije kao *große Familien* prebacili u grad Varburg u Vestfaliji gde su odmah osnovali banku koja i danas uspešno posluje. Za svoje prezime su uzeli naziv grada *Warburg*, a kao evropska bankarska institucija su se ustoličili nakon što su se, odmah po dolasku, povezali sa poznatim nemačkim bankarem Avramom Šafhauzenom (Johann Abraham Anton Schaaffhausen), a potom i porodično orodili sa drugom čuvenom jevrejskom finansijskom dinastijom – Openhajmovima. Kapital kojim su tokom XIX i XX veka raspolagale banke Openhajmovih *Sal. Oppenheim jr. & Cie. AG & Co. KGaA* i banka porodice Varburg *M.M.Warburg & CO KGaA* bili su veći od svog raspoloživog novca porodice Rotšild. Komentarišući mirovne uslove koje su diktirali predstavnici judeobankarskog kartela britanski ministar inostranih poslova lord Džordž Natanijel Kurzon (George Nathaniel Curzon, 1st Marquess Curzon of Kedleston) je, nakon svečane ceremonije potpisivanja, izjavio: ”Ovo nije mir, ovo je samo primirje koje će trajati dvadeset godina.” Drugi svetski rat je počeo dvadeset godina kasnije.

Kada je francuski magazin *La Vieille France* izveštavao o početku rada *Traité de Versailles* čitaoci su mogli da pročitaju kako je nemačka delegacija odmah po dolasku pitala koliko će biti potrebno vremena da im se pripremi *jüdischen speisegesetze* (košer hrana), a domaćin im odgovorio da je mogu odmah dobiti pošto su i svi ostali jeli istu. O ovom gotovo jedinstvenom meniju u Versaju izveštavao je i britanski dopisnik Patrik Hamilton (Patrick Hamilton) koji je čak naveo da je gotovo na svakom jelovniku pisalo *Guaranteed kosher* (garantovano košer). Prema Hamiltonu lični sekretar francuskog predsednika vlade Klemansoa (Georges Benjamin Clemenceau) Luj Rotšild (Louis Georges Rothschild) je bio odgovoran za sastavljanje menija za svaki dan, a bio je odgovoran i za diktiranje mnogo toga drugoga što se dešavalo u *Salle de l'Horloge* u *Quai d'Orsay*, sedištu francuskog ministarstva spoljnih poslova. Istražujući jelevnik Hamilton je primetio da se u svakoj od 27 delegacija u Versaju među čelnim ljudima nalazi barem po jedan Jevrejin i da su upravo oni, predvođeni Klemansoom i Rotšildom, bili najoštriji u zahtevima za ispostavljanje gotovo nemogućih uslova Nemačkoj.

Koliko i kako se zastranilo na Konfernciji u Versaju govori i činjenica da su se u jesen 1919. sastali članovi Okruglog stola i zaključili:

“*Kažnjavanje Nemačke je ispravno, jer niko ne može poverovati u bilo kakvu naglu promenu u srcu te zemlje, no, ugovor je prestrog. Duh predmirovnog sporazuma je prekršen. I detalj po detalj, Nemačka je tretirana nepravedno,*

premda je u sporazumu kao celini opsežno ostvarena pravda. Posebno su reparacije preteške, a nemački susedi bi takođe trebali biti prisiljeni na razoružanje, kako je Vilson obećao četvrtom tačkom. Nikakav zahtev da se kajzer proglasi ratnim zločincem ne bi trebalo postavljati. Ako on predstavlja pretnju trebalo bi ga poslati na otok, bez suđenja, kao Napoleona".

Uporedo s nadgledanjem toka Mirovne konferencije, članovi Okruglog stola su se, 30. maja 1919. godine sastali na intimnoj večeri u pariskom hotelu *Majestic* gde su im domaćini bili baron Edvard de Rotšild (Édouard Alphonse James de Rothschild) ispred francuske kuće Rotšilda i Valter Rotšild (Lionel Walter Rothschild, 2nd Baron Rothschild) iz Londona. Na ovom *privé* sastanku se, uz najfiniji francuski šampanjac *Dom Pérignon* i ruski kavijar *Чёрная икрá Белугя*, nazdravljalo uklanjanju Hoencolerna, Habsburga i Romanovih sa vlasti. Pored ovoga donete su i dve odluke: da se osnuje jevrejska država u Palestini i formira novo prestižno društvo - Institut za međunarodne odnose. Osnovni cilj Instituta je trebalo da bude analiza međunarodnih odnosa i predlaganje mera za sprečavanje izbijanja nepredviđenih i nepoželjnih konfliktnih situacija.

Pokrovitelj Instituta od 1926. je britanska kraljica tako da mu se tada i ime menja u Kraljevski institut za međunarodne odnose (The Royal Institute of International Affairs); kasnije će u javnosti postati poznatiji kao Četam Haus (Chatam House) po zgradi u kojoj mu se nalazi sedište, a koja je bila dom trojici britanskih premijera: Pitu Elderu (William Pitt, 1st Earl of Chatham), Edvardu Stenliju (Edward George Geoffrey Smith-Stanley, 14th Earl of Derby) i Vilijamu Gledstonu (William Ewart Gladstone). Najveći deo njegovih troškova pokriva nekoliko multinacionalnih kompanija i svetskih banka. Danas mnogi doživljavaju Institut kao intelektualni centar i nukleus konačne realizacije politike stvaranja jedne svetske vlade, jednog pravnog i monetarnog sistema i jedne religije. Rad Instituta je, prema odredbama statuta, tajan kao što su tajna i imena njegovih članova. Međutim, vremenom, kako bi od očiju radoznalaca prikrio svoje tajne aktivnosti Institut je razvio i svoje javne delatnosti. Tako se danas prikazuje da je broj pojedinačnih članova Instituta 2350 i da 262 svetske korporacije imaju svoje predstavnike u njemu. Takođe, nije tajna da je profesor Viktor Balmer-Tomas (Victor Balmare-Thomas) danas direktor Instituta i da on koordiniše njegove najvažnije poslove. U sklopu ovakve svoje delatnosti Institut tokom svake godine, širom sveta, organizuje oko stotinak različitih sastanaka na kojima učestvuju istaknuti mladi stručnjaci iz različitih oblasti. Sve što se na ovim sastancima, na unapred zadatu temu, izrekne se pažljivo beleži i kasnije analizira u Institutu. Ovi sastanci su otvoreni i Institut se trudi da im prida dosta publiciteta.

Ono što se prikriva od očiju javnosti je spisak njegovog užeg kruga koji broji 297 članova – tri manje od trista. Niko nikada nije otkrio gde se i kada održavaju sastanci ovih ljudi ali se zna da se na ove sastanke nikada ne zove

više od 99 članova u isto vreme. Ko će na koji sastanak biti pozvan zavisi od problematike koja se razmatra, a konačnu odluku o učesnicima donosi predsedavajući Instituta. Sastancima uvek, bez izuzetka, prisutvuje i neko iz Britanske kraljevske kuće. Svaki od učesnika ima pravo da informacije do kojih dođe na ovim sesijama koristi u skladu sa svojim kasnijim potrebama. Ono što je najstrože zabranjeno je da se poziva na izvor svojih saznanja.

Pre profesora Balmer-Tomasa funkciju direktora, odnosno predsednika vršili su lord Piter Karington (Peter Alexander Rupert Carington, 6th Baron Carrington) i lord Dženkins od Hilheda (Roy Harris Jenkins, Baron Jenkins of Hillhead). Spisak 262 svetske korporacije koje delegiraju svoje predstavnike u Institutu nije nikakva tajna. Međutim, na ovom spisku nema kompanija kao što su *Morgan Guaranty Trust Company of New York*; *S.G.Warburg Group*; *Bank of England*; *Federal Reserve System*; *Lloyd Bank*; *Berkley Bank; HSBC, Citigroup Incorporated*; *British Petroleum*; *Shell International*; *American Express*; *Hoffmann-La Roche*; *Bayer* i *London Stock Exchange*, a upravo one daju svoje predstavnike za sastanke poznate kao 99. Pored korporacija svoje predstavnike na sastancima 99 imaju i britansko Ministarstvo inostranih poslova i Ministarstvo odbrane, MI6, Ambasada SAD u Londonu, *Amneasty International*, *ABC News*, *CBS News*, *BBC World*, *New York Times*, *Reuters Group Limited*, *Washington Post*, *The Times*, *Spiegl*, *Financial Times* i td.

Sedište Instituta je na Trgu sv.Džejmsa u Londonu (Chatam House,10 St. James Square, London, SW1Y 4LE). Institut ima cilj da približi svima nama ideju jednog svetskog poretka i za to mu na raspolaganju stoje praktično neograničeni fondovi i apsolutan pristup baš svim najvažnijim svetskim mas-medijima. U cilju unapredjenja svog delovanja Kraljevski Institut je od početka svog rada koristio usluge Tavistok institut za ljudske odnose; najpoznatiji proizvod Tavistoka je NATO Pakt.

Članovi Okruglog stola okupljeni u hotelu *Majestic* su uz najfiniji *hors-d'œuvre* doneli odluku da se formira Kraljevski instituta za spoljne odnose u Londonu ali i da se osnuje njegovo pomoćno telo u Njujorku kako bi se preko njega ostvarivao još konkretniji i presudniji britanski uticaj na kreiranje i kontrolu američke spoljne i unutrašnje politike. Pomoćno telo Kraljevskog institutu osnovao je 17. jula 1919. godine u Njujorku Edvard Mendel Haus pod imenom Savet za spoljne poslove (Council on Foreign Relations).

Da bi se ovo lakše shvatilo valja citirati Henrija Kisindžera (Henry Heinz Alfred Kissinger), nekadašnjeg saradnika dva američka predsednika, Ričarda Niksona (Richard Milhous Nixon) i Džeralda Forda (Gerald Rudolph Ford, Jr.) i člana Saveta za spoljne odnose koji je u maju 1982. u Londonu rekao da se tokom svog službovanja u američkoj administraciji više i ozbiljnije konsultovao sa svojim kolegama iz britanskog ministarstva spoljnih poslova nego sa svojim američkim saradnicima. Odmah po povratku u SAD Kisinindžer

osniva konsultatntsku firmu *Kissinger Associates, Inc.*, a na zahtev Kraljevskog instituta na njeno čelo dolazi lord Piter Karington, dotadašnji britanski ministar spoljnih poslova i potonji generalni sekretar NATO-a.

Svestan kako i koliko su mediji važni za svaki posao, a naročito za oblikovanje javnog mnjenja Sesil Rouds je još 1894. godine, preko posrednika Alfreda Harmsvorta, kupio londonske novine *Evening News*, a 1896. pokrenuo *Daily Mail*. Međutim, nakon što je 1916. godine sagledao kako od Jevreja kontrolisana američka štampa uvlači SAD u svetski sukob britanski monarh Džordž V je zaigrao na veliku kartu pa je 1922. osnovao informativnu agenciju *British Broadcasting Corporation Ltd*, danas poznatiju samo kao *BBC*. Agencijom će, od osnivanja do danas, upravljati Odbor čije članove imenuje britanski premijer ali ne bez kraljevske saglasnosti. Agencija je svoju aktivnost zvanično otpočela 14. novembra 1922, a Džon Rit (John Charles Walsham Reith, 1st Baron Reith) je bio prvi predsednik Odbora.

Danas *BBC* posluje kao neka vrsta javnog servisa iako je i dalje u stopostotnom vlasništvu britanske kraljevske kuće. Sedište *BBC*-ia je u *Portland Place, London*, a od 2005. predsednik Odbora je Antoni Salc (Anthony Salz). Ostali članova Odbora su Debora Bul (Deborah Bull), Dermot Glison (Dermot Gleeson), Merfin Džons (Merfyn Jones), Fabian Mot (Fabian Monds), Džeremi Pit (Jeremy Peat), Ričard Tejt (Richard Tait) i Angela Sarkus (Angela Sarkis). Generalni direktor BBC-a je Mark Tomson (Mark Thomson). Godišnji budžet ove najveće informativne kuće na svetu sa preko 26.000 zaposlenih prevazilazi sumu od 6 milijardi evra. Svoje programe emituje na 42 jezika, a procenjuje se da njihove dnevne vesti svakodnevno redovno prati par stotina miliona ljudi širom sveta.

Danas *mainstream* mediji kao što su *New York Times, Washington Post, The Gardian, Le Monde, CBS, AP, CNN* i td. su postali svojevrstan obrazac po kome se ravnaju svi ostali. Tako se ostvaruje osnovni zadatak medija koji su utvrdili njihovi vlasnici – kreiranje projektovane stvarnosti. Najveći svetski mediji danas određuju šta jeste, a šta nije vest dana. Oni određuju šta je, a šta nije rečeno i šta se, a šta nije dogodilo - *What Wasn't Said, What Didn't Happen*. Apsolutna kontrola sa nula izuzetaka - *Absolute Control-Zero Exception*). Svi drugi manje značajni mediji moraju preuzimati njihove vesti i obrasce informisanja tako da je gotovo nemoguće izbeći njihovom sofisticiranom načinu unifikacije ljudskog mišljenja. I upravo iz tog razloga danas, na početku XXI veka, sredstva informisanja su u posedu multinacionalnih kompanija čiji je osećaj za nacionalno, patriotsko, humano, pravedno i šta sve ne još jednostavno sublimirano u novcu i moći.

Narodom se, u to više nema sumnje, najlakše vlada putem kontrole njegovog mišljenja, a to se krajnje efikasno ostvaruje uz pomoć medija. Zato, a nikako zbog profita, privatne korporacije i multinacionalne kompanije u svojim

rukama drže medije i, sve više, elitne škole i univerzitete. Korporacije su te koje determinišu naše polje svesti, odnosno tzv. javno mnjenje, a sve u skladu sa aksiomom engleskog filosofa Džona Loka (John Lock) po kome „obični ljudi moraju biti isključeni iz javnih poslova“.

Većina novinara voli za sebe da misli da je slobodna u izboru i načinu prezentacije vesti. To je tačno samo koliko i njihova želja da svoju ličnu i profesionalnu afirmaciju potraže na nekom od biroa za nezaposlene. Surova istina od koje oni beže obmanjujući sebe i sve ostale je da njihovo slobodno novinarstvo počinje i završava na blagajni – svakog prvog u mesecu. U medijima je sve stavljeno pod nadzor i sve je u skladu sa korporacijskim pravilima koja ne poznaju pluralizam mišljenja. Oni su, u najboljem slučaju, samo uvaženi posrednici između korporacija i bezlične demokratske mase koju treba držati na odstojanju od javnih poslova, a pre i iznad svega od politike koja je namenjena i rezervisana samo za onaj deo elite koja se odrekla i nacije i vere.

Kakva je sloboda novinara može se najlepše videti iz nekoliko sledećih primera:

Američki novinar Piter Arnet (Peter Gregg Arnett), koji se proslavio izveštavanjem tokom prvog zalivskog rata 1991. godine, dobio je otkaz od televizijske mreže *NBC* zbog intervjua koji je 31.marta 2003. dao iračkoj državnoj televiziji. Arnet je u intervjuu rekao da je “prvi ratni plan SAD propao zbog iračkog otpora”, te da su “ocigledno američki stratezi loše procenili odlučnost iračkih snaga”. Ovo je bilo dovoljno da ga, samo par dana kasnije, *NBC* otpusti uz obrazloženje: “Arnet je počinio grešku sto je u intervjuu izneo lično mišljenje i zaključke. Zbog toga, Piter Arnet neće više raditi za *NBC*, *MSNBC* i *National Geographic Society*”.

Upečatljiv je i slučaj CNN-ovog voditelja Rika Sančeza (Ricardo León "Rick" Sánchez de Reinaldo) koji je, kao vrsni voditelj svojevremeno dobio i prestižnu američki nagradu *Emmy Award*. On je gostujući 30. septembra 2010. na radiju *Sirius XM Radio, Inc*. izrekao notornu istinu da su “svi koji vode CNN i sve druge veće medijske kuće Jevreji.”. Ova Sančezova izjava, kao i njegova kasnija primedba da se “Jevreji koji kontrolišu sve medije u SAD ne mogu nazivati nezaštićenom manjinom” bile su dovoljne da se okonča njegova dvadeset godina duga novinarska karijera tako što je CNN već 1. oktobra 2010. objavio izjavu navodeći da “Rik Sančez više nije zaposlen u CNN-u!”

Najdrastičniji je ipak primer otpuštanja četvorice novinara *NBC* televizije iz Arkanzasa: Pita Tomsona (Pete Thompson), Kortni Kolinsa (Courtney Collins), Džejka Hetlija (Jake Hatley) i Kris Dželmesona (Chris Jameson). Oni su na *You Tube*-u objavili video o tome kako im se diktira o čemu će i na koji način pisati i to bez i trunke mogućnosti da samostalo odlučuju o bilo kom

aspektu svog izveštavanja. Objavljeni video počinje Tomsonovom izjavom kako mrzi svoj dirigovani posao, a završava se konstatcijom da mu uopšte nije ni jasno šta traži, radi i očekuje od svega. Tomsonovu dilemu sa kraja filma razrešio je lokalni šef NBC-a Rik Rogala (Rick Rogala) dajući njemu i trojici njegovih filmskih koautora otkaz uz kratak komentar: “Ko nema entuzijazma biće otpušten sa entuzijazmom”.

Poglavlje devetnaesto
SAVET ZA SPOLjNE ODNOSE

Savet za spoljne odnose (Council on Foreign Relations) osnovan je 17. jula 1919. u Njujorku i funkcioniše kao neka vrsta ekspoziture Kraljevskog instituta. Novac za osnivanje saveta dali su J.P.Morgan (John Pierpont Morgan), Bernard Baruh, Oto Kan (Otto Hermann Khan), Jakob Šif, Pol Varburg i Džon Dejvison Mlađi Rokfeler. Savet je formirao lično Edvard Mendel Haus koji ga je, kao najviši iluminat u SAD, kontrolisao sve do svoje smrti 1938. Odmah po osnivanju Savet je imao 150 članova koji su predstavljali intelektualni i politički krem američke Istočne obale, a za direktora Saveta 1921. je postavljen Isaija Bauman. Nakon samo šest godina direktor Saveta postaje Alen Dals (Allen Welsh Dulles) koji će na tom mestu ostati sve do 1969. pri čemu će 1953. postati prvi civilni i najduže aktivni direktor američke obaveštajne agencije CIA.

Savet danas ima preko tri hiljade i šesto članova, od kojih 500 dolazi iz najbogatijih američkih porodica; sledećih 500 članova predstavljaju aktuelne centre moći SAD: multinacionalne kompanije, banke, osiguravajuća društva, farmaceutske kuće, vojnu industriju, a ostali su eminentni ljudi iz vojske, medija, naučnih institucija i sl. Važno je napomenuti da 250 najvećih američkih korporacija koje imaju svoje predstavnike u Savetu ostvaruju 80% bruto nacionalnog dohotka SAD i direktno zapošljavaju preko 25 miliona radnika. Postoje dve vrste članova Saveta: trajni i privremeni (5 godina) i svi plaćaju godišnju članarinu u iznosu od 25 hiljada dolara + dodatnih 25 hiljada ukoliko žele da imaju privilegovaniji položaj (korišćenje specijalne biblioteke, poslovnih prostorija u palati *Harold Pratt*, večera sa nekim od svetskih lidera i sl.) Da bi neko postao član Saveta, kad su pojedinci u pitanju, mora pismeno - sa pet stotina reči, da ga predloži neki od stalnih članova, a korporativne članove mora da podrži najuže rukovodstvo firme. Takve predloge razmatra Komitet za članstvo i Kadrovska komisija, a konačnu odluku donosi Odbor direktora. Svi članovi Saveta moraju biti američki građani.

Koje će kompanije moći da delegiraju svoje predstavnike u Savet odlučuje Odbor direktora, a njihov spisak je, po pravilu, značajniji od onoga koji sačinjava magazin Forbes. Trenutno spisak korporacija počinje sa sledećim firmama*: JPMorgan Chase & Co.; Merrill Lynch; Jacobs Asset Management; Glaxo Smith Kline; Conoco Phillips Company; Arnhold and S. Bleichroeder Holdings, Inc.; The Bank of New York; Oppenheimer Funds, Inc.; The Coca-Cola Company; IBM Corporation* i td.

Sve do 1980. pojedinačnji članovi Saveta su pretežno bili pripadnici njujorške liberalne elite, ali se danas struktura polako menja, pri čemu se njegov liberalni duh ne dovodi u pitanje. Član 2. novih uredbi Saveta izričito nalaže da niko nema pravo da otkriva bilo kakve pojedinosti sa sastanaka Saveta, i da će ukoliko tako nešto učini biti isključen. Sedište SSO-a je u luksuznoj palati *Harold Pratt House*, na adresi *58 East 68th St., New York, NY 10021*. Ovu kuću je 16. aprila 1945. Savetu poklonio Harold Irving Prat (Harold Irving Pratt) čiji je otac svojevremeno bio vlasnik naftne kompanije *Astral Oil* i bliski saradnik Džona Dejvisona Rokfelera (John Davison Rockefeller). Projektanti kuće su bile čuvene njujorške arhitekte Adams Delano (Adam Delano) i Čester Holms Oldrik (Chester Holmes Aldrich) pri čemu je Oldrik bio poznat i kao rođak čuvenog senatora Nelsona Oldrika koji je bio jedan od osnivača Sistema federalnih rezervi.

U Američkoj administraciji, uz predsednika države, najvažnija mesta su: državni sekretar, savetnik za nacionalnu bezbednost, sekretar odbrane i sekretar državne blagajne. Od osnivanja Saveta svi predsednici SAD, s izuzetkom Ronalda Regana, bili su i članovi Saveta. Od 22 državna sekretara 18 je došlo iz redova Saveta, a mesta sekretara odbrane, savetnika za nacionalnu bezbednost i sekretara Državne blagajne su gotovo uvek popunjavana ljudima is SSO-a. Od devetnaest direktora obaveštajne agencije *C.I.A.* trinaestoro je došlo iz Saveta, a svi vrhovni zapovednici savezničkih vojnih snaga u Evropi, i svi američki ambasadori pri NATO-u do sada su bili članovi Saveta.

Najveći priliv članova SSO-a u državnu administraciju SAD bio je za vreme mandata Džordža Buša starijeg (George Herbert Walker Bush), koji se okružio s tačno 350 članova Saveta. Savet potpuno kontroliše kako Demokratsku tako i Republikansku stranku. Svejedno je za koga će građani SAD glasati, izbore će uvek dobiti kandidat SSO-a.

Demonstrirajući svoju moć i neosporni uticaj Savet je jednog relativno nepoznatog pravnika i večitog političkog gubitnika Ričarda Niksona progurao na mesto predsednika SAD. Nikson se 1960. U Njujorku susreo sa Nelsonom Rokfelerom (Nelson Aldrich Rockefeller), a dve godine kasnije se zaposlio u advokatskoj kancelariji Džona Mičela (John Mitchell) koji je radio gotovo isključivo za porodicu Rokfeler. U svom prvom obraćanju naciji u svojstvu

predsednika SAD Nikson je naglasio: “Američki narod će dobiti vladu koja će, na prvom mestu, gledati njegovu dobrobit ali tek kad se Kongres i lokalna izvršna administracija odreknu dela svoje vlasti”. Nekoliko meseci kasnije objavio je da se SAD dele na deset administrativnih distrikta, a već u februaru 1972. je potpisao Izvršnu naredbu broj 11647 kojom se značajan deo vlasti država članica prenosi na federalni nivo. Jednostavno rečeno, ovakvom odlukom predsednika SAD Amerikancima su uskraćena mnoga građanska prava koja su do tada ostvarivali preko svojih lokalnih vlasti.

Preko časopisa *Foreign Affairs* Savet, manje-više jasno, iznosi stavove o najaktuelnijim svetskim pitanjima, ali i nastoji da afirmiše svoju globalističku orijentaciju i zalaganje za ostvarenje jednog svetskog socijalističkog sistema. Interesantno je napomenuti da je *Eciklopaedia Britannica* o ovom časopisu navela sledeće: ”Ideje koje se eksperimentalno iznose u ovom časopisu često se kasnije pojavljuju kao deo zvanične politike ili zakonodavstva američke vlade.” Argentiski publicista Adrijan Salbuči (Adrian Salbuchi) smatra da je u Vašingtonu stacionirana samo formalna vlast SAD-a, a da je njen pravi centar u Njujorku u već pomenutoj palati *Harold Pratt*.

U jednom broju *Foreign Affairs*-a objavljen je strateški cilj Saveta: “Uspostavljanje novog međunarodnog poretka koji će odgovarati svetskim težnjama ka miru i društvenim i ekonomskim promenama”. Iz ovakve formulacije, teško da bi bilo ko mogao da prepozna jednu od najvažnijih polutajnih organizacija koje svom snagom rade na brisanju svih nacionalnih država i njihovih suvereniteta, omalovažavanju svakog patriotizma i ukidanju svih religija. Danas je jasno da članovi Saveta rade na uspostavljanju jedne svetske vlade, odnosno jednog centra moći i sistema vrednosti gde će novac, samo novac, biti priznavan kao najviše dobro.

Američko antikomunističko društvo *John Birch Society* je javno prozvalo i optužilo Savet za delovanje u pravcu uspostavljanja jednog svetskog poretka kroz politiku ukidanja nacija, suvereniteta država i opštih sloboda svih ljudi. Poznati američki političar, pripadnik desne struje među demokratama, i sestrić generala Džordža Patona Lorens Mekdonald (Lawrence Patton McDonald) je Predstavničkom delu američkog Kongresa podneo Rezoluciju (American Legion National Convention Resolution 773), zahtevajući istragu po pitanju “destruktivnog” delovanja Saveta sa posebnim osvrtom na njegovu ulogu u procesu izbora predsednika SAD.

Aktivnosti na uspostavljanju Novog svetskog poretka traju već vekovima, a centar te nove vlasti trebalo bi, na kraju, da budu Ujedinjene nacije. Čuveni nemački filosof Emanuel Kant (Immanuel Kant) se još 1795. godine u svojoj knjizi *Zum ewigen Frieden* (Nikad prekinuti mir) zalagao za uspostavljanje *neprekidnog mira* i, u skladu sa tim, predlagao formiranje Lige svetskih država koja bi značajno približila sve države i osigurala mirno razrešnje svih

njihovih međusobnih nesporazuma. One države koje bi svoje interese nastojale da nametnu primenom sile Liga bi, po Kantu, oštro kažnjavala. Pri tome, Kant je verovao da bi Liga dobro došla prvenstveno manjim državama koje bi preko nje bile efikasno zaštićene od samovolje velikih država.

Prvi pokušaj stvaranja jedne nadnacionalne svetske organizacije zbio se na Kongresu velikih sila u Beču 1814. Kongres je trebalo da usvoji odluke o novim teritorijalnim podelama posle Napoleonovog poraza, ali i da razmotri mogućnost osnivanja jedne nadnacionalne institucionalne forme koja bi navodno bila u stanju da sprečava buduće konflikte i obezbedi nesmetanu komunikaciju među svim evropskim državama neovisno od njihove teritorijalne ili ekonomske moći. Do 9. juna 1815. ambasadori zemalja učesnica, osim Rusije, potpisali su mirovni ugovor kojim su bila otvorena vrata formiranju prve nadnacionalne institucije – neke vrste današnjih Ujedinjenih nacija. Kongres u Beču zapravo i nije bio kongres u klasičnom smislu jer se nikada nije održala ni jedna plenarna sednica, a glavni pregovarači su bili ambasadori i ministri spoljnih poslova velikih evropskih sila koji su i diktirali tok i zaključke Kongresa. Osnivanje svetske nadnacionalne organizacije je bila njihova ideja koju su oni nametnuli ostalim učesnicima i koja je čak bila prihvaćena i od šefa rusku delegaciju grofa Neselroda (Карл Васильевич Нессельроде). Međutim, ruski car Aleksandar I se oštro suprotstavio ovom planu smatrajući da se državni suverenitet i nacionalni identitet ne mogu podrediti nikakvim međunarodnim organizacijama.

Drugi pokušaj formiranja jedne nadnacionalne organizacije delimično uspešno je okončan 1920. Tada je stvoreno Društvo naroda (League of Nations) u koju su ušle 63 države i koja je zvanično prestala da postoji 1946. kada ju je zamenila Organizacija ujedinjenih nacija. Najveća mana Društva narodakoje je predstavljalo prvu opšte-političku organizaciju u svetuje bila činjenica da SAD, usled otpora njene nacionalno opredeljene, konzervativne i nadasve antiliberalne političke elite, nisu bile njen član ali i to što je Staljin izveo Rusiju iz njenog članstva 1939.

Inicijatori osnivanja Društva naroda naroda bili su članovi Okruglog stola, koji su imali veoma važnu ulogu i na Mirovnoj konferenciji u Parizu. Najvažnija konstitucionalna dokumenta Društva naroda sačinili su saradnici Okruglog stola, ali je, na kraju, sve ipak ostalo mrtvo slovo na papiru jer SAD nisu želele da se odreknu ni dela svoje nezavisnosti i suvereniteta. Prvi pokušaj je, kao što smo videli, propao zbog tada carske Rusje, a sada zbog antiliberalne Amerike. Članovi Okruglog stola zaključili su da naredni pokušaj osnivanja jedne nadnacionalne organizacije ne sme, ni na koji način, zavisiti od naroda izabranih predstavnika. Medjutim, Društvo naroda je ipak ispunilo jedan važan zadatak: 22. jula 1923. priznalo je Jevrejsku agenciju za Izrael (הסוכנות היהודית לארץ ישראל). Ova čisto cionistička organizacija se nije bavila

unapređenjem položaja Jevreja u Palestini već promocijom cionističkih ideja i ciljeva vezanih za stvaranje jevrejske države na arapskom tlu.

Kraljevski institut je "pomogao" britanskom premijeru Vinstonu Čerčilu, a Savet za spoljne odnose američkom predsedniku Frenklinu D. Ruzveltu da 14. avgusta 1941. godine, u najvećoj tajnosti, potpišu Atlantsku povelju (Atlantic Charter) kojom su se obavezali na međusobnu saradnju i afirmaciju politike miroljubive saradnje među svim državama. Ovo je zapravo bila prva faza plana danas poznatog kao *Riviera* u pravcu osnivanja Organizacije ujedinjenih nacija. Druga faza se ogledala u pritisku i uslovljavanju britanske i američke vojne pomoći manjim evropskim državama od kojih se zahtevalo "samo" da potpišu Povelju. Zahvaljujući ovakvom lobiranju tokom 1942. godine 24 države je potpisalo Povelju. Treća faza se odigrala 1943. godine kada su se predstavnici SAD, Velike Britanije, Kine i SSSR-a sastali u kući Roberta Blisa (Robert Woods Bliss) zvanoj Damberton Ouks u Vašingtonu i usvojili nacrt buduće Povelje Ujedinjenih nacija. Prvu, radnu verziju Povelje sa kojom su se učesnici sastanka u Damberton Ouksu upoznali sačinio je Kraljevski institut, a Savet za spoljne odnose je radio na njenoj finalizaciji. Interesantno je napomenuti da je danas jedan od najuglednijih članova Saveta Teodor Ruzvelt IV (Theodore Roosevelt IV), praunuk 26-og predsednika SAD Teodora Ruzvelta, nekadašnji direktor banke *Lehman Brothers*, a od 2007. godine direktor *Barclays Capital Corporation*.

U San Francisku, 25. aprila 1945. godine, okupili su se predstavnici 50 država da bi usvojili konačnu verziju Povelje UN. Međutim, proći će puna dva meseca pre nego što do njenog usvajanja dođe, i punih šest meseci (24. oktobar 1945.) pre nego što Ujedinjene nacije budu zvanično osnovane. Američka delegacija je u San Francisku imala 75 članova, i svi su bili iz SSO-a. Danas se svi slažu da je Savet za spoljne odnose imao veoma važnu pa čak i presudnu ulogu u formulisanju svrhe, principa i organizacione strukture Ujedinjenih nacija. Jedna od država koja je javno i odlučno odbila poziv da se priključi OUN je bila *Civitatis Vaticanæ* sa papom Pijem XII (Eugenio Maria Giuseppe Giovanni Pacelli, kršteno ime) na čelu; Vatikan danas ima samo status posmatrača u UN.

Osnivanjem Organizacije ujedinjenih nacija ostvaren je još jedan značajan korak ka formiranju Novog svetskog poretka predvođenog članovima međunarodnog bankarskog kartela. Član SSO-a, poznati američki bankar i nekadašnji finansijski savetnik predsednika Ruzvelta Džejms P. Varburg je, govoreći o Novom svetskom poretku, istakao: "Svetski poredak bez svetskog zakona je anahronizam... Svet koji propusti da uspostavi vladavinu zakona nad nacijama-državama ne može još dugo da postoji. Mi živimo u opasnom periodu prelaska iz jedne ere punog suvereniteta nacije-države u eru Svetske vlade." Obraćajući se Senatskom komitetu SAD Varburg je zaprepašćenim članovima Komiteta objasnio i kako će se doći do globalne svetske vlasti: "Imaćemo

Svetsku vladu, svidelo se to vama ili ne, konsenzusom ili silom”.

Nakon ovako otvorenog istupa Džejmsa P. Varburga više nije bila tajna koji je krajnji cilj Saveta za spoljne odnose. Dodatno pojašnjenje, ako je uopšte bilo kome trebalo, dao je nekadašnji direktor Svetske zdravstvene organizacije, doktor Brok Čizlom (Dr George Brock Chisholm): ”Da bismo stigli do Svetske vlade, neophodno je iz svesti ljudi ukloniti njihov individualizam, odanost porodičnoj tradiciji, nacionalnom patriotizmu i verskim dogmama... Na tome treba zasnivati promene u ljudskom ponašanju i to je cilj našeg budućeg delovanja”.

Možda je, ipak, ciljeve Saveta najbolje opisao kontra-admiral Čester Vord (Chester Ward):

„Najmoćnija klika u ovoj elitističkoj grupi ima jedan zajednički cilj - ona želi da iznudi predaju suvereniteta i nacionalne nezavisnosti Sjedinjenih Država. Druga klika međunarodnih članova CFR-a... obuhvata internacionalne bankare sa Vol strita i njihove ključne agente. Oni prvenstveno žele da dobiju bankarski monopol nad svetom, koja god sila na kraju bude kontrolisala globalnu vladu. Svi oni bi, najverovatnije, želeli da ta sila budu svemoćne Ujedinjene nacije; spremni su, međutim, da se založe za i u korist Svetske vlade koju bi kontrolisali sovjetski komunisti, ukoliko bi im suverenost SAD ikada bila predata u ruke“.

Kolumnistkinja *Indianopolis News*-a Edit Kermit Ruzvelt (Edith Kermit Roosevelt, unuka američkog predsednika Ruzvelta) je 23. decembra 1963. napisala da “politika Saveta vodi ka predaji suvereniteta SAD Ujedinjenim nacijama”. Kontra admiral vojske SAD Čester Vord (Chester Ward) je 1975. u knjizi *Kisindžerova ispovest* napisao: “Prethodni pokušaji da se pouzdano dokaže uticaj SSO-a, bili su ili ignorisani ili pak ismejani od strane liberalne štampe kao preterivanje. Ovo je za štampu bilo lako jer bilo kakava istina o moći i aktivnostima članova Saveta ne može da se iskaže a da ne zvuči prterano“. U isto vreme, nekadašnji agent FBI Den Smut (Dan Smut) je, pozivajući se na svoja saznanja iz Službe, izjavio da je politika Saveta usmerena ka stvaranju “jednog svetskog socijalističkog sistema čiji će deo biti i SAD”.

Firme koje danas imaji svoje predstavnike u savetu su: *The Goldman Sachs Group, Inc., ABC News, Alcoa, Inc., American Express, American International Group, Inc. (AIG), Bank of America, Bloomberg L.P., The Boeing Company, British Petroleum p.l.c., Computer Associates, Inc., Chevron Corporation, Citigroup Inc., Coca-Cola, De Beers, Deutsche Bank AG, Duke Energy, Exxon Mobil Corporation, FedEx Corporation, Ford Motor Company, General Electric Company, GlaxoSmithKline plc, Google Inc., Halliburton Energy Services, H. J. Heinz Company, Hess Corporation, nternational*

Business Machines Corporation (IBM), JPMorgan Chase & Co., Kohlberg Kravis Roberts & Co, Lehman Brothers Holdings Inc., Lockheed Martin, MasterCard Worldwide, The McGraw-Hill Companies, Inc., McKinsey & Company, Merck & Co., Inc., Merrill Lynch & Co., Inc., Morgan Stanley, Motorola Inc., NASDAQ, News Corporation, Nike, Inc., PepsiCo Incorporated, Pfizer Incorporated, Royal Dutch Shell, Sony Corporation of America, Tata Group, Time Warner Inc., Total S.A., Toyota Motor North America, Inc., UBS AG, United Technologies Corporation, United States Chamber of Commerce, Verizon Communications Inc. i, na kraju *Visa Inc.*

Među najpoznatijim članovima Saveta, od njegovog osnivanja do danas, bili su: *Graham Allison, Robert Orville Anderson, Les Aspin J. Bowyer Bell, W. Michael Blumenthal, Harold Brown, William P. Bundy, William S. Cohen, Warren Christopher, Gerald Corrigan, William J. Crowe, Kenneth W. Dam, John W. Davis, Norman Davis, C. Douglas Dillon, Peggy Dulany, Allen Welsh Dulles, Dianne Feinstein, Maurice R. Greenberg, Alan Greenspan, W. Averell Harriman, Stanley Hoffmann, Otto H. Kahn, Jeane Kirkpatrick, Henry Kissinger, Walter Lippmann, Winston Lord, John McCain, George J. Mitchell, David Rockefeller, Jay Rockefeller, Elihu Root, Brent Scowcroft, George P. Shultz, George Soros, Strobe Talbott, Cyrus Vance, Paul Volcker, Paul M. Warburg, Paul Warnke, Robert Zoellick, Zbigniew Brzezinski, John Kerry, Bill Clinton, Al Gore, Ronald Reagan, George H. W. Bush, Dick Cheney, Gerald Ford, Richard Nixon, John, David & Nelson Rockefeller, Condolezza Rice, Paul Wolfowitz, Richard Holbrooke, Colon Powell, Michelle Obama, Angelina Jolie...*

Najuže rukovodstvo SSO-a, od osnivanja do danas, čini tridesetak članova koji se redovno sastaju u palati *Harolda Preta* da razmotre protekle događaje i osmisle buduće... Najmlađi član Upravnog odbora SSO-a i čovek sa najdužim stažom u njemu (34 godine) bio je Dejvid Rokfeler. Inače, čelni ljudi SSO-a ponekad svoje sastanke održavaju i u inostranstvu, a interesantno je da su 2001. godine četiri dana proveli u Havani gde su bili gosti kubanskog predsednika Fidela Kastra (Fidel Alejandro Castro Ruz).

Uticaj Saveta na unutrašnju i spoljnu politiku SAD je toliko dominantan da se njegov autoritet više ni na koji način ne dovodi u pitanje. U tom smislu je od posebnog značaja bio i sastanak najužeg kruga Saveta koji se održao u subotu 27. januara 2007. u Njujorku. Tom prilikom razmatrani su predstojeći predsednički izbori u SAD i lista demokratskih i republikanskih kandidata. Demokratska stranka je dostavila listu sa četiri kandidata: Hilari Klinton (Hillary Clinton), Barak Husein Obama (Barack Hussein Obama), Džon Edvards (John Edwards), Kris Dod (Chris Dodd) i Bil Ričardson (Bill Richardson). Na listi Republikanaca su bili: Mit Romni (Mitt Romney), Rudi Đulijani (Rudy Giuliani), Džon Mek Kein (John McCain), Fred Tomson (Fred Thompson) i Njut Džinrič (Newt Gingrich).

Prvi koji se obratio najužem krugu Saveta bio je Džej Rokfeler (John Davison "Jay" Rockefeller IV) sa predlogom da Savet podrži nominaciju Baraka Obame iz više razloga među kojima je, tek na kraju, naveo i to što Obami bezrezervnu podršku pružaju Peni Pricker (Penny Pritzker) i Lester Kraun (Lester Crown), dva najuglednija člana čikaške jevrejske zajednice ali i Zbignjev Bžežinski koji ga poznaje i prati njegov razvoj još od 1981/1982. kada mu je predavao na Kolumbija univerzitetu. U taksativnom nabrajanju razloga u korist Obame Rokfeler je kao poslednju naveo čijenicu da mu je supruga Mišel vodeći član Saveta za Čikago, a da je njen bliski rođak Kejper Fani (Capers C. Funnye Jr.) glavni rabi etiopske jevrejske zajednice u Čikagu (Beth Shalom B’nai Zaken Ethiopian Hebrew Congregation) i, kao takav, član Američkog jevrejskog kongresa (American Jewish Congress). Prisutnima se zatim obratio Džordž Soroš informišući ih da je glavni favorit demokrata i “društva iz Bilderberga” Hilari Klinton dok je Mek Kein bio najomiljeniji među republikancima. Iako se stav Saveta znao i pre sastanka Soroš je ipak imao potrebu da naglasi kako se izbor Baraka Obame za budućeg predsednika SAD mora sagledavati prvenstveno iz ugla neophodnosti promene spoljne i unutrašnje politike SAD i neminovnosti donošenja nekih kvalitativno novih i ni malo popularnih mera. Savet je, imajući u vidu i činjenicu da se kao glavni finansijer Obamine predsedničke kampanje pojavljuje *The Goldman Sachs Group, Inc*. i njen harizmatični direktor i jedan od najuglednijih članova američke jevrejske zajednice Lojd Blankfein (Lloyd Craig Blankfein), zauzeo stav – bez i jednog glasa protiv, da se podrži Barak Husein Obama.

Barak Obama, četrdesetsedmogodišnji senator iz Ilinoisa, je izabran za 44. predsednika SAD u noći 4. novembra 2008. tako što je osvojio 365 od 538 elektorskih glasova, koje savezne države dobijaju u skladu sa brojem stanovnika. Obraćajući se stotinama hiljada svojih pristalica okupljenih u parku *Grant* u srcu Čikaga, Obama je između ostalog rekao:”Ako bilo ko od vas još sumnja da je u Americi sve moguće i ako se još neko pita da li je san naših osnivača i danas živ... ova noć mu pruža odgovor”. Odmah nakon što se uselio u *1600 Pennsylvania Avenue NW* u Vašingtonu Barak Husein Obama je otišao na večeru u hotel *Mandarin Oriental Washington DC* (1330 Maryland Ave SW) gde se poklonio grupi jevrejskih finansijera bez čije podrške, kako političke tako i finansijske, njegovog američkog sna nebi bilo. Od 30 najvećih američkih korporacija koje su pod direktnom kontrolom Jevreja njih 24 su bile najveći donatori njegove predsedničke kampanje. Prema pisanju *Washington Post*-a najmanje 50%, a najverovatnije čitavih 70% troškova Obamine predsedničke kampanje pokrile su od jevreja kontrolisane firme. Takođe, prema pisanju *Los Angeles Jewish Times*-a 4 od 5 najvećih medijskih konglomerata su u posedu Jevreja i stoga i nečudi podatak da su 4 od 5 medijskih konglomerata svojim natpisima favorizovali Obamin izbor.

Komentarišući Obamin izbor Noam Čomski, najveći živi američki intelektualac, kako ga je nazvao *New York Times*, izjavio je: „Izbori u Americi

su neozbiljni. Ishod glasanja proizvod je manipulacije javnim mnenjem marketinških agencija... Obama predstavlja neku središnju opciju, koja će se najverovatnije izmaći iz ektremnih, poludelih elemenata Bušovog programa, ali će ostati negde u centru". Na ovu temu svoje mišljenej izneo je i Brajan Darling (Brian Darling), direktor konzervativne fondacije The *Heritage Foundation* u Vašingtonu, objašnjavaći da u američkim izborima za stanara rezidencije u aveniji Pensilvanija 1600 u Vašingtonu učestvuje najviše 40% glasača. Na njih se vrši snažan i dobro isplaniran uticaj peko TV-a, radija, novina, interneta, bilborda i na niz drugih perfidnih načina tako da na kraju pedeset jedan ili dva posto izašlih, odnosno svega 21-22% biračkog tela određuje ko će biti stanovnik Bele kuće. Prilozi za predsedničke kandidate Demokratske i Republikanske stranke kretali su se od 135 miliona dolara 1992. do 671 milion dolara 2004. godine, dok je za 2008. prikupljeno najmanje dvostruko više. Tako je, u Americi na snazi vladavina plutokratije (πλουτοκρατία) - politički sistem koji se karakteriše „vladavinom bogatih, ili moći koju pruža bogatstvo". Od aristokratije plutokratija se razlikuje po tome što materijalno bogatstvo nije povezano s plemenitim poreklom, zaslugama u ratu ili nečim sličnim, a to, prema onome što svako može da sagleda, znači da su SAD i gotovo sve zapadne demokratije klasični plutokratski sistemi.

Jedini redovni primalac časopisa *Foreign Affairs* u Jugoslaviji od 1945. do 1980. bio je doživotni predsednik SFR Jugoslavije Josip Broz Tito.

Poglavlje dvadeseto
TRILATERALNA KOMISIJA

Na imanju Dejvida Rokfelera, Pokantiko Hilsu, 23. jula 1972. okupilo se sedamnaest ljudi na pripremnom sastanku za osnivanje Trilateralne komisije. Ispred svakog od njih nalazilo se papirić na kome je bila rukom ispisana čuvena izreka Džona D. Rokfelera: “*Own nothing. Control everything*“ (Ne posedujte ništa. Kontrolišite sve). Sedamnaest ljudi, među kojima su čelno mesto zauzimali Alan Grinspen (Alan Greenspan) i Pol Voker (Paul Adolph Volcker, Jr.) iz Federalnih rezervi, je usvojilo nacrt povelje buduće komisija i potvrdilo spisak 250 ljudi iz Japana, Evrope i SAD koji će se 20. oktobra 1973. sastati u Tokiju na osnivačkom skupu.

Za prvog predsednika Trilaterale izabran je Zbignjev Bžežinski (Zbigniew Kazimierz Brzeziński), za zamenika Kristofer Meniks (Christopher James Makins, 2nd Baron Sherfield), a za koordinatora Džordž Franklin (George S. Franklin Jr.). Na čelu triju regionalnih ogranaka izabrana su: za Severnu Ameriku Dejvid Rokfeler i kao kopredsednik Džerald Smit (Gerard Coad Smith), za zamenika Mičel Šarp (Mitchel Sharp), a za sekretara Čarls Hok (Charles Hock); Za Evropu Maks Konstam (Max Kohnstamm) kao predsednik i Žorž Bartoli (George Bartholin) kao kopredsednik, dok su za zamenike izabrani Fransoa Dišen (François Duchêne) i Eđidio Ortona (Egidio Ortona), dok su funkciju sekretara dobili Volfgang Hager (Wolfgang Hager), Hans Mol (Hanns W. Maull) i Martin Trink (Martin Trinck); Za Japan Takeši Vatanabe (渡部 高志) za predsednika, Habuhiko Ušiba (まつい) za zamenika, a Tadaši Jamamoto (山本 武) za sekretara.

Na osnivačkom skupu u Tokiju Dejvid Rokfeler je izabran za počasnog predsednika, a interesantno da je u isto vreme bio i predsednik Saveta za spoljne odnose ali i jedan od prvih ljudi Bilderberg grupe. Na pitanje novinara *The Wall Street Journal* o ciljevima i članovima Trilateralne komisije,

Rokfeler je odgovorio: ”Komisija je, u stvarnosti, grupa zabrinutih građana zainteresovanih za pospešenje većeg razumevanja i kooperacije međunarodnih saveznika”. Kasnije će kao oficijelni razlog za formiranje Komisije biti navedena želja za unapređenjem kooperacije tri najrazvijenija regiona sveta: Amerike, Evrope i Japana, s ciljem “održavanja mira, upravljanja svetskom ekonomijom (posebno naftnim izvorma) i povećanja ekonomskog prosperiteta radi ublažavanja siromaštva u svetu”.

Inicijativu za osnivanje Trilateralne komisije izneo je Dejvid Rokfeler na sastanku Bilderberg grupe u Belgiji, aprila 1972. godine, a njenu detaljniju elaboraciju podneo je, na sastanku Saveta za spoljne odnose, profesor Univerziteta Kolumbija Zbignjev Bžežinski. I Bilderberg i Savet su krajnje pozitivno reagovali na ideju da se okupe članovi bankarske i industriske elite iz SAD, Evrope i sve važnijeg i uticajnijeg Japana da bi snage usmerili ka uspostavljanju novog međunarodnog monetarnog i poreskog sistema. Osnivanje Komisije se odvijalo pod patronatom Saveta za spoljne odnose, a neposredna realizacija je poverena Zbignjevu Bžežinskom i Dejvidu Rokfeleru. Rokfeler će, kao predsedavajući Saveta za spoljne odnose za neposrednu realizaciju osnivanja Trilaterale, dodatno angažovati još i Roberta Bouvija (Robert Bouvier) iz Centra za međunarodne studije na Harvardskom univerzitetu, Henrija Ovena (Henry Owen) sa instituta Brukins i Mekdžordž Bandija (McGeorge „Mac“ Bundy) iz Fordove fondacije. Novac za njeno funkcionisanje obezbedili su: *Charles F. Kettering Foundation, Ford Foundation, Rockeffeler Foundation*, *Thyssen Stiftung*, *General Motors, Coca-Cola*, *Time Magazine*, *CB&S Bank* i *Wells Fargo & Co.* Prva sednica Izvršnog odbora održana je u Tokiju oktobra 1973.

Sedište Trilateralne komisije u SAD je u Njujorku, *345 East 46th Street*, *Suite 711*. Druga američka adresa joj je *1156 15th St. NW Suit 505, Washington 20005, DC*. Trilaterala ima sedište i u Parizu, i Tokiju. Prvi predsednik Trilateralne komisije (1972.-1976.) bio je Zbignjev Bžežinski, tvorac nacrta njenog kompletnog ustrojstva i autor njene Povelje. Komisija ima 325 članova, i to 146 iz Evrope, 98 iz SAD i 81 (od 2000-te 117) iz Japana. Ona treba da dovede do veće ekonomske međuzavisnoti supersila, da **onemogući ekonomsku samostalnost bilo koje države** u svetu i da kontroliše glavne izvore energije na Bliskom istoku. U stavrnosti, ona deluje kao neka vrsta isturenog odeljenja Saveta za spoljne odnose i izvršilac nekih njegovih, nimalo legitimnih niti popularnih ideja.

Jedan od poslova Trilateralne komisije iz koga se može jasno i nedvosmisleno sagledati njena moć odnosi se na izbor jednog uzgajivača kikirikija i nepoznatog demokratskog guvernera Džordžije na mesto predsednika SAD. Taj čovek se zvao Džejms Earl Karter (James Earl "Jimmy" Carter, Jr.) ali će ubrzo, zahvaljujući Trilaterali, celom svetu postati poznat samo kao predsednik Džimi Karter. U jesen 1973. Dejvid Rokfeler je, na

predlog dr. Pitera Brna (dr Peter Burn) iz Tavistok instituta, ugostio na svom imanju Pokantiko Hils guvernera Džordžije Kartera i tokom večere mu vrlo otvoreno predočio šta se od njega očekuje ukoliko bude izabran za predsednika SAD. Odredišna tačka Rokfelerovog izlaganja je bila konstatcija da su SAD *de facto* još 15. avgusta 1971. suspendovale međunarodni monetarni dogovor postignut u Breton Vudsu 1944. godine, odnosno da SAD više nikome nemogu da isplaćuju zlato u zamenu za papirne dolarske novčanice *Sistema federalnih rezervi* što je inače bila ključna tačka ovog Dogovora. Karter je vrlo dobro razumeo da su banke, koje stoje iza *Sistema federalnih rezrvi*, prevarile čitav svet i da se novouspostavljeni međunarodni monetarni poredak na dolaru, koji sada vredi tačno ništa od bilo čega, mora braniti ne više zlatom već oružjem. *Peanut Man* (Karter) je shvatio i prihvatio sve uslove novih pravila igre, a time je njegov put do Bele kuće bio otvoren. Svoju poslednju proveru Karter je doživeo na plenarnoj sednici Trilaterale u Kjotu u Japanu maja 1976. kada ga je gotovo tri stotine prisutnih članova pozdravilo gromkim aplauzom. Od tog dana pa sve do 1981. godine, kada mu je istekao mandat predsednika SAD, njegov glavni kontrolori ispred Trilaterale i Tavistoka bio je admiral Hajman Rikover (Hyman George Rickover). Za sve što je, ili što nije, učinio Karter će 2002. biti nagrađen Nobelovom nagradom.

Šest meseci pre predsedničkih izbora 1976. Džejms Karter je, prema Galupovom istraživanju, imao podršku samo 4,1% članova sopstvene Demokratske stranke, a u javnosti uopšte nije uziman u obzir kao potencijalni kandidat pa mu ni procenat popularnosti nije meren. Nakon šest meseci, čak i za Ameriku neviđene medijske kampanje i potrošenih mnogo miliona dolara, Džejms Karter je dobio nominaciju Demokratske stranke i kasnije je izabran za trideset i devetog predsednika SAD. Trilaterala je tako, uz neminovnu asistenciju Saveta za spoljne poslove, dobila svog čoveka u Beloj kući - čoveka koji im je dugovao sve i koji bez njih ne bi predstavljao ništa. Kao predsednik SAD Karter se okružio članovima Trilateralne komisije i SSO-a: Polom Vokerom, Sajrus Vensom (Cyrus Roberts Vance), Vorenom Kristoferom (Warren Minor Christopher), Majkl Blumentalom (Werner Michael Blumenthal), Zbignjevom Bžežinskim, Ričardom Gardnerom (Richard Gardner), Pol Ničijem (Paul Niche)... Karter je, na zahtev Dejvida Rokfelera, postavio Pola Vokera na čelo Upravnog odbora Federalnih rezervi, što je najvažnije i najuticajnije mesto za kontrolu američkog bankarstva i ekonomije.

Nakon što je Karter izabran za predsednika SAD uticajne vašingtonske novine *The Washington Post* objavile su: ”Ako ste ljubitelj teorije zavere o tajnom preuzimanju sveta, svideće vam se administracija novoizabranog predsednika Kartera. Najmanje trinaest trilateralaca je otišlo na glavna mesta u vlasti. Ovo je odista neobično ako se zna da Trilateralna komisija ima ukupno 98 članova iz Amerike.” Ono što *The Washington Post* nije publikovao, tada to nije bilo važno, je da je Karter u svoju administraciju primio i jednu nadarenu studentkinju Denverskog univerziteta Kondolizu Rajs (Condoleezza Rice) koja

će 2005. godine postati šef američke administarcije. Interesantno da je Rajsov mentor na univerzitetu bio Josif Korbel (Josef Korbel), otac Medlin Olbrajt (Madeleine Korbel Albright), prve žene koja će od. 1997. do 2001. upravljati Stejt departmentom.

Istaknuti član Senata SAD Beri Goldvoter (Barry Morris Goldwater) je 1980, govoreći o Trilateralnoj komisiji, rekao: ”Postoje snage koje rade protiv naše zemlje. Te snage rade samo za svoje sebične interese u okviru ove države... Trilateralna komsija je vešt, koordiniran pokušaj da se prigrabi i učvrsti kontrola nad četiri centra moći: političkom, monetarnom, intelektualnom i verskom.” Osvrćući se na pitanje kakve je moguće koristi Trilateralna komisija imala od zalaganja za Karterovu nominaciju Goldvoter je odgovorio: “Koristi za ljude koji stoje iza Trilaterale su mnogobrojne, a dovoljno je da Vam kažem da je u vreme mandata predsednika Kartera inflacija sa 6 porasla na 12%, a kamatne stope sa 9 na 21% - pa Vi, na osnovu toga, prosudite kolike profite su izvukle finansijske korporacije.”

Velika Britanija još od 1901, kada je Vilijam Darsi (William Knox D'Arcy) prevarom od persijske dinastije Kajar (سلسله قاجاری) dobio koncesiju na sve naftne bušotine, kontroliše Iransku naftu. Kako bi osigurali novostečeno bogatstvo Britanci su prvo izveli tihu ustavnu revoluciju u Iranu (1905-1907) stvarajući od Irana parlamentarnu monarhiju. Nakon toga su 1925 svrgli sa prestola dinastiju Kajar i na vlast doveli dinastiju Pahlavi čime je, što se njih tiče, sve bilo stavljeno pod kontrolu. No, situacija se za Britance radikalno izmenila kada je na mesto premijera Irana izabran Mohamed Mosadek (**محمد مصدق**). Kao veliki nacionalista Mosadek je, uz punu podršku parlamenta, odmah pristupio nacionalizaciji naftne industrije iz koje su Britanci, do tada, preko *Anglo-Iranian Oil Company*, prisvajali čak 98% profita. Kako je persijska nafta bila kičma britanske naftne imperije London je uz pomoć Vašingtona preduzeo sve raspložive mere kako bi povratio “svoje” naftne bušotine. Samo dve godine kasnije Mosadek je u klasičnom puču zbačen s vlasti, izveden pred sud i osuđen na doživotnu robiju.

Operaciju svrgavanja Mosadeka poznatom pod nazivom *Operation Ajax* inicirao je britanski MI6, ali ju je osmislio američki pisac Donald Vilber (Donald Newton Wilber), a njenom realizacijom rukovodio je Kermit Ruzvelt (Kermit Roosevelt, Jr.), unuk nekadašnjeg predsednika SAD Teodora Ruzvelta. Odmah nakon *coup d'état*-a amerikanci i britanci uspostavljaju svoju strahovladu čiji je stub bila novouspostavljena tajna policija SAVAK (ساواک). Američki general Norman Švarckopf (Norman Schwarckoph), koji je bio kreator SAVAK-a, je istu uspostavio kao glavnog kontrolora kompletnog političkog establišmenta Irana, a iznad svega kontrolora samog šaha Mohameda Reze Pahlavija (**رضا شاه پهلوی**). Svi vodeći ljudi SAVAK-a su završili posebnu obuku ili u Engleskoj ili u SAD što je za britanske i američke naftne kompanije bila dovoljna garancija da mogu nesmetano da

nastave s beskrupuloznim prisvajanjem naftnih profita. Na mesto novog premijera Irana postavljen je general Mohamed Zehedi (ىدهاز للا لضف دمحم), koji je, bez čekanja i uz punu podršku šaha Pahlavija, sastavio papire kako bi *Anglo-Iranian Oil Company* bila preimenovana u *British Petroleum Company*.

Kada je na sednici Trilateralne komisije u Vašingtonu juna 1978. usvojena nova strategija upravljanja energetskim resursima bilo je jasno da politička nomenklatura u Iranu ne odgovara novouspostavljenim strateškim ciljevima. O očekivanjima Trilateralne komisije sa američkim predsednikom Karterom razgovarao je Majkl Blumental (Werner Michael Blumenthal) koji je i inače, od strane Trilaterle, bio postavljen za američkog ministra finansija. Ishod ovih razgovora zapečatio je sudbinu dinastije Pahlavi ali je prouzrokovao i promenu u političkoj i vojnoj ravnoteži snaga na Bliskom Istoku.

Američka i britanska obaveštajna služba su ponovo, odlukama Kartera i premijera Kalahana (Leonard James Callaghan, Baron Callaghan of Cardiff), bile stavljene u pogon. Uz pomoć svojih ljudi u SAVAK-u i iranskoj vojsci *CIA* i *MI6* početkom 1979. organizuju narodnu pobunu koja je već 11. februara 1979. dovela do zbacivanja šaha Pahlavija i premijera Šapur Bahtira (روپاش رایتخب) sa vlasti. U organizaciji britanske i francuske tajne policije DGSE u Iran se još 1. februara, nakon dugogodišnjeg izgnanstva u Francuskoj, vratio ajatolah Ruholah Musavi Homeini (روح الله موسوي خمينى) koji sredinom februara preuzima svu vlast u zemlji. Na mesto premijera iranske vlade ajatolah Homeini postavlja Mehdi Bazarganija (مهدی بازرگان) koji će se samo par meseci kasnije sastati sa Zbignjevom Bžežinskim kako bi dogovorio planove za destabilizaciju Avganistana ali i Bliskog Istoka. Organizovani i od strane Zapada podržani povratak Homeinija u Iran je zbunio mnoge analitičare s obzirom da se znalo za njegovu antizapadnu politiku. U Francuskoj Homeini je boravio u *Neauphle-le-Château* pod striktnim nadzorom francuske obaveštajne službe *Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionnage*. Kako i zašto se *CIA* odlučila da na Iranski presto dovede ovog verskog lidera postalo je jasno već 11. juna 1979. godine kada je *Los Angeles Herald-Examiner* objavio svedočenje britanskog novinara Vilijema Hikija (William Hickey) koji je u *Neauphle-le-Château* svojevremeno intervjuisao i fotografisao Homeinija. Na Hikijevoj fotografiji se jasno vidi strogo lice ajatolaha ali i njegova desna šaka na kojoj je nedostajao srednji prst – Homeini je imao samo devet prstiju. „Homeini" koji se nakon petnaest godina izgnanstva vratio u Iran je imao svih deset prstiju i to je uočio predsednik iranske vlade u vreme Šaha Amir-Abas Hoveida (اميرعباس هويدا). Nova iranska verska revolucionarna vlast je odmah uhapsila Hoveidu i on je na suđenju 6. aprila 1979. izjavio: „Poznavao sam ga lično i uveravam Vas da je imao samo devet prstiju. Ovaj Homeini je varalica". Hoveida je streljan dan kasnije.

Iste godine, zapravo, istovremeno sa zbacivanjem Šaha i dovođenjem Homeinija na čelo Irana *C.I.A.* u Iraku, kao deo kompleksnog programa koji je

odobrio Karter u svetlu novih energetskih projekata Triletarele, organizuje puč u kome je s političke scene uklonjen predsednik, general Ahmed Hasan al-Bakr (البك حسن أحمد). Novi predsednik Iraka postaće Sadam Husein (صدامحسينعبدالمجيدالتكريتي) koji će, na zahtev Amerikanaca, već 1980. godine, otpočeti rat protiv Irana. Pre zvaničnog otpočinjanja sukoba 2. septembra 1980. Karter i Sadam su se, od 5. jula do 4. septembra 1980, tri puta čuli telefonom i ovi razgovori će, vreme je pokazalo, biti presudni za otpočinjanje besmislenog desetogodišnjeg rata tokom koga je poginulo preko milion ljudi. Zapadne države su, navodno podelje oko podrške zaraćenim stranama, Irancima i Iračanima prodale oružja i municije za preko pedeset milijardi dolara. No, za naftne kompanije najvažnije od svega je bilo to što je cena nafte porasla za pet puta i nakad se više nije vratila na prethodni nivo.

Govoreći o ratu Iraka i Irana američki predsednik Ronald Regan koji je početkom 1980. zamenio Džimija Kartera otvoreno je poručio predstavnicima država Persijskog zaliva da bi "poraz Iraka u ratu s Iranom, bio suprotan interesima Sjedinjenih Američkih Država". Novinar *The Washington Post*-a Bob Vudvord (Robert "Bob" Upshur Woodward, poznat po otkrivanju afere Votergejt) otkriva 1986. da je *C.I.A.* Iračanima sve vreme rata dostavljala obaveštajna saznanja od interesa za vođenje uspešnih akcija protiv Iranaca. Uz znanje SAD, Irak je protiv iranske vojske koristio i bojne otrove koje su mu redovno isporučvani sa Zapada.

Nakon što se Karter, u najvećoj mogućoj meri, iskompromitovao kao poslušnik Trilaterale i čovek koji je značajno zakomplikovao američku spoljnu politiku za novog predsednika SAD 1981. izabran je Ronald Regan. Celokupnu predsedničku kampanju Regan je zasnivao na kritici, i na upozoravanju američkog naroda na opasnost od raznih tajnih i plutajnih organizacija: "Interesi Trilateralne komisije su podređeni međunarodnim bankarskim i multinacionalnim kompanijama. Ne verujem da bi ijedna administracija američke vlasti trebala da popuni 19 najvažnijih mesta članovima te ili neke slične grupe... Mislim da postoji deo elite u našoj državi koja upravlja vlašću. Oni žele vlast u rukama samo nekolicine, jer ne veruju da ljudi mogu sami da upravljaju svojim životima." Građanima Amerike se dopalo ono što je Regan govorio i šta je obećavao da će učiniti ako dođe na vlast pa su ga 1980. izabrali za predsednika.

Pošto mu je istekao prvi predsednički mandat Regan je odlučio da se još jednom kandiduje za predsednika. Međutim, štampa je uveliko pisala o njegovim do tada slabim rezultatima, starosti i bolesti koja ga sve više sprečava da obavlja svoju predsedničku dužnost. Apsolutni favorit bio je njegov protivkandidat Valter Mondejl (Walter Mondale), u dva navrata član Senata i potpredsednik SAD za vreme Džimija Kartera. U takvoj medijskoj atmosferi i opštenarodnom raspoloženju da je neophodno birati mlađeg, agilnijeg i inventivnijeg predsednika Ronald Regan aprila 1984. u Beloj kući

priređuje svečani banket za članove Trilateralne komisije. Nakon dužeg razgovora sa članovima Trilaterale, a posebno nakon razgovora sa Dejvidom Rokfelerom, Regan prihvata određene sugestije svojih sagovornika vezanih za ekonomsku i spoljnu politiku SAD. U roku od mesec dana Regan je postao ljubimac svih mas medija što je rezultiralo porastom njegove popularnosti i ponovnim izborom. Odmah na početku svog drugog predsedničkog mandata Regan je postavio dvadeset osam članova Saveta za spoljne odnose, deset članova Bilderberg grupe i jedanaest članova Trilateralne komisije na najodgovornija mesta u državnoj administraciji. Njegov potpredsednik Džordž Buš stariji bio je član Saveta za spoljne odnose i Trilateralne komisije.

Godišnji sastanci Trilaterale se naizmenično održavaju u sva tri regiona; na primer: 2001. godine, od 9. do 12. marta, u Londonu, Engleska; 2002. godine, od 5. do 8. aprila u Vašingtonu, SAD; 2003. godine, od 11. do 14. aprila, u Seulu, Koreja; 2004. godine, od 7. do 10. maja, u Varšavi, Poljska. Sastanak Trilaterale je 2006. održan u Tokiju, Japan od 21. do 24. maja, a Brisel, Belgija je mesto njihovg sastanka za 2007. Za sve sastanke posebne materijale pripremaju kombinovane grupe iz sve tri konstitutivne regije i oni su osnova za kvalifikovanu raspravu i donošenje odgovarajućih preporuka. Nakon godišnjih sastanaka Komisije svaki region drži svoje posebne sednice na kojima se donose operativne odluke u skladu s preporukama usvojenim na godišnjim sastancima Komisije. Danas, uz predstavnike bankara i industrijalaca Komisija među članstvom ima i veoma uticajne pojedince iz sveta medija, umetnosti, sindikata, nevladinih organizacija i td.

Govoreći o Komisiji, Dejvid Rokfeler je negirao sve navode o njenoj tajnosti, navodeći da za 10$ godišnje pretplate svako može biti redovan čitalac njihovog časopisa *Trialog*, da se imena donatora, onih s pet i više hiljada dolara, svake godine redovno objavljuju, da su njihova adresa i telefoni normalno evidentirani u svakom telefonskom imeniku i td. Jedino što je tajno, po Dejvidu, su teme sastanaka i ono što se na njima dogovara.

Neki od najpoznatijih članova Trilaterale su svakako bili ili su još uvek: Rejmond Bar (Raymond Barre), premijer Francuske; Zbignjev Bžežinsi (Zbigniew Brzezinski), savetnik za nacionalnu bezbednost SAD i savetnik predsednika Džimija Kartera; Džordž Buš Stariji (George Herbert Walker Bush), četrdeset prvi predsednik SAD, Frenk Karluči (Frank Carlucci), ministar odbrane SAD u vreme Ronalda regana; Džejms Karter (James Carter), trideset deveti predsednik SAD; Dik Čejni (Richard Bruce "Dick" Cheney) potpredsednik SAD u vreme Džerdža Buša Starijeg; Voren Kristofer (Warren Minor Christopher) državni sekretar SAD u vreme Bila Klintona; Bil Klinton (William "Bill" Clinton) četrdeset drugi predsednik SAD; Vilijam Koen (William Cohen), američki ministar odbrane u vreme Bila Klintona; Lorenc Iglberger (Lawrence Eagleburger) državni sekretar SAD u vreme Bila Klintona; Alen Grinspen (Alan Greenspan) predsednik *Federalnih rezervi*

1987-2006; Aleksandar Heig (Alexander Haig, Jr.) državni sekretar SAD u vreme Ronalda regana; Edvard Hit (Sir Edward Heath) premijer Velike Britanije 1979.-1974; *Сергей Александрович Караганов* - savetnik Borisa Jeljcina; Henri Kisindžer (Henry Alfred Kissinger) državni sekretar SAD u vreme Ričarda Niksona; *Kiichi Miyazawa* (宮澤喜), premijer Japana 1991.-1993; *Akio Morita* (盛田昭夫), osnivač SONY-a; Volter Mondejl (Walter Mondale) potpredsednik SAD u vreme Džimija Kartera; Brajan Malruni (Brian Mulroney) premijer Kanade 1984.-1993; Dejvid Rokfeler (David Rockefeller Sr.), američki milijarder; Pol Volfovic (Paul Wolfowitz), nekadašnji ministar odbrane SAD i predsednik Svetske banke; Džordž Vasiliu (Γιώργος Βασιλείου), predsednik Kipra 1988-1993; Robert Zelik (Robert Bruce Zoellick), predsednik Svetske banke od jula 2007....

Inače, od 2009. godine Trilateralna Komisija je prisutna i u Beogradu i to preko nezavisnog naučno-istraživačkog društva *East West Bridge*. Osnovni razlozi osnivanja ovog društva su, prema njihovom zvaničnom sajtu, da kroz politiku obrazovanja, prosvetljenja i saveta upravljaju razvojem pojedinaca, država i celokupnih društava. Predsednik *East West Bridge*-a je Jovan Kovačević (prvi član Trilaterale iz Srbije), a generalni sekretar Dejan Novaković. Za izvršnog sekretara društva, odnosno, preciznije rečeno Srpske nacionalne grupe Trilateralne Komisije postavljen je Tahir Hasanović. Ovaj diplomirani pravnik mnogima je poznat kao zvezda komunističkog podmlatka u vreme Slobodana Miloševića sa čijom se ćerkom duže vremena i zabavljao. Nakon uspostavljanja višepartijskog sistema u Srbiji Hasanović postaje jedan od lidera demokratske opozicije Srbije (bliski saradnik Dušana Mihajlovića) i miljenik američke politike što dokazuje i činjenica mu je kao jedinom srpskom političaru omogućeno da pohađa *Dale Carnegie Leadership and Human Relations principal course*. Ostali članovi *East West Bridge* društva su: Ana Brnabić, Đorđe Vukotić, Jagoda Kovačić, Nenad Lujić, Borislav Miljanović, Igor Kostić, Đorđe Vučinić, Violeta Jovanović, Branko Radulović, Vladimir Nikitović, Milica Krstić, Goran Svilanović, Miroslav J. Vesković, Zorana Z. Mihajlović, Jovan Ratković, Borislav Miljanović...

Poglavlje dvadeset prvo
B I L D E R B E R G G R U P A

Princ Bernard (Bernhard Julijus Kert Karel Godfri Piter), princ od Lipe-Bisterfelda i Holandije bio je, od 1933. do 1937. godine, član Nacional socijalističke partije, obaveštajni oficir nacističkih SS jedinica i agent specijalnog odeljenja *N.V.7* firme I.G. Farben (Interessen-Gemeinschaft Farbenindustrie) sa sedištem u Berlinu. Dve godine pred početak Drugog svetskog rata, 1937.godine, oženio se princezom Julijanom od Holandije (Juliana Emma Louise Marie Wilhelmina van Oranje-Nassau), za koju se veruje da je jedna od najbogatijih žena s obzirom da je glavni akcionar u naftnoj kompaniji *Royal Dutch Shell Co*. Kad su nemačke trupe okupirale Holandiju mladi bračni par se preselio u London gde su imali širok krug prijatelja; posebno su bili *privé* sa Viktorom Rotšildom (Nathaniel Mayer Victor Rothschild, 3rd Baron Rothschild) i poljskim aristokratom, pripadnikom jezuitskog reda i saradnikom britanske obaveštajne službe *MI6* dr. Jozef Hijeronim Retinger (Józef Hieronim Retinger). Iz njihovih čestih susreta i ćaskanja rodila se ideja o osnivanju elitne grupe moćnih i uticajnih evropskih i američkih ljudi.

Dr. Jozef Retinger potiče iz ugledne aristokratske porodice hristijanizovanih poljskih jevreja. Nakon što mu je otac umro o njegovom vaspitanju i obrazovanju se starao grof Zamojski (Władysław Zamoyski) koji mu je omogućio da se upiše na *Collègede Sorbonne* u čijim analima je zapisan, do dana današnjeg, kao najmlađi doktor nauka. Po okončanju studija 1908. grof *Zamoyski* šalje Jozefa u London gde se on upoznaje sa Džozefom Konradom (Józef Teodor Konrad Korzeniowsk), naturalizovanim Englezom koji, kao i Retinger, potiče iz hristijanizovane poljske jevrejske porodice koja je imala

nasledno pravo na upotrebu grba *Nałęcz*. Druženje sa Konradom će presudno uticati na Retingera da kasnije postane jezuita i mason 33 stepena. Kao pripadnik visokog društva Retinger odžava najbliže moguće veze sa industrijskim magnatima, intelektualcima, revolucionarima i visokim katoličkim sveštenstvom. Tako je preko svog jezuitskog prijatelja Roberta Libera (Robert Leiber), koji je još od 1924. bio lični savetnik papskog nuncija u Nemačkoj kardinala Pačelija (Kardinal **Pacelli**), izdejstvovao, u sred ratnih operacija 1943.,prijem kod pape Pija XII.

Svrha i jedini smisao Retingerovog dolaska u Vatikan je bilo pribavljanje podrške *Ecclesia Catholica Romana* (Katoličke crkve) za realizaciju njegove gotovo opsesivne ideje o ujedinjenju svih katoličkih država u Evropi i stvaranju jedinstvenog evropskog ekonomskog, političkog i vojnog bloka. Prvi put je, kao nikada nikome pre - detaljno i sveobuhvatno, Retinger o svom planu za stvaranje **Evropske unije** katoličkih država govorio papi Piju XII (Eugenio Maria Giuseppe Giovanni **Pacelli**, kršteno ime). U Vatikanu su ovim njegovim sastancima sa Papom od 18. februara do 3. marta 1943. prisustvovali još i nemački ambasador pri Svetoj stolici Frajnhard fon Vaiciker (Ernst Freiherrvon Weizsäcker) i njujorški nadbiskup Fransis Spelman (Francis Joseph Cardinal Spellman), koji je inače bio lični prijatelj sa Bernardom Baruhom (Bernard Mannes Baruch) američkim milionerom i savetnikom američkog predsednika Frenklina Ruzvelta. Nakon dve nedelje razgovora u gradu svetog Petra Retinger je dobio što je želeo – Pije XII je dao svoj blagoslov projektu **Evropske unije**. Nakon ovog sastanka Rober Liber je izjavio: *Ich beglückwünsche Sie, dass Sie sich sonnen dürfen, im Schatten des Heiligen Stuhles* (Drago mi je što nas sve obasjava Sunce koje je u senci Svete Stolice).

U ovom sledu stvari važno je podsetiti na jedan ne baš često spominjan detalj: Frenklin Delano Ruzvelt je pripadnik jedne od najstarijih i najbogatijih njujoških jevrejskih porodica ***Van Roosenvelt*** koja je još od XVIII veka preko *Jacobus*-a *Roosenvlt*-a (čukundeda) počela da ostvaruje izuzetan uticaj na američku politiku. Njegov pradeda ***Isaak*** *Roosenvelt* je važio za jednog od najbogatijih Njujorčana koji je 1784. bio koosnivač *Bank of New York*. Po naslednom bogatstvu je ostao poznat i *James* (**Jacob**) *Roosevelt*, otac Frenklina Ruzvelta koga pamte i po tome što je porodični moto *Qui Plantavit Curabit* (Ko seje taj i žanje) objašnjavao rečima: Ko seje pare taj žanje vlast! Spomenimo samo da je pripadnik porodičnog klana holandskih Jevreja *Van Roosenvelt* bio i Teodor Ruzvelt, 26-ti predsednik SAD koji vodi direktno poreklo od *Claes Martenzsen Van Rosenvelt*.

Sa papskim blagoslovom i neiscrpnom energijom Retinger se, nakon Drugog svetskog rata, uz najbližu asistenciju jednog od najpoznatijih bečkih masona grofa Riharda Kalergija (Richard Nicolaus Graf Coudenhove-Kalergi), angažovao na forminju Pokreta za Evropu u okviru koga je delovao i Vinston

Čerčil nakon što nije reizabran na mesto britanskog premijera. Iz tog vremena se pamti Čerčilov govor koji je 1946. održao studentima Univerziteta u Ciruhu kada je pozvao evropske države i SAD da pristupe osnivanju Evropske unije. Prvi pravi rezultat Retingerovog zalaganja dogodiće se već 5. maja 1949. u Londonu kada su predstavnici deset evropskih država potpisale akt o osnivanju Evropskog saveta (Conseil de l'Europe - *CoE*) sa sedištem u Strazburu. Osnivanjem ove nadnacionalne organizacije načinjen je prvi i najvažniji korak u ustanovljavanju nove superdržave - Evropske Unije. No, i pored toga Retinger nije bio u potpunosti ispunjen - obuzela ga je nova strast – finalizacija ideje o uspostavljanju jedne jedinstvene i nadnacionalne svetske vlade.

Retinger je znao ko je, kada i zašto pokrenuo tu ideju, a sada je i osećao da je došlo vreme za njenu konačnu realizaciju. Imao je *a priori* saglasnot mnogih relevantnih pojedinaca i organizacija ali kao čovek koji nikada nije koračao po oblacima bio je svestan da ostvarenje ove ideje neće biti moguće ukoliko iza nje – na organizovan i sinhronizovan način, ne stanu najvažniji pojedinci najvažnijih država sveta. Polazeći od toga on 1952. predlože princu Bernhardu da animira svoje prijatelje sa britanskog i drugih evropskih dvorova i da, ako se dobije saglasnost, formira organizacioni komitet za sazivanje jednog evro-američkog sastanka na čijem čelu bi se nalazio Bernhard.

Uz podršku kuće Rotšilda u Evropi i porodice Rokfelera u SAD, princ Bernhard je pozvao 120 uglednih građana Evrope i Severne Amerike da se okupe u hotelu *Bilderberg* u mestu Osterbek (Oosterbeek) u Holandiji; sastanak je održan od 29. do 31. maja 1954. u potpunoj tajnosti; u hotelu, osim prinčevih zvanica nije bilo nikog više, a neobično brojne policijske i specijalne vojne snage su obezbeđivale hotel i ceo gradić Osterbek. Sve troškove sastanka podmirila je Fordova fondacija.

Dve trećine pozvanih su bili iz Evrope, a jedna trećina iz SAD; jedna trećina prisutnih bila je iz evropskih kraljevskih porodica, visoki državni funkcioneri i istaknuti političari, a dve trećine su bili eksperti i ugledni ljudi iz oblasti finansija, industrije, informisanja, obrazovanja, komunikacija i sindikata. Na ovom osnivačkom sastanku utvrđeni su osnovni ciljevi od kojih je stvaranje i učvršćenje nadnacionalnih institucija Novog svetskog poretka postavljen kao jedan od najvažnijih zadataka. To je, s druge strane, podrazumevalo preduzimanje odlučnih i beskompromisnih mera u pravcu anuliranja svih nacionalnih i suverenih odrednica postojećih država, napuštanje svake ideologije patriotizma, redefinisanje moralnih normi i dr.

Radom Bilderberg grupe rukovodi predsedavajući, pravni komitet od 35 članova, Savetodavni odbor i počasni generalni sekretar. Do 1976. predsedavajući je bio princ Bernhard koji je, zbog umešanosti u korupcionašku aferu oko kupovine i prodaje aviona *Lockheed* morao da se povuče i svoje

mesto ustupi lordu Houmu od Hiršela (Alexander Frederick Douglas-Home, Baron Home of the Hirsel), nekadašnjem britanskom premijeru. Od 1980. do 1985. na čelu Bilderberg grupe je Valter Šel (Walter Scheel), bivši predsednik Savezne republike Nemačke, a zamenio ga je lord Rol od Ipsdena (Eric Roll, Baron Roll of Ipsden), direktor poznate švajcarske *SBC Warburg Bank*. Od 1989. predsedavajući je lord Piter Karington (Peter Alexander Rupert Carington, 6th Baron Carrington), nekadašnji britanski ministar spoljnih poslova, generalni sekretar NATO-a i predsednik Kraljevskog instituta za spoljne odnose. Danas Bilderbergom predsedava Etjen Davinjon (Étienne, Viscount Davignon), predsednik *Société Générale* iz Belgije.

Svoj mondijalistički i globalistički angažman u Bilderbergu princ Bernhard je zamenio angažmanom u druge dve mnogo tajnije i izvesno opskurnije organizacije: *The 1001 Club* (osnivač Anthony Edward Rupert, vlasnik firmi kao što su Cartier S.A., Alfred Dunhill, Ltd., Baume et Mercier, Rothmans International plc i td) i *Group Pesenti* (osnivač Carlo Pesenti, vlasnik firmi Fondazione Italcementi, Italmobiliare, RCS Mediagroup i td). Muž bivše kraljice Julijane i otac sadašnje holandske kraljice Beatrise (Beatrix Wilhelmina Armgard) princ Bernhard umro je 1. decembra 2004. godine; sahranjen je u Delftu u Narandžastoj kući. Poslednju počast mu je odalo šest hiljada pripadnika holandskih mornaričkih i konjičkih jedinica.

Grupa u najstrožoj tajnosti čuva mesto i vreme svojih sastanka, a takođe i dnevni red i imena učesnika. Sve sastanke Bilderberga obezbeđuju jake vojne i policijske snage zemlje domaćina; bezbedonosne pripreme prevazilaze i one predvidjene za zvanične skupove šefova država i vlada. Iako mnogi o Bilderbergu govore kao o tajnoj svetskoj vladi on to odista nije iz prostog razloga što se sastaje samo jedanput godišnje, što ima nekonzistentan sastav i što, od osnivanja do danas, nije zauzimao konačne odluke po bilo kom pitanju već samo preoporuke koje su, takve kakve jesu, bile uvek od posebnog značaja za najveći broj drugih organizacija ali i vlada mnogih država. Sastanci Grupe su krajnje neformalni: ne vodi se nikakav formalni zapisnik niti stenogramske beleške. Svi učesnici su podeljeni po tematskim oblastima i sve što se događa zapravo je razmena mišljenja kroz neku vrstu neformalnog ćaskanja. Međutim, na kraju se, ipak, na osnovu usaglašenih i preovlađujućih mišljenja i ocena primaju k znanju preporuke za dalje delovanje učesnika; ovako formulisana mišljenja i stavovi svetske elite primaju se i, shodno njima, se postupa s najvećom pažnjom u svim centrima svetske politike. Ako se zna da sastancima Bilderberga prisustvuju sve krunisane evropske glave, predsednici država ili vlada mnogih zemalja, vlasnici najvećih svetskih banaka i medijskih kuća, najmoćniji industrijalci.., onda je jasno zašto se Bilderberg doživljava tako ozbiljno i s respektom.

Sastanci Bilderberg grupe se održavaju jedanput godišnje i ne traju nikad duže od tri dana. Na njima nikad ne učestvuje više od 120 osoba, a učesnike

sastanka poziva predsedavajući nakon konsultacija s upravnim komitetom i generalnim sekretarom. Sve troškove sastanka snosi zemlja domaćin i, naravno, privatni donatori.

Bilderberg nije jedina grupa ovog tipa, ali je karakteristična po delovanju i autoritetu koji ima širom sveta. Za nju je specifično to što na jednom mestu na tri dana okuplja vodeće svetske ljude da, u krajnje neformalnoj atmosferi, raspravljaju o najvažnijim političkim i ekonomskim pitanjima. Među učesnicima vlada savršeno poverenje i istinska potreba da krajnje otvorenim razgovorom razmotre sve aspekte pitanja koja su predmet njihovog interesovanja. Nema štampe, nema saopštenja sa sastanka, nema davanja nikakvih izjava i nema ljutnje zbog bilo čega izrečenog na sastanku. Jednom rečju, Bilderberg je odista jedna neformalna grupa, nekonzistentna po sastavu (samo 39 članova su stalni članovi) i neobavezujuća po zaključcima koji se, ipak, ne retko sprovode do najsitnijih detalja.

Kao ilustracija rada Bilderberga najbolje će nam poslužiti primer s prvog sastanka ove grupe, iz 1954. godine. Tada su evropski učesnici sastanka izrazili nezadovoljstvo američkom politikom **protiv komunista** u SAD, koju je predvodio senator Džozef Makartni (Joseph McCartney). Odgovarajući na ovako izraženu brigu svojih evropskih sagovornika savetnik američkog predsednika Čarls Daglas (Charles Douglas Smith), podržan od strane šefa *C.I.A.*-e generala Valtera Bedela Smita (Walter Bedell Smith), doslovce je odgovorio: ”Da li će Makarti umreti od metka nekog atentatora ili će biti uklonjen na pravi američki način uklanjanja daveži s političke scene ja neznam, ali predviđam da će do našeg sledećeg sastanka Makartni biti istorija za američku političku scenu.” Kako je Čarls Daglas obećao svojim uvaženim evropskim kolegama tako je i bilo: senator Džozef Makartni je već od početka 1955. bio u apsolutnoj medijskoj blokadi, a 1957. je nenadano preminuo u svojoj četrdeset i osmoj godini. Pola veka nakon Makartnijeve iznenadne smrti je otkriveno da je najveći broj komunista koje je on pohapsio i procesuirao bili Jevreji: *Philip Jeffe*, *Andrew Roth*, *Mark Gayn*, *Judith Coplin*, *Gerhart Eisler*, *Klaus Fuchs*, *Harry Gold*, *Abraham Brothman*, *David Greenglas*, *Robert Oppenheimer*, *Israel Weinbaum*, *Miriam Moscowitz*…Ovaj primer na pravi način ilustruje razumevanje među članovima Bilderberg grupe.

Kada se francuski predsednik Šarl de Gol 1963. odlučno usprotivio ulasku Velike Britanije u Evropsku ekonomsku zajednicu (preteču Evropske unije) i, što je izvesno mnogo važnije, zatražio od SAD da francuske dolarske rezerve isplati u zlatu, na sednici Bilderberga održanoj od 20. do 22. marta 1964. u Vilijamsbergu, SAD doneta je odluka o njegovom svrgavanju. Kao odgovor na sve napade na njega i Francusku koji su nakon toga usledili de Gol je 1966. povukao sve francuske trupe iz Severno Atlantskog saveza i naredio NATO trupa da do 8. juna napuste Francusku. Iste godine je posetio Kanadu gde je svoje obraćanje građanima Kvebeka završio rečima *Vive le Québec libre !*

Tokom 1968. u Francuskoj su organizovane masovne studentske i sindikalne demonstracije protiv de Gola pa je on iste godine raspisao prevremene izbore na kojima je trijumfovao sa 70% osvojenih glasova. Međutim, i pored svega toga, već sledeće 1969. je podneo ostavku i trajno se povukao iz političkog života Francuske. Iznenada je preminuo 1970. godine, a autopsijom nikada nije ustanovljen pravi uzrok njegove smrti. Sahranjen je u selu *Colombey-les-Deux-Églises* bez uobičajene ceremonije. Engleska je, nakon što je za novog predsednika Francuske izabran Žorž Pompidu (Georges Pompidou) – dugogodišnji službenik Rotšildove banke u Parizu, postala član EEZ-a, francuske devizne rezerve nisu zamenjene u zlato a francuski vojnici su se vratili u NATO, a NATO na teritoriju Francuske.

Na lični poziv Dejvida Rokfelera do tada nepoznati guverner američke države Arkanzas, Bil Klinton prisustvovao je sastanku Bilderberga u Baden Badenu, Nemačka, 1991. godine. Govorom o neophodnosti i neizbežnosti globalizacije i svojim specifičnim šarmom Klinton je pridobio simpatije svih članova Grupe, posebno onih stalnih. Već naredne godine Bil Klinton, kao nekad nepoznati Džimi Karter (James Earl Carter, Jr**.**), učestvovao je na predsedničkim izborima u SAD i pobedio.

Kako je moguće da se o Bilderberg grupi, koja okuplja odista svetski *crème de la crème*, tako malo zna? Odgovor na ovo pitanje može se spoznati iz govora koji 1991. godine u Baden Badenu održao Dejvid Rokfeler:

”Zahvalni smo *Washington Post*-u, *New York Times*-u, *Time* magazinu i svim ostalim iz sveta masovnih medija čiji direktori su prisustvovali našim sastancima poštujući naš običaj diskrecije u proteklih četrdesetak godina. Bilo bi nemoguće da radimo na ostvarenju našeg plana za ceo svet ako bismo bili izloženi očima, i sudu, javnosti svih ovih godina. Danas je svet znatno složeniji i spremniji da prihvati našu ideju jedne svetske vlade”.

Tokom pola veka postojanja i rada Bilderberga mnoge krunisane glave su učestvovale u njegovom radu: *The Prince Philip, Duke of Edinburgh* – muž britanske kraljice Elizabete II, *The Prince Charles, Prince of Wales* - sin britanske kraljice Elizabete II, *Prince Bernhard* – otac holandske kraljice Beatrise, *Beatrix Wilhelmina Armgard* – holandska kraljica, *Prinze Claus Georg Wilhelm Otto* – suprug holandske kraljice Beatrise, *Prinz Willem-Alexander Claus George Ferdinand van Oranje-Nassau* – princ naslednik holandske krune, *Juan Carlos I de Borbón* – kralj Španije, *Sofía de Grecia* – supruga španskog kralja Huana Karlosa I, *Infanta Cristina, Duquesa de Palma de Mallorca* – ćerka španskog kralja Huana Karlosa I, *Prince Philippe, Duke of Brabant* – sin belgijskog kralja Alberta II i princ naslednik, *Carl XVI Gustaf* – kralj Švedske, *Harald V* – kralj Norveške, *Hans-Adam II* – princ Lihtenštajna, *Prince Axel Christian George of Denmark* – danski princ.

Pored pripadnika britanske kraljevske kuće sastancima Bilderberga su obavezno prisustvovali i britanski premijeri: James Harold Wilson, Baron Wilson of Rievaulx; Alexander Frederick Douglas-Home, Baron Home of the Hirsel; Sir Edward Richard George Heath; Leonard James Callaghan, Baron Callaghan of Cardiff; Margaret Hilda Thatcher, Baroness Thatcher; Sir John Major; Anthony Charles Lynton "Tony" Blair i *James Gordon Brown*.

SAD su na sastancima Bilderberga uvek predstavljali njeni najviši politički predstavnici i državni službenici: Džerald Ford (Gerald Ford, Jr.), trideset i osmi predsednik SAD; Bil Klinton, četrdeset i drugi predsednik SAD; Valter Mondejl, potpredsednik SAD u vreme predsednika Džimija Kartera, Den Kvejl (James"Dan" Quayle), potpredsednik SAD u vreme Džordža Buša starijeg; Ričard Pejl (Richard N. Perle), državni sekretar za odbranu u administraciji predsednika Ronalda Regana; Zbignjev Bžežinski, savetnik za nacionalnu bezbednost u administraciji predsednika Džimija Kartera; Mek Bandi (McGeorge "Mac" Bundy), savetnik za nacionalnu bezbednost u administracijama predsednika Džona Kenedija i Lindona Džonsona (Lyndon Baines Johnson); Kenet Dem(Kenneth W. Dam), državni sekretar za finansije u administraciji Džordža Buša mlađeg; Klarens Dilon (Clarence Douglas Dillon), državni sekretar za finansije u administraciji Džona Kenedija i Lindona Džonsona; Aleksandar Hejg (Alexander Haig, Jr.), državni sekretar u administraciji predsednika Ronalda Regana; Ričard Holbruk (Richard Holbrooke), ambasador SAD pri UN u vreme mandata predsednika Džordža Buša starijeg; Donald Henri (Donald McHenry), ambasador SAD pri UN u vreme mandata predsednika Džimija Kartera; Robert Maknamara (Robert McNamara), državni sekretar za odbranu u administraciji Džona Kenedija; Kolin Pauel (Colin Powell) državni sekretar u administraciji Džordža Buša mlađeg; Kondoliza Rajs, državni sekretar u administraciji Džordža Buša mlađeg; Din Rask (David Dean Rusk), državni sekretar u vreme Džona Kenedija i Lindona Džonsona; Brent Skovkroft (Brent Scowcroft), savetnik za nacionalnu bezbednost u vreme predsednika Džeralda Forda i Džordža Buša starijeg; Džordž Šulc (George Shultz), državni sekretar u vreme administracije Ronalda regana; Sajrus Vens (Cyrus Vance), državni sekretar u administraciji Džimija Kartera; Henri Kisindžer, savetnik za nacionalnu bezbednost, a potom državni sekretar u administraciji Ričarda Niksona.....

Na sastanke Bilderberga se redovno pozivaju i visoki funkcioneri EU: Hans van der Bruk (Henri (Hans) van den Broek), Žoze Manuel Baroso(José Manuel Durão Barroso), Žak Santer(Jacques Santer),Romano Prodi (Romano Prodi),Žak Delor (Jacques Delors), Havijer Solana(Francisco Javier Solana de Madariaga), Kris Paten(ChristopherPatten), Ema Bonino (Emma Bonino), Žoakin Almunja(Joaquín Almunia Amann)...

Mnoge svetski poznate kompanije su, po pozivu, slale na sastanke Bilderberga svoje čelne ljude: ***Fiat*** - *Giovanni Agnelli*; ***Thyssen Krupp AG*** -

Gerhard Cromme; ***Otto Wolff Group*** - *Otto Wolff von Amerongen*; ***Carlyle Group*** - *Louis V. Gerstner, Jr.*; ***Siemens AG*** - *Klaus Kleinfeld*; ***Microsoft Corporation*** - *Craig Mundie*; ***Royal Dutch Shellplc*** - *Jorma Jaakko Ollila*; ***British Petroleum*** **-** *Edmund John Philip Browne, Baron Browne of Madingley*; **Statoil ASA**- *Harald Norvik*; ***Eli Lilly and Company*** **-** *Sidney Taurel*; ***Novartis International AG*** - *Daniel Lucius Vasella*; ***Google Inc.***- *Eric Emerson Schmidt*; ***Daimler AG*** - *Jürgen Erich Schremp*; ***Pay Pal*** - *Peter Andreas Thiel*; ***Deutsche Post AG*** - *Klaus Zumwinkel*; ***Deutsche Lufthansa AG*** -*Jürgen Weber;* ***American International Group, Inc.*** *(**AIG**)* - *Maurice R. "Hank" Greenberg ...*

Bilderberg grupi su oduvek stajali na raspolaganju naučni i ljudski potencijali najpriznatijih svetskih univerziteta i instituta i zato su oni uvek imali svoje predstavnike na godišnjim sastancima: ***McGill University*** **-** Montreal, Kvebek, Kanada; ***Hudson Institute*** **–** Kroton na Hadsonu, Njujork, SAD; ***Aspen Institute*** **-** Vašington D.C., SAD; ***Leiden University*** **–** Leiden,Holandija; ***Hoover Institution*** **–** Kalifornia, SAD**;** ***Leland Stanford Junior University*** **-** Stanford, Kalifornia, SAD; ***The Johns Hopkins University*** **-** Baltimore, Merilend, SAD; ***Harvard University*** **-** Kembridž, Masačusets, SAD; ***Columbia University*** **-** Njujork, NY, SAD; ***University of Toronto*** **-** Ontario, Kanada; ***Peter G. Peterson Institute*** **-** Vašington D.C., SAD; ***Massachusetts Institute of Technology*** (**MIT**) - Kembridž, Masačusets, SAD....

Da je Bilderberg moćan i da se njegova reč uvek čuje i u svim najvažnijim svetskim finansijskim institucijama govori i to da njegovim sastancima, opet samo po pozivu, prisustvuju prvi ljudi: *Deutsche Bank AG, Federal Reserve System, The Goldman Sachs Group, Inc., Banca d'Italia, European Central Bank, Allied Irish Banks plc, Lazard Frères & Co.,Bank of England, Bank for International Settlements, Banque de France, The Royal Bank of Scotland Group Plc, Dresdner Bank AG, Chase, Banque Nationale de Belgique, Skandinaviska Enskilda Banken, S. G., Warburg & Co., Warburg Pincus, World Bank Group....* Porodicu Rotšild koja kontroliše nepoznati broj banaka i finansijskih institucija širom sveta na sastancima Bilderberga su predstavljali: *Baron Guy Édouard Alphonse Paul de Rothschild, Nathaniel Charles Jacob Rothschild, 4th Baron Rothschild* i *Lynn Forester de Rothschild.*

Nakon višegodišnjeg sagledavanja poslovanja preko 40 hiljada svetskih kompanija istraživači sa švajcarskog *ETH Zurich* (Eidgenössische Technische Hochschule Zürich) su konstatovali da svetom *de facto* upravlja 147 kompanija (3/4 su banke, finansijska ili osiguravajuća društva). U izveštaju se posebno naglašava da su sve ove kompanije međusobno povezane preko četiri finansijska giganta: *AXA Group, Merrill Lynch, Barclays PLC* i *JPMorgan Chase & Co.* Slučajno ili ne ali upravo ova četiri finansijska giganta delegiraju svoje predstavnike na sastanke Bilderberga i to bez oficijelnog

poziva i evidencije prisustva - *Official Attendee List*.

Sve sastanke Bilderberga redovno prate novinari ali, naravno, ne bilo koji već samo oni koji dolaze iz odabranih medijskih kuća: *The Daily Telegraph, Financial Times, The Economist, Die Welt, Bild, Die Zeit, The Washington Post, ABC News, Daily News, The Times, U.S.News & World Report*, *The Wall Street Journal* i *El País*.

Poglavlje dvadeset drugo
BILDERBERG I SRBIJA

Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija bila je komunikaciona spona tri kontinenta: kroz nju su prolazili putevi koji su spajali Zapadno-evropsko područje sa Sredozemljem, sa Bliskim istokom i Azijskim kontinetom. Kičma svih ovih puteva bila je, i ostala, Srbija. Kroz nju prolazi ključni rečni plovni put, koji povezuje zapadnu i centralnu Evropu, preko kanala Rajna-Majna, i Dunavom s Crnim morem; drugi vodeni pravac vodi Moravskom dolinom prema Povardarju i Egejskom moru. Železničke komunikacije Srbije povezuju Evropu s Bliskoistočnim i Azijskim prostorima. Za neke države i organizacije ovo je geostrateški prostor od primarnog interesa za osvajanje i kontrolu afro-azijskih teritorija.

Teritorija srpske pokrajine Kosovo i Metohija pokriva nešto više od deset hiljada kvadratnih kilometara ali je, po mišljenju svih vojnih stratega, “trbuh” Jugoistočne Evrope i, zahvaljujući prirodnoj konfiguraciji terena, prava vojna tvrđava za kontrolu ovog dela sveta i napredovanje ka Evroaziji.

U hotelu *Cezar Park* u Sintri, Portugalija, od 3. do 6. juna 1999. godine održan je 47. sastanak grupe Bilderberg. Prisustvovalo je 111 učesnika iz 24. države. Prva tačka dnevnog reda bilo je Kosovo, a medijator za ovu temu bio je Henri Kisindžer dok su glavni govornici bili Karl Bild (Nils Daniel Carl Bildt) iz Švedske, Čarls G. Bojd (Charles Graham Boyd) iz SAD, Dominik Moa (Dominic Moa) iz Francuske i Mikail Zantovski (Michael Zantovski) iz Češke.

Sastanak je održan neposredno pre potpisivanja kapitulacije SR Jugoslavije u Kumanovu, s NATO Paktom, i konačnog sloma politike Slobodana Miloševića. Tom prilikom moglo se čuti da je kapitulaciji Srbije u mnogome

doprineo specijalni izaslanik nemačke vlade Kastenfeld (Peter Castenfelt) koji je, u okviru tajne misije, boravio u Beograd od 29. maja do 4. juna 1999. Kastenfelt, koji je inače Šveđanin i koji je nekad radio za investicionu bankarsku firmu *Dillon, Read & Co.* se četiri puta sastao sa Miloševićem u jednoj od dedinjskih vila. Kao nekadašnji bankar i aktuelni finasijski ekspert u firmi *Archipelago Enterprises Ltd* Kastefelt je govorio jezikom koji je Milošević dobro razumeo što je, na kraju, rezultiralo njegovim prihvatenjem neminovnog – kapitulacijom. Dolazak Černomirdina (Ви́ктор Степа́нович Черномы́рдин) i Ahtisarija (Martti Oiva Kalevi Ahtisaari) početkom juna sa deset tačaka koje su Miloševiću ponuđene kao *Take it or leave it* je bio samo završni čin onoga što je Kastenfelt već perfektuirao.

No, uprkos činjenici da je rat protiv Miloševića dobijen, među učesnicima nije bilo nikakvog posebnog zadovoljstva; nedvosmisleno je konstatovano da je u napadu na Srbiju NATO uspešno korišćen umesto neuspešne diplomatije, a da glavni rezultat sukoba nije slom Srbije već slom tradicionalnog političkog koncepta nacionalne i suverene države. Pozitivni efekti sukoba, zaključeno je, su ti što je kosovki primer pomogao izgradnji evropskog identiteta, odumiranju ideje državnog suvereniteta i učvršćenju NATO-a kao neprikosnovene vojne sile. Kakav značaj je *diminishing* (smanjivanje) Srbije imalo po prosperitet NATO-a govori i podatak da su nakon 1999. godine Poljska, Mađarska, Češka, Litvanija, Estonija, Letonija, Slovenija, Slovačka, Bugarska i Rumunija postale članice ovog vojnog saveza.

Konstataciju da je Srbija politički poražena i ekonomski uništena, teritorijalno smanjenja i vojno degradirana sledila je pretpostavka da će joj sada za obnovu trebati oko 30 milijardi dolara i da joj se one moraju učiniti dostupnim preko posebnih kreditnih linija, ali pod posebnim uslovima! U ovom kontekstu opet je spominjan akt o kapitulaciji koje je Milošević prihvatio, a u kome se u članu 9 govori o mogućnosti novčane pomoć radi „obnove i stabilizacije kriznog područja“. Polazeći od stava da je pozicija Srbije na Balkanu slična onoj koju Nemačka ima u Evropi, izraženo je uverenje da će se obnova Srbije odvijati pod kontrolom MMF-a i EU što će, pored obnove, istovremeno osigurati i njeno privođenje neophodnim demokratskim regulama. Pri tome, bez ikakvih dilema je istaknuto da je za Evropu bitna teritorija Srbije, a ne i Srbija kao država koja, u teritorijalnom pogledu, može biti dodatno adekvatno redefinisana kroz teritorijalnu fragmentaciju, odnosno regionalizaciju (adequately redefined through a process of regionalization).

U ovom kontekstu važno je osvrnuti se na Kisindžereve uvodne napomene koje su prisutne potsetile na činjenicu da je još davne 1880. godine lord Edmond Ficmoris (Edmond George Petty-Fitzmaurice, 1st Baron Fitzmaurice) rekao da je **od interesa za evropske sile da se stvori jaka Albanija koja bi objedinjavala skadarski, janjinski, kosovski i bitoljski vilajet**. Obavezu

realizacije ove ideje na sebe je preuzela Britanija ali ju je od nje kasnije nasledila Austro-Ugarska. Svoje desetominutno izlaganje Kisindžer je završio konstatacijom da primena sile prema Srbiji nije bila u svrhu puke zaštite albanskog stanovništva već da je *per se* bila na tragu ideja lorda Ficmorisa.

Na kraju, zaključeno je da po kapitulaciji Srbije treba osigurati dolazak na vlast partija demokratske provinijencije, a potom i preduzeti mere kako bi se Milošević i drugi srpski politički i vojni lideri našli u Hagu i odgovarali za svoju nekooperativnost. Njihovo suđenje i osuda postaće pretpostavka za dalju dekompoziciju Srbije i konačno ukidanja njenog pravnog i ekonomskog sistema; ovo će zapravo predstavljati izuzimanje Srbije iz međunarodnog pravnog poretka i njeno konačno brisanje sa spiska međunarodno priznatih, nezavisnih i suverenih država.

Razmatranje pitanja statusa Kosova odloženo je za kasnije, ali nije bilo nikoga ko je doveo u pitanje raniju odluku o neophodnosti uspostavljanja njegove nezavisnosti i potrebu redefinisanja položaja severne srpske pokrajine Vojvodine. Ova pitanja su samo godinu dana ranije, 14.-17. maj 1998. u hotelu *Turnberry* u Škotskoj, razmatrana u sklopu diskusiji o budućnosti NATO-a. Tada su se učesnici Bilderberga ozbiljno pozabavili sve prisutnijim javnim primedbama na opravdanost daljeg postojanja Evroatlantskog pakta nakon pada Berlinskog zida i evidentne vojne nemoći Rusije. Formalni *raison d'être* NATO-a rešen je stvaranjem nestabilnosti u samoj Evropi, odnosno na teritoriji južne srpske pokrajine - Kosovu i Metohiji. Evropski problem su tako *pro forma* postali Srbi koji su navodno ugrožavali nedužno albansko stanovništvo. NATO je bombardovao Srbiju, okupirao Kosovo i Metohiju i tako pokazao i dokazao navodnu svrhu svog daljeg opstanka. Činjenica da su Srbi i Srbija bili samo *exculpation* (izgovor i opravdanje) za nastavak NATO *drang nacht Osten* (vozi na Istok) politike zapadnoj javnosti nisu bili važni.

Naravno, danas je svima jasno da za dolazak NATO-a na Balkan preko Srbije i njegovo širenje na istočnoevropske zemlje postoje dublji razlozi. Oni se pre svega tiču strategije koja se odnosi na kontrolu prirodnih bogatstava Kaspijskog bazena ali, moguće, i mnogo važnije - izvora pitke vode u Rusiji koja poseduje četvrtinu svih svetskih rezervi pitke vode! Ova strategija u okvru politike *drang nacht Osten* podrazumeva striktnu kontrolu istočnoevropskih zemalja: nametanje dobro kontrolisane demokratije i sprovođenje dirigovane privatizacije dotadašnjih državnih ekonomija. NATO je garant uspeha svih ovih promena koje se inače sprovode po diktatu MMF-a, SB-a, EU i, naravno, američke administracije. Međutim, paralelno sa disciplonovanjem istočnoevropskih država SAD, kao komandujuća sila u okviru NATO-a koji je jedina međunarodna vojna sila koja nije pod demokratskim i pravnim nadzorom, vrše upliv i ostvaruje svoju dominaciju i nad svim ostalim evropskim državama.Prvi cilj SAD-a, pre nego što se dođe do finalne realizacije strategije globalne kontrole svetskih energetskih resursa, je

da uspostave apsolutnu dominaciju nad Evropom.

Politički i ekonomski slom Rusije i ujedinjenje Nemačke predstavljaju svojevrstan početak kraja politike stvaranja Novog svetskog poretka. Na tom tragu je i politika napada NATO-a na Srbiju, od 24. marta 1999. godine, za koju će američki predsednik Bil Klinton reći: “NATO intervencijom su promovisane i podržane naše vrednosti i zaštićeni naši interesi”. Kad je trećeg juna SRJ, odnosno Srbija, kapitulirala analitičar *New York Times*-a je to jednostavno prokomentarisao: “Problem sa Kosovom je od početka zapravo bio u tome kako da reagujemo kad nam se loše stvari dese na nevažnim mestima”.

Najobjektivniju ocenu agresije NATO-a na Srbiju dao je 24. marta 2000. godine češkim novinama *Lidove novini* poljski Jevrejin, nekadašnji savetnik predsednika Džimija Kartera, stalni član Trilateralne komisije i prvi apostol američke geopolitike Zbignjev Bžežinski:

“Rat protiv Srbije iz humanitarnih razloga je izmišljotina Blera i Klintona. Ako bi ih iko ozbiljno shvatio, onda je trebalo da intervenišemo u Ruandi. To nismo učinili. Nismo učinili ništa ni u Čečeniji, gde se dešava mnogo gora humanitarna katastrofa. Na Kosovu smo intervenisali pre svega iz geopolitičkih razloga: bojali smo se da bi NATO mogao potpuno da izgubi kredibilitet ukoliko nebi bio dosledan i operaciju doveo do kraja...”

Dve godine kasnije Bžežinski u svojoj knjizi Drugašansa (Second Chance: Three Presidents and the Crisis of American Superpower) piše: “Klinton je doneo odluku o upotrebi sile da bi primorao Srbiju da napusti Kosovo... Politika širenja NATO-a se pokazala tako plodnom da je bilo neminovno da se završna faza **jugoslovenske** krize razreši sredinom 1999. pod zapadnim uslovima i američkim vođstvom. Srbija je bila primorana da se povuče sa Kosova”.

Veoma dobru ocenu NATO agresije dala je i Jelena Guskova (Елена Юрьевна Гускова), doktor istorijskih nauka, redovni član Ruske akademije nauka, inostrani član Srpske akademije nauka i umetnosti i rukovodilac Centra za izučavanje savremene balkanske krize Instituta za slavistiku Ruske akademije nauka. O motivima kojima se rukovodio NATO prilikom napada na Srbiju i motivama za potonje unuštavanje srpskog naroda ona kaže:

“Razlog je jasan: Srbija je smetala. Prvo je SFRJ smetala time što je bila jedna od najjačih i najvećih država na Balkanu. Zatim je SRJ bila smetnja time što je sačuvala svoju vojsku, time što je bila i ostala nespremna da se potčinjava planovima NATO. Sve balkanske države su prihvatiti saradnju sa Alijansom i danas ispunjajavu sve njihove uslove. Zapad im tako danas diktira svoje tumačenje demokratije i federativnih odnosa, daje instrukcije za upravljanje državom, političkim strankama, sam postavlja i smenjuje

rukovodstva. Ovim putem nije krenula SRJ pa je stoga i bombardovana. Zaključujem da su baš rodoslovlje Srba, njihovo poreklo i istorijski karakter, hrabrost i junaštvo, predstavljali glavnu prepreku na putu novih svetskih vladara.

Dvadeset godina Zapad je uporno uništavao jednu državu i jedan narod. U toj borbi protiv srpskog naroda NATO igra ulogu oruđa. Svet nikada nije zauzimao tako nepravedan stav u odnosu na ceo jedan narod. Srbiju su optužili za hegemonizam, za velikosrpske ambicije, za želju za stvaranjem velike Srbije na račun drugih naroda. Sve velike laži. Zbog specifičkne istorijske uloge Srbije na Balkanu, vladari sveta su se potrudili da oslabe srpsku državu - prvo iznutra, zatim teritorijalno i onda duhovno. NATO nije bio pobednik u ratu jer nije uspeo da uništi tadašnju jugoslovensku vojsku niti da slomi borbeni duh vojnika i oficira. Kao i mnogo puta ranije kada su u pitanju Srbi, pobeđeni ste u miru. Ono što danas pokušavaju da vam urade graniči se sa potpunim fizičkim uništavanjem jedne nacije.

Krajnji cilj bombardovanja Srbije je bio nasilna promena vlasti i to se, na kraju, dogodilo 2000. godine, što je rezultat operacije koju su pripremile specijalne službe sa Zapada. Potom je bilo lako uništiti SCG, na čijem se čelu našla nova poslušna vlast... Sve u čemu Zapad nije uspeo u Rambujeu i bombardovanjem ostvareno je 2005. godine, kada je potpisan sporazum između SCG i NATO o „kopnenim linijama komunikacije“, kojim se reguliše tranzit NATO vojske i opreme preko teritorije Srbije i Crne Gore. NATO tada postaje najpovlašćeniji korisnik aerodroma, morskih zaliva, puteva i pruga, kasarni, informacionih i komunikacionih sistema. I to do završetka svih operacija održavanja mira u regionu Balkana! Tako je stvorena mogućnost dopunskog smeštaja NATO vojske na Balkanu, njihove dislokacije i peregrupisanja za dalje prebacivanje na istok. Balkan postaje mesto stalne dislokacije NATO. Nivo državnog suvereniteta Srbije postao je veoma nizak. Nemoguće je uostalom sakriti da alijansa rukovodi procesima koji guše samostalnost i nezavisnost balkanskih slovenskih naroda. Svedoci smo još uvek nedovršenog procesa usitnjavanja i smanjenja tog prostora”.

Bruto nacionalni dohodak 19 zemalja članica NATO-a iznosi preko petnaest hiljada milijardi dolara što znači da su bile 518 puta bogatije od Srbije; teritorijalno su bile veće za 228 puta, a broj njihovih stanovnika je za 67 puta nadilazio broj Srba. Učesnici sastanka ocenili su da troškovi vojne kampanje protiv Srbije neće biti veći od 0,5%, što je, po njima, skromna suma koja će ionako biti relativno brzo nadoknađena u procesu privatizacije koja predstoji Srbiji i u kojoj će sve što je nekada bilo društveno i državno pripasti, pre ili kasnije, multinacionalnim kompanijama. Od 2002. do kraja 2010. godine u Srbiji je prodato 2.678 preduzeća čija se vrednost procenjivala na više desetina milijardi dolara ali je suma koju je država inkasirala, po tom osnovu, jedva prešla sumu od dve milijarde. Privatizacija nije dovela do ekonomske

efikasnosti i ekonomskog rasta što je, navodno, bio njen cilj. Naprotiv, od 2000-te do kraja 2010. u Srbiji je bez posla ostalo oko 900 hiljada radnika, odnosno, broj zaposlenih starosti od 15 do 64 godine smanjen je sa 3,11 miliona na 2,14 miliona zaposlenih što je dovelo i do neminovne porasti siromaštva.

Kako je se odvijala gotovo celokupna privatizacija državne i društvene imovine u Srbije može se, manje-više, videti iz primera srpske železare *SARTID A.D.* (Srpsko akcionarsko rudarsko topioničarsko industrijsko društvo) koja je sa još šest zavisnih preduzeća 2003. godine prodata američkoj firmi *US Steel Košice* za 21,3 miliona dolara. Iako su srpski demokratori znali da je knjigovodstvena vrednost železare 580 miliona dolara, a da je austrijska firma *Alpine Steel LLC* procenila njenu vrednost na najmanje 430 miliona dolara oni su je, *sans pardone*, prodali po dvadeset puta nižoj ceni. Danas se zna da je US Steel Košice za svojih dvadesetak miliona dobio: Novu železaru sa šest čeličana i valjaonica, koje se prostiru na 300 hektara zemlje; Staru železaru, na samoj obali Dunava, sa tri livnice; fabriku Spin, u kojoj se prave štednjaci “smederevci”, čamci, manji brodovi, ograde i metalni nameštaj; Fabriku belih limova, u Šapcu, za čiju je izgradnju utrošeno oko 150 miliona dolara; Fabriku kreča u Kučevu, luku u Smederevu i slobodnu carinsku zonu u Smederevu, koja se prostire na površini od 21 hektara.

Sva imovina države Srbije na Kosovu i Metohiji, za koju ona i danas otplaćuje kredite, se posle kapitulacije 1999. i dolaska snaga UN rasprodaje bez ikakve nadoknade državi Srbiji. Glavni protagonista ove pljačke je *United Nations Interim Administration Mission in Kosovo* (UNMIK). Kako se pljačka imovine republike Srbije (U periodu od 1961. do 1990. Srbija je u razvoj KiM investirala 17 milijardi dolara) nebi direktno povezivala sa UN 13. juna 2002. godine je osnovana Kosovska poverilačka agencija kojoj je UNMIK poverio kompletnu privredu u društvenom i državnom vlasništvu. Tako je KPA postala vlasnik 720 društvenih i šest javnih preduzeća. Za samo par godina na KiM je prodato (po modelu *spin off*) oko 300 srpskih društvenih preduzeća za šta je na račun Kosovske poverilačke agencije (KPA) uplaćeno svega 280 miliona evra. Međutim, mnogo značajnije od društvenih i državnih preduzeća su rudna bogatstva srpske pokrajine. Svetske procene govore da su rezerve uglja na Kosovu i Metohiji 14,7 milijardi tona, a lignita oko 14 milijardi tona što ih čini petim po veličini svetskim rezervama. S druge strane, prema podacima *World Bank* od 2005. godine na Kosovu i Metohiji ima veoma retkih i dragocenih ruda i njihova komercijalna vrednost se procenjuje na najmanje 13,5 milijadi evra. Danas su sva rudna bogatstva Kosova i Metohije na raspolaganju inostranim multinacionalnim kompanijama koje ovu privilegiju nemilice koriste.

Ako bi neko sada pomislio da je pljačka srpske države koju danas na KiM sprovode UN strašna i moralno i pravno neprihvatljiva bio bi izvesno u pravu.

Međutim, kako je od Srbije bilo neophodno uzeti sve - uključujući i ono crno ispod noktiju, demokratske države Zapada su odlučile da obavežu demokratske vlasti u Srbiji da zajam za razvoj društvenih i državnih preduzeća koje su UN prodale u iznosu od 1,7 milijardi dolara vrati Republika Srbija. Demokratske vlasti u Srbiji su 2001. godine prihvatile ovu obavezu i prebacili je na građane.

Kada je umro Josip Broz, iluminat, komunista, gospodin po rođenju i predsednik Jugoslavije, imao je 88 godina. Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca stvorena je 1918. godine, a njeno konačno rasturanje dovršeno je 88 godina kasnije proglašenjem nezavisnosti Crne Gore. Na preporuku Bilderberga Crna Gora će postati deo protektorata EU, a Srbija treba, nakon 88 meseci po razdvajanju od Crne Gore – 2013. godine, da bude svedena na teritoriju nešto veću od one koju je imala pre Balkanskih ratova.

Sastanak Bilderberg grupe za 2006. godinu održan je u Otavi, Kanada, juna meseca u hotelu Brukstrit (Brookestreet Hotel, 525 Legget Drive, Ottawa). Sastanku je prisustvovalo 135 gostiju, što je nešto veći broj od uobočajenog, a zbog nekoliko novinara koji su naknadno pozvani.

Sve učesnike Bilderberga na aerodromu *Ottawa MacDonald-Cartier* su sačekivale crne limuzine na čijim šoferšajbnama se nalazilo malo crno slovo **β**. Gosti nisu prolazili uobičajenu carinsku kontrolu već su odmah iz aviona ulazili u tik uz avion parkirane limuzine. Svaki komad prtljaga uvaženih putnika je, umesto imenom, bio obeležen samo jednim, opet, crnim slovom **β**.

Od sletanja do poletanja učesnike je obezbeđivala elitna privatna agencija za obezbeđivanje ljudi i objekata Glob Risk Holding (The Globe Risk Holdings), iz Otave, čiji je vlasnik Alen Bel (Alan Bell), nekadašnji pripadnik britanskog SAS-a. Trodnevni boravak Bilderberg grupe u Brukstrit hotelu nadgledao je direktor Patrik Bazil (Patric Bazel) sa svojim odabranim osobljem. Gosti nisu bili posebno zahtevni, a sve što su jeli i pili doneto je u hotel dan pre njihovog dolaska, rekao je vlasnik hotela i čuveni kanadski preduzetnik Terens Metju (Terence Matthew).

Sastanci su održavani po tematskim grupama, a mesta održavanja bila su glavni lobi hotela i mali separei po spratovima ili apartmanima. Plenarne sednice, bilo ih je tri, održane su u glavnoj Sali hotela i to tako što su stolovi bili postavljeni u jedan veliki krug, a učesnici su bili raspoređeni po azbučnom redu. Niko nije imao primat; svi su bili ravnopravni.

Sastanku su, kao i uvek do tada, prisustvovali predstavnici najvećih naftnih kompanija, masovnih medija, industrije zabave, industrije prehrambenih proizvoda i farmaceutske industrije. Zatim, nosioci najviših državnih funkcija najrazvijenijih zemalja Evrope, Azije, Afrike i Američkog kontinenta.

Naravno, sastanku su prisustvovale i krunisane glave Evrope, na čelu s kraljicom Beatrisom; koja je, pored toga što je kraljica Holandije, i najveći pojedinačni deoničar *Royal Dutch Shell*. Predsednik SAD i premijer Velike Britanije poslali su svoje izaslanike.

Da bi se upotpunila slika o prisutnima, recimo da su sastanku prisustvovali i predstavnik *Coca Cola*, Dejvid Džordž (David George), Žerar Klajster (Gerard Cliester) ispred elektronskog giganta *Philips*, Hans Straberg (Hans Stråberg), kao predstavnik švedskog giganta *Elektrolux*, Bertrand Kolomb (Bertrand Colomb), predsedavajući *Lafarge*-a, Zerma Olil (Jorma Jaakko Ollila), predsednik *Shell Oil Company*, Ekart Sults (Ekkehard D. Schulz), predsedavajući korporacije *ThyssenKrupp AG*, Džon Eklan (John Philip Elkann), potpredsednik *FIAT S.p.A.*, Jirgen Šremp (Jürgen Erich Schrempp) ispred Dajmler-Krajsler korporacije, zatim Franko Barnabe (Franco Bernabè), u ime porodice Rotšild, predstavnici sedam najvećih svetskih banaka, od kojih ćemo spomenuti samo Timoti Gajtnera (Timothy F. Geithner), devetog predsednika *Federal Reserve Bank of New York*, zatim Ronald S. Lojd (Ronald S. Loyd), predsednik *Credit Suisse*, Velnik (Welnick) A.H.E.M., predsednik *Bank of Holland* i Džejms Volferson (James Wolfson), predsednik *World Bank*. Od politički poznatih ličnosti važno je pomenuti Džordža Patakija (George Pataci), guvernera Njujorka, Karla Bilda, nekadašnjeg premijera Švedske, Edvarda Bolsa (Edward Balls), sekretara za ekonomska pitanja u britanskoj vladi, Keneta Klarka (Kenneth Clark),člana britanskog parlamenta, Henrija Kisindžera, Nili Krosa (Nil Cross), člana Evropske komisije i Eda Kronenberga (Ed Cronenberg), direktora Glavnog štaba NATO-a. Od prisutnih novinara navešćemo samo Martina Volfa (Martin Wolf) iz britanskog *Financial Times* i Vendlin von Bredoua (Vendeline A.H. von Bradow i Adriana D. Vuldridža (Adrian D. Wooldridge) iz prestižnog londonskog *TheEconomist*...

O čemu se na ovom trodnevnom sastanku Bilderberga raspravljalo? Šta je bila glavna tema? Šta je zaključeno..? Odmah da kažemo, zaključaka nije bilo! Postoje samo preporuke o merama koje treba preduzeti po pitanjima o kojima su učesnici raspravljali. A o čemu su raspravljali?

Osnovna tema, kao i uvek, bila je nafta i aktuelna situacija u svetu. Sa zadovoljstvom je ocenjeno da su mere koje je Bilderberg predložio prošle godine dovele do porasta cena od 70$ po barelu, ali je, na predlog, Henrija Kisindžera, zaključeno da je neophodno pre 2010. godine dostići cenu od 150$. Potsećajući da je barel nafte 1969. koštao 3,32$, deset godina kasnije 25,10$, a 2006. već 58,30$. Kisindžer je izrazio uverenje da se dalji rapidni rast cena može obezbediti “izazivanjem, kontrolisanjem i koordiniranjem lokalnih kriza, a potom i kontrolom produkcije nafte na Bliskom Istoku i strogom kontrolom daljeg korišćenja atomske energije”. Na sastanku se čulo i uverenje da je pitanje Venecuele, kao petog svetskog proizvođača nafte, čak

akutnije od pitanja Irana, ali i da je neophodno držati se “ranije utvrđenog redosleda i dinamike” i činjenice da je Iran na granicama Rusije koja je, sama po sebi, “odgovor” mnogih pitanja. Završavajući svoje obraćanje prisutnima Kisindžer je posebno ukazao na činjenicu da je cenovna politika nafte u direktnoj korelacija sa politikom Rimskog kluba - *Aureus Billo* – milijarda slobodnih građana sveta.

Pitanje svetske proizvodnje nafte i njene buduće cene povezano je, opet zahvaljujući Henriju Kisindžeru, s pitanjem daljeg efikasnog finansiranja Ujedinjenih nacija. Polazeći od činjenice da su UN već neka vrsta svetske vlade Bilderbergje mišljenja da bi do 2015. trebalo uvesti taksu od 10 centi na svaki proizvedeni barel nafte u korist dudžeta UN. Ukoliko bi se ova ideja Bilderberga, koja baš i nije nova, ostvarila to bi bilo prvi put da se jedna međunarodna organizacija finansira sopstvenim taksama. Ovo bi, s druge strane, bilo i finansisko osamostaljivanje jedne nadnacionalne organizacije u odnosu na njene nacionalne članice.

Citirajući nekadašnjeg američkog predsednika Bila Klintona da su “ne vladine organizacije najlepša i najbolja stvar koja nam se mogla dogoditi od pada Berlinskog zida”, Karl Bild je predložio da se intenzivira njihovo delovanje, poveća broj i osigura čvršća mađunarodna saradnja među njima da bi se u što skorijem vremenu pojavile kao ravnopravan partner nacionalnih vlada širom sveta. Šta više, Bild smatra da se u narednih nekoliko godina ove organizacije moraju staviti u sližbu UN, kao što je to sada slučaj s nekim ekološkim organizacijama. Opšte slaganje s ovim predlogom propraćeno je i komentarom da bi se po tom pitanju nešto trebalo učiniti i u Rusiji. Naime, ruski predsednik Putin je dekretom zabranio da se bilo koja nevladina organizacija, pod bilo kojim uslovima, finansira iz inostranstva. Predviđene su veoma oštre kazne za sve one koji se ogreše o ovu predsedničku uredbu.

Pitanje Jugoistočne Evrope, s osvrtom na Srbiju, nije posebno razmatrano, ali je na jednoj grupnoj sednici ukazano na neophodnost da se, nakon odvajanja Crne Gore, proces “konačnog rešenja pitanja Srbije” mora razrešiti ubrzanjem procesa osamostaljenja Kosova i revidiranjem statusa Vojvodine. Za Bilderberg pitanje statusa Vojvodine je kvalitativno drugačije od Kosovskog i ono se, ni na koji način, neće i ne može rešavati nasilnim putem. Pitanje osamostaljenja Vojvodine će se rešavati kroz suštinsku promenu njenog ustavnopravnog položaja u okvirima Srbije nakon čega sledi njena integracija u evropske tokove neovisno od centralne Srbije. Ukoliko u Srbiji bude nekih “neslaganja” sa ovakvim rešavanjem Vojvođanskog pitanja onda je moguća i njegova internacionalizacija po već utvrđenim i isprobanim metodama. Završavajući kratku debatu o Srbiji učesnici Bilderberga su zaključili da je „amrički plan za razvoj Srbije dobro osmišljen“ i da će se, shodno tome, „u celosti realizovati do početka 2012“.

Tokom razmatranja svetskih monetarnih kretanja došlo se do zaključka da je neophodno podići kamatne stope, i to najpre u SAD, a potom i u ostatku sveta. Takođe, pozitivno je ocenjeno mišljenje da je, paralelno s podizanjem cene kredita i nafte, neophodno tržišta Evrope i SAD učiniti atraktivnim za svetske investitore tako što će se porezi i doprinosi smanjiti. Ako se pažljivije razmisli samo o ova tri elementa budućih svetskih ekonomskih parametara jasno je da će se zemlje u razvoju u narednih par godina suočiti sa veoma teškim ekonomskim izazovima. Ovde valja posebno ukazati i na fanatičnu odlučnost Bilderberga da nikome više ne dozvoli da ovlada atomskom energijom, najjeftinijim i najsigurnijim energetskim izvorom XXI veka.

Drugog dana sastanka Bilderberg je imao posebnog gosta. Tog dana crni, blindirani kadilak se zaustavio u podzemnoj garaži hotela, a iz njega je izašla Hilari Klinton (Hillary Diane Rodham Clinton), supruga bivšeg američkog predsednika Bila Klintona, a sada senator Njujorka. Na svečanom ručku, priređenom njoj u čast, počasni predsednik BilderbergaEtijen Davijon je izrazio uverenje da je Americi potrebna bitna promena kada je u pitanju izbor predsednika pa je tako izneo lično uverenje da Hilari Klinton može biti pravi predsednički kandidat u SAD 2008. U to ime svi prisutni su podigli čaše i nazdravili "budućem predsedniku SAD", Hilari Klinton. Pre večere crni automobil je odvezao senatora Njujorka Hilari Klinton do obližnjeg privatnog aerodroma. Otišla je kao što je i došla, bez pasoša i jednog jedinog centa u džepu, ali s preporukom, kao njen suprug 1991, koja obećava blistavu političku karijeru.

Podrška koju je Klintonova dobila od Bildeberga u Kanadi biće osporena od strane Saveta za spoljne odnose 27. januara 2007. u korist Baraka Obame. Shodno tome, na svom sastanku od 5. do 8. juna 2008. godine u hotelu *Westfields Marriott* u Čentiliju, SAD, na sastanak Bilderberga je pozvan Obama čiju su predsedničku kampanju već uveliko finansirali *Goldman Sachs*, *J. P. Morgan Chase*, *Citigroup*, *Microsoft*, a Voren Bafet (Warren Buffett) ne samo da ga je lično podržavao već je bio i u njegovom Tranzicionom komitetu i on će, kasnije, na insistiranje Bilderberga obezbediti da Obama na mesto državnog sekretara imenuje Hilari Klinton. Obama se u *Westfields Marriott*-u zadržao puna tri dana i sve vreme je bio u društvu Henrija Kisindžera i Dejvida Rokfelera koji su, treba reći, i članovi Saveta za spoljne odnose. KAda su se opršatali Obami su, uz čašici šampamnja i predivne kanapea predsravili njegova buduča čiriri biska saradnika: *Larry Summers*, *Rahm Emanuel* i *gospođu Gary Gensle*. Međutim, po njima, najlađa najava odnosila se na, po njiima, najvažnijeg Obaminog saradnika Timoti Gajtnera. Želeli su da mu stave do znanja da svima njima duguje zahvalost što za bliskog, veoma blaskog saradnika koji će kontrolisati finansije, dobija nekadašnjeg prvog Kisindžerovog saradnika, Člana Federalnih rzervi i član Saveta međunarodnih odnosa ičoveka koji je za samo tri godine uvukuao Irsu u dužnički krizu gospodina Timoti Gajtnera (Timothy Franz Geithner). Gospodin Gajtner je

prihvatio da Obaminu ministarsku stoliu pređe sa mesta člana *Group of Thirty* (Grupa trideset) koja već neko vreme radi na sagledavanju i nalazežu rešenja za pitanja kao što su: međunarodna razmena; pozicije međunarodnih stokekšdžejna; Međunarodnu finansisju situaciju; pozije centralnih banaka i njihovu međunarodnu saradnju i, što je možda i najzanimljivije, proučav, do detalja, makroekonomska kretanja radne snage na međunrodmom planu.

Bilderberg i NVO u Srbiji

Bilderberg, kao što je već poznato, insistira na osnivanju novih i jačanju postojećih nevladinih organizacija. Na sastanku u Kanadi su posebno povoljno ocenje one koje deluju u Srbiji uz konstantaciju da, za razliku od Rusije, za njih postoji povoljna politička klima. Posebno su apostrofirane tri NVO:

● Fond za humanitarno pravo (osnovan 1992.) na čijem se čelu nalazi Nataša Kandić i čiji su glavni finansijeri Fond za otvoreno društvo (The Open Society Institute) iza koga stoji američki milijarder Džordž Soroš i američka državna fondacija *The National Endowment for Democracy*. Inače, za svoje uspešno delovanje Nataša Kandić je, između ostalih, dobila i specijalnu nagradu Koledža jevrejske unije *Roger E. Joseph*. Na rad u Fond je došla iz Gradskog sindikata grada Beograda. Bila je član SKJ.

● Na čelu beogradskog Helsinškog odbora za ljudska prava (Helsinki Committee for Human Rights in Serbia) se nalazi Sonja Biserko. Ona je inače rođaka nekadašnjeg ministra inostranih poslova SFRJ Budimira Lončara i, što je možda mnogo važnije, Sorošev stipendista na magistarskim studijama u Londonu. Pre nego što je otpočela rad u ovoj NVO prošla je kroz specijalnu obuku za delovanje u okviru nevladinih organizacija (januar 2001. – oktobar 2001.) u *United States Institute of Peace*; bila je jedan od najboljih polaznika što nečudi s obzirom da je za vreme SFRJ stekla dvadesetogodišnji staž u Ministarstu inostranih poslova SFRJ. Bila je član SKJ.

● Direktor Komiteta pravnika za ljudska prava (osnovan 1997.) je Biljana Kovačević-Vučo, ćerka nekadašnjeg generala JNA Veljka Kovačevića (pisac knjige „Kapelski kresovi“). Finansijeri ove NVO su *The Open Society Institute, The German Marshall Fund of the United States*, *Konrad-Adenauer-Stiftung* i *Friedrich-Ebert-Stiftung*. Bila je član SKJ.

Pored ove tri, verovatno najeksponiranije NVO, treba pomenuti još i

Građansku inicijativu sa Miljenkom Deretom na čelu; Nezavisno udruženje novinara Srbije (NUNS) gde je jedna od najvažnijih ličnosti Nadežda Gaće, Član SKJ i nekada rado viđana novinarka u CK SKJ; Balkanski fond za demokratiju gde je direktor Ivan Vejvoda; Centar za kulturnu dekontaminaciju koji predvodi Borka Pavićević; Beogradski centar za ljudska prava sa profesorom Vojinom Dimitrijeviće i td. Naravno, najvažnija od svih NVO je Fond za otvoreno društvo (danas se zove *Beogradski fond za političku izuzetnost*), nekadašnja ekspozitura Džordža Soroša za Srbiju, kojim suvereno, još od 1991, rukovodi Sonja Liht (Sonja Licht, od oca Antuna i majke Suzane). Ova NVO danas deluje pod pokroviteljstvom Saveta Evrope sa ciljem profilisanja novog političkog rukovodstva Srbije i izvesno je jedna od najvažnijih organizacija ovog profila! Inače, gospođa *Licht* je danas i članica *The Geneva Centre for the Democratic Control of Armed Forces* i svi koji žele da doprinesu pacifiziranju srpske vojske i društva mogu joj se obratiti na sledeću adresu: *Ms. Sonja Licht – Liaison Officer for Serbia, DCAF, P.O.Box 1360, CH-1211, Geneva 1, Switzerland, Fax: +41 (0)22 741 77 05.*

Pored već pomenutih nevladinih organizacija bez jedne bi cela priča o njima bila ne samo nepotpuna već i nikad ispričana, a to je G17. U demokratskom okruženju koje su kreirali komunisti, odnosno socijalisti svoje mesto dobila je i Grupa 17. Njeno osnivanje su 1996. zvanično inicirali asistent na Ekonomskom fakultetu u Beogradu Mlađan Dinkić i Veselin Vukotić, profesor iz Podgorice. Ideja je, navodno, bila da se okupi grupa eksperata koja bi, svojim znanjem i idejama, pripremila niz radikalnih rešenja za promenu ekonomskog i političkog sistema Srbije. Prema nekim saznanjima jedan od ljudi koji je bio dobro upućen u osnivanje G17 bio je i Džon Nejbor (John David Neighbor), agent *C.I.A.* koji je još od 1985. delovao na teritoriji SFRJ. Nejbor je dugo vremena delovao iz Skoplja i Zagreba, a 1987. svoju bazu premešta u Beograd i postaje jedan od glavnih ljudi *C.I.A.* za Balkan. Bio je poznanik mnogima sa političke scene Srbije i nema sumnje da je, pored britanskog agenta Monktona (Anthony Leopold Colyer Monckton), igrao veoma značajnu ulogu u mnogim događajima sve do 2002. kada je ubijen. Nakon Nejborovog ubistva u Mađarskoj 15. decembra 2002. Redovna skupština Ekspertske mreže G17 odlučuje da se preregistruje i postane politička stranka pod novim imenom G17+.

Svako, najpoznatiji pripadnik G17+ je nekadašnji asistent na predmetu Teorija i planiranje privrednog razvoja na Ekonomskom fakultetu u Beogradu Mlađan Dinkić. Ovaj asistent koji je i vlasnik diplome muzičke škole – odsek za klavir i nekadašnji šef benda *Monetarni udar* je 6. oktobra 2000. godine sa grupom naoružanih ljudi upao u prostorije Narodne banke Jugoslavije. Koliko je novca, zlata, srebra i umetničkih slika kao i ostalih vrednosti asistent zatekao kada je sa svojim prijateljima pod oružjem upao u Narodnu banku Jugoslavije nije poznato i izvesno nikada neće biti. Ono što se zna je da je Skupština SRJ izabrala u utorak 27. decembra direktora G17 plus, nekadašnjeg

asistenta na Ekonomskog fakultetu i šefa *Monetarnog udara* Mlađana Dinkića za guvernera NBJ.

Već 2001. godine u Beograd je *bona fides* stigao američki ekonomski ekspert, pisac, predavač i univerzitetski profesor Džozef Štiglic (Joseph Eugene Stiglitz). Čovek koji će samo nekoliko meseci kasnije primiti Nobelovu nagradu za ekonomiju u Beogradu se obratio novom guverneru ali i svim poznatijim domaćim ekspertima. Njegovo predavanje bilo je gotovo u celosti posvećeno kritici savremenog kapitalističkog sistema i ustrojstvu modernog globalizovanog tržišta kao njegove pozornice. Na kraju, Štiglic je uputio apel guverneru da vodi računa o deviznom kursu jer su „precenjena domaća valuta i visoka kamatna stopa recept za propast“. Poslednje reči Štiglica odnosile su se na preporuku izbegavanja saradnje sa MMF-om koji svojim preporukama sve države koje ga slušaju vodi u recesiju a odatle i u depresiju. Kao nekadašnji šef ekonomskih stručnjaka Svetske banke, ali i prvi čovek Odbora ekonomskih savetnika u Kabinetu predsednika Bila Klintona Štiglic je znao o čemu govori ali ne i Dinkić i njegovi naslednici koji istrajavaju na precenjenom kursu dinara i najvišim kamatnim stopama u Evropi pri čemu se MMF pojavljuje kao njihov jedini guru.

Tokom studija na Ekonomskom fakultetu Mlađan Dinkić se posebno interesovao za poslovanja crnih finansijskih tržišta i implikacije deficita javnih finansija. To, nema sumnje, otkriva njegove sklonosti pa stoga i ne iznenađuje što će ubrzo postati poznat po gašenju četiri najveće i za srpsku privredu najznačajnije banke: *Beobanka*, najveća poslovna banka i prva po štednji u nekadašnjoj SFRJ. Ova banka je, u momentu proglašenja stečaja, imala višestruko veća potraživanja od dugovanja i zbog toga javnosti nikada nije prezentiran njen bilans; *Jugobanka*, sistem banaka pod ovim imenom je imao predstavništva u najvećim svetskim bankarskim centrima; *Beogradska banka*, sistem koji je okupljao 19 banaka u Srbiji i banka koja se jedno vreme nalazila i na 97. mestu u Evropi i, konačno, *Investbanka*, koju je još 1858. osnovala svojom odlukom Svetoandrejska skupština. Glavni razlog za osnivanje ove banke u Srbiji sredinom XIX veka bilo je da se narod oslobodi zelenaša! Ove četiri banke su servisirale oko 90% poslova privrede i štednje stanovništva.

Gašenjem domaćih banaka asistent i DOS (Demokratska opozicija Srbije ili, kako neki kažu, Demokratski okupatori Srbije) obezbedili su nesmetan nastup stranim bankama koje su odmah preuzele staru i novu deviznu štednju građana. Limit za osnivanje stranih banaka je bio minimalan - pet miliona dolara pa je tako, na primer, samo *Raiffeisen* banka sa inicijalnim kapitalom od neophodnih pet miliona dolara došla, za manje od godinu dana, do bilansne aktive od osamsto dva miliona dolara. Srpsko finansijsko tržište je prepušteno na milost i nemilost strancima, a razvlačenje basnoslovne imovine četiri srpske banke obavljeno je direktnom prodajom njihove imovine, preko novoosnovane

Nacionalne štedionice i *Euroaksis* banke, privatne banke u većinskom vlasništvu Crnogorca Vojina Lazarevića koji je, inače, 90-ih godina bio savetnik crnogorskog premijera Filipa Vujanovića.

Kao guverner NB Srbije Dinkić značajan deo državnih deviznih rezervi prebacuje u *Euroaksis* banku koja se tada pojavljuje kao finansijer odabranih srpskih tajkuna u privatizaciji srpskih firmi. Da ne bude zabune: novcem građana Srbije finansirani su odabrani pojedinci za privatizaciju državne (čitaj narodne) imovine. Komentarišući kritike koje su mu bile upućene nakon gašenja četiri najveće srpske banke i "nestanka" njihove imovine novopostavljeni guverner Narodne banke Srbije Mlađan Dinkić je pred kamerama izjavio: "Ja jesam za legalizam, ali tek nakon što se izgradi pravna država", a do tada – *Wild Wild West*. Za sve što je učinio srpskom narodu i njegovoj državi Amerika ga je obožavala tako da mu je oktobra 2007. godine u Vašingtonu od strane časopisa *Euromoney* dodeljena titula „najevropljanin" za 2006. Početak obrazloženja ove prestižne nagrade časopisa koji je osnovan tek 1969, godine glasi:" Pasionirani muzičar, Mlađan Dinkić zna sve o vrednosti prave kompozicije…".

Da priča o gašenju srpskih banaka nije slučajna i ni malo naivna po ekonomsko ali i političko biće srpskog naroda govori i činjenica da je Radovan Jelašić u svojstvu guvernera Narodne banke Srbije doneo odluku po kojoj Srbi ne mogu imati više od 5% vlasništva u bankama u Srbiji. Odlukom koja je objavljena u Službenom glasniku broj 51/2006 i broj 129/2007, i koja je morala da se sprovede do sredine 2008. godine, NBS je opisala uslove koje mora da ispuni svako ko želi da osnuje ili kupi banku u našoj zemlji. Uslovi koje je Jelašić propisao isključuju mogućnost da bilo koje domaće pravno ili fizičko lice može da kupi više od pet odsto bilo koje banke. Šiptari, Hrvati, Bošnjaci, Crnogorci i ko sve ne još mogu biti 100% vlasnici banaka koje posluju u Srbiji ali ne i Srbi. Inače, gospodin Radovan Jelašić je državljanin Mađarske, rođen u mestu *Frankenstadt*-u danas poznatom kao Baja, a najveći deo detinjstva proveo je u selu *Hercegszántó* u županiji *Bács-Kiskun*. Državljanstvo SRJ dobio je specijalnom odlukom Savezne vlade SRJ, u novembru 2000. godine, kako bi kao stranac zaposlen u *McKinsey & Company* mogao da bude imenovan prvo na mesto viceguvernera, a 2004., na predlog G17+, Narodna skupština Republike Srbije imenovala ga je i na mesto guvernera.

Ako neko, i posle svega, ne može da shvati ulogu nevladine organizacije Grupa 17 i njihovih članova u procesu demokratizacije Srbije navedimo još i primer Miroljuba Labusa, nekada člana DS-a, a potom prvog predsednika stranke Grupa 17+. Kada su 31. maja 1992 SR Jugoslaviji, na osnovu rezolucije Saveta bezbednosti UN, uvedene sankcije od strane EEZ-a Srbija je prema MMF, SB, Londonskom i Pariskom klubu dugovala oko 6,944 milijardi $, odnosno 4,991 milijardi evra prema kursu s početka 2009. godine. S

obzirom na postojeću finansijsku i ekonomsku blokadu platni promet sa inostranstvom je bio blokiran pa SR Jugoslavija nije mogla redovno da servisira svoj dug niti da se dodatno zadužuje. No, zahvaljujući aktivnostima nekih srpskih poludržavnih firmi koje su u inostranstvu otkupile deo srpskog duga, Srbija je 2000-tu godinu dočekala sa ukupnim dugom od oko svega 5,600 milijardi $ odnosno 4,026 milijardi evra.

Odmah po dolasku demokratora na vlast pripadnici Grupe 17+ preuzimaju obimne radnje kako bi se ta situacija izmenila – na štetu Srbije, naravno. Tako je Miroljub Labus, u svojstvu potpredsednik Savezne vlade i predsednik Grupe 17+, *sans pardon*, potpisao da SR Jugoslavija prihvata da plati sve redovne, zatezne i kaznene kamate MMF-u, SB-u i svim ostalim poveriocima i pored činjenice da do prestanka izmirenja ovih obaveza nije došlo njenom krivicom. Sa podjednakom lakoćom predsednik Grupe 17+ odlučuje da se SR Jugoslavija, odnosno Srbija odreknu svojih kamata na blokiranih 1,7 milijardi dolara u stranim bankama koje, nek bude spomenuto, ni do danas nisu vraćena. Tako su zapadni bankari, preko noći, samo na kamatama zaradili okruglo 8,6 milijardi dolara, pa se srpski dug sa 5,6 popeo na 14,2 milijarde $.

Kako bi se od naroda prikrila ova pljačka države Miroljub Labus i Mlađan Dinkić objavljuju kako su strani poverioci preko Pariskog i Londonskog kluba, poštujući srpski narod, njegovu kulturu, tradiciju, običaje i šta sve ne još otpisali SRJ 4,6 milijarde dolara duga. Naravno, ovako bezočne laži i prevare bi bile nemoguće da u obmani naroda nisu aktivno učestvovali i svi tada već demokratizirani mediji.

Druga etapa pljačke nastupa odmah nakon Labusovih otpisivanja i dopisivanja dugova i Dinkićevih tamanjenja srpskih banaka. Kako su tokom bombardovanja 1999. godine uništene mnoge fabrike, a i dobar deo infrastrukture Srbija nije bila u mogućnosti da redovno vraća tranše prekomponovanog zaduženja. Koristeći ovu situaciju, nakon što su se 2000-te ustoličili na vlasti, demokratori otpočinju svoju politiku dodatnog zaduživanja srpskog naroda. Krediti su se, bez ikakve kontrole, uzimali na sve strane i trošili ne toliko na servisiranje dotadašnjih dugova koliko na budžetske rashode koji su bili izvan bilo kakve javne kontrole. Pre nego što su Srbiji, kako su to govorili Labus i Dinkić, Pariski i Londonski klub otpisali oko 4 milijarde dolara duga, Srbija je stranim poveriocima dugovala 14,2 milijarde dolara. Prema onome što je demokratizirana štampa pisala mogao se steći utisak da je srpski dug sveden na manje od 10 milijardi dolara i da Srbija, kako je to tvrdio i Mlađan Dinkić u intervjuu *Vremenu* 31. avgusta 2006, ulazi u red nisko zaduženih zemalja. Štampa je, zajedno sa državnim organima, istinu o zaduživanju srpskog naroda prikrivala i neozbiljnim pisanjem o navodno enormnim državnim rezervama koje prevazilaze 10 milijardi dolara. Ali kakve i kolike su to obmane bile, dok se dužnička omča namicala, govori podatak da su demokratori srpski narod, do početka 2009. godine, zadužili kod

stranih lihvara do neverovatnih 30,706 milijardi dolar, a devizne rezerve su bile tek oko 10% u operativnom novcu i zlatu dok je ostatak bio u vrednosnim hartijama.

Kakvi su pripadnici NVO u Srbiji, kakvi su njhovi simpatizeri i istomišljenici najbolje se može shvatiti iz samo nekoliko citata njima bliskih osoba. Tako nekadašnji novinar časopisa „Džuboks“, „Mladost“, „Polet“, „Nedelja“, „Nedeljna Dalmacija“, „Oslobođenje“, „Vjesnik“, „Rok 82“ i dr., a danas propagator neoliberalnog kapitalizma **Petar Luković** za Srbe piše:

“*Taj narod je neobrazovan, primitivan, on se ne kupa,... ništa ne pamti, nezna za koga da glasa i kad glasa uvek glasa za pogrešnog, ne ume da čita... Odvratno mi je, odvratno mi je kad vidim ovaj narod... Taj narod je kolektivni kreten i ja sada ne govorim o deset psihijatara, već govorim o nekoliko miliona psihijatara, po dva psihijatra za svakog Srbina. Jedan da ga drži, a drugi da mu čekićem objašnjava kako treba da se ponaša*”.

Svoje osećanje prema Srpskom narodu izrazio je i **Marko Vidojković**, nekada izvršni urednik srpske verzije časopisa *Playboy*, potom glavni i odgovorni urednik časopisa *Maxim*, frontmen punk banda *On the Run* i, na kraju, književnik sa jednom knjigom *Kandže*, koji piše:

“*Taj smrad krezubi, bezpari, bez posla, bez ičega, on ne voli ni pare, jer zna da ih nema, a ne voli ni Srbiju, jer ni nje nema, te velike Srbije, on voli samo svog Putina. Marš bre u pičku materinu*!”.

Svoja osećanja prema Srbiji i srpskom narodu izrazio je i direktor Narodne biblioteke Srbije **Sreten Ugričić**. U intervjuu koje je za Peščanik dao 22. aprila 2008. on kaže:

“*Srbi ne poštuju istinu. To je, misli se ovde, naivnost, glupost i nemoć, ako se oslanjaš na istinu i zavisiš od istine. Srbi ne shvataju da ne poštujući istinu ne poštuju sebe... Srbi su uvređeni činjenicama i argumentima ovoga sveta... i jako su uvređeni što nije po njihovom...*”

Možda je, ipak, u svom opisu Srba najdalje otišao docent na Filosofskom fakultetu dr **Aleksandar Gordić**. U svom eseju *Čovek ili Srbin*, objavljenom u Zborniku Srpskog Filosofskog Društva, on čak i reči Srbija ili Srbin piše malim slovima, a o tome zašto to čini vidi se iz njegovog pera:

“*Biti srbin ili čovek - to je dilema koja se danas postavlja ne samo pred one koji nose navedenu sramnu oznaku, nego važi i za sve one koji imaju makar teorijske izglede da postanu ljudi... Srbija je zemlja nekrofilâ, pedofilâ, silovateljâ, ubicâ... Cela srbija je ogromna masovna grobnica, pošto srbi nikad ništa drugo nisu ni radili nego ostavljali krvave tragove, leševe i humke.*

U srbiji vlada kužna atmosfera čiste patologije, gde se svuda širi opori, truležni zadah tamjana, u kojoj niko ne sme ni da kaže kako su srbi fašisti i bolesnici a da ne ostane bez života. Srbi ubijaju svakoga ko nije krvožedni nacionalist".

Latinka Perović, sekretar Saveza komunista Srbije od 1969. do 1972, prvi srpski liberal, a od od 1993. godine glavni i odgovorni urednik časopisa *Tokovi istorije*, konstantuje, ni manje ni više nego, da se u Srbiji "dešava obnova ideologije fašizma i nacizma do nivoa pretenzija da on postane vladajuća ideologija". Nešto podjednako umno o Srbiji promišlja i **Pavel Domonji**, šef novosadske kancelarije Helsinškog odbora za ljudska prava u Srbiji, kada se pita: "Hoće li Srbija biti pristojno uređena, građanska država, ili će Srbija biti rasistička, smrdljiva i primitivna balkanska močvara". Inače Domonji je poznat i po tome što je novembra 2007. izrazio svoje uverenje da Kosovo i Metohija treba da bude nezavisno, a da se Vojvodini mora osigurati barem status Hong Konga.

Profesor Mladen Lazić predaje sociologiju na Filosofskom fakultetu u Beogradu i bavi se istraživanjem elita još od 1984. godine. Tokom 2004. Lazić je sproveo posebno istraživanje među pripadnicima NVO-a u Srbiji i utvrdio, na opšte iznenađenje, da preko 70% njih sebe doživljava kao pravu političku levicu. Prema Laziću, dve trećine domaćih pripadnika NVO-a su regrutovani iz komunističke više srednje klase što je dovelo do toga da su se „najvažnije“ NVO formirale odozgo prema dole, umesto odozdo prema gore. Po njemu nekolicina odabrani „eksperata“ registruje NVO, a zatim širi mrežu saradnika koji se regrutuju u skladu sa zahtevima ino faktora koji i obezbeđuje novac za njihovo funkcionisanje. Prema prikupljenim podacima 84,4% NVO su na platnom spisku raznih stranih fondova, a pre svih onih iz SAD. Najveću korist iz ovakvog finansiranja imaju upravo oni koji su, po nalogu ino finansijera, i registrovali NVO - rukovodeći i ekspertski deo.

Govoreći o novokomponovanim političkim elitama, a tu možemo svrstati i one koji danas deluju u okviru NVO-a, sociolog Rajt Mils (Charles Wright Mills) u svojoj knjizi *The Power Elite* kaže:

„*Ljudi drugorazredne inteligencije, ozbiljnog izraza lica saopštavaju glomaznim formulacijama svoje misli koje nisu ništa drugo do opšte fraze. Služeći se liberalnom retorikom, neodređenost se uzdiže na nivo principa a, oslanjajući se na konzervativizam u stavu, i racionalnost se takođe uzdiže na taj nivo. Javni odnosi i službene tajne, politička kampanja na trivijalnom nivou i nezgrapno ostvarene činjenice... Oni su u ime realizma konstruisali jednu, apsolutno svoju, paranoidnu stvarnost... Umesto odgovornog tumačenja događaja, oni se preteranim obiljem društvenih odnosa trude da te događaje maskiraju, nemajući respekta za javnu debatu, oni se služe neinteligentnim pojmovima i krilaticama... Oni nisu reprezentativne ličnosti*“.

Svoj sud o članovima nevladinih organizacija izrekao je, prostim srpskim jezikom, i proslavljeni režiser, pisac i muzičar Emir Kusturica:

„*Kad kažete mladići i devojke iz nevladinih organizacija mislite na one koji su jako hrabri a to i nije teško kada znamo da iza njih stoji najmoćnija pentagonska batina. Nezavisan sam ja, a oni su ovisnici. Od koga su oni nezavisni, od svoje nacije, crkve, od identiteta. Malo mi je muka od tih merača našeg nacionalizma, patriotizma koji vam s ponosom pričaju da idu na special hearing u Pentagonu, pa vam posle govore o nezavisnosti. Ja imam jednu jedinu temeljnu ideju u svom životu, a ona se zasniva na tom očuvanju identiteta, pre svega kulturnog, koji uopšte ne ugrožava druge i zato mi je nepodnošljiva i opasna ta njihova ideja predstavnika nevladinih organizacija koja govori o superiornosti Amerikanaca*“.

Kada su početkom 2009. tzv. nevladine organizacije *Komitet pravnika za ljudska prava* i *Helsinški odbor za ljudska prava u Srbiji* saopštili da su Okružnom javnom tužilaštvu u Beogradu podneli krivičnu prijavu protiv akademika Dobrice Ćosića zbog “izazivanja nacionalne, rasne i verske mržnje i netrpeljivnosti” Emir Kusturica je prokomentarisao:

“*Ne znam zašto oni koji tuže Ćosića za to što je napisao ne zamole šefove da zakupe deo Beograda pa da se ljudi poput Dobrice tamo spaljuju, da se raščovečuju, čereče! To bi bilo mnogo efikasnije, a da Si-En-En to direktno prenosi! Eto komercijalne ideje, a i humane. Tako bi narod očistili od njegovog, kako oni misle, lošeg tkiva... Budućnost sveta je totalitarni režim, državni kapitalizam, koji će u ime ekonomskih interesa manjine moći da ostavi bez posla stotine hiljada ljudi - i ti ne možeš ništa. Zato je to s Dobricom početak zabijanja koca u srce i nastavljanje tradicije lapota.*”

Inače, pomenuti Helsinški odbor za ljudska prava u Srbiji na čelu sa izvršnim direktorom Ivanom Kuzmanovićem je, u sklopu svoje specijalne misije suočavanja sa prošlošću, alternativnog obrazovanja mladih i evropeizacija Srbije, sproveo 2006. kampanju lažnog predstavljanja Srba i srpske države u svetu tako što je na milion elektronskih adresa u 150 država otposlao krivotvorene podatke vezano za stradanje Jevreja u Srbiji tokom Drugog svetskog rata. Krajnja poenta ovakvog antisrpskog delovanja ove nevladine organizacije je zapravo kreiranje međunarodne pretstave o srpskom narodu kao jednom genocidnom narodu čija se država danas može, a verovatno, po njima, i treba, izjednačiti sa nacističkom Nemačkom.

Izmišljotine Helsinškog odbora su bile takvog obima da su isprovocirale i Jašu Almulia, poznatog srpskog novinara, publicistu i predsednika Jevrejske opštine (1989-1992), koji je bez pardona izjavio: „Ovo izjednačenje nemačkih okupatora i kvislinških organa u uništenju srpskih Jevreja ne odgovara istin... Kvislinški režim i formacije nabrojane u izveštaju Helsinškog odbora imali su

sporednu ulogu. Dostavljali su nemačke pozive Jevrejima, sproveli su nemačku meru izbacivanja iz državne službe, držali su mestimično stražu i za nemačku novčanu nagradu tražili skrivene Jevreje i predavali ih Nemcima.“ Pozivajući se na istraživanja Saveza jevrejskih opština Jugoslavije, na svedočanstva preživelih srpskih Jevreja, kao i na dela priznatih jevrejskih istoričara u inostranstvu, Almuli upozorava da „svi oni govore da su jedino nemački okupatori odlučivali o uništavanju Jevreja u Srbiji i da su izvršioci bili nemački organi.“

Akademik, književnik i intelektualac *par excellance* Dobrica Ćosić o pripadnicima nevladinih organizacija i proatlantski orijentisanim političarima u svojoj knjizi *Vremezmija* (211 strana) piše:

“*Taj socijalni, politički i moralni talog tribalnog varvarskog Balkana uzima za saveznika Ameriku i Evropsku uniju protiv najdemokratskijeg, najcivilizovanijeg, najprosvećenijeg, balkanskog naroda – srpskog naroda*”.

U intervju koji je maja 2009. dao novinaru M. Milosavljeviću Momo Kapor, doajen srpske književne scene i jedan od najpopularnijih pisaca na prostorima nekadašnje SFRJ, opisao je kako vidi i šta misli o političkoj eliti Srbije:

“*Radi se uglavnom o povlašćenoj djeci socijalističkih predstavnika u trgovini, diplomatiji koji su na zapadu završili fakultete, ili o ratnim dezerterima što su se sami školovali i vratili kao pobednici kada smo izgubili sve ratove. Oni se, dakle, prilično razlikuju od onih pređašnjih; oni su skinhend japiji, znaju poneki strani jezik, mnogo su elegantni, jer imaju veze sa srpskim šanerima, pa dobijaju sve za trećinu ciene. Svi oni, i jedni i drugi i treći i oni koji će tek da dođu. Samo mi ih je malo žao, jer izgleda da su bili bolesni kada se to u školi učilo o usponima i padovima vlasti, niesu naučili koliko dugo traje. Možda ih to ne zanima, jer kad odu sa vlasti, otići će kao veoma imućni, a iza ugla ih čeka vreme i njihovo potomstvo, koje će spiskati kao i obično onom istom brzinom kojom su sticani.*”

O srpskoj eliti svoj sud je izrekao i pesnik Brana Petrović: „U tursko doba, srećom, nije bilo intelektualaca, inače bismo još bili pod Turcima.” Naslanjajući se na ovu Braninu misao Branislav Matić, novinar *Nacije* kaže:

“*Srpski intelektualci bili su nespremni za promene devedesetih zato što su samo intelektualci...Narod, pogotovu u velikim gorolomima istorije, ne mogu da predvode intelektualci nego elita. Razlika je beskrajna. Elita je nešto mnogo više od suvoparnog intelektualizma, apstraktnog i odvojenog od života. Elitu čine elitom pre svega vrlina, etika, pamet i hrabrost, duh posvećenosti i odanosti zajednici, i - važnije od svega - bezuslovna spremnost na ličnu žrtvu...Takva elita, kao i neizostavna organska povezanost elite sa narodom, predstavlja snagu koja omogućava da se partija dobije i crnim figurama, a ne*

da se stalno gubi u cajtnotima i pacerskim završnicama.

Sa druge strane, na početku raspada druge Jugoslavije srpski intelektualci nisu dovoljno bili u pravom smislu reči srpski i u dobrom smislu reči intelektualci. Olaki i površni, suviše lokalni i suviše zabavljeni svojom slikom u ogledalu, oni nisu bili kadri da sagledaju iole širi kontekst, pogotovu ne planetarni, događaja koji su upravo započinjali. Bilo je i onih, ne zaboravimo, koji su sve na vreme videli i shvatili, i na vreme upozoravali i savetovali, ali oni nisu mogli doći do pravog izražaja pored ovakvog „trusta mozgova". Zato Srbi u tom ratu nisu imali nikakvu dugoročnu viziju i razrađenu strategiju, glavne i bočne opcije, podvarijante i rezervne položaje. Sve se svodilo na taktičku veštinu i pokeraški pristup političkog vrha države. Posledice znamo."

Jedan od najpoznatijih srpskih dramaturga i dramskih pisaca Siniša Kovačević je u više navrata govorio za razne novine, a *summa summarum* ovih intervjua bi bio:

Svaki Srbin koji ima zakletvu zna da je Kosovo i Metohija metafora srpskog postojanja, da je Kosovo rodno mesto srpske države, jezika, vere i crkve i jedina ispravna adresa srpskog identiteta. Nedajući veru za večeru Srbi već milenijum i više nose u sebi i sa sobom prepoznatljiv verski, politički, geografski, morfološki, gastronomski i kakav sve ne još pogled na svet. Srbija je bila mala zemlja velikih ljudi sve dok im ološ u njihovim redovima - komunisti i demokratori ili, preciznije, mentalno oboleli i logično rastrojeni nisu ukrali istoriju i krivotvorili budućnost.

Srpski političari ili, ispravnije, moralni apstinenti se u ovim za Srbiju mutnim i teškim vremenima kreću među siromašnima, povređenima, poniženima, među tajkunskim bitangama i ratnim i poratnim profiterima sa nepodnošljivom lakoćom. Ove sinekurčine će izreći bilo koju laž i počiniti bilo kakvu prevaru, ucenu, pritisak, krađu i otimačinu kako bi opstali i ostali na sceni srama bez stida. Ove protuve i budale su kreatori parlamentarnog kretenizma i glavni protagonisti idiotizma koji se zove liberalni kapitalizam u kome je sve na izvolite. Platon o politici i moralu piše kao o sestrama i moguće da to tako negde i jeste ali ne i u Srbiji gde je na političku scenu ušao i prevladao šljam i ološ. Pred tim šljamom i takvim ološem čestiti su se ljudi povukli. Svi oni kojima je tuđe sveto ustuknuli su pred demokratorskim protuvama, prevarantima, lopovima, secikesama, onima kojima ništa nije sveto i koji kradu kako sa crkvenog tasa tako i slepačkog čančeta.

Tako danas u Srbiji novokomponovani štimeri ljudskih života odlučuju ko radi, ko je bez posla, ko jede a ko ne, ko se leči a ko umire, ko se školuje a ko ne. Za ovaj intelektualni provizorijum i genetski škart politička podobnost i etabliranost su važniji od talenta i znanja. Ovim moralnim autistima čmar je važniji organ od duše, a debelo crevo od srca. Ovim beskičmenjacima i

klimoglavcima je važno samo da je čanče puno - *da je drobina puna.*

Govoreći o demokratorima u Vojvodini – srpskoj žitnici Kovačević kaže: "*Onom ko je u Vojvodini otvorio sirotinjske kuhinje, ko je za deset godina značajno umanjio broj stanovnika, prečetvorio seosko stanovništvo i desetkovao broj đaka prvaka, ko je uništio onakvu prehrambenu industriju, one klanice i poljoprivredno-industrijske kombinate, ko je vrednost jednog seoskog domaćinstva uključujući uštirkanu posteljinu i ikonu na zidu, spustio na pet hiljada evra, ko je vojvođanske gradove pretvorio u džunglu na asfaltu u kojima se gine kao na solunskom frontu, jutro zemlje spustio na cenu jedne tepsije ribe, ko u Vojvodinu uvozi hranu, tome treba dati Nobelovu nagradu za ekonomiju. To je uspeh ravan uvozu peska u Saharu ili hladnoće u Sibir*".

Poglavlje dvadeset treće
RIMSKI KLUB

Po zvaničnoj verziji, Rimski klub je osnovalo sedamdeset pet ljudi 1968. godine, kao nevladinu i neprofitabilnu organizacija. Osnovni ciljevi su mu da identifikuje najveće i najozbiljnije probleme s kojima će se u budućnosti suočavati Čovečanstvo i da angažovanjem svetske stručne elite iz oblasti nauke, industrije i ekonomije pronalazi odgovarajuća rešenja i nudi ih vladama, i svima koji odlučuju, na razmatranje, usvajanje i delovanje u skladu s njima. U Klubu se kontinuirano i interdisciplinarno sagledavaju svi svetski problemi u uverenju da je svet jedan i da su problemi jedinstveni. Dugoročno sagledavanje razvoja Čovečanstva i predviđanje pozitivnih i negativnih pojava na tom putu su za Klubprimarni s ciljem predlaganja mera za eliminisanje onih pojava koje, po uvrenju njegovih članova, predstavljaju smetnju logičnom brisanju nacionalnih državnih granica i ukidanju suvereniteta naroda. Generalni stav Kluba je da su vlade svih država prezauzete svojim dnevnim problemima i potrebama pa nisu u stanju da rešavaju globalne probleme, i da se stoga oni moraju rešavati mimo njih - u organizacijama koje deluju globalno.

Kao nova organizacija na globalnom nivou Klub okuplja naučnike, ekonomiste, poslovne ljude, visoke činovnike raznih međunarodnih organizacija, aktuelne i bivše predsednike vlada i država sa svih pet kontinenata. Svi treba da ispunjavaju samo jedan uslov: da veruju da sudbina Čovečanstva nije stvar slučaja i da su ljudi, odnosno njihove elite u stanju da pruže odlučan doprinos unapređenju ljudskog društva i da osiguraju njegovu prosperitetnu budućnost. Ustvari, prvi članovi Rimskog kluba su pripadali

jezgru čuvene Morgentau grupe (Morgenthau Group), a udružili su se s ciljem da ubrzaju stvaranje jedinstvenog svetskog poretka. Želeli su da se do 2000. uspostave jedna Svetska vlada i jedna religija. U operativnom smislu, najzaslužniji za formiranje *Kluba* bili su Aurelio Peci (Aurelio Peccei), jedan od direktora *Fijata* i bliski saradnik pokojnog Đovanija Anjelija (Giovanni Agnelli), mason 33. stepena i član lože *P2* i čuveni naučnik Aleksandar King (Alexander King), Škotlanđanin po rođenju, Englez po obrazovanju i Parižanin po mestu prebivališta. Rimski klub će, ne svojom voljom, postati poznat pre svega po knjizi *The Limits to Growth* (Ograničenje razvoja) koju su, po njegovoj narudžbini, sačinili Donela Medou (Donella H. Meadows), Denis Medou (Dennis L. Meadows), Jorg Rander (Jørgen Randers) i Vilijam Behren (William W. Behrens III).

Klub ima samo 100 stalnih i 35 pridruženih članova iz 52 države koji deluju kroz 28 ispostava širom sveta od kojih su i one u Zagrebu (Instut Ruđer Bošković, ulica Bjenikova 54, Zagreb) i Ljubljani (Stefan Institut, ulica Jamova 39, Ljubljana). Finansira se isključivo privatnim donacijama, a uzimanje bilo kakva sredstva od bilo koje vlade ili neke državne organizacije je najstrože zabranjeno. Finansijska sredstva Kluba u najvećoj meri se obezbeđuju iz Nemačkog Maršalovog Fonda, čije je sedište u Njujorku, a tu su još Rokfelerova i Fordova fondcija. Zvanično sedište Rimskog Kluba je u Nemačkoj, *Rissener Landststrasse 193, Hamburg 22559.*

Potrebu za osnivanjem Rimskog kluba (naziv je dobio prema mestu osnivanja) imali su Dejvid Rokfeler i Đovani Anjeli. Anjeli, kao jedan od najistaknutijih članova Crnog plemstva Venecije, Đenove i Londona, član Bilderberg grupe i nadasve kluba 1001, izrazio je, 1967. Dejvidu Rokfeleru, nezadovoljstvo sporošću ostvarivanja plana uspostavljanja Svetske vlade ili, kako se to danas zove, Novog svetskog poretka. Anjeli i njegov bliski saradnik Peci su imali ideje kako da se ubrzaju aktivnosti na ovom planu, a Rokfeler ih je oduševljeno prihvatio. Odlučeno je da njeno ostvarivanje počne odmah i da Aurelijo Peci preduzme sve pripreme za osnivanje nove mondijalističke organizacije koja će dobiti ime Rimski klub. U osnivanju Kluba Peciu je pomagao, na predlog Dejvida Rokfelera, Aleksandar King, čovek poznat po svojim zaslugama u osnivanju *Organisation de Coopération et de Développement Économiques* (Organizacija za ekonomsku saradnju i razvoj - OECD) i uticaju na implementaciju američkog *Marshall Plana* (zvaničan naziv European Recovery Program) za obnovu Evrope nakon Drugog svetskog rata.

Dok među članovima Bilderberg grupe imamo uvek predstavnike svih zemalja koje sačinjavaju NATO Pakt, dotle na sastanke Rimskog kluba redovno dolaze najviši rukovodioci samog NATO-a. Po svom osnivanju Klub je preformulisao sve političke funkcije i principe NATO-a. Iz ovako ustrojenog Severno-atlantskog pakta proizašla je mogućnost njegovog samostalnog delovanja nezavisno od stavova zvaničnih institucija država koje

ga čine. Srbija je bila prvi istorijski primer da jedna organizacija objavi rat i napadne jednu, do tada, suverenu i nezavisnu, državu. Napad NATO-a na, do tada, nezavisnu i suverenu državu, članicu UN SR Jugoslaviju naredio je Havijer Solana (Francisco Javier Solana de Madariaga), generalni sekretar ove vojne alijanse. Od 1999. mnoga pravila međunarodnog prava su prestala da važe, a definitivno je raskinuto s pojmom nezavisnih i suvrenih država. Bombardovanjem Srbije NATO je pokrenuo poslednju fazu u procesu uspostavljanja Novog svetskog poretka.

Jedan od najvažnijih i najefikasnijih načina uspostavljanja Novog svetskog poretka, po mišljenju članova Kluba, svakako je upotreba vojne sile. Sve izraženije krize na svetskoj političkoj sceni, stalni nekontrolisani rast stanovništva i sve veće širenje rasula među raznorodnim ekonomskim strukturama zahtevaju i opravdavaju preduzimanje određenih drastičnih mera sa ciljem njihovog kontrolisanja i korigovanja. Oni su, doslovno, pravi makijavelisti, s tim što bi im i sam Nikola Makijaveli (Niccolò Machiavelli) pozavideo na nekim odlukama. Prema shvatanju Arčibalda Robertsa (Archibald Roberts) iznetog u knjizi *The Most Secret Science* (Veoma tajna nauka) aktivnosti Rimskog kluba nisu ništa drugo do konsekventno izvođenje Hegelijanskog principa: ”Ova tehnika je odavno poznata i već je uspešno primenjivana od strane članova Okruglog stola, a funkcioniše tako što ONI sami prvo kreiraju problem, a potom svoju već stvorenu opoziciju puštaju da stvara ekonomski haos, krizu u školstvu, zdravstvu, sportu i sl. Na kraju, ONI se pojavljuju sa ponuđenim rešenjem koje, po pravilu, svima izgleda prihvatljivo.”

Osnovna politička vodilja Kluba je poruka koja je izneta u knjizi *Ograničenja razvoja*. U njoj se zapravo razrađuje ideju monaha Đanmarije Orteza (Gianmaria Ortez) iz manastira *Camaldolensian* pored Murana i čuvenog engleskog demografa i političkog ekonomiste Tomasa Roberta Maltusa (Thomas Robert Malthus) da su zemaljski resursi ograničeni i da je neophodno kontrolisati rast ljudske populacije kako bi bilo dovoljno hrane, vode i goriva za one koji “treba” da žive. Po njemu, svetska populacija se uvećava geometrijskom, a hrana aritmetičkom progresijom. Maltus je verovao da bi se najveći svetski problemi mogli rešiti kada bi se rađanje dece dozvolilo samo onim bračnim parovima koji ih mogu izdržavati. Maltus je bio protiv svake državne pomoći siromašnim tvrdeći da je to uludo potrošen novac pošto bi se siromašni tada još više razmnožavali i tako multiplicirali postojeće demografske probleme. Za socijalnu krizu među engleskim industrijskim radnicima Maltus je okrivio same radnike tvrdeći da su njihove nadnice dovoljne i da je pravi problem u deci koju oni rađaju - kada nebi bilo dece nebi bilo problema. Polazeći od ove pretpostavke Maltus predlaže da se radnicima zabrani venčanje sve dok seksualno onemoćaju ili da se, ukoliko se venčaju pre tog vremena, obavežu na upotrebu preventivnih sredstava za sprečavanje trudnoće ili *coitus interruptus*. Izostanak ovih mera ili njihova

nedovoljna efikasnost biće efikasno supstituisane ratovima i zaraznim bolestima. Maltus je svojim učenjem stekao tako veliku popularnost da ga je Istočno indijska kompanija angažovala za predavača na *Haileybury and Imperial Service College*, a francuska i pruska akademija nauka su ga imenovale za svog dopisnog člana.

Značajnu podršku Ortezu i Maltusu pružio je Čarls Darvin (Charles Robert Darwin) svojim delom *On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life* (O poreklu vrsta, pitanju prirodne selekcije i očuvanja više rase u borbi za život) u kome govori o tome da se samo *fittest spicies* (najspremnije vrste) mogu nadati opstanku u svetu koji nema dovoljno adresa za sve. Pri tome, kao najsuperiorniju rasu navodi bele ljude tvrdeći da je razlika između njih i crnaca srazmerna razlici između crnaca i gorile. Klasifikujući crnce kao inferiornu rasu koja, kao takva, nije vredna posebne pažnje, on ukazuje da i među belcima ima razlike shodno čemu od rođene dece treba zadržati i odgajati samo zdravu koja imaju svoje mesto pod Suncem. Iz ovakvih Darvinovih promišljanja rodila se i nauka o proučavanju prirode i socijalne higijene – eugenika. Njen osnivač je bio Darvinov rođak, antropolog Fransis Galton (Francis Galton) i, u svoje vreme, najveći robovlasnik – crnih ljudi, naravno. Protivnici Darvinove teorije i na njoj nastale eugenike bili su brojni naučnici među kojima su i čuveni bioetičar Piter Singer (Peter Singer) i Džejms Rejčels (James Rachels) koji konstatuju da je Darvinom zadatak, a time i cilj bio da diskredituje hrišćanski koncept svetosti ljudskog života i tako stvori „moralne“ osnove za pravdanje abortusa, eutanazije i čedomorstva.

Inače, Darvin koji je želo da studira medicinu okončao je u Kembridžu obrazovanje za sveštenika, a završio kao *captain's companion* (pratilac kapetana brodova). Na kraju, razočaran svojim obrazovanjem i zvanjem, Darvin se samoprozvao geologom zaslužnim za otkriće da Bog nije stvorio svet već se ovaj, sam od sebe – prirodnom selekcijom, razvijao. Činjenica da Darvin nije bio nikakav naučnik nije uticala na popularnost njegovih ideja. Nikakva sila protesta i argumentovanog pobijanja Darvinovih ideja i stavova nisu mogli rezultirati pozitivnim ishodom jer su u “naučno” fundiranje Darvinovog rasizma globalisti i mondijalisti okupljeni oko *X Club*-a (sedište kluba se nalazilo u londonskom hotelu *St. George* u ulici *Albemarle*) utrošili veoma puno vremena, truda i novca.

Predsedavajući *X Club*-a Tomas Haksli (Thomas Henry Huxley) sa zadovoljstvom je konstatovao da su *Goyim* – crni posebno - nastali od majmuna i da se, shodno tome, sa njima treba prikladno i ponašati. Takva svoja shvatanja Haksli, Džozef Huker (Joseph Dalton Hooker) i ostali članovi *X Club*-a su popularisali i u okviru *The Royal Society of London for Improving Natural Knowledge* (Kraljevsko društvo Londona za unapređenje prirodnog znanja), a odatle se ova rasistička teorija proširila svetom. Jedan od njenih

najinventivnijih i najstrastvenijih promotera postaće antropolog Džordž Rivers (George Pitt-Rivers), brat supruge Vinstona Čerčila Klementine Čerčil (Clementine Ogilvy Spencer). Čerčil nije imao ništa protiv rasističkih stavova svoga zeta. Naprotiv, ne retko je odlazio na *Galton Institute,* odnosno *British Eugenics Society* gde je Rivers držao predavanja.

Darvinovu teoriju i sve ono što stoji iza nje je možda najbolje već 1870. u svom delu *The Importance of the Life of an Individual in the Darwinian World View* (Značaj života pojedinca prema darvinističkom shvatanju sveta) pojasnio nemački profesor medicine Robi Kosman (Robby Kossmann):

„Darvinistički pogled na svet sadašnji sentimentalni koncept vrednosti života čoveka kao pojedinca posmatra kao jednu precenjenu ideju koja samo ometa razvoj čovečanstva. Ljudska država, baš kao i svaka životinjska zajednica, mora dostići još viši nivo savršenstva, ako za to postoji mogućnost, uništavanjem manje obdarenih pojedinaca kako bi oni darovitiji imali više prostora za svoje potomstvo... Očuvanje obdarenijih pojedinaca na račun manje obdarenih državi može doneti samo korist“.

Prva koja je ozbiljno počela primenjivati Maltusove populacione mere bila je Austrija: njen ministar inostranih poslova Klemens Meternih, sam veoma promiskuitetan, je bio najveći zagovornik uvođenja državnih dozvola za brak: svako ko se želi venčati mora dostaviti državi dokaze da ima dovljne prihode za zasnivanje bračne zajednice i izdržavanje dece. Niko ko prima državnu pomoć, po bilo kom osnovu, ne može dobiti saglasnost za brak. Da bi olakšao samački život muškaraca Meternih, preko ministra policije grofa Sedlickog, pospešuje prostituciju u Beču koji je 1829. godine imao već preko dvadeset hiljada registrovanih prostitutki. Ako se od 390.000 građana Beča oduzmu deca i žene ispada da je na svakih sedam muškaraca dolazila po jedna *fräulein*. Ostaci ovih propisa su se održali u austrijskim krunskim zemljama i Bavarskoj sve do Prvog svetskog rata.

Protivan velikom broju ljudi na “maloj Zemlji” bio je i poznati američki doktor Džon Kelog (Johna Harveya Kellogga). Polazeći od činjenice da se svetska populacija umnožava putem polnog opštenja dr Kelog je smatrao da seks treba “ogaditi” (disgust sex) mladima još u najranijoj dobi. Na njegovo insistiranje u Americi je krajem XIX veka započeta neverovatna antiseksualna kampanja kroz navodnu borbu protiv *cædere* (masturbacije) uz obrazloženje da ona škodi fizičkom, mentalnom i moralnom razvoju dečaka i devojčica. Govoreći o štetnosti masturbacije ali i upražnjavanja seksa kao polnog čina preko koga se, uz pomoć bakterija, mikroorganizama i virusa, prenose mnoge bolesti Kelog izlaže teoriju o neophodnosti obrezivanja dečaka dok za devojčice preporučuje spaljivanje klitorisa kiselinom. Pozivajući se na rezultate istraživanja koja je sprovodio u sopstvenom sanatorijumu u Betl Kriku (Battle Creek Sanitarium) Kelog apeluje na sve reproduktivno sposobne

ljude da se uzdrže od polnog opštenja kako bi sebi obezbedili zdrav život i smanjili životne troškove koji nastaju nepotrebnim porodom. Verujući da se putem ishrane može bitno uticati na smanjenje seksualnog nagona čoveka Kelog počinje sa opsežnim eksperimentima koji kao rezultat pokazuju da je jutarnji obrok najvažniji u ljudskoj ishrani i da isti, ako se kalorijski i nutriciono devalvira, može dovesti do dugotrajne seksualne disfunkcije (long-term sexual dysfunction). U skladu sa tim Kelog sa svojim bratom Vilom (Will Keith Kellogg) počinje da promoviše zdravu hranu (health food) i recepte za ispravnu prehranu (Healthy eating recipes) koji su, svi od reda, pretpostavljali samo dva obroka dnevno. Za doručak, kao prvi i najvažniji dnevni obrok, Kelog preporučuje kukuruzne pahuljice (Kellogg's Corn Flakes) koje će se, na njegovu žalost a bratovljevu radost, zbog povoljne cene i lake pripreme, pokazati ne kao dobar recept za smanjenje seksualnih nagona već kao unosan posao. Razočaran u “neefikasnost” (inefficient way to suppress libido) svojih kukuruznih pahuljica Džon odustaje od njih ali ne i Vil koji počinje masovno da ih priprema u fabrici *Battle Creek Toasted Corn Flake Company* što će ga dvadesetih godina XX veka učiniti jednim od najbogatijih ljudi u Americi. Vilova kompanija za proizvodnju pahuljica i dalje radi ali pod imenom *Kellogg Company*, a 2009. je imala obrt od preko 13 milijardi dolara.

Razočaran kukuruznim pahuljicama dr Kelog se okreće eksperimentima sa niskokaloričnim uljima dobijenim od soje i veštačkim zaslađivačima koji su, po njemu, trebali da utiču na luteinizirajući hormon i dovedu do impotencije kod muškarca i anorgazmije kod žena. O svojim planovima dr Kelog je razgovarao i sa Džonom Kvinijem (John Francis Queeny), poznatim farmaceutom koji je, sledeći njegove ideje, 1901. osnovao posebnu firmu za proizvodnju veštačkih zaslađivača nazvanih *saccharin* ali i *caffeine* kao posebne vrste alkaloida (Alkaliodi su bazni azotni proizvodi biljaka i uglavnom su otrovni). Kako se ime firme koja će proizvoditi *saccharin* i *caffeine* nebi vezivala direktno za njega Kvini firmu naziva *Monsanto* po devojačkom prezimenu svoje supruge. Da bi se ceo projekat dr Keloga o uticanju na luteinizirajući hormon učinio efikasnim ali i ekonomski isplativim Kvini sklapa sa Asom Kandlerom (Asa Griggs Candler) dugoročan ugovor o isporukama i upotrebi *saccharina* i *caffeina* za njegovu firmu *Coca-Cola Company*. Kandler koji je u vreme sklapanja ovog ugovora koristio 9 miligrama kokaina za svaku čašu svoga napitka je sa oduševljenjem prihvatio ideju o upotrebi novih supstanci verujući da će iste, u sadejstvu sa kokainom, privući nove i trajno zadržati postojeće konzumente. Kandlerova očekivanja su se ispunila pa je tako *Queeny-Candler Agreement* i dalje na snazi, a *Coca-Cola* je u međuvremenu postala najveći svetski proizvođač bezalkoholnih napitaka sa dnevnom proizvodnjom od 1,6 milijardi bočica pića.

Poučen iskustvima sa pahuljicama, veštačkim zaslađivačem i niskokaloričnim uljem dobijenim iz semena soje Kelog 1906. odlučuje da, sa ekonomistom Irvingom Fišerom (Irving Fisher) i biologom Čarlsom Devenportom (Charles

Benedict Davenport), osnuje svoje eugensko društvo - *Race Betterment Foundation*. Biće to njegov najodlučniji, a vreme će pokazati, i najuspešniji korak u iznalaženju novih metoda za kontrolu rađanja kroz sprečavanje navodno inferiornih ljudi da imaju decu. Populaciona genetika (Population genetics) je izraz koji je dr Kelog koristio za kontrolu *âunfitâ* populacije i on će ubrzo postati omiljen u američkoj *high end society* (najvišim društvenim slojevima).

Prvu pravu eugenističku organizaciju u SAD *Eugenics Record Office* osnivaju i od 1910. vode nekadašnji saradnika dr Keloga Čarls Devenport i Hari Lolin (Harry Hamilton Laughlin), a njihov glavni finansijer bila je Meri Hariman (Mary Williamson Averell), udovica železničkog milionera Edvarda Harimana (Edward Henry Harriman). Kao čovek od eugenskog iskustva Devenport će se ubrzo proslaviti u SAD po svojim metodama nasilne sterilizacije preko 60.000 ljudi, a njegovi metodi otvoriće put uspostavljanju novog eugenskog pravca: Sintetička teorija evolucije (Modern evolutionary synthesis). Devenport će postati poznat i po uspostavljanju novih kvantitativnih standarda taksonomije - biološka disciplina koja se bavi teoretskim i praktičnim definisanjem taksona (takson u biologiji predstavlja prepoznate grupe živih bića). Zbog svojih uspeha postignutih u radu *Eugenics Record Office* Američka nacionalna akademija nauka (National Academy of Sciences) je 1912. primila Devenporta u svoje članstvo. Postignuti rezultati *Eugenics Record Office*-a, odnosna saznanja o mogućnostima direktne kontrole rađanja oduševila su pripadnike porodice Rokfeler koji preko svoje fondacije počinju da šire filosofiju eugenike. Pod njihovim patronatom i rukovodstvom Margaret Sanger (Margaret Higgins Sanger Slee) 1921. se osniva novo eugensko društvo - *American Birth Control League* (Američka liga za kontrolu rađanja).

Američka liga za kontrolu rađanja je bila zapravo klasično rasističko društvo koje se pod parolom “racionalnog planiranja porodice” zalagalo za striktnu kontrolu porasta *âunfitâ* stanovništva kroz prisilnu sterilizaciju. Singerova koja je inače bila intimna prijateljica engleskog pisca Velsa (Herbert George “H. G.” Wells) ali i Rokfelera (John Davison Rockefeller, Jr.) se preko medija i na javnim skupovima otvoreno izrugivala “inferiornim klasama” i zalagala za “suzbijanje prekomerne plodnosti umno i telesno oštećenih osoba”. Za nju je eugenika bila nauka usmerena ka unapređenju ljudske vrste kroz kontrolu rađanja *âunfitâ* i “podizanje kvaliteta pojedinaca po osnovu smanjenje kvantiteta mase”.

Herbert Džordž Vels, autor Rat svetova (The War of The Worlds) i Vremenska mašina (The Time Machine) bio je promoter ideje o stvaranju jedne svetske države, zagovornik eugenike i kontrole pupalacije. Tvrdio je da se svetski mir nemože postići bez svetske države koja će primenom sile ali i kontrolom proizvodnje hrane i uslova života, nadzirati rast populacije. Kao

pravi predstavnik fabijanskih socijalista on u svom manifestu iz 1928, *Otvorena zavera*, konstatuje, kao učeni biolog, da je uklanjanje štetnih vrsta stanovništva *conditio sine qua non* Novog svetskog poretka. Šta više, Vels od opšteg ide ka konkretnom pa ističe kako Indija, Severna Afrika i Daleki Istok rađaju bezvredno stanovništvo, „fizički i mentalno nerazvijeno, koje koči mehanički razvoj civilizacije nudeći jeftinu radnu snagu beskrupuloznom izrabljivaču, kao i možda potencijalni buntovnički materijal beskrupuloznom političkom avanturisti“.

Januara 1940, u svojoj knjizi *Novi svetski poredak* (New World Order) Vels otkriva nova rešenja za uspostavljanje vladavine arijevske rase: „Kosmopolitska revolucija u pravcu svetskog kolektivizma, koja je jedina alternativa haosu i degeneraciji čovečanstva, mora otići dalje od ruske revolucije”. Otvoreno i bez ikakvog pardona Vels za britanski politički i kulturni časopis *New Statesman* kaže: “Nisam sreo pravednijeg, iskrenijeg i srdačnijeg čoveka od Staljina”. Diveći se revolucionarnom delu judeoboljševika Vels, kao predsednik Međunarodnog udruženja književnika, pesnika, eseista i pisaca (PEN Club), deo svojih simpatija zadržava i za nemački nacionalsocijalistički pokret koji samo nastoji da “rekonstruiše život u pravcu kolektivizma”. Izjavu nemačkog kancelara da “država mora da osigura uslove u kojima bi samo zdravi rađali decu” Vels pozdravlja kao trag razuma, a njegov poznanik Džordž Stajn (George J. Stein), američki biolog, u svom spisu *Biologija i koreni nacizma* (Biological Science and the Roots of Nazism) objašnjava nacizam kao prvi pokušaj organizovanja zajednice na načelima biopolitike “potpuno saglasne sa naučnim činjenicama darvinističke evolucije”. U potpunosti saglasan sa Velsom i Stajnom bio je evolucionista Artur Kit (Arthur Keith) koji u svojoj knjizi *Evolucija i etika* (Evolution and Ethics), objašnjava, ako se stvari posmatraju sa naučne pozicije, da je nemačko državno rukovodstvo predvođeno kancelarom Adolfom Hitlerom “svesno pokušavalo da usaglasi nemačku praksu sa teorijom evolucije”.

Još pre Rokfelera svoju ljubav prema eugenskoj filosofiji iskazao je milioner Endrju Karnegi (Andrew Carnegie) tako što je od naučnika zaposlenih u njegovom *Carnegie Institute* (osnovan 1902) zahtevao da se posvete ovom pitanju. Tako je glavni posao jednog broja naučnika u *Carnegie Institute* smeštenog u *Cold Spring Harbor* na *Long Island*-u pored Njujorka, bio je prikupljanje podataka o porodičnim stablima miliona Amerikanaca, a sve sa ciljem uklanjanja, kroz segregaciju i sterilizaciju, kompletnih porodica pa i familija koje bi bile procenjene kao inferiorne, odnosno *âunfitâ*. Najpoznatiji i najpriznatiji među ovim naučnicima bio je Alfred Herši (Alfred Day Hershey) koji je najveći deo svojih istraživanja obavio ne na *Long Island*-u već u *Carnegie Institution of Washington's Department of Genetics*. Za svoja otkrića na polju genetike on će 1962, zajedno sa Martom Čejs (Martha Cowles Chase), primiti i Nobelovu nagradu za DNK eksperimente - *Hershey-Chase* ***blender*** *experiment*. Eugenska istraživanja Karnegi je sprovodio i preko svoje

American Breeders' Association (Američko udruženje za oplodnju) koju je osnovao još 1903. godine. Ideja mu je bila da se kroz već postojeće genetske mape hromozoma "otkriju najefikasniji načini za uklanjanje naslednih osobina kod čoveka". U izveštaju *Preliminary Report of the Committee of the Eugenic Section of the American Breeder's Association* koji je 1911. ova organizacija podnela Karnegiju navedeno je osamnaest mogućnosti za kontrolu rađanja. Tačka osam odnosila se na eutanaziju ali najčešće pominjane metode su bile *lethal chamber*, odnosno upotreba gasne komere i *lethal selection*, odnosno smrtonosna selekcija za odstranjivanje *âunfitâ*.

Podržavajući naučnike u svom institutu Karnegi je zapravo koristio njihove zaključke i viđenja kako bi objasnio i opravdao sve ono što za mase donosi industrijski kapitalizam. Tvrdio je da zakon konkurencije može biti nezgodan za pojedinca, ali je *de facto* odličan za rasu, jer obezbeđuje "opstanak najsposobnijih". Pojašnjavajući Karnegijevo i njemu slična mišljenja američki sociolog Ros (Edward Alsworth Ross) tvrdi kako je "religijski kult milosrđa" stvorio "sklonište pod kojim su se idioti i kreteni skrivali i množili". Kako milijarde "idiota i kretena" teže shvataju profesor Univerziteta u Prinstonu Wilijam Samner (William Graham Sumner) im sa svoje uzvišene katedre poručuje: "Milioneri su pobednici borbe za opstanak i stoga zaslužuju sve svoje privilegije".

Jedan od omiljenih Rokfelerovih i Karnegijevih eugeničara, pored nezamenjivih Frederika Osborna (Frederick Osborne) i Rejmonda Fosdika (Reymond Fosdick), bio je dr Pol Popen (Paul Bowman Popenoe) koji se proslavio knjigom iz oblasti rasne higijene pod naslovom *Applied Eugenics* (Primenjena eugenika). Biranim rečima Popen piše: „Prva metoda koja se nameće je likvidacija... Njena vrednost za održanje standarda rase ne sme se podceniti... Zatim tu je i uništenje pojedinaca nekom prirodnom nepogodom, poput prevelike hladnoće ili bakterije ili...“. U svojoj knjizi Popen vrlo određeno govori o onima koji bi trebalo da budu likvidirani a to su, po njegovoj procjeni, „5 miliona Amerikanaca koji će pre ili kasnije završiti u ludnicama“ i o „još pet milona intelektualno defektnih, s prosečnom inteligencijom manjom od 70%, koji će, u mnogim slučajevima, biti opterećenje rase, a ne njeno bogatstvo“.

Podjednako značajna za američku eugeniku bila je i Popenova knjiga *Sterilization for Human Betterment* (Sterilzacija za ljudsku dobrobit) koju je, zajedno sa eugeničarem Ezrom Gosnijem (Ezra Seymour Gosney), priredio na osnovu 6.000 slučajeva prisilne sterilizacije sprovedene u Kaliforniji od 1909. do 1929. Prema Popenu i Gosniju sterilizacija je naučno zasnovan, legalan i bezbolan metod kontrole rađanja. Ova knjiga će u istoriju američke eugenike ući kao najpoznatije i najvažnije delo usmereno ka promociji sterilizacije ljudi širom SAD i „ostatka sveta“. Slaveći značaj i krajnje domete ove knjige Popenu je 1934. pisao i njegov kolega, filantrop i osnivač *Eugenics Society of*

Northern California Čarls Got (Charles M. Goethe): „Biće Vam drago da znate da je Vaš rad odigrao veliku ulogu u oblikovanju mišljenja grupe intelektualaca okupljenih oko Adolfa Hitlera. Oni Vas podržavaju i vođeni vašim iskustvom odlučni su da nastave eugenska istraživanja... Hoću, dragi moj, da budete svesni ove činjenice i da je ne zaboravite do kraja života!“ U američkom akademskom časopisu *American Journal of Sociology* 1938. bio je objavljen članak pod nazivom *Twenty-eight Years of Sterilization in California* (Dvadest osam godina sterilizacije u Kaliforniji). U njemu se, pored ostalog, daje na znanje američkoj naučnoj javnosti da će se u državnim bolnicama Kalifornije sterilizovati još dvadeset hiljada ljudi prema važećim propisima eugenike, a da će broj sterilozavanih ljudi u Nemačkoj dostići cifru od 400.000!

Gosni i Popen će, uz pomoć bankara Henrija Robinsa (Henry M. Robinson), zoologa Samjuela Džeksona (Samuel Jackson Holmes) i predsednika Stanford Univerzitata Davida Jordana (David Starr Jordan) 1928. godine osnovati filantropsku fondaciju *Human Betterment Foundation* poznatu po tome što se zalagala za „unapređenje i poboljšanje ljudskog života koji će tako dovesti do sveopšteg progresa čovečanstva“. Gosni i Popen će na sastanku Fondacije 1929. godine otvoreno istaći kako „Fondacija nema intencija u pravcu angažovanja na olakšanju života nesretnih ili angažovanja na polju bilo kakvog pomaganja bilo kome. Cilj Fondacije je da osigura obrazovne i konstruktivne napore u pravcu olakašnja života porodica kroz kontrolu ljudskog tela, uma i karaktera!“

Eugenika je u Americi pustila „korene“ do te mere da je 1927. godine američki Vrhovni sud, u sporu *Buch protiv Bella,* odlukom sudije Olivera Holmsa (Oliver Wendell Holmes), presudio da je program prisilne sterilizacije savezne države Virdžinije u skladu sa Ustavom SAD. U svojoj presudi sudija Holms je napisao: „Bolje je za celi svet ako društvo, umesto da čeka smaknuće degeneriranog potomstva zbog kriminala ili da takvo potomstvo prepusti umiranju od gladi zbog njegove imbecilnosti, može onima koji su očito nesposobni sprečiti produženje njihove vrste... Dosta su tri naraštaja imbecila“. Holmsova presuda je tako postala zakonski osnov po kome je na hiljade Amerikanaca prisilno sterilisano. Istina, nakon ove presude u Americi se umesto izraza „rasna čistoća“ i „eliminacija inferiornih“ počinje sa upotrebom izraza „planiranje porodice“ što će pokazati blagorodnim za nastavka nesmetanog rada. Tako su SAD, a ne Nemačka u vreme kancelara Adolfa Hitlera, bile prva država u svetu koja je primenjivala nasilne metode kontrole rađanja i selekcije vrste.

U svakom slučaju značajno pre nemačkog kancelara Hitlera američki predsednik Teodor Ruzvelt, u svom delu *Pobeda Zapada* (The Winning of the West) socijaldarvinizam proglašava filosofijom Amerike. U toj knjizi konstatuje kako je rasni rat sa Indijancima neizbežan, i to do istrebljenja.

Smatrao je, kao njegovi prethodnici ali i naslednici, da američku državu ništa ne obavezuje prema Indijancima jer su oni “primitivna rasa” (most primitive race). Kako je to izgledalo u praksi govori, bez ikakvog tumačenja, podatak da je tek svaki dvadeseti Indijanac ostavljen u životu. Na mrtvim Indijancima i afro-američkim robovima SAD su gradile svoju demokratiju. Godine 1875, u južnim državama SAD doneti su prvi zakoni o aparthejdu, odvajanju belih i crnih svuda – po bolnicama, školama, zatvorima, grobljima, javnom prevozu... Ono što su beli amerikanci mislili svetu je pojasnio Henri Ozborn (Henry Fairfield Osborn), evolucionista i geolog, tvrdeći da je inteligencija odraslog crnca na nivou jedanaestogodišnjeg deteta vrste *homo sapiens*.

Da se u SAD ništa nije promenilo od vremena pre i posle Ruzvelta govori i činjenica da su SAD 2007. glasale protiv deklaracije UN-a o pravima domorodačkih naroda (Declaration on the Rights of Indigenous Peoples).

Pola veka nakon američkih eugenističkih početaka Anjelijev saradnik Peci se, okrivljujući sve veću poljoprivrednu i industrijsku proizvodnju za neosnovan opstanak šest milijardi ljudi na Zemalji, zalaže za budući nulti rast industrijske i poljoprivredne proizvodnje. To će, po njemu, usled nedostatka prehrambenih namirnica, medikamenata i energije dovesti do smanjenja svetske populacije. Međutim, Peci procenjuje da nije moguće u celosti izvršiti potrebnu depopulaciju i da to, u krajnjem slučaju, nije ni neophodno. On se stoga zalaže da milijarda ljudi – *Aureus Billio* (zlatna milijarda) zadrži osnovne ljudske slobode i prava dok bi ostali bili u statusu njihovih robova – *servi*. Naravno, Svetska vlada bi bila zadužena za sprovođenje ove depopulacione politike – odabir *Aureus Billio* i uspostavljanje kaste *servi*.

Polazeći od Pecijeve ideje Harland Klivland (Harlan B. Cleveland), u to vreme ambasador SAD pri NATO-u, je pripremio poseban izveštaj za Rimski klub, u kome predlaže da “zemlje trećeg sveta same odluče koje će biti eliminisane”. Klivland je bio krajnje ozbiljan, a u tom kontekstu je posebno apostrofirao izjavu poljskog aristokrate i čuvenog prvog rukovodioca *ČeKe* Feliksa Đeržinskog da su ljudi “samo malo iznad stoke, i da će svi kad ih izgladniš početi da jedu svoje umrle drugove i rođake da bi preživeli. Čoveka zaokuplja samo sebična želja da preživi bez obzira na sve, i stoga su sve Spinozine priče prava glupost”.

Početkom sedamdesetih godina američka administracija je, na predlog Rokfelera (John D. Rockefeller III) i njegovog Populacionog veća (Rockefeller Population Council), usvojila politiku globalne depopulacije kroz politiku kontrole prehrambenih resursa. Suština ove politike koju su promovisali Nikson i Kisindžer svodi se na to da SAD treba da postanu najveći svetski proizvođač hrane od koga će zavisiti prehrana najvećeg dela čovečanstva, a pre svih stanovnika zemalja u razvoju. Od tada SAD postaju najveći proizvođač genetički modifikovanih organizama i tako dobijene hrane koju će, prema

Kisindžerovoj paroli “Nagradi prijatelje, kazni neprijatelje”, deliti širom sveta. To što je GMO hrana štetna po ljudsko zdravlje Amerikance nije ni najmanje deranžiralo u njihovom naumu. Naprotiv! SAD su na zasedanju Konferencije UN o svetskoj populaciji održanoj u Bukureštu, Rumunija 1974, predložile usvajanje plana pod nazivom *World Population Plan of Action* (Plan akcije za svetsko stanovništvo) koji je vrlo implicitno bio usmeren na smanjenje broja stanovnika planete Zemlje. Plan nije dobio očekivanu podršku pa su SAD odlučile da ga same sprovedu u delo!

Italija je, po odluci Kluba, bila prva država u kojoj će se početi sa eksperimentom politike nultog razvoja. Jedini problem u primeni ovog plana predstavljao je čestiti član Demohrišćanske stranke i premijer Italije Aldo Moro (Aldo Moro). On ne samo da je bio užasnut ovom idejom već je, naprotiv, pripremio plan ubrzanog industriskog razvoja Italije. Moro je bio opsednut idejom da eliminiše nezaposlenost u Italiji i uvede je u red tri najrazvijenije svetske države. Pored toga, njegova politička tolerantnost i borba protiv svake političke isključivosti doveli su do toga da su na miran i za sve Italijane prihvatljiv način komunisti uvedeni u vladu. Moro je bio toliko omiljen i poštovan od strane svojih sunarodnika da je vladalo, gotovo plebiscitarno, mišljenje o potrebi njegovog izbora na mesto predsednika Italije.

Aldo Moro je, u po bela dana, kidnapovan u Rimu 16. marta 1978. kada je iz svoje kuće krenuo na sednicu *Parlamento della Repubblica Italiana*. Tog dana je italijanski parlament trebalo da raspravlja o predlogu mera vlade za dalji industrijski razvoj Italije. Petorica agenata pripadnika ličnog obezbeđenja italijanskog premijera su ubijeni, a on sam je odveden u nepoznatom pravcu. Za kidnapovanje italijanskog premijera i njegovo naknadno pogubljenje, 9. maja 1978. godine, optužena je levičarska organizacija *Brigate Rosse*. Međutim, tokom istrage najveće iznenađenje priredio je dobar prijatelj i saradnik pokojnog premijera Gorado Gerzonia (Gorado Guerzoni). Po Gvrkonijevom svedočenju Henri Kisindžer je, prilikom oficijelne posete predsednika i premijera Italije SAD-u, doslovce rekao Moru da će od njega "načiniti grozan primer za sve ako nastavi s uzdizanjem Italije". Gotovo identično svedočenje, iste godine, dala je i Morova supruga Eleonora izjavivši da je Henri Kisindžer njenom suprugu rekao: "Ili ćete prestati sa sprovođenjem svoje političke linije, ili ćete za to debelo platiti".

Ova svedočenja su u Italiji danima bila vest dana. Zabaležena su i u svim drugim najvažnijim svetskim medijima, ali u Americi niko nije preneo ove izjave niti je komentarisao suđenje Morovim ubicama. To nikog tamo nije interesovalo!? Morovim ubistvom uklonjena je najveća prepreka realizaciji plana nultog rasta Italije. Italija danas nema ni jednu atomsku centralu i u najvećoj meri je energetski potpuno zavisna. U njoj od Drugog svetskog rata do danas nije podignut ni jedan veći industrijski kompleks već se sve bazira na

manjim privrednim subjektima, a njena automobilska industrija je pred kolapsom…

Najeklaktantniji primer primene principa Rimskog kluba o politici depopulacije i deindustrializacije primenjen je u Srbiji: sveukupne reforme ekonomskog, političkog, prosvetnog i zdravstvenog sistema od 1990. do 2011. odvijale su se u skladu sa preporukama koje su još 1972. napisali Donela i Denis Medou, Jorg Rander i Vilijam Behren. Za dvadeset godina industrijska proizvodnja u Srbiji je smanjena za 47,2% što znači da je nivo bruto društvenog proizvoda, prema podacima Statističkog zavoda Srbije, u 2007. godini bio na 66% od onog iz 1989. Ili, da bi bilo jasnije, udeo industrije u formiranju ukupnog društvenog proizvoda je 1990. godine u Srbiji iznosio 42,9%, da bi do 2004. godine opao na udeo od 33,7%. Pri tome, možda još važnije od samog pada industrijske proizvodnje je pitanje strukture proizvodnje koja je značajno degradirana – elektroprivreda sa 25% i proizvodnja prehrambenih proizvoda i pića sa 22% udela u ukupnoj industrijskoj proizvodnji pokazuju da je Srbija ostala bez niza industrijskih grana. Paralelno sa uništenjem privrede političke strukture u Srbiji su radile i na uvođenju zemlje u dužničko ropstvo kroz planirano nekontrolisano zaduživanje. Tako je Srbija sa 6,1 milijarde dolara duga 1990. godine došla do preko 30 milijarde duga krajem 2010. pri čemu se u ovaj dug, od strane narodne banke Srbije i Vlade, ne računaju kamate koje po stopi od 5% celokupan dug podižu na neverovatnih 51 milijardu dolara a to, s druge strane, znači da je svaki građanin Srbije zadužen sa oko 7.000$.

Poražavajući procenti iz industrije se mogu preneti i na procenat smanjenja znanja kod dece koja završavaju osnovnu i srednju školu tako da su već nakon 2000. godine na mnogobrojnim evropskim i svetskim takmičenjima srpska deca pokazala zabrinjavajuće nizak obrazovni nivo. Kao ilustraciju ovakvog stanja najbolje je podsetiti se istraživanja koje je 2003. sproveo OECD. Istraživanje OECD-a nosi naziv PISA-studija (Programme for International Student Assesment). Suština projekta je da se utvrdi stepen sposobnosti i znanja kojima raspolažu petnaestogodišnjaci, a koji su neophodni za njihovo efikasno uključivanje u samostalni život. U Srbiji je testirano 4405 učenika iz 151 srednje škole, a ocenjivanje je obuhvatalo znanje iz matematike, prirodnih nauka i rešavanja problema. U ukupnom plasmanu naša deca su osvojila od 33. do 37. mesta što je autore PISA studije primoralo da naš obrazovni sistem ocene kao loš, a znanje dece nedovoljnim za ono što ih čeka.

Usud ekonomskog i obrazovnog sistema doživelo je i zdravstvo. Urušavanje srpskog zdravstvenog sistema – njegove metode prevencije i samih postupaka lečenja uz kompletno uskraćivanje stomatološke zaštite je tako efikasno izvedeno da je postalo predmet proučavanja ekspertskih grupa Rimskog kluba. Kad se svemu ovome dodaju još i faktori poremećaja nastalih usled uticaja sredine, ishrane, načina života i stresa onda i ne iznenađuje podatak da se broj

Srba za samo petnaestag godina smanjio za gotovo pola miliona. Ukupna dešavanja u Srbiji iznenadila su i same autore knjige *Ograničenje razvoja* koji su 2004. za Rimski klub napisali novu knjigu *Limits to Growth: The 30-Year Update* (Ograničenje razvoja sa dopunom za poslednjih trideset godina).

Američki simpatizeri Kluba su posebno ostrašćeni idejom globalne depopulacije. Tako je Ted Tarner (Robert Edward "Ted" Turner III), vlasnik *CNN*-a, predložio da se sadašnjih 6,6 milijardi stanovnika smanji na dve milijarde što bi, po njemu, bio optimum. Obraćajući se *Nacionalnom savezu za planiranje porodice i reproduktivno zdravlje* (National Family Planning & Reproductive Health Association) Tarner je 1999. rekao: „Možemo to postići na veoma human način – ako svako usvoji politiku rađanja jednog deteta u narednih sto godina".

U Klubu su Tarnerove ideje ocenje dobronamernim ali neefikasnim pa su mu se zahvalili uz jednu molbu: da medijski podrži njihov već postojeći plan: *Vaccines for Human Depopulation* (Vakcine za depopulaciju stanovništva). Glavni zagovornik ovog projekta je Bil Gejts (William Henry Gates III), vlasnik Majkrosofta, koji je čak otpočeo sopstveni program masovne vakcinacije ljudi poznat kao *Planned Parenthood* (Planirano roditeljstvo). Gejts je gotovo paranoičan kada govori o broju ljudi na zemlji jer je po njemu upravo prenaseljenost odgovorna za narušavanje prirodne ravnoteže CO_2 i O_2. Ljudi, kao što se zna, udišu O_2 , a izdušu CO_2 koje biljke troše prerađujući ga u O_2 i tako to funkcioniše milenijumima. No, kako je broj ljudi prekomeran, po Gejtsu, biljke više nisu u stanju da obezbeđuju dovoljno kiseonika pa se smanjenje broja ljudi čini smislenim odgovorom u cilju uspostavljanja prirodne ravnoteže između kiseonika i ugljen dioksida. Za sterilizaciju ljudi Gejts izdvaja milijarde novca stečenog od prodaje svog kompjuterskog softvera, a dodatnim milijardama mu u tome pomaže i Rokfelerova fondacija koja njegovu kampanju oficijelno naziva *Reproductive Health Services* (Pomoć u planiranju poroda). No, mnogo strašniju i efikasniju kampanju sterilizacije ljudi od Gejtsa sprovode Ujedinjene nacije sa svojim agencijama.

O tome kako Ujedinjene nacije, po preporukama Kluba i diktatu farmaceutskih kompanija, sterilišu svetsko stanovništvo vidi se, lepo, na primeru vezanom za priču o humanom horionskom gonadotropinu (Chorionic Gonadotrophin – hCG) koji se, kao prirodan hormon, nalazi u materici kod žena gde pomaže u razvoju ploda. Priča o *hCG*-u počinje sa Brazilom koji je sa 190 miliona stanovnika najnaseljenija država Latinske Amerike. Tokam svake godine u Brazilu se rađalo oko 17 dece sa kongenitalnim rubeola sindromom usled ranijeg oboljenja roditelja od rubeole – bolesti uzrokovane virusom Rubella. Kako bi se sprečilo, navodno, štetne posledice rubeole brazilske vlasti su, na predlog Svetske zdravstvene organizacije, najavile sveobuhvatni program vakcinacije - *Programa Especial*, kojim bi bile obuhvaćene sve žene od 12 do 49 godina i muškarci od 12 do 39 godina. Kako

je odziv, i pored najveće medijske kampanje u istoriji Brazila koju je sprovodio UNICEF uz asistenciju stručnjaka sa CNN-a, bio ispod svakog očekivanja, država je vakcinaciju proglasila obaveznom i otpočela, bukvalno, sa njenom prisilnom primenom. Od roditelja koji su odbijali da dovedu decu na vakcinaciju ista su bila oduzimana i dodeljivana domovima na staranje. Hajka na ljude se smirila tek nakon što je otkriveno da se u vakcinama protiv virusa *Rubella* nalazi hormon *hCG* koji, u kombinaciji sa ostalim sastojcima vakcine, dovodi do kontinuiranih spontanih pobačaja budućih trudnica, odnosno do sterilizacije svih onih koji su primili ovu vakcinu.

Gotovo identične kampanje za sterilizaciju stanovništva UN je sa svojim agencijama SZO i UNICEF izveo i u Nikaragvi, Meksiku i Filipinima o čemu je detaljno pisao Vilijam Engdal (F William Engdahl) u svojoj knjizi *Seeds of Destruction* (Seme uništenja). Za razliku od Brazila u ovim zemljama se nije vodila kampanja protiv rubeole već protiv tetanusa ali se u vakcinama, kao i u Brazilu, nalazio hormon *hCG* koji, opet u kombinaciji sa ostalim sastojcima vakcine, u telu primaoca stvara antitela koja napadaju prirodni *hCG* kao strano telo i tako izazivaju “spontane” pobačaje. Inače, Engdal je sve podatke o ovim prisilnim oblicima sterilizacije stanovništva dobio od katoličke organizacije *Comité Nacional Pró-Vida, Mexico* koja je čak otkrila i da ni jedna od vakcina sa *hCG*-om nije nikada bila licencirana, a da su glavni finansijeri proizvodnje i distribucije vakcina bile Rokfelerova i Fordova fondacija ali i Svetska banka i same Ujedinjene nacije.

Za razliku od Gejtsa i njemu sličnih filantropa depopulacionu politiku zagovarao je i veliki poštovalac Kluba i američki predsednik Džordž Buš Stariji ali je u njenoj realizaciji bio mnogo manje suptilan: naredio je američkim trupama, koje su dejstvovale u okviru mandata UN protiv Iraka, da masakriraju 63.000 iračkih vojnika koji su se tokom 26 i 27 februara 1991, pod belim zastavama, povlačili iz Kuvajta prema Basri. Iračani su povlačenje svojih trupa prethodno dogovorili sa predstavnicima UN (Rezolucija 660) i SAD što je bilo u skladu sa odredbama Haaških konvencija iz 1899. i 1907. koje precizno definišu i određuju ovakve situacije. Međutim, neovisno od dogovora i ruskih garancija datih Iraku, američke vazduhoplovne snage (66 bombardera F- 117A) i tenkovske jedinice su bombardovale i granatirale iračke vojne kolone (kolone su bile duge više od 60km) u povlačenju dok i poslednji irački vojnik nije bio ubijen. No, pored pripadnika iračkih vojnih snaga Amerikanci su ubili i više hiljada palestinskih civila koji su se, zajedno sa vojskom, povlačili iz Kuvajta što je bilo najgrublje kršenje Ženevske konvencije nakon Drugog svetskog rata. Kao da ovo nije bilo dovoljno pa Buš naređuje da, na drugom delu fronta, 1200 iračkih vojnika živi budu zatrpani u svojim pustinjskim rovovima. O ovim strahotama je 18. marta pisao i *Time Magazine* uz konstataciju da takav pokolj nije viđen ni u Vijetnamu.

Čovek koji se nije slagao sa depopulacionim metodama Buša ali ni sa onima

koje zagovara Gejts je Džordž Soroš. On se, istina, zalaže za depopulaciju ali su njegovi metodi izvesno mnogo perfidniji. Naime, on se već duže vremena, preko svojih organizacija, zalaže za prava LGBT (lezbejskih, gej, biseksualnih i transseksualnih) grupa. Soroš je uveren da će se svetska depopulacija odvijati tempom srazmernim dinamici povećanja LGBT pojedinaca.

U SAD Soroš na afirmaciji pederastije blisko sarađuje sa notornim homoseksualcem Tim Gilom (Tim Gill) koji je za potrebe promocije njihovih ideja i stavova osnovao i sopstvenu fondaciju - *Gill Foundation*. Njih dvojica za "unapređenje" položaja "manjinskih grupa" u Americi godišnje potroše preko 100 miliona dolara i to prvenstveno na kampanje u korist političara koji će u Senatu i Kongresu podržavati njihove stavove po pitanju prava fomoseksualac. Kakve to rezultate daje može se videti iz činjenice da se u američkom obrazovnom sistemu sistematski radi na podrivanju tradicionalnih porodičnih vrednosti, a u korist LBGT populacije. Tako je Nacionalno obrazovno udruženje SAD (National Education Association) 2001. godine usvojilo preporuke za sve osnovne i srednje škole: "Razvijati kurikulum, instruktivne materijale i programe, tako da izlaze u susret potrebama LBGT učenika... Prihvatiti LBGT zaposlene i afirmisati ih kao osobe sa kojima je vredno poistovećivati se...". Kako se ove preporuke u praksi sprovode vidi se iz instrukcija koje je usvojio Ujedinjeni školski distrikt San Franciska (San Francisco Unified School District) vezano za implementaciju programa *My Family* (Moja porodica). Već od prvog razreda osnovne škole nastavnici će biti u obavezi da deci prenose znanja o osnovnim porodičnim vrednostima, a one su: "Homoseksualci su ljudi istog pola koji imaju romantična osećanja jedni prema drugima... Tradicionalna heteroseksualna porodica je jedinstvo dve ili više ličnosti koje mogu, a ne moraju da žive zajedno." Ocenjujući da se običnim predavanjem ne utiče dovoljno na svest učenika u osnovnoj školi Hemenvej u Fremingemu (Hemenway School, Framingham), država Masačusets pripremili su specijalni uputnik za sve đake: "1. Šta misliš, šta je uzrok tvojoj heteroseksualnosti; 2. Ako nikada nisi spavao s nekim ko je tvog pola, kako znaš šta ti se više sviđa?; Zašto su heteroseksualci tako napadni... Zašto ne mogu prosto da budu to što jesu, nego nose venčano prstenje, napadno se ljube ...".

Evropsku antiheteroseksualnu kampanju Soroš vodi iz svoje baze u Budimpešti – *Magyar Soros Alapítvány*, a sve pod parolom otklanjanja problema diskriminacije i niskog nivoa prihvaćenosti i političke zastupljenosti lezbejki, homoseksualaca, biseksualaca i transekssualaca. Sorošev *protégé* Nikolas Sarkozi (Nicolas Paul Stéphane Sarközy de Nagy-Bocsa) obezbedio je 2007. godine da se u Francuskoj usvoji zakon *Union civile* kojim su se ozokanili brakovi istih polova. Za mnoge je Soroševa naklonost prema Sarkoziju i značajna materijalna pomoć koju je priložio njegovoj predsedničkoj kampanji bila neobjašnjiva sve dok se nije otkrilo da je Sarkozi jevrejin rođen u Mađarskoj, isto kao i sam Soroš. Šta više, Sarkozijev otac Pal

Ištvan (Pál István Ernő Sárközy de Nagy-Bócsa) bio je prijatelj porodice Soros, a poznavao je i Tivadara (Tivadar Soros), Soroševog oca. Poštujući *Sarközy* familiju Soroš je ipak posebnu naklonost pokazivao prema *Mallah* familiji iz koje potiče Sarkozijeva majka Andrea (Andrée Jeanne Mallah). Ova familija ne samo da je bila jedna od najuticajnijih grčkih jevrejskih porodica već je i u cionističkom svetu predstavljala svojevrstan orijentir u politici afirmacije i implementacije judejskih mondijalističkih interesa.

Soroš je, u skladu sa pozitivnim francuskim iskustvom, i u želji da sa Srbijom po pitanju promovisanja pederastije ne gubi previše vremena, naložio da se u Srbiji ide po principu *in medias res* – usvojiće se *Zakon o diskriminaciji* kojim će se građani primorati na uvažavanje homoseksualnih odnosa. Ko ih nebude poštovao biće sankcionisan.

Pored promocije homoseksualizma Soroš intenzivno radi i na afirmaciji i legalizaciji upotrebe svih vrsta opijata koji, nesumnjivo, utiču i na reproduktivne sposobnosti uživalaca. U časopisu *Public Affairs* iz 2004. Soroš objavljuje autorski članak u kome kaže da rat protiv droge donosi više štete od štete koju proizvodi upotreba droga. Po njemu “jeste da neki od korisnika droge umiru, jeste da neki bivaju onesposobljeni, ali za nas je najveća opasnost ugrožavanje slobodnog tržišta”! Glavnu kampanju za legalizaciju droga Soroš vodi preko fondacije *Drug Police Foundation* i normalno preko svojih ispostava za otvoreno društvo. Šta Soroš misli pod slobodnim tržištem može se zaključiti iz podataka organizacije UN - United Nations Drug Control Program (UNDCP) da u svetu danas (podaci za 2007. godinu) živi oko 150 miliona zavisnika od marihuane i hašiša, 30 miliona zavisnika od stimulatora centralnog nervnog sistema (amfetamin, ekstazi...), 15 miliona uživalaca elitnog kokaina, osam miliona ovisnika od heroina... U trgovini psihoaktivnim supstancama angažovano je deset odsto stanovništva na planeti, a godišnji obrt u trgovini drogama iznosi čak 600 milijardi dolara. Glavni kontrolori ove trgovine su, bili i ostali, američka *CIA* i britanski *MI6*.

Soroševo zalaganje, i zalaganje njemu sličnih ljudi, za slobodno tržište dovelo je, kako to piše londonski časopis *Guardian* septembra 2010, da je svetski finansijski sistem opstao u nedavnoj krizi zahvaljujući gotovom novcu organizovanog kriminala.Vodeće svetske banke, kojima je gotovina bila preko potrebna, posegnule su za novcem narko mafije tako da je veći deo od 600 milijarde dolara profita od trgovine drogom vremenom uključen u svetski ekonomski sistem. Iako sve ovo zvuči neverovatno, navodi se u komentaru *Guardian*-a, to je još krajem prošle godine priznao šef agencije UN za borbu protiv trgovine drogom i organizovanog kriminala. Ogroman deo svetske privrede i tzv. slobodnog tržišta, po nekim proračunima čak petina, otpada na organizovani kriminal - trgovinu oružjem, drogom i ljudima.

Soroševo višegodišnje multimilionsko zalaganje za slobodnu upotrebu opijata

je već dalo rezultate tako što je u nekim zemljama legalizovana upotreba lakih droga. Da li je, i ako jeste, koliko je Srbija podlegla ovom i ovakvom zalaganju Soroša za uspostavljanje slobodnog tržišta najbolje govori procena da je u Srbiji 2007. bilo oko 300.000 narkomana. Prema rečima Dragana Trivana, predsednika Centra za prevenciju narkomanije u Beogradu, pomenuti broj zavisnika za 2007. godinu je mnogo veći i podaci mogu da se odnose samo na teritoriju glavnog grada. „U poslednjih nekoliko godina, granica starosti za ulazak u svet droge pomerena je sa 16 na 13 godina, a razlog je taj što droge na ulici ima mnogo, pa je samim tim i cena znatno niža“ zaključuje Trivan. Koliko je Trivan u pravu govore podaci o cenama narkotika u Beogradu za 2009. godinu: paketić marihuane košta oko 5€, a za tabletu ekstazija koja je 2000-te koštala 30€ danas je dovoljno izdvojiti svega 1€. Gram heroina, u zavisnosti od kvaliteta, kreće se od 15€ do najviše 20€.

Direktor beogradskog Instituta za mentalno zdravlje neuropsihijatar prof. dr Jovan Bukelić u intervjuu za Politiku 26. juna 2008. kaže: „Droga je u Srbiji danas najjeftinija u odnosu na okruženje... Beli prah dovodi do pravog psihosomatskog ruiniranja organizma... Deca čije su majke koristile drogu na svet dolaze kao zavisnici, odnosno rađaju se sa tzv. fetalnim adiktivnim sindromom. Meni su se za pomoć obraćali moji bivši pacijenti čija su deca postali zavisnici ili imaju neke ozbiljne duševne poremećaje...“.

Koliko je srpsko tržište postalo slobodno i otvoreno za zapadnu robu govori Dragan Rakić, načelnik Odeljenja za suzbijanje trgovine drogom u Policijskoj upravi Beograda. U izjavi za beogradski *Blic* od 14. decembra 2008. on kaže: „Do 2000-te kilogram heroina koštao je 100.000 tadašnjih nemačkih maraka, a sada se prodaje za 12.000 do 14.000€. Srazmerno ovome i cena heroina u uličnoj prodaji je drastično pala pa se sada 10 grama heroina plaća tek 17€“. Jedan neimenovani inspektor MUP-a Srbije za *Press Online* 30. jula 2008. kaže: „Beogradu je dnevno potrebno preko 100 kilograma razne droge... Ponekad nam se čini da pola Beograda prodaje drogu, a druga polovina je koristi! Kao za slavu Sveti Nikola, kada je pola grada slavi, a pola ide u goste! Tolike su razmere narko-biznisa i narkomanije u Beogradu“! Sve ovo nas upućuje na zaključak da Beogradom i novouspostavljenom demokratskom tolerancijom srpskih vlasti prema ***otvorenom društvu*** gospodin Soroš može biti zadovoljan!

Pored globalnog plana nultog rasta svetske industrije i poljoprivrede, Rimski klub s posebnom pažnjom i odlučnošću pristupa obustavi i zabrani izvoza nuklearne tehnologije zemljama u razvoju. Osnovna ideja je da samo "oni" imaju kontrolu nad ovim vidom najjeftinije i najsigurnije energije. Eventualno ovladavanje zemalja u razvoju jeftinom nuklearnom energijom učinio bi ih nezavisnim od stranih dotacija i stvorilo dobru osnovu za njihov brži razvoj u svakom pogledu. U pogledu nuklearnih eksperimenata u mirnodopske svrhe, koji se takođe brane zemljama u razvoju, članovi Rimskog kluba su posebno

ogorčeni jer postoji opasnost da se eksperimentima dođe do fuzije, koja bi omogućila neograničene količine energije po bagatelnim cenama. Ovo bi planerima Novog svetskog poretka pokvarilo sve planove.

Pakistanski predsednik Zulfikar Ali Buto (ذوالفقار علی بھٹو) je, shvatajući značaj nuklearne energije, i za vojne i za mirnodopske potrebe, naredio da se izdvoje značajna državna sredstva za njen razvoj i uvoz savremenih tehnologija koje će pospešiti nuklearna istraživanja. U vojnom puču koji je predvodio general Muhamed Zia ul Hak (محمد ضياء الحق), predsednik Ali Buto je zbačen s vlasti, utamničen i 4. aprila 1979. pogubljen. U pismu koje je napisao u zatvoru, i koje je prošvercovano na Zapad, Buto je napisao da mu je Henri Kisindžer pretio: "Napraviću od Vas užasan primer, ako budete nastavili s politikom razvoja zemlje”. Ista ona rečenica koja je svojevremeno bila upućena i italijanskom premijeru. Nakon ubistva Ali Buta predmet obrade i pretnji postala je njegova ćerka Benazir (بینظیر بھٹو) koja je nedvosmisleno najavila svoj politički angažman u korist pakistanskog naroda, a protiv multinacionalnih kompanija i međunarodnog bankarskog kartela. Ubijena je u Ravalpindu 27. decembra 2007. – samo dve nedelje pre parlamentarnih izbora na kojima je, prema svim anketama, trebala ubedljivo da trijumfuje.

Prema nekim obaveštajnim izvorima, najveća svetska nuklearna katastrofa u Černobilu bila je izvedena sa ciljem da se ceo svet uveri u navodnu opasnost od nuklearnih centrala. Isto je učinjeno i u Americi, s navodnom havarijom na atomskim centalama poznatim kao Tri milje. Na zasedanju Bilderberga, održanom od 5. do 9. maja 2005. u nemačkom gradiću *Rottach-Egern* izraženo je nepodeljeno uverenje da je odlučnost vlade Irana da unapredi svoje atomske potencijale „neprihvatljivo i da je, stoga, uputno preduzeti mere da se to ne dogodi“. Jedan od govornika po ovom pitanju bio je i Džon Ker (John Kerr), član rukovodnih struktura *Shell*-a i *Rio Tinta*, a osnova njegovog izlaganja bilo je zalaganje za doslednim poštovanjem politike nultnog industrijskog rasta koju je formulisao Rimski klub.

Savet za nacionalnu bezbednost SAD (United States National Security Council) je 10. decembra 1974. godine usvojio **Memorandum o nacionalnoj bezbednosti 200: Posledice porasta svetske populacije na bezbednost SAD i njene prekomorske interese** (National Security Study Memorandum 200: Implications of Worldwide Population Growth for U.S. Security and Overseas Interests (NSSM200)). Na čelu ovog projekta nalazio se Henri Kisindžer tadašnji šef Saveta i on je, prema Izveštaju američkog Kongresa iz 1975 (94th Congress 1st Session Committee, Study of Governmental Operations With Respect to Intelligence Activities), smislio da američka obaveštajna služba *C.I.A.* otpočne delikatnu operaciju „nadgledanja“ selektivne primene bioloških oružja koja se mogu upotrebiti kao sredstvo za masovno uništenje ljudi. Na ovu ideju Kisindžer je došao nakon što je saznao da je grupa američkih naučnika (virusologa, imunologa, biohemičara, epidemiologa, molekularnih

biologa i psihologa) u okviru programa američke vlade pod nazivom Specijalni programa za virus raka (Special Virus-Cancer Program) stvorili mutirane rekombinirane viruse gripe.

U sklopu tog programa koji je finansiran preko Nacionalnog Instituta zdravlja američke vlade (National Institutes of Health), virusi gripe i parainfluence rekombinovani su s brzodelujućim virusima leukemije kako bi se dobila oružja koja potencijalno šire rak prostim kijanjem, kao što je to slučaj sa virusom gripe. Među različitim tipovima gripa ovi naučnici američke vlade su kreirali i proizveli značajne količine virusa ptičjeg raka (sarkoma) kojim su inficirali ljude i majmune kako bi utvrdili njihovu kancerogenost. Prema saznanjima dr. Leonarda Horovica (Leonardu Horowitzu), dr. Roberta Streka (Robert Strecker) i profesora Roberta Lija (Robert Lee) istraživači američke vlade su koristili i radijaciju za povećanje kancerogenog potencijala ptičjeg virusa.

Prema pisanju dr. Alana Kantvela (Alan Cantwell) u okviru Specijanog programa američke vlade za virus raka koji je trajao od 1964. do 1980. godine stvoreno je na stotine smrtonosnih virusa od kojih su do danas dokazano promovisana tri: 1. *Human herpes-8* koji dovodi do tzv. Kaposijevog sarkoma (Moriz Kaposi's sarcoma) od koga oboljevaju uglavnom homoseksualci; 2. virus *Influenza A virus subtype H5N1* ili jednostavno ptičiji grip i 3. virus *Influenza A* (*H1N1*), poznatiji kao svinjski grip. Pri tome Kantvel upozorava da je tzv. svinjski grip koji se prvi put pojavio u Meksiku 2009. zapravo laboratorijski rekombiniran, odnosno *split-influenza* koji čine virusi *H5N1*, *H1N1* i podtip *H3N2*. Kantvel koji je imao prilike da se upozna sa izveštajima naučnika Specijalnog programa za virus raka za period 1971-1974 i 1976-1978 ističe kako su se eksperimenti vršili i na ljudima iako je najveći broj ipak obavljen na bebi šimpanzama koje su u biohemijskom i imunološkom pogledu najbliži čoveku – 98,4% DNK-a (deoksiribonukleinska kiselina) šimpanza su istovetni čovekovim. Kao posebno važnu godinu u ovom istraživačkom projektu američke vlade Kantvel navodi 1971. kada je po odluci predsednika Niksona u ceo projekat uključena i vojna laboratorija za biološki rat iz *Fort Detrick*-a na čelu sa dr. Džefrijem Taubengerom (dr. Jeffrey Taubenberger). Od te godine posebna pažnja se posvećivala stvaranju *oncogenic* virusa koji mogu da prouzrokuju rak i samo za tu godinu vojnoj laboratoriji je dopremljeno 2.274 primata iz Afrike i Azije za eksperimentalne potrebe. Od tada uvoz primata u SAD za eksperimentalne potrebe dostiže broj od 55.000 i to uglavnom šimpanzi do jedne godine starosti. Amerika se, može se zaključiti, uveliko sprema za projekat masovne depopulacije svetske populacije primenom nekog u nizu smrtonosnih virusa kojima raspolaže.

Publicista i urednik časopisa *Midnight Messenger Newspaper* Des Grifin (Des Griffin) koji je godinama izučavao Rimski klub i njemu srodne organizacije zapisao je u svojoj knjizi *Descent into Slavery*:

„Mračna nam je budućnost predviđena od strane naših nesuđenih robovlasnika. Zapravo, ma kako to izgledalo, nije teško otkriti šta globalisti imaju na umu kad razmišljaju o našoj budoćnosti... Sjedinjene države imaju novu i uzbzdljivu ulogu svetskog predvodnika i one vode svet u njegov sunovrata. Mi Amerikanci ćemo pomoći svetu da otkrije put sunovrata... Plan globalista očigledno nalaže da se građani liše svih svojih sloboda i bogatstva, te da se srozaju na nivo običnih kmetova Novog svetskog poretka.”

Ovakav scenario i tok događaja koje izlaže Grifin samo potvrđuju izjavu uvažene profesorke sa Džordžtaun univerziteta Kerol Kvigli (Carroll Quigley) da je krajnji plan globalista da stvore svetski sistem unutar svake pojedine države, a ekonomiju sveta kao jedinstvenu celinu. *„Ovaj sisitem ima da bude kontrolisan u feudalnom stilu i to od strane njihovih centralnih banaka širom sveta*“, zaključila je profesorka.

Ono o čemu profesorka Kvigli nije govorila, a mogla i jeste – kasnije, bilo je osnivanje supertajne banke *World Conservation Bank* osnovane na IV Kongresu Divljina (4th World Wilderness Congress) održanom 11-18. septembra 1987. godine u SAD. Ideju za osnivanje ove banke dao je Edmund Rotšild (Edmund Leopold de Rothschild) koji je ujedno i njen, sa tri milijarde dolara, najveći deoničar. Za prvog direktora banke izabran je Mihael Svitmen (Michael Sweatman) koji je do tada bio jedan od rukovodilaca Kanadske kraljevske banke (Royal Bank of Canada). Šta je krajnji cilj banke prisutnima je objasnio sam Svitman u svom pozdravnom govoru. Govoreći o neophodnosti očuvanja još uvek netaknutih prirodnih sredina Svitman je, zahvaljujući se Edmundu Rotšildu na njegovoj ingenioznoj viziji, predočio kako se najveći deo nezagađenih prostranstava nalazi na teritorijama nerazvijenih i prezaduženih afričkih država. Kako su ove države praktično već u svojevrsnom dužničkom ropstvu, bez ikakve šanse da se same iz njega izvuku, *World Conservation Bank* će im ponuditi rešenje problema kroz preuzimanje njihovih dugova. Jedino što ove države treba da učine je da tapiju na svoje prirodne rezervate i nenaseljene teritorije prepišu na ime *World Conservation Bank*. Ovako dobijena zemlja bi bila izuzeta iz pravnog i ekonomskog poretka domicilne države, odnosno imala bi *exteritorial status* ili, kako je to Svitman lepo formulisao: “They would regain their economic sovereignty, and we woulg gain our territory sovereignty” (Oni bi povratili svoj ekonomski suverenitet, a mi bismo stekli naš teritorijalni suverenitet). Krajnji cilj *World Conservation Bank* je, prema iskazu Davida Rokfelera (David Rockefeller), da stekne teritorijalni suverenitet nad 5.000.000 km2 najčistije zemlje na svetu i, pored toga, a s tim u vezi, suvereno pristupi štampanju najkvalitetnijeg novca na svetu koji može preuzeti status svetke monete.

Polazeći od svoje osnovne pretpostavki da nekontrolisani rast svetske populacije bitno utiče na kvalitet života na Zemlji, ali, u krajnjem slučaju, i na bazne osnove života na planeti uopšte članovi Kluba su na svom sastanku

održanom u Helsinkiju, Finska oktobra 2004. odlučili da je vreme za konkretnu akciju. Nakon sažetog izlaganja Denisa Medoua (Dennsi Meadow) i njegove ocene da je smanjenje proizvodnih prehrambenih kapaciteta i poljoprivrednih kultura u svim nerazvijenim zemljama dostigao kritičnu granicu, Klub je, jednoglasno, zaključio da od 2008. treba otpočeti sa politikom povećanja cena svih glavnih poljoprivrednih i industrijskih biljaka i, paralelno s tim, omogućiti rast cena najvažnijih medikamenata. Na dan kada je Klub doneo ovakvu odluku u svetu je, prema podacima Svetske zdravstvene organizacije, trećina ljudi bila dobro uhranje, trećina nedovoljno, a trećina je gladovala. Te 2004. godine 16.000.000 dece je umrlo od gladi, a 180.000.000 dece ispod pet godina starosti će, ako preživi, imati ozbiljne organske poremećaje kao posledicu teškog gladovanja. Te 2004. godine u Africi je od side bilo oko 4.000.000 obolelih, a 90% sidom zaražene dece u svetu živi na afričkom kontinentu.

Poslednja knjiga koja dosta otvoreno govori o skorašnjoj budućnosti koja nastupa kao posledica politike Rimskog kluba je *Une brève histoire de l'avenir* (Kratka istorija budućnosti) koju je 2006. napisao i objavio Žak Atali (Jacques Attali), doktor ekonomskih nauka, bankar, profesor na na Politehničkoj školi u Parizu i na Univerzitetu Paris – *Daufine*, jedan od osnivača Evropske banke za obnovu i razvoj i od 1981. do 1991. specijalni savetnik francuskog predsednika Miterana. Suština uspostavljanja Novog svetskog poretka je, prema Ataliju, u razaranju postojeće društvene zajednice, u kojoj je neprikosnoveni i dominantni lider najpre bio onaj koji je bio najjači, zatim onaj koji je bio najmudriji, pa tek onda sam vladar. No, upravo razaranjem starih, tradicionalnih vrednosti i običaja protagonisti Novog svetskog poretka su uspeli da na mesto dominantnog lidera dovedu demokratske lidere koji su zapravo obični građani - bezemljaši, koji nemaju nikakve individualne vrednosti ni znanja, ni veštine, niti imaju fizičku snagu. Uz pomoć demokratskih procesa koje u celosti kontrolišu od svega slobodni bankari i trgovci ti obični građani, na demokratskim izborima, dobijaju značajan društveni položaj, moć i novac. No, kako su ga stekli – preko noći, mogu i da ga izgube ukoliko nebudu poslušni i smerni prema onima koji su ih i postavili na ta mesta, a to svakako nisu bezimene mase koje se zadovoljavaju da šaraju po izbornim listićima.

Atali u svojoj knjizi naglašava da je današnja društvena zajednica – *hyperdémocratie* (hiperdemokratija), nakon decenija perfidnog mentalnog inženjeringa, već mentalno prekomponovana na način da njome više ne mogu da vladaju najjači i najmudriji, već obični, slabi i prosečni. Ona je samo zbir jedinki koje su potpuno identične i koje funkcionišu samo u skladu same sa sobom odnosno usađenom psihološkom matricom. To je globalno društvo kome su težili i do koga su napokon stigli kreatori Novog svetskog poretka, a u kome će pljačka i laž biti vrline, nemoral, duhovna slabost i prevrtljivost - poželjne osobine. Seksualna devijantnost i dezorijentacija smatraće se

slobodom ličnog izbora.

U trećem i poslednjem delu knjige Atali navodi da će, nakon što se vlasnici novca obračunaju sa nacionalnim i suverenim državama, svetom zavladati *L'hyperempire* (hiperimperija) bez granica i ograničenja bilo koje vrste. Stanovništvo nekada suverenih država biće svedeno na brojku od najviše 3,5 milijarde mentalno degradiranih ljudi koji će, u novoustanovljenoj *hyperdémocratie,* živeti samo da bi radili za kastu bankara i trgovaca – *hypernomadisme*.

Među sto stalnih članova sadašnjeg sastava Rimskog kluba treba pomenuti Sadiku Ajo Aloa, Hasan bin Talala, Estela Rodrigeza, Bendžamina Basina, Žeroma Bindla, Huan Luis Kebrina, Norinu Herc, Kamala Huseina, Ašok Koša, Mihajla D. Mesarovića (SAD), Roberta Pecija, Ivu Slanša (Hrvatska), Roberta Blinca (Slovenija) i td. Međutim, možda je interesantniji spisak počasnih članova koji redovno uzimaju učešće u radu Kluba, a među kojima se nalaze Mihailo Gorbačov, nekadašnji predsednik SSSR-a, Arpad Genc, nekadašnji predsednik Mađarske, Valdas Adamkus, nekadašnji predsednik Litvanije, Rejmon Bar, nekadašnji premijer Francuske, Vaclav Havel, nekadašnji predsednik Čehoslovačke i prvi predsednik Češke, Edvard Ševarnadze, nekadšnji predsednik Gruzije, Karan Sing, nekadašnji premijer Indije, Beatrisa, kraljica Holandije, Dona Sofija, kraljica Španije i dr.

Poglavlje dvadeset četvrto
KRUG (Le Cercle)

Broj organizacija koje se, na legalan ili nelegan način, bave uspostavljanjem jedinstvene evropske države je brojan i izvesno da je nemoguće sve ih predstaviti i objasniti metode njihovog delovanja. Pored Bilderberga, Trilaterale i drugih poznatih organizacija o čijem se radu relativno malo zna postoje i one o kojima se u javnosti gotovo uopšte ne govori. Iako aktivnosti ovih organizacija i te kako utiču na politički i ekonomski život građana one, i pored svega, ostaju izvan fokusa medija. Predmet su interesovanja samo pojedinih obaveštajnih i kontraobaveštajnih službi. Jedna od takvih je i organizacija *Le Cercle*. Njeni članovi, kao i gosti koji se pozivaju na njene sastanke, su ljudi iz najviših slojeva sveta politike, vojske i obaveštajnih službi, pripadnici starog evropskog plemstva, predstavnici najpoznatijih bankarskih i industrijskih krugova - *Crème de la Crème*. Sastanci, nikada svih članova zajedno, se održavaju dva do tri puta godišnje, uvek na drugom mestu i nikad po nekom ustaljenom redu. Kada, gde i ko će učestvovati na skupovima *Le Cercla* zna samo par ljudi koji se nalaze na njenom čelu.

Na sastanke organizacije su dolazili ili još uvek dolaze ljudi poput: Oto fon Habzburg (Otto von Habsburg-Lothringen), austrijski nadvojvoda i princ Mađarske, Hrvatske i Bohemije i dugogodišnji član Evropskog parlamenta i doživotni član Panevropske unije; predstavnici najbogatijih nemačkih aristokratskih porodica kao što su *Thurn und Taxis* (glavni akcionari jedne od najmoćnijih svetskih banaka *Hypo Vereinsbank*) i *Thyssen-Bornemisza* (vlasnici najveće privatne svetske zbirke umetničkih dela vredne više desetina milijardi dolara); iz Italije su tu princ *Carlo Alessandro, Principe della Torre*

e Tasso, Duca di Castel Duino (drugi ogranak porodice Thurn und Taxis) predstavnici kraljevske kuće *Casa Savoi*, bivši italijanski premijeri Đulio Andreoti i Silvio Berluskoni, *Benoît, Baron de Bonvoisin* dolazi iz Belgije, Federiko Silva Munjoz iz Španije i td.

Prvi pokušaj ukidanja nacionalnih suvereniteta nad evropskim državama kroz njihovo ujedinjenje odigrao se na Berlinskom kongresu 1878. ali je propao usled odlučnog protivljenja ruskog cara. Drugi pokušaj nastupio je 1922. kada je poznati austrijski geopolitičar i filosof Rihard Kudenhof-Kalergi (Richard Nikolaus Eijiro Graf Coudenhove-Kalergi) osnovao Panevropski pokret. Ideju o ujedinjenju svih evropskih država kroz politiku poništavanja nacionalnih suvereniteta podržali su gotovo svi vodeći jevrejski intelektualci na čelu sa Tomasom Manom (Thomas Mann), Albertom Ajnšatajnom, Sigmundom Frojdom, Kurtom Hilerom (Kurt Hiller) i dr. Uniju su novcem podržale neke od najvećih evropskih banaka kao što su, na primer, *S M von Rothschild*, *Österreichische Credit-Anstalt für Handel und Gewerbe* ali i firme predvođene najpoznatijim evropskim proizvođačem cigli i crepova *Wienerberger AG*. Aktivnost Unije prekinuta je 1933. godine iz razloga što je njene poslove preuzeo neko tada mnogo jači: *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei* i njen šef nemački kancelar Adolf Hitler.

U Rimu je od 14. do 20. novembra 1932. održan Kongres o Evropi na kome je Alfred Rozenberg (Alfred Rosenberg), jedan od ideologa Nacionalsocijalističke nemačke radničke partije i načelnik njenog međunarodnog odseka, predstavio prisutnima nemačku ideju evropskog ujedinjenja. Da ono što je Rozenberg govorio nisu bile priče bez osnova potvrdio je 1937. u Nirnbergu nemački kancelar Adolf Hitler kada je rekao: „Nas više interesuje ujedinjena Evropa kao harmonična porodica naroda od bilo koje države”. Godinu dana po otpočinjanju Drugog svetskog rata nemački ministar za obrazovanje i propagandu Gebels (Paul Joseph Goebbels) potvrdio je zainteresovanima da Nemačka ne odustaje od ideje stvaranja ujedinjene evrope: “Veliki nemački rajh će reorganizovati Evropu, srušiti granice koje još razdvajaju evropske narode i omogućiti im da lakše žive zajedno; za 50 godina ljudi više neće razmišljati u kategorijama nacije”.

Koliko je Nemačka bila odlučna u kreiranju evropske unije govori i to da je NSDP 1942. u Berlinu organizovao konferencija na temu *Evropska ekonomska zajednica* (Europaische Wirtschaftsgemeinschaft). Na konferenciji glavnu reč nisu imali političari već najumniji ljudi ekonomskih nauka Rajha. Uvodnu reč dao je profesor dr Hajnrih Unke (Heinrich Hunke), a nakon njega prisutnima se obratio ministar ekonomije Rajha i predsednik *Reichsbank* Valter Funk (Walther Emanuel Funk) rečima da je ujedinjenje evropskih država neminovno ali da je to proces koji zahteva vreme kao što je to bio slučaj i sa ujedinjenjem nekada podeljenih nemačkih država. U vezi sa tim ministar je prisutne podsetio da se ujedinjenje nemačkih država odvijalo preko uspostavljanja

carinske unije – *zollverein*, i da će se isti princip koristiti i pri ujedinjenju evropskih država, a da će se u oblasti monetarnih pitanja buduće evropske unije ići na osnivanje Evropske banke koja će uvesti zajedničke monetu – *europäische gulden* (evropski gulden) kako bi se izbegla svaka rigidnost zlatnog standarda i nepouzdanost kliringa. Okončanje ujedinjenja evropskih država dogodiće se, prema Funku, tek sa uvođenjem jedinstvene fiskalne politike koja će osigurati postojanje i funkcionisanje jednog poreskog sistema, jedne socijalne politike, jednog ekonomskog i finansijskog ministrastva koja će, definitivno, poništiti sve nacionalno profilisane opcije. Rajhe će, Četvrti naravno, biti na čelu ovako ujedinjenje Evrope su reči koje je predsednik *Reichsbank* izgovorio sa podignutim kažiprstom.

O razlozima kojima se *Großdeutsches Reich* rukovodi na putu ujedinjenja evropskih nacionalnih država ministar kaže: „Još jednom je ekonomski i tehnički progres taj koji gura ka formiranju velikih kontinentalnih ekonomskih oblasti. Sadašnja tehnologija nudi mogućnosti koje ne mogu potpuno iskoristiti nacionalne ekonomije. Granice nacija su se približile kroz sve veću brzinu vozova, proširenje mreže puteva i plovnih tokova, transkontinentalne lance nabavke energenata, koji nude mnogo potencijala, i najzad, aviona”. Svoje desetominutno izlaganje Funk je završio konstatacijom da je, zbog svega navedenog, ujedinjenje razjedinjenje Evrope neminovno i da *Großdeutsches Reich* mora osigurati svoju vodeću ulogu u izvesnom. Kompletan zapisnik sa ove značajne Konferencije nemačka država je štampala u izdanju *Haude & Spenesche VerlagsBuchHandlung Max Paschke* i dostavila ga, kroz postojeće diplomatske kanale, američkom državnom sekretaru Kordelu Halu (Cordell Hull) i, naravno, britanskom premijeru Vinstonu Čerčilu.

Poslednji i moguće najvažniji sastanak predstavnika Trećeg rajha posvećenog ujedinjenu evropskih država i nemačkoj dominaciji u tako ujedinjenoj Evropi održan je 10. avgusta 1944. godine u hotelu *Rotes Hause* u Strazburu. Sastanku su prisustvovali visoki predstavnici Vermahta kao i ovlašćeni poverenici *Volkswagenwerk*-a, *Krupp*-a, *Rochling*-a, *Hermandorff & Schonburg*, *Messerschmitt*-a, *Drose*-a, *Yanchew und Co.*, *Brown-Boveri*, *Herkuleswerke*-a, *Buschwerke*-a i *Rheinmetall*-a. Bez ikakvih iluzijija o neminovnom porazu Nemačke na sastanku je donet niz odluka o kreiranju pretpostavki za uspostavljanje Četvrtog rajha (Vierte Reich) i to ne oružjem već odlučnim obezbeđenjem nastavka ekonomskog razvoja koji je Nemačka industrija započela još 1933. godine.

Suština uspostavljanja i uzdizanja Četvrtog rajha (Vier-Reiche-Lehre) zasnivala se na odluci nemačkog kancelara Adolfa Hitlera da država prebaci na tajne račune najvećih nemačkih firmi ogromne sume novca. Tamo bi se on čuvao nakon kapitulacije Trećeg rajha a za oporavak nemačkih firmi bi se koristio tek kad to politički postane bezbedno. *Obergruppenfuhrer* dr *Scheid* je informisao prisutne da se sa transferom novca već otpočelo preko *Basler*

Handelsbank i *Schweizerische Kreditanstalt Zurich*, i da će taj novac za nemačke firme postati operativan pet do sedam godina nakon potpisivanja kapitulacije. Prema ocenama nemačkog kancelara i njegovog najbližeg kruga saradnika Amerikanci i Rusi će se, po okončanju rata, najviše baviti procesuiranjem visokih vojnih i političkih funkcionera *Drittes Reich*, odnosno lidera *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei* što će, zapravo, omogućiti spasavanje najvažnijih kadrova koji nikada i nisu bili eksponirani. Ovi kadrovi će, kako je objasnio dr *Boss* iz *Organisation Todt*, biti prebačeni u nemačku industriju u svojstvu raznih tehničara, inžinjera i savetnika i tako sačuvani od svakog progona i, kad nastupe povoljne okolnosti, preuzeti poslove oko vaspostavljanja *Viertes Reich* (Četvrtog rajha). Razvoj nemačke industrije nakon *Zweite Weltkrieg* (Drugi svetski rat) odvijaće se prvenstveno kroz povećanje izvoza roba i usluga i deo tako ostvarenih sredstava biće, pored obaveznog reinvestiranja 50+%, upotrebljen i za finansiranje *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei* koja je već otpočela pripreme za svoje tajno delovanje (in Gebirgaverteidigungastellen gehen). Detalji ovog sastanka uobličeni su na tri stranice i preko francuskog agenta pripadnika *Bureau Central de Renseignements et d'Action* dostavljeni britanskoj i američkoj vladi 7. novembra 1944. Ovaj dokument je danas poznat pod službenim nazivom *US Military Intelligence report EW-Pa 128*.

Kada je u Hagu, u organizaciji Međunarodnog komiteta Pokreta za Evropsko jedinstvo, od 7. do 11. maja 1948. održan Kongres za Evropu u njegovom radu učestvovalo je 750 delegata iz 26 evropskih držav. Kongresom je predsedavao Vinston Čerčil, a pored njega tu su bili i Konrad Adenauer, Harold Makmilan, Fransoa Miteran, Vane Ivanović i još mnogi drugi koji su se direktno zalagali za osnivanje Evropske unije, konfederalne države zasnovane na principu subsidijarnosti, podele suveniteta i vladavini demokratije. Poslednjeg dana Kongresa svima njima, kao i američkoj delegaciji koja ga je pratila, je bilo jasno da stvaranje jedne jedinstvene evropske nadnacionalne države ništa drugo do *Das Vierte Reich ist eine Umschreibung für ein Reich, das auf ein Drittes Reich folgt* (Četvrti rajh je zapravo samo slika rajha koji sledi nakon Trećeg). Znali su da neće biti, kao što ni ranije nije bilo, lako izvodljivo. Iz tog razloga su se, već juna meseca, dr. Jozef Retinger i Čerčilov zet Dankan Sendi (Duncan Sandy) obreli u Vašingtonu gde su održali trodnevne razgovore sa Vilijamom Donovanom (William Joseph Donovan) zvanim Divlji Bil, osnivačem američke obaveštajne službe OSS (Office of Strategic Services) i Alenom Dalsom (Allen Welsh Dulles), nekadašnjim šefom OSS-a i direktorom *C.I.A.* za vreme predsednika Ajzenhaurea. Stara ideja o osnivanju jedne nadnacionalne evropske države je očigledno zahtevala dodatne napore pa je na sastanku četvorice ljudi u Vašingtonu dogovoreno osnivanje Američkog Komiteta za Ujedinjenu Evropu (American Committee on United Europe). Novac za finansiranje nove organizacije obezbedili su Fordova fondacija i Rokfelerov institut. Američka vlada je u potpunosti stala iza ovog projekta tako da su već 1949. u Evropu počeli da se slivaju milioni dolara namenjeni

pojedincima i organizacijama koji će raditi na realizaciji projekta ujedinjenja svih evropskih država.

Američki dolari su dobro došli evropskim zagovornicima ujedinjene Evrope ali se ubrzo pokazalo da nije sve u novcu i papskom blagoslovu. Antoan Pinaj (Antoine Pinai), francuski političar i potpredsednik francuske vlade (1952.-1953.), Žan Violet (Jean Violet), saradnik francuske obaveštajne službe SDEC (Service de documentation extérieure et de contre-espionnage) i dr. Jozef Retinger su shvatili da ujedinjenje evropskih država nije moguće bez istorijskog pomirenja i saradnje Nemačke i Francuske. Nemačka je, u toj kombinatorici, zapravo postala ključ bez koga se nije moglo ništa učiniti. Stoga je odlučeno da se okupi jedan broj ljudi koji će svojim položajem i ugledom moći da utiču na procese približavanje Nemačke i Francuske. Tako su na prvi sastanak pozvani iz Nemačke, Konrad Adenauer (Konrad Hermann Joseph Adenauer), premijer i ministar inostranih poslova, Franc Jozef Bah (France Josef Bach), najbliži saradnik Konrada Adenaura i Franc Jozef Štraus (Franz Josef Strauss), istaknuti nemački desničarski političar i ministar odbrane u drugoj Adaenauerovoj vladi. Francuski predstavnci su bili Robert Šuman (Robert Shuman), premijer (1947.-1948.) i ministar spoljnih poslova (1948.-1953.) i Žan Mone (Jean Omer Marie Gabriel Monné), bliski saradnik francuskog predsednika Šarla de Gola (Charles André Joseph Marie de Gaulle). Mone je bio i potpredsednik Evropskog komiteta za ekonomsku saradnju (CEEC) i jedan od najodgovornijih ljudi za realizaciju američkog Maršalovog plana. Svi ovi ljudi, osim Monea, su bili simpatizeri ili članovi *Opus Dei*, duhovne katoličke oranizacije koja je zapravo lična prelatura, odnosno biskupija bez teritorije. Bila je to, i još uvek jeste, najefikasnija vatikanska organizacija još od vitezova Templa.

Sastanak Antoan Pinaja i Žan Violeta sa njihovim gostima održan je u pariskom hotelu *Ritz, 15 Place Vendôme* 1952. u Imperijalnom apartmanu (suite Impériale). Sve stolice u sobi za sastanke su bile poređane u krug pa je, nakon sastanka, grupa sebe nazvala *Le Cercle* (Krug). Sastanak kome dr. Retinger nije prisustvovao, zbog puta u SAD, je trajao više časova i na njemu su dogovorene, na osnovu svima prihvatljivih nemačkih predloga, glavne smernice delovanja: osnivanje ujedinjenih evropskih država kroz beskompromisnu borbu protiv svih nacionalnih, patriotskih i antidemokratskih snaga. Nekoliko godina kasnije osnovne karakteristike Kruga će biti: suzbijanje patriotskih i nacionalističkih pokreta širom Evrope; širenje pro evropske propagande i satanizacija svih protivnika projekta ujedinjene Evrope; trgovina oružjem, drogom i pranje novca za potrebe finansiranja nevladinih i drugih subverzivnih proevropski orijentisanih organizacija; izvođenje sopstvenih obaveštajnih akcija neophodnih za prikupljanje informacija koje je inače nemoguće dobiti od regularnih državnih obaveštajnih službi. Sve ovo, pa i nešto više od toga, će se činiti sa ciljem konačnog poništavanja evropskih nacionalnih država.

Iako je svaki od inicijanih osnivača Kruga interesantan sam po sebi posebnu pažnju ipak zaslužuju Violet, Mone, Pinaj i Oto fon Habzburg. Pre Drugog svetskog rata Violet je bio pripadnik Komiteta za tajnu revolucionarnu akciju (Comite Secret pour l'Action Revolutionnaire - CSAR), tajne fašističke organizacije. Tokom Drugog svetskog rata sarađivao je sa čuvenim obaveštajcem Vermahta general majorom Rihardom Gelenom (Reinhard Gehlen), a dobro je poznavao i Rodolfa Gracijanija (Rodolfo Graziani, Marchese di Neghelli), italijanskog markiza i generala od najvišeg poverenja Benita Musolinija. Po okončanju rata je uhapšen i izveden na suđenje na kome je, nakon samo nekoliko dana, oslobođen svih optužbi. Za njegovo puštanje su se založili Amerikanci kojima je pomagao da tokom Drugog svetskog rata održe najpoverljivije kanale komunikacija sa *Nazideutschland* ali i da 1945. prebace Gelena u SAD. Ni sam Šarl de Gol mu nije zamerao poznanstva sa istaknutim fašistima i nacistima s obzirom da je i sam svojevremeno imao kontakte sa Hajnrihom Himlerom (Heinrich Luitpold Himmler). De Gol je zapravo bio upoznat sa činjenicom da je Violet, preko okupiranog dela Francuske i uz pomoć *Regio Esercito* – italijanske kraljevske vojske, spasao veliki broj Jevreja koje su Francuzi proganjali. Po izlasku iz zatvora Violet u Parizu otvara advokatsku kancelariju i biva primljen u *Opus Dei* gde upoznaje Antoana Pinaja, Ota fon Habsburga i Alfreda Sančeza Belu (Alfredo Sánchez Bella). Na predlog Pinaja Violet krajem 1949. postaje saradnik SDEC-a, a njegove obaveštajne veze u *C.I.A*, *MI6* i u *BND*-u (Bundesnachrichtendienst, nemačka obaveštajna služba) postaće od neprocenjive vrednosti za Krug. Zajedno sa Moneom Violet će odigrati važnu ulogu u istorijskom zbližavanju Francuske i Nemačke.

Žan Mone, *un homme d'État français*, je bio poznat po tome što nikada nije radio ni za jednu državnu službu, a važio je za čoveka sa nenadmašnim vezama u Lodonskom Sitiju i Njujorškom Volstritu. Među zaposlenima u Sitiju i Volstritu bio je, iskreno, poštovan ali i poznat ne samo po nepogrešivom poslovnom instiktu već i po jednom od najboljih podruma konjaka koji je njegova porodica posedovala još od XVIII veka - *J.G. Monnet & C°*. Posedovao je, zajedno sa Žoržom Muranom (George Murnane), firmu *Monnet, Murnane & Co.* za koju se nikada nije utvrdilo čime se ili čime se nije bavila. Jedino je sigurno da je francusko javno tužilaštvo 1938. godine pokrenulo istragu o poslovanju firme pod sumnjom da se bavi pranjem novca za naciste. Gotovo identičnu inicijativu pokrenuo je, putem *Treasury investigation*, i američki ministar finansija Henri Morgentau (Henry Morgenthau) 1943. ali je ona, kao i francuska, ostala bez rezultata. Bio je porodični prijatelj Valnberga (Wallenberg), švedske aristokratske porodice, blizak sa Bošovima (Bosch) iz Nemačke (Žorž Murnan je bio direktor *American Bosch Corporation*), intimus sa notornim članovima Društva hodočasnika: Erikom Dramondom (James Eric Drummond, 16th Earl of Perth), Džonom Kimberlijem (John Wodehouse, 4th Earl of Kimberley), Robertom Brandom (Robert Henry Brand, 1st Baron Brand), Adamom Marisom (Adam D. Marris, sin jednog od osnivača Okruglog

stola lorda Williama S. Marrisa) i td. Posebno je bilo interesantno njegovo prijateljstvo sa braćom Dals (John Foster i Allen) koje je datiralo još od 1919. i njihovog zajedničkog rada na Versajskom sporazumu, a potom i u Vrhovnom ekonomskom savetu (Supreme Economic Council).

Kao uvaženi intelektualac Mone je imenovan za zamenik generalnog sekretara Društva naroda nakon njenog osnivanja 1919, a kao finansijski ekspert pomogao je, u saradnji sa Džonom Fosterom Dalsom, 1927. u stabilizaciji nacionalnih valuta Poljske i Rumunije. Od 1934. do 1936. je živeo u Kini kao finansisjki savetnik Čan Kaj-šeka (蒋中正 / 蒋介石). Odmah nakon kapitulacije Francuske 1940. odlazi u Vašington gde, uz punu saglasnost Vinstona Čerčila, preuzima komandu nad Britanskim savetom za snabdevanje (British Supply Council) i, uz dodatnu saglasnost američkog ministra za rat Henrija Stimsona (Henry Lewis Stimson), postaje savetnik pri Britanskoj vojnoj misiji (British Joint Staff Mission). Kako je pravni savetnik Britanskog saveta bio Dž.F. Dals njih dvojica ostvaruju veoma blisku saradnju i razmenu ideja vezanu za budućnost Evrope po okončanju svetskog sukoba. U ovim razgovorima ih je, ne retko, pratio i Oto fon Habzburg koji je gotovo sve vreme Drugog svetskog rata proveo u Vašingtonu. Iz ovih vašingtonskih razgovora, od kojih su neki vođeni i u Beloj kući na večarama kod predsednika Ruzvelta, iskrsla je i ideja o ujedinjenju svih evropskih država po uzoru na SAD. Posebno veliki pristalica ove ideje postao je nekadašnji američki ministar trgovine i aktuelni ratni savetnik predsednika Ruzvelta Hari Hopkins (Harry L. Hopkins). Moneov boravak u Americi okončan je nakon što ga je Šarl de Gol maja 1943. pozvao da dođe u Alžir gde postaje član francuske vlade u izbeglištvu. No, svoje veze sa Dalsom, Hopkinsom i samim Ruzveltom Mone je nastavio da održava preko Roberta Marfija (Robert Murphy) Ruzveltovog ličnog izaslanika u Alžiru.

Prilikom svog prvog obraćanja članovima vlade izjavio je: „U Evropi nikada neće biti mira ako dozvolimo da se nakon rata države ponovo konstituišu na principu nacionalnog suvereniteta. Evropske države su isuviše male da bi mogle da obezbede ubrzani razvoj i socijalnu sigurnost svojih građana u vremenu koje je pred nama. Evropske države se moraju udružiti i formirati Ujedinjene evropske države“. Zbog ovakvih svojih stavova ali i svojih američkih veza Mone je u Krugu izabran za glavnog koordinatora u poslovima uspostavljanja neformalnih veza između evropskih vlada.

Obavljajući izvršne poslove u Ligi naroda Mone je upoznao mnoge ljude, a među njima će se njegovo poznanstvo sa Arturom Salterom (James Arthur Salter, 1st Baron Salter), direktorom ekonomskog i finansijskog odeljenja Lige, pokazati kao posebno važnim. Naime, Salter je 1931. napisao studiju *Ujedinjene evropske države* u kojoj je izložio svoje ideje i argumente za uspostavljanje jedne jedinstvene federalne države na teritoriji cele Evrope. Tri godine kasnije Salter je izabran za profesora u Oksfordu gde je primljen i u

članstvo Milnerove grupe. Po završetku Drugog svetskog rata Šarl de Gol je poverio Moneu zadatak rekonstrukcije francuske ekonomije, a on je preko premijera Robera Šumana (Robert Schuman) 1949. plasirao plan (Šumanov plan) o osnivanju Evropskog saveza za ugalj i čelik (ECSC - Communauté européenne du charbon et de l'acier). Šuman je inače poznat kao jedan od najboljih jezuitskih đaka još iz *Athénée de Luxembourg* i svojim uverljivim nastupom i elokvencijom je ubrzo uverio predstavnike Francuske, Zapadne Nemačke, Italije, Belgije, Luksemburga i Holandija u smisaonost prihvatanja njegovog plana. Koliko je osnivanje ECSC-a bilo važno za SAD govori i činjenica da je američki predsednik Ajzenhauer odmah poslao Dejvida Brusa (David Bruce) kao svog ličnog zastupnika pri Savezu za ugalj i čelik. ECSC za koju je Šuman na početku njenog osnivanja izjavio da je “veliki eksperiment” će kasnije postati osnova za formiranje Evropske zajednice - EZ.

Kada je 1950. za premijera Francuske izabran Rene Pleven (René Pleven) Mone preko njega promoviše već dve godine ranije pripremljen plan o osnivanju Evropskih odbrambenih snaga (EDC - Communauté européenne de défense). Plan će u javnosti biti prozvan Pleneovim planom ali će, nakon burnog reagovanja javnosti, biti odlučno odbačen od degolista. No, Moneovi napori oko osnivanja EDC-a nisu bili uzaludni s obzirom da su on i Din Ačeson (Dean Gooderham Acheson), međunarodni pravnik i predsednik američke vlade od 1949. do 1953., mnoga pripremna dokumenta EDC-a iskoristili u procesu uobličavanja vojnog saveza OTAN-a (Organisation du Traité de l'Atlantique Nord) koji je osnovan godinu dana ranije - 4. aprila 1949. Možda nije važno ali je ipak interesantno spomenuti da je Mone kompletan plan za osnivanje ECSC-a i EDC-a preuzeo iz Salterove studije i zapisnika sa *Europaische Wirtschaftsgemeinschaft* koje je krajem 1942. izložio prvo Dž.F. Dalsu, a potom i predsedniku Ruzveltu. Kolike su Moneove zasluge za ujedinjenje evropskih država najbolje govori i prestižna evropska nagrada *Internationaler Karlspreis der Stadt Aachen* (Šarlemanova nagrada, u znak sećanja na najznačajnijeg predstavnika Karolinške dinastije Šarlemana) koju je primio 1953. Za ovu nagradu je važno istaći da se dodeljuje samo ljudima koji imaju vanredne zasluge na planu vaspostavljanja *Heiliges Römisches Reich* – Svetog rimskog carstva. Dobitnici ove nagrade, nakon Monea, bili su još: Konrad Adenauer, Vinston Čerčil, Robert Šuman, Džordž Maršal, Evropska komisija, građani Luksemburga, Franc Vranicki, Henri Kisindžer, Fransoa Miteran, Vaclav Havel, Felipe Gonzales, Žak Delor, holandska kraljica Beatrisa, Toni Bler, Bil Klinton, papa Jovan Pavle II, Havijer Solana, Angela Merkel... Danas se Mone u celokupnoj evropskoj javnsoti naziva *Père de l'Europe*, ocem Evropske unije.

Nakon neuspeha sa EDC Mone uz pomoć Maksa Kohnstruma (Max Cohnstrume), ličnog savetnika holandske kraljice Vilhelmine, Dž. F. Dalsa koga je američki predsednik Ajzenhauer (Dwight David Eisenhower) 1952. postavio na čelo američke vlade i Antoana Pinaja osniva 13. oktobra 1955.

lobističku organizaciju: Akcioni komitet za Sjedinjene evropske države (Comité d'action pour les Etats-Unis d'Europe). Jedini cilj novoosnovane organizacije bio je da diskretno, daleko od očiju javnosti, obezbedi naklonost vodećih evropskih političara i sindikalaca ideji ujedinjene Evrope. Primarni cilj su bili sindikalni lideri pa su u rukovodstvo Akcionog komiteta uključene sindikalne vođe iz Italije (Italo Viglianesi), Nemačke (Heinrich Imig i Walter Freitag), Francuske (Guy Mollet), Holandije (J. A. W. Burger) i Belgije (André Renard). Sve što se od njih očekivalo je da afirmativno govore u prilog evropskih integracija ili, u najgorem slučaju, da ne govore protiv njih. Oni koji su prihvatili sugestije Akcionog komiteta bili su, na različite načine, dobro nagrađeni dok su ostali postali predmet „medijske obrade“.

Povodom osnivanja Akcionog komiteta britanski konzervativni političar Adrijan Hilton (Adrian Hilton) je izjavio: „Evropske nacije treba voditi ka jednoj super državi na način koji im neće omogućavati da shvate šta je krajnji cilj. Ovo je moguće samo kroz politiku - korak po korak, gde će se sve objašnjavati ekonomskim interesima građana, a što će na kraju ipak dovesti do federalizacije Evrope“. U osnivanju Akcionog komiteta Moneovi glavni saradnici su bili članovi Američkog komiteta za ujedinjenu Evropu (American Committee for a United Europe - ACUE) preko koga je išlo i celokupno finansiranje koje su obezbedili Rokfelorova i Fordova fondacija. Inače, napomenimo samo da je ACUE osnovan još 1948. i da su njegovi čelni ljudi bili ujedno i, u svoje vreme, čelni ljudi CIA: Vilijam Donovan, Alen Dals (Allen Welsh Dulles) i Valter Bedel Smit (Walter Bedell Smith) dok je Džordž Frenklin (George S. Franklin Jr.) na mesto generalnog sekretara ACUE došao iz Trilateralne komisije, a Artur Goldberg (Arthur Joseph Goldberg) na mesto specijalnog savetnika sa mesta šefa samostalnog odeljenja CIA (Autonomous division of the American intelligence agency) za delovanje u Evropi. Možda je, ipak, najinteresantniji član rukovodstva ACUE Džej Lavstone (Jay Lovestone, odnosno Якоб Либштейн) koji je bio sekretar Američke komunističke partije i blizak Staljinov prijatelj. Levstonu je u radu na “obradi” evropskih sindikata pomagao njegov stari komunistički drug i učesnik Prve antiruske revolucije iz 1905. David Dubinski (David Dubinsky, odnosno Дави́д Исаа́кович Дуби́нский) koji je pri tome bio i sekretar Jevrejskog radničkog komiteta (Jewish Labor Committee).

Znajući da se ujedinjenje Evrope, koje pretpostavlja denacionalizaciju nacionalnih država, najefikasnije i najbezbolnije može i mora ostvariti kroz promovisanje i uvođenje jedne jedinstvene valute Mone intenzivno radi na unapređenju postojećih programa i daljem zbližavanju država članica ECSC-a na čijem se čelu tada nalazio njegov intimus i potpredsednik *Alliance Israélite Universelle* Rene Majer (René Mayer). Njihovi će se predstavnici 25. marta 1957. sastati u Rimu i potpisati *Trattati di Roma* (Rimski savez) kojim će biti osnovana Evropska ekonomska zajednica (EEC). Prilikom potpisivanja ovog sporazuma novinari su imali prilike da čuju obraćanje belgijskog ministar

spoljnih poslova Pol Spaka (Paul Henri Charles Spaak) baronu Robertu Rotšildu (Robert Rothschild): “Mislim da smo obnovili Rimsko carstvo bez i jednog ispaljenog metka”. Baron Rotšild, čijim perom su napisani neki od najvažnijih delova *Trattati di Roma*, prema pisanju *Il Messaggero*-a je odgovorio: “Glavno tek dolazi”.

Predsednici vlada šest država (Belgija, Francuska, Italija, Luksemburg, Zapadna Nemačka i Holandije) su na *Collis Capitōlīnus* (jedno od sedam rimskih brežuljaka) pred televizijskim kamerama i stotinama novinara u svečanoj sali *Palazzo dei Conservatori* stavljali svoj potpis na poslednju stranicu *Trattati di Roma* kojim će, nakon što stupi na snagu 1. januara 1958, *de facto* otpočeti proces poništavanja suverenosti i nezavisnosti evropskih država. Već tada, tokom samog čina potpisivanja, otpočela je prevara građana Evrope. Naime, kako finalni tekst Ugovora nije mogao da bude odštampan za već zakazani termin potpisivanja predsednici vlada su prihvatili da potpišu Ugovor bez teksta (sve stranice Ugovora su bile prazne) čime počinjena tek prva u nizu obmana građana Evrope. Glavno je, baron Rotšild je bio u pravu, tek trebalo da dođe, a Kabbalah je svoj krešendo doživela u Mastrihtu, holandskom gradu gde je sedište *Nederlands-Israëlitisch Kerkgenootschap*.

Mastrihtskim sporazumom (Verdrag van Maastricht betreffende de Europese Unie) od 7. februara 1992. članice EEC-a su izvršile neophodne izmene, dopune i prilagođavanja postojećih dokumenata i proglasile uspostavljanje evropske ekonomske i monetarne unije poznatije kao Evropska unija. Moneov monetarni san se ostvario. Tokom 2006. dvanaest evropskih država je koristilo evro kao svoju monetu, a u opticaju je bilo ukupno 610 milijardi evra. Danas je evro jedinstvena valuta za preko 300 miliona građana 17 zemalja Unije: Austrije, Belgije, Grčke, Irske, Italije, Kipra, Luksemburga, Malte, Nemačke, Portugala, Slovačke, Slovenije, Finske, Francuske, Holandije, Estonije i Španije koje čine Evrozonu i Crne Gore, koja nije članica Unije. Sedište Evropske centralne banke (ECB) se nalazi u Frankfurtu, a funkcioniše po istim principima po kojima je nekada funkcionisala *Bundesbank*. Prvi predsednik banke bio je Holanđanin Vim Dizenberg (Willem Frederik Duisenberg), a aktuelni predsednik je Francuz Žan-Klod Triš (Jean-Claude Trichet).

Ovde je važno istaći dve, nikako slučajne, činjenice: Engleska i Danska su odbile da pristupe evropskoj monetarnoj uniji, a Nemačka je zadržala sve mehanizme koji joj omogućavaju da se, ako i kada odluči, može relativno brzo vratiti na *Deutche mark*! O razlozima britanskog *Tnaks, but no thanks* (Hvala, ali ne) Vilijam Hejg (William Jefferson Hague) britanski ministar spoljnih poslova kaže: “Evropska monetarna unija je kao zapaljena kuća bez izlaza”.

Za međunarodni bankarski kartel koji iz londonskog Sitija kontroliše Evropsku monetarnu uniju ona nije samo finansijska tvorevina namenjena evropskim državama. Naprotiv, ona za njih ima globalne političke dimenzije

koje se ogledaju u politici supresije ruskog uticaja u Evropi i potčinjavanja svih nacionalnih politika poltici multiglobalizma. Opšte je nepoznato da su se sve suverene i nezavisne evropske države ulaženjem u evrozonu odrekle dela svog ekonomskog suvereniteta u korist anacionalnog i od naroda neizabranog briselskog političkog establišmenta. Činjenica sa kojom građani ovih zemalja nisu upoznati je da se njihova vekovima u krvi sticana samostalnost i suverenost počela od njih otuđivati kroz politiku odricanja od sopstvenog novca, a u korist nove međunarodnog bankarskog kartela. Naime, sve države koje su pristupile evropskoj monetarnoj uniji umesto da emituju sopstvenu valutu *de facto* kupuju evro od ECB-a u određenoj količini i puštaju ga u promet kao svojevrstan vrednosni papir, a ne kao klasičnu monetu. Evro je zapravo bio i ostao trojanski konj u nacionalnim ekonomijama evropskih država. Njime su, prvo i osnovno, razvlašćene nacionalne centralne banke kojima je jednostavno uskraćeno pravo da kreiraju nacionalnu monetarnu politiku i to tako što su ta prava preneta na anacinalnu Evropsku centralnu banku i Evropsku komisiju. Kao posledica ovoga, u periodu od svega dve godine, tokom konverzija svojih ušteđevina iz nacionalnih valuta u vrednosne papire nazvane Evro (€) opljačkani su građani Evrope i to za *circa* 50%.

O tome šta je € i kakve posledice on ima na nacionalne ekonomije evropskih država biće mnogima jasno tek nakon što se na nivou EU uvede zajednička ekonomska fiskalna politika koja će jasno pokazati da evro nema ni zlatnu podlogu, ni zemlju porekla, ni garanta, odnosno da € banknote vrede koliko i berzanske špekulacije na kojima počiva celokupan evropski monetarni poredak.

Stvaranje Evropske unije kao geopolitičkog entiteta *sui generis* (Unija nije ni država ni međunarodna organizacija, ali ima elemente i jednog i drugog) nebi bilo moguće bez prethodnog istorijskog pomirenja između Nemačke i Francuske. Razlike, nesporazumi i na kraju sukobi između Nemačke i Francuske trajali su vekovima, a uvek ih je pospešivala Engleska. Zato je posao oko njihovog izmirenja, iznalaženja zajedničkih interesa i ciljeva bio neobično kompleksan i težak. Istorijsku ulogu u ovom poslu odigrao je Žan Violet koji je između 1957. i 1961. bio stopostotno posvećen ovom zadatku. Sve vreme je bio posrednik u tajnim razgovorima koje su vodili Antoan Pine, u ime francuskog predsednika Šarla de Gola, i nemački kancelar Konrad Adenauer i njegova desna ruka Franc Jozef Štraus. Četiri godine tajnih pregovora su na kraju rezultirali neposrednim susretom de Gola i Adenauera i potpisivanjem Jelisejskog sporazuma (traité de l'Élysée) 22. januara 1963. u Jelisejskoj palati (palais de l'Élysée à Paris). Ovaj sporazum je veoma malo poznat, a zapravo ima istorijski značaj jer su se njime dve države obavezale na međusobne konsultacije po svim spoljnopolitičkim i ekonomskim pitanjima. On je zapravo *causa sine qua non* (uslov bez koga se ne može) uspostavljanja Evropske Unije.

Iste godine kada je potpisan Jelisejski sporazum de Gol je stavio veteo na prijem Velike Britanije u EEC obrazlažući ga stavom da Britanija ima posebne veze sa SAD i zemljama Komonvelta i da će ih uvek pretpostavljati interesima Evrope. Šta više, de Gol je izjavio da su SAD samo eksponent britanske hegemonističke politike i da, kao takve, nemaju spoljnu politiku već samo politiku sile. Šta više, de Gol će zahtevati da se uvede i zlatni standard za valute kako Amerika nebi više mogla bezobzirno da pljačka svet putem samovoljnog štampanja, inače, po njemu, bezvrednih dolarskih *billet de banque privé de Réserve fédérale américaine* (novčanica privatne američke banke). Adenauer je ćutke podržao ovaj veto. U svojoj spoljnoj politici francuski predsednik je bio otvoreno antiamerički i antibritanski nastrojen nedozvoljavajući im veće mešanje u evropske poslove. Šta više, de Gol se zalagao za stvaranje evropske osovine Francuska-Nemačka-Rusija koja bi, po njemu, bila stub ujedinjenih evropskih država, a kao protivteža agresivnim, ekspanzionističkim i globalističkim spoljnopolitičkim planovima Britanije koje ona ostvaruje preko SAD, *colonie britanniques*. Međutim, de Gol je malo toga mogao da učini u suzbijanju britanskog uticaja u NATO-u što je, na kraju, rezultiralo povlačenjem Francuske iz NATO-a i proterivanjem svih NATO trupa sa teritorije Francuske.

Bez mnogo poštovanja prema čuvenom generalu i vođi francuskog pokreta otpora tokom Drugog svetskog rata, a sada predsedniku Francuske koji svaku državu vidi kao *suprema potestas, summa potestas* (vrhovna vlast jedne države nad njenom teritorijom i njenim stanovništvom) članovi Kruga su ocenili da je on, zbog protivljenja Britaniji, postao nepremostiva prepreka okončanju projekta ujedinjenja svih evropskih država. Na svom majskom zasedanju 1965. godine doneli su odluku da se aktivno podrže napori za svrgavanje de Gola koji su dolazili od proatlantskih zagovornika, a iza kojih su stajale Britanija i SAD. Do tada je već bilo nekoliko neuspelih atentata na predsednika Francuske i stoga je Krug zaključio da se moraju osmisliti drugi, manje agresvni ali znatno efikasniji načini uklanjanja. Žan Violet je bio čovek od najvišeg poverenja francuskog predsednika kada su na dnevnom redu bila pitanja vezana za odbranu i spoljnu politiku i stoga mu je Krug poverio rukovođenje ovom akcijom. Međutim, iako je Violet bio blizak saradnik najvažnijih ljudi francuske obaveštajne službe njemu su ipak bila zatvorena vrata njenom najužem jezgru poznatom kao *Le Secret du Roi* (Kraljeva tajna) nazivu koji mu je dao još francuski kralj Luj XV. Bilo je to posebno odeljenje francuskih bezbednosnih snaga koje nisu odgovarale francuskoj vladi niti parlamentu. Zakletvu su polagali samo predsedniku i služili su, nekad francuskim kraljevima, a danas francuskom predsedniku. Violet je znao da sve što čini, ma šta to bilo, nesme postati predmetom njihovog interesovanja.

De Gol je bio redovno izveštavan o pripremama za njegovu diskreditaciju i svrgavanje. Bio je upoznat sa gotovo svim detaljima koje su preduzimali Englezi, Amerikanci i njihovi evropski plaćenici, pripadnici raznih tajnih i

drugih društava. Čestiti general je sve znao ali je verovao i uzdao se u podršku naroda. Na njegovom stolu stajao je spisak zaverenika okupljenih u Krugu: Antoan Pine, Žan Violet, Žan Mone, Fransoa Duše... Sve ih je lično znao, svima je, kad im je to trebalo, pomogao. Imao je i spisak članova mondijalstičke Bilderberg grupe koji su se takođe namerili da ga uklone sa položaja na koji je došao narodnom voljom. Mogao je, da je želeo, sve da ih neutrališe; 32 pripadnika *Le Secret du Roi* – najbolje što je francuska imala, je čekala samo njegov znak, mig pa da stupi u akciju. Ništa nije preduzeo, verovao je narodu. I narod ga je podržao dajući mu na prevremenim izborima 1968. gotovo plebiscitarnu podršku. No, izdali su ga događaji i politička elita Francuske pa se već 1969. povukao sa mesta predsednika Pete republike. Odbio je da primi predsedničku penziju i zadovoljio se samo penzijom pukovnika. Godinu dana kasnije iznenadno je preminuo; sahranjen je u svom rodnom mestu *Colombey-les-Deux-Églises* bez ikakvih ceremonija, a do seoskog groblja je prevežen na tenku. Sahrani su prisustvovali samo njegova supruga Ivon (Yvonne Charlotte Anne Marie Vendroux), najbliži rođaci i ratni prijatelji. Trećeg dana po njegovoj sahrani neko mu je na grob položio 32 crvene ruže.

Nakon de Golovog povlačenja sa mesta predsednika Francuske održani su drugi izbori za Petu republiku. Pobedio je Žorž Pompidu (Georges Pompidou), član Kruga, dugogodišnji službenik *Rothschild Frères*i miljenik barona Gaj de Rotšilda (Baron Guy Édouard Alphonse Paul de Rothschild). Na tom mestu ostao je sve do svoje smrti 1974. Prva stvar koju je Pompidu učinio kao predsednik bila je da potpiše rešenje o ukidanju *Le Secret du Roi* i uspostavljanje jedne klasične predsedničke službe bezbednosti - *Groupe de Sécurité de la Présidence de la République*. Naravno, s vremenom se i NATO vratio u Francusku. Za Pompidua će biti vezana i velika afera sa ubistvom beograđanina Stevana Markovića, prijatelja glumca Alena Delona (Alain Fabien Maurice Marcel Delon). Nakon što su se pojavile slobodne slike Pompiduove supruge i prve dame Francuske Klod (Claude Jacqueline Cahour) sa lepim beograđanom preduzete su opsežne mere zataškavanje pa je tako Stevan Marković ubijen a, nakon punih deset godina istrage, policija je odložila slučaj kao nerešen.

Sve ono što se dešavalo sa i oko de Gola navelo je Violeta da inicira osnivanje posebne transnacionalne obaveštajne službe. Tako se u sedištu *Barcley Bank* (54 Lombard Street) u Londonskom Sitiju u nedelju 13. februara 1977. sastalo najuže rukovodstvo Kruga i donelo odluku o osnivanju sopstvene obaveštajne službe pod imenom *6SI* (Sixt Sense Of Intelligence). Inicijalni članovi *6SI* će biti: Brajan Krozije (Brian Rossiter Crozier), Žan Violet, Žorž Albertini (George Albertinie), grof Hajn (Count Hine), general Stilvel (Stilwell), general Vernon Volters (Vernon A. Walters), Robert Mos (Robert Moss), Vilijam Vilson (William Wilson), Nikolas Eliot (Nicholas Eliot) i dr. Nakon što je odluka o osnivanju doneta Violet je zaključio: „Naša privatno

rukovođena obaveštajna služba neće biti odgovorna ni jednoj vladi, a bići na raspolaganju nama prijateljskim vladama. Naši osnovni ciljevi su da prikupljamo pouzdane informacije o ljudima, firmama i institucijama koje nemogu biti predmet obrade državno kontrolisanih obaveštajnih službi. Drugo, podjednako važno, a možda i osnovno je da pripremamo teren, da stvaramo situacije koje će voditi promeni pojedinaca pa i celih režima čije je delovanje suprotno našim interesima“.

Jedna od prvih značajnijih aktivnosti *6SI* bila je njena umešanost u dovođenje Margaret Tačer (Margaret Hilda Thatcher) na čelo britanske vlade 1979. godine. Njen glavni protivkandidat je bio dotadašnji premijer i jedan od najuticajnijih ljudi laburističke partije Džejms Kalagan (Leonard James Callaghan). Opšta naklonost javnosti bila je na strani Laburista pa se izbor Tačerove tretirao samo kao teoretska mogućnost. Britanska služba MI5 nije bila spremna da interveniše u korist Tačerove s obzirom da bi to značilo da deluje protiv svog premijera pa se njen agent Ser Stefan Haskins obratio svom dobrom poznaniku Brajanu Krozijeu za uslugu. Posao je besprekorno obavljen. Koristeći nesporazume između Džona Vilsona (John Willson), istaknutog Laburiste i člana velikog Londonskog Saveta, i Džejmsa Kalagana *6SI* je isprovocirala pokretanje rasprave o poverenju vladi u parlamentu 28. marta 1979. Neposredno pre i tokom same parlamentarne rasprave razne medijske dezinformacije o kredibilitetu bliskih Kalaganovih saradnika pa i njega samoga rezultirali su gubljenjem parlamentarne podrške i raspisivanjem prevremenih izbori. Kompromitacija Kalagana omogućila je izbor Margaret Tačer za premijara tako da se ona već maja 1979. uselila u *10 Downing Street*, sedište britanskih premijera još od 1732. godine. Kalagan se tokom svog političkog mandata protivio svakoj privatizaciji državne imovine, a Tačerova je upravo rasprodaju svih državnih dobara proglasila svojim najvažnijim političkim zadatkom. Za svoje zasluge u ovom procesu privatizacije preostale državne imovine Margaret Tačer je od kraljice Elizabete II primila titulu baronese i postala članom najprestižnijeg engleskog plemićkog saveza *The Most Noble Order of the Garter*.

Nakon izbornog poraza laburista Džon Vilson je sazvao konferenciju za štampu na kojoj je rekao: „MI5 (britanska kontraobaveštajna služba) se ismeva svima nama. Te ljude treba razotkriti ali je jedini problem što neznamo ko su. Mi ovde sada sedimo u ovoj prostoriji i neko od vas je možda pripadnik MI5, a da ja to neznam. Isto, zamislite i ja bih mogao biti jedan od njih, a da vi o tome ništa ne znate“. I Džejms Kalagan je izneo svoje sumnje u regularnost svega što se dešavalo uoči samih izbora, i on je imao rezerve prema MI5. Umro je 2005, a da nikad nije saznao za postojanje i udeo Kruga i *6SI* u izbornom porazu njegove stranke.

Od oktobra 1936. pa sve do svoje smrti 20 novembra 1975. Španijom je suvereno vladao generalisimus Francisko Franko (Francisco Paulino

Hermenegildo Teódulo Franco y Bahamonde). Bio je prijatelj Adolfa Hitlera, Benita Musolinija i Hozemaria Eskrive iz *Opus Dei*-a, iskreni katolik i još iskreniji protivnik komunizma i britanske masonerije koju je krivio za uništenje španske imperije. Kada je početkom 1975. postalo izvesno da neće još dugo živeti zatražio je prijem kod Ota fon Habzburga. Franko je želeo da Oto preuzme špansku krunu nakon njegove smrti s obzirom da je Habzburška dinastija vladala Španijom poslednja dva veka. Razgovor je kratko trajao, a Oto je odbio da se useli u *Palacio Real de Madrid* i zatražio od Franka da pripremi sve da praunuk britanske kraljice Viktorije, pripadnik loze najstarije i najveće evropske kraljevske kuće i najčuvenije francuske dinastije Kapeta (Capétiens) i nosilac titule *Reino de Jerusalén* (Kralj Jerusalima) Huan Karlos postane kralj Španije. Franko koga je u vreme osvajanja vlasti u Španiji tridesetih godina izdašno finansirala Rotšildova kompanija *Minas de Riotinto España* se nije pretrerano protivio. Znao je, bolje nego mnogi drugi, pravila igre. Pisanje zakona o stupanju Huana Karlosa na španski presto Franko je poverio nekadašnjem španskom ministru unutrašnjih poslova Federiku Silvi Munjozu (Federico Silva Muñoz), članu Kruga. Dva dana nakon Frankove smrti 22. novembra 1975. Huan Karlos je postao kralj Španije u skladu sa zakonom koji je napisao Munjoz, a usvojio španski parlament na Frankov predlog. Huan Karlos je početkom 1976. izabrao Munjoza u svoj kraljevski savet, a za prvog premijera demokratkse Španije izabran je, na predlog španskog kralja, Adolfo Suarez (*Don Adolfo Suárez González, Duque de Suárez*) član *Opus Dei* i *protégé* Ota fon Habzburga.

Nakon Frankove smrti u Madridu je 1982. objavljena knjiga *Francmasonería* u kojoj se na 262 stranici citara Frankovo protivljenje imenovanju bilo koga ko ima britanske krvi na španski presto: „Britanski masononi su uništili špansku carevinu... posedovali su tajne i veštine koje su ih načinile najboljim agentima britanske krune“. No, i pored svoje odbojnosti prema britanskoj masoneriji Franko je u vreme građanskog rata u Španiji (1936.-1939.) više nego zahvalno primao pomoć od Rotšildove firme Rio Tinto (osnovane još 1873. radi eksploatacije rude oko reke *El río Tinto* u Španiji). Šta više, Franko je vrstu i obim pomoći dogovarao preko masona, predsednika Rio Tinta i nekadašnjeg britanski ambasador u SAD Okland Gedes (Auckland Campbell-Geddes, 1st Baron Geddes). Najznačajniji deo te pomoći odnosio se na oružje koje je, uglavnom, stizalo iz Nemačke i Italije. Svoju saradnju i obim pomoći španskom generalisimusu Gedes je članova Odbora u Londonu objasnio sledećim rečima: „Since the mining region was occupied by General Franco's forces, there have been no further labour problems ... Miners found guilty of troublemaking are court-martialled and shot” (Od kada su rudnici zauzeti od strane snaga generala Franka mi nemamo više problema sa radnicima... Rudari koji su pravili probleme su osuđeni i streljani).

Brajan Krozije je rođen u Australiji, odrastao u Francuskoj, a odomaćio se u Engleskoj. Tokom 60-tih godina radio je kao novinar u *Sundey Times*-u, *The*

Economist-u i na kraju *BBC*-iju. Specijalizovao se za pisanje o terorizmu što mu je prvo omogućilo kontakte sa ljudima iz *MI6* i *C.I.A*, a potom i sa obaveštajcima *BND*-a, *SDEC*-a, *AIVD*-a (Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst, holandska obaveštajna služba), SV-a (Veiligheid van de Staat, belgijska obaveštajna služba) i agenturama iz Maroka, Irana, Argentine, Čilea i Tajvana. Posebno dobre odnose u Londonu razvio je sa Džonom Vitnijem (John Hay Whitney), američkim ambasadorom u Londonu, potpredsednikom Društva hodočasnika i kućnim prijateljem porodice Rokfeler. Na predlog Džona Vitnija i uz značajnu finansijsku pomoć milijardera Skajfa (Richard Mellon Scaife), Fordove fondacije (Ford Foundation) ali i *Shell Oil*-a i *British Petroleum*-a Krozije osniva svoj na daleko čuveni Antikomunistički institut (Crozier's anti-communist Institute; zvaničan naziv The Institute For The Study Of Conflict). Biće to mesto značajnih okupljanja i razmena važnih obaveštajnih informacija i dogovora između raznoraznih obaveštajnih i kontraobaveštajnih organizacija. Posebno dobre veze Krozije uspostavlja sa čelnim ljudima Južnoafričke obaveštajne službe Majklom Morisom (Michael Morris) i De Vitom (P.J.De Wit), a preko njihovog Centra za istraživanje terorizma (Terrorism Research Centre) i uz pomoć Britanca Spajsera (Timothy Simon Spicer) pomaže u osnivanju prve privatne plaćeničke vojske u Engleskoj poznatu pod nazivom *Sandline International*. Pripadnici *Sandline*-a će se 2003. “proslaviti” svojim delima u Iraku zbog čega im Spajser 2004. menja naziv u *Aegis Defence Service* i, shodno dotadašnjoj reputaciji, uspostavlja stalne baze u Iraku a potom i Avganistanu. Pored toga, Spajser seli i sedište *Aegis Defence Service*-a iz Londona (Victoria Street) u Švajcarsku (Gartenstrasse 22, Basel) smatrajući da je najboljoj plaćeničkoj vojsci na svetu mesto u Švajcarskoj koja je vekovima bila poznata po najkvalitetnijim plaćenicima o čemu, nema sumnje, može, na prvom mestu, da svedoči Vatikan.

Krug Krozijeovih prijatelja se kretao od prosjaka do prinčeva najstarijih evropskih porodica ali njegova poznanstva sa Karlom Pesenteom (Karlo Pesenti), Piterom Tenantom (Peter Tennant) i baronom Vilijam Ri-Mogom (William Rees-Mogg) su ga, na kraju, 1980. preporučile za mesto predsednika Kruga. Ko su ljudi kojima je Krozije dugovao svoj izbor?

Karlo Pesente je jedan od nabogatijih Italijana: vlasnik je *Italcementi S.p.A* i *Italmobiliare S.p.A.* No široj javnsoti je poznat pre svega po svojim vezama sa IOR (Istituto per le Opere di Religione, vatikanska banka), velikom aferom oko propasti *Banco Ambrosiano* 1982. godine i ubistva njenog direktora Roberta Kalvia (Roberto Calvi). Bio je član paramasonske lože *P2* i *Opus Dei*. Ser Piter Tenant je tokom Drugog svetskog rata radio za SOE kao najbliži saradnik pukovnika Sera Čarlsa Hambroza (Charles Eric Alexander Hambro, Baron Hambro), pripadnika visokog britanskog plemstva i posebno dobrog prijatelaj sa Vinstonom Čerčilom. Nakon Drugog svetskog rata Tenant je bio jedan od uglednijih predstavnika Londonskog Sitija, direktor jedne od najčuvenijih i najstarijih svetskih banaka *Barcleys*, a 1981. imenovan je za

direktora *The Energy Bank*. Vilijam Ri-Mog je po završetku studija na Oksfordu otpočeo svoju novinarsku karijeru u *Financial Times*-u i *Sundey Times*-u, a gotovo petnaest godina je bio član Odbora *BBC*-a. Kućni je prijatelj sa najprestižnijim britanskim aristokratskim porodicama od kojih svakako treba napomenuti lorda Rotšilda (Nathaniel Charles Jacob Rothschild, 4th Baron Rothschild) i princa Čarlsa. Pažnju šire čitalačke javnosti privukuao je svojim čuvenim uvodnikom u *Times*-u kojom prilikom je naveo: „U vremenu koje je pred nama društvene i socijalne promene su neizbežne. Svetsku elitu čini i činiće će svega 5% populacije dok će ostalih 95% literalno biti robovi".

Prvi i možda najveći posao kao predsednik *Le Cercle*-a Krozije će obaviti u saradnji sa svojim prijateljima iz različitih obaveštajnih službi ali i uz asistenciju svog starog i poštovanog poznanika iz SAD - generalom Ričardom Stilvelom (Richard Giles Stilwell). Stilvel je postao član Kruga 1976. kada je i napustio armiju SAD kako bi se posvetio lukrativnim poslovima. Učestvovao je u uspostavljanju *6SI* i bio je posebno angažovan na regrutovanju njenih novih agenata. Početkom 1986. osnovao je sopstvenu obaveštajnu službu – *Stilwell Associates Inc*. sa sedištem u Arlingtonu, VA. Svoju promociju kao prvog čoveka kruga Krozije je otpočeo, ni manje ni više nego, svrgavanjem filipinskog diktatora Markosa. SAD su od 1965. podržavale Ferdinanda Markosa (Ferdinand Emmanuel Edralín Marcos) na mestu predsednika Filipina i to prosto zato što se on dosledno zalagao za *Bagong Lipunan* – Novi svetski poredak. Međutim, kako je vremenom ogrezao u korupciji do te mere da je to sredinom 80-tih postalo kontraproduktivno za američke interese predsednik Ronald Regan je 1984. odlučio da ga smeni. Direktno uplitanje *C.I.A.* u njegovo svrgavanje nije bilo poželjno pa je odlučeno da se to izvede angažovanjem nekoga sa strane. Organizacija celog posla je poverena generalu i zameniku ministra odbrane Stilvoteru koji se odmah obratio Krugu za pomoć.

Preko saradničke službe *6SI* filipinskoj opoziciji je za samo nekoliko meseci dostavljen kompletan spisak Markosove imovine u inostranstvu vredne nekoliko milijardi dolara, fotografije 2.500 pari cipela Imelde Markos (Imelda Remedios Visitacion Romualdez-Marcos) i sl. Čelnicima opozicije dostavljeni su i podaci koji su se ticali Markosovih pregovora sa MMF-om i Svetskom bankom, a koji su za rezultat imali kreiranje dužničke krize na Filipinima. I danas Filipinci otplaćuju dug od 28 milijardi dolara koje je Markos napravio preko ovih međunarodnih institucija. Filipinski parlament je ubrzo zatražio sprovođenje istrage vezano za pribavljene dokumente o imovini porodice Markos i računima u inostranim bankama, a na ulicama su odjednom počele da se pojavljuju sve veće i bolje organizovane grupe demonstranata. Markos je pobegao iz Manile 1986, a umro je na Havajima 28. septembra 1989. kao siromah jer mu je, kako se kasnije ispostavilo, neko „skinuo" sa ličnih bankovnih računa više od dve milijarde dolara. Nikada nije otkriveno ko je i kako to učinio ali se zna da su Filipinskoj vladi švajcarske banke vratile samo 684 miliona dolara koji su se nalazili na računima Imelde Markos.

Kako bi se obezbedili nezavisni i obilniji prihodi za sve aktivnosti *6SI* Krozije je otpočeo da koristi veze članova Kruga za trgovinu drogom i oružjem. Za trgovinu drogom su se koristile veze iz *C.I.A*, a za trgovinu oružjem je angažovan Adnan Kašogi (Adnan Kaşıkçı), poznati saudijski trgovac oružjem špansko-turskog porekla. Kroazije je razvio posebno prisne odnose sa Kašogijem koji je, kao i sam rimski bog Janus, bio čovek sa dva lica i bezbrojno mnogo tajni. Jedna od tajni bila je vezana za njegovog oca Mohameda Kašogija koji je prvo bio poznat kao jedan od saradnika Marije Kire (Maria Skłodowska Curie), a potom kao lični lekar prvog kralja Saudijske Arabije Abdula Aziza (سعود لآ زيزعلا دبع). Mohamed je preko kralja ušao na velika vrata u najviše arapske ali i britanske krugove u kojima je smatran za boljeg pregovarača nego lekara. Druga tajna odnosila se na njegovu rođenu sestru Samiru Kašogi koja se 1954. udala za uličnog prodavca *Coca-Cole* egipćanina Mohameda Al-Fajeda (محمدالفايد). Samira se od Dodija razvela nakon samo dve godine, odnosno dva meseca nakon rođenja njihovog sina jedinca - Dodi Al-Fajeda (**عماد الدين محمد عبد المنعم الفايد**).

Uz pomoć Kašogija Mohamed Al-Fajed se ubrzo obogatio i preselio u London gde je 1985. za 615 miliona funti kupio najluksuzniju robnu kuću na svetu *Harod's*, a potom i prestižnu firmu *House of Fraser* kao i klub *Fulham Football Club*. Sve Mohamedove transakcije obavljane su preko banke *Royal Bank of Scotland* ali se nikada nije utvrdilo ko je uplaćivao novac na račune kojima je on raspolagao. Početkom osamdesetih Mohamed je važio za jednog od najbogatijih i najuticajnijih ljudi u Londonu. Mnogi su ga smatrali glavnim finansijerom Konzervativne stranke, pravim intimusom britanske premijerke Margaret Tačer (Margaret Hilda Thatcher) ali i prijateljem britanske kraljevske porodice što se svake godine najbolje moglo videti na prestižnom *Royal Windsor Horse Show*. U porodici Al-Fajed je sve bilo idealno dok se na političkoj sceni nije, na svoj način, pojavio mladi Dodi koji se 1997. upoznao sa princezom i budućom britanskom kraljicom majkom Dajanom (Diana Frances Spencer, Princess of Wales). Poznat kao filmski producent i pravi *dandy* Dodi se nikada nije bavio niti na bilo koji način mešao u politiku. No, juna 1997. se upoznao sa princezom Dajanom koja je odmah raskinula sa svojim tadašnjim udvaračem dr Kanom (Dr. Hasnat Khan), a on sa svojom verenicom manekenkom Keli Fišer (Kelly Fisher). Između njih se razvila strasna i neobuzdana veza koja je tragično okončana u Parizu 31. avgusta 1997.

Na svoj put smrti u tunelu *Pont de l'Alma* princeza Dajana i Dodi krenuli su iz pariskog hotela *Ritz* koji je 1979. Mohamed Al-Fajad kupio od porodice *Ritz*. Za porodicu Al-Fajad je to bio poseban dan s obzirom da je princeza Dajana ostala u drugom stanju i da je prihvatila Dodijevu bračnu ponudu. Mohamed je u hotelskom *Imperial* apartmanu priredio svečani ručak nakon koga su budući mladenci otišli u svoje parisko prebivalište u blizini *L'arc de triomphe de l'Étoile*. Međutim, u večernjim satima su se ponovo pojavili u

hotelu kako bi Mohamedu saopštili još jednu radosnu vest: Dajana je odlučila da se preobrati u islam. Mohamed je bio dirnut, radostan ali i zabrinut jer je znao da su odnosi između princeze D i njegovog sina krenule putem koji se mnogima neće dopasti, i to ne princu Čarlsu (Charles Philip Arthur George, Prince of Wales) već njegovom ocu princu Filipu (The Prince Philip, Duke of Edinburgh). Mohamed je lično bio dobar sa britanskom kraljevskom kućom, odlazio je kod njih na prijeme, razgovarao sa kraljicom *tête à tête*, dočekivao princa Filipa u Herodsu.... Međutim, situacija se promenila nakon što su Dijana i Dodi počeli da se viđaju, a posebno nakon što je postalo jasno da se zabavljaju; najava braka, dete, prelaz u islam će, Mohamed je znao, zakomplikovati situaciju, veoma zakomplikovati situaciju.

Kako budući mladenci nisu imali adekvatno obezbeđenje Mohamed je pozvao i Henri Pola (Henri Paul), šef obezbeđenja hotela Ric, da ih prati te noći. Pol je bio snažan i iskusan, čovek koji je svoje iskustvo sticao u poznatoj francuskoj službi bezbednosti - DST (Direction de la Surveillance du Territoire). Ono što Mohamed Al-Fajad nije znao, ono što nije pisalo u Polovom rezimeu kada ga je angažovao, je njegova pripadnost službi *6SI* čiji je saradnik postao krajem 70-tih kada ga je u nju regrutovao grof Aleksandar Maranš (Le comte Alexandre de Marenches), član Kruga i šef SDECE od 1970. do 1981. godine. Pol je, pored toga, bio i u prisnim odnosima sa Rozom Monktono (Rosamond Mary Monckton) prijateljicom princeze D, izvršnim direktorom svetski poznate prodavnice dragulja *Asprey & Garrard* i pripadnicom čuvene britanske aristokratske porodice koja je puna dva veka davala vrhunske obaveštajce i čiji je brat Antoni Monkton (Anthony Leopold Colyer Monckton) ispred *MI6* još od maja 1997. boravio u Parizu. Za Monktone, koji su dvesta godina davali vrhunske obaveštajce za britansku tajnu službu, se prvi put čulo kada je Rozmarin i Antonijev brat Kristofer (Christopher) Monkton postao specijalni savetnik za bezbednost premijerke Margaret Tačer.

Mercedes *S280* kojim su Dijana i Dodi napustili Ric je u 13-i stub tunela *Pont de l'Alma* udario tačno u 00:25 časova. Međutim to nije bio Dodijev Mercedes *S600* koji je za njega specijalno pripremila nemačka fabrika već običan Mercedes koji je koristio hotel *Ritz* za svoje goste. Zamenu je izvršio Henri Pol uz obrazloženje da će tako zavarati znatiželjne novinare. Tako je čekajući ispred *Ritz*-a sa upaljenim motorom specijalnog Mercedesa ostao da čeka Filip Dorne (Philipe Dorne) Dodijev vozač i verni saputnik u mnogim prilikama. Kolima hotela *Ritz* koja su samo desetak dana pre toga bila ukradena, a potom volšebno pronađena je upravljao Henri Pol, a na mestu suvozača se nalazio Trevor Ri Džouns (Trevor Rees-Jones), lični Dodijev pratilac. Samo nekoliko minuta pre strahovitog udesa u tunelu *Pont de l'Alma* sve kontrolne kamaere su prestale da rade tako da ulazak mercedesa *S280* i njegov udarac u stub nisu zabeleženi. Gotovo u isto vreme došlo je i do nikada objašnjenog trominutnog prekida u svim komunikacijama pariske policije i

hitne službe. Prvi na mestu događaja u 00:26 bio je doktor Fredrik Maiz (Frédéric Mailliez) iz jedne privatne pariske bolnice. On je o nesreći obavestio policiju i hitnu pomoć. U 00:30 stižu prvi policajci, a u 00:32 i vatrogasci. Hitna pomoć stiže poslednja i tek u 01:25 kreće sa princezom Dajanom ka bolnici. U 02:06 ambulantna kola stižu u bolnicu *Pitié-Salpétrière* gde lekari konstatuju da je princeza Dajana tokom četrdesetominutne vožnje u kolima hitne pomoći doživela dva srčana udara koji su i uzroci njene smrti. Zvanično je proglašena mrtvom tačno u 04:00. Pre prenosa njenih posmrtnih ostataka u Londono njeno telo je balzamovano i time su otklonjene sve mogućnosti provere priča o njenoj trudnoći.

Na 6.800 strana istražni sudija Arv Stefan (Hervé Stéphan) je javnosti prezentirao sve detalje vezane za smrt Dajane, Dodija, Pola i povrede Trevora Džounsa. Sve je, po njemu, bila klasična saobraćajna nesreća. U izveštaju se ni na koji način ne odgovara na sledeća pitanja: Zašto i kako je samo u krvi Henrija Pola pronađeno 20,7% ugljen monoksida koji je i prouzrokovao njegovu smrt - Henri Pol nije umro od povreda zadobijenih u automobilskoj nesreći; zašto su ambulantna kola putovala 40 minuta do bolnice; zašto se Trevor Džouns seća svega u svom životu osim detalja vezanih za udes i zašto je jedan od ljudi koji je na sva ova pitanja mogao da odgovori, pedeset četvorogodišnji milioner Žan Pol Andanson (Jean-Paul Anderson), živ spaljen u jednoj šumi u blizi Nanta...

Mohamed Al-Fajad će u više navrata optužiti *MI6* za ubistvo sina i princeze Dajane i, s tim u vezi, optužiće lično Ser Dejvida Spedinga (Sir David Spedding), jednog od šefova *MI6* da je naredio ovu likvidaciju. Kao jedan od dokaza svoje tvrdnje ponudio je i činjenicu da su Spedingov zamenik Ričard Spirman (Richard David Spearman) i prvi operativac Ričard Dirlav (Richard Billing Dearlove) došli u Pariz dve nedelje pre ubista i napustili ga odmah nakon sudara u tunelu *Pont de l'Alm*; sve je to bio deo plana *Project Echelon* koji su *MI6* i *C.I.A.* vodili o princezi Dajani nakon njenog razvoda od princa Čarlsa.

Princeza Dajana nije jedini pripadnik engleskog visokog plemstva (vodi direktno poreklo od svrgnute škotske dinastije Stjuart) čija se smrt vezuje za hotel *Ritz*. Pre nje u bazenu ovog hotela februara 1977. se udavila snaja lorda Vinstona Čerčila Pamela Hariman (Pamela Churchill Harriman) koja je u Pariz doputovala iz Vašingtona u svojstvu ambasador SAD u Francuskoj. Frederik Hamilton (Sir Frederic Hamilton Piozzi Salusbury, Kt.), član jedne od najstarijih i najuglednijih engleskih plemićkih porodica *Salusbury*, je kao ambasador Britanije u Parizu nenadano preminuo u *Ritz*-u. Nikad nije utvrđen uzrok njegove smrti. Koliko neverovatno toliko i istinito je da se ove tri osobe, na ovaj ili onaj način, mogu povezati sa Džonom Čerčilom (John Churchill) vrhovnim zapovednikom engleske kraljevske vojske iz XVII veka i čovekom koji je izdao dinastiju Stjuart.

Odmah nakon tragične smrti princeze Dajane u mnogim tabloidima su se pojavili maliciozni komentari kako njen bivši suprug princ Čarls nema nikakav osećaj žalosti za njom s obzirom da život koji je vodila nakon njihovog razlaza. Da li je princ Čarls, naslednik britanske krune, zamerao princezi Dajani na njenoj vezi sa Dodi Al Fajedom? Mnogi misle da nije. Naprotiv! Princ Čarls se tri godine nakon pogibije princeze Dajane oženio katolkinjom Kamilom Parker Bouls (Camilla (Shand) Parker Bowles), koja je prvobitno bila udata za Endrjua Parkera Boulsa (Andrew Henry Parker Bowles), pripadnika jedne od najstarijih engleskih familija čije poreklo se prati sve do 1050. godine i Anglosaksonskog vojskovođe *Radulphus*-a. Da li bi, međutim, baš princu Čarlsu krvna veza njegovih sinova sa arapskom porodicom, Al Fajed, predstavljala nešto potpuno neprihvatljivo i dinastički štetno? Oni koji ga poznaju jednoglasni odbacuju takvu mogućnost. Šta više!

Klajv Gudman (Clive Goodman), urednik na *Fox News*-u koji prati dešavanja u i oko kraljevske porodice u komentaru u rubrici *News of the world* (Vesti iz sveta) od 9. februara 2003. izmedju ostalog kaže: "... uprkos tome sto je glavnokomandujući pukovnik za 17 pukova Čarls je pokazao jako malo javne podrške za britanske vojnike, pilote i mornare koji su otišli da rizikuju svoje živote u Golfskom zalivu... Takodje zabrinjava da on ne skriva svoja antiamerička gledišta u razgovorima sa članovima arapskih kraljevskih porodica i pred njihovim vodećim zvaničnicima. Jedan neimenovani izvor iz britanskog parlamenta rekao je nedavno: "Britanska vlada već duže vremena nastoji da ne uvlači princa ni u kakve državne poslove – jer brinu zbog njegove reakcije. On ima to ludačko gledište da je on glas naroda". Ovo očigledno pokazuje da je Princ bio veoma skeptičan u odnosu na slanje britanskih vojnika u Irak, što neokonzervativnom ratnohuškačkom lobiju Buš - Bler nikako ne odgovara". Gudman potom piše i sledeće:

"Prinčeva gledišta vode nas do zabrinjavajućeg raskola sa američkom administracijom i stanarima Bele kuće. Pre dva meseca, Čarls je prekinuo svoju zvaničnu posetu SAD jer je Bela Kuća jasno stavila do znanja da je on nepoželjan. Izjave negodovanja su stigle direktno od predsednika Buša. Naše diplomate u Vašingtonu bile su veoma zabrinute da bi, u slučaju njegovog daljeg boravka u SAD, princ Čarls mogao na kraju javno pokazati svoje neslaganje sa predsednikom Bušom i politikom njegove administracije. Čarls, koji čita *Kur'an* svakog dana i često kod kuće nosi islamsku odoru, provodi duge sate u diskusijama o problemima Srednjeg Istoka sa saudijskom kraljevskom porodicom. Jedan od njegovih najbližih prijatelja je i bivši saudijski ambasador dr. Ghazi Rahman Algosaibi (غازي بن عبدالرحمن القصيبي) koji je jednom izjavio za Izraelce da su gori od nacista. Gazi je, pre nego što je bio opozvan sa mesta ambasadora, bio redovan gost Čarlsovom seoskom domu u *Highgrove*-u. Čarls je takođe blizak sa jordanskim kraljem Abdulom II (الملك عبد الله الثاني بن الحسين). Njegova žena kraljica Ranija (العبدالله رانيا) je bliska prijateljica Kamile Parker Bouls i njen čest gost u *St James's Palace*. U svojim

privatnim razgovorima Princ govori i o američkom imperijalizmu koji urušava čitav Srednji Istok. On jednostavno saoseća sa svojim saudijskim kraljevskim prijateljima, kada govori o njihovom strahu od američkih stvarnih namera u Iraku i planovima za Iran”.

Gudman podseća svoje čitaoce i na detalj kada mu je jedan visoki britanski službenik izjavio: “On veruju da SAD nameravaju da ekonomski potpuno slome čitavu ekonomiju Golfskog zaliva kako bi preuzeli kontrolu nad naftom. Jednom kada se to dogodi, napetost izmedju Izraela i Palestine će eksplodirati. Čarlsov susret pre dva dana sa predsednikm Širakom (Jacques René Chirac) je izazvao ozbiljnu diplomatsku zabrinutost. Tako je pre susreta *Foreign Office* zatražio od Princa da ne pokreće temu o Iraku. Članovi njegovog kabineta su to obećali, ali Čarls je smatrao da on može slobodno da iznosi svoje mišljenje ukoliko tu temu otvori Širak. Zato britanska vlada i ne želi da ima podršku Princa Čarlsa... U tako osetljivim vremenima, njegovi stavovi su pogrešni, pogrešni, pogrešni”. Danas se mnogi pitaju odakli Gudmanu tako osetljivi podaci o britanskom prestolonasledniku i poverljivi podaci o izjavama pojedinih visokih britanskih zvaničnika.

Prema pisanju *Time Europe*, koji se poziva na svoje specijalne izvore u američkoj agenciji za nacionalnu bezbednost (NSA), Gudman je zapravo svoje informacije pribavljao na krajnje ilegalan način prisluškivanjem mobilnih telefona koji su koristili članovi kancelarije princa Čarlsa kao i sam prestolonaslednik. *Time Europe* čak navodi kako je Gudman došao do saznanja da je Čarls prikriveno davao svoju podršku nastojanjima nekih članova Laburističke partije da izvrše svrgavanje Tonija Blera sa funkcije premijera. Ulogu glavnog pučiste vršio je Džon Preskot (John Prescot), pomoćnik premijera, koji je na sednici kabineta Bušovu politiku na Srednjem Istoku – otvoreno i direktno okarakterisao kao *boolsheat* (sranje). Ovaj plan princa Čarlsa nije odmah uspeo ali je predstavljao početak u procesu primoravanja Blera da odstupi sa svoje funkcije 27. juna 2007.

Upravo ovakvi stavovi i postupci princa Čarlsa doveli su do toga da njegovi protivnici razviju specijalnu medijsku kampanju protiv njega i to prvo kroz angažman psihologa koji su dobili zadatak da analiziraju njegovu psihološku strukturu ličnosti. Ovi, dobro plaćeni psiholozi su odmah počeli sa ukazivanjem na njegovo navodno nesrećno detinjstvo koje je u velikoj meri bilo rezultat činjenice da se školovao u veoma strogim uslovima škole u Gordonstaunu u Škotskoj (Gordonstoun School). Pored toga, po njima, za princa Čarlsa, kao nešto otežavajuće, treba vezivati i činjenucu da je veoma naklonjen pravoslavlju i da od 2003. gotovo redovno tajno posećuje Hilandar, a da je marta 2004. ovom srpskom manastiru na Svetoj gori Atonskoj poklonio 650 hiljada funti.

Vezivanje navodno nesretnog detinjstva britanskog prestolonaslednika

za period njegovog školovanja nije nimalo slučajan. Po mišljenju ovih plaćenih psihologa to je važno iz prostog razloga jer je osnivač i prvi direktor ove škole bio nemački jevrejin dr. Kurt Han (Dr Kurt Martin Hahn). Za Hana je interesantno reći da je studirao u Oksfordu i Hajdelbergu, da je bio privatni sekretar kod poslednjeg nemačkog imperijalnog premijera princa Badena (Prinz Maximilian von Baden) i da je 1922, po uputstvima princa Badena i uz pomoć Karla Rajnharda (Karl Paul Friedrich Reinhardt), osnovao Salem školu (Schule Schloss Salem) u Nemačkoj u kojoj je bilo najviše upisane dece iz Hitlerovog podmlatka (Hitler-Jugend). Upravo spominjanje *Hitler-Jungen*-a, a odmah potom i imena princa Čarlsa je nešto na čemu se ove perfidne psiholške analize zasnivaju. Čarlsa treba na svaki način oblatiti! Međutim, u "slobodnim" zapadnim medijima se svesno prećutkuje činjenica da je 1962. u Velsu Han, na zahtev NATO pakta osnovao *United World College of the Atlantic* čiji će direktor biti i admiral Mauntbaten (Louis Francis Albert Victor Nicholas Mountbatten, 1st Earl Mountbatten of Burma), nemački princ, admiral britanske ratne flote i rođak britanske kraljevske kuće. Prema pisanju *TheTimes*-a ovaj najviši obrazovni centar NATO-a je "*the most exciting experiment in education since the Second World War*" (najuzbudljiviji obrazovni eksperiment nakon Drugog svetskog rata).

No, i pored svega navedenog ima još nešto što mnogi smatraju za najveći i neoprostivi greh princa Čarlsa. I samo pominjanje reči - *The Prince Charles, Prince of Wales* - u moćnim britanskim judeo-bankarskim krugovima izaziva *colica abdominalis* (bol u stomaku). Princ Čarls je za njih živo sećanje na engleskog kralja Edvarda I koji ih je 1290. zbog njihovog kamatarenja trajno proterao iz Engleske. No, oni su svojom strpljivošću, metodikom i korumptivnim umećem uspeli da, nakon više vekova raznonarznih mahinacija, organizuju revoluciju u XVII veku uz pomoć Oliver Kromvel, zbace sa trona a potom i ubiju engleskog kralja Čarlsa I 1649, uspostave svoju parlamentarnu diktaturu i već 1694. prigrabe vlasništvo nad centralnom engleskom bankom.

Iako je moć judejskih bankara od XVII veka do danas enormno ojačala oni su i dalje veoma oprezni sa Britanijom. Ni dan danas nisu u stanju da prežale svoje godišnje kamate od 21, 2/3% do 43% koje su naplaćivali Englezima pre nego što ih je Edvard I najurio 1290. U njihovim svetim finansijskim knjigama i dan danas, kao najveći uspeh, stoji podatak da su 1244. dužnicima u Oksfordu na ime godišnje kamate naplaćivali 43,1/3%. Dolazak na tron nekog novog Edvarda ili Čarlsa koji bi monarhiju vaspostavio na tradicionalnim principima hrišćaneke vere – bez kamatarenja, ali i u dobrim odnosima sa Arapima, kao i brojnim afričkim državama članicama Komonvelta za njih bi bio *biological and economic disaster*.

Princ Čarls, kao uostalom icelokupno britansko plemstvo, pridaje dosta pažnje simbolici. Tako je, nimalo slučajno, odabrao baš 29. januar 1999. godine da se po **prvi put** javno pojavi sa svojom verenicom Kamilom Parker

Bouls (Camilla Parker Bowles) i to u hotelu *Ritz* u Londonu. Par se, u svom svom sjaju, pojavio na glavnom ulazu gde su ih dočekali blicevi stotina fotoaparata i kamera.

No, zašto su princ Čarls i njegova verenica odabrali baš 29. januar da se prikažu javnsti u svoj svojoj slavi, dobrom zdravlju i raspoloženju?! Tog 29. januara 1999. navršavalo se tačno 350 godina od dana ubistva engleskog kralja Čarlsa I poznatog kao najvećeg protivnika engleskih Jevreja. Tog 29. januara 1999. godine britanski prestolonaslednik i njegova verenica su svima stavili do znanja da su istomišljenici davno ubijenog kralja. Bankarsko-cionistički krugovi u Londonu su bili revoltirani.

Protiv princa Čarlsa, a i njegove izabranice Kamile Parker Bouls se već dugo, jako dugo, vodi veoma suptilna medijska kampanja. Krajnji cilj ove monstruozne medijske kampanje svetskih cionista koju koordinira Ruper Mardok je da se princ Čarls nikada ne nađe na britanskom tronu, odnosno da se nakon kraljice Elizabete odmah ustoliči princ Vilijam (Prince William of Wales) – mlad i neiskusan. Pored toga sve su uočljivija nastojanja Mardoka, američke administracije i njihovih britanskih saradnika da se oslabi i zajednica 53 država Komonvelta, jer upravo ona predstavlja respektabilnu snagu koja kraljevskoj porodici daje moć u međudržavnoj politici i predstavlja okosnicu stare i moćne imperijalsitičke britanske monarhije.

Značajan deo novca do kojih je Krug dolazio tokom 80-ih i 90-ih trošen je na korumpiranje novokomponovanih demokratskih elita nekadašnjih država članica evropskog komunističkog bloka. Najpoznatije su njihove operacije sa *Opus Dei* u finansiranju katoličkog fanatika i navodnog borca za ljudska prava Leha Valense (Lech Wałęsa). Kada su nezadovoljni uslovima rada i primanjima radnici brodogradilišta u Gdanjsku preko svog sindikata Solidarnost (Solidarność) 14. avgusta 1980. godine započeli demonstracije protiv vlade Leh Valensa, koji inače nije bio radnik brodogradilišta, je uspeo da se ubaci među sindikalno rukovodstvo i proširi demonstracije na celu zemlju. Kako bi to postigo Valensa je sa svojim saradnicima odmah osnovao Koordinacioni štrajkački komitet (Międzyzakładowy Komitet Strajkowy) koji će krajnje efikasno proširiti demonstracije na celu zemlju i konačno dovesti do pada vlade. Prema Robertu Kalviju (Roberto Calvi) Valensa je za svoje aktivnosti u okviru Solidarnosti i Koordinacionog komiteta primio više od milijardu dolara iz nepoznatih izvora. Za svoje zasluge Valensa će 1983. čak dobiti i Nobelovu nagradu za mir što će mu u mnogome pomoći da 1990. bude izabran za predsednika Poljske. Vatikan mu je za sve zasluge 2001. godine dodelio nagradu *Pacem in Terris* koju je pre njega dobilo još samo troje ljudi. Prilikom primanja ovog visokog katoličkog priznanja Valensa je izjavio: „Ništa ne bi bilo moguće bez izbora pape Vojtile, njegovog puta u Poljsku i neprekidnog, tvrdoglavog i mudrog rada crkve. Bez crkve ništa se ne bi desilo“.

U svojim obraćanjima američkom kongresu 29. jula 1999. godine državni funkcioneri Robert Gelbard (Robert S. Gelbard) i Džejms Perdju (James Perdue) su izneli da je na „demokratizaciju Srbije tokom 1996. i 1997. potrošeno svega 16,5 miliona dolara poreskog novca“, a da je za politiku odvajanja Crne Gore od Srbije tokom 1998. potrošeno oko 20 miliona. Ovako niske cifre Gelbart i Perdju objašnjavaju postojanjem većeg broja različitih izvora finansiranja opozicije u Srbiji. Pri tome, istakli su da pored različitih fondova kojima upravlja Džordž Soroš (Schwartz György, mađarski Jevrejin rođen u Budimpešti 1930; 1956. prima američko državljanstvo i menja ime u George Soros) i njemu slični postoje i fondovi organizacija kao što je *Le Cercle* koji se „sami popunjavaju“ i sasvim nezavisno deluju.

Prema pisanju Majkla Dobsa (Michael Dobbs) u *Washington Post*-u mnogi stranci koji su bili angažovani na svrgavanju Miloševića su znali da *CIA* petlja nešto po Srbiji ali se činilo da njeni agenti ne znaju tačno šta treba da rade s obzirom da su i Milošević i oni koji treba da ga zamene bili pro američki orijentisani. Na kraju, petokoktobarski *coup d'état* izveli su visokopozicionirani pojedinci u policiji i vojsci koji su, svi – bez izuzetaka, bili pod kontrolom agenata *MI6* i *CIA*. Za neposredan rad na terenu su angažovani pripadnici niza nevladinih organizacija, pre svega Otpora, i lidera tzv. srpske opozicije koji su bili na platnom spisku stranih obaveštajnih službi. Majkl Dobs

Majkl Dobs piše i o tome kako je pre Oktobarskog prevrata, preko jedne organizacije sa sedištem u Vašingtonu - *National Democratic Institute*, dvadesetak srpskih opozicionih lidera dovedeno u *Marriott Hotel* u Dudimpešti gde su bili podrvrgnuti specijalnoj *electoral strategy* (izbornoj strategiji). Kurs su, po njemu, držali nekadašnji pripadnici raznih tajnih službi, a sada angažovanih od široj javnosti nepoznatih tajnih i ni malo bezazlenih organizacija. Za razliku od Dobsa *New York Times* piše o tome kako su srpski studenti preko organizacije Otpor bili kontinuirano finansirani od strane legalnih američkih organizacija: *National Endowment for Democracy*; *United States Agency for International Development* i *International Republican Institute*. Pri tome, *Times* ukazuje i na činjenicu da to nisu bila i jedina sredstva kojima su plaćani studenti i da je novac dolazio i sa drugih strana. Samo par meseci pre paljenja Skupštine Srbije i TV Beograd pripadnici Otpora su prebačeni iz Srbije u Mađarsku i smešteni u *Hilton* hotel. Tamo su prošli intenzivnu obuku tokom koje su morali da nauče kako da „organizuju štrajkove, komuniciraju putem simbola, prevladaju strah i kako da podrivaju autoritet režima“.

Profesor dr Veljko Đurić Mišina govoreći za *Novu srpsku političku misao* ističe kako američki uticaj na mnoge zemlje sveta nije slučajan. On naglašava kako u Sjedinjenim Američkim Državama postoji bezbroj fondacija i asocijacija stvorenih iz raznih razloga. Jedna od njih je i Fulbrajtova

(Fulbright Association). Fulbrajtova asocijacija finansira više različitih programa, a jedan od najznačajnijih svakako je *Fulbright Program* - program dodatnog profilisanja nadarenih pojedinaca iz 140 država u svetu. Njihovo profilisanje se obavlja u SAD, a Fulbrajtove programe svake godine pohađa više od 1.300 novih polaznika. Institut za internacionalne studije organizuje raspored i superviziju za sve dobitnike stipendija tokom boravka u SAD. Po okončanju ovih specijalnih kurseva fulbrajtovi polaznici se vraćaju na odgovorne pozicije u svoje zemlje gde se najčešće uključuju u izgradnju državnih institucija i raznih vladinih servisa.

U nekadašnjoj Jugoslaviji ta obrazovna saradnja je počela 9. novembra 1964. godine, a danas se, bez ikakvih promena, odvija u Srbiji. Osnovni uslov bila je doktorska disertacija iz oblasti društvenih nauka, ekonomije i prava. Odabir kandidata koji će steći pravo na desetomesečni boravak na nekom od univerziteta u SAD zavisio je od komisija, od kojih je jedna pri ambasadi SAD u Beogradu a druga u Vašingtonu. Tako se dolazi do činjenice da je bezmalo cela srpska politička, kulturna i naučna elita koja deluje na javnoj sceni u poslednjih dvadesetak godina boravila u Sjedinjenim Američkim Državama, Velikoj Britaniji i drugim zemljama Zapada na raznim specijalizacijama, studijskim usavršavanjima, stručnim istraživanjima, seminarima, kursevima, simpozijumima...

Današnji prvi čovek Kruga lord Norman Lamont (Norman Stewart Hughson Lamont, Baron Lamont of Lerwick) je prilikom izbora izjavio:

„Liberalna demokratija treba i mora da se proširi celim svetom; SAD i EU pod Britanskom kontrolom moraju imati presudnu ulogu u konačnom oblikovanju Sveta. Uvođenjem i neograničenom primenom najnovijeg vojnog oružja mora se osigurati uspostavljanje Novog svetskog poretka“.

Poglavlje dvadest peto
SISTEM FEDERALNIH REZERVI

Sjedinjene Američke Države su masonska tvorevina. To se jasno može videti iz svih postojećih insignija te države. Tvorci SAD to ni na koji način nisu želeli da prikriju. Naprotiv. No, njihov put do osvajanja apsolutne vlasti u SAD nije bio baš tako lak niti jednostavan. Dobar deo inteligencije novoformirane američke nacije je uviđao namere i opasnost koja im preti od mnogobrojnih tajnih društava i međunarodnih bankara. Njihov otpor je bio žestok i dugotrajan ali i, na kraju, bezuspešan. No, neovisno od toga, vredno je setiti se njihovog hrabrog suprotstavljanja tvorcima i secikesama Novog svetskog poretka.

Danas od novca, kao platežnog sredstva, korist imaju samo bankari. Svi ostali su na strani gubitnika. Svaku priču o novcu treba početi izrekom Majera Rotšilda: “Dozvolite mi da kontrolišem narodni novac i neće me uopšte zabrinjavati ko će biti zakonodavac”. Novac u Sjedinjenim Američkim Državama kontroliše *Sistem federalnih rezervi*. Dolar nije novčana jedinica SAD već je to moneta koju štampa i izdaje *Sistem federalnih rezervi*, privatna banka kojom upravlja nekoliko privanih banaka sa sedištem u londonskom *City*-ju. Istinu nije uvek lako reći, a često je gotovo nemoguće objasniti je.

Građanski rat u Americi se nije vodio samo zbog ukidanja robovlasničkog sistema u Americi koji je ozakonjen još 1655. godine, već je to bio i rat za kontrolu novca u SAD. Međunarodni bankari su u više navrata pokušali da nametnu Americi svoju centralnu banku, ali im to nikad nije pošlo za rukom. Bankari su, na kraju, shvatili da Amerikanci neće nikad prihvatiti njihov naum i da je stoga neophodno stvoriti krizu većih razmera kako bi se građani i njihovi predstavnici primorali na prihvatanje centralnog bankarskog sistema.

Odlučeno je da se unutar SAD izazove građansi rat i kreira opšti haos kako bi se nekooperativne federalne vlasti zamenile novim kojima ideja centralne banke nebi bila strana.

Bankari su kontrolisali južne američke države pa im stoga nije bilo teško da isprovociraju rat sa severnim državama koje su, zapravo, nisu bile toliko isključive po pitanju trgovine ljudima koliko su bile kočničar ideje uspostave centralne banke. Pod bankarskim diktatom sedam južnjačkih država je odlučilo da se izdvoji iz dotadašnje unije američkih država formiranjem nove države: ***Konfederale države Amerike***. Konfederalna vojska secesionističkih država je 12. aprila 1861. napala utvrđenje severnjačke vojske Samter u Južnoj Karolini. Bio je to početak građanskog rata u kome je prvi metak na utvrdjenje Samter ispalio kapetan konfederalne armije Frenk Džejms (Alexander Franklin James), stariji brat čuvenog odmetnika divljeg zapada i masona 33 stepena Džesija Džejmsa (Jesse Woodson James). Mlađi brat je tog dana izdaleka, kao najmlađi član tajnog udruženja *Vitezovi zlatnog kruga* (Knights of the Golden Circle), posmatrao početak krvavog sukoba.

Predsednik Sjedinjenih Američkih Država Abraham Linkoln (Abraham Lincoln), odlučni protivnik uspostavljanja centralne banke, je krajem 1861. godine, zajedno sa svojim ministrom finansija Salmon Čejsom (Salomon P. Chase), odbio predlog Rotšildovog agenta za SAD Mozesa Tejlora (Moses Taylor) da od međunarodnog sindikata banaka uzme kredit u visini od 5.000.000 dolara po kamatnoj stopi od najmanje 26%. Tejlor je u to vreme slovio za jednog od najbogatijih ljudi koji je, kao Rotšildov agent, kontrolisao većinski paket *National City Bank of New York* i železničku kompaniju *Delaware, Lackawanna and Western Railroad*. Uvažavajući odluku i stav predsednika SAD, a svesni značaja novca za nastavak borbe, kongresmeni prihvataju rešenje koje im je ponudio Linkolnov prijatelj pukovnik Dik Tejlor (Dick Taylor) da se, umesto kod banaka, zaduže kod naroda za 400 miliona dolara. To je učinjeno izdavanjem vrednosnih papira (Demand Note) poznatih kao *greenback* za čiju vrednost je garantovala vlada, i koji su se mogle naplatiti u zlatu već 1865. *Demand Note* (štampan u apoenima od 5, 10 i 20 dolara) je tako postao prvi novac koji je vlada SAD ikada štampala, a njegovim izdavanjem je obezbeđeno dalje finansiranje severnjačke armije i izbegnuto zaduživanje kod bilo koje banke. Tako su Linkoln i pukovnik Tejlor osujetili plan međunarodnog bankarskog kartela da se Amerika uvuče u dužničko ropstvo koje bi, samo po sebi, pobedu Severnih država učinilo irelevantnom.

Plan vladara novca je propao što ih je dodatno stimulisalo da ulože ne mala sredstva kako bi instrumentalizovali Englesku i Francusku da uđu u rat sa Severom. Pozicija Severnih država postaje tada gotovo bezizlazna pa predsednik SAD opet donosi odluku koja zbunjuje ne samo njegove pristalice već – još mnogo više - njegove protivnike: On put Rusije i ruskog cara šalje

pismo. Odnosi između Amerike i Rusije su još od novembra 1809, kada se šesti američki predsednik Džon Kvinsi Adams (John Quincy Adams) sastao sa ruskim carem Aleksandrom I, bili mnogo više od kurtoaznih odnosa dve države – bili su to odnosi dve prijateljske države. Bez mnogo uvijanja i diplomatske retorike američki ambasador u Rusiji Kasius Klej (Cassius Clay) predaje ruskom caru Aleksandru II, koji je i sam bio protivnik stvaranja centralne banke u Rusiji, Linkolnovo pismo sa molbom za pomoć. Carski odgovor je bio brz i jasan: po carskom naređenju glavnokomandujući Ruske imperialne flote (Военно-Морской Флот Российской империи) admiral Nikolaj Krabe (Николай Карлович Краббе) komanduje da ruska carska Baltička flota (Балтийский флот) otpočne *Экспедиция русского флота к берегам Северной Америки*. Krajnji cilj su bile luke u Njujorku i San Francisku.

Komentarišući carsko prihvatanje njegove molbe za pomoć u očuvanju teritorijalnog i političkog jedinstva SAD Linkoln je ruskom ambasadoru izjavio: „*Please inform the Emperor of our gratitude and assure His Majesty that the whole nation appreciates this new manifestation of friendship. Of all the communications we have received from the European governments, this is the most loyal*“. – Molim Vas da prenesete Caru našu zahvalnost i da uverite Njegovo visočanstvo da cela nacija uvažava ovu novu manifestaciju prijateljstva. Od svih odgovora koje smo primili od evropskih vlada na našu molbu za pomoć Vaš je odgovor bio odgovor lojalnog prijatelja.“

Ambasador Klej je prilikom svog povratka iz Rusije i stupanja na tlo SAD izjavio: „*I think that I can say without implications of profanity or want of deference, that since the days of Christ himself such a happy and glorious privilege has not been reserved to any other man to do that amount of good; and no man has ever more gallantly or nobly done it than Alexander II, the Czar of Russia. I refer to the emancipation of 23,000,000 serfs. Here then fellow citizens, was the place to look for an ally. Trust him; for your trust will not be misplaced. Stand by him, and he will, as he has often declared to me he will, stand by you. Not only Alexander, but his whole family are with you, men, women and children*“. – Mislim da mogu reći, bez bojazni da ću biti vulgaran i želje da budem kurtoazan, da od dana Isusa Hrista ni jedan čovek nije bio više privilegovan da učini toliko dobra kao što je to slučaj sa Aleksandrom II, carem Rusije. Tu, pre svega, mislim na emancipaciju 23.000.000 robova. I to je, dragi moji sugrađani, stoga bilo pravo mesto da se potraži saveznik. Možete mu verovati jer on vašu veru nikada neće izneveriti. Budite uz njega i ne okrećite mu leđa jer ni on svoja, a to mi je tako često govorio, nikada neće okrenuti vama. Sa vama nije samo Aleksandar već i celokupna njegova porodica – svi muškarci, žene i deca.

Najveći ruski brod *Алекса́ндр Не́вский* uplovio je u Njujoršku luku 24. septembra 1863. Za njim su, u savršenom redu, uplovili i sledeći brodovi: *Пересвет, Ослябя, Варяг, Витязь* i *Алмаз*. Glavnokomandujućeg admirala

ruske mornarice Lesovskog (С. С. Лесовского) dočekala je Meri Tod (Mery Todd), supruga predsednika Linkolna, koja je u čast i slavu Rusa i ruskog cara nazdravila sa jednom punom čašom *Шустовъ* votke: *God bless the Russians*. Američke novine su pisale o grandioznom ulasku carske flote, a *New York Sun* je naglasio da je "Rusija jedina evropska država koja ima simpatije za Ameriku u danima teškim po njen opstanak". Ruski mornari su promarširali Brodvejom, a oduševljeni njujorčani su im 5. novembra u Muzičkoj akademiji priredili najveći bal u istoriji grada; visokotiražni *Harper's Weekly* je posvetio ceo broj ovom događaju. Ruska mornarička pešadija nije imali razloga za direktnu intervenciju jer je njihov dolazak ohrabrio severnjake, a dekuražirao Jug koji je polako počeo da gubi bitke, a na kraju i rat. *Балтийский флот* je 9. aprila 1864. napustila Njujoršku i luku San Franciska gde je glavnokomandujući šest bojnih brodova (*Богатырь, Калевала, Рында, Новик, Абрек, Гайдамак*) bio admiral Popov (Андре́й Алекса́ндрович Попо́в). Dolazak Rusa je u celosti preokrenuo tok rata, a svoj i poraz svojih nalogodavaca, tačno godinu dana nakon odlaska ruske flote - 9. aprila 1865. godine, priznao je čuveni konfederalni general Rober Li (Robert Edward Lee).

Čovek koji nije mogao da preživi poraz južnih država i međunarodni trijumf ruskog oružja bio je britanski premijer lord Palmerston (Henry John Temple, 3rd Viscount Palmerston) – preminuo je 18. oktobra 1865. Na početku američke krize on ne da je bio uveren u premoć britanskog oružja i trijumf bankarskog kartela već je u svojstvu premijera 5. decembra 1861. uputio pismo britanskoj kraljici Viktoriji u kome je uverava da će bez većih problema disciplinovati SAD na način koji će se dugo pamtiti – „*Great Britain is in a better state than at any former time to inflict a severe blow upon and to read a lesson to the United States which will not soon be forgotten*". Mrtvog Palmerstona nasledio je njegov vrlo intimni prijatelj lord Rasel (John Russell, 1st Earl Russell), pripadnik jedne od najstarijih i najbogatijih engleskih plemićkih porodica i deda Bertranda Rasela (Bertrand Arthur William Russell, 3rd Earl Russell), danas poznatog filosofa, nobelovca i čoveka koji je zdušno podržavao judeoboljševičku antirusku i anticarsku revoluciju iz 1917.

Amerika se pobedom Severnjačkih država 1865. samo privremeno oslobodila pritisaka za osnivanjem centralne banke ali je zato, usvajanjem Trinaestog amandmana na svoj Ustav, trajno ukinula robovlasnički sistem koji joj je još sredinom XVII veka „podarila" Elizabeta I.

U znak zahvalnosti za pomoć i troškove koje je Aleksandar II imao američki Kongres je 1867. godine odlučio da se Aleksandru II isplati suma od 7.200.000$. Kako su se neke južnjačke države protivile ovakvoj i ovolikoj zahvalnosti rešenje je predložio sam Aleksandar II tako što je ponudio Americi da kupi ostrvo *Аляска* (1.518.800 km²), tada bezvredno parče ruske teritorije. Novoizabranipredsednik SAD Endrju Džonson (Andrew Johnson) je 30. marta 1867. potpisao kupoprodajni ugovor, a državni sekretar Vilijam Stjuard

(William Stuart) je potpisao *treasurer's check № 9759* na 7,2 miliona dolara. Dobijenim novcem Aleksandar II je izgradio 21.000 km pruga čime je značajno povećao industrijske potencijale Rusije i uveo je u red transportno najrazvijenijih država tog vremena. Valja zapamtiti da je u Rusiji 1866. godine bilo svega 5.000 km pruga, a 1899. godine 53.200km. Aleksandar II je utro put čuvenoj Transibirskoj pruzi (Великий Сибирский Путь) čiju izgradnju je 1891. godine započeo i 1916. okončao Nikolaj II. Ovo je i danas najduža pruga na svetu – 9.288,2 km.

Sever je odneo pobedu u ovom građanskom ratu ali ovaj sukob za bankare nije predstavljao izgubljeni rat već samo jednu izgubljenu bitku. Njihov rat za kontrolu Amerike je nastavljen tako što je Džon Vilks But (John Wilkes Booth) 14. aprila 1865. u Fordovom pozorištu ubio predsednika Linkolna. Neka ostane zabeleženo da je na dan ubistva američkog predsednika u njegovom radnom stolu nađeno pismo koje mu je, u najtežim i najneizvesnijim trenucima američkog građanskog rata, stiglo iz pera ruskog ministra spoljnih poslova Gorčakova, a u ime cara Aleksandra II: *"Russia alone, has stood by you from the first, and will continue to stand by you."* – Od samog početka Rusija je sa Vama i ona će ostati uz Vas!

Odmah nakon ubistva predsednika Linkolna otpočela je serija pokušaja ubistva cara Aleksandra II. Prvi neuspešni atentat izveden je 1866, drugi dve godine kasnije, a treći 1871. Car je ubijen tek 1881. dok se kočijama vozio kroz Petrograd. Jedan od članova organizacije Nihilista – Ignjacije Hrinjevcki (Игна́тий Иоахи́мович) ga je ubio bacivši na njega bombu. Sa ubistvima jednog predsednika i jednog cara međunarodni bankarski kartel je otpočeo veliku operaciju uspostavljanja privatne centralne banke u Americi. No, i pored svega proći će još gotovo pola veka pre nego što se ostvari ovaj cilj međunarodnih bankara.

Porodica Šif (Schiff) je bila jedna od najpoznatijih jevrejskih porodica u Nemačkoj i spada u one koje svoje poreklo mogu da dokumentuju vekovima unazad. Ona je zapravo jedna od grana velike porodice *Cahn* koja vekovima daje poznate i značajne rabine. Tako je i Mozes Šif bio rabin u Frankfurtu ali i uspešan berzanski posrednik na Frankfurtskoj berzi i dobar prijatelj porodice Rotšild. Svog sina Jakoba, rođenog 1847. godine, zapošljava u novoosnovanoj *Deutsche Bank* u Hamburgu kako bi usavršio bankarski zanat. Jakob je pokazao izvanredan talenat u poslovima s novcem, a u Hamburgu je upoznao i sprijateljio se sa bankarima Polom Varburgom (Paul Moritz Warburg) i Abrahamom Kunom (Abraham Kuhn). Kun se kasnije povukao iz bankarskih poslova u Nemačkoj kako bi 1867. u Njujorku sa prijateljem Lebom, osnovao i razvio poznatu banku *Kuhn, Loeb & Co*.

Posle smrti Majera Amšela Bauera Rotšilda 1810. godine, glava porodice postaje Natan Rotšild iz Londona. Na njegov zahtev i novcem porodice Rotšild

mladi Jakob Šif odlazi 1873. u Njujork gde, od svog poznanika Abrahama Kuna, kupuje njegov udeo banke *Kuhn, Loeb & Co.* tako da već 1875. postaje ravnopravan partner Solomonu Lebu (Solomon Loeb). Kada se Pol Varburg iz čuvene hamburške bankarske porodice vlasnika *M.M .Warburg & Co.* banke oženio starijom kćerkom Solomona Leba i Jakob Šif je, na zahtev Rotšilda, odmah udao svoju osamnaestogodišnju kćerku za Feliksa Varburga (Felix Moritz Warburg), mlađeg brata Pola Varburga. Porodična povezanost omogućila je Jakobu Šifu da nešto kasnije isplati udeo Solomona Leba u banci. Tako je porodica Rotšild došla do jedne, u to vreme, najprofitabilnijih američkih banaka: *Lehman Brothers, Kuhn, Loeb Inc.* Jakob je razvio bankarski posao do neslućenih razmera: bio je glavni finansijer Edvarda Harimana (Edward Henry Harriman) u izgradnji američkih železnica, podržao Džona Dejvisona Rokfelera i njegovog brata Vilijama (William) u odlučnom investicionom trenutku za njihovu naftnu kompaniju *Standard Oil*, omogućio visokim kreditima Endru Karnegiu (Andrew Carnegie) da postane kralj američke čelične industrije i td. Jakob Šif je postao nezaobilazna osoba u američkim bankarskim krugovima.

Džunius Spenser Morgan (Junius Spencer Morgan) je rođen u Americi ali se 1836. godine obreo u Londonu gde se oženio Julijom Pierpont, kćerkom poznatog londonskog bankara. Godinu dana kasnije mladi bračni par će u Americi dobiti sina koji će dvadesetak godina kasnije postati poznat kao J.P.Morgan. Džunius će u Americi početi da radi kao predstavnik banke svoga tasta Džordža Pibodija, a već 1854. postaje njegov ravnopravan partner. Inače, banka *George Peabody & Co.* je najviše radila kao transakciona banka za banku *N.M. Rotschield & Sons*. Kada je Džordž Pibodi umro Džunius Morgan menja ime banke *George Peabody & Co.* u *J.S.Morgan & Co.* i predlaže Rotšildima da intenzivira poslovanje u SAD. Odmah po odobrenju Rotšilda on angažuje sina J.P. Morgana za poslove koji su, kao i uvek kada su u pitanju Rotšildi, bili posebno delikatni i poverljivi. Preduzimljivi J.P. Morgan se brzo snašao i povezao sa Entoni Drekslerom (Anthony Joseph Drexel), članom jedne od najuglednijih filadelfijskih porodica. Njih dvojica su osnovali firmu *Drexler, Morgan & Co* i 1869. otputovali u London na sastanak s Natanom Rotšildom. Po povratku iz Engleske menjaju naziv firme u *MorganGuaranty Trust Co.* i posluju isključivo u interesu porodice Rotšild. Kad je 1893. Dreksler umro, Nacionalni ekonomski komitet SAD otkrio je da J.P.Morgan poseduje svega 9,1% akcija u *Morgan Guranty Trust Co.* dok je ostatak bio u vlasništvu četvorice nepoznatih ljudi. Pretpostavljalo se da su ovi ljudi bili samo nominalni vlasnici akcija koje su *de facto* pripadale Rotšildima.

Bilo kako bilo, J.P.Morgan je 1901. za 500.000.000 dolara kupio od prezaduženog Endrjua Karnegia sve njegove čeličane i udružio ih s onima koje je već posedovao. Nova firma, najveći proizvođač čelika na svetu, dobila je ime *US Steel & Co.* Značajan deoničar u njoj, pored J.P. Morgana, bio je i Džon Dejvison Rokfeler. *US Steel* će svoje poslove razgranati po celom svetu,

a na Balkan će stići kupovinom srpske željezare u Smederevu. Sledeći veliki posao J.P.Morgana odnosio se na spajanje *Edison General Electric* i *Thompson-Houston Electric Company* u jednu firmu koja će postati svetski poznata kao *General Electric*. Za nas može biti interesantna činjenica da je J.P.Morgan 1900. dao Nikoli Tesli 150.000$ za njegove eksperimente na *Wardenclyffe Tower* ali da se 1904. povukao iz daljeg finansiranja uvidevši da Tesla radi na bežičnom prenosu telefonskih veza što, po Morganu, nije garantovalo prihode. Interesantno je i to što je J.P.Morgan, preko svoje firme *International Mercantile Marine Co.*, bio glavni finansijer 269 metara dugog broda *Titanic* koji je neslavno završio svoju prvu plovidbu 15. aprila 1912.

Važno je istaći da je nepotopljivi brod potonuo na svom prvom putovanju i to samo godinu dana pre osnivanja američkog *Sistema Federalnih Rezervi*. Na brodu su se tada nalazila četiri najveća i najmoćnija protivnika ideje osnivanje centralne banke SAD: Džon Džejkob Astor (John Jacob Astor IV), milioner, pisac i proslavljeni potpukovnik američke vojske iz Špansko-američkog rata; Benjamin Gugenhajm (Benjamin Guggenheim), vlasnik velikog broja rudnika zlata, srebra i bakra; Isidor Štraus (Isidor Straus), američki kongresmen i vlasnik najčuvenijeg lanca američkih robnih kuća *Mecy's* i Arčibald Bat (Archibald Willingham Butt), najčuveniji major američke vojske iz perioda Špansko-američkog rata i savetnik američkog predsednika Tafta. Astor, Gugenhajm, Štraus i Bat su prihvatili Morganov poziv da mu se pridruže na ovom prvom putovanju ali im se on, na samo nekoliko sati pre isplovljavanja broda, izvinuo i odustao od putovanja zbog navodno neodložnih poslova.

Tokom 1901. iz Frankfurta u Ameriku dolaze braća Pol i Feliks Varburg. Bankarski zanat izučili su u porodičnoj banci *M.M. Warburg & Co.* koju je njihov pradeda osnovao 1798. novcem dobijenim od Majera Amšela Bauera Rotšilda. Po dolasku u Njujork postaju partneri kod Jakoba Šifa u banci *Kuhn, Loeb & Co.* Njihov brat Maks ostao je u Frankfurtu da vodi porodičnu banku *M.M. Warburg & Co.* ali će se u istoriji pamtiti ne kao bankar već kao finansijer ruskih boljševika predvođenih Vladimirom Iličem Uljanovim i Nacional-socijalističke partije Nemačke predvođene Adolfom Hitlerom.

Pol Varburg je diplomirao prava na Univerzitetu u Frankfurtu 1886. Bio je student generacije, a porodica ga odmah šalje u London kako be se tamo upoznao sa svim finesama poslovanja Engleske centralne banke. U periodu od 1891. do 1893. intenzivno je putovao i izučavao francuske, nemačke, italijanske i druge monetarne sisteme. Jednom rečju, Pol Varburg je vaspitan, školovan i treniran kako bi postao svetski ekspert u oblasti bankarstva. Početkom 1907. *New York Times* objavljuje dva Varburgov članak *Slabosti i potrebe našeg bankarskog sistema* i *Plan modifikacije centralne banke* koji mu obezbeđuju mesto vodećeg eksponenta monetarnih reformi u SAD.

Nakon sloma američke berze iz 1907. (1907 Bankers' Panic) američki

Kongres je 1908. aktom poznatim kao *Aldrich–Vreeland Act* formirao Nacionalnu monetarnu komisiju (National Monetary Commission), sa ciljem da obiđe sve važnije evropske države i detaljno se upozna s njihovim sistemima centralnih banaka. Za predsednika Komisije je izabran lider republikanske većine u Senatu Nelson Oldrik (Nelson Wilmarth Aldrich) koji se inače nalazio na mestu predsednika Finansijske komisije. Nije nebitno, a vredno je pomena da se pre ovog izbora senatorova ćerka Ebi Oldrik udala za Džona Dejvisona Rokfelera mlađeg dok je, s druge strane, sin Vintrop Oldrik postao jedan od rukovodećih ljudi Rokfelerove *Equitable Trust Company* i direktor čuvene *Chase National Bank*. Oldrik je bio i veliki majstor lože *Grand Lodge of Rhode Island*. Nakon što je dve godine putovala Evropom, i potrošila 300.000$, Komisija je završila posao, a senator Oldrik je trebalo da podnese izveštaj i predloge za unapređenje američkog monetarnog sistema.

Pošto je Komisija, 12. novembra na Univerzitetu Kolumbija, održala konferenciju za štampu o svojim iskustvima i saznanjima, senator Oldrik je 22. novembra 1910. uputio poziv nekolicini uticajnih bankara i članovima Nacionalne monetarne komisije da se okupe na sedmodnevnom savetovanju na ostrvu Džekil. Svim pozvanim je crvenim slovima bilo naznačeno da je sastanak *top secret*, i da svoje odsusutvo od nekoliko dana objasne svima kao odlazak u lov na patke po ostrvu Džekil.

Ostrvo Džekil je 1888. kupio J.P. Morgan i od te godine ono postaje ekskluzivan klub za najbogatije među bogatima u Americi. Među ovim privilegovanim ličnostima početkom XX veka bili su: Henri Gudjir (William Henry Goodyear), Džozef Pulicer (Joseph Pulitzer), Sajrus Mek Kormik (Sirius McCormic), Edvin i Džordž Gold (Edwin i George Gold), Vilijam Rokfeler (William Avery Rockefeller), Vilijam H. Vanderbild (William Nenry Vanderbilt), Džordž Bejker (George Fisher Baker), Henri Hajd (Henry Baldwin Hyde) i dr. Ovaj klub bogatih nikada nije imao više od 53 člana i kad su svi bili okupljeni predstavljali su šestinu celokupnog svetskog bogatsva. Od 1888. ostrvu Džekil niko ko nije bio pozvan nije mogao ni čamcem da se približi, a kamoli da na njega kroči.

Dan pre (21. novembar) nego što su na ostrvo pristigle posebne zvanice senatora Oldrika, sva ostrvska posluga (kuvari, konobari, sobarice, čistačice, baštovani, obezbeđenje i td.) dobili su dvonedeljno odsustvo. Na njihova mesta su dovedeni ljudi iz Evrope koji, provereno, nisu znali engleski niti su znali kuda idu. Celo ostrvo i sve prilaze njemu obezbeđivale su posebne snage bezbednosti. Učesnici sastanka su zamoljeni da jedan drugoga ne oslovljavaju krštenim imenima već izmišljenim nadimcima i da o sastanku ne vode nikakve beleške. Iznad svega, morali su da se zakunu na večno ćutanje o sastanku, njegovim učesnicima i sadržaju. O ovom sastanku se u SAD prvi put nešto čulo tek 1933.

Do ostrva Džekil učesnici su stigli pošto su se u jutarnjim satima 22. novembra okupili na Pokantiko Hilsu, 3.400 hektara velikom imanju Džona D. Rokfelera u okrugu Vestčester. U večernjim satima su se sa Rokfelerove privatne železničke stanice specijalnim *Pulman* vagonima prebacili do železničke stanice *Brunswick* u državi Džordžiji gde se nalazi ostrvo Džekil. Interesantno da je tajanstvene putnike na stanici *Brunswick*, i pored svih mera predostrožnosti, sačekalo više novinara koji su sa spremnim fotoaparatima i notesima čekali da se otvore vrata *Pulman*-a. Međutim, nakon petominutnog iščekivanja pred njih je izašao samo Henri P. Dejvidson (Henry P. Davidson), čuveni predstavnik firme *J.P. Morgan & Co,* koji im je, svakom ponaosob, pružio novčanicu od 100$ uz molbu da odmah napuste stanicu. Tako su, iako bogatiji za 100$, novinari propusti istorijsku priliku da vide i ostale putnike: senator Nelson V. Oldrik; Abram Endrju (Abram Piatt Andrew Jr.), pomoćnik ministra finansija SAD; Frenk A. Vanderlip (Franck A. Vanderlip), predsednik *National City Bank of New York*; Abraham Pjat Endru (Abram Piatt Andrew Jr.), podsekretar u Ministarstvu finansija i profesor na Harvardu; Pol Moris Varburg ispred *Kuhn, Loeb & Co*; Bendžamin Strong (Benjamin Strong Jr.), potpredsednik *Morgan Guaranty Trust*; Edvard Mendel Haus, savetnik dva američka predsednika i, na kraju, Čarls D. Norton (Charles David Norton), predsednik *First National Bank of New York*.

Učesnici sastanka na ostrvu Džekil su imali jedan osnovni cilj: da ostvari monopol u poslovima sa izdavanjem potvrda na deponovano zlato ili srebro u SAD. Ovim poslom bavile su se mnoge privatne banke kao i državni trezor, a papirne novčanice – dolari iz tog vremena tako su se i zvale - zlatni ili srebrni dolari. Jasno je da kada se sa takvom potvrdom vrši robna razmena one dobijaju funkciju novca, a kontrola novca je zapravo pitanje kontrole vlasti. Međutim, prema Zakon o zlatnom standardu iz marta 1900. (Gold standard act) izdavanje ovih dolara obavezivao je sve da za svaku izdatu novčanicu moraju imati stvarno zlatno ili srerbno pokriće što je sprečavalo inflaciju i garantovalo uloge. Tako je, na primer, novčanica *One Dollar Silver Note* zapravo bila zamena za jednu uncu (33 grama) srebra ili *Ten Gold Dollars* je bila potvrda da se za nju može dobiti pola unce zlata. Ideja vodilja ljudi na ostrvu Džekil je bila da se prvo prigrabi monopol na izdavanje ovakvih banknota, a potom ukine Zakon o zlatnom standardu i novac štampa bez ikakve vrednosne podloge.

Da bi se shvatila moć i uticaj okupljenih ljudi napomenimo samo da je američka poreska uprava (Internal Revenu Service) procenila 1896. imovinu Džon D. Rokfelera na 890 miliona dolara, a američki Kongres je, iste te godine, usvojio budžet od 750 miliona dolara; Rokfeler je bio bogatiji od same države. Njegova naftna kompanija *Standard Oil* je 1904. godine kontrolisala 91% američkog naftnog tržišta, a on sam je postao prvi poznati svetski dolarski milijarder. *The New York Times* je 3. maja 1931. objavio kraći članak o skupu bankara na ostrvu Džekil iznoseći podatak da su ti ljudi zastupali

interese svetskih moćnika koji su posedovali gotovo 20% svetskog bogatstva.

Nakon devet dana rada zaverenici s ostrva Džekil završili su posao usvajajući dve moguće verzije predloga za osnivanje i ustrojstvo centralne banke SAD. Glavni autor obe verzije osnivanja centralne banke SAD je bio Pol Moris Varburg. Naravno, u skladu s dogovorom na sastanku, ni u jednom predlogu se nije spominjala reč *centralna* ili *banka*. Obraćajući se, nekoliko meseci kasnije, Udruženju američkih bankara senator Oldrik je kategorično izjavio: “Pred vama nije predlog organizovanja jedne banke, već je to predlog za osnivanje samo jedne korporacije svih banaka zemlje čiji su ciljevi unapred određeni". Oldrik je govorio o prvom ostrvskom predlogu. Pošto njegov predlog nije ni stigao do Kongresa i Senata, odnosno nije prošao dalje od Nacionalne monetarne komisije čiji je predsednik bio, na scenu je stupio kongresmen Karter Glas (Carter Glass).

Glas je bio predsednik Komiteta za bankarstvo i promet novca, najoštriji kritičar Oldrikovog predloga i stari protivnik uspostavljanja centralne američke banke. Kao kontrapredlog Glas je, uz snažnu podršku štampe, izneo predlog *Zakona o Sistemu federalnih rezervi*. Bila je to, ni manje ni više, druga verzija predloga teksta s ostrva Džekil. Kongres i Senat su bili spremni da podrže Glasov predlog ali se, kao nepremostiv problem, pojavio predsednik SAD Vilijem Hauard Taft (William Howard Taft). On je javno obznanio da će taj predlog *Wall Streeta* – kako ga je sam nazvao, ukoliko uopšte stigne do njega, odbiti da potpiše i to, aki ni zbog čega drugog onda zbog činjenice da Kongres SAD nema ustavno ovlašćenje da bilo kome prepušta pravo da u njegovo ime i za njegove potrebe štampa i distribuira novac. Do tada, Taft je već bi poznat kao beskompromisni borac protiv monopola nekoliko velikih kompanija među kojima je *US Steel* bila na prvom mestu. Potpisao je osamdeset antimonopolskih zakona i oštro se protivio svim pokušajima smanjivanja ustavnih prava i građanskih sloboda Amerikanaca, a osnivanje centralne banke je, po Taftu, bila osnova za svako dalje manipulisanje ljudima. Taft je bio snažno podržavan od strane svoje republikanske stranke i vladalo je opšte uverenje da će na predsedničkim izborima 1912. ubedljivo poraziti Vudro Vilsona, demokratskog protivkandidata koji se obavezao da će podržati *Zakon o Sistemu federalnih rezervi*. Sve predizborne ankete pokazivale su da demokratski kandidat Vilson može da računa sa najviše 41% glasova, a da Taftu pripada sve ostalo.

U za demokrate gotovo izgubljenoj situaciji za savetnika Vudro Vilsona i šefa njegovog izbornog tima dolazi Edvard Mendel Haus, poznatiji kao pukovnik Haus i jedan od učesnika tajnog sastanka sa ostrva Džekil. Bankar Jakob Šif iz *Kuhn, Loeb & Co.* za Vilsonovu kampanju prilaže tada neverovatnih pet miliona dolara. Već na prvom sastanku Haus predlaže da se sva pažnja demokrata posveti ne promociji Vudro Vilsona već podrivanju republikanskog jedinstva, odnosno slabljenja Taftovih pozicija unutar njegove

stranke. Republikanskom kandidatu je trebalo oduzeti najmanje desetak posto glasova pa je, u skladu sa Hausovim instrukcijama, finansijski i medijski snažno podržana nova, treća kanditatura nekadašnjeg predsednika SAD Teodora Ruzvelta. Pojava Ruzvelta, najpoznatijeg člana Republikanske partije, kao nezavisnog kandidata, unela je podelu među republikance. Kako bi dodatno osigurao i produbio ovu podelu Teodor Ruzvelt je, u dogovoru sa bankarem Oto Kanom, čak formirao novu političku stranku *Progressive Party* u čije redove je pozvao sve republikance i neopredeljene građane. Glasovi republikanskih glasača su se podelili, a Taftova prednost istopila tako da je Vudro Vilson, bez većih problema, ušao u Belu kuću kao dvadeset i osmi predsednik SAD.

Zakon o *Sistemu federalnih rezervi* (Federal Reserve Act) predsednik Vudro Vilson potpisuje istog dana kada ga je Kongres i usvojio - 23. decembra 1913, a za prvog predsednika *Sistema federalnih rezervi* odmah je imenovao Pola Morisa Varburga. Pre nego što je potpisao Zakon predsednik SAD je napisao: “Ljudi iz trgovine i industrije se jasno boje nekoga i nečega. Oni znaju da tamo negde postoji moć tako suptilna i dobro organizovana, tako sveobuhvatna i prožimajuća da jedva i da šapuću dok je osuđuju”. Međutim, jedan drugi akt koji je Kongres usvojio zajedno sa zakonom o *Sistemu federalnih rezervi* – akt o uvođenju federalnog poreza i osnivanju poreske uprave (Internal Revenue Service Act) predsednik nikada nije potpisao, niti su ga kasnije ratifikovale sve države članice. Pa, i pored toga, ova nezakonita privatna institucija nad kojom vlada SAD nema nikva ovlašćenja od 1913. pa sve do danas redovno prisvaja 35% godišnjih prihoda svakog zaposlenog Amerikanca. Taj novac, tih 35% su zapravo nadoknada koju građani SAD plaćaju *Sistemu federalnih rezervi* za upotrebu dolarskih novčanica. Drugim rečima, jednostavnije rečeno, s obzirom da federalna taksa koju *Internal Revenue Service* naplaćuje građanima ne ide u državnu kasu već u kasu *Sistema federalnih rezervi* IRS je klasična organizacija za reketiranje građana (extortion racket). Tako, po osnovu ovog nezakonito uspostavljenog reketa svi zaposleni u SAD godišnje rade puna četiri meseca samo za plaćanje nadoknade *Sistemu federalnih rezervi*. U okviru sudskog spora *Chrysler Corp. v. Brown* Vrhovni sud SAD je 1979. godine konstatovao da ne postiji niti jedan jedini dokument o osnivanju *Internal Revenue Service* (no organic Act for the IRS could be found)!

Poznato je, ali izvesno ne dovoljno, da je Vudro Vilson bio mnogo više nego poznanik sa srpskim naučnikom Mihajlom Idvorskim Pupinom koji je od 1911. bio i počasni konzul Srbije u SAD. No, mnogo važnije, Pupin je bio pionir i genije elektrotehnike i telefonije, profesor na Kolumbija univezitetu gde i danas laboratorija za fiziku nosi njegovo ime, član Srpske, Američke i Francuske akademije nauka, počasni doktor na osamnaest univerziteta i nosilac Pulicerove nagrade. Koliko je Pupin bio uvažavan najbolje govori podatak da je u Americi 1958. godine ustanovljeno odlikovanje *Medalja Mihajla Pupina* koja se dodeljuje svake godine za posebne zasluge, za doprinos nacionalnim

interesima Amerike. Na popisu nosilaca ovog priznanja, pod brojem četiri, se nalazi Edgar Hoover, nekadašnji direktor američkog Federalnog istražnog biroa.

Nakon više razagovora sa Pupinom na njegovom imanju *Hemlock Hill Farm* u Norfolku, a tri godine pošto je potpisao Zakon o *Sistemu federalnih rezervi*, Vudro Vilson je izjavio: "Ja sam najnesrećniji čovek. Iako to nisam želeo, uništio sam svoju zemlju. Ovu veliku industrijsku naciju kontroliše koncentrovani bankarski kreditni sistem. Uspon naše nacije i sva druga naša napredovanja zavise od nekolicine ljudi. Postali smo zemlja sa najlošijom upravom; našom Vladom se zapravo upravlja i njoj se naređuje bez da se išta pita. U civilizovanom svetu ne postoji ništa gore. Ovo nije Vlada slobodnih ljudi čvrstih ličnih uverenja, ovo je Vlada poslušnika kojom diriguje grupica ljudi".

Povodom usvajanja ovog zakona kongresmen Čarls A. Lindberg (Charles Augustus Lindbergh), otac čuvenog pilota Čarlsa Lindberga i veliki protivnik ulaska Amerike u Prvi svetski rat izjavio je:

"Uspostavljen je najgigantskiji trust na svetu. Nevidljiva vlast novčane moći je legalizovana i od sada će se inflacije stvarati kad god trust to poželi. Usvajanjem ovog zakona kongresmeni su načinili najveći kriminalni akt na štetu sopstvenog naroda koji više ne može očekivati nikakvo dobro od svoje vlade jer je sva vlast u rukama bankara. Novostvoreni finansijski trust je privatna organizacija sa jednim jedinim ciljem: uzeti sve od naroda"....

Pojašnjavajući svoja strahovanja za sudbinu američkog naroda Lindberg, pored opasnosti od privatne finansijske kontrole, ističe i sledeće: *"Najveća opasnost za ovu zemlju leži i u jevrejskom vlasništvu nad filmskom industrijom, štampom, radijom, i našom vladom*".

Jedan od najuspešnijih industrujalaca Amerike, čuveni proizvođač automobila, Henri Ford je rekao: "*Dobro je da svet ne shvata naš bankarski i monetarni sistem, jer ako bi ga shvatio došlo bi do revolucije pre sutrašnjeg dana*". Henri Ford je, inače, bio poznat po svojim javnim izjavama u kojima je sve svetske bankare nazivao najvećim živim šljamom. Isticao je da ne može da podnese ljude koji zarađuju na tuđoj muci. Nikad nije želeo da ima bilo kakvog posla s njima, a kao i Lindberg protivio se ulasku Amerike u Prvi i Drugi svetski rat na stranu Velike Britanije. Ukazujući da je politika svake zemlje usko povezana i zavisna od bankara, odnosno onih koji kontrolišu njene finansije Ford kaže:

"Ako posle izbora pojedinci ili grupe ne izraze poslušnost jevrejskoj kontroli, odmah ćemo čuti o "skandalima", "istragama" itd. koji će poslužiti za njihovo disciplinovanje ili odstranjivanje. Obično, ljudi koji imaju "prošlost",

su često među najposlušnijima, dok će i oni najpošteniji biti lako slomljeni raznoraznim kampanjama režiranim tako da ih iskompromituju. Široko je poznato da Jevreji veoma vešto manipulišu i američkim izborima. Na kraju, bez obzira koji kandidat je izabran, oni već imaju dovoljno materijala protiv njega da ga diskredituju, ukoliko bi on prestao da bude poslušan“.

Danas se *Sistem federalnih rezervi* sastoji od dvanaest pojedinačnih federalnih banaka (New York, Richmond, San Francisco, Atlanta, Chicago, Dallas, Philadelphia, Cleveland, Boston, Kansas City, St. Louis, Minneapolis), ali se sve zajedno nalaze pod kontrolom Njujorške banke za savezne rezerve (Federal Reserve Bank of New York) koju, s druge strane, kontrolišu banke čiji su osnivači ili najveći akcionari pretežno bazirani u londonskom *City*-ju. Bankama upravlja sedmočlani odbor guvernera čije članove imenuje Predsednik SAD na period od 14 godina, a potvrđuje Senat, procedura je rutinska. Prvi guverner njujorškog ogranka *Federalnih rezervi* bio je Bendžamin Strong, a prvi guverner borda direktora bio je Pol Moris Varburg. Od 1. februara 2006. predsednik Odbora je Ben S. Bernank, a potpredsednik Donald Kon.

Sistem federalnih rezervi je privatna, a ne vladina finansijska institucija. Sve akcije *Sistema* su u posedu privatnih banaka od kojih je Banka saveznih rezervi u Njujorku najveća i najznačajnija. Njena adresa se od osnivanja do danas nije menjala: *33 Liberty Street New York*. Ona u potpunosti kontroliše ostalih jedanaest banaka na osnovu deoničarskog vlasništva. *Sistem federalnih rezervi* je, zapravo, tako ustrojen da onaj ko kontroliše Banku federalnih rezervi u Njujorku kontroliše ceo *Sistem*. Većinski vlasnici od ukupno 203.053 deonica Banke saveznih rezervi iz Njujorka su, prema konstitucionom aktu iz maja 1914. godine: *National City Bank of New York* (30.000 deonica), *National Bank of Commerce of New York City* (21.000 deonica), *First National Bank of New York* (15.000 deonica), *Chase National Bank* (6.000 deonica), *Marine Nation Bank of Buffalo* (6.000 deonica); banke sa manje od 5.000 deonica - *Lehman Brothers*, *Khun, Loeb & Co.*, i *Goldman, Sach & Co.* iz Njujorka, *Lazard Freres* iz Pariza, *Warburg Bank* iz Hamburga i *Israel Moses Saif* banka iz Italije. Ove banke poseduju preko 52% deonica Banke federalnih rezervi iz Njujorka što im obezbeđuje potpunu kontrolu *Sistema federalnih rezervi SAD*. Kako se većinski deo deonica svih ovih banaka, bez izuzetka, nalazi pod kontrolom porodice Rotšild i onih koje oni zastupaju jasno je da londonski *City* kontroliše i upravljaju *Sistemom federalnih rezervi* SAD. Tako je London *de facto* neprikosnoveni finansijski centar sveta.

Nakon što je 16. novembra 1914. *Sistem federalnih rezervi* počeo sa radom, a predsednik SAD Vudro Vilson imenovao Pola Varburga za njegovog prvog direktora *New York Times* je objavio članak o prekidu rada Pola Varburga u banci *Khun, Loeb & Co.* u kojoj je do tada imao godišnju platu od pola miliona dolara. Pri tome, u članku se navodi kako je Varburg zadržao svoje polažaje u

upravnim odborima sledećih firmi: *American Surety Company, Baltimor & Ohio Railroade, National Railways of Mexico, Wells Fargo, Westinghouse Electric Corporation* i, na kraju *American I.G.Chemical Company – I.G. Farben*. Povodom svega objavljenog senator Robert L. Oven (Robert Lee Owen) je optužio Varburga da je iz Nemačke došao u Ameriku kao predstavnik i zastupnik interesa porodice Rotšild, dok se senator Džozef Bristou (Joseph Little Bristow) zapitao da li među vlasnicima banke *Khun, Loeb & Co.* uopšte ima američkih državljana.

Sledeće godine, *New York Times* u broju od 1. aprila 1915. posvećuje celu stranicu tužbi koju je porodica Rotšild podnela protiv pisca Ignacija Bala (Ignatius Ball) i njegove odluke da štampa knjigu o bici kod Vaterloa i načina na koji su se Rotšildi tada obogatili. Sud je, na opšte iznenađenje javnosti i zaprepašćenje Rotšilda doneo presudu po kojoj je priča o mahinacija Rotšilda na Londonskoj berzi nakon bitke kod Vaterloa tačna, da se knjiga može štampati i da Rotšildi moraju platiti sve sudske takse i troškove koje je Bala imao povodom svoje odbrane. Članak se završava opaskom da za Rotšilde, čije se bogatstvo procenjuje na preko dve milijarde dolara, ovi materijalni izdaci neće biti problem.

Kongresmen Rajt Pitmen (Rite Pittman) je govoreći o sistemu vlasti u SAD izjavio: "Mi danas u Sjedinjenim Državama na delu imamo, ustvari, dve vlasti. Imamo zakonskim putem izabranu vlast, a imamo i nezavisnu i nekontrolisanu vlast u *Sistemu federalnih rezervi*". Ono na šta je Kongresmen mislio je činjenica da *Sistem*, kao privatna organizacija, kontroliše ukupnu količinu novca u opticaju i da je stoga u stanju da izazove inflaciju ili deflaciju kad god to poželi.

Da bi se lakše razumela moć *Federalnih rezervi* navedimo samo da je 1913. godine po glavi stanovnika u SAD u opticaju bilo 148 dolara, a da danas ta suma prevazilazi cifru od 5.000 dolara. Ili, drugi primer, ako je vrednost dolara 1913. iznosila 1.00 onda se njegova vrednost nakon 2000-te godine smanjila na ispod deset centi. Da budemo još jasniji, prema kazivanju Rona Pola (Ron Paul), američkog kongresmena i republikanskog kandidata za predsednika SAD, ako ste za nešto 2009. trebali da platite 1$ onda valja znati da ste to isto 1913. plaćali svega četiri centa. Razlika, koja je evidentna, kako god da se gleda, je u džepovima vlasnika *Sistema federalnih rezervi*. Međutim, to je samo jedan od način njihove pljačke celog sveta. Drugi modeli prisvajanja tuđe imovine su nešto suptilniji ali podjednako surovi po svojim posledicama.

Posle Prvog svetskog rata međunarodni bankari su na Mirovnoj konferenciji u Versaju, koja je pripremljena i održana u njihovoj režiji, demonstrirali svim prisutnim političarima svoju neograničenu moć. Nemačkoj su oduzete mnoge teritorije, Nametnute apsolutno nemoguće ratne reparacije, prognan joj je

kajzer i uspostavljeno republikansko uređenje što će se, svima je bilo jasno, veoma negativno odraziti na njenu političku, ekonomsku i socijalnu situaciju. Takođe, svima je bilo jasno da će Nemačka, u takvoj situaciji, za potrebe svog razvoja neminovno morati da pribegne zaduživanju kod međunarodnog bankarskog kartela koji će tako preuzeti kontrolu nad njenim finansijama i celokupnim industrijskim razvojem. A ko kontroliše finansije, zna se, kontroliše i celokupan život jedne zemlje. Nemačka je već u Versaju bila oblikovana kao "bure baruta" za koje će, kad dođe vreme, biti potreban samo adekvatan fitilj.

Možda je najbolji i najkraći prikaz onoga što se zovej Versaj dao nemački profesor Bernd Rabel (Bernd Rabehl) kada je rekao: "Posle Prvog svetskog rata američki predsednik Vilson (njegovu izbornu kampanju su finansirali vodeći američki bankari) je podržao Versajski ugovor, čiji su glavni kreatori bili Francuska i Engleska. Vilson je, pre svega, podržaovao zahteve za visokom ratnom odštetom koju je Nemačka morala da plati Francuskoj i Velikoj Britaniji jer se time faktički omogućavalo Parizu i Londonu da lakše plate kredite, koje su tokom Prvog svetskog rata dobili od američkih banaka... Povraćaj kredita sa velikim profitima banaka - to je suština. Vidite, prvo su Francuzi i Englezi dobili kredit od Amerike kako bi mogli da razviju vojnu industriju i pobede Nemačku i njene saveznike. Zati, drugo, da bi Pariz i London mogli američkim bankama da otplate kredite, ispostavili su Berlinu, preko Versajskog ugovora, račun za ratnu štetu. Nemačka, kao poražena država sa devastiranom ekonomijom i neverovatnim socijalnim problemima nije mogla da im plati pa joj je, zamislite, „u pomoć" priskočio američki finansijski kapital i dao im kredite sa kratkoročnim rokom isplate... Tako je Nemačka počela da plaća ratnu odštetu Parizu i Londonu, a ovi da servisiraju svoja dugovanja američkim bankama. No, bio je to preveliki finansijski pritisak na Nemačku koji je, kao takav, doveo do izbijanja građanskog rata, a zatim je delom odgovoran i za dolazak Hitlera na vlast, koga su do 1937. godine finansirali bankari iz Londona i Njujorka".

Govoreći o Mirovnoj konfernciji i snagama koje su diktirale njen tok Vinston Čerčil je 1920. napisao: "Još od vremena Spartaka - Adama Vajshaupta, Karla Marksa, Lava Trockog, Bele Kuna, Roze Luksemburg i Eme Goldberg ova svetska zavera protiv postojeće civilizacije, radi njenog preuređenja u oblik nekakve nemoguće jednakosti, se neprestano širi i jača." Vinstonu Čerčilu je već 1920-te sve bilo jasno, a da nije bio u krivu uverio se sedam godina kasnije. Naime, budući engleski premijer je 22. oktobra 1929. bio gost na ručku kod američkog predsednika Herberta Huvera. Tom prilikom nazdravili su šestogodišnjem kontinuiranom industrijskom rastu američke privrede kojoj tada nije bilo ravne. Dva dana kasnije, u utorak 24. oktobra kao gost Bernarda Baruha Čerčil je prisustvovao otvaranju najveće svetske berze u Njujorku NYSE (New York Stock Exchange). Pred njegovim očima odvijala se operacija stvaranja jedne od najvećih recesija u istoriji sveta pokrenutih

iznenadnom potražnjom velikih banaka da im poverioci u roku od dvadeset i četiri sata isplate *Margin bond* zajmove (Rubni zajmovi). Iznenadna velika ponuda deonica svih vrsta proizvela je globalni pad njihovih vrednosti; Banka federalnih rezervi diže svoje kamatne stope sa 5% na 7%; Velike komercijalne banke obustavljaju davanje kredita manjim bankama; Poreska uprava povećava poreze sa 25% na neverovatnih 63%; Banka Engleske zahteva povraćaj svoga zlata sa *Wall Streeta* i napušta zlatni standard... Američka ekonomija je u roku od samo godinu dana bačena na kolena: bruto nacionalni dohodak je smanjen za 32%; vrednost deonica na berzi je pala za 80%; gotovo 13 miliona ljudi je ostalo bez zaposlenja; 51% Amerikanaca je ostvarivao prihode ispod egzistencionalnog minimuma; oko 6.000 banaka je bankrotiralo, ili 52% svih banaka.... Jednostavno rečeno - obavljena je najveća preraspodela kapitala u istoriji sveta. A sve to se, Čerčil će kasnije saznati, dogodilo po instrikcijama i scenariju londonskog *City*-a koji je diktirao uslove poslovanja NYSE još od 17. maja 1792.

Oni srećnici koji su pre sloma berze prodali svoje akcije za velike pare, a kasnije ih kupovali po bagatelnim cenama jedini su profitirali. Svi oni koji su prodavali akcije nakon što se saznalo za slom bili su ekonomski uništeni. Među srećnicima su bili ljudi kao što su Bernard Baruh, J.P.Morgan, Henri Morgentau, Džozef P. Kenedi, otac budućeg američkog predsednika Džona Fitcdžeralda Kenedija, Rokfelerovi, Di Ponovi, Vanderbildovi i svi drugi koji su kontrolisali većinski paket deonica Federalnih Rezervi.

Prema podacima koje je ekonomista i najbolji poznavalac američkih finansijskih tokova Ferdinand Lundberg (Ferdinand Lundberg) prikupio koristeći se poverljivim podacima američke poreske uprave 60 najbogatijih familija SAD dvadesetih godina XIX veka bile su:

1. Rockefeller Family, Standard Oil
2. Morgan Family, J. P. Morgan & Co.
3. Ford Family, Ford Motors
4. Harkness Family, Standard Oil
5. Mellon Family, Aluminum Company
6. Vanderbilt Family, NY Central R&R
7. Whitney Family, Standard Oil
8. Standard Oil Families, Standard Oil
9. Du Pont Family, DuPont
10. McCormick Family, International Harvester, Chicago Times
11. Baker Family, First National Bank
12. Fisher Family, General Motors
13. Guggenheim Family, American Smelting & Refining Co.
14. Field Family, Marshall Field's
15. Curtis-Boks Family, Curtis Publishing Co.
16. Duke Family, American Tobacco Company

17. Berwind Family, Berwind-White Coal Co.
18. Lehman Family, Lehman Brothers
19. Widener Family, American Tobacco Company
20. Reynolds Family, R. J. Reynolds
21. Astor Family, Real estate
22. Winthrop Family, Miscellaneous
23. Stillman Family, Citibank
24. Timken Family, Timken
25. Pitcairn Family, Pittsburgh Plate Glass Co.
26. Warburg Family, Kuhn, Loeb & Co.
27. Metcalf Family, Rhode Island textile mills
28. Clark Family, Singer Sewing Machine Co.
29. Phipps Family, Carnegie Steel
30. Kahn Family, Kuhn, Loeb & Co.
31. Green Family, Stocks and real estate
32. Patterson Family, Chicago Tribune
33. Taft Family, Real estate
34. Deering Family, International Harvester
35. De Forest Family, Corporate law practice
36. Gould Family, Railroads
37. Hills Family, Railroads
38. Drexel Family, J. P. Morgan & Co.
39. Ryan Family, Stock market
40. Foster Family, Auto parts
41. Johnson Family, Victor Phonograph
42. James Family, Copper and railroads
43. Nash Family, Automobiles
44. Schiff Family, Kuhn, Loeb & Co.
45. Patten Family, Wheat market
46. Hayden Family, Stock market
47. Weber Family, Allied Chemical & Dye Corp.
48. Blumenthal Family, Lazard
49. Mills Family, Mining
50. Friedsam Family, Merchandising
51. McLean Family, Mining
52. Higgins Family, New York real estate
53. Cochran Family, Textiles
54. Kirkwood Family, Beith & Dalry
55. Tyson Family, Foods
56. Huntington Family, Railroads
57. Storrow Family, Lee Higginson & Co.
58. Rosenwald Family, Sears Roebuck
59. Baruch Family, Stock market
60. Kresge Family, Merchandising

Pored naziva najbogatijih familija Lundebrg je naveo i primarni izvor njihovog bogatstva, a u propratnom tekstu je doslovce napisao: „Ove familije poseduju i upravljaju Amerikom. One predstavljaju industrijsku i finansijsku oligarhiju koja svojim diskretnim delovanjem *de facto* upravlja svim demokratskim procesima u državi. Oni svojim novcem, a ne vlada svojim ustavnim ovlašćenjima, određuju sudbinu američkog naroda“!

Vinstonu Čerčilu je i bez Lundbergovih otkrića već 1922. sve bilo jasno, ali je tek 22. jula 1936. definitivno otklonio sve dileme i raščistio sa svim iluzijama. Tog dana je naime održan sastanak članova Odbora britanskih Jevreja (Board of Deputies of British Jews) u Londonu na imanju poznatom pod nazivom *Caen Wood Towers*. Sastankom je predsedavao Robert Koen (Sir Robert Waley-Cohen), istaknuti cionista i direktor moćne naftne kompanije *Shell*. Na njegov predlog Odbor je prihvatio da se Čerčilu, koji je kao član britanskog parlamenta imao godišnju platu od 500£, ponudi nadoknada od 50.000£ ukoliko on i njegovi istomišljenici okupljeni u tajnoj organizaciji *Focus* prihvate da zastupaju jevrejske interese u Parlamentu i svoju retoriku usmere protiv Nemačke. Ponudu je, naravno, Čerčil prihvatio u svom londonskom *pied-à-terre* pa je tako postao perjanica Novog svetskog poretka, sledbenik Vajshaupta, Marksa, Bronštajna, Kuna... Napori njegovih prethodnika bili su utkani u Francusku revoluciju, Prvi svetski rat, Društvo naroda... Njegovi napori, natopljeni u najboljem škotskom viskiju, biće utkani u Drugi svetski rat, Svetsku banku, Međunarodni monetarni fond i Ujedinjene nacije. Napori njegovih naslednika biće utkani u osnivanje Izraela i Evropske unije, komadanje Rusije i Jugoslavije, Srbije, Iraka, Irana...

Kongresmen Luj Mek Faden (Louis T. McFadden) je 10. juna 1932. izjavio: “Kad je usvojen Akt o Sistemu federalnih rezervi ljudi u Sjedinjenim Državama nisu pretpostavljali da se uspostavlja svetski bankarski sistem. Super-država pod kontrolom međunarodnih bankara i međunarodnih industrijalaca koji rade zajedno na porobljavanju sveta u cilju sopstvenog uživanja. *Sistem federalnih rezervi* kontroliše sve ovde, a kontroliše i sve naše odnose s inostranstvom. On stvara i obara vlade po svojoj volji... Novčani i kreditni resursi Sjedinjenih Država su pod potpunom kontrolom bankarske alijanse koju čine *Morgan Guranty Trust*, *First National City Bank*, *National City Bank* i banka *Kuhn, Loeb & Co*”.

Kongresmen Mek Faden je 23. maja 1933. pokrenuo sudski postupak protiv *Odbora federalnih rezervi* zbog organizovanja berzanskog sloma iz 1929. godine. Između ostalog, u optužnici je napisao i sledeće: “Optužujem ih da su od Vlade SAD ukrali 80 milijardi dolara 1929. godine, da su isto toliko ukrali 1930. i 1931. godine... Optužujem ih da su svojevoljnim i nezkonitim podizanjem i obaranjem kursa dolara, povećanjem i smanjenjem količine novca u opticaju doveli do zatvaranja svih nezavisnih banaka u Americi... Optužujem ih da su u saradnji s međunarodnim bankarima skovali zaveru za preuzimanje i

kontrolisanje finansijskih resursa SAD, a sve sa ciljem da ponište Ustav SAD i porobe njegov ponosni narod... Optužujem ih da su od bogate, ponosne i prosperitetne države napravili najvećeg svetskog dužnika ...”.

Kongresmen Mek Faden je otrovan 3. oktobra 1936. godine, a njegova optužba nikada nije uzeta u razmatranje.

Koliko je Mek Faden bio u pravu govori i odluka Kongresa, doneta početkom 1933. godine na predlog *Sistema federalnih rezervi*, da usvoji zakon *The Law on Federal Reserves* kojim se američkim građanima zabranjuje posedovanje zlata osim u formi venčanih burmi. Svi su morali da prodaju svoje zlato američkoj vladi po ceni od 20,67$ za finu uncu i to u vreme Velike depresije kada papirni novac gotovo da i nije imao neku vrednost. Ova odluka Kongresa, s pravne tačke gledišta, nije ništa drugo nego konfiskacija narodnog blaga u korist međunarodnog bankarskog kartela koji će ga kasnije koristiti. Kako su oduzete količine zlata dostigle neverovatnu količinu od oko 5.000 tona 1936. godine počela je izgradnja specijalnog trezora u Fort Noksu (Fort Knox) u državi Kentaki . Tokom 1937. sve oduzete količine zlata su smeštene u Fort Noks, a prva i poslednja provera stanja u ovom trezoru je obavljena 1953. godine. Usled sve učestalijih tvrdnji međunarodnih ekonomskih eksperata da je zlato iz Fort Noksa sukcesivno prebacivano i do 1960. u potpunosti preneto u Londonski *City*, američki predsednik Džon F. Kenedi je odlučio da obaveže Ministarstvo finansija da izvrši kompletnu reviziju faktičkog stanja u Fort Noksu. Zbog Kenedijevog ubistva komisija Ministarstva fininsija SAD nikad nije oformljena, a umesto njenih članova inspekciju je obavio Kenedijev naslednik Lindon Džonson. Svoju posetu Fort Noksu predsednik SAD Džonson je okončao specijalnom konferencijom za štampu na kojoj je izjavio: “Sve je tu, lično sam video.”

Poslednja navodna revizija zlatnih rezervi SAD obavljena je 2005. od strane privatne revizorske kuće KPMG koju su krajem XIX veka osnovale firme: *Klynveld Kraayenhof & Co.* iz Amsterdama, *William Barclay Peat & Co.* iz Londona, *Marwick, Mitchell & Co.* iz Njujorka i *German Deutsche Treuhand-Gesellschaft*, nemačko holandska firma sa sedištem u Frankfurtu. Prema izveštaju KPMG-a „stanje zlatnih rezervi SAD je besprekorno“. Međutim, na novinarsko pitanje jesu li videli zlato u Fort Noksu predstavnici KPMG-a su priznali da su svoj revizorski posao obavili u prostorijam Banke federalnih rezervi Njujorka na osnovu podnete pismene dokumentacije, a ne na osnovu faktičkog stanja. Navodne američke zlatne rezerve niko nije video još od 1953. godine.

Džon Fitcdžerald Kenedi (1917.-1963.) bio je 35. predsednik SAD (1961.-1963.). Amerikanci su dobili najmlađeg predsednika, prvog predsednika rimokatoličke veroispovesti i prvog koji je rođen u 20 veku. Diplomirao je na Harvardu 1940. i odmah nakon toga se prijavio u vojsku. U Drugom svetkom

ratu je postao komandant patrolnog čamca br. 109 koga je u Južnom Pacifiku 1943. potopio japanski razarač. Dvoje od trinaest mornara je poginulo, a Kenedi je sa preostalih deset plivao pet kilometara do jednog malog ostrva. Tokom tog plivanja za sobom je vukao teško ranjenog vojnika koga nije hteo da ostavi iako je to ugrožavalo i njega i druge. Od tog ostrva Kenedi je sam plivao dvadesetak kilometara do američkih brodova da bi doveo pomoć za sve. Medalju za hrabrost je primio iste godine.

Odmah po završetku rata upustio se u političke vode iako su ga mnogi savetovali da to ne čini jer kao katolik u protestantskoj sredini ne može računati na veće simpatije. S 29. godina postao je najmlađi Kongresmen, a 1957. godine postao je član moćnog Komiteta za spoljne odnose američkog Senata.

Veoma brzo Kenedi se pročuo po svojim hrabrim i pravednim osudama Francuske zbog zbivanja u Alžiru, pri čemu se otvoreno zalagao za nezavisnost Alžira. Od razvijenih zemalja Zapada je zahtevao da počnu izdvajanje znatno većih sredstava za bespovratnu pomoć zemljama u razvoju. Na unutrašnje-političkom planu najodlučnije je istupao u korist većih prava radnika i njihovih sindikata. Kada je američki crnački vođa Martin Luter King bio uhapšen Kenedi je osudio aktuelnu američku vlast za rasizam, pozivajući na hitno oslobađanje Kinga.

Tokom 1956. Kenedi je objavio knjigu *Profil kuražnih* u kojoj je s neskrivenim poštovanjem i divljenjem govorio o ljudima koji su živote posvetili borbi za pravdu, ma koliko to ponekad bilo beznadežno. Za taj svoj roman 1957. dobio je Pulicerovu nagradu.

Džon F. Kenedi inaugurisan je 20. januara 1961. U svom pozdravnom govoru pozvao je sve jake da budu, pre svega, pravedni, a da se svi slabi i nezbrinuti počnu osećati sigurno i bezbedno. S tim u vezi naglasio je: “Ništa od ovoga što sam rekao neće biti postignuto u prvih sto dana vladavine ove vlade. Ništa od ovoga se neće ostvariti ni za hiljadu dana. Moguće je da se ništa od svega toga neće ostvariti ni za našeg života, ali mi moramo jednom da krenemo tim putem”.

Da bi imao sigurnog saradnika i podršku Kenedi je na mesto javnog tužioca, koje je smatrao presudno važnim za ono što je planirao, postavio svog brata Roberta (Robert Francis "Bobby" Kennedy). Odmah po ulasku u Belu kuću novi Predsednik je iz *C.I.A.*-e otpustio njenog prvog čoveka Alena Dalsa i njegovog prvog saradnika Ričarda Bisela (Richard Bissell). Pripremio je sve da onemogući novo naimenovanje notornog homoseksualca Edgara J. Huvera (John Edgar Hoover) na mesto šefa FBI.

Nakon svestranih analiza i dužih konsultacija odlučio je da okonča

angažovanje američkih trupa u Vijetnamu, s obzirom da se, prema njegovim saznanjima, rat vodio zbog kontrole, proizvodnje i distribucije narkotika u Aziji. Prve sukobe je inscenirala *C.I.A.* sa ciljem eliminacije francuskog uticaja u tom regionu, a prvu ratnu operaciju osmislio je lično Alan Dals sa vojnim vrhom Pentagona. Kao prvi korak u pravcu okončanja ove američke agresije braća Kenedi su preduzeli hapšenje Voli Birda (Wollie Bird), vlasnika avio-kompanije *Air Thailand* koji je za potrebe *C.I.A.* prenosio opijum iz Zlatnog trougla (prostor gde se graniče Tajland, Laos i Mianmar) za SAD. Potom su uhapsili i najvećeg sindikalnog mafijaša Džimija Hofu (Jimmy Hoffa), vođu Sindikata vozača teških kamiona, koji je bio zadužen za distribuciju droge širom Amerike. Međutim, najvažnija odluka odnosila se na povlačenje 5.000 agenata *C.I.A.*-e iz Vijetnama koji su u toj zemlji operisli pod maskom političkih i ekonomskih savetnika, humanitarnih radnika, pa čak i sveštenih lica. Na kraju, revoltiran samovoljom i drskošću šefova američke obaveštajne službe, posebno oko njihovog nezakonitog delovanja u akciji u Zalivu svinja na Kubi, Kenedi je najvio da će "rasturiti *C.I.A.* na hiljadu delova" kako se nikada više nebi "tako nešto stvorilo".

U kontetkstu svoje priče o zlu zvanom CIA Kenedi se dotakao i nemačkog kancelara Adolfa Hitlerom i, na iznenađenje mnogih, podsetio sve na svoju izjavu iz 1945: "*Hitler will emerge from the hatred that surrounds him now as one of the most significant figures who ever lived... He had a mystery about him in the way that he lived and in the manner of his death that will live and grow after him. He had in him the stuff of which legends are made*" (Hitler će vaskrsnuti iz mržnje kojom je sada okružen kao jedna od najznačajnijih ličnosti ikada... Misterija je bila sastavni deo njegovog života, kao što je bila i deo njegove smrti i sigurno je da će misterija o njemu nastaviti da živi. On je u sebi imao ono što jednoga čoveka čini legendom).

Juna 1963. godine Kenedi se obratio američkoj i svetskoj javnosti čuvenim govorom poznatim kao *Peace Speech* (Govor mira):

"*O kakvom miru ja govorim? Za kakvim to mirom mi tragamo? To nije Paksamerički mir koji je nametnut svetu snagom američkog oružja... Ja govorim o istinskom miru, o miru koji život na zemlji čini vrednim i smislenim, koji omogućava ljudima i narodima da se razvijaju i nadaju se izgradnji boljeg sveta za njihovu decu. Ja govorim o miru koji to neće biti samo za Amerikance već za sve muškarce i žene širom sveta. Ja ne govorim o miru sada već o miru za sva vremena... Mi neželimo rat. Mi ne očekujemo rat*"!

Nedugo zatim Kenedi se još jednom obratio javnosti:

"*Sama reč „tajnost" je odbojna u slobodnom i otvorenom društvu. Svi mi smo kao ljudi urođeno i istorijski protivnici tajnih društava, tajnih zakletvi i tajnih procedura. Ovo iz razloga jer svi mi širom sveta stojimo nasuprot jedne*

monolitske i nemilosrdne konspiracije koja se najviše koristi tajnim sredstvima u cilju proširenja svojih interesnih sfera, infiltracijom umesto invazije, prevratima umesto izborima, zastrašivanjem umesto slobodom izbora.

To je sistem koji je regrutovao široke ljudske i materijalne resurse zarad izgradnje jedne gusto zbijene, visoko efikasne mašine koja se sastoji od vojnih, diplomatskih, obaveštajnih, ekonomskih, naučnih i političkih operacija. Njihova priprema je tajna, neobelodanjena. Njihove greške se zakopavaju, a ne objavljuju. Njihovi disidenti su ućutkivani, nikad hvaljeni. Njihova potrošnja se ne preispituju, glasine ne publikuju, a tajne ne otkrivaju.

Ja od medija ne očekujem da hvali aktuelnu administraciju već da je podrži u važnoj misiji obaveštenja i upozorenja američkog naroda. Lično sam potpuno uveren u zdravorazumsko rasuđivanje i prosuđivanje naroda u situacijama kada raspolaže potpunim informacijama”.

Prvi govor je širom sveta prihvaćen sa velikim olakšanjem jer je najavljivao smanjivanje tenzije u vreme hladnog rata ali je zato drugi govor potresao američke obaveštajne i vojne krugove kao i vlasnike najmoćnijeg biznisa u Americi (Military–industrial complex) i izazvao njihov flagrantni bes prema njemu. Ne ostajući samo na rečima Kenedi je 11. oktobra 1963. godine potpisao naredbu (National Security Action Memoranda NSAM 263) da se otpočne sa povlačenjem vojske iz Vijetnama. Pored odluke da se suoči sa otuđenošću američkog vojnog i obaveštajnog kompleksa Kenedi je odlučio da se pozabavi rasvetljavanjem poslovanja Sistema Federalnih Rezervi.

Naime, Kenedi je bio gotovo u neverici kada je došao do dokumenata koji su nesumnjivo ukazivali na to da je *Sistem federalnih rezervi* nezakonito telo koje je od američke vlade, odnosno američkog naroda preotelo pravo da štampa novac. Prema Američkom Ustavu, (Član 1., odeljak 8.) pravo da kuje i izdaje novac, izričito piše, ima samo Kongres SAD i niko drugi. Shodno zakonskim propisima Kenedi je odlučio da se obračuna s nosiocima ovakve monetarne politike u SAD. U podne 4. juna 1963. potpisuje Izvršnu naredbu br.11110 kojom se Ministarstvu finansija nalaže da za potrebe američke vlade odštampa 4,3 milijarde dolara. Za razliku od dolarskih novčanica koje štampa i distribuira *Sistem federalne rezervi* i koje nemaju nikakvu podogu, novčanice Ministarstva finansija SAD imale su srebrnu podlogu i trebalo je da se koriste kao **beskamatni novac**.

Dolarska novčanica koju je izdala Vlada SAD bila je gotovo identična onoj koju izdaje *Sistem federalnihrezervi*; na prvoj je pisalo *United States Note*, a na drugoj *Federal Reserve Note*. Prva je imala crveni pečat, a druga zeleni. Iako slične, ove novčanice su se razlikovale kao nebo i zemlja. Iza vladinih banknota stajala je srebrna podloga, a iza novčanica *Federalnih rezervi* baš ništa. Početak štampanja novca pod kontrolom Vlade je zapravo predstavljao

kraj *Sistema federalnih rezervi*.

Predsednik Džon Fitcdžerald Kenedi je ubijen u Dalasu, Teksas, 22. novembra 1963. dok je prolazio ulicom *Dealey Plaza*. Zvanično je proglašen mrtvim u jedan čas popodne. Sve novčanice koje je štampala Vlada SAD su u narednih mesec dana povučene iz opticaja. Uredba predsednika SAD Džona F. Kenedija pod brojem 11110 je i dalje na snazi, s obzirom da je niko nikada nije opozvao, ali i pored toga niko nikad više nije ni pokušao da štampa novac u ime Vlade SAD.

Li Harvi Osvald (Lee Harvey Osvald), navodni ubica predsednika Kenedija, uhapšen je samo 80 minuta nakon atentata ali ne za ubistvo predsednika već za ubistvo policajca Tipita (J. D. Tippit). Tek nakon nekoliko sati nezakonitog ispitivanja Osvald je optužen i za ubistvo predsednika ali je, bez da je ikada uspeo da izgovori i jednu reč u korist svoje odbrane, dva dana kasnije ubijen u sred policiske stanice u centru Dalasa. Osvaldu je tako onemogućena svaka odbrana ali je zato u policiju privedena njegova supruga Marina koja je ispitivana više nedelja. Sve vreme ispitivanja negirala je da puška kojom je ubijen Predsednik pripada njenom suprugu, a ove njene tvrdnje potvrđene su i na *poligrafu*. Takođe, tvrdila je da njen suprug, bivši radarista u vojsci SAD, nije mogao da ubije Predsednika iz objektivnih razloga, ali da o tome treba pitati ljude iz *C.I.A.* za koje je povremeno radio. O činjenici da je njenog supruga koga je čuvala policija u po bela dana i pred TV kamerama hladnokrvno ubio jevrejin Jakob Rubinštaj (Jacob Leon Rubenstein), poznatiji kao prijatel Majera Lanskog Marina nije želela ništa da kaže.Tokom 1994. supruga Li Harvi Osvalda je izjavila: “Odgovor o ubistvu predsednika Kenedija nalazi se u *Sistemu federalnih rezervi*. Nemojte ih podcenjivati, jer *C.I.A.* samo povlači obarač, a pare za to obezbeđuju ljudi iza i iznad Agencije”. Da je Marina sve vreme govorila istinu potvrdio je šef policije u Dalasu kapetan Kari (Jesse E Curry) koji je u svojim memoarima potvrdio da protiv Osvalda nije postojao niti jedan jedini konkretni dokaz, a da je osamnaest svedoka ispitivanih oko atentata na predsednika ubijeno u narednih 36 meseci.

Sat i po nakon što je Džon Fitcdžerald Kenedi proglašen mrtvin potpredsednik Lindon Džonson je položio zakletvu kao trideset i šesti predsednik SAD. Nedelju dana kasnije Džonson je otpustio Roberta Kenedija s mesta državnog tužioca ali se ovaj, na iznenađenje mnogih, vrlo brzo vratio politici i sa funkcije senatora 16. marta 1968. najavio kandidaturu za predsednika SAD. Ubijen je nepuna tri meseca kasnije - 5. juna u hotelu *Ambassador* u Los Anđelesu.

Četiri meseca po ubistvu Roberta Kenedija, 20. oktobra, Žaklina Buvije Kenedi (Jacqueline Lee Bouvier) se na grčkom ostrvu Skorpiosu udala za Aristotela Sokrata Onazisa (Αριστοτέλης Ωνάσης) jednog od najvećih svetskih

mafijaša svih vremena.

Novi predsednik SAD Lindon Džonson onemogućio je redovnu državnu istragu o ubistvu predsednika SAD, prepustivši je komisiji koju je predvodio predsednik Vrhovnog suda Erl Voren, stari neprijatelj porodice Kenedi. Prvi Erlov saradnik je bio Alan Dals (Allen Welsh Dulles), nekadašnji šef *C.I.A.* koga je Kenedi izbacio iz službe a drugi, ništa manje važan, Džon Mek Kloj (John Jay McCloy), nekadašnji predsednik Svetske banke o kome Kenedi nije želeo ni da govori. Vorenova komisija (Warren Commission) je učinala sve da marginalizuje svedočenja niza ljudi koji su policiji Dalasa dali izjavu koje su, po svemu, bile u suprotnosti sa zvaničnom FBI verzijom. Posebno je bilo interesantno kako je Komisija istražila ranjavanje trećeg čoveka. Naime, pored predsednika Kenedija i guvernera Teksasa Džona Konelija (John Bowden Connally, Jr.) ranjen je bio i slučajni prolaznik Džejms Tag (James Thomas Tague). On je pliciji na licu mesta dao izjavu kako je ranjen četvrtim metkom koji je, kao i prethodna tri, ispaljen sa *Grassy Knolla*. Pored toga Tag će, kao i osamnaest drugih svedoka, govoriti o misterioznom čoveku sa kišobranom – *Umbrella man*, koji je stajao pored *Grassy Knolla*. Vorenova komisija je Taga pozvala na saslušanje tek nakon šest meseci i konstatovala da on jeste ranjen toga dana u Dalasu ali ne od četvrtog metka već od rikošeta trećeg hica. Njegovu izjavu o sumnjivom čoveku koji je sa kišobranom na 40°C stajao pored *Grassy Knolla* Komisija nije želela uopšte ni da sasluša do kraja. Činjenica da su, pored Taga, još mnogi od policije saslušani ljudi posvedočili kako su pucnji došli iz pravca *Grassy Knolla*, a ne sa *School Book Depository* zgrade kako je FBI tvrdio za Komisiju nije imalo nikakvog značaja. Od devetnaest osoba koje su svedočile vezano za događaje oko atentata na predsednik SAD osamnaest je ubijeno u naredne tri godine, a Tag je, kao jedini preživeli, 2003. napisao knjigu *Truth Withheld* (Sakrivena istina).

Javno ubistvo predsednika SAD i potonje uništavanje svih dokaza o mogućim naručiocima njegovog ubistva je zapravo poruka upućena svim onima koji se bave politikom u SAD - *Who is the boss*?! Džonsonovo efikasno ometanje istrage Kenedijevog ubistva i bezrezervna spremnost da proširi i intenzivira američki rat protiv Vijetnama obezbedili su mu neophodnu političku, ekonomsku i medijsku podršku da na predsedničkim izborima 1964. godine ubedljivo porazi svog protivkandidata Barija Goldvotera (Barry Goldwater Jr.). Zanimljovo da je najmlađi saradnik Barija Goldvotera u njegovoj predizbornoj kampanji bila Hilari Klinton, buduća supruga američkog predsednika Bila Klintona. Hilari će politički biti angažovana i na predsedničkim izborima 1968. godine kada će podržavati kongresmena Judžina Mek Kartija (Ugine McCartey) za predsedničku nominaciju ispred Demokratske stranke, i 1972. kada je kao savetnik pomagala senatora Džordža Mek Governa (George McGoverne) u njegovom nastojanju da na predsedničkim izborima pobedi Ričarda Niksona.

Iako su CIA, FBI i Bela kuća učinili sve kako bi se zaključci Vorenove komisije afirmisali kao konačna istina ipak je u SAD pokrenuto još nekoliko nezavisnih istraga. Posebno značajna bila je istraga koju je pokrenula specijalna komisija Kongresa SAD (United States House of Representatives Select Committee on Assassinations) 1979. godine. Na osnovu istih dokumenata na osnovu kojih je Vorenova komisija zaključila da je ubistvo Kenedija pojedinačni akt ludaka Kongresna komisija je zaključila, bez i jednog uzdržanog ili protivnog glasa, da je atentat na predsednika Kenedija bio deo dobro organizovane zavere za njegovu eliminaciju. Međuti, kao ni Vorenova komisija pre, ni Kongresna komisija nije želela da se upušta u to ko stoji iza zavere već je, na opšte zaprepašćenje američke javnosti, donela odluku da svi materijali na osnovu kojih je ona došla do zaključka o zaveri budu zapečaćeni i nedostupni javnosti narednih 50 godina.

Na prave razloge i prave počinioce ubistva predsednika Kenedija ukazao je kanadski novinar David Đamarko (David Giammarco) objavljujući 2000.-te, u časopisu *Cigar Aficionado*, intervju sa neimenovanim agentom *CIA*. Na samom početku intervjua Đamarko ukazuje da nije u prilici da imenuje svog sagovornika koji mu je, uz niz dokaza, poverio da iz ubistva predsednika stoji niko drugi do sama CIA. Operacija eliminacije Kenedijada zvala se *The Big Event* (Veliki događaj) i nije obuhvatala samo čin eliminacije predsednika već i proces naknadnog zataškavanja i uništenja svih tragova. Tako je, prema predočenim podacima koje je neimenovani agent izložio Đamarku, bilo jasno da je oficijelna istraga ubistva u Dalasu obična farsa sa samo jednim ciljem: sprečiti otkrivanje istine.

Na jedan od strane novinara namerno previđan i sistematski potiskivan mogući razlog za ubistvo predsednika Kenedija ukazao je oksfordski student i pisac Antoni Samers (Anthony Bruce Summers). On je, uz punu podršku nekada najpoznatijeg novinara *New York Times*-a Džima Marsa (Jim Marrs), izneo obilje dokaza o gotovo ličnom sukobu između predsednika Kenedija i izraelskog premijera Davida Ben Guriona (David Grüen) vezano za jevrejska atomska postrojenja u Dimoni u pustinji Negev i pitanja saradnje Izraela sa Palestincima. Kenedi je naime insistirao da Međunarodna agencija za atomsku energiju (International Atomic Energy Agency) izvši detaljnu kontrolu svih jevrejskih atomskih projekata, a posebno reaktor *Nachal Soreq* i da Izrael otpočne ozbiljne, pod međunarodnom kontrolom, pregovore sa Palestincima. Uviđajući da preko zvaničnih diplomatskih kanala nemože da utiče na američkog predsednika Ben Gurion je zatražio pomoć Abrahama Fajnberga (Abraham Feinberg), istaknutog njujorškog poslovnog čoveka i izraelskog lobiste. Fajnberg je uspeo da organizuje tajni sastanak između Kenedija i Ben Guriona ali na njemu je izraelskom premijeru predočeno da će SAD, ukoliko on ne prihvati izložne zahteve, redefinisati svoju bliskoistočnu politiku u korist arapskog sveta. Kako, kao jedan od najistaknutijih cionista toga vremena, nije želeo da prihvati ni jedan od dva ultimativna zahteva američkog

predsednika Ben Gurion je 31. januara 1963. podneo stavku ali je, prema Samersu, Marsu i kasnije još mnogim drugima, istog dana izdao naređenje, kao vrhovni zapovednik Mossada, za likvidaciju Kenedija.

Izraelska obaveštajna služba - *HaMossad leModi'in uleTafkidim Meyuchadim*, više nego svesna odgovornosti izvođenja ovakvog zadatka, je odlučila da njegovu celokupnu realizaciju poveri svojim bliskim saradnicima u SAD na čelu kojih se nalazio ozloglašeni Majer Lanski (Meyer Suchowljansky) poznat ne samo kao mafijaški računovođa već i kao tvorac Sindikata kriminalaca (National Crime Syndicate). Kako je organizacija ubistva američkog predsednika bila zahtevna operacija u nju su uložena značajna finansijska sredstva koja su obezbedili direktori dve banke i jedne multinacionalne korporacije: *BCI* banke (Banque de Credit International) Tibor Rozenbaum (Tibor Rosenbaum) i Izrael Jafet (Ernest Israel Japhet), direktor *Israeli Bank Leumi* i direktor poznate italijanske firme *CMC/Permindex* Luis Blumfeld (Louis M. Bloomfield). Nakon što je Kenedi ubijen a u Belu kuću ušao Lindon Džonson SAD više nikada nisu zatražile kontrolu izraelskih nuklearnih postrojenja, a američka bliskoistočna politika je postala bezrezervno procionistička.

Deo prikrivanja istine o ubistvu i njegovim naručiocima odvijao se i skretanjem pažnje javnosti kroz iznošenje niza pikanterija iz ljubavnog života predsednika Kenedija. Tako su svetlo dana ugledale i informacije vezane za njegovu vezu sa Marielom Novotni (Mariella Novotny), Suzi Čang (Sue Yan Chang), Elen Romeč (Ellen Rometsch) i glumicom Merlin Monro (Norma Jeane Mortenson), ali i jugoslovenskom princezom Jelisavetom Karađorđević. Javnost je tako bila u situaciji da sazna da je glumica Merlin Monro bila više nego zaljubljena u Kenedija što ju je i navelo da, nakon što se on zbližio sa princezom Jelisavetom, 4. avgusta 1962. godine izvrši samoubistvo. Amerikanci su tada prvi put čuli i da je sex simbol XX veka bila prinuđena da 1956. pređe u judaizam kako bi, u od Jevreja kontrolisanom Holivudu, mogla da ima filmsku karijeru. Javnost je tada saznala i da se u judaizem, iz istog razloga i pod istim uslovima, 1959. godine preobratila i Elizabeta Tejlor (Elizabeth Taylor). Posebno iznenađujuća i intrigantna su bila saznanja vezana za Kenedijevu vezu sa princezom Jelisavetom koja je u to vreme bila udata za Hauarda Oksenberga (Howard Oxenberg). Kenedi je do te mere bio opsednut Jelisavetom da je ne samo napustio Merlin već se značajno distancirao i od same Žakline. Kada se 21. septembra 1961. godine Jelisaveta porodila i dobila kćerku Kristinu ne mali broj ljudi je verovao da joj otac nije ostareli Oksenberg već upravo predsednik SAD.

Nakon Kenedijevog ubistva Jelisaveta se 1967. razvela od Oksenberga i potražila utehu kod Vorena Bitija, Frenka Sinatre i Ričarda Bartona sa kojim je čak bila i tajno verena. Svoj mir je, prvo, pronašla u braku sa Nilom Balfurom (Neil Roxburgh Balfour), sinom čuvenog engleskog premijera Artura

Balfura, a potom i braku sa premijerom Perua Manuelom Elijasom (Manuel Ulloa Elias). O njenoj vezi sa predsednikom Kenedijem američku javnost je, još jednom, 1997. podsetila Kristina Oksenberg (Christina Oxenberg), druga Jelisavetina ćerka, u svom autobiografskom romanu *Kraljevsko plavo* (Royal Blue) pišući da joj je biološki otac *Jack*, a ne *Howard* i da su se predsednik *Jack Kennedy* i njena majka najčešće sastajali na njegovom imanju *Hyannis Port*.

Tačno deset godina nakon romana *Royal Blue* američka javnost je saznala i ko je neimenovani agent CIA o kome je pisao novinar Đamarko. Naime, početkom 2007. godine Seint Hant (Saint John Hunt) objavljuje audio zapis svog poslednjeg razgovora sa ocem (Everette Howard Hunt, Jr.) koji mu priznaje svoje učešće u operaciji *Operation PB SUCCESS* (državni puč u Gvatemali 1954.), operaciji *Playa Girón* (invazija na Kubu poznatija kao operacija u Zalivu svinja), operaciji *The Big Event* i aferi *Watergate*. Kao svoje direktne saučesnike u ubistvu predsednika Hant imenuje sledeće pripadnike Agencije: Korda Majera (Cord Meyer, Jr.), Davida Sančeza (David Sánchez Morales), Vilijama Harveja (William King "Bill" Harvey). Hant je svoje navode propratio gomilom dokaza, a jedan od zanimljivijih se odnosi na vreme kada je bio stacioniran u Meksiko Sitiju gde ga je, u više navrata, posećivao Li Harvi Osvald. Da Hant nije "običan" agent bilo je jasno kada je novinar Ted Šulc (Tadeusz Witold Szulc) obelodanio da je on bio koautor knjige *The Craft of Intelligence* (Umetnost obaveštajnog rada) koju je objavio Alen Dals odmah pošto ga je predsednik Kenedi smenio sa mesta šefa CIA. Niko, baš niko, ko nije bio "dovoljno visoko" nije mogao da priđe Dalsu, a kamoli da mu pomaže u pisanju knjige zaključio je Šulc. Nakon što su upoznati sa izjavom svog dugogodišnjeg visokog službenika (pripadnik CIA još od 1949.) i člana odeljenja za specijalne akcije (Special Activities Division) stigle su i demantije sa najvišeg mesta američke obaveštajne službe: "*What he said has not been proven by any official investigation*"! (To što je on rekao nije dokazano nijednom zvaničnom istragom).

Dva verovatno najpoznatija i najpopularnija američka predsednika su Abraham Linkoln i Džon Kenedi. Njih dvojicu danas povezuju neke pojedinosti koje se, na neki način, mogu smatrati i krajnje bizarnim. Naime, Linkoln je izabran u američki Kongres 1846., a Kenedi 1946. Linkoln je izabran za predsednika Amerike 1860., a Kenedi 1960. Glavnu pažnju tokom trajanja svog mandata obojica su posvećivala građanskim pravima i borbi protiv dominacije bankarskog kartela zbog čega su i otpočeli izdavanje beskamatnog novca. Jedan od trojice Linkolnovih sekretara se zvao Kenedi (John Kennedy, John G. Nocolay i John Hay), a Kenedijev sekretar Linkoln (Evelyn Lincoln). Linkolnova supruga En (Ann Rutledge) i supruga predsednika Kenedija Žaklina su obe imale pobačaj dok su boravile u Beloj kući. Oba predsednika su ubijena u petak pucnjem u glavu, a u oba slučaja ubica je bio južnjak. Linkolnov ubica Džon Vilkins But (John Wilkes Booth) je

rođen 1839. godine, a Kenedijev ubica Osvald 1939. Linkoln je ubijen u pozorištu koje se zvalo Ford, a Kenedi je ubijen u automobilu marke Linkoln (Lincoln) koje proizvodi firma Ford. Oba atentatora imaju petnaest slova u svojim imenima i obojica su ubijena pre nego što su stigli do suda. Linkolnov naslednik na mestu predsednika Endrju **Džonson** (Andrew Johnson) je bio južnjak rođen 1808., a naslednik Kenedija Lindon **Džonson** (Lyndon Baines Johnson) je rođen 1908. takođe na jugu Amerike.

Govoreći jednom prilikom o Americi i novcu čuveni francuski filosof, književnik i dramaturg Žan Pol Sartr (Jean-Paul Sartre) je izjavio:

"*Ako pogledate ko je naseljavao Ameriku u proteklih dvesta godina onda vam mora biti teško da poverujete da su ti ljudi stvorili jednu takvu ekonomsku i vojnu silu. Biće, po svemu sudeći, da su oni samo statisti, marginalci u filmu koji su neki drugi režirali. A ko su oni, ti drugi? E, pa za svaki film vam je potreban pun džep para, a ovim režiserima para nije nedostajalo*!"

Decenijski prisutna dominacija američkog dolara na svetskim berzama je zapravo klasična piramidalna šema. Enormne količine dolara koje štampa *Sistem federalnih rezervi* iz SAD nemaju nikakvu realnu vrednosnu podlogu, ni u robi, ni u zlatu. Ovakav bezvredni novac naziva se *fiat currency* i u istoriji nije nepoznat ali nikad nije poprimio proporcije kao što je to danas slučaj sa dolarom. Vrednost dolara počiva samo i isključivo na njegovoj potražnji kao svetske valute i stoga njegovo potiskivanje sa svetskog tržišta, odnosno zamena drugim valutama vodi njegovom neminovnom slabljenju. Sjedinjene Američke Države nemaju svoje devizne rezerve niti imaju svoj novac. One od *Sistema federalnih rezervi* kupuju dolar za obavljanje svog platnog prometa i u potpunosti su ovisne od njegove vrednosti, odnosno monetarne politike koju vodi *Sistem federalnih rezervi*. Prema najnovijim ekonomskim studijama 90 odstvo svetskog novca – nema realno pokriće. Gotovo u istom tom procentu je i do 90-tih bilo i učešće američkog dolara u globalnim finansijskim tokovima. To, s druge strane, znači da će neminovni bankrot Amerike imati negativne posledice, po domino sistemu, i na sva ostala svetska finansijska tržišta.

Kraj svake *fiat* valute je neizbežan i uvek se završava hiperinflacijom, recesijom i bankrotom najvećih i najznačajnih finansijskih institucija i samih država. Najveći neprijatelj *fiat* valute je zlato koje je kroz istoriju uvek bilo merilo vrednosti gotovo svih stvari. Kada je 1914. u SAD kao sistem plaćanja uveden dolar koji štampa *Sistem federalnih rezervi* jedna fina unca zlata vredela je 18,99 dolara, a sredinom 2010. njena cena je iznosila 1.353$. Da bi se shvatila neminovnost nadolazeće ekonomske i finansijske katastrofe u SAD napomenimo samo to da je od dolaska Buša mlađeg u Belu kuću 20. januara 2001. pa sve do početka 2007. na svaki dolar realno proizvedene robe, naštampano 19 dolara bez ikakvog pokrića. Amerikanci, prema relevantnim ekonomskim pokazateljima, već duže vremena ostvaruju oko dvadeset odsto

svetskog proizvoda, a troše neverovatnih četrdeset procenata. Ceh se mora platiti, a račun će biti veoma neprijatan – za sve!

Hemijska oznaka za zlazo je *Au*, iz latinskog jezika *AURUM*, što znači blistavo svitanje, a u Zapadnom svetu je dobilo naziv po Rimskoj boginji Aurori, koja je predstavljala boginju zore. Zlato je, pored bakra, jedini metal koji nije belo obojen i koji se može naći u metalurškom obliku u samoj zemljinoj kori i to u količini od 1,1×10-3 ppm. Atomski (redni) broj mu je 79, a relativna atomska masa 196,96654. Zlato ima odličnu hemijsku stabilnost sa visokim otporom prema koroziji i oksidaciji tako da se ne menja na vazduhu ni pri jakom zagrevanju. Nije podložno ni jednoj kiselini, a moguće ga je rastvoriti samo u carskoj vodici pri čemu je važno znati da su tako dobijena rastvorna jedinjenja zlata otrovna i smrtonosna po čoveka. Zlato ima znatnu specifičnu težinu - gustina mu je 19.3., dosta visoku temperaturu topljenja i srazmerno malu tvrdoću pa je stoga najkovaniji metal na svetu. Kovnost zlata je bez premca u odnosu na sve druge metale pa se tako od 1 grama zlata može proizvesti žica dužine 3 km, a kovanjem je moguće napraviti zlatne folije debljine do 0,0001 milimetara, odnosno 500 puta tanje od čovečije dlake. Zbog lakog kovanja ali i svojih antikorozivnih kvaliteta zlato je još 2500 g.p.n.e. počelo da se koristi kao novac u Lidiji, Maloj Aziji. Od tada pa sve do danas novac koji nema odgovarajuću vrednost u zlatu ne predstavlja nikakvu vrednost *per se* već je čisto špekulativnog karaktera. Čistoća zlata izražava se u karatima: 24 karata je oznaka za najčistije zlato.

Rast cene fine unce zlata tokom 2006, a pre svega tokom 2007. najavio je nastupanje ozbiljnih inflatornih kretanja u SAD koje su se već krajem 2008. suočile sa nultom stopom industrijskog rasta da bi početkom 2009. bilo jasno da je američka privreda u recesiji. Negativna kretanja u SAD su se prenela i na sve zemlje koje svoje devizne rezerve baziraju na dolarskim *fiat* banknotama. Da će to tako biti shvatile su još početkom XXI veka Rusija, Kina, Italija, Švedska, Ujedinjeni Arapski Emirati, Kuvajt i druge države koje su već 2006. najavile smanjenje svojih deviznih rezervi u dolarima. Šta više, arapske zemlje polako ali izvesno svoju naftu počinju da naplaćaju u evrima i jenima čime se potražnja za novčanicima *Sistema federalnih rezervi* dodatno smanjuje i devalvira njihova vrednost. U ovom pogledu najdalje je otišao Iran koji će već od 2013-14, u celosti napustiti dolar kao obračunsku valutu.

Najozbiljniju pretnju američkom monetarnom hegemonizmu predstavlja Kina čiji su državni zvaničnici januara 2009, a pre svih guverner Džou Sijaoucuan (周小川), javno zatražili da se dolara napusti kao svetska obračunska i platežna jedinica. To je odmah podržala Rusija uz konkretan predlog da se, za prvo vreme, odmah uz dolar u svetskoj monetarnoj politici počnu primenjivati i japanski jen, kineski juan i ruska rublja. Podržavajući ovakva gledišta o neophodnosti napuštanja dolara nobelovac Džozef Štiglic kaže: „Veoma je sporno da ostane dolarski sistem u eri globalizacije. Potreban je novi svetski

valutni rezervni sistem, koji će smeniti dolarski“. U prilog svoje tvrdnje Štiglic, ali i mnogi drugi ekonomisti, navode podatak kako SAD imaju, ako uopšte, oko 8 hiljada tona rezervi zlata a, u isto vreme, zemlje evrozone preko 13 hiljada tona dok se u ašramima (hramovima) u Indiji čuva neverovatnih 25 hiljada tona zlata. Vezano za Indiju ilustrativan je primer hrama Sri Padmanahauami (ശ്രീ പദ്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രം) u državi Kerala, posvećenom bogu Višni gde se, prema zvaničnim procenama države, čuva zlatni nakit, zlatnici, srebrnjaci i drago kamenje u vrednosti od 11,2 milijarde dolara. Ovo bogatstvo već više vekova čuva kraljevska porodica Tavankora (തിരുവിതാംകൂർ).

Ovako rezolutno ukazivanje na neophodnost napuštanja dolara uslovilo je i reakciju *Sistema Federalnih Rezervi* koje su pokrenule valutni rat protiv ostatka sveta i to kroz programirano obezvređivanje dolara. Naime, kako piše Martin Volf (Martin Wolf), novinar londonskog *Financial Times*-a i jedan od najpoznatijih finansijskih analitičara na svetu, “SAD traže mogućnost da nametnu svoju volju drugim zemljama na račun štampanja novca. Amerika će uspeti ili da prošire inflaciju na ostatak sveta, ili da iznudi jačanje nominalnih kurseva valuta drugih zemalja u odnosu na dolar.” On smatra da će *Sistem Federalnih Rezervi*, prema svemu sudeći, u toj borbi pobediti, “s obzirom da može da štampa onoliko dolara, koliko poželi.” Volf smatra, osim toga, da će *Federalne Rezerve* nastaviti štampanje novca sve dok inflatorna pretnja za SAD ne postane opasna što će, do tada, proizvesti niz negativnih posledica kod većine država i to primarno kroz podizanje vrednosti dugoročnih aktiva i cene kredita.

Kada je predsednik Buš Mlađi ušao u Belu kuću američki dug *Sistemu federalnih rezervi* i stranim poveriocima iznosio je pet hiljada šesto milijardi dolara. Do kraja 2006. godine dug je, kao što je i predvideo savetnik predsednika Buša za ekonomska pitanja Alan Habarda (Allan B. Hubbard) dostigao granicu od osam i po hiljada milijardi što je SAD učinilo ubedjivo najzaduženijom državom na svetu. To znači da je zaduženost SAD po glavi stanovnika dostigla iznos od 28.412 $, odnosno 58.390 $ po svakom zaposlenom. Ako se ovom nacionalnom dugu dodaju i lična dugovanja američkih građana bankama i drugim finansijskim institucijama u ukupnom iznosu, prema podacima za 2005. godinu, od neverovatnih 11.400 milijardi dolara onda *American Dream* (Američki san) postaje prava *Night Of Witches* (Noć veštica).

Da bi se shvatile dimenzije američkog državnog duga s kraja 2006-te recimo samo da bi se tim novcem moglo kupiti 9000 Bekingemskih palata u kojoj inače živi britanski monarh, sagraditi 28 Ajfelovih tornjeva od čistog zlata, otkupiti sva proizvodnja čaja na svetu za sledećih 2000 godina ili svakom stanovniku zemlje pokloniti 1500$.

Kako bi se neminovni bankrot odgodio za barem još nekoliko godina državni sekretar za finansije američke vlade i nekadašnji generalni direktor banke *Goldman Sachs* Henri Polson (Hanry Paulson) je septembra 2007. dramatičnim obraćanjem obavestio Kongres da će vlada SAD dostići važeći limit zaduživanja od 8,96 biliona dolara (oko 45% bruto nacionalnog dohotka) 1. oktobra 2007. i da stoga traži hitno izglasavanje povećanja limita zaduživanja, naglasivši da je to neophodno kako se zaštitilo „puno poverenje i kredibilitet“ SAD. Već tada niko nije imao iluzija da bi, ako Kongres na vreme ne izglasa povećanje te granice, to značilo da Sjedinjene Američke Države nisu više u stanju da finansiraju poslovanje vlade i servisiraju dužničke obaveze koje dospevaju na naplatu. Ista priča sa istim obrazloženjem o neophodnosti daljeg zaduživanja SAD ponovljena je i 2008. i 2009, a već 2010. je postalo jasno da će se, ukoliko se nastavi sa dotadašnjom dinamikom zaduživanja, gornja granica zaduženosti SAD – 1000% njenog bruto nacionalnog dohotka koja je oko15,8 biliona dolara, dogoditi najkasnije do 2013. godine. To je, prema stavovima svih ekonomskih stručnjaka, granica kada država zapravo objavljuje svoj bankrot ali i kada joj prete teritorijalno dezintegracioni procesi.

Sve ovo je, nedvosmisleno, slobodnim ekonomskim analitičarima i ekonomistima ukazivalo na jednosmernu ulicu kojom se SAD kreću - slom finansijskog sistema i bankrot SAD koja, izvesno, nakon toga neće više biti neprikosnovena ekonomska i vojna sila. Cenu ovakve politike, na žalost, neće platiti gramzivi i nezajažljivi vlasnici kapitala već obični građani koji će biti lišeni svojih radnih mesta, a mnogi i celokupne svoje imovine. Da je to, a ne nešto drugo, scenario “američkog sna” pokazali su podaci da je Džordž Buš Mlađi svoj mandat predsednika SAD krajem 2008. završio sa državnim dugom od 10.626.877.048.913,08$. Za samo par meseci na mestu predsednika SAD Barak Husein Obama se zadužio dodatnih hiljadu milijardi dolara što znači da je već u julu 2009. dug SAD iznosio apsolutno neverovatnih 11.587.496.984.477,72$.To zapravo znači da su se SAD od 1. septembra 2007. pa sve do 1. avgusta 2009. zaduživale po stopi od 3,83 milijarde dolara dnevno tako da je na dan 1. avgusta 2009. svaki građanin SAD dugovao tačno 37.786,82$. Krajem 2010. ovaj dug će dostići nivo znatno iznad nivoa od 13 hiljada milijardi dolara. To, s druge strane, znači da će svaki Amerikanac početkom 2011. godine dugovati oko 44.000$, odnosno da će svaki poreski obveznik u SAD biti opterećen dugom od preko 120.000$.

Amerika je velika - najveća svetska ekonomska sila, a preko *Sistema federalnih rezervi* sve što ne valja u SAD prenosi se na ostatak sveta. Da je to tako, a ne nekako drugačije, govori i podatak da se tokom 2006. godine, u svetu špekulisalo sa oko 385.000 milijardi dolara u obliku *fiat novca*, a da godišnji planetarni bruto proizvod svih država ne prelazi 65.000 milijardi dolara. To je ništa drugo do najava sloma postojećeg svetskog finansijskog i ekonomskog sistema o čemu je otvoreno prva progovorila Kina krajem 2008.

Ova nova svetska ekonomska i vojna sila je na dan 1. januara 2009. godine imala državne rezerve od 1,98 hiljada milijardi dolara, a sa 1,4 hiljada milijardi dolara zajma datog SAD, postala je najveći svetski kreditor gotovo bankrotirane Amerike. O srozavanju američkog kreditnog rejtinga koji je još od 1941. godine na najvišem nivou – AAA, govori se i u okviru *Standard & Poor's 500 Index*-a, a to je, nema sumnje, već početak izvesne neizvesnosti američke budućnosti.

Za ovakvu količinu *fiat* novca na međunarodnom tržištu kapitala najpoznatiji i najcitiraniji američki milioner Voren Bafet (Warren Edward Buffett) je rekao: "to je najrazornije oružje masovne ekonomske destrukcije". Jedan drugi poznavalac svetskih ekonomskih prilika - Marej Sabrin (Murray Sabrin) je ovu prevaru opisao rečima: „Ovu kolosalnu i neverovatno kompleksnu šemu prevare osmislili su i sproveli ingeniozni i dijabolični umovi"!

Svoj sud o bezvrednim dolarima i onima koji stoje iza njega izrekao je i iranski predsednik Mahmud Ahmedinedžad (داژنیدمحا دومحم). On je 3. marta 2010. u Teheranu izjavio da će SAD i Sistem federalnih rezervi ostati u svetskoj istoriji zapamćeni kao najveći falsifikatori i lopovi jer su od 1971. do 2010. godine naštampali preko 29.000 milijardi dolara bez pokrića i tako, kroz kupovinu robe od drugih naroda, iste opljačkali za isto toliko novca. "Celokupna ideja kapitalizma kao sistema zasniva se na pljački nacionalnih ekonomija u korist nekolicine pojedinaca" zaključio je Ahmedinedžad. Koliko je Ahmedinedžat bio u pravu govori i podatak da je u svetu novčana masa od početka svetske ekonomske krize krajem 2007. do kraja 2011. povećana za preko 400%, a da je u istom tom periodu količina zlata povećana za nepunih 8%.

Na prijemu koji je novembra 2002. godine održan u Njujorku povodom devedesetog rođendana američkog ekonomiste i nobelovca Miltona Fridmana (Milton Friedman) aktuelni direktor Sistema federalnih rezervi Ben Bernanke je na Fridmanovu i opasku dr Ane Švarc (Anna Jacobson Schwartz) da su Federalne rezerve odgovorne za depresiju iz tridesetih godina XX veka pred svima odgovorio: "***I would like to say to Milton and Anna: Regarding the Great Depression, you're right. We did it. We're very sorry. But thanks to you, we won't do it again***" (Želeo bih da odgovorim Miltonu i Ani po pitanju Velike depresije: U pravu ste, mi smo je izazvali. No, zahvaljujući Vama nećemo je ponoviti!).

Ponovili su je!

Prvi čovek koji ne da nije poverovao Bernankeu već je odmah – decembra 2002. otpočeo kampanju za uvođenje zlata kao jedine valute u međudržavnom plaćanju bio je libijski predsednik Moamer Gadafi (یفاذق رمعم). On je predložio Maleziji, Iranu, Sudanu i Bahreinu da uvedu persijski zlatni dinar u

međusobnu trgovinu u skladu sa starim standardima kalifa *Umar Ibn al-Khattab*-a. Na apsolutno zaprepašćenje SAD i EU ali i, iznad svega i pre svega, Svetske banke, MMF-a i ostalih međunarodnih bankarskih kartela, nakon samo dva sastanka ministara finansija i trgovine ovih zemalja održanih 22. i 23. oktobra 2003. u Kuala Lumpuru, a pod rukovodstvom malezijskog premijera dr Mohameda (Mahathir bin Mohamad), Gadafijeva inicijativa je prihvaćena. Vrednost zlatnog dinara, na predlog guvernera Centralne banke Irana dr Bijana Latifa (Bijan Latif), utvrđena je na 4,25 grama 22 karatnog zlata što je bio ekvivalent vrednosti za 10 srebrnih dirhama. Već početkom 2004. otpočelo se sa postepenom implementacijom ideje o povratku muslimanskih država na međusobno trgovanje u zlatu. Ohrabren ovim uspehom Gadafi je, nakon višednevnih sastanaka sa egipatskim predsednikom Hosnijem Mubarakom (مبارك ديس ينسح دمحم) u Kairu, otpočeo i sa pripremama za monetarno ujedinjenje svih afričkih država kako bi se sprečilo njihovo dalje ekonomsko urušavanje i potpadanje pod finansijsku kontrolu međunarodnog bankarskog kartela. Januara 2007. u Tripoliju je održan prvi veliki i značajan sastanak državnih predstavnika Tunisa, Egipta, Alžira, Sudana i Libije o pitanjima arapsko afričke saradnje i ekonomske nezavisnosti. Godinu dana kasnije Mubarak i Gadafi su postigli dogovor o ukidanju carina između dve zemlje, osnivanju zajedničke trgovačke komore i tešnjoj saradnji u eksploataciji gasa i njegovoj komercijalizaciji preko zajedničke firme *Al Tube* ali i o nekoliko desetina milijardi dolara libijskih investicija u nove rafinirijske kapacitete u Egiptu kako bi se dostigla cifra od prerađenih milion barela dnevno.

Da je priča o Gadafiju ozbiljnija od ozbiljnog Amerikancima je postalo jasno 17. februara 2010. kada su američki političari Majk Pits (Mike Pitts) i senatori Dejvid Tomas (David Thomas) podneli zakonodavni predlog *South Carolina Gold and Silver Bills S. 862 and H.4128* da se u Južnoj Karolini uvede zlatni i srebrni novac umesto papirnih novčanica *Sistema Federalnih Rezervi*. Za Karolinom u akciju uvođenja zlata kao platežnog sredstva krenula je i država Juta, a posle nje još i Kolorado, Džordžija, Montana, Misuri, Indiana, Ajova, Novi Hempšir, Oklahoma, Tenesi, Vermont i Vašington. *Sistem federalnih rezervi* i banke koje su bile najodgovornije za ono što se u Americi dogodilo 24. oktobra 1929. JP Morgan i Goldman Saks (Goldman Sachs Trading Corportation) su gotovo otvoreno od vlade SAD zatražile da se odmah, bez odlaganja, preduzme nešto u vezi sa libijskim predsednikom i državama koje su prihvatile njegovu “zlatnu inicijativu”.

Suprotno opštem uverenju, krah berze 1929. koji je bio planiran u *No. 23 Wall St., Home of the House of Morgan* nije bio ključni momenat u Velikoj depresiji koja je sledila. Ono što je pretvorilo običnu recesiju u kolaps, a što je u *Home of the House of Morgan* bilo i očekivano, bio je talas opsade štediša banaka u Americi 1930. i 1931. Povlačeći svoje depozite štediše su dovele do krize banaka i bankarskog sistema u SAD koji se decenijama razvijao bez

državne kontrole i adekvatne regulative. Banke su tada, baš kao i danas, davale u zajam ogromne količine novca za koji nisu imale nikakvo pokriće – sve se zasnivalo na poverenju ljudi da banke raspolažu realnim novcem što je tada, a i danas, apsolutna iluzija. Od sto dinara kredita koje banke plasiraju građanima i firmama samo je pet dinara realnog novca štediša, a sve ostalo je *fiat novac* koji banke samovoljno emituju. Retko koja banka na svetu danas posluje sa više od 5% realnog novca, što znači da je 95% njihovih plasmana zasnovana na onom narodnom „dođem ti".

Aktuelna finansijska i ekonomska kriza u SAD ali i ostatku sveta zapravo je ponovljena verzija krize iz tridesetih godina prošlog veka – sa istim akterima. Prvi znaci problema na američkom finansijskom tržištu pojavili su se 9. avgusta 2007, a 16. marta 2008. postalo je jasno da Americi, kroz krah hipotekarnog tržišta, predstoji pravi finansijski zemljotres. Urušavanje američkog hipotekarnog tržišta ukazalo je prvo na apsolutni rast siromaštva u SAD ali i mračne radnje finansijskog sektora koji je trgovao na način koji nikada do tada nije bio zabeležen čak ni u teoriji. U ove finansijske transakcije mrežom kupoprodajnih dugova bile su uključene čak i investicione banke SAD i dobrog dela ostatka sveta. Siromaštvo američkih građana koje se prikriva na razne načine ipak je obelodanjeno krajem 2009. godine u sklopi istraživanja koje je izvršilo *Federal Reserves* pod nazivom *Susvey of Consumers Finances*. Prema podacima dobijenim tokom ovog istraživanja 10% stanovništva SAD raspolaže sa 72% ukupnog nacionalnog bogatstva dok na ostalih 90% građana otpada svega 28% . Stvar je značajno dramatičnija ako se shvati da samo 1% američke ekonomske i političke elite raspolaže sa neverovatnih 37% ukupnog nacionalnog bogatstva što je za celih 9% više od 90% ukupne populacije građana SAD.

Prema zvaničnim podacima *US Department of Agriculture* (Američko ministarstvo poljoprivrede, USDA) od 2007. do sredine 2010. u SAD 15% domaćinstava, odnosno 17,5 miliona porodica, a to je oko 50 miliona ljudi nije imalo sredstava za adekvatnu ishranu (food insecure) – svaki dan su imali jedan obrok manje. Imajući u vidu da su SAD najveći svetski proizvođač hrane USDA zaključuje da razlog za gladovanje pedeset miliona ljudi leži i činjenici njihovog siromaštva. Kako bi se sprečila socijalna katastrofa administracija Baraka Obame je pokrenula program *Supplemental Nutrition Assistance Program* putem koga se dele markice za ishranu 42,4 miliona ljudi. Međutim sekretar USDA Kevin Konkan (Kevin Concannon) veruje da je broj onih koji žive ispod granice siromaštva znatno veći ali da se ljudi stide da stanu u red za besplatne obroke. Najveći problem, prema Konkanu, su deca, njih 17 miliona, koja zahtevaju posebnu brigu a koja im se, prema postojećem zakonu *Child Nutrition Act*, nepruža na način i meri koja je neophodna.

Nastojeći da prikruju svoje špekulativne radnje hipotekarne banke u SAD su otpočele shizofreni talas plenidbe kuća pod njihovom hipotekom što je dovelo

do opšteg haosa i nezabeleženog pada cena nekretnina. Tako se dogodilo da su milioni Amerikanaca izbačeni, doslovce, na ulice, a da su se banke našle u posedu stotina hiljada kuća i apartmana koje niko nije mogao da kupi. Banke su imale nekretnine ali ne i novac koji im je bio potreban kako bi i same vratile kredite investicionim bankama kod kojih su se povoljno zaduživale. Račun je bio jednostavan: Hipotekarne banke su uzimale kredit od investicionih banaka po kamatnoj stopi od 2 ili 3% i potom ih plasirali kroz stambene kredite sa kamatom od 5 do 7%. Zarade su bile enorme ali je problem nastao kada su ljudi koji su kupili kuće pomoću takvih kredita postali insolventni. Hipotekarne banke nisu mogle da naplate svoja dugovanja, a samim tim nisu mogle ni da vraćaju novac investicionim bankama zbog čega ni one nisu mogle da održavaju likvidnsot.

Za samo nekoliko meseci na Vol Stritu su propale čuvene investicione banke: *Bear Sterns*, *Merrill Lynch* i *Lehman Brothers*, a potom slede *Indy Mac*, *First Heritage Bank*, *First National Bank of Nevada*, *First Priority Bank*, *Fannie Mae*, *Freddie Mac* i, na kraju, jedna od najvećih američkih banaka *Washington Mutual Bank*. No, da sa bankrotom svih ovih banaka nije bilo sve slučajno i tek-tako otkrilo se odmah nakon što je 15. septembra 2008. *Lehman Brothers Holdings Inc* objavio najveći bankrot u finansijskoj istoriji sveta – 639 milijardi dolara. Već 26. septembra Nemačka banka (Deutsche Bank) je od Stečajnog suda (United States Bankruptcy Courts) zahtevala da joj se promptno vrati 72,5 miliona dolara koji su greškom *Bank of America Corp*. transferisani na račun *Lehman Brothers Holdings Inc*. Nakon što je portparol Suda Džejms Gidens (James Giddens) objavio da se novac, bez obzira na grešku prilikom transfera, neće vratiti *Deutsche Bank* jer novca jednostavno nema Nemci su pokrenuli sopstvenu istragu da bi, samo nakon desetak dana, utvrdili da je *Lehman Brothers Holdings Inc*. šest meseci pre objave svog bankrotstva otpočeo sa čišćenjem svojih računa u korist tri izraelske banke: *Bank Hapoalim*, *Bank Leumi* (osnovana 1902. kao svojevrsna zadužbina Herclovog cionističkog sna) i *Israel Discount Bank LTD*. Tako su pedantni Nemci utvrdili da su američke i štediše iz mnogih drugih zemalja zapravo pokradeni za neverovatnih 401,3 milijarde dolara koliko je sa računa *Lehman Brothers Holdings Inc*. prebačeno u Izrael. Poslednji transfer obavljen je početkom septembra, a u okviru njega su bili i 72,5 miliona dolara Nemačke banke.

O ovom bankrotu koji je zapravo najobičnija krađa prvi je javno progovorio novinar Džef Rens (Jeff Rense) ali je ubrzo ućutkan od strane najvećih američkih medija koji su ga unisono počeli nazivati šarlatanom i promoterom nesuvislih teorija zavere. U kojoj meri je orkestrirani medijski linč Rensa bio usmeren ne samo u pravcu zaštite jevrejskih vlasnika *Lehman Brothers Holdings Inc*. već, pre svega, u pravcu prikrivanja globalnog jevrejskog finansijskog kriminala pokazalo se ubrzo nakon što je otkriveno da je i *Bear Sterns*, preko firme *Africa Israel USA*, transferisao milijarde dolara put

Izraela. U slučaju *Bear Sterns*-a glavni “igrač” je bio jedan od najbogatijih jevreja na svetu Lev Avnerovič (Лев Авнерович Левиев) na daleko poznat kao najveći finansijer 120 jevrejskih naselja na okupiranoj Zapadnoj obali.

Deutsche Bank je bila prva banka koja je osetila posledice američkih špekulanata ali ona je, za razliku od drugih, “jeftino” prošla. U Nemačkoj se, po principu kad u Americi zahladni u Evropi padne sneg, urušila banka *Hypo Real Estate Holding AG*. Lanac bankrota evropskih, a pre svega britanskih banaka tokom 2008. zaustavljen je ogromnom intervencijom država koje sa stotinama milijardi evra poreskih obveznika spašavaju kolaps evropskog finansijskog tržišta. Korifeji nelobirealnog kapitalizma čiji su preci već izazvali stravične katastrofe – siromaštvo, bedu, masovnu nezaposlenost i, konačno, Prvi i Drugi svetski rat opet su na delu: danas kroz socijalizaciju gubitaka održavaju privatizaciju dobitaka što ih čini užasno opasnim po čovečanstvo. Svojim inflacijama, deflacijama i hiperinflacijama doveli su do toga da početkom 2009. godine 40% svetskog stanovništva živi od jednog dolara dnevno.

No, žrtve međunarodnog špekulativnog kapitala nisu samo firme širom sveta već i same države. Tako se već krajem 2008. Island pripremao da objavi bankrot države, a onda su mu pomogle prvo Rusija sa četiri milijarde evra, a potom su u pomoć pristupili i Međunarodni monetarni fond, Evropska banka za obnovu i razvoj, Velika Britanija, Nemačka i još nekoliko evropskih država koje su mu odobrili finansijski paket pomoći u vrednosti od 12 milijardi dolara. Sličnu sudbinu je doživela i prezadužena Mađarska koja je oktobra 2008, nakon što se premijer *Ferenc Gyurcsány* pripremio da objavi bankrot države, izbegla finansijski slom i socijalnu tragediju zahvaljujući hitnoj finansijskoj pomoći u visini od 25 milijardi evra od Međunarodnog monetarnog fonda, Evropske unije, Svetske banke i Evropske centralne banke. Spisak država kojima je početkom 2009. pomognuto kako bi izbegle bankrot je počeo da se uvećava: Rumunija, Letonija, Litvanija, Estonija... Aprila 2010. bankrot je najavila i Grčka i to je, ne zato što Evropa ceni Aristotela i Platona već stoga što je ona jedna od važnijih evropskih država i članica NATO-a, shvaćeno kao najozbiljnije upozorenje opstanku evropske monetarne unije i same zajednice. Države kojima će do 2013. trebati, prema njihovim sopstvenim predikcijama, značajna finansijska pomoć kako bi izbegle kompletan ekonomski kolaps su Irska i Portugal, a stručnjaci se slažu da tu treba imati u vidu Španiju i Italiju koje bi igru istine mogle zaigrati 2014. O Belgiji koja je zadužena 1.230 milijardi dolara, nema vladu godinu dana i stoji na pragu latentnog sukoba Flamanaca i Valonaca niko više ne želi ni da govori. "Belgija ne postoji, to je veštačka zemlja. Ne postoji nikakva belgijska nacionalnost ili identitet. Flamanci i Valonci nemaju ništa zajedničko, ni ekonomiju, ni jezik, ni kulturu”, zaključio je lider flamanske desničarske partije *Vlams Belang* Filip Devinter.

EU je zapravo reinkarnacij *Vier-Reiche* iza koga stoje multinacionalne finansijske korporacije i proizvodni konglomerati i, naravno, Nemačka koji su, svi zajedno, okupili 67 hiljada birokrata u Briselu kako bi kontrolisali već posustale isluđene evropske nacionalne države. Briselska vavilonska birokratija, nesposobna, infantilna i kriminalizovana dovela je Evropu do bankrotstva i besmisla. Sve je pod kontrolom medijskih primitivaca koji su svojom bahatošću, perverzijima i glupostima zatrovale sve štampane i video medije nevažnim temama, dok se nemilice štampaju dolari i evri bez pokrića, dok raste nezaposlenost, deindustrijalizacija, cena svih vrsta energenata i zdrave hrane i pitke vode koje sve više poprimaju stsatus luksuznih namirnica.

Spas iz priče o *Vier-Reich*, odnosno o EU postoji a objaviće ga Nemci svojim evropskim prijateljima kada im budu izložili svoje ekonomsko i socijalno uređenje, svoj federalni sistem, budžetsko i finansijsko uređenje i predstavili im ga kao merilo ili uzor u postojećem velikom broju mogućnosti sličnih stvara. Tom prilikom neće im, naravno, reći da su to ideje nastale u francuskom hotelu *Rotes Hause* davane 1943. godine.

Sve što se danas događa u Americi i Evropi jasno ukazuje na to da je liberalni kapitalizam sistem koji se rukovodi isključivo i samo profitom i to po svaku cenu. U takvom sistemu nema i nikada nije bilo mesta za čoveka – darvinovog čoveka koji je uvek tretiran kao roba. Ono što svakog poštenog čoveka može da zabrine je pomisao da su se još od Francuske buržoaske revolucije nosioci liberalnog kapitalizma i glavni finansijeri demokratije bogatili i rešavali nagomilane sistemske probleme izazivanjem sukoba većeg ili manjeg intenziteta. Kriza sa početka 2009. je, bez dileme, dostigla razmere one iz 1909. i 1929. koje su se, na kraju, razrešila tek izazivanjem Prvog i Drugog svetskog rata. Svet se već sada mogućr kreće prema Trećem svetskom sukobu i to kroz seriju malih ali opet ništa manje pogubnih lokalnih sukoba koji u jednom momentu mogu, u skladu s matematičkim proračunima, prerasti i sukob opštih razmera u kome će bor zaraćenih nadmašiti zbirno broj zaraćenih iz Prvog i Drugog sukoba - na kub.

Povodom katastrofalnih ekonomskih kretanja u SAD Zbignjev Bžežinski je početkom 2009. ustvrdio da će Sjedinjene Države „imati milione i milione nezaposlenih ljudi koji će doista dotaći dno. To će biti stanje izvesno vreme, dok se stvari, nadajmo se, ne poboljšaju. U isto vreme, **postoji javno saznanje o enormnom bogatstvu koje je preneto nekolicini ljudi**, bez istorijskog primera u Americi zbog čega, čak, može biti i nemira“.

Bžežinski nije, a i kako bi, imenovao one koji su na krizi profitirali. Međutim, podatak da su, od svih banaka u SAD, samo *Wells Fargo Bank, N.A.*, *Goldman Sachs* i *J.P.Morgan Chase* banke iz krize izašle osnažene govori sve samo po sobi. Tako je, primera radi, *J.P.Morgan Chase* sa Džonom Džejkobom (John Jacob Astor) i njegovih 220.000 zaposlenih, tokom 2008. i 2009.

ostvarila čistu dobit od više milijardi dolara. No, najveća zarada *J.P.Morgan Chase* banke nije bila u novcu koliko u činjenicu da je ona za samo 3,5 milijardi dolara 2008. godine kupila propale banke *Washington Mutual Bank* i *Bear Sterns* i tako, kad se prašina slegla, ostvarila dobit od nekoliko desetina milijardo dolara koliko su ove banke, i kao propale, vredele. Vrednost deonica *J.P.Morgan Chase* se od 2008. do 2010. udvostručila, a finansijski direktor banke Majkl Kavanah (Michael J. Cavanagh) je tim povodom za *The New York Times* izjavio: „Banka se ponosi ovim rezultatom“.

Kolika je obest najbogatijih Amerikanaca ilustruje zalaganje njihovog miljenika Baraka Obame da u Kongresu progura zakonski akt o smanjenju poreza za najbogatije koji je, još pre desetak godina, pripremio Džordž Buš. Prema ovom zakonskom aktu već sada nazvanom *Obama's "Bush" tax cut* 2% super bogatih Amerikanaca bi trebalo u narednih desetak godina da plaća manji porez što bi prihod državnog budžeta smanjilo za neverovatnih 750 milijardi dolara. I, tako, dok se Amerikom širi nezaposlenost i glad bogati postaju još bogatiji što je i dovelo do toga da su SAD danas država sa najvećim socijalnim razlikama na svetu. Kako će se narastujeće socijalne potrebe u SAD rešavati sa smanjenim budžetskim prihodom objasnila je *The National Commission on Fiscal Responsibility* (Nacionalna komisija za fiskalnu odgovornost): „Moraju se smanjiti socijalna davanja i postojeće najamnine“.

Na opštu dilemu hoće li SAD opstati kao supersila Bžežinski odgovara negativno, a u svojoj knjizi *Izvan kontrole, Globalna previranja uoči 21. veka* (Out of Control: Global Turmoil on the Eve of the 21st Century) navodi za to i razloge: „*zaduženost, trgovinski deficit, niska stopa štednje i ulaganja, industrijska nekonkurentnost, niske stope rasta produktivnosti, neodgovarajuća zdravstvena zaštita, loše srednjoškolsko obrazovanje, pogrešna društvena infrastruktura i propadanje gradova, gramzivi imućni treći stalež, izrazita parazitska opsednutost parničarenjem, produbljivanje rasnih problema i siromaštva, rašireni kriminal, masovno uživanje droge, usađivanje beznađa, širenje seksualnih sloboda, masovno širenje moralne izopačenosti putem masovnih medija, slabljenje građanske svesti, nastavak razjedinjujućeg multikulturalizma, kolaps političkog sistema, povećanje osjećaja duhovne praznine…* “.

Ejn Rand (Ayn Rand), čuvena ljubavnica još čuvenijeg Filipa Rotšilda (Philippe de Rothschild), je 1957. objavila knjigu *Skupljeni atlas* (Atlas Shrugged). Na 1168 stranica gospođica Rand elaborira temu kako će oni koji kontrolišu svet kroz dizanje cena nafte i ostalih energenata prvo potresati svet, a potom ga, kroz uništenje naftnih bušotina i zatvaranje mnogih rudnika, a pre i iznad svega kroz ekonomski haos uzrokovan zatvaranjem **njihovih** industrijskih postrojenja i uništenjem **njihovih** finansijskih institucija konačno i bespovratno zagospodariti nad svim ljudima.

U romanu za koji mnogi veruju da je napisan po ideji samog Filipa Rotšilda - *l'homme à la tête d'une Banque Rothschild*, Randova zapravo opisuje i nagoveštava šta će se desiti kada umni, kreativni i inventivni ljudi objave svoj štrajk, svoje nezadovoljstvo drugim ljudima - onima koji su sušta suprotnost njima. Jedan od glavnih likova u romanu *Francisco d'Anconia* kaže:

„Mi stvaramo bogatstvo ovoga sveta, a naši bi neprijatelji da pišu nekakve moralne kodekse. Mi bez tih kodeksa možemo i preživećemo ali ne i oni bez nas... Uništiću sopstvenu firmu d'Anconia Copper, uništiću je svesno, namerno, planski i to sopstvenim rukama. To ću prvo isplanirati do najsitnijih detalja, a potom ću, u realizaciji plana, upotrebiti svo svoje umeće – kao da stvaram novo bogatstvo, kako im nebih dozvolio da prozru moje namere i spreče me u tome. Neću im dozvoliti da preuzmu d'Anconia Copper i tako spreče sopstvenu propast. Uništiću svaki delić ***moje*** *firme i uništiću i poslednje zalihe bakra koje sam proizveo jer bez toga ja mogu ali ne i oni. Ništa im neću ostaviti kako je sad već ću sve vratiti na početak kada je Sebastian d'Anconia otpočinjao posao od ničega. I onda će oni shvatiti da ne mogu bez njega i mene*"!

Najvažniju poruku radnicima i onima koji misle da imaju nekakva prava koja ostvaruju preko ceduljica koje ubacuju u glasačke kutije Randova saopštava preko glavnog lika – moćnog industrijalca i finansijera Dagnija Tagarta (Dagney Taggart):

„Ja Dagni i svi ostali Dagniji ovoga sveta koje nazivaju materijalistima jedini znamo koliko malo toga ima u materijalizmu... Mi smo oni koji definišu smisao materijalizma i mi znamo koliko je to ništavno. Mi smo duša svih onih železnica, rudnika, cenrala, naftnih bušotina koje dnevno pulsiraju kao srce koje daje život ljudskom rodu. To je tako i biće tako sve dok oni shvataju da su samo telo koje bez nas, bez naše duše i srca nisu ništa do obično truplo. Bez nas oni su obična rulja nesposobna za bilo šta osim za pljačku, ubijanje i opštu propast. Mi, za razliku od njih, ne ovisimo ni o jednom materijalnom dobru jer smo materijalno dobro sami po sebi. Mi kreiramo, stvaramo i obezbeđujemo im sredstva za rad bez kojih su oni nemoćni. Pa čak i da im ostavimo sva ta sredstva za rad, sve te elektrane, rafinerije, hemijske industrije i elektronske centre – šta će oni? Da gledaju i plaču! Oni, jednostavno rečeno – nemaju mozga! ***Degénération en génération***".

Može li neko danas, na kraju prve decenije XXI veka, da povuče bilo kakvu paralelu između onoga što je Randova pisala i opšte svetske krize! Bilo bi dobro da može jer ako ne – izvesno je da će mnoge *d'Anconia Copper* nepovratno propasti, a sa njom i svi koji su od njih zavisili. Da li je ovo početak kraja ili kraj jednog početka ostaje da se vidi.

Poglavlje dvadest šesto
BANKA ENGLESKE

Kralj Engleske Henri VIII (Henry VIII of England) nije nikako mogao da dobije muškog naslednika s ženom Katarinom Aragonskom (Catalina de Aragón y Castilla) pa je nakon devetnaest godina braka odlučio da se razvede. Kraljica Katarina je poticala iz najmoćnije vladarske kuće tog vremena: bila je kći Ferdinanda II Aragonskog (Fernando II de Aragón) i Izabele Kastiljske (Isabela I de Castille), a caru Karlu V (Carlos I de España) je bila tetka. No, pored svega toga Katarina je bila fanatična katolkinja i u velikoj milosti pape Klementa VII (Giulio di Giuliano de'Medici) koji je Henriju VIII poručio da mu ne može odobriti razvod. Kako su svi katolički vladari priznali papi pravo da ih venčava tako je i pitanje razvoda bilo u njegovim rukama. Bez razvoda za Henrija nije bilo ni novog venčanja ni novih legalnih naslednika. Želeći da ipak reši problem na hrišćanski način, Henri VIII šalje kardinala Tomasa Volsija (Thomas Cardinal Wolsey) 1528. godine u Vatikan da izmoli blagoslov za poništenje braka - *divortium imperfectum*, a svog poverljivog čoveka Ričarda Kruka (Richard Crook) u Veneciju da se tamo dodatno posavetuje s najpoznatijim rabinima.

Volsijeva misija nije uspela s obzirom da je *Curia Romana* na čelu sa papom Klementom VII septembra 1530. odbila svaku priču na temu poništenja braka tvrdeći da u Starom zavetu nema osnova za Henrijeve želje. Papa je lično odbio i molbu osamdeset i tri engleska viteza da se Henriju omogući razvod i odmah potom je, po specijalnom kuriru, uputio engleskom monarhu pismo sa samo dve reči: *Non possumus* - ne možemo. Međutim, za razliku od neuspele Volsijeve misije Krukov boravak u Veneciji pod okriljem familije *Este* je dao željene rezultate: rabini su preko londonskog pravnika Tomasa Kromvela (Thomas Cromwell) poručili Henriju da prema *TaNaH*-u (Leviticus 18:16,

וַיִּקְרָא), jevrejskoj Bibliji, ima pravo razvoda s obzirom da je Katarina jednom već bila udavana i to za njegovog rođenog brata Artura Tjudora (Arthur Tudor), princa od Velsa. U *TaNaH*-u naime eksplicitno piše da se niko ne sme udati za svog devera, ili oženiti svastikom, a kako je *TaNaH* stariji od Starog i Novog zaveta, stariji od Rima, Kurije i svakog pape Henrije je mogao da čini što je želeo. Rabini su stoga predložili Henriju VIII da iz naziva engleske crkve izuzme odrednicu katolička i tako eliminiše papu kao njenog vrhovnog verskog poglavara. Rečeno, učinjeno. Nakon hiljadu godina jedinstva Henri VIII je 1534. odvojio Englesku crkvu od Vatikana, proglasio se njenim poglavarom (Supreme Governor of the Church of England) i samom sebi odobrio razvod; ženio se još pet puta. Venecijanski rabini su sačinili i novi prevod Starog zaveta koji će postati Biblija Engleske crkve nazvana Autorizovana Verzija (The Authorized King James Version of The Great Bible). Još jedan momemanat vezan za razvod engleskog monarha, pored povratka Jevreja na englesko tlo, je od posebne važnosti: Vatikan, a time i katolička Engleska su bili protiv masona; Jevreji i novoustanovljena protestantska crkva na čelu sa Henrijem VIII će im biti vanredno naklonjeni.

Rim je bio zapanjen. Niko nije mogao da poveruje šta se zapravo desilo. Za Papu koji je sedeo na *cathedra Petri* engleski kralj Henri VIII postao njegova negacija, što je bilo, naravno, neodrživo i nedopustivo. U takvoj situaciji *Ufficii di Curia* (Rimska kurija) je zatražila pomoć od vojno moćne katoličke Španije i njoj odanog *Rey de España Carlos Quinta*. Rat s Engleskom bio je na pomolu. Henriju VIII, čija je državna kasa bila prazna, je hitno trebala finansijska pomoć za opremu i pripremu vojske za sukobe koji su postali izvesni. Evropsko plemstvo mu nije moglo ni želelo pomoći u sukobu protiv Vatikana i moćne Španije; svi su verovali da će ga njegovo *cherchez la femme* doći glave. No, zlato je nenadano počelo da se sliva u Englesku, a slali su ga jevrejski bankari i trgovci koje su katolički vladari Ferdinand II Aragonski i Izabela Kastiljska (roditelji Henrijeve žene Katarine Aragonske) 1492. prognali iz Aragonije i Kastilje. Jevreji su iz Španije prešli u Veneciju, Đenovu, Amsterdam i Konstantinopolj odakle su sada dostavljali zlato Henriju VIII; Engleska je odjednom raspolagala neograničenim količinama novca, a Henri VIII je naprasno počeo da govori o istorijskoj povezanosti Jevreja i Engleza. Potomci Jevreja koji su 1290. ediktom kralja Edvarda I (Edward I of England) bili proterani iz Engleske su se sada u nju vraćali ulazeći na velika vrata. Ovo je bio pravi početak povratka Jevreja u Englesku, a vremenom će britanska oligarhija postati pro-jevrejska i okultna.

Nakon pola veka čarki i sukoba Engleska je tek 1588. za vreme Elizabete I (Elisabeth I of England) konačno porazila *Armadu Española* i postala jedna od najvećih pomorskih sila tog doba. Rat s Vatikanom bio je dobijen ali sukobi nisu bili razrešeni; verske razlike, razmirice i suprotnosti između rimokatoličkog pontifa i poglavara *Ecclesia Anglicana* (Engleska crkva) i danas tinjaju.

Nakon smrti Henrija VIII, koji je zaratio s *Sancta Sedes* (Sveta stolica) zbog razvoda i koji se za života šest puta ženio, na presto Engleske će 1558. doći njegova ćerka Elizabeta I koja će dodatno unaprediti savez između engleskog plemstva i jevrejskih menjača novca. Međutim, kada je 1603. za engleskog suverena došao Džejms VI od Škotske i I od Enleske situacija se izmenila. Za razliku od Henrija VIII i njegove kćerke, novi engleski monarh Džejms I (James I of England), iako nije imao ništa protiv Jevreja, nije osećao da jevrejskim menjačima novca i bankarima išta duguje; uporno je odbijao njihov zahtev za osnivanjem jedne centralne engleske banke. Problem Džejmsa I je bio u tome što nije znao sa kim ima posla: njegovog najstarijeg sina, princa Henrija (Henry) neko je otrovao u osamnaestoj godini, a kako Džejms I to nije shvatao kao pretnju i sam je 1625. postao žrtva otrovne čaše vina. Novi kralj Engleske postaje njegov srednji sin Čarls I Stjuart (Charles I of England, vladao od 1600. do 1649.) koji je, nastavljajući očevu politiku, nastavio s odbijanjem prava parlamentu da donese zakone o uspostavljanju centralne banke. Svesni da legalnim putem ne mogu ostvariti svoje ciljeve parlamentarci okupljeni oko Olovera Kromvela pokreću oružani napad na kralja i sve ostale protivnike njihove ideje centralne banke. Sukob nije dugo trajao jer su parlamentarci brzo porazili osiromašenog kralja i njegove pristalice. Ovaj sukob, utamničenje i pogubljenje engleskog kralja Kromvel i pristalice su proslavili trodnevnom pijankom u centru Londona.

Od 16. decembra 1653. pa do 7. maja 1659. Engleska nije imala kralja; postala je Republika kojom su vladali Oliver Kromvel i njegov sin Ričard. Kromvelovi su poticali iz porodice hristijanizovanih jevreja koja je bila deo višeg društvenog staleža Engleske ali nikada nije pripadala njenom plemstvu. Bankarski pokušaji da se u ovom periodu obezbedi koncesija na osnivanje engleske centralne banke nisu uspeli naprosto jer Oliver Kromvel nije, u skladu sa engleskom tradicijom i zakonima, mogao da dodeljuje takve privilegije. Bilo je neophodno obnoviti englesku monarhiju pa se tako ona ponovo uspostavlja: krunu dobija Čarls II (Charles II of England), a nasleđuje ga Džejms II (James II), sinovi ubijenog kralja Čarlsa I. Kako ni jedan od njih, ni po cenu života, nije želeo da prihvati uspostavljanje engleske centralne banke na Džejmsa II se, nakon što je Čarls II ubijen 2. februara 1685, vrše snažni pritisci da abdicira. *Besmrtih sedam*, ljudi koji su u potpunosti kontrolisali engleski parlament želeli su, po svaku cenu, da na engleski presto dovede nekoga ko će potpisati kraljevsku povlasticu za osnivanje centralne banke. Voljan da to, i više od toga, učini bio je holandski princ - *stadhouder* Vilem III (Willem III van Oranje-Nassau). *Sedmorica* su uporno spletkarili protiv Džejmsa II zalažući se da na njegovo mesto dovedu Vilema III, a svoje zalaganje su pravdali time što je Vilem III protestant, liberalnih političkih shvatanja i što se oženio sa Meri II (Mery II), kćerkom Džejmsa I.

Ovakvo spletkarenje i samovolja *Sedmorice* je izazvala velike proteste među Škotima koji su se čak i vojno pobunili. Sve je ukazivalo na to da će Parlament

morati da se pokori Džejmsu II i da “spašava glavu” od ratobornih Škotlanđana. Međutim, tada *Besmrtnih sedam* (Thomas Osborne, 1st Duke of Leeds; Charles Talbot, 1st Duke of Shrewsbury; William Cavendish, 1st Duke of Devonshire; Richard Lumley, 1st Earl of Scarbrough; Henry Compton, The Bishop of London; Edward Russell, 1st Earl of Orford; Henry Sydney, 1st Earl of Romney) odlučuju da silom realizuju svoj naum. U skladu sa već postojećim planom oni u Hag šalju Čarlsa Talbota sa zvaničnim pozivom princu Vilemu III. Naravno, Talbot je sa sobom poneo i 12.000 £ ali su se one, iako dobrodošle, ipak pokazale kao višak s obzirom da je jevrejski finansijer Isak Suasu (Antonio Isaac Lopez Suasso) već pripremio dva miliona guldena za osvajanje engleskog prestola. Pred Talbotom Suasu Vilemu III doslovce govori: “If you are successful you may repay me; if you are not successful, I will be the loser” (Ako uspeš vratićeš mi; ako neuspeš ja gubim). Nakon ovoga Vilem III je otišao u sinagogu *Grote Sjoel* gde se sa Jevrejima molio za pad Britanije, a prema proročanstvima zapisanim u knjizi *Atlas Angélico de la Gran Bretaña*. U sklopu opštih jevrejskih priprema za pokoravanje Engleske, Škotske i Irske Josef Vega (Joseph Pendo de la Vega) štampa spise pod nazivom *Confusión de Confusiones* u kojima poziva i savetuje sve Jevreja da kupovinom akcija holandskih firmi, a pre svih *Vereenigde Oost-Indische Compagnie* (Holandska istočnoindijska kompanija) kao i *Geoctroyeerde Westindische Compagnie* (Holandska zapadnoindijska kompanija) podrže njenu ekonomsku moć u vremenima koja predstoje, a koja će biti od presudnog značaja za njihovu budućnost.

Uz pomoć najvećih i najboljih vojnih liferanata onog doba Antonia Makada (Antonio Alvares Machado) i Pereire (Jacob Magalhães Pereira) Vilemova vojska (9.500 vojnika, 4.000 konjanika i 6.000 švedskih plaćenika) je 28. septembra 1688. bila besprekorno opremljena i pripremljena za ukrcavanje na brodove *Admiraliteit van de Maeze* ukotvljene u luci *Hellevoetsluis*. Pre početka same invazije Vilem III je izdao Deklaraciju (The Declaration of His Highness William Henry, By the Grace of God Prince Orange) engleskom narodu koja je *de facto* predstavljala neku vrstu objave rata s obzirom da je najavljivala promenu političkih odnosa u Engleskoj u korist parlamenta, a na štetu kralja i njegove crkve. Holandska okupaciona vojska se 5. novembra 1688. iskrcala na englesko tlo kod Brikshama, a potom usiljenim maršom došla do Londona. Do tog vremena *Besmrtnih Sedam* je već pripremilo stanovnike Londona ali i sam Parlament da Vilem III dolazi kao spasilac, a ne okupator. Kako pravog otpora engleske kraljevske vojske nije bilo Džejms II je 11. decembra bio prinuđen da napusti London i Englesku. Već 28. januara 1689. parlament je konstatovao da je napuštanjem Londona Džejms II *de facto* i *de iure* abdicirao i da su se shodno tome stvorili uslovi da Vilem III i Meri preuzmu presto.

Prvi koji se u okupiranom Londonu poklonio Vilemu III i ponudio mu svoje usluge bio je vrhovni zapovednik vojske Džejmsa II Džon Čerčil. Za izdaju

sopstvenog kralja Čerčila će Vilem III nagraditi titulama grofa i barona pa će on tako svetu postati poznat kao *John Churchill, 1st Duke of Marlborough, Baron of Eyemouth.* Izdajstvo Džona Čerčila mnogi su smatrali odista nepristojnim aktom s obzirom da je ovaj, nekad siromašni čovek, sve što je u životu postigao dugovao upravo kralju Džejmsu II. Naime, Čerčilova sestra Arabela (Arabella Churchill) bila je ljubavnica kralja Džejmsa i rodila mu je čak četiri sina koja su stekla pravo da ponesu prezime *Fitz James Stuart.* Na molbu Arabele Džejms II je u službu engleske garde primio njenog brata Džona i ubrzo mu dodelio dužnost zastavnika. Pod pokroviteljstvom engleskog kralja Džon Čerčil ulazi u visoko društvo i ubrzo postaje ljubavnikom vojvodkninje od Klivlenda (Barbara Palmer, 1st Duchess of Cleveland) koja ga nagrađuje sa 5.000£ za njegove kavaljerske usluge. To su, prema najautentičnijim svedočanstvima, bili počeci kasnije velikogvojvode Marlboroa. Kako kao brat njegove ljubavnice nebi ostao poznat samo kao kaveljer bogatih dama Džejms II upućuje Džona Čerčila u Francusku gde on sa uspehom završava stratešku školu francuskog maršala Tirena (Henri de la Tour d'Auvergne-Bouillon), a nakon toga dobija i zvanje pukovnika i biva proizveden u škotskog pera sa pravom da sedi u parlamentu. Sa trideset i sedam godina Džon Čerčil će steći čin generala, a njegova supruga Sara (Sarah Jenyns) postaće veoma uticajna dama kako na dvoru tako i među starom engleskom aristokratijom.

Džon i Sara Čerčil su već do 1688. bili veoma imućni ali se njihovo bogatstvo multiplikovalo nakon njegove izdaje kralja Džejmsa II i poklonjenja holandskom princu Vilemu III. No, doba najveće slave Džona Čerčila nastupa tek nakon smrti Vilema III i dolaska princeze Ane 1702. godine na engleski presto. Iste te godine počinje rat između Francuske i Engleske zbog pitanja španskog nasleđa, a kraljica Ana tada dodeljuje Džonu Čerčilu, vojvodi od Marlboroa, vrhovno zapovedništvo nad engleskom vojskom. Prvobitne engleske pobede nad snagama Luja XIV zapanjile su čitavu Evropu, a nakon pobedonosne bitke kod Hehšted-Blenhajma (Zweite Schlacht bei Höchstädt) u Bavarskoj Čerčilu, odnosno vojvodi od Marloboroa biva dodeljeno kraljevsko imanje Vudstok kraj Oksforda i 140.000 £ za izgradnju zamka Blenhajm. No, početni uspsi nisu bili i trajni pa je Engleska, na kraju, bila primorana da sa Francuskom aprila 1713. potpiše mirovni ugovor u Utrehtu. Još pre Utrehta (1711.) kraljica Ana je otkrila da je Čerčil i nju, kao i kralja Džejmsa II, izdao i prevario gledajući pre i iznad svega svoje lične interese.

Engleski parlament je nepobitno utvrdio da je Čerčil prisvajao velike sume novca koji mu se dodeljivao na ime troškova reprezentacije i da je držao lažne spiskove u kojima su se nalazila imena davno preminulih oficira za koje je on uzimao plate. Takođe, utvrđeno je da je sa svojim zetom erlom od Saterlenda bio umešan u veliki berzanski i finansijski skandal Južne pomorske kompanije (Sout Sea Company), a kontrolori vojnog budžeta otkrili su da je Čerčil preko tada najpoznatijeg vojnog liferanta engleske vojske jevrejina Solomona

Medine (Sir Solomon de Medina) primio, u periodu od 1701. do 1711, oko 60.000£ na ime provizije. Vezano sa ovim otkriveno je i da je Čerčil redovno išao na molitvu u sinagogu *Sha'ar ha-Shamayim* smeštenu u srcu londonskog *City*-a i da se, ne retko,tamo sastajao na *confidential talks* (poverljivi sastanci) sa venecijanskim, a potom i londonskim rabinom Nietom (David Nieto). Šta više, otkriveno je da je Medina, kao prvi Jevrejin kome je dodeljena plemićka titula u Engleskoj, uz pomoć svojih sunarodnik i najvećih donatora *Sha'ar ha-Shamayim* (António Gomes Serra, Menasseh Mendes, Alfonso Rodrigues, Manuel Nunez Miranda, Andrea Lopez i Pontaleão Rodriguez) organizovao obaveštajnu službu za potrebe vojvode od Marlbora ali da ista nije radila samo za potrebe vojvode već i za neke druge, odnosno sve koji su mogli da plate informacije. Iako je kraljica Ana smenila Čerčila, a parlament i javnost ga otvoreno prezreli on se nije mnogo deranžirao. Već tada je Čerčil, sa godišnjim prihodima od oko 120.000£, smatran za "najbogatijeg podanika Evrope". Već tada je Čerčil znao da Ana, koja je bolovala od *porfirije*, izvesno neće još dugo živeti i da će sa smenom na prestolu doći i do smena u parlamentu i opšte amnezije javnosti koja će biti zaneta skandiranjem: *The King is dead. Long live the King*.

Holandskog princa, kome se Džordž Čerčil prvi poklonio, ljudi i većina sveštenstva nije htelo za kralja: bio je stranac i notorni homoseksualac ali, kao i obično, narod se nije pitao, a sveštenstvo se podelilo. Pobeda engleskih izdajica, holandskog princa i jevrejskog kapitala tada je nazvana a i danas je poznata kao *Glorious Revolution* (Veličanstvena revolucija). Džejms II se iz Londona povukao u Irsku gde je vladao sve do 11. jula 1690. kada je njegova vojska poražena u bici kod *Boyne*. Nakon ovoga Džejms odlazi u Francusku gde mu Luj XIV ustupa svoj zamak *Saint-Germain-en-Laye* u kome i umre 1701.

Krunisanje Vilema III za novog kralja Engleske zakazano je za 11. april 1689. i to nakon što je pogubljeno osamnaestoro pripadnika dinastije Stjuart koji su polagali pravo na krunu. Međutim, na dan proglašenja Vilema za kralja ceremoniju krunisanja odbio je da obavi nadbiskup Engleske crkve Vilijam Sankroft (William Sancroft). U takvoj situaciji ceremoniju krunisanja je, mimo običaja i pravila, izvršio londonski biskup Henri Kompton (Henry Compton), jedan iz grupe *Besmrtnih sedam*. Tako je i pored protivljenja engleskog i škotskog naroda, a voljom bankarske oligarhije, na engleski presto stupio jedan holandski princ iz stare i ugledne nemačke plemićke porodice Orandž-Nasau (Huis van Oranje-Nassau). Zvanična titula mladog princa, pre nego što je krunisan za kralja Engleske, Škotske i Irske je bila samo *Prins van Oranje*. Novi engleski suveren dobio je ime Vilijem III (William III of England), a kraljevsku povlasticu za osnivanje Banke Engleske kao centralne banke potpisao je 27. jula 1694. Nakon ovoga u Engleskoj više nije bilo građanskih ratova niti ubijenih kraljeva. *The King is dead. Long live the King*!

Vilem III od Orandža je postao kralj Engleske zahvaljujući svom plemenitom poreklu, vojnoj sili i pomoći moćnih Amsterdamskih jevrejskih finansijera sa kojima je bio blisko povezan i koji su ga put Engleske ispratili iz sinagoge *Obbene Sjoel*. Među finasijerima najvažniji su svakako bili pripadnici porodice Suaso koja je bila jedan od navećih deoničara Holandske zapadnoindijske kompanije (Geoctroyeerde Westindische Compagnie) ali i čuvene i najveće komercijalne i prve prave centralne banke na svetu Amsterdam Vizelbanke (Amsterdamsche Wisselbank) osnovane još januara 1609. Među mnogim akcionarima ove banke nalazili su se i predstavnici plemićkih kuća: *Brunswick-Lüneburg*, *Oranje-Nassau, Famiglia Giustiniani di Genova, La famiglia Orsini*, *Württember, Famiglia d'Oria di Genova, Hessen-Cassel*,..... To je bila prva, po današnjim standardima, moderna i efikasno ustrojena svetska banka na čijem se čelu nalazio Dirk Os (Dirck van Os), jedan od njenih osnivača. Ona je prva otpočela sa izdavanjem svog – bankarskog novca – *bank geld* čije količine niko nije mogao da kontroliše što je, u roku od samo nekoliko godina, multiplikovalo bogatsvo njenih deoničara. Po uzoru na nju osnovane su Riksbanken, Hanoverska i mnoge druge banke od kojih je Banka Engleske izvesno najpoznatija. Pored svega već navedenog važno je istaći da je ova banka bila usko povezana i sa famoznim holandskim kompanijama: istočnoindijskom i zapadnoindijskom kompanijom koje su bile prve svetske multinacionalne kompanije.

Odmah po zauzimanju engleskog prestola Vilijam III je otpočeo rat protiv Francuske poznat kao Devetogodišnji rat ili Rat Velike alijanse (1689.-1697.). I tako, dok su engleski vojnici ratovali protiv Francuske holandske okupacione trupe su sve vreme ovog sukoba ostale u Londonu garantujući bezbednost novom kralju ali i *Besmrtnoj sedmorici*. Trošeći novac kao da nije njegov, a i nije bio, Vilijam je doveo u pitanje solventnost engleskog trezora ali i uspeh daljih borbi protiv Francuza. Engleska je zapravo bila pred bankrotom kada se početkom 1694. engleskom parlamentu i kruni obratio Vilijam Paterson (William Paterson) iz firme *Guild and Fraternity of St John the Baptist in the City of London* i ponudio engleskom parlamentu i kruni zajam od 1,2 miliona funti. Patersonovi uslovi su bili: Prvo, Banka će odmah dati državi 1,2 miliona funti uz kamatu od 8% na godišnjem nivou i 10.000£ na ime troškova obrade kredita; Drugo, država će novoformiranoj banci garantovati pravo da izdaje hartija od vrednosti, kovanje zlatnog i srebrnog novca i davanje kredita u periodu od najmanje 12 godina; Treće, da se u periodu od pola veka od osnivanja banke ne mogu objavljivati imena njenih glavnih osnivča koji će imati osnovno pravo da sami biraju direktore Banke; Četvrto, da Banka može da naplaćuje državni dug nametanjem taksi narodu sve dok se dug ne naplati u celosti i da nijedna druga banka, dok država ne otplati svoj dug, ne može dobiti iste ili slične uslove kao Banka Engleske.

Vilijem III je bio spreman odmah da potpiše Petersonov zahtev ali su protivljenja osnivanju nezavisne i od države odvojene centralne banke bila i

dalje ogromna pa je kralj odložio svoju saglasnost. Na kraju, uz mnogo pretnji i lobiranja među britanskim plemstvom i glasnogovorništva Čarlsa Montagjua (Charles Montagu, 1st Earl of Halifax), parlament i kralj su mogli prvo da potpišu akt saglasnosti za osnivanje banke - *Ways and Means Act*, a potom i da 27. jula 1694. stave kraljevski pečat na *Charter of Incorporation* (Dozvola rada) za *The Governor and Company of the Bank of England*.

Novac za osnivanje Banke Engleske prikupljan je u *Mercers' Chapel*-u, a prikupljen je za svega dvanaest dana, od 21. juna do 2. jula. Najveći pojedinačni ulog, prema odredbama parlamenta, nije smeo da bude veći od 20.000£ ali će se, mnogo godina kasnije, ispostaviti da je ovaj uslov bio izigran. Već 10. jula Džon Hublon (Sir Johan Houblon), sin londonskog šerifa Džona Hublona, je izabran za guvernera banke, a dan kasnije izabrana su i 24 direktora. To su, naravno, bili zastupnici najkrupnijih akcionara (87% svih akcija) dok su ostali bili zapravo običan folklor. Najveći akcionari su svi bili pripadnici sefardske zajednice iz Holandije i Londona, a svojim ulozima prednjačile su porodice *Suasso*, *Mocatta*, *Goldsmid*, *da Costa* i *Montifiore*. Za prvo sedište Banke određena je, na zahtev *Moses Mendes da Coste,* a na opšte iznenađenje londonaca, lokacija u ulici *Walbrook* u kvartu poznatoj kao City. Tek 1954. godine profesor Vilijam Grajms (William Francis Grimes) je otkrio javnosti da su se 24 direktora banke odlučila za ovu lokaciju jer su se na njoj nalazili ostaci Mitrinog hrama (Temple of Mithras).

Banka Engleske je državi 1. avgusta 1694. godine stavila na raspolaganje gotovinu u iznosu od 720.000£, dok su ostatak novca od 480.000£ zapravo činila garantna pisma banke poznata pod nazivom *sealed bank bills*. Na ovaj način je, već na samom početku, banka izigrala kako parlament tako i kralja ali se to nikada nije postavilo kao problem. Prema *Charter of Incorporation* banke je mogla da daje kredite pojedincima i preduzetnicima ali najviše do nivoa od 1,2 miliona funti. No, kako određene klauzule nisu bile precizno sastavljene banka je zaključila, a parlament i kralj se nisu protivili, da može davati neograniče kredite u gotovom novcu, a da se ograničenje od 1,2 miliona funti odnosi samo na njena garantna pisma - *sealed bank bills*. Tako je Banka, pored regularnog novca koji je na sebi imao pečat Banke, počela da izdaje i sopstvene novčanice koje su potpisivali njeni visoki činovnici. Takav novac je bio potpuno ravan onom s pečatom. Šta više, ljudi su više voleli bančin potpisani novac, jer je kamata na njega bila manja od one koja se plaćala na "regularni" novac s pečatom, a istovremeno je Banka za njega garantovala zlatom. Tako je Banka bez problema povećavala ukupnu kreditnu sumu novca i ostvarivala vanredno visoke prihode.Nakon samo godinu dana poslovanja Banka Engleske je podelila dividende od 12%, a već naredne iste su dostigle nivo od 20% što je bilo izvan svih očekivanja.

Prve novčanice Banke su bile pisane rukom, a tek od 1725. počinje njihovo delimično štampanje, mada su i dalje bile ručno potpisivane. Bile su to, na

neki način, kopija prvog papirnog novca koji je u Evropi promovisao Johan Vitmaher (Johan Wittmacher), holandski trgovac i osnivač čuvene švedske *Sveriges Riksbank*. Od 1855. godine, na zadovoljstvo bančinih službenika, engleska funta počinje da se štampa. Interesantno da je engleski papirni novac sve do 1928. bio crno-beli i da je poleđina bila bela. Lik engleskog monarha na banknotama Banke Engleske pojavio se tek tokom dvadesetog veka. Svoje poslovanje Banka Engleske počela je u Mersers Holu, a potom u Grosers Holu. Od 1732. Banka se nalazi u novosagrađenoj zgradi, u ulici Tridnidl (Threadneedle Street) gde joj je i danas sedište. Do kraja osamnaestog veka Banka Engleske postaće najmoćnija i najuticajnija banaka na svetu, a njeni vlasnici najmoćniji i najuticajniji ljudi u pisanoj istoriji sveta.

Iako je aktom - *Ways and Means Act*, Banka bila ograničena u davanju kredita državi u najvišem iznosu od 1,2 miliona funti stalna insolventnost države promenila je ova pravila. Tako se, prema indeksu zaduženosti Vlade, može videti da je engleska država Banci Engleske 1700. godine dugovala 1,2 miliona funti, a 1815. 850 miliona funti sterlinga. Do 1709. kapital Banke je udvostručen i ona je već postala nezaobilazan činilac engleske privrede, trgovine i politike.

Početni uspesi Banke Englske omogućili su Patersonu da već 1695. godine ubedi i škotsku vladu da mu izda dozvolu za osnivanje centralne banke Škotske, a 1716. će, preko svog zemljaka Džona Lou, više puta bezuspešno pokušati da privoli i francuskog kralja Luja XV za ideju centralne banke; Francuska će svoju centralnu banku dobiti tek nakon ubistva Luja XVI. Za Patersona koji je preminuo 22. januara 1719. godine u Vestminsteru, London, zna se da je bio uspešan trgovac, bankar i čovek koji je imao posebne veze sa haškim sefardima i sa čuvenom londonskom *Barclays Bank plc*. Ova čuvena londonska banka osnovana je 1685. novcem koji su njeni osnivači doneli iz Amsterdama i Frankfurta. Danas se zna da je osnivački ulog *Barclays* banke u centralnim bankama Engleske i Škotske bio oko 25%, a krajem 2008. godine *Barclays* je bila četvrta po veličini.

Jedan od predsednika Banke Engleske rekao je: “Ako želite da ostanete u ropstvu bankara i da sami plaćate svoje ropstvo, onda im dozvolite da i dalje sami štampaju novac i kontrolišu državne kredite”. Engleska banka je u potpunosti kontrolisala državne kredite i emisiju novca u Engleskoj. Od početka dvadesetog veka, preko *Sistema federalnih rezervi SAD*, kontroliše celokupnu privredu i trgovinu u Americi, ali i većem delu sveta, gde se dolar preferira kao način plaćanja.

Banka Engleske je nacionalizovana 1946. Svi njeni akcionari su potpuno obeštećeni. Od tada je Banka prestala sa svim komercijalnim poslovima zadržavajući u svojoj nadležnosti samo poslove centralne banke. Nekadašnji vlasnici Banke Engleske danas preko svojih privatnih banaka kontrolišu

kompletan komercijalni sektor u Velikoj Britaniji i, što je još važnije, u SAD, preko *Sistema federalnih rezervi* čiju su većinski vlasnici. Iako je Banka Engleske zvanično nacionalizovana, mnogi veruju da se malo šta izmenilo. U prilog tom uverenju ističu primer da su 1982. godine među direktorima Banke Engleske ključna direktorska mesta zauzimali Leopold de Rotšild ispred banke *N.M. Rotschield & Sons*., Sir Robert Klark (Robert Clark), predsedavajući *Hill Samuel* banke, Džon Klej (John Clay) ispred *C. J. Hambro & Son*. banke, David Sal (David Saul) u ime *M.M .Warburg & Co*. banke i td. Predstavnici istih tih banaka su svoje ljude na direktorskim mestima imali i pre nacionalizacije. Šta se odista promenilo?!

Fransis Bejkon (Francis Bacon, 1st Viscount St Alban), čuveni engleski filosof, pravnik, državnik i esejista je rekao: “Ako vam novac ne bude sluga, sigurno će vam gospodariti. Druge nema. To je tako jednostavno”. Lord Svejting (Lord Swaythling) je nakon Prvog svetskog rata, na neki način se nadovezujući na ovu misao F. Bejkona, izjavio: "Trgovina i razmena se moraju obavljati samo preko Londona. London je centar svetske trgovine... Neki to ne vole, a drugi to ne mogu da shvate. Prvima nema pomoći, a drugi će to, kad tad, skupo platiti”.

Poznate američke dnevne novine *Washington Post* su 18. juna 1983. objavile članak o američkim finansijama i Engleskoj. U najkraćim crtama, konstatovano je da su u SAD, i nakon Američke revolucije, na snazi neki zakoni koji su, ustvari, engleski zakoni još iz daleke 1278. Izvesno da je najskuplje parče zemlje britanske krune izvan Engleske upravo ostrvo Menhetn u Njujorku. Na ovom ostrvu Banka Engleske preko *1 Hanover Square* ili, kako je opšte poznata, Njujorške berze (New York Stock Exchange) i NASDAQ (National Association of Securities Dealers Automated Quotations) koje se nalaze u čuvenoj *Wall Street* dnevno manipuliše s preko 1.500 milijardi dolara. Sličnom količinom dolara Banka Engleske rapolaže i u Hong Kongu i Singapuru, a na Kajmanskim i Bahamskim ostrvima na raspolaganju su joj dodatne stotine milijardi. Ako se sve ovo zna, a zna se, onda je jasno ko može i ko vuče “konce” širom sveta.

Danas nije sporno da svako ko želi da izvede ozbiljnu destabilizaciju neke države ili niza država nekog regiona treba “samo” da obezbedi kontrolu nad njihovim centralnim bankama. Šta se događa nakon ovoga najbolje se može sagledati kroz primer finansijskog kolapsa Argentine krajem 1999, nekada najbogatije i najperspektivnije latinoameričke države. Glavni cilj današnjeg svetskog bankarskog kartela nije kontrola jedne ili više država već stvaranje jedinstvenog sistema svetske finansijske kontrole, koji će, naravno, biti u njihovim rukama. Ovakav svetski bankarski centar, oličen u jednoj svetskoj banci, bi bio u mogućnosti da uspostavi efikasnu kontrolu nad svim državama sveta. Koliki je značaj centralne banke možda je najbolje objasnio Majer Rotšild kada je izjavio: “Dajte mi kontrolu nad novcem jedne nacije i neće mi

biti važno ko donosi zakone". Jedan od ljudi koji je osnovao SAD Bendžamin Franklin je napisao: "Onaj ko zajmi je rob zajmodavca, a dužnik je rob kreditora...".

Poglavlje dvadeset sedmo
TAVISTOK KLINIKA (INSTITUT)

Markiz od Tavistoka i 11-i Vojvoda od Bedforda (Herbrand Arthur Russell,Marquess of Tavistock and 11th Duke of Bedford) osnovao je 1921. godine Tavistok kliniku na prostoru svog ogromnog imanje. Još tokom 1920. odabrao je, u najvećoj tajnosti i uz asistenciju Bertranda Rasela, jednu elitnu grupu lekara i naučnika sa zadatkom da se maksimalno posvete izučavanju svih vrsta psiholoških uticaja na ljudsku psihu tokom ratnog okruženja. Grupa je i u centru Londona, na Tavistok skveru, dobila jednu otmenu vilu koja je postala zvanični centar novosnovane Tavistok klinike kojom su rukovodili psihijatar dr Hju Krihton-Miler (Hugh Crichton-Miller) i Ser Džon Rolins Ris (John Rawlings Rees), šef Psihološkog biroa Britanske armije. Zvanično obrazloženje i objašnjenje početka rada Klinike bilo je vezano za lečenje i rehabilitaciju engleskih vojnika koji su pretrpeli teške šokove usled razarajućeg granatiranja nemačke artiljerije tokom Prvog svetskog rata.

Glavni saradnik i jedan od najvažnijih naučnika koji su učestvovali u osnivanju i radu Tavistok klinike bio je neuropsihijatar Sigmund Šlamo Frojd (Sigismund Schlomo Freud). O Frojdovom životu se zapravo neobično malo zna iako je o njemu napisano mnogo knjiga i snimljeno više filmova. On se, nakon uspešno završenih medicinskih studija u Beču 1881, počeo dopisivati sa Romen Rolanom (Romain Rolland), francuskim književnikom i velikim poznavaocem indijske mistike što ga je, na kraju, navelo da se podrvrgne nizu samoanalizirajućih eksperimenata sa kokainom. U ovim eksperimentima o ljudskoj psihi i ponašanju najbliži saradnici su mu bili Ernst Dihter (Ernst Dichter) i sestrića Edvard Berni (Edward Louis Bernays), a rezultati do kojih je došao tiču se ljudske psihe ispod praga svesti i toliko su ga šokirali i uplašili da je 1885. i 1907. uništio sve spise vezane za ove tajne eksperimente.

Nekako u to vreme, odnosno 1897. godine Frojd na predlog *Ernest Goldschmidt* postaje član jedne od najčuvenijih masonskih *jüdische* loža bečkoj *B'nai B'rith*.

Saznanja o njegovim radu i otkrićima nisu mogla da ostanu tajna u intelektualnim krugovima Beča. Mnogi su bili upoznati ako ne sa detaljima, a ono sa najvažnijim delovima njegovog rada. No, Ser Džon Rolins je najpoverljivije informacije o Frojdovim otkrićima dobio lično od *Ernest Goldschmidt*-apa je tako preko njega uspostavio i pismni kontakt sa Frojdom. Nakon dužeg prepisivanja Rolins je uspeo da ga ubedi da se sa svojom porodicom preseli iz Beča u Englesku. Rolins će i za Frojdovu blisku prijateljicu Mariju Bonaparte (Marie Bonaparte) obezbediti luksuzni smeštaj nedaleko od Frojdove nove rezidencije u Londonu. Iako radom, porodičnim i drugim obavezama vezan za London Frojd se često vraćao u Beč u kome se našao i 11. marta 1938. kada je Nemačka izvršila *anschluss* (pripajanje) Austrije. Iako su Nemci pokušali da ga odvrate od povratka u London nudeći mu razne pogodnosti za nastavk rada u Beču Frojd je sve odbio i sa baronom Lujom de Rotšildom (Louis Nathaniel Freihher de Rothschild) početkom juna napušta Beč. Po dolasku u London na novinske insinuacije o navodnim nemačkim pretnjama upućenim njemu i njegovoj porodici on izjavljuje: “*To those who believe in progress and in his superiority over past civilizations I recommend Germany*“ (Onima koji veruju u progres i njegovu superiornost u odnosu na prošla vremena preporučujem Nemačku).

Zbog ove svoje izjave ali i činjenice da je 1933. godine poklonio Benitu Musoliniju svoju knjigu nazvavši ga u posveti “herojem kulture” Frojd neće dobiti Nobelovu nagradu za koju je već bio nominovan od niza naučnika i intelektualaca među kojima su bili i književnci *Alfred Döblin, Jakob Wasserman* i *Lytton Strachey*, filosof *Alexander Sutherland Neill*, naučnici *Julian Huxley*, *Eugen Bleuler*... Musolini je, iako to najveći broj ljudi nezna, bio izvanredan novinar koji je napisao bezbroj članaka i uvodnika za niz italijanskih novina i nedeljnika ali i jedan izuzetan antiklerikalni roman *Kardinalova ljubavnica* u kojem prikazuje Vatikan kao mesto raskalašenosti, licemerja i zločina. Inače, za Musolinija za koga je Frojd imao posebno razumevanje malo je poznato da je, sve do osnivanja sopstvenog političkog pokreta *Fasci italiani di combattimento,* bio istaknuti socijalista i jedan od najvećih poštovalaca marksove misli i dela što je pokazivao i tako što je najveći deo svog života nosio medalju s Marksovim likom. Za osnivanje *Fasci italiani di combattimento*, a tokom 1921. i njegovo prerastanje u partiju *Partito Nazionale Fascista* zaslužan je, pored Musolinija, i poznati italijanski industrijalac i pripadnik Mojsijevog naroda *Cesare Goldmann*.

Jedan od ljudi koji je bio protiv dodele Nobelove nagrade najvećem svetskom psihologu bio je Albert Ajnštajn – čovek koji je Nobelovu nagradu za fiziku primio1922. godine i to ne za teoriju relativiteta kako mnogi misle, već za

objašnjenje fotoelektričnog efekta koji je objavio kao naučni rad pod nazivom *Annus Mirabilis* još 1905. u časopisu *Annalen der Physik*. Važno je istaći da četiri članka objavljena u *Annalen der Physik* Ajnštaj nije napisao sam već u saradnji sa Milevom Marić. Shodno tome, kada su se Mileva i Ajnštaj razvodili 1919. u brakorazvodnim papirima je precizirano da u slučaju da ovom radu pripadne Nobelova nagrada njen novčani deo primi Mileva, a Ajnštajn slavu. Kako sve ovo nije bila tajna član Nobelovog komiteta oftamolog *Allvar Gullstrand* je 1921. doslovce izjavio: *„Einstein must never receive a Nobel Prize, even if the whole world demands it*" (Ajnštajn nesme nikada da primi Nobelovu nagradu, pa makar to i ceo svet zahtevao)! No, *Gullstrand* je u jednom detalju pogrešio – nije ceo svet to zahtevao već samo cionisti koji su preko svojih medija razvili široku kampanju u korist Ajnštajna tako da mu je, na kraju, 10. decembra 1922. uručeno ovo visoko švedsko priznanje ali ne iz ruku švedskog kralja kao što je običaj već od strane nemačkog predstavnika u Švedskoj. Novčani deo nagrade u iznosu od 122.000 kruna Ajnštajn je primo tek 11. jula 1923. ali ga nije predao Milevi, kako je bilo dogovoreno, već ga je gotovo u celosti investirao na američku berzu gde ga je i izgubio tokom 1929. godine.

Kako bi se razumeo Ajnštajnov genij neophodno je osvrnuti se i na "njegovu" teoriju relativiteta. Naime, Mileva Marić se, još na samom početku svog naučnog rada, bavila proučavanjem spisa do tada najpoznatijeg srpskog naučnika – Ruđera Boškovića. Tako je Mileva spoznala da se Bošković prvi bavio načelom relativiteta, odnosno da je ovaj Srbin bio prvi naučnik koji je ustvrdio da se ni na koji način apsolutno kretanje ne može razlikovati od relativnog. Bošković je zastupao ideju o promeni dimenzije tela pri prenošenju tela s jednoga na drugo mesto, a s tim u vezi govorio je i o ideji prostora sa četiri dimenzije što su, zaključula je Mileva, osnovni pojmovi teorije relativiteta. U Milevinim papirima se nalazila i konstatacija da je Bošković kroz izučavanje načela beskonačnosti došao do izričite formulacije kontinuuma realnih brojeva i da je, shodno tome, ravnopravno tretirao konačne i beskonačne daleke tačke pri čemu je onu beskonačno daleku tačku smatrao presekom paralelnih pravaca. Pri tome, Bošković nije pravac shvatao, kako se dotada smatralo, najjednostavijom krivuljom već je, kao niko pre, naslućivao mogućnost neprekinute krivulje koja nema tangente ni u jednoj svojoj tački što je dokazano tek 1904. Sve ovo, i još po nešto pored ovoga, što je Mileva zabeležila vezano za učenje Ruđera Boškovića našlo je svoje mesto u ingenioznoj teoriji relativiteta koja je u XX veku pripisana Albertu Ajnštajnu.

Govoreći o "Ajnštajnovoj" teoriji relativiteta nobelovac i jedan od najvećih i najznačajnijih fizičara XX veka Hajzenberg (Werner Karl Heisenberg) 1958. kaže: "U Boškovićevom delu nalazi se mnoštvo ideja koje tek u modernoj fizici poslednjih pedeset godina dolaze do potpunog izražaja i koje pokazuju kako su bila ispravna filozofska gledišta kojima se rukovodio Bošković u svojoj prirodnoj nauci".

Sve detalje o odnosu Ajnštajna prema Milevi, njegovom moralu i poštenju je znao i Frojd koji ne samo što nije imao najbolje mišljenje o ovakvom tipu ljudi već kao ateista nije imao ni neko posebno lepo mišljenje o cionistima. Duboko razočaran očiglednom politizacijom njegove nominacije za Nobelovu nagradu, a posebno deprimiran saznanjima kako se njegova učenja zloupotrebljavaju u Tavistoku i činjenicom da je Engleska objavila rat Nemačkoj, on izvršava samoubistvo 23. septembra 1939. tako što sebi ubrizgava 21. miligram morfijuma. Londonska adresa na kojoj je Frojd živeo, *Marsfild Gardens 20*, danas je njegov muzej. Međutim, sva njegova i dokumenta princeze Marije Bonaparte, francuske spisateljice, psihoanalitičara i osnivača *Francuskog instituta za psihoanalzu* i praunuke Napoleona Bonaparte, odlukom britanske vlade biće dostupna javnosti tek 2020.

Među naučnicima koji su dali svoj doprinos u postavljanju psihijatrijskih temelja Tavistok klinike bio je i mladi srpski psihijatar dr Veselin Savić. Za njega su mnogi govorili da je čovek kontemplacije i laboratorijske vokacije, a drugi da je klasičan intelektualac univerzitetske akribije i medijator sofistikovane hermetične i iluminativne metodologije. On će se, mnogo godina kasnije, proslaviti ne samo u Srbiji (profesor beogradskog Univerziteta i direktor “B” odeljenja Neuropsihijatrijske klinike, iskreni antikomunista i čovek u čijem su se kućnom salonu u Krušedolskoj ulici br.1 okupljali svi, i oni koji su vladali, i oni koji su pali s vlasti, i oni koji su, kao on, bili u opoziciji) već i u Americi gde je redovno držao predavanja na najpoznatijim univerzitetskim katedrama. Za njegova predavanja vezano je mnogo anegdota a svakako najpoznatija je ona sa predavanja na Univerzitetu u Njujorku kada je objašnjavajući prisutnima razliku između mentalnog sklopa Srba i Amerikanaca rekao: “Naša carica Milica kad joj poginuo muž je otišla u manastir, a na mestu gde ga je prvi put ugledala podigla je crkvu (Ljubostinju), a Vaša princeza Žaklina Kenedi posle ubistva njenog supruga Džona Kenedija je digla noge prvom bogatom Grku (Onazis) koji je na nju naišao. To je drastična razlika među nama i zato često ne možemo da se razumemo”. Iako je bio direktno involviran u osnivanje Tavistoka Savić će se, nakon što je spoznao razorne moći psihijatrije, kasnije okrenuti protiv zloupotreba njene primene i to će otvoreno reći uoči svoje smrti 1991.: “'Kao psihijatar sam počeo da se borim protiv zloupotrebe psihijatrije u političke svrhe koju sam zapažao još od 1945 godine”.

Na kraju, važno je reći da su englezi, i pored svih Frojdovih opiranja, ipak uspeli da, uz pomoć Ernsta Dihtera i Edvarda Bernia, rekonstruišu najznačajniji deo njegovih otkrića vezanih za ljudsku psihu što im je, prvima na svetu, omogućilo da utiču na ljudsku svest posve nezavisno od njihove volje. Berni je kasnije zajedno sa Ajviom Lijom (Ivy Ledbetter Lee) i Gustavom Bonom (Gustave Le Bon) smatran, zbog uspešnosti praktične manipulacije ljudskom podsvešću, osnivačem naučne discipline koja je danas poznata kao *Public Relations – PR*, odnosno *Odnosi sa javnošću*.

Tokom 1946. iz Klinike se izdvojilo njeno najznačajnije i najčuvenije odeljenje za istraživanje ljudskog ponašanja i tako je oficijelno osnovan Tavistok institut za ljudske odnose (Tavistock Institute of Human Relations). Danas se, kad se govori o Tavistoku – generalno gledano, koristi samo naziv Tavistok institut. Tri stvari, spolja gledano, zvanično karakterišu Tavistok institut za međuljudske odnose, što mu je zvaničan naziv: Prvo, Institut se sam finasira i ne odgovara nikome; drugo, saznanja do kojih Institut dolazi su na akademskom nivou i mogu biti korišćena na savetodavan način; treće, Institut izučava antropologiju, ekonomiju, političke nauke, psihoanalizu, psihologiju, sociologiju i ponašanje u zavisnosti od organizacionih uslova. Puna adresa Instituta je: *30 Tabernacle Street, London, EC2A 4UE,* a to je zapravo centar čuvene londonske kvadratne milje, nezavisnog i najskupljeg dela grada.

Od osnivanja Tavistok je bio, i ostao, potpuno na usluzi Kraljevskom institutu za međunarodne odnose, Savetu za međunarodne odnose, a potom i Trilateralnoj komisiji, Rimskom klubu, Bilderberg grupi i td. Posebno je važan i interesantan odnos Tavistoka s britanskom vojnom obaveštajnom službom *MI6* i američkom *C.I.A.*

Tokom osam decenija delovanja Tavistok je osnovao niz pratećih organizacija i instituta širom sveta, a posebno u SAD. U Americi najvažnije kontakte i saradnju Tavistok ima sa Stanford institutom, Masačusetskim institutom za tehnologiju, Hadson institutom, Huverovim institutom, Heritidž fondacijom, Rand korporacijom, Centrom za strategijske i međunarodne studije u Džordžtaunu, Mitre korporacijom i td. Tavistok i o ove američke institucije imaju, za zajedničke projekte, godišnje na raspolaganju više desetina milijardi dolara što im omogućava da angažuju više hiljada istaknutih svetskih naučnika, od kojih je sedamnaestoro primilo Nobelovu nagradu za dostignuća u oblastima svojih istraživanja. Danas Tavistok, na svetskom nivou, pod kontrolom ima deset velikih i svetski priznatih instituta, oko 400 podružnica širom sveta i 3000 manjih specijalizovanih grupa, od kojih su mnoge tzv. nevladine organizacije. Planirani budžet za rad ove ogromne Tavistokove mašinerije za 2007. iznosi oko sedam milijardi dolara.

Prvi veliki i zaista značajan zadatak koji je Tavistok dobio bilo je planiranje bombardovanja Nemačke tokom Drugog svetskog rata. Po zamisli Tavistokovih naučnika glavni cilj bombardovanja Zapadnih saveznika nisu trebale da budu vojne fabrike već radnička naselja. Ideja je bila da će se, nakon što im budu uništene kuće, obrazovni i verski objekti nemački radnici pobuniti protiv nacional-socijalističkih vođa i tako ubrzati slom Nemačke armije. Bombardovanja civilnih objekata u Nemačkoj tokom rata su odista bila neshvatljivo masovna i precizna. Od svih nemačkih vojnih fabrika i onih koje su najviše radile za potrebe Vermahta uništeno je manje od 20%. S druge strane, stambene četvrti nekoliko većih nemačkih gradova, Drezdena na primer, uništene su i do 90%, a ukupan broj civilnih žrtava je bio 543.000.

Nakon Drugog svetskog rata više od pola veka su skrivani podaci o efikasnosti bombardovanja civilnih objekata u Nemčkoj. Danas se zna da je bestijalnim vazdušnim napadima bilo izloženo 160 gradova. Preko 600.000 civila među kojima je bilo oko 360.000 žena i gotovo 80.000 dece je ubijeno. Jedan od prvih gradova koji je bio napadnut je bio Keln. 31.maja 1942. tačno 1047 britanskih aviona je učestovalo u napadu na stanovništvo Kelna. Bačeno je 1.455 tona bombi, a ukupno 600 hektara urbanog dela grada je sravnjeno sa zemljom. Srušeno je 9 bolnica, 16 škola, 4 univerzitetske zgrade, 17 crkava, 3 muzeja i samo jedna jedina vojna baraka u kojoj je poginulo 58 regruta. Totalno je uništeno 19.370 stambenih jedinica, a 22.270 stanova je bilo teško oštećeno. Populacija Kelna se 1. juna 1942. smanjila sa postojećih 700.000 na ispod 600.000.

Glavni grad Berlin je bomardovan ukupno 363 puta, a prve bombe su bačene na njegov zološki vrt (najveći zološki vrt na svetu) gde je, kao prva žrtva vazdušnih napada, stradala slonica Bubu. U napadu na gradić Kasel u federalnoj državi Hese 23. jula 1943. ubijeno je gotovo 11.000 stanovnika. Istog meseca u preciznom izručivanju teških bombi na civilne četvrti Hamburga ubijeno je više od 45.000 njegovih žitelja. U noći 16. februara 1945. britanski bombarderi obrušili su se na gradić Farzhajm kojom prilikom su ubili trećinu od 63.000 stanovnika. Među ciljevima savezničkih bombardera nalazila se i katedrala u Ulmu, najviša katedrala na svetu – 161,53m, Vurzburg rezidencija sa najvećom freskom na svetu - 677 m², najstarija pivara na svetu – Vajhenstafen (Weihenstaphan) osnovana 1040, čuvena i najveća na svetu trgovačka kuća *KaDeWe*..... To je bila strategija Tavistoka koju je dosledno sprovodio Ser Artur Travers Haris (Sir Arthur Travers Harris), komandant britanskih vazdušnih snaga zaduženih za bombardovanje Nemačke.

Tokom Drugog svetskog rata predsednik sovjetske vlade Josif Visarijonovič i predsednik britanske vlade Vinston Čerčil razmenili su ukupno 516 pisama. Njihova tajna korespodencija je i nakon rata zadržala klasifikaciju najviše državne tajne - *Classified information* - *Top Secret*. Neka od ovih pisama su ipak ugledala svetlost dana; tako se u pismu Vinstona Čerčila upućenog J.V.Staljinu 13. septembra 1942. može pročitati:

“Ja pretpostavljam da biste Vi možda hteli znati koliko su bombi od 1. jula ove godine bacile na Nemačku Kraljevske vazdušne snage. Ukupna količina od 1. jula do 6. septembra iznosi 11.500 tona. Evo tonaže bombi bačenih na važnije ciljeve: Duizburg – 2500 tona, Dizeldorf – 1250 tona, Sarbriken – 1150 tona, Bremen i Hamburg – po 1000 tona na svaki grad, Osnabrik – 700 tona, Kasel, Vilhelmšafen, Majnc i Frankfurt – ukupno 500 tona; Nirnmberg je dobio 300 tona, a mnogi drugi gradovi manju tonažu. Primetili smo da te bombe kad je u njih ubačen detonator s brzim delovanjem eksplodiraju tako efektno i efikasno da za njih uopšte nisu potrebni padobrani“. U svom pismu od 27. marta 1943. Čerčil, između ostalog navodi i: “Prošle noći 395 teških

bombardera bacilo je 1050 tona na Berlin za samo pedeset minuta. To je najbolje što je do sada Berlin primio”.

Inače, Čerčil je raspolagao kompletnom Tavistokovom psihološkom studijom o Josifu Visarijonoviču, a interesantno da je ova studija sadržala i tablicu sličnosti između Josifa i nemačkog kancelara Adolfa Hitlera:

Hitlerova porodica je promenila prezime (iz Schicklgruber u Hiedler i, na kraju, u Hitler).
Staljinova porodica je promenila prezime (Джугашвили и Виссарио́нович).

Hitlerov otac Alojz (Alois Hitler) je bio grub prema njemu.
Staljinov otac Visarion (Виссарио́н (Бесо́) Ива́нович Джугашви́ли) je bio grub prema njemu.

Hitlerova majka Klara (Klara Pölzl) je rodila tri deteta pre Adolfa – svo troje je umrlo.
Staljinova majka Ekaterina (Екатери́на Гео́ргиевна Гела́дзе) je rodila tri deteta pre Josifa – svo troje je umrlo.

Hitler je bio bolešljivo dete.
Staljin je bio bolešljivo dete.

Hitlerov otac je napustio porodicu.
Staljinov otac je napustio porodicu.

Hitler je bio veoma privržen svojoj majci.
Staljin je bio veoma privržen svojoj majci.

Hitler je bio hrišćanin - katolik.
Staljin je bio hrišćanin - pravoslavac.

Hitlerova majka je želela da Adolf postane sveštenik.
Staljinova majka je želela da Josif postane sveštenik.

Hitler je pohađao nastavu u benediktinskom samostanu u Lambahu (Lambach-am-Traum Abtei).
Staljin je pohađao nastavu u crkvenoj školi u Goriju (Тифлисской духовной семинарии).

Hitler je prestao biti verski opredeljen kada mu je bilo 13.
Staljin je prestao biti verski opredeljen kada mu je bilo 13.

Hitlerov otac je umro kada mu je bilo 13 godina.

Staljinov otac je umro kad mu je bilo 11.

Hitler je bio vanredno inteligentno i nadareno dete.
Staljin je bio vanredno inteligentno i nadereno dete.

Hitler je još u osnovnoj školi iskazao svoje izuzetne umetničke afinitete.
Staljin je još u osnovnoj školi iskazao svoje izuzetne umetničke afinitete.

Hitler nije završio srednju školu.
Staljin nije završio srednju školu.

Hitler nikada nije uspeo da se upiše na fakultet.
Staljin nikad nije ni probao da se upiše na fakultet.

Od svoje dvadesete godine Hitler se sam izdržavao.
Od svoje dvadesete godine Josif se sam izdržavao.

Adolf, kao kompulzivni čitač, postaje fasciniran marksizmom.
Josif, kao kompulzivni čitač, biva fasciniran fašističkim idejama.

Adolf je živeo u Beču 1913.
Josif je živeo u Beču 1913.

Adolf je bio osuđivan i zatvaran zbog svojih političkih uverenja.
Josif je bio osuđivan i zatvaran zbog svojih političkih uverenja.

Adolf je rođen u Austriji a preselio se u Nemačku gde se počeo baviti politikom.
Josif je rođen u Gruziji a preselio se u Rusiju gde se počeo baviti politikom.

Sa 33 godine Adolf se našao na čelu Nacional-socijalističke partije.
Sa 33 godine Josif se našao na čelu boljševičke stranke.

U svojoj tridest petoj godini Adolf je napisao Moja Borba (Mein Kampf) u kome ocrtava svoje osnovne političke stavove.
U svojoj trideset sedmoj godini Josif je napisao Marksizam i nacija (Марксизм и На́ция) u kome ocrtava svoje osnovne političke stavove.

Kada je napunio 44 godinu Adolf je postao najuticajniji čovej u državi.
Kada je napunio 44 godine Josif je postao najuticajniji čovek u državi.

Nakon što je napunio 46 godina Adolf je otpočeo pripreme za čistke u redovima Nemačke nacionasocijalističke radničke partije.
Nakon što je napunio 46 godina Josif je otpočeo pripreme za čistke u Ruskoj komunističkoj partiji boljševika.

Godine 1931. neko vrlo blizak Adolfu (Angela „Geli“ Maria Raubal) je počinio samoubistvo sa njegovim pištoljem.
Godine 1932. neko vrlo blizak Josifu (Надéжда Сергéевна Аллилýева) je počinio samoubistvo sa njegovim pištoljem.

Ljubav Hitlerovog života (Eva Anna Paula Braun) je bila 23 godine mlađa od njega.
Ljubav Staljinovog života (Надéжда Аллилýева) je bila 23 godine mlađa od njega.

Adolf je gajio duboko poštovanje prema Josifu.
Josif je gajio duboko poštovanje prema Adolfu.

Adolf Hitler je 1938. bio izabran od strane Time magaazina za ličnost godine.
Josif Staljin je 1939. bio izabran od strane Time magazina za ličnost godine.

Iako je ideja o bombardovanju civilnih delova nemačkih gradova bila Tavistokova nju je ipak morao da podrži i njenu realizaciju odobri neko od visokih engleskih državnih funkcionera. Za to se pobrinuo nemački profesor Fredrik Lindman (Frederick Lindemann) koga je britanski premijer Vinston Čerčil angažovao kao ličnog savetnika. Na njegovi sugestiju Čerčil je podržao i 10. avgusta 1940. naredio početak sprovođenja Tavistokovog plana. *New York Times* će 3. maja 1940. objaviti intervju sa članom Američkog Crvenog Krsta gospodinom Tejlorom (Taylor) koji je opisao kako su Britanci 10. avgusta bombardovali mali nemački gradić Frajburg. Tom priliko, istakao je Tejlor, ubijeno je 52 civila od kojih 20 dece koja su se igrala u lokalnom parku. Važno je, kad se o ovome govori, imati na umu da se sve ovo događalo pre nego su Nemci počeli bombardovanje engleskih gradova. U svojoj knjizi *Savršena odluka* J.M. Spajt (J.M. Speight) sekretar britanskog Kraljevskog vazduhoplovstva (RAF) ističe: “Adolf Hitler će krajnje nevoljno doneti odluku o napadu na britanske gradove i to tek nakon što su Britanci otpočeli sa bombardovanjem nemačkih civilnih ciljeva. Bila je to iznuđena odluka”.

Prvi napisi o Tavistoku u medijima vezani su za nekad popularnu drogu LSD. Naime, poznata švajcarska farmaceutska firma *Sandoz A.G.* koja je inače u vlasništvu *S.G.Warburga & Co.* iz Londona, je laboratoriskim istraživanjima došla do potpuno nove vrste droge koja je dobila radni naziv LSD - *Lysergic acid diethylamide*. Džejms Pol Varburg, finansijski savetnik američkog predsednika Teodora Ruzvelta i, što je mnogo važnije, sin Pola Varburga koji je 1910. napisao osnovni akt za *Sistem federalnih rezervi SAD*, i nećak Maksa Varburga koji je finansirao Lenjina i Hitlera, je u SAD bio osnivač Instituta za

političke studije u okviru koga je trebalo razraditi dodatna testiranja ove nove droge i potom promociju njene masovne upotrebe. Ovim Institutom je zapravo upravljao Tavistok institut, a direktor je bio Markus Raskin (Markus Ruskin) koji je od američke obaveštajne službe zahtevao da počne da daje LSD nekolicini svojih agenata da bi se ispitala njihova reakcija. Eksperiment je, s njihove tačke gledišta, uspeo, ali je problem nastao kad je nekolicina agenata koji su bili *de facto* zamorčići izvršila samoubistva. Ovaj monstruozni program je imao šifru MK-ULTRA; 1953. ga je zvanično odobrio čef *C.I.A.* Alen Dals, a za njegovo sprovođenje je bio zadužen hemičar dr. Sidni Gatlib (kršteno ime Joseph Schneider); porodice agenata nad kojima je ovaj eksperiment vršen tužile su sudu vladu SAD i sve presude su bile u njihovu korist.

Nakon ovog neprijatnog incidenta nije obustavljen program MK-ULTRA. Naprotiv, jedan deo istraživačkog tima se dislocira u vojnu vazduhoplovnu bazu *Wright Paterson Air Force Base* u kojoj počinju da izvode ozbiljne neokortičke eksperimente. S druge strane, naučnici u okviru *C.I.A.* nastavljaju svoj rad u Kanadi gde je američka obaveštajna agencija platila 69.000 dolara dr. Donaldu Ivanu Kameronu (Donald Ivan Cameron), predsedniku Kanadskog udruženja psihologa i direktoru Kraljevske bolnice Viktorija u Montrealu, da obezbedi nastavak eksperimenata *in vivo*. Tako je Kameron počeo da daje velike doze LSD-a pedeset i trojici svojih pacijenta koji su lečeni od šizofrenije. Imao je obavezu da beleži sve reakcije svojih pacijenata na veće i manje doze LSD-a koje su se davale paralelno sa šok terapijama. Na sreću Kameronovih pacijenata koji su postali zamorčići *C.I.A.* jedan od njih je bila supruga istaknutog člana kanadskog parlamenta pa je cela afera relativno brzo otkrivena i publikovana. Iz nepoznatih razloga sudski procesi koje su ovi pacijenti pokrenuli protiv *C.I.A.* ni do danas nisu okončani.

S obzirom da su eksperimenti sa LSD-ijem davali veoma dobre rezultate, ali nikako nisu mogli do kraja da se izvedu, projekat MK-ULTRA je nastavljen na korejskim zatvorenicima sve vreme rata u Koreji. Sukob između Južne i Severne Koreje počeo je 25. juna 1950, a okončao se 27. jula 1953. godine. Amerikanci koji su politički podržavali i vojno pomagali Južnu Koreju koristili su vojne i civilne zarobljenike Severne Koreje za nastavak svojih eksperimenata u okviru programa MK ULTRA. Od oko 50.000 ovih ljudi njih 17.692 nije preživelo testiranja.

Po završetku korejskog rata bilo je neophodno stvoriti kvalitativno nove uslove da bi se dovršila istraživanja obuhvaćena projektom MK-ULTRA. Zadatak da pripremi te nove uslove opet je dobio Institut za političke studije koji je tim povodom osnovao posebnu "nezavisnu" organizaciju pod imenom *Studenti za demokratsko društvo*. Cilj je bio da se oko ove organizacije okupi što veći broj studenata i, uopšte, mladih ljudi da bi se eksperimenti s LSD-ijem nastavili ali na znatno široj populaciji, u drugačijim uslovima i sa sasvim drugim ciljevima. Tako je rođen pokret "Deca cveća” odnosno Hipi pokret koji

je finansirala *C.I.A.* i to s preko 25 miliona dolara; Bitlse, Roling Stounse, Enimalse i mnoge druge njima slične grupe izmislio je i promovisao Tavistok institut. Po okončanju ovog dela projekta 1973. godine direktor *C.I.A.* Ričard Helms (Richard McGarrah Helms) je naredio da se svi dokumenti MK-ULTRA prenesu u Tavistok institut u London. Kada je 1974. godine *The New York Times* objavio opširan članak o nezakonitim aktivnostima *C.I.A.* na planu ispiranja ljudskih mozgova u okviru projekta MK-ULTRA američki kongres je odmah formirao svoju istražnu komisiju poznatu kao *Church Committee*; i pored velikih ovlašćenja komisija nije pronašla, u okviru *C.I.A*, ni jedan dokaz koji bi potvrdio navode štampe. Tek je 1975. godine, u okviru novog kongresnog ispitivanja, javnosti potvrđeno da su *C.I.A.* i Ministarstvo odbrane SAD sprovodile nezakonite eksperimente sa raznim hemijskim jedinjenjima koje su za posledicu imale i nekoliko ljudskih žrtava.

Kako bi se monstruoznost umova tavistokovih naučnika shvatila neophodno je, samo sa par reči, osvrnuti se i na njihovu odluku da se jedna od najstarijih, za ljudsku ishranu, lečenje i industrijsku upotrebu najboljih biljaka proglasi narkotikom i zabrani za uzgajanje. Ova biljka daje tri roda godišnje, a njena primena u prehrambenim i medicinskim potrebama ljudi poznata je još od pre sedam hiljada godina, a naročiti iz vremena starog Sumera. Lični doktor britanske kraljice Viktorije Ser Džon Rasel Rejnold (Sir John Russell Reynolds) je u prvom broju medicinskog časopisa *The Lancet* pisao o pozitivnim efektima ove biljke navodeći, kao primer, da je kraljica Viktorija upotrebljava prilokom svojih menstrualnih bolova i da je ništa ne može zameniti. 100 grama biljke sadrži 567 kalorija, 30,6% proteina, omega 9 masti 5,8%, omega 6 masti 27,56%, omega 3 masti 8,68%, holesterola 0,0%, vitamina A 4 IU/100g, vitamina B1 1,38 mg/100g, vitamina B2 0,33 mg/100g, vitamina B6 0,12 mg/100g, vitamina C 1,0 mg/100g, vitamina E 8,96 IU/100g, vitamina D 2277,5 IU/100g, kalcijuma 74,0 mg/100g, gvožđa 4,7 mg/100g i td.

Za uzgajanje ove biljke potrebne su minimalne količine đubriva i gotovo nikakvi pesticidi jer skoro da i nema neprijatelja u prirodi. Od nje se nekada pravio papir koji je deset puta dugotrajniji od papira dobijenog iz celuloze; Stari zavet, Miroslavljevo Jevanđelje, Ustav SAD, i td. su ispisani na papiru dobijenom od ove biljke. Nekada su se sva brodska jedra i užad pravila od njenih vlakana; prve farmerke *Levis Strauss* su takođe sašivene od tkanine dobijene preradom ove biljke. Satanizacija biljke kao narkotika išla je preko Rokfelerovog instituta za medicinska istraživanja, Univerziteta u Čikagu i Odbora za opšte obrazovanje koje je osnovao Džon D. Rokfeler. Medijsku podršku pružio je novinski magnat Randolf Herst, a najveći deo troškova pokrila je porodica Dipon. Uspeh akcije verifikovao je američki Kongres kada je 1937. godine doneo uredbu o zabrani njenom trgovinom. Ljudi su je, milenijumima nazivali „božijom“, a njen latinski naziv je *Cannabis sativa*.

Najpoznatiji redovni korisnici *Cannabisa* su bili Viktor Igo (Victor-Marie

Hugo), Aleksandar Dima (Alexander Dumas), Šarl Bodler (Charles Beaudelair), Delakroa (Eugène Delacroix), Onore de Balzak (Honoré de Balzac), Karl Sagan (Karl Sagan), Fridrih Niče (Friedrich Wilhelm Nietzsche), Džordž Vašington, Luj Armstrong (Louis Satchmo Armstrong), Majls Dejvis (Miles Dewey Davis III), Norman Miler (Norman Miller), Oskar Vajld (Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde), Pablo Pikaso (Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Mártir Patricio Ruiz y Picasso), Salvador Dali (Salvador Felipe Jacinto Dalí i Domènech, Marqués de Pubol) i dr. Danas se ona, i pored svih američkih protivljena, počinje opet masovno gajati u Nemačkoj, Kanadi i Rusija koja je i njen najveći uzgajivač sa oko 3.100 km² zasada.

Preko Stenford instituta u SAD Tavistok je kompjuterskim linkovima direktno povezan s kompjuterskim sistemima *C.I.A*, Obaveštajne službe američke vojske (U.S. Army Intelligence), Mornaričke obaveštajne službe (Office of Naval Intelligence) koja je osnovana još 1882. i koja je po mišljenjima eksperata daleko ispred i iznad *C.I.A.*, univerzitetima u Harvardu, Jelu, Prinstonu, Kolumbiji itd. Kompjuterski sistem kojim raspolaže Tavistok nesumnjivo je najmoćniji kompjuterski sistem na svetu, a poznati je pod imenom *Blue Gene/L*.

Sredinom sedamdesetih godina Tavistokje za potrebe Rimskog kluba, i uz pomoć univerziteta Harvard, Stanford i Kornel, izradio detaljan plan smanjenja svetske populacije (Forced Population Reduction) na funkcionalnu milijardu ljudi, do 2022. Ovo smanjenje se bazira na tri osnovna koncepta: 1. Izgladnjivanje miliona ljudi i uskraćivanje zdrave pijaće vode; 2. Upotreba smrtonosnih virusa na populacijama koje su najranjivije, kao što su afrički narodi, ili posebne grupe, kao što su narkomani, homoseksualci i sl.; 3. Stalne ratne operacija uz maksimalnu upotrebu razornih avionskih bombi i raketa, kancerogenih gasova i radioaktivnih materijala. Sukobe trebe izazivati i održavati u svim delovima sveta. Gde ne postoji mogućnost za klasične vojne sukobe, treba ići na izvođenje terorističkih akcija sa zastrašujućim posledicama. Od Drugog svetskog rata do 2006. u Svetu je bilo 158 različitih oružanih sukoba, različitog intenziteta i obima, u kojima je poginulo više ljudi neko tokom Drugog svetskog rata.

Tavistok je odgovoran i za izradu obrazovnog programa u SAD, čiji osnovni cilj je drastično smanjenje obrazovnog nivoa prosečnog Amerikanca. Glavni izvršilac ovog posla bio je dr. Aleksandar King (Alexander King), a sve se odvijalo preko američkog Ministarstva za obrazovanje i Nacionalne asocijacije za obrazovanje (U.S.Department of Education i National Education Association). Ma koliko zvučalo neverovatno, krajem devedesetih godina prošlog veka u Njujorku je otkriveno da jedan učenik šestog razreda osnovne škole uopšte ne zna da čita i piše. Ovaj koncept se, po njima, pokazao zadovoljavajućim, pa se proširuje na obrazovne sisteme ostalih država, a

posebno onih nerazvijenih i država u tzv. tranzicionom periodu. Na fonu ovog i ovakvog obrazovanja je i tzv. Bolonjska deklaracija (The Bologna Declaration on the European space for higher education). Tavistokje zaključio, nešto što je odavno poznato, da je manipulacija nepismenim, a posebno polupismenim ljudima najlakša i gotovo uvek uspešna. Kako bi se shvatila suština ovakvog koncepta obrazovanja u SAD napomenimo samo da u ovoj državi ima više zatvorskih kapaciteta i mesta u improvizovanim zatvorskim logorima nego u osnovnim školama, a da su školski troškovi po jednom detetu u 2009. godini bili tek oko 10.200$ dok su zatvorski troškovi po jednom kažnjeniku prevazilazili sumu od 16.000$. Početkom 2010. u američkim zatvorima bilo je utamničeno oko 2,5 miliona ljudi što je, gledano po broju zatvorenih na sto hiljada građana, najveći procenat u svetu – 0,8%. Istovremeno, broj uslovno osuđenih i privremeno oslobođenih je dostigao cifru od 7,3 miliona što je cifra koju nisu dostigle ni Kina ni Indija. Za demokratsku ameriku je, očigledno, važnije staranje o zatvorenicima nego briga o obrazovanju dece i omladine.

Kontrola i oblikovanje javnog mnjenja u SAD i Velikoj Britaniji su posle Drugog svetskog rata u najvećoj meri prepušteni Tavistoku. Danas mnogi veruju da je baš Tavistok kreator savremene koncepcije i tehnologije manipulacije masovnom svešću kojom se obezbeđuje socijalna kontrola širokih narodnih masa. Tavistok je naime od manipulacije svesti načinio glavno tehnološko oruđe vladujuće klase za osiguranje svoje prevlasti nad onima koji iskreno veruju da putem demokratije ostvaruju neki značaj u društvu. Za ovo je angažovan veliki broj najvećih svetskih intelektualca koji svakodnevno proizvode podjednako veliki broj knjiga, novina, časopisa, radio i televizijskih emisija, a sve sa ciljem dostizanja preovlađujuće kolektivne svesti koja prihvata da bude ograničena i sputana "slobodama demokratije". U Americi su glavne poluge ovih aktivnosti u rukama Instituta za političke studije i Stenford instituta. Tehnika njihovog delovanja se svodi na to da narod treba uveriti da većina ljudi veruje u određenu stvar ili čoveka i da će se nakon toga odista najveći broj ljudi opredeliti u tom pravcu. Na osnovu svih do sada izvedenih konkretnih aktivnosti da se zaključiti da ni jedan put nisu pogrešili. Za te poslove zadužene su tzv. agencije za ispitivanje javnog mnjenja. Njihov osnovni zadatak jeste da se utvrdi šta javno mnjenje odista misli i kako bi se ponašalo u najrazličitijim situacijama. Ovako stečena saznanja se onda koriste da se javno mnjenje preoblikuje u skladu s potrebama korisnika i finansijera ovih agencija, a pod supervizijom Tavistoka.

Uz oblikovanje javnog mnjenja, Tavistok presudno utiče i na odabir i promociju pojedinaca značajnih za politiku SAD i mnogih drugih zemalja. Danas u SAD gotovo i da ne postoji nijedno značajnije mesto u vojsci, obaveštajnim službama, politici ili korporativnom svetu, a da ljudi koji na tim mestima rade pre toga nisu prošli psihološku proveru, i korekciju, Tavistoka, odnosno njegovih ekspozitura u SAD. Tako je, na primer, nemački iseljenik

(napustio Nemačku tri meseca pre tzv. Kristalne noći 1938.) i Jevrejin iz Frankfurta Henri Kisindžer direktan proizvod Ser Džona Rolins-Risa. Znajući da je Kisindžerov pradeda *Meyer Löb* poznati bavarski mešetar iz mesta *Bad Kissingen*-a i poznanik čuvene jevrejske bankarske kuće Openhajm Ris se zdušno pobrinuo da *Heinz*, odnosno Henri dospe u sam vrh američke i svetske politike i tako postane *rags-to-riches paradigm*. Prvo, Kisindžer je je iz Amerike vraćen u Nemačku 1945. u uniformi američkog oficira, a ubrzo potom je upućen na Harvard gde je doktorirao što ga je dalje preporučilo za rad u Savetu za spoljne odnose u Njujorku. Nakon Saveta Kisindžer biva detaširan u Fondaciju braće Rokfeler (Rockefeller Brothers Fund) u okviru koje je završio kao savetnik za spoljnopolitička pitanja guvernera Nelsona Rokfelera i direktor njegovog specijalnog projekta za davanje odgovora na najvažnija pitanja američke spoljne politike - ***Special Studies Project***. Sa značajnim radnim iskustvom i poznavanjem mnogih važnih ljudi američke politike i korporativnog sveta Kisindžer dobija mesto savetnika za nacionalnu bezbednost, a potom i državnog sekretara kod dvojice američkih predsednika: Ričarda Niksona i Džeralda Forda. Kao, navodno, veliki borac za mir Kisindžer 1973. prima Nobelovu nagradu za mir što mu je, na kraju, omogućilo da postane V.I.P. (Very Important Person) američke politike. I onda, kada se samo oficijelno povukao iz zvanične politike, on 1982. osniva sopstvenu firmu *Kissinger Associates, Inc*. koja će od tada pa sve do danas biti jedna od najprestižnijih konsultatntskih i lobističkih vašingtonskih firmi.

Mnogi čelni ljudi Tavistoka su stvarali “svoje” političare pa je tako i dr. Piter Brn (Peter Burn) prvo odabrao, a potom i pripremio Džimija Kartera za predsednika SAD. Za Karterovog kontrolora Brn je postavio, po svojoj okrutnosti, čuvenog admirala Hajman Rikovera (Rickover Hyman George) koji je poznat i po tome što je voleo da citira maksimu kineskog generala i vojnog stratega San Tcua (孫子) - *Kill a few; terrorize many* (Ubij nekolicinu; teroriši većinu). Tako se danas, bez posebnog nabrajanja, može, sa velikom izvesnošću, reći da ni jedna od persona koja je u proteklih pola veka imala uticaja na američku unutrašnju ili spoljnu politiku nije to postala, a da prethodno nije bila deo projekta tavistokovih stručnjaka poznatog pod nazivom ***Creating the Person & Assigning Role to Person*** (Oblikuj osobu & Odredi ulogu osobe).

Poglavlje dvadeset osmo
MI 6 (Military Intelligence Section 6)

Od kad je ljudi postoji špijuniranje i obmanjivanje protivnika. Istorija nas uči da su mnoge bitke bile izgublje i pre nego što su počele upravo zahvaljujući obaveštajnim podacima. Pitanje kako sačuvati tajnu, i kako je otkriti, oduvek je zaokupljalo sve svetske vladare. Od staroegipatskih vremena do danas u tom pogledu se ništa nije promenilo.

Engleska kraljica Elizabeta I (Elizabeth I Queen of England and Queen of Ireland) rođena je 1533. od oca Henrija VIII (Henry VIII) i majke Ane Bolen (Anne Boleyn). Na presto je stupila 17. novembra 1558. i na njemu ostala do smrti 1603. Mnogi su joj radili o glavi i glavom to platili. Kad je stupila na presto Engleska je bila drugorazredna sila koja je značajno zaostajala u odnosu na Francusku, Španiju, Portugal i Holandiju. Kad je Džejms I (James I King of England, Ireland and Scotland) 1603. nasledio na prestolu Elizabetu I Engleska je bila svetska sila u nezaustavljivom usponu. Džejms I je postao prvi engleski monarh koji je u sebi objedinio titule kralja Engleske, Škotske i Irske – postao je prvi monarh Velike Britanije.

Elizabeta I je tečno govorila franuski, italijanski, španski, grčki i latinski. Volela je učene ljude i neizmerno uživala u njihovom društvu; verovala je u silu, ali je uvek davala prednost znanju i mudrosti; nije verovala u parlamentarizam iako ga nije zabranjivala - prezirala je političare demagoge; nije se nikad udavala iako je bila neizmerno zaljubljena - u Englesku. Od Elizabete I u engleskoj će među državnim činovnicima biti omiljena maksima: “Kad bismo radili za sebe ono što radimo za našu zemlju, kakvi bismo mi nitkovi bili”.

U šesnaestom veku svaki uticajniji evropski plemić imao je špijune i agente raznih vrsta. Situacija je bila identična i u Engleskoj, ali je Elizabeta I odmah po ustoličenju sazvala sve veće i značajnije predstavnike engleskog visokog

plemstva i od njih zahtevala da sva saznanja do kojih dođu, a mogu biti značajna za bezbednost ili prosperitet Engleske, dostavljaju njenom glavnom obaveštajcu Frensisu Volšingemu (Sir Francis Walsingham) zaduženom za dobrobit njenog veličanstva i kraljevstva uopšte. Njen zahtev je jednoglasno prihvaćen i to je bio početak stvaranja i rada jedinstvene Engleske obaveštajne službe.

Elizabeta je, uz to, formirala i svoj Privatni savet (Privy council), na čijem čelu se našao Vilijam Sesil (William Cecil, 1st Baron Burghley), verovatno najinteligentniji i najlukaviji čovek Engleske tog doba. Pored V. Sesila, Elizabeta je za saradnike odabrala još i filosofa i člana najuzvišenijeg društva *Knights of the Helmet* Fransisa Bejkona, čuvenog matematičara i njenog ličnog astrologa Džona Dia (John Dee), Ričarda Hakslija (Richard Huksley) i nekolicinu profesora univerziteta u Kembridžu i Oksfordu. Preko "svojih" profesora Elizabeta je, zapravo, angažovala englesku inteligenciju za potrebe kraljevstva.

Značaj Kembridža i Oksforda, gde se školovala buduća elita engleskog društva neprocenjiv je za dalji prosperitet Engleske kao imperijalne sile. Na prvi pogled taj značaj je bio neshvatljiv, jer se od najtalentovanijih studenata, pa i profesora, tražilo da daju odgovore na naizgled apsurdna pitanja kao što su, na primer: "Da li je žena greška prirode", "Može li laž nadvladati istinu", "Može li rat biti pravedan za obe strane", "Postoji li više svetova", "Da li je ispravno voditi ratove za nacionalne ciljeve", "Da li je za kralja pametnije da napadne ili da čeka da bude napadnut" i slično. Svi odgovori na ovakva pitanju su uredno prikupljani i analizirani u Službi za bezbednost njenog kraljevskog veličanstva.

Tajna služba njenog kraljevskog veličanstva ili, kako je kasnije postala poznata, Britanska tajna služba, odnosno *MI 6* uredno je prikupljala i analizirala sve podatke koje je dobijala s raznih strana kako od prekomorskih trgovaca, lekara, profesionalnih špijuna tako i od glumaca i putujućih zabavljača. Službu je zapošljavala samo inteligentne, obrazovane, lukave i nadasve monarhu odane osobe. Služba je zapošljavala na stotine stručnjaka raznih profila i svi su oni, bez izuzetka, uvek bili među najboljima u svojoj branši. Elizabeta I nije žalila novac za obaveštajni rad, što se najbolje vidi iz činjenice da je glomazna engleska diplomatija godišnje trošila 4.000 £, a obaveštajna služba 2.000£. Elizabeta I koja je sam - sopstvenim sredstvima finasirala sve troškove tajne službe taj trošak uvek smatrala "jako dobro utrošenim novcem". Od osnivanja pa do dana današnjeg svi zaposleni engleske tajne službe zaklinju se britanskom monarhu na vernost; njemu i nikome više.

Na zahtev Elizabete I, Fransis Bejkon i Robert Sesil, sin Vilijama Sesila, poslednje godine šesnaestog veka kreiraju imperijalnu strategiju Engleske koja

se suštinski nije zasnivala na ratovanju, već prvenstveno na naučnim saznanjima, opštem obrazovanju, špijunaži i subverzivnom delovanju. Uz pomoć intelektualne elite Kembridža i Oksforda razrađene su mnoge varijante odavno poznate strategije *divide et impera* - zavadi pa vladaj. Engleska je ovu tehnologiju osvajanja i dominacije drugim državama dovela do savršenstva, a suština joj je da se u sukobe dvojice *tertius gaudens* – treći okoristi. Dokument koji je sadržao sve elemente buduće engleske imperijalne politike nazvan je jednostavno *Duga*, a u nešto izmenjenom obliku javnosti je prezentiran kao *Pax Britanica*.

Budućnost Engleske je, na neki način, zacrtana još 1529. kad je Ričard Kruk, specijalni agent kralja Henrija VIII, otišao u Veneciju gde se uz pomoć *famiglia Este* u *Ghetto Vecchio* sastao sa jevrejskim rabinima koji su 1492. prognani iz Španije. Rabini su pomogli engleskom kralju da se razvede od španske princeze Katarine ali to nije bilo najvažnije. Kruk je sa venicijanskim rabinima, Erkolom Deste (Ercolom II d'Este) i venecijanskim Savetom desetorice (Consiglio dei Dodici) razmotrio i dogovorio još mnogo toga što će, na kraju, dovesti do komercijalnog i intelektualnog saveza britanske krune s rabinima, kabalistima i maorskim sufistima; biće to početak neraskidive saradnje venecijanskog crnog plemstva i engleske krune. Sve što je počelo u vreme Henrija VIII zapečaćeno je u vreme Elizabete I (ćerka Henrija VIII i njegove druge žene Ane Bolen), kada je njen omiljeni naučnik Džon Di otvorio vrata Engleske renesansi i učenjima prožetim kabalom i sufizmom (islamski misticizam). Džon Di će, ipak, ostati zapamćen kao tvorac filosofije i ideologije koja je, u osnovi, imala stav o britansko-jevrejskom identitetu. Iako je na snazi još bio, a i danas je, zakon o zabrani ulaska Jevreja u Englesku, Elizabeta I im je širom otvorila vrata i ona su i danas širom otvorena.

Gregorio Botero, jezuitski politički analitičar 1588. piše da je “nemoguće nevideti naglu ekspanziju engleske trgovačke flote nakon povezivanja sa Venecijom i prevideti engleske trgovce koji učvršćuju pozicije u Rusiji, Kini, Egiptu, Konstantinopolju, širom Afrike... Frensis Drejk (Sir Francis Drake) i Tomas Kevendiš (Thomas Cavendish), kapetani njenog veličanstva, oplovili su svet više puta i to rutama koje su bile nepoznate do tada... Engleski špijuni su svuda po Mediteranu i stiče se utisak da za Elizabetu nema nikakvih tajni..”

Vatikanski nuncije u Flandriji 1580. obaveštava papu Grgura XIII da se plaši da Elizabeta ima mnogo špijuna u njegovom najbližem okruženju. ”Ne znam kako, ali ona izgleda da zna sve”.

Prvi veliki i značajan angažman Službe u odbranu kraljice i njenih interesa vezan je za pokušaj dovođenja Meri I kraljice Škotske (Mary, Queen of Scots) iz kraljevske kuće Stjuarta na engleski presto. Kako katolička Škotska to nije mogla sama da izvede njen ujak vojvoda od Giza (Duc de Guise) je sa Katarinom de Mediči (Caterina Maria Romola di Lorenzo de' Medici),

francuskom kraljicom majkom, ugovorio ženidbu Meri I i Fransoa II (François II). Venčanje je obavljeno 10. jula 1559. godine, a već naredne godine su otpočele obimne pripreme za napad Francuske i Škotske na Englesku i svrgavanje Elizabete I. Protestantska Engleska nigde u Evropi nije mogla da nađe saveznika i celokupna njena pozicija je bila u značajnoj meri bezizlazna. Vatikan je bio jedan od glavnih promotera evropske antiengleske politike podržavajući bezrezervno Katarinu de Mediči čiji je ujak bio i papa Klement VII (Giulio di Giuliano de' Medici). Decembra 1560. sve je bilo spremno za napad moćne katoličke vojske na Englesku. I tada, 5. decembra 1560. godine dogodilo se nešto neočekivano: *François II*,kralj Francuske, je iznenada preminuo – kažu od upale uva, a njegova žena sa titulm *Marie Ire d'Écosse* je bila primorana da se vrati u Škotsku. Napad na Englesku je obustavljen; Francuska je priznala Elizabetu I za suverenog vladara i povukla svu svoju vojsku iz Škotske; Meri I je 24. jula 1567. godine prinuđena da abdicira sa škotskog prestola, a 19. maja 1568. je uhapšena i utamničena u engleskom zamku Šefild. Umrla je 8. februara 1587. Nakon svih ovih događaja engleski rečnik je i zvanično obogaćen jednim novim pojmom*: Clandestine intelligence operations* – tajne obaveštajne operacije.

Vatikan, koji je bio opsednut idejom svrgavanja Elizabete, angažovao je svog jezuitskog „eksperta“ Edmunda Kempiona (Saint Edmund Campion, S.J.) da ubije kraljicu. Njegov pokušaj da kao prerušeni prodavac najskupljeg nakita priđe Elizabeti nije uspeo jer je, od samog početka, bio praćen, a potom uhapšen i obešen u Tajnburnu 1. decembra 1581. godine. Leš gospodina Kempiona pripadnici Tajne službe su propisno spakovali i poslali na adresu: *Papa Gregorius Tertius Decimus, Episcopus Romanus, Roma, Italy.* Vatikan ga je kasnije proglasio za sveca!

Najveći uspeh Tajna služba njenog veličanstva postigla je 1588. kad je španski kralj Filip II odlučio da se jednom za svagda obračuna s Elizabetom I i njenim venecijanskim protestantizmom, koji je zagovarala na štetu katoličanstva. Te godine 131 brod velike španske armade nazvane Nepobediva armada, sa 17.000 vojnika i 180 katoličkih sveštenika, zaplovio je ka Engleskoj. Pre konačnog napada Armada se usidrila u francuskoj luci Kale, da bi ukrcala još 16.000 vojnika. U ponoć 6. avgusta, samo nekoliko sati pre njenog isplovljavanja, Englezi su svoja tri najveća broda napunili lako zapaljivim materijalima, zapalili ih i uputili u središte luke gde su, jedna do druge, bile španske galije. Španske kapetane obuzela je panika pa su uz haotičan pokret brodova pokušali da što pre umaknu iz luke. Međutim, na izlazu iz Kalea španske galije su dočekali engleski brodovi i relativno lako ih potapali dalekometnim topovima. Od 33.000 vojnika u Španiju se vratilo samo desetak hiljada. Osvajanje Engleske je nepovratno propalo, a vreme Engleske imperije nezaustavljivo nastupilo.

L'Éminence grise koja je komandovala engleskom pomorskom silom je bio

najčuveniji pirat svog vremena Frencis Drejk (Sir Francis Drake). Za uspešno pljačkanje španskih luka širom Južne Amerike i trgovinu robljem u ime britanske krune, kraljica Elizabeta mu je dala titulu Sera. Drejk je rođen u Tavistoku, Engleska 1540, a umro je od dizenterije prilikom engleske opsade španske luke San Huan, Porto Riko 1596. Interesantno je napomenuti da će se trgovina ljudima koju je Drejk otpočeo tokom XVI veka, u ime britanske krune, pokazati kao jedan od najunosnijih poslova monarhije tokom naredna tri veka. Drejkovi najbolji saradnici na polju trgovine ljudima bili su jevrejski trgovci i brodovlasnici koji su se trgovinom ljudima bavili od davnina i čak stekli svetski monopol na tim poslovima. Neki od najpoznatijih jevrejskih trgovaca ljudima bili su: *Isaac Da Costa*, *Moses Levy*, *Aaron Lopez*, *Jacob* i *David Franks*, *Mordecai* i *David Gomez*, *Justus Bosch*... Najveći jevrejski brodovi specijalizovani za transport roblja bili su: *Anna & Eliza*, *Caracoa*, *Hiram*, *Dr Vrijheid*, *Hannah*, *Nassau*, *Abigale* ....

Sredinom XX veka jevrejska istoričarka Natalija Dejvis (Natalie Zemon Davis) je, po prvi put, javno progovorila o presudnom uticaju Jevreja na razvoj svetske trgovine robljem. Ona je posebno apostrofirala čuvenog jevrejskog lekara Davida Isaka (David Isaac Cohen Nassy) koji se tokom XVIII veka kao holandski državljanin bukvalno i literarno obogatio na trgovini ljudima u Surinamu. Tu je zatim i jedan od najbogatijih i najvećih robovlasnika američkog Juga Jevrejin Mordekaj Noa (Mordecai Manuel Noah – 1785.-1851.) koji se protivio oslobađanju crnih robova tvrdeći da bi tako nešto predstavljalo potkopavanje američkog razvoja.

O britanskoj trgovini ljudima i jevrejskom udelu u njemu istaknuti jevrejski pravnik i istoričar Sejmur Libman (Seymour B. Liebman) u svojoj knjizi *1493.-1825, Requiem for the Forgotten* (Rekvijem za zaboravljene) izdatoj 1982. godine u Njujorku piše: „Trgovina robljem je bila kraljevski monopol. Afrički robovi su se do svojih konačnih destinacija za prodaju prevozili brodovima jevrejskih vlasnika koji su imali tapiju na prevoz robova. Flota jevrejskih brodovlasnika specijalizovanih za prevoz roblja u Karipskom moru je bila bez premca. Na jevrejskim brodovima radili su isključivo jevrejski mornari, oficiri i čuvari robova. Po dolasku na krajnju destinaciju robove su, po pravilu, uvek prodavali jevrejski trgovci specijalizovani za ovu vrstu trgovine ljudima, a tapiju za takvu trgovinu davala im je Kruna. Hvatanje robva po raznim afričkim plemenima, njihov transport i prodaju nadgledali su britanski agenti“. Libman nepiše, mada je opšte poznato, da su najveći kupci afričkih robova po velikim lukama Južne i Severne Amerike bili opet Jevreji koji su tek tada, naknadnom prodajom ovih jadnih ljudi, zarađivali prava bogatstva. Tokom samo četiri poslednja veka preko 28.000.000 Afrikanaca je prodato kao roblje, a trgovina ljudima je i danas jedan od najprofitabilnijih poslova. I dok je trgovina ljudima u istoriji poznata još iz najdavnijih vremena važno je istaći da ju je, na svoj način, ozakonio Vatikan bulama *Dum Diveras* i *Romanus Pontix* koje je izdao papa Nikola V (Tommaso Parentucelli, kršteno

ime) sredinom XV veka, a konačno potvrdio papa Sikst IV svojom bulom *Aeterni regis* iz 1481. godine.

O značaju i ulozi Jevreja u svetskoj trgovini ljudima piše i jevrejski istoričar Moša Kan (Moshe Kahan), Li Fridman (Lee M. Friedman) koji je bio i predsednik *American Jewish Historical Society*, profesor Herbert Blum (Herbert I. Bloom), Sesil Rot (Cecil Roth) koji je na tu temu objavio čak trideset knjiga i mnogi drugi. Da američki časopis *Forbes* kojim slučajem pravi rang listu istorijski najpoznatijih trgovaca ljudima na njoj bi se, bez sumnje, našli i sledeći Jevreji: *Issack Asher, Jacob Barsimson, Joseph Bueno, Solomon Myers Cohen, Jacob Fonseca, Aberham Franckfort, Jacob Franks, Daniel Gomez, David Gomez, Isaac Gomez, Lewis Gomez, Mordecai Gomez, Rebekah Gomez, Ephraim Hart, Judah Hays, Harmon Hendricks, Uriah Hendricks, Uriah Hyam, Abraham Isaacs, Joshua Isaacs, Samuel Jacobs, Benjamin S. Judah, Cary Judah, Elizabeth Judah, Arthur Levy, Eleazar Levy, Hayman Levy, Isaac H. Levy, Jacob Levy, Joseph Israel Levy, Joshua Levy, Moses Levy, Uriah Phillips Levy, Isaac R. Marques, Moses Michaels, Emanuel Myers, Seixas Nathan, Simon Nathan, Rodrigo Pacheco, David Pardo, Isaac Pinheiro, Rachel Pinto, Morris Jacob Raphall, Abraham Sarzedas, Moses Seixas, Solomon Simpson, Nathan Simson, Simja De Torres, Benjamin Wolf, Alexander Zuntz...*

O ulozi Jevreja u trgovini ljudima piše i *Jewish Encyclopedia* koja, pozivajući se na spise poznatog jevrejskog trgovca i putnika Ibrahima Jakuba (Ibrâhîm ibn Ya`qûb), naglašava kako su Jevreji uspešno prodavali hrišćanske robove muslimanima, a muslimanske robove hrišćanima. Centrala ove jevrejske multinacionalne trgovine ljudima bila je u Pragu i protiv nje se, bezuspešno, do smrti borio biskup Vojtjeh Adalbert (Święty Wojciech Sławnikowic). Crkva se protiv jevrejske trgovine hrišćanskim robovima prvi put oglasilana na svom ekumenskom saboru u Orleanu još 541, a potom i na saborima u Parizu (633), Toledu (Toledo 633), Sabolču (Szabolcs 1092), Gentu (Ghent 1112), Norboni (Narbonne 1227) i Bezijeru (Béziers 1246). No, prema pisanju *Jewish Encyclopedia*, nakon sabora u Bezijeru Crkva kao da je uvidela svoju nemoć prema jevrejskom novcu kojim su kupovali naklonosti lokalnih vladara pa se od sredine XIII veka gotovo više nije ni oglašavala po pitanju njihove trgovine hrišćanskim robljem. Najpoznatija jevrejska familija po pitanju trgovine robovima od IX pa sve do XIV veka je bila Kalonimos (קלונימוס) koja se, na kraju, proslavila pokretanjem hasidskog (Chassidismus) pokreta i masovnim naseljavanjem Jevreja u one delove Iberijskog poluostrva kojim su tada vladali *al-'Andalus* (Mavri).

Jedan od ključnih momenata za uspešanost ekspanzionističke politike Engleske je svakako bilo osnivanje Istočno indijske kompanije 31. decembra 1600 (Honourable East India Company). Kompaniju je osnovalo 125 uspešnih londonskih trgovaca sa ukupnim kapitalom od 72.000£. Oni su i upravljali sa

njom mada su poslednju reč uvek imali predstavnici britanskog monarha koji je bio njen najveći pojedinačni akcionar. Istočno indijska kompanija je, vremenom, postala najvažnija trgovačka i obaveštajna poluga britanske monarhije.

Posle Elizabetine smrti ostala je njena Tajna služba, čiji pripadnici će do danas zakletvu vernosti polagati samo britanskom monarhu. Za svoj osnovni moto uzleli su moto kraljice Elizabete: *video et taceo* – gledaj i ćuti. Kraljevi su se menjali, ali je Tajna služba svakom bila potrebna i na njoj se nikad nije štedelo. Do 1909. sve tajne aktivnosti su se odvijale unutar Biroa za tajne poslove (Secret Service Bureau). Te godine dolazi do reorganizacije Komiteta za odbranu imperije (Committee of Imperial Defence), a time i Biroa koji mu je formacijski pripadao. Najvažnija promena se odnosila na odvajanje unutrašnjih i spoljašnjih obaveštajnih aktivnosti.

MI5 je postala poznata kao kontraobaveštajna, a ***MI6*** kao obaveštajna služba. Kad danas govorimo o Britanskoj tajnoj obaveštajnoj službi mislimo prvenstveno na *MI6* (Military Intelligence Section 6). Ovo je, zapravo, stari naziv službe, ali je do danas ostao u upotrebi i mnogi ga preferiraju u odnosu na novi - *Secret Intelligence Service*. Prvi šef ovako reorganizovane Britanske tajne obaveštajne službe bio je kapetan Ser Džordž Mensfild Smit-Kaming (Sir George Mansfield Smith-Cumming). Sva dokumenta potpisivao je samo jednim slovom **C** i to zelenim mastilom, a taj način potpisivanja zadržali su svi ostali šefovi *MI6*. Kolika je tajnost rada ove službe najbolje govori činjenica da je britanski parlament o njenom postojanju zvanično informisan tek 1994.

Engleskom, Škotskom i Irskom su tokom vekova vladali pripadnici različitih kraljevskih kuća: Saksonske, Danske, Normanske, Plantagenske, Lankesterske, Jorkširske, Tjudorske, Stjuartske, Hanoverske, Saks-Koburg-Gota i današnje Vindzor. Sve ove dinastije su važne, svaka na svoj način, ali je nemačka dinastija Hanovera koja je sve do 1714. vladala vojvodstvom Braunšvig-Lunberg i kraljevstvom Hanovera izvesno najvažnija u istoriji Velike Britanije, a moguće i savremenog sveta. Kraljevska kuća Hanovera je izdanak jedne od najstarijih evropskih kuća Velf-Est (**Welf-Este**) koja svoje korene vodi još iz 819. godine, odnosno od kraljice Ludit (Judith Welf von Bayern) supruge franačkog kralja Luja I poznatijeg kao Luj Pravedni (Louis le Débonnaire). Luj je bio treći sin franačkog kralja Karla Velikog koga je krunisao papa Lav III dajući mu titulu *Sacrum Romanum Imperium* i čije će kraljevstvo kroz istoriju biti poznato kao **Prvi rajh**.

Naravno, dinastiju Hanover možemo povezati i sa vojvodom od Lauenburga poznatijim samo kao Oto fon Bizmarkom (Otto Eduard Leopold von Bismarck-Schönhausen) i sa stvaranjem **Drugog rajha** (Deutsches Reich). Možemo ih povezati sa Merovinškom dinastijom, Svetim rimskim carstvom, Prvim, Drugim i Trećim rajhom, sa ….

Kada je britanska kraljica Ana (Anne Queen of England, Scotland and Ireland) poslednja iz dinastije Stjuarta otrovana 1. avgusta 1714. u 49-oj godini za sobom nije ostavila ni jednog potomka; u braku sa Džordžom, princom od Kamberlenda (Prince George of Denmark and Norway, Duke of Cumberland), Ana je rodila sina Vilijama ali je on ubijen 29. jula 1700. u jedanaestoj godini. Tako se “dogodilo” da je britanski presto ostao upražnjen. Odmah su se pojavili mnogobrojni pretendenti među kojima je bilo dosta plemenitih, uvaženih i bogatih kandidata. Međutim, oni koji su polagali najviše prava na britanski presto su bili katolici, a to je bilo nespojivo sa pozicijom britanskog monarha koji je bio i poglavar engleske protestantske crkve. U takvoj situaciji Engleskoj je za kralja, od strane jednog dela njenog plemstva, nametnut Džordž I Ludvig, vojvoda Braunšvig-Lunberga i budući elektor Hanovera (Georg I. Ludwig, Herzog von Braunschweig-Lüneburg). Glavnu ulogu u spletkarenju protiv kraljice Ane i njenom diskreditovanju kao vladarke imali su Džordž i Sara Čerčil i Sarina rođaka Abigejl (Abigail Masham, Baroness Masham) koji su se, odmah nakon njene smrti, angažovali u promovisanju Džordža I Ludviga. Čerčilovo zalaganje za elektora Hanovera nije bilo, ni u kom slučaju, neosnovano s obzirom da je on, nakon bitke kod Hehšted-Blenhajma 13. avgusta 1704, dobio nemački kneževski stepen i određena imanja u Bavarskoj. Istina, u prilog Džordža I koji je široj britanskoj javnostio do tada bio nepoznat bilo je nekoliko momenata: bio je protestant; pradeda po majci mu je bio engleski kralj Džejms I; engleski kralj Čarls I je bio ujak njegove majke Sofije i, na kraju, majka njegovog dede Frederika V bila je najstarija ćerka engleskog kralja Vilijama III od Engleske.

Za sve vreme vladavine britanska kraljica Ana nikad nije verovala pripadnicima kraljevske tajne službe. Bila je uverena da oni svoju lojalnost, u prvom redu, poklanjaju nekim provenecijanskim krugovima engleskog plemstva. Ana je bila Škotlanđanka i njenom zaslugom su se Škotska i Engleska 1707. ujedinile stvarajući Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije. Njen otac, kao škotski kralja Džems VII, vladao je i Engleskom i Irskom kao Džejms II (James II of England and Ireland, James VII of Scotland) i bio je poslednji katolik na prestolu Engleske. Sa prestola ga je 1688. silom uklonila engleska protestantska aristokratija koja se za pomoć obratila venecijanskom crnom plemstvu i jevrejskim zajmodavcima iz Amesterdama (Joodse moneylenders van Amsterdam) koji su im poslali holandsku vojsku predvođenu princom Vilemom III.

Kada se holandski princ Vilem III 5. novembra 1688. godine iskrcao na englesko tlo nije, kao što bi se moglo pretpostaviti, došlo ni do kakvog sukoba. Engleski kralj je bio izdat, prinuđen da abdicira i spašava se begstvom u Francusku gde ga je primio Luj XIV. Za Luja je interesantno napomenuti da je prilikom krunisanja u *Cathédrale Notre-Dame de Reims* 7. juna 1654. u ruci držao srpskom ćirilicom pisano četvorojevanđelje koje se danas čuva u *Bibliothèque nationale de France*. Ana je znala da je tada njena starija sestra

Meri II krunisana za kraljicu ali da je pre toga, sa nepunih petnaest godina, morala da se venča za holandskog okupatora i notornog homoseeksualca princa Vilema III koji će nakon toga postati celom svetu poznat kao Vilijam III od Engleske. Ana je znala da je Meri II ubijena 28. decembra 1694. u svojoj 32 godini, a da je Engleskom tada, suprotno svim pravima i običajima engleske krune, nastavio da vlada Vilijam III sa svojim holandskim ljubavnicima Hansom Bentikom (Johann Wilhelm (Hans Willem) Bentinck) i Arnoldom Kepelom (Arnold Joost van Keppel). On se, znala je, redovno sa svojim pristalicama sastajao u Jerusalimskim odajama (Jerusalme Chambers) Vestminsterske opatije. Ana je znala da je njenog oca prvo izdao njegov “verni” oficir Džon Čerčil kome će kasnije Vilijem III, kao kralj Engleske, dodeliti titulu vojvode od Marlbora i barona od Ajmauta. Znala je da je njen deda kralj Čarls I bio prvi engleski kralj kome je suđeno, koji je osuđen i pogubljen od strane nekakvih parlamentaraca koje su plaćali amsterdamski jevreji na čelu sa rabinom Menš ben Josifom (מנשה בן ישראל). Ana je znala da oni koji stoje iza tragedije njenog dede, proterivanja oca i ubistva sestre imaju veze, i te kako, sa amsterdamskim sinagogama *Grote Sjoel* i *Obbene Sjoel* - nije imala dileme.

Kad je, u Vestminsterkoj opatiji u Londonu, 20. okrobra 1714. za 52 kralja Velike Britanije krunisan Džordž I (Georg I. Ludwig Herzog von Braunschweig-Lüneburg) značaj i uticaj kraljevske tajne službe je dodatno porastao. Naime, Džordž I nije znao engleski, a nije ga ni učio jer mu se nije ni dopadao. Nije mu se dopadala ni engleska hrana, klima, a ni sam London, pa je najveći deo vremena provodio u Nemačkoj, gde je i umro 11. juna 1727. Protivnici novog kralja bili su brojni, uticajni i moćni. Španski i Francuski kraljevi ga čak nisu ni priznavali. U Parlamentu su se na njegov račun šalili, čak i uz krajnje zlobne opaske. Tokom trinaest godina vladavine Džordža I bilo je sedam pokušaja njegovog svrgavanja. Nijedan, naravno, nije uspeo. Jedna tajna organizacija, bez skrupula i trunke obzira prema protivnicima, sa neograničenim finansijskim resursima - *no limit to the financial resources*, osnovana još u vreme Elizabete I, brinula je za sigurnost i mir kralja Engleske.

Džordž II (Georg II. August Herzog von Braunschweig-Lüneburg) je rodjen u Hanoveru, Nemačka, u Palati Hernhaus, a na prestolu Engleske je bio od 1727. do 1760. Za razliku od oca, Džordža I, on je naučio nekoliko engleskih reči i fraza ali ih je izgovarao s teškim nemačkim naglaskom zbog čega se retko obraćao parlamentu i javnosti. Od sve Engleske najviše mu je odgovarao ambijent radnog kabineta u Kensingtonskoj palati, gde je i umro 25. oktobra 1760. Tokom vladavine Džordž II je izgradio posebne odnose sa svojom službom bezbednosti. Ona se nije starala samo o njegovoj sigurnosti i diskreciji njegovih ljubavnih avantura. Naprotiv, Tajna služba počinje da se stara o ekonomskim, političkim i diplomatskim poslovima Džordža II. Engleski presto nakon Džordža II zauzimaju njegov sin Džordž III (Georg III. Wilhelm Friedrich), a potom i njegovi unuci Džordž IV (Georg IV. August

Friedrich) i Vilijam IV (Wilhelm IV. Heinrich).

Najveći doprinos unapređenju rada Službe i njenom značaju za monarhiju dala je kraljica Viktorija (Königin des Vereinigten Königreichs von Großbritannien und Irland Kaiserin von Indien), unuka Džordža II i poslednja iz dinastije Hanovera (Das Haus Hannover). Kao prava Nemica ona je, u skladu s ličnom disciplinom, urednošću i poslovnoj posvećenosti Službu pretvorila u sastavni deo monarhije, vezujući dobrobit i budućnost svih pripadnika Službe za dobrobiti i prosperitet monarha.

Viktorija je rođena 24. maja 1819. u palati Kensington u Londonu. Govorila je engleski bolje od nemačkog, a na presto je stupila 1837. godine krunisanjem u Vestminsterskoj opatiji. Par godina nakon stupanja na presto u Englesku je iz Bombaja dovela Davida Sasuna (David Sassoon), verovatno najvećeg kabalistu svog vremena. Sasun potiče iz čuvene jevrejske porodice *Nāśī'* (נָשִׂיא) koja je u Persiji imala poseban status jer su njeni prvaci vekovima predsedavali Sinedrionom. Sam Sasun je, pre prelaska u Indiju 1833, bio lični bankar bagdadskog paše Ahmeta (Ahmet-*paşa*). Kako se u Bagdadu, a potom i u Bombaju blisko družio sa islamskim i hrišćanskim mislećim ljudima Sasun je vremenom postao vrsni poznavalac ne samo jevrejske kabale, već je podjednako bio cenjen i kao poznavalac islamskog sufizma i hrišćanskog misticizma. Njegova porodica je još od XIII veka održavala trgovačke veze sa Venecijom, a po osnivanju Istočnoindijske kompanije postali su njeni važni agenti u arapskom svetu. Po dolasku u Bombaj David Sasun postaje agent Istočno Indijske Kompanije i ubrzo se, kao veoma sposoban i nadasve poverljiv čovek, preporučio i samoj kraljici. Odmah po dolasku u London zakleo se kraljici na vernost, a potom je najveći deo ostatka svog života, umro je 1864. godine, posvetio unapređenju Službe.

Sam je, bez ičije pomoći i asistencije, vršio odabir mladih i talentovanih ljudi koje je potom prepuštao najumnijim ljudima tog vremena radi sticanja najviših znanja. One koji bi ga, posle svega, zadovoljili svojim intelektom upućivao je na specijane pripreme u elitne vojne jedinice kod najčuvenijih instruktura. One koji bi preživeli dril i dobili pozitivna mišljenja instruktora Sasun je prihvatao kao početnike vredne kraljičine pažnje. Kako sam Sasun nikada ništa nije tražio za sebe kraljica Viktorija mu se odužila tako što je njegovog sina Ahmeda (Sir Albert Abdullah David Sassoon, 1st Baronet) načinila baronom i potom ga oženila ćerkom svog prijatelja Gustava Rotšilda (Baron Gustave de Rothschild).

Što se tiče same Službe, David Sasun je uveo pravilo dve nule: **00** – pravo odabranih pripadnika Službe da mogu nekažnjeno da ubiju, kad to ocene neophodnim, za, i u ime kraljice, bilo koga, bilo kada i bilo gde. Čovek je, po Sasunu, bio **0**; protivnik kraljice je bio dvostruka nula. Sasun je uveo još jedno pravilo za ovakve agente – nisu imali ograničenja u trošenju novca dok su na

zadatku, a mogli su da se povuku iz posla kad god to zažele, pri čemu bi dobijali značajna imanja i prihode od kojih su do smrti mogli udobno da žive. Takođe, Sasun je promovisao i praksu angažovanja najpoznatijih kriminalaca za obavljanje pojedinih poslova iz delokruga rada Tajne službe. Neki od ovih ljudi su, nakon uspešno prebrođenih iskušenja, bivali i trajno primani u Službu.

Sasun nije bio pripadnik Službe, ali je radio s njima po ovlašćenju kraljice Viktorije. Jedini čovek iz Službe koji se redovno viđao s Kraljicom bio je šef Službe. Jednom nedeljno, kad je to bilo moguće, u 17.00 časova prvi čovek Tajne službe je dolazio u kraljevsku palatu da s britanskim monarhom popije *Darjeeling* čaj spremljen po receptu Džona Brauna (John Brown), nekad najpoznatijeg i najomiljenijeg sluge njeneog kraljevskog visočanstva. U Britaniji ispijanje čaja nije nikada bilo samo pijenje čaja – *guns for two, tea for one*! Do kraja života, 22. juna 1901. godine, kraljica Viktorija je zadržala ovakav način ophođenja s prvim čovekom Tajne službe. Kad je Kraljica preminula Tajna služba je već bila institucija za sebe. Bila je mnogobrojna, bavila se ogromnim brojem različitih poslova, izazivala je znatiželju mnogih u Engleskoj, a to je, prema Džozefu Sasunu (Joseph Sasoon - 1855.-1918.), nasledniku Davida Sasuna, bio znak da se Tajna služba mora reorganizovati i pripremiti za sasvim nove zadatke.

Međutim, za dolazak ovog tajnovitog Jevrejina iz Persije se vezuje još jedna vrlo važna stvar u životu Engleske. Kralj Engleske Edvard I proterao je sve Jevreje iz Engleske 1290. i kraljevskim ukazom im zabranio da se ikada, po bilo kom osnovu, u nju vrate. No, kako je Engleska u vreme vladavine Olivera Kromvela ostala bez kralja ovaj je, na zahtev vođe holandske jevrejske zajednice Menešeh Ben Izraela (Manasseh ben Israel), 1656. dozvolio ulazak Jevreja u Englesku. Ali, tek sa stupanjem na presto kraljice Viktorije za Jevreje se stvari dramatično brzo i povoljno menjaju. Iste godine kad je u London stigao tajnoviti Sasun Kraljica je odlučila da Mozesu Hajmanu Montefjoreu (Sir Moses Haim Montefiore, 1st Baronet), jednom od najuticajnijih i najbogatijih Jevreja u Engleskoj, dodeli titulu barona. To je bilo prvi put u istoriji Engleske da Jevrejin dobije naslednu titulu. Ne zadugo nakon toga Kraljica Viktorija pomaže Ser Davidu Salomonu (Sir David Salomons, 1st Baronet) da bude izabran za gradonačelnika Londona, što ga je učinilo prvim Jevrejinom na tom mestu, a već 26. Jula 1858. godine Lajonel Rotšild (Lionel Nathan de Rothschild) postaje član Parlamenta i od te godine do danas u njemu, kako u Gornjem tako i u Donjem domu, uvek ima Jevreja. Iako nikad nije potpisala nijedan dokument kojim bi stavila van snage kraljevski ukaz iz 1290. godine, Viktorija je, po mišljenju mnogih, *de facto* ozakonila boravak i rad Jevreja u Ujedinjenom Kraljevstvu.

Proslava 60 godina vladavine kraljice Viktorije održana je 22. Juna 1897. u Londonu. Bila je to proslava kakvu svet do tada nije video. Tog dana Sunce je

jarko sijalo, a na nebu nije bilo ni najmanjeg oblačka. Kad su topovi razmešteni duž Hajd Parka plotunom označili početak svečanosti Kraljica se, iz Vindzora put katedrale sv. Petra, uputila u otvorenim kočijama štiteći se od jarkih sunčevih zraka čipkastim suncobranom. Imala je 78. godina, mnogi su je voleli, mnogi su je mrzeli, ali nije bilo nikoga ko je nije poštovao. Bila je najmoćnija osoba na Zemlji. Kad je 1838. stupila na presto Engleska je vladala na 3 miliona kvadratnih kilometara, a tog 22. juna Engleska je kontrolisala preko 18 miliona kvadratnih kilometara, odnosno vladala je četvrtinom Zemaljske kugle i četvrtinom svetske populacije. Beše to imperija u kojoj Sunce nikad ne zalazi. Engleski monarh je kontrolisao celokupnu svetsku proizvodnju i trgovinu drogom, kontrolisao je najveće proizvodjače i izvoznike oružja, trgovina ljudima je bila njegova privilegija... Najveći deo iskopina zlata, platine, srebra i dragog kamenja bio je pod njegovom kontrolom ili u vlasništvu njemu bliskih i odanih pojedinaca. Bila je to, zapravo, jedna od najvećih imperija u pisanoj istoriji ljudskoga roda.

Kad je kraljica Viktorija stigla ispred katedrale Svetog Petra nije napuštala kočiju, a prvi koji je prišao da je pozdravi bio je njen sin Albert Edvard, budući kralj Engleske Edvard VII. Jedini čovek kome se Kraljica osmehnula i naklonila tog jutra bio je obučen u diskretno sivo odelo na tanke bele pruge i s crvenom ružom u reveru - Džozef Sasun. Bio je to čovek koji joj se, kao i njegov deda David Sasun, zakleo na odanost do smrti. Bio je to čovek koji se viđao s kraljicom Viktorijom kad god je to smatrao za potrebno i čovek koji nikad nije rekao da poznaje Kraljicu ili kralja Edvarda VII.

Nakon što je Vojvoda od Kornvola Edvard, najstariji sin Kraljice Viktorije i princa Alberta od Saks-Koburg Gota, 1901. godine, s 59. godina, postao kralj Engleske uzevši ime Edvard VII preduzeo je, na predlog Džozefa Sasuna, mere za veliku reorganizaciju Tajne službe. Osnovni razlozi ove reorganizacije behu to što su parlament i vlada sve češće i sve odlučnije zahtevali da imaju uvid i uticaj na rad Tajne službe. I za života kraljice Viktorije bilo je ovakvih zahteva, ali su oni bili sporadični i više reda-radi postavljani. Međutim, nakon što je presto preuzeo Edvard, poznat kao velik ljubitelj žena, dobre hrane, pića i kvalitetnog duvana, zahtevi za ograničavanje njegovih ingerencija nad Službom su postajali sve glasniji.

Kraj reorganizacije Službe bio je 1909. godine, a izvedena je tako da svi budu zadovoljni. Parlament je imao uvid u rad tajnih službi, Vlada je stekla prava da ih kontroliše i da upravlja njima i td. Njegovo Kraljevo Visočanstvo je imalo najviše razloga da bude zadovoljno, jer je najveći deo troškova održavanja različitih delova Tajne službe sad pao na teret Vlade, a njegovo pravo da te iste službe koristi za svoje potrebe nisu, zapravo, dovedene u pitanje. Ovakav način “demokratske kontrole i upravljanja” tajnim službama biće kasnije primenjen i u SAD i mnogim drugim državama, a njegova osnovna karakteristika je: svi imaju pravo da se upoznaju sa tajnama koje to više nisu!

Činjenica je da ni jedna jedina tajna služba bilo koje države ne bi mogla da opstane, a kamoli da funkcioniše kada bi demokratske vlasti imale mogućnost bilo kakve ozbiljne kontrole njihovog delovanja. Danas je teško saznati i tačan broj zaposlenih u ovim službama, a o njihovoj strukturi, načinu i obimu finansiranja, saradničkoj mreži i sl. apsolutno je nemoguće ozbiljno razgovarati. Kada bi se na bilo koju od ovih tema moglo razgovarati, onda to ne bi bile nikakve tajne službe već neka vrsta javnih servisa na koje niko ne bi trošio ni novac niti vreme.

Kad su jula 1947. SAD odlučile da formiraju *Centralnu obaveštajnu agenciju* (Central Intelligence Agency – C.I.A.) posao njenog formiranja poveren je ekspertima iz *MI6*. *CIA* je zapravo nastala iz Kancelarije za koordinaciju informacija (Office of the Coordinator of Information) koju je, na zahtev Britanaca, 11. jula 1941. ustanovio predsednik Ruzvelt, a koja je, pod kontrolom britanskog obaveštajca i njujorškog advokata Vilijama Donovana i generala Vandenberga (Hoyt Sanford Vandenberg), jula 1942. prerasla u OSS (Office of Strategic Services). Prvo sedište prve centralne američke obaveštajne agencije OSS bilo je u glavnom štabu *MI6* za Ameriku u Rokfeler centru u Njujorku i to u kancelariji 3603 (Room 3603 of Rockefeller Center). Čim je 1948. osnovana jevrejska država Izrael na arapskoj zemlji zvanoj Palestina zaključeno je da se odmah mora formirati snažna jevrejska obaveštajna služba - *MOSAD* (המוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים), a ceo posao je opet poveren ekspertima iz *MI6* i *MI5*. Britanci su, ne odstupajući od proverene formule, formirali *MOSAD* po uzoru na *C.I.A*, a za čelne ljude su postavili svoje odane saradnike: Ruvena Zaslanskog (Reuven Zaslanski), kasnije poznatog pod imenom Ruven Siloa (**ראובן שילוח**) i Isera Harela (איסר הראל) koji se do tada nalazio na čelu jevrejske tajne organizacije *Sherut Bitahon Klali* (שב"כ).

Nesmotrenost *C.I.A.* u napadu na Njujork 11. septembra 2001. razbesnelo je rukovodstvo *MI6*. Ne zbog upletenosti jer se ona podrazumevala već zbog traljavo obavljenog posla i činjenice da su pojedini novinari počeli da sumnjaju da nekakva teroristička organizacija Arapa po imenu al Kaida (القاعدة) poseduje tehnološke, ljudske i organizacione resurse za ovakav poduhvat. Šta viče, pojavili su se i pojedinci koji su počeli da izražavaju sumnju u postojanje bilo kakve arapske organizacije pod ovim imenom. Bilo je potrebno mnogo truda, medijskog i diplomatskog da se, bar donekle, prikrije ova terorističa aktivnost *C.I.A.* i svet uveri u navodnu moć, sofisticiranost i stručnost pripadnika al Kaide. Međutim, i pored svega, nije bilo moguće sakriti činjenice da je pod zaštitom *C.I.A.* 136 članova bliže ili dalje rodbine Bin Laden tokom 12. i 13. septembra napustilo teritoriju SAD, a da je sam Osama bin Laden, dan nakon rušenja Kula bliznakinja u okviru Svetskog trgovačkog centra u Njujorku, prekinuo lečenje i napustio američku vojnu bolnicu u Rijadu. Posebno šokantnim je bilo saznanje da su 11. septembra 2001. u Vašingtonu na poslovnom doručku u hotelu *Ritz-Carlton* (1150 22nd

Street, N.W. Washington, DC) bili niko drugi nego Džordž Buš Stariji (George Herbert Walker Bush) i Šafik bin Laden (Shafiq bin Ladin), polubrat Osame bin Ladena. Ovom poslovnom doručku su prisustvovali i Frenk Karluči (Frank Carlucci), bivši ministar odbrane SAD i Džejms Bejker (James Baker III), bivši državni sekretar SAD. Za Engleze je ovaj niz činjenica bio nešto nesvarljivo. O zakasnelom rušenju zgrade broj 7 pored Kula bliznakinja najbolje je i negovoriti.

Prva otkrića američke policije o navodnim atentatorima su bila u skladu sa trećerazrednom holivudskom produkcijom: List *The Boston Globe* javio je da je u prtljagu koji je trebalo da bude utovaren u jedan od otetih aviona na bostonskom aerodromu *Logan* pronađena knjiga *Kur'an*, priručnik za upravljanje avionom na arapskom jeziku i kalkulator za izračunavanje potrošnje goriva. Zatim slede informacije da je pasoš navodnog vođe ove terorističke grupe – egipatskog studenta arhitekture Mohameda Ate (Mohammed Atta) na neobjašnjiv ali za policiju sretan način preživeo eksploziju, rušenje kula i više stotina stepeni užareni plamen u kome ni crne kutije aviona nisu ostale čitave i, zahvaljujući svemu tome, bio pronađen u neposrednoj blizini Svetskog trgovačkog centra! Par dana kasnije objavljeno je kako je još jedan pasoš pronađen na mestu gdje je pao avion Boing 757 (United Airlines flight 93) u Pensilvaniji. Taj pasoš je navodno pripadao drugom otmičaru po imenu Ziad Đarah (Ziad Samir Jarrah)...

Za američku javnost je posebno bilo zbunjujuće saznanje da tog dana – 11. septembra 2001, nad američkim nebom nije bilo aviona NORAD-a (North American Aerospace Defense Command) koji su, kao specijalni deo američkih vazduhoplovnih snaga, zaduženi za dvadeset četvoročasovno patroliranje američkim vazdušnim prostorom. Niko, baš niko, nije znao da objasni građanima Amerike kako je moguće da je vazdušni prostor između Bostona i Vašingtona, područje koje se može nazvati političkim i ekonomskim srcem nacije, ostalo potpuno nezaštićeno? Drugi avion, koji je pogodio drugu Kulu bliznakinju, leteo je izvan svog normalnog kursa punih 40 minuta i pri tome je proleteo na samo nekoliko kilometara od elitne vojne baze Mek Gajer (McGuire Air Force) u Nju Džersiju, a sve to nakon što je prva kula već bila pogođen! Takođe, neobjašnjenim je ostalo i pitanje novinara kako je bilo moguće da Pentagon - zgradu koja se nalazi u Vašingtonu i u kojoj je smešteno Ministarstvo obrane SAD, ostane nezaštićen tako dugo nakon prvog napada na Njujork i to pored činjenice da se vojna vazduhoplovna baza *Andrews Air Force* nalazi na svega nekoliko desetina kilometara.

Zataškavanje istine o napadu na Njujork započelo je time što su iz istražnih radnji izuzeti policija Njujorka, posebno njeno lučko odeljenje (Port Authority Police New York), i FBI. Istragu o "terorističkom" napadu obavila je FEMA (Federal Emergency Management Agency) na čijem se čelu tada nalazio Bušov bliski prijatelj i saradnik Džoe Albou (Joe M. Allbaugh). Koliki je značaj

FEME govore i podaci da je ona, po američkim propisima, odgovorna jedino predsedniku SAD, a da joj je godišnji budžet oko 6 milijardi dolara i da u stalnom radnom odnosu ima (prema podacima za 2008. godinu) 6.651 službenika. Čovek koji je ispred FEMA-e nadgledao rad svih obaveštajnih službi bio je Kreg Fjugeit (William Craig Fugate) i on je maja 2009, po diskrecionoj odluci predesdnika Baraka Obame, postao njen novi izvršni direktor. S obzirom na obim tragedije u Njujorku i očigledne propuste vojnih i civilnih bezbedonosnih službi istragu je, nezavisno od svih drugih, organizovao i Kongres SAD. Iako se obrazovanju komisije - *9/11 Commission* suprotstavio lično predsednik Buš Kongres je ipak uspeo da je obrazuje ali uz određena kadrovske ustupke. Naime, za predsednika komisije postavljen je bivši republikanski guverner Nju DŽersija Tomas Kin (Thomas Howard Kean), a za potpredsednika Li H. Hamilton (Lee Herbert Hamilton). Na mesto izvršnog direktora i operativnog šefa istrage postavljen je Filip Zelikov (Philip Zelikow), bliski saradnik savetnice za nacionalnu bezbednost Kondolize Rajs. Pored Zelika nedopustivo blizak izvršnoj vlasti bio je i Hamilton kao lični prijatelj potpredsednika Čejnija i ministra odbrane Ramsfelda. U nemogućnosti da spreči osnivanje komisije predsednik Buš je ipak bitno uticao na njen rad i krajnji domet istrage. Javnost je bila gotovo zaprepašćena kada je Bela Kuća saopštila da je predsednik Buš doneo odluku da budžet istrage iznosi tri miliona dolara dok je svojevremeno Odbor za istraživanje afere Klinton-Levinski (House Judiciary Committee - Clinton Lewinsky) dobio čak 38 miliona dolara.

Iako je Komisija na više načina bila limitirana njen i onako po dometima ograničen izveštaj bio je dodatno kastriran od strane FEMA. Na njen zahtev izuzeto je punih 27 stranica, a ostatak proglašen najvišom državnom tajnom - *Confidential Level 1*. Svi koji su imali prilike da se upoznaju i sa ovako redukovanim izveštajem su morali da se obavežu na ćutanje u skladu sa Kongresnim zakonom o patriotizmu (Congress Patriotic Act) koji je, po vanrednom postupku, usvojen šest nedelja nakon navodnog napada na Njujork.

Jedan od detalja koji je, na zahtev FEME, bio proglašen državnom tajnom je i to da je jedan od direktora firme *Burns and Roe Securacom* zadužene za elektronsku bezbednost Svetskog trgovačkog centra (World Trade Center) bio Marvin Buš (Marvin Pierce Bush), rođeni brat predsednika SAD. Marvin Buš je od 1996. do 2001. kupovao deonice *Securacom*-a po ceni od 56 centi za deonicu, a potom ih je, tokom 2000, sve prodao po ceni od 8,5$ za deonicu. Interesantno je napomenuti i to da je *Securacom* 50% svih svojih višemilionskih prihoda ostvarivao iz posla sa Svetskim trgovačkim centrom, a ostatak iz ugovora o bezbednosti sa *Washington Dulles International Airport* i *United Airlines*. Prvu Kulu bliznakinju udario je avion sa leta broj 77 koji je poleteo sa aerodroma *Washington Dulles International Airport*, a drugu Kulu pogodio je avion sa leta broj 175 vlasništvo *United Airlines*. Firma *Securacom* čije su deonice pre 9. septembra 2001. vredele stotinak miliona dolara prestala

je da postoji početkom 2002. Njeno poslovanje i propast postali su *Confidential Level 1.*

Za razliku od američkih kongresmena na ćutanje nije bio obavezan novinar *freelancer* Džim Mars (Jim Marrs) koji kaže: “Rečeno nam je da je devetnaest muslimanskih fanatika naučilo, na tromesečnom kursu, da upravlja putničkim avionima; da su, po okončanju obuke, u savršeno koordiniranoj akciji oteli četiri putnička aviona; da su, kao niko nikada pre, prevarili našu četrdeset milijardi dolara skupu vazdušnu odbranu, preleteli pola Amerike i udarili u dve kule u Njujorku, zgradu Pentagona (Izgradnja Pentagona je otpočela 11. septembra 1941.) i, gle čuda, jedan se avion srušio negde u Pensilvaniji. Sve ovo je, rečeno nam je, a mi treba u to da poverujemo, osmislio, organizovao i nadgledao nekakav islamski verski fanatik koji je sa laptopom u ruci sedeo u nekoj avganistanskoj pećini! Pa molim vas to je *insult to intelligence* (uvreda inteligencije)”.

Početkom 2002. godine francuski intelektualac Tijeri Mesan (Thierry Meyssan) objavio je knjigu *11. septembar 2001. – velika prevara* koja će biti prevedena na 25 jezika. Koristeći uglavnom dokumenta Bele kuće i američkog ministarstva odbrane kao i televizijske snimke Mesan je nedvosmisleno ukazao na nemogućnost izvođenja jednog tako kompleksnog i zahtevnog terorističkog čina od strane devetnaestorice mladih, nedovoljno obrazovanih i stručno osposobljenih arapskih mladića. Mesanove sumnje i pretpostavke su ubrzo podržali mnogi daleko kvalifikovaniji i upućeniji ljudi iz oblasti bezbednosti i globalnog terorizma.

Jedan od onih koji su podržali Mesanove teze bio je i Andreas Bulov (Andreas Von Bülow), 25 godina član nemačkog parlamenta i načelnik parlamentarne komisije za bezbednost, ministar za Istraživanja i tehnologiju i ekspert za međunarodi terorizam. Aprila 2006. Bulov je dao intervju za *GCN radio* koji je započeo rečima: “Zvanična verzija događaja o rušenju kula Svetskog trgovačkog centra u Njujorku je toliko pogrešno postavljena da je jasno da se tu radi o upletensoti domaćih službi”. Kako nebi ostao nedorečen Bulov precizira da je ceo posao obavio “najuži krug *C.I.A.*” i da su posebni uređaji za navođenje aviona, o kakvim teroristi mogu samo da sanjaju, bili postavljeni u zgrade Svetskog trgovačkog centra. Naravno, *C.I.A.* je imala saradnike u Saudijskoj obaveštajnoj službi, a razlozi za ovaj grozni čin se vide u ubrzanom napadu na Avganistan i Irak zaključuje Bulov. No, po njemu, sve je to deo obimne pripreme za konačni obračun sa Kinom koja je “za mnoge, preko noći, postala neprijatno moćna”! Kao da sve rečeno nije bilo dovoljno pa Bulov za *Der Tagesspiegel* izjavljuje: „Planiranje ovih napada je jedno majstorsko ostvarenje u tehničkom i organizacionom smislu – oteti 4 ogromna aviona u okviru par minuta i navesti ih na njihove mete veoma komplikovanim letačkim manevrima. Tako nešto je nezamislivo bez konkretne podrške državnih obaveštajnih službi“.

Pozivajući se na svoja obaveštajna saznanja vezano za ulogu *CIA* u događajima od 11. septembra Bulou je čak izdao i knjigu *Die CIA und der 11. September* (CIA i 11. septembar) u kojoj, kao iskusni advokat, iznosi niz činjenica na osnovu kojih se može izvući nesumnjivi zaključak da zvanična verzija rušenja kula bliznakinja u Njujorku jednostavno nije održiva. Njegov zaključak u celosti podržava i profesor fizike na univerzitetu *Brigham* dr. Džouns (Steven E. Jones) koji je čak ustvrdio da, s obzirom na poznate zakone fizike, avioni nisu mogli da sruše njujorške kule bliznakinje već da je to bilo moguće samo miniranjem njihovih temelja.

Veoma blizak ali znatno konkretniji u svojoj oceni septembarske tragedije u SAD je bio i nekadašnji šef najveće i najjače pakistanske obaveštajne službe *ISI* (Inter-Services Intelligence) general Hamid Gul (**حمید گل**):

„Napadi su počeli u 8:45, četiri avionska leta bila su skrenuta sa njihove predviđene vazdušne rute i nijedan vojni lovački avion nije poleteo do 10:00. Radari su ometani, transponderi nisu radili i nije bilo IFF (friend or foe) identifikicaje (posebna vrsta provere da se ustanovi da li je avion u rukama regularnog pilota ili otmičara). U Pakistanu, ukoliko niko ne odgovori na IFF poziv, borbeni avioni odmah dobijaju nalog za poletanje. Ovde se jasno vidi da je to bio jedan akt organizovan iznutra. Da li će se i ovo zataškati isto kao i stvarni počinioci atentata na Kenedija“? Gul je, pored toga, izjavio kako moguće nije bitno ali svakako nije nevažna činjenica da su u vreme napada na Kule u Vašingtonu doručkovali general Ravalpindi puka (X Corps, Rawalpindi) Mahmud Ahmed (Mahmud Ahmed) sa potonjim šefom CIA, Porter Gosom (Porter Johnston Goss) koji mu je predao 100.000$ u gotovom novcu. Nekoliko godina nakon ove primedbe generala Gula u SAD je otkriveno da je uoči septembarskog napada na Kule pakistanka vojna tajna služba dostavila, preko bliskog saradnika Mahmuda Ahmeda Omara Saida Šeika (Ahmad Umar Sheikh), Mohamedu Ati (Mohamed Atta), glavnom organizatoru napada na Kule tačno 100.000$. Šta više, tačno mesec dana nakon događaja u Njujorku Mahmud Ahmed je, uz asistenciju načelnika generalštaba Perveza Mušarafa (مشرف زیورپ), izvršio *coup d'état* u Pakistanu i smenio Navaza Šarifa (Nawaz Sharif), premijera i lidera stranke Pakistanska muslimanska liga, koji se baš nije pokazao dovoljno kooperativnim u pogledu podržavanja zvanične verzije SAD o septembarskim događajima u Njujorku. Nakon *coup d'état* Mahmud Ahmed je postao prvi čovek tajne službe *ISI*, a Mušaraf se okitio titulom predsednika Pakastina.

Povodom tragedije u Njujorku oglasio se i humanista Džon Sejmur (John. J. Samour) ali ne u cilju komentarisanja „apsurdne zvanične verzije“ kako sam kaže, već samo sa pitanjem upućenog američkoj javnosti: „Da li znate da u Africi svakog dana od side umre više ljudi nego što ih je nastradalo u Njujorku. Da li znate ko snosi najveću odgovornost za ono što se širom Afrike događa svakoga dana?” Na Sejmurovu izjavu Amerikancima nadovezao se

Diter Dajzerot (Dr. Dieter Deiseroth), sudija Saveznog upravnog suda Nemačke i ekspert za međunarodno upravno i ustavno pravo: "Do danas...nijedno nezavisno telo, nijedan nezavisni sud nije, polazeći od navodnih ili činjeničkih dokaza, u postupku zasnovanom na principima pravne države, utvrdio ko je zapravo odgovoran za napade izvršene 11. septembra...Zato bi trebalo, u svakom slučaju, hitno, polazeći od osnovnih načela pravne države, utvrditi da li je zvanična verzija zavere...koja se javnosti nudi kao istinita, stvarno istinita verzija".

Za razliku od Sejmura, Bulova i svih drugih koji su pokušavali da razotkriju prave aktere događanja oko Kula bliznakinja Džon Rokfeler se nije trudio ni jednu reč da potroši na tu temu. On je svetu uputio poroku kojom objašnjava situaciju nastalu događajima od 11. septembra: "Stojimo na rubu promena svetskih razmera. Ono što nam je potrebno je još jedna prigodna ali i sveobuhvatna kriza zbog koje će se sve zemlje prikloniti Novom svetskom poretku." Rokfeler je *de facto* najavio predstojeće američke pohode odmazde u ime sile koja stoji iza ideje u uspostavljanju – Novog svetskog poretka.

Onima koji, i posle svega, neshvataju šta je to Novi svetski poredak koji najavljuje Rokfeler holandski novinar i spisatelj Robin de Rajter (Robin de Ruiter) kaže: "U ovom novom poretku neće postojati nezavisnost, vlade, kraljevine". Pojašnjavajući status SAD u okvirima Novog svetskog poretka de Rajter naglašava kako "SAD nisu sila već samo deluju po nalogu sile oličene u grupi, ne naročito velikoj, ljudi koji gospodare svetskim protokom novca, centralnim bankama i najvećim multinacionalnim kompanijama. Oni u svim demokratski profilisanim državama preko svojih banaka i medija profilišu javno mnjenje i diktiraju izbor onih političkih grupacija koje će u svakoj prilici promovisati *sans réserve* njihove interese. Preko korumpiranih političkih elita odabranih na demokratskim izborima da predstavljaju narod oni finansijski zadužuju države dovodeći ih u vazalski odnos prema njihovim bankama. Vlade koje imaju iluziju da mogu da sačuvaju nezavisnost oni ruše političkom propagandom ili ekonomskim sankcijama, a u krajnjem slučaju vojnom silom."

U časopisu Strategypaper (PNAC) od 3. septembra 2000, piše: " Proces prelaska iz starog u Novi svetski poredak trajaće verovatno dugo, osim ako ne dođe do neke katastrofe, kao što je Perl Harbur, koja bi delovala kao katalizator." Terorističku akciju u Njujorku od 11. septembra američka administracija je iskoristila kao *casus belli* za napad na Avganistan 7. oktobra 2001. godine, i rat protiv Iraka 2003. Za razliku od zvaničnog objašnjenja postoje, uistinu, samo dva razloga napada na Avganistan i njegovu okupaciju. Prvi je drastično smanjenje proizvodnje opijuma od strane Talibana, a drugi njihovo odbijanje da dozvole *Union Oil Company of California* - američkoj naftnoj firmi, izgradnju naftovod preko njihove teritorije. Ovaj naftovod je trebalo da spoji nova nalazišta nafte na obalama Indijskog okeana gde *Union*

Oil Company of California ima 70% koncesija sa obalama Kaspijskog mora. Napad na Irak je, s druge strane, preduzet kako bi se pod američku kontrolu stavila proizvodnja nafte u ovoj zemlji i to u sklopu šireg američkog plana za napad na Iran i kontrolu njegovih naftnih resursa.

Prema pisanju *Washington Post*-a od 18. novembra 2001. *C.I.A.* je u južnim oblastima Avganistana još 1997. otpočela sa obukom paravojnih formacija. Više hiljada pripadnika ovih jedinica je borbu protiv legalnih avganistanskih vlasti otpočeo već 27. septembra, odnosno desetak dana pre zvaničnih američkih napada. Nijaz Naik (Niaz A. Naik), ministar inostranih poslova Pakistana je u jednom intervjuu *BBC*-iju naglasio da su mu njegove američke kolege još jula 2001. obznanile njihovu odluku za napad na Avganistan kako bi se srušio talibanski režim i uhapsio Mula Omar (Mulla Mohammed Omar ili ملا محمد عمر, na paštu jeziku) lider Talibana. Odmah nakon što su okupirali Avganistan Amerikanci na mesto predsednika postavljaju svog čoveka Hamida Karzai (Hamid Karzai ili حامد كرزي), nekadašnjeg radnika *Union Oil Company of California*. Danas oni u Avganistanu kontrolišu proizvodnju najkvalitetnijeg opijuma na svetu, a po rečima Antonia Maria Koste (Antonio Maria Coste), šefa kancelarije UN za kriminal i narkotike proizvodnja opijuma u Avganistanu je 2006. dostigla nevrovatnih 6.100 metričnih tona što je gotovo 92% ukupne svetske proizvodnje. Više od 70% ove proizvodnje se plasira na evropsko tržište, a glavni distributivni centar je Kosovo i Metohija gde SAD imaju jednu od najvećih vojnih baza na svetu. Spomenimo samo da SAD u 130 zemalja sveta imaju oko 700 vojnih baza koje su, po pravilu, izuzete iz jurisdikcije domicilnih država. Prema procenama Interpola koje je marta 2006. izneo predsednik Izvršnog komiteta Džeki Selebi (Jackie Seleby) na KiM se svakog dana nalazi najmanje pet tona heroina i kokaina. Zanimljivo, ako se ovi podaci imaju u vidu, da od 2000. do 2008. na Kosmetu nije zaplenjen ni jedan jedini gram bilo koje vrste narkotika.

Odmah nakon što je izvršena konsolidacija okupacionih snaga u Avganistanu SAD su otpočele sa pripremama za napad na Irak. Ako su pravi razlozi za napad na Avganistan bili nafta i narkotici u slučaju Iraka to je bila odluka iračkog predsednika Sadam Husein da od 2001. počne naftu da prodaje samo za evro što je za direktnu posledicu moglo da ima slabljenje dolara. Da su američki stratezi bili u pravu videlo se već naredne godine kada je Sadamov primer sledio venecuelanski predsednik Hugo Čavez, a odmah potom je i Iran najavio mogućnost da obustavi prodaju svoje nafte za dolare.

Napad na Irak 2003. je bio ne neminovan već imperativan kao što su i pretnje Iranu postale neizostavna retorika američke vlade. *C.I.A.* je bila zadužena da u skladu sa međunarodnim pravom osmisli povod za ovu agresiju i on je nađen u tvrdnji da Irak poseduje biološko oružje za masovno uništavanje. Naime, CIA je znala da je američko ministarstvo trgovine još osamdesetih godina XX veka odobrilo prevoz bioloških agenasa za naučne svrhe u Irak uključujući *Bacillus*

anthracis (antraks) koji je sada Pentagon proglasio za ključnu komponentu iračkog programa biološkog oružja. No, kako to *per se* nije bilo dovoljno *C.I.A.* je svoje već iskonstruisane dokaze dopunila novim tvrdeći da Irak raspolaže nuklearnim naoružanjem. Na osnovu iskonstruisanih optužbi protiv Iraka UN su donele odluku o uspostavljanju sankcija Iraku, a to će kasnije biti i *casus belli* koji su SAD tražile. Po okončanju rata protiv Iraka i kompletne devastacije ove zemlje - sredinom 2006. britanski premijer Toni Bler i američki predsednik Džordž Buš Mlađi su priznali da ni jedan od razloga koji su se uzimali kao opravdanje za agresiju na Irak nije postojao. Sve je bilo izmišljeno ali je to američki predsednik objasnio rečima: "Ovde proveravamo kako funkcioniše Novi svetski poredak."

Danas SAD u Iraku kontrolišu i prisvajaju celokupnu proizvodnju nafte. Irak je gurnut u građanski rat, a narod doveden do ivice gole egzistencije. Medlin Olbrajt, nekadašnji državni sekretar SAD, je na novinarsko pitanje o preko pola miliona iračke dece koja su umrla od posledica uvedenih sankcija koje su prethodile konačnom uništenju Sadama Huseina, odnosno Iraka izjavila: "To je bio težak izbor za Administraciju ali je cenu vredelo platiti." Ko je platio tu cenu? Iračka deca! Prema zvaničnim podacima britanske istraživačke kuće *Opinion Research Business* i istraživanju koje je preduzeo *Johns Hopkins* univerzitet **SAD su odgovorne za smrt preko milion Iračana** i to samo za period odmarta 2003. do avgusta 2007.

C.I.A. je još 1985. pokušala u Bejrutu da ubije jednog muslimanskog religioznog vođu koji je pozivao na *al-jihad fi sabil Allah* - sveti rat protiv SAD. Ispred džamije je postavljen kamion pun eksploziva i aktiviran je kad su vernici napuštali ovaj sakralni objekat. Ubijeno je osamdesetoro ljudi ali ne i glavna meta napada. Ovakvih i sličnih terorističkih napada *C.I.A.* je bezbroj. Zbog svega toga SAD su, kao jedina država na svetu, od strane Svetskog suda osudjene za terorizam – "za nezakonitu upotrebu sile radi ostvarenja političkih ciljeva". Istovremeno, SAD su, pored Izraela, jedina država na svetu koja je odbila da prihvati rezoluciju br. 595 Sasveta bezbednosti OUN od 27. marta 1987. kojom se sve države pozivaju na poštovanje medjunarodnih zakona. Šta više, SAD su stavile veto na ovu rezoluciju.

Koliko se *MI6* osililila u pogledu zaštite svetskog terorizma najbolje govori zahtev koji su državnom sekretaru SAD Medlin Olbrajt, 11. januara 2000. godine, podneli Vilijam Koen (William Sebastian Cohen), državni sekretar odbrane SAD, Džordž Tenet (George John Tenet - albanskog porekla), direktor *C.I.A.* i Luj Frih (Louis Joseph Freeh), direktora FBI. U ovom zavanično dostavljenom i zavedenom memorandumu čelnih ljudi američkih bezbednosnih struktura ukazuje se na "okolnosti koje je više nemoguće prenebregavati i javno ne videti", a tiču se direktnog angažovanja britanske vlade u pružanju podrške međunarodnom terorizmu. Isfrustrirani večitim kritikama i stalnim britanskim "popovanjem" Koen, Tenet i Frih predlažu i zahtevaju od državnog

sekretara SAD da stavi Veliku Britaniju na listu država protiv kojih SAD preduzimaju odgovarajuće sankcije zbog podrške ili tolerisanja međunarodnog terorizma. Ovaj se incident nije mogao prikriti, a samo zahvaljujući američkom predsedniku nije došlo do promptne smene podnosilaca memoranduma. Svoje su položaje napustili nešto kasnije.

U prilogu Memoranduma dostavljen je i spisak incidenata, odnosno događaja koji nedvosmisleno ukazuju na otvorenu podršku britanske vlade međunarodnim teroristima. Iz ovog podužeg spiska navešćemo samo dva, da bi se shvatilo ne da *MI6* i britanska vlada pridaju malo važnosti međunarodnoj borbi protiv terorizma, već kako zapravo direktno stoje iza njega i nekih njegovih aktera.

Prvi primer u Memorandumu odnosio se na Ahmeda Omara Šeika (حمد عمر سعيد شيخ, na urdu jeziku), Kašmirskog teroristu koga su indijske vlasti 1995. tražile zbog otmice četiri britanska i jednog američkog državljanina. Kako nije mogao da bude priveden vlastima, sud ga je u odsustvu, 1998. godine, osudio na pet godina strogog zatvora. Kad je krajem 1999. otkriveno da je Ahmed učestvovao u otmici indijskog aviona početkom te godine Indijska vlada je, s obzirom da je Ahmed bio i državljanin Velike Britanije, zatražila od britanske vlade pomoć u njegovom pronalaženju. Indijska policija se čak i posebnim dopisom obratila *MI5* i *MI6* za asistenciju u postupku pronalaženja i hapšenja ovog teroriste. No, ne samo da je britanska policija odbila saradnju već se i vlade oglasila saopštenjem da nema nameru da goni Ahmeda niti da ga, ukoliko je na teritoriji Velike Britanije, isporuči bilo kome. Slučaj je time okončan.

Drugi primer odnosi se na napad koji su 25. juna 1996. u Saudijskoj Arabiji izveli pripadnici Hezbolaha (الحجاز الله حزب) na *Khobar Towers* gde su bili stacionirani američki vojnici. Tom prilikom ubijeno je 19, a ranjeno 372 pripadnika američkih vazduhoplovnih snaga i njihovih saradnika. I Saudijci i Amerikanci su bili besni zbog ovog napada, a pošto su sumnjali da se jedan od inspiratora napada na američke vojnike nalazi u Londonu odmah su zatražili od vlade Velike Britanije da im isporuči dr. Mohameda al Masarija (Mohammad Al-Massari). Dr. Masari je inače Amerikancima bio dobro poznat s obzirom da je studirao u Americi na *Berkeley* univerzitetu gde mu je, kao jednom od najboljih studenata u istoriji ovog kalifornijskog hrama obrazovanja, upisano ime u Dvorani slavnih - *Hall of Fame*. Dr. Masari je bio i predsednik odeljenja za fiziku na Kraljevskom univerzitetu u Rijadu (سعود الملك جامعة), a Nemci ga pamte kao genijalnog tvorca najefikasnijeg nemačkog automobila na solarnu energiju - *Solarfahrzeuge*.

Američko-saudijski zahtev je uredno protokolisan od strane Britanaca međutim, na njihovo zaprepašćenje, Mohamed al Masari je 26. juna dao intervju u sedištu *BBC*-ia u kojem je izjavio da će sličnih napada na američkog

okupatora u Saudijskoj Arabiji biti još i da se nada da će izdajnička Saudijska kraljevska porodica brzo biti svrgnuta s prestola. Ambasadori SAD i Saudijske Arabije u Londonu uložili su oštre proteste Ministarstvu inostranih poslova Britanije ali im je, na njihovo još veće zaprepašćenje, rečeno da je Vlada Njenog Kraljevskog Veličanstva Mohamedu al Masariju produžila u aprilu iste godine boravak na još četiri godine i da se o njegovom eventualnom izručenju može govoriti tek po isteku tog perioda. Konsternirane diplomate kojima je ovu vest saopštio jedan od savetnika Malokoma Rifkina (Sir Malcolm Leslie Rifkind), ministra inostranih poslova, nisu mogle nekoliko minuta da progovore, a kad su došli sebi već su bili na ulici. Ovaj, za njih nepoznati tridesetogodišnjak je bio samo jedan od 16.000 zaposlenih u britanskom ministarstvu inostranih poslova, a sve što im je saopštio bilo je saopšteno na tako ljubazan način da normalan čovek nije odista mogao da zna šta da misli niti šta da odgovori. Ministar inostranih poslova je u to vreme, u kabinetu premijera Džona Mejdžera (Sir John Major) u ulici Dauning Strit 10, koja je još od 1730. zvanično sedište britanskog premijera, lagano ispijao šoljicu najfinijeg indijskog čaja.

Da se Mohamed al Masari nije šalio kada je govorio o novim napadima Amerikanci su shvatili 7. avgusta 1998. kada je izvršen simultani bombaški napad na američke ambasade u Najrobiju, Kenija i Dar es Salamu, Tanzanija. U ovim napadima ubijeno je više desetina ljudi, a među njima je bilo i 12 osoba sa američkim diplomatskim pasošima. Pet godina kasnije - 12. maja 2003. u Rijadu, Saudijska Arabija u bombaškom napadu poznatom pod nazivom *Riyadh compound bombings* ubijeno je 35, a ranjeno 160 Amerikanaca i njhihovih saudijskih saradnika. Sledeći napad se odigrao 8. novembra u Al-Mohaji pored Rijada kada je ubijeno 18, a ranjeno 122 čoveka. Inače, interesantno da su Amerikanci rekonstrukciju *Khobar Towers* poverili *Saudi bin Laden Group* firmi koju je 1950. osnovao šeik *Mohammed bin 'Awad bin Laden* (محمد بن عوض بن لادن), otac Osame bin Ladena i koja je i danas, sa preko trideset pet hiljada zaposlenih i pet milijardi godišnjeg obrta jedna od najvećih građevinskih firmi na Bliskom istoku.

No, možda je najbolji primer umešanosti *MI6* u tokove međunarodnog terorizma vidljiv na primeru imama Abu Hamze al Masrija (أبو حمزة المصري). Naime, u severnom delu Londona, u Finzberi parku, nalazi se *North London Central Mosque* džamija koja je od podizanja bila redovno stecište veoma isključivih islamskih vernika. Ono što je ovu džamiju učinilo poznatom širom Londona nije bila njena arhitektonska vrednostveć propovedi njenog imama Abu Hamze al Masrija. Ovaj imam među svojim sunarodnicima uživa posebne simpatije i poštovanje stoga što je kao mudžahedin u borbama protiv Rusa u okolini Džalalabada u Avganistanu izgubio oko i obe šake.

Propovedi imama Abu Hamze su protkane teškim upozorenjima prema svima koji ne priznaju Alaha, a ne retko i pozivom na njihovu likvidaciju. Za Abu

Hamzu ubijanje verskih neistomišljenika koji deluju protiv Alaha je postalo pitanje “moralne i verske obaveze”. Šta više, napisao je poseban priručnik za izvođenje terorističkih napada, u kome je sublimirao svoja iskustva iz Avganistana i saznanja do kojih je došao od svojih saboraca. Osim tehničkih uputstava, priručnik sadrži i spisak mogućih terorističkih ciljeva među kojima su Kip slobode i Kule Svetskog trgovačkog centra u Njujorku, Bela kuća u Vašingtonu, Ajfelova kula u Parizu, zgrada Opere u Sidneju i td.

Aktivnosti Abu Hamze nisu poznate samo Britancima već i ostalim obaveštajnim službama, a šef francuske Službe za antiterorističku koordinaciju Kristof Šaboa (Christoph Shabo) je, za britanski časopis *Guardian*, čak izjavio da je Francuska obaveštajna služba u više navrata dostavljala britanskoj *MI5* iscrpne podatke o umešanosti Imama u međunarodni terorizam, ali da nikad nisu dobili odgovor. Stvari oko Imama su počele da se komplikuju naročito nakon što su Amerikanci došli do saznanja da su dvojica osumnjičenih za teroristički napad na Njujork i Vašington 11. septembra 2001. bili redovni posetioci džamije u Finzberi parku i verni sledbenici Abu Hamze. Šta više, Amerikanci opravdano sumnjaju da je Imam deo jedne od najvećih svetskih terorističkih operacija poznate pod imenom *Al Takfir Wal Hijra* (تكفير والهجرة), a koju sprovodi niz radikalnih islamskih organizacija predvođenih navodno al Kaidom.

Suočeno s nizom dokaza i oštrim zahtevima sa strane, englesko sudstvo je počelo istragu, a potom i suđenje Abu Hamzi. U jednom članku o ovom suđenju, u londonskom *Guardian*-u, citirana je izjava jednog neimenovanog pripadnika *MI6* koji zapravo konstatuje da “Sud ne shvata da Abu Hamza ne predstavlja pretnju britanskoj nacionalnoj bezbednosti i stoga ga nije trebalo pozivati na odgovornost”. Suđenje imamu Abu Hamzi al Masriju zakazano je za 7. juli 2005. godine, ali je istog dana i odloženo na šest meseci jer je tog jutra u Londonu izvršeno nekoliko terorističkih napada u kojima je život izgubilo više od 50 osoba.

U utorak, 2. februara 2006. godine, u Old Bejliju (Centralni krivični sud u Londonu) je ipak izrečena presuda Imamu: proglašen krivim za 11 od ukupno 15 tačaka optužbe. Advokati se slažu da je za dela za koja je optužen mogao i trebalo da dobije doživotnu robiju, a da je kazna na sedam godina zatvora neshvatljivo blaga. Godinu dana kasnije nekadašnji američki javni tužilac Džon Loftus (John Loftus) je na *Fox* televiziji izjavio: “Terorističku akciju u Londonu je organizovao agent *MI6* Haron Rašid (Haroon Rashid Aswat) ali ga je danas nemoguće uhvatiti jer ga štiti britanska tajna služba”.

Zašto je uopšte važna služba *MI6*? Da li zato što je direktno vezana za revoluciju u Rusiji 1917. ili za sve što je učinila kako bi se osnovala jevrejska država na tlu arapske Palestine. Možda je važna zato što je osnovala rusku obaveštajnu službu KGB i na mesto njenog prvog šefa postavila svog agenta,

Poljaka Feliksa Đeržinskog, ili zato što je formirala jevrejsku tajnu službu MOSAD, čije najvažnije agente i danas obučava. Možda je važna naprosto zato što ima tako puno uticaja na američku *C.I.A.* Za Srbe *MI6* je važna jer je uvukla Kraljevinu Jugoslaviju u Drugi svetski rat u kome su, kao ni jedan drugi jugoslovenski narod, postradali niko drugi do Srbi.

Knez Pavle se prvi put sreo sa nemačkim kancelarom Hitlerom početkom juna 1939. godine u Berlinu kojom prilikom je nemački ministar inostranih poslova Ribentrop predložio bližu saradnju dve zemlje i to prvenstveno na planu oživljavanja Balkanskog pakta. Hitler je, sa svoje strane, iskazao ličnu odlučnosta na unapređenju uzajamnih odnosa obećavajući pomoć u rešavanju problema koje Srbi imaju sa Hrvatima, a koje podstiču Italijani. Pre odlaska knez Pavle je svojim domaćinima potvrdio odlučnost kraljevske vlade da ostane na već objavljenoj politici neutralnosti ali i proširenja ekonomskih odnosa sa Nemačkom.

Nakon što je Nemačka 23. avgusta 1939. potpisala Pakt sa SSSR-om knezu Pavlu je bilo jasno da se Evropa nalazi u gotovo izvesnom ratnom stanju što ga je brinulu ne samo *per se* već i sa stanovišta činjenice da kraljevina Jugoslavija ni na koji način nije bila spremna ni za kakve ratne sukobe. Kada je Nemačka napala Poljsku knez Pavle je otpočeo razgovore sa britanskim i francuskim emisarima o nabavci oružja za jugoslovensku vojsku. Tom prilikom predložio im je da njihove trupe zaposednu Solun kako bi se Jugoslaviji obezbedio pristup Sredozemlju što je ujedno bio i preduslov za neutralnost Jugoslavije. Svi zahtevi i predlozi kneza-namesnika su bili odbačeni i to je, odmah nakon što je saznao pojedinosti, iskoristio Benito Musolini najavljujući za proleće 1940. napad na Jugoslaviju i prisvajanje Dalmacije. No, Musolinijeva osvajačka euforija nestala čim je iz Berlina primio poruku od nemačkog kancelar da se drži podalje od Jugoslavije.

Desetog maja 1940. *Wehrmacht* je započeo vojnu ofanzivu koja se okončala invazijom na Belgiju, Holandiju, Francusku i Luksemburg. Francuska je kapitulirala 22. juna, a Britanci su se od vojnog poraza spasili bežanjem preko La Manša što je, na kraju, dovelo i do pada Čembrlenove vlade i do stvaranja nove na čelu sa Vinstonom Čerčilom. Italija je 26. oktobra napala Grčku protiv čega se Jugoslavija odlučno suprotstavila. Krunski savet, održan 1. novembra, odlučuje da poveća broj trupa na južnoj granici i da Italiji odlučno stavi do znanja da joj neće dozvoliti okupaciju Soluna. Shodno ovoj odluci vlada put Soluna šalje veće količine oružja, municije, konja i hrane kako bi pomogla otpor italijanskoj agresiji. Put Soluna otišlo je i više srpskih oficira i iskusnih ratnika što je, zajedno sa britanskom okupacijom Krita i drugih grčkih ostrva, doprinelo italijanskom porazu i povlačenju put Albanije.

Osamnaestog novembra italijanski ministar spoljnih poslova grof Ćano (Gian Galeazzo Ciano) dolazi u Obersalcburg na razgovor sa nemačkim kancelarem

kako bi se razmotrile posledice italijanske avanture u Grčkoj protiv koje je Nemačka bila od početka. Jedan od zahteva koje je Adolf Hitler ispostavio grofu Ćanu ticalo se i obaveze Italije da u najkraće mogućem roku ponudi garancije za teritorijalni integritet Jugoslavije i da joj obeća Solun. Italijani su, naravno, prihvatili ovu kancelarevu sugestiju, a Hitler je već 23. novembra uputio lični poziv knezu Pavlu da ga poseti u Fušlu.

Krunski savet je 27. novembra 1940. održao sednicu na kojoj je odlučio da umesto kneza-namesnika put Nemačke ode ministar inostranih poslova dr Aleksandar Cincar-Marković. Dva dana kasnije on se u Berghofu sreo sa nemačkim kancelarem koji mu je izneo svoje žaljenje zbog političkih grešaka koje su Italijani počinili na Balkanu i naglasio da je očuvanje Jugoslavije bilo od presudne važnosti za Nemačku. Predlažući da Jugoslavija, radi sopstvene sigurnosti, pristupi Trojnom paktu Hitler je, neovisno od mogućnosti pristanka, potvrdio svoje ranije stavove o poštovanju neutralnosti Jugoslavije i odluci da ni na koji način ne kompromituje tu neutralnost. Po povratku u Beograd Cincar-Marković je podneo iscrpan izveštaj o svom putu i prosledio poziv predsedniku vlade Dragiši Cvetkoviću da se početkom 1941. sretne sa Hitlerom.

Iako svesni jugoslovenske nespremnosti, kako ekonomske tako i vojne, da se upusti u vojne operacije protiv bilo koga i bilo gde, engleski i francuski emisari su insistirali da im se ona pridruži u vojnim operacija protiv Sila Osovine. Tako je 12. januara 1941. poslanik ser Ronald Kembel (Ronald Campbell) obavesti kneza Pavla o stavu i predlogu premijera Vinstona Čerčila: “Ukoliko šef imperijalnog generalštaba odluči da otvori front u Grčkoj, jugoslovenska neutralnost više neće biti moguća”. Knez Pavle i jugoslovenska vlada su bili zapanjeni stavom Britanije koja je godinama odbijala da pomogne u naoružavanju a, s druge strane, očekivala bezpogovornu pomoć. Šok je bio još veći kada je u Beograd 23. januara doputovao pukovnik Vilijam Donovan, specijalni izaslanik američkog predsednika Ruzvelta. U razgovoru sa knezom Pavlom, članovima vlade i najvišim oficirima Donovan je izjavio kako je “odlučna politika SAD da u svakom pogledu pomogne onim državama koje se bore za nezavisnost”, a u slučaju Jugoslavije to je značilo borbu protiv Nemačke. Knez i članovi vlade su bili uzdržani od svakog komentara ali je zato general Simović pojasnio pukovniku Donovanu kako je Jugoslavija u položaju bez izbora s obzirom da njena vojska nije bila, ni po jednom kriteriju, spremna za rat. General je od pukovnika zatražio pomoć u naoružanju ali je ovaj to odbio kao mogućnost s obzirom da SAD nisu u ratu!

Početkom februara princ Pavle šalje proslavljenog četničkog vojvodu Kostu Milovanovića-Pećanca da se u Sofiji na dvoru bugarskog kralja Borisa (Борис III Цар на Българите) nađe sa Hermanom Geringom (Hermann Wilhelm Göring), bliskim saradnikom nemačkog kancelara Adolfa Hitlera. Put Sofije Pećanac je krenuo sa Karlom Krausom, prvim čovekom Nemačkog

saobraćajnog biroa u Beogradu smeštenog u palati Reunion (to je zapravo bio centar nemačkog Šestog obaveštajnog odeljenja) i novinarkom Verom Pešić koja je radila i kao konteobaveštajac Vojske Jugoslavije ali i kao agent Šestog odeljenja Uprave bezbednosti Nemačke. Na ručku u prekrasnom *Дворец Врана* Pećanac biva detaljno brifovan i uveravan u ozbiljnost Nemačke ne samo da ispoštuje Jugoslovenski suverenitet i proklamovanu neutralnost već i da joj ekeonomski pomogne kroz značajno povećanje trgovine sa zemljama uključenim u Trojni pakt. Pre povratka za Beograd Gering je, pored niza dokumenata, pružio Pećancu i najnoviji broj američkog magazina LIFE (broj od 3. februara 1941) na čijoj se naslovnoj strani nalaze on i Jozef Gebels (Paul Joseph Goebbels), nemački ministar obrazovanja i propagande.

Za mnoge je, kasnije, angažovanje vojvode Pećanca bila svojevrsna misterija ali to samo stoga što nisu znali da je jedan od glavnih posrednika između Jugoslovenske i Nemačke vlade bio novinar Danilo Gregorić koji je, u svoje vreme, bio blizak i sa Pećancem i Ljotićem. Tako se i dogodilo da za neposrednije i poverljivije razgovore sa Ribentropom bude angažovan Danilo Gregorić, direktor lista *Vreme*, a ne Ivo Andrić. Kao čovek od poverenje Gregorić će se 23. novembra 1940. sresti sa Ribentropom i dogovoriti njegov tajni susret sa Cincar-Markovićem, koji će se održati nekoliko dana kasnije. Početkom februara 1941, Gregorić ponovo razgovara sa Ribentropom kako bi dogovorio susret sa Dragišom Cvetkovićem i Cincar-Markovićem, a potom učestvuje i u dogovoru oko susreta nemačkog kancelara Hitlera sa princom Pavlom 4. i 5. marta 1941.

U popodnevnim satima 14. februara 1941. Cvetkovića i Cincar-Markovića u Berhtesgadenu primio je Adolf Hitler koji im je gotovo odmah rekao kako je “nastala jedinstvena prilika za Jugoslaviju da konačno i za sva vremena učvrsti svoje mesto u Evropi. Morate sada da zauzmete jasan stav u odnosu na Novi poredak u Evropi i to kroz neposredno pristupanje Trojnom paktu kako su to učinile Nemačka i Italija”. Za ovakvu odluku nespremnim jugoslovenskim ministrima nemački kancelar je dodao kako je on lično spreman da garantuje da Jugoslavija, ukoliko pristupi Trojnom paktu, nebi imala vojne obaveze, niti bi se od nje tražio tranzit za trupe članice Trojnog pakta. Pored toga, Nemačka je bila spremna da garantuje integritet Jugoslavije i njena prava na Solun.

Po povratku u Jugoslaviju 15. februara Cvetković i Cincar-Marković su se sreli sa članovima Krunskog saveta kako bi ih obavestili da nemački kancelar želi lično da razgovara sa knezom Pavlom o pristupanju Jugoslavije Trojnom paktu. Savet je odobrio putovanje kneza-namesnika, a već 16. februara u Beograd je prispeo Ribentropov telegram sa pozivom za susret kneza Pavla sa Hitlerom. Na stavove Saveta u velikoj meri je uticao ministar vojni general Petar Pešić koji im je predočio izveštaj o stanju u vojsci na osnovu koga ni najveći optimista nije mogao ništa dobro da zaključi. Na dan puta u Nemačku general Pešić je Knezu doslovce rekao: “Jedino rešenje za spas zemlje je

pristupanje Trojnom paktu"! Na dan puta u Nemačku Knez je primio lične poruke od kralja Džordža VI i američkog predsednika Ruzvelta koji od njega zahtevaju da odbaci svaku mogućnost saradnje sa Silama osovine.

Svestan da mu se iza leđa događaju stvari u koje je sam morao biti upućen Ivo Andrić u pismu od 26. februara 1941. piše ministru inostranih poslova Cincar-Markoviću:

"*Nije mi poznato ni u čije ime dotična ličnost govori ni šta je predmet, odnosno rezultat dotičnih razgovora... S obzirom na to slobodan sam reći da ne želim da zauzimam jedan položaj pod uslovima koji su u protivnosti kako sa mojim pogledima na službu tako i sa mojim shvatanjem ličnog dostojanstva.*"

U odgovoru na Andrićevo pismo Cincar-Marković će, spremajući se za svoju novu posetu Nemačkoj, pojasniti Andriću da je Gregorićeva uloga strogo tajna i da ga je Vlada prihvatila kao posrednika na izričito insistiranje Nemačke.

Kada su knez Pavle i Cincar-Marković 4. marta u Berghofu sa nemačkim kancelarom Adolfom Hitlerom, u četvoročasovnom razgovoru, ugovorili sve detalje Pakta o nenapadanju između Nemačke, Italije i Jugoslavije britanska i američka agentura u Jugoslaviji su stavljene u pun pogon. Britanci su još pre odlaska kneza Pavla u Berghof bili obavešteni o tajnom sastanku Dragiše Cvetkovića i nemačkog kancelara Adolfa Hitlera kojom prilikom je nemački kancelar doslovce izjavio:

„*Ja hoću da znam vaš stav, vaše držanje u toku događaja koji će nastupiti. Ja cenim herojstvo srpske vojske, koja je u prošlom ratu toliko slavno branila slobodu i nezavisnost svog naroda. Ona je bogata i ima sve uslove da razvije do maksimuma svoj prosperitet. Ja smatram Jugoslaviju kao jednu od vodećih država na Balkanu. No, sada je došao momenat da ona uzme, u događajima koji će nastati, jedan potpuno određen stav*".

Na ove kancelarove reči Cvetković je odgovorio: "*Trojni pakt povlači izvesne posledice, koje naš narod ne može da primi. Jedna suverena zemlja ne može dozvoliti prelaz stranih trupa kroz svoju teritoriju, ili mešanje u unutrašnje poslove ... Najzad Trojni pakt znači opredeljenje za jednu ratujuću stranu*".

Saslušavši opravdane dileme svoga sagovornika nemački kancelar je odgovorio: „*Sve ja to od Jugoslavije ne tražim. Ja se obavezujem, da za vreme trajanja rata, neću tražiti prolaz za moje trupe preko jugoslovenske teritorije. Ja idem preko Bugarske. Ja ne tražim nikakve vojne baze na vašoj teritoriji, ni upotrebu železnice, nijednu lokomotivu, nijedan vagon. Ja vam garantujem vaš teritorijalni i državni integritet. Dakle, u svemu ovome nema ničeg što bi vređalo vaš nacionalni ponos. Vaši susedi su primili Trojni pakt bez ikakve*

rezerve. Ovo što vam predlažem, to u stvari nije Trojni pakt, ali s obzirom na ostale, mi moramo u toj formi regulisati svoje odnose“.

Tog 4. marta ponavljajući po treći put svoj stav po pitanju Jugoslavije i njenog pristupanja Trojnom paktu Hitler se zagledao u kneza Pavla koji mu je, s obzirom na otvorenost dotadašnjeg toka razgovora, krajnje jednostavno objasnio da ima više razloga zbog kojih je Jugoslaviji teško da donese odluku o pristupanju Trojnom paktu, a da je njemu lično veoma neprijatno s obzirom na njegove simpatije prema Britancima. Hitler je samo klimnuo glavom i dodao kako poštuje Kneza (Ich respektiere sie) ali i da vreme nikome ne dozvoljava preteranu galantnost. *Sein oder Nichtsein, das ist hier die Frage* (biti il’ ne biti, to je pitanje) bile su poslednje reči nemačkog kancelara. Knez i ministar su se oprostili od svojih nemačkih domaćina uz obećanje da će uskoro doneti *endgültige entscheidung* (konačnu odluku).

Zahvaljujući svojim informacijama Englezi su znali da knez Pavle stiže u Berghof na već dobro pripremljen razgovor sa nemačkim kancelarom čije su ponude bile toliko povoljne da se u ishod razgovora, s obzirom na druge mogućnosti, nije moglo sumnjati. Pri tome, tokom samih razgovora u Berghofu nemački kancelar je knezu Pavlu garantovao bezbednost Jugoslavije u odnosu na postojeće italijanske teritorijalne pretenczije i, šta više, dao mu svoju reč da Jugoslavija može računati na Solun kao svoju buduću luku. Hitlerovu naklonst i njegovu neobičnu spremnost na niz do tada njemu nesvojstvenih ustupaka Srbima Englezi su, pored ostalog, objašnjavali i malo poznatom činjenicom da je jedan od njegovih najboljih prijatelja tokom priprema kod Antona Ažbe za prijem u *Münchner Akademie der Bildenden Künste* (Minhenska akademija finog slikanja) bio Hristifor Crnilović, srpski slikar i etnograf.

Naime, Adolf Hitler je, u nastojanju da usavrši svoje slikarsko umeće, pohađao likovnu školu Antona Ažbe (Anton Azbé) u Minhenu (Malschule), u kojoj se upoznao i zbližio sa Hristiforom Crnilovićem. Markantni Srbin je, kao najbolji đak beogradskog slikarskog bračnog para Riste i Bete Vukanović, došao u Minhen kako bi nastavio usavršavanje. Sa Adolfom Hitlerom se zbližio ne samo preko ljubavi prema kičici i platnu već i prema muzici koju su obojica obožavali. Pored toga, voleli su, kad god su imali vremena i mogućnosti, da se prošetaju i do *Briennerstrasse 52* gde su se u *Carlton Teeraum* častili šoljicom najfinijeg engleskog čaja. Obojici, svakome na svoj način, nisu prijali liberalni nagoveštaji onoga što će kasnije postati poznato kao Vajmarska republika, a čije su lučonoše, okupljene u *Gemeinschaft der Eigene* (Zajednica posebnih), propovedajući *hässlich, seltsam und pervers* (ružno, bizarno i perverzno) govorili *Kunst ist Scheise* (Umetnost je sranje). Hitler je iskreno poštovao Hristifora zbog njegove skromnosti, pedantnosti, marljivosti ali i uvek izražene spremnosti da pomogne i bude od koristi. Iako su, u odnosu na sve druge đake, bili u milosti kod profesor u *Malschule*,

Crnilović je ipak imao određenu prednost s obzirom da ga je za školu preporučila *Babette Bahmayer* iz Bamberga. Ova lepa Nemica će se krajem XIX veka preseliti u Beograd gde će se udati i slikarskom svetu predstaviti kao Beta Vukanović. Nakon polugodišnjeg druženja sa Hristiforom Adolf je odustao od upisa na Akademiju i nikada više nije čuo ni video svog srpskog prijatelja. Međutim, po okončanju Prvog svetskog rata, saznao je da se njegov drug proslavio kao jedan od najhrabrijih među 1300 kaplara koji su, kao intelektualni krem svoga društva, bili poslati na ispomoć Prvoj srpskoj armiji u Kolubarskoj bici.

Englezi su bili dobro informisani o poznanstvu Adolfa Hitlera i Hristifora Crnilovića. Bili su u posedu zapisa profesora slikanja Karla fon Mara (Carl Von Mare) prema kojima je Hitler pokazivao naklonost prema Hristiforu sa kojim je često razgovarao i od koga je ne retko tražio savet. O istoj naklonosti Hitlera prema Hristiforu pisao je i profesor istorije slikarstva Gabrijel fon Hakl (Gabriel von Hackl) pri čemu u svojim zapažanjima on navodi: “Imao sam utisak da je Hitler hteo da preko Hristifora dođe do Akademije, što je ovaj i pokušavao”.

Po povratku iz Berghofa 5. marta knez Pavle i ministar Cincar- marković su podneli zajednički izveštaj o razgovorima vođenim sa nemačkim kancelarom i ministrom inistranih poslova. Na šestom sastanku Krunskog saveta održanog 20. marta pročitana su dokumenta o pristupu Jugoslavije Trojnom paktu i sa njima su se složili svi prisutni. General Pešić je obavestio Savet da su komandanti svih garnizona u Jugoslaviji, osim jednog u Zagrebu, bili saglasni da zemlja treba da izbegne rat, i da je Pakt rešenje za to. Na kraju zasedanja Saveta knez Pavle je izjavio:

“*Vi znate vrlo dobro da sam ja nekada bio britanski student i da su meni većina današnjih britanskih državnika školski drugovi. Moja je svastika udata u britanskoj kraljevskoj porodici, a moja žena je grčka princeza. Samo ovih nekoliko činjenica olakšavaju vam da shvatite kome pripada moje srce. Ali ja imam savest i ne mogu povesti moj narod u jedan rat kada znam unapred da će nam to doneti siguran poraz …*”

Potpuno svestan svoje marginalizacije ali i posledica koje pregovori između jugoslovenske vlade i Nemačke mogu izazvati Ivo Andrić u pismu Cincar-Markoviću od 20. marta 1941. piše:

“*Voljom Nj.V. Kneza namesnika a po vašoj želji došao sam na ovaj položaj na kome sam proveo dve godine. Uvek ću smatrati za čast tu odluku Nj. V. Kneza i ostati zahvalan Vama na poverenju, ali danas mi u prvom redu službeni a zatim i lični mnogobrojni i imperativni razlozi nalažu da zamolim da budem ove dužnosti oslobođen i što pre povučen sa sadašnjeg položaja.*”

Kada su Dragiša Cvetković i Aleksandar Cincar-Marković sa Topčiderske stanice u Beogradu oko 22 časa 24. marta krenuli put Beča radi potpisivanja Pakta o nenapadanju aktivnosti za *coup d'état* u Jugoslaviji su već bili u završnoj fazi. Naime, samo par sati pre toga britanski ambasador Kembel je od Idna (Robert Anthony Eden, 1st Earl of Avon) iz Londona primio telegram sledeće sadržine:

„*Ovim ste sada ovlašćeni da postupite po sopstvenom nahođenju i svim sredstvima koja su vam na raspolaganju kako biste pokrenuli lidere i javno mnjenje na spoznaju stanja i na akciju kojom bi se suočili sa situacijom. Imate moju dozvolu da preduzmete bilo koje mere koje smatrate odgovarajućim, da biste doprineli promeni vlade ili režima, čak i državnim udarom…*”.

Na stanici u Beču 25. marta Cvetkovića i Cincar-Markovića dočekao je Joakim fon Ribentrop (Ullrich Friedrich Willy Joachim von Ribbentrop), namesnik Rajha Fon Širah (von Schirach), general vazduhoplovstva Aleksander Ler (Alexander Löhr - samo nekoliko dana kasnije će komandovati operacijom bombardovanja Beograda) i više činovnika Ministarstva inostranih poslova, Nacional-socijalističke partije i vojna četa. Na stanici je bio i Ivo Andrić koga je samo dan ranije u Berlinu nemačko ministarstvo inostranih poslova obavestilo da mu je rezervisano mesto u vozu za Beč, a tek u vozu mu je predočen razlog putovanja. Odmah po dolasku na bečku stanicu jugoslovenska delegacija je odvežena u hotel Bristol iz koga su se, nakon osveženja, prebacili do dvorca Belvedere gde su u Žutoj Sali, u 14 časova potpisali Protokol o pristupanju Jugoslavije Paktu tri sile. Beč kao grad i Belvedere kao mesto potpisivanja Pakta lično je odredio Hitler s obzirom da je Belvedere, kao letnju rezidenciju, podigao princ Evgenije Savojski (Eugen Franz), koji se u istorijskom pamćenju kod Nemaca i Srba zadržao kao oslobodilac Beograda od Turaka 1717. Prisutni su bili: mađarski poslanik Stoja i rumunski poslanik fon Bosi, slovački poslanik Černak, bugarski poslanik Draganov i jugoslovenski poslanik u Berlinu Ivo Andrić. Tri najvažnije tačke Pakta bile su:

“*a) Prilikom pristupanja Jugoslavije Trojnom paktu, vlada nemačkog Rajha, potvrđuje svoju odluku, da će u svakom momentu poštovati integritet i suverenitet jugoslovenske teritorije.*

b) Vlada nemačkog Rajha potvrđuje sporazum zaključen između Vlada sila Osovine i jugoslovenske Kraljevske Vlade, da za sve vreme trajanja ovoga rata, Vlade sila Osovine neće tražiti prolaz, ili transport za svoje vojske kroz jugoslovensku teritoriju.

c) Vlade Italije i Nemačke izjavljuju, da neće tražiti od Jugoslavije nikakvu vojnu pomoć”.

I, tako, dok se u Beču spasavala Jugoslavija koja je tog marta 1941. bila poslednja slobodna država u Evropi, u Beogradu joj se zatezala omča! Već dan kasnije, 26. marta, beogradska štampa je osvanula sa natpisima o potpisivanju Paktu ali su, svesno i planski, bile prećutane najvažnije klauzule sporazuma koje su oslobađale Jugoslaviju obaveze da dozvoli slobodan prolaz nemačkim trupama preko njene teritorije. Drugim rečima, štampa je propustila da naglasi da je knez Pavle uspeo da obezbedi neutralnost za pregovaračkim stolom i tako u potpunosti sačuva državni suverenitet. Štampa je, takođe, zaboravila da obavesti javnost da je Jugoslavija početkom 1939. godine pokušavala od Engleske i SAD da obezbedi kredite, da bi se smanjila ogromna ekonomska zavisnost od Nemačke ali da ovi zahtevi ni u Engleskoj, ni u SAD nisu odobreni. Štampa je propustila da objavi i to da je maja 1939. knez Pavle u Parizu lično preneo ambasadoru SAD u Francuskoj Bulitu zahtev za američko naoružanje za jugoslovensku vojsku i da je, kada je to odbijeno, isti zahtev ponovio i u Londonu. Štampa je, ne slučajno, propustila da podseti verni srpski narod da je patrijarh Varnava, pre nego što se 23. jula 1937. godine upokojio, javno izrekao da je nemački kancelar jedini koji se “bori protiv komunizma i internacionalnih Jevreja.”

Jedan od glavnih aktera puča od 27. marta general Dušan Simović je, prema sopstvenom kazivanju, 26. marta po podne pozvao na raport majora Živana Kneževića (nakon 1945. dobio američku vojnu penziju) i generala Borivoja Mirkovića (1943. dobio englesku vojnu penziju) kako bi proverio da li su već završene pripreme za izvođenje puča: „Pošto mi je đeneral Mirković rekao da su sve pripreme izvršene, ja sam saopštio odluku; da se akcija izvrši u jedan čas posle ponoći 26/27. marta. Potom sam pozvao načelnika štaba, pukovnika Savića i izdao mu potrebna naređenja...“

Pošto su zaposeli i osigurali strategijski važne pozicije u Beogradu pučisti, kojima se pridružio i Sava Popović - šef vojne obaveštajne službe, su odmah prešli na izvođenje političkog dela svog programa: Uhapsili su sve članove vlade koji su te noći bili u Beogradu i zajedno sa Cvetkovićem ih zatvorili u zgradu generalštaba. Istovremeno su, prema precizno utvrđenom planu Simovića i Mirkovića, u generalštab doveli i grupu političara od kojih je trebalo da bude formirana nova vlada i kojima se odmah obratio lično Simović: “Gospodo, dajem vam pola sata vremena da se dogovorite ko će koje ministarstvo da primi, a ako se ne složite ja ću vam pročitati.“

Simović i Marković su pokušali sve da na svoju stranu pridobiju i Dimitrija Ljotića nudeći mu koje god ministarsko mesto želi. Ljotić je kasnije, pred Komisijom za ispitivanje odgovornosti u vezi državnog udara od 27. marta 1941, izjavio: *„Imao sam sastanak sa generalom Bogoljubom Ilićem, koji mi je u ime pučista ponudio da uđem u vladu, pod uslovom da osudim Pakt i da se izjasnim za Engleze. Ja sam naravno to odbio, i savetovao mu da nova vlada prihvati Pakt i da gleda da uredi odnose sa Nemačkom, ako je to još moguće,*

ali mi je bilo jasno da je rat neizbežan, jer je Simovićeva vlada bila potpuno u rukama engleskih plaćenika, koji su za tuđ račun gurnuli zemlju u rat i propast.“ Koliko je Ljotić bio u pravu videće se iz kasnije otkrivenih dokumenata *Luftwaffe* koji je 27. marta, navrat-nanos, a po naređenju generala Lera, pripremio operaciju *Unternehmen Strafgericht* (Kazna) prema kojoj se sa 611 bombardera štuka i u pet talasa napada 6. i 7. aprila 1941. imalo izvršiti masovno razaranje Beograda.

Odmah posle hapšenja Cvetkovića i njegovih ministara pristupilo se i hapšenju kneza Pavla koji je u veče 26. marta krenuo na kraći odmor u Sloveniju. Tako je u sudbonosnoj noći voz kneza Pavla koji je bio na putu za dvorac na Brdu kod Kranja zaustavljen, a on lišen slobode. Bio je to završni čin puča u vezi sa kojim je iz britanske ambasade u Beogradu 27. marta 1941. godine specijalni Čerčilov agent Džordž Tejlor (George Taylor) put Londona otposlao telegram:

“*Puč izvršen pod neposrednim vođstvom Simovića i njegovog pomagača Mirkovića i izvesnog broja oficira. Generali nisu bili uključeni u zaveru. Puč su izveli kapetani, majori i potpukovnici... Puč je nešto ranije izvršen jer je princ Pavle sinoć otišao u Ljubljanu... U privremenu vladu ušla su dva generala: Simović kao predsednik i Ilić kao ministar vojske i vođe Zemljoradničke, Radikalske, Demokratske i Nacionalne stranke. S njima smo u najtešnjem kontaktu... E. Emerson je izvanredno obavio posao i zaslužuje najveću moguću pohvalu. Pohvalu zaslužuje i Benet. Isto tako, želeo bih da naglasim da treba da pohvalimo Hanaua koji je...*”.

Dan nakon puča glavnokomandujući britanske agenture u Beogradu Hju Dalton (Hue Dalton) se lično javio Vinstonu Čerčilu kako bi mu podneo kratak izveštaj:

“*Za ovu operaciju potrošili smo najmanje 100.000£. Novac je, uglavnom, otišao na finansiranje Zemljoradničke stranke (Milan Gavrilović je bio šef stranke) i ostale vidove podmićivanja, uključujući i nagrade za povremene manje sabotaže... Puč je, u velikoj meri, Trifunovićevo delo (Trifunović je iz Narodne odbrane), a stvarnu podršku mu je pružila Srpska zemljoradnička stranka – glavni instrument naše politike, koja je, kao i Narodna odbrana, na našem platnom spisku*”.

Britanska služba je, kao i uvek, planirala, za svaki slučaj, svoje akcije značajno unapred pa je tako još od kraja 1939. godine podržavala tajno udruženje *Konspiracija* koje je osnovano po ugledu na *Crnu ruku*, a s ciljem da deluje protiv kneza Pavla. Britanci su, valja napomenuti, u Jugoslaviji delovali u saradnji sa američkom agenturom i svim njenim kapacitetim tada instaliranim u Beogradu. Najpoznatiji članovi *Konspiracije* bili su Slobodan Jovanović, Dragoslav Stranjaković, Dragiša Vasić, Živojin Balugdžić... svi

članovi *Srpskog kulturnog kluba*. U zaveru protiv kneza Pavla bili su uključeni i mnogi poznati političari (Milan Grol, Miša Trifunović, Krsta Miletić, Petar Živković, Bogoljub Jevtić...) i profesori beogradskog Univerziteta (Božidar Marković, Mirko Kosić...). Prema svedočenju generala Petra Nedeljkovića koji je učestvovao u hapšenju kneza Pavla on je, nakon što je obavešten o puču, rekao: "**Jadni Srbi, šta će biti s njima**".

Šta je princ Pavle mislio kada je izgovorio "jadni Srbi" pojasnio je nemački kancelar Adolf Hitler nešto kasnije kada se obratio Rajhstagu rečima:

"*Moji poslanici, članovi nemačkog Rajhstaga! Većina od vas, pre svega vi, moji stariji partijski drugovi, znate koliko sam se trudio da između Nemačke i Jugoslavije uspostavim korektne odnose razumevanja, čak prijateljstva. Ja sam u tom pravcu godinama radio. Verovao sam da su me u tom nastojanju pomagali pojedini predstavnici ove zemlje , koji su kao i ja, izgleda smatrali da se od tešne saradnje naših dveju zemalja može očekivati samo korist. Kad se Balkanu, usled britanskih intriga približila opasnost da pre ili kasnije bude uvučen u rat, moji napori su se tim više povećali da učinim sve kako bih Jugoslaviju očuvao od tako opasnog zapleta. Naš ministar inostranih poslova fon Ribentrop, u ovom smislu je sa njemu sopstvenim strpljenjem i istrajnošću umnogobrojnim sastancima i razgovorima uvek ukazivao na celishodnost, šta više nužnost,da se bar ovaj deo Evrope sačuva od nesrećnog rata. On je u tom smislu podneo jugoslovenskoj vladi predloge koji su bili tako lojalni i izvanredni da je najzad izgledalo da se i u tadašnjoj Jugoslaviji umnožavaju glasovi koji su zastupali takvu tesnu saradnju.Stoga je sasvim tačno kad ministar Halifaks danas izjavljuje da nije bila nemačka namera da izazove rat na Balkanu. Da, tačno je da je suprotno tome naš pošteni cilj bio da putem uspostavljanja tešne saradnje s Jugoslavijom možda po mogućstvu postignemo pravedno i snošljivo likvidiranje italijansko-grčkog konflikta.Duče je ne samo odobrio pokušaj da se Jugoslavija dovede u tešnju interesnu zajednicu sa našim miroljubivim ciljevima, nego je to svim sredstvima pomogao.Tako je najzad bilo mogućno pobuditi jugoslovensku vladu da pristupi paktu triju sila, koji Jugoslaviji nije stavljao uopšte nikakve zahteve, već je ovoj zemlji samo pružio preimućstvo. Jer, to moram danas konstatovati radi istorijske istine da ovim Paktom i dopunskim sporazumom koji mu je bio pridodat, Jugoslavija nije bila obavezna da pruža nikakvu pomoć. Naprotiv, Jugoslavija je od sila potpisnica Trojnog pakta dobila svečano obećanje ne samo da se od nje neće tražiti nikakva pomoć, već smo bili spremni da se unapred odreknemo svakog transporta ratnog materijala preko jugoslovenske teritorije.Sem toga Jugoslavija je na izričit zahtev svoje vlade dobila garanciju da će u slučaju teritorijalnih promena na Balkanu dobiti prilaz Egejskom moru, koji je, između ostalog, trebao da obuhvati i grad Solun. Tako je 25.marta potpisan u Beču jedan Pakt koji je jugoslovenskoj državi obezbeđivao najveću budućnost i koji je mogao da obezbedi mir na Balkanu. Razumećete, moji poslanici, da sam tog dana s jednim zaista srećnim osećanjem napustio ovaj lepi grad na Dunavu*

ne samo stoga što sam smatrao da je time jedan gotovo osmogodišnji spoljnopolitički rad izgledao nagrađen, ne, ja sem isto tako verovao da bi time možda još u poslednjoj minuti mogla da postane izlišna nemačka intervencija na Balkanu. Dva dana kasnije potresla nas je sve vest o prevratu jedne klike plaćenih pučista koji su izvršili delo koje je engleskog premijera pobudilo da u oduševljenju usklikne da ima najzad da saopšti nešto dobro. Vi ćete dalje razumeti, moji poslanici, što sam odmah dao naredbu za napad. Jer nemogućno je da se na ovaj način postupa s Nemačkim Rajhom...".

Odmah nakon hapšenja princ Pavle i njegova porodica su, pod britanskim nadzorom, odvedeni prvo u Egipat, a potom u Keniju i, na kraju, u Južnu Afriku. Čak i u engleskom parlamentu knez Pavle je naznačen kao kvisling, da je lično fašist, da je hteo da uzurpira krunu i da je ljubomoran na kralja Petra i sl. Englezi su, a i svet sa njima, zaboravili da su se Nevil Čembrlen i Adolf Hitler sastajali tri puta (Berchtesgaden, Bad Godesburg i Minhen) i da su baš oni, sa Daladijeom iz Francuske i Musolinijem iz Italije, zaključili sramni sporazum o komadanju Čehoslovačke sklopljen u Minhenu 30. septembra 1938. godine (Münchner Abkommen). Takođe, još skandalaozniji je industrijski sporazum koji su *Reichsgruppe Industrie* i *Federation of British Industries* potpisali u Diseldorfu 16. marta 1939. i kojim je predviđeno osnivanje *Standing Committee* (Stalnog komiteta), a sve sa ciljem obezbeđenja prosperiteta celog sveta (The ultimate objective must be to in crease world prosperity)! Minhenski sporazum je za Engleze bio *Peace in Our Time*, Diseldorfski *Opportunity of Our Time*, a Pavlova inicijativa i Bečki protokol *Betrayal of our time*!

Događaji u Jugoslavije nakon potpisivanja Pakta u Beču su se ređali filmskom brzinom i to u skladu sa scenarijom britanske obaveštajne službe: Delegacija koja je potpisala Pakt, po povratku u zemlju, uhapšena je. U noći 26/27. marta izvršen je *coup d'état*, ukinuto namesništvo, namesnik Pavle izgnan iz zemlje, a na vlast doveden maloletni kralj koji će od generala Simovića zatražiti da formira vladu. Novi ministar spoljnih poslova Momčilo Ninčić, bez iluzija o posledicama bruke koju je Jugoslavija priredila Nemačkoj, tražiće od Ive Andrića da učini sve što se može da se prevaziđe kriza; da ponudi Berlinu „sve ustupke koji ne bi narušavali osećaj nacionalne časti“. Ali sve je već bilo prekasno - odluka o kažnjavanju Jugoslavije već je bila doneta i svaki politički *démarche* bio je uzaludan. Andrić je bezuspešno pokušavao da bude primljen od bilo kojeg predstavnika nemačkog ministarstva spoljnih poslova. Petog aprila, šef protokola Ministarstva spoljnih poslova vratiće mu pasoš, što je značilo da je njegova misija okončana. Šestog aprila, po napadu na Jugoslaviju, obavešten je da je dalje prisustvo diplomatskog osoblja jugoslovenskog poslanstva nepoželjno.

Prema engleskim operativnim podacima čovek koji nije podržavao ni puč, ni pučiste ni sve ono što se događalo u noći 26/27 marta bio je vođa

jugoslovenskih komunista Josip Broz (U policijskoj upravi grada Beograda evidentiran kao Ivan Bros, koji se „kreće pod konspirativnim imenom Tito“). On je, nakon što je 29. marta stigao u Beograd, osudio anglofilske elemente i provokatore zbog spaljivanja nemačke zastave i razbijanja Nemačkog turističkog centra. Brozovo tadašnje istupanje bilo je u potpunosti u skladu sa podrškom koju su jugoslovenski komunisti pružali postojećem sovjetsko-nemačkom paktu o nenapadanju.

Nakon izvedenog puča Milovan Đilas i Svetozar Vukmanović -Tempo, dva vodeća funkcionera jugoslovenskih komunista u Beogradu, priznli su da ih je puč iznenadio. Đilas, šta više, napominje kako čuvena parola „Bolje rat nego Pakt“ nije potekla od komunista: “Mi Komunisti nismo odobravali tu parolu, ali joj se nismo ni suprotstavljali. Radije bi, pod vođstvom Sovjetskog Saveza, izbegli rat.“ S druge strane Vukmanović opisuje kako je izašao na ulicu „nešto poslije osam časova“ i video demonstrante kako nose natpise „Živeli saveznici“ i „Živeo Kralj“ ... „Nijesam shvatio šta se događa; od prolaznika sam saznao da su svrgnuti namesnici i da je Kralj proglašen punoljetnim, da je obrazovana nova vlada sa generalom Dušanom Simovićem na čelu i da su u nju ušli svi šefovi političkih partija koji su ranije sačinjavali blok Udružene opozicije. Čak i Maček...“ Komunsiti, pre svega oni crnogorski i hercegovački, što-šta nisu shvatali ali im to nije smetalo da se odmah ne pridruže demonstrantima na Slaviji i kod Pravnog fakulteta gde su pozivali Srbe na pobunu, revoluciju – šta god već.

Prvo što su komunisti spoznali bilo je da je vlada na čelu sa generalom Simovićem puna poznatih im engleskih saradnika: Potpredsednici vlade bili su dr Vladko Maček i Slobodan Jovanović, a iz Demokratske stranke su tu bili Milan Grol i Boža Marković. Radikale je predstavljao Miša Trifunović dok je iz Srpske zemljoradničke stranke tu bio dr Branko Čubrinović, a iz JNS-a Petar Živković i Bogoljub Jevtić. Iz HSS-a u vladu su ušli dr Juraj Šutej i dr Juraj Krnjević, dok su slovence predstavljali Kulovec i dr Miho Krek, a muslimane dr Džafer Kulenović. Iz Crne Gore u vladu je ušao Marko Daković dok je za novog ministra dvora bio postavljen Radoje Knežević.

Druga stvar koju su komunisti spoznali već 31. marta odnosila se na Staljinovu želju da sarađuje sa novom vladom. Naime, u toku noći, 31.marta generala Simovića i Ninčića posetio je sovjetski vojni izaslanik Viktor Lebedev (Виктор Лебедев) i preneo im Staljinovu ponudu o zaključenju saveza sa Jugoslavijom. Shodno tome u Moskvu je odmah otposlata delegacija na čelu sa tamošnjim jugoslovenskim poslanikom dr Milanom Gavrilovićem nakon čega je potpisana saradnja sa sovjetskim komunistima. Šta je ova saradnja podrazumevala vrlo precizno je formulisao Staljin u obraćanju Gavriloviću: „Ja se nadam da će vaša armija moći dugo zadržati Nemce. Vi imate planine i šume gde su tenkovi nemački nemoćni.Organizujte gerilski rat“.

Kasnije tvrdnje komunista da im saveznici duguju zato što su oni izvršili puč i pokrenuli srpski narod protiv Nemaca glatko su odbacili britanski diplomata i agent Šon Votson (Shon Watson) koji je kratko izjavio: „Mi smo ulazak Jugoslavije u rat platili sa pola miliona funti pa ne dugujemo Srbima ništa“. Isti stav izrazio je i pukovnik američke obaveštajne službe Vilijam Donovan, lični prijatelj generala Simovića koga je kontrolisao preko njegovog *aide-de-camp* Dragiše Ristića, objasnivši neupućenima kako se „Srbi ne mogu pozivati na 27. mart jer smo mi tu revoluciju kupili ...“. I, odista, istorija je potvrdila da su je oni kupili i da je, u svojstvu „kupca“, Donovan pre 27. marta tri puta dolazio u Beograd gde je sa britanskim partnerima potkupljivao srpske političare i oficire.

Vasilije-Vasa Kazimirović, istoričar i publicista je šezdesetih godina živeo u Austriji, Nemačkoj i Švajcarskoj, gde se bavio istraživanjem i prikupljanjem građe iz novije srpske i jugoslovenske istorije. Radio je u Radio Beogradu kao urednik programa na nemačkom jeziku, a zatim kao direktor Izdavačkog centra "Beograd pres" i pokretač i glavni urednik listova i edicija: "Tribina", "Nova knjiga" i "Danas". Prema njegovim saznanjima Englezi su od septembra 1939. do 27. marta 1941. potrošili oko pola miliona funti na podkupljivanje srpskih političara i oficira. Tako je, prema njegovim podacima Zemljoradnička stranka dobijala 5.000 funti mesečno koliko i Samostalna demokratska stranka Svetozara Pribićevića dok su Seljačka stranka Dragoljuba Jovanovića, Srpski kulturni klub i Udruženje starih ratnika primali nešto manju mesečnu apanažu. Englezi su posebno velikodušni bili prema dnevnim novima što se vidi iz podatka da je lista Pravda primio ukupno 150.000 £.

Donovan i njegove britanske kolge su plaćali pre 27. marta, a Srbi su svoje počeli da plaćaju tek 6. aprila! Prema pisanju jednog od najvažnijih britanskih obaveštajaca tokom Drugog svetskog rata Samjuela Stefensona (Sir William Samuel Stephenson) po okončanju akcije *Bestrafung* (Kazna) koju je lično nemački kancelar Adolf Hitler potpisao 27. marta 1941. (Weisung Nr. 25 für die Kriegführung) na Beograd je 6. i 7. aprila izručeno 440 tona zapaljivih bombi, a u ruševinama 20.000 zgrada pronađeno je oko 24.000 leševa beograđana za koje su, danas se zna, Donovan i kompanija platili Simoviću i kome sve još ne.

Istog dana kada je pod kodiranim nazivom *Unternehmen Strafgericht* bombardovan Beograd i tako napadnuta Jugoslavija Vermaht je u okviru akcije *Unternehmen Marita* pokrenuo svoje trupe na Grčku. Jugoslavija je kapitulirala 17. aprila, a Grčka iz koje su Englezi povukli svojih 50.000 vojnika je kapitulirala 27. aprila. Atina je oslobđena 13, a Beograd 20. oktobar 1944. Ni u Grčkoj ni u Srbiji nije bilo enleskih ni američkih vojnika osim vojnih posmatrača. Tokom Drugog svetskog rata u Grčkoj je poginulo 805.000 njenih građana ili 11,15% ukupnog stanovništva, a u Jugoslaviji 1.700.000 ljudi, odnosno 11,05% stanovništva. Broj poginulih Britanaca, na svim

frontovima i po svim osnovama, tokom Drugog svetskog rata bio je 450.900 odnosno 0,94% stanovništva dok je broj poginulih Amerikanaca bio 418.500, odnosno 0,32% njenih građana.

U kojoj meri je *MI6* tajna služba najbolje govori podatak da je britanska vlada negirala njeno postojanje sve do 1995. godine kada je, na zasedanju parlamenta, potvrdila njeno postojanje i navela Davida Spedinga (Sir David Rolland Spedding) kao njenog šefa sa sedištem u *Vauxhall Cross*-u. Novinari su odmah nakon toga sedište *MI6* na *Vauxall Cross*-u nazvali *Babylon-on-Thames* (Vavilon na Temezi) s obzirom da je zgrada izgrađena po uzoru na vavilonski zigurat (zgrada ima krovove u 60 nivoa), da je izgrađena na zemljištu poznatom kao *Vauxhall Pleasure Gardens* (asocijacija na *Hanging Gardens of Babylon*) i da je za njenu izgradnju utrošeno neverovatnih 287 miliona funti. Zvanično, *MI6* je podređena Ministarstvu inostranih poslova i Komonvelta, a nezvanično se veruje da i dalje unutar *MI6* postoji grupa odabranih ljudi okupljenih u tajnom udruženju - *Dionizev klub*, koje lojalnost iskazuje samo britanskom monarhu. Parlamentarci, vlade i članovi njihovih kabineta se često menjaju, a pripadnici *MI6* to ostaju do smrti ili do dana kada za to više nisu u mogućnosti.

Danas Ujedinjeno Kraljevstvo, ili Velika Britanija, kako god, ima tri obaveštajne i bezbednosne agencije poznate kao Tajna obaveštajna služba, Vladin komunikacioni centar i Agenciju za bezbednost. U nešto širem smislu uz njih se mogu svrstati još i obaveštajno osoblje Ministarstva odbrane, Centar za anlizu terorizma i Štab za bezbednost premijera

Poglavlje dvadeset deveto
Tajni savet i crno plemstvo (Privy Council & aristocrazìa nera)

Tertorija Italije, kakvom je danas poznajemo, je u vreme nastanka venecijanske republike i razvoja trgovačkih gradova kao što su Đenova, Milano, Ferara i drugih bila pod snažnim uticajem nemačke franačke, odnosno francuske kraljevske porodice Karolinga koja je nasledila Merovinšku dinastiju. Jedna od najpoznatijih i najuticajnijih franačkih kraljeva iz dinastije Karolinga je svakako Šarl, odnosno Karl Veliki (Charles le Grand, na francuskom ili Karl der Große, na nemačkom) koji je svoju vladavinu posebno utvrdio na prostorima Galije, Bavarije, Saksonije i Lombardije. Papa Lav III ga je tačno u ponoć 25. decembra 800. godine u Rimu krunisao za cara Svetog rimskog carstva (Sacrum Romanum Imperium) nazivajući ga *Imperator Augustus Carolus Magnus* – Imperator Avgust Karlo Veliki. Tako će Franački rajh (Fränkische Reich), koji egzistira još od V veka nasleđujući krvnu lozu Merovinga, postati početkom IX veka poznat kao Sveto rimsko carstvo (Heiliges Römisches Reich). Ovo carstvo će u istoriji ostati poznato kao **Prvi rajh** (Erstes Reich) i od tog vremena pa sve do danas nemačka vlastela, odnosno aristokratija će imati značajnu ulogu u oblikovanju sveta u kome živimo. Od tog vremena i kontinent čije su granice određene Atlantskim okeanom na zapadu, Severnim ledenim okeanom na severu, Sredozemnim morem na jugu, Crnim more na jugoistoku i Uralom na Istoku biće nazvan Evropa (Ευρωπη) u znak sećanja i poštovanja prema Tirskoj princezi *Ευρωπη* koja je bila velika ljubav boga Zevsa i prva kraljica Kipra.

Zvanično, poslednji car Svetog rimskog carstva koji se klanjao princezi *Ευρωπη* je bio Franc I (Franz Joseph Karl von Habsburg-Lothringen Heiliger Römischer Kaiser) koji je rođen u Firenci 12. februara 1768. i koji je abdicirao 6. avgusta 1806. nakon što je njegovu vojsku porazila Napoleonova koalicija u bici kod Austerlica. Nezvanično, iako nema cara koji se klanja Tirskoj princezi, mnogi joj se i dalje klanjaju i to ne samo kroz molitvena sećanja već i kroz ujedinjenje, političko pre svega, kontinenta koji nosi njeno ime. Centar kulta princeze Ευρωπη je Brisel gde se nalazi petnaestospratna zgrada Karla

Velikog (Le Charlemagne) u ulici *170 Rue de la Loi/Wetstraat* u kojoj je smešteno sedište Evropske komisije kao glavnog izvršnog organa Evropske unije. U jednom drugom gradu – Strazburu koji su, po odobrenju Karla Velikog, sagradili Jevreji nalazi se sedište evropskog parlamenta i to u zgradi *Louise Weiss* koja je sazidana prema slici Vavilonske Kule Pitera Brugela Starijeg (Pieter Bruegel der Ältere). Odlukom Ujedinjenih nacija, odnosno UNESCO-a, kao nikada pre niti ikada posle, ceo centar Starzbura poznat kao *Grande Île* je proglašen svetskom baštinom. Prilikom proglašenja ove odluke 1988. godine Organizacija za Obrazovanje, Nauku i Kulturu Ujedinjenih Nacija navela je kako su Jevreji baš ovde, kao ni na jednom drugom mestu u Evropi u vreme Karla Velikog, stekli svoje pravo na sopstvene zakone, obrazovanje, slobodnu trgovinu, imovinu i sl. Bilo je ovo, prema obrazloženju generalnog direktora UNESCO-a Frederika Majora (Federico Mayor), svojevrsno veliko ostrvo (Grande Île) jevrejskih sloboda i prava koje je, kao takvo, trebalo ovekovečiti i sačuvati.

Karlo Veliki je preminuo 28. januara 814. godine i za sobom ostavio teritorije na kojima će se razviti niz moćnih centara među kojima posebnu pažnju zaslužuju ona na severu Italije: Venecija, Ferara, Đenova, Milano... Prvo rimsko carstvo je definitivno kreiralo istorijski ambijent u kome je bilo moguće da se pojave porodice kao što su Este, Viskonti, Sforce, Gonzage, Mediči, Orsini, Lucato, Đustini, Barozi, Koronaro... Međutim, za savremenu istoriju je posebno interesantna priča o 117 malih ostrva koji su međusobno povezani sa 378 mostova i koja će postati poznata kao Venecija (Serenissima Repubblica di Venezia).

Počeci Republike Venecije vezuju se za 697. godinu kada se na njenom čelu našao dužd Paolučio (Anafestus Paulucius). Titula dužda je bila doživotna, a dodeljivalo ju je venicijansko plemstvo onome za koga je verovalo da će na najbolji način štititi njene interese. Venecija je u početku bila samo još jedan u nizu gradova državica – ni po čemu posebna i bitna, a onda su 829. godine vodeći lokalni trgovci iz Aleksandrije u Veneciju preneli neke relikte svetog Marka (*San Marco Vangełista*), prvog patrijarha Aleksandrije, pratioca apostola Petra i Pavla i autora jednog od jevanđelja (Ευαγγέλιον κατά Μάρκον). Sa reliktima u Veneciju je stigla i figura krilatog lava – zaštitnika svetog Marka, koja je odmah postavljena u centar grada sa natpisom *Pax Tibi Marce, Evangelista Meus* – u miru počivaj naš Marko evangelisto. Iste godine započeta je i izgradnja bazilike svetog Marka koja će vremenom postati simbol nove Republike. Inače Srpska pravoslavna crkva slavi apostola Marka (Markovdan), 8. maja po Gregorijanskom, odnosno 25. aprila po Julijanskom kalendaru.

Narednih devet stotina šezdeset osam godina venecijanski trgovci, bankari i plemstvo će imati veoma zapaženu ulogu u evropskoj i svetskoj istoriji. Venecija će krajem XII veka biti najbogatija država na svetu, a njen sjaj će

potamneti tek 18. aprila 1797. kada je mirovnim sporazumom iz Lubena (L' armistizio di Loeben) prestala da postoji venecijanska republika. Napoleonov biograf Feliks Markam napisaće: „Uništenje Venecije u korist Austrije ostaviće veliku mrlju na ceo mirovni ugovor i otvoriti prostor za nove evropske sukobe“. No, iako je Republika Venecija prestala da postoji iza nje je ostalo nešto mnogo značajnije - ***aristocrazìa nera*** koja je svoje finansije i poslove prenela u Amsterdam, Frankfurt, Pariz .... da bi se na kraju okupila i ustoličila u Londonu.

Venecijansko plemstvo je bilo poznato po svojoj trgovini, mornarici i bankarskim kućama. Trgovina skupocenim tkaninama, egzotičnim začinima i dragim kamenjem je Veneciji uvek donosila znatne prihode ali su oni bili relativno skromni u odnosu na njihove bankarske profite. Pojedini venecijanski oligarsi su se ponosili time što svoje poreklo vode još od istaknutih pojedinaca starog Rima i vremena nastanka hrišćanstva. Jedan takav primer je vezan za jedanaestog dužda *Giustiniano Participazia* čija familija vodi rodoslov još iz 508. godine kada je u Rimu formiran *Collegium Pontificum* – najviše religiozno telo; pripadnik ove familije u XVII veku bio je i nadaleko čuveni markiz iz Đenove Vinćenco Đustiniano (Vincenzo Justinian) čije se umetničke kolekcije i danas čuvaju u muzejima u Berlinu, Londonu, Petrogradu i Beču.

Pišući o venecijanskom crnom plemstvu čuveni italijanski književnik i političar Nikolo Makijaveli je zapisao: „Odlučni su u nameri stvaranja monarhije po rimskom modelu... i zbog toga ponekad izgledaju kao trgovci ljudskom krvlju; izdajnici su hrišćanske vere, a sa Turcima su sporazumno podelili svet tako da već planiraju da prebace mostobrane preko Dunava, Rajne i Sene, Tagusa i Ebra, a sve sa namerom da smanje Evropu na provinciju i pokore je svojim vojskama”.

Venecija nije bila poznata samo po svojoj trgovini, finansijama i morskoj floti već i po načinu upravljanja državnim poslovima. Njom je od 1143. godine upravljao veliki savet - *Grande Consiglio*koji su sačinjavali predstavnci 480 najuglednijih plebejskih familija koje su postavljale dužda i birale vladu - *Consiglio Minore*, senat - *Maggiore Consiglio*, sud – *Quarantia* i sve druge državne organe. Ispred duždeve palate i zgrade vlade nalazio se visok obelisk od alabastera na koji su, po odluci velikog saveta, vešani svi koji su radili protiv njihovih, odnosno državnih interesa. U cilju što efikasnijeg suzbijanja korupcije, neažurnog ili nečasnog rada administracije 10. jula 1310. osnovan je savet desetorice - *Consiglio dei Dodici*, koji su sačinjavali bogati i uticajni oligarsi; imali su takvu moć da su, bez dodatnih konsultacija sa velikm savetom koji ih je birao, mogli da pošalju bilo kog građanina na obelisk. Prvi čovek saveta nosio je titulu *Capi* i svake godine je biran novi. Savet je prestao da postoji kad i država koju je štitio – 1797. godine; te godine tri člana *Consiglio dei Dodici* odlaze u London gde ih je čekao i uposlio britanski monarh Džordž III.

Za Veneciju se vezuje i jedna danas po zlu čuvena reč – geto. Jevreji su živeli na prostorima Venecije još od njenog osnivanja i uvek su bili ravnopravi građani. Šta više, značajan broj pripadnika ***aristocrazìa nera*** su bili Judejci čije su familije svojevremeno boravile u Vavilonu. Međutim, sa *en masse* dolaskom prognanih španskih Jevreja u Veneciji otvara se problem njihovog smeštaja. Ograničen životni prostor i ustaljeni život venecijanskih građana su bili dovedeni u pitanje. Umesto da, kao većina evropskih država, progna doseljenike Venecija 29. marta 1516. donosi odluku da im dozvoli izgradnju kuća u oblasti *Cannaregio* – severni deo grada koji će postati poznat kao *ghetto*. No, kako se broj jevrejskih doseljenika nikako nije smanjivao venicijanske vlasti im ponovo 1633. godine izlaze u susret i dozvoljavaju da pored već postojećeg jevrejskog naselja *Ghetto Veccio* izgrade još jedno – *Ghetto Nuovo*. Venecija će postati najomiljenije mesto za jevrejske finansijske špekulante koji su bili redovno viđani na čuvenom *Ponte de Rialo*. Svu draž života i zanata Venecija za Jevreje gubi tek 1818. kada njena samostalnost nepovratno nestaje. Tada su joj okrenuli leđa i krenuli put Londona, Amsterdama, i mnogobrojnih nemačkih država. Svetu su pričali o svom teškom životu po *Laguna Veneta* (venecijanski lagumi) zaboravljajući da kažu kako su u Veneciju stigli; kako ih niko nikada u Veneciji nije zadržavao i da sami, ni po cenu života, nisu želeli iz nje da odu; kako su se bavili lihvarenjem; kako su nekad nogama otvarali vrata hrišćanskih palata *Ca' d'Oro, Ca' Foscari, Barbarigo, Ca' Razzonico...*; kako su imali pet sinagoga i kako se na duždevoj rezidenciji nalazila skulptura njihovog kralja Solomona - *fuite de mémoire,* rekli bi psihijatri. O venecijanskim lihvarima i njihovoj finansijskoj ostrašćenosti je možda, ipak, najbolje govorio Fransis Bejkon alijas Vilijam Šekspir u svojoj drami *Mletački trgovac*.

Venecija je svoje trgovačke veze sa celim svetom sama održavala i kontrolisala dobro joj poznatim morskim putevima. Imala je najveću i najsnažniju morsku flotu koju je sama gradila u svom *Arsenale di Venezia*. Venecijanski trgovci i bankari su bili prisutni širom Evrope ali su se, ne retko, za asistenciju u realizaciji svojih poslova koristili vezama i, kako bi se danas reklo, logistikom koju im je pružala nemačka *familien Welfen,* koja vodi direktno poreklo od Šarla, odnosno Karla Velikog (Karl I. der Große), prvog vladara Svetog rimskog carstva. Svoje veze sa *familien Welfen aristocrazìa nera* je ostvarivala preko italijanskog ogranka ove familije poznate kao *Familie d'Este*.

Uticaj i moć pripadnika familije *Welf-Este* je bio nesporan još od VIII veka ali se on počinje posebno iskazivati tek od XII veka. Naime, krajem XI i početkom XII veka dolazi do prvih otvorenih sukoba između predstavnika stare i nove evropske aristokratije - između onih koji su svoje bogatstvo zasnivali na zemljišnim posedima (Gibelini) i onih koji su ga zasnivali na trgovačkim i bankarskim poslovima (Welf). Prvi su se politički organizovali oko širenja nemačkog imperijalnog uticaja, a drugi na širenju papske moći. Prva velika

bitka se odigrala kod Vajnsberga, gradića u nemačkoj državi Baden-Virtenberg a poslednja 1289. u Toskani nakon čega su se pripadnici *Welf-Este* predstavili Evropi kao familija koja ima prednost ali ne i apsolutnu moć.

Kuća *Este* je na prostorima Italije dugo vremena bila *prima famiglia* (prva, najvažnija familija). Imala je velike posede na teritoriji Republike Venecije: Este, Monseliće, Rovinjo i Fruli, a direktno je vladala Ferarom, Modenom iReđiom. *Este* su imali *primavoce* (glavna reč) u Vatikanu gde se i danas s poštovanjem izgovara ime *Cardinal d'Este* (Ippolito I d'Este). Treći i poslednji suprug čuvene Lukrecije Bordžije (Lucretia Borja, odnosno Borgia na italijanskom), ćerka pape Aleksandra VI (Roderic de Borja), bio je princ Ferare *Alfonso I d'Este*, a njihov sin *Ercole II d'Este* oženio se sa *Renée*, kćerkom francuskog kralja Luja XII. Kćerke *Ercole I d'Este*, vojvode od Ferare i jednog od najbogatijih ljudi Italije i Evrope krajem XV i početkom XVI veka, *Beatrice d'Este* i *Isabella d'Este* udale su se za vojvodu od Milana Ludovika Sforcu, odnosno markiza od Mantove Frančeska Gonzagu. Srbiju i Srbe sa kućom *Este* povezuje *Francesco V d'Este* koji je za svog naslednika odredio Franju Ferdinanda (Franz Ferdinand, Erzherzog Von Österreich-este) koga će Gavrilo Princip ubiti u Sarajevu 1914.

Priča o familiji *Welf* pravi početak dobija sa Velfom I vojvodom Bavarije (Herzog von Bayern) kome je otac *Alberto Azzo II d'Este* ostavio značajna imanja i oženio ga sa Etildom, kćerkom Ota II vojvodom Bavarske (Otto Grafen von Northeim Herzog von Bayern). Svoje značajne posede i bogatstvo *Welf I* će dodatno uvećati kada mu ujak *Welf III*, vojvoda Karintije i vladar Verone i sin jedinac *Welfa II* grofa Altdorfa i Imca, ostavi 1055. godine sve svoje posede. Kada je 1101. godine preminuo *Welf IV* važio je za najbogatijeg čoveka Evrope. **Kuća Welf je redovno davala vladare Bavarske, Saksonije, Bransvik i Lunberga, Hanovera, a od 1714. i kraljeve Velike Britanije**. Nakon što je Karolinška dinastija prestala da daje vladare za Sveto rimsko carstvo oni su prvo bili birani iz nemačke kuće *Ottonian*, a potom *Salian* i *Hohenstaufen*; familija *Welf* orodila se tokom XII i XIII veka sa ovim nemačkim kraljevskim kućama, a kao rezultat toga nastale su nove moćne kuće *Wittelsbach, Habsburg, Luxemburg, Premyslid* i dr. Njihovi vladari su u *Civitatis Vaticanæ* bili poznati kao članovi *nobiltà nera* što je naziv kojim ih mnogi i danas spominju.

Jedan od najpoznatijih pripadnika kuće *Welf* je Hajnrih Lav (Heinrich der Löwe) koga će mnogi pamtiti kao osnivača gradova Minhena, Lubeka, Štada, Lunberga i Bransvika. Drugi će Hajnriha pamtiti kao čoveka koji se 1. februara 1168. godine oženio prelepom Matildom, kćerkom engleskog kralja Henrija II. Iz ovog braka rodiće se petoro dece od kojih će Oto (Otto IV von Braunschweig) 1175. godine biti krunisan za cara Svetog rimskog carstva. Međutim, vrhunac svoje moći, uticaja i značaja familija *Welf* doživeće kada njen pripadnik *Georg I. Ludwig Herzog von Braunschweig-Lüneburg* bude, 1.

avgusta 1714., odlukom britanskog parlamenta, postavljen na presto kralja Velike Britanije i Irske pod imenom Džordž I (George I). Parlament je svoju odluku opravdao činjenicom da venama *Georga I* teče i engleska krv još od venčanja Matilde i Hajnriha. Njegovi naslednici će od tada pa do danas, pod različitim imenima: Hanover, Sak-Koburg-Gota i Vindzor, upravljati Velikom Britanijom i dobrim delom ostatka sveta. Najpoznatiji britanski monarsi ove nemačke familije ili *Schwarzer Adel* (crno plemstvo) kako ih mnogi nazivaju su svakako kraljica Viktorija i Elizabeta II.

Aktuelni vladar kuće Welf je Erns Avgust (Ernest Augustus) sa zvaničnom titulom *Prinz von Hannover, Herzog zu Braunschweig und Lüneburg und Königlicher Prinz von Großbritannien und Irland.* Oženjen je princezom Karolinom od Monaka (Caroline Louise Marguerite Prinzessin) iz porodice Grimaldi koja još od 1160. godine pripada đenoveskom crnom plemstvu i vlada gradom Monakom od njegovog osnivanja 1297. Inače, iz dinastije Grimaldi su potekle velike ličnosti poput duždova, kardinala, ministra i oficira, a prema pola milenijuma starom monegaškom zakonu, svaki knez Monaka mora nositi ime Grimaldi. Među prijateljima onih koji nastavljaju lozu Grimaldija su pripadnici najpoznatijih porodica *aristocrazìa nera* koje su sve dale barem po jednug papu ili kardinala: *Doria Pamphili Landi, Aldobrandini, Colonna, Massimo, Lancellotti, Chigi, Gabrielli di Gubbio...*

Privy council je privatni savet britanskog monarha, a razvio se iz starog savetodavnog tela engleskih kraljeva poznatog kao *Curia Regis* ili *King's Court*. Kako Džordž I (1714.-1727.) nije znao engleski jezik, a nije mario ni za samu Englesku Savet dobija sve više na značaju. Preko njegovih članova Džordž I je komunicirao sa parlamentom i većinom engleske aristokratije. Međutim, vremenom Džordž I shvata da je Savet preglomazan i da određene stvari nisu za svačije uši pa odlučuje da u okviru već postojećeg Saveta formira njegov uži, tajni deo od njemu posebno naklonjenih ljudi. Tako se *Privy council* deli na dva dela: elitni i tajni deo monarhovih savetnika. Prvi će sačinjavati poznate ličnosti iz oblasti prava, ekonomije, vojnih nauka, medicine i sl, a drugi pripadnici *aristocrazìa nera*. Od tada zvanični *Privy Coucil* postaje sve više samo jedno prestižno ali ipak protokolarno telo bez posebnog značaja i uticaja u kreiranju stvarne politike Velike britanije. Početkom XIX veka za vreme kraljice Viktorije u okviru zvaničnog *Privy councila* se stvara poseban kabinet koji će funkcionisati kao neka vrsta vlade i koji će vremenom donositi sve veći broj samostalnih odluka radi što efikasnijeg funkcionisanja monarhije. Članovi Saveta će, po automatizmu, biti i svi članovi dva najstarija i najznačajnija viteška reda u Britaniji: *The Most Ancient and Most Noble Order of the Thistle* i, drugog, *The Most Noble Order of the Garter*.

Kuća Welf je kao Britanska kraljevska kuća sistematski širila svoju moć i izgledalo je da joj ništa ne stoji na putu uspostavljanja opšte svetske

hegemonije. Međutim, za vreme vladavine kraljice Viktorije 18. januara 1871. godine proglašeno je ujedinjenje Nemačke i stvaranje jedinstvenog carstva - *Deutsche Kaiserreich* sa Vilhelmom I (Wilhelm I) iz kuće Hoencolerna (Hohenzollern-Sigmaringen) na njegovom čelu. Britanskom monarhu se osnivanje *Zweites Reich* (Drugi rajh) na čelu sa kućom Hoencolerna i pod dirigentskom palicom kancelara Oto fon Bizmarka (Otto Eduard Leopold von Bismarck-Schönhausen) ni najmanje neće dopasti. Kuće *Welf* i Hoencolern su imale stare neraščišćene odnose. Monarhova tajna služba, Savet i mnoge podređene mu tajne i polutajne organizacije će biti stavljene u pogon – pokrenuće se Britanska imperija. Četrdeset četiri godina kasnije – 1914. počeće veliki obračun dve dinastije, a Drugi rajh će prestati da postoji 1918. godine kada će Nemačka biti pretvorena u republiku.

Danas *Privy council* funkcioniše kao svojevrsna proširena vlada britanske monarhije. Ima oko 420 članova među kojima su uvek prisutni svi ministri aktuelne i prethodne vlade, čelni ljudi parlamenta, najuži krug monarhove porodice, nadbiskum engleske crkve i dr. Svi članovi *Privy councila* su u obavezi da, pri stupanju u njegovo članstvo, polože zakletvu koja počinje rečima : „Kunem se Bogom svemogućim da ću biti iskren i odani sluga njegovog kraljevskog veličanstva...“. Članove imenuje isključivo britanski monarh ali nije neuobičajeno da mu vlada predlaže ljude za koje smatra da je neophodno da se nađu u članstvu ove prestižne britanske institucije.

Međuti, pored ovog zvaničnog *Privy councila* u stvarnosti još uvek postoji stari kraljevski *Consiglio privato diaristocrazìa nera* čiji su članovi nepoznati javnosti i koji i dalje, kao nekada, odgovaraju samo monarhu. Ko su članovi, koliko ih je, gde, kada, kako i koliko često se sastaju nije poznato. Jedno je samo izvesno – britanski monarh ima svoj lični savet dovoljno moćan da mu omogućava i garantuje stabilnost i sigurnost upravljanja ne samo Ujedinjenim kraljevstvom (Engleska, Škotska i Sevrna Irska) već i efikasnim nadgledanjem država članica Komonvelta (Kanada, Australija, Novi Zeland, Južno Afrička Republika i td.) kao i ostvarivanjem kontrole nad mnogim multinacionalnim kompanijama. Britanija, treba napomenuti, na početku XXI veka, suvereno odlučuje i o 14 svojih prekomorskih teritorija (kolonija): *Anguilla*; *Bermuda*; *British Antarctic Territory*; *British Indian Ocean Territory*; *Virgin Islands*; *Cayman Islands*; *Falkland Islands*; *Gibraltar*; *Montserrat*; *Pitcairn Islands*; *St Helena Island*; *South Georgia and South Sandwich Islands*; *Sovereign Base Areas of Akrotiri and Dhekelia* i, na kraju, *The Turks & Caicos Islands*.

Na kraju, kako bi se, kroz neke materijalne pokazatelje, shvatio značaj i uticaj *Consiglio privato diaristocrazìa nera* ali i moć britanske krune napomenimo samo da 85% svetske populacije koja se 2009. godine procenjivala na 6,8 milijardi ne poseduje ništa. S druge strane, 26% celokupne planete nalazi se u privatnom posedu 26 ljudi među kojima je britanski monarh najveći zemljoposednik sa zakonskim pravom na 2.710.643.730 hektara

zemlje! Sve na toj zemlji i sve ispod te zemlje pripada Kruni. Britanski monarh je na teritorija država članica Komonvelta oslobođen plaćanja bilo kakvih poreza i doprinosa u 51% slučajeva. Britanska kraljevska kuća je toliko bogata i moćna da njeno bogatstvo niko ozbiljan nikada nije ni pokušao da proceni.

Poglavlje trideseto
NEKI ISTORIJSKI SPISI

U mnogim diskusijama i tekstovima se često, čak prečesto spominju tzv. Protokoli cionskih mudraca. Za ovaj dokument, koji su prvi objavili Rusi početkom dvadesetog veka, Jevreji uporno govore da je običan falsifikat, ali nikad, bar ne koliko je meni poznato, nisu rekli falsifikat čega. Istina, Vili Ajzner (William Erwin "Will" Eisner), proslavljeni jevrejski karikaturista i cionista, u svom spisu *The Plot* (Zavera) objavljenom 2005.godine govori da su Protokoli zapravo interpretacija jezuitskih planova zavere koje je još sredinom XIX veka u svojim delima *Le Juif Errant* (Lutajući Jevrejin) i *Les mysteres du people* (Misterije ljudi) opisao francuski književnik Eugen Su (Joseph Marie Eugène Sue). Sueva saznanja o jezuitskim planovima je, prema Ajzneru, kasnije prvi iskoristio francuski satiričar i pravnik Moris Žoli (Maurice Joly) kako bi napisao knjigu *Dialogue aux enfers entre Machiavel & Montesquieu* (Dijalog između Makijavelija & Monteskjea). Zbog ove knjige uperene protiv političkih ambicija Napolena III, a u slavu liberalne politike i njenih masonskih protagonista Žoli je 1865. bio osuđen na petnaest meseci zatvora, a Ajzner zaključuje kako je Žolijev *Dijalog* zapravo podloga Protokola koji su, samim tim, falsifikat.

Bilo kako bilo, izvesno je da Protokoli cionskih mudraca nisu jedini pisani materijal koji eksplicitno govori o velikoj zaveri jevrejske “elite” protiv ostatka sveta. Ovde je važno, veoma važno, naglasiti da, kad se govori o jevrejskoj kabali i njihovoj zaveri da zavladaju svetom, niko, pa naravno ni ja, ne misli na jevrejski narod. Ovde, u ovoj mojoj priči, kao i u pričama mnogih drugih na ovu temu, misli se isključivo na jednu manju grupu ljudi koja još od vremena Vavilona, kroz svoje tajne organizacije, priprema uspostavljanje jedne svteske vlasti i jedne svetske religije na čijem čelu će se nalaziti njihov Bog ili ko već. O njima i njihovim namerama nema mnogo pisanih materijala,

a ono malo do čega se može doći je toliko neverovatno da je svakom normalnom i najmanje moralnom čoveku pravi problem da to shvati kao ozbiljan tekst, a kamoli nečije odlučne i ozbiljne namere.

Četiri teksta odnosno zapisnika koja su pred vama su dokumenti o čijoj sadržini svako ima pravo da razmišlja na način koji neće vređati njegovu inteligenciju. No, niko, ko i najmanje drži do sebe, nema pravo da ih prenebregava i zanemaruje, jer je upravo to ono što neki očekuju i na čemu zasnivaju predikcije o svom konačnom uspehu i našoj propasti. Pored ovih tekstova ima i izjava poznatih i, u svoje vreme, uticajnih pojedinaca koji su javnost upozoravali na pojedine ljude i događaje koji su usledili. Jedan od takvih je i čuveni britanski političar Bendžamin Dizraeli, inače pokatoličeni Jevrejin.

U Britanskom parlamentu hristijanizovani Jevrejin i premijer Britanije Bendžamin Dizraeli je 1852. godine izjavio: “Svetom upravljaju ljudi koji se umnogome razlikuju od onoga kako ih mi zamišljamo... Uticaj Jevreja se može videti u svakom destruktivnom događjaju u Evropi za proteklih nekoliko vekova. Oni su ti koji stoje iza mnogih pobuna protiv tradicije, aristokratije, religije i privatnog vlasništva... Priču o ravnopravnosti i jednakosti ljudi i potrebi socijanog jedinstva osmislila su i plasirala razna tajna društva čiji članovi zapravo čine tajne vlade širom sveta. Vođe ovih tajnih društava su, po pravilu, ljudi jevrejske nacionalnosti i vere – što je isto”.

Iste godine Dizraeli objavljuje knjigu *Lord George Bentinck: A Political Biography* (Lord Džodže Bentik: politička biografija) u kojoj, na 316 strani, pojašnjavajući neke stvari evropskim hrišćanima piše: “*The first preachers of the gospel were Jews, and none else; the historians of the gospel were Jews, and none else. No one has ever been permitted to write under the inspiration of the Holy Spirit except a Jew*” (Prvi propovednici jevanđelja su bili Jevreji i niko drugi. Prvi istoričari jevanđelja su bili Jevreji i niko drugi. Nikome nikada, osim Jevrejima, nije bilo dozvoljeno da piše pod uticajem Svetog Duha).

Poznati industrijalac, osnivač na daleko čuvene firme *Allgemeine Elektrizitäts-Gesellschaft* (AEG), ministar spoljnih poslova Nemačke u vreme tzv. *Weimarer Republik* i veoma blizak saradnik porodice Rotšild Valter Ratenau (Walter Rathenau) je, 24. Decembra 1921. godine, govoreći o demokratiji i liberalizmu za bečke novine *Kronen Zeitung* izjavio: “*Samo tri stotine ljudi koji se međusobno dobro poznaju odlučuje o sudbini Evrope. Naslednike biraju iz svoje najbliže okoline. Ovi ljudi poseduju sredstva kojima mogu da uništite svaku državu za koju smatraju da više nema razloga za njeno postojanje.*” Tačno po isteku šestog meseca posle objavljivanja ovog intervjua, 24. Juna 1922. godine, gospodin Valter Ratenau je ubijen. Poslednje njegove reči koje je štampa objavila, nepunih mesec dana pre ubistva, bile su upućene

njegovoj jevrejskoj braći: “Manite se cionizma i socijalizma”!

Zapisnik iz 1489.
רמ״ט קצרנות

Na dan 13. Januara 1489. godine rabini Melamed (Meпr Melamed) i Seneor (Don Abraham Seneor) - veliki rabin Španije, pismeno su se obratli Velikom Sinedrionu u Konstantinopolju (danas Istanbul). U pismu rabini pitaju šta Jevrejima valja činiti s obzirom na niz problema s kojima su već duže suočavaju. Evo kakav odgovor mu je otposlat:

“*Draga naš braćo po veri Mojsijeovoj, primismo vaše pismo u kome nam govorite o uznemirenosti i nesrećama kojima ste već duže vremena izloženi. Vaš bol je i naš bol jer se radi o nama.*

“Savet Velikih Namesnika i Rabina je sledeći:

Što se tiče kralja koji vas primorava da se pokrstite u veru hrišćansku – pokrstite se jer vam druge nema. Ali, ko god i kad god se pokrsti neka u srcu mesta samo za Mojsija i našu veru, pravo i pravdu ostavi.

Što se tiče naredbe da se lišite sve svoje imovine (Po zakonu, svi koji se preobrate u hrišćansku veru morali su da se odreknu, u korist kralja, sve svoje dotadašnje imovine), savet vam je da svoju decu obučite za trgovce kako bi vremenom, malo po malo, oni lišili hrišćane njihove imovine.

Što se tiče vašeg kazivanja da ima pokušaja da vas liše života, savet vam je da date decu da uče za doktore i apotekare kako bi oni, vremenom, malo po malo, lišavali hrišćane njihovih života.

Što se tiče vašeg kazivanja da žele da unište vaše sinagoge, savet vam je da svoju, u hrišćanstvo preobraćenu decu, date za sveštenike kako bi ona vremenom, malo po malo, uništila hrišćansku veru i crkvu.

Što se tiče svih drugih uznemiravanja kojima ste izloženi, savet vam je da svoje sinove učinite advokatima i sudijama kako bi se vremenom, malo po malo, umešali u sve državne poslove i jednog dana upravljali njima, a sve hrišćane naterali da rade za njih i tako im se osvetili za sve.

Nemojte nikako da odstupate od saveta koje vam dadosmo jer ćete vremenom iz iskustva uvideti da će, ma koliko da ste i da ćete biti ponižavani, moć, na kraju biti samo u vašim rukama”.

Ovaj Zapisnik s instrukcijama potpisan je 21. novembra 1489. od strane: princa Judejskog od Jerusalimskog kraljevstva.

Zapisnik iz 1860.
תר״כ קצרנות

Prvi značajan i veliki sastanak svetski najuglednijih Jevreja posvećen pripremama prvog jevrejskog svetskog kongresa održan je 1860. godine u Parizu, *L'hôtel de Saint-Florentin*. Zvaničan povod ovog krajnje diskretnog skupa bilo je ustanovljenje *Metz Yeshiva* 1859. godine za glavno obrazovno semenište Jevreja u Evropi. Zapisnik na sastanku je vodio Adolf Krime (Isaac Moïse Crémieux), poznati pariski advokat i nekadašnji ministar pravde u francuskoj vladi. Skupu je, mimo običaja, pored niza uglednih Jevreja iz Evrope i Amerike prisustovala i jedna Jevrejka – Sara Bernar (Sarah Bernhardt) koju je prisutnima predstavio njen *protégé* Džejms Majer de Rotšild (*Baron Jacob*, zvani *James*, *de Rothschild*). Moto skupa je bio: "Svi Jevreji za jednog, jedan Jevrejin za sve", a tekst Zapisnika glasi:

"Savez koji želimo da osnujemo neće biti savez Francuza, Engleza, Iraca ili Nemaca. Biće to Svetski Savez Jevreja ma od kuda oni bili. Ostali ljudi i rase su međusobno podeljeni po nacionalnim osnovama, ali mi nemamo tih deoba, mi smo jedna nacija i nacija jedne religije.

Nijedan Jevrejin ni pod kakvim uslovima i okolnostima nikad ne može postati prijatelj s bilo kojim hrišćaninom ili muslimanom. To će postati moguće tek kad naša vera obasja ceo svet i zagospodari njime.

Raštrkani širom sveta, po svim državama i među svim nacijama koje su nas uvek s prezirom i neprijateljstvom gledale i prema nama se ružno ophodile mi i danas samo jednu želju imamo; da ostanemo nepromenjeni u svojoj veri i pravu, da ostanemo nepokolebljivi Jevreji.

Naša nacionalnost je religija naših očeva; mi drugu nemamo niti poštujemo.

Mi živimo po tuđim zemljama i ne mogu nas doticati njihove ambicije i potrebe jer one nisu naše zemlje i tako su nam strane. U svim tim zemljama naš moral i materijalna sigurnost su uvek u opasnosti i mi samo o tome moramo da vodimo računa.

Jevrejska vera, pravo i pravda moraju vladati svetom. Mi Jevreji, ma kakva nam sudbina bila i ma gde nas vodila, ma gde se nalazili, ne smemo zaboraviti

i moramo uvek pamtiti da smo članovi Odabrane Rase.

Moramo biti svesni, moramo shvatiti, da je vera naših očeva naš nacionalizam i patriotizam. Mi koji nemamo državu jesmo jedna nacija i nacija jedne religije... U jevrejstvu su nacija i religija jedno isto, a naša politika je politika takvog jevrejstva.

Stvar za koju se mi borimo je velika i sveta, i uspeh nam je siguran. Katolicizam, naš smrtni neprijatelj, je u pepeo pretvoren, smrtno pogođen pravo u glavu. Mreža koju mi pletemo je svakim danom sve veća i doseže do svih krajeva sveta. Tako će proročanstva iz naših Svetih knjiga brzo da se obistine. Vreme kada će Jerusalim postati dom u kome će se moliti sve nacije i svi ljudi pod zastavom naše religije nije daleko. Naša će religija biti prihvaćena širom sveta, a mi oslobođeni svih stega. Naša će moć biti nemerljiva i stoga već sada treba da učimo da je koristimo samo za našu dobrobit. Čega mi više treba i imamo da se plašimo.

Dan kada će sva bogatstva i blagodeti ovoga sveta postati naša, dece Izraela, nije daleko."

Zapisnik iz 1869.
תרכ"ט קצרנות

Sastank glavnih evropskih rabina održan je na jevrejskom groblju Jesefovu (Josefov - městská čtvrť) u Pragu, Češka, 1869. godine. Rabini su bili okupljeni oko grobnice Velikog Rabina Simeona-ben-Ihuda (Grand Rabbi Simeon-ben-Ihuda), a glavni govornik je bio rabin Rajhor (Rabbi Reichhorn). Evo šta je tom prilikom rečeno, a čovek po imenu Redklif (Radcliffe) zapisao:

"Svakih stotinak godina mi, Cionski mudraci, imamo običaj da se sastanemo u Sinedrionu da bismo sveobuhvatno sagledali naš napredak u pravcu dominacije svetom i konačnog slamanja naših protivnika – odmetnutih hrišćana, a što nam je obećao Jahve.

Ove godine, evo, koristimo priliku da, okupljeni iznad groba našeg Velikog sveštenika Simeona ben Ihuda, izrazimo svoje zadovoljstvo što smo tokom prošlih sto godina postigli tako mnogo. Postignuto je toliko mnogo, a tako malo je još ostalo do ostvarenja konačnog sna.

Zlato je oduvek bilo i uvek će biti nenadmašna moć. Ako zlatom raspolaže i upravlja znalačka ruka onda će ono za njegovog vlasnika, a to smo mi, biti

glavna poluga u napredovanju ka zapisanom cilju. Za sve druge koji ga nemaju ono će biti objekt čežnje i večne zavisti. Zlatom možemo da kupimo svaku nemirnu i pobuni sklonu dušu. S njim ćemo utvrđivati, kako mi to želimo, kurseve različitih valuta. S njim ćemo dizati i spuštati cene bilo kojih proizvoda. S njim ćemo državama davati zajmove i tako ih, na kraju, učiniti zavisnim od nas.

Već danas, u odnosu na sto godina ranije, najvažnije banke, berze i menjačnice su u našim rukama.

Posle zlata, najveća i najznačajnija moć leži u štampi. Znamo da kad ona neku izmišljotinu ponavlja danima ljudi na kraju počnu da veruju u nju kao u neku činjenicu. Isto je i s pozorištem. Danas, a to se dogodilo u proteklih sto godina, mi upravljamo mnogim novinama i pozorištima. Sutra, a to će se dogoditi u narednih sto godina, mi ćemo upravljati svim novinama i pozorištima.

Neprekidnim hvaljenjem i glorifikovanjem demokratije i demokratskih pravila mi ćemo podeliti hrišćane i sve druge na razne političke stranke koje će se među sobom stalno sukobljavati. Tako ćemo uništiti jedinstvo njihovih nacija i stvoriti nerede u njihovim državama. Na kraju, svedeni na intelektualnu impotenciju, nesložni i u stalnim sukobima, oni će pokleknuti ispred naših banaka - ispred nas koji smo uvek bili i ostali složni, nepodeljeni i večno odani svom cilju.

Prisilićemo hrišćane i sve druge na međusobno ratovanje i to tako što ćemo se koristiti njihovom glupošću i sujetom. Oni će se međusobno stalno sukobljavati i ubijati, pa će tako prostor za naše ljude bivati sve širi. Njihova nesloga će ih slabiti, a nas će jačati.

Posedovanje zemlje je oduvek obezbeđivalo uticaj i moć njenom vlasniku. Što više zemlje - to više uticaja i moći. Pozivajući se na socijalnu ravnopravnost i jednakost mi ćemo raditi na cepanju velikih poseda, njihovom usitnjavanju i, time, razvlašćivanju moćnih hrišćanskih zemljoposednika; Zemlju ćemo tada usitniti i podeliti seljacima koji žude da je imaju i obrađuju. Ali, da bi je obrađivali trebaće im novac za seme, mašine, da prežive do žetve, a to znači da će se zaduživati u našim bankama i da će zavisiti od nas. Njihova aristokratija nije imala potrebu za ovakvim zajmovima ali ove golje će postati sluge našem kapitalu, a mi ćemo raspolagati svim tim zemljištem koje će nam dati tako neophodnu moć.

Sada nam ostaje da pokušamo da izvučemo zlato iz upotrebe i da ga zamenimo papirnim novcem, čiju ćemo vrednost mi određivati. Zlato će ostati u našem posedu, a papirni novac će imati svi drugi. Njegovu vrdnost ćemo mi određivati, kao jedini vlasnici zlata. Tako ćemo postati gospodari njihove

sudbine.

Među nama ima velik broj sjajnih oratora koji mogu pokrenuti velike mase kad to zatreba. Kad za to dođe vreme mi ćemo ih razaslati širom sveta kako bi svim ljudima objasnili da će promene koje će nastati biti za dobrobit svih. Zlatom i laskavošću ćemo pridobiti radnike. Obećaćemo im dnevnice o kakvim nisu mogli ni da sanjaju, ali ćemo istovremeno povećati sve životne troškove tako da ćemo im uzeti sve što smo im dali.

Povećanjem životnih troškova i stvaranjem nestašica osnovnih roba pripremićemo mnoge revolucije, gde će stradati samo hrišćani i drugi, ali ne i mi. Mi i samo mi ćemo dobro proći.

Raznim neosnovanim optužbama na račun hrišćanskog sveštenstva koje će naša štampa neprekidno ponavljati, a glumci dnevno ismevati, ljudima će se ova vera na kraju učiniti odvratnom. To će nam otvoriti put ka njihovim dušama. Kako mi nikada nismo svoju veru dovodili u pitanje ona će se na kraju pokazati superiornom, a naše duše nadmoćnim u odnosu na hrišćane i sve druge.

Danas, u odnosu na sto godina ranije, naši ljudi se nalaze na svim važnim pozicijama u kraljevskim dvorovima, državnoj birokratiji, u vojsci, policiji i sudstvu. Mi posebno moramo raditi na tome da naši lekari još više budu prisutni u kućama hrišćanske aristokratije i inteligencije. Lekarima se ljudi lako poveravaju pa oni tako mogu uticati na mišljenja i stavove svojih bolesnika.

Ali, iznad svega, u narednih sto godina, moramo ovladati obrazovanjem. Samo preko obrazovanja možemo efikasno širiti svoje ideje i oblikovati dečije mozgove prema našim potrebama.

Ukoliko nekim nesrećnim slučajem neko od naših ljudi padne šaka hrišćanskoj pravdi moramo se svi, bez izuzetka, angažovati na njegovom oslobađanju. Moramo obezbediti onoliko dokaza o njegovoj nevinosti koliko je potrebno. Nijedan hrišćanski sud nije dovoljno dobar, pravedan i vredan i jednog jedinog našeg čoveka.

Hrišćanski monarsi širom sveta opsednuti sujetom okružili su se luksuzom i velikim vojskama. I za jedno i za drugo im treba novac koga nemaju. Mi ćemo im ga dati danas, a sutra će oni biti naši dužnici, na našoj milosti i nemilosti.

U narednih sto godina podsticaćemo ženidbe naših bogatih mladića s evropskim i svetskim plemstvom kako bismo postali deo njih i kako bi njihove tajne konačno izgubile svaku misteriju za nas. Ako se naše ćerke budu udavale za njihove mladiće onda će, kao što znamo, njihova deca biti i naša jer su deca

po majci Jevrejki uvek Jevreji. S druge strane, moraćemo da širimo verovanje u slobodnu ljubav među hrišćanima i svim drugima kako bismo im oslabili porodicu i narušili veru.

Već vekovima sinovi Izraela su, prezreni, poniženi i osuđivani, odlučno utirali put našoj moći. Oni su nas doveli blizu konačnog cilja. Mi smo danas prisutni i uticajni u svim hrišćanskim ekonomijama i politikama, a za sto godina bićemo najuticajniji u svim hrišćanskim ekomnomijama i politikama. A kad i to prođe, u narednih sto godina neće biti hrišćanskih ekonomija i politika.

U onaj čas koji nama bude odgovarao i kada mi to budemo hteli pokrenućemo sve sile revolucije koje će uništiti sve hrišćanske klase i sve njihove narode gurnuti u naše ruke. Tada, kada se to dogodi, biće ostvareno obećanje koje je nama, Obećanom Narodu, dao Jahve”.

Zapisnik iz 1897.
תרנ״ז קצרנות

Jedan od najpoznatijih dokumenata o planovima neke tajne grupe ljudi koju mnogi poistovećuju sa cionistima svakako je *Zapisnik sa sastanaka mudrih ljudi Ciona* (ציון זקני של הפרוטוקולים) poznatiji kao Protokol cionskih mudraca. Ovaj zapisnik je navodno sačinjen tokom Prvog cionističkog Kongresa koji je održan avgusta 1897. godine u Bazelu, Švajcarska. Međutim, on ne predstavlja zapisnik sa Kongresa kako mnogi veruju. To je zapravo siže niza zapisnika, odnosno *suma sumarum* zaključaka, odluka i smernica donetih na dvadeset i sedam sastanaka različitih tajnih udruženja održanih mnogo pre Kongresa u Bazelu i to u jednom dužem vremenskom periodu.

Činjenica da je Zapisnik otkriven, odnosno obelodanjen tek nakon održavanja Kongresa u Bazelu navela je mnoge da ga povežu samo za cioniste. To je, samo, donekle tačno jer se gubi iz vida da autori Zapisnika nisu cionisti već da je on rezultat promišljanja i planova niza tajnih društava koja su, na ovaj ili onaj način, pod kontrolom trinaest vavilonskih porodica delovala pre nego što su cionisti zvanično stupili na svetsku scenu. Prvi cionistički Kongres je održan krajem XIX veka, a prvi od 27 sastanaka na osnovu kojih je sačinjen Zapisnik održan je još počtkom XVIII ili čak krajem XVII veka. Ova činjenica isključuje mogućnost da su autori samo cionisti, ali ni na koji način ne dovodi u sumnju postojanja jedne grupe ljudi koja se, u razna vremena koristila raznim nazivima, kako bi u kontinuitetu ostvarivala svoj plan vladanja svetom.

Ruska carska tajna policija *Охра́нное отделе́ни* (Отделение по охранению общественной безопасности и порядка) osnovana je 1866. godine u Petrogradu nakon što su jevrejski ekstremisti pokušali da ubiju cara Aleksandra II. Njen osnovni, ako ne i isključivi zadatak bio je da se brine o sigurnosti cara i carske porodice. Ljudi za ovu službu su regrutovani samo iz armijskog sastava i tek nakon svestrane obuke mogli su se smatrati njenim pripadnicima. Vremenom *Охра́нное отделе́ни* ili *Охранка* kako je skraćeno nazivana ustanovljava nekoliko svojih ekspozitura od kojih je ona u Parizu, otvorena 1883. godine, bila najčuvenija. Sedište pariske ekspoziture se nalazilo u zgradi konzulata *Росси́йская импе́рия* u ulici *97 Rue de Grenelle*. Tokom četvrt veka postojanja *Охранке* pariska ekspozitura je imala svega čitiri direktora što je obezbeđivalo kontinuitet i stabilnost njenog rada. Parisko odeljenje je imalo na svom spisku 41 agenata raspoređenih širom Evrope. Od 1885. šef ovog odeljenja bio je čuveni Petar Rakovski (Пётр Ива́нович Рачко́вский), a njegov najbolji i u istoriji *Охранке* najuspešniji agent je Arkadi Mihailovič Garting (Гартинг-Ландезен Аркадий Михайлович) koji će 1905. postati treći po redu šef pariskog odeljenja - *заграничной агентурой в Париже*. Mihailoviča danas mnogi pamte po tome što je kao dvostruki, odnosno trostruki agent za svoje zasluge dobio odlikovanja od Francuske, Nemačke i Rusije.

Preko svojih veza na *Папский Престол*, odnosno u *Ufficio di Papa* (papska kancelarija) Garting je došao do niza spisa koji su bili predmet rasprave jednog tajnog sastanka održanog u *Cappella Sistina* u Vatikanu 1890. godine. Koliko je ovaj sastanak bio važan i koliko su njegovi učesnici bili moćni ljudi najbolje nam govori činjenica da je *Cappella Sistina* zvanično mesto održavanja *Conclave* i da je ona jedina kapela u *Palazzi Apostolici* – papskom domu. Sama predaja spisa koji su uglavnom bili na francuskom jeziku obavljena je izvan Vatikanskih zidina u *Basilica di San Paolo fuori le mura* (Bazilika sv. Pavla izvan zidina). Nakon što su spisi prebačeni u Pariz predati su Matveju Golovinskom (Матвей Васильевич Головинский), ruski aristokrata i jedan od najpoznatijih francusko-ruskih novinara u *Le Figaro*-u i, na kraju, pripadnik *Охранке*. Kao nekadašnji član tajnog bratstva *Святое Братство* Golovinski je slovio za vrsnog poznavaoca istorije vavilonskih tajnih društava i, možda najvažnije, za jednog od najupućenijih ljudi u *еврейскому лобби*. Golovinski čiji je otac Vasilij zajedno sa Fjodorom Dostojevskim (Фёдор Миха́йлович Достое́вский) bio član tajnog literarnog udruženja *Петраше́вцы* posedovao je jedan dokument iz 1864. godine nasleđen od oca koji je, na njegovo zaprepašćenje, od reči do reči, od slova do slova odgovarao jednom od primljenih zapisnika. Oko autentičnosti ostalih zapisnika Golovinski se konsultovao i sa Čarlsom Žolijem, sinom poznatog francuskog advokata, masona i pisca Morisa Žolija za koga se znalo da je u vreme vladavine Napoleona III primio od braće masona niz tajnih dokumenata vezanih za *Le grande scheme* preuzimanja svetske vlasti.

Garting, Galovinski i Rakovski su u Parizu više meseci proveravali "Vatikanske spise" i, nakon što su se saglasili oko njihove autentičnosti, Rakovski nalaže Galovinskom da ih prevede, a potom ih predaje agentu Ljudmili Glinki (Людмила Ивановна Гли́нка) kako bi ih prenela u Rusiju. Dodatnu proveru autentičnosti spisi su prošli i nakon što su dospeli u ruke načelnika moskovske *Охранке* Sergeja Vasiljeviča (Сергей Васильевич Зубатов, начальник Московского охранного отделения). Finalnu konfirmaciju autentičnosti *начальник Московского охранного отделения* zatražio je i primio od svog ličnog agenta koji je bio ugrađen u francusku tajnu službu *La Sûreté Nationale* i o kome se i danas zna samo da joj je kodirano ime bilo *L'Autrichienne*.

Jednu kopiju sada već više puta proverenih spisa Sergej Vasiljevič šalje u Petrograd ali i svom dobrom poznaniku penzionisanom majoru u Černskom kotaru Tulske gubernije Alekseju Suhotinu (Алексей Николаевич Сухотин), a ovaj svom prijatelju Filipu Petroviču Stepanovu (Филипп Петрович Степанов, umro u Beogradu 1932), načelnik *Московско-Курской* železnice. Zapanjen sadržajem primljenih spisa Stepanov čiji je otac Petar bio proslavljeni ruski general i komandant Carskog sela odlučuje da ih umnoži na hektografu i podeli prijateljima i poverljivim poznanicima. Prvi primerci ovako odštampanih Protokola cionskih mudraca pojavili su se 1895. godine pod nazivom *Протоколов Сионских мудрецов*. No, nezadovoljan kvalitetom odštampanih kopija Stepanov se 1897. obraća za pomoć Ufimskom gubernatoru Arkadiju Kelepovskom (Аркадий Ипполитович Келлеповский, umro u Beogradu 1924) koji ih nosi u Gubernijsku štampariju (Губернской Типографии) gde oni bivaju složeni i prvi put štampani u hiljadu primeraka. Godinu dana kasnije poznati ruski ekonomista i izdavač Butmi (Гео́ргий Васи́льевич Бутми) štampa knjigu *Капиталы и долги* (Kapital i dugovi) u kojoj vrlo potanko i krajnje ilustrativno izlaže suštinu jevrejskog parazitizma koji se zasniva na vezanom nizu banaka i njihovom kamatarenju. Odmah po objavljivanju *Капиталы и долги* Butmi prima primerak *Протоколов Сионских мудрецов* i, zatečen sadržajem, odlučuje da proveri sve što se može proveriti vezano za njih. Godine 1905. Butmi u Petrogradu , *в типографии штаба войск Императорской гвардии* štampa do tada najreprezentativnije izdanje Protokola.

Gotovo u isto vreme kada i Butmi i profesor Nilus (Серге́й Алекса́ндрович Ни́лус) štampa, u okviru svoje knjige *Великое в малом* (Veliko u malom), Protokole. Kasnije će profesor Nilus (najbolji student Moskovskog univerziteta) početi da štampa Protokole kao zasebna izdanja i, ono što je najkarasteričnije za njih, da ih numeriše po čemu će postati i prepoznatljivi. Pri tome, on nije samo numerisao protokole već je kod svakog protokola postavio nadnaslove i podnaslove što ih je učinilo jasnijim. Upravo će njegova numerisana izdanja postati osnov za prevođenje na druge jezike i štampanje širom sveta.

Uz značajna skraćenja, najvažniji delovi Zapisnika su, prema izdanju profesora Nilusa iz 1905, sledeći:

“Treba da znamo da su ljudi s rđavim instinktima mnogobrojniji od ljudi s dobrim instinktima. Iz tog razloga najbolji rezultati u upravljanju njima postižu se nasiljem i zastrašivanjem... Ovo je očigledno ako se zna da su se oni u početku društvenog uređenja najpre potčinili gruboj i slepoj sili, a tek kasnije zakonu, koji nije ništa drugo do ista ta sila, samo maskirana...

U naše vreme pojavila se moć zlata koja je zamenila liberalne upravljače. Nekad je moć bila vera. Mi znamo da je ideja slobode neostvarljiva, jer niko ne ume njome da se koristi umereno. Narodu treba samo na kratko pustiti samoupravu i sve će ubrzo postati razuzdanost.

Pitam se, može li čovek zdravog i logičnog uma uspešno upravljati gomilama. Ne, ne može i to zato što njegova razumna ubeđenja gomila ne shvata, a smislene savete ne prihvata.

Politika nema ničeg zajedničkog s moralom! Vladar koji se rukovodi moralom nije političar! Ko hoće da upravlja mora pribegavati i lukavstvu i licemerstvu. Pravična, ali neumoljiva strogost je najveći činilac državne sile i zato se moramo držati programa nasilja i licemerstva. Naša parola je sila i licemerstvo. Samo sila pobeđuje u političkim stvarima...

Bez apsolutnog despotizma ne može da postoji civilizacija, jer do nje ne vode mase već njihove vođe - ma ko one bile. Gomila je varvarin i čim se gomila dočepa slobode ubrzo je pretvara u anarhiju. Zato, za nas, nasilje mora biti princip, a lukavstvo i licemerstvo pravilo... Mi ne smemo prezati od podmićivanja, prevara i izdajstva kad god nam ona mogu pomoći u ostvarivanju naših ciljeva. U politici, ako se već njome bavimo, treba bez oklevanja da uzimamo tuđu svojinu ako će nam ona pomoći da ostvarimo naše konačne ciljeve... Sve ono što nas vodi do našeg cilja treba da bude naše, a sve ono što nas od njega udaljava ne treba da postoji...

Još u stara vremena mi smo narodu prvi uzvikivali reči o slobodi, jednakosti i bratstvu. Ove reči su od tada toliko puno puta ponavljala jata nesvesnih papagaja koja su odasvud doletela na ove mamce... Tobože pametni i inteligentni Goji (svi koji nisu Jevreji) nisu uvideli da u prirodi nema jednakosti i da, stoga, ne može biti slobode i jednakosti. Sama priroda je ustanovila nejednakost umova, karaktera i sposobnosti... A nesvesni Goji su prihvatili naše lepo sročene parole o jednakosti i bratstvu i, noseći naše zastave, krenuli da razvaljuju svoje plemstvo i inteligenciju, a time i osnove svoje budućnosti.

Narod je pod našim rukovodstvom uništio svoju aristokratiju, koja je bila

njegova prirodna zaštita i hraniteljka radi svoje vlastite koristi nerazdvojno povezane s narodnim blagostanjem. Plemstvo koje se koristilo svojim prirodnim pravom, a koje Goji nisu znali da poštuju, trudilo se da radnici budu zdravi, siti i snažni. Mi smo, kao što znate, zainteresovani da Goji budu degenerisani. Naša vlast će jačati srazmerno njihovom gladovanju i opštoj slabosti jer ih je tada lako potčiniti našoj volji.

Kad su Goji oterali svoje spasitelje, plemstvo, svoju aristokratiju po krvi i pameti, pali su pod uticaj raznih probisveta, varalica i špekulanata svih vrsta koji su nalegli na seljake i radnike kao nemilosrdna mora. Oni ne mare za dobrobit radnika i seljaka već ih interesuje samo njihova kesa. Glad i opšta beda ljudi omogućavaju kapitalu da od radnika stvori roba. Narodi su sirotinjom prikovani za teški rad jače nego što ih je prikovalo nekadašnje ropstvo: od njega su se ovako ili onako mogli osloboditi, ali od ove nevolje se ne mogu otrgnuti. Mi ćemo se, kad za to dođe vreme - a to vreme će biti kad se naš gospodar, gospodar celog sveta ustoliči na vlasti - pojaviti kao tobožnji spasioci radnika i seljaka od tog jarma.

Republikanska, demokratska prava su za siromašne samo gorka ironija života, jer od neophodnosti svakodnevnog rada oni nemaju ni vremena niti mogućnosti da se njima koriste. Da umovi Goja ne bi stizali da misle i zapažaju, treba ih vezati za zemljoradnju i industriju. Ali, industriju treba staviti na špekulativnu podlogu: to će obezbediti da sve ono što industrija isisa iz zemljoradnje ne ostane u industriji već da pređe u ruke naših špekulanata.

Sve ovo će, na kraju, stvoriti kod Goja osećaj razočarenja, nemoći, bez perspektive i osećaj života u hladnim i neprijatnim društvima. Goji će se vremenom početi rukovoditi samo računom, tj. zlatom, prema kome će gajiti pravi kult, misleći samo na ona uživanja koje im ono može pružiti. E, tada će niže klase Goja, ne iz želje da služe dobru, pa ne i radi bogatstva, već sada iz čiste mržnje prema privilegovanim, do juče nikogovićima, poći za nama da zbacimo još jedan put, i to poslednji put, njihove gojske buržuje.

Od gojskih država smo napravili arene, u kojima se odigravaju smutnje i meteži. Neredi i bankrotstva se već događaju tamo gde mi to hoćemo. Setite se samo Francuske revolucije koju nazvasmo velika, a tajne njene pripreme dobro su nam poznate jer su sve delo naših ruku. Od tog doba mi vodimo narode od jednog razočarenja do drugog da bi se oni, na kraju, odrekli svakog u korist cara Cionskog, kojeg mi pripremamo da vlada svetom.

Mi smo Gojima dali ideju demokratije i liberalizma i oni su sami, bez da smo ih na to primorali, prihvatili kao svoje te otrovne ideje večnog raskola i opšte propasti. Ali, mi ćemo naše oratore i dalje terati da govore, da ne prestaju da govore tako da će se, na kraju, Goji poremetiti od govora i steći odvratnost prema govornicima. Da bi se mozgovi Goja načisto zbunili i konfuzni postali

neophodno je stalno ih izlagati iznošenju različitih, među sobom suprotstavljenih, mišljenja o istim stvarima. Na kraju, Goji neće imati nikakvo mišljenje u pitanjima politike i željeće da to rade samo oni koji se tim bave.

Druga tajna, a prvu ste upravo čuli, neophodna za uspeh naše uprave nad svim Gojima sastoji se u tome da se što više umnože ljudski nedostaci kao što su drogeri, prostitucija, korupcija, laži, krađa, prevare, pederastija, pedofilija i to tako da se u tom haosu niko normalan više ne može snaći. Mi moramo na svaki način uništiti ličnu inicijativu jer, ako je genijalna onda nam jedan takav Goj može naneti štete više nego milion drugih. Moramo razjediniti i sve kolektivne snage koje ne žele da nam se podrede.

Problemi i nemanje rešenja u zemljoradnji, industriji i politici će na kraju tako zamoriti Goje da ćemo ih lako prisiliti, ako ne i ubediti, da nam predaju svetsku vlast koja će imati moć da ponizi i prisili sve te male državice na poslušnost. Na kraju ćemo formirati Nadvladu s tako velikom administracijom i vojskom da se više niko nikad neće ništa pitati.

U narednih sto godina moramo postići da u svim državama pod našom kontrolom budemo samo mi, sitni zemljoradnici, industriski radnici i naravno nama odana vojska i policija. U celoj Evropi, a pomoću njenih ujedinjenih država pod našom kontrolom, i na drugim kontinentima, moramo stvarati nemire, razdore i neprijateljstva. U tome nam je dvostruko dobro: prvo, time će sve zemlje zazirati od nas jer će znati da smo mi kadri, kad god to poželimo, da izazivamo nerede i vraćamo mir. Sve države treba da shvate da smo mi, sami po sebi, sila od koje zavisi njihov mir i red. Drugo, samo tako iskazanom silom stvorićemo strah i kod svih drugih država koje će, mira radi, odlučiti da nas slušaju, a one koje nas već slušaju odvraćati i od pomisli da to više ne čine.

Mi se moramo snabdevati svim oruđima kojima bi se naši protivnici mogli koristiti protiv nas. Mi ćemo morati pronalaziti u najfinijim izrazima pravnog rečnika opravdanja za one slučajeve kad budemo morali da koristimo našu moćnu silu kako bismo postepeno ostvarivali svoje ciljeve. Sve naše vojne i policijske aktivnosti, ma kako i koliko oštre bile, moraju biti opravdane takvim izrazima da svako odmah pomisli da se tu zapravo radi o najvišim moralnim pitanjima.

U svim državama gde kontrolišemo svu vlast naša se uprava mora okružiti najobrazovanijim i najpametnijim ljudima iz svere književnosti, slikarstva, pozorišta, diplomatije, oratorstva i još mnogih drugih profesija. Ovi će ljudi, naravno, morati pre toga da prođu našu obuku specijalnog nadvaspitanja. Oni će tada znati sve tajne društvenog života. Podrazumeva se, da genijalni saradnici naše vlasti o kojima ja govorim, neće biti uzeti iz sredine Goja.

Međutim, za vreme dok još ne bude bilo bezopasno da se odgovorni poslovi u državama daju našoj braći Jevrejima, mi ćemo ih poveravati licima čiji su karakter i poslušnost takvi da između njih i naroda leži čitava provalija. Samo pokvareni, lažima i lopovluku skloni ljudi mogu biti naše verne sluge. Ali, nije dovoljno samo da budu loši, mi ćemo angažovati samo one koji su se već ogrešili o zakone, ali nisu za to odgovarali. Takvi će nas, bez pogovora, slušati samo da ih ne predamo zakonu za dela koja su počinili, a za koja mi imamo dokaze. U našim su rukama neobuzdana častoljublja, vrele požude i pohlepnosti, nemilosrdne osvete, pakosne mržnje. U našoj su službi ljudi svih mišljenja, svih doktrina: restauratori monarhija, demagozi, socijalisti i raznorazni utopisti. Mi smo ih sve upregli u posao i svako od njih podgriza poslednje ostatke gojske vlasti, nastoji da uništi sav do tada ustanovljen red.

Tamo gde imamo većinu i kontrolu mi ćemo okružiti našu vladu ekonomistima i ljudima koji su se posebno učili za politiku. Nas će okruživati čitava plejada bankara, industrijalaca jer, u suštini, na kraju će sve biti rešeno ciframa. Takva će biti i naša Nadvlada, vlada koju će slušati sve druge vlade državica koje ćemo mi pre toga da usitnimo i razbijemo...

Pod raznim nazivima, u svim zemljama postoje približno isto uređene države. Postoje kraljevi, premijeri, vlade, parlamenti, zakonodavna i izvršna tela. Državni aparat je podeljen na razne ustanove, od kojih svaka od njih deluje kao neki deo tela kod čoveka. Jedna je važnija, druga manje, ali da bi funkcionisale moraju sve biti na broju. Ako povredimo jedan deo u takvoj državnoj mašini ona će se razboleti, kao čovečije telo, i na kraju će umreti...

Kad smo ubacili u državni organizam otrov liberalizma, sva se njihova politička kompleksija promenila: države su se razbolele od smrtonosne bolesti raspadanja krvi. Ostaje nam da očekujemo kraj njihove agonije. Videli smo da je u Francuskoj liberalizam uspostavio ustavnu državu koja je zamenila za Goje spasonosno plemstvo s monarhom na čelu. A kao što znate, ustavna liberalna država nije ništa drugo nego mesto razdora, nesuglasica, prepirke, bolesnih partijskih agitacija... Kad smo jednom smenili nam neposlušnog monarha smenićemo ih još koliko bude trebalo. A, kad već nema gojskog prosvećenog plemstva mi na mesta predsednika i premijera možemo postaviti koju god životinju hoćemo i to što goru za nas bolje. Njihovi najgori su za nas najbolji.

Sve te buduće predsednike i premijere u budućim republikama, a nekada neposlušnim monarhijama, mi ćemo odabrati, ali tako da im je prošlost mračna i da iz straha da je ne otkrijemo oni nama, samo nama, budu odani. Takvi nikad nemaju izbor. A što se njihovih parlamenata tiče, i tu ćemo stvari srediti tako što ćemo trajanje njihovih sednica prorediti i skratiti. U ono malo vremena koje budu imali naši oratori će sve vreme pričati tako da to više niko neće ni slušati ni dolaziti da gleda...

Na našem putu važno je i pitanje štampe. Ona je moćno oružje i zato mora biti naša – samo naša... Kakvu ulogu igra dnevna štampa danas? Ona služi bujnom raspirivanju potrebnih nam strasti ili sebičnom patriotizmu... Mi ćemo je učiniti korisnom za nas, i to tako što će postati zabavna. U njoj će se štampati napadi na nas od strane onih organa koje smo mi osnovali, ali oni će napadati samo one delove naše politike koje smo mi već odredili da menjamo. Ovi napadi na nas odigraće još i tu ulogu da Goji budu uvereni u potpunu slobodu javne govornice... Književnost i štampa dve su najvažnije vaspitne sile i zato ćemo mi postati vlasnici svih važnih listova i izdavačkih kuća.

Kad mi završimo sa štampom nijedna informacija neće biti štampana bez naše kontrole. Prvo ćemo uzeti pod svoje sve agencije koje štampi daju svetske vesti, a posle ćemo uzeti i sve novine... Pre nego što izdavač ili štampar primi neko delo za štampanje moraju tražiti od nas dozvolu za to. Tako ćemo mi mnogo ranije znati za sve zamke i intrige koje nam se spremaju.

Mi ćemo, uz pomoć štampe, uvek i sigurno pobeđivati naše protivnike, jer oni neće imati na raspolaganju novine u kojima bi mogli detaljno da obrazlože svoje stavove i argumentovano napadnu naše. Pored toga, oni će biti izloženi i našim probnim kamenčićima koje ćemo mi Gojima servirati u našoj nižerazrednoj štampi. I dok se naši protivnici budu branili od gluposti nižerazrednoj štampe mi ćemo odmereno i sa distance sve opovrgavati u našim službenim i ozbiljnim novinama.

Danas štampa piše o raznim lošim stvarima u politici i društvu, i to je dobro. Mi to podržavamo jer to sve ukazuje na loše stanje u državi i društvu. Mi ćemo to još više da stavljamo na prve strane naših novina kako bi se ljudima ogadila i država i društvo u kome žive. Pisaćemo o korupciji, lažima, lopovlucima, bankrotstvima i nezaposlenosti, ubistvima i samoubistvima.., i to sve dok Goji ne uzviknu: “Sklonite ih i dajte nam jednog sveopšteg vladara koji bi nas ujedinio i uništio sve ove uzroke razdora.., granice, nacije, religije.., a što bi nam naposletku donelo mir koga nema s našim upravljačima i predstavnicima...”. Eto, to će Goji od nas, na kraju, za sto godina, da traže i mi ćemo im ga dati...

Kad budemo u periodu prelaznog režima iz ovog njihovog u naš, nećemo smeti da dopustimo da štampa otkriva društvena nevaljalstva ma koje vrste jer je neophodno da Goji poveruju da je nov režim u tolikoj meri sve slabosti pobedio da su čak i zločini nestali... Treba zapamtiti da prednost vlasti slabi i smanjuje se ako često otkriva zavere protiv sebe jer se u tome krije pretpostavka priznanja nemoći... Pri tome, da bi se takvo dobro mišljenje o našoj vlasti obezbedilo naša će štampa stalno da otvara neka nova pitanja koja nemaju veze s politikom i drugim ozbiljnim pitanjima... Da bi bili sigurni da Goji ne mogu da misle o važnim stvarima mi ćemo još i da ih ometamo raznim zabavama, veseljima, igrama, strastima... Mi ćemo uskoro, preko naše štampe,

da pišemo o sportu i njegovim junacima, o našim glumcima i naročito glumicama...

Već stotinama godina naša tajna društva, a pre svih ova masonska, deluju jako dobro za našu stvar. U njih smo uspeli da uvučemo sve koji su bili, i jesu, istaknuti poslanici, pisci, zemljoposednici i poznati ljudi, jer su te lože bile i jesu glavno obaveštajno mesto i uticajno sredstvo naše politike. Kroz te tajne organizacije, a ponajpre kroz framasonske, mi ćemo zavezati čvor svih revolucionarnih i liberalnih elemenata. O našim framasonskim organizacijama najbolje govori Francuska revolucija... Nama će, kroz sve te tajne organizacije, biti dostupne sve najskrivenije političke zamisli i potpašće pod naše rukovodstvo onog časa kad i poniknu.

Kad mi konačno preuzmemo vlast, zahvaljujući državnim prevratima koji će svuda biti pripremljeni za jedan isti dan, postaraćemo se da protiv nas ne bude zavera. Uloga liberalnih utopista koji su tako lepo i dobro zamajavali Goje o demokratiji, slobodi i jednakosti će konačno prestati jer nam njihove usluge više neće biti potrebne.

Reč sloboda, koju smo mi za Goje izmislili, može se raznoliko tumačiti i određivati, a mi kažemo da je sloboda samo pravo da se može činiti ono što je dozvoljeno. Mi isto govorimo da postoji samo jedna religija i jedan bog, naša religija i naš Bog. Prema tome, čim se ustoličimo na vlasti moramo oboriti sva verovanja i objasniti Gojima da su ih liberali i kojekakve demokrate lagale i o slobodi, i o religiji, i o svemu što su govorili... Propovedajući Gojima liberalizam mi u isto vreme držimo svoj narod i naše agente u stalnoj poslušnosti...

Kad preuzmemo vlast raspustićemo i zabraniti sve tajne organizacije, a pre svega onu našu tajnu masonsku organizaciju u koju smo uvukli tako puno Goja, koji nikad nisu znali šta su naši ciljevi, a tako su puno uradili za našu stvar. Naše gojske masone zadovoljava obično trenutni račun zadovoljenja samoljublja... Oni idu u lože iz radoznalosti ili u nadi da će se uz pripomoć njihovu progurati što bliže ka bogatoj društvenoj trpezi.., oni žude za osećanjem uspeha i aplauzima kojima smo mi izdašni....

Mi ćemo izdati zakon po kome će svi bivši pripadnici tajnih društava biti prognani iz ujedinjene Evrope, kao centra naše svetske uprave, a one koji su najviše znali uklonićemo... Svako novo osnivanje kakvog bilo tajnog društva biće kažnjivo smrću... Mi ćemo se postarati da protiv nas ne bude zavera...

Koliko su bili pronicljivi naši stari mudraci kad su govorili da za postizanje ozbiljnog cilja ne treba prezati ni od kakvih sredstava i ne gledati na broj žrtava koje se prinose radi tog cilja... Mi se nikada nismo obazirali na žrtve iz sredine gojske stoke i to nećemo ni ubuduće. Ali, mi se, do sada, nismo

obazirali ni na naše žrtve i zato smo bili u stanju da našim ljudima damo položaje o kakvima oni nisu mogli ni da sanjaju. Mi nećemo moći da se obaziremo na naše žrtve ni u narednih sto godina, ali je sve to za dobrobit svih nas... Sve što budemo bliži cilju biće nam teže i teže, ali mi ne smemo gledati unazad, oklevati i zastajati...

Kad preuzmemo vlast, preradićemo sve zakone tako da će oni biti kratki, jasni, postojani, bez potrebe za ikakvim dodatnim tumačenjem. Takve zakone će svi naši podanici lako razumeti i lako pamtiti... Tada će sve zloupotrebe iščeznuti, a ako ih bude tako će se njihovi počinioci nemilosrdno kažnjavati da će svako izgubiti želju i da pomisli na njih... Prikrivanje, solidarno gledanje kroz prste među službenicima u administraciji – sve će ovo zlo nestati posle prvih primera surovog kažnjavanja...

Mi znamo koliko su vaspitanje i obrazovanje opasni ako nisu u našoj službi. Mi ćemo zato učiniti sve gojsko obrazovanje neškodljivim... Isključićemo iz nastave sve ono što se dotiče političkih pitanja, a istoriju ćemo preraditi tako kako nama odgovara... Decu Goja ne treba opterećivati ozbiljnim temama jer od njih kroz vreme valja načiniti samo nerazumne i poslušne životinje... Našu decu ćemo davati u prave škole gde će se učiti prave nauke, a pre svega one ekonomske i političke...

I na kraju, ono što je najvažnije, a to je pitanje finansija, osnovno pitanje svih naših planova. Već je rečeno, ali neka bude i ponovljeno da će se na kraju sve rešiti ciframa.

Kad preuzmemo vlast u celom svetu naša će naddržava izbegavati, iz principa samoodržanja, da vidno opterećuje narodne mase visokim porezima jer oni moraju da nas vide kao svoje zaštitnike... Porez na siromašnog je seme revolucije i služi na dobit državi koja gubi veliko trčeći za malim. Nezavisno od toga, porez na kapitaliste umanjiće porast bogatstva u privatnim rukama... Porez koji se povećava u procentnom odnosu prema kapitalu, daće mnogo veći prihod nego li današnji po glavi stanovnika i cenzusni, koji je za nas koristan samo kao sredstvo za izazivanje nemira i nezadovoljstva među Gojama. Tu je još važno narod naučiti skromnosti, a to ćemo učiniti tako što ćemo smanjiti svaku proizvodnju i ponudu luksuznih predmeta.

Državne potrebe treba da podmiruju oni kojima to nije teško i od kojih se ima šta oduzeti. Ovakva će politika uništiti i mržnju siromaha prema bogatima jer će videti da ovaj uplaćuje sredstva i za njegovo dobro. Fond državne blagajne mora biti određen kroz iznos rezervnih platežnih sredstava, a sve ono što bude prikupljeno više od tog iznosa mora biti vraćeno u opticaj. Nikako ne treba zadržavati u blagajnama ma i najmanji novčić, jer novac postoji za obrtanje i svaki njegov zastoj štetno se odražava na rad državnog mehanizma kome on služi kao mazivno sredstvo...

Ekonomske krize koje smo, a posebno one koje ćemo prirediti Gojima stvorene su ničim drugim do povlačenjem novca iz opticaja. Probali smo i znamo da emisija novca mora da odgovara sveopštoj potrebi, a da kada to nije tako onda može doći do problema sa radništvom. Zato emisija novca mora biti u skladu sa povećanjem stanovništva, pri čemu je neophodno računati kao potrošače i tek rođenu decu. Revizija emisije je bitno pitanje za svaku državu, za svako uređenje, za ceo svet.

Zlato je moć, a ta moć je sada u našim rukama. Ono što nije u našim rukama danas biće sutra – za sto godina. Kad stupimo na scenu, naša vlast će biti večna. Zlatna valuta će za sve gojske države biti propast jer je zlato u našim rukama i one neće imati emisiju koja im treba, a mi ga možemo povući kad god zatreba. Iz tog razloga, kod nas mora biti uvedena valuta vrednosti radne snage – ma kakva ona bila. Mi ćemo vršiti emisiju novca prema normalnim potrebama svakog radnika, povećavajući je sa svakim novorođenim detetom i smanjujući je sa svakim umrlim...

Mi ćemo budžete prihoda i rashoda uporedo voditi... Mi ne možemo raditi ono što smo Gojima savetovali – uzimanje kredita. Svaki zajam dokazuje državnu nemoć i neshvatanje državnih prava. Zajmovi, kao Damaklov mač, vise nad glavama vladara koji, umesto da uzimaju od svojih podanika putem privremenih poreza, idu ispruženom rukom da prose milostinju od naših bankara.

Svaki zajam izvan sopstvene države je kao pijavica... Ako je cena zajma 5% onda će država kroz deset godina bespotrebno platiti procentnu sumu koja će biti ravna uzetom zajmu... Dok su zajmovi bili unutrašnji, Goje su samo premeštale novac iz džepa siromašnih u džepove bogataša, ali kad smo mi podmitili koga je trebalo, da bismo preneli njihove zajmove na spoljašnji teren, onda su sva državna bogatstva potekla u naše kase i sve su Goje počele da nam plaćaju svoj podanički danak.

Da nema lakomislenosti gojskih vladara u pogledu državnih poslova i podmitljivosti njihovih ministara i državnih činovnika mi ne bismo imali posla. I zato nek Goje plaćaju, a tek će da plaćaju nedotupavnost čisto životinjskih mozgova koje imaju njihovi političari koji su zarad trunke lične sreće unesrećili sve svoje sunarodnike uzimajući kredite kod nas pod interes...

Kod nas vladar neće imati svojih dobara, kad već ionako sve što je u državi predstavlja njegovu svojinu... Rodbina vladareva mora stupiti u redove državnih službenika i raditi da bi zaslužila pravo svojine jer privilegije vladarske krvi ne smeju služiti za pljačku državne kase... Naši računi, koje ćemo mi predstaviti kad dođe vreme, odlikovaće se jasnoćom i određenošću... Podesićemo tako računski sistem da ni vladar ni najmanji činovnik neće biti u stanju da izvuku ni najmanju sumu neprimetno od njene namene ili da je upute

drugim pravcem sem onoga koji je već označen u određenom planu dejstva..

Kad dođe vreme da preuzmemo svetsku vlast, za sto godina, nekoliko članova od Davidovog semena spremiće vladare i njihove naslednike i to ne birajući ih po pravu nasleđa nego po sposobnostima, posvećujući ih u skrivene tajne politike i u planove upravljanja... Direktni naslednici često će biti odstranjivani od stupanja na presto, ako za vreme učenja i spremanja budu ispoljavali lakomislenost, mekoću i druge osobine koje ih čine nesposobnim za upravljanje.

Samo oni pripadnici Davidove loze koji budu bez sumnje sposobni da trezveno, odlučno pa i surovo, kad to zatreba, upravljaju državom dobiće neophodne tajne od naših mudraca. Budućnost sveta znaće samo Vladar i trojica sveštenika koji su ga posvetili. Mi ne treba nikome nikad da dokazujemo da je naša vladavina predodređena samim Bogom. Mi to znamo, a i ostali će – kad za njih bude kasno - to saznati i shvatiti”.

Zapisnik iz 1952.
תשי״ב בְּטֵבֵת י״ד קצרנות

Na hitnom sastanku evropskih Rabina koji je održan u Budimpešti u najvećoj evropskoj sinagogi - *Dohány utcai Zsinagóga* (בודפשט של הגדול הכנסת בית) 12. Januara 1952. godine, rabin Emanuel Rabinovič (Emanuel Rabinovich) je bio zadužen za uvodne napomene. Evo šta je tom prilikom zapisano i tonski dokumentovano:

“Pozdravi moja deco. Pozvani ste ovde kako bismo obavili rekapitulaciju svih postupaka koje smo do sada preduzeli u skladu sa našim novim programom akcija. Kao što znate, računali smo da ćemo imati dvadeset godina između dva rata kako bismo konsolidovali sve dobitke koje smo izvukli iz Drugog svetskog rata. Međutim, broj naših protivnika se naglo povećava, a njihova aktivnost dobija na intenzitetu pa ćemo, imajući to u vidu, morati veoma brzo da pokrenemo treći svetski rat.

Cilj za koji se borimo tako snažno i odlučno gotovo tri hiljade godina nam je praktično već na dlanu. I baš zato moramo pojačati naše aktivnosti i pažnju na njegovom konačnom dostizanju. Mogu Vam sa sigurnošću obećati da će za najviše deset godina naša rasa imati svoje pravo mesto u svetu, i to u svetu gde će svaki Jevrejin biti kralj, a svaki Goj naš rob. (Frenatičan aplauz prisutnih.)

Sećate se naše uspešne propagandne kampanje tokom tridesetih godina, kada

smo doveli do povećanog antiamerikanizma u Nemačkoj, a isto to – samo obratno - i u Americi. Nemci su mrzeli Amerikance, Amerikanci Nemce, a sve to zajedno je, na kraju, rezultiralo otpočinjanjem Drugog svetskog rata. Evo, i sada smo postigli visok nivo antiamerikanizma u Rusiji, a, s druge strane, strah od komunizma u Americi je neopisiv. Celokupna ova histerija koju smo kreirali posle Drugog svetskog rata sada primorava sve manje države da se svrstaju uz Ameriku ili Rusiju.

Sve smo pripremili za početak trećeg svetskog rata. Rusi i Azijate su u potpunosti pripremljeni, ali su nam problem Amerikanci koji još nisu dovoljno motivisani, ali će i to uskoro, uz pomoć naše štampe, biti rešeno.

Naš prvi naredni cilj je izazivanje trećeg svetskog rata i program koji sada sprovodimo mora ubrzo dovesti do njega. Ovaj rat će po svojoj destrukciji materijalnih dobara i ljudskih, Gojskih, života biti najveći u istoriji. Izrael i Švajcarska će, naravno, ostati neutralni, a kad se ove dve sukobljene strane načisto među sobom unište mi ćemo se pojaviti da uspostavimo mir i presuđujemo. Ovaj rat će za sva vremena okončati našu vekovnu borbu protiv Goja i mi ćemo konačno moći da se predstavimo svetu. Mogu Vam s velikom sigurnošću reći da se nakon ovog rata neće začeti ni jedno jedino belo dete. Naša Kontrolna komisija će zabraniti i onemogućiti belcima da se među sobom pare. Belkinje će moći da imaju snošaj samo sa crncima, a belci sa crnkinjama. Razmnožavaćemo ih kao stoku sve dok bela rasa u potpunosti ne nestane. Tako će ta vrsta, kao naš najveći neprijatelj, nestati s lica zemlje.

Kad mi zavladamo vladaćemo svetom u hiljdugodišnjem miru, bez ikakve opozicije našem pravu i veri. Naša superiorna inteligencija će lako obezbediti punu vlast i dominaciju nad novostvorenom rasom tamnoputih ljudi. Obrazovaćemo ih tek koliko nama bude trebalo, ali pameti neće imati.

Možda ćemo i u ovom novom ratu morati da ponovimo nemile scene iz Drugog svetskog rata kada smo omogućili onim Hitlerovim banditima da ubiju neke od naših sunarodnika. Ali, vi znate da smo to morali da učinimo kako bi obezbedili adekvatnu dokumentaciju i argumentaciju za našu politiku koju evo već sada vodimo protiv svih koji nam se suprotstavljaju. Jer, ko danas može da kaže išta protiv nas, a da ga mi odmah ne proglasimo nacistom, fašistom i s pravom ne tražimo njegovo izopštenje. Kad to znate onda vam je jasno da nekoliko hiljada naše nastradale braće nije prevelika cena za oružje koje smo time dobili.

Kako bih Vas uverio u našu superiornost u odnosu na belu rasu podsetiću vas samo na sve one njihove izume, a koji su danas u našim rukama i dejstvuju protiv njih. Svi ti masovni mediji koje je izmislila i razvila bela rasa danas su pod našom vlašću i govore ono što mi želimo i kako mi kažemo. Sva ta savršena oružja koje je Goja izmislio i razvio danas se proizvode u velikom

broju, a biće upotrebljena u narednom ratu protiv njega samoga. Njihova intelektualna i tehnološka superiornost su u službi naše mudrosti...

I tako, na kraju, s vizijom pobede i konačnog uspeha ja Vas pozivam da se nakon ovog našeg skupa ovde vratite u zemlje iz kojih ste došli i intenzivirate svoj do sada dobro vođen posao, jer dan kad ćemo mi zavladati nije daleko. Dan kada ćemo mi biti svetlo sveta je na dlanu naše ruke. Ostalo je još samo da stisnemo šaku”.

Zapisnik, odnosno stenogram, s ovog sastanka evropskih rabina, preko Kanadske obaveštajne službe, dostavljen je septembra 1952. godine svim vladama širom sveta, a integralni tekst objavilo je samo nekoliko novina. Šta se iza zatvorenih vrata svetske diplomatije događalo ostaje tajna, ali je činjenica da su nakon ovog skandala s govorom rabina Emanuela Rabinoviča (Rabbi Emmanuel Rabinovich) Cionski mudraci zamrznuli sve aktivnosti do daljnjega.

Zapisnik 1999. – 2008.

Ovo, zapravo, nije nikakav zapisnik već neka vrsta beleški i sećanja na razgovore vođene sa Robertom Kimom Gabejem (Jubbay Robert Kimm Gubbay), članom ugledne britanske aristokratske porodice i nekadašnjim visokim službenikom Kanadske administracije. Ovaj osamdesetogodišnji Englez i danas poseduje pasoš koji mu je svojevremeno lično izdao princ Henri, vojvoda od Gločestera i guverner Australije. Ove beleške ću izneti onim redom kojim sam ih zapisivao pa je stoga izvesno da će u njima biti problema sa hronologijom istorijskih događaja. Međutim, smatrao sam, ipak, da je najuputnije da ih što vernije iznesem pred čitaoca bez dodatnih prerada i povezivanja.

Kim je završio najprestižnije engleske škole, a besprekorno govori engleski i francuski dok se srpskim pristojno služi. Kanadu i službu u vladi napustio je prevremeno se penzionišući zbog pretrpljenog nervnog sloma jer, kako sam kaže, “iako sam bio školovan i obučavan da izvršavam određene stvari, na kraju se ispostavilo da nemam stomak za to”. Danas ima dve strasti: kuvanje i čitanje – sve što je vezano za srpski narod.

U ovih nekoliko godina u šetnji dužoj, sve zajedno gledano, od hiljadu kilometara šetalištem Pet Danica u Herceg Novom - Boka Kotorska, Kimm mi je izneo mnoga od svojih zapažanja i promišljanja upravo na temu Novog svetskog poretka i Srbije:

"Ovo s bombardovanjem Srbije je zapravo početak pravog kraja priče koja traje preko hiljadu godina. Stvari su se približle kraju, a da gotovo niko to i ne zna. Šta više, niko i ne zna o kakvom se kraju radi.

Vidite, NATO agresiju na Srbiju 1999. nisu odobrile Ujedinjene Nacije, a nije je odobrio nijedan parlament nijedne od 19 država članica Severnoatlantskog pakta. Ovo je prvi put u pisanoj istoriji sveta da je jedna vojna alijansa samostalno odlučila i napala jednu suverenu i nezavisnu državu. Izgovor im je bila navodna zabrinutost za navodno ugrožene Albance. Međutim, suština stvari, pored ostalog, nalazi se u odluci o dekompoziciji Srbije koja je 1914. sprečila realizaciju politike *drang nacht Osten*, a 1945. poremetila izvođenje plana *Barbarosa*. Danas se intenzivno radi na katoličenju Crne Gore i pojedinih delova Albanije i, s druge strane, uspostavljanju dominacije islamskog faktora u BiH, Kosovu i Metohiji i Makedoniji. Kada se, jednog dana, proglasi nezavisnost Kosova i Metohije otvoriće se i pitanje statusa Raške oblasti i, pre svega, Vojvodine. O Vojvodini će se prvo pričati kao o nekakvoj evropskoj regiji u okviru podunavskog prostora, a kada to zažvi pitanje osamostaljenja će biti ništa više do pitanje vremena. Pri tome, ne zaboravite, cilj je uništenje Srbije kao države i to će se izvesti kroz politiku njenog regionalizovanja koja će se pravdati i objašnjavati navodnim različitostima na regionalnoj osnovi, koje su istorijske, kulturne, ekonomske, etničke. Na kraju, kad se Srbija podeli pristupiće se finalnoj fazi njene dezintegracije izazivanjem međuregionalnih konflikata.

Raspad SFRJ je bio nemonovan jer se morala stvoriti Hrvatska, a potom i Slovenija i, naravno, muslimanska država u srcu Evrope kao američki *payoff*. Za Zapad je posebno zabavno bilo ono što se događalo u BiH; shvatite, rat između Muslimana i Srba je bio bratoubilački rat i njemu su se radovali Vatikan i svi ostali šizmatici. Seme zla je ponovo, duboko zasađeno, a oni su lukavo, kakao samo oni znaju, od BiH stvorili kompenzaciono mesto za sve ono što rade na Bliskom istoku. Srbi islamske vere i Srbi pravoslavne vere nemaju, objektivno gledano, ni jedan jedini razlog da se međusobno sukobljavaju. Muhammedovi sledbenici su naseli na njihovu igru - nevide kako se uništava jedan od najstarijih gradova na svetu – *Baġdād*, kako će *Tehrān* i *Dimashq* uskoro zadesiti slična sudbina i kako Izrael ponižava Palestince i sve ostale Arape. Vi sa svim tim niste imali veze, a njima neka *Allāh* oprosti za ono što su uradili i dalje rade. Meni kao Jevrejinu nije jasno da li svi ti Muslimani u BiH iskreno veruju da su im SAD prijatelj i dobročinitelj?! Neverovatno.

Papa Lav X (Giovanni di Lorenzo de' Medici, kršteno ime) je 1519. dodelio hrvatima titulu *Antemurale Christianitatis* (bedem odbrane hrišćanstva) i Hrvati su tokom XVI veka tako bili nazivani širom Evrope. Međutim, kada je Kara Mustafa paša (Merzifonlu Kara Mustafa Paşa) 1683. krenuo na Beč Hrvati su digli ruke od odbrane hrišćanstva i razbežali se širom Evrope; na

prostorima sadašnje Hrvatske ostali su Srbi. Nakon neuspele turske opsade Beča Vatikan je uz pomoć Austrija, često perfidno ali i primenom brutalne sile, otpočeo sa svojim prozelitizmom - katoličenje Srba. Tako su, nikako drugačije, Srbi prvo postali katolici, a potom i Hrvati prema kojima je Vatikan opet gajio specijalne simpatije.

Međunarodnu podršku snagama koje su već otpočele rat za razbijanje SFR Jugoslavije prvi je otvoreno pružio papa Jovan Pavle II (Karol Józef Wojtyła). On se početkom 1991. obratio svetu sa tezom o potrebi uspostavljanja političkih promena u Jugoslaviji uz obrazloženje da su „narodi Jugoslavije različiti po kulturi, veri, istoriji i jeziku“. Na zahtev Vatikana Trilateralna komisija na svom zasedanju u Tokiju aprila 1991. usvaja izveštaj (T.F.R. No. 41) o neophodnosoti razlikovanja rimske od vizantijske Evrope što bi, ako se tako na stvari gleda, predstavljalo opravdanje za priznanje prava Slovenije i Hrvatske na otcepljenje od Jugoslavije. Već 28. juna 1991. papa upućuje otvoreno pismo Stjepanu Mesiću, Franji Tuđmanu i Milanu Kučanu kojim ih podržava u borbi na ostvarenju „legitimnih prava i aspiracija naroda“. Kardinal Toran (Jean-Louis Pierre Cardinal Tauran) je u Vatikanu 29. jula 1991. održao sastanak sa svim akreditovanim ambasadorima državama Evropske zajednice i tom prilikom je razrađen koncept po kome se intervencija EZ-a i KEBS-a u jugoslovenski konflikt nebi mogla smatrati za mešanje u unutrašnje poslove Jugoslavije. Avgusta 1991. službeni list Vatikana *L’Osservatore Romano* je zatražio od lidera zapadnih demokratija da Srbiju vrati na granice s početka XX veka, odnosno na njene pretkumanovske granice sa šesnaest okruga: beogradski, smederevski, požarevački, ćuprijski, jagodinski, kragujevački, užički, valjevski, šabački, rudnički, sokoski, boravičk, niški, pirotski, toplički i vranjski. Tom prilikom Vatikan se nije libio da i takve granice Srbije oceni značajnim podsećajući na izjavu Oto fon Bizmarka kako pretkumanovska Srbija poput ježa „širi bodlje na sve strane“. Za Vatikan će, nema sumnje, Srbija, kolika god da je, uvek biti prevelika.

Na vanrednom zasedanju visokih funkcionera KEBS-a 3. septembra 1991. u Pragu delegat Vatikana je podržavo secesiju Slovenije i Hrvatske uz obrazloženje da je to “na liniji politike izgradnje nove Evrope”! Po Vatikanu “unutrašnje granice u Jugoslaviji nisu bile administrativne već prave istorijske granice, međunarodno priznate i ustavom garantovane”. Istog meseca u Zagrebu je otvoren prvi centar *Opus Dei*-a na čelu sa sveštenikom Stanislavom Crnicom. Četiri meseca kasnije - 13. januara 1992. godine Vatikan je priznao Sloveniju i Hrvatsku kao nezavisne države, a nakon njega to je učinilo još 16 država članica Evropske Zajednice. Ohrabrene svojim jedinstvenim nastupom u rasturanju Jugoslavije 16 zemalja EZ-a se februara 1992. okupilo u Mastrihtu kako bi potpisale Ugovor kojim su proširile svoje zajedničko delovanje na sektore spoljne politike i bezbednosti, čime je stvoren novi politički entitet – Evropska unija.

Iako je Vatikan bio zadovoljan realizacijom svoje dotadašnje destruktivne politike prema Jugoslaviji on svoju misiju nije smatrao okončanom u odnosu na određivanje stradalničke sudbine srpskog naroda. Na sastanku Bilderberga koji je 18. maja 1992. održan u francuskom letovalištu *d'Évian* razmatran je i podržan stav Vatikana o neophodnosti intervencije u Jugoslaviji uz obrazloženje „zaštite ljudskih prava". U skladu sa ovakvim humanitarnim zalaganjima Vatikana i sam NATO pakt je redefinisao svoj koncept delovanja i uspostavio novi organ – Savet za severnoatlantsku saradnju (North Atlantic Cooperation Council). Nešto kasnije NATO usvaja koncepta Zajedničke združene operativne grupe (Common Joint Task Force), a sve sa ciljem da se podrži Evropski bezbednosni i odbrambeni identitet. Time su *de facto* resursi NATO saveza stavljeni na raspolaganje EU prilikom ostvarivanja njene zajedničke spoljne i bezbednosne politike koja je posebno razrađena u tzv. Peterburškom deklaracijom (Petersberg Declaration). Pozdravljajući ujedinjenje evropskih država na kvalitativno novim osnovama i garancije koje takvom ujedinjenju pruža NATO list *L'Osservatore Romano* 1995. godine zahteva bombardovanje Srba u BiH nazivajući to aktom "urazumevanja nerazumnih". Po tvrđenju biografa Pavla II, a o tome postoje i brojni drugi dokumenti, papa je tvorac koncepcije "humanitarne intervencije" koja nije ništa drugo do jedna od varijanti jezuitske postavke o "kažnjavanju u ime milosrđa". U skladu sa ovim je i bombardovanje Srbije 1999. godine u narodu prozvano *Milosrdni anđeo* iako je zvaničan naziv bio *Allied Force* (Saveznička sila).

Ako danas govorite o umešanosti Svetog oca u rasturanje Jugoslavije to nikome, bar ne onima koji iole poznaju istoriju rimokatoličke crkve, nije sporno i neshvatljivo – čak šta više, čini se da je to normalno. Međutim, ako počnete bilo kakvu priču o nekakvoj antičkoj zaveri jedne elitne grupe pojedinaca da osvoje svet, niko vas neće ozbiljno shvatiti, a ako pri tome spomenete i vanzemaljce kao što su Annunnaki, na primer, većina će biti uverana da vam, u najmanju ruku, nije dobro. O sukobu Gvelfa i Gibelina – toliko bitnom za našu istoriju ljudi gotovo da ništa i ne znaju i zato će vam se, iz svog neznanja i neobaveštenosti, iskreno podsmehivati. Eto, to su, na neki način, osnove njihovog uspeha – ljudsko neznanje i neobaveštenost.

Istina, nema baš puno knjiga koje otvoreno, pošteno govore o *Novus Ordo Mundi* - Novom svetskom poretku i tajnim organizacijama koje već vekovima polako postavljaju njegove temelje. Ali, ovde nisu u pitanju samo tajne organizacije jer se Novi svetski poredak danas, u velikoj meri, oslanja na dobro nam poznate međunarodne organizacije i institucije. Niko ne može da kaže da nije čuo za Ujedinjene nacije, Međunarodni monetarni fond, Svetsku banku, Svetsku trgovačku organizaciju, Crveni krst... Svi smo čuli za te organizacije i svi mislimo da znamo čime se one bave. No, stvari odista ne izgledaju onako kako nam se to predstavlja. Istina je mnogo manje ružičasta i neminovno povezana sa postojanjem i delovanjem bankarskih kartela i

multinacionalnih kompanija koje *de facto* kontrolišu sve te od ljudi otuđene međunarodne organizacije i institucije.

Moja oba roditelja su Jevreji i vaspitavan sam u najstrožoj jevrejskoj tradiciji. Prvo što sam naučio, valjda pre nego što sam i progovorio, a rano sam progovorio, je da zapravo i nisam s ovoga sveta, odnosno da sam pripadnik odabranog naroda, da pripadam božjem narodu. Sa tim saznanjem i verovanjem sam odrastao. Bio sam nešto posebno i bilo mi je potrebno šezdeset godina da shvatim da, zapravo, ne želim i, što je još važnije, ne mogu da budem nešto posebno. Želeo sam da budem samo čovek. Nisam se ženio plašeći se da to što nosim u sebi nije možda zarazno, nasledno, a verujem da svakako nije dobro. Nemam decu, a sada je, i da hoću, kasno. Toliko sam blizu svog ovozemaljskog kraja da se više i ne sećam početka.

Jevreji....

Jevreji su čudan narod, a zapravo i nisu narod već pripadnici raznih arapskih plemena. Oni su Arapi, a da to i ne znaju. Oni ratuju s rođenom braćom, a da toga nisu ni svesni. Oni su u sukobu s celim svetom, a da im to niko još nije saopštio. Moja porodica je poreklom iz Persije, a već tri veka živimo u Engleskoj. Ako biste danas pitali bilo kog člana moje porodice šta je po nacionalnsoti svaki bi vam odgovorio da je *Yĕhūdhī* - Jevrejin. To je, zapravo, jedna od velikih tajni koje Jevreji nose sa sobom. Niko od nas nije nesrećan što nemamo otadžbinu jer nam je otadžbina zapravo ceo svet – mi odista jesmo mondijalisti i to nam odgovara. Morate znati, kad govorite o nama Jevrejima, da mi svoj idenditet dugujemo Tori i Talmudu; mi jednostavno nismo vezani ni za jednu posebnu teritoriju. Nas vezuje naša prošlost i vera u budućnost. Možda nas baš iz tog razloga mnogi prepoznaju kao nosioce i promotere svojevrsnog mondijalizma, liberalizma i naravno današnje demokratije kao i svih oblika marksističkog učenja. Da, komunizam je vavilonska tvorevina baš kao što su to liberalizam i demokratija, kakve svet danas poznaje.

Grci su tvorci antičke, odnosno atinske demokratije (Αθηναϊκή δημοκρατία), kao načina političkog upravljanja državom i ona je zaprepašćujuće slična današnjoj demokratiji upravljanja ljudima. Prosto je neshvatljivo da su ljudi tako *naïve* da ne shvataju da je demokratija nastala u izrazito robovlasničkom društvu kakva je bila Atina i da su pravo glasa i slobodu imali samo “zaslužni” građani, a ne i žene, robovi, mladići neposobni za rat i ostali građani čija oba roditelja nisu bili Atinjani. Demokratiju je, kao oblik vladanja, u Atini 507. g.p.n.e. uveo poznati grčki robovlasnik, političar i vođa klana Alkmeonida

uvaženi Kajstens (Κλεισθένης). Boreći se za vlast protiv svojih političkih oponenata, Hipiasa i Isagorasa, on je muškim i za oružje doraslim građanima ponudio participaciju u vlasti ukoliko mu pomognu da zasedne na atinski presto. Građani su mu pomogli svojim oružjem i on je nad poraženim protivnicima uzviknuo: *δήμοςκράτος* – snaga naroda. Grčka kovanica *dēmos kratos* ne znači, kako mnogi misle: narod vlada. Ne, to je prosta konstatacija da u narodu leži snaga; ko od moćnika uspe da pridobije tu snagu za sebe vladaće celom državom. To je tako bilo tada. To je tako danas.

Kajstens je održao reč: pravo glasa su dobili i imali samo oni koji su odslužili vojni rok i čija su oba roditelja bila rođena u Atini. Niko više! Žene, građani Atine stranog porekla, robovi, invalidi, za rat nesposobni... Nikad! Od 250.000 ljudi njih ne više od 5.000 je steklo pravo glasa. Pri tome, za rat sposobni i spremni su svoje pravo glasa mogli da iskazuju samo na posebnim saborima nazivanim eklasia (ἐκκλεσία), a po principu jedan čovek jedan glas. I tada, kada su glasali, mogli su samo da odlučuju o onome što bi im ponudio komitet – bul (βουλή) od 500 visokih državnih činovnika koji su bili pripadnici deset vladajućih atinskih plemena. Mogli su da glasaju samo o onome što im je bilo ponuđeno, a šta će to biti nije bilo do njih.

Jedna od prvih inovativnih mera demokratora je bila uvođenje institucije izgnanstva - ostracizam (οστρακισμός) što im je omogućilo da sve svoje političke ili ekonomske protivnike jednostavno proteraju iz Atine na period od deset godina. Demokratija nikada nije trpela autoritete i neistomišljenike. Ostracizam je bio klasičan politički čin koji sa pravom i pravdom nije imao nikakve veze - nije postojalo ništa nalik na optužnicu ili suđenje. S druge strane, kada bi protiv nekog i bio pokrenut sudski proces sve je zavisilo od sudija čiji su izbor i reizbor zavisli u potpunosti od onih koji su proces i pokretali što je najčešće i dovodilo do osuđujućih presuda – αυτός είναι ο ένοχος.Najbolji ali i najtragičniji primer stradanja jednog protivnika demokratije je suđenje i ubistvo Sokrata. O ovom krvavom piru atinskih demokratora govorio je i pisao Platon u svom na daleko čuvenom delu *Odbrana Sokratova* (απολογίαΣωκράτης). Platon je, ma koliko to nekome danas može izgledati čudno, bio odlučni protivnik demokratije i iskreni zagovornik aristokratskog načina upravljanja društvom i državom. S ovim u vezi važno je, kao prvo, imati u vidu da grčka reč *aristokratija* (ἀριστοκρατία) zapravo znači jednostavno *vladavina najboljih*. Kad god je govorio o *ἀριστοκρατία* Platon je zapravo govorio o pojedincima koji su trebali biti na vlasti iz prostog razloga jer su bili najbolji, a nikako zbog toga što su bili nekog posebnog porekla. Kroz istoriju je postalo normlano da se pojam aristokratije, odnosno vladavina najboljih povezuje s plemstvom (La noblesse) pošto su se plemići prvobitno zbog svoje hrabrosti i umešnosti, a potom i zbog svoje mudrosti i obrazovanja smatrali najboljim pripadnicima jednog društva.

Ima još jedan detalj o kome je Platon pisao i govorio kada je promišljao o grčkoj demokratiji, a to je atinska, odnosno grčka pederastija (παιδεραστία) ili pedofilija (παιδοφιλία) kako su je opisivali grčki pesnici. Čak je i priča o samom početku grčke demokratije najdirektnije vezana za najpoznatije grčke pederaste Harmodija (Ἁρμόδιος) i Aristogitona (Ἀριστογείτων) koji su pokušali da ubiju atinske vladare Hiparha i Hipiju. Ovaj atentat se *perse* smatrao činom rođenja atinske demokratije.

Harmodije i Aristogiton su voleli da govore kako su smisao i funkcija pederastičkih veza zapravo uvođenje mladića u svet odraslih i odgovornost pri čemu sama suština ovakvih odnosa ne leži toliko u seksualnoj strasti koliko u političkim interesima. Po njima demokratska država mora imati koristi od ovih veza jer ovako odgajano prijateljstvo ima obavezujuću ulogu ne samo u politici već i u vojsci gde se ljubavnici bore jedan do drugog. Ovakav način formiranja vojnih odreda će kasnije postati poznat kao *Tebanske svete čete* (ἱερός λόχος τών Θηβών) - sastavljene od 150 parova ljubavnika. Princip pouzdanosti ovakvih vojnih formacija je objašnjavan time što se ni jedan od ljubavnika nikada ne bi odlučio da pobegne s bojnog polja i to ne zbog hrabrosti već iz potrebe da do sudnjeg časa brani svog voljenog. Pored toga, pederastički parovi su u antičkoj grčkoj smatrani osnovom demokratije i mnogi vladari koji nisu imali veze ili dobre odnose sa njima su se iskreno pribojavali za svoj status. Najpoznatiji antički političari za koje postoje pouzdani dokazi o njihovim pederastičkim, odnosno pedofilskim vezama su: Solon – utemeljivač pederastije u Atini, Pizistrat, Hipija, Hiparh, Temistokle, Aristid, Kritija, Demosten, Eshin, Pausanija, Lisandra, Agesilaj, Polikrat, Hieron, Agatokle, Epaminonda, Pelopida, Arhelaj I, Filip II Makedonski i td.

Koliko i kako je demokratija bila prihvaćena na prostorima tadašnje Grčke najbolje govori podatak da je od oko 1.500 gradova-država (πόλεις) samo njih tri stotine prihvatilo ovakvo političko uređenje (pederastija i pedofilija su bili šire prihvaćeni). Atinska demokratija je nestala sa Aleksandrom Velikim (Otrovan 11. juna 323. g.p.n.e. u palati Nabukodonosora II, najčuvenijeg vladara Novog vavilonskog carstva, od strane jednog pederasta), a u ostatku Grčke sa dolaskom Rimljana. Vidite Rimska republika, a potom i Rimsko carstvo su postale najveće svetske sile ne zahvaljujući demokratiji već kroz neograničenu, apsolutnu vlast jedne prosvećene ličnosti koja je imala titulu *imperius maius*, odnosno *imperato*r. Mi se danas koristimo i divimo rimskom pravu – *Ius Romanum*, a njegovi tvorci su demokratiju prezirali kao najperfidniji sistem upravljanja državom i društvom.

Demokratija je bila i ostala *πολίτευμα* (politika) vladanja ne aristokratije već nekih drugih ljudi koji će se svetu 1538. predstaviti pod nazivom – *la bourgeoisie* (buržoazija). Važnost imovine, odnosno supremaciju materijalnih vrednsoti nad intelektom i humanizmom promoviše *bourgeoisie* svojom revolucijom iz 1789. i to je godina kada se ona “izborila” da samo odabrani

građani steknu formalno pravo glasa – *La démocratie formelle* što je i danas na snazi. Da bi ste ovo shvatili valja se potsetiti da je pravo glasa za izbor poslanika britanskog parlamenta 1780. godine imalo svega 3% stanovnika; taj procenat povećao se 1918. na oko 37% ali ni tada među biračima nije bilo žena – one nisu imale puno pravo glasa sve do 1928. godine! U najvećoj i najpoznatijoj prvoj liberalnoj demokratiji savremenog sveta SAD 1788. godine pravo glasa je bilo osigurano samo belim robovlasnicima i nikome više - ko nije bio robovlasnik nije mogao da glasa! I sad, zamislite, osamnaestogodišnjaci su pravo glasa za izbor predsednika države u Americi stekli tek 1971. godine! Britanci su, u odnosu na Amerikance, bili velikodušniji pa su starosedeocima Australije Aboridžanima, koje su tokom stogodišnjeg osvajanja ovog kontinenta gotovo istrebili, dala pravo glasa "već" 1967.

Prema podacima UNESCO-a žene su pravo glasa u Grčkoj dobile 1952., u Švajcarskoj 1955.,a u Lihtenštajnu 1984. Amerikanke, bele puti naravno, su pravo glasa ostvarile 18. avgusta 1920, a Afroamerikancima je pristup glasačkim mestima omogućen 1965. Zamislite, Vrhovni Sud SAD je tek 1966. godine proglasio neustavnim naplaćivanje izborne takse u Severnoj Karolini i još nekim državama – ko nije imao da plati nije mogao da glasa - *La Divina Commedia*! Kako je i koliko demokratija selektivna govori Vam i činjenica da su UN tek 1979. usvojile konvenciju o Zabrani svih vidova diskriminacija prema ženama (Convention on the Elimination of all Forms of Discrimination against Women) ali nju, ni do danas, nisu prihvatile SAD – "šampion demokratije". U Saudijskoj Arabiji, toj Americi tako bliskoj zemlji, žene, kao i u Vatikanu uostalom, nemaju ni danas pravo glasa.

Vidite, mislim da je demokratiju najbolje ocenio pokojni Vinston Čerčil kada se 11. novembra 1947. obratio britanskom parlamentu: "*Democracy is the worst form of government*" (**Demokratija je najgori oblik vladavine**)! O demokratijama kao totalitarnim oblicima vladanja ljudima i upravljanja državama govorio je i istaknuti jevrejski istoričar i profesor na Jerusalimskom univerzitetu Jakob Talmom (**יעקב טלמון**), a njegovo mišljenje su delili i mnogi drugi među kojima valja spomenuti Bertrana Juvennala (Bertrand de Jouvenel des Ursins), francuski filosof i političar i Edvarda Kara (Edward Hallett "Ted" Carr), engleski istoričar.

U današnjim demokratskim sistemima odvija se bezskrupulozno manipulisanje većinom i to tako što se umesto istinskog informisanja koje bi omogućilo ljudima da ravnopravno i po sopstvenoj svesti i savesti učestvuju u odlučivanju, sprovodi plasiranje kontrolisanih informacija. Na ovaj način kontrolori ljudske svestvi, a to su u XXI veku privatne kompanije i multinacionalne korporacije, proizvode svest koja je, s njihove tačke gledišta, dopuštena i poželjna. Sve demokratske rasprave imaju svrhu samo ukoliko stvaraju privid sukoba navodno sukobljenih interesa i volja onih koje je narod

izabrao u predstavničke domove na svim nivoima organizovanja i funkcionisanja države. U te rasprave koje mogu poprimiti privid gotovo pravih sukoba obavezno su uključeni i mediji s ciljem da sve predstave kao proces slobodnog iznošenja i usklađivanja mišljenja, a što je ništa drugo do osnov i temelj na kojima je uspostavljena i na kojima i danas počiva liberalna, odnosno formalna demokratija. Na taj način ljudi se izlažu ne samo ideološkom već, na kraju, policijskom i vojnom teroru.

O demokratiji je, kao retko ko pre i retko ko posle njega, lucidno promišljao jedan Srbin – Momir Nikolić. U svojoj knjizi *Kritika demokratije* koja je objavljena još 9. marta 1929. i koja je sve do nedavno bila skrajnuta od javnosti Nikolić piše:

„Kada se danas kaže demokratija, onda pod tom rečju treba razumeti pokret koji je izašao iz Revolucije koju su 1789. sproveli masoni u Francuskoj, a kojoj je konačan pravac dao švajcarsko-francuski filosof Ruso (Jean-Jacques Rousseau). Tu spadaju sve demokratije na kontinentu, kojima se kao bitno slična može dodati i američka demokratija... Demokratija se javila kao preobražaj ne samo političkog poretka nego isto tako privrednog i društvenog i ona je duboko preobrazila privredu i društvo kao i politiku. Demokratija je u politici proglasila narodnu volju, u privredi slobodnu utakmicu, a u društvu pravo pojedinca. Međutim, ovde treba učiniti jednu prethodnu primedbu koja se tiče samog tog izraza ekonomska demokratija... Ko je za ekonomsku demokratiju, taj je, pod uslovom da zna šta traži, za komunizam, koji jedini ostvaruje, istina još uvek samo u teoriji, demokratsko stanje društva...

Demokratija, i prema onome što je htela da sprovede i prema onome što je sprovela, javlja se kao poredak jednakovremeno politički, privredni i društveni... Problem nije u tome što se od primene demokratskih načela nema što očekivati već u tome što su ona urodila samo zlom... Demokratija nije ostvarili ni slobodu ni jednakost ni bratstvo. Nije dala narodu ništa od onoga što mu je obećala. Ali mu je dala obmanu da je suveren i da preko pretstavnika koje bira vlada sam sobom... Demokratija posmatra i uređuje čoveka kao takva, odvejeno od svih prirodnih veza njegovih, od svih odnosa koji ga u stvarnosti okružuju, određuju, ograničavaju... Prirodna pojava za nju nije čovek član porodice, čovek član opštine, čovek član poziva i tako dalje, nego usamljen pojedinac u sredini isto tako usamljenih pojedinaca, u kojoj usamljenosti ona vidi jemstvo njihove slobode.

Ako demokratija šta ne priznaje, to je da može biti drugog merila vrednosti sem broja. Svi birači, bez obzira na duboke razlike u prirodnoj i socijalnoj vrednosti njihovoj, su jednaki pretstavnici narodne suverenosti. Demokratija se, dakle, zasniva na načelu većine. Sposobni su međutim uvek u manjini. Odsustvo jakih ličnosti, državnika, to je prirodna slabost demokratije i svakako da je ovo njen najveći apsurd. Ali je to i najbitnija dogma njena. Ako

tu načnete demokratiju, onda se posle ceo predak njen sam po sebi uruši...

Zabluda je verovati da se sloboda, koja treba da brani građane od države može zasnivati i osiguratu ustavima, dakle jednostranim činom te iste države... U demokratiji se smatra da država ima pravo na sve, a to je stoga što se u demokratijama sloboda građana iscrpljuje biračkim pravom, koje je prividnost slobode. I dok mu se ta prividnost slobode redovno isplaćuje, demokratski građanin idealno trpi sva stvarna nasilja.

Zato što se sloboda ne razume, vidi onde gde je ne može biti a ne traži onde gde joj je mesto, svaki napad na demokratiju shvata se kao napad na slobodu... Posle svih demokratskih izbora narodne mase ostale su duboko razočarane. Narod voli svog poslanika ali ga ne voli kao pretstavnika narodne suverenosti nego kao svog advokata kod države – to je njegova uloga. No, demokratija je kroz parlamentarizam rastrojila smisao narodnog pretstavništva. Ona je poništila nadzornu ulogu parlamenta nad radom vlade koja preko svoje parlamentarne većine oslobađa sebe svake odgovornosti i može da radi šta hoće. Tako, vlade danas nikome ne odgovaraju jer se odgovornost vlade narodnim pretstavnicima svodi na odgovornost vlade vladinoj većini u narodnom pretstavništvu.

Ako vlada ima jaku i sigurnu većinu, to je oligarhija jedne stranke u kojoj niko nikome nizašta ne odgovara... Kada vlada nema jaku i sigurnu većinu, onda se državni život, usredsređen u hodničkim došaptavanjima i sednicama narodnog pretstavništva, pretvara u prizore za uveseljenje građanstva...“.

Nekome danas može zvučati paradoksalno, ali upravo je liberalna demokratija, proizašla iz buržoaske revolucije 1789. sa svojim pokličima o pravima i slobodama ljudi, postala nosilac totalitarne i destruktivne ideologije koja svojom politikom dvostrukih standarda, a preko novostvorenih nadnacionalnih i transnacionalnih centara moći dovodi do relativizovanja samog smisla ljudskog postojanja, postojanja porodice, tradicije, vere i identiteta nacije. Više nema dilema da je liberalna demokratija, odnosno liberalizam totalitaran kao i sve druge ideologije jer je ona kao i komunizam, fašizam, nacizam, anarhizam i globalizam pripremljena u istoj kuhinji po receptu poznatom još od 1789

Odmah nakon Francuske revolucije filosof Džeremi Bentam (Jeremy Bentham) je skovao pridev međunarodni (international) kako bi objasnio ljudima da su sebičnost i koristoljublje one odrednice ljudskog karaktera koje će diktirati buduća svetska kretanja. Vek i po nakon Bentama, odmah nakon Breton Vudsa - 1944, Oliver Rajzer (Oliver Leslie Reiser) i Boldvin Dejvis (Blodwen Davies) obelodanjuju svetu, kroz svoju knjigu *Planetarna demokratija* (Planetary Democracy: An Introduction to Scientific Humanism and Applied Semantics), da je došlo doba globalizacije – vladavine u kojima

glavni akteri više nisu narodi niti nacionalne države. Danas više nije nepoznanica da su unuci, praunuci, čukununuci i navrnunuci medijatora iz 1789. doveli svet do tačke globaliziovanog privrednog sistema kojim, bez ikakve kontrole i odgovornosti, upravljaju nadnacionalne trgovačke korporacije i bankarske institucije.

Liberalna demokratija pored svoje na sva zvona promovisane političke ideologije ima i svoj, od javnosti dobro skrajnut, eshatološki nivo religioznosti. Oni koji su svojim novcem i intrigama 1653. ukinuli englesku monarhiju su isti oni koji su svojim novcem i intrigama, vek kasnije, ubili francuskog kralja Luja XVI. I u prvom i drugom slučaju umesto monarhija su proglašavane republike sa parlamentarnim uređenjem koje je *per se* obezbeđivalo vladavinu kapitala. I Engleska i Francuska su se nakon toga razvijale kao imperijalne sile ali ne kroz širenje određene civilizacije, kulture i tradicije, već kroz pljačku i trgovinu ljudima. Oni koji su se zaklonjeni svojim novcem i intrigama pozivali na ljudska prava i slobode nisu, objektivno, činili ništa nego delovali u skladu sa Mojsijem koji je, govoreći o pravdi i slobodama, preuzeo ovozemaljsku vlast za sebe, a nebesku dao rođenom bratu Aronu. Međutim, kada danas govorimo o Jevrejima i njihovoj povezanošću sa demokratijom, bankama, medijima i sl. nikako i ni pod kojim uslovom ne smemo i ne možemo da mislimo na svekoliki jevrejski narod. Ne, nikako ne! Možemo i moramo prvo govoriti o Aškenazi (אַשְׁכְּנַזִּים) Jevrejima ili Hazarima, a tek potom o jevrejima koji su potomci trinaest vavilonskih porodica. Hazari stoje iza cionističkog pokreta koji je 31. avgusta 1897. godine osnovao, po njihovom naređenju i uz blagoslov *Judæo-Babylon* sveštenstva, Teodor Hercl (Theodor Binyamin Ze'ev Herzl) u Bazelu, Švajcarska. E vidite, cionisti su ovim pokretom prigrlili demokratiju kao nešto što im još od 1789. pripada po zasluzi ali se, pri tome, ni na koji način nisu odrekli drugih, njima omiljenih, sredstava za ostvarivanje ličnog bogatstva i, preko njega, ostvarivanja uticaja nad ljudima.

Pripadnici svih trinaest, ne dvanaest kako se misli, od kojih je nastala jevrejska nacija, ili rasa - kako god, uglavnom nikad ništa nisu radili. Bili su to nomadi, trgovci ili naprosto razbojnici koji su presretali i pljačkali karavane. Tako je bilo, a tako je i danas samo što više nisu u pitanju karavani. Teško ćete naći i jednog Jevrejina koji se bavi stočarstvom ili zemljoradnjom – to su sramotna zanimanja. Jevreji preferiraju poslove kao što su bankarstvo, advokatura, menjački i klasični poslovi kamatarenja, oni su u tzv. šou biznisu, masovnim medijima ili, što je danas posebno važno, politici. Mislim da se, ipak, neki od njihovih pripadnika i dan danas, kao pre više hiljada godina, bave poslovima s one strane zakona. Ako vas interesuje koji su to poslovi reći ću vam: svi koji donose najveći profit, a to mogu biti poslovi s drogom, pornografijom, falsifikovanjem novca i umetničkih vrednosti, oružjem, trgovinom belim robljem ili bilo šta drugo. Jednostavno, nije važno, bar ne dok se dobro isplati.

Američka vlada je po zakonu obavezan da svake godine Kongresu Sjedinjenih Država podnese izveštaj o naporima stranih vlada usmerenim na ukidanje teških oblika trgovine ljudima. Zakon koji reguliše napore protiv trgovine ljudima, Zakon o zaštiti žrtava trgovine ljudima (TVPA) ističe da je cilj borbe protiv trgovine ljudima kažnjavanje trgovaca ljudima, zaštita njihovih žrtava i sprečavanje trgovine ljudima. U izveštaju za 2001. godinu američka vlada u delu o organizovanom međunarodnom trgovanju belim robljem navodi Izrael kao državu sa najvećim brojem prestupa po ovom pitanju. Kako je reakcija javnosti bila veoma burna i jasno antijevrejski profilisana ukazala se potreba da Stejt department ublaži svoje ocene. Tako se 2. juna 2002. oglasio američki državni sekretar Kolin Pauel izjavivši: „Izrael sarađuje sa nama kako bi ojačao svoju *anti-trafficking* politiku".

Pokušaj američke administracije da ublaži negativne posledice sopstvenog izveštaja o jevrejskog trgovini belim robljem devalviran je samo šest meseci nakon istupanja Kolina Pauela. Naime, *Israeli daily Ha'aretz* objavio je članak o nastavku nesmetane trgovine ljudima u Izraelu gde se, prema njihovim saznanjima, i dalje svake godine proda najmanje tri hiljade devojaka kao belo roblje. Pri tome, *Ha'aretz* naglašava kako se o ovoj strašnoj pojavi u izraelskoj štampi nikada nepiše kao o trgovini robljem već samo kao o „uobičajenoj" trgovini prostitutkama. *Ha'aretz* završava konstatacijom da ovom više milijardi vrednom poslu u Izraelu nema ko da stane na put jer je, za jedno to dobar posao, a za druge – ništa strašno. To „ništa strašno" *Ha'aretz* stavlja na dušu izraelskoj policiji i sudovima koji gotovo da i ne procesuiraju trgovinu belim robljem, a i kad im se to desi najduža zatvorska kazna izrečena za ovu vrstu kriminala je bila osamnaest meseci. Za ovakav sramno niske presude Zaheva Galon (Zehava Gal-On) iz organizacije za ljudska prava *B'Tselem* kaže: „To je moguće prosto zato što izraelski zakoni prave bitnu razliku između Jevreja i onih koji to nisu – uvek na štetu onih koji to nisu". Mnogo određeniji i jasniji po pitanju dvojnih standarda jevrejskih zakona bio je profesor na Univerzitetu u Jerusalimu Izrael Šahak (Israel Shahak): „Prema rasističkim odredbama izraelskih zakona sve žene koje nisu rođene kao jevrejke se automatski smatraju i tretiraju kao *harlot* – prostitutka".

Da Izrael ništa nije učinio tim povodom vidi se i iz izveštaja *Amnesty International* za 2005. godinu u kome stoji da je Izrael država u kojoj se svake godine dovodi između tri i pet hiljada devojaka na prisilnu prostituciju; rade sedam dana u nedelji po osamnaest sati dnevno. Izraelski *Knesset* (skupština) je nakon svega oformio komisiju po ovom pitanju i ona ne samo da je potvrdila nalaze *Amnesty International*-a i američkog *State Department*-a već ih je i dopunila policijskim izveštajima prema kojima se u Izraelu, a prvenstveno u Haifi i Tel Avivu dnevno obavi preko 25.000 plaćanja za seksualne usluge u ukupnom iznosu od preko dvadeset i pet miliona dolara; Jevreji sve žene *gantyles* nazivaju kurvama - *shiksa* (שיקסע) ili, u modernijem žargonu, *harlot* što je izraz preuzet direktno iz *TaNaH*-a.

O jevrejskoj trgovini mladim ruskinjama, ne retko maloletnim, oglasio se čak i *CBS News* 23. marta 2005. kojom prilikom je citirao Zehva Galona (Zehava Galon) iz *Committee Against Trade in Women* (Komitet protiv trgovine ženama): „Devojke koje se prisiljavaju na prostituciju se prvo prebijaju, potom višestruko siluju i, na kraju, prodaju na javnim licitacijama kao roblje za najviše 10.000$ za svaku". Prema Galonu najveći problem u suzbijanju ovakve vrste trgovine belim robljem je u svesti jevrejske javnosti koja ne vidi ništa strašno u tome šta se dešava *shiksa*-ma ali i samoj policiji koja problemu trgovine ne-jevrejima ne predaje poseban značaj.

Kada se danas govori o trgovini belim robljem valja citirati jevrejskog istoričara i dekana *Fordham College*-a Edvarda Bristoa (Edward Bristow) koji u knjizi *Prostitution and Prejudice* objavljenoj 1982. godine u Oksfordu navodi kako Jevreji već vekovima vode glavnu reč u trgovini robljem, a da u poslednjih stotinak godina dominiraju evropskom i azijskom trgovinom belim robljem – ženama. Pri tome, Bristo navodi kako su jevrejski trgovci belim robljem danas najprisutniji u Rusiji, Ukrajini, Moldaviji, Bugarskoj, Bosni...

Možda je, ipak, najeksplicitnije o jevrejskim trgovcima belim robljem govorio dr Vilijam Luter (William Luther Pierce). Ovaj fizičar potiče iz stare, bogate i ugledne američke južnjačke porodice koja vodi poreklo od čuvenog guvernera Alabame Tomasa Votsa (Thomas Hill Watts). Obrazovao se na univerzitetima Rajs (William Marsh Rice University) i Kolorado (University of Colorado at Boulder) gde je i doktorirao nakon čega je predavao na univerzitetu Oregon (Oregon State University). Kako su mu preci, tokom XIX veka, bili veliki robovlasnici dr Vilijam se, paralelno sa svojim studijama, bavio i izučavanjem fenomenom trgovine ljudima. Saznanja do kojih je došao su ga, prvo, navela da postane član najpoznatijeg američkog antikomunističkog udruženja *John Birch Society*, a potom i da osnuje međunarodnu organizaciju *National Alliance* koja će, u velikoj meri, biti antijudejski orijentisana. O razlozima koji su uticali na njega da karijeru fizičara u najvećoj svetskoj tehničko-tehnološkoj laboratoriji *Los Alamos National Laboratory* zameni političkim angažmanom dr Vilijam je više puta govorio, a na primedbe da su njegovi stavovi u mnogome rasistički i, ne malo, judeofobični on odgovara: „My action is just reaction" (Moja akcija je samo reakcija). Pojašnjavaći svoja osećanja dr Vilijam je 30. oktobra 1999. godine, samo par godina pre smrti, dao intervju koji će kasnije biti objavljen pod nazivom Novi Protokoli (The New Protocols). Iz ovog intervjua izdvojićemo samo deo koji, izvesno, objašnjava dosta toga:

„Jevreji su u XVIII i XIX veku posedovali najveći broj ako ne i sve brodove za prevoz robova. Oni nisu bili samo vlasnici brodova već su i sve posade bile sačinjene od Jevreja kojima su, po pravilu, upravljali jevrejski oficiri i kapetani.

Jevreji su dominirali trgovinom ljudima još od rimskih vremena i to naročito trgovinom belim ljudima. Jevrejski trgovci belim robljem su svuda sledili Cezarove jedinice, kako u Galiji tako i u Germaniji i drugim severnim teritorijama gde su kupovali sve rimske zarobljenike – posebno žene. Još od tih dana pa sve do danas Jevreji dominiraju svetskom trgovinom robljem i pored toga što ih je, više nego često, hrišćanska crkva pokušavala u tome da spreči. Protiv njihove trgovine ljudima prvi je ustao rimski car Teodosije II (Flavius Theodosius Junior) ali su oni, tada kao i danas, uvek opstajali u svojoj trgovini ljudskim dušama.

U vreme cara Teodosija, i mnogo vekova nakon njega, se o Jevrejima kao kamatarima i trgovcima ljudima sve znalo, a onda je, naprasno, nakon 1789. o tome prestalo da se piše i govori. Tim pre je gotovo neverovatno da je ova tema pravo javnosti ponovo stekla tek nakon što je o njoj objavljen članak u najčuvenijem jevrejskom štampanom mediju: *The New York Times*. U broju od 11. januara 1998. godine ovih novina pojavio se članak *Contraband Women* napisan od strane njihovog dopisnika iz Jerusalima Majkla Spektra (Michael Specter).

U članku se na specifičan način govori o jevrejskoj trgovini mladim ruskinjama i ukrajinkama. Majkl Spektra, između ostalog, piše da je sedište mreže trgovine ljudima bazirano u Moskvi i glavnom gradu Ukrajine, Kijevu. Po njemu, celokupna trgovina mladim devojkama je u rukama ruske mafije ali Spektra propušta da ukaže na činjenicu da su članovi ovih ruskih bandi svi, od prvog do poslednjeg, Jevreji sa ruskim pasošima. Ovo ne iznenađuje s obzirom da je u SAD praksa da se o jevrejskim kriminalcima koji su iz nekadašnjeg Sovjetskog Saveza došli u Ameriku uvek piše samo kao o Rusima. Jedan od najčuvenijih „ruskih“ kriminalaca u SAD je svakako Jevrejin Vadim Rabinovič (Вади́м Зино́вьевич Рабино́вич). Njega je, prvi put, šira američka javnost upoznala tek kada se u Majamiju fotografisao sa Bilom Klintonom za koga je, u to vreme – 2006, popunjavao njegove predizborne fondove. Danas je taj kriminalac predsednik Ukrajinskog jevrejskog saveza koji svojim novcem podržava i njegov zemljak Semion Mogljevič (Семен Ю́дкович Могиле́вич), okarakterisan od strane američkog FBI i Interpola kao *capo dei capi* (gazda svih gazda) svih “ruskih” mafija širom sveta. I, zamislite, *Могиле́вич* poseduje Ukrajinsko, Rusko, Mađasrsko i Izraelsko državljanstvo!

Inače, priča o eksploataciji Istočne Evrope od strane Jevreja je fascinantna i užasavajuća. Ov vremena srednjeg veka pa do moderne ere oni su se fokusirali na profitiranje od slabosti i poroka nejevrejske populacije Poljaka, Belorusa, Ukrajinaca, Rusa i ostalih među kojima su živeli kao jedva tolerantna manjina. Oni su, po pravili, kontrolisali prodaju alkohola i posedovali barove, kockarnice i bordele.

Mnogi Ruski pisci su tokom XIX veka, a među njima i Dostojevski i Gogolj,

opisivali destruktivne efekte jevrejskog delovanja na slovensko seljačko staovništvo. Oni su time jednostavno i argumentovano objašnjavali i razobličavali suštinu vekovnog neprijateljstva koje postoji između Jevreja i Slovena. Broj belih žena koje su Jevreji tokom XIX i XX veka pretvorili u roblje poprimio je gotovo pandemijske obrise. Ova grozota zapala je za oko i jevrejskom istoričaru Edvardu Bristou koji je pominje u svojoj knjizi *Prostitution and Prejuduce*. Knjiga otkriva mnoge detalje o tome kako su Jevreji vrbovali mlade seljanke po ruskim i poljskim selima, obično lažnim obećanjima o boljem životu, a potom ih transportovali do zadimljenih i zagušljivih trećerazrednih bordela u Tursku, Egipat i ostale države Bliskog istoka i Latinske Amerike. Neke, koje su mislile da imaju više sreće, su završavale kao prostitutke u Beču, Pešti, Varšavi ili nekoj drugoj evropskoj prestonici. Kakvu su reputaciju jevrejski iseljenici iz Rusije, Poljske, Mađarske i Rumunije imali u Argentini, navodi Bristou, najbolje govori činjenica da su u Buenos Ajresu građani tradicionalnu jevrejsku nošnju automatski poistovećivali sa organizovanom prostitucijom.

Jedna fascinantna činjenica koju nam Bristou otkriva je da se centar jevrejske trgovine belim robljem – *mistermind of the operation*, nalazio u jednom malom poljskom gradiću pod imenom ***Oświęcim***. Nemački naziv za isti gradić je mnogo poznatiji svetu – ***Auschwitz***! Koliko daleko su jevrejski makroi otišli u svojoj bezočnosti govori, po Bristou, i podatak da je Šilem Lecki (Shilem Letzski) u Varšavi čak otvorio sinagogu za jevrejske lopove, svodnike i lake dame kako bi se tamo kajali i dogovarali. Šta više, jevrejsko podzemlje je imalo i sopstveni rabinistički sud – Din Torah kako bi se, u skladu sa Torom, rešavali njihovi međusobni sporovi. Prema podacima do kojih je Bristou došao 1889. godine 203 od 289 legalnih bordela u Poljskoj su vodili Jevreji koji su od prostitutki očekivali da dnevno usluže najmanje 40 mušterija. Trgovina belim robljem iz Istočne Evrope je, kako konstatuje Bristou, ekskluzivna jevrejska aktivnost posednja dva veka.

Nakon revolucije u Rusiji 1917. jevrejski trgovci belim robljem postali su komesari i nezamenljivi kreatori i izvršioci ideje o uspostavljanju logora (гигантскую ГУЛАГовскую империю) koji su se dnevno popunjavani hiljadama neistomišljenika i protivnika njihove judeokumunističke kamarile. Vreme komunizma je tako postalo jevrejsko vreme za uklanjanje svih ruskih i ukrajinksih patriota.

U komunističkoj, od strane Jevreja kontrolisanoj, Rusiji razvijao se, paralelno sa logorima, i organizovani kriminal. O logorima su napisane brojne knjige i ispričane mnoge priče ali o organizovanom kriminalu imamo samo dve knjige i obe su napisali sovjetski jevreji koji su bili veoma dobro upoznati sa svim finesama organizovanog kriminala.

Jedan od pisaca Jurij Brohin (Юрий Брохин), bio je član jedne od jevrejskih

bandi u okviru koje je delovao kao svodnik. Njegovu knjigu *Husting on Gorky Street* (Двигая товар на улице Горького) je objavio *Dial Press* 1975. godine. Drugi pisac, Konstantin Sims (Константин М. Симис), bio je jevrejski advokat, branilac jevrejskih kriminalaca. Njegovu kjigu *USSSR:The Corruot Society* (СССР: Коррумпированное общество) objavio je *Simon&Schuste Publications* 1982. godine.

Ovi jevrejski pisci sasvim iskrno i bez i trunke straha i stida pišu o jevrejskoj supremaciji u sferama organizovanog kriminala. Brohin se, šta više, time i hvali uz konstataciju da je to bilo neminovno s obzirom da su Rusi i svi ostali Sloveni dorasli tek najnižem i najprostijem vidu kriminala uz upotrebu pištolja i pesnica. Iz tog razloga, objašnjava Brohin, oni nisu ni mogli da priđu organizovanom kriminalu koji je pripadao Jevrejima sa višom inteligencijom.

Oba pisca su propustila, ne slučajno, da navedu samo jednu malu sitnicu koja bi, da je spomenuta, razjasnila i Rusku kratku i Jevrejsku visoku pamet. Naime, svaki jevrejski kriminalac je imao nekog od svjih rođaka u policiji ili, u najgorem slučaju, u nekom od gradskih organa vlasti. Time je što-šta, i pre nego se i dogodilo, bilo rešeno.

Tako je, da pojasnimo, *Если Абрам* koji vodi poslove prostitucije i droge u Moskvi, mogao da računa na svog rođaka *Хаима* u kancelariji državnog tužioca da ga uvek blagovremeno obaveštava o svim planovima policije. Pa čak i ako bi, i pored sve predostrožnosti, nešto krenulo naopako *Если Абрам* je mogao računati na smeštaj u domu *Хаима* gde je živela njegova sestra.

Organizovanim judejskim bandama u Rusiji literalno niko ništa nije mogao pa su one, udružene sa birokratizovanim aparatom, polako narastale i prerastale granice Rusije. Počele su da se šire i na sve države Istočne Evrope koje su kontrolisali judeoboljševici. Kao i u Rusiji i u ovim zemljama su oni bili prvi koji su, kad su judeoboljševici objavili da se povlače sa vlasti, zauzeli najvažnije demokratske pozicije. Sa tih pozicija su organizovali privatizaciju one imovine koju su njihovi prethodnici nacionalizovali i tako počeli od celih država da stvaraju *гигантскую ГУЛАГовскую империю*. Iz tog opšteljudskog ponora, oni su se popeli na svetslost dana oslovljavajući se sa gospodine, noseći skupa odela, jedući skupa jela i pijući skupa vina. Ti tipovi iz organizovanog podzemlja sa svojom birokratskom bratijom su tako postali demokratori koji su, još jednom, na preostalu raju ponovo gledali sa puno prezira.

Tako se, i pored smene komunizma i uspostavljanja demokratije, za Ruski ili Ukrajinski narod malo, ako išta, promenilo. A promenilo se jeste – od najgoreg na još gore. Danas se u Rusiji i Ukrajini mogu pročitati oglasi koji nude mladim ženama, suočenim za bedom i siromaštinom koju im nudi nova demokratska vlast, primamljive ponude za poslove sekretarica, bedinerki,

turističkih vodiča i sl. u inostranstvu. Kandidatkinjama nikakvo predznanje nije potrebno, a poslodavac se, velikodušno, obavezuje da snosi sve troškove puta i obuku koju posao bude iziskivao. Mnoge devojke odlučuju da prihvate ponuđene poslove i tako pomognu i sebi i svojima kući. No, kada stignu na krajnje odredište svoga puta ništa, baš ništa, ne izgleda kao što je obećavano. Za povratak je, po pravilu, kasno!

Slučaj jedne takve devojke Irine koja je verovala da Sunce još uvek sija nije samo zastrašujući i poučan već je to i svojevrstan krik-poziv na akciju kako bi se pokrenuo krstaški pohod na sve *Брохине*, *Константине*, *Если Абраме*, *Хаиме* i njima slične, a sa ciljem da spasemo svoje sestre, komšinice, majke... Svoju dušu.

Dvadesetjednogodišnja, plavokosa, plavooka Irana je dovedena u Izrael kako bi u njemu radila kao sekretarica. Onog dana kada je, navodno ušla u kancelariju, gazda joj je, na njene oči, spalio pasoš i objasnio da je ona sada njegov rob i da će raditi u bordelu. Odbila je pa su je veseli Jevreji skinuli i naizmenično silovali dok se nije onesvestila. No, Irina je, za razliku od mnogih drugih devojaka, imala sreće jer ju je policija nakon samo nekoliko nedelja pronašla u jednom bordelu i privela u stanicu policije radi deportaciji. U stanici policiji Irina je inspektoru, koji je bio dovoljno strpjiv da je sasluša, ispričala sve što joj se dogodilo ali očekivana reakcija je izostala. Najviše se iznenadila što inspektor nije ni pozvao njenog gazdu na saslušanje i što joj je rekao da ćuti i ide što pre može.

Irina, kada je dolazila na rad u Izrael, a i kada je davala svoju izjavu policiji očigledno nije znala da u Izraelu za Jevreje nije kažnjivo da siluju žene i odnose se prema njima kao robovima sve dok one nisu Jevrejke. Irina, kada je dolazila na rad u Izrael, a i kada je davala svoju izjavu policiji očigledno nije znala da Jevrejima nije zabranjeno posedovanje robova, sve dok oni nisu Jevreji. Irina, kada je dolazila na rad u Izrael, a i kada je davala svoju izjavu policiji očigledno nije znala da jevrejska sveta knjiga Tora ne predviđa zatvor za kriminalce – kad su u pitanju prestupi izabranog naroda nad *goyim*.

Sada se postavlja pitanje, pitanje za sve: Zašto Interpol, međunarodna policijska agencija, ne učini nešto kako bi se sprečila ova neverovatna trgovina mladim ženama? Zašto se vlade otetih devojaka neoglase i objave svoj glas protesta? Zašto tolike nevladine organizacije tobože zabrinute za sve nas nikada ništa ne učine po pitanju trgovine belim robljem? Gde su ti tako slobodni i nezavisni novinari da ukažu na mračnjaštvo srednjeg veka koje je još tu – oko nas? Odgovor je, može biti, strašno jednostavan: Niko ništa nesme jer je to jevrejski biznis!

Vidite, u današnjoj Nemačkoj celokupan organizovani kriminal kontrolišu Jevreji. Ko god u Nemačkoj ukaže na tu činjenicu biće medijski linčovan jer

navodno izaziva „rasnu mržnju“ (rassistische Beleidigungen enthält), odnosno biće kažnjen zbog govora mržnje - *Sprache des Hasses*. Naime, Nemačka kao i desetine drugih država imaju tzv. zakone o „govoru mržnje“ koje su izmislili judejski pravnici 1975. godine, koristeći se pričom o holokaustu, kako bi bili u stanju da ućutkaju svakoga ko makar i pokuša da ukaže na njihovu ulogu u organizovanom kriminalu, korupciji, trgovini ljudima i čemu sve ne još“.

Pogledajte bilo koju državu na svetu, broj Jevreja u ukupnoj populaciji stanovništva je po pravilu jednocifren, ali je zato njihov udeo u ukupnom nacionalnom bogatstvu obavezno dvocifren. Na primer, u SAD jedva da ih je 0,5%, a raspolažu s preko 30% ukupnog nacionalnog bogatstva i to je ono što se zna, a što se ne zna?! Polovina svih američkih milijardera su Jevreji! Pa da li bilo ko ozbiljan može da pomisli da se takva bogatstva stiču pukim poštenjem i moralom!? U Rusiji ih danas nema ni 0,5%, a predstavljaju najznačajniji i najuticajniji deo ekonomske i finansijske elite. Krajem 1917. u Rusiji preci te i takve elite nisu posedovali ni jedan posto ruskog bogatstva. Samo iz ovog podatka, da ne spominjemo druge, možete videti i zaključiti ko je i na koji način profitirao iz antiruske revolucije 1917. Najveći deo onoga što su judeoboljševici oteli od ruskog cara i ruskog naroda danas pripada, na ovaj ili onaj način, oligarsima među kojima ima tako mnogo Jevreja.

Pišući o nesrazmernom uspehu Jevreja u različitim nacionalnim državama širom sveta poznati engleski novinar Šaim Berm (Chaim Bermant) u cionističkom listu *Jewish Chronicle* koji izlazi u Londonu 1. marta 1991. godine kaže: “Zašto su Jevreji uspešni u stvaranju novca u svim državama osim u Izraelu? ... U Izraelu nema *gentyles* pa je nemoguće naći naivčine, a kad takvih nema onda nam nema ni lakih ni velikih zarada!” Ovom svojom iskrenom opservacijom Berm jasno stavlja do znanja da Jevreji svoja bogatstva stvaraju na grbači i propasti drugih ljudi, a ne na sopstvenoj kreativnosti.

Kada se u štampi piše o Kolumbiji i njenim narko kartelima to je sve istina. Ali, to nije cela istina. To je poluistina u kojoj je izostavljeno ono najvažnije. Na primer, u novinama nećete pročitati da su grad Medelin (Medellín) u Kolumbiji 1616. godine osnovali jevrejski doseljenici iz Španije. Nećete pročitati ni da su oni prvi, sredinom XIX veka, izdvojili beli prah iz listova biljke *Coca* (Erythroxylon coca), a potom počeli sa podizanjem velikih plantaža ove biljke. Sve do Prvog svetskog rata prodaja belog praha, odnosno kokaina je u SAD bila legalna; on je sve do Prvog svetskog rata bio i glavni sastojak poznatog osvežavajućeg pića *Coca Cola*. No, najvažniji deo priče o kokainu odnosi se na čuvenog svetskog trgovca opijumom Davida Sasuna (David Sasoon, 1792.-1864.). Uz blagoslov Britanske krune Sasun je razvio jednu od najprofitabilnijih opijumskih trgovačkih mreža sa glavnim ekspoziturama u Bombaju, Hong Kongu i Šangaju. Petina opijuma koja je dolazila u Kinu bila je prevožena njegovim brodovima. Inventivni pripadnik jedne od najbogatijih svetskih jevrejskih porodica David Sasun prvi u svetu

počinje da se bavi i trgovinom kokaina. Istina, u to vreme je beli prah imao tretman medikamenta protiv bolova i depresije pa se o Sasunu ne može, striktno pravno gledano, govoriti kao o narko trgovcu – bio je apotekar.

Prvi pravi klasičan trgovac kokainom kao zabranjenim narkotičkim sredstvom je bio Arnold Rotštajn (Arnold Rothstein). Za njega se vezuje i početak jevrejske dominacije američkim podzemljem. Kada je umro 1928. zamenio ga je zemljak Luis Lepke (Louis Lepke) koji je zajedno sa Jašom Kacenberg (Jacob Yasha Katzenberg) razgranao trgovinu heroinom. Šta više, Jaša je 1933. godina otputovao u Šangaj kako bi obučio lokalne dobavljače da prave heroin. Lepke, Jaša i još 28 jevrejskih kriminalaca su 1938. osuđeni zbog trgovine opijatima. Njih su nasledili Soli Gelb (Solly Gelb), Tudi Šonfeld (Tudi Schoenfeld), Hari Koh (Harry Koch), Hari Hečinger (Harry Hechinger), Moe Tabman (Moe Taubman) i Toli Grinberg (Tolly Greenberg). Grinberg će u istoriju nezakonitog trgovanja drogom ući kao čovek koji je izumeo mašinu koja od tečnog heroina pravi heroinske pilule.

Današnja trgovina drogama je jedan od najprofitabilnijih nezakonitih poslova: profit na kokainu je oko 200%, a na heroinu gotovo 1.000%. Kad se to ima u vidu onda se lakše shvata zašto su Jevreji tako prisutni u ovim transakcijama. Jedne od najtiražnijih novina u Izraelu *Jerusalim Post* su 1990. objavile članak o nezakonitom trgovanju drogama u SAD i tom prilikom citirale Šermana Bloka (Sherman Block), okružnog šerifa iz Los Anđelesa: “Izraelska mafija se proširila celom Amerikom. Nekada su im glavni prihodi dolazili od iznuda i ucena, a danas su među najvećim trgovcima droge. Najomiljenija droga im je kokain jer se ona najčešće koristi u višim društvenim krugovima”.

Kada su 1985. američke vlasti uhapsile petoricu Jevreja osumnjičene za trgovinu kokainom i heroinom tadašnji javni tužilac Njujorka Rudolf Đulijani (Rudolph Giuliani) je izjavio: “Oni su ulični kriminalci i biće osuđeni, ali u Njujorku imamo barem stotinak legalnih jevrejskih firmi iza kojih se kriju nezakonite aktivnosti. Njihov pravi posao nije ono za šta su registrovane, već vraćanje nelegalno zarađenog novca u legalne tokove”. Ovo što je Đulijani rekao će se pokazati tačnim tokom suđenja Maksu Mermelštajnu (Max Mermelstein) koji je bio optužen za šverc 55 tona kokaina vrednog 360 miliona dolara u SAD. Zahvaljujući Mermelštajnu koji je postao saradnik Suda FBI je 1993. godine uhapsio Jakova Evhajma (Ja’akov Eveheim). On je posedovao Izraelski i Kolumbijski pasoš, a u SAD se bavio pranjem novca preko preduzeća *Prizma*. Sa njim su uhapšeni još i Danijela Levi (Daniella Levi), Benjamin Hazon (Benyamin Hazon) i Aleks Ađami (Alex Ajami). Oni su, prema navodima optužnice, samo tokom jedne - 1992. godine oprali 22,5 miliona dolara. Najveći uspeh FBI je ipak postigao hapšenjem “dva jevrejska kralja” u poslu pranja novca Arona Šarira (Aharon Sharir) i Stefana Skorkina (Stephan Scorkin) koji su optuženi i osuđeni za pranje pola milijarde dolara.

Njihov najbliži saradnik Lih Ičilov (Liuh Ichilov) se spasao bekstvom u Izrael. Kako Izraelski zakoni ne dozvoljavaju ekstradiciju njihovih građana, nikome i ni pod kakvim uslovima, Ičilov i danas živi u Tel Avivu.

Pored jevrejskih preduzeća i banaka u posao pranja novca uključene su i jašive (jevrejske verske škole) i sinagoge. Početkom 1984. FBI je u Njujorku provalio u najstariju jašivu u SAD Tifret Jerusalim (Tiferet Yerushalayim) zbog sumnje da se njeni bankovni računi koriste za pranje novca zarađenog trgovinom droge. Tokom suđenja je dokazano da je devet članova Odbora Tifret jašive bilo umešano u ove nezakonite poslove. Dva prvooptužena su bili Mendel Goldberg (Mendel Goldberg) i rabin Izrael Ajdelman (Israel Eidelman). Tokom 1990. godine FBI je, po istom osnovu, uhapsio i rabina Jozefa Krozera (Yosef Crozer) koji je prilikom hapšenja kod sebe imao Talmud, pet pasoša i 280.000 dolara u kešu. Veoma cenjeni i poznati rabin Abraham Lo (Abraham Low) je, sasvim slučajno, uhapšen 1994. godine kada je tajnom agentu FBI pokušao da proda veću količinu pušaka, pištolja, zaštitnih prsluka i specijalnih noževa. Tokom istrage optužnica protiv rabina Loa je proširena i stavkom za pranje novca. Utvrđeno je da je preko sinagoge Mogen Abraham oprao preko 2 miliona dolara. Ne osporavajući navode iz optužnice njegov advokat je ipak insistirao na prekidu sudskog procesa i oslobađanju rabina po osnovu navodnog antisemitizma pripadnika FBI. Naime, prema njegovim tvrdnjama jedan od policijaca je tokom hapšenja rabinu Lou rekao: "Sada Toru možeš da koristiš umesto toalet papira". Sud je, nakon što se u ceo proces umešao i najpoznatiji američki rabin Moše Tajtelbaum (Moshe Teitelbaum), izrekao kaznu rabinu Lou od samo pet godina. Kada je, na kraju, smešten u zatvor rabin Lou je zahtevao: da nebude u ćeliji sa *goyim*; da mu se služi samo košer hrana; da mu se obezbede jevrejske verske knjige kojih nije bilo u zatvorskoj biblioteci; da mu se obezbedi posebno mesto za molitvu i, što je najinteresantnije - poseban toalet. Svi njegovi zahtevi su usvojeni! Nakon ovoga država Njujork je čak donela zakon po kome se svim jevrejskim zatvorenicima mora služiti topla košer hrana (6$ po porciji), a ne regularna zatvorska hrana (1$ po porciji).

Američki časopis *Detroit Free Press* retko kada objavljuje članke vezane za drogu. Pa ipak 2000-te je pune dve strane posvetio uspehu policije u otkrivanju velikog međunarodnog lanca trgovaca veštačkom drogom ekstazijem. U članku se ističe da su 23. februara 2000-te, po nalogu javnog tužioca Ričarda Brauna (Richard A. Brown), u Njujorku uhapšena šestorica izraelskih državljana koji su bili mozak najveće operacije šverca ekstazija u SAD. Pored hapšenja u Njujorku Interpol je posredovao u hapšenju još dvadesetak članova ove međunarodne kriminalne grupe širom Evrope. Prema izjavi agenta Luisa Rajsa (Lewis Rice, Jr.) najvažnija hapšenja su ipak ona u Njujorku jer se tu radilo o vođama: Igal Malka (Igal Malka), Jariv Azulaj (Yariv Azulay), Ošri Gančki (Oshri Ganchrski), Ejal Levi (Eyal Levy), Robert Levi (Robert Levy) i Ošri Amar (Oshri Amar). Prilikom hapšenja svi su kod

sebe imali izraelske pasoše, a posedovali su i 300.000 tableta ekstazija vrednih sedam i po miliona dolara.

Ugledni jevrejski novinar Ben Kapit (Ben Kapita) je u listu Mariv (Ma'ariv) 1994. objavio da “FBI raspolaže opsežnom dokumentacijom o kokainskom trouglu koji sačinjavaju kolumbijski narko bosovi, jevrejski perači novca i Jevreji koji su došli iz Rusije, a koje štampa uvek imenuje samo kao Ruska mafija. Veza između kolumbijske droge, odnosno njene proizvodnje i Jevreja je odavno poznata. Ono što naša javnost nezna je da su za obuku pripadnika kolumbijske mafije zaduženi penzionisani pripadnici izraelske armije organizovani u posebne paravojne formacije. Tako se pripadnici paravojne formacije Spirhed (Spearhead), na čelu sa pukovnikom Jar Klajnom (Yair Klein), od 1988. nalaze u Kolumbiji”. Penzionisani pukovnik izraelske armije Klajn je postao poznat široj javnosti tek kad je u Tel Avivu osuđen, ne zbog obuke kolumbijskih mafijaša, već zbog prenošenja određenih znanja iz domena korišćenja specijalnih vrsta oružja. Kako se to u Izraelu smatra vojnom tajnom Okružni sud u Tel Avivu ga je osudio na globu od 13 hiljada dolara.

Poslednje u nizu vesti o kriminalnim aktivnostima rabina u SAD preneo je britanski BBC 24. jula 2009. kada je objavio završetak desetogodišnje akcije FBI protiv grupe političara, poslovnih i sveštenih lica umešanih u korupciju, pranje novca i nezakonitu trgovinu ljudskim organima na terioriji države Nju Džersi. Državni pravobranilac Njujorka Ralf Mara (Ralph Marra) objavio je novinarima da je policija ovim povodom uhapsila 29 osoba, a da se među njima nalazi i 5 rabina specijalizovanih za pranje novca i nezakonitu trgovinu ljudskim organima. Rabini su u ovom periodu oprali više desetina miliona dolara i to uglavnom kroz navodno humanitarne akcije. Ljudske organe koje su kupovali od egzistencijalno ugroženih ljudi plaćali su deset hiljada dolara, a prodavali za sto šezdeset hiljada. Prema Ralf Mari za njih i ne samo njih “ovo je jednostavno bio način života”. Interesantno da je najstariji među uhapšenim kriminalcima bio osamdeset sedmogodišnji rabin iz Bruklina Saul Kasin (Saul Kassin).

Priče da su jevrejska nacija i vera jedno te isto samo su donekle tačne; ustvari, nisu tačne nikako jer jevrejska nacija zapravo i ne postoji - postoji samo jevrejska vera i rasa. Jevreji su vera i rasa, a pre svega rasa. To nije pitanje nacije već pitanje rase i odanosti veri, a da tu sve bude kako treba staraju se rabini. Oni su velika moć, glavni instruktori i kontrolori. Oni vas i tuže i sude i izvršavaju šta god da je u pitanju. Između malog broja, užasno malog broja vavilonskih zaverenika i njihovih vođa - Cionskih mudraca i sveg ostalog jevrejskog naroda nalaze se rabini. Verujte mi, ovih 99% Jevreja su u težem položaju u odnosu na sve druge koji nisu Jevreji. Ortodoksni Jevreji su predmet velike manipulacije i žrtve svetske zavere čije dimenzije još niko nije u stanju da sagleda. Te Jevreje ne vole hrišćani, muslimani, ateisti i ko sve ne, a najmanje su u milosti onog jednog procenta njihove elite koju mnogi

poistovećuju sa Cionskim mudracima, mudrim starcima sa Siona, vavilonskom bratstvui sl. Tu se zapravo radi o jednom procentu nečega što nema veza s ovim svetom, a želi, po svaku cenu, da zavlada svetom. U ovom kontekstu citiraću vam šta je Stefan S. Vajs, cionista i predsednik Američkog Jevrejskog Kongresa, rekao na zasedanju Kongresa u Njujorku 1938. godine: “Ja nisam američki građanin jevrejske vere, ja sam Jevrejin. Hitler je bio u pravu kad nas je nazvao rasom jer mi i jesmo rasa”.

Niko nikad nije, na istorijski validan način, dokazao postojanje bilo kakvog bibliskog egzodusa iz Egipta ili nekakvo postojanje 12 ili 13 nomadskih plemena. Niko nikad nije pronašao ni jedan jedini materijalni dokaz o postojanju jevrejskog kralja Davida ili Solomona. Zamislite, niko nikada nije pronašao ostatke tog velikog, grandioznog, kolosalnog hrama cara Solomona. Nikada ništa, ni kamenčić. Gde su tačno ta sveta mesta na Sinajskoj gori?! Niko, prosto neverovatno, i nezna gde je tačno Sinajska gora: to mogu biti planine na severu i zapadu Sinajskog poluostrva, na jugu Palestine u Transjordanu i u Saudijskoj Arabiji. Danas mnogi naučnici identifikuju, nisu nikako sigurni, Sinajsku goru sa Har Karkomom, koji se nalazi između Kedeš-Barnee i Ejlata. Drugi, podjednako nesigurni, smeštaju Sinajsku goru na jug Sinajskog poluostva i identifikuju je sa planinom Gebel Musa. U Bibliji se čak dva termina, Sinaj i Horiv, koriste kao naziv ove planine. Sve te priče potiču iz nekakvih knjiga koje su, od prve do poslednje, napisali prethodnici ili sami vavilonski mudraci, taj jedan procenat nečega od ničega. A vidite, toliko toga se vrti baš oko tog Vavilona i njegovog tajnog bratstva. Zar Vam se ne čini da se iza svaga toga, kad se neko već toliko potrudio da sve to smisli, krije nešto, nešto veoma ozbiljno.?! Ja sam uveren u to!

Pogledajte, čuveni jevrejski filosof Baruh Spinoza (Baruch Spinoza, 1632.-1677.) koji je život proveo u Amsterdamu izučavajući svete jevrejske knjige je u svom delu *Tractatus teologico-politicus* dokazao da Mojsije nije mogao biti autor pet knjiga – *Pentateuh*, jer su one, po svemu sudeći, nastale nekoliko vekova nakon njega. Spinoza je ukazao na krajnje međusobno protivrečne podatke iz prve Mojsijeve knjige o stvaranju sveta i prvih ljudi, o tome koliko je životinja Noe uzeo u svoj kovčeg, koje biljne vrste i sl. Ukazao je na činjenicu postojanja čak tri varijante Deset božijih zapovesti i mnogo toga drugog. Analizirajući Novi zavet Spinoza ukazuje na niz suštinskih razlika između evanđelja po Mateju i Luki. Na Spinozu su rabini 1656. bacili *herem* (anatema) kojom je izopšten iz sinagoge u Amsterdamu, a Vatikan ga je odmah potom proganjao kao jednog od svojih najvećih jeretika.

Znate i sami da je hrišćanstvo tvorevina vavilonskih Jevreja, a da i islam ima istu osnovu. Prvih nekoliko patrijarha hrišćanske crkve su svi bili Jevreji, a i ustanovitelj islama Muhamed se prilikom svojih molitvi okretao ka Jerusalimu. Danas vavilonski kabalisti, naslednici nekadašnjeg bratstva *B'nai Haburah*, pokušavaju da međusobno suprotstave ove dve religije ili, jasnije

rečeno, da istrebe njihove vernike, a time i dobar deo svetske populacije. Ako se pitate kako, odgovor je jednostavan - u još jednom svetskom ratu. Danas hrišćani čine 33% svetskog stanovništva, muslimani preko 20%, hindusa je oko 15%, ateista ispod 15%, a Jevreja ni manje ni više nego manje od statističke greške, a to vam je između 0,01 i 0,02%. Možete li da zamislite koliko bogatstvo i koliku moć, u svetskim razmerama, ima ova statistička greška. Ako iz ovog već zanemarljivog procenta oduzmete obične ljude, onu masu od 99% Jevreja, iskrenih i odanih vernika, koji nemaju veze s njihovim kabalistima i vavilonskim bratstvom, onda je procenat bogatih i moćnih navodno Mojsijeovih i Aronovih naslednika gotovo nemerljiv, ali izvesno prisutan.

Sukob između baštinika vavilonskog judaizma i Ješue ben Josifa nastupio je tek kad im je srušio tezge za zamenu novca ispred Hrama; da stvar bude još gora, Ješua je pozvao i narod da im ne plaća nikakve poreze. Do tada im nije smetalo što se nazivao mesijom, naslednikom cara Davida i što je, po njihovom sudu, širio jeres među Jevrejima. Ali, kad im je dirnuo u kesu odmah su se obračunali s njim. Međutim, ni tada, kao ni danas, oni nikad neće prljav posao uraditi sami već će ga podmetnuti nekome. Zlato je uvek bilo njihovo glavno oružje i jedini prijatelj; oduzmite im zlato i oni će nestati, neće ih biti ni u vidu statističke greške. Oni su bili i ostali svetski zelenaši, kamatari i hohštapleri. Zamislite, pomoć koju su jevrejski bankari iz Engleske, preko svojih američkih ekspozitura, dali Velikoj britaniji (4,4 milijarde dolara) tokom Drugog svetskog rata je kasnije preimenovana u zajam. E, taj zajam su engleski poreski obveznici bankama otplatiti tek 2006. godine. Ratni profiti banaka su enormni i zato će, ako ni zbog čega drugog, ratova uvek biti.

Znate, evo sad mi pade na pamet, da je te ljude, taj jedan procenat jevrejske populacije, te navodne naslednike Mojsija i Arona, te vavilonske kabaliste, mudrace i prinčeve zapravo najbolje nazvati Statističkom greškom i ja ću to tako nadalje činiti. Ova distinkcija mi se čini potrebnom iz razloga što oni jesu Jevreji po rođenju, ali sa Jevrejima kao ljudimai iskrenim vernicima nemaju nikakvih sličnosti. E vidite, Statistička greška je pokušala da ukloni svog direktnog protivnika, ali u tome nije uspela jer je Ješua dobio pomoć od Josifa od Arimateje, Marije i Marte, i, naravno, od Poncija Pilata. Ostao je živ, ali je celu stvar trebalo prikriti i nastaviti borbu protiv Statističke grešeke. I tako je smišljeno vaskrsnuće i sve ostalo da bi borba bila nastavljena. A ko je sve to osmislio i izveo?! Pa naravno, Marija Magdalena! Svakako da misterije Vaskrsnuća i mnoga toga drugog odista postoje ali ovde se nije radilo o tome. Sa širenjem hrišćanstva kao religije Ješua, odnosno Isus Hristos nema veze; on jeste tvorac tog učenja ali hrišćanstvo se širi zahvaljujući vavilonskom judaizmu i farisejskom rabinu Pavlu, Jevrejinu iz Grčke. Rabini su u dobroj meri uticali na hrišćansku crkvu sve do XI veka, a onda im se dogodilo Pravoslavlje – otrglo im se kontroli. Kada je Rusija, nakon propasti Vizantije, dobila status Trećeg Rima – *Terza Roma*, postali su očajni. Tada su i objavili rat Pravoslavlju koje i danas baštini autentične vrednosti učenja Ješue ben

Josifa.

Ova današnja vavilonska demokratija je po metodama delovanja slična onoj robovlasničkoj antičkoj demokratiji; suštinski se razlikuju po tome što se u Atini i Sparti demokratija koristila za upravljanje državom, a danas ona služi samo za upravljanje ljudima. U antička vremena demokratija je bila dostupna samo velikim robovlasnicima i onima koji su bili spremni da ratuju za njih, a danas, navodno, svima. Međutim, danas, suštinski, stvarni uticaj na demokratske proces omogućen je samo demokratorima povezanim sa međunarodnim bankarskim kartelima. Običan čovek je danas u demokratskim procesima samo glasačka mašina koja se opredeljuje oko onih kandidata koji mu se nude; siromašni ljudi nisu i ne mogu biti aktivni nosioci demokratskih procesa. Pa pogledajte samo koliko danas koštaju demokratski izbori! Tu normalan i čestit svet nema šta da traži. Narod je u toj farsi maestralno izmanipulisan, a manipulacija je moguća jer ništa nije onako kako na prvi pogled izgleda. *Потёмкинские деревни*– Potemkinova sela, eto šta je to. Ljudi nemaju dovoljno vremena, a ni volje da ulaze u pojedinosti procesa koji ih okružuju. Oni su, u svojoj biti, dobri i naivni i, kao takvi, predmet manipulacije jednog broja moralnih delikvenata. Koliko je sve zamršeno može se dobro videti iz primera Rimokatoličke crkve na čijem su se čelu u proteklih hiljadu godina smenjivale pristalice vavilonskog judaizma i naslednici i sledbenici Marije Magdalene, odnosno Ješue ben Josifa. Ovi prvi su imali više uspeha pa tako, primera radi, stoje iza izbora čuvenog pape Aleksandra VI, poznatijeg kao Bordžija ali i iza Jovana Pavla II.

Zapravo, od kada su uklonili Jovana Pavla I, 1978. i doveli svog čoveka Jovana Pavla II (Karol Josef Wojtyla) ušli su, bar oni veruju, u poslednju fazu realizacije svog dve i po hiljade godina starog plana. I odista, dokaz da su možda na najboljem putu je izbor Benedikta XVI (Joseph Alois Ratzinger) na mesto Vikara Isusa Hrista. Racinger je bio revnostan član hitlerjungena i mezimac pape Pija XII, koga je Statistička greška dovela na presto iste godine kad je i započela Drugi svetski rat. Možda ne znate, ali Pije XII i Hitler su se dobro, čak veoma dobro poznavali. Da nebude zabune, Hitler se jako dobro, čak veoma dobro, poznavao i sa Žozefinom Lenhart (Josefina Lehnert), ženom koja će prvo postati monahinja pod imenom *Madre Pascalina*, a potom ljubavnica i doživotna “domaćica” kod Pija XII. Svog navodno najvećeg protivnika - Adolfa Hitlera Statistička greška je stvorila svojim finansijskim i propagandnim potencijalima, a onda nam ga je, kada je njega iskoristila, a sve nas upropastila, predstavila kao najvećeg krvnika i jedinog krivca za sve strahote Drugog svetskog rata. Odista, kolosalna, ali i maestralna prevara! Da li iole razuman čovek može da poveruje da je jedan, kako ga oni predstavljaju, bedni kaplar i još bedniji slikar, čovek ograničenih intelektualnih potencijala mogao, tek tako, da postane, ni manje ni više nego kancelar Nemačke. Da li vam se jedna takva tvrdnja čini smislenom?!

Vidite, više od pola veka od jevreja kontrolisani i demokrata usmeravani mediji su uspešno prikrivali činjenicu da je nemački kancelar Adolf Hitler 1938. godine bio, od strane jevrejske književnice i pesnikinje Gertrude Štajn (Gertrude Stein), nominovan za Nobelovu nagradu. Iako po državljanstvu amerikanka Štajnova zapravo potiče iz porodice nemačko-jevrejskih emigranata i tokom Prvog svetskog rata je, zajedno sa svojom prijateljicom Alis (Alice B. Toklas), prevozila sopstvenim automobilom medicinski materijal (blessés) za francusku vojsku pa joj se zbog njenog *par fidélité à la France* vlada posebno odužila. No, živeći lagodno u svom pariskom stanu u *quartier du Montparnasse* Štajnova je pomno pratila šta se sve događalo u Nemačkoj nakon 1919. pa je tako, na opšti šok celog cionističkog pokreta, 6. maja 1934. za *New York Times Magazine* izjavila „Kažem da Hitler treba da dobije nagradu za mir, jer uklanja sve elemente rivalstva i borbe u Nemačkoj. Isterujući Jevreje, demokratske i levičarske elemente... on okončava borbu u Nemačkoj." Šok za cioniste bio je tim veći jer su je do tada svojatali za svoju ne retko citiraju njenu izjavu kako "svaki genije u sebi ima jevrejske krvi" (All men of genius had Jewish blood). Ne mareći za razočarane cioniste Štajnova je, četiri godine kasnije, članu Nobelovog komiteta Gustavu Hendriksenu (Gustav Hendrikksen) predala nominaciju Adolfa Hitlera za nobelovo nagradu za mir ali je on, opravdavajući se protokolarnim razlozima, nije uvrstio u zvaničan spisak.

Nakon Štajnove, vodeći računa o protokolarnim detaljima, Adolfa Hitlera je, u skladu sa svim pravilima, 27. januara 1939. za Nobelovu nagradu za mir nominovao švedski socijaldemokrata i parlamentarac Erik Brant (Erik Gottfrid Christian Brandt). On je posebno obradio sve mirovne inicijative (Friedensinitiative) nemačkog kancelara počevši od njegovog govora u Rajhstagu (Reichstagsrede) 17. maja 1933, pa preko šest mirovnih tačaka (Sechs-Punkte-Plan) od od 18. decembra 1933. i mirovnih planova (Friedensplan) od 21. maja 1935 i 31. marta 1936. Posebnu pažnju Brant je posvetio pomorskom ugovoru između Britanije i Nemačke od 18. juna 1935. (Anglo-Deutsche Marinevereinbarung von 18. Juni 1935) i činjenici da su, nakon ovog Ugovora, Francuska i Engleska otpočele sa pripremama za rat - *London und Paris bewaffneten für angriff*! Nominacija je u Komitetu zavedena pod brojem *№ 9-1*, a Brant ju i javno publikovao: "*Till Det Norske Stortings Nobelkomité. Undertecknad tillater sig härmed vördsamt föresla, att Nobels fredspris för 1939 matte tilldelas Tysklands rikskansler och Führer Adolf Hitler*...". Tog istog januara na naslovnoj stranici magazina *Time* objavljen je portret kancelara Adolf Hitlera uz natpis da je on *Man of the Year - 1938*! Ovakvih i sličnih natpisa o nemačkom kancelaru je bilo dosta pre ali nikako i nakon Drugog svetskog rata kada se pristupilo formiranju unisonog mišljenja o njemu kao ostrašćenom krvniku.

Kako neko nebi pomislio da je nominacija nemačkog kancelara za Nobelovu nagradu manje važna zato što ga je predložio jedan parlamentarac spomenimo

da je to nekada bilo uobičajeno o čemu govori i primer norveškog parlamentarca Olea Kjolbrosena (Ole Colbjørnsen) koji je iste godine Komitetu za nagradu za mir predložio Indusa Mahandasa Karamčadu. Dva parlamentarca su predložila dvojicu ljudi za koje su iskreno verovali da zavređuju priznanje za svoje mirovne napore ali oni ovu nagradu nikada nisu primili. Ko je Adolf Hitler to znamo, ili mislimo da znamo, ali je vredno napomene da je drugonominovani Karamčada svetu postao poznat pod imenom Mahatma Gandi (मोहनदास करमचन्द गांधी)! Valja znati i to da su se Gandi i Hitler od 23. jula 1939. dopisivali pri čemu je Gandi svoja redovno započinjao rečima *My Friend* (Moj prijatelju). U pismu od 24. decembra 1940. Gandi uverava Hitlera da njegovo obraćanje rečima *My Friend* nije pitanje kurtoazije (That I address you as a friend is no formality) već iskrenog poštovanja i, pri tome, naglašava kako u Indiji ne sumnjaju u njegovu hrabrost i odanost domovini niti veruju njegovim neprijateljima koji ga opisuju kao neko čudovište (We have no doubt about your bravery or devotion to your fatherland, nor do we believe that you are the monster described by your opponents). Svoje pismo mahatma završava rečima *Your Sincere Friend* (Tvoj iskreni prijatelj).

Kada smo već kod tih nominacija za Nobelovu nagradu podsetimo se da je i sa *Université de Paris-Sorbonne* 1935. Nobelovom komitetu stigao predlog da nagradu za mir dodeli čoveku pod imenom *Benito Amilcare Andrea Mussolini*, poznatom italijanskom profesoru, književniku, novinaru i političaru socijalističke provenijencije. Te iste godine, što se Francuza tiče, Musolini je bio *un grand homme* s obzirom da je sa njihovim ministrom inostranih poslova Pjerom Lavalom (Pierre Laval) postigao dogovor da dve države jedna drugu ne smetaju u procesu kolonizacije, odnosno porobljavanju ostatka sveta. Problem je, što se Francuza tiče, nastao kada je Musolini nešto slično potpisao i sa Nemačkom odakle je sa *Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg* odmah stigla druga nominaciji za Musolinija. Ko zna šta bi se sve dogodilo da se Musolinijevim nominacijama i potpisanim paktovima nije pogođenom našla Engleska koja nije imala namere da svoje kolonije i podanike deli sa bilo kim. Engleska je, što joj nije bilo teško, izlobirala protiv Musolinijeve nominacije, a početkom 1936. je kroz *London Naval Agreement* privukla Francusku i SAD na svoju stranu. Razočaran ponašanjem Engleske i nestalnošću Francuske Musolini se okreće Nemačkoj sa kojom je 25. oktobra 1936. potisao *Potenze dell'Asse* (Pakt sila osovine). Potpisnice ova dva ugovora će svoje snage proveriti prvo indirektno u okvirima *Guerra Civil Española,* a potom i u direktnom sukobu započetom 1. septembra 1939.

Niko razuman neće osporavati odgovornost Adolfa Hitlera za mnoge strahote i užase nastale tokom Drugog svetskog rata. Ali, pogledajte, kako da pri zdravoj pameti poverujete da su on i njegovi kompanjoni najveći i jedini krivci za sve što se događalo. Hitler je odgovoran i tu nema spora. Nema spora ni oko odgovornosti svih onih koji su ga okruživali. Međutim, kako je za ljubav

potrebno dvoje tako je i za početak i kraj rat potrebno dvoje (It takes two sides to wage war, it takes two sides to end it.)! E, vidite, uveren sam da su Hitler i oni oko njega bili samo jedna strana ratne drame koju su postavili međunarodni bankari – ti svetski lihvari. Oni su sačinili scenario, producirali i režirali ovu svetsku tragediju pretočene u dramu Drugog svetskog rata. U našem je interesu da spoznamo pravu istinu. Ne da bismo nekoga osudili, i to naravno, ali prvenstveno da nam se tako nešto nebi više nikada ponovilo.

Možda, u duhu ovoga što Vam sada govorim, je i nemački *Berliner Morgenpost* 11. marta 2001. zaključio: "*Neue entdeckungen der russischen forscher zeigen diesen Hitler war nicht das genie des Übel, wie von allen seiten ständig geschildert*" (Nova otkrića ruskih istraživača pokazuju da Hitler nije bio genije zla kakvim ga svi sve vreme prikazuju)! Pa nije, spomenimo na kraju, Hitler slučajno primio više desetina hiljada pisama od onih koji su ga poštovali, bili mu zahvalni ili ga naprosto obožavali ili mrzeli, a o čemu je prvi pisao istoričar i publicista dr Henrik Eberle (Henrik Eberle) u knjizi *Letters to Hitler*. Nakon što je Eberle publikovao samo promil pisama koje je Hitler primio novinar *Mail*-a Alan Hol (Allan Hall) konstatuje: "He received more fan letters than Mick Jagger, Madonna and the Beatles combined" (Broj obožavalaca koji su pisali Hitleru veći je od broja pisama koje su primili Mik Džeger, Madona i Bitlsi zajedno). Iako nevoljno i novinar *Jewish World*-a Kajman (Hagit Klaiman) konstatuje kako je Adolf Hitler od 1925. do 1945. primao više od hiljadu pisama mesečno od kojih ni jedno nije ostalo nepročitano i neprotokolisano.

Nemačka, Vatikan, antisemitizam...

Znate li da je u Nemačkoj 1932. godine i dalje bila prisutna inflacija. Podsetimo se da su judeodemokrate odmah po ukidanju nemačke monarhije i osnivanju Vajmarske republike (Weimarer Republik) zamenile srebrne novčiće nemačke marke njihovim aluminijumskim paricama: 50 aluminijumskih feninga uvedeno je u promet umesto do tada kovanog novčića od ½ srebrne marke. Uvedena je i papirnata banknota nemačke marke (Papiermark) bez ikakvog pokrića, a to je, i za neupućene, bio znak da se judeodemokratori pripremaju za pljačku naroda kroz politiku inflacije, odnosno hiperinflacije. Već 1922. najviša novčanica u Nemačkoj je štampana u vrednosti od 50.000 maraka, a godinu dana kasnije štampale su se novčanice u vrednosti 100 milijardi maraka da bi u najgore vreme nemačke hiperinflacije jedan dolar vredeo neverovatnih 80 milijardi nemačkih maraka. Tako je 1923 godine inflacija iznosila u istoriji nezabeleženih 3,25 miliona % na mesečnom nivou, a u novembru te godine 1.000.000.000.000 (10^{12}) vajmarskih maraka vredelo

je koliko jedna marka sa početka Prvog svetskog rata. Štefan Cvajg (Stefan Zweig), doktor filosofije i sin imućnog jevrejskog fabrikanta Morica Cvajga, je tim povodom zapisao: “hiljade nezaposlenih stajalo je naokolo i stisnutih pesnica gledalo trgovce i strance kako čitave ulice kupuju za kutiju šibica”. Usled od države kreirane i kontrolisane inflacije Nemci su se osećali prevarenim i poniženim i to ih je, više nego išta drugo, navelo da kasnije prihvate ponuđenu im od Hitlera ruku.

Nemačkom su te 1932. godine harale nezaposlenost (42% ili 6.102.000) i glad (oko 50% stanovništva je bilo ispod ili na granici siromaštva). Znate li da je te 1932. godine 270.000 Nemaca, u opštem očajanju, izvršilo samoubistvo. Neizvesnost je bila jedina izvesna stvar tada. Naravno ovakva situacija nije bila slučajna - posledica nemačkog nerada ili nečega sličnog. Ne, sve je to bilo isplanirano još na Versajskoj mirovnoj konferenciji kada je Nemačka optužena za pokretanje Prvog svetskog rata i kažnjena oduzimanjem svih njenih kolonija i značajnog dela suverene teritoriji. Šta više, Nemačkoj je nametnuta i promena političkog sistema: kajzer Vilhelm II (Friedrich Wilhelm Viktor Albert von Preußen) je morao da abdicira, a uvedena je nekakva liberalna demokratija koja je bila dobra samo za generisanje neprekidnih političkih sukoba, neprekidni porast kriminala i opšti moralni kolaps stanovništva. Pored svega toga, Nemačkoj su nametnute i apsolutno nerazumne ratne reparacije u visini od 32 milijarde dolara koje je morala da plati tokom narednih 62 godine sa kamatom od 5%. Sve to je, zajedno sa konstantnom pretnjom od komunističkog prevrata, *de facto* bio generator svih ekonomskih nedaća i osećaja opšte bezperspektivnosti nemačkog naroda.

U Nemačkoj su se socijaldemokrate, demokrate i katolička partija centra, nakon Prvog svtetskog rata, okupile u nekakvu Vajmarsku koaliciju (Weimarer Koalition), formirale vladu i odmah otpočele sa politikom uništenja nemačkog srednjeg građanskog sloja. Naravno, pre ovoga, predstavnici ovih političkih partija su u Versaju predvođene Matijasom Erzbergom (Matthias Erzberger), pokatoličenim Jevrejem, prihvatile ne bezuslovnu kapitulaciju već, pre i iznad svega, to da se od Nemačke oduzme 13% njene teritorije i 6 miliona ljudi; 48% njene proizvodnje čelika; 15% njene poljoprivredne proizvodnje i 90% njene trgovačke flote. Spomenimo i to da je u Versaju te godine u sklopu mnogobrojnih delegacija bilo prisutno 117 Jevreja i svi su se oni, odakle god da su došli i koga god da su zastupali, savršeno lepo razumeli. Što se Nemačke tiče Versaj je bio svojevrsna uvertira u finalni čin ukidanja nemačkog carstva i uspostavu vladavine judeodemokratije, a to je svetu i Nemcima svečano, 9. novembra 1919. tačno u 14.00 časova sa zgrade *Reichstag*-a, saopštio cionista i socijaldemokrata Filip Šajdman (Philipp Scheidemann). Dva sata kasnije i dva kilometra dalje (sa zgrade berlinske palate *Berliner Schloss*) svetu se obratio još jedan cionista - Karl Libkneht (Karl Liebknecht) proglašavajući novouspostavljenu Slobodnu socijalističku republiku Nemačku (Freie Sozialistische Republik Deutschland). Cionisti su se utrkivali u svojatanju

Nemačke, a u tome im je svesrdno pomagala i nemačka centralna banka - *Reichsbank* koja je zapravo bila međunarodno kontrolisana privatna banka ili, ako baš hoćete, ispostava britansko-američkog monetarnog kartela. *Voilà, juif et démocratique* (Eto vam, Jevreji i demokratija)!

Kao odgovor na ovako destruktivnu judeodemokratsku politiku tokom 1919. osnovano je u Nemačkoj više stotina nacionalno orijentisanih partija ili pokreta – *völkischparteioder bewegung*. Sve one su se, bez izuzetka, zalagale za istinski nacionalni socijalizam koji je po svojoj suštini bio antiliberalan, antikapitalistički i antiburžoaski. Jedna od njih je bila i *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei* - NSDP (Nemačka nacional-socijalistička radnička partija - NSDP) čiji su se članovi, od samog početka, zalagali za nastavak Bizmarkove socijalne politike koja se zasnivala na državnim garancijama za penzionere, bolesne, invalide, nezaposlene, studente... Osnovni politički slogan NSDP-a tog vremena, a i 1932, bio je *Gemeinnutz von Eigennutz* - opšti interes pre ličnog. U toj i takvoj Nemačkoj, u toj i takvoj atmosferi među nemačkim stanovništvom je bilo osećaja antisemitizma ali ni više ni manje nego u ostalim evropskim državama. Danas, kao ni tada, nije sporno postojanje antisemitskih osećanja u Nemačkoj ali je sporan odgovor na pitanje zašto je jedan od najkulturnijih, najobrazovanijih i najdisciplinovanoijih naroda na svetu uopšte imao takva osećanja. Jesu li Nemci genetski defektan narod kad su bez razloga i bilo kakvih osnova mrzeli pripadnike jednog od najstarijih bibliskih naroda ili su, da li je moguće, imali neki racionalni osnov za svoju netrpeljivost?

Jevreji su se, kao malo gde u Evropi, sasvim lagodno osećali u Nemačkoj. Jedan od najznačajnijih industrijalaca s kraja XIX i početka XX veka svakako je bio Emil Ratenau (Emil Moritz Rathenau) čiji će sin Valter (Walther Rathenau) postati ministar spoljnih poslova Vajmarske Nemačke. Najveća nemačka brodska kompanija *Norddeutsche Lloyd* bila je u vlasništvu Hermana Majera (Hermann Henrich Meier) koji je održavao najbliže veze sa pordicom Blajhroder (Bankhaus S. Bleichröder) koja je bila, ni manje ni više već bankar porodice Hoencolern (Haus Hohenzollern) - vladara Pruske, Nemačke i Rumunije. U Hamburgu najveći nemački i evropski trgovački bankari su bili Varburzi (Familie Warburg), a sa Maksom Arnoldom (Max Arnhold) i njegovom drezdenskom bankom *Bankhaus Gebrüder Arnhold* kontrolisali su, kako bi to Georgij Gurdijev rekao - sve i svja. Jevrejima je bilo sasvim dobro u Nemačkoj. U to netreba sumnjati.

Odnos i osećanja Nemaca prema Jevrejima se bitno menjaju nakon jevrejske zavere u Prvom svetskom ratu i izdaje u Versaju. Nahum Sokolov (Nahum ben Joseph Samuel Sokolow), kao i svi drugi cionistički lideri kasnije, je 1919., 1920., 1921., 1922. i 1923. godine u svim svojim člancima pisao da su osećanja koja Nemci imaju prema Jevrejima takva zahvaljujući činjenici da su Nemci shvatili da je do njihovog poraza u Prvom svetskom ratu došlo

isključivo zbog uloge koju su Jevreji imali u uvlačenju SAD u rat. Promena u odnosu i osećanjima Nemaca prema Jevrejima nakon 1919. nemaju nikakve veze sa religijom jer nikoga u Nemačkoj nije bila briga za to da li je neki Jevrej otišao svojoj kući i tamo ponavljao *Sh'ma Yisrael*, odnosno, *Čuj Izraele*. Nemci nisu mogli da pređu preko jedne stvari, a to je izdaja Jevreja i činjenica da su trgovali sudbinom naroda u čijem su domu živeli i uživali sva prava.

U katastrofalnoj i razarajućoj ekonomskoj i političkoj situaciji 30-tih godina NSDP je na parlamentarnim izborima januara 1932. godine dobila 37,4% glasova naroda, odnosno 230 poslaničkih mandata, a marta 1933. procenat dobijenih glasova popeo se na 43,9% odnosno 288 mesta u Rajhstagu. NSDP se u ovim kampanjama za Rajhstag građanima prvenstveno obraćao fokusiranjem na socijalne reforme i integralni nacionalizam. Adolf Hitler se u svim svojim nastupima zalagao za rešavanje stambenih pitanja radnika, modernizaciju industrije i povećane proizvodnje, uspostavljanje sveopšteg sistema socijalne zaštite, eliminisanje svih recidiva reakcionarnih privilegija iz prošlosti i td. Bio je, ma šta god da se danas o njemu piše i govori, racionalan političar i izvanredan pragmatičar. Nacional-socijalisti su svuda i u svakoj prilici argumentovano ukazivali na sve mane postojećeg sistema parlamentarne demokratije koji je upravo svojim mehanizmima vladanja izazivao i podsticao sve ono što ne valja u Nemačkoj.

Podsetimo se, upravo je parlamentarna demokratija dovela do bankrota nemačke države i potpunog obezvređivanja nacionalne valute. Prve godine Prvog svetskog rata jedan američki dolar je vredeo 4,23 maraka, a 1918. bilo je neophodno 5,77 maraka za dolar. Međutim, nakon uspostave demokratije u Nemačkoj domicilna valuta počinje naglo da propada tako da je već 1919. dolar vredeo 32,85 maraka; 1920. vrednost dolara je porasla na 57,11 maraka, dok je 1921. bilo neophodno dati 83,02 marke za jedan dolar. Početak opšte pljačke nemačkog naroda od strane onih koji su upravljali državom počinje 1922. kada je za američki dolar bilo neophodno platiti 430,48 maraka da bi se već januara 1923. za jedan dolar plaćalo 17.972 marke, u avgustu 4.620.455, u septembru 98.860.000, u oktobru 25.260.280.000 i td. I tada, u tom opštem ekonomskom haosu, oni koji su vodili Nemačku, oni koji su je i doveli u stanje haosa, rešiše da pomognu i zemlji i Nemcima tako što će ih zadužiti kod međunarodnih lihvara sa *Wall Street*-a (Dawes Plan i Young Plan). U tom sveopštem demokratskom kupleraju jedini koji su se zauzimali za uspostavljanje države postojanog reda i zakona bili su nacional-socijalisti. Antisemitizam je u njihovim nastupima bio na marginama i bilo bi naivno, *très naïve*, verovati da je neko u Nemačkoj, u to i tako vreme, mogao da dođe na vlast promovišući antipatiju ili mržnju prema Jevrejima. Nemački narod je jedan od najstarijih i najcivilizovanijih evropskih naroda i sigurno da je njegovo *en masse* (masovno) opredeljenje za politiku NSDP bilo, u vreme velike ekonomske krize, rukovođeno čistim raciom, a ne nekakvim iracionalnim emotivnim nabojem protiv Jevreja.

Važno je reći, potsetiti se da je antisemitizam u Evropi prisutan vekovima. Intenzitet njegovog iskazivanja je varirao ali nikad nije prestajao i nestajao, a ne retko glavnu reč u progonu Jevreja su imale rimske pape. O njihovom antisemitizmu je dosta pisao čuveni protestantski teolog Joakim Lanhmer (Joachim Langhammer) koji u svojoj knjizi *Was wird aus dieser Welt* piše:

„1017. papa Benedikt VIII odobrava da se jevrejskim lihvarima u Rimu odrube glave.

1020. papa Benedikt VIII odobrava da se, pored odrubljivanja glava, jevrejski lihvari mogu i spaljivati.

1095. papa Urban I 27. decembra u Klermonu, u južnoj Francuskoj saziva prve templare. Tu počinje organizovano stogodišnje progonstvo Jevreja.

1099. templari, uz blagoslov pape, dolaze u Jerusalim i ubijaju više od 100.000 Jevreja i muslimana.

1179. papa Inokentije III saziva Lateranski sabor na kojem je odlučeno da Jevreji mogu stanovati samo u posebnim četvrtima.

1215. na četvrtom Lateranskom koncilu doneta je odluka na predlog pape Inokentije III da svi Jevreji nose posebnu odeću i žute trake kako bi ljudi odmah znali sa kim imaju posla.

1335. papa Benedikt XII odobrava da se počne sa rušenjem sinagoga i to prvo onih u Pragu.

1494. zbog papske povelje o vešticama u mnogim mestima Evrope je ubijeno i spaljeno 1000 jevrejskih žena poznatih po veštičarenju...”.

Među prvim poznatijim progonima Jevreja iz Evrope je svakako onaj francuskog kralja Filipa II (Philippe Auguste) koji je dan nakon krunisanja 14. marta 1181. godine naredio da se pohapse i liše imovine svi jevrejski lihvari i rabini. Međutim, kako je broj lihvara bio ogroman Filip II, nakon tri meseca, odlučuje jednostavno da protera sve Jevreje sa svojih kraljevskih poseda. Iz do sada ne utvrđenih razloga Filip se tokom 1198. predomislio i dozvolio povratak onim Jevrejima koji bi izrazili pokajanje. Svi su se pokajali i vratili u Francusku. Nakon samo tri decenije francuski kralj Luj IX (Louis IX de France) je otkrio da se najveći broj francuskih plemića i uglednih građana zadužio kod jevrejskih lihvara što ih je primoravalo da im otplaćuju velike kamate ili čine određene protivusluge koje su, ne retko, bile na štetu same države. Ne želeći da poseže za drastičnim merama Luj IX 1234. uvodi državnu kontrolu nad finansijskim poslovanjem Jevreja; primorava lihvare da svim svojim dužnicima otpišu trećinu dugova i donosi uredbu kojom zabranjuje plemstvu dalje zaduživanje i bilo kakvo drugo poslovanje sa jevrejskim menjačima novca. Na zahtev pape Grgura IX Luj IX u Parizu 1243. spaljuje preko 12.000 primeraka Talmuda i drugih religioznih spisa i donosi odluku u progonu najzloglasnijih jevrejskih lihvara.

Najveći italijanski sholastički filosof i najuticajniji katolički teolog svoga vremena Toma Akvinski (Thomas von Aquin; papa Ivan XXII ga je 1323.

proglasio svecem) je pred svoju smrt 1274. pozvao evropske hrišćane da se čuvaju jevrejskih rabina, njihovog učenja i propovedi. Zahtevao je da se svi Jevreji koji su prešli u hrišćanstvo pogube, a ne samo ekskomuniciraju što je bila dotadašnja praksa. Engleska je bila među prvim evropskim državama koja je prognala Jevreje sa svih svojih teritorija 1290. godine. Za tu priliku kralj Edvard I je izdao specijalni edikt (Edict of Expulsion) kojim se Jevrejima, za sva vremena, zabranjuje povratak na tlo Engleske; taj kraljev ukaz i dan danas važi. Francuski kralj Filip IV je, prihvatajući argumente Tome Akvinskog, 22. jula 1306. godine proterao Jevreje iz Francuske. Pri tome Filip IV je apelovao na sve krunisane evropske glave da jednostavno Jevreje proteraju iz Evrope - *l'expulsion de d'Europe*. No Jevreji su se i tada, po već dobro oprobanom metodu - prelaženjem iz judaizma u hrišćanstvo, održali na tlu Francuske.

Od XI veka u Nemačkoj je, u vuše navrata, bilo velikih antijevrejskih pokreta. Nemci su bili besni zbog činjenice da jevrejski lihvari kamatarenjem oduzimaju imanja nemačkih domaćina i čak ih pretvaraju u vlastite robove. Besan zbog ovakvog jevrejskog hohštaplerisanja car Fredrik II (Friedrich II) je 1236. izdao ukaz *Servi Camerae Nostrae* - sluge nemačke države, kojom je sve jevreje načinio slugama nemačke države. Opet su Jevreji počeli masovno da prelaze u hrišćanstvo što je, na kraju, primoralo nemačke vladare da prihvate poziv Ludviga IV (Ludwig IV. der Bayer) da se organizuju i od 1346. do 1348. počnu *Juddenschlacht* – masovno i nasilno oslobađanje nemačkih zemalja od Jevreja.

Jedan od najvećih ali i najstrašnijih revolta protiv jevrejskog lihvarenja i "ispovedanja vere na način koji vređa hrišćane" dogodio se 12. marta 1421. godine. Vladar Austrije vojvoda Albert II (Albrecht II. von Habsburg) je, nakon višegodišnjih pritužbi svojih podanika na lihvarenje i versku isključivost Jevreja pa i optužbi za prinošenje hrišćanske dece na njihov oltar, 23. maja 1420. pozvao Jevreje da se iskupe za sve svoje grehe prelaskom u hrišćanstvo ili napuštanjem svih teritorija pod njegovom vlašću. Pri tome valja imati na umu da Albert II nije imao samo titulu austrijskog vojvode već je bio i *Rex Romanorum*. Mnogi su Jevreji odabrali odlazak ali je mnogima odlazak bio onemogućen s obzirom na teške optužbe za lihvarenje i neprimereno uništavanje hrišćanskih dužnika. Na dan 12. marta 1421. Albert II je za, po njegovom mišljenju, "najgore od onih koji gori biti ne mogu" odredio smrtne kazne. Tri nedelje kasnije u danu danas poznatom kao *Wiener Gesera* na centralnom bečkom trgu spaljeno je 212 Jevreja. Nakon ovoga došlo je do masovnog paljenja jevrejskih kuća, oduzimanja imovine i prisilnog pokrštavanja. Sve ovo je ubrzo rezultiralo time da je austrijsko vojvodstvo, gotovo u celosti, bilo zabranjena zemlja za Jevreje.

Generalni edikt o izgonu Jevreja iz Aragonije i Kastilje - *Decreto de la Alhambra o Edicto de Granada* objavljen je 31. marta 1492. godine. Portugalija je primila preko pola miliona Jevreja nakon što su bili prisiljeni da

napuste Španiju. Međutim, kako su Jevreji odmah po dolasku u Portugal počeli sa svojim kamatarenjem i drugim finansijskim malverzacijama kralj Manuel I (Manoel I) odmah je 4. oktobra 1497. potpisao ukaz o progonu svih Jevreja i to ne samo iz Portugalije već i iz svih portugalskih kolonija.

Čuveni reformator hrišćanskog učenja i osnivač protestantske crkve, profesor moralne filosofije na Univerzitetu u Erfurtu i biblijske egzegeze u Vitenbergu Martin Luter (Martin Luther) se 1543. godine obratio tadašnjim nemačkim kneževima posebnim spisom *O Jevrejima i njihovim lažima* (Von den Jüden und iren Lügen) uz zahtev da im zabrane da se bave zelenaškim pozajmljivanjem kapitala i da ih primoraju da, kao i svi Nemci, žive od "sopstvenog rada u znoju lica svog". Luter se tom prilikom zalagao za uništenje svih jevrejskih bogomolja, zabrane svakog delovanja rabina i oduzimanje svih jevrejskih imanja nastalih kao posledica lihvarenja. Pored toga, insistirao je da im se oduzme i sva pokretna imovina stečena po osnovu kamatarenja oduzme. U Von den Jüden und iren Lügen Luter piše: "Jevreji su kurvanjsi narod i, kao takvi, nisu nikakav Božiji narod. Njihov rod i svi zakoni se moraju pojmiti kao prljavština... Imaju lik đavala kome se i inače stalno klanjaju i stoga se za njih ne može imati razumevanja i iskazivati samilost".

U svim evropskim hrišćanskim državama, u skladu sa crkvenim zakonima, pozajmljivanje novca uz kamatu bio je greh. Tim poslovima ni jedan hrišćanin nije smeo da se bavi. U takvoj situacji u ulozi zajmodavaca uz kamate nastupaju Jevreji koji su se na tim poslovima enormno bogatili. Vremenom su mnogi ugledni hrišćani postali žrtve njihovog novčanog zelenašenja, a to je polako sve Jevreje dovodilo na veoma loš glas. Prvi koji je osudio jevrejsko uzimanje hrišćanskih dužnika u ropski odnos bio je 599. godine papa Grgur I (Gregorius Magnus). Nakon njega i mnoge druge pape su pozivale Mojsijeve sledbenike da se klone lihvarenja i oslobode svojih hrišćanskih robova.

Prvi papa koji je odbio da osudi Jevreje po bilo kom osnovu bio je Analekt II (Pietro Pierleoni, kršteno ime; vladao od 1131. do 25. januara 1138.) što je potpuno razumljivo s obzirom da je i sam bio Jevrejin. Njegov rođeni brat Đordan Pierloni (Jordan Pierleoni) je, šest godina nakon Analektove smrti, čak proglasio Rimsku komunu, demokratsku državu koja je trebala da zameni postojeću vlast u Rimu. Đordana mnogi nisu shvatali ozbiljno osim papa Celestina II (Guido di Castello, kršteno ime) i Lucija II (Gherardo Caccianemici dal Orso, kršteno ime) koji su, čim su seli u stolicu svetog Petra 1144, odnosno 1145. bili ubijeni.

Ozbiljno suprotstavljanje jevrejskom lihvarenju i njihovoj potrebi za držanjem hrišćanskih robova suprotstaviće se odlučno tek papa Inokentije III. On je na IV lateranskom koncilu (Concilium Lateranense Quartum) 1215. naredio da se Jevreji i prostitutke označe na poseban način kako bi se lako razlikovali i kako bi svi bili na oprezu u poslovanju sa njima. Tim povodom

čak je izdata papska bula *Extra Ecclesiam nullasalus* kojom se posebno govorilo o hrišćanskim vrlinama i bezbožničkim manama. Istina, papa Inokentije je u velikoj meri, izdavajući ovu bulu, imao u vidu staru netrpeljivost Rima prema Jevrejima koju je prvi odlučno definisao i inaugurisao episkop Rimski Siricije (episcopus Romae Siricius, prvi episkop koji je počeo sa upotrebom titule pape i izdavanjem dekretala - *Epistolae decretales*, što su bile prve naredbe i konstitucije papa koje imaju opštu važnost za crkvu). Naime, u obraćanju vernicima episkopije Akviske (prostor današnjeg Kladova i Prahova u Srbiji), a radi suzbijanja Bonosove jeresi koju su počeli širiti prvi Jevreji na tom prostoru tvrdeći da oni imaju primat znanja u veri hrišćanskoj Siricije izgovara: “Ne može se poreći da se Bonos veoma osramotio tvrdeći da je Marija imala još sinova i da je njena svetost degradirana činjenicom da je nakon rođenja Isusovog njena utroba podarila još potomaka…Šta o ovom stavu reći nego da se radi o jakom poricanju činjenica, i o javnom stavljanju na stranu Jevreja, koji tvrde da ga nije mogla roditi devica, iz čega proizilazi velika opasnost za samu veru”. Papu, u ovom slučaju, u potpunosti podržava i episkop grada Remezijane (u srpskom srednjevekovlju zvane Izvori, današnje Bele Palanke kod Niša), Nikita tako što u jednoj propovedi krajem IV veka kaže: “ Neznabošci su protiv nas digli svoj glas, judejska sinagoga je skočila protiv svete crkve”.

Jedna od posledica bule *Epistolae decretales* je i to da se nakon nje počelo sa primenom **žute trake** (nastro giallo) koja je trebala da ukaže na ljude koji ne zaslužuju poštovanje. Od ovog datuma Crkva polako počinje da zagovara i neophodnost ustrojstva posebnih odredbi o *čistoći krvi*. Nosioci, odnosno imaoci čiste krvi (oni koji u svom nasleđu nemaju jevrejske ili muslimanske krvi) treba, prema Rimokatoličkoj crkvi, da oforme neku vrstu gospodarske rase koja bi po svim pitanjima bila superiorna u odnosu na ostale. Tako je u Španiji uveden sertifikat krvi - *Limpieza de sangre*. Pape Julija III 1550. izdaje naredbu da se spale sve jevrejske svete knjige i proteruju rabini. Papa Pavle VI (Giovanni Pietro Carafa, kršteno ime) 12. jula 1555. izdaje bulu *Himis absurdum* kojom nalaže da se u razgovoru sa Jevrejima mora izostaviti oslovljavanje sa gospodine.

Još od XI veka je poznato da Jevreji, u skladu sa preporukama svojih rabina, mogu oficijelno da pređu u hrišćanstvo, a da pri tome ne menjaju svoja verska osećanja i uverenja. Dominikanci (poseban propovednički red u Rimokatoličkoj crkvi koji je osnovao Sveti Dominik početkom XIII veka) objavljuju preko dvadeset pravila po kojima se hristijanizovani a neverni Jevreji mogu prepoznati. Tokom 1490. crkva osniva inkviziciju (Inquisizione, tribunali ecclesiastici speciali) sa zadatkom da otkriva jeretike i ubija ih. Jedan od najčuvenijih i najuspešnijih inkvizitora u 340 godina dugom periodu delovanja institucije inkvizicije bio je Tomas Torkvemada (Tomás de Torquemada), unuk jednog hristijanizovanog Jevrejina. Sa sobom je uvek nosio kopiju pisma (Epistola Rabbi Samuelis) koju je rabin Samuel iz Maroka

(Rabbi Samuel of Morocco) 1000. godine uputio rabinu Isaku (Rabbi Isaac), a kojim ga podseća na odluku jednog visokog jevrejskog tela da svi Jevreji treba da dozvole da se prekrste kako bi što lakše došli do najviših državnih funkcija u svim hrišćanskim zemljama. Torkvemada će, osim po desetinama hiljada spaljenih hrišćanskih jeretika, ostati upamćen i kao tvorac krilatice: “Jedan narod, jedna država, jedna nacija”.

Interesantno da je najveće utočište Jevreja nakon njihovovg istorijskog progona iz Aragona i Kastilje 1492. godine pružila islamska Turska; ne samo da su bili dobrodošli već su Jevreji ubrzo postali odani sultanovi podanici. Potsetimo se - od 1517. osmanlijski sulatan je bio i islamski kalif, a Jevreji su u toj i takvoj carevini bili i ostali *persona grata*.

Ovi i mnogi drugi primeri progonona Jevreja od strane evropskih vladara i samog Rima bili su poznati svim Evropljanima. Početkom 1933. godine NSDP je bila najjača parlamentarna stranka u Nemačkoj. No, sama nije mogla da formira vladu pa će joj u tome pomoći nekadašnji kancelar, visoki funkcioner Katoličke partije centra, Franc fon Papen (Franz Joseph Hermann Michael Maria von Papen zu Köningen). On je, na zahtev predsednika Katoličke partije Ludviga Kasa (Ludwig Kaas), nekadašnjeg sveštenika i intimnog prijatelja vatikanskog ambasadora u Nemačkoj Pačelija (Eugenio Maria Giuseppe Giovanni Pacelli), najavio i promovisao koaliciju nacionalista i nacional-socijalista. Za tu ideju je pridobio i predsednika Nemačke fon Hindeburga (Paul Ludwig Hans Anton von Beneckendorff und von Hindenburg) koji je pomenutoj koaliciji i dao mandat za formiranje vlade. Predsednik NSDP Adolf Hitler izabran je za kancelara 30. januara 1933, a fon Papen za vicekancelara i ministra inostranih poslova. U novoformiranoj vladi bilo je osam ministara iz redova konzervativaca i samo dva iz NSDP-a. Nakon što je u Rajhstagu podržala predlog da se nemačkom kancelaru odobre vanredna ovlašćenja Katolička partija centra se sama raspustila prpuštajući NSDP-u svu odgovornost za rešavanje nagomilanih problema.

Konferencijom nemačkih biskupa u Fuldi je 30. maja 1933. predsedavao kardinal Bertram Adolf (Adolf Kardinal Bertram) i on je potpisao specijalnu poslanicu u kojoj se kaže: “Treći Rajh na čelu sa kancelarom Adolfom Hitlerom označava nacionalno buđenje za koje smo mi, nemački biskupi, daleko od toga da ga potcenjujemo ili da pokušamo da ga ometemo. Vrednost i značaj autoriteta posebno se vrednuju u našoj Svetoj katoličkoj crkvi. Zbog toga nama katolicima nije uopšte teško ceniti novu i veliku važnost koja se sada daje autoritetu nemačke države. Posle godina ropstva i preziranja naših nacionalnih prava, naša nemačka nacija mora ponovo da stekne slobodu i časno mesto u porodici nacija...” Kada je maja 1945. čuo za smrt Adolfa Hitlera kardinal Bertram je pozvao sve nemačke sveštenike da “održe svečanu misu u znak sećanja na Adolfa Hitlera i sve pripadnike Vermahta koji su postradali u borbi za slobodu Nemačke.”

Unija katoličke štampe Bavarske 27. juna 1933. daje punu podršku Trećem Rajhu izdajući saopštenje da se mora “stati iza politike nacionalnog oslobođenja aktuelne vlade, za jačanje autoriteta države, borbe protiv liberalizma i marksizma, a iznad svega protiv boljševizma”. Minhenski kardinal Mihael fon Faulhaber (Michael Kardinal von Faulhaber) saopštava da papa Pije XI “javno pohvaljuje kancelara Adolfa Hitlera zbog pozicije koju je zauzeo protiv komunizma”. U Rimu jezutski časopis *La Civilta Cattolca* u uvodnom članku pozdravlja “socijanu revoluciju u Nemačkoj, najpotrebniju nakon svetskog rasula ovih poslednjih decenija i opasnog nadiranja boljševičkog i komunističkog uragana, koji je već prodro u Nemačku, pretećі opasnošću od novog divljaštva samoj civilizaciji hrišćanske Evrope...”.

Nastojanja Rima da jasnije i jače podrži novu nemačku vladu dobila su svoj epilog u potpisivanju Rajhskonkordata - ugovora o saradnji sa Nemačkom 20. jula 1933. godine u Vatikanu. Sa nemačke strane potpis na Rajhskonkordat stavio je vicekancelar fon Papen, a u ime Vatikana potpisao je kardinal i ambasador Vatikana u Nemačkoj Pačeli. Konačna ratifikacija Rajhskonkordata obavljena je 10. septembra u Vatikanu u prisustvu pape Pija XI (Ambrogio Damiano Achille Ratti, kršteno ime). Važno je napomenuti da je 11. februara 1929. Pije XI potpisao sa Benitom Musolinijem Lateranski pakt kojim je Italija priznala Vatikan kao suverenu papsku državu. Uvažavani teolog Karl Adam (Karl Adam) je bliskost nove nemačke vlasti i katolicizma ocenio kao jedinstvo između prirode i Božije milosti. Za Adolfa Hitlera je rekao da je on “onaj koga su prizivali glasovi naših pesnika i filosofa, i koji će doneti oslobođenje germanskog genija.” Poznati istoričar i stručnjak za crkvena pitanja Jozef Lorc (Joseph Lorc) je govorio da postoji analogija između nacional-socijalizma i katolicizma utoliko što se i jedan i drugi suprotstavljaju boljševizmu, liberalizmu, relativizmu, ateizmu, javnom nemoralu i sl. Katolicizam i nacional-socijalizam su potpuno kompatabilni, zaključuje Lorc. Časopis nemačkih jezuita *Stimmen der Zeit* na naslovnoj strani objavljuje tekst da je novi nemački kancelar postao “simbol vere nemačke nacije u sopstvenu budućnost.”

Iako i sam hrišćanin nemački kancelar Adolf Hitler nije prihvatao ovako otvorenu i bezrezervnu saradnju sa Vatikanom. Kao državnik je bio u obavezi da vodi računa o svim građanima Nemačke, a posebno najmnogobrojnijim protestantima. Pored toga, nemački kancelar je pravio bitnu razliku između Jevreja - nemačkih državljana i Jevreja koji nemaju nemačko državljanstvo; Vatikan takvu razliku nije prihvatao. Ovakvo njegovo odmereno, diplomatsko ponašanje Vatikan je protumačio kao odstupanje od Rajhskonkordata pa papa Pije XI izdaje encikliku *Mit Brennende Sorge* (Sa plamtećom tugom). Papa je osudio Nemačku zbog odstupanja od hrišćanskih vrednosti! Kojih hrišćanskih vrednosti?! O čemu se tu radilo moglo bi se zaključiti iz poslanice biskupa Linca monsinjora Johana Gfolnera (Johanes Gfolnera) u kojoj stoji. “Nema nikakve sumnje da mnogi Jevreji vrše krajnje poguban uticaj u gotovo svim

područjima moderne civilizacije. Privreda i trgovina, advokatura i medicina, društveno-politička događanja, sve je prožeto materijalističkim i liberalnim principima, koji prvenstveno potiču od judaizma... Novine, pozorišta i bioskopi puni su frivolnih i nemoralnih aspekata koji iz dubine truju hrišćanski duh naroda. Boriti se protiv tog pogubnog judejskog uticaja i uništiti ga nije samo legitimno, nego je i prava obaveza savesti svakog svesnog hrišćanina." U novonastaloj polemici ministar unutrašnjih poslova Trećeg Rajha Vilhelm Frik (Wilhelm Frick) je preko novina uputio poruku Vatikanu da je došlo vreme da se nemački javni život oslobodi religioznih uticaja: "Mi ne želimo državne službenike katolike ili protestante, želimo nemačke službenike". U svojoj drugoj knjizi *Savremenim mračnjacima* ideolog nacional-socijalističke partije Alfred Rozenberg (Alfred Rosenberg) ulazi u otvorenu i beskrompromisnu polemiku sa Vatikanom. Odgovor je stigao u obliku odluke Svetog ureda Vatikana da se knjiga *Savremenim mračnjacima* stavi na spisak zabranjenih knjiga.

Kako ni Vatikanu ni Nemačkoj nije odgovaralo zaoštravanje dalje situacije pa su tenzije ubrzo smirene. Kada je kardinal Pačeli izabran za papu 2. marta 1939. godine uzeo je, na nagovor *Madre Pascalina*, ime Pije XII. Prvi crkveni prelati koje je primio bila su četiri kardinala sa nemačkog govornog područja: Adolf Bertram, Teodor Inicer (Theodor Kardinal Innitzer), Karl Jozef Šulte (Karl Joseph Kardinal Schulte) i Mihael fon Faulhaber (Michael Kardinal von Faulhaber). Odmah, na početku razgovora Pije XII ih je izvestio da je zabranio urednicima lista *L'Osservatore Romano* da dalje, na bilo koji način, kritikuju Treći Rajh i njegovog kancelara Adolfa Hitlera. Sledećg dana, 6. marta, Pije XII je uputio Adolfu Hitleru pismo u kome ga zvanično obaveštava da je izabran na presto Svetog Petra. Nemački kancelar je bio prvi strani šef države kome je novi papa pisao; papino pismo je bilo napisano na nemačkom – za razliku od ostalih koja su pisana na latinskom. U njemu je pisalo:

"*Mnogo poštovanom gospodinu Adolfu Hitleru, fireru i kancelaru nemačkog Rajha.*

Poštovani gospodine,

nakon što smo se uzdigli, putem izbora održanih u skladu sa zakonom, iz veća kardinala na papski tron, smatram zadatkom našeg zvanja da Vama u svojstvu šefa države pošaljem obaveštenje o tom izboru.

Od samog početka našeg papovanja želim da Vas uverim da ostajemo blisko vezani za nemački narod poveren Vama na brigu i da za njega očinskim osećanjima molimo Boga svevišnjeg da primi od religije svu blagodat, hranu i snagu.

Uz prijatno sećanje na duge godine u kojima smo, kao apostolski nuncije u Nemačkoj, sa velikom radošću sve postavili u red da bi se odnosi Crkve i države sporazumno doveli u stanje efikasne saradnje, na korist obema

stranama i u svrhu postizanja vaših ciljeva, mi želimo, naročito u ovom času, da dođemo do tog cilja; toliko je žarka želja koja nas inspiriše i koja omogućuje odgovornost našeg zvanja.

Gajim duboku veru da će ova naša goreća želja, koja je usko povezana sa dobrobiti nemačkog naroda i sa efikasnim unapređenjem svakog reda, uz Božiju pomoć, doći do srećnog ostvarenja.

Dotle se molimo za Vas, mnogo poštovani gospodine, i za sve pripadnike Vašeg naroda, s najboljim željama, za zaštitu Neba i blagoslov Boga svevišnjega.

Predano u Rimu kod Svetog Petra, 6. marta 1939, u prvoj godini našeg papovanja.

Pius P.P.XII"

Četiri nedelje nakon Pačelijevog izbora na mesto poglavara rimokatoličke crkve i šefa Vatikanske države okončan je građanski rat u Španiji. U tom ratu uz pomoć Adolfa Hitlera i Benita Musolinija pobedio je generalisimus Franko (Francisco Paulino Hermenegildo Teodulo Franco y Bahamonde). Prvu telegramsku čestitku koju je španski diktator primio bila je od Pija XII: "Čestitam Vam na velikoj katoličkoj pobedi". Najmlađi evropski general, nakon Napoleona, Francisko Franko je mogao, iz više razloga, da bude zadovoljan. Ubrzo potom je potpisao i Konkordat sa Vatikanom.

Kada je, po nalogu Komunističke internacionale Johan Elzer (Johan Georg Elzer), pristalica cionističke politike, 8. novembra 1939. pokušao dinamitom da ubije Adolfa Hitlera u minhenskom *Bürgerbräukeller* on se, sticajem okolnosti, spasao prevremenim napuštanjem sale u kojoj je eksploziv bio postavljen. Osam ljudi je ubijeno, a šezdeset troje ranjeno. Dan nakon atentata apostolski nuncije, monsinjor Ćezare Orsenigo, lično je preneo nemačkom kancelaru čestitke Pija XII za izbegnutu opasnost. Kardinali Bertram i Faulhaber su svoju sreću za izbegnuti atentat javno objavili, a 12. novembra u minhenskoj katedrali je održana misa kako bi se "zahvalilo Božijem Proviđenju za čudo koje je spasilo firera od zločinačkog atentata protiv njegovog života". Nakon što je 1. septembra 1939. godine počeo Drugi svetski rat jedan od najčuvenijih i najuvažavanijih nemačkih prelata, kardinal-arhiepiskop Minstera Klemens August je pozivao svoje vernike da brane domovinu i da se "bore protiv spoljnog neprijatelja".

Za razliku od Engleske, Francuske, Španije i drugih evropskih država Poljska je Jevrejima širom otvorila svoja vrata. Od četrnaestog veka pa sve do podele Poljske krajem osamnaestog veka Jevreji su bili ne samo izjednačeni sa ostalim stanovništvom nego su u određenim situacijama bili čak i povlašćeni

podanici; na svom državnom vrhuncu Poljska je bila vodeći evropski centar jevrejske prosvećenosti i duhovnosti. A onda, nakon podele Poljske, Poljaci uočavaju da se Jevreji nisu baš mnogo potresli zbog zle sudbine njihove carevine. Šta više, za razliku od nesrećnih Poljaka Jevreji su nastavili da žive i rade kao da se ništa nije dogodilo. Tek tada Poljaci shvataju da Jevreji nikada Poljsku nisu doživljavali kao svoju domovinu i prema njima počinju da osećaju odbojnosti, a potom i prezir. Nakon Prvog svetskog rata Poljska država uvodi kvote kojim se ograničavao broj jevrejskih studenata, a njihovo učešće u državnoj administraciji svodi na procenat njihog učešća u ukupnom stanovništvu. Međutim, Jevreji koji su u Poljskoj bili locirani isključivo u velikim gradovima (Varšava, Lođ, Krakov, Lublin, Lavov) u kojima su kontrolisali trgovinu i sve finansiske tokove definitivno su postali omraženi među Poljacima nakon Oktobarske revolucije u Rusiji. U to vreme, u Evropi nije bilo nepoznato da su Oktobarsku revoluciju izveli judeokomunisti i da oni stoje iza pogubljenja ruske carske porodice i utamničenja ruskog hrišćanskog naroda.

Poljski nadbiskup, kardinal Hlonda (August kardynał Hlond) se 1936. godine obratio *poľskému národu* i tom prilikom nedvosmisleno, otvoreno i bez ustezanja povezao *Żydów* - Jevreje sa širenjem ateizma, liberalizma, marksističkog učenja i boljševičkog pokreta. Za Hlondu su oni bili najodgovorniji za nekontrolisano širenje pornografije, ekonomske malverzacije i podjarmljivanja ljudi putem svog finansiskog kamatarenja. Sredinom 1937. Poljska vlada se zvanično obratila Engleskoj i Francuskoj sa molbom da joj se dozvoli da preseli sve *Żydów* koji nemaju njeno državljanstvo na Madagaskar koji je tada bio francuska kolonija. Predlog je, bez obrazloženja, odbijen. Godinu dana kasnije Poljaci se preko svog ambasadora u Londonu ponovo obraćaju Engleskoj vladi sa molbom da im pomogne u iznalaženju rešenja za *Żydów* koji nisu državljani Poljske, a u njoj žive bez dozvole. Plan je bio da se svake godine najmanje 100.000 *Żydów* bez dokumenata deportuje izvan Poljske na teritoriju Severne Rodezije koju su Englezi kontrolisali. Pri tome, poljski ambasador je svoje britanske sagovornike upozorio da alternative iseljavanju nema jer Poljska i Poljaci više neće trpeti nelegalni boravak *Żydów*. Engleski odgovor je bio formulisan u duhu najboljih diplomatskih manira ali u sebi nije sadržao pozitivan odgovor na zahtev Poljske države.

Posle Prvog svetskog rata u Nemačkoj je živelo oko pola miliona Jevreja koji su, zajedno s Nemcima, delili sudbinu te tužne državne tvorevine Versajskog mirovnog ugovora. Kad je predsednik NSDP-a Adolf Hitler postao kancelar Nemačka je bila gotovo potpuno devastirana država. Inflacija, nezaposlenost, opšte siromaštvo, glad i sl. No, i pored svega, većina nemačkih Jevreja nije želela da ode u Palestinu, zašta su se zalagali članovi Svetskog Jevrejskog Kongresa, cionisti i Statistička greška. Jevreji su se radije odlučivali da ostanu u napaćenoj Nemačkoj nego da idu u nekakvu pustaru nazvanu Palestina, gde su uglavnom živeli Arapi. Nemački Jevreji su, bez

rezerve, bili odani svojoj nemačkoj domovini. Još jedan momemenat je karakterisao Nemačku u periodu 1919. - 1933.godine: Sve političke stranke u kojima su jevrejski političari imali presudnu ulogu su dramatično gubile popularnost u narodu. Dok su krajem Prvog svetskog rata Demokratska, Socijaldemokratska i Komunistička partija imale većinu u Rajhstagu, početkom 1933. njihov uticaj je bio potpuno marginalizovan. Tako su, primera radi, Demokrate 1919. imale 74 poslanička mesta, a 1933. svega 2.

Suočen s ovakvom situacijom u Nemačkoj Svetski Jevrejski Kongres (הקונגרס היהודי העולמי) 23. marta 1933. godine, samo dva meseca nakon što je Adolf Hitler preuzeo funkciju kancelara, a na dan kada Rajhstag donosi zakon o vanrednim merama za zaštitu naroda i države, zvanično objavljuje rat Nemačkoj. Zamislite, probajte da shvatite, jedna organizacija koja istupa u ime svekolikog jevrejskog naroda objavljuje rat jednoj suverenoj, nezavisnoj evropskoj državi. Ovu odluku Svetskog Jevrejskog Kongresa objavile su sve svetske novine već 24. marta, a najimpresivnija je bila naslovna strana londonskog *Daily Mail*-a na kojoj je preko cele strane pisalo: "**Jevreji objavili rat Nemačkoj**". Istog dana i londonski *Daily Express* objavljuje članak o odluci Svetskog Jevrejskog Kongresa gde u antrefileu stoji: "**Jevrejski narod širom sveta objavio je ekonomski i finansijski rat Nemačkoj. Četrnaest miliona Jevreja je u ratu sa Nemačkom**". Objašnjavajući političku situaciju u Nemačkoj *Daily Express* 10. jula 1933. piše:

"*Nemačka nacija ubrzano posustaje pod upravljačkom rukom stranih elemenata u njoj. Neposredno pre Hitlerovog preuzimanja vlasti u državnim strukturama Nemačke bilo je dvadeset puta više Jevreja u odnosu na vreme pre rata. Jevreji sa svojom međunarodnom povezanošću su se samopostavljali na ključna mesta nemačke državne mašine*".

Lord Biverbruk (Beaverbrook), britanski novinski magnat, uočavajući svu pogubnost cionističke medijske propagande javno objavljuje i upozorava svoje sugrađane u vezi cionističkog uticaja na britansku štampu:

„*Oko 20,000 nemačkih Jevreja došlo je u Englesku. Oni sada poduzimaju sve da ne dođe ni do kakvog dogovora sa Nemačkom. Jevreji su zauzeli najviše pozicije u štampi ovde. Oni sada koriste svoj politički uticaj da nas gurnu u rat*".

Da odluke Svetskog Jevrejskog Kongresa nisu prazno slovo na papiru videlo se već krajem marta kada su jevrejske organizacije, u svim većim Zapadnim gradovima, organizovale masovne antinemačke demonstracije. Odmah potom preko velikih trgovina koje su kontrolisali Jevreji počeo je rigorozan bojkot nemačke robe. U *New York Times* od 7. avgusta 1933. je pisalo: "Svako od vas koji se još nije pridružio ovom svetom ratu neka to učini sada, odmah ovde. Nije dovoljno samo da bojkotujete nemačku robu. Morate odbiti da imate bilo

šta sa bilo kim ko trguje sa nemačkom robom... Mi ćemo minirati Hitlerov režim i dozvati pameti Nemce tako što ćemo im uništiti spoljnu trgovinu od koje su ovisni”. Za nemačku vladu i njenog kancelara ovo je bio blagi šok. Kada je, kao svoj odgovor na ovakve jevrejske provokacije, 1. aprila 1933. nemačka vlada proglasila jedan dan ekonomskog bojkota jevrejskih prodavnica celokupna svetska štampa je danima pisala o nemogućim životnim uslovima Jevreja u Nemačkoj.

Osnivač *Irgun Zvai Leumi,* jedne od najzloglasnijih i najčuvenijih terorističkih cionističkih organizacija, Vladimir Jabotski (Ze'ev Jabotinsky) u časopisu *Mascha Rjetach* januara 1934. objavljuje članak u kome kaže:

“*Već se mesecima borimo protiv Nemaca. Otpočeli smo duhovni i materijalni rat kako bismo onemogućili ambicije Nemačkog naroda da ponovo postane velika nacija, da povrati oduzete joj teritorije i izgubljene kolonije. Ali to nije sve. Naši jevrejski interesi nalažu da se borimo do konačnog uništenja Nemačke i Nemaca. Oni su pretnja nama Jevrejima*”.

Početkom 1938. Emil Koen (Emil Ludwig Cohen) u svojoj knjizi *Novi Sveti Savez* (The New Holy Alliance) objavljenoj u Strazburu piše: “Čak i ako bi Hitler pokušao da izbegne rat koji će ga uništiti, čak i ako bi svi oko njega to želeli, rata će ipak biti”. Podržavajući Koena cionista, osnivač Međunarodne lige protiv antisemitizma (Ligue Internationale Contre l'Antisémitisme) i član Velikog Orijenta Francuske Bernar Lešaš (Bernard Lechache) objavljuje članak pod nazivom *Pravo na život* u kome ističe sledeće:

“*Milioni Jevreja koji žive u Americi, Engleskoj, Francuskoj, Africi i ne zaboravimo Palestini su odlučni u istrajavanju u ratu protiv Nemačke. To mora biti rat do kraja, njihovog kraja. To mora biti rat do njihovog konačnog istrebljenja*”.

Vrhunac orkestrirane antinemačke kampanje nastao je kada nemačka vlada 1935. objavila da počinje štampanje sopstvenog novca koji se neće zasnivati na zlatu već na jedinici rada: jedna marka = jedan čas rada. Nemačka 1936. uvodi u upotrebu kovani srebrni novac u apoenima od 3 i 5 Rajhsmaraka, a vrednost rajhsmarke prema dolaru se utvrđuje na nivou 1:4,2. Nemačka marka je tada postala neinflatorna, bezkamatna novčanica – osnova daljeg nemačkog ekonomskog razvoja. U Nemačkoj od te godine nije bilo više inflacije, nezaposlenih, socijalno i penziono nezbrinutih... Nemačka je do 1938. postala najveći svetski izvoznik roba ali je svoju trgovinu obavljala najčešće po principu trampe! Ništa krediti, zajmovi i dugovi. Nemačka je bila jedina država koja se više nije oslanjala na međunarodne bankarske i finansijske monopole. Bio je to jeres, prst u oko mondijalističkim bankarima i finansijerima koji su još od 1918. preko nemačke centralne banke *Reichsbank* štampali inflatorni novac i pljačkali narod koji je za jedno jaje plaćao

30.000.000,00 maraka. Adolf Hitler se, bilo je očigledno, otrgao kontroli.

Heršel Grinzpan (Herschel Feibel Grynszpan) sedamnaestogodišnji poljski jevrejin, pristalica cionističkog pokreta, je 7. novembra 1938. godine upao u Ambasadu Nemačke u Parizu sa namerom da ubije ambasadora ali je, kako do njega nije stigao, ubio trećeg sekretara ambasade Ernsta fon Rata (Ernst vom Rath). Francuska policija koja je odmah izvršila hapšenje i uviđaj je konstatovala da Grinzpan kod sebe nema identifikacione papire, novac niti stalnu adrsu boravka u Parizu. Jedino sa čim je raspolagao bio je skupoceni pištolj marke *Beretta* model 1915-1919 (AAA3141). Ovaj teroristički akt nije bio predmet objektivnog interesovanja novina, a još manje je bio okarekterisan na način koji je zasluživao. Kada su nemački građani revoltirani ovim događajem krenuli 10. novembra u proteste i razbijanje izloga jevrejskih radnji svetska štampa ih je odmah okarakterisla kao jevrejske progonitelje i mučitelje, i isto veče događaje u Nemačkoj medijski promovisala kao *Reichskristalnach* (Kristalna noć Rajha). Dokazi da nemačka vlast nije imala nikakve veze sa sponatnim protestima građana i da su čak SA jedinice, po naređenju samog Viktora Lutza (Viktor Lutze), čuvale mnoge jevrejske radnje nije imala odjeka u svetskoj štampi. Za zapadnu demokratsku i kontrolisanu štampu 75 uništenih sinagoge prerašće u 1.400 devastiranih jevrejskih bogomolja, broj od 7.500 razbijenih prozora čitaće se kao 100.000 polomljenih izloga i sl.

Priznati engleski istoričar i među Jevrejima uvažavani i poštovani poznavalac biografije Adolfa Hitlera Jan Keršo (Sir Ian Kershaw) u svojoj knjizi *Hitler*Tokom 1938. godine u Nemačkoj je bilo oko devet hiljada preduzeća u vlasništvu Jevreja od čega je njih hiljadu šest stotina bilo u Minhenu... kada su, sredinom juna, radnje u vlasništvu Jevreja u Kurfirstendamu, glavnoj trgovačkoj zoni u zapa *1936.-1945*. o tzv. Kristalnoj noći Rajha kaže:

“*Radnje su u jednom delu grada, bile od strane partijskih aktivista, oblepljene antisemitskim sloganima Hitler je direktno iz Berhtesgadena intervenisao, posle čega je Gebels obustavio sve akcije.... Partijska "stara garda” okupila se te večeri u staroj Gradskoj kući u Minhenu. Hitler je odmah upoznat sa smrću Fon Rata. Budući da se njegov lični lekar Karl Brant (Karl Brandt) nalazio pored Ratove postelje te večeri 9. novembra kada je Rat podlegao ranama. Ubrzo posle toga, ranije nego obično i bez uobičajene razmene pozdrava sa prisutnima, napustio je društvo kako bi se vratio u svoju minhensku rezidenciju.... Oni koji su kasnije te večeri videli Hitlera stekli su utisak da je on iznenađen i ljut zbog izveštaja o onome što se dešava. Bio je izvesno u neverici onim što je saznao od glavnog Himlerovog ađutanta Karla Volta (Karl Wolt), koji ga je obavestio o spaljivanju minhenske sinagoge u Hercog-Rudolfštrase... Hitlerov ađutant Nikolas fon Belou (Nicholaus von Below), koji ga je video u njegovj rezidenciji nakon što se vratio iz Gradske*

kuće potvrdio je da je on bio ogorčen zbog rušenja sinagoge.... Tokom narednih dana, Hitler se trudio da se ne oglašava.... Sam Gering, koji se u noći kada je došlo do nasilja, nalazio u spavaćim kolima voza koji je saobraćao iz Minhena za Berlin, bio je ljut kad je saznao šta se desilo”.

Sve što se dešavalo te novembarske noći u Nemačkoj bio je sponatani i, izvesno od vlasti samo tolerisan, bunt naroda na jevrejski teroristički akt u Parizu.

Nemci nisu gledali sa simpatijama na Jevreje koji nisu bili državljani Nemačke, a koji su na razne načine zloupotrebljavali pruženo im gostoprimstvo. Posebno izražene antipatije bile su usmerene ka onim Jevrejima koji su kao članovi Komunističke partije Nemačke (Kommunistische Partei Deutschlands) i raznih tajnih društava pokušali da, nakon Prvog svetskog rata, u Nemačkoj uspostave komunistički poredak. Malo je nedostajalo pa da ruski i nemački judeokuministi, finansirani od strane *Wall Streeta* i masovno podržani od cionista širom sveta, ovladaju nemačkim narodom i njegovom državom; scenario je bio veoma sličan onom iz Rusije 1917. godine. Nemci nikada neće zaboraviti da su Jevreji tvorci komunističke ideologije, da su oni njeni najveći zagovornici i implementatori, da ...

Na nagovor Mihajla Pupina koji se zdušno zalagao za obustavu Velikog rata američki predsednik Vudro Vilson 8. januara 1918. u svom obraćanju Kongresu izlazi sa predlogom od 14 tačaka predlažući bezuslovan mir i promptnu obustavu svih ratnih sukoba:

- Ugovori o miru trebaju se sklapati javno i posle toga ne sme biti nikakvih tajnih sporazuma, a diplomatija će uvek raditi javno.
- Apsolutna sloboda pomorske plovidbe tokom rata i mira izvan teritorijalnih voda.
- Ukidanje svih ekonomskih prepreka.
- Snižavanje nacionalnih naoružanja na najmanju moguću meru koja odgovara bezbednosti pojedinih zemalja.
- Nepristrasno rešavanje kolonijalnih zahteva, uzimajući u obzir interese naroda o kojima je reč.
- Odlazak stranih vojnih snaga s ruske teritorije.
- Odlazak stranih vojnih snaga iz Belgije i uspostavljanje njene pune suverenosti.
- Oslobađanje cele teritorije Francuske s korekcijom granice u Alzasu i Loreni koje su 1871. oduzeli Prusi.
- Uspostavljanje Italije u njenim nacionalnim granicama.
- Puna sloboda za autonoman razvitak naroda Austro-Ugarske.
- Evakuacija stranih trupa iz Rumunije, Srbije i Crne Gore. Obezbeđenje i garancija slobodnog prilaza moru za Srbiju.

- Autonoman razvoj za neturske narode u Osmanskom carstvu. Slobodan prolaz kroz Dardanele.
- Osnivanje slobodne Poljske s izlazom na more i priključenje Poljskoj onih teritorija koje su naseljene Poljacima.
- Osnivanje Društva naroda, koje će pružiti garanciju za političku i teritorijalnu nezavisnost malih država.

Nemačka prihvata ovaj predlog ali ga zato, bez ikakvih rezervi i ograda, odbacuju Englezi i Francuzi. Rat se nastavlja, a sa njim dalje pogibije stotine hiljada vojnika i civila ne svim stranama. Dok su Nemci ratovali i čvrsto držali sve svoje frontovske pozicije nemački građani jevrejske nacionalnosti su vredno radili u nemačkim fabrikama. Ni jednog stranog vojnika nije bilo na teritoriji Nemačke, čak ni blizu njenih granica. Nemački vojnici su bili najuvežbanija vojska u Prvom svetskom ratu, njihovo oružje je u tehnološkom smislu bilo superiorno, a logistička podrška besprekorna. Rat je, što se Nemaca tiče, mogao da traje još godinama. I tada, početkom 1918. godine, komunisti i sindikalisti, navodno nezadovoljni uslovima rada, organizuju i orkestriraju masovne štrajkove u nemačkim vojnim fabrikama što dovodi do prestanka proizvodnje municije, oružja, uniformi i do prekida linija snabdevanja hranom vojske na frontu. Engleski i francuski generali su očekivali da će Nemačka usled svega toga kapitulirati za najduže dve nedelje. Međutim, nemački vojnici se nisu, ni na jednom frontu, pomerili sa svojih položaja. Jedan od tih vojnika koji je tada branio svoj položaj jedući, u pravom smislu te reči, korenje i raznorazne otpatke koji su se mogli naći bio je i za hrabrost četvorostruko odlikovani kaplar Adolf Hitler.

Uviđajući razornost i moguće katastrofalne posledice ovog štrajka policija hapsi sve sindikalne i komunističke vođe koji su organizovali štrajk, a koji su uglavnom bili jevrejske nacionalnosti. Proizvodnja je ubrzo nastavljena, a situacija oko snabdevanja linija fronta stabilizovana. No, pokušaj da se Nemačka slomi iznutra nije prestao sa ukidanjem štrajkova i hapšenjem cionistički obojenih sindikalnih vođa. Na scenu su tada stupile levo orijentisane političke snage tako da je, ipak, pod pritiskom socijaldemokratskih i komunističkih parlamentaraca nemačka vlada bila primorana da usvoji odluku o obustavi ratnih dejstava i pristupanju mirovnim pregovorima. Nemačka armija je ovakvu odluku prvo odbila a potom, nakon što joj je garantovano da će se mirovni pregovori voditi u skladu sa predlozima američkog predsednika Vilsona, prihvatila. Nemački carski kancelar princ Maksimilijan (Prince Maximilian Alexander Friedrich Wilhelm of Baden) oktobra 1918. javno saopštava da Nemačka okončava sve svoje vojne operacije i pristupa mirovnim pregovorima u skladu sa predlogom američkog predsednika Vilsona. Poštujući odluku cara Vilhelma II Vermaht je počeo da napušta svoje ključne linije fronta i da se povlači na teritoriju Nemačke.

Međutim, kao posledica britanske i francuske zakulisne diplomatije i

neshvatljive pomirljivosti nemačkog državnog vrha, o 14 tačaka mirovnih predloga američkog predsednika Vudro Vilsona nije bilo ni govora na pregovorima koji su 18. januara 1919. započeti u sali *Salle de l'Horloge* francuskog ministrastva spoljnih poslova u četvrti poznatoj kao *Quai d'Orsay*. Ne samo da se o Vilsonovoj inicijativi nije razgovaralo već nemački pregovarači nisu čak bili ni pozvani na početak ovih mirovnih pregovora niti im je omogućeno da učestvuje na kasnijim sesijama Mirovne konferencije. Vrh Vermahta je bio prevaren, a Nemačka ponižena konačnim odlukama Konferencije usvojenim i potpisanim 28. juna 1919. u Versaju.

Odlukama Pariske mirovne konferencije Nemačka je optužena za izazivanje Prvog svetskog rata i primorana na plaćanje apsolutno nemogućih ratnih reparacija. Oduzete su joj sve kolonije kao i delovi državne teritorije koji su dodeljeni Francuskoj, Češkoj i Poljskoj. Kajzer Vilhelm II je primoran na abdikaciju i potom prognan u Holandiju gde i umire 1941. Nemačkom narodu je nametnuto republikansko državno uređenje gde će se sve vrteti oko tzv. demokratskih principa. Komentarišući odluke Konferencije Mihajlo Pupin i Jovan Cvijić (obojica su učestvovali na njoj) će, svaki na svoj način, izrazili sumnju u svrsishodnost poniženja Nemaca i komadanje njihove države. Da su Pupin i Cvijić bili u pravu pokazalo je vreme.

Na dan kada je, po diktatu sila pobednica, nemački car abdicirao judeokomunisti su sa balkona Rajhstaga klicali republici i demokratiji. Nemaca na balkonu nije bilo! Nije ih bilo ni ispred! Ova cionistička opijenost nemačkim porazom je počela znatno ranije. Nemački judeokomunisti, potpomognuti judeoboljševicima iz Rusije, izvršili su još 7. novembra 1918. *coup d'état* formiranjem Minhenske Sovjetske Republike (Münchner Räterepublik). Prvi premijer Bavarske tada postaje Kurt Ajzner (Kurt Eizner), cionista koji se proslavio pišući članke u kojima je optuživao Nemačku za otpočinjanje Prvog svetskog rata i pravdao ideju ratnih reparacija koje bi nemački narod trebalo da plaća. Nakon što je vojska, povlačenjem dela jedinica sa fronta, uspela da skine sa vlasti Ajznerove komuniste, na čelo Bavarske dolazi Johan Hofman (Johannes Hoffmann), još jedan cionista i pripadnik socijademokratske partije. Tih godina čelni revolucionari su bili Roza Luksemburg (Rosa Luxemburg), Karl Libkneht (Karl Liebknecht), Gustav Landauer (Gustav Landauer), Kurt Ajzner, Eugen Levin (Eugen Levin) i td., svi Jevreji i svi simpatizeri cionističkog pokreta.

Na rubu opšte propasti, suočeni sa realnošću gubitka sopstvene države Nemci se okupljaju u frajkore (dobrovoljačke vojne odrede) koji su, nakon teških borbi, uspeli da slome judeokomunističke vojne formacije i spasu Nemačku od crvene pošasti. Situacija u Minhenu se smirila tek 14. marta 1920. kada su pripadnici regularnih nemačkih trupa konačno uspeli da uklone Hofmana i njegove sledbenike, a na vlast dovedu Gustava fon Kara (Gustav von Kahr). Međutim, za judeokomuniste i njihovu ideološki blisku braću socijaldemokrate

to je bila tek izgubljnena bitka ali ne i rat. Tada su, zaogrnuti plaštom demokratije, zaigrali na kartu osvojanja Nemačke iznutra.

Nova taktika judeokomunista uslovljena propašću *Münchner Räterepublik* obuhvatala je, pored ostalog, i ideološku borbu a nju je pokrenuo mađarski Jevrejin i agent Kominterne Đerđ Lukač (Szegedi Lukács György Bernát) tako što je 1923. osnovao na Univerzitetu u Frankfurtu *Institut za marksizam,* po uzoru na Marks-Lenjinov Institut u Moskvi. Lukač je inače u Nemačku došao iz Mađarske gde je učestvovao u uspostavljanju judeokomunističkog terora koji je vladao od 21. marta do 6. avgusta kada je rumunska armija ušla u Budimpeštu i okončala njihovu strahovladu. Šta je cilj Instituta bilo je odmah jasno pošto je Lukač prilikom njegovog osnivanja rekao: „Revolucionarno razaranje društva je jedino mogući način uspostavljanja kvalitativno nove vlasti... Naša vlast podrazumeva i uspostavljanje novih vrednosti ali se one ne mogu ostvariti dok revolucionari ne unište stare vrednosti“. Njegova knjiga *Istorija i klasna svest* (Klassenbewusstsein)proslavila ga je kao marksističkog teoretičara koji nadvisuje i samog Marksa. Lukač u svoj krug uvlači niz intelektualaca kao što su bili Teodor Adorno (Theodor Adorno), Vilhelm Rajh (Wielhelm Reich), Erih From (Erich SeligmannFromm)... Svi oni će, sklanjajući se od *Nationalsozialismus* koji nije želelo da toleriše dalju komunističku i mondijalističku propagandu, otputovati za Ameriku gde će im se pridružiti Antonio Gramši (Antonio Gramsci), Maks Horkhajm (Max Horkheimer), Herbert Markuze (Herbert Marcuse)...

Ono što je danas interesantno za *Institu za marksizam* je to što se u poslednjih pola veka deluje upravo po njegovim metodama za osvajanje vlasti, a njih je vrlo precizno izložio osnivač italijanske komunističke partije Antonio Gramši u svojim *Beleškama iz zatvora* (Quaderni del carcere):

„Umesto da se prvo osnuje vlast, a onda nameće kulturna revolucija, marksisti moraju prvo promeniti kulturu, a onda će im vlast pasti u ruke kao zrela kruška. Da bi se to ostvarilo potreban je dugotrajni pohod na institucije – umetnost, film, pozorište, škole, fakultete, seminare, novine, časopise... Ako bi neko ukazao ili se suprotstavio takvom delovanju, njega odmah (a to je već Lenjin u svojim knjigama naznačio) treba etiketirati kao fašistu, nacistu, antisemitu, umno poremećenu osobu, homofoba, ksenofoba...“.

Najveći politički protivnik nemačkih konzervatnih partija, a time i Nacional-socijalističke partije nakon Prvog svetskog rata bila je Komunistička partija Nemačke čije su najuže rukovodstvo sačinjavali uglavnom Jevreji koji su u znatnoj meri bili prisutni i u mnogim sindikatima. Oni su verovali da će im, posle niza neuspešnih nasilnih pokušaja da preuzmu vlast nad Nemačkom, raznim demokratskim manipulacijama ipak poći za rukom da osvoje parlamentarnu većinu. Što su ekonomska i finansijska situacija u Nemačkoj bili gori to su izgledi za komuniste bili bolji. U skaldu sa ovom filosofijom

Engleska, po okončanju oružanih sukoba Prvog svetskog rata, od 11. novembra 1918. do 11. jula 1919. zavodi snažnu blokadu Nemačke sprečavajući da u nju uđu lekovi, hleb, mleko i ostale osnovne životne namirnice što će dovesti do smrti oko 900.000 žena i dece. Obraćajući se britanskom parlamentu 3. marta 1919. Vinston Čerčil će reći:

"*Koristimo sva raspoloživa sredstva u blokadi Nemačke i ona se sada nalazi na granici opšte gladi... Prema podacima koje imam Nemačka se zbog masovne gladi i nekontrolisanog širenja mnogih bolesti nalazi na pragu svoje socijalne, ekonomske i političke propasti...*".

Međutim, sa pojavom NSDP-a i njenog harizmatičkog lidera Adolfa Hitlera biračko telo se sve više okreće od komunista i socijaldemokrata ka nacional-socijalistima. Kako je rast popularnosti NSDP-a definitivno smanjivao popularnost, uticaj i značaj KP Nemačke to je, na kraju, rezultiralo pravom konsternaciju komunističkog rukovodstva. No, nije samo smanjenje broja glasača uticalo na neraspoloženje judeokomunista. Njih je posebno pogodilo saznanje da su finansijeri sa *Wall Street*-a podržali odluku da se 1925. brilijantnom Hermanu Šmitu (Hermann Schmidt) poveri osnivanje kartela: *Interessen-Gemeinschaft Farben-industrie A.G.* Kako su sa nemačke strane u *I.G. Farbenu* bili uključeni konzervativni i nacionalno posvećeni pojedinci judeokomunisti su shvatili da će se deo novca *I.G. Farbena* upotrebiti za finansiranje njihovih političkih neistomišljenika. Da je to tako bilo im je jasno kada su dobili potvrdu da sa nemačke strane ceo projekat nadgleda Maks Varburg, a sa američke Pol Varburg, njegov rođeni brat.

Da su judeokomunisti dobro procenili namere *Wall Street*-a pokazaće vreme, a u tom kontekstu mogu se navesti i primeri dve čuvene američke firme: *Coca-Cola* koja 1929. u Nemačkoj osniva *Coa Cola GmbH* i *IBM*-a koji svoje poslovanje u Nemačkoj zvanično počinje 1933. godine. *Coca Cola* u prvih par godina gotovo da nije uspevala da razvije posao ali se on, nakon što je NSDP preuzeo vlast 1933. godine, rapidno povećava i to sa nekoliko desetina hiljada na više stotina hiljada sanduka osvežavajućih napitaka. Jedan od tri zvanična sponzora Olimpijade 1936. bila je i *Coca Cola GmbH* sa čuvenim sloganom: *Ein Volk, ein Reich, ein Getränk* (Jedan narod, jedna nacija, jedno piće). Svoju naklonost Rajhu *Coca Cola GmbH* iskazaje i kao ekskluzivni sponzor *Deutschland rundfahrt* – nacionalnog biciklističkog takmičenja. Reklame *Coca Cole* su redovno pratile sve nacističke bilborde uz napis - *Coca-Cola eiskalt,* a nakon anšlusa Austrije 1938. *Coca Cola* se u Nemačkoj reklamirala fotografijom mape sveta preko koje je bila ispružena ruka sa flašicom *Coca Cole* i tekstom: *Ja, Coca-Cola hat Weltruf* (Da, *Coca Cola* uživa međunaordnu reputaciju). Šta više, kako bi pokazala svoju naklonost prisajedinjenju Austrije Nemačkoj *Coca Cola* je celokupnu produkciju flašica za svoje osvežavajuće napitke izmestila u Austriju. Do kraja 1939. *Coca Cola GmbH,* kojom je rukovodio amerikanac Rej Pauer (Ray

Powers), je u Nemačkoj imala 43 proizvodna pogona i preko 600 distributivnih objekata, a proizvodnja je dostizala brojku od četiri miliona flašica dnevno. Početkom Drugog svetskog rata novi direktor *Coca Cola GmbH* Maks Keit (Max Keith) je patentirao i osvežavajući napitak *Fanta* koji se i danas uspešno prodaje širom sveta, a sve do 1945. je bila najomiljenije piće vojnika Vermahta.

IBM je u Nemačkoj bio prisutan još od 1922. kada je preuzeo poslove firme *Deutsche Hollerith Maschinen Gesellschaft*. No, sve do 1933. poslovanje američkog giganta nije bilo ni po čemu spektakularno. Stvari se kvalitativno menjaju tek nakon što je 1933. na mesto kancelara došao Adolf Hitler, a Tomas Votson (Thomas John Watson, Sr.), predsednik IBM-a mu ponudio da novoj vladi stavi na raspolaganje IBM-ovu kompletnu tehnologiju kroz automatizaciju njenog poslovanja, registraciji i obradi podataka o građanima kakva do tada nigde u svetu nije bila zabeležena (širom Nemačke je postavljeno oko dve hiljade *multi-machine* za izradu i obradu podataka putem bušenih kartica), pružanju neophodnih tehničkih rešenja na polju obaveštajnog i informacionog rada i td. Prvi ljudi Trećeg Rajha prihvatili su Votsonovu ponudu i dali mu odrešene ruke, a on im se na najbolji mogući način odužio stvarajući im najnapredniju i najefikasniju državnu upravu na svetu. *IBM* je u Nemačkoj otpočeo i sa prvim eksperimentima svog elektronskog analognog računara čiji će se razvoj nastaviti u SAD tek 1941. No, Votson nije bio samo predsednik *IBM*-a i još jedan u nizu uspešnih ljudi sa *Wall Street*-a koji je Nemačku doživljavao kao pravo mesto za širenje poslova i unosnu zaradu. Ne, Votson je bio i nezvanični savetnik američkog predsednika Ruzvelta, predsendik Međunarodne trgovačke komere (International Chamber of Commerce - ICC) i jedan od najbogatijih amerikanaca u svoje vreme. Šta je i koliko je Votson značio za Nemačku govori i podatak da ga je, nakon što je 1937. u Berlinu održana sednica ICC-a, kancelar Nemačke odlikovao medaljom *Verdienstorden vom Deutschen Adler* (Red nemačkog orla). Na kraju, valja reći da su i *Coca Cola* i *IBM* sve vreme svog poslovanja u Nemačkoj neometano izvlačili svoj profit, a da ni Votson ni Maks Keit nisu nikada suđeni zbog svoje saradnje sa vladom na čijem se čelu nalazio Adolf Hitler.

Da su komunističke procene namera *Wall Street*-a bile ispravne dokazalo se *with no doubt* (bez ikakve sumnje) tokom izbornog ciklusa 1932. godine. Tada je za novembarske izbore za Rajhstag *I.G. Farben* u predizbornu kampanju nacional-socijalista direktno uložio 400.000 rajhsmaraka, a pre toga u kasu NSDP-a se, iz drugih moćnih firmi, već slilo oko tri miliona rajhsmaraka. Kako se u demokratijima uglavnom sve vrti i svodi na novac NSDP je, na kraju, osvojio 33,1% glasova (196 poslaničkih mandata), a Herman Gering (Hermann Wilhelm Göring) je izabran za predsednika najvišeg zakonodavnog tela. Nemački komunisti koji su osvojili svega 16,9% glasova, postali su svesni činjenice da nisu više miljenici finansijskog kapitala i da *Wall Street* deli karte za igru u kojoj za njih nema mesta. To saznanje ih i dovodi do

odluke da skupu i jalovu demokratsku borbu za vlast zamene vanparlamentarnim merama.

Predvođeni Ernst Talmanom (Ernst Thälmann) organizuju radničke štrajkove i različite diverzije s ciljem da se poremeti javni red i unese opšti nemir među stanovništvo - haos je bio i ostao njihov naveći saveznik. Međutim, prava frustracija judeokomunista nastaje kada predsednik Nemačke Hindenburg nešto posle podneva 30. januara 1933. imenuje Adolfa Hitlera za kancelara. Iste večeri komunisti odlučuju da svoje vanparlamentarne aktivnosti radikalzuju - da ih podignu na viši nivo - da otpočnu sa terorističkim napadima na državne ustanove i likvidacijom političkih protivnika. Signal za *Neu kurs* (novi kurs) trebalo je da predstavlja paljevina Rajhstaga. Tako, na poziv nemačkih komunista, dvadeset četvorogodišnji holandski komunista Jevrejin Marinus van der Lube (Marinus van der Lubbe) stiže u Berlin 18. februara 1933. Lube koga su prijatelji, zbog njegove snage, nazivali i Džek Dempsi je trebalo da zapali fitilj u Berlinu i inicira šire građanske sukobe. Nakon kraćih priprema Lube pokušava 25. februara da podmetne požar u zgradu nemačkog parlamenta ali bez uspeha. U ovoj svojoj nameri je uspeo tek u ponedeljak 27. februara 1933. u 20.45 časova i to uz asistenciju nekolicine komunističkih poslanika. Prvi plameni su uočeni u glavnoj sali za sastanke i do jutra vatra je progutala ceo Rajhstag. Sve detalje ove nečuvene judeokomunističke provokacije zabeležio je *ex officio* detektiv-inspektor Helmut Hajzig (Helmut Hizeg) iz divizije *1Ader Berliner Polizei*. Marinus van der Lube je odmah nakon hapšenja priznao da je član *Communistische Partij Nederland* i da je odgovoran za paljevinu Rajhstaga. O detaljima njegovog hapšenja i otkriću letaka u sedištu Komunističke partije Nemačke u kući Karla Libkhneta kojima se narod poziva na oružanu pobunu kancelara Adolfa Hitlera obavestio je Rudolf Dils (Rudolf Diels). Prvi novinar koji je - nešto pre ponoći - stigao na mesto paljevine je bio Sefton Delmer (Sefton Delmer) iz engleskog *Daily Express*-a i upravo će on objaviti svetu činjenicu da su komunisti objavili otvoren rat nemačkoj državi.

Na ovakav teroristički akt komunista prvi je odgovorio predsednik Hindenburg donoseći, samo dan nakon paljevine Rajshstaga, dekret o Zaštiti naroda i države (Verordnung des Reichspräsidenten zum Schutz von Volk und Staat). Njime je sedam članova Nemačkog ustavnog zakona koji garantuju političke slobode i prava građana bilo suspendovano. Odmah potom otpočele su, opet na inicijativu i zahtev Hindenburga, pripreme za vanredne parlamentarne izbore koji su i održani 5. marta 1933. godine. Komunisti s dotadašnjih 16,9% padaju na 12,3% glasova (81 mesto), socijaldemokrate osvajuje svega 18,3%, a Nacional-socijalistička partija osvoja 17.000.000 glasova, odnosno 43.9% (288 mesta). Definitivno poraženi u demokratskom nadmetanju KP Nemačke na sastanku Centralnog komiteta u Kenigs Vusterhausu (Kenigs Wusterhausen) poziva svoje najbliže političke saradnike socijaldemokrate i sindikate da im se pridruže u njihovoj politici *Neu kurs*,

odnosno pobuni protiv nove nemačke vlade. U nastojanju da spreči najavljene sukobe i ulične obračune Rajhstag se 23. marta 1933. sastaje u staroj zgrad Krol opere u Berlinu i donosi zakon *Gesetz zur behebung der Not von Volk und Reich* (Zakon o otklanjaju opasnosti od naroda i Rajha) sa 441 glasa za; 94 socijaldemokratskih poslanika je bilo protiv Zakonodavnog akta, a komunisti nisu ni prisusvovali sednici. Zakon je imao svega pet paragrafa kojima se mnoga ovlašćenja Rajhstaga prenose, na period od četiri godine, na nemačku vladu. Bio je to kraj Vajmarske Nemačke i početak Trećeg Rajha.

Policija počinje masovno da hapsi mnogobrojne prestupnike, uglavnom komuniste i sindikalne lidere, a sudovi, po skraćenom postupku, donose presude i šalju ih na izdržavanje kazni. Među prvima su, zbog pozivanja radnika na pobunu protiv države, uhapšeni sindikalni prvaci Teodor Lajpart (Theodor Leipart) i Peter Grasman (Peter Grassmann) inače simpatizeri KP Nemačke. Oko deset hiljada komunista, socijalista i sindikalnih vođa je uhapšeno u martu i aprilu, a do jula se taj broj udvostručio. U takvoj situaciji pojavljuje se banalan problem; u postojećim zatvorima nije bilo dovoljno mesta za nove osuđenike. Rešenje je nađeno u adaptaciji podruma i skladišta u imrovizovane zatvorske objekte. No, vrlo brzo se pokazalo nepraktičnim i preskupim da se, samo u Berlinu, vodi i kontroliše preko dve stotine ovakvih zatvora pa su državni organi odlučili da se pristupi brzoj izgradnji lakih zatvora koji su se sastojali od običnih drvenih baraka ograđenih ratarskom bodljikavom žicom. Ovi zatvori su u najvećoj meri popunjavani osuđenim komunistima, socijaldemokratama, sindikalnim buntovnicima, kriminalcima, navalentnim homoseksualcima, pripadnicima crkve Jehovinih svedoka koji nisu priznavali Nemačku kao državu i td. Već do juna 1936. u ovim zatvorima je bilo oko tri i po hiljade osuđenika i gotovo svi su bili hapšeni i suđeni po prijavama građana, a ne na osnovu samostalne policijske aktivnosti. Istina, najveći broj zatvorenih pripadnika komunističke i socijaldemokratske partije kao i sindikalnih vođa su bili Jevreji.

Podatak da je među uhapšenim, procesuiranim i zatvorenim pripadnicima levičarskih partija i sindikata bilo najviše Jevreja može, tek za po nekoga, da bude iznenađenje ali situacija je zapravo bila u mnogome slična u gotovo svim evropskim državama. Tako, primera radi, poljski istraživač Andrej Zvolinski (Andrzej Zwoliński) navodi podatak kako je pred poljskim sudovima, u periodu između 1927. i 1936, među osuđenim komunistima bilo 10% hrišćana, a 90% Jevreja. Zvolinski, takođe, iznosi i podatak da je među registrovanim pripadnicima KP Poljske u Varašavi bilo 64% Jevreja, 19% Poljaka i 17% ostalih. Kolika je bila dominacija Jevreja među poljskim komunistima govori i podatak da su oni, u okviru same *Komunistyczna Partia Polski,* imali sopstveni Centralni komitet (Centralne Biuro Żydowskie).

Prvi laki zatvor podignut je u blizini grada Dahaua, oko dvadesetak kilometara od Minhena. Njegova izgradnja je najavljena u novinama, a građani

Minhena su to sa neskrivenim zadovoljstvo pozdravili – niko nije želeo komuniste i ostale marksiste u svojoj blizini. Odmah nakon toga građani Nemačke, frustrirani sramnom kapitulacijom, nacionalno poniženi Versajskim mirom i u opsesivnom strahu od judeoboljševičke revolucije još od 1918, zahtevaju podizanje sličnih zatvora širom zemlje. Nemački narod je konsesualno prihvatio rat sa kriminalcima, komunistima, socijalistim, liberalima i ostrašćenim sindikalnim vođama; to što su predvodnici ovih grupa, partija i organizacija bili najčešće Jevreji je posebno pitanje koje, bez ikakve sumnje, zahteva posebnu elaboraciju! Sve do 1943. godine o ovim se zatvorima ne može govoriti kao o nekakvim koncentracionim logorima i odlazak u njih nije nikako značio i neminovno stradanje. Za ovo što Vam kažem ima bezbroj dokaza ljudi koji su otpuštani iz Dahaua, Aušvica i Mauthauzena i to tokom 1943. i 1944. godine. Zatvori su sve do 1943. godine bili klasični prinudni radni logori, što neznači da se u njima nisu događale i stvari za koje nema i ne može biti nikakvog opravdanja. Naravno da je bilo! Stradali su mnogi i to neovisno od njihove nacionalne i političke pripadnosti.

Kao deo ove priče interesantno je spomenuti i grupu vođa jevrejskih krimanalaca – svih fela, komunističkih i socijaldemokratskih lidera koji su bili uhapešni još 1936. godine i smešteni u zatvor Zahsenhauzenu (Sachsenhausen) 35 km od Berlina. Ne gubeći mnogo vremena ovi jevrejski lideri su odmah predložile nemačkim vlastima saradnju (zusammenwirkung)! I, na iznenađenje mnogih, Berlin je već 18. septembra 1939. prihvatio ideju onih koje je upravo zbog takvih i sličnih stvari i strpao u zatvor. Za glavnog koordinatore celog posla postavljeni su dr Albert Langer iz Ministarstva finansija (Dr. Albert Langer) i major Bernar (sturmbannführer Bernhard Krüger) po kome je cela operacija i nazvana: *Aktion Bernhard*.

Početkom 1940. počelo se sa prvim pripremama, a sredinom 1941. major Bernar je obavio finalne razgovore sa idejnim tvorcima operacije na čijem se čelu nenadano i nepredviđeno našao. Suština operacije *Aktion Bernhard* se svodila na podrivanje ekonomske moći Britanije kroz štampanje i distribuciju falsifikovanih novčanica engleske funte, papira od vrednosti i poštanskih markica. Delujući u najvećoj mogućoj tajnosti major Bernar je otpočeo sa neophodnim pripremama za ono što će postati najveća falsifikatorska radionica na svetu! Ikada! Početkom 1942. godine Bernar je na spisku svojih saradnika u Zahsenhauzenu imao ukupno 144 jevrejska zatvorenika kojima su na raspolaganje stavljeni najbolji alati za kreiranje falsifikata. Ključni ljudi *Aktion Bernhard* su bili Salamon (Salamon Smolianoff), Moris (Moritz Nachtstern), Avram (Avraham Krakowski), Peter (Peter Edel), Oskar (Oskar Stein), Mordka (Mordka Tuchmajer), Maks (Max Groen), Artur (Arthur Levin), Isak (Isaak Glanzer), Feliks (Felix Cytrin) i Adolf (Adolf Burger) i pod njihovom dirigentskom palicom do kraja 1944. bilo je odštampano preko milijardu funti u banknotama od 5, 10, 20 i 50£.

Banka Engleske je prve falsifikate otkrila tek 1943. u Tangeru u Maroku i odmah saopštila da su pronađeni falsifikati “*the most dangerous ever seen*” (najopasniji ikad viđeni). Niko od 144 jevrejskih aktera *Aktion Bernhard* nije stradalo tokom Drugog svetskog rata. Naprotiv. Većina njih se preselila u neku od zapadnih zemalja ali njih nekoliko je odabralo da, sa sve klišeima, ode u Izrael gde je, pod zaštitom Golde Meir (Ґольда Мабович), nastavilo sa štampanjem falsifikovanih funti što je stvaralo enormnu štetu i probleme Engleskoj koja je, na kraju, 1953. bila primorana da obustavi štampanje i ditribuciju do tada postojeće novčanice od 5£. Nakon ovoga obustavljeno je štampanje lažnih novčanica uz pomoć klišea izrađenih u *Aktion Bernhard*, a Golda Meir je, tačno deset godina kasnije, Postala premijer Izraela.

Međutim, danas se ubistva i stradanja jednih smišljeno prećutkuju, a stradanja i ubistva drugih svesno preuveličavaju. Poznato je da su Nemci već tokom 1940. gotovo sve svoje radno sposobne ljude mobilisali za vojsku. Do savezničkog iskrcavanja u Normandiji 35% nemačkih vojnika je bilo jedan put ranjeno, 11% dva puta, 6% tri puta, 4% četiri i više puta, a život je izgubilo preko sto generala. Stopostotna mobilizacija ljudstva dovela je do nedostatka radne snage u fabrikama i osoblja za obezbeđenje zatvora i radnih logora. Musolini je iz Italije slao radnu snagu za nemačke fabrike ali to nije bilo dovoljno pa je rešenje nađeno u zapošljavanju stranaca. Tako su mnogobrojni čuvari u nemačkim radnim logorima bili mladići iz Švedske koji su te poslove obavljali za pristojne nadoknade. Takođe, bilo je mnogo Šveđana koji su se, opet zbog novca, prijavljivali i postajali pripadnici *SS* jedinica; među pripadnicima čuvenih nemačkih *Waffen-SS* jedinica najmanje je bilo Nemaca! Opšte je poznato, a opet nedovoljno istaknuto, da su Varšavski geto obezbeđivali uglavnom Poljaci i Jevreji, a ne pripadnici Vermahta!

O ovome što ću vam reći se malo zna, malo priča i još manje piše, a biće vam jasno i zašto. Pored malog poljskog gradića *Oświęcim* se nalazlo gotovo četrdesetak fabrika. Među njima je svakako bio najveći, najznačajnija i njkompleksniji sistem fabrika *I.G.Farben*, hemijski gigant poznat po proizvodnji sisntitetičke nafte, ulja, gume, nitrata, lekova kao što su *Novocain*, *Aspirin*, *Salvarsan*, *Atabrin* i dr. Razlozi za podizanje ovog hemijskog giganta, baš na ovom mestu, su neograničene količine uglja u ovoj regiji koje je *I.G.Farben* prerađivao u sintetičku naftu i kaučuk ali i činjenica da su tu prolazile tri reke čija je voda bila neophodna za nesmetani rad ogromnih postrojenja, ali i značajan železnički čvor i mreža autoputeve. Kako u *Oświęcim*-u, ili *Auschwitz*-u kako su ga nazivali Nemci, i okolnim mestima nije bilo dovoljno radne snage Vermaht ju je prisilno dovodio iz svih okupiranih evropskih država, a naročito sa prostora jugoistočne Evrope. Za tu radnu snagu fabrike su plaćale po 4 Rajhsmarke kao dnevnicu, a Nemci su se obavezali da im obezbede smeštaj, ishranu i sve ostalo. Tako su i nastali po zlu poznati radni logori *Arbeitslager Auschwitz I* i *Auschwitz II-Birkenau*. Istina, valja reći da *Auschwitz I* nisu gradili Nemci kako se to često govori već

da je to bila jedna od najboljih poljskih vojnih kasarni (Garnizonu Oświęcim) pre Drugog svetskog rata koje su Nemci juna 1940-te samo adaptirali za potrebe smeštaja radne snage. Kada su smeštajni kapaciteti kasarne *Garnizonu Oświęcim* postali nedovoljni Nemci su na brzinu podigli *Auschwitz II-Birkenau*.

No, kako nisu bili zadovoljni ni postejećim smeštajem ni radnom snagom koja im je dovođenja rukovodstvo *I.G.Farben*-a je odlučilo da samo, o svom trošku, podigne sopstveni radni logor u kome će značajno unaprediti uslove smeštaja, ishrane i zdravstvene zaštite za one koje ona bude odabrala da rade za njih jer, kako je govorio Fric Sukel (Fritz Saukel) iz rukovodstva *I.G.Farbena*: "Ako hoćemo da izvučemo maksimum iz njih onda im moramo obezbediti adekvatan smeštaj, ishranu i zdravstvenu zaštitu." Za potrebe izgradnje tog radnog logora izdvojeno je 5 miliona tadašnjih Rajhsmaraka i on će, nakon šest meseci gradnje, biti otvoren septembra 1942. pod imenom *Auschwitz III* odnosno *Auschwitz Monowitz*. Na ulazu u *Auschwitz Monowitz* bilo je, po nalogu predsednika I.G. Farbena Fric Ter Mira, ispisano: "*Arbeit macht frei*" (Rad oslobađa)! U sklopu *Auschwitz Monowitz* bio je izgrađen i poseban zdravstveni centar koji je imao smeštajne kapacitete za čak 5% radnika. Istina, radnike su i dalje obezbeđivali pripadnici *Waffen SS*-a ali su oni sada bili smešteni uz samu fabriku i, po mišljenju samih ljudi iz *I.G.Farben*-a, u značajno boljim uslovima.

Ovde je važno istaći da su pripadnici *Waffen SS*-a bili ne samo Nemci, i njih je bilo - naravno, ali i 600.000 Holanđana, Belgijanaca, Francuza, Norvežana, Šveđana... Zapravo 18 *Waffen SS* divizija je bilo sastavljeno od 100% dobrovoljaca iz drugih država: Wiking (Finska, Estonija, Holandija i Belgija); Nordland (Skandinavske zemlje); Prva Hrvatska; Prva Ukrajinska, Prva Albanska; Kama (Muslimani iz Bosne); Prva Holandska; Druga Holandska (Landstorm Nederland); Prva Mađarska; Druga Mađarska; Treća Mađarska; Prva Flamanska; Prva Valonska; Prva Ruska; Druga Ruska; Prva Italijanska; Prva Beloruska; Prva Francuska (SS Charlemagne).

Treba znati da je sa firmama koje su na području *Aushwitza* imale svoje industrijske kapacitete nemačka država imala ugovor o proizvodnji za njih važnih materijala i da je ona to dobro plaćala. Najveći korisnik radne snage je bio *I.G. Farbenindustrie* (zapošljavao 83.000 radnika) ali je za ovu korporaciju važno napomenuti da ona nije bila čisto nemačka već su među njenim najznačajnijim deoničarima bile i američke firme:*Standard Oil* i *Du Pont*. Preko svojih američkih vlasnika *I.G. Farbenindustrie* je bio u nereskidivim poslovnim odnosima i sa američkom bankom *Union Banking Corporation* (UBC) čiji su vlasnici bili Averal Hariman (Averall Harriman), amerčki multimilioner i Fric Tajsen (Fritz Thyssen), najbogatiji nemački industrijalac iza koga je stajala jedna od najvećih nemačkih banaka *August Thyssen Bank of Germany*. Direktor UBC Banke bio je Džordž Preskot Buš

(George Prescott Bush), još jedan američki milioner, otac američkog predsednika Džordža Buša starijeg i deda američkom predsedniku Džordžu Bušu mlađem. Generalni direktor koncerna *I.G.Farben* u Nemačkoj bio je hamburški bankar Jevrejin Maks Varburg, a prvi čovek američkog ogranka *I.G.Farben*-a bio je njegov rođeni brat Pol Varburg. Upravni odbor američkog ogranka *I.G.Farbena* su sačinjavali Edsel B. Ford (Edsel Bryant Ford, sin Henrija Forda), ispred *Ford Motor Company*, C.E. Mičel (Charlse E. Mitchell) istupao je ispred *National City Bank*, Valter Tigl (Walter C. Teagle) ispred *Standard Oil*, a Pol Vaburg je zastupao *Bank of the Manhattan Company* i centralnu banku SAD - *Federal Reserve System*. Iza *UBC* banke i koncerna *I.G.Farben* stajalo je neverovatno puno politički i ekonomski uticajnih ljudi čija se poslednja adresa nalazila negde u SAD.

Kada se govori, na bilo koji način, o *I.G.Farben*-u to nije moguće činiti bez spominjanja Rokfelerovog *Standard Oil*-a u kome je *I.G.Farben* bio drugi najveći deoničar, a Standard Oil najveći u *I.G.Farbenu.* Naime, prema zvaničnim američkim podacima *US State Department*-a od 31. marta 1941. *Standard Oil of New Jersey* i *Standard Oil of California* su aktivno snabdevali nemačku i japansku mornaricu gorivom. *I.G.farben* je imao značajne deonice i u Rokfelerovoj banci *Chase National Bank* protiv koje je 17. aprila 1945. u Saveznom sudu SAD podignuta, u skladu sa zakonskim aktom iz 1917. *Trading With the Enemy Act*, optužnica za pranje novca za potrebe nemačke centralne banke - *Reichsbank*. Naime, kako tokom Drugog svetskog rata mnoge države nisu želele da primaju nemački novac *Reichsbank* je *reichsmark* menjala u dolare i ostale valute preko *Chase national Bank*. Šta više, preko *Chase* banke Nemačka je plaćala i servisirala mnoge od svojih finansijskih obaveza.

Danas se o aktivnostima *I.G.Farben*-a govori isključivo kroz njegovu prisutnosti u Nemačkoj, a potpuno se previđa njegova prisutnost kroz *Standar Oil* u Japanu gde su imali kartelske dogovore i dilove sa najmoćnijim japanskim firmama *Mitsui & Co*. (三井グループ), *Mitsubishi Shokai* (三菱商会), *Sumitomo* (住友グループ) i *Yasuda Zaibatsu* (安田財閥), u vlasništvu Yasuda familije iz koje potiče i *Yoko Ono*, supruga ubijenog člana grupe *Beatles* Džona Lenona. Sve ove firme su bile okosnica moćne japanske finansijske oligarhije koja je učestvovala u izgradnji japanske vojne sile i njenim pripremama za napad na Rusiju 1905, Kinu 1937. i potonji ulazak u Drugi svetski rat. Interesantno je podsetiti se kako je svoje predratno i ratno prisustvo u Japanu porodica Rokfeler (John D. Rockefeller III) produžila, preko *Standar Oil*-a, i nakon Drugog svetskog rata. Zapravo, Rokfeleri su svoje prisustvo u Japanu značajno proširili nakon Drugog svetskog rata i to ne samo putem naftnog monopola već i kroz finansijsko učešće u mnogim značajnim japanskim firmama koje su Amerikanci jednostavno oteli od njihovih dotadašnjih vlasnika. Glavno preuzimanje finansijskog, industrijskog i svakog drugog tržišta u Japanu nastupa nakon što su na Japan bačene dve

atomske bombe i upućena pretnja bacanjem trećem. Rokfelerovima, Di Ponovima i ostalim sa *Wall Street*-a kao i nizu američkih i britanskih banaka i kojekakvim multinacionalnim kompanijama presudno je pomogla američka okupaciona vlast koja je, odmah nakon okupacije Japana, donela uredbu (The Act for the Dissolution of Excessive Private Concentrations of Economic Power) kojom se zabranjuje velikim japanskim industrijskim gigantima da poseduju banke. Istovremeno, sve ostale banke su onemogućene da istovremeno obavljaju komercijalne i investicione poslove. Tako su prvo propale banke pod kontrolom *Yasuda* grupe, a potom i one vezane za *Mitsubishi Shokai* i sve druge njima slične *zaibatsu* (財閥) banke. Među prvim komercijalno-investicionim bankama koja je potpala pod udar američkih okupacionih zakona bila je najveća *Yokohama Specie Bank* (横浜正金銀行). No, Amerikanci nisu samo zabranili postojanje japanskih banaka već su im, bez izuzetka, zaplenili sva sredstva i imovinu i tako prepustili obnovu devastirane japanske privrede američkim i engleskim bankarskim kartelima i multinacionalnim kompanijama.

U Nacionalnom arhivu SAD (The National Archives, Washington D.C.) javnosti je 12. juna 2000. predstavljen dokument dr Grega Bradšera (Greg Brudscher) u kome se navodi da je tokom Drugog svetskog rata u Nemačkoj radilo 35 kompanija i 24 banke sa većinskim američkim kapitalom. Njihova vrednost na dan 1. marta 1945. procenjena je na 1.214 miliona rajhsmaraka. Sve vreme rata one su bile u punoj funkciji nemačke vojne mašinerije i redovno su svoje profite transferisle u Švajcarsku ili ih jednostavno reinvestirali u proširenje ili modernizaciju postojećih kapaciteta. Kao primer navode se fabrike *Adam Opel GmbH* iz Ruselhajma i *Ford-Werke AG* iz Berlina koje su bile najveći proizvođači tenkova za Vermaht, a koje su u celosti bili u vlasništvu američkih firmi *General Motors Corporation* i *Ford Motor Comapany*. Iz ovih papira se može videti i da su naučnici *I.G.Farben*-a pronašli efikasan način proizvodnje sintetičke nafte i gume iz uglja što je Nemačku pre Drugog svetskog rata učinilo neovisnom od spoljašnjeg snabdevanja ovim strateškim sirovinama. Da nije bilo izuma i *I.G.Farben*-ove proizvodnje nikada nebi bilo Drugog svteskog rata jasno stoji zapisano u Bradšerovoim papirima. Nemačka država je, prema ovim dokumentima, bila uredan platiša američkim firmama, a da je to tako potvđuje i sačuvani dopis koji je predstavnik francuskog Forda iz Poasijea (Ford Société Anonyme Française) Moris Dolfus (Maurice Dollfus) uputio Edselu Fordu: “*Razlog za to što smo napustili proizvodnju automobila i počeli da proizvodimo 20 kamiona dnevno je taj što ih Vermaht veoma treba i ja verujem da će, dok rat traje, ili bar izvesno vreme, sve što proizvedemo kupiti nemačke vlasti... Situaciju je i u Nemačkoj slična pa će neto profit za 1941. biti ne manji od 58.000.000 franaka.*” Sva dokumenta vezana za poslovanje ovih američkih firmi čuvaju se u Nacionalnom arhivu SAD pod oznakom *Record group 131, Box 173, location: 230-38-17-05*.

Pri tome, kada govorimo o firmama koje su pomogle uspon NSDP-a moramo uvek imati u vidu da iza njih stoje konkretni pojedinci – vlasnici i akcionari. Međutim, za Nacional socijalističku partiju su podjednako važni bili i pojedinačni finasijeri jer su pored novca sa sobom donosili i lični prestiž. Tako je najveći pojedinačni finasijer NSDP-a, još od 1924. godine, bio čuveni nemački industrijalac Fric Tajsen. Interesantno je napomenuti da su pri svim razgovorima Tajsena sa Adolfom Hitlerom prisutni bili i Džon Foster Dals (John Foster Dulles) i Alen Foster Dals (Allen Foster Dulles), američki državljani i nećaci američkog državnog sekretara Roberta Lansinga (Robest Lansing). Alen će, nakon Drugog svetskog rata, postati šef američke obaveštajne službe *C.I.A*, a Džon predsednik američke vlade (1953.-1959.). Najveći inostrani pojedinačni finansijer NSDP-a bio je Henri Ford pa je tako *New York Times* 20. decembra 1922. obavestio svoje čitaoce kako automobilski proizvođač Henri Ford finansira nacionalistički i antisemitski pokret Adolfa Hitlera. U znak zahvalnosti Henriju Fordu za iskazanu pomoć i podršku nemački kancelar će ga 30. jula 1938. odlikovati prestižnim nemačkim odličjem *Verdienstorden vom Deutschen Adler* (Red nemačkog orla). Podsetimo se da su ovim istim odličjem bili, pre Forda, počastvovani predsednik *IBM*-a Tomas Votson (Thomas Watson) i Čarls Lindberg (Charles Augustus Lindbergh) američki pronalazač, istraživač i avijatičar. Poseban poštovalac NSDP-a iz SAD je bio poznati bankar sa *Wall Street*-a i senator Preskot Buš (Prescott Sheldon Bush) koji je inače sin najčuvenijeg i najvećeg američkog profitera iz Prvog svetskog rata Samjuela Buša (Samuel Prescott Bush). Preskot Buš se nalazio na čelu nekoliko firmi koje su direktno bile involvirane u finansiranje stranke Adolfa Hitlera ali je sigurno najzanimljivija njegova uloga u rukovodstvu firme *Consolidated Silesian Steel Company* koja je tokom Drugog svetskog rata najveći deo svoje radne snage angažovala direktno iz *Auschwitz*-a. Poštovalac nemačkog kancelara i njegovog nacionalsocijalističkog pokreta bio je i istaknuti američki diplomata, bankar i industrijalac Averal Hariman (William Averell Harriman) koji je svoje simpatije uglavnom konkretizovao preko banaka *Brown Brothers Harriman & Co*. (najveća i najstarija privatna banka u SAD) i *Union Banking Corporation*.

Koliko su važni, uticajni i moćni bili američki finasijeri NSDP-a najbolje ilustuje podatak da njihove nemačke fabrike, sve do pred kraj rata, saveznički bombarderi nikada nisu ozbiljnije oštetili. Ovo se posebno odnosi na njihove industrijske pogone oko *Aushwitza* - svi su oni dočekali kraj rata u funkcionalnom stanju. Kada su, greškom, britanske vazdušne snage u martu 1942. bombama oštetile Fordovu fabriku u Poasijeu, Francuska, vlada u Višiju je odmah obeštetila *Ford Motor Company* sa 38.000.000 franaka.

Ortodoksni rabin Moša Šonfeld (Moshe Shonfeld) u svojoj knjizi *Optužbe žrtava holokausta* piše:

“*Hiljade američkih i britanskih bombardera su svake noći uništavale*

nemačke gradove. Logoraši u Aušvicu, Buhenvalu, Treblinki... su svake noći gledali u nebo očekujući da će neka od bombi pasti i na fabrike smrti u kojima je 13.000 ljudi dnevno ubijano. U jednom od svojih pisama rabin Vajsmendel (Weissmandel) je uputio apel saveznicima da bombarduju neki od koncentacionih kampova, a posebno da bombarduju železničke pruge koje su vodile do njih. Kako bi im pomogao priložio je i vrlo precizne crteže logora i pruga koje vode do njih. No, jedno od ovih pisama je dopalo u nemačke ruke. Nakon što su otkrili šta Rabin želi Nemci su se šalili sa njim govoreći da će u buduće na sve vozove i kampove stavljati velike natpise sa upozorenjem da su u njima Jevreji. To će biti, zaključili su Nemci, najbolja garancija da saveznici neće bombardovati ni voz ni logor."

Pored već navedenih finasijera važno je napomenuti da su značajna finansijska sredstva NSDP-u stavljana na raspolaganje i od čuvene *Sal. Oppenheim Jr. & Cie.* banke koja je u vlasništvu poznate jevrejske porodice Openhajm. Istina, kako bi sakrili svoje finansiranje NSDP-a Openhajmovi su sve ove transakcije obavljali preko novoregistrovane firme *Robert Pferdmenges & Co.* Ova čuvena jevrejska bankarska porodica i danas uspešno vodi svoju banku *Sal. Oppenheim jr. & Cie. KGaA* sa sedištem u Kelnu i ona je 2008. godine bila jedna od najvećih privatnih banaka na svetu. Pored učešća u finansiranju nacional-socijalista Openhajamovi će ostati upamćeni i kao važni finansijeri *Auto Uniona AG* (danas Audi), firme koju su – uz Hitlerovu podršku - 1932. osnovanle četiri auto kuće: *Audi*, *DKW*, *Horch* i *Verbund* sa ciljem projektovanja i proizvodnje najboljih kola na svetu. Kako bi što bolje afirmisali nova kola i nemačku auto industriju Openhajmovi će pružiti značajnu materijalnu pomoć i *Auto Union Rennabteilung* – trkačkom timu *Auto Uniona*. Njihov model *Auto Union Rennwagen Typ A bis D* će sve do početka Drugog svtetskog rata, zajedno sa *Daimler Benz*-om, odista širiti mit o superiornosti nemačke autoindustrije čiji je najveći *protégé* bio kancelar Adolf Hitler. Poslednju vožnju i pobedu *Auto Union* je imao na trci *Grand Prix Beograda* kada se Tacio Nuvolari (Tazio Nuvolari) pred 100.000 beograđana u nedelju 3. septembra 1939. godine na Kalemegdanu okitio lovorovim vencem. Bila je to poslednja trka *Auto Uniona*, prva i poslednja *grand prix* trka Beograda i jedina *grad prix* trka održana tokom Drugog svetskog rata.

U kontekstu ovih podataka navedimo i primer Dejvida Rokfelera koji će, nakon postavljenja Adolfa Hitlera za kancelara, tri puta posetiti Nemačku. Prilikom svoje treće posete prisustvovao je sahrani generala Erika Ludendorfa (Erich Ludendorff), čuvenog oficira Vermahta iz Prvog svetskog rata i Hitlerovog saučesnika u Minhenskom puču iz 1923. Rokfeler će te godine u Nemačkoj biti ugošćen u vili bogatog nemačkog industrijalca i finansijera Ernsta Tevesa (Ernst Teves), a sve vreme boravka društvo mu je pravio Ernst Haufštengl (Ernst Franz Sedgwick Hanfstaengl), Hitlerov prvi čovek za pitanja odnosa sa medijima i blizak prijatelj trojice Amerikanaca: američkog predsednika Franklina Ruzvelta, pisca Voltera Lipmana i novinara Džona Rida.

Najomiljenije mesto zabave će mu, prema sopstvenom priznanju, biti čuvena minhenska pivnica Hafbrau Haus u kojoj se točilo najbolje *Löwenbräu* pivo i gde se, ne jednom, susreo sa Bošom (Carl Bosch), nemačkim inženjerom i jednim od najvažnijih rukovodećih ljudi *I.G.Farbena* koji je od kraja 1932. postao najveći pojedinačni donator izbornih kapmanja Adolfa Hitlera.

Kad smo već kod finansijera NSDP-a i Adolfa Hitlera recimo i to da su ova stranka i njen lider još od 1924. primali značajnu finasijsku podršku od mnogih nemačkih industrijalaca i bankara. Najvažniji su svakako Hugo Štajn (Hugo Stinnes), Alber Vogl (Albert Vögler), Emil Kirdof (Emile Kirdorf), Kurt fon Šreder (Kurt von Schröder), Ivald Heker (Ewald Otto E. Hecker) i Alfred Hugenberg (Alfred Hugenberg). Sastanak na kome je doneta konačna odluka da se Adolf Hitler dovede na čelo Nemačke poznat je pod imenom *Kaiserhof Sitzung* (Kajzerhof sastanak). Održan je 20. februara 1932. godine u Nirnmbergu, a prisustvovali su mu Maks Ilger (Max Ilgner), Hjalmar Šaht (Hjalmar Horace Greeley Schacht), Foks Šmic (Fox Schmitz), Valter Kip (Walter Kiep), Krup fon Bohlen (Krupp von Bohlen), dr Albert Vegl i još nekoliko predstavnika krupnog kapitala među kojima je bio i Hajnrih Gatin (Heinrich Gattineau), lični sekretar predsedavaujeg *I.G.Farbena* Duizburga (Carl Duizburg). Sakupljeno je tri miliona Rajhsmaraka koji su do jula 1932. uplaćeni na račun Rudolfa Hesa u *Deutsche Bank*. Pol Varburg, bankar iz SAD i Klark Majner (Clark Miner) iz Dženeral Elektrika su poslali 100.000, donosno 60.000 Rajhsmaraka kao lični prilog, a svoj izdašni doprinos priložio je i Markus Valenberg, najbogatiji Šveđanin i vlasnik najveće švedske banke *Stockholms Enskilda Bank*. Uz izdašnu finansijsku pomoć domaće i međunarodne korporativne i bankarske elite NSDP je na izborima krajem jula trijumfovala sa 37,4% osvojenih glasova što je značilo da u Rajhstagu postaju najbrojnija partija sa 230 od 608 poslaničkih mesta.

Kako ni jedna politička partija nije imala većinu Hindenburg je odlučio da se izbori ponove 6. novembra ali ni nakon njih ništa nije bilo jasnije i izvesnije. Polazeći od izbornih rezultata Kurt fon Šreder, poznati i uvaženi bankar iz Kelna, je lično uputio molbu predsedniku Hindenburgu kojom je tražio postavljenje Adolfa Hitlera za kancelara. Hinderburg je odbio molbu postavljajući Franc fon Papena (Franz von Papen zu Köningen) za kancelara. Kada je Papenov kabinet sredinom novembra podneo ostavku trideset osam nemačkih industrijalaca i bankara je istupilo u javnost otvoreno zahtevajući poštovanje izborne volje građana, prevazilaženje ličnih animoziteta i postavljanje Adolfa Hitlera za nemačkog kancelara. Hindenburgu su se lično obratili bankari baron Šreder (Schroeder), Hjalmar Šaht ali i *Krupp*, *Voegler* i *Thyseen* iz industrije čelika, kao i Boš (Robert Bosch) i par ljudi iz Siemensa. Fric Tisen je ponovo, u kratkom ali vrlo emotivnom pismu, uputio ponovo predsedniku zahtev da se vođa NSDP-a postavi na čelo nemačke vlade. Hindenburg je i ovaj apel odbio imenujući za kancelara Kurta fon Šlajhera (Kurt von Schleicher).

Nakon ovoga u čuvenom berlinskom *Deutscher Herrenklub* se okupilo, na svečanoj večeri, skoro tri stotine poznatih ličnosti iz sveta industrije, poljoprivrede i bankarstva. Počasni gost večeri je bio tada već bivši kancelar fon Papen kome je predočeno da se od njega očekuje, nakon što Šlajherovo kabinet padne, da posreduje kod Hindenburga u korist Adolfa Hitlera. Iako fon Papen nije verovao u brzi slom novog kabineta Šlajher je ipak već početkom januara ostao bez svake podrške u Rajhstagu, a već 28. januara je podneo ostavku. Ovoga puta na predsednika Nemačke, pored već pozatih i kontinuiranih pritisaka čelnih nosilaca nemačkog kapitala, pritisak u korist Adolfa Hitlera vršio je i fon Papena, stari i provereni predsednikov prijatelj. Prvi čovek NSDP-a je 30. januara konačno bio imenovan za kancelara Nemačke. Koliko je ukupno novca bilo prikupljeno za učešće NSDP-a na demokratskim izborima i propagandu u korist Adolfa Hitlera na mesto kancelara Nemačke ne zna se sa sigurnošću. Da ga je bilo više nego dovoljno govori činjenica da je NSDP-u, nakon svih izbora, ostalo 600.000 maraka.

U celoj ovoj priči oko finansiranja NSDP-a važno je, zbog istorije i činjenice da se nešto nekako uvek previđa, istaći da je najveći pojedinačni prilog – 400.000 Rajhsmaraka, Adolfu Hitleru dao Karl Boš (Carl Bosch) i to u ime *I.G.Farbena* na čijem su se čelu tada nalazili sledeći Jevreji: *Carl von Weinberg*, *Arthur von Weinberg*, *Otto von Mendelssohn-Bartholdy*, *Richard* i *Alfred Merton*, *Ernst von Simson*, *Wilhelm Peltzer* i *Gustaf Schlieper*. Ovi ljudi, šta god da se pričalo o stradanjima Jevreja u Nemačkoj, nikada nisu napustili *I.G.Farben*, a *Carl von Weinberg*, drugi čovek Farbena i predsednik Nadzornog odbora, je delegaciju *Du Ponta* septembra 1933. uveravao da je Nemačka najbolja zemlja za investiranje i da je on sav svoj kapital stavio baš na tu kartu – Nemačku sa Adolfom Hitlerom na njenom čelu. Samo dva meseca kasnije *Duisburg* i *Carl von Weinberg* su ovlastili Karla Boša da sa predstavnicima Trećeg rajha potpišu ugovor o dugoročnoj saradnji.

Međuti, od svih detalja vezanih za finansiranje NSDP-a sigurno je najvažniji i do danas najmanje rasvetljen slučaj sastanka tri veoma moćna i značajna svetska bankara: lorda Normana Montegjua (Montagu Collet Norman, 1st Baron Norman), guvernera *Bank of England*, Bendžamina Stronga (Benjamin Strong Jr.), direktora banke *Federal Reserve Bank of New York* i Hjalmara Šahta (Hjalmar Horace Greeley Schacht), direktora nemačke centralne banke *Reichbank*. Sastanka je održan jula 1927. godine u Francuskoj i danas se veruje da je tom prilikom dogovoreno mnogo toga vezanog za svetsku monetarnu politiku uoči Drugog svetskog rata, a pre svega politiku napuštanja zlatnog standarda. Dve stvari su izvesne: Prvo, Montegju je imao odlučujuću ulogu u izazivanju američke velike krize tridesetih godina tako što je otpočeo sa vraćanjem britanske funte na zlatni standard i podizanjem, početkom oktobra 1929. godine, kamatnih stopa Banke Engleske sa 4,5% na 6%, a sve to je rezultiralo povlačenjem iz Banke federalnih rezevi zlata u vrednosti od 500.000.000,00$. Drugo, Montegju je početkom oktobra 1939.

godine prebacio 6.000.000,00£ češkog zlata deponovanog u Londonu na račun nemačke *Reichbanke* i taj je novac, u celosti, iskorišćen za njeno naoružanje. Za svoje “specijalne” zasluge Montegju je 13. oktobra 1944. dobio titulu barona, a Šaht je, nakon što je u Nirnbergu oslobođen bilo kakve odgovornosti za saradnju sa nacistima, 1946. u Nemačkoj osnovao privatnu banku - *Düsseldorfer Außenhandelsbank Schacht & Co*. Za mnoge je ovakva sudbina Šahta bila iznenađenje ali ne i za one koji su znali da je on po nacionalnosti Amerikanac rođen u Bruklinu, a da mu je, pre nego što se zaposlio u *Dresdner Bank* i pre nego što je 1923. posato direktor *Reichbank*-e, prvi posao u SAD bio kod *J.P. Morgana*.

Inače, i Montegju i Šaht su od 1930. bili članovi upravnog odbora Banke za međunarodna poravnjanja (Bank for International Settlements) sa sedištem u Bazelu, Švajcarska. Interesantno je podsetiti se da je desna ruka Šahta od 1933. pa do 1939. bio niko drugi do baron Šreder (Baron Bruno Schröder), oficijelni savetnik Montegjua u Banci Engleske i lični izaslanik Šahta na zasedanjima bazelske Banke za međunarodna poravnanja. Inače, porodica barona Šreder je nakon Drugog svetskog rata rangiran kao šesta po bogatsvu u Velikoj Britaniji, a u njenom vlasništvu je bila i jedna od najvećih i najuticajnih banaka u Londonskom Sitiju, dva veka stara banka *J. Henry Schröder & Co.* Jedini ozbiljan partner barona Šredera u ovoj nekad Hamburškoj, a od kraja XIX veka Londonskoj banci pod nazivom *Schroders plc* bio je Frank Tjarks (Frank Cyril Tiarks), direktor Banke Engleske od 1912. do 1945. godine. No, najpoznatiji saradnik u banci barona Šredera ipak je, bez sumnje, bio Avi Rokfeler (Avery Rockefeller), pripadnik jedne od najbogatijih američkih porodica. Na Šrederov zahtev Avi je 1936. godine u SAD osnovao *Schroder, Rockefeller & Co., Inc*. sa zadatkom da zastupa i obavlja poslove stare banke *J. Henry Schröder & Co*. na teritoriji Severne Amerike. Na dan 31. decembra 2009. godine Šrederova bankarska grupacija raspolagala je kapitalom od 219 milijardi dolara.

Kao što vidite nemački kancelar i ljudi oko njega nisu pali ni odkuda. Nisu oni bili nekakve tikve bez korena. Šta više, kako se danas ne priča o njihovim finansijskim pomagačima podjednako se ne govori ni o prisutnosti Nemačke i njenih interesa u SAD pre Drugog svetskog rata i činjenici da američka javnost, sve do Perl Harbura, nije bila antinemački nastrojena. Šta više. U Americi su još od 30-tih godina delovala mnogobrojna pronemačka društva: *The German American Bund* je imao preko 22 kampa i 100.000 aktivnih članova. Pored njega aktivnu ulogu u američkom društvu razvili su i pripadnici društva *Friends of New Germany* na čelu sa dr Ignjacom Griblom (Ignaz Griebl) koji su i aktivno učestvovali u američkim izborima 1936. pozivajući, preko radija i uticajnih dnevnih novina, Amerikance da glasaju za republikanske kandidate. Ima tu još čitav niz organizacija koje danas nema smisla pominjati osim, naravno, *The America First Committee* sa preko 800.000 registrovanih članova. Osnivači su bili Daglas Stjuart (Robert

Douglas Stuart, Jr.), Džerald Ford (Gerald Rudolph Ford, Jr.), budući predsednik SAD, Sardžent Šriver (Robert Sargent Shriver, Jr.), član porodice Kenedi i mnogi drugi studenti *Yale* univerziteta. Glavni finansijeri ove organizacije poznate po protivljenju ulaska Amerike u rat protiv Nemačke, bili su američki milioneri Vilijam Regneri (William H. Regnery); Smit Ričardson (H. Smith Richardson); industrijalac Henri Ford; general i predsednik moćnog trgovačkog lanca *Sears, Roebuck and Co.* Robert Vud (Robert Elkington Wood); osnivač i izdavač *Chicago Tribune* Džozef Paterson (Joseph Medill Patterson), a svoj finansisjki doprinos aktivnostima organizacije pružio je i Džon Kenedi (John Fitzgerald "Jack" Kennedy), budući predsednik SAD uz dopis: „What you are doing is vital" - To što radite je vitalno! Istaknutu ulogu u organizacija imala je i ćerka jedinica 26-og predsednika SAD Teodora Ruzvelta Alisa Longvort (Alice Lee Roosevelt Longworth). Jedan od najagilnijih i najuticajnijih članova organizacije bio je, bez sumnje, proslavljeni pilot, pisac i istraživač Čarls Lindberg (Charles Augustus Lindbergh) koji nije žalio vremena ni truda kako bi ubedio Amerikance da je sukob sa Nemačkom i Japanom protivan njihovim nacionalnim interesima. Zahvaljući naporima organizacije u Kongresu je 1939. donet Akt o neutralnosti (Neutrality Act) koji je sprečio namere predsednika Ruzvelta da šalje američke brodove u sukobima zahvaćene zone.

Sve do početka Drugog svetskog rata, septembra 1939. godine, Jevreji su mogli da napuste Nemačku. Od prvog dana dolaska Adolfa Hitlera na mesto nemačkog kancelara Nacional-socijalisti i cionisti su radili zajedno za ono što je svaki od njih verovao da je u njihovom nacionalnom interesu. Tako je već 21. juna 1933. *Kurt Blumenfeld* ispred *Cionistička federacija Nemačke* (Zionistische Vereinigung fuer Deutschland) uputio memorandum nemačkom kancelaru u kome detaljno iznosi svoje gledište po pitanju "tegobnog jevrejskog pitanja" nudeći pomoć cionista u njegovom rešavanju. U memorandumu između ostalog piše:

"*Cionizam ne gaji iluzije povodom težine jevrejskog pitanja, koje se sastoji pre svega od abnormalne okupacione sheme, i u krivici zbog intelektualnog i moralnog stava koji nije ukorenjen u njegovoj tradiciji. Još pre više decenija, Cionizam je shvatio da kao rezultat trenda asimilacije, bilo je izgledno da će se pojaviti simptomi deteritorizacije...*

Cionizam veruje da se preporod nacionalnog života ljudi koji se sada dešava u Nemačkoj putem naglašavanja njenog hrišćanskog i nacionalnog karaktera, mora takođe desiti u jevrejskoj nacionalnoj zajednici. Takođe, ***za sve Jevreje, nacionalno poreklo, vera, sudbina običnih ljudi i osećaj jedinstvenosti, moraju biti od vrhunske važnosti za njihovo postojanje****. To znači da egoistični individualizam liberalne ere, mora biti prevaziđen i zamenjen osećajem zajedništva i kolektivne odgovornosti...*

Verujemo da je baš ta nova (Nacional-socijalistička) Nemačka ta koja može, putem smelosti i odlučnosti u rešavanju jevrejskog pitanja, učiniti odlučujući korak prema rešavanju problema s kojim će se, iskreno govoreći većina evropskih naroda morati suočiti... ***Upravo zbog toga ne želimo da lažiramo ove pretpostavke, zato što smo mi, takođe, protiv mešovitog braka*** *i zalažemo se za očuvanje čistote jevrejske grupe...*

Zarad njegovih praktičnih ciljeva, cionizam se nada da će uspeti da pridobije kolaboraciju čak i onih vlada koje su fundamentalno neprijateljske prema Jevrejima, zbog toga što u rešavanju jevrejskog pitanja ne smeju se javljati osećanja jer je to pravi problem čije rešenje zanima sve narode a trenutno najviše nemački narod... Propaganda bojkota – takva kakva se trenutno vodi protiv Nemačke na mnogo načina – je u svojoj biti ne-cionistička, jer cionizam ne želi da ratuje već da ubeđuje i da gradi... Nismo slepi na činjenicu da jevrejsko pitanje postoji, i da će nastaviti da postoji. Naše novine Jüdische Rundschau objavile su da je "Cionizam svestan postojanja jevrejskog pitanja, i da želi dalekosežno i konstruktivno rešenje. U ovu svrhu, cionizam želi da pridobije pomoć svih naroda, bilo pro-ili anti-jevrejskih, zbog toga što, mi se suočavamo pre sa konkretnim nego sentimentalnim problemom, rešenjem za koje su zainteresovani svi narodi".

O saradnji cionista i Hitlerovih nacista pisao je još 1934. godine i mladi berlinski rabin Joakim Princ (Joachim Prinz) u svojoj knjizi *Wir Juden* (Mi Jevreji). Po njemu Nacional-Socijalistička revolucija u Nemačkoj je Jevrejima donela, „Jevrejstvo za Jevreje“. Objasnio je: „Nikakvo okolišanje nam sada ne može pomoći. Umesto asimilacije, želeli smo priznanje Jevrejske nacije, Jevrejske rase i stvaranje jevrejske države i Treći Rajh nam je u tome pomogao". Nakon Drugog svetskog rata Princ je postao potpredsednik moćnog Svetskog jevrejskog kongresa i član užeg cionističkog rukovodstva. Svetu je postao opšte poznat nakon aktivnog učešća na *Maršu na Vašington za posao i slobodu* koji se održao 28. avgusta 1963. Tokom tog političkog skupa na kome je učešće uzelo preko četvrt miliona ljudi Princ je marširao zajedno sa piscem Džejmsom Boldvinom (James Baldwin), filmskim zvezdama Čarlton Hestonom (Charlton Heston), Sidni Poatijeom (Sidney Poitier), Hari Belafonteom (Harry Belafonte) i Marlon Brandom (Marlon Brando) i muzičkim zvezdama Žozefinom Beker (Josephine Baker), Ertom Kit (Eartha Kitt), Majklom Džeksonom (Mahalia Jackson), Marijom Anderson (Marian Anderson), Džoan Baez (Joan Baez) i Bobom Dilanom (Bob Dylan) koji je pevao nakon što je Martin Luter King (Martin Luther King Junior) održao svoj čuveni govor *I Have A Dream*.

Sve do početka 1939. cionistički pokret u Nemačkoj je manje-više normalno funkcionisao, a njihove novine *Jüdische Rundschau* (Jevrejski pregled) su slobodno štampane i distribuirane sve do 8. novembra 1938. No, sa početkom rata situacija se kvalitativno izmenila i to pre svega po pitanju odlaska u

Palestinu. Nemačka vlada nije imala nameru niti neki plan da počne nekakvo organizovano ili neorganizovano masovno uništenje Jevreja. Naprotiv, Trećem Rajhu je sve do 1936. odgovaralo, usled prisutne nezaposlenosti, da što veći broj njegovih građana jevrejske nacionalnosti napusti Nemačku. Kad je rat otpočeo i granice postale neprolazne pitanje nemačkih Jevreja poprima sasvim drugu dimenziju: da odu nisu mogli, a u rat za Nemačku nisu hteli niti ih je iko zvao. Jevreji su Trećem Rajhu postali preko potrebni kao radna snaga i kao takvi su odvođeni u radne logore. Oni koji se nisu odazivali radnoj obavezi nasilno su privođeni. U iste te logore nasilno su dovođeni i Srbi, Cigani, Francuzi, Poljaci, Česi i drugi. No, oni, tako izgleda, nisu žrtve nikakvog holokausta. Više od milion poklanih i pobijenih Srba u Drugom svetskom ratu su...? Šta?

Po uzoru na ove radne logore osnovali su i Amerikanci 1942. godine svoje radne logore (Internment) u koje su zatvorili preko 110.000 svojih građana japanskog porekla, odnosno *Nisei*, *Sansei* i *Issei* kako su ih zvali. No, iako su logori osnovani 1942. spiskove za njihove “stanare” sačinio je FBI još 1939. pod jedinstvenim nazivom: *Custodial Detention Index*. Američki građani japanskog porekla zatvoreni su i terani na prisilan rad samo zato što su osumnjičeni da bi mogli špijunirati u korist Japana. Zatvarane su čak i majke sa bebama pa i trudnice i teško bolesni stari ljudi. Predsednik Frenklin D. Ruzvelt je 19. februara 1942. potpisao Uredbu br. 9066 (Executive Order 9066), a potom i Uredbu 9102 (Executive Order 9102) od 18. marta 1942. kojom je legalizovao sve to. Ove logore čuvala je američka vojska koja je dobila i pravo da utamniči bilo koga, bilo kada i bilo gde. Kada su početkom 1945. ovi radni logori ukinuti iz njih nije izašlo 120.000 ljudi. Bilo ih je manje, mnogo manje! Niko nikada nije postavio pitanje o sudbini ovih nesrećnika!

Kao i Amerikanci i Britanci su imali svoje zatvore ali ne toliko za moguće nemačke simpatizere koliko za one koji nisu imali razumevanja prema Jevrejima. Još početkom 1939. britanski parlament je usvojio *Defence Regulation 18B* (Odbrambena regulativa 18B) na osnovu koje se svaki građanin mogao lišiti svojih osnovnih ljudskih prava - *Habeas corpus*, samo po osnovu izražene sumnje u njegovu lojalnost. Tako su, samo uz postojanje sumnje, mnogi hapšeni i zatvarani ali ne samo zbog svojih mogućih simpatija prema Nemačkoj već često i zbog svoje netrpeljivosti prema jevrejskoj finansijskoj oligarhiji. Najpoznatiji primer primene *18B* je pripadnik stare engleske aristokratije i član parlamenta kapetan Arčibald Remzi (Archibald Henry Maule Ramsay) koji je, iako ni na koji način nije doveo u pitanje svoju lojalnost kraljici i Ujedinjenom kraljevstvu, bio utamničen samo zato jer je otvoreno izjavio da Jevreji svojim novcem kontrolišu Konzervativnu stranku ali i gotovo sve novine u Ujedinjenom kraljevstvu. Uhapšen je nakon masovne medijske hajke i utamničen u *HM Prison Brixton* 23. maja 1940. Na prvom sudskom saslušanju na pitanje sudije da li bi voleo da vidi poraženu Nemačku

Remzi je kratko odgovorio: *Not only Germany, but also the Judaic menace* (Ne samo Nemačku već i jevrejsku opasnost). Nakon višegodišnjih bezuspešnih napora da se dokaže njegova nelojalnost državi i kruni oslobođen je svih optužbi i pušten na slobodu 26. septembra 1944. Odmah po povratku u parlament Remzi je podneo zahtev za obnovu kodifikovanog pravnog akta (Statute of the Jewry) koji je 1275. godine doneo kralj Edvarda I (Edward The Longshanks), a odnosi se na zabranu Jevrejima da se bave finansijskim transakcijama. Njegov zahtev nije prošao parlamentarnu proceduru nakon čega se on odrekao svog članstva u parlamentu.

Zajedno sa kapetanom Remzijem utamničen je bio i šef britanske mornaričke obaveštajne službe (Naval Intelligence Division) admiral Domvil (Sir Barry Edward Domvile). Dobro upoznat sa svim događanjima u Nemačkoj, naročiti nakon dolaska Adolfa Hitlera na mesto kancelara, Domvil je postao krajnje skeptičan prema medijski promovisanim jevrejskim optužbama na račun njihovog navodno ugroženog položaja u Nemačkoj. Odlučan da svoja saznanja potvrdi ili revidira odlazi 1935. u Nemačku kako bi na licu mesta razjasnio neke nedoumice. Nakon povratka, uveren u svu neosnovanost histerične medijske antinemačke propagande, pristupa *Anglo-German Fellowship* (Društvo Englesko-Nemačkog prijateljstva) koje su početkom 1935. osnovali članovi parlamenta baron Tomas Mur (Sir Thomas Cecil Russell Moore, 1st Baronet) i lord Vilfrid (Wilfrid William Ashley, 1st Baron Mount Temple), istoričar Konvel Evans (Philip Conwell-Evans), bankar Ernst Tenant (Ernest Tennant) i urednik *The Times* Džordž Doson (George Geoffrey Dawson). Društvo su finansijski podržale moćne engleske firme: *Price Waterhouse, Unilever, Dunlop Rubber, Thomas Cook & sons, Midland Bank*... I pored toga što su se svi članovi društva, a pre svih lord *Brocket,* lordovi *David* i *Malcolm Douglas-Hamilton,* lord *Galloway*, lord *Londonderry*, lord *Nuffield*, lord *Redesdale,* lord *Rennell* i drugi zalagali za blisku saradnju sa nacionalsocijalističkom Nemačkom jedini koji je uhapšen bio je admiral Domvil. Pri tome važno je istaći i da je admiral bio jedini u okviru Društva koji je otvoreno i javno istupao ukazujući na zakulisne igre jevrejskog lobija u Britaniji koji čini sve kako bi onemogućio britansko-nemački savez. Domvil je aktivnosti pomenutog jevrejskog lobija nazvao *Judaeo-Masonic Conspiracy* (judeo-masonska konspiracija). Kao neko ko je bio ne samo deo vojne obaveštajne službe već i sekretar Komiteta za odbranu imperije (Committee of Imperial Defence) admiral je dobro znao šta govori, a isto su znali i oni koji su počeli polako da pristupaju njegovoj 1937. godine formiranoj organizaciji *The Link*. Problem, što se vlasti tiče, nastupio je 1939. godine kada je celokupna Britanska narodna partija (British People's Party), na čelu sa jednim od najpopularnijih engleskih političara između dva rata Džonom Beketom (John Warburton Beckett), odlučila da podrži admirala i njegova objašnjenja o apsurdnosti sukoba sa Nemačkom.

Gotovo u isto vreme sa kapetanom Remzijem i admiralom Domvilom

utamničen je bio i Osvald Mosli (Sir Oswald Ernald Mosley, 6th Barone), najmlađi ikad izabrani član britanskog parlamenta i najmlađi ministar u vladi premijera Džejmsa Remzija (James Ramsay MacDonald). Iako je slovio za jednog od najperspektivnijih konzervativnih političara Mosli je, nezadovoljan svekolikom britanskom politikom prema radnicima, napustio konzervativnu partiju i osnovao svoju Britansku fašističku i nacionalsocijalističku partiju (British Union of Fascists and National Socialists). Uz svesrdnu podršku bogatog Harolda Rotermera (Harold Sidney Harmsworth, 1st Viscount Rothermere), osnivača uglednih i tiražnih časopisa *London Daily Mail* i *Daily Mirror*, Mosli je počeo da stiče veliku popularnost među običnim građanima tako da je na skupu koji je organizovao u *Victoria Park* u Londonu jula 1936. govorio pred četvrt miliona ljudi. Prisutni su sa gromkim odobravanjem pozdravili njegovo zalaganje za zakonom zagarantovana prava radnika, a kontrolisana i limitirana prava nosilaca krupnog kapitala. Sa posebnom pažnjom su saslušana, a potom i prihvaćena njegova upozorenja vezana za nesrazmerno učešće judejskog kapitala u međunarodnim finansijama i komunističkim pokretima širom sveta. Sa posebnim odobravanjem dvesta pedeset hiljada ljudi je propratilo njegovu konstataciju da jevrejska finansijska oligarhija u Engleskoj nastoji da uvuče državu u sukob sa Nemačkom koja inače nema nikakvih sporova ni sa Englezima ni sa njihovom državom. Ako Englezi podlegnu ovim spletkama onda će, gotovo proročanski, zaključuje Mosli oni ginuti ne zarad svog već jevrejskog dobra.

Nadahnuti govor Moslija i gotovo euforična atmosfera među građanima naveli su *Board of Deputies of British Jews* (Britanski jevrejski odbor) da pokrene opšti medijski rat protiv njega sa ciljem satanizacije celokupnog britanskog fašističkog pokreta. Kompletnu režiju medijskog linča osmislio je i sprovodio Josif Lajons (Joseph Lyons), bogati jevrejski vlasnik lanca čajdžinica, koji je, istovremeno, započeo i pritisak na Rotermera kroz uskraćivanje reklama. Poznat kao čovek *sans bonnes manières* (bez dobrih manira) Lajons je uspeo da za nepunih godinu dana umanji Moslijevu popularnost, a kada se ukazala prava prilika Čerčil je, pozivajući se na *Defence Regulation 18B* i optužbe o nacionalnoj izdaji koje je na račun Moslija upućivala Komunistička partija Britanije predvođena članom parlamenta Vilijamom Galčerom (William Gallacher), maja 1940. naredio hapšenje Moslija i 740 najviših rukovodilaca njegove partije. Svi su, naravno, nakon ničim dokazanih komunističkih optužbi i neosnovanih sumnji Vinstona Čerčila morali da budu pušteni iz zatvora sredinom 1943.

Za razliku od kapetana Remzija, admirala Domvila i Moslija koji su javno iznosili svoje mišljenje o posledicama judejskih dobrih namera po nacionalne interese i, uglavnom, zbog toga ispaštali pronemački nastrojena Nensi Astor (Nancy Witcher Astor, Viscountess Astor) nije nikada imala problema. Ne samo da je otvoreno pokazivala svoje simpatije prema nemačkom kancelaru Adolfu Hitleru i uživala u društvu nemačkog ambasadora u Londonu Joahima

fon Ribentropa (Ulrich Friedrich Wilhelm Joachim (von) Ribbentrop) već je osnovala i prestižni klub *Cliveden Set* u kome je okupljala engleski *crème de la crème* koji se, zajedno sa njom, zalagao za saradnju sa Trećim rajhom. Kada je Ribentrop imenovan za nemačkog ministra inostranih poslova (uoči pripajanja Austrije Nemačkoj) ceo *Cliveden Set* mu je uputio čestitke, a sama Nensi je, kao član britanskog parlamenta, u pratnji ministra odbrane Tomasa Inskipa (Thomas Walker Hobart Inskip, 1st Viscount Caldecote) i admirala Domvila (Sir Barry Edward Domvile) bila glavna gošća u nemačkoj ambasadi *Carlton House Gardens* u Londonu. Iz ambasade Inskip i Ribentrop su se prošetali do sedišta britanske vlade gde ih je sačekao i ugostio premijer Čembrlen (Arthur Neville Chamberlain). U Engleskoj uoči Drugog svetskog rata, prema promišljanju člana Doma lordova Valdorfa Astora (Waldorf Astor, 2nd Viscount Astor), nije zapravo bio problem odnosa prema Nemcima i Nemačkoj koliko je bio problem stava prema nemačkoj nacionalsocijalističkoj politici koja je vrlo otvoreno ukazala na pogubnost delovanja jevrejskog kapitala u odnosu na nacionalne interese.

Među starom engleskom aristokratijom nije bilo nepoznato da su Jevreji nakon Prvog svetskog rata prigrabili svu vlast u Nemačkoj ne vodeći, pri tome, ni kurtoaznog računa o narodu i prosperitetu države. Iako su u ukupnoj populaciji Nemačke činili svega 2,5% stanovništva Jevreji su kontrolisali 53% svih medija, imali apsolutnu dominaciju u filmskoj i pozorišnoj industriji, zauzimali 70,5% svih sudijskih mesta i, možda najvažnije, kroz sistem svojih banaka i osiguravajućih društava ostvarivali apsolutnu kontrolu nad tržištem finansijskog kapitala. Za dobar deo stare engleske aristokratije ovakvo ponašanje manjine bilo je neprihvatljivo i to je, što se njih ticalo, bila njihova osnova razumevanja svega onoga što su nemački kancelar Adolf Hitler i njegova Nacionalsocijalistička nemačka radnička partija činili u pravcu spasavanja države i naroda.

U ranim jutarnjim satima 20. januara 1942. godine više visokih nemačkih državnih funkcionera sastalo se u vili *Marlier* (Am Grossen Wanssee Nr. 56/58), jednoj od najlepših kuća na berlinskom jezeru *Wannsee*. Na sastanku kome je predsedavao Rajnhard Hajdrih (Reinhard Heydrich), šef Službe državne bezbednosti (SD) prisustvovali su još i Hajnrih Miler (Heinrich Müller), šef Gestapoa, dr Vilhelm Štukhart (Wilhelm Stuckart) iz Ministarstva unutrašnjih poslova, dr Roland Frajzler (Roland Freisler) iz Ministarstva pravde, dr Fridrih Kricinger (Friedrich Wilhelm Kritzinger) iz Kancelarije Rajha, dr Alfred Majer (Alfred Meyer) i dr Georg Librant (Georg Leibbrandt) iz Ministarstva okupiranih istočnih teritorija, Erih Nojman (Erich Neumann) iz Službe za četvorogodišnje planiranje, dr Jozef Bihler (Josef Bühler) iz Kancelarije generalnog guvernera, dr Martin Luter (Martin Luther) iz Ministarstva spoljnih poslova, Karl Šongart (Karl Eberhard Schöngarth) ispred odeljenja specijalnih policijiskih snaga i Gerhard Klopfer (Gerhard Klopfer) iz Partijske kancelarije. Zapisnik devedest minutnog sastanka je vodio Adolf

Ajhman (Adolf Otto Eichmann), rukovodilac sekcije IV B-4 pri Glavnoj službi bezbednosti Rajha (Reichssicherheitshauptamt).

Do tada je Nemačka vlada u više navrata predlagala Zapadu da deportuje Jevreje u Rodeziju, Madagaskar ili Palestinu. Nemci su tražili finansisku i logističku pomoć da bi deportovali Jevreje iz Nemačke. Nikad im niko nije pozitivno odgovorio. Na dan 1. septembra 1939. godine kada je zvanično otpočeo Drugi svetski rat u Nemačkoj je bilo oko 223.000 Jevreja. Te večeri, na Vanzejskoj konferenciji, dogovoreno je da se svi zdravi i radno sposobni Jevreji koje do tada nije bilo moguće deportovati prisilno uposle za potrebe države. Improvizovani zatvori koji su bili podignuti, ali i novi koji će tek biti sagrađeni, trebalo je da posluže kao prinudni radni logori. Biće to, vreme će pokazati, mesta stradanja mnogih ljudi: Jevreja, Srba, Cigana, Poljaka, Rusa ali i Nemaca, Italijana i mnogih drugih. Biće to za mnoge poslednje mesto života. Na Vanzejskoj konferenciji su vođene stenografske beleške i one se i danas čuvaju, ali u njima nema nijedne reči o bilo kakvim koncentracionim logorima, gasnim komorama i bilo čemu sličnom. Sve tvrdnje da je na toj konferenciji bilo govora o masovnoj likvidaciji Jevreja su apsolutno neosnovane, a zasnivaju se na slobodnim tumačenjima i interpretacijama Tužilaštva Suda u Nirnbergu koje je iz petnaest stranica zapisnika izdvojilo samo dve reči: “konačno rešenje” (die Endlösung), vezano za deportaciju jevreja, i navelo ih kao dokaz o politici nemačke vlade za ubijanje Jevreja!

Tužilaštvo se pet meseci spremalo, a samo suđenje liderima nemačkog političkog i vojnog vrha je trajalo svega osam meseci. Svi optuženi su uglavnom i osuđeni. Britanska vlada je 2. januara 2006. godine obelodanila dokumenta Ratnog kabineta britanske vlade iz decembra 1942. iz kojih se vidi da je Vinston Čerčil već tada zahtevao osnivanje specijanog suda na kome bi se sudilo svim nemačkim oficirima i političarima nakon rata. Pri tome, britanski premijer je zahtevao da se svi koji budu izvedeni pred ovaj sud osude na smrt i to bez izuzetaka. Ideju o osnivanju ovog suda britanski premijer je saveznicima izložio na svečanoj večeri koju je krajem 1943. imao sa Staljinom i Ruzveltom u Teheranu. Međutim, dok je Čerčil zahtevao da se svi optuženi Nemci streljaju, obese ili na bilo koji drugi način likvidiraju Staljin je stao na stanovište da to ne može biti mera pravde - *не возможный*. Ni Ruzvelt se nije složio sa Čerčilom ocenjujući da nije potrebno ubiti sve već da će 49.000 streljanih oficira i političara biti dovoljno - *sufficient number*. Pri tome, američka strana je, preko ministra finansija Henrija Morgentaua (Henry Morgenthau, Jr.), iznela predlog da se, pored streljanja, treba prikloniti i rešenju ekonomskog kažnjavanja svih Nemaca - *economic punishment*. Ideja je bila da se najbolja nemačka industrijska preduzeća ugase, a njihova proizvodnja prebaciti na Zapad. Ovo se odista i dogodilo nakon Drugog svetskog rata kada je čak 706 najprofitabilnijih i tehnički najnaprednijih nemačkih proizvodnih kapaciteta bukvalno rasklopljeno i prebačeno u zemlje pobednice u koje su, pod pretnjom likvidacije, prebačene i hiljade najboljih

nemačkih naučnika, inžinjera, tehničara i stručnjaka svih drugih profila.

Kad su Rusi, posle dugih i teških borbi, 1945. godine ušli u Berlin zatekli su u njemu Jevrejski okrug sa svim njegovim stanovništvom na broju i s očuvanom sinagogom. Zatečeni Jevreji su, prema ruskim pisanim izveštajima, bili bolje uhranjeni i bolje obučeni od većine ostalog stanovništva. Jedan drugi slučaj, 1943. godine, takodje, na svoj način, govori o radnim logorima u kojima su Nemci navodno planski i sistematski ubijali Jevreje sa namerom da tako pobiju sve Jevreje širom sveta. Sredinom 1943. godine, kad je Vermaht već imao značajne gubitke i kada su neobučeni i nepripremljeni mladići počeli da se šalju u borbe, Nemačka vlada je uhapsila oko 1.200 jevrejskih muškaraca koji nigde nisu bili zaposleni nameravajući da ih pošalje u Aušvic na prisilan rad. Istog tog dana supruge uhapšenih Jevreja su u *Rosenstraße*, u srcu Berlina, otpočele s demonstracijama zahtevajući da se oni odmah puste. Sutradan je 1.200 Jevreja pušteno iz pritvora i do kraja rata ih niko više nije privodio ili mobilisao. U spomen na taj događaj 1995. godine u Berlinu je podignut spomenik *Block der Frauen*. O tome koliko su Jevreji bili zastrašeni i proganjani u Nemačkoj nakon što je 1933. Adolf Hitler imenovan za kancelara govori, možda najbolje, činjenica da su te godine Jevreji osnovali *Jüdischer Kulturbund* – kulturni klub koji je okupio oko 2.000 umetnika podeljenih u osam sekcija. Svake godine organizovane su razne kulturne manifestacije koje su imale i zapaženu medijsku pokrivenost, a najveći i najglamurozniji nastup su imali 27. februara 1941. godine u berlinskoj *Städtische Opern* kada je stotinu najpoznatijih jevrejskih virtuoza izvelo Malerovu Drugu simfoniju (Vaskrsenje). Vezano za ovaj njihov nastup valja imati u vidu da se u Nemačkoj dugo nije izvodila muzika Gustava Malera (Gustav Mahler) s obzirom da je on kao ortodoksni Jevrejin sam, u svoje vreme, govorio da niko osim Jevreja nemože osećati njegove note i ritmove. I pored opštejevrejske ushićenosti u *Städtische Opern* i neprimerenih izliva i izjava isključivo jevrejske publike berlinska štampa je objavila pozitivne kritike uz konstatciju da je muzička sekcija *Jüdischer Kulturbund* poznata ne samo po kvalitetu svojih nastupa već i po tome što izvode isključivo jevrejske kompozitore kao što su *Weill,Schoenberg,Bloch, Bernstein*...

O tome da su cionisti još pre dolaska Adolfa Hitlera na mesto kancelara nastojali da isele Jevreje iz Nemačke u Palestinu su pisali mnogi. Opštepoznato je da je 1903. godine u Nemačkoj bilo 503 hiljade Jevreja koji su činili svega 0,76% stanovništva, a da je od tog broja čak 31% živeo u Berlinu gde su predstavljali 4,3% građana. Opštepoznato je da se broj Jevreja u Nemačkoj sistematski smanjivao još od 1871. kada su sačinjavali 1,05% stanovništva do 1933. kada je njihov udeo spao na 0,76%. Hitler, jasno je, sa ovakvim tendencijama nije mogao da ima ništa. Cionisti, s druge strane, sa svojom *HaHistadrut HaTsionit HaOlamit* jesu. No, moguće da je o vezi nemačkog kancelara sa ovom temom na najargumentovaniji način govorio britanski istoričar Jan Keršo (Sir Ian Kershaw) koga mnogi smatraju za

najvećeg autoriteta na temu - Adolf Hitler. U knjizi *Hitler 1936.-1945.* na ukupno 1135 stranica Keršo piše o mnogo toga što se u ovom periodu događalo u Nemačkoj, a u tom kontekstu posebnu su zanimljive njegove reči:

"***Hitler je podržavao ideju iseljavanja Jevreja u Palestinu****... Početkom 1938. on je reafirmisao politički pravac koji je imao za cilj promovisanje emigracije Jevreja u bilo koju državu koja bi bila spremna da ih primi, mada je Palestina i dalje imala prioritet.*"

Pored Keršoa, apsolutni autoritet po pitanjima Trećeg rajha je i nemački istoričar, profesor na univerzitetima u Kelnu, Minhenu i Konstanci i direktor Instituta za savremenu istoriju Martin Borst (Martin Broszat). Prema Borstu koji, i pored najdetaljnije sprovedenih istraživanja i svoje lične nesklonosti ka svemu što je vezano za zbivanja u nemačkoj između 1933. i 1945, na kraju, ipak ističe da ne postoji ni jedan jedini pisani dokument koji bi, na bilo koji i bilo kakav način, mogao da poveže Adolfa Hitlera sa politikom holokausta. Pored toga, u nemačkoj javnosti je sa posebnom pažnjom primljeno i upamćeno otvoreno pismo koje je Borst 1962. uputio nemačkim novinama *Die Zeit* zahtevajući od njih da prave razliku izmiđu termina koncentracioni logori (Konzentrationslager) i logori smrti (Vernichtungslager) što, kako je istao Borst nije i nemože biti isto. No, najveće iznenađenje u njegovom javnom obraćanju *Die Zeit*-u se odnosilo na pitanje gasnih komora u logoru Dahau (Konzentrationslager Dachau). Prema Borstu i svim višedecenijskim saznanjima *Institut für Zeitgeschichte* (Institut za savremenu istoriju) na čijem se čelu nalazio i u čije je ime govorio u Dahau nije bilo funkcionalnih gasnih komora!

U jednom od svojih najvažnijih dela *Der Staat Hitlers* (Hitlerova država) objavljenom 1969. godine Borst se najodlučniji suprotstavlja svima koji nemačku državu u vreme vladavine kancelara Adolfa Hitlera nazivaju totalitarnom državom (Totalitäre Staaten). Borst, koga je odmah i bez rezerve podržao nemački istoričar i filosof Hans Momsen (Hans Mommsen), je kroz niz komparativnih primera pokazao i dokazao da je nemačka tog vremena bila ništa manje i ništa više totalitarna od SAD, Francuske ili Britanije.

O tome koliko je totalitarizma i antisemitizma bilo u Adolfu Hitleru može se videti već i iz toga što je Adolfa Ajhmana, Jevrejina i po ocu i po majci, 1937. godine, poslao u Palestini kako bi proverio sprovođenje već postojećeg programa *Ha'avara*, i kako bi sagledao mogućnosti za njegovo unapređenje i povećanje. Ajhman je na put krenuo sa nekoliko cionista, međutim u Haifi Britanci su mu uskratili dozvolu za dalje kretanje pa je on morao da se uputi ka Kairu gde se susreo sa jednim od cionističkih vođa i šefom tajne paravojne jevrejske organizacije *HaHagane* Polksom (Feivela Polkesa). Tada je, 10. oktobra 1937. u kafeu *Groppi* u sred Kaira, dogovoreno proširenje saradnje cionista sa nemačkim vlastima i to na način da će cionisti imati pravo da u

sred Nemačke osnuju i vode specijalne kampove za regrutaciju jevrejske omladine koja će se, nakon obavljene obuke, učlanjivati u redove *HaHagane* (ההגנה). Mnogi od ovih mladića koje su cionisti tako okupljali i obučavali u Nemačkoj će 15. maja 1941. godine u Palestini postati članom najelitnije jevrejske oružane formacije pod nazivom *Plugot Macḥatz* (פלוגות מחץ).

Britanska politika prema nemačkim nastojanjima da presele Jevreje u Palestinu ili neke države Zapada je bila krajnje perfidna: S jedne strane, medijski su izražavali sumnju u dobronamernost Nemaca, a, s druge, činili su sve da onemoguće Nemce u njihovom naumu. Nemačka nastojanja da isele Jevreje iz svoje domovine nije imala naročitih uspeha iz dva osnovna razloga: Prvo, najveći broj Jevreja nije želeo da napusti Nemačku i, drugo, oni koji su to hteli nisu bili spremni da odu u Palestinu kako su to tražili cionisti i Jevrejski Svetski Kongres; bili su spremni za Evropu i SAD, ali Evropa i SAD nisu bile spremne za njih.

Protiv iseljavanja nemačkih Jevreja na Zapad bili su pre i iznad svega cionisti; oni su prihvatali mogućnost njihovog iseljavanja samo i isključivo u Palestinu. Na Cionističkom kongresu koji je 1937. održan u Cirihu dr Šaim Vajzman (Chaim Weizmann) je prisutne upoznao sa budućnošću evropskih, a pre svega Nemačkih Jevreja:

“*Iz pogubne tragedije koja je pred nama ja želim da spasem dva miliona mladih ljudi. Stari će morati da nestanu. Oni su bili prašina, ekonomska i moralna, ovog okrutnog sveta. Preživeće samo oni mladi, a ostali moraju da prihvate svoju sudbinu. Mogli su, kao emigranti, da odu a nisu. Sada nek prihvate sudbinu.*”

Ova Vajzmanova najava kao da je slutila i prizivala zlo. Ponovljena je, za slučaj da je neko nije čuo ili razumeo, i oktobra 1939. na dvadeset prvom Kongresu cionista održanom u Ženevi.

Kada sve, do tada, preduzete mere nemačkog Rajhstaga nisu dale očekivane rezultate navodno zabrinuti američki predsednik Frenklin D. Ruzvelt je inicirao da se između 6. i 14. jula 1938. godine održi međunarodna konferencija u francuskom letovalištu Evianu (La Conférence d'Évian de 1938). Cilj konferencije je trebalo da bude unapređenje rada američke organizacije *International Relief Association* koja je osnovana još 1933. sa navodnim ciljem da pomogne iseljenje Jevreja iz Nemačke. Ideja je bila da se kreiraju dodatni instrumenti za raseljavanje Jevreja iz Nemačke, odnosno da se kao mesto njihovog krajnjeg odredišta ne pominje više samo Palestina već da im se omogući da slobodno mogu da se isele u bilo koju demokratsku državu. Međutim, predstavnici trideset dve države koji su učestvovali na Konferenciji su jasno stavili do znanja da njihove države ne žele i neće povećati svoje imigracione kvote za Jevreje. Niko, baš niko, nije želeo da pruži utočište,

dom, šinsu ili bilo šta već Jevrejima iz Nemačke. Svi su se deklarativno izjašnjavali u njihovu korist ali samo u meri i obimu koji ni na koji način nebi uključivao njihovu direktnu involviranost. Izveštavajući sa Konferencije *The Manchester Guardian* je pisao: „Svet se izgleda deli na dva dela – onaj u kome Jevreji ne mogu da borave i onaj u koji Jevreji ne mogu da uđu“.

Da su zapadne demokratije bile ozbiljne kada su rekle da ne žele Jevreje u svojoj sredini bilo je jasno kada su SAD, neposredno nakon Konferencije, odlučile da ukinu već postojeće useljeničke kvote za Jevreje iz Nemačke. Ovu odluku SAD javnosti je saopštio Džejms Mekdonald (James Grover McDonald), savetnik predsednika Ruzvelta za pitanja izbeglica. Zanimljivo da ja Mekdonald bio u američkoj delegaciji u *Évian-les-Bains*-u gde je grubo optuživao ostale učesnike za nedostatak volje da se pomogne nemačkim Jevrejima. Pitanje iseljavanja Jevreja iz Nemačke je tako opet postalo samo nemačko pitanje i Nemci su tada pokušali da iseljavanje Jevreja na Zapad reše tako što su im falsifikovali dokumenta ali ni to nije pomoglo: Oko sedam hiljada Jevreja je novembra 1938. vraćeno sa holandske granice, a odmah nakon toga, 17. Decembra, Holandija je duplirala svoje granične straže i zatvorila svoje granice. Interesantan je slučaj porodice Frelihovih koja je bila u bliskom srodstvu sa američkim istoričarem Piterom Gajom (Peter Guy). Oni nisu mogli da dođu do izlaznih viza za SAD ili Britaniju pa su im pripadnici SA (Sturmabteilung) pomogli da falsifikuju svoja lična dokumenta i tako pribave izlaznu vizu za Kubu.

Nakon neuspele konferencije u *Évian-les-Bains*-u nemački kancelar Adolf Hitler je još jednom pokušao da iznađe prihvatljivo rešenje za nemačke Jevreje. Poslao je nekadašnjeg ministra pravde dr Šahta (Schacht) u Englesku kako bi tamo, ponovo, razgovarao sa opunomoćenim američkim pregovaračem Rablijem (Rabley). Plan koji je dr Šaht, u ime nemačke vlade, izneo svojim engleskim i američkim sagovornicima podrazumevao je da se Nemačkoj obezbedi kredit od milijardu i po maraka koje bi ona vrtila u deset jednakih godišnjih rata. Za uzvrat Nemačka bi sama organizovala i snosila troškove iseljenja Jevreja gde god to odrede predstavnici zapadnih demokratskih sila. Nemci su čak predlagali Ekvador, Kolumbiju, Venecuelu, Madagaskar... Plan je istog dana odbijen! Šta više, nakon ovoga Britanija je pokrenula odlučnu blokadu svoje kolonije - Palestine sa ciljem sprečavanja nemačkih planova za postupno iseljavanje Jevreja u Palestinu! Tako je odmah uskratila saglasnost za davanje dozvole da se već popisanih dvadest jedna hiljada Jevreja, o Nemačkom trošku, preseli u Palestinu.

Hitler je, još jednom, lično nastojao da reši pitanje iseljavanja Jevreja. U svojoj kući u Berghofu je 24. novembra ugostio južnoafričkog ministra odbrane i privrede Osvalda Pirova (Oswald Pirow). Jedina tema sastanka je bila nova akcija u pravcu animiranja zapadnih demokratija u realizaciji plana iseljavanja nemačkih Jevreja. Na žalost, i u ovom slučaju Britanija se pojavila

kao nepremostiv problem.

U takvoj situaciji, nemačka vlada potpisuje aneks sporazum o transferu Jevreja iz Nemačke u Palestinu sa nezavisnim cionističkim vođama palestinskog jevrejstva. Cilj je bio da se već započeti proces preseljenja Jevreja iz Nemačke učini dodatno privlačnim, povoljnim i efikasnim. No, sve je ostalo mrtvo slovo na papiru jer su Englezi nastavili sa sprečavanjem useljavanja Jevreja iz Nemačke u Palestinu. Naime, u to vreme Palestina je bila pod Britanskim protektoratom i oni su kontrolisali i odobravali ko može, a ko ne da se nastani u njoj. Tako je, izvesno ne slučajno, ispalo da zapadne demokratije bezkompromisno odbijaju svaku mogućnost da u zadovoljavajućem broju prihvate nemačke Jevreje, a u isto vreme Britanija je učinila sve što je u njenoj moći da spreči njihov dolazak u Palestinu. Na taj način su trasirani put i udarani temelji za ono što će se pedesetih godina dvadesetog veka nazvati holokaustom.

Da bi se sve ovo bolje razumelo potrebno je podsetiti se na sporazum *Ha'avara* koji je nemačka vlada avgusta 1933. godine potpisala sa cionističkom organizacijom *Mossad Le'aliyah Bet* u Palestini. Ova organizacija je zapravo bila deo jevrejske paravojne organizacije *HaHaganah* i kao takva je mogla dosta da učini na useljavanju Jevreja u Palestinu. Sa jevrejske strane potpis na ovaj sporazum je stavio dr *Chaim Arlosoroffa*. Sporazum je predviđao da svi Jevreji koji žele da napuste Nemačku i presele se u Palestinu, to mogu ostvariti putem deponovanja svog novca na poseban bankovni račun u Nemačkoj. Taj novac bi se potom koristio za nabavku nemačkih industrijskih proizvoda koji bi se slali u Palestinu gde bi ga, za tu priliku osnovana, kompanija *Ha'avara* prodavala. Novac, ovako zarađen, se davao svakom jevrejskom emigrantu po njegovom dolasku u Palestinu. Međutim, odmah nakon što je počeo da funkcioniše ovaj projekat je oštro osuđen od strane britanskih i američkih industrijalaca jer ih je praktično lišio tržišta koje je do tada bilo njihov monopol. Britanci, koji su kontrolisali useljavanje u Palestinu, su odmah otpočeli sa opstrukcijama ulaska nemačkih Jevreja. Koliko je sve ovo bilo dobro isplanirano od strane Nemačke i kako je sve dobro počelo da funkcioniše najbolje govori činjenica da su slične sporazume uskoro potpisali i Poljska, Čehoslovačka, Rumunija, Mađarska i Italija. Između 1933. i 1941. godine skoro 60.000 nemačkih Jevreja je preseljeno u Palestinu po osnovu ovog sporazuma. Prema popisu koji je 1939. godine izvršen u Palestini 15% jevrejske populacije su bili emigranti iz Nemačke. Celokupan novčani iznos koji je u ovom periodu iznet iz Nemačke u Palestinu iznosio je 139,57 miliona nemačkih maraka, odnosno oko 40 miliona dolara. Pri tome, nemačka *Reichbank* je pomogla ceo *Ha'avara* sporazum sa 33,9 miliona maraka. Pred početak Drugog svetskog rata dr Ludvig Piner (Ludvig Pfiner) iz *Ha'avara* organizacije je izjavio da su emigranti iz Nemačke "odlučno doprineli ekonomskom, socijalnom, kulturnom i obrazovnom razvoju Palestinske jevrejske zajednice".

Koliko su Nemci učinili za spas Jevreja govorio je, na suđenju u Nirnbergu, i predsednik jevrejske cionističke organizacije za pomoć i spas Jevreja - *Va'adat Ezrah Vehatzalah* Rudolf Kestner (Rudolf Israel Kastner). On je u Nirnberškom procesu protiv SS pukovnika Bečera (Kurt Andreas Ernst Becher) svedočio u njegovu korist i to na način da sudije nisu mogle, ni po jednoj tački optužnice, da ga osude već su ga, naprotiv, uzele u obzir samo kao svedoka zbivanja u okupiranoj Mađarskoj. Upravo na suđnju pukovniku Bečeru počeli su na površinu da isplivavaju podaci vezani za cionističke napore da se spasavaju samo Aškenazi ali ne i ladino, odnosno Sefardski Jevreji. Kada je pukovnik otpočeo svoju priču na temu saradnje sa dr Natanom Koenom (Nathan Kohn) i Džoelom Brantom (Joel Jenö Brand), najbližim Kestnerovim saradnikom, i njihovim cionističkim zalaganjem da se pomogne isključivo Aškenazi Jevrejima sudija ga je odmah prekinuo. Nakon kraćeg većana Sud je pukovnika oslobodio svih optužbi uz obavezu da o onome što je govorio na sudu nesme da govori izvan suda.

Pre implementacije sporazuma *Ha'avara* nemački oficir Leopold fon Mildenštajn (Leopold von Mildenstein, Jevrejin) i predstavnik cionističkog pokreta iz Palestine Kurt Tušler (Kurt Tuchler) su šest meseci obilazili zajedno Palestinu. Po svom povratku u Nemačku, 1934. godine, Mildenštajn je u berlinskom listu *Der Angriff* objavio seriju članaka u kojima izražava svoje zadovoljstvo onim što je video i verovanje da će mnogi nemački Jevreji imati mogućnost da daju pun doprinos daljem razvoju jevrejske zajednice u Palestini. Mildenštaj je krajem 1934. godine postavljen za šefa odseka za jevrejska pitanja unutar SS-a. Zvanične SS novine *Das Schwarz Korps* su u maju 1935. objavile otvorenu podršku nemačkim cionistima, a na naslovnoj strani je pisalo: “Nije daleko vreme kada će Palestina moći ponovo da primi svoje sinove koji su bili izgubljeni više od 1000 godina”.

Prvi brodovi na redovnoj liniji Hamburg – Haifa krenuli su već krajem 1933. godine obezbeđujući svojim putnicima striktno košer hranu čije su pripremanje nadgledali rabini iz Hamburga. Kako bi se što bolje pripremili na uslove života u Palestini u Nemačkoj se već od kraja 1933. godine počelo sa izgradnjom *kibbutza* (poljoprivrednih jedinica). Tokom 1935. broj *kibbutza* je dostigao cifru od 40, a interesantno da je 1942. godine još jedan bio u funkciji. Ovim poljoprivrednim jedinicama su upravljali Jevreji iz Palestine.

Zbog Nemačke doslednosti u politici poštovanja *Ha'avara* sporazuma cionistička organizacija *Lehi* (לח"י - לוחמי חרות ישראל – Borci za slobodu Izraela) iz Palestine, na čijem čelu su se nalazili Avram Štern (אברהם שטרן) i Izrael Eldad (ישראל אלדד), je početkom januara 1941. godine predložila, preko svog posebnog izaslanika Naftali Lubčika (Naftali Lubenchik), nemačkom diplomati u Bejrutu fon Hantigu (Werner Otto von Hentig) sklapanje vojnog saveza sa Nemačkom. Cionisti su ponudili više hiljada dobrovoljaca za borbu protiv Britanaca u Jugozapadnoj Aziji, odnosnona istočnim obalama

Sredozemnog mora i svoje obaveštajne i diverzantske usluge na teritoriji istočne Evrope. O ovim cionističkim predlozima iznetih u nekoliko tačaka 11. januara je izvešten nemački plemić, kontraadmiral i mornarički *attaché* u Ankari fon Marvic (Ralf von der Marwitz). Fon Marvic je, nakon konsultacija sa ambasadorom fon Papenom (Franz von Papen, kancelar Nemačke sve do dolaska A. Hitlera na vlast 1933.), ponudu prosledio u Berlin 21. januara adresovanu na ime šefa *Abwehr*-a admirala Vilhelma Kanarisa (Wilhelm Franz Canaris). Kanaris nikada nije odgovorio ali je zato sredio da se fon Marvic iz Ankare prebaci 6. aprila 1941. na službu u Bukurešt, a odatle u Sofiju. Protiv Papena su preduzete mnoge mere za njegovu smenu ali Adolf Hitler o tome nije želeo ni da razgovara insistirajući da ga ostave na miru. Tako su Kanarisovi ljudi 24. februara 1942. na Papena izvršili atentat ali je on preživeo uz manje ozlede. Avgusta 1944., nakon što je Turska prekinula diplomatske odnose sa Nemačkom, Adolf Hitler ga je primio u Berlinu i odlikovao ga Viteškim krstomza ratne zasluge (Ritterkreuz zum Kriegsverdienstkreuz).Inače, Kanaris je 1944. smenjen sa mesta šefa *Abwehr*-a, a 9. aprila 1945. biva osuđen i streljan zbog saradnje sa Britancima. Jedan od važnih članova *Lehi*-a i čovek čiji se potpis, pored Šternovog, nalazio na zvaničnoj cionističkoj ponudi je bio i Jicak Šamir (יִצְחָק שָׁמִיר), premijer Izraela od 1983. do 1984. i od 1986. do 1992. godine.

Čemu tolika žurba i pritisak na nemačke Jevreje da se sele samo u Palestinu i nigde više? Zašto je nemačkim Jevrejima bilo onemogućavano da napuste Nemačku ako nisu želeli da idu u Palestinu? Pa, Edmund Rotšild (Baron Edmond de Rothschild) iz francuske porodice ove notorne bankarske porodice je već od 1882. godine počeo da kupuje zemlju u Palestini. Ovo je, naravno, činio u skladu sa već tada skovanim planom hazarskih, odnosno aškenazi jevrejskih šovinista, globalista i mondijalista poznatih kasnije pod zajedničkim imenom – cionisti da na arpakoj zemlji u Palestini osnuju svoju državu. Naravno, zemlja se kupovala ali se Arapima nije otkrivalo ime kupca niti njegove namere. Ovaj plan je prvi put Jevrejima otvoreno prezentirao Teodor Hercl (בנימין זאב הרצל), na Prvom Cionističkom Kongresu koji je pompezno održan u Bazelu 1897. godine. Da ovo nisu bile prazne reči i neosnovana obećanja videlo se dvadeset godina kasnije, 2. novembra 1917, u Londonu kada se britanski ministar inostranih poslova Lord Artur Balfur pismeno obavezao pred Lajonelom Rotšildom i cionističkim liderom Haim Vajzmanom (חיים עזריאל ויצמן) da će Britanija stvoriti jevrejsku državu u Palestini. Ovo pismo je objavljeno u britanskim novinama i ubrzo je postalo poznato kao Balfurova deklaracija (The Balfour Declaration). Interesantno je napomenuti da je jedna od prvih žrtava, na britanskoj strani, ovog projekta bio sin Lajonela Rotšilda Evelin (Evelyn Achille de Rothschild) koji je 17. novembra, kao pripadnik britanskih oružanih snaga koje su ratovale u Palestini sa ciljem da je okupiraju, preminuo od zadobijenih rana. Nepunih mesec dana kasnije, 9. decembra, britanski general Ser Edmund Alenbi (Edmund Allenby, 1st Viscount Allenby of Megiddo and Felixstowe) je pobedonosno okupirao

Jerusalim.

Husein bin Ali (حسين بن علي همت), emir od Meke se od 1915. smatrao suverenim vođom Arapa i u svojoj prepisci (14. juli 1915 do 30. januara 1916) sa potpukovnikom Henrijem Mek Mahonom (Henry McMahonom), britanskim visokim poverenikom u Egiptu, zahtevao je nezavisnost arapskih zemalja koje su se tada nalazile pod osmanlijskom vladavinom. Mek Mahon je emiru potvrdio da je „Velika Britanija spremna priznati i podržati nezavisnost Arapa u svim regijama unutar granica navedenih u zahtevu emira od Meke”. Od Arapa se očekivalo da Britaniji pomognu u borbama protiv osmanlija koji su bili nemački saveznici i oni su to u celosti ispoštovali podnoseći velike gubitke. Pored Mek Mahonena ključni britanski čovek u ovim pregovorima sa arapskim liderima je bio potpukovnik Lorens (Thomas Edward Lawrence), poznatiji kao Lorens od Arabije.

Međutim, pored pregovora sa Arapima Britanija je tokom februara 1916. godine vodila tajne pregovore i sa Francuskom i Rusijom, a kasnije i sa Italijom. Ovi pregovori su okončani usvajanjem tajnog *Sykes-Picotovim* sporazumom kojim je podeljen srednjoistočni deo Osmanlijskog Carstva, a po kome je Palestina kao “međunarodna teritorija” pripala Britaniji. Nakon što su Osmanlijske snage poražene u decembru 1917. godine Velika Britanija je *de facto* počela upravljati Palestinom tako što je odmah preuzela sve administrativne poslove i poverila ih svojoj vojnoj upravi. Arapi, koji nisu znali za tajne britanske dogovore sa cionistima, su očekivali da Britanija ispuni svoj deo dogovora što se, na njihovu žalost, nikada neće dogoditi. Naprotiv, odmah nakon okončanja Prvog svetskog rata Britanija u zajednici sa cionistima otpočinje plansko naseljavanje Palestine Jevrejima. Iako plan naseljavanja, usred otpora Arapa britanskoj politici *fait accompli* (svršenog čina) i odbijanjanja većine evropskih Jevreja da se isele u njima tuđe i neprijateljsko okruženje, nije pružio željene rezultate broj Mojsijevih sledbenika u Palestini je do 1930. ipak premašio cifru od sto hiljada.

Protiv Balfurove deklaracije nisu bili samo Arapi već i mnogo britanskih javnih ličnosti, a najeksplicitniji protivnik ovog cionističkog projekta bio je član britanskog kabineta i istaknuti engleski političar Jevrejin Edvin Samjuel Montegju (Edwin Samuel Montague) koji je ceo projekat nazvao “neodgovornom političkom pohlepom”. Šta više, Montegju nije ostao samo na konstataciji već je za javnost pojasnio svoj stav:

“Pretpostavljam da stvaranje jevrejske države podrazumeva da će sada Muhamedovi i Hristovi sledbenici morati da se izmeste kako bi stvorili prostora za jevrejsku državu u kojoj će kasnije svi oni biti tretirani kao stranci. Pretpostavljam da bi, shodno tome, svi Jevreji širom sveta trebali da budu tretirani kao stranci s obzirom da sada imaju sopstvenu državu. Takođe, pretpostavljam da će se državljanstvo te nove tvorevine sticati samo po osnovu

religioznih opredeljenja. Sve ovo je antijevrejsko delo”.

Istog dana kada se Balfur obavezao pred Jevrejima na stvaranje Izraela u Londonu je održan sastanak poznate jevrejske masonske lože *London Lodge of the Order of B'nai Brith* i tom prilikom je izdato saopštenje:

„Prva loža Engleskog nezavisnog reda *B'nai Brith* prenosi vladi Njenog kraljevskog visočanstva najsrdačniju zahvalnost povodom objavljivanja Deklaracije o stvaranju države jevrejskog naroda u Palestini. Uveravamo Njeno kraljevsko visočanstvo da je njen istorijski čin prihvaćen sa velikom i iskrenom emocijom od strane svih delova jevrejske zajednice”.

Čemu tolika žurba? Još sredinom devetnaestog veka Statistička greška je zaključila da je u svetu sve prisutnija sumnja da Jevreji uopšte žele sopstvenu domovinu, odnosno da je u javnosti sve rasprostranjenije uverenje da Jevrejima veoma godi status nekakvog prognanog i napaćenog naroda. Tada je odlučeno da se odmah preduzmu sve raspoložive mere da se ceo svet uveri u neistinitost ovakvih spekulacija i, najvažnije, da bi se pobio jedan od najozbiljnijih argumenata uticajnih kritičara svetske judeo-vavilonske ekspanzije. Sve je ovo zamišljeno i isplanirano a da niko nikad nije pitao Jevreje, građane mnogih država, šta oni žele.

Za relativno kratko vreme Rotšildi i Montefjoreovi (Montefiore, druga po bogatstvu jevrejska porodica u Britaniji) su kupili gotovo dve hiljade kvadratnih kilometara primorskog zemljišta u Palestini. Ovo njihovo delovanje bilo je inspirisano i željama čuvenih rabina Kalizera (Zvi Hirsch Kalischer - צבי הירש קלישר) i Vilna Gaona (pravo ime Elijah ben Shlomo Zalman - ר' אליהו בן שלמה זלמן). No, i pored velike brzine u kupovini zemljišta i golemog finansijskog troška Rotšildi i Montefjoreovi su se susreli sa, za njih, neshvatljivim problemom: Arapi, ni za živu glavu i ni za kakve novce, nisu želeli Jevreje za svoje komšije a, s druge strane, još veći i neprijatniji problem je ležao u činjenici da najveći broj Jevreja nije želelo da napusti svoje evropske domove i preseli se u Palestinu među Arape. U Londonu, gde je napisana i svetu prezentirana Balfurova deklaracija, nastala je panika. Jedan od ljudi koji je na sebe preuzeo obavezu da reši problem odbijanja evropskih, a pre svega nemačkih Jevreja da se presele u Palestinu bio je Antoni Rotšild (Anthony Gustav de Rothschild), sin Lajonela Rotšilda i brat ubijenog Evelina. On će pokrenuti cionističku mašineriju kako bi se ovaj problem “neposlušnih” ubrzo rešio, a sam će postati predsednik Imigracionog komiteta za Palestinu (Emigration Planning Committee).

Krajem 1936. godine održana je sednica Kraljevske komisija za Palestinu (Palestine Royal Commission), pod rukovodstvom Lorda Pila (Sir Robert Peel, 6th Baronet), s ciljem da se sagledaju svi problemi vezani za osnivanje jevrejske države i predlože rešenja za brže i efikasnije naseljavanje Jevreja iz

Evrope i SAD u Palestinu. Komisija je jula 1937. izašla sa svojim predlozima (preseljenje Arapa iz Palestine je bio jedan od predloga) i zaključcima koji su, na kraju, ostali samo mrtvo slovo na papiru o čemu je britanskog monarha obavestio Lord Pil. S obzirom na neuspeh Pilove Komisije u Londonu je 1938. osnovana Vudhedova Komisija (The Woodhead Commission) pod rukovodstvom Ser Džona Vudheda (Sir John Woodhead) koji je imao čvrstu ambiciju da prevaziđe sve probleme i definitivno postavi temelje jevrejske države u srcu arapskog sveta. Kako ni Ser Džon nije uspeo da ubedi Arape da je u njihovom najboljem interesu da dozvole da se na njihovoj zemlji osnuje jevrejska država u Londonu je februara 1939. održana Konferencija sv. Džejmsa (St. James Conference), poznatija kao Konferencija okruglog stola. Usled odlučnog odbijanja, i nakon direktnih pretnji, velikog muftije *Muhammed Amin al-Husseini* da se složi sa osnivanjem jevrejske države u Palestini i *en masse* naseljavanjem Jevreja Konferencija je neuspešno završena 17. marta.

Neuspeh Konferencije nije, ni na koji način, mogao da predstavlja i neuspeh britanske spoljne politike koja je još od 1917. imala obavezu – jevrejska država na arapskoj zemlji. Kako se kraljevska reč ne poriče, a lord Balfur nije govorio u svoje ime, dva meseca nakon neuspešne Konferencije sv. Džejmsa, Britanija 17. maja samostalno usvaja deklaraciju poznatu kao *White Paper* (Beli papir) u kome je naznačeno da se pre isteka deset godina, od dana njenog objavljivanja, mora ostvariti Balfurova deklaracija. Ovim dokumentom britanskog parlamenta poznatim i kao *Parliamentary Document 6019* odlučeno je da se najkasnije do 1949. godine na teritoriji Palestine formira jedinstvena država Jevreja i Arapa pod nazivom *Medinat Jisrael,* na hebrejskom odnosno *Daulat Israil* na arapskom. Predviđeno je, kako se Arapi navodno nebi mnogo *dérangé*, da dinamika naseljavanja Jevreja bude oko 75 hiljada godišnje. Beli papir britanske vlade je prošao u Parlamentu s 268 glasova za i 179 protiv. Zaključci Belog papira, koje je pred Parlamentom obrazlagao i branio premijer Nevil Čembrlen (Arthur Neville Chamberlain), postali su tako deo zvanične politike protestantske Velike Britanije. Jednim od ovih zaključaka je predviđeno da se naseljavanje Palestine odvija pod punom kontrolom Britanije koja će i odlučivati o tome koliko će i iz kojih sve država Jevreji biti preseljavani u Palestinu. Interesantno da pitanje iseljavanja nemačkih Jevreja u Palestinu, odnosno *Medinat Yisra'el* nikada nije bio prioritet ni Čembrlena ni njegovg naslednika Vinstona Čerčila.

Prema popisu stanovništva iz 1933. godine u Nemačkoj je živelo 505.000 Jevreja od kojih njih više od 100.000 nisu imali nemačko državljanstvo (većina su bili Jevreji iz Rusije). Podaci ovog popisa nikada nisu dovedeni u pitanje i danas se mogu naći u Nemačkoj ali i u *United States Holocaust Memorial Museum, Washington, D.C.* Do septembra 1939. godine njih oko 282.000 je, na ovaj ili onaj način, napustilo Nemačku, a do 1. oktobra 1941. taj broj se povećao za još 60.000 što znači da ih je u Nemačkoj ostalo svega 163.000. O

svim ovim ciframa i događanjima u Muzeju holokausta u Vašingtonu postoje dokumenta, a u jednom doslovce piše: “***Until October 1941, German policy officially encouraged Jewish emigration***“ – Do oktobra 1941. nemačka politika je zvanično ohrabrivala iseljavanje Jevreja!

Tako je, uz svesrdnu pomoć nemačke vlade na čijem se čelu nalazio kancelar Adolf Hitler, većina Jevreja, i pored svih opstrukcija zapadnih država, napustila Nemačku odlazeći u Palestinu, Severnu i Južnu Ameriku, Aziju ili neku drugu evropsku državu. Ovde je interesantno napomenuti da je među Jevrejima koji su napustili Nemačku pre 1. oktobra 1941. bilo i 18.000 onih koji su izrazili spremnost i otišli u Šangaj koji je u to vreme bio pod japanskom okupacijom! Značajan broj Jevreja je otišao i put Južne Amerike gde su njihove dve najpozantije kolonije *Moïseville* i *Mauricio* bile smeštene u blizini Buenos Ajresa i Santa Fea u Argentini. Preostalih 163.000 nemačkih državljana jevrejske nacionalnosti nije moglo ili jednostavno nije želelo da menja svoju Berlinsku, Minhenshu, Frankfurtsku ili već koju kaldrmu za nešto drugo. Imali su, doduše, i želju i volju da gledaju svetla Njujorka, Londona, Pariza, Amsterdama... ali im svetla tih metropola nisu bila suđena. Zapadne demokratije koje su deklarativno kukale nad njihovom sudbinom ih nisu, ni po koju cenu, želele u svojoj sredini.

Jedan od poslednjih jevrejskih naučnika koji je napustio Nemačku početkom 1940. bio je holandski fizičar Petrus Jozef Vilhelm Debi (Petrus Josephus Wilhelmus Debye). Iz Holandije je otišao sa svojih 17 godina kako bi se upisao na nemački tehnološki univerzitet Ahen. Bio je student generacije što mu je omogućilo da već 1906. dobije posao u Minhenu. Na mesto direktora Kajzer Vilhelm Instituta (Kaiser-Wilhelm-Institute) u Berlinu je postavljen 1934, a 1935. postao je predsednik Nemačkog društva za fiziku (Deutsche Physikalische Gesellschaft). Nobelovu nagradu za hemiju primio je 1936. u Štokholmu gde je i odbio javni poziv Svetskog jevrejskog kongresa da napusti Nemačku. Početkom 1940. primio je ponudu američkog Kornel univerziteta da pređe kod njih na mesto redovnog profesora. Prihvatio je ponudu i sa suprugom Matildom i dvoje dece, Peterom i Debi, početkom februara 1940. vozom iz Berlina je otputovao za Švajcarsku, a potom u Njujork. Po dolasku u SAD javno je, sa vidljivom i neskrivenom indignacijom, odbio da učestvuje u antinemačkoj propagandi američkih cionista.

Tri bliska Petrusova prijatelja koje je upoznao na Kajzer Vilhelm Institutu Rihard Kon (Richard Kuhn), Adolf Fridrih Buten (Adolf Friedrich Johann Butenandt) i Oto Han (Otto Hahn) su takođe postali Nobelovi lauerati. Kon **1938**. za svoj rad na polju biohemije, Buten **1939**. i Oto Han **1944**. za svoja otkrića na polju hemije. Sa svima njima koji su ostali da žive i rade u Nemačkoj Petrus je održavao intenzivnu korespondenciju sve do smrti 1966. Nemačka je bila “rasadnik” naučnika svih profila tog vremena.

Jedan od svakako najčuvenijih i najuvažavanijih cionista u svetu bio je i Oto Varburg (Otto Heinrich Warburg), nemački botaničar. On je zajedno sa svojim sugrađaninom i uvaženim sociologom Francom Openhajmerom (France Oppenheimer) na Šestom cionističkom kongresu odžanom 1903. godine u Bazelu pokrenuo posebnu inicijativu za ubrzanje stvaranja jevrejske države u Palestini. Openhajmer se iz Nemačke 1935. seli u Japan gde je sve do kraja 1940. radio na Keio univerzitetu (慶應義塾大学) u Tokiju. Zbog bolesti se iz Japana seli u SAD gde umire 1943. S druge strane, Oto Varburg ostaje nesmetano da radi u Nemačkoj sve do svoje smrti 1938. godine kada je sahranjen na jevrejskom groblju u Berlinu (Jüdische Friedhof Berlin-Weißensee).

Najuže jezgro naučnika američkog nuklearnog programa poznatog kao **projekat Menhetn** (Manhattan Project) sačinjavali su nemački naučnici jevrejskog porekla: Judžin Pol Vigner (EugenePaul Wigner), Džejms Frank (James Franck), Leo Zilard (Szilárd Leó), Edvard Teler (Teller Ede), Johan Nojman (Johann Noiman) i Albert Ajnštajn. Svi oni su se pre početka Drugog svetskog rata odazvali cionističkom pozivu da napuste Nemačku i svoj naučni rad nastave u SAD. U Americi su, pod rukovodstvom Roberta Openhajma (J. Robert Oppenheimer) i koristeći se naučnom dokumentacijom ponetom iz Nemačke, uspeli da do januara 1945. stvore prvo nuklearno oružje koje će biti upotrebljeno za ubistvo preko 200.000 japanskih i Korejskih civila u Horošimi i Nagasakiju (広島市 i 長崎市). Uranijumska bomba nazvana *Dečko* bačena je na Hirošimu 6. avgusta 1945, a plutonijumska nazvana *Debeljko* 9. avgusta 1945. na Nagasaki. Pre svega ovoga Amerikanci su avionskim bombama i topovima sa 1.300 brodavau operaciji nazvanoj *Iceberg* sravnili sa zemljom Hanu, glavni grad ostrva Okinava, a potom ga buldožerima izravnali i na tom mestu sagradili sebi najveću vojnu bazu u tom delu Pacifika. U ovoj operaciji utrošeno je neverovatnih 246.000 tona bombi i ubijeno je, prema podacima američke vojske, 142.058 civila. Inače, Hanu kao Hirošima i Nagasaki nije imao nikakav vojni ni strateški značaj s obzirom da se na Okinavi pretežno uzgajala šećerna trska, a njena mala luka nije bila pogodna za pristajanje vojnih brodova. Operacija *Iceberg* otpočela je 1. aprila 1945., trajala je tačno 82 dana, a bila je osmišljena i sprovedena u skladu sa idejama i učenjima Tavistok Instituta.

Posle Hanua, Hirošime i Nagasakija Amerikanci su se spremela da, sa najvećom do tada napravljenom atomskom bombom, sravne i Tokijo. Bomba je, prema objavljenoj korespodenciji od 13. avgusta 1945. između generala Džona Hula (John Edwin Hull) i pukovnika Simana (L. E. Seeman), trebala da bude “isporučena” 19. avgusta u 06.00 časova. Tokio je do tada već bio 65 puta sistematski bombardovan od strane *21st Bomber Command* kojom je komandovao general Mej (Curtis Emerson LeMay) i koja je bila locirane na ostrvu Tinian. Najstrašnije bombardovanje Tokija dogodilo se u noći 9. marta 1945. kada je Mej poslao 334 bombardera *B-29 Superfortress* sa zadatkom da

“*Reduce the city to rubble, kill its citizens, and instill terror*” (Svedite grad na komadiće, pobijte stanovnike i uspostavite teror)! Više od polovine grada je do početka avgusta bila spaljena ali su Amerikanci žurili da ga i bukvalno sravne sa zemljom pre nego što se okončaju sukobi. Jedino što ih je sprečilo u njihovom naumu da bombu “isporuče” tačno iznad dvorca Aojama bila je činjenica da je japanski car Hirohito (裕仁) 15. avgusta preko radija u obraćanju narodu poznatom kao *Gyokuon-hōsō* (玉音放送) objavio bezuslovnu kapitulaciju.

Rad na američkoj atomskoj bombi otpočela je grupa američkih naučnika, a među njima je bio iAlbert Ajnštajn. Shvatajući svu kompleksnost razvoja nuklearnog oružja početkom 1936. Ajnštaj nastoji da za ceo projekat zainteresuje i Nikolu Teslu ali je on to odbio. Šta više, Tesla je pozvao Ajnštajna da odustane od ideje kreiranja nuklearnog oružja a to je, od strane vojnog kompleksa, ocenjeno kao nepoželjno odstupanje od američkih nacionalnih interesa. Nakon toga protiv Tesle koji je već bio narušenog zdravlja i imao značajnih finansijskih problema otpočela je tajna operacija kompletnog ekonomskog iscrpljivanja i medijskog ismevanja. Tesla je nekako opstajao uz pomoć prijatelja i skromne penzije koju je primao od jugoslovenske vlade. Međutim, njegovo zdravlje se značajno pogoršalo nakon što su 1937. godine iznenadno preminula njegova dva stara prijatelja Robert Andervud Džonsona (Robert Underwood Johnson) i Ričmond Pirson Hobson (Richmond Pearson Hobson). Nakon Hobsonove sahrane Ajnštajn je još jednom ponudio Tesli saradnju, a nokon što je on to ponovo odbio na njega je, u po bela dana, ispred hotela *New Yorker* naleteo taksi i teško ga povredio (oštećen prišljen i polomljen dva rebara). Policija nikada nije sprovela istragu o ovom incidentu iako je FBI samo par dana nakon toga izdao saopštenje da postoje indicije o ugroženosti Nikole Tesle. Odbivši da ide u bolnicu Tesla se povukao u potpunu samoizolaciju gde je započeo proces samoizlečenja u svojoj hotelskoj sobi 3327. Postao je potpuno nedostupan sve do 5. januara 1943. kada je pozvao američko vojno ministarstvo i ponudio im projekat svojih *skalarnih talasa* (Teslin skalarni interferometar). Suština ovog njegovog oružja nije bilo destrukcija već apsolutna odbrana od bilo koje vrste napada. Odgovor nije sačekao s obzirom da je preminuo dva kasnije kada je i FBI iz njegove sobe odneo sve njegove papire i dokumentaciju. Tek nedelju dana nakon upada FBI određena je specijalna državna komisija sa zadatkom da, bez dozvole suda, preuzme kompletnu njegovu imovinu a pre svega da izvrši popis stvari iz Teslinog sefa. Na njihovo zaprepašćenje u sefu su pronašli samo nekoliko kesica sa hranom za golubove.

Veliku medijsku kampanju za stvaranje atomske bombe pokrenuo je Albert Ajnštajn u vreme kada SAD nisu bile u ratu sa Nemačkom i kada je tako nešto bilo malo verovatno. Tvrdeći da Nemačka radi na izradi atomske bombe koju može upotrebiti za uništenje američke demokratije on 2. avgusta 1939, pre nego što je Drugi svetski rat počeo, piše otvoreno pismo predsedniku SAD

Frenklinu Ruzveltu tražeći od njega da podrži razvoj nuklearne bombe. Uvažavajući navodnu Ajnštajnovu zabrinutost Ruzvelt prihvata njegovu inicijativu za stvaranje najstrašnijeg i najnehumanijeg oružja na svetu i odmah formira specijalnu državnu komisiju na čelu sa dr Limanom Brigsom (Lyman James Briggs) koja će, nedugo potom, predložiti početak rada na projektu Menhetn. Ovaj 20 milijardi vredan projekat je bio najstrože čuvana vojna tajna u SAD tokom Drugog svetskog rata, a na njemu je bilo angažovano oko 200.000 ljudi. Spisak japanskih gradova koje treba sravniti sa zemljom sačinili su Ajnšatjn i Robert Openhajm uz napomenu da su gradovi izabrani ne iz vojnog već iz razloga nanošenja najvećih mogućih gubitaka. Spisak je počinjao sa Hirošimom za koju se konstatuje da je najidealnija s obzirom da će planine koje je okružuju sprečiti rasplinjavanje atomskog udara što će rezultirati najvećim mogućim gubicima među građanstvom. Drugi grad na spisku, uz slično obrazloženje je bio Kokura, a zatim Jokohama, Kjoto...

Kako se u Americi ubistvo dve stotine hiljada civila pravdalo ubrzanom kapitulacijom Japana i prestankom svih sukoba Albert Ajnštajn je ubrzo popriomi oreol mirotvorca kome će zbog toga ali i „iznošenja jevrejskog pitanja“ 1952. biti ponuđeno da postane predsdnik Izraela. Ovu ponudu će on odbiti iz prostog razloga što nije želeo da napusti SAD.

Ono što kao naučnik, socijalsta, cionista i simpatizer komunista Albert Ajnštajn nije rekao američkom predsedniku i javnosti je da, prema njegovim saznanjima dobijenim od direktora nemačkog nuklearnog projekta i nobelovca Vernera Hajsenberga (Werner Karl Heisenberg), kancelar Adolf Hitler nije odobrio sredstva za razvoj nemačkog nuklearnog oružja! Šta više, Albert Ajnštajn je imao podatke, iz prve ruke (Firsthand Information), da Nemačka ne samo da nema planova za proizvodnju nekakvog atomskog naoružanja već da je, mesec dana uoči početka Drugog svetskog rata, broj njenih tenkova bio 3.192 što je bilo, recimo, ravno petomesečnoj proizvodnji tenkova u ruskoj fabrici *В. А. Малышева*.

Podstaknut Ajnštajnovim izjavama, pisanjima i govorkanju (Small talk) vojni komandant operacije Menhetn general Vesli Gruv (Leslie Richard Groves) je početkom 1941. pokrenuo specijalnu tajnu operaciju *Alsos*. Ideja mu je bila da se prikupe sva saznanja o nemačkom napredovanju u oblasti razvoja nuklearnog oružja i ista primene u okviru Menhetn projekta. Sve do kraja rata američki operativci nisu uspeli da otkriju ni jedan jedini podatak o nemačkom nuklearnom programu što se vezivalo za navodno nemačku besprepokrnu konspirativnost u ovoj oblasti. Međutim, vreme će pokazati da je Amerika, zahvaljujući Anštajnu, bila u nuklearnoj trci koju je trčala sama. Operacija *Alsos* je, bez ikakvog posebnog obrazloženja, obustavljena 1. juna 1945.

O neosnovanim tvrdnjama Alberta Ajnštajna će se britanska obaveštajna služba *MI6* uveriti u okviru svoje akcije *Epsilon*: desetorica vrhunskih

nemačkih naučnika (Erich Bagge, Kurt Diebner, Walther Gerlach, Otto Hahn, Paul Harteck, Werner Heisenberg, Horst Korsching, Max von Laue, Carl Friedrich von Weizsäcker i Karl Wirtz*)* je maja 1945. prebačeno u vilu *Farm Hall* u blizini Kembridža kako bi se ispitali o napredku u stvaranju nemačkog nuklearnog oružja. Svi su oslobođeni decembra meseca - nakon što su se britanski agenti i saveznici uverili da nije postajao nikakav nemački projekat stvaranja atomske bombe. Napretka nije bilo jer nije bilo ni početka; nemački kancelar Adolf hitler je bio apsolutno (vollständig) protiv razvoja nuklearnog oružja! Saznanja do kojih se došlo u operaciji *Epsilon* su, na kraju, sumirana u jednu jedinu rečenicu: „The German nuclear energy project does not exist" – Nemački nuklearni program ne postoji! Sve do 2005. godine *Epsilon* dokumenta su bila klasifikovana kao strogo poverljiva i kao takva nedostupna javnosti u kojoj su sve vreme kolale novinske i filmske izmišljotine o navodno zakesnelim nemačkim pripremama za proizvodnju atomske bombe.

Tokom operacije *Epsilon* nepobitno je utvrđeno da nije postojao nikakav nuklearni program Trećeg rajha ali su zato britanski i američki agenti shvatili da su nemački naučnici, na gotovo svim poljima naučnog rada, bili ispred njihovih. Takođe, na zaprepašćenje svih konstatovano je da saveznici nisu u stanju da dođu do najvćeg broja nemačkih nauka (spisak nedostupnih sadržavao je gotovo osam stotina imena) jer su isti naprosto nestali. Nije bilo moguće locirati ih niti u Nemačkoj niti u bilo kojoj drugoj zemlji. Bilo je jasno da je njihova nedostupnost saveznicima bila deo plana koji su rukovodioci Trećeg rajha odavno pripremili i maestralno sproveli. Upravo zbog toga *Office of Strategic Services* je požuro sa pokretanjem projekta *Paper Clip* na čelu sa Henrijem Kisindžerom. Cilj projekta bio je sakupljanje i odvođenje iz Nemačke za SAD 127 naučnika članova *Wehrforschungs gemeinschaft*-a. Među ovim Nemcima koji su bili utamničeni u tajni vojni zatvor američke vojske u Virdžiniji - *P.O. Box 1142* bilo je i 19 naučnika nemačkog raketnog programa na čelu sa Vernerom Braunom (Dr.Wernher Magnus Maximilian Freiherrvon Braun) i proslavljenim Herbertom Vagnerom (Herbert Alois Wagner), tvorcem najpoznatije bombe *Henschel Hs 293*. Oni će stvoriti američki raketni program koji će prve rezultate dati 31. januara 1958. lansiranjem satelita *Explorer 1*, a potom i svemirskog programa *Apolo*. Predsednik SAD Dvajt Ajzenhauer će sredinom 1958. potpisati akt o osnivanju NASA (National Aeronautics and Space Administration) na čelu koje će biti dr Braun, do tada svetu poznat uglavnom kao tvorca čuvene nemačke V-2 rakete (Vergeltungswaffe 2). Zahvaljujući otetim nemačkim naučnicima, a pre svih Aleksandru Lipišu (Alexander Martin Lippisch) Amerikanci će doći i do savremenih supersoničnih borbenih aviona serije Fantom. Lipiš je bio jedan od glavnih konstruktora nemačkog mlaznog aviona *Messerschmitt Me 163 „Komet"*, a po dolasku u SAD nastavio je svoj rad na projektovanju aviona visokih performansi koji su se od 1958. počeli označavati sa početnim slovom F: *F-4 Phantom II, F-15 Eagle, F-16 Fighting Falcon, F-14 Tomcat, F/A-18 Hornet*.

Zadivljen destruktivnom efikasnošću atomske bombe i učešću jevrejskih naučnika u njenom stvaranju Bertrand Rasel, britanski filosof i nobelovac (Nobelovu nagradu je primio za svoj spisateljski rad u kome je glorifikovao osnove humanosti), se 1. oktobra 1946. godine preko časopisa *The Bulletin of the Atomic Scientists* založio za atomski napad na Sovjetski savez. Istina, Rasel je bio poznat po svom boljševizmu i podršci koju je pružao judeokomunistima u Rusiji kada su obarali ruskog cara, a 1920. godine je sa svojom ljubavnicom Dorom Blek (Dora Black) čak otputovao u Moskvu na tri nedelje kako bi *tête-à-tête* razgovarao sa Lenjinom, Bronštajnom i Rozenfeldom i pružio im podršku u daljoj antiruskoj revolucionarnoj aktivnosti. Po povratku iz Rusije Rasel piše:

„Boljševici su, iznutra gledano, aristokrate koje odlikuje kuražnost, snaga i sposobnost... Svoju vlast ne dele ni sa kim i uživaju sve pogodnosti vezane za korišćenje automobila, raskošnih kuća, odlazaka na pozorišne predstave i sl... Na hiljadu načina žive bolje od naroda... Pravi komunisti su internacionalisti i koliko sam ja video Lenjinu uopšte nije stalo do Rusije koju bi odmah u celosti žrtvovao... Osvajanje azijatske Rusije u meni je odmah probudilo imperijalna osećanja“.

Ono što je Rasela navelo da nakon Drugog svetskog rata zatraži atomsko bombardovanje i uništenje Rusije je činjenica da se novi komunistički lider Staljin okrenuo protiv Jevreja koji su, Rasel je to dobro i gotovo iz prve ruke znao, bili inspiratori i nosioci komunističkog prevrata u Rusiji i kojima je, prema unisonom cionističkom mišljenju, Rusija sada pripadala. Nakon što je Staljin 1953. ubijen Rusel menja svoj odnos prema Rusiji i upotrebi nuklearnog oružja tako da već 1955, zajedno sa svojim prijateljem Albertom Ajnštajnom, objavljuje *The Russell–Einstein Manifesto* kojim njih dvojica objašnjavaju svetu kako više nema osnova i razloga za daljim razvojem i upotrebom nuklearnog oružja. Čovek koji je finansijski i medijski podržao Rusela u ovoj njegovoj novoj proruskoj politici bio je kanadski milijarder Sajrus Iton (Cyrus Stephen Eaton) koji će za tu svoju podršku politici *détente* 1960. u Rusiji primiti posebno priznanje - *Международная Ленинская премия За укрепление мира между народами*. Tako je Iton, koji je inače bio bliski poslovni saradnik porodice Rokfeler, od strane novinara proglašen omiljenim kapitalistom u Kremlju - *The Kremlin's favorite capitalist*.

Da biste znali zašto se nešto dogodilo, morate prvo potražiti odgovor na pitanje šta je ko iz nečega što se dogodilo dobio. Nakon Prvog svetskog rata nestala su čak četiri velika carstva: Habsbursko, Otomansko, Austro-Ugarsko i Rusko, a najveći deo autentičnog britanskog plemstva lišen je moći. Velika Britanija prestala je da bude velika. Veliki i moćni su postali samo njeni bankari – jedini pravi profiteri najvećeg oružanog sukoba u istoriji čovečanstva.

Prvi svetski rat je doveo do kolosalnih političkih i ekonomskih promena. Kapitalistički ekonomski odnos zasnovan na kamatarenju i pohlepi postao je dominantan i bez konkurencije, a demokratija kao njegova politička sluškinja proširila se kao kuga. Poraženi nisu imali nikakvog izbora ali ni države pobednice nisu bolje prošle: sve su se pojavile kao obični dužnici na bankovnim računima međunarodnih finansijskih kartela. A znate li, imate li bilo kakvu predstavu o tome ko su ti bankarski kartelisti – ti nezasiti lihvari?!

Posle Drugog svetskog rata nastala je jevrejska država - *Medinat Yisra'el,* učvrstila se i proširila bogom dana vavilonska demokratija i zavladali su postulati liberalne politike i ekonomije. S jedne strane ste imali liberalni kapitalizam pod kontrolom judeo-vavilonskih bankara, a s druge strane komunistički teror pod dirigentskom palicom cionista koji su slomili sve nacionalne države u Istočnoj Evropi. Tako su, kako god i gde god da pogledate, cionisti kreirali bipolarni svet u kome je strah jednih od drugih bio pokretač besomučnog naoružavanja i zastrašivanja ljudi na svim kontinentima.

Ako se danas pitate ko su najvažniji pojedinci ili banke koje su svet pripremale tokom XIX i XX veka za Veliki sukob kako je nazivan Prvi svetski rat u svoje vreme, a potom i za Drugi svetski rat odgovor je relativno lako pronaći jer njihova imena cionisti često, čak prečesto spominju: ***Goldman and Sachs*** iz Njujorka; ***The Warburgs*** iz Hamburga; ***The Oppenheims*** iz Kelna; ***Speyer*** iz Frankfurta; ***The Sassoons*** iz Bombaja; ***Lazard Frères*** iz Pariza; ***The Lehman Brothers*** iz Njujorka; ***Bleichröder*** iz Berlina; ***Israel Seiff*** iz Italije; ***Salomon Brothers*** iz SAD ; ***Lazard Frères & Co.*** iz SAD; ***Cantor/Fitzgerald*** iz SAD; ***Hambros*** iz Londona; ***The Rothschilds*** (petoro braće) u Frankfurtu, Napulju, Beču, Londonu i Parizu; ***Mendelsohns*** iz Berlina; ***Kuhn, Loeb & Co***. iz SAD, pod kontrolom Rotšilda; ***J.W. Seligman*** iz SAD; ***Ladenburg, Thalmann and Co*** iz SAD; ***Bache*** iz SAD; ***August Belmont*** iz SAD; ***Haym Salomon*** iz SAD; ***Isaac Moses*** iz SAD (koosnivač *Bank of New York* sa Alexanderom Hamiltonom); ***Königswarter*** iz Amsterdama; ***Wertheim & Gomperts*** iz Amsterdama; ***Bisschoffsheim*** iz Amsterdama (vlasnik šest banaka širom Evrope); ***Hollander & Lehren*** iz Holandije; ***Raphael***iz Holandije; ***Becker & Fuld*** iz Amsterdama ali je pod punom kontrolom Rotšilda; ***Benedict H. Goldschmidt*** iz Frankfurta; ***Lippmann, Rosenthal & Co.*** iz Holandije; ***Lissa & Kann*** iz Holandije; ***Löb Bamberger*** iz *Fürth*-a, odnosno Frankfurta i ***Ludwig Bamberger***, koosnivač *Deutsche Bank*; ***The Eltzbachers*** iz Kelna; ***Aron Beer II*** i ***Isaac Löb Beer*** iz Frankfurta; ***Carl Fürstenberg*** iz Berlina; ***K.K. Priv.Oesterreichische Credit-Anstalt für Handel und Gewerbe*** iz Beča (vlasništo Rotšilda); ***Rudolf Schultzbach*** iz Frankfurta; ***F.S. van Nierop*** iz Amsterdama; ***Eichthal*** iz Pariza; ***Heine*** iz Pariza; ***Fould*** iz Pariza; ***Guenzburg*** iz Petrograda, Rusija.

U sveobuhvatnoj i gotovo deset godina pripremanoj knjizi pod nazivom *Stammbuch der Frankfurter Juden* (Porodična istorija Frankfurtskih jevreja)

objavljenoj 1907. godine dr Aleksandar Dic (Alexander Dietz) piše o 356 Jevreja koji su tokom XVIII veka napustili Frankfurt. Od ovog broja 113 je otišlu u Francusku, 89 u Britaniju (66 u London, a 14 u Mančester), 52 u SAD (31 u Njujork), 41 u Beč i 14 u razne italijanske gradove. Dr Dic vrlo argumentovano objašnjava kako su ovi ljudi pripremani i u svet razaslani sa ciljem da obezbede apsolutno sinhronizovan i besprekorno koordinisan svetski bankarski sistem, a sve sa ciljem potpune kontrole svetskog finansijskog tržišta. Naravno, dr Dic ukazuje da su u sadejstvu sa ovim ljudima delovali i Jevreji iz mnogih drugih nemačkih i evropskih gradova i kao primer navodi banku ***La Banque de Paris et des Pay*** koju su 27. januara 1872. u Parizu osnovale jevrejske porodice *Bischoffsheim & Bamberger*. Sve navode dr Dica potvrdio je i Zombat Verner (Sombart Werner) u svojoj knjizi *Die Juden und das Wirtschaftsleben* (Jevreji i ekonomski život) koja je 1911. štampana u Lajpcigu. U njoj Verner, koji se tokom njenog pisanja intenzivno konsultovao sa Maksom Veberom (Max Weber), ne kritikuje Jevreje *per se* već objašnjava njihova zakulisna i svekolika delovanja kroz kapitalistički način privređivanja i demokratske procese odlučivanja. Verner u knjizi navodi i podatak da je 1882. godine u Nemačkoj bilo 2733 banke od kojih je čak 42,32% bilo u vlasništvu Jevreja. U ovom kontekstu on navodi gotovo neverovatna podatak da je među zaposlenima u svim nemačkim bankama čak 55% bilo Jevreja.

Nekoliko meseci nakon Drugog svetskog rata Bendžamin Fridman (Benjamin Freedman), eminentni američki cionista i milioner, prekinuo je sve svoje veze sa cionističkom organizacijom i okrenuo se protiv nje. Fridman je bio vlasnik kompanije the *Woodbury Soap Company* i jedan od monogih cionista koji su prisustvovali Versajskom mirovnom sporazumu u Parizu. Imao je vrlo dobre veze sa mnogim ultrabogatim ljudima ali i sa nekolicinom američkih predsednika: *Bernard Baruch*, *Samuel Untermyer*, *Woodrow Wilson*, *Franklin Roosevelt*, *Joseph Kennedy*, *John F. Kennedy* i td. Nakon višedecenijskog delovanja u ime i u korist cionističke organizacije Fridman je, nakon što je sagledao sve strahote Drugog svetskog rata, shvatio da dalja aktivnost cionista nema za cilj pomoć jevrejskom narodu već da su njeni krajnji ciljevi, u svojoj biti, anticivilizacijski. Ostatak svog života i gotovo sav svoj kapital je posvetio razotkrivanju istina u vezi oba svetska rata, kao i cionističkih manipulacija u Americi. Prema Fridmanu, američkog predsednika Vilsona Cionisti su ucenili javnom objavom jedne njegove vanbračne veze za vreme dok je bio predsednik Prinston universiteta. Fridmanovi rukopisi, govori i knjige na ovu temu, predstavljaju vrednu istorijsku građu koja je, na žalost, uglavnom uspešno potiskivana od strane cionista. Šta više, jedan od vodećih ljudi *Anti Defamation League* – Arnold Forster - okarakterisao je Fridman-a kao "***Jevreja koji mrzi samog sebe***". Kako bi se shvatilo o čemu je Fridman pisao i govorio kada je odlučio da raskrinka cioniste najbolje je samo citirati deo njegovog govora koji je održao 1961. godine u *Willard Hotel*-u, u Vašingtonu DC, u kome je opisao ulogu cionista i pozadinu ulaska Amerike u Prvi svetski rat :

„Nakon samo dve godine ratnih sukoba Nemačka je ostvarila apsolutnu pobedu: Nemčake podmornice koje su bile pravo iznenađenje za ceo svet su kontrolisale ceo Atlantski okean. Velika Britanija je ostala bez municije, a rezerve hrane su joj pale na samo nedelju dana – glad je bila izvesna. Francuska armija sa preko 600.000 žrtava je bila završila svoje... I tada, na vrhuncu svog vojnog trijumfa Nemačka zastaje i umesto da zada konačan udar protivniku nudi Britancima mir po principu „Prekinimo rat i vratimo sve na predratne pozicije“. Svesni svoje pozicije Englezi su u leto 1916. bili spremni da prihvate nemačku ponudu – nisu ni imali nekog izbora. Ali tada se dogodili nešto neočekivano i posve nepredvidivo.

Nemački cionisti, koji su predstavljali cioniste istočne Evrope, otišli su u Britanski Ratni Kabinet i – biću kratak pošto je ovo dugačka priča, ali imam dokumente kojima mogu da dokažem sve što tvrdim – i rekli su: “Slušajte. Još uvek možete da dobijete ovaj rat. Ne morate da se predate. Ne morate da prihvatite mirovne uslove koji su vam ponuđeni od strane Nemačke. Vi ćete dobiti ovaj rat ukoliko Sjedinjene Američke Države uđu u njega, kao vaš saveznik. SAD nisu bile u ratu u to vreme. Mi smo tada bili sveži, mladi, bogati i moćni. Rekli su Englezima: "Mi vam garantujemo da ćemo uvući SAD u rat kao vašeg saveznika, ako nam vi obećate Palestinu nakon što pobedite u ratu”. Drugim rečima, dogovorili su se.

Engleska je imala toliko prava da obećava Palestinu bilo kome, isto koliko bi imale prava SAD da obećaju npr. Japan – Irskoj, iz bilo kog razloga. Apsolutno je apsurdno da Velika Britanija, koja nikad nije imala interese niti bilo kakva prava na području palestinske teritorije, da nudi Palestinu kao zalog kojim će platiti cionistima uvlačenje Amerike u rat. Međutim, oni su dali to obećanje, u oktobru 1916.-te godine. Vrlo kratko nakon toga, ne znam koliko vas se toga seća, SAD koja je bila totalno pro-nemački nastrojena u to vreme, ulazi u rat kao britanski saveznik“.

Posle Drugog svetskog rat kontrola celokupnog svetskog monetarnog sistema pala je u ruke nekolicine ljudi. Ono što su jedni pripremili drugi su sačekali i nastavili. Danas se moraju spomenuti Rotšildi, Openhajmerovi, Šrederi, Šusteri, Goldsmitovi, Varburgovi, Šifovi, Kasel i Gugenhajmovi. Oni su preko svojih komercijalnih, investicionih, centralnih i ko sve zna još kakvih banaka kontrolisali sve svetske tokove novca. No nisu samo banke bile njihove. Za vlast, za kontrolu su od presudnog značaja bila i sredstva masovne komunikacije pa su tako najvažnije novine, radio i TV stanice postale vlasništvo desetak magnata, od kojih je vredno spomenuti Ruperta Murdoka (Keith Rupert Murdoch), Edgara Bronfmana (Edgar Miles Bronfman) ili Džordža Hersta (George Randolph Hearst Jr.) koji se nalazi na čelu kompanije *Hearst Communications, Inc.* (kontroliše 43 dnevne novine, 72 nedeljnika i oko 200 časopisa koji izlaze mesečno). Naravno, nikako se ne smeju zaboraviti ni sinovi čuvenog Elaje Diznija (Elias Disney) Valter i Roj. Oni su, ko to već

ne zna, 16. oktobra 1923. osnovali *The Walt Disney Company* koja danas kontroliše veliki broj značajnih informativnih medija (ABC Televizion Network, Buena Vista Televizion, Miramax, Los Angeles Times...), i najveću i najuticajniju svetsku informativnu imperiju vrednu nekoliko desetina milijardi dolara – *Time Warner*.

Posao sa medijima je ubrzo postao toliko veliki i kompleksan da ga je bilo teško u potpunosti kontrolisati pa su se vlasnici početkom 1950. za pomoć obratili američkoj obaveštajnoj službi (CIA), a ova je odredila direktora Kancelarije za političku koordinaciju (Office of Policy Coordination) Frenka Viznera (Frank Gardiner Wisner) da osmisli plan kontrole i permanentnog uticaja na medije. Tako je Vizner uz pomoć kolege Korda Majera (Cord Meyer, Jr.) razradio plan *Operation Mockingbird* (Operacija ptica rugalica) koji se pokazao toliko uspešnim da se i danas sprovodi ali sada na globalnom planu. Prema ovom planu CIA je u sve najvažnije redakcije svih najvažnijih medija ubacila svoje novinare koje je snabdevala ekskluzivnim informacijama što im je, na kraju, omogućilo da steknu neprikosnoveni autoritet. Kao opšteuvažavani i priznati u profesionalnim krugovima ovi su ljudi vremenom počeli da diktiraju, ne sa pozicija vlasnika i vlasti već sa pozicija "profesionalnog integriteta", uređivačku politiku medija. Danas se zna da su među prvim novinarima "od integriteta" bili *Stewart Alsop* (New York Herald Tribune), *Ben Bradlee* (Newsweek), *James Reston* (New York Times), *Charles Douglas Jackson* (Time Magazine), *Walter Pincus* (Washington Post), *William C. Baggs* (The Miami News), *Herb Gold* (The Miami News), *Charles Bartlett* (Chattanooga Times), *William Paley* (CBS), *Henry Luce* (Time and Life Magazine), *Arthur Hays Sulzberger* (New York Times), *Alfred Friendly* (Washington Post) i dr.

Već krajem 50-tih *CIA* je na spisku svojih saradnika širom SAD imala preko 3.000 "novinara", a otpočela je i sa primenjivanjem plana na globalnom, svetskom nivou. Njeni prvi strani saradnici su bili dopisnici velikih stranih novina i državnih informativnih agencija u SAD koje je ona, učvršćujući njihovu profesionalnu poziciju u okviru njihovih matičnih kuća, snabdevala ekslukzivnim informacijama i, naravno, uvek dobrodošlim "kešom". Operacija *Mockingbird* je prvi put obelodanje 1975. godine u okviru istrage koju je američki kongres vodio u slučaju Frenka Čerča (Frank Forrester Church III). U kongresnom izveštaju piše: "The CIA currently maintains a network of several hundred foreign individuals around the world who provide intelligence for the CIA and at times attempt to influence opinion through the use of covert propaganda" (CIA trentno ima saradničku mrežu od nekoliko stotina stranaca (novinara) koji je snabdevaju informacijama i služe joj za plasiranje propagandnog sadržaja).

Zapad se plašio Istoka, a Istok je zazirao od Zapada. Kreirana je stalno prisutna atmosfera straha, tako neophodna za ekspanziju novostvorenih organa

Novog svtetskog poretka na čelu s Ujedinjenim Nacijama. Za promovisanje politike podela i opšteg straha zaduženi su ne samo politički lakeji širom sveta već i najveći broj intelektualaca. Kako se narod indoktrinira i međusobno suprotstavlja najlakše se može videti iz knjige *Povratak istorije i kraj sna* (The Return of History and the End of Dreams) američkog teoretičara i nekadašnjeg službenika američke vlade Roberta Kejgana (Robert Kagan). Po Kejganu svetski sukob postoji i neminovan je jer je Amerika zaštitnik sloboda, demokratska i moderna zemlja koja radi na povezivanju nacija, koja pokušava da odgovori potrebama svih ljudi i koja je miroljubiva zato što štiti svetski poredak. S druge strane, ističe Kejgan, Rusija, Kina i islamski fundamentalisti su: autokrate, tirani, oni koji ne prihvataju promene, oni koji vode u izolaciju, te su, samim tim, konfliktni sistemi. Kejgan je inače sin Viktorije Nuland (Victoria Nuland) koja je, pre svega, poznata kao dugogodišnji stalni predstavnik SAD pri NATO-u i *persona grata* u Savetu za spoljne odnose.

Ujedinjene nacije su, zapamtite, osnovane ne da rešavaju probleme već da postojeće umnožavaju i produbljuju. Pa bar vama Srbima ne treba govoriti o tome! Ko je bio garant bezbednosti u Krajini kad su Srbi proterani iz nje? Ko je kontrolisao demilitarizovanu zonu Srebrenice u kojoj je bila stacionirana kompletna 28 muslimanska divizija sa Naserom Orićem na čelu, i koja je – dejstvujući iz te zone, lišila života više od tri hiljade Srba u devedeset okolnih sela? Pod čijom upravom su Kosovo i Metohija iz kojih je prognano skoro trista hiljada Srba i koje su danas glavni evropski narko centar? Ko je na KiM rasprodao gotovo celokupnu imovinu srpske države? Ko je obezbeđivao mir tamo u Palestini, na Bliskom Istoku dok su Arapi ubijani? Ko? Ko je tražio nuklearno oružje u Iraku dok oni ni pušku nisu znali da naprave! Odista ko? UN naravno!

Srbi su, zapamtite, u mnogome stradali zbog hohštapleraja UN. Vidite, primera radi, avgusta 1995. godine minobacačka granata usmrtila je na sarajevskoj pijaci Markale 37 i ranila 85 ljudi, za šta su, bez i jednog dokaza, optuženi Srbi. UN su onemogućile bilo kakvu istragu potvrđujući tako iskontruisane optužbe protiv Srba što je zloupotrebio NATO za masovne napade na Republiku Srpsku. Međutim, kasnije su u dokumentima UN pronađene prikrivane pisane izjave četiri generala mirovnih snaga Ujedinjenih nacija i još trojice službenika koji su nedvosmisleno potvrdili da je muslimanska vojska granatirala pijacu Markale u Sarajevu i da Srbi sa ovim zločinom nemaju veze.

Isto vam je i sa Srebrenicom gde se pod zastavom UN pripremao ovaj grozan ratni zločin, a sve sa ciljem optuživanja Srba. Da je sa Srebrenicom mnogo toga nejasno uvideo je i francuski parlament koji je tim povodom pokrenu specijalnu istragu kako bi utvrdio da li su visoke francuske vojne i političke ličnosti odgovorne za pad zaštićene zone Srebrenica i masakr koji je usledio. Rezultat istrage, koja je trajala godinu dana, jeste izvještaj *Evénements de*

Srebrenica od 1.255 stranica i zaključak da Francuska nije lišena odgovornosti za ono što se desilo u julu 1995. ali da tu odgovornost deli sa svim zemljama koje su imale tada udela u zbivanjima u BiH. Poslanici su ocenili da je komandant snaga UNPROFOR-a za bivšu Jugoslaviju, francuski general Žanvije (Bernard Janvier) bio odgovoran za mnogo toga i da je Srebrenica *un échec de la France* (pad Francuske). Iz Izveštaja su, kao opasne po Francusku, izostavljene informacije o tome da su pojedini pripadnici Desetog diverzantskog odreda VRS dobili zlato od francuske obaveštajne službe da bi počinili zločin u Srebrenici. Zbog odgovornosti za ono što se dogodilo u Srebrenici aprila 2002. holandski ministar odbrane De Hrave (De Hervé) je podneo ostavku kada je saznao da ga vojni vrh nikada nije detaljno informisao o Srebrenici i aktivnostima holandskog bataljona - *Dutchbat* koji se, pod zastavom UN, nalazio u Srebrenici. Nakon što je holandski premijer Vim Kok (Willem "Wim" Kok) podneo ostavku vlade kraljici Beatrisi zvanični holandski institut za dokumentovanje rata (NIOD Instituut voor Oorlogs-, Holocaust- en Genocidestudies) objavio je izveštaj o Srebrenici u kojem je odgovornost za pad zastićene zone Srebrenice i stradanja u njoj podelio na sve koji su donosili odluke, od UN do holandskog vojnog vrha. Nakon što je punih pet godina istraživao tajna dokumenta holandske tajne službe profesor Amsterdamskog univerziteta Ciz Vibs (Cees Wiebes) je objavio knjigu Obaveštajne službe i rat u BiH (Intelligence En De Oorlog in Bosnie) u kojoj konstatuje da je to najprljaviji rat koje su vodile tajne službe SAD, Velike Britanije, Francuske i Nemačke i da su upravo one pisale scenario i režirale sva dešavanja. Devedeset devet hiljada poginulih u građanskom ratu u BiH bili su, prema amsterdamskom profesoru, puki akteri drame čija je radnja osmišljena i izvođenje nadgledano od strane Zapada.

Za događaje u Srebrenici su mnogi krivi i odgovorni ali su samo Srbi prozvani. Jasno je da svako može da interpretira prošlost kako želi jer niko više i ne zna šta se sve odista događalo. Istoriju su uvek pisali pobednici, a pobednici nisu uvek bili isti. Tako i danas možete o koječemu pisati bilo kako. Danas možete o svemu pisati, osim o njima, a možete i o njima ukoliko želite da javno budete ismejani, vređani, omalovažavani, lažno diskreditovani pa čak i proganjani. Na kraju, nikad nemojte isključiti mogućnost i da Vas pregazi neki auto, udari kamion ili izbode neki nesrećni narkoman. Može i da se ništa ne desi – nikad se ne zna. No, znate, ovako kako sam ja govorio govorili su pre mene mnogi mnogo umniji i iskusniji ljudi. Mnogi su upozoravali Čovečanstvo o tim svetskim spletkarošima, ali kao da ih niko nije čuo. No, ja iskreno verujem da ova zavera, na kraju, neće proći. Ovako veliko zlo ne može da prođe jer, naprosto, s njim će se izvesno obračunati sami Jevreji koji najbolje znaju ko su ti ljudi i gde ih mogu naći. Protiv njih su, od kad je veka, uvek bili svi ortodoksni Jevreji, a među njima posebno *Haredi* Jevreji koji čak, kako bi sačuvali svoju dušu od cionističke propagande, ne gledaju televiziju i ne čitaju novine, a internet koriste isključivo u poslovne svrhe. Vi i ne znate koliko je, širom sveta, puno anticionističkih demonstracija i protesta raznih

vrsta organizovano od strane samih Jevreja. Mnoge od ovih protesta predvodili su rabini koji se protive zloupotrebi jevrejske religije. Ima ih na stotine ali, pre svega, treba podsetiti na Mordekaj Giftera (Mordechai Gifter), Arona Katlera (Aharon Katler zt'l), Mihela Vajsmandla (Michael Dov Weissmandl zt'l) i Jicaka Solvčika (Yitzchack Zev Solaveitchik). Među Jevrejima anticionistima nećete naći ni jednog bankara, medijskog magnata ili pripadnika političke elite. Zapamtite, nemojte nikada zaboraviti da su Jevreji, ortodoksni Jevreji, jevrejski narod – najveće žrtve cionističke politike. Treba samo izdržati, nadam se ne još dugo.

Vidite, valja da kažem još i to kako postoje mnoge anti-cionističke knjige i rukopisa pisane od strane veoma značajnih u uvaženih jevrejskih pisaca, istoričara i novinara kao što su Džon Sak (John Sack), Alfred Lilental (Alfred Lilienthal), Noam Čomski (Avram Noah Chomsky), Izrael Šak (Israel Shahak), Bendžamin Fridman (Benjamin Freedman), Džek Bernstin (Jack Bernstein), Henri Makou (Henry Makow) i Viktor Ostoski (Victor Ostovsky), Norman Finkelštajn (Norman Finkelstein) i drugi.

Među već pomenutim jevrejskim intelektualcima posebno je interesantan i kuražan Norman Finkelštajn (Norman G. Finkelstein) koji radi kao profesor na Njujorškom univerzitetu *Hunter* i čija su oba roditelja bila logoraši u Varšavskom getu. On je 2000-te objavio knjigu *Holokaust industrija* (The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering). U ovom svom radu on *sans pardon* kritikuje moćne finansijske i geopolitičke interesne grupe koje stoje iza lažnog uvećavanja nekadašnjih patnji Jevreja, izmišljanja novih i medijske eksploatacije svega toga, a sve sa ciljem iznuđivanja ogromnih suma novca od nemačke države, švajcarskih banaka, velikih nemačkih korporacija i sl. Kao jednog od glavnih prevaranata koji stoje iza biznisa sa holokaustom Finkelštaj imenuje Elija Vizela koga naziva i domaćim klovnom – *resident clown*. Vizelu bliske cioniste Finkelštaj opisuje kao obične gangstere i delikvente koji, kao i svi gangsteri i delikventi, ne prezaju od laži, krađe i ubistava kako bi se domogli tuđe imovine.

Kao nove centre Novog svetskog poretka (Novus Ordo Mundi) Finkelštaj navodi Njujork, London, Pariz i Jerusalim. Pri tome on posebno ukazuje na opasnost od Izraela (85% stanovništva čine Aškenazi Jevreji) koji naziva i terorističkom državom koja je visoko opasna ne samo po mir u regionu Bliskog Istoka već i za svetski mir s obzirom da raspolaže oružjem za masovno ubijanje – atomskom bombom. Večite jadikovke zvanične izraelske političke elite nad sudbinom Jevreja u Drugom svetskom ratu Finkelštajn karakteriše njihovom prvenstvenom potrebom za prikrivanjem genocida koji čine nad nedužnim Palestinskim narodom.

Svoju reč protiv cionista pisac Džek Bernstin (Jack Bernstein) je ovako iskazao:

"Meni je veoma poznata vaša taktika, draga moja cionistička braćo, kojom se služite da ućutkate one koji pokušavaju da obelodane vaše subverzivne radnje. Ako ta osoba nije jevrejske nacionalnosti, vi je odmah proglasite "antisemitom" što je samo jedna dimna zavesa koja vam služi za sakrivanje vaših prljavih radnji. Međutim, ako je osoba koja vas razotkriva Jevrejin, onda se služite drugom taktikom:

Prvo, ignorišete optužbe nadajući se da se informacija o tome neće daleko proširiti.

Ako se informacija proširi, onda vi pokušavate da je ismejete kao i osobu koja je promoviše.

Ako čovek nije imao skandala iza sebe, onda ćete se vi potruditi da mu već izmislite i prišijete neki.

Ako ništa od ovoga ne donese željeni efekat, vi se onda nećete libiti ni fizičkog napada na tu osobu – njegovu eliminaciju.

Vi nikada niste pokušali da dokažete da je sama informacija netačna. Tako, pre nego što započnete svoje napore da me ućutkate, ja vam nudim jedan izazov: Vi kao cionisti skupite određen broj jevreja cionista i svedoka koji će zastupati vaše stavove; a ja ću skupiti isti broj osoba koji su anti-cionisti, pro-američki nastrojeni jevreji i svedoci.

Onda će cionisti i anti-cionisti objasniti i obrazložiti svoje stavove, a onda mogu da raspravljaju o ovoj knjizi i svom materijalu u vezi sa njom – a ova debata će se održati u televizijskom studiju. Hajde da javnosti prezentiramo sve informacije obe strane i da pustimo američku publiku da sama odluči šta je istina a šta ne. Zar ovo nije pošten predlog? Vi ćete svakako rado prihvatiti ovaj predlog, ako ono što sam ja napisao nije istina. Ali ako se ponovo vratite na staro zapomaganje "Laži, sve su ovo laži!", vi ćete onda time samo da potvrdite američkoj publici da je u stvari sve ovo što sam napisao- istina".

Šta mislite, da li su cionisti prihvatili bačenu im rukavicu? Naravno da nisu i nikada neće!

Na kraju, pomenimo još i Bendžamin Fridmana (Benjamin Freedman), nekada čuvenog američkog cionistu i milioneara koji je prekinuo sve svoje veze sa ovom organizacijom, i okrenuo se protiv nje. Fridman je bio vlasnik kompanije *The Woodbury Soap Company* i jedan je od monogih cionista koji su prisustvovali potpisivanju kapitulacije Nemačke 1918. i potonjoj Versajskoj konferenciji. Fridman je bio veoma uticajan pa je tako imao dobre veze i sa nekoliko američkih predsednika. Kako mu se nakon nekog vremena smučilo kriminalno ponašanje cionističke organizacije odlučio je da posveti značajan deo svoga ličnog bogatstva u borbi protiv nje i njenih skrivenih vođa. Ovo je nastojao da učini kroz razotkrivanje istine u vezi suštine pokretanja Prvog i Drugog svetskog rata, kao i detalja vezanih za cionističkie manipulacije unutar same Amerike.

Kako biste shvatili težinu Fridmanovih optužbi pogledajte samo deo govora koji je Fridman održao 1961. godine u *Willard Hotel*-u, u Vašingtonu DC, u kome je opisao ulogu cionista vezanu za ulazak Amerike u Prvi svetski rat:

"*Nemački cionisti, koji su predstavljali cioniste istočne Evrope, otišli su u Britanski Ratni Kabinet i – biću kratak pošto je ovo dugačka priča, ali imam dokumente kojima mogu da dokažem sve što tvrdim – i rekli su: "Slušajte. Još uvek možete da dobijete ovaj rat. Ne morate da se predate. Ne morate da prihvatite mirovne uslove koji su vam ponuđeni od strane Nemačke. Vi ćete dobiti ovaj rat ukoliko Sjedinjene Američke Države uđu u njega, kao vaš saveznik. SAD nisu bile u ratu u to vrijeme. Mi smo tada bili sveži, mladi, bogati i moćni. Rekli su Englezima: „Mi vam garantujemo da ćemo uvući SAD u rat kao vašeg saveznika, ako nam vi obećate Palestinu nakon što pobedite u ratu*".

Engleska je imala toliko prava da obećava Palestinu bilo kome, isto koliko bi SAD imale prava da obećaju npr. Japan – Irskoj, iz bilo kog razloga. Apsolutno je apsurdno da Velika Britanija, koja nikad nije imala interese niti bilo kakva prava na području teritorije Palestine, da nudi Palestinu kao zalog kojim će platiti Cionistima uvlačenje Amerike u rat. Međutim, oni su dali to obećanje, u oktobru 1916.-te. Vrlo kratko nakon toga, ne znam koliko vas se toga seća, SAD koja je bila totalno pro-nemački nastrojena u to vreme, ulazi u rat kao britanski saveznik. Mi možemo samo raspravljati u kojoj meri je ovaj prljavi dogovor između Britanaca i Cionista doprineo uvlačenju i pogibiji američke dece u ovom krvavom evropskom sukobu. Mnogi, kao i Fridman, veruju da je to bio i jedini razlog za ulazak Amerike u taj rat. Drugi, kao i ja, misle da je to bio samo glavni dodatni faktor. Međutim, ono oko čega se možemo složiti je činjenica da – Cionistima nije ni malo smetalo da Amerikanci ginu zbog njihovih sebičnih interesa. Čak i u ***Encyclopædia Britannica***, kao i u **MS Encarta** (pogledajte pod: Balfour Declaration) potvrđuje se ova činjenica na koju vam sada ukazujem".

Pišući o tome kako i zašto su cionisti mogli Englezima da garantuju nešto tako teško pojmljivo kao to da će SAD ući u rat Fridman iznosi niz detalja ali je posebno elaborirao slučaj predsednika Vudro Vilsona koga su cionisti ucenili javnom objavom jedne njegove vanbračne veze za vreme kada je 1896. bio predsednik Prinston Univerziteta.

Reakcija cionista na Fridmanove istupe je bila žestoka i on je, kao i svi cionistički protivnici, bio izložen medijskoj satanizaciji u kojoj se išlo dotle da je karakterisan kao shizofrenik i patološki lažov. U tom kontekstu ilustrativna je reakcija Arnolda Forstera (Arnold Forster), jednog od vođa Antidefamacione lige, koji je Fridmana okarakterisao kao "Jevreja koji mrzi samog sebe".

No, nisu, kao što možete da pretpostavite, samo pojedini jevrejski intelektualci i rabini protiv cionista već tu ima i značajnih anticionističkih jevrejskih pokreta i organizacija. Među njima svakako da je najpoznatija verska grupa koja se naziva *Neturei Karta* **(**נטורי קרתא–Ujedinjeni Jevreji Protiv Cionizma**)** i koja još od 1935. odlučno, argumentovano i beskompromisno iznosi istinu, ni malo prijatnu, vezanu za cioniste. Oni ne samo da ukazuju na cionističku manipulaciju sa brojem jevrejskih žrtava tokom Drugog svetskog rata već čak zahtevaju i uništenje Izraela kao države s obzirom da je nastala kao rezultat mnogih obmana i prevara samih Jevreja koji se mogu nadati boljim vremenima tek sa pojavom mesije. Rabin i član *Neturei Karta* Moša Hirš (Moshe Hirsch) je još za života palestinskog lidera Jasera Arafata govorio da samo Palestinci imaju pravo i mogu pravedno upravljati Palestinom s obzirom da je to njihova zemlja. Zbog ovakvog svog stava cionisti su Hiršu, nakon što je napustio sinagogu *Ohel Sarah*, izvadili jedno oko. Glavni progonitelji, kao i uvek kad je u pitanju zaštita cionističkih pozicija, pripadnika *Neturei Karta* je već ozloglašena *Anti Defamation League* – organizacija kojoj nikada nije bilo strano blaćenje, klevetanje, špijuniranje i šta sve ne još njima protivnih ljudi.

Analizirajući moć i uticaj koji danas cionisti poseduju argentiski publicista i ekonomski analitičar Adrijan Salbuči ocenjuje da ona nesrazmerno nadilazi njihov broj. Uz konstataciju da u svetu danas ima svega šesnaest miliona Jevreja, odnosno 0,2% svetske populacije i da je činjenica da “SVI JEVREJI NISU CIONISTI NITU SU SVI CIONISTI JEVREJI” Salbuči zaključuje da njihova neproporcionalna snaga leži u činjenici da iza njih stoji međunarodni bankarski kartrel. Salbuči podseća da, kada se govori o cionistima, nikada ne treba smetnuti s uma da su osnivanje njihove nacionalstičke organizacije 1897. finasirali Hiršovi, Rotšildi, Varburgovi, Šifovi i mnogi drugi tada najmoćniji bankari. Nakon dugogodišnjeg praćenja egzekucije nekih od cionističkih ideja i projekata Salbuči je utvrdio da se njihovo savremeno delovanje odvija preko niza organizacija među kojima su najvažnije: *Jewish Agency for Israel, World Jewish Congress, World Zionist Organization, B'nai B'rith, Anti-Defamation League, American Jewish Congress, American Jewish Committee…* Kako upravo preko ovih organizacija i dobro organizovanog lobija u Vašingtonu cionisti utiču na američku administraciju podrobno su analizirali i svoje nalaze pretočilu u knjigu *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy* (Izraelski lobi i spoljna politika SAD) dva istaknuta američka profesora: Stefan Valt (Stephen Martin Walt) sa univerziteta Harvard i Džon Merhajmer (John J. Mearsheimer), sa Čikaškog univerziteta. Nakon čitanja ove knjige i analiza Adrijana Salbučija nameće se neodoljiv osećaj da cionisti, od osnivanja pa do danas, zapravo štite i promovišu interese globalnog finansijskog kartela, odnosno onih koji ih i finansiraju još od XIX veka, a sve to pod maskom navodne zabrinutosti za jevrejski narod.

Ova priča o cionistima i njihovoj navodnoj brizi o Jevrejima se ipak mora

završiti sa par osvrta na knjigu američkog književnika i diplomca sa *Yale*-a Brajana Riga (Bryan Mark Rigg) *Hitlerovi jevrejski vojnici – ne ispričana priča o nemačkim rasnim zakonima i ljudima jevrejskog porekla u Vermahtu* (Hitler's Jewish Soldiers - The Untold Story of Nazi Racial Laws and Men of Jewish Descent in the German Military). Na 528 stranica Rig čitaocima predočava stotine dokumenata i 95 fotografija iz najvećeg nemačkog istorijskog vojnog arhiva *Militärgeschichtliche Forschungsamt* kojima izvan svake sumnje ukazuje na činjenicu da je oko 117.000 Jevreja, kao iskrene nemačke patriote, tokom Drugog svetskog rata služilo u Vermahtu. Mnoge od njih Nemci su tretirali kao polujevreje – *Mischlinge*, a oni sami su samo želeli da odbrane Nemački, svoju *Heimat* (Domovinu)! Među ovim Jevrejima njih trideset i dva su kao generali Vermahta koji su pod svojom komandom imali čak sto hiljada vojnika primili najviša vojna priznanja: *Johannes Zukertort, Helmut Wilberg, Erhard Milch, Walter Lehwesz-Litzmann*... I znate li šta je, kada je istina o ovoj četiri decenije čuvanoj tajni izbili na videlo, rekao rabim Marvin Hajr (Marvin Hier) iz Instituta Simona Vizentala: „Ako je bilo jevrejskih vojnika u hitlerovim oružanim snagama i ako su oni tada znali šta se sve dešava, a da pri tome nisu činili ništa da spasavaju živote onda je to nepošteno i nečasno“. Opasku jednog od novinara da su svi oni, izgleda, bili anticionisti i lojalni građani države kojoj su pripadali Hajr nije želeo da komentariše.

O cionističkim lažima, manipulacijama, prevarava i zločinima mnogi su pisali, a danas među najpoznatijim protivnicima holokaust biznisa su svakako engleski pisac – 30 romana - Dejvid Irving (David Irving), profesor književnosti sa Univerziteta u Lilu Robert Forison (Robert Faurisson), engleski biskup Ričard Vilijamson (Richard Williamson), nemački hemičar iz *Max-Planck* instituta Germar Rudolf (Germar Rudolf), nemački izdavač i osnivač poznate *Samisdat Publishers, Ltd.* Ernst Zundel (Ernst Zündel), doktor filisofije i direktor *Adelaide Institute* Fredrik Tuben (Fredrick Töben), bivša balerina i poznati predavač na predmetu Finih umetnosti na *Queensland University of Technology* Mišel Renjuf (Michèle Suzanne Renouf), američka istoričarka Debora Lipstad (Deborah Esther Lipstadt), nemački advokat i nekadašnji član Socijaldemokratske partije Nemačke Horst Maler (Horst Mahler)...

Među pomenutima reč-dve više zavređuje biskup Ričard Vilijamson. Naime, jedan od medijski propraćenijih poteza Vatikana poslednjih decenija bilo je isključivanje iz crkve pripadnika pokreta *Društvo Svetog Pija X* (Fraternité sacerdotale Saint-Pie-X), koje je vodio francuski nadbiskup Marsel Lefebvre (Marcel François Marie Joseph Lefebvre). On je u sklopu *Društva* zagovarao tradicionalizam što je bilo u suprotnosti sa aktuelnom politikom Vatikana. Kada je 1988. godine Lefebvre, u skladu sa svojim ovlašćenjima, zaredio nekoliko biskupa tradicionalista reagovao je papa Jovan Pavle II i to tako što je isključio iz Crkve nadbiskupa i sve koje je on zaredio. No, Papa Benedikt

XVI je, za razliku od svog prethodnika, imao mnogo više razumevanja za ono što je Lefebvre radio, pa je 1991. godine, nakon što je Lefebvre je umro, odlučio da rehabilituje Društvo i vrati u Crkvu četvoricu ekskomuniciranih biskupa koje je Lefebvre zaredio. Među tim rehabilitovanim biskupima nalazi se i konzervativni sveštenik Ričard Vilijamson protiv koga su – zbog njegovih stavova o holokaustu, bile sve cionističke vođe.

Činjenica da je papa Benedikt XVI, neposredno uoči Dana sećanja na holokaust, rehabilitovao *Društvo Svetog Pija X* i sve njegove pripadnike, a time i biskupa Ričarda Vilijamsona, izazvala je u svetskoj jevrejskoj zajednici opšti revolt koji je, na kraju, rezultirao odlukom Centralnog Saveta Jevreja u Nemačkoj (Zentralrat der Juden in Deutschland) da prekine svaki dalji dijalog s Vatikanom. Salomon Korn (Salomon Korn), potpredsednik Saveta, optužio je papu Benedikta XVI da potkopava sve napore pomirenja Jevreja i katolika.

Paralelno sa osudom Benedikta XVI cionisti su preko svih medija koje kontrolišu širom sveta zahtevali i izvinjenje i pokajanje od biskupa Vilijamsona što je on decidno odbio. Šta više, nakon višemesečnog orkestriranog medijskog linča Vilijamson se preko švedske TV-stanice *SVT* (Sveriges Television AB) obratio svetskoj javnosti rečima: “Molim svako ljudsko biće da mi poveruje kada kažem da nisam namerno kazao ništa neistinito. Bio sam, na osnovu vlastitih istraživanja koje sam sprovodio 1980-tih godina, ubeđen u pouzdanost mojih izjava... Reč je o istorijskim dokazima, a ne o osećanjima. **Ako** pronađem dokaze, povući ću ono što sam rekao a, do tada, ostaje da je u nacističkim koncentracionim logorima život izgubilo ne više od 300.000 Jevreja, što je mnogo manje nego šest miliona, kako procenjuju istoričari.”

Da britanski biskup Vilijamson nije usamljen u svojim razmišljanjima potvrdio je, preko katoličkog portala www.pontifex.roma.it, poljski biskup i profesor teologije i prava Tadeuš Pjeroneka (Tadeusz Władysław Pieronek). Samo dva dana pred 65. godišnjicu oslobođenja logora Aušvic biskup Pjeroneka je izjavio: “Iako je nepobitno da su većina žrtava u koncentracionim logorima bili Jevreji, bilo je i poljskih Roma, Italijana... Nije u redu da se ta tragedija svojata u propagandne svrhe što upravo čine Jevreji koji i stoje iza te priče o holokaustu... O Jevrejima se dobro piše u novinama, jer iza njih stoje moćna finansijska sredstva, ogromna vlast i bezuslovna podrška SAD, što podstiče određenu aroganciju koju smatram nepodnošljivom.”

Holokaust...

Kocentracione logore, odnosno ono što mi danas pod tim izrazom podrazumevamo, osmislili su, patentirali i prvi primenili Britanci tokom Burskog rata (1899.-1902.). Tu su, u te svoje izume, oni zatvarali civele - stare, bolesne ženu i decu. Kako su ove nesretnike držali na otvorenom, bez minimalnih količina hrane, vode i lekova oni su, gotovo svi, umrli. Najpoznatiji britanski koncentracioni kampovi su bili u *Aliwal*-u, *Balmoral*-u, *Barberton*-u, *Kroonstad*-u, *Potchefstroom*-u... Tako su Britanci ratovali protiv starosedelaca Bura i preko njihovih leševa 1910. osnovali Južnoafričku Uniju. Među Britancima koji su nemilosrdno ubijali pripadnike burske gerile, njihove žene i decu bio je i Vinston Čerčil, budući premijer Njenog Kraljevskog Visočanstva.

No, prave, klasične, strašne i neponovljive koncentracione logore podizala je Austro-Ugarska carevina tokom Prvog svetskog rata. Stradalnici koji su u njih dovođeni bilu su isključivo Srbi i niko više. Niko! Sve samo za Srbe! Prvi takav koncentracioni logor Austrija je podigla u Doboju (46.000 zatvorenika), a odmah potom i u *Braunau-in-Böhmen*-u. Ovo se veoma dopalo Mađarima pa su i oni, za Srbe samo - naravno, u roku od nekoliko meseci, podigli desetak ovakvih stratišta: *Arad*, *Győr*, *Nezsider*, *Sopronnyek* (za Ruse i Srbe)... Gotovo jedanaest hiljada Srba, pretežno žena i dece, je stradalo u njima i šta? Ko danas uopšte zna za ove koncentracione logore i pobijene Srbe?! Ko je ikada igde odgovarao za ove zločine?! Niko nikada!

Originalni dokumenti o odgovornosti Vatikana i Kaptola za ustaške zločine genocida nad Srbima u Jasenovacu, nalaze se u arhivama Vatikana (Archivum Secretum Apostolicum Vaticanum). Te arhive su još uvek zapečaćene i, kako stvari stoje, skoro ih niko neće videti. Međutim, američki advokat Džon Loftus (John Joseph Loftus) je uspeo da putem sudskog naloga izdejstvuje otvaranje dela arhiva — Kontraobavještajnog korpusa Armije Sjedinjenih Američkih Država, u kojoj je nađen dokument (Counter Intelligence Corps, Rome Detachment, A.P.P. 512, U.S. Army, 12 September 1947, Case № 5650) u kome otvoreno i jasno piše: „Pavelićeve veze su tako visoke i njegov sadašnji položaj je toliko kompromitujući po Vatikan da bi njegova ekstradicija zadala porazni udar Rimskoj Katoličkoj Crkvi“. U izveštaju dalje stoji „da se zna da je Pavelić bio u vezi sa Vatikanom koji vidi u njemu borbenog katolika koji se borio protiv pravoslavne crkve“. Izveštaj se, na kraju završava konstatacijom da britanske i američke vojne okupacionene vlasti u Rimu znaju da se u vatikanskom skrovištu, u Seminaru Sv. Jeronima u Rimu, u ulici *Giacomo Veneciano 17 C,* pod okriljem predstavnika Hrvatske katoličke crkve — zagrebačkog nadbiskupa dr Alojzija Stepinca, sveštenika dr Krunoslava Draganovića i drugih kriju najodgovorniji genocidni zločinci i neposredni izvršioci zločina u logoru smrti Jasenovcu, na čelu sa ustaškim poglavnikom dr Antom Pavelićem.

Vatikan je po pitanju svoje saradnje sa ustašama vanredno obazriv jer su u

toj kafkijanskoj ujdurmi pobijeni mnogi srpski sveštenici: Mitropolit Dabro-bosanski Petar Zimonjić, Episkop Gornjokarlovački Sava Trlajić, Episkop Banjalučki Platon Jovanović, Mitropolit Zagrebački Dositej Vasić, Episkop Zahumsko-hercegovački Nikolaj Jokanović... O poniženjima, mučenjima i na kraju ubistvima srpskih episkopa i sveštenika u Nezavisoj Državi Hrvatskoj napisana je i knjiga *Ustaški zličini nad srpskim sveštenicima* koja je zapravo sistematski zbornik imena, biografija, podataka i svedočanstava o stradanju srpskih sveštenika.

Da bi sve oko Jasenovca i njegovih glavnih protagonista bilo jasno, da nebi bilo neke zabune mora se citirati i *Memorandumu o ustaškoj organizaciji u Italiji* (Memorandum on the Ustasha Organisation in Italy F0371/67387, 80085, April 17, 1947.) britanske službe *MI6*: „posle propasti Pavelićevog režima u 1945. stare veze su razvijene u organizaciju koja je obuhvatala razne logore za raseljena lica u Italiji i brojne značajne crkvene zadužbine“. U memorandumu se dalje kaže:

„C*ilj ove organizacije je zaštita lica poznatih po lojalnosti ustaškoj stvari, pružanje pomoći da im se obezbedi sigurno skrivanje u Italiji ili beg u inostranstvo, upućivanje terorističkih grupa u Jugoslaviju, i uopšte održavanje u životu ustaških principa i političkih ciljeva do vremena kada će razvoj međunarodne situacije još jednom omogućiti njihovo ostvarenje*“.

Koliko je vatikanu bilo stalo do jasenovačkih krvnika najbolje se može videti i iz dopisa koji je 27. marta 1946. iz Državnog sekretarijata Vatikana (Secretaria di Stato di Sua Santità, Del Vaticano, March 27, 1946, Nº 116898/SA.) upućen Ambasadi Sjedinjenih Američkih Država u Rimu. U ovom dokumentu se navodi da je Državni sekretarijat pape Pija XII uveren u „dobar karakter“ ustaških čelnika, koji su bili zarobljeni od strane savezničkih snaga, i da se isti, shodno tome, trebaju osloboditi. Čovek koji je u to vreme upravljao papinim sekretarijatom i spoljnom politikom Vatikana bi je Đovani Montini (Giovanni Montini) koji je još aprila 1944. sa sveštenikom Ramiro Markoneom (Abbot Giuseppe Ramiro Marcone) osmislio plan za spasavanje ustaških poglavnika. Na njihov predlog papa Pije XII je osnovao *ad hoc* komisiju *Ponteficia Commissione di Assistenza* sa ciljem zbrinjavanja i prebacivanja ustaških glavešina iz Evrope u Latinsku Ameriku. Prva grupa, od vatikana zaštićenih ustaša, ukrcana je u Đenovi 28. decembra 1946. na prekookeanski brod *Andrea Griti* koji ih je, sa sve krvavim rukama, prebacio do Argentine i Brazila. Za sve što je učinio za dobrobit Vatikana Montini je 1963. izabran za papu pod imenom Pavle VI (Paulus PP. VI).

O nepromenjivost rimokatoličkih stavova po pitanju Jasenovca gvorio je, vrlo odlučno, i beogradski nadbiskup Franc Perko oktobra 1995. na Drugom skupu biskupijanskih Karitasa za oblast zemalja Alpe-Jadran u Postojni, Slovenija. Završavajući svoja promišljanja na temu Jasenovca Perko

zaključuje: “*Da se katolička Crkva u ono doba kajala zbog ustaških zločina to nebi pridonosilo pomirenju, nego bi bilo shvaćeno kao priznanje krivnje za opravdanje osvete*”.

Kako komunistička Jugoslavija nikada nije potraživala od Vatikana materijalne vrednosti koje su ustaše (exercitus chroaticus) pokrale od svojih žrtava u Jasenovcu američki advokati Tom Iston (Tom Easton) i Džonatan Levi (Jonathan H. Levy) su 15. novembra 1999. pokrenuli tužbu pred Federalnim sudom u San Francisku protiv Vatikana i njegovog Franjevačkog reda (Class action suit against the Vatican Bank and Franciscan Order; Case 3:99-cv-04941-MMC) koji su organizovali ne samo spašavanje ustaša već i prebacivanje pokradenog zlata i drugih vrednosti u Vatikansku banku.

O tome zašto je bilo potrebno osam godina da se tužaba prihvati i njenim izgledima da se ubrzo i pozitivno okonča dr Levi kaže:

„Od kada je podneta, tužba je imala četiri verzije i njoj su se pridružili Srbi iz SAD ali i Srbi iz Srbije. Srećan sam što je sudski postupak uopšte pokrenut, što traje, ali ne mogu da budem zadovoljan zbog odugovlačenja tog procesa. Godine prolaze, ljudi koji su podržali našu tužbu umiru. Vremensko rastezanje sudskog postupka znači da mnogi od njih neće dočekati povoljan ishod ovog spora.

U tužbi je prvo bio iznet uobičajeni zahtev za restituciju, kao što su to radile mnoge grupe Jevreja u SAD. Mi smo očekivali da će Vatikan na te zahteve pozitivno odgovoriti kao što su to učinili Nemačka i Švajcarska no nije bilo tako. Pokazalo se da Vatikan nije isto što i drugi kada je reč o Srbima. Suprotstavili su se tužbi, žalili su se drugostepenom, Apelacionom sudu, a on je presudio da nije dozvoljena tužba kojom se traži utvrđivanje istine o genocidu u Drugom svetskom ratu, o Jasenovcu, o NDH i ustašama... Raspolažemo sa stotinama informacija o ulozi Vatikanske banke i franjevaca u "pranju" novca iz NDH posle 1945. godine... Pored različitih dokumenata, uspeli smo da dobijemo svedočenje samo jednog, ali izuzetno važnog svedoka, Vilijama Gauona. On je imao 19 godina kada je kao obaveštajni oficir vojske SAD delovao u Rimu 1946/47. godine. Tada je istraživao ustaše i njihove veze, pa je svedočio da je kod njega došao fratar Krunoslav Draganović, ponosan što je spasao blago iz trezora NDH, a danas znamo da je vrhunski, višestruki obaveštajac Krunoslav Draganović tada neposredno radio za CIA?

Ovo suđenje ima višestruko značenje, a između ostalo i zbog toga što Odluke američkih sudova imaju težinu i van SAD. Američki sudovi su rešili slučajeve jevrejskih zahteva protiv počinilaca holokausta, jermenske zahteve prema Turskoj, kao i druge slične slučajeve... Mnoge krivice su utvrđene, ali je danas, kao jedino otvoreno pitanje, ostalo ono što su počinili NDH, ustaše i Vatikan u Drugom svetskom ratu. Zbog svega ovoga ovo nije samo stvar

američkih sudova pa zato pozivam Srpsku pravoslavnu crkvu, političare, medije i sve one koji se osećaju zainteresovanima, da postave pitanje Vatikanu zašto i dalje negira, ne priznaje istinu? Vatikan se izvinio Jevrejima i drugima, jedino se nije izvinio Srbima“!

Bilo bi naivno, neozbiljno i krajnje neodgovorno kada bi danas neko polemisao na temu jesu ili ne ljudi stradali u logorima koji su tokom Drugog svetskog rata osnivani širom Sveta. Imali su ih Japanci, Amerikanci, Francuzi, Nemci... Imali su ih svi. Međutim, danas se gotovo isključivo priča o logorima koje su osnivali Nemci što je, ako se ima u vidu da su poraženi, na neki način razumljivo ali ne i opravdano. Iz svih knjiga i monologa raznih svetskih “eksperata” za period čovečanstva od 1939. do 1945. ispada da su logoraši u nemačkim logorima bili jedini koji su stradali; drugi su izgleda bili na *all inclusive* tretmanu. Proizilazi, i takav zaključak nije preterivanje, da su samo Nemci, oni i niko drugi, odgovorni za sve strahote koje su se događale u gotovo svim svetskim logorima. Nemci su, to niko ozbiljan neće dovoditi u sumnju, odgovorni i to više od svakog drugog ali, ni na koji način, nisu i ne mogu biti jedini krivci. U logirama kojima su oni upravljali stradali su mnogi ali ne u obimu i na način kako nam se to predstavlja danas.

Ono što neke ljude danas može da iritira, a druge da uznemiri je saznanje da se neki logori, izvesno je ne slučajno, prećutkuju, zaboravlju, a sa njima i njihove žrtve. S druge strane, postoje logori o kojima svi pričaju, koji su predmet raznih naučnih ili već kakvih istraživanja i polemika i to su, bez izuzetka, logori za koje su odgovorni Nemci. Ovde se, na jedan horski i medijski unisoni način, okrivljuju Nemci, a među njihovim žrtvama se pravi selekcija kako bi jedni bili žrtve prvog, a svi ostali žrtve drugog reda. One koji su iritirani ili uznemireni gotovo da vređa činjenica da je o tzv. nemačkim koncentracionim logorima počelo, naprasno, da se govori nakon što su 25. juna 1942. britanske novine *The Telegraph* objavile priču pod nazivom *Germans murder 700,000 Jews in Poland* (Nemci ubili 700.000 Jevreja u Poljskoj). Prema pisanju *The Telegraph*, koje je odmah podržao i BBC, nekadašnji poljski vojnik pripadnik *II Rzeczpospolita* Vitold Pilecki (Witold Pilecki) se predao Nemcima kako bi dospeo u *Auschwitz* da vidi šta se to tamo dešava. I, odmah po dolasku, Pilecki otkriva kako Nemci iz cele Evrope dovoze Jevreje u *Auschwitz* da bi ih tu ubijali u gasnoj komori veličine 17 x 4.5 m. O tom svom saznanju u kome nije bilo mesta za nejevrejske žrtve Pilecki iz logora obaveštava poljsku vladu u izbeglištvu u Londonu (Rząd Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie), a ova britansku vladu i medije. Nakon što je njegova priča postala glavna priča svih svetskih medija Pilecki beži iz *Aushwitza* i kao jedan od vođa *Tajna Armia Polska* dočekuje kraj rata.

Mnogo je nejevreja stradalo u logorima širom sveta ali oni, očigledno, nisu imali Pileckog za portparola. Danas se, možda baš zbog toga, govori samo o onim radnim logorima koje su Nemci podizali i u kojima su, pored Jevreja,

stradali još neki Rusi, Cigani, Srbi, Slovaci... Logori su, sa ili bez Pileckog, očigledno bili prava stratišta za milione ljudi i zato boli kada se od stradanja i smrti jednih pravi medijska pompa, a od stradanja i smrti drugih medijski marifetluk. Pogledajte samo koliko je Srba ubijeno u Nezavisnoj državi Hrvatskoj – preko milon od kojih je oko 700.000 zaklano, zadavljeno, udavljeno, ugušeno... u Jasenovcu, a još desetine i desetine hiljada u Starom Sajmištu, Jadovnu, Staroj Gradiški, Kerestincu, Danici u Koprivnici, Tenju, Đakovu i dr. *Magnum Crimen* za Hrvate! Nezavisna država Hrvatska je jedina zemlja u kojoj su postojali specijalni dečiji koncentracioni logori – čak 84 u kojima je ubijeno 75.420 srpske dece. Jedan od najstrašnijih dečijih logora je bio Metajna na Pagu kao i logor Lobor u hrvatskom Zagorju. Neka ostane zabeleženo da je samo u Nezavisnoj državi Hrvata bilo logora za decu pa i onoj u pelenama! *Magnissimum Crimen* za Hrvate. Ko je odgovoran za ove zločine? Navedite mi ime i jednog jedinog čoveka koji je osuđen i pogubljen zbog ovih zverstava. Zločini ne zastarevaju ali se zločinci izvesno aboliraju pa je tako *Aloisius Viktor Stepinac* prvo imenovan za kardinala da bi, odmah nakon što se upokojio, bio proglašen za blaženika što je korak do sveca!

U tom kontekstu valja se setiti slučaja Andrije Artukovića koji je bio ustaški političar - ministar u vladi NDH i jedan od najodgovornijih za sprovođenje politike genocida prema srpskom narodu. Taj čovek je bio desna ruka Ante Pavelića i neko ko je imao „čast“ da se lično sretne sa Adolfom Hitlerom. Tom čoveku nisu samo ruke bile krvave – on je bio krvav sam po sebi. Nakon Drugog svetskog rata sklonio se, uz pomoć katoličke crkve, u SAD odakle je tek 1984. godine vraćen u Hrvatsku kako bi mu se sudilo. I, zamislite ko ga brani? Beogradski advokat, Srbin Srđa Popović. Doleteo čovek iz Beograda u Zagreb da bi branio Artukovića! Taj isti beogradski advokat će potpisati, zajedno sa Margaret Tačer, Džordžom Sorošem, Zbignjevom Bžežinskim i ostalim njima sličnim, peticiju za bombardovanje Srba u Republici Srpskoj. Nakon potpisivanja ove sramne peticije advokat je dao intervju američkom časopisu *Peace magazine* i na pitanje novinara nije li svojim pozivom za bombardovanje srpskog naroda počinio čin veleizdaje on odgovora:

„*Pa dobro, ja sam advokat, tehnički gledano, da, počinio sam akt izdaje, po zakonima Srbije. Ali ja razdvajam interese države Srbije i srpskog naroda i mislim da su ti interesi suprotstavljeni u ovom trenutku... . I najgore i najbrojnije ratne zločine je počinila srpska strana...*”.

Smrtna presuda nad Andrijom Artukovićem nikada nije izvršena i on je 1988. umro prirodnom smrću. Gospodin advokat nikada nije optužen za čin veleizdaje i danas mirno živi i radi, u svom maniru, u Beogradu.

Srbija je, zamislite, jedina evropska država koja nije napravila popis svojih žrtava iz Drugog svetskog rata, a kontinuirano se odlaže i izgradnja

spomenika žrtvama genocida u NDH i otvaranje odgovarajuće muzejske postavke na prostoru Starog sajmišta. Neko jednostavno ne želi da se vidi koliko je Srba stradalo u Drugom svetskom ratu i ko su njihovi dželati. Ko to ove prve decenije XXI veka sprečava objavljivanje istine o stradanjima Srba u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj?! Kako je moguće da se Hrvati danas odriču svoga logora Staro Sajmište, a da se u Beogradu izbegava izgradnja muzeja na ovom stratištu u kome je pobijeno više desetina hiljada Srba i osam hiljada Jevreja?! Zašto se prećutkuje da je vlada Milana Nedića utamničenim Srbima i Jevrejima, u ovom ustaškom logoru, svakodnevno dostavljala hranu, a zimi i ogrev! Što se ustaša tiče – oni nisu imali nameru ni da hrane, a još manje da greju utamničene Srbe i Jevreje. Zašto niko nesme ili neće, šta li već, da kaže da u logoru Staro Sajmište nije bilo ni jednog jedinog srpskog čuvara! Sve su bili Hrvati i Nemci! Zašto niko u Beogradu ne sme da kaže da je u NDH za jednog ubijenog ustašu streljano 50 Srba, a za ranjenog 20! Zašto srpska medijski favorizovana kvazi politička, medijska i intelektualna elita ćuti na ovako grubo prekomponovanje istorije i nipodaštavanje i omalovažavanje srpskih žrtava i svekolikog stradanja!? Nisu li svi ti ljudi zapravo apostoli Luciferovi?!

Danas mnogi vole da govore o tome kako je Srbija navodno bila prva *judenfrei* u Evropi. Ti isti, ne slučajno i svakako ne iz neznanja, propuštaju da istaknu kako su Nemci zahtevali od Komesarske uprave da donese Zakon o Jevrejima, po kome bi oni bili lišeni svih građanskih prava u Srbiji. Međutim, Uprava je, bez i jednog glasa protiv, odbila ovaj zahtev ističući da je on politički motivisan i, shodno tome, za njih neprihvatljiv. Nemci su, naravno, bili ogorčeni, pa su sami doneli taj Zakon i njegovu primenu sprovodili preko svojih policijskih i vojnih organa, a da im srpske vlasti nikada nisu pružile podršku. Isto tako, Nemci su tražili od Uprave da donese i Zakon o prinudnom radu, kako bi se mogli prinudno slati radnici na rad u Nemačku. I ovo je odlučno odbijeno kao što je odbijen i Zakon o Frontu rada pa je u Srbiji nastavljena da se poštuje Radnička Komora sa svim njenim ranijim pravima i funkcijama. Da spomenemo, kad već drugi neće, da su Nemci od Uprave zahtevali da prizna i granice Nezavisne države hrvatske ali su, zamislite, i to srpske administrativne vlasti odbile pozivajući se na Konferenciju mira koja je, prema tadašnjem međunarodnom pravu, jedina bila nadležna za to. Trebalo je, budimo iskreni, bar mala doza ludila pa sve ovo, u okupiranoj Evropi, odbiti Nemcima.

Kako je moguće da Hrvati danas tvrde da je u Jasenovcu ubijeno svega 39.432 Srba i da dečijih logora nije bilo već da su to bili obični “prihvatni” logori za decu!? Prihvatni za šta? Kako je moguće da Slavko Goldštajn (Goldstein), nekadašnji predsednik zagrebačke jevrejske opštine i predsednik i osnivač hrvatske Socijal-liberalne stranke, a danas predsednik Saveta spomen-područja Jasenovac, kaže za B-92, u sred Beograda, da je na osnovu njegovih istraživanja u logorima Jasenovac i Stara Gradiška stradalo između 80.000 i

100.000 ljudi, od kojih je „skoro“ 60.000 Srba. Ko je Slavko Goldštajn pa da mu niko nikada iz Srbije nije smeo odgovoriti na ovako grubo falsifikovanje istorije?! Koko je moguće da gospodin Goldštajn ne dozvoljava da se posumnja u cifru od šest miliona stradalih Jevreja ali zato, s druge strane, olako, bez ikakvih argumenata i trunke griže savesti, bagateliše srpske žrtve? Imali, kao predsednik Saveta spomen-područja Jasenovac, gospodin Goldštajn veze sa uklanjanjem svedočenja preživelih Srba iz Jasenovca o tome da su ustaše postupale sa Jevrejima mnogo bolje nego sa Srbima, da su Jevreji u logoru dobijali pakete pomoći od svojih “vijeroispovijednih općina”, te da su neki jevrejski zatvorenici zajedno sa ustašama vršili likvidacije zatočenih Srba! Među ovim poslednjim najpoznatiji su bili Bruno Dijamantštajn i David Špiler koji su, tek da se spomene, uživali poseban tretman: stanovali su u zgradi zapovedništva, hranili se kao i ustaše, vršili raspored zatvorenika na rad i bili, jednostavno rečeno, dobre sluge loših gospodara.

Zašto gospodin Goldštajn ne komentariše navode jasenovačkih zatvorenika Branka Popovića – konobar iz Doboja, inžinjera Vladimir Lončar iz Pakraca, inženjera Sime Ćurkovića iz donje Trnave i mnogih drugih koji se prisećaju kako su Jevreji u Jasenovcu dobivali životne namirnice od svojih bogoštovnih opština a Srbi se hranili divljom travom u logoru koju su pojeli do zemlje. Katkada su nam, pričaju oni, Jevreji skuvali ljuske od krompira, koje su za sebe kuvali, a nama dali ljuske, ali je i to bilo malo i retko. Goldštajnovo licitiranje brojem srpskih žrtava može se okončati svedočanstvom Srete Popovića kozmetičara iz Osijeka, koji je najpre bio u Jasenovcu, a zitim u Staroj Gradiški, odakle je uspeo da pobegne da bi 12. jula 1949. pred Sudom izjavio: “Video sam jednog dana, kada je komandant logora Miloš Ljubo pred nama zaklao nožem jednoga Srbina, a posle toga olizao krvav nož govoreći: Oh, kako je slatka srpska krv!”

Gospodin Goldštajn, iako je upoznat sa podacima nemačkog vojnog arhiva - *Bundesarchiv* u *Freiburg im Breisgau* (Wiesentalstraße 10), ne spominje podatke o broju ubijenih Srba u Hrvatskoj. Prema zapisnicima koje su nemački vojni komandanti vodili, pedantno i bez emocija, tokom Drugog svetskog rata u Hrvatskoj jasno je da su proganjanja i likvidacije Srba činjene sistematski i u skladu sa tada važećom hrvatskom državnom politikom. Analitička dokumenta *Bundesministerium der Verteidigung* (Federalno ministarstvo odbrane) nedvosmisleno ukazuju da je broj ubijenih srpskih civila u Hrvatskoj nadilazio broj ubijenih civila bilo kog drugog naroda i to kako u apsolutnom tako i procentualnom iznosu.

Gospodin Goldštajn i njegov sin Ivo nikada i nikako ne govore o nekim detaljima vezanim za vreme etničkog čišćenja Srba iz Hrvatske devedesetih godina. Tada su Srbi pokušali da spasu deo postavke jasenovačkog muzeja tako što su je prebacili u Republiku Srpsku. U želji da sto postotno obezbedi postavku Vlada Republike Srpske prihvata ponudu države Izrael da se

postavka, do mirnijih vremena, prebaci u Izrael u Muzej Holokausta Jad vašem (יד ושם). Po okončanju građanskog rata u Hrvatskoj Izrael nevraća postavku Republici Srpskoj već deo postavke vraća direktno Republikci Hrvatskoj, ali sada ne kao eksponate koji svedoče o srpskom nego o jevrejskom stradanju. Prihvat ovog dela nekad srpskog, a sada navodno jevrejskog stradanja u Jasenovcu, sačekuju Stjepan Mesić, predsednik Hrvatske i Ivo Goldštajn, sin gospodina Slavka. Od Srba u Jasenovcu ovom prilikom niko nije prisustvovao jer je Slavko Goldšatjn, ili ko već, ocenio da ih, s obzirom da se radi o čisto jevrejskoj stvari, netreba ni zvati.

Goldštajnovima nije mrsko da na račun srpskih uvećavaju jevrejske žrtve, a nije im mrsko ni da sa Acom Singerom, predsednik jevrejske zajednice u Srbiji, prozivaju Srbe za navodno narastajući antisemitizam. U borbu protiv navodnog srpskog antisemitizma se uključio i Efraim Zurof (אפרים זורוף), naslednik Simona Vizentala, zahtevajući da se iz centra Novog Sada ukloni spomenik srpskom nacionalisti i patrioti Jaši Tomiću koji se, po njegovom skromnom mišljenju, jeste borio za srpsku Vojvodinu ali nije mario za Jevreje. Istovremeno, gospodin Zurof se nije oglasio kada se najavilo i, na kraju, u centru opštine Ade u Vojvodini podigao spomenik oficiru mađarske vojske, članu mađarskog saveta i borcu protiv srpske Vojvodine Janošu Damjaniču (Damjanich János) koji je u istoriji ostao zapamćen po rečima: “Srbi ne treba da postoje i neću se smiriti dok i poslednji Srbin na svetu ne bude mrtav!”

Očigledno je da danas mnogi od onih koji manipulišu navodnim srpskim antisemitizmom tokom drugog svetskog rata, a među njima je čini se i gospodin Singer, ne spominju činjenicu da je Vlada nacionalnog spasa Srbije na čelu sa generalom Milanom Nedićem spasila na stotine Jevreja od kojih su mnogi bili na posebnom spisku Gestapoa? Tu svakako treba spomenuti spašenog predsednika beogradske jevrejske opštine dr Fridriha Popesa i njegovog sekretara Morisa Abinuna koji je bio bliski saradnika komunista ali i advokata Avrama Mevoraka, inženjera Josifa Šlezingera, Zlatu Kikel, Avrama Baruha, Ljiljanu Flam, Ota Komornika, Samoila Jakovljevića, Oskara Daviča, Rebeku Amodaj, Anu Aladžić, Mariju Išah, Jakova Almulia... Singer zaboravlja i spašavanje Jevreja na prisilnom radu u Borskim rudnicima koje su četnici prihvatili u istočnoj Srbiji. Šta više, četnički odredi su svuda spašavali Jevreje gde im se pružila prilika, a isto tako i Srpska pravoslavna crkva organizovano im izdajući lažna dokumenta o poreklu. Mnogi zaboravljaju da je lični lekar Dragoljuba Mihailovića bio dr Tibor Goldvajn, a intimni prijatelj Stanislav Josifović koga je sve vreme štitio general Nedić.

Ima još jedan spisak Jevreja o kome gospoda Goldštajnovi, Singer i Zurof ne govore, a tiče se onih njihovih sunarodnika o kojima je, u svoje vreme, govorio i pisao Vjekoslav Maks Luburić:

“*Na Janka-pusti (Janka Puszta, vojni logor u Mađarskoj za obuku Hrvata) to*

je bio, kakva li slučaja, najprije Vlado Singer, a zatim Srećko Kremzir, obadvojica Židovi iz prve ruke... Duhovni vođa emigracije bio je Židov Ivan Frank, sin pravaškog vođe Dr Josipa Franka. Nikome nije bila tajna da je supruga Poglavnika gđa Mara bila iz židovske obitelji. Isto tako da je najpoznatija figura emigracije i cijele mlađe ekipe, Eugen-Dido Kvaternik bio židovske krvi, kao i najeminentnija figura u domovini, pukovnik i kasniji vojskovođa Slavko Kvaternik. Što da kažemo o dijelu domovinske elite poženjene čistim Židovkama. I u državnom vodstvu, i u vojničkom i političkom vodstvu, pa i u samom Ustaškom Pokretu, svugdje smo imali 'svoga Židova'. Nikome nije ni na pamet padalo tražiti židovske pretke mnogobrojne pohrvaćene srednje klase u cijeloj Hrvatskoj."

Gospodin Singer, Goldštajnovi, Zurof ili ko već bi mogao i trebalo da govori i o 169 jevrejskih lekara koji su, služeći ustašama, iz Zagreba prešli u BiH kako bi tamo lečili pripadnike ustaške i muslimanske soldateske. O ovom angažmanu jevrejskih lekara, kad već nisu oni koji bi trebalo, govorila je 2008. istoričarka dr Ester Gitman (Esther Gitman) i to u Kongreskoj biblioteci u Vašingtonu ali i kroz svoju knjigu Kad hrabrost nadvlada (When Courage Prevailed). Prema dokumentima gospođe Gitman ovi jevrejski lekari, zajedno sa svojim porodicama (653 osobe ukupno), je put BiH pošlo na predlog najpoznatijeg zagrebačkog lekara dr Miroslava Šlezingera (Schlesingera), a uz punu saglasnost ministra zdravlja NDH dr Ivana Petrića. Gitmanova je prisutnima u Kongresnoj biblioteci prikaza i prepisku jevrejskih lekara sa ustaškom vlašću gde oni traže oslobađanje svojih rođaka i prijatelja iz zatvora i logora što je, po pravilu, uvek bilo uvažavano. Komentarišući ova ali i mnoga druga pisma kojima se traži oslobađanje Jevreja iz zatvora ili logora Gitmanova kaže: "Pronašla sam priče o ljudskosti ljudi koji su Paveliću pisali pisma i peticije s vlastitim imenom i prezimenom, i tražili milost za Jevreje. Bila sam šokirana činjenicom da ni jedan drugi evropski narod koji je bio pod nacističkom čizmom nema takvih dokumenata, odnosno u tim se zemljama nisu otvoreno suprotstavili fašistima da bi spasili Jevreje. Jedino je unutar granica NDH bilo predstavnika hrvatskog naroda koji su ostavili pisani trag o svojim pokušajima da sačuvaju Jevreje od smrti." Pisma sa zahtevom da se iz zatvora ili logora oslobodi neko od Srba Gitmanova nije pronašla.

U prilog Gitmanovoj priči, odnosno o stradanjima Jevreja u Zagrebu i Jasenovcu govorio je, nakon rata kao istoričar, publicista i građanin SAD, i nekadašnji sekretar Političkog odseka Ministarstva inostranih poslova NDH Ivo Omrčanin. Po njemu, iz prve ruke, "Židovska udruga *B'nai B'rith* je od Jasenovca napravila spektakl kojemu je svrha blaćenje hrvatskog narod". O tome kako su zagrebački Jevreji (uglavnom Aškenazi) preživeli rat i kako je jevrejska opština u Zagrebu jedina u Evropi dočekala 1945. pisala je u svojoj knjizi *The Jews of Yugoslavia* (Jevreji Jugoslavije) i jevrejska književnica Harijet Pas (Harriet Pass Friedenreich). Ovde je interesantno podsetiti se da je zagrebački nadrabin u vreme NDH bio Dr. Miroslav Šalom Freiberger koji je

imao izuzetno dobre odnose s Katoličkom Crkvom u Hrvatskoj, a posebno sa zagrebačkim nadbiskupom Alojzijem Stepincem koga je nazivao *Ger toshav* (pravedni goj). Preko zagrebačke jevrejske opštine Freiberger je uspeo da više od 50.000 Jevreja iz Nemačke prebaci u Palestinu. Poslednju grupu Jevreja put Palestine Freiberger je otposlao krajem 1942, a među njima je bio i njegov šesnaestogodišnji sin Ruben. Zbog svog "nedoličnog" ponašanja Nemci su ga u proleće 1943. poslali u *Arbeitslager Auschwitz* ali je on preminuo pre nego što je prošao kroz kapiju logora. Njegov sekretar *Amiel Shomrony* je 1944. otputovao za Palestinu gde je dočekao kraj rata. Godine 1970. podneo je predlog centru Jad Vašem da se nadbiskupu Alojziju Stepincu, za njegove zasluge u spašavanju Jevreja, dodeli priznanje *Chassidey Umot HaOlam* (ידיסח מלועה תומוא - Pravednik među narodima).

Da li zbog Stepinca ili zbog nečega drugog tek u Jad Vašemu, na Trgu Varšavskog geta kraj skulpture posveće ustanku u getu, pojavila se poruka na hebrejskom jeziku kojom se izjavljuje zahvalnost i nemačkom kancelaru Adolfu Hitleru: "Hvala Ti Hitleru za divan holokaust koji si priredio za nas, samo zahvaljujući tebi smo dobili državu u UN". U nastavku natpisa stoji: Država Izrael je duhovni Aušvic za sefardske Jevreje. Da Hitler nije postojao cionisti bi ga izmislili".

Vezano za to ko je, šta i kako radio u Nezavisnoj državi Hrvatskoj postoji još jedan detalj koji gospoda Singer, Goldštajnovi, Zurof ili ko već nikako ne spominju, a trebalo bi jer je vezan za podatak da je 28 ustaških generala bilo jevrejskog porekla. Spisak ovih Jevreja, prema abecednom redu, glasi: 1. Alabanda inž. Hinko; 2. Aleman vitez Ladislav; 3. Angeli Edgar; 4. Balley Emanuel; 5. Cuš Oton; 6. Fritz Julijo; 7. Gamberger Josip; 8. Halla pl. Ferdinand; 9. Heilbich Dragutin; 10. Isser Đuro; 11. Kirchbaum Oskar; 12. Kraus-Tudic Rudolf; 13. Kubin Rikard; 14. Metzger vitez Josip; 15. Miesler Milan; 16. Frauensperger pl. dr. Milan; 17. Resch Julio; 18. Rubler Dragutin; 19. Sach Julio; 20. Simovic Julio; 21. Steinfel vitez Nikola; 22. Šarnbek Ivan; 23. Šnur vitez Ivo; 24. Scholtz Josip; 25. Tartaglija Kvintijan; 26. Wanner Rudolf; 27. Zgaga vitez Mirko i 28. Zorn Božidar.

Jevreji koji govore o navodnom srpskom antisemitizmu previđaju i svesno izostavljaju priču o svojim ustaškim lekarima i generalima u Nezavisnoj im državi hrvatskoj. Tu bi, u tom kontekstu, valjo setiti se još jedne jevrejske porodice koja je sve vreme Drugog svetskog rata predano radila za HDH. Naime, kad su partizani ušli u Zagreb, uhapsili su, procesuirali i osudili poznatu jevrejsku porodicu iz Zagreba Schulhof (Dragutin Stjepan, njegova supruga Ljubica i njihovi sinovi Milan i Velimir i ćerka Nevenka), većinske (85%) vlasnike štamparije *Tipografija d.d.* Ova štamparija je, pored Hrvatske državne štamparije, bila najveća i najznačajnija u NDH i tokom celog rata štampala je sve ustaške materijale. Na procesu pred Sudom za zaštitu nacionalne časti Hrvata i Srba u Hrvatskoj za grad Zagreb i okrug zagrebački

je utvrđeno da je Dragutin Stjepan Schulhof još 1939. sa Miletom Starčevićem sklopio dogovor o finansijskoj pomoći porodice ustašama i besplatnom štampanju “ustaških letaka, petokolonaške literature i časopisa *Hrvatskog naroda*”. Na pitanje sudije “Pa kako ste vi Židovi, mogli u svojoj tiskari štampati cijeli zagrebački ustaški tisak” odgovorio je Dragutin Stjepan: “Pa mi nismo čitali, mi smo samo tiskali”.

Gospodin Singer, uz izrečeno upozorenje da „Antisemitizam više škodi Srbima nego Jevrejima“, izvesno zaboravlja, verovatno zbog svog selektivnog pamćenja, da je Beograd tokom Drugog svetskog rata bio okupiran grad, a da su Nemci od prvog dana dolaska u njega doneli sa sobom spiskove Jevreja koje treba uhapsiti. Nije nepoznato ali je izgleda zaboravljeno da je upravo Hajnrih Miler (Heinrich Müller), šef RSHA (Reichssicherheitshauptamt - Glavni ured bezbednosti Rajha), 1935. tajno posetio Beograd radi organizovanja saradnje sa jugoslovenskom policijom (Milanom Aćimovićem i Dragim Jovanovićem). Predmet ove saradnje bila je isključivo borba protiv narastajuće komunističke pretnje u Kraljevini. Pored Hajnriha Milera u Beograd su, po istom osnovu, dolazili još i vođa SS-a i ministar unutrašnjih poslova Nemačke Hajnrih Himler (Heinrich Luitpold Himmler) i policijski general Rajnhard Hajdrih (Reinhard Tristan Eugen Heydrich). Nakon ovih poseta pri poslanstvima u Beogradu i Berlinu, postavljeni su policijski oficiri za vezu čiji je primarni zadatak bio da prate i sprečavaju koordinisane aktivnosti nemačkih i jugoslovenskih komunista. Iz te i takve aktivnosti Nemci su došli do spiska beogradskih i srpskih komunista među kojima je bio i ne mali broj Jevreja.

Prva pojedinačna, a potom i grupna hapšenja sefardskih Jevreja u Beogradu sprovodili su Nemci, a ne, kako neki to žele da prikažu, pripadnici srpske tajne ili kakve god već policije. Po rečima nekadašnjeg urednika Tanjuga, spoljnopolitičkog komentatora Borbe i predavaču na Institutu za novinarstvo Jaše Almulia koji, izvesno ne pati od amnezije, u Srbiji je tokom Drugog svetskog rata ubijeno 14000 Jevreja od kojih su prvih pet hiljada streljali pripadnici Vermahta u znak odmazde za diverzije koje su izvodili komunisti, a ostali su stradali u ustaškom logoru Staro Sajmište. Jevrejski istoričar Kristofer Brovning (Christopher Robert Browning) je svoje nalaze o stradanjima srpskih Jevreja objavio u naučnoj publikaciji izraelskog memorijalnog muzeja Jad Vašem (sveska XV). U tom radu on piše: „U Srbiji su živote oduzimali uglavnom pripadnici nemačke armije, a ne SS jedinice... Streljanje je vršeno pod izgovorom odmazde za gubitke nanete od strane partizana... Oni koji su preživeli taj pokolj izvršen u jesen 1941, većinom žene i deca, smešteni su u koncentracioni logor Staro Sajmište na drugoj obali Save prekoputa Beograda, i bez obzira na starost i pol, bili su ubijeni“.

Gospodin Brovning je propustio da ukaže na samo jednu „sitnicu“: Logor Staro sajmište izgradila je nemačka firma *Organisation Todt*, a nalazio se na teritoriji Nezavisne države Hrvatske i njime su, sve do jula 1944., upravljali

Hrvati i Nemci. Srbi su bili s one strane! Prema istoričaru Milanu Koljaninu, 41.972 zatočenika su prošla kroz logor između maja 1942. i jula 1944. Velika većina su bili Srbi, iz Hrvatske i Bosne, a pototm i oni iz Crne Gore, Hercegovine i sa područja Like, Korduna i Banije. Više od 16.500 zatvorenika je dovedeno u logor u toku prvih osam meseci. Oko 14.000 je bilo sa teritorije NDH, a oko 2.800 zatvorenika je bilo dovedeno iz okupirane Srbije. Najviše logoraša, u jednom transportu, je dovedeno sa Kozare, zarobljenih prilikom velike nemačke vojne operacije *Operation Westbosnien* u leto 1942. kojom je komandovao generalmajor Stal (Friedrich Stahl). Od ukupno 2.879 zatočenika dovedenih sa teritorije okupirane Srbije, partizana i njihovih simpatizera je bilo 1.609, a pripadnika četničkog pokreta 1.023. Prvi veća deportacija četničkih ustanika zabeležena je u novembru i decembru 1942. godine. Tada je iz okoline Čačka, Užica, Požege i Ivanjice dovedeno oko 500 zarobljenih četnika iz jedinica Koste Milovanovića Pećanca. Međutim, najveći utamničenje četnika zabeleženo je posle operacije *Schwarz* u Crnoj Gori koja je bila uperena protiv pokreta generala Dragoljuba Mihailovića – 4.000. Gospodin Brovning je propustio da ukaže na još jednu „sitnicu“: U hrvatskom logoru Staro sajmište ubijeno je više od 30.000 Srba!

I tako, doke neki oplakuju i glorifikuju stradanja samo svog naroda, a *nonchaloir* licitiraju sa žrtvama i etiketiranjem drugog neki treći vode precizne podatke o onome što nazivamo ljudske žrtve. Nemci nikada nisu imali iluzija o karakteru hrvatske države ali su se se već prvih dana njenog postojanja neprijatno iznenadili i, moglo bi se reći, bili zatečeni kada je juna 1941. Slavko Kvaternik, zamenik Ante Pavelića i više puta odlikovani pripadnik austro-ugarske soldateske (nosilac je *Eisernes Kreuz* – gvozdenog krsta) koja je 1914. napala Srbiju, rekao genealu Turneru, načelnik Upravnog štaba nemačke komande Srbije, da za njega „**Srbin predstavlja vrijednost tek kada je mrtav**.“ Tako su Nemci već sredinom jula 1941. shvatili da je NDH zapravo samo ruglo od države pa je otpravnik nemačkog poslanstva Trol (Herbert Trol-Obergfell) izvestio nemačko ministarstvo spoljnih poslova (10. juli 1941.) da je pitanje Srba u NDH postalo „osetno oštrije poslednjih dana“ i da je nemačka komanda Srbije tražila da nemačko poslanstvo u Zagrebu interveniše u vezi događaja u Hrvatskoj, jer je po mišljenju Vrhovne komande nemačke vojske (Oberkommando der Wehrmacht) „nedozvoljeno da se incidenti takve vrste dešavaju u njenom operacijskom području“. Nemački general u Hrvatskoj Edmund Glajs (Edmund Glaise von Horstenau) je krajem jula 1943. u jednom pismu generalu Leru (Alexander Löhr) ukazao na sve strahote hrvatskog režima, a već 13. avgusta Glajs i Ler predlažu njemačkoj Vrhovnoj komandi da se prestane s podržavanjem državnog rukovodstva NDH, i da se odmah nađe zamena za Antu Pavelića. Glas je čak, nečekajući nikakvo zvanično naređenje ili odobrenje iz Nemačke, pokušao da organizuje *coup d'état* u NDH (poznat kao afera Lorković-Vokić) ali kako nije uspeo u tome smenjen je 1944. Pri odlasku iz Hrvatske poručio je Paveliću da konačno prestane sa ubijanjem nedužnih ljudi uz savet: „Nemačka je brod koji tone, poglavniče, vi prelaskom

na stranu Saveznika ne možete ni pomoći ni odnemoći Nemačkoj, ali možete pomoći Hrvatskoj.“ Nakon kapitualcije Nemačke general Glas je izvršio samoubistvo.

I pored evidentnog nemačkog negodovanja povodom položaja Srba u Hrvatskoj, u zvaničnim izveštajima nemačke komande Jugoistok (2. mart 1943.) ipak se navodi broj od najmanje 400.000 ubijenih Srba u NDH (78-332-6289898). Da Nemci nisu pisali protiv svog saradnika tek-tako svedoči i pismo koje je 2. avgusta 1942. godine Pokrajinskom komitetu KPJ za Srbiju uputio Ivo Lola Ribar, pravnik i student filosofije, jedan od organizatora i predvodnika omladinskog i studentskog revolucionarnog pokreta u Jugoslaviji, sekretar CK SKOJ i predsednik USAOJ, član Vrhovnog štaba NOV i POJ i narodni heroj Jugoslavije. U svom dopisu Ribar navodi cifru od oko pola miliona ubijenih Srba na teritoriji novostvorene hrvatske države („Zbornik“, II-5, s. 169), a njegov saborac, takođe skojevski prvak, Dobrivoje Vidić u novembru 1944. govori o najmanje 650000 ubijenih Srba u Hrvatskoj („Velika antifašistička narodnooslobodilačka skupština Srbije“ 9-12. novembra 1944, s. 147).

I tako, dok se Srbi danas ubijaju po drugi put postavlja se pitanje: Ko se to danas izvinjava srpskim dželatima? Ko, zašto i sa kakvim pravom!? U čije ime i po kom osnovu se predsednik Srbije Boris Tadić ispričava Hrvatima? Što nije više Srba pobijeno, proterano ili šta već? Očigledno, ili je bar normalno pretpostaviti, da Tadić nije čitao italijanskog pisca, oficira i diplomatu Kurcia Malpartea (Curzio Malaparte) koji u svojoj knjizi *Koža* (*La pelle*) opisuje kako je Ante Pavelić dobio na dar iz Jasenovca punu korpu iskopanih srpskih očiju. A možda predsednik Srbije i jeste čitao Malpartea ali ipak “Malparteovoj korpi” pretpostavlja mogućnost da mu žena Tanja i ćerke Maša i Vanja borave, o trošku hrvatske države, na Brionima u vili Jadranka. U čemu je ovde problem? U Tadiću ili onima koji glasaju za njega!? U svakom slučaju nije ni čudo da Hrvati, čije su ruke do lakata u krvi, ne žale sada sredstva i truda da izbrišu svoju genocidnu istoriju. To će im, na žalost, na kraju, i poći za rukom.

U skladu sa svojom teorijom poricanja sopstvenih i izmišljanja tuđih zločina, Hrvati su 1999. tužili Međunarodnom sudu pravde u Den Hagu Srbiju za genocid koji su pripadnici JNA navodno počinili kada su na Ovčari, između 20. i 21. novembra 1991, ubili dvesta jednog Hrvata! Apsurdnost i malicioznost ove tužbe leži u činjenici da su te navodne zločine počinili pripadnici Jugoslovenske narodne armije, vojske tada još uvek postojeće države SFRJ na čelu koje su se nalazili Hrvati Stjepan Mesić, predsednik i Ante Marković, premijer i, naravno, Antun Tus, general-pukovnik i komandant Ratnog vazduhoplovstva i protiv vazdušne odbrane Jugoslavije. Pri tome, važno je istaći da su tih dvesta i jedan Hrvat bili uglavnom hrvatski vojnici koji su pobegli sa linije borbe i sakrili se u bolnicu kojom je tada rukovodila

doktorica Vesna Bosanac. Povodom ove beskrupulozne tužbe hrvatska diplomatija već godinama ozbiljno lobira. Ovi pokatoličeni Srbi danas glorifikuju svoju tužbu protiv Srba ali slave i nekakvu svoju hiljadugodišnju državnost nastalu nakon što je papa Ivan X 925. godine krunisao Tomislava, sina kneza Muncimira, za *rex Croatorum*; danas niko ne zna kada je, gde i kako Tomislav umro - kao da nikad nije ni živeo. Za Tomislava se mnogo toga ne zna ali je zato istorijski fakat da su se njegovi potomci pred turskom najezdom razbežali po celoj Evropi, a da su u Dalmaciji, Lici i Slavoniji ostali samo i isključivo pravoslavni Srbi koji su postali žrtve vatikanskog prozelitizma.

I dok parničari Hrvati pišu svoje monstruozne optužnice beogradski demokratori, kao nekada Broz, ćute i prećutkuju dokaze o hrvatskim zverstvima nad Srbima: Tokom 1991. godine u Sisiku je ubijeno 611 Srba, a svi ostali su proterani. Jasna namera genocida je postojala ali Srbija ovo pitanje nikada nije pokrenula! U Splitu u logoru *Lora* je od 1992. do 1997. postojao logor za Srbe i to civilno stanovništvo, ranjenike, bolesnike i ratne zarobljenike koji su hapšeni i zarobljavani širom, ne samo Hrvatske, već i Bosne i Hercegovine. Sve genocidne zločine u logoru *Lora* izvršili su ili su njihovo izvršenje naredili pripadnici vojnih, policijskih i civilnih vlasti Republike Hrvatske. Spisak naredbodavaca, upravnika logora, njihovih pomoćnika, neposrednih izvršilaca pojedinih zlodela u liku zatvorskih stražara, vojnih policajaca i dr. nalaze se pri *Komitetu za prikupljanje podataka o izvršenim zločinima protiv čovečnosti i međunarodnog prava* iz Beograda. U *Lori* su počinjeni bezbrojni ratni zločini: izgladnjivanje na smrt, davljenje od strane pasa, kuvanje ljudi u kazanima, višestruko silovanje majki pred decom; čupanje noktiju sa ruku i nogu i kose sa glave.... Na žalost, i ova istina o stradanju Srba je tabu tema u Beogradu u kome je zaboravljena i ona stara izreka Jovana Dučića da su “Hrvati najhrabriji narod na svetu, ne zato što se ničega ne boje, nego zato što se ničega ne stide”.

Tačan broj žrtava Drugog svetskog rata na teritoriji Jugoslavije ni do danas nije utvrđen. Još pre završetka rata, buduće komunističke vlasti su osnovale Državnu komisiju za ratnu štetu, koja je trebalo da utvrdi stepen materijalne štete prouzrokovane ratnim dejstvima. Međutim, iako izvan svog mandata, Komisija je evidentirala i štete nanetim osobama, i to: gubitkom života, oštećenjem zdravlja, povredama i sakaćenjima. Na Reparacionoj konferenciji u Parizu (Paris Conference on Reparation) članovi jugoslovenske delegacije predstavili su sledeće podatke: 1.685.000 poginulih, 425.000 radno onesposobljenih, 170.000 prinudnih radnika u Nemačkoj, 530.000 prisilno raseljenih, 320.000 prisilno regrutovanih itd. Cena prinudnog rada je procenjena na 27 milijardi tadašnjih američkih dolara.

Broj od 1,7 miliona mrtvih je prvi put pomenuo Josip Broz u govoru u Ljubljani maja 1945. Međutim, kada se ispostavilo da su, prema dokumentaciji Komisije, 4/5, odnosno nešto više od 1,2 miliona od broja stradalih Srbi taj se podatak više nikada nije spominjao. Šta više, kada je nakon *Paris Conference on Reparation* trebalo postaviti pitanje obeštećenja za žrtve komunistička Jugoslavija nikako nije postavljala to pitanje pred Nemačku. Druge države jesu: Francuska, Luksemburg, Belgija, Holandija, V. Britanija, Norveška, Danska, Grčka, Švajcarska, Švedska, Poljska, Mađarsksa...

Najegzaktnije podatke o gubicima u Jugoslaviji tokom Drugog svetskog rata sačinio je Zavod za statistiku FNRJ na čijem su se čelu nalazili slovenci Dolfi Vegelnik i njegov zamenik Alojz Debevc. Vlada FNRJ je od Zavoda zatražila procenu broja žrtava još tokom 1947. ali je Vegelnik odbio da učestvuje u bilo kakvom licitiranju sve dok se ne sprovede popis stanovništva. Popis je sačinjen tokom marta 1948. i tek tada je Dolfe Vogelnik izašao sa podacima o demografskim gubicima na području Jugoslavije i to u rasponu od najmanje 2.900.000 do najviše 3.250.000 ljudi. Iako je Vegelnikov izveštaj bio detaljan Vlada FNRJ ga nikada nije uzela u razmatranje u okviru svojih naknadnih procena o žrtvama u Jugoslaviji.

Pitanje odštete žrtvama nacizma jugoslovenska diplomatija je, konačno - po prvi put, pokrenula i otvorila tokom jedne runde međunarodnih pregovora o odštetama žrtvama od 7. do 17. novembra 1960. Nakon jedne serije razgovora iza zatvorenih vrata sporazum je potpisan 25. aprila 1961. Jugoslavija je za žrtve dobila 1,5 miliona DM koje je trebalo, bez ikakvog kriterijuma, da sama podeli. Problemi sa ovim iznosom i njegovom naplatom nastali su kada se u javnosti čulo da su Poljska i Mađarska dobile 5,8 puta više po žrtvi. Pregovori oko nadnokada žrtvama fašizma su nakon toga obnovljeni ali se sada s jugoslovenske strane polazilo od umanjenog broja žrtava: službeno se tvrdilo da je za odštetu kvalifikovano 960.000 žrtava.

Tokom obnovljenih pregovora sa nemačkom stranom jugoslovenska komisija je opet revidirala broj žrtava prvo na 600.000, a potom i na neverovatnih 400.000. I dok su Nemci insistirali na imenima, nacionalnoj i verskoj pripadnosti žrtava, jugoslovenska strana je predlagala rešenje bez imena, nacija i vere – samo pare. Predstavnik Saveznog ministarstva finansija SRN dr Ernst Kroa (Dr. Ernst Féaux de la Croix) je u želji da što pre okonča ono što je sve više počelo da liči na banalnu trgovinu mrtvim dušama ponudio da Nemačka isplati promptnu odštetu od oko 150 miliona DM što se, u tom trenutku, činilo prihvatljivom sumom za praznu komunističku kasu. Međutim, ono što se činilo gotovim poslom naprasno je vraćeno na početak. Jugoslovenski predstavnik dr. Zvonko Perišić je odjednom počeo da traži više – 2 milijarde maraka...

Pitanje nadoknade žrtvama fašizma na kraju nije rešeno u okviru

pregovora za to nadležnih državnih komisija već na sastanku nemačkog kancelara Vilija Branta (Herbert Ernst Karl Frahm, pravo ime) i Josipa Broza na Brionima aprila 1973. U skladu sa prijateljskim brionskim dogovorom 10. decembra 1974. potpisan je međudržavni ugovor koji je predviđao pomoć Nemačke u kreditu u visini od 700 miliona DM, koja je data na 30 godina sa kamatom od 2%. Obeštećenje nije ni jednom rečju spomenuto ni u sporazumu ni u jugoslovenskoj štampi. Tako je umesto obeštećenja žrtvama (4/5 Srbi), odnosno njihovim familijama Jugoslavija uzela kredit od Nemačke od čega je 530 miliona DM utrošeno za razvijanje industrije u Hrvatskoj, Sloveniji i BiH. Srbi su i mrtvi, još jednom, bili prevareni, pokradeni i poniženi.

Jevrejski narod je, po ko zna koji put, stradao teško u Drugom svetskom ratu. Ubijani su u Rusiji, Ukrajini, Rumuniji, Mađarskoj... U ovim zemljama njihovi dželati najčešće i uglavnom nisu bili Nemci već lokalno stanovništvo! Zašto? U Ukrajini, žitnici Rusije, judeokumunisti (boljševici) su nakon Oktobarske revolucije na smrt izgladneli preko četiri miliona Ukrajinaca. Kada su Nemci došli, kada je nestalo komunističke diktature Ukrajinci su likvidirali gotovo 80% lokalnog jevrejskog stanovništva. S druge strane, Višijevska Francuska je, bez da je to od nje traženo, proganjala, hapsila i slala u logor *Le camp d'internement de Drancy* Jevreje. Preko 280.000 Jevreja su bili žrtve Višijevske Francuske, a od “revnosnih” Francuza Jevreji su se spasavali bežanjem u Italiju i Španiju, dva najbliža saveznika tadašnje Nemačke. Spomenimo, da se ne zaboravi, da je u Bugarskoj koja je bila saveznica Nemačke pre Drugog svetskog rata živelo 48.000 Jevreja, a kraj rata dočekalo je njih 50.000. Nema dileme da za smrt velikog broja Jevreja odgovornost snosi i Nemačka na čelu sa kancelarom Adolfom Hitlerom. No, izvesno je da je veliki broj Jevreja tokom Drugog svetskog rata stradao od ruku pripadnika nekih drugih nacija, a ne Nemaca.

Čak je i na suđenju u Nirnbergu, nakon svih pokušaja i raznih obećanja, istražiteljima i tužiocima uspelo da iskamče od nekolicine pripadnika nacističkog pokreta da je Adolf Hitler, kao nemački kancelar, prvi put nešto nalik na reč *istrebljenje* izrekao tek sredinom 1941. godine. Tražili su oni dokaze – bilo kakve, da je Nemačka vlada to planirala još od 1933. godine, ali ne da ih nisu našli već nisu, kao što sam vam rekao, našli dokaze ni za 1941. Ni jednog jedinog dokumenta, ni na jednom nivou odlučivanja u Nemačkoj, nije bilo o tom pitanju. No, da se razumemo, da ne bude nedorečeno, bez obzira na dokumenta izvesno je da je zločina, strašnog zločina, nad običnim jevrejskim svetom bilo. Osuđeni u Nirnbergu nisu bili nevini i nedužni ljudi; zaslužili su oni svoje kazne. Ali, kako to da su ove pojedinačne presude prerasle u osudu celog nemačkog naroda. Zamislite, Nemačka država, odnosno nemački građani su do sada državi Izrael isplatili sedamdeset, a možda već i osamdeset milijardi dolara odštete zbog tih navodno samo nemačkih zverstava. S druge strane, u vreme kada su se sve te strahote događale Izrael, kao država, nije ni postojao niti je postojao i jedan

međunarodni zakon koji je tretirao pitanje genocida.

Konvencija o genocidu doneta je tek 1948. godine (termin genocid skovao je poljski jevrejin Raphael Lemkin), iste one godine kad je formirana i država Izrael, a termin holokaust (od jevrejske reči *shoah* – stradanje) je skovan tek pedesetih godina prošlog veka u izraelskom Knesetu i to sa ciljem da se ukaže samo na jevrejske žrtve. Tada su Jevreji izmislili i izraz “konačno rešenje jevrejskog pitanja” (die Endlösung der Judenfrage) kako bi ukazali na navodno državnu politiku nacističke Nemačke u njihovom eliminisanju.

Ljudi su skloni da veruju da je u Nirnbergu suđeno stotinama i hiljadama Nemaca, a sudilo se samo dvadest dvojici - ni više, ni manje. Jedan od optuženih za niz ratnih zločina bio je i komandant nemačke mornarice Karl Denic (Karl Dönitz). On je 1. maja 1945. godine, dan nakon što je Adolf Hitler navodno počinio samoubistvo, postao novi predsednik Nemačke i na toj se funkciji nalazio sve do 23 maja. Uhapšen je kao predsednik Nemačke, a sudilo mu se za navodne zločine koje je počinio kao admiral u nemačkoj mornarici. No, nakon što su se sve optužbe protiv njega pokazale neosnovanim Sud je zaključio da ga ipak treba kazniti sa deset godina zatvora. Osnov za ovakvu presudu pronađen je u *Ratnoj naredbi br.154*. iz 1939.godine, odnosno njenoj dopuni poznatoj kao *Laconia* od 11. decembra 1942. godine koju je potpisao kao *Konteradmiral*. Naredbom je precizirano da pripadnici podmornica zbog opasnosti iz vazduha nisu više u obavezi da spasavaju mornare potopljenih brodova. Denic je potvrdio svoju naredbu uz napomenu da je do njenog izdavanja došlo tek nakon što su tri nemačke i jedna italijanska podmornica sa jasno istaknutim zastavama Crvenog krsta i sa više stotina preživelih sa britanskog broda *Laconia* napadnue 16. septembra od strane američkog bombardera *B-24 Liberator*. Nemci su, u skladu sa ratnim zakonima i najboljim ratnim običajima, spasavali preživele protivnike, a Amerikanci su ih ne poštujući *Hague Conventions* iz 1907. i drugu *Geneve Convention* iz 1906. napali. Kada je Sud ovo objašnjenje odbio mladi Denicov branilac je predočio identičnu naredbu koju je američki komandant Pacifičke flote Čester Nimic (Chester William Nimitz) izdao pripadnicima američke mornarice. Sud ovu intervenciju advokata nije komentarisao; Denic je osuđen, a Nimic je dobio najviša američka vojna odlikovanja.

Tribunal u Nirnbergu nije bio nikakav međunarodni sud pravde; bio je to sud snaga pobednica koje su ga *ad hoc* formirale Londonskim sporazumom iz 1945. (*London Agreement of August 8th 1945*). Preko trideset američkih sudija je dovedeno da na njemu dele pravdu. Možda je ovako neprimereno visok broj Amerikanaca u Nirnmbergu bio uslovljen činjenicom da je Nemačka objavila rat samo SAD i ni jednoj drugoj državi. *Vade victis* – jao pobeđenima, rekli bi stari Latini za ovakav tok događaja.

Da dominacija američkih sudija nije bila slučajna bilo je očito u više navrata

ali je svima, bez izuzetka, pao u oči slučaj odbijanja američkih sudija da se u spise odbrane uvrste tajni papiri poljske vlade (Polnische Dokumente zur Vorgeschichte des Krieges – Poljski dokumenti o predistoriji Drugog svetskog rata) do kojih su Nemci došli nakon što su krajem septebra 1939. ušli u Varšavu. Naime, SS brigada pod vođstvom fon Kunsberga (Freiherr von Kuensberg) je u ministarstvu spoljnih poslova Poljske pronašla poljsko-američku prepisku iz koje se nedvosmisleno moglo zaključiti da je američki predsednik Ruzvelt i te kako radio na insceniranju situacija koje bi dovele do *Casus belli* i *Casus fœderis* za Drugi svetski rat. Nemačko ministarstvo spoljnih poslova je deo ove prepiske stavilo svetskoj javnosti na uvid još 29. marta 1940. ali su u svetskim medijima ovi spisi tada bili ili prećutkivani ili je jednostavno negirana njihova autentičnost. Na suđenju u Nirnbergu predočena je kompletna prepiska pod nazivom *Roosevelts Weg in den Krieg: Geheimdokumente zur Kriegspolitik des Praesidenten der Vereinigten Staaten* (Ruzveltov put u rat: Tajna dokumenta o ratnoj politici predsednika Sjedinjenih Država).

Posebno mesto u poljsko-američkoj prepisci zauzimale su *dépêcher* poljskog ambasadora u SAD grofa Potockog (Jerzy Józef Potocki) koji nije mogao a da ne prokomentariše kako je Poljska imala pozitivan stav prema Minhenskom sporazumu iz 1938. vezano za položaj sudetskih Nemaca u Češkoj (23% stanovništva predratne Češke činili su Nemci) ali da takav stav nije mogla da zauzme i prema položaju Nemaca u Dancigu i to ne zbog svoje nespremnosti već zbog izričitog protivljenja predsednika Ruzvelta. Poljaci su, shodno već postojećem paktu o nenapadanju sa Nemačkom (Polsko-niemiecki pakt o nieagresji), bili spremni za pregovore sa Nemačkom o položaju gotovo pola miliona nemačke manjine u Gdanjsku i okolnim selima (Wolne Miasto Gdańsk) ali se tome, gotovo histerično, protivio predsednik Ruzvelt na čije insistiranje je 25. avgusta 1939. u Londonu i potpisan *Anglo-Polish military alliance* (Britansko-Poljski vojni savez). I upravo ovaj sporazum će biti *Casus fœderis* koji je Ruzvelt tražio kako bi otpočeo Drugi svetski rat a sva njegova, kako primećuje grof Potocki, retorika oko demokratije, ljudskih prava i ljubavi za poljski narod su bila obična demagogija. Pri tome, interesantno je napomenuti da je na dan 3. septembra 1939. u 12:00 časova, kada je Velika Britanija objavila rat Nemačkoj, SSSR pod svojom okupacijom držao ništa manje teritorije od Trećeg rajha. Pet sati nakon Britanaca i Francuzi su objavili rat Nemačkoj ali ni oni, kao ni Britanci, nisu spomenjali judeoboljševički pakt s Nemcima i dogovorenu agresiju i okupaciju Poljske. Krajem septembra judeoboljševici su, uz pomoć svojih *Żydokomuna*, kontrolisali 52% poljske teritorije i glavni cilj im je bio uništenje poljske aristokratije - *Polskich panów*. Interesantno je napomenuti da su 57% rukovodstva *Komunistyczna Partia Polski* sačinjavali Jevreji koji su, predvođeni Lenjinovim čovekom od poverenja Jozefom Unšlitskim (Józef Unszlicht), bili i njeni glavni osnivači 16. decembra 1918.

Statutom Suda, koji je tada usvojen, određene su tri jurisdikcije nad tri vrste zločina: a) zločinom protiv mira, b) ratnim zločinima i c) zločinima protiv čovečnosti. Kategorija *zločin protiv čovečnosti* do tada nije bila poznata u međunarodnoj sudskoj praksi, a član Statuta 6-C definiše je samo kao *nečovečno delo*. Pravu svrhu uspostavljanja ove kategorije zločina najbolje je objasnio Karl Jaspersen u jednom radio intervjuo koji je kasnije, u integralnoj verziji, objavljen i u časopisu *Der Monat*: "**Zločin protiv Jevreja istovremeno je i zločin protiv čovečnosti**".

Međunarodna istorija prava ne poznaje kategorije retroaktivno donetih zakona čija bi se primena mogla odnositi na događaje koji su nastali pre njihovog usvajanja. Nirnmberški sud će sve to izmeniti. Sud pobednika imaće, od tada, primat nad sudom međunarodne pravde. *Unisquisque tantum iuris habet, quantum potentia valet* - koliko je ko moćan, toliko ima i prava. To će, nakon Drugog svetskog rata, postati glavna međunarodna parola.

Član francuske delegacije na suđenju u Nirnbergu bio je i Jevrejin rođen u Rusiji Leon Polkov (*Лев Поляков*) koji je 1951. godine izjavio:

„U Nirnbergu smo mogli da dokumentujemo gotovo sve ratne zločine nacista, sve osim onih koji se odnose na organizovano istrebljenje Jevreja. Takvih dokumenata nije bilo, a moguće da ih nikad nije ni bilo“.

Martin Brošt (Martin Broszat) profesor na Kelnskom univerzitetu i univerzitetu u Konstanci je najveći deo svog naučnog života posvetio izučavanju uzroka nastanka nacizma, pojavama antikominizma i antisemitizma. Govoreći za nemačke novine *Die Zeit* o holokaustu 19. avgusta 1960. izjavio je: *„Ni u Dahau, ni u Bergen-Belsenu, ni u Buhenvaldu ni jedan Jevrejin niti bilo koji drugi zatvorenik nije ubijen u gasnoj komori. Toga nije bilo*“.

Poznati jevrejski istoričar Olga Migot (Olga Wormser-Migot) u svojim tezama Le Système Concentrationnaire Nazi je napisala: „Problema sa gasnim komorama u Aušvicu je u tome što gasnih komora u Aušvicu nije bilo“.

Jedan od najpoznatijih evropskih istoričara francuski profesor Pol Rezinje (Paul Rassinier) je i sam bio logoraš nakon što je oktobra 1943. godine uhvaćen kao pripadnik francuskog pokreta otpora i poslat u radni logor Buhenvald (Buchenwald). Po oslobođenju Rezinje, kome su nemačkoj torturi bili izloženi i žena i dete, je govorio i pisao mnogo o zločinima koji su se događali po logorima. Međutim, profesor Rezinje je sve do svoje smrti 1966. godine osporavao mit o šest miliona ubijenih Jevreja. Argumentovano je u svoje tri knjige *Le Mensonge d'Ulysse, Ulysse trahi par les siens* i *Le véritable procès Eichmann ou les vainqueurs incorrigibles* dokazivao da Nemci nisu počinili mnoge od zločina za koje su neosnovano optuženi. Kao jednu od najvećih laži Rezinje navodi izmišljotine o gasnim komorama koje, prema

njegovom ličnom iskustvu i saznanju, nigde nisu ni postojale. U knjizi *Odisejeve laži* (Le Mensonge d'Ulysse) Rezinje se kritički osvrnuo na pisanje i kazivanja jevrejskih intelektualaca Davida Rusoa, Eugena Koena, Žan-Pol Renara i Denisa Dufornijera koji su, kao bivši logoraši, svedočili o postojanju gasnih komora. Komentarišući Rezinjeeve optužbe o neargumentovanom, iskonstruisanom i tendencioznom antinemačkom pisanju pomenutih Jevreja Žan-Pol Renar (Jean-Paul Rener) je 1951. godine izjavio:

„Istina je da u logoru Buhenval nisam video gasne komore ali su mi o njima drugi pričali, a kako nisam imao razloga da im neverujem nisam imao razloga ni da o njima ne pričam".

U skladu sa ovim gotovo neverovatnim rezenom Žan-Pol Renara – nije se dogodilo ali se priča, se nakon rata govorilo i pisalo o navodno nepodnošljivoj mržnji nacista prema homoseksualcima, njihovom masovnom progonu i još masovnijem ubijanju po logorima. Na ovu temu je napisano bezbroj knjiga u kojima se lamentiralo nad sudbinom ovih nesretnih ljudi. Međutim, jedan od autoriteta po ovom pitanju profesor Lojtman (Rüdiger Lautmann) ističe da se broj nastradalih homoseksulaca u koncentracionim logorima kreće između 5.000 i 15.000. Ovde je važno konstatovati da profesor Lojtman ukazuje kako je od 1,2 miliona homoseksualca koliko ih je 1928. bilo evidentirano u Nemačkoj u periodu između 1933. i 1945. pred redovnim sudskim organima procesuirano i osuđeno, zbog nedoličnog ponašanja i kriminogenih radnji, najviše 50 hiljada, odnosno manje od 5%. U ovom kontekstu je neophodno istaći da je Nemačka u to vreme bila zapravo prava meka za homoseksualce u Evropi o čemu govori i podatak da je samo u Berlinu bilo više homoseksualnih noćnih klubova, bioskopa i pornografskih časopisa nego u svim ostalim evropskim državama zajedno. Jedan od najpoznatijih svetskih homoseksualnih kabarea svakako je bio *Die Pfeffermühle* koga je, ni manje ni više nego baš 1933. otvorila najpoznatija lezbejka na svetu Erika Man (Erika Julia Hedwig Mann), ćerka pisca Tomasa Mana. Ovim kabareom je upravljao Klaus Man, rođeni Erikin brat i notorni homoseksualac kome će Nemačka država, nakon njegovog boravka u Moskvi 1934. i antinemačke retorike, uskratiti državljanstvo. Klausa se nije odrekla samo Nemačka već i rođeni otac koji se iako i sam sklon *päderastie* ipak užasavao nekontrolisanog homosoksualizma.

Za navodno Nemačku antihomoseksualnu histeriju se može vezati osnivanje i delovanje prvog i najvećeg pokreta za prava homoseksualaca - *Die Lesben und Schwulenbewegung*. Poznati berlinski doktor i jedan od najvećih promotera homoseksualnosti Jevrejin Magnus Hiršfeld (Magnus Hirschfeld) je čak osnovao *Wissenschaftlich-humanitäres Komitee, WhK* (Naučno-humanitarni komitet) koji se borio za ukidanje paragrafa 175 Krivičnog zakona (Strafgesetzbuch – StGB) po kome se muška homoseksualnost tretirala kao krivično delo. Zakon, naravno, nije donela vlada kancelara Adolfa Hitlera već je on postojao još od 15. maja, 1871. a ukinut je tek 11. juna, 1994. Iako

kancelar Hitler nije imao nikakvog razumevanje za homoseksualizam to ipak nije smetalo neke od njegovih najbližih saradnika kao što su bili Ernst Rom (Ernst Julius Röhm), vođa SA odreda i njegovog zamenik i člana Rajhstaga Edmunda Hajnsa (Edmund Heines) da budu deo ove i ovako „vesele“ Evrope.

General Telford Tejlor (Telford Taylor), koji je bio savetnik Robertu Džeksonu (Robert Houghwout Jackson), javnom tužiocu na Nirnberškom procesu, je 1971. izjavio:

“Ako rezimiramo legalni i moralni aspekt suđenja u Nirnbergu, Tokiju i Manili gde se sudilo generalu Tomojuki Jamašiti (*山下奉文*), glavnom vojnom zapovedniku cara Hirohita, i ako bi iste standarde primenili prema američkim državnicima i birokratama koji su kreirali rat u Vijetnamu vrlo je moguće da bi prošli kao Jamašita”. Jamašita je, inače, po kratkom postupku, suđen i osuđen 1946. na smrt vešanjem. Nije imao pravo žalbe.

Kako god bilo, krajnje je sramotno i amoralno licitiranje sa brojem bilo čijih žrtava. Ali, ko je počeo prvi sa licitiranjem broja nastradalih Jevreja? Do sada sam sedam puta bio u Aušvicu. Prilikom prvog obilaska, ovog ni malo prijatnog mesta, ispred ulaza u logor stajala je tabla sa natpisom da je u njemu ubijeno oko 4 miliona Jevreja. O broju ubijenih pripadnika drugih nacija nije bilo nikakve informacije! Nekoliko godina kasnije sam primetio da je tabla zamenjena drugom na kojoj je pisalo da je u Aušvicu stradalo 2,6 miliona Jevreja, a 1995. godine istaknuto je novo obaveštenje koje upozorava posetioce da je na tom mesti bilo pogubljeno 1,6 miliona Jevreja. Nakon 2000. godine u državnom muzeju *Auschwitz-Birkenau* (Poljska vlada je 2. jula 1947. kompleks Aušvica proglasila državnim muzejom) se počelo sa razmišljanjem o isticanju obaveštenja o ubijenih 1,1 miliona ljudi. Danas na sajtu muzeja možete pročitati da je u Aušvicu stradalo 400.000 ljudi od kojih su 200.000 bili Jevreji, 140.000 Poljaci, 20.000 Cigani, 10.000 Rusi i 10.000 svi ostali; koje su nacionalnosti “svi ostali” ne navodi se? Nije bitno! Zašto bi u opšte bilo bitno?! Pri tome, na sajtu je naglašeno da je 50% ovih stradalnika život izgubilo usled bolesti, gladi, izmorenosti i td. Istina, na sajtu ćete naći i razne tehničke podatke o gasnim komorama i njihovim kapacitetima ali ni jedan jedini dokaz u prilog njihovog postojanja. Ova tužna i sramotna igra rukovodstva muzeja *Auschwitz-Birkenau* sa brojem mrtvih jevrejskih duša inicira jedno drugo pitanje: ako se broj ubijenih Jevreja u Aušvicu smanjio onda nije jasno zašto se ne smanjuje i ukupan broj od 6 miliona nastradalih Jevreja tokom Drugog svetskog rata?

Francuski časopis *L’express* je 19. januara 1995. godine objavio intervju sa čuvenim francuskim istoričarem Erikom Konanom (Eric Conan) koji je potvrdio da su gasne komore koje se pokazuju posetiocima logora *Auschwitz-Birkenau* nisu nikakve gasne komore već svojevrsne muzejske postavke. Konan je istakao da sovjetske trupe koje su 27. januara 1945. godine oslobodile logor

nisu pronašle nikakve gasne komore već samo 7.650 teško bolesnih i izgladnelih logoraša. Moguće je, ako je gasnih komora bilo, da su ih Nemci pre povlačenja uništili ali je sigurno da ono što se danas prikazuje u Aušvicu nisu nikada bile nikakve gasne komore – to su obične muzejske postavke. Komentarišući navode francuskog istoričara zamenik direktora Nacionalnog muzeja *Auschwitz-Birkenau* Kristina Oleksi (Krystyna Oleksy) je izjavila: „Komore nisu autentične ali naše postavke gasnih komora će i dalje ostati!"

Čuvenog jevrejskog nobelovca i borca za mir Eli Vizela (Eliezer Wiesel) mađarske vlasti su 19. aprila 1944. deportovale u logor *Auschwitz-Birkenau*. Imao je 16 godina i odmah po dolasku na levu ruku mu je istetoviran broj A-7713. Svoja teška, neprijatna i potresna iskustva tokom života u logoru Vizel je pretočio u roman *Noć* (Nacht) koji je objavljen 1958. godine. Pišući o vremenu kada su se januara 1945. sovjetske trupe približile logoru Vizel napominje da su se Nemci panično pripremali za povlačenje, a da je on otišao do oca Šloma (Shlomo). Tu u logoru koji su Nemci ubrzano napuštali Eli se sa bolesnim ocem dogovarao dali da sačekaju oslobodilačku sovjetsku armiju ili da se zajedno sa Nemcima povuku: „Odluka je bila na nama! Konačno smo o sopstvenoj sudbini mogli sami da odlučujemo. Zahvaljujući logorskom lekaru mogli smo oboje da budemo primljeni u bolnicu ili da, zajedno sa drugima, sledimo Nemce. Pa oče šta ćemo da radimo pitao sam ga, a on je ćutao. Evakuišimo se rekao sam mu". Eli Vizel je, prema sopstvenom kazivanju, odlučio da nečeka oslobodioce već se zajedno sa pripadnicima Vermahta odlučio na bežanje. Od čega, od koga, sa kim, zašto? Sa sobom je poveo i oca koji je bolovao od dizenterije! Kada su ih 11. aprila uhapsili pripadnici američke treće armije Šlomo je, usled nedostatka lekova i lekarske nege, preminuo. Na 127 stranica svog romana *Noć*, strašne ispovesti o životu i stradanjima u logoru, Vizel ništa nepiše o gasnim komorama. On za njih tada nije znao ali ih se zato „setio" mnogo godina kasnije!?

Ovaj stradalnik će 1986. godine primiti Nobelovu nagradu za mir i odmah potom osnovati, zajedno sa suprugom Marion, fondaciju za humanost (The Elie Wiesel Foundation for Humanity) u ime koje će se 1999. godine svim svojim autoritetom i elokvencijom zalagati za bombardovanje Srbije. Okupljao je intelektualce i pozivao se na „savest celoga sveta" kako bi se što pre otpočelo sa bombardovanjem Srba. U tome mu je, svesrdo i strasno, pomagao istaknuti jevrejski politički filosof i jedan od najuticajnijih američkih intelektualaca Majkl Volcer (Michael Walzer) koji će, valjda zbog toga, 2010. u Rektoratu Univerziteta u Beogradu primiti počasni doktorat. Kada je *Milosrdni anđeo* krenuo po srpske duše Vizel se pojavio 12. aprila u Beloj kući kako bi javno pružio podršku američkom predsedniku i pokrenuo novu agitaciju za slanje kopnenih snaga protiv Srbije. U Albaniji je bio 2. juna pružajući kosovskim Albancima podršku i uveravanja da je „njihovim mukama kraj". Svesrdnu pomoć u advokatisanju protiv Srbije Vizelu će pružati i Abraham Foksman (Abraham Henry Foxman), direktor i predsednik najčuvenije jevrejske

organizacije *Anti-Defamation League* osnovane 1913. u SAD sa ciljem sprečavanja svakog antisemitizma. Ova organizacija je zapravo produžena ruka čuvenog jevrejskog reda *B'nai B'rith* (בני ברית) ozvaničenog 13. oktobra 1843. godine u Njujorku.

Tokom 2003. Vizel će biti u prvim redovima pobornika za bombardovanje Iraka. U intervju koji je 11. marta 2003. dao visoko tiražnim novinama *The Los Angeles Times* Vizel kaže:

„Mogao sam da se pridružim ljudima koji su se širom sveta protivili invaziji na Irak. Na kraju krajeva – bar sam se ja nagledao strahota i užasa i znam da je svaki rat uvek surov i brutalan. Iza svakog rata ne ostaju samo leševi već i duboka tuga preživelih za svojim najbližima koji su nastradali. Pa ipak, u ovom slučaju podržavam predsednika Buša u nastojanju da uništi međunarodni terorizam. Sadam Huseinje strašan diktator i masovni ubica i zato ga treba onemogućiti svim sredstvima... Ja se odista protivim svakom ratu ali podržavam ovu intervenciju jer, kao što znate, tek je naša vojna akcija na Balkanu sprečila dalja krvoprolića... Na kraju, sve se svodi na to da mi imamo moralnu obavezu da intervenišemo gde god zlo zavlada“.

Jedan drugi Jevrejin, istoričar i profesor sociologije na Fakultetu sociologije u gradu Bafalo, država Njujork, SAD Gerhard Falk (Dr. Gerhard J. Falk) će za lokalne jevrejske vesti, komentarišući Vizelov i angažman nekih drugih Jevreja protiv Srbije, reći:

„1989. godine na engleskom je objavljen prevod jedne knjige Wastelands-the Historical Truth i u njoj će se tvrditi da su Jevreji odgovorni za holokaust, a da je cifra od 6 miliona ubijenih Jevreja značajno uveličana. Izrael je, prema autoru ove knjige, nacistička država u kojoj se sprovodi judeonacizam i čiji bog nije bog ljubavi već mržnje. Dalje, u knjizi piše da je jedan od najvećih logora Drugog svetskog rata - Jasenovac bio zapravo zgodno mestašce gde su zatvorenici moglo slobodno da se šetaju... Sada, kad pročitate ovo možete pomisliti da je autor ove knjige neko nepoznat nama Jevrejima kao što su nam to bile ubice iz 30-tih i 40-tih. Ne, verovali ili ne, auotor ove knjige je aprila 1993. godine bio pozvan na otvaranje nacionalnog muzeja holokausta u SAD. Njegovo ime je Franjo Tuđman, a naslov originala knjige o kojoj govorim je Bespuća povijesne zbiljnosti. Svi znate da su SAD i naši prijatelji okupljeni u NATO-u 1999. bombardovali Srbiju. Ostaje pitanje: Zašto su Eli Vizel i mnogi drugi eminentni Jevreji u SAD zahtevali od predsednika Klintona da pokrene napad na Srbiju? Činjenice po ovom pitanju su neumoljive i sledeće su: Muslimani u BiH, Albanci sa Kosova i Hrvati u NDH su se tokom Drugog svetskog rata borili na strani Hitlera, a Srbi su bili na strani saveznika, a to znači i SAD. Hrvati su imali ustaške vojne organizacije, a među njima čuvena je bila 23 SS brdska divizija Kama (*Waffen-Gebirgs-Division der SS „Kama“ kroatische Nr. 2)*; muslimani su osnovali 13-u SS brdsku diviziju Handžar

(*Waffen-Gebirgs-Division der SS „Handžar*“) pod nadzorom jerusalimskog muftije Hajj Amin al-Husseini; Albanci su se dičili svojom 21 SS brdskom divizijom Skenderbeg (*Waffen-Gebirgs-Division der SS „Skanderbeg“ - albanische Nr. 1)* i svi su oni ubijali Srbe i Jevreje. Ne postoji ni jedan podatak koji bi ukazivao na to da su Srbi ikad ugrožavali Jevreje. Naprotiv! I sada pitanje: Zašto su se liberalni jevrejski krugovi u SAD zalagali za bombardovaanje Srbije. Zašto su pomagali jevrejske krvnike na štetu jevrejskih prijatelja. Njihovo ponašanje i angažman nije u skladu sa jevrejskom tradicijom i našom borbom za pravo na život. Možda sve to, na kraju, ima veze samo sa njihovom liberalnom politikom... Shalom u’vracha“.

U nastojanju da jednom za svagda opovrgnu sve sumnje u postojanje gasnih komora četrnaest francuskih naučnika i intelektualaca na čelu sa je osnovalo 21. aprila 1982. godine Udruženje za studije o ubijanju putem gasnih komora od strane nacional-socijalista (Association pour l'étude des assassinats par gaz sous le régime national-socialiste) sa jednim jedinim ciljem: dokazati da su pripadnici Nacional-socijalističke nemačke partije koristili gasne komore za masovno ubijanje! Statutom organizacije je utvrđeno da će se svi prikupljeni dokazi javno prezentovati, a da će organizacija postojati dok se ne dokaže postojanje i upotreba gasnih komora od strane nemačkog nacional socijalističkog režima za ubijanje ljudi. Osnivanje organizacije je u medijima veoma dobro propraćeno. Predsednik organizacije je gospođa Žerman Tiljon (Germaine Tillion), potpredsednik Žorž Veler (Georges Wellers), generalni sekretar Žan Gavar (Jean Gavard), a blagajnik Anis Žirar (Anise Postel-Vinay née Girard). Do avgusta 2006. godine ova organizacija nije objavila niti jedan jedini dokument niti je prestala da postoji. Istina, objavila je knjigu *Chambres à gaz, secret d'État* (Gasne komore – državna tajna) u kojoj se govori o nacističkim zločinima i u kojoj su objavljene mnoge potresne fotografije nastradalih ljudi u logorima tokom Drugog svetskog rata. No, u knjizi osim opisa užasnih događaja nema ni jednog dokaza o postojanju gasnih komora. Mediji odavno nepišu o ovoj organizaciji, a gospođa Tiljon je i dalje njen predsednik.

Na čuvenoj pariskoj Sorboni (*Sorbonne* ili *Université de Paris*) od 29. juna do 2. jula 1982. godine održan je međunarodni skup sa ciljem iznošenja naučnih dokaza o „postojanju gasnih komora u nacističkim logorima“. Skupom su predsedavali eminentni jevrejski istoričari Fransoa Fure (François Furet) i Rejmon Aron (Raymond Aron). Poslednjeg dana, kao što je bilo najavljeno, organizatori skupa su održali konferenciju za štampu na kojoj su priznali da „ne postoje dokazi da je Hitler ikada izdao i jedno naređenje o likvidaciji Jevreja“. O navodnom postojanju gasnih komora nije bilo ni reči.

Francuski magazin *France-Soir* je 7. maja 1983. godine pišući o holokaustu citirao i Jevrejina Simona Veila (Simone Veil) koji je preživeo sve strahote nemačkih logora. Govoreći o nepostojanju konkretnih dokaza o gasnim

komorama Veil je rekao:

„Istina je da nema dokaza; dokaze je nemoguće pronaći jer svi znamo da su Nemci pre okončanja rata porušili sve gasne komore i pobili sve koji su bilo šta znali o njima“. Tako su, bar što se Veila tiče, gasne komore nastale po osnovu sećanja onih koji ih nikada nisu videli.

Verovatno najpoznatiji ekspert po pitanju holokausta bečki jevrejin i istoričar Raul Hilberg (Raul Hilberg) u svome čuvenom delu *Uništenje evropskih Jevreja* (The Destruction of the European Jews) na 1.273 strane elaborira stradanja Jevreja tokom Drugom svetskog rata. Komentarišući svoj rad za *Jewish Telegraph Agency* 27. aprila 1990. Hilberg se osvrće i na priče o tome kako su nacisti ubijali Jevreje puštanjem struje kroz vodu, davanjem smrtonosnih injekcija i sl., a potom od njihovih leševa pravili sapun:

„Ni jedna od ovih priča nije istinita, niti je iko ikad dokazao da su nacisti od ljudskog sala pravili bilo šta pa ni sapun. Sve je to obična propaganda“.

Šta više, Hilberg u prvom poglavlju svoje knjige, uz pezentiranje većeg broja dokumenata, navodi kako je nemačka vlada sve do 1938. godine upućivala apele mnogim evropskim državama da prime nemačke jevreje, a oktobra 1940. uspeli su čak da prebaci 6500 Jevreja u neokupirani deo Francuske.

O bespotrebnom izmišljanju i preterivanju o nacističkim zločinima govorio je i profesor na Katedri za istoriju Jevrejskog Univerzitetu u Jerusalimu Jehuda Bauer (Yehuda Bauer):

„Mnogo se strašnih stvari dogodilo pa izmišljanja o navodnom pravljenju sapuna od sala ubijenih Jevreja nemaju nikakvog smisla. Zaista nema smisla verovati u ovakve izmišljotine.”

O preterivanjima i izmišljanju je govorio čak i Simon Vizental (Simon Wiesenthal) poznat svetu po prikupljanju informacija o nacističkim ratnim zločinima u okviru Jevrejskog dokumentacionog centra (Jüdische Historische Dokumentation) u Beču. U aprilu 1975. on je, ne samo kao direktor Jevrejskog centra već i kao čovek koji je proveo četiri i po godine u radnim logorima *Janowska*, *Plaszow* i *Mauthausen*, izjavio za londonski časopis *BooksandBookmen* da je, koliko je njemu poznato, ubijanja Jevreja gasom bilo samo i isključivo na teritoriji Poljske

No, čini se da je tačka na licitiranje brojem žrtava u Aušvicu stavljena 1991. godine kada su Rusi javnosti učinili dostupnim 46 knjiga o umrlim (Sterbebuch) u Aušvicu. Ovih 46 knjiga su pripadnici Crvene armije zaplenili kada su janura 1945. oslobodili ovaj radni logor. Prema ovim, od Nemaca

pedantno vođenim *Sterbebuch*, vidi se da je ukupan broj preminulih ljudi u tri radna sabirna centra u *Arbeitslager Auschwitz* (Auschwitz I, Auschwitz II - Birkenau i Auschwitz III) od proleća 1941. pa sve do decembra 1943. ukupno 67.227. *Sterbauch* za početak 1941 i 1944. nisu nađene, a prema mišljenju zvaničnika Međunarodnog komiteta Crvenog krsta čiji je predsednik u to vreme bio Mario Lander (Mario Enrique Villarroel Lander) Rusi iz nekog razloga još uvek nisu spremni da ih prikažu. Međutim, prema najgore mogućim procenama, pretpostavlja se, s obzirom na utvrđenu dinamiku stradanja – 90 dnevno, da je do proleća 1941. i tokom cele 1944. preminulo još ukupno 63.069 logoraša. Tako se danas došlo do ukupnog broja od 130.296 preminulih u sva tri radna logora u Aušvicu.

Prvi novinar koji je imao prilike da vidi spiskove mrtvih bio je Nemac Volfgang Kempkens (Wolfgang Kempkens) i on je potvrdio da sve knjige umrlih sadrže puna imena preminulih ljudi, datum i mesto rođenja, adrese pre dolaska u Aušvic, njihovu nacionalnost, versku pripadnost, zanimanje, imena roditelja, dan, čas i uzrok smrti koje je potpisao dežurni lekar i td. Među dežurnim lekarima najčešće spominjana imena su: dr. *Kitt* , dr. *Kremer*, dr. *Thilo*, dr. *Siegfried Schwela*, dr. *Entress* i td. Analizom starosti preminulih utvrđeno je da je 0.005%, odnosno samo troje ljudi bilo starije od 90 godina, a potom slede podaci: 80-90godina, 73 osobe odnosno 0.1%; 70-80 godina, 482 osoba-0.7%; 60-70 godina, 2,083 osobe - 3.0%; 50-60godina, 8,040 osoba - 11.7%; 40-50 godina, 15,512 osoba - 22.5%; 30-40 godina, 18,430 osoba - 26.7%; 20-30 godina, 14,830 osoba - 21.5%; 10-20 godina 6,715 dece - 9.7% i na kraju dece od jednog dana do 10 godina je bilo 2,564, odnosno 3,7%.

Jedan od podataka koji je kod istoričara ali i celokupne javnosti izazvao najviše interesovanja je verska i nacionalna odrednica pored imena preminulih. Prema vrlo pedantnim nemačkim zapisima *Sterbebuch*-a najveći broj postradalih su hrišćani – 35,228 dok je jevreja bilo tačno 28,511.

Pored već pomenutih *Sterbebuch* podataka javnosti su obelodanjeni i pojedini dokumenti koji dodatno razotkrivaju manipulacije oko broja i navodnog načina masovnog uništavanja Jevreja u *Aushwitz*-u. Tako je, primera radi, javnosti predočen i teleks koji je 4. septembra 1943. iz *Aushwitz*-a upućen centrali *SS-Wirtschafts- und Verwaltungshauptamt* (Glavni biro za privrednu upravu SS-a) u Berlinu : "Od 25.081 Jevreja koji se nalaze u Aushwitz-u njih samo 3.581 je sposobno za rad, odnosno 86% nije u radnom kapacitetu". Zbog velike potrebe za radnom snagom svi bolesni, iznemogli ili povređeni su odmah slani u *Aushwitz II – Birkenau* u kome su se, u skladu sa mogućnostima, preduzimale mere za njihovo lečenje ili oporavak. U prilog ovome govori i dopis koji je 5. aprila 1944. Osvald Pol (Oswald Ludwig Pohl), SS komandant za raspoređivanje logoraša, uputio komandantu SS-a Hajnrihu Himleru (Heinrich Luitpold Himmler): "U svim logorima Aushwitz-a se nalazi ukupno 67.000 ljudi od kojih je njih 18.000 na lečenju. U Birkenau se nalazi

čak 36.000 ljudi, a među njima je najviše žena od kojih njih čak 15.000 nije u mogućnosti da radi”.

Zajedno sa ovim Ruskim otkrićima mediji su povezali već tada zaboravljeno svedočenje Čarlsa Bidermana (Charles Biedermann) koje je on pod zakletvom dao Kanadskom sudu (District Court of Ontario) 9. 10. 11. i 12 februara 1988. godine. Na pitanje sudije Ronalda Tomasa (Ronald Thomas) da li je šest miliona jevreja stradalo tokom Drugog svetskog rata (Did six million really die?) od nacističkih ruku Biderman, koji je bio član Međunarodnog komiteta Crvenog krsta i direktor Međunarodnog istražnog centra (International Tracing Service) zaduženog za pronalaženje i evidenciju svih postradalih od strane nacističke Nemačke, nije dao potvrdni odgovor. Šta više, prema Bidermanu Crveni krst raspolaže podacima kojima se mogu potvrdi stradanja samo 373,468 Jevrja i to u svim koncentracionim logorima koje su nemci držali tokom celog rata. Pri tome Biderman je dodao i pojašnjenje da termin koncentracioni ne koristi po osnovu svog ubeđenja već poštujući nemački zakon, usvojenog po diktatu Amerikanci i Britanci nakon Drugog svetskog rata, da se sva 22 logora koje su Nemci držali moraju nazivati koncentracionim (konzentrationslager), a nikako radnim logorima (arbeitslager) što bi, po svim merilima, bilo ispravno. S tim u vezi istakao je da on lično nikada nije video niti čuo da je i jedan jedini nemački dokument u periodu od 1933. pa sve do 1945. nosio naziv - *konzentrationslager*, a još manje naziv *vernichtungslager* (logora za istrebljenje) kako se, po pravilu, u zapadnoj štampi nazivaju. U nastavku svog svedočenja Biderman je istakao i kako su pripadnici Međunarodnog Crvenog krsta septembra 1944. bili u Aušvicu kojom prilikom su razgovarali sa komandantom logora *SS Sturmbann führer* Rihardom Berom (Richard Baer) i predstavnicima logoraša i da tom prilikom nisu stekli utisak o postojanju bilo kakvog organizovanog likvidiranja logoraša.

No, bez ikakve sumnje pravi šok za sve koji su gradili mit o Aušvicu kao nekakvom tajnom logoru za istrebljenje Jevreja i svih ostalih nastupio je kada je 6. maja 2009 poljski istoričar Dominik Sinovjecki (Dominik *Synowiec*) među nemačkom dokumentacijom u *Auschwitz-Birkenau* pronašao spisak sa imenima sedamnaest britanskih vojnika. Autentičnost dokumenta potvrdio je i istoričar i portparol muzeja *Auschwitz-Birkenau* Pjotr Setkievič (Piotr Setkiewicz) ali je ispred muzeja izneo i mogućnost da se možda, ipak, ne radi o britanskim vojnicima već moguće o nekim nepoznatim Jevrejima i da je celu priču neophodno dodatno proveriti. Umesto muzeja i poljske vlade, koja je takođe izjavila da će kontaktirati britansku vladu radi dodatnih pojašnjenja, gotovo sve je razjasnio engleski novinar i pisac Dankan Litl (Duncan Little) koji je pronašao trojicu vojnika sa spiska (Brian Bishop, Doug Bond i Arthur Gifford) i ubrzo objavio priču o ratnim zarobljenicima u logoru *Auschwitz-Birkenau*, a potom i knjigu *Allies in Auschwitz* (Saveznici u Aušvicu).

Prema izjavama vojnika sa kojima je Litl razgovarao u radnom logoru

Auschwitz E715 je bilo zatvoreno oko šest stotina britanskih vojnika koji su redovno, preko Međunarodnog crvenog krsta, primali pakete sa hranom i drugim potrepštinama i koji su, svi od reda, sačekali oslobođenje. Prema dokumentaciji do koje je uspeo da dođe Litl je mogao da konstatuje da, nakon oslobođenja, u saslušanjima koja je sprovela vojna kontraobaveštajna služba (MI5) ni jedan od britanskih zatvorenika nije ni spomenuo gasne komore ili bilo koji drugi vid masovnog istrebljenja ljudi. Šokantnost ovih izjava, uključujući i priču o fudbalskim turnirima u *Auschwitzu* na kojima su Englezi gotovo redovno pobeđivali Nemce, u britanskoj i svetskoj javnosti zahtevala je hitnu reakciju ne samo Jevreja već i britanske vlade koja je više od pola veka krila ovu činjenicu, a sve u korist priča o *Auschwitz-Birkenau* kao tajnom logoru smrti. Prvi je reagovao britanski premijer Gordon Braun (Gordon Brown) koji je promtno primio Denisa Aveja (Denis Avey), vojnika sa kojima Litl nije razgovarao i odlikovao ga nacionalnim priznanjem *British Hero of the Holocaust*. Uz Aveja Braun je primio i Nikolasa Vintona (Nicholas George Winton) koji je navodno bio zaslužan za spas 669 jevrejske dece iz Praga tokom 1939. godine ali je to krio kako od svoje porodice tako i od javnosti!? Ovom šezdeset godina zakasnelom gestu priznanja britanskim oficirima pridružile su se i neke jevrejske organizacije koje su, sve od reda, odbile da komentarišu pitanje kako je moguće da su Nemci u svom navodno najvećem logoru smrti ostavili u životu šest stotina britanskih vojnika i da oni, s druge strane, nikada nisu govorili o navodnim ubistvima Jevreja i ostalih zatvorenika u *Auschwitz-Birkenau*.

Pored ovoga, Britanci su kao svojevrsnu tajnu tretirali i zarobljavanje dvojice svojih agenata: kapetana Besta (Sigismund Payne Best) i majora Stivensa (Richard Henry Stevens). Britanski agenti su bili stacionirani u Hagu odakle su, uz asistenciju holandskog agenta Klopa (Dirk Klop), pripremali atentat na nemačkog kancelara Adolfa Hitlera. Nemci su ih otkrili i 9. novembra 1939. godine namestili klopku u *Café Backus* u mestašcu Venlo, Holandija odakle su ih prebacili u Nemačku. Ovo nije bila ni prva ni poslednja provala britanskih agenata od strane Nemaca ali je, po svom značaju, moguće bila najznačajnija. Po dolasku u Berlin major Stivens i kapetan Best su u sedištu Glavne kancelarije bezbednosti Rajha (Reichssicherheitshauptamt) prihvatili ponudu generala Valtera Šelenberga (Walther Friedrich Schellenberg) za punu saradnju. Uz pomoć njih dvojice i sopstvene agenturne mreže u Britaniji *Geheime Staatspolizei* (Gestapo) je, u sklopu sveopštih priprema za invaziju na Britaniju, sačinio priručnik: *Informationsheft G.B.* (Informativni priručnik o Velikoj Britaniji).

Informationsheft G.B. je do najsitnijih detalja oslikavala svaki detalj britanskog života i društva. Sadržala je detalje kako o svim glavnim političkim partijama tako i o onim sa margina politčkog života. Biografije partijskih, sindikalnih i lidera raznih drugih organizacija i pokreta obavezno su bile propraćene njihovim slikama, adresama stanovanja, sklonostima i hobijima.

Posebno detaljno je bio obrađen deo vezan za britansku masoneriju i u njemu su, pored imena svih loža, bila navedena i imena svih članova sa njihovim stepenima. Posebno poglavlje bilo je posvećeno i britanskim medijima pri čemu su pored naziva bila navedena i imena njihovih vlasnika i njihova politička orijentacija. Svoje mesto dobila su i mnogobrojna filmska studija, kao i vodeći režiseri, glumci i zabavljači.

Valter Šelenberg, po obrazovanju istoričar, kao glavni autor *Informationsheft G.B.* nije smatrao ni jedan detalj ni jednu sitnicu nevažnom. Tako je Gestapoov priručnik bio prepun mapa, demografskih i istorijskih podataka, prikaza najistaknutijih istorijskih i aktuelnih britanskih ličnosti. Šelenberg je bio izraziti anglofil i smatrao se jednim od najboljih poznavalaca njihove istorije, kulture i običaja pa je tako lično u *Informationsheft G.B.* napisao: “Karakteristike Britanaca su se razvile do vrhunca kroz tradiciju i iskustvo, ojačane određenim obeležjima nacionalnog karaktera: beskrupuloznošću, samodisciplinom, hladnim kalkulanstvom i spremnošću na delovanje”. Pišući o britanskom elitizmu Šulenberg ukazuje kako je kompletan školski sistem podređen ovoj odrednici i to tako što će “0,5% dece koje pohađaju specijalne privatne škole, po okončanju svog obrazovanja, preuzeti 80% svih važnih društvenih i političkih položaja”.

Poseban deo Šelenberg je posvetio Jevrejima u Britaniji. Uz procenu da ih, prema oficijelnim podacima, ima oko 300 hiljada on naglašava da je ovaj broj izvesno veći ali da krajnju cifru nije moguće utvrditi zbog njihove promene imena i lažnog prelaska u druge konfesije. Na osnovu raspoloživih i pouzdanih podataka Šelenberg je sastavio spisak od par hiljada Jevreja koji su zauzimali najvažnija mesta u britanskoj politici, industriji, bankarstvu, medijima i zabavi. Pored svakog imena nalazila se njihova tačna adresa, telefonski broj kao i broj osiguranja. Prvi na listi bio je predsednik Svetske cionističke organizacije i savetnik britanskog ministarstva snabdevanja Haim Vajcman (Chaim Azriel Weizmann) za koga su taksativno navedeni svi govori i nastupi na kojima je govorio protiv Nemačke.

Informationsheft G.B. je bila štampana u tiražu od 200 hiljada primeraka i trebalo je da bude podeljena vojnicima u vreme invazije na Britaniju. No, kako je nemački kancelar 24. maja 1940. naredio prestanak proganjanja Britanaca kod Denkerka, a potom odustao i od invazije na Britaniju - *Unternehmen Seelöwe*, gestapoov priručnik nikad nije razdeljen. Po okončanju Drugog svetskog rata pronađena su samo tri primerka čiji je sadržaj šokirao britanske vojne i policijske vrhove. U Informationsheft G.B. su bile popisane sve tajne baze britanske vojske, tajne lokacije policije, mesta za hitna okupljanja britanske vlade i td. Prema britanskim procenama Nemci su još pre 1940. u potpunosti “provalili” njihovu mrežu i demistifikovali sve tajne a to je, što se njih ticalo, trebalo prikriti od javnosti. Aprila 1945. Šelenberg je iz Berlina, po naređenju Himlera i uz asistenciju holandskog grofa Bernadota (Folke

Bernadotte), došao u Stokholm kako bi sa Britancima pregovarao o uslovima predaje. No, i pored toga što su razgovori bili dogovoreni Britanci su Šelenberga uhapsili i kasnije predali sudu u Nirnbergu koji ga je osudio na 20 godina zatvora ali je on posle nepune četiri godine oslobođen. Umro je 1951. godine, a sve troškove njegove sahrane snosila je *Coco Chanel*. Nakon par godina u Engleskoj su sahranjeni major Stivens i kapetan Best koje nemci nikada i nisu držali u statusu zarobljenika, a Britanci im nisu sudili kako bi izbegli bilo kakav publicitet.

Sve što su Gordon Braun i jevrejske organizacije govorile u prilog navodno dobrovoljnog ćutanja britanskih vojnih zarobljenika smeštenih u *Auschwitz-Birkenau* izgubilo je apsolutno svaki smisao nakon što se oglasio Adrian Vil (Adrian Weale), londonski novinar, istraživač i nekadašnji pripadnik britanske vojne obaveštajne službe (British Army Intelligence Corps). Naime, sve dileme javnosti vezane za razloge *de facto* i *de iure* prikrivanja vrlo važnih činjenica o događanjima u *Auschwitz-Birkenau* Adrian je prekratio objavljujući više od pola veka tajne dosije Direktorata vojne kontraobaveštajne službe (Directorate of Military Intelligence). Prema spisima koji su od 1945. do 2005. nosila oznaku *Top Secret – Sensitive* (Najviša tajna – osetljivo) britanska vlada je prikrivala učešće većeg broja britanskih vojnika u redovima *Waffen-SS*. Iz ovih dokumenata proizilazi ne samo da je više stotina britanskih vojnika i oficira provelo niz godina u *Auschwitz-Birkenau* već i da su, ti isti britanski zatvorenci, imali i svoj rekreativni objekat u berlinskom predgrađu *Genshagen* u okviru koga su bili i biblioteka, pozorište, kafei, fudbalski teren, razne sprave za održavanje fizičke kondicije... No, najveći šok javnost je doživela tek kada je Adrian objavio deo dokumenata iz kojih se vidi da se više desetina britanskih vojnih zarobljenika dobrovoljno prijavilo da pod komandom Hajnriha Himlera (Heinrich Luitpold Himmler) nastavi vojnu službu u *Waffen SS*.

Waffen SS-u nisu pristupili samo obični vojnici već i oficiri predvođeni nikim drugim do Džonom Emerijem (John Amery) sinom Lea Emerija (Leopold Charles Maurice Amery), ministar u Ratnom kabinetu Vinstona Čerčila. Od britanskih dobrovoljaca Nemci su formirali posebnu jedinicu nazvanu *British Free Corps* ali su sami Britanci voleli da je nazivaju *The Legion of St. George* (Legija Sv. Đorđa). Sedište britanskih dobrovoljaca nalazilo se u manastiru Sv. Mihajla (Michaeliskirche) u Hildeshajmu pored Hanovera. Nakon jednogodišnje obuke inauguralna parada *British Free Corps*, kao punopravnog dela nemačke ratne mašinerije, održana je na dan proslave Hitlerovog rođendana - 20. aprila 1944. U svom punom kapacitetu Britanci su se posebno iskazali kao poslednja odbrana Berlina pred nastupajućom ruskom ofanzivom. Nakon što je *Рабоче-Крестья́нская Кра́сная А́рмия* glavni grad Nemačke Britanci su se preobukli i predali kao britanski vojni zarobljenici.

Nekoliko meseci nakon što su Rusi predali Britancima zarobljene vojnike

MI5 je otkrio njihovo učešće u *Waffen SS*-u i odlučio da se o svemu ćuti. U *Top Secret – Sensitive* dokumentima britanske vojske nalaze se izjave gotovo svih pripadnika *British Free Corps*, a najkarakterističnije su dve: Tomas Kuper (Thomas Haller Cooper) se hvalio da je u jednom jedinom danu ubio osamdeset žena i dece, a Džon Vilijams (John Williams) je vreme provedeno kod Nemaca ocenio kao "sjajno vreme" (Smashing time). Iako su Britanci streljali dvojicu, a na zatvorske kazne osudili nekolicinu svojih nevernih vojnika većina je oslobođena a neki, kao Robert Čipčejs (Robert Chipchase), Albert Stok (Albert Stokes), Džon Vud (John Wood) i Roland Barker (Roland Barkers) su penzionisani sa punom penzijom uz uslov da se obavežu na večno ćutanje. Ni u jednoj jedinoj izjavi pripadnika *British Free Corps* nema ni reči o bilo kakvim gasnim komorama ili masovnim ubistvima u *Auschwitz-Birkenau*.

Među najpoznatijim stradalnicima *Aushwitz*-a su svakako maloletna Ana Frank (Annelies Marie Frank) i njena majka Edit (Edith Frank-Holländer). Obe su umrle od tifusa dok je otac, odnosno suprug Oto (Otto Heinrich Frank), sin čuvenog jevrejskog bankara Mihaela Franka (Michael Frank), preživeo tifus i dočekao da ga pripadnici Crvene armije (Рабоче-Крестья́нская Кра́сная А́рмия) oslobode iz logora 27. januara 1945. Dve godine kasnije Oto, koji je pre Drugog svetskog rata bio i saradnik Natana Štrausa (Nathan Straus), vlasnik *R. H. Macy & Co.* i čoveka koji je 2/3 svog imetka dao za potrebe osnivanja države Izrael, je objavio dnevnik svoje ćerke Ane o njihovom skrivanju od Nemaca u Amsterdamu. Prilikom objavljivanja dnevnika pod nazivom *Het Achterhuis* Oto je izjavio kako nikada nije znao da njegova ćerka vodi zapise bilo koje vrste i da je dnevnik ćerke dobio 1945. od svoje nekadašnje sekretarice u firmi *Opekta* gospođe Hermine (Hermine Gies Santrouschitz). Nakon što je Oto 1980. preminuo u Švajcarskoj Hermina tada javnosti opštepoznata kao *Miep Gies* je naprasno počela da prima mnogobrojna priznanja: Orden za zasluge Nemačke (Verdienstorden der Bundesrepublik Deutschland), medalju *Yad VaShem* iz Izraela, Valenbergovu medalju (The Wallenberg Medal of the University of Michigan) i, na kraju, holandska kraljica Beatrisa (Beatrix) ju je proglasila plemkinjom. Inače, muž kraljice Beatrise je Klaus Ambsberg (Klaus von Amsberg), u svoje vreme najbolji pojedinac Hitlerjugenda, a potom i istaknuti oficir nemačkog Trećeg rajha.

Šta su bili razlozi za ovako neočekivano visoka priznanja nekadašnje ljubavnice Oto Franka može se naslutiti iz pisanja dr Roberta Farison (Robert Faurisson) u članku *Is the Diary of Anne Frank Genuine* (Da li je Dnvnik Ane Frank originalno delo). Nakon višegodišnjeg istraživanja Farison je zaključio da je Dnevnik literalni falsifikat iza koga stoji gospođa *Hermine Santrouschitz* alias *Miep Gies*. Svoja saznanja ovaj škotlanđanin koji je svoje akademsko obrazovanje sticao na Sorboni u Parizu objavljuje u časopisu *Journal of Historical Review* ali je ubrzo potom izveden na sud zbog negiranja holokausta. Tužio ga je Muzej Ane Frank (Anne Frank Huis) iz Amsterdama uz

tvrdnju da će njegovo pisanje uticati na posete, a time i zaradu muzeja!! Kako je Farison svoje tvrdnje oko Dnevnika Ane Frank proširio i tvrdnjom da tokom Drugog sveskog rata nije bilo ubijanja u gasnim komorama jer iste nigde nisu postojale 3. oktobra 2006. u Francuskoj je, u skladu sa specijalnim zakonom *Loi Gayssot*, osuđen – bez posebne argumentacije, kao neko ko negira postojanje holokausta. Međutim, i pored sudske osude, Farisonovu argumentaciju su prihvatili mnogi među kojima i matematičar i pisac Simon Šepard (Simon Sheppard) koji, pored svega što je o literalnom falsifikatu već bilo rečeno, dodaje i krunsku tvrdnju da je Dnevnik čist falsifikat s obzirom da su neki njegovi delovi pisani hemijskom olovkom koja u vreme pisanja Dnevnika nije postojala jer je njena komercijalna upotreba počela tek oktobra 1945. Nakon što je objavio knjigu *Tales of the Holohoax* u kojoj izražava sumnju u broj stradalih Jevreja u Drugom svetskom ratu Šeparda je engleski sud 10. jula 2009. osudio na četiri godine i deset meseci robije zbog navodnog širenja rasne mržnje.

U svetlu ovih i niza drugih podataka jevrejski istoričar i jedan od najpoznatijih američkih profesora (Princeton University) stručnjaka za holokaust i svetsku diplomatiju Arno Majer (Arno Joseph Mayer) objavljuje knjigu *Why Did the Heavens Not Darken? The "Final Solution" in History* (Zašto se nebesa nisu smračila? "Konačno rešenje" u istoriji) u kojoj nedvosmisleno iznosi svoje uverenje da su Jevreji u *Aushwitz*-u pretežno stradali od tifusa i ostalih bolesti, a ne kao posledica nekakve organizovane kampanje za njihovo uništenje". Majer se ne zadržava samo na ovoj konstataciji već dodaje i sledeće: "Anti-semitizam nije igrao odlučujuću, pa čak ni značajnu ulogu u rastu nacističkog pokreta i njegovog biračkog tela. Uzroci pojave nacizma su mnogobrojni i krajnje složeni. Ljudi su sledili sinergiju ovog nacionalnog pokreta koji je bio suprotstavljen marksizmu, socijal-darvinizmu, boljševizmu i cionizmu, a sve to kroz zalaganje za reviziju Versajskog diktata, ukidanje reparacija, obuzdavanje liberalnog kapitalizma i uspostavljanje države blagostanja naroda".

Gotovo identičnog stava je još jedan američki profesor (Northwestern University) Artur Batc (Arthur R. Butz) koji u svojoj knjizi *The Hoax of the Twentieth Century: The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry* (Obmana dvadesetog veka: Slučaj navodnog istrebljenja evropskih Jevreja) piše da je uzročnik velikog broj umrlih u *Birkenau* i drugim radnim logorima zapravo tifus i ostale zarazne bolesti i da se, kad se sve okolnosti stradanja Jevreja širom Evrope uzmu u obzir, može odbaciti svaka pretpostavka njihovog navodnog planskog uništenja".

Danas, kad govorimo o broju nastradalih Jevreja još jedna stvar izaziva pažnju: U 87 država je donet zakon da ne smete negirati postojanje holokausta, niti smete dovoditi u pitanje broj njegovih žrtava. Šta više, na zahtev države Izrael u utorak 1. novembra 2005. godine Ujedinjene nacije su na svom

četrdeset drugom plenarnom zasedanju jednoglasno usvojile deklaraciju br. 60/7 kojom se predviđa da se 27. januar širom sveta obeležava kao *Međunarodni dan žrtava holokausta*. Rezolucijom OUN se odbacuje pravo bilo kom pojedincu, organizaciji, instituciji ili zajednici da u celosti ili delimično poriče postojanje holokausta. To je, može biti, dobro ali ne i korektno u odnosu na sve druge ljude koji su izgubili život u nekom od logora ili u ratnim operacijama. Za sve te druge nema rezolucije UN, nema žalosti, sećanja! Zašto? Kako?

Sumnjajući u ispravnost i dobronamernost uspostavljanja zakonskih ograničenja po pitanju osporavanja broja jevrejskih žrtava tokom Drugog svetskog rata veliki broj svetski priznatih intelektualaca je podigao svoj glas protiv ove vrste ograničenja univerzalnog prava na slobodu mišljenja i govora. Među ovim intelektualcima posebnu su aktivni i u svojim ocenama izričiti: *Raul Hilberg*, *Richard J. Evans*, *Pierre Vidal-Naquet*, *Timothy Garton Ash*, *Christopher Hitchens*, *Peter Singer*, *Noam Chomsky*, *Serge Thion*, *János Kis*, *András Schiffer*, ... Prva država koja je prihvatila njihovu argumentaciju i 1992. godina odbila da usvoji tzv. zakone o negiranju holokausta bila je Mađarska čiji je Ustavni sud (Alkotmánybíróság), pod predsedništvom nekadašnjeg predsednika Mađarske Laslom Šojom (László Sólyom), ocenio da usvajanje *Holokauszttagadás* (Zakona o negiranju holokausta) zapravo predstavlja čisto ograničenje prava govora i prava na sopstveno mišljenje!

Vidite, u Drugom svetskom ratu je poginulo, što vojnika što civila, oko šezdeset dva miliona ljudi, a to je bilo 2,5% ukupne svetske populacije. Danas svi samo govore o nastradalih šest miliona Jevreja što je zapravo broj celokupne jevrejske populacije u Evropi. Postavlja se pitanje da li je i jedan Jevrejin pre rata emigrirao bilo gde ili, ako baš hoćete, ko su dva miliona Jevreja koji su nakon Drugog svetskog rata naplatili novčanu odštetu od Zapadne Nemačke za svoja stradanja po nemačkim radnim logorima. Još nešto, pogledajte, u svim tim silnim i bezbrojnim knjigama o stradanjima Jevreja niko nikada nije prebrojao Jevreje koji su poginuli u borbi protiv Vermahta i njegovih saveznika. Da li ih je uopšte bilo?! Jesu li se oni ikada i ikako suprotstavljali fašističkim i nacističkim trupama i njihovim saveznicima?! No, pretpostavimo, prihvatimo tvrdnje da su svi Jevreji u Evropi ubijeni i da preživelih nije bilo. Strašno! Užas! Šest miliona – katastrofa! Ali sada, kad stvari tako gledate, postavlja se pitanje šta je sa ostalim žrtvama? Šta je sa ostalih pedeset šest miliona stradalnika? Imaju li oni ime, prezime, oca, majku, državu, naciju... Da li su oni samo nekakva kolateralna šteta?

U nemačkim ratnim logorima bilo je 5,8 miliona zarobljenih Rusa. Njih 3,3 miliona je umrlo od zime, bolesti, gladi... Još dvadeset sedam miliona ih je poginulo u borbama protiv pripadnika Vermahta. No, oni, po svemu sudeći, nisu žrtve vredne svetskog poštovanja. **Pa da li znate da je u Drugom svetskom ratu poginulo više Srba nego Amerikanaca, Britanaca i Francuza**

zajedno!? Da li znate da je bitka za Staljingrad, koja je definitivno promenila tok rata, trajala punih šest meseci, a savezničko iskrcavanje u Normandiju jedan jedini dan; u bici za Staljingrad poginulo je 790.000 Rusa i 850.000 Nemaca, a prilikom iskrcavanja saveznika u Normandiju 2.500 savezničkih vojnika i oko 7.000 Nemaca. Do danas se bar deset puta više pisalo, razgovaralo i snimilo filmova o iskrcavanju u Normandiju od onoga što se dešavalo oko Staljingrada. Ko to špekuliše žrtvama i istorijskim činjenicama? Ko precenjuje jedne i potcenjuje druge?! Zašto se ne kaže jasno da **ruske žrtve čine trećinu svih žrtava Drugog svetskog rata** ili, ako neko voli statistiku, da 80% Rusa rođenih 1923. nije dočekalo "Srećnu Novu 1946". Još nešto, tek tako - da se zna, **prema podacima Vermahta 78% svih njihovih gubitaka u ljudstvu nastali su tokom borbi sa Rusima**. Prema istim, nemački pedantnim podacima, 84% vermahtovih snaga (3,3 miliona vojnika) se 1941. borilo na Istočnom frontu; 1942. broj se smanjuje na 3,1 miliona, a 1943. na 2,9 miliona. Poslednje godine borbi na Istočnom frontu Nemci su angažovali 157 divizija sa ukupno 3,1 miliona vojnika i 46% celokupne avijacije. Iste te godine broj nemačkih divizija koje su se borile u Italiji, Francuskoj, Belgiji, Holandiji, Finskoj i Danskoj nije prešao cifru od 94.

Možda je najbolji odgovor na pitanje zašto se o nečemu ne piše, a o drugome ne govori dao Vinston Čerčil kada je izjavio: "*Istorija će mi biti naklonjena*". Na pitanje novinara kako može u to ta bude siguran lakonski je odgovorio: "*Ja ću je pisati*".

Ako se ljudima već brani, a brani im se, da dovode u sumnju broj jevrejskih žrtava u Drugom svetskom ratu, onda treba govoriti o onome što još nije zabranjeno. Nije danas - biće sutra. U tom kontekstu recimo da su glavni lovci na Jevreje po evropskim metropolama bili jevrejski kolaboracionisti - cionisti. Mnogi čuvari radnih logora, ili koncentracionih logora kako ih mnogi nazivaju, su bili Jevreji - cionisti. Da, bili su to Aškenazi Jevreji koji su to, na žalost, veliku žalost, krajnje efikasno obavljali! Zašto? Radili su to za novac ali primarni cilj im je bila osveta prema Sefardima koji nisu želeli da prihvate njihove ideje o nekakvom Erec Izraelu. I danas, pola veka po okončanju Drugog svetskog rata gotovo da je tabu tema govoriti o stradanjima Sefarda i onima koji su odgovorni za njihov progon. No, nisu, naravno, samo Sefardi bili meta cionista: mnogi su se čestiti Aškenazi Jevreji između 1939. i 1941. od ovih obesnih cionista spasavali bežanjem u Rusiju. U američkom časopisu *Collier's Weekly* od 9. juna 1945. objavljen je članak Frajling Fostera (Freiling Foster) u kome se dokumentovano navodi da je dva miliona Jevreja, građana evropskih država, između 1939. i 1941. spas od progona i tamničenja našlo u komunističkoj Rusiji; kasnija dokumentacija SSSR-a će pokazati da je broj Jevreja koji su u ovom periodu ušli u Rusiju zapravo 1.550.000 i da su svi evakuisani na bezbedno nakon što su otpočele ratne operaciji; tačnost ovih podataka potvrdio je 30. oktobra 1946. i Luj Levin (Louis Levine), predsednik Američkog jevrejskog saveta za izbeglice u Rusiji: "Već prvih dana napada

Nemačke na Rusiju svi Jevreji su iz zapadnih oblasti prebačeni na istočni deo Urala gde su dočekali kraj rata. Skoro dva miliona Jevreja je tada spašeno."

U svojoj knjizi o suđenju Adolfu Ajhmanu književnica Hana Arend (Hannah Arendt) piše:

"*Ta uloga jevrejskih vođa u satiranju sopstvenog naroda za Jevreje nesumnjivo predstavlja najmračnije poglavlje cele te mračne priče. U Amsterdamu kao i u Varšavi, u Berlinu kao i Budimpešti Nemci su mogli verovati jevrejskim saradnicima da će sastaviti spiskove ljudi i njihove imovine, da će obezbediti posebne policijske jedinice koje će pomoći u hvatanju i ukrcavanju Jevreja... Centralni jevrejski savet u Budimpešti je čak štampao i proglas u kome je obaveštavao svoje sugrađane da je njima dato pravo neograničenog raspolaganja celokupnom jevrejskim duhovnim i materijalnim bogatstvom i čitavim jevrejskim ljudstvom. Oni su delili trake sa žutom zvezdom i mi još i danas možemo da osetimo koliko su uživali u novostečenoj moći... Likovi jevrejskih prvaka iz nacističkog perioda dobro su nam poznati. Kreću se od Šaima Rumkovskog (Chaima Rumkowskog), glavnog jevrejskog starešine iz Lođa, koji je čak izdavao banknote sa svojim potpisom i marke sa svojim likom; preko Lea Beka (Lea Becka), uglađenog i visokoobrazovanog; Adama Černjakova (Adama Czerniakowa), inžinjera i predsednika varšavskog saveta; Elizara Grinbauma (Eliezer Greenbaum), sina cionističkog vođe Jicaka Grinbauma (Yitzchak Greenbaum)... U logoru Terezijenštat transportne liste su isključivo sastavljali članovi jevrejskog saveta... Glavni čovek zadužen za emigraciju Jevreja u Berlinu je bio Pol Epštajn (Paul Eppsteina), a taj posao u Beču je obavljao rabin Benjamin Murmelštajn (Benjamin Murmelstein)... Cela istina je da su postojale jevrejske zajednice, kao i jevrejske stranke i dobrotvorne organizacije i na lokalnom i na međunarodnom nivou. Gde god je bilo Jevreja postojale su i priznate jevrejske vođe, i to vođstvo je, skoro bez izuzetka, na neki način, iz nekog razloga sarađivalo sa nacistima... Jedan dostojanstveni ortodoksni jevrej Pinč Fredig (Pinchas Freudige), član jevrejskog saveta u Budimpešti tokom Drugog svetskog rata, na suđenju Ajhmanu je izjavio da se polovina od četiri i po ili šest miliona Jevreja koji su stradali u ratu moglo spasiti da nisu sledili instrukcije jevrejskih saveta... Prema pouzdanim podacima holandskog Državnog instituta za ratnu dokumentaciju i izjavama dr Loe de Jonga svih 103.000 holandskih Jevreja je deportovano u Poljsku uz saradnju jevrejskog saveta... Da bi se rešile svojih jevrejskih građana evropske zemlje su plaćale Nemcima samo da ih odvezu u neki od logora. Nemci nisu tražili niti su plenili jevrejsku imovinu. Trebala im je radna snaga, a evropske zemlje su proganjale i hapsile Jevreje, a potom plaćale Nemcima troškove njihove deportacije. Slovačka je trebalo da plati između 300 i 350 rajhsmaraka za transport svakog Jevreja, Hrvatska samo 30, Francuska 700, Belgija 250 i td. Krajem rata Nemci su tražili da im se transportni troškove plaćaju u dobrima koja su im sve više falila...*"

Možda je, u ovoj priči o jevrejima protiv jevreja, dovoljno ilustrativan primer jednog od lidera grčkih jevreja Sabi Saltiel (Saby Saltiel) koji ne da se stavio na stranu Nemaca već je, na kraju, postao većim Nemcem od najvećeg arijevca. Grci nisu želeli da imaju nikakve veze sa deportovanje Jevreja pa su sve poslove oko njihovog okupljanja i deportovanja na sebe preuzeli aškenazi lideri jevrejske zajednice na čelo kojih se, kao predsedavajući *Judenräte*-a, stavio Saltiel. Prvi, a pokazeće se i najvažniji, posao koji je *Judenräte* (jevrejski savet) preduzeo bilo je osnivanje jevrejske policije - *Judenpolizei*. Sve Jevreje, uglavnom sefarde, širom Grčke su oni popisali, zatvorili u privremene logore, a potom deportovali u Poljsku gde su ih dočekivali zloglasni šefovi varšavske jevrejske policije Jozef Žerinski (Jozef Szenkman Szerynski) i Jakob Lejkin (Jakob Lejkin). Materijalne vrednosti ovih tragičnih jevrejskih građana Grčke su konfiskovali pripadnici jevrejske policije, a njihov osnivač i šef solunski rabin dr Korc (Zvi Koretz) je tokom 1944. slovio za jednog od imućnijih građana Grčke.

I sada, kada sve to znamo, neminovno nam se nameće pitanje: Šta se sa ovakvim kolaboracionistima, a bilo ih je na desetine hiljada, događalo nakon Rata? Evo primera i odgovora: Jedan od najzloglasnijih pripadnika *Judenpolizei* u Poljskoj u mestu *Będzin* je bio Hirš Birnblat (Hirsch Birenblatt). Po okončanju Rata otišao je u Palestinu i postao dirigent Izraelske opere. Kada su do okružnog suda u Tel Avivu doprli neoborivi dokazi o njegovom kolaboracionističkom odnosu sa Nemcima 14. novembra 1962. osuđen je, po dvanaest tački optužnice, na 5 godina zatvora. No, odmah potom Vrhovni sud u Jerusalimu (Beit HaMishpat HaElyon), jednoglasnom odlukom, ga je oslobodio bilo kakve odgovornost čime je praktično izvršena abolicija svih jevrejskih kvislinga. Interesantno je i to da Birnblata nije osudio ni jedan verski sud – *Halakha*, niti je o njegovoj odgovornosti progovorio, po osnovi i jedne od 613 zapovedi, i jedan rabin. Jevreji cionisti ne mogu, izgleda, odgvarati za užase kroz koji je prošao jevrejski narod, a za koji su oni i te kako odgovorni.

Cioniosta, predsednik Komiteta za spas evropskih Jevreja i jedan od onih koji se nikada nije protivio postojanju i delovanju *Judenräte* i *Judenpolizei* Jicak Grinbaum (Yitzchak Greenbaum) je 1943. u svom govoru o jevrejskoj dijaspori izjavio:

“*Za potrebe spašavanja naše ugrožene braće moramo prikupiti sve svoje snage i moći. Ali, kada se postavi dilema između njihovog spašavanja i stvaranja nove države jevrejskog naroda ja se, bez i trunke dileme, odlučujem za novu državu. Što se više govori o ubijanju i klanju našeg naroda to su naše šanse za uspostavljanje nove domovine veće. Ako bi nam se danas i ukazala mogućnost da im pomognemo mi to nebismo učinili.* ***Ne. Ne i ne****!*”

U svom dopisu jerusalimskom časopisu *Kol Ha’ir* od 19. maja 1989. jedan od

najpoznatijih logoraša koji je uspeo da preživi pune četiri godine torture po logorima u Poljskoj ističe:

"Nemogu se složiti sa mišljenjem Haima Barama da je obrazovni sistem Izraela uspeo da usadi deci svest o holokaustu. Tu se neradi o svesti o holokaustu već o usađivanju mita o njemu, odnosno, da budem precizniji, tu se radi o falsifikovanju čenjinica o holokaustu. Kao što znate – poluistine su uvek opasnije od čistih laži, a ovde upravo govorimo o tome.

Kao neko ko je preživeo holokaust, prvo u Varšavi, a potom u Bergen-Belsenu, daću vam primere koji će vam ukazati na nepoznavanje onogo šta se stvarno tamo događalo. U Varšavskom getu, čak i tokom prvog masovnog istrebljenja logoraša (od juna do oktobra 1943.), bilo je teško videti i jednog jedinog nemačkog vojnika. Gotovo celokupan administrativni deo posla, a potom i transport stotine hiljada Jevreja u smrt su obavili jevrejski kolaboracionisti. Pre nego što je u Varšavskom getu došlo do pobune zatvorenici su prvo morali da likvidiraju svoje jevrejske izdajnike – policajce i čuvare Geta. Sve dok oni nisu bili likvidirani o pobuni se nije moglo ni razmišljati. Svi zatvorenici Varšavskog geta su više strahovali od jevrejskih kolaboracionista nego od Nemaca. Svi zatvorenici Varšavskog geta su više mrzeli jevrejske kolaboracioniste nego Nemce. Svako jevrejsko dete smo učili da, ako se ikada nađe u nekoj prostoriji sa više vrata i ako pomisli da može da pobegne, da to čini bežeći ka vratima na kojima se nalazi nemački vojnik, a tek potom neki od ukrajinskih čuvara. Učili smo ih da nikad ne pokušavaju da pobegnu kroz vrata koja čuvaju jevrejski kolaboracionisti.

Jedno od mojih najupečatljivijih sećanja, i pored svih strahota holokausta, odnosi se na dan kada su zatvorenici (februara 1943.) uspeli da ubiju jednog omraženog jevrejskog kolaboracionistu. Sećam se da smo deca i ja tada zapevali i zaigrali. Ovoga se nesećam sa žaljenjem. Naprotiv.

O muzejskim postavkama i onome što se govori u Vad Yashemu (državni muzej o holokaustu u Jerusalimu) ne želim ni da govorim. Neželim to ni da komentarišem jer je vredno samo prezira. Da bar malo znamo o onome što se dešavalo tokom holokausta (slagali se ili ne oko toga) sada bismo mogli dobro da shvatimo zašto Palestinci više vole da ubiju svoje izdajnike nego bilo koga drugoga.

Moje poštovanje"

Američki pisac Džon Sek (John Sack) u svojoj knjizi *Oko za Oko* (Eye for an Eye) navodi:

“Jevrejski kolaboracionisti su se organizovali u svojevrsne policijske formacije kako bi što efikasnije pomogli Nemcima. Njihove policijske formacije su nazivane Judische Ordnungsdienst. Najbrojnije su bile one u Varšavskom getu koje su brojale čak 2500 ljudi, u Lođu 1200, u Lavovu preko 500…”

U najpoznatijoj *CBS*-ovoj *prime-time* televizijskoj emisiji *60 Minutes* 24. oktobra 1993, komentarišući dokumentarni film *Ružna strana slobode* (The Ugly Side of Freedom), istaknuti jevrejski intelektualac i novinar Morli Šefer (Morley Safer), dvanaest puta dobitnik Emi nagrade i francuskog priznanja *L’ordre des Arts et des Lettres*, je naglasio:

“Jasno je da su nemačke trupe u Ukraini dočekane kao oslobodioci, a jasno je i da su postupanja Ukrajinaca prema Jevrejima bila svirepija od nemačkih. Jasno je da su vojnici Vermahta bili srdačno dočekani i u Hrvatskoj, Sloveniji, Mađarskoj, Rumuniji i Bugarskoj. Nemci, definitivno, nisu bili niti su mogli da budu sami odgovorni za sve ono za šta se optužuju”.

Jevrejske suze

Po okončanju ratnih dejstava u Evropi i potpisivanju poraza nemačke vojske 8. odnosno 9. maja predsednik SAD Hari Truman, premijer Britanije Vinston Čerčil i generalni sekretar KPSS-a Josif Visarionovič su se jula 1945. sastali u Potsdamu (Potsdamer Konferenz). Cilj sastanka je bio da se postigne konačan dogovor o sudbini Nemačke države i utanače detalji okončanja rata sa Japanom: Nemačka je podeljena na dve države - Zapadnu i Istočnu, a na Japan je avgusta 1945. Amerika bacila dve atomske bombe.

Samo par meseci nakon Potsdamske konferencije Šaim Vajzman (Chaim Weizman) je ispred Svetske cionističke organizacije (ההסתדרות הציונית העולמית) uputio zahtev vladama SAD, Britanije, Francuske i Rusije da osiguraju način da Nemačka i Nemci plate “obeštećenje, nadoknade i restituciju svim Jevrejima iz Nemačke”. Staljin je ove zahteve odmah odbio, ali su ih zato američka i britanska vlada podržale - bez rezerve. Jevreji su 1951. godine osnovali specijalnu Agenciju za potraživanje jevrejskih materijalnih dobara od Nemačke (*Conference on Jewish Material Claims Against Germany, Inc*, odnosno ועידת התביעות). Agencija će, odmah po osnivanju, a osnovana je i registrovana kao preduzeće - *business venture*, preuzeti sve poslove oko registracije oštećenih Jevreja, popunjavanje njihovih zahtevnih formulara, utvrđivanja visine odštete i sl. Zapadnu Nemačku su Britanci i Amerikanci primorali 10. septembra 1952. da potpiše *Luxemburger Abkommen*, sporazum

sa novoosnovanom jevrejskom državom Izrael i Agencijom za potraživanja. Nemački narod je tako bio prisiljen da plati nadnice “jevrejskim robovima” koji su tokom rata radili u *Arbeitslager* – radnim logorima, nadoknadi vrednost njihove ukradene imovine i isplati obeštećenja za ubijene Jevreje u radnim logorima. Odmah po potpisivanju *Luxemburger Abkommen*-a Jevreji su ispostavili svoj račun: 3.000$ za svakog preživelog logoraša – ukupno 1,5 milijardi dolara i još šest milijardi dolara za jevrejsku imovinu i ubijene logoraše. Pored toga, većina od 500.000 logoraša koji su, prema podacima Svetske cionističke organizacije, preživeli sve strahote radnih logora, a proveli u njima duže od šest meseci, dobili su nemačke državne penzije; početkom 2006. ove su penzije iznosile 500€. Osim Jevreja ni jedna druga džava, ni jedna druga nacija i ni jedna druga rasa nije tražila od Nemačke da joj na ovaj način kompenzira....

Nemačka je, u vreme ispostave jevrejskog računa, bila gotovo potpuno devastirana država, a situacija je bila gora nego 1918-te jer su amerikanci već od 8. maja 1945. otpočeli sa politikom deindustrijalizacije Nemačke, a prema planu danas poznatom kao *Morgenthau Plan*. I pored svega toga američke i britanske okupacione trupe su, kako bi *Luxemburger Abkommen* bio pravno moguć, Nemačkoj nametnule usvajanje Zakona o restituciji (Bundesergänzungsgesetz zur Entschädigung für Opfer der nationalsozialistischen Verfolgung BErG) od 18. septembra 1953. Tri godine kasnije (29. juni 1956) Zakon o restituciji je proširen i postao je poznat kao *Bundesgesetz zur Entschädigung für Opfer der nationalsozialistischen Verfolgung* - BEG, a skrojen je prvenstveno po meri Jevreja što se vidi iz čl. 1 koji je propisivao da pravo na odštetu imaju samo osobe koje su proganjane zbog rasne pripadnosti, verskih ili političkih opredeljenja. Po ovom zakonu pripadnici raznih pokreta otpora su bili isključeni iz odštete, jer su se borili protiv nemačkog okupatora, a ne protiv nacističkog sistema kao takvog! Jevreji se nikada nisu oružano borili protiv Vermahta, ali su zato uvek bili protiv nemačke države pa su se tako, po ovim zakonima, samo oni kvalifikovali da traže direktnu odštetu. Svi drugi, oni koji su ratovali protiv Vermahta i njegovih saveznika, su to pravo mogli da ostvare kroz proces ratnih reparacija. Nemci nisu imali izbora, a niko ih nije ni pitao; uspeli su za dvanaest godina, kako su *Luxemburger Abkommen* i zakoni nalagali, da isplate sva jevrejska potraživanja. Nemački premijer Konrad Adenauer je u svojoj autobiografiji na sto četrdeset i drugoj stranici zapisao:

“*Na Londonskoj konferenciji mi je definitivno bilo jasno da međunarodni bankari neće dozvoliti da Nemačka dobije međunarodne kredite ukoliko ne udovolji jevrejskim zahtevima. Ukoliko je nemačka želela da dobije povoljne bankarske kredite morala je da prihvati jevrejske zahteve*“.

No, Adenaueru nije samo što-šta postalo jasno već je što-šta počeo i da govori. Ukazujući kako se Jevreji nikada i nigde, kao što je to bio slučaj sa

ostalim evropskim narodima, nisu suprotstavljali Vermahtu on ukazuje na činjenicu da su, s druge strane, i te kako u Španskom građanskom ratu borili u korist komunističkih i anarhističkih snaga. Po prvi put Adenauer javnosti obelodanjuje podatke prema kojima su čak 26% svih republikanski snaga sačinjavali Jevreji koji su, u isto vreme, držali i polovinu njihovih komandnih funkcija. Prema do tada nepoznatim podacima 100% svih republikanskih dobrovoljaca iz Rumunije su bili Jevreji, a oni su sačinjavali i 47% poljskih dobrovoljaca, 38% američkih, 22% engleskih, 17% francuskih... Jevreji su, za razliku od svih drugih dobrovoljaca, imali svoje novine, radio stanicu, posebne komunikacione sisteme.

Iako je javnost sa interesovanjem primala informacije koje je Adenauer iznosio pravi šok je usledio tek nakon što je on objavio podatke o tome kako su španski republikanci pokrali 94% španskih državnih rezervi zlata (635 tona). Direktno povezivanje jevrejskih dobrvoljaca iz španskog građanskog rata sa krađom zlata šokirala je svetsku javnost. Otkrivanje podataka o krađi zlata, uključujući zlato Acteka i Maja, i predaji ¼ Parizu, a ¾ Moskvi omogućilo je, mnogima, da razloge onoga što se događalo u Španiji sagledaju i iz drugog ugla. Potvrdivši da su dva ključna čoveka u operaciji iznošenja zlata iz Španije bila dva Jevrejina: francuski premijer Leon Blum (André Léon Blum) i ruski ambasador u Madridu Marsel Rozenberg (Марсель Израилевич Розенберг) Konrad Adenauer je najavio objavljivanje spiska imena svih učesnika i nazive svih banaka ove, nakon krađe carskog blaga u Rusiji 1917, najveće pljačke na svetu no - nije održao svoje obećanje.

Još veći šok javnost je doživela nakon što je Adenauer objavio da su Amerikanci od 8. maja do 6. avgusta 1945. ubili više pripadnika Vermahta koji su položili svoje oružje i bili u statusu ratnih zarobljenika nego što ubili civila u Hiršimi i Nagasakiju zajedno. Kako nebi ostao nedorečen Adenauer je optužio Amerikance da su između 8. maja i 31. decembra 1945. ubili 1,7 miliona nemačkih vojnih zarobljenika što je, prema njemu, znatno veći broj od broja poginulih pripadnika Vermahta u sukobima koje su oni vodili protiv Britanaca, Francuza i Amerikanca od 1. septembar 1939. do 8. maja 1945. Adenauer je obećao objavljivanje kompletnog spiska 200 američkih logora u kojima se odvijala poslednja drama razoružanih nemačkih vojnika. Šta više, obećao je i spisak visokih amerčkih oficira odgovornih za ovakvu politiku – nije održao svoje obećanje.

Na Adenauera koji se iskreno borio protiv nerazumnih jevrejskih zahteva za obeštećenjem je 27. marta 1952 izvršen atentat. Policijska istraga je ubrzo otkrila da su atentatori, njih petorica, bili pripadnici jevrejskih terorističkih organizacija Herut (חרות) i Irgun (ארגון). Prvoosumnjičeni Elajza Sud (Eliezer Sudit) je tokom istražnog postupka priznao svoju krivicu i kao organizatora imenovao Menahema Begina (Menachem Wolfowicz Begin). No, i pored svih dokaza, i pored insistiranja tužioca osumnjičeni su, zahvaljujući amerikancima

i britancima, bili pušteni da se vrate u Izrael. Menahem Begin je 1977. postao premijer Izraela, a godinu dana kasnije je primio Nobelovu nagradu za mir!

Adenauer je umro 19. aprila 1967, a po rečima njegove ćerke poslednje reči su mu bile: *Da jitt et nix zo kriesche* – nemamo za čim da plačemo.

U ime Agencije za potraživanja *Luxemburg Abkommen* je potpisao poljski jevrejin Nahum Goldmann (נחום גולדמן) koji je tada bio i predsednik Jevrejskog svetskog kongresa. Za razliku od premijera Adenauera Goldman se rado sećao dana kada je potpisao sporazum sa nemačkom državom; u autobiografiji piše:

“Moji pregovori sa kancelarom Adenauerom i njegovim saradnicima i potpisivanje *Luxemburg Abkommen* predstavljaju krunu mog političkog delovanja... Ovo tim pre što u međunarodnom pravu nigde nije bilo uporišta našim zahtevima.”

Za svoje zasluge Goldman će 1956. biti izabran i za predsednika Svetske cionističke organizacije. Govoreći o veličini i značaju nemačkih plaćanja jevrejski istoričar Valter Laker (Walter Laqueur) kaže:

“Nemački brodovi su redovno dopremali u luku Haifa industrijske mašine... 1965. godine sve što je postojalo u Izraelu izgrađeno je nemačkim novcem... Najveći poduhvat je bila izgradnja 280 km dugog cevovoda (2,5 metara u prečniku) za navodnjavanje pustinje Nagev...”.

No, ono što Konrad Adenauer nije znao je da jevrejska tuga nema granica i da će stoga Naum Goldman i njegova Agencija za potrživanja nastaviti da tuguju i proširuju svoje zahteve: Jevreji će od Nemaca zahtevati, a Britanci i Amerikanci ih primorati, da isplate obeštećenja svakom Jevrejinu koji je bio u radnom logoru, getu, zatvoru (bez obzira na razloge; mogli su da budu silovatelji, lopovi, ubice...), kućnom pritvoru ili je prosto bio u begstvu od Nemaca. Prema zvaničnim podacima nemačke vlade od januara 2000. godine zahteve za obeštećenje podnelo je 4.384.138 Jevreja, a pravo na nadoknadu ostvarilo 2.014.142; nemačka država im je od oktobra 1953. pa do decembra 1980. isplatila 56,7 milijardi maraka, a ukupno isplaćena suma do kraja 2000. iznosi 103.940.000,00 nemačkih maraka. Kako su se nakon ujedinjenja Nemačke jevrejski zahtevi proširili *Bundestag* (nemački parlament) je procenio da će Nemačka do 2020 morati Jevrejima da plati još najmanje 20 milijardi dolara.

Kada je nemačkom narodu predočena cifra od 4.384.138 jevrejskih zahteva za obeštećenjem došlo je do prave male revolucije. Nemački građani nisu osporavali obavezu plaćanja obeštećenja ili visinu pojedinačnih isplata već sam broj zahteva koji je, sam po sebi, negirao tvrdnju da su Nemci odgovorni

za smrt 6.000.000 Jevreja. No, kako je u Nemačkoj odmah nakon Drugog svetskog rata donet zakon da se ne može i ne sme dovoditi u sumnju broj jevrejskih žrtava svi oni koji su pokrenuli ovo pitanje su bili sudski procesuirani. Do sada je više desetina hiljada ljudi osuđeno po ovom *Volksverhetzung* zakonu koji, u isto vreme, oslobađa sudove obaveze da obrazlažu svoje presude jer je dovoljno samo da se kaže da je okrivljeni širio *Sprache des Hasses* – govor mržnje.

No, ne plaćaju samo Nemci obeštećenja Jevrejima. Početkom devedesetih godina XX veka švajcarske banke su završile kompjuterizaciju svog poslovanja i tada je otkriveno da jedan broj bankarskih naloga sa oko 45 miliona šavajcarskih franaka miruje od 1939. godine. Nakon detaljne kontrole utvrđeno je da su vlasnici ovih naloga Jevreji koje je bilo nemoguće kontaktirati niti pronaći njihove naslednike. O svemu su obaveštene moguće zainteresovane jevrejske organizacije ali nakon godinu dana ćutanja švajcarske banke su odlučile da pomenutu sumu uplate na račun Crvenog krsta. Međutim, početkom 1995. godine Edgar Bromfman (Edgar Bronfman), predsednik Svetskog Kongresa Jevreja i sin najpoznatijeg kanadskog krijumčara alkohola i zelenaša Sema Bromfmana (Samuel Bronfman) i Avram Burg (Abraham Burg), rastuća zvezda cionističkog pokreta i portparol Kneseta došli su u Vilar (Chalet Royalp Hotel & Spa, Villars-sur-Ollon), malo švajcarsko mesto u Alpima, na sastanak sa predstavnicima Švajcarske bankarske korporacije (Schweizerischer Bankverein). Svoje švajcarske sagovornike su odmah optužili za saradnju sa nacističkom Nemačkom i prikrivanje 1,5 milijardi dolara koje su postradali Jevreji navodno čuvali kod njih pre Drugog svetskog rata. Bromfman i Burg su zahtevali da se novac isplati odmah – bez ikakvih spiskova potraživanja našta bankari nisu pristali. Na kraju, dogovoreno je da se oformi komisija koja će celu stvar ispitati pri čemu će švajcarske banke snositi sve troškove održavanja sednica i honorara. Komisija je brojala oko stotinu članova od kojih su 2/3 bili Jevreji, a u roku od tri godine održano je osamnaest sastanaka u najluksuznijim hotelima Londona, Njujorka, Rima i Jerusalima. Po osnovu troškova priprema i održavanja sednica švajcarske banke su morale da izdvoje preko 30 miliona dolara. Na kraju, iako jevrejske optužbe nisu bile zasnovane na činjenicama Švajcarci su prihvatili, nakon oštrih pritisaka američkog predsednika Bila Klintona i nakon što je 29. januara 1997. godine gradonačelnik Njujorka Đulijani (Rudolph William Louis "Rudy" Giuliani) najavio opšteamerički bojkot švajcarskih banaka, da izvesnom broju Jevreja plate obeštećenja po sasvim drugom osnovu.

Uvek spremna za ispostavu računa Agencija za potraživanja je 23. januara 1999. potpisala ugovor sa nekoliko švajcarskih banaka u kojima je tokom Drugog svetskog rata nemačka država imala deponovan novac i zlato. Kako nije bilo dokaza o bilo kakvom nezakonitom poslovanju švajcarskih banaka niti o postojanju bilo kakvog jevrejskog novca, osim pomenutih 45 miliona franaka, Agencija je jednostavno konstatovala da su švajcarske banke samim

činom prihvatanja dijaloga sa Bromfmanom i Burgom priznale svoju opštu krivicu i da, shodno toj činjenici, treba da plate obeštećenje od 3.625$ svakom Jevrejinu kome je Švajcarska tokom rata uskratila pravo ulaska i 725$ svakom Jevrejinu koji je bio primljen u Švajcarsku ali se sa njim nije adekvatno postupalo. Takođe, banke su morale da isplate odštetu i svim Jevrejima koji su radili u Švajcarskoj ali nisu navodno bili adekvatno plaćeni; ukupno isplaćena suma koju su banke do 2006. isplatile Agenciji je 14.879.000$, a to je duplo manja suma od one koje su potrošile na troškove zasedanja Komisije koja nije utvrdila ništa.

Svoju tugu i žalost za jevrejskim stradalnicima tokom Drugog svetskog rata Agencija će želeti da podeli i sa: *Deutsche Bank AG, Siemens AG, Bayerische Motoren Werke AG* (BMW), *Volkswagen AG, Adam Opel GmbH, Karstadt Quelle*..... Sve ove firme su morale da plate Agenciji za rad Jevreja koji su radili u njihovim pogonima tokom rata.

Nakon što se raspao SSSR i Nemačka ujedinila Agencija je odmah podnela zahtev za povraćaj svih nepokretnosti na teritoriji bivše Istočne Nemačke, a pre svega *Leipziger Platz*. Najinteresantnija stvar vezana za Agenciju za potraživanja je činjenica da ona posluje kao svako drugo preduzeće ali da je u SAD izuzeta iz poreskog sistema po tački 501 (c)(4) Poreskog zakona. Krajem 2005. godine, prema njujorškoj oditorskoj kući *Ernst & Young*, Agencija je raspolagala nepokretnostima i akcijama u vrednosti od oko milijardu dolara; plata prvog čoveka Agencije je 437.811$.

Izmišljanje novih zahteva za obeštećem Jevreja koji su na bilo koji način i u bilo kojoj državi Evrope ili ostatku sveta doživeli neku nepravdu gotovo da nema kraja. Tako je u Terezinu, Češka od 26. do 30. juna 2009. održana *Konferencija o imovini iz vremena holokausta* gde je dogovoreno da sve evropske države imaju vratiti Jevrejima celokupnu njihovu imovinu koja im je oduzeta i to neovisno po kom osnovu! Jevrejski predstavnici su bili jedinstveni u zahtevu da se Jevreji imaju obešteti ne samo u slučajevima nacističkog progona već i u svim drugim slučajevima u kojima im je neka od evropskih država oduzimala ili plemina imovinu. U tom kontekstu je posebno apostrofirano da nekada komunističke države koje nisu kroz proces denacionalizacije i restitucije vratili svojim građanima nekada im oduzetu imovinu kroz proces konfiskacije, sekvestacije ili prinudne prodaje istu imaju vratiti Jevrejima. O kom broju oštećenih Jevreja se radi prisutne predstavnike 46 država je odmah informisao zastupnik Agencije ističući da su to svi Jevreji koji su živeli u Evropi od 1933. do 1945. i da se imovina ima vratiti ili živim vlasnicima ili njihovim naslednicima ili sledbenicima. Na pitanje koliko je živih Jevreja iz tog perioda u ime Agencije je odgovoreno: „*In the 64 years since the end of the Holocaust, the number of Nazi victims worldwide has declined and continues to decline as part of the human condition. Currently, it is estimated that there are* ***approximately 600,000*** *Jewish victims of Nazi*

persecution“. (Tokom proteklih 64 godina od okončanja Holokausta, broj živih nacističkih žrtava se smanjio i nastavlja da se smanjuje kao posledica biološke neminovnosti.Trenutno procenjujemo da ima **oko 600.000** jevrejskih žrtava nacističkog terora).

Kako se *Jewish media complex* (jvrejski medijski kompleks) u SAD, Britaniji i svim ostalim državama tzv. zapadne demokratije pretvara u *Jewish persecution complex* (jevrejski kazneni kompleks) vidi se na primeru hrvatske književnice i novinarke Vedrane Rudan. Komentarišući 16. januara 2009. na TV Nova stradanja Arapa u Palestini Rudanova je izjavila: “Dim iz Aušvica je večan, a dim iznad Gaze je pičkin dim.” Nakon ovoga Rudanova je odmah prozvana zbog govra mržnje od strane Jevrejske opštine u Zagrebu, stavljena na listu sumnjivih amričkog *State Department*-a, a uredništvo TV Nove joj je dalo otkaz. Komentarišući svoj otkaz, a prvensteno njegov uzrok, Rudanova je izjavila: “Pojedini Jevreji misle da im holokaust može biti alibi za sve zločine koje vrše trenutno nad Palestincima. Mislim da ne postoji večna žrtva sa velikim „Ž”, kao što ne postoji ni večni zločinac sa velikim „Z”. Mene užasava činjenica da mogu na ulici reći slobodno da su Švajcarci govna i svi će za mene reći da sam prostakuša, ali ako kažem „Jevreji su govna” svi će za mene reći da sam učinila zločin, jer je njih holokaust trajno definisao kao svece i žrtvu. Jevreji su trajna žrtva zato jer imaju novaca da plate taj status. Oni ubijaju Palestince jer imaju lovu i jer im Amerika pruža pomoć… Ponašaju se kao Hitler… jer oni definitivno misle da su *ubermansch,* nadljudi.”

Koliko je Rudenova u pravu govori i detalj da je 2000-te u Izraelu zabranjen za upotrebu i svaku distribuciju udžebenik za srednje škole u kome je pisalo kako su Cigani tokom Drugom svetskog rata, u procentualnom smislu, bili podjednako veliki stradalnici kao i Jevreji. Izraelska vlada (תלשממ ישראל) je odbila svaku mogućnost da prihvati, nezavisno od istorijskih podataka, da bilo ko može biti podjednak u stradanju kao što su to, po njenom shvatanju, bili Jevreji. Upitan da prokomentariše genocid koji su Turci počinili nad Jermenima tokom Prvog svetskog rata (1,5 milona ubijenih) i činjenicu da dvadeset jedna država ovo smatra prvim genocidom u savremenoj istoriji premijer Izraela Šimon Peres (שמעון פרס) je izjavio: “To su neosnovane optužebe!” Na ponovljeno pitanje i konstataciju da je istaknuti jevrejski istoričar Bendžamin Vajteker (Benjamin Whitaker) u svom minucioznom izveštaju o genocidu u XX veku (Whitaker Report) nedvosmisleno genocid nad Jermenima naveo kao prvi i, moguće, najstrašnijim zločinom sa čime se u celosti složila i pod-komisija UN za Sprečavanje diskriminacije i zaštitu manjina (Sub-Commission on Prevention of Discrimination and Protection of Minorities) Peres je izjavio kako taj navodni genocid nije osuđen od strane UN pri čemu je, bez i malo stida i srama, propustio da kaže kako su već pripremljeno usvajanje rezolucije sprečili Turska i Izrael. Nakon što su ga novinarili podsetili i na pisanje jevrejskog književnika Davida Morisona (David Morrison) koji u svojoj knjizi *Heroes, Antiheroes And The Holocaust*

(Heroji, antiheroji i holokaust), bez i trunke rezerve, konstatuje da “ima i previše dokaza da je maskr nad Jermenima planirani genocid” Peres se okrenuo i napustio konferenciju za štampu.

Zašto bi se Jevreji toliko uzrujavali i deranžirali oko poricanja genocida nad Jermenima može biti čudno samo na prvi pogled. Na drugi pogled njihova uznemirenost i arogantnost po ovom pitanju su više nego jasni: Jevreji su, zajedno sa Turcima, učestvovali u ubijanju 1,5 miliona Jermena. Bio je to neviđeni pir obesti ostrašćenih nad nemoćnima. Bio je to genocid u čijem su osmišljavanju, planiranju i sprovođenju učestvovali Jevreji koji su, više od Turaka, radili na njegovom prikrivanju. Plan za uništenje Jermena osmisli su Mladoturci (Jön Türkler) tokom avgusta 1910. i oktobra 1911. na sastancima svog Osmanlijskog komiteta (Osmanî Cemiyeti) u sedištu *Grand Orient loge* u Solunu kojom prilikom se za njihovu bezbednost starao Emanuel Karaso (Emanuel Karasu), pravnik i istaknuti pripadnik solunske jevrejske zajednice. Sve troškove koje su tom priliko načinili *Jön Türkler* pokrio je Rafik Bej (Rafik Bey), agent Edmunda Rotšilda (Edmond James de Rothschild). O ovim sastancima kojima su prisustvovali i Vladimir Žabotinski (Володи́мир Євге́нович Жаботи́нський) i Aleksandar Parvus (Алекса́ндр Льво́вич Па́рвус) se gotovo ništa nije znalo sve do 1929. kada je turski pisac Mevlin Rifat (Mevlan Z. Rifat) objavio knjigu *Unutrašnji krugovi otomanske revolucije* u kojoj dokumentovano piše o planu za uništenje Jermena od strane Mladoturaka. Mevlin Rifat ne propušta da dokumentuje činjenicu kako su najistaknutije pozicije među Mladoturcima imali Jevreji i kako je upravo jedan od njih – Mustafa Kemal (Mustafa Kemal Atatürk) kasnije postao i prvim predsednikom Turske.

Interesantno je kako se Mustafa Kemal inače poznat kao bolesno ambiciozan čovek, alkoholičar, nikotinski ovisnik i paranoik koji nije smeo da kroči u mrak, čim je zaposeo vlast, okrenuo protiv Turaka. Pod njegovim vođstvom 1922. ukinut je sultanat, a 3. marta 1924. i kalifat. Iste godine ukinut je šerijatski zakon umesto koga su počeli da se primenjuju, od a do š, švajcarski zakonski propisi. Tokom 1925. provedena je odevna reforma kojom je zabranjen fes (tradicionalna turska muška kapa) i veo za žene. Godine 1926. islamski kalendar zamenjen je gregorijanskim, a uveden je i metrički sistem i latinično pismo kao zamena za arapsko. narednih godina sprovedena je i reforma imena građana u kojoj su svima dodeljena prezimena, a turski parlament je Mustafi Kemalu dodelio prezime *Ataturk* (otac Turaka) koje je mogao samo on i niko drugi da koristi. Nakon što je prognao poslednjeg turskog sultana Mehmeda VI (محمد سادس) Mustafa Kemal je prigrabio za sebe apsolutnu vlast - predsednik republike, predsednik parlamenta i vrhovni komandant oružanih snaga. Tako je dinastija osmanlija koja je vladala Turskom od 1281. godine doživela, na kraju, da je dokine jedan Jevrejin. Kako bi sve bilo *rahatlatıcı* (potaman) Kemal zabranjuje delovanje svih političkih partija osim, naravno, Turske narodne stranke koju je on osnovao.

Nakon što je Mevlinova knjiga objavljena neko se postarao da do javnosti dopru i depeše koje su britanski i američki ambasadori u Turskoj, *Sir Gerard Lowther* i *Henry Morgenthau sr*, slali svojim ministarstvima, a u kojima se, bez ikakve dileme, ukazivalo šta Mladoturci koje predvode Jevreji planiraju. Za javnost ali i istoriju su od posebne važnosti bila pisma koje je Lorens od Arabije (Thomas Edward Lawrence) slao kapetanu Basilu Hartu (Basil Liddel Hart), šefu britanske vojne misije na Bliskom istoku. Izlažući Hartu svoja saznanja Lorens posebno naglašava da su 50% Mladoturaka zapravo prikriveni Jevreji, a da su gotovo svi Mladoturci pripadnici masonerije kojom, kad su Mladoturci u pitanju, rukovodi pokatoličeni jevrejin iz Dablina Ficmoris (Gerald Henry Fitzmaurice). I Lorens i Hart su znali, dobro, da je Ficmoris još od 1891. u Istambulu bio konzul u službi britanske krune i čovek od njenog najvećeg poverenja. Ficmoris je 1908. inicirao mladotursku revoluciju, a zajedno sa Karasom je od jednog solunskog poštara "stvorio" Mehmed Talat Pašu (Mehmed Talat Paşa) poznatog ne kao mladoturskog političara već kao turskog političara koji je 1915. otpozdravljao otomansku vojsku rečima: "Ubijte svakog jermenskog muškarca, ženu i dete bez ikakvog obzira".

Upitan jednom prilikom da kaže nešto o stvarima koje se nikada u stvarnosti nisu dogodile ali, opet, prema medijima, jesu dogodile Čerčil je odgovorio: „*Puno je laži koje se šire svetom, a najgore od svega je što je polovina laži postalo istina*".

Protokoli cionskih mudraca....

Što se tiče takozvanih *Protokola cionskih mudraca*, mora se reći da se zapravo radi o 27 zapisnika s različitih sastanaka tri tajne organizacija u kojima su uvek bili prisutni jevrejski mudraci, kabalisti i oni koji su držali "kesu", odnosno pisci istorije budućnosti kako su o sebi samima promišljali. Ovi zapisnici će kasnije biti objedinjeni, štampani i široj javnosti ponuđeni kao *Protokoli cionskih mudraca*. Ti papiri, odnosno zapisi s jidiša, prevedeni su, prvo, na francuski a potom i na ruski da bi 1894. bili otposlati za Moskvu. Već 1895. javljaju se prva štampana izdanja Protokola ali njihova popularnost poprima zasluženu i neophodnu pažnju tek decembra 1905. kada ih, u sklopu svoje knjige *Veliko u malom* štampa profesor pravnih nauka Sergeju Nilusu. Profesor je imao dobre kontakte sa nizom ruskih aristokrata i intelektualaca ali i sa pojedinim pripadnicima ruske tajne policije. Od načelnika *Санкт-Петербургского охранного отделения Е.Ф.Азефа* Nilus je prvi put saznao da je u Njujorku, nakon niza sastanaka koji su održani tokom 1893. i 1894. godine, odlučeno da se pokrene revolucija u Rusiji. Prema policijskim podacima za glavnog organizatora i finansijera revolucije određen je Jakob

Šif, predstavnik porodice Rotšild u SAD i prvi čovek banke *Kuhn, Loeb & Co*. Uz ovu informaciju *Охранное отделение* je, preko svoje vatikanske veze, došla u posed niza dokumenata - zapisnika sa sastanaka pojedinih talmudističko-masonskih organizacija. Posebno interesantne podatke policija je prikupila vezano za dolazak cionističkog vođe Teodora Hercla u Rusiju 1903. Nakon što se u Petrogradu sreo sa aktivnim tajnim savetnikom, odnosno generalom Pleveom (Вячесла́в Константи́нович фон Пле́ве) i ministrom finansija grofom Sergejom (Серге́й Ю́льевич Ви́тте) Hercl se uputio u Vilnu koja je bila svetski centar talmudističkog judaizma i sedište Sinedriona. Domaćin mu je bio je gaon od Vilne (Виленский Гаон) koji je zapravio duhovni autoritet za sve ortodoksne Jevreje. Na tajnom skupu koji je održan u centru jevrejskih opština (еврейской общины), a kome je prisustvovalo samo šestoro ljudi razmatrano je više političkih pitanja pri čemu su sva bila podređena samo jednom cilju: *скорейшее установление еврейской власти* (skorašnjem ustanovljenju jevrejske vlaasti). Nakon sastanka prvi čovek sinedriona Ben Jakov (Бен Яков) priredio je svečani banket za Hercla koji je tom prilikom oslovljavan kao princ u izgnanstvu (князья изгнания), a gaon mu je, na kraju, nazdravio kao budućem judejskom kralju (будущего иудейского короля).

Na osnovu svih raspoloživih saznanja *Охранное отделение* je došla do Zaključka da je u pitanju kolosalna višedecenijska, odnosno viševekovna zavera niza talmudističko-kabalističkih organizacija sa gotovo neverovatnim ciljem – pokoravanje celog sveta pri čemu je uništenje Rusije bilo prvo i najvažnije. Sa ovim zaključkom i gotovo svim pratećim materijalima bio je upoznat i direktor policije Lopuhin Aleksandrovič (Лопухин Алексей Александрович) koji je, nakon gotovo jednomesečnog brifovanja, ostao apsolutno bez teksta. Dve godine nakon Herclovog boravka u Vilnu i dogovora u *еврейской общины* otpočela je prva revolucija u Rusiji ali je judejska vlast nad ruskim narodom (финансовая, политическая, военная, религиозная), baš kako je policija i predviđala, ostvarena tek krajem 1917. Za istoriju nije važno ali je više nego interesantno da je svoje čitanje izveštaja *Охранное отделение* o Protokolima i uvid u svu relevantnu dokumentaciju 23. februara 1917. završio i poslednji *директор Департамента полиции* carske Rusije Vasili Tihonovič (Васильев Алексей Тихонович). Na dan kada je Tihonovič završio uvid u poslednji dokument *Охранке* počela je Druga antiruska revolucija i početak kraja carske Rusije.

Profesor Nilus je 1905. godine objavio knjigu *Великое въ маломъ и антихрист как близкая политическая возможность* kojom je pokušao široj publici da približi ideju cionističke svetske zavere. Godinu dana kasnije Nilus je, uz pomoć novinara Pavela Kruševana (Па́вел Алекса́ндрович Крушева́н), priredio za štampu zapisnike koje je dobio od *Е.Ф.Азефа* i objavio ih u časopisu *Знамя*. Treba znati, kada se govori o izdanjima Protokola koje je profesor pripremio i štampao 1905. po nazivom *Протоколы сионских*

мудрецов, da su oni ugledali svetlost dana u jeku prve antiruske revolucije koju su Jevreji pokrenuli protiv cara i ruskog naroda. Više desetina hiljada primeraka Protokola je prodato u samo par meseci i uvek se tražio primerak više. No, nakon što je okončan rat sa Japanom i Jevreji u Petrogradu i Moskvi bili prisiljeni da okončaju sve vrste subverzivnih i revolucionarnih akcija kao da su svi zaboravili na poruke Protokola.

Zbunjen izostankom odlučnih akcija protiv remetilačkog judejskog faktora profesor Nilus se sa svojom ženom Jelenom (Еленой Александровной Озеровой) povlači u manastir Optina (Монастырь Свято-Введенской Оптиной пустыни) gde počinje da sređuje novoprikupljena dokumenta vezana za delovanje *сионских мудрецов.* U ovom manastiru su u svoje vreme boravili i *Лев Никола́евич Толсто́й*, *Ива́н Серге́евич Турге́нев*, *Никола́й Васи́льевич Го́голь*, *Василий Васильевич Ро́занов* i *Фёдор Миха́йлович Достое́вский*. Prva knjiga koju profesor štampa nakon svog povlačenja u Optinu bila je *Близ грядущий антихрист и царство диавола на земле* u kojoj, na osnovu niza policijsko-diplomatskih podataka, pokušava da upozori verujući ruski narod ali i caricu Aleksandru Fjedorovnu o još jednom neminovnom napadu talmudista. Iako je Nilusova supruga bila bliska prijateljica carice njegova upozorenja i zapomaganja nisu urodila plodom. Naprotiv, Sveti Sinod Ruske Crkve mu naređuje da napusti manastirske posede.

Po odlasku iz manastira profesor Nilus objavljuje još četiri knjige, a krajem 1916. priprema za štampu novo izdanje knjige *Протоколы сионских мудрецов*, ali ovoga puta pod nazivom *Сионские протоколы*. Na naslovnoj strani je, odmah ispod naziva knjige, pisalo: *О том, чему не желают верить и что так близко* (O onome što ne želite da verujete, a što je tako blizu). Ova dopunjena verzija odštampana je samo mesec dana pre abdikacije cara Nikolaja II 1917. godine u pet hiljada primeraka. Međutim, pre nego što je knjiga bila distribuirana ruska policija je, po nalogu premijera privremne ruske vlade Kerenskog, konfiskovala celokupan tiraž i spalila ga na sred *Большой Садовой* ulice. U judeoboljševičkoj Rusiji dekretom Sovnarkoma (декрет Совнаркома) 1918. za posedovanje Protokola određena je smrtna kazna i to bez suđenja i istrage (смертная казнь без суда и следствия)! Profesor Sergej Nilus je uhapšen, maltretiran i na kraju proteran u Sibir gde je, 13. januara 1929. umro. Jedini originalni primerak *Протоколы сионских мудрецов* koje je Nilus štampao 1905. nalazi se u Nacionalnom muzeju u Londonu, i to s datumom prijema od 10. Avgusta 1906. godine. Interesantno da je i dan danas ova knjiga zabranjena u Rusiji i mnogim drugim zemljama.

Nekoliko stotina primeraka Nilusovog izdanja iz 1917. štampanog u *Русская печатня* je ipak spašeno i prošvercovano iz Rusije u Englesku, Nemačku, Švajcarsku i SAD. U SAD prvo izdanje je štampano 1921. pod nazivom *Praemonitus Praemunitus* i rasprodato je u rekordnom roku. Celokupni tiraž drugog izdanje je neko otkupio još u štampariji, a treće se nikada nije

pojavilo. U Kraljevini SHS Protokoli su prvi put prevedeni i štampani 1929. godine u Splitu, a potpisao ih je Marko Tomič. Desetak godina kasnije (maja 1937.) patrijarh Srpske pravoslavne crkve Varnava (Petar Rosić, kršteno ime) prećutno podržava službeno glasilo SPC-a da su Jevreji sila skrivena iza slobodnog zidarstva, demokratije i komunizma:

"Jevreji čine tri zla: Jevreji predstavnici masonerije, Jevreji predstavnici kapitalizma, i Jevreji predstavnici proleterske revolucije. Među njima nema razlikovanja u gledanju na svet. Oni su samo Jevreji i ništa više..."

Zaprepašćeni brzinom kojom su se Protokoli proširili po svetu ali i sve većim pisanjem svetske štampe o grozotama terora judeoboljševika nad ruskim narodom cionisti odlučuju da, po svaku cenu i na svaki nači, diskredituju Protokole tvrdeći da su falsifikat kreiran od strane ruske carske tajne policije. Ovako odlučna i beskopromisna odluka doneta je tek nakon što je američka književnica Luis Čendor (Louise A. Chandor), poznatija pod imenom *Leslie Fry*, dala 1921. godine intervju francuskim novinama *La vielle France* u kome decidno za autora Protokola imenuje osobu pod imenom *Ahad Ha'am*. Šta više, pozivajući se na podatke dobijene od njenog pokojnog supruga carskog oficira Fjodora (Фёдор Иоаннович), Čendorova navodi da su originalni Protokoli do kojih je došlo parisko odeljenje *Охранное* bili napisani na starohebrejskom, a da su potom prevedeni na francuski i ruski. Ono što je ovom intervjuu dalu posebnu težinu i što je cioniste izazvalo na promptnu reakciju bila je naknadna izjava nemačkog grofa Reventlova (Ernst Christian Einar Ludwig Detlev Graf zu Reventlow) da se pod imenom *Ahad Ha'am* krije jevrejski intelektualac, član organizacije *Hibbat Zion*-a i idejni tvorac cionizma Ašer Ginsberg (Asher Zvi Hirsch Ginsberg). Prema grofu Reventlovu Luis Čendor je pogrešila samo u jednom detalju: *Ahad Ha'am*, odnosno Ašer Ginsberg nije bio pisac 27 protokola već samo jedan od kooautora koji su učestvovali u njihovoj pripremi za Prvi cionistički kongres u Bazelu 1897.

Cionistička kampanja protiv Protokola započela je 1922. u njihovom omiljenom časopisu *Times*, a odatle se, preko svih od njih kontrolisanih novina, polako širila prema ostalim svetskim metropolama. No, očekivana reakcija čitalaca se nije dogodila pa cionisti odlučuju da se medijski obračun sa Protokolima zameni pravnim sredstvima. Sredinom dvadesetih godina je zaključeno da Nemačka u kojoj se nalazila najmoćnija jevrejska zajednica u Evropi i gde su oni imali najveći broj njima naklonjenih pravnika i sudija bude poprište pravne diskreditacije Protokola. Osnovni cilj budućeg procesa nije trebalo da bude samo razuveravanje Nemaca već i celog sveta u neosnovanosot pripisivanja sinovima Izraela autorstva nad Protokolima i vođstva nad revolucijom u Rusiji. Za sve navodne laži i prevare vezane za Protokole trebalo je optužiti carsku Rusiju koja je iste, prema njima, koristila samo kako argument za obračun sa Jevrejima. Glavnozaduženi za pripremu pravnog linča Protokola bio je Vladimir Žabotinski (Володи́мир (Зеєв) Євге́нович

Жаботи́нський). Nakon pune tri godine priprema (falsifikovanje istorijskih i dokumenata carske Rusije, štampanje navodno nekad objavljenih ruskih antisemitskih knjiga, odabir i priprema lažnih svedoka i td.) cionisti su, zbog sve većeg uticaja Nacionalsocijalitičke partije predvođene Adolfom Hitlerom, zaključili da je neophodno sačekati s početkom procesa. Kada je Adolf Hitler početkom 1933. postavljen za nemačkog kancelara odlučeno je da se proces, sa već pripremljenim materijalom i svedocima, obavi u Švajcarskoj.

Švajcarski Nacionalni Front (Die Nationale Front Schweiz) na čijem se čelu nalazio Rolf Hane (Rolf Henne), pravnik i rođak čuvenog psihijatra Karla Junga, je 1933. godine pokušao da štampa ovo dopunjeno izdanje Protokola sa predgovorom poznatog švajcarskog publiciste Jakoba Šafnera (Jakob Schaffner). Međutim, do štampanja nikada nije došlo jer ih je Savez jevrejskih opština (Der Schweizerische Israelitische Gemeindebund) iste godine, 26. juna, tužio sudu zbog navodnog štampanja falsifikovanih istorijskih dokumenata, odnosno zbog širenja antisemitizma. Sudjenje (Berner Prozess) je bilo neviđenja farsa jer je, primera radi, od četrdeset svedoka odbrane sud prihvatio samo jednog – novinara *Alfreda Zandera*. Tužilac i predsednik Švajcarskog saveza jevrejskih opština (Fédération suisse des communautés israélites) Žorž Brunšvig (Georges Brunschvig) i njegov pomoćnik Emil Ras (Emil Raas) nisu izneli ni jedan jedini dokaz da je knjiga koju je Nacionalni Front Švajcarske želeo da štampa falsifikat, a sudija Valter Majer (Walter Mayer), Jevrejin, u obrazloženju presude navodi kako tuženi nemaju dokaza da je njihov materijal autentičan, odnosno da ne mogu sudu da prilože originalne spise. Istina, s druge strane, sudija Majer konstatuje da ni tužioci nemogu da dokažu njihov falsifikat ali da, i pored svega, on može da zaključi kako su Protokoli šundliteratura (Schundliteratur) koja može da dovede do nasilja protiv manjina. Sa tim i takvim zaključkom Majer oslabađa trojicu, a osuđuje dvojicu optuženih (Theodor Fischer i Silvio Schnell) na 50, odnosno 30 franaka kazne. Fiš i Šnel su se na ovakvu presudu i u roku od godinu dana su bili oslobođeni.

Tokom suđenja pažnju javnosti su privukla dva svedoka optužbe koji su koristili svaki trenutak svog iskaza kako bi na najgrublji način vređali ne samo optužene već i aktuelno političko rukovodstvo Nemačke. Sudija Majer ne samo da ih nije upozoravao na uvredljive i neprihvatljive izraze već je, šta više, izgledao kao čovek koji uživa u njihovom besedništvu. Prvi je bio Fric Platen (Fritz Platten), predstavnik švajcarskih komunista na zasedanju Prve internacionale i čovek koji je već tada bio poznat kao bliski prijatelj Vladimir Iliča Lenjina i čovek koji mu je pomogao da se 1917. prebaci iz Švajcarske u Rusiju. Drugi svedok je bio Haim Vajcman (חיים עזריאל ויצמן), predsednik Britanskog jevrejskog saveza poznat po tome što je, zajedno sa britanskim premijerom Balfurom, pisao tzv. Balfurovu deklaraciju. Po okončanju procesa Platena je u Rusiji uhapsio Staljin i kao izdajnika ga streljao 1939. godine. S druge strane, Vajcman je 1935. bio izabran za predsednika Svetskog

cionističkog pokreta, a tokom Drugog svetskog rata bio je počasni savetnik britanskog ministra snabdevanja. Godine 1948. izabran je za prvog predsednika Izraela.

Još tokom polovine suđenja, kada je već bilo jasno da se stvari ne odvijaju u željenom pravcu, cionista David Frakfurter (David Frakfurter), jevrejski student i sin poznatog Daruvarskog rabina Moše Frankfurtera (Moshe Frankfurtera), u po bela dana, ubija Vilhelma Gustlofa (Wilhelm Gustloff) službenika švajcarske vlade – meteorologa i oca troje dece koji se zalagao za slobodu štampe, izdavanje i slobodno distribuiranje Protokola. U odbranu hladnokovrnog ubice odmah je stala advokatska kancelarija *Marktgasse* na čijem se čelu nalazio već poznati Žorž Brunšvig. Ovaj pritisak doprineo je da sudija Majer bez i trunke srama odbaci i svedočenje i prihvati kao svedoka poljsku princezu Katarinu Radžvil (Catherine Radziwiłł) koja je, pod zakletvom i pod pretnjom zatvora, svedočila o ličnim saznanjima o autentičnosti Protokola. Sudija Majer, u svom obrazloženju, ističe kako princeza Radžvil kao izvor svojih saznanja navodi mrtve ljude, a kako oni ne mogu da se saslušaju ni njeno svedočenje ne može da se uzme u obzir. Na kraju procesa 15. maja 1935. sudije Majer je Protokole, u nemogućnosti da na bilo koji način ospori njihovu autentičnost, proglasio šundom i tako ih svrstao u pornografsku literaturu s obzirom da je po tada važećem švajcarskom zakonu samo pornografija bila šund. S obzirom da je ovo suđenje u Bernu odista bilo velika sramota za švajcarsko pravosuđe, Viši Sud za Kriminalne Postupke u bernu 1. novembra 1937. ne samo da je oslobodio dvojicu optuženih već je poništio i celokupan sudski proces.

Čak i da su Protokoli izmišljeni, čak da u njima i nema ničeg što se može povezati s Jevrejima, a zaista i nema jer se u njima govori o predstavnicima Statističke greške, ostaje nepobitna činjenica da je sve u njima zapisano tačno. Gotovo sve što je u Protokolima najavljeno do danas se i ostvarilo. Protokoli cionskih mudraca su jedan od najvažnijih dokumenata koji su ikad ugledali svetlost dana. Dosadašnje tvrdnje, vavilonskih mudraca i nekih drugih kvazi intelektualaca, da su Protokoli falsifikat i antisemitski pamflet su, za mene lično, pravi dokaz da je ono što Protokoli sadrže istinito i da to veoma smeta onima koji se toliko svesrdno trude da ih diskredituju.

Većina današnjeg sveta je apsolutno nesvesna postojanja bilo kakve zavere, a posebno ne neke na svetskom nivou. Ako neko pak i pokuša da na tu temo nešto ozbiljno kaže odmah krenu da ga ućutkavaju kao poluludog ili neozbiljnog. Bitno je, očigledno, svakog ko progovori o bilo kakvoj teoriji zavere ismejati i prikazati ga neozbiljnim, ako ne i infantilnim. Istina je, kako god da se gleda, da je s jedne strane opasno u svemu što se događa tražiti neku zaveru, ali je s druge strane, izvesno još opasnije ne videti zaveru tamo gde ona jeste.

Većina ljudi vaspitanjem i obrazovanjem nije uopšte pripremljena da prihvati, ni izbliza, mogućnost postojanja bilo kakve zavere protiv Čovečanstva pa je tako i moguće da se jedan vešto organizovan plan može sprovoditi tokom hiljada godina od strane nekih Annunnakija, ili Vavilonaca ili naslednika Mojsija i brata mu Arona. Apsolutna je činjenica da je kod većine ljudi, kroz sistem obrazovanja, uspostavljeno linearno shvatanje vremena i prostora što ih onemogućava da shvate različite parametre vremena-prostora, dimenzija i denziteta. Tako je i moguće da hiperdimenzionalnu stvarnost ljudi, kroz svoju linearnu vizuru, simplifikuju i tako simplifikovanu poimaju kao objektivnu realnost koja sa stvarnom hiperdimenzionalnom realnošću ima tek sporadične sličnosti!

Protokole je, očigledno, priredio neko ko je nadvisio linearno poimanje stvarnosti. Taj neko ih izvesno nije samo priređivao već je i učestvovao na sastancima na kojima se o njihovoj problematici i raspravljalo. Problemi i razlike koji su se javili u različitim prevodima Protokola odista nisu bitni. Ko god daih je prevodio na španski, nemački, francuski, engleski, srpski ili bilo koji drugi jezik, činio je to s određenom jezičkom slobodom u granicama dozvoljene tolerancije. Ono što je zajedničko svim ovim prevodima je činjenica da je u svima njima apsolutno sačuvana suština teksta iz koga se nedvosmisleno vidi šta su akteri ovih sastanaka želeli i još žele da postignu. Da budemo iskreni, valja napomenuti da postoji i druga knjiga Protokola sačinjena krajem devedesetih godina prošlog veka ali je još niko nije štampao! Šta mislite zašto?

Protokoli nisu nastali sami po sebi - oni se oslanjaju na istoriju, na aktivnosti koje su im prethodile. Taj rasistički jezik mržnje i krvoločnosti iz Protokola možete sresti u nekim starim knjigama. Tu, pre svega, ako ne i isključivo, mislim na neke od knjiga nastalih u Vavilonu. Tako se u nekim od njih, na primer, uništenje *goyim* smatra neophodnim kako bi Jevreji, kao odabran narod, zavladali svetom. U tim i takvim knjigama, konstantno dopunjavanim još od Ezre i Nemije, se navodi da će Jevreji, na putu ka konačnoj pobedi, morati sami da prinesu svoje žrtve bogu Jahveu kao dokaz vernosti i poslušnosti, a da će im on, kad se uveri u njihovu odanost, pomoći da zavladaju svetom i od *goyim* naprave sluge. Istina, govori se tu i o poštenju i ljubavi ali samo među pripadnicima dvanaest, odnosno trinaest plemena. Kako ne bi bilo nekakvih zabuna, zapisano je da između Jahvea i Jevreja stoje rabini koji su, zapravo, savetnici Božji kad god je on u nekoj nedoumici. I tako, Jevreji zapravo treba da slušaju rabine ma šta govorili jer oni, zapravo, govore božjim jezikom. A ako je nešto ipak sporno, ako nekome nešto nije jasno, onda je tu Bet-Din-Hagol, najviše pravosudno i sudsko telo svih Jevreja. Ovaj Veliki sud je okupljao 70 najmudrijih i najučenijih članova jevrejske elite, a njime je predsedavao predsednik poznat pod imenom Av-Bet-Din (otac suda). Njihova reč je uvek i po svim pitanjima bila konačna. Njihova reč je zapravo bila reč Božija.

Ako neko, posle svega što je već zapisano u nekim od ovih spisa, odnosno knjiga i posle svega što mu rabin preporuči ili od njega zatraži, ako neko ne shvati volju Sinedriona kao volju Božju, onda mu nema pomoći. Svi Jevreji koji imaju problema s razumevanjem onoga što se od njih očekuje da razumeju, bez obzira da li oni to mogu ili žele, biće strogo kažnjeni – biće žrtvovani Jahveu. Broj žrtava nije bitan, ali je dobro ako je značajan jer je tu da posluži kao nauk drugima.

OUN, MMF, SB...

Gledajte, da biste razumeli sve što se događalo oko nestanka SFRJ, a sada i Srbije morate shvatiti da je Statistička greška, u više navrata, nastojala da uspostavi svetsku vladu, ali bez uspeha. Konačno, pravi dogovor postignut je u Jalti. U skladu sa zaključcima sa Jalte od 1. do 22. jula 1944. godine, još u vreme trajanja ratnih operacija širom sveta, u Breton Vudsu, Nju Hempšir, SAD, održana je Međunarodna monetarna konferencija. Tada su udareni temelji Svetskoj banci i Međunarodnom monetarnom fondu. Osnivačka konferencija OUN održana je samo godinu dana kasnije, 1.juna 1945. u San Francisku. Vidite, Greški se žurilo da se što pre osnuje Svetska vlada kojoj su dali naziv OUN. Tako je u Damberton Ouksu, zgrada u predgrađu Vašingtona, od 21. avgusta do 7. oktobra održana tajna konferencija predstavnika SAD, Velike Britanije, SSSR-a i Kine koji su sačinili prvi nacrt OUN nakon čega su 26. juna 1945. godine u San Francisko dovedene delegacije pedeset zemalja koje su potpisale Povelju Ujedinjenih nacija. Odlučeno je da se sedište nove svetske vlade sazida u Njujorku, na imanju Dejvida Rokfelera.

Naravno, možete i pretpostaviti da je skup u Breton Vudsu bio najznačajniji jer se tu ipak radilo o novcu; tom prilikom su dogovoreni svi glavni elementi za uspostavljanje jednog kontrolisanog svetskog monetarnog sistema u kome će dolar – novčanica koju štampa *Sistem federalnih rezervi*, imati funkciju svetske monete sa vrednošću 1/35 fine unce zlata. Dolar je tako postao jedino međunarodno sredstvo plaćanja sa tačno utvrđenom vrednošću s tim što nije mogao svako da zahteva od *Sistema federalnih rezervi* da mu unovči dolare u zlato!. Ne, to pravo na unovčavanje papirnih dolarskih novčanica u zlato imale su samo centralne banke suverenih država. Glavne poluge tog monetarnog sistema su postale Svetska banka i Međunarodni monetarni fond sa sedištem u Vašingtonu. To su, a da se i ne zna, privatno kontrolisane finansiske institucije preko kojih se danas vrši tiho uništenje i porobljavanje celog sveta.

Da vas potsetim, prvi predsednik Svetske banke je bio cionista Judžin Majer (Eugene Meyer) koji je pre toga bio predsedavajući *Odbora Sistema federalnih*

rezervi. Posle njega Svetskom bankom će upravljati Judžin Blek (Eugene R. Black) i njegov pomoćnik Džozef Verner Rid (Joseph Warner Reed) koji su bili službenici Rokfelerove *Chase Manhattan Bank* banke. No, kao pravi apsolutista Svetskom bankom će od 1968. do 1981. upravljati Robert Maknamara (Robert McNamara), nekadašnji sekretar odbrane SAD koji je Vijetnamski rat doveo do vrhunca. Maknamarin nezvanični savetnik u Banci je bio Džordž Šulc (George Pratt Shultz) koji je danas predsednik *JPMorgan Chase & Co.* banke. Od 1. juna 2005. predsednik Svetske banke je Jevrejin Pol Volfovic (Paul Eolfowitz), nekadašnji pomoćnik američkog sekretara odbrane i najveći zagovornik invazije na Irak 2003. Nakon što je zbog jednog seksualnog skandala bio primoran da napusti funkciju prvog čoveka Svetske banke na njeno čelo je, po američkom dikatatu, postavljen Robert Zelik (Robert Bruce Zoellick), bivši direktor u *The Goldman Sachs Group, Inc*. i simpatizer cionističkog pokreta. No, da ne pomislite kako samo SB ima eksluzivitet da se na njenom čelu nalaze sesualnom željom poneti ljudi navedimo i to da je od septembra 2007. prvi čovek MMF-a Dominik Štraus (Dominique Gaston André Strauss-Kahn), još jedan cionista i seksualni napasnik. Za razliku od "nesretnog" Volfovica koji je zbog svoje seksualne "revnosti" morao da napusti funkciju Štrausa nije imao ko da pozove na odgovornost kada je 2008. maltretirao *Piroska Nagy*, službenicu MMF-a.

Dobitnik Nobelove nagrade za ekonomiju Edvard Preskot (Edward Prescott) je u svom intervju za BBC od 13. novembra 2004. izjavio da je jedini zadatak koji imaju Svetska banka i MMF omogućavanje sve većeg zaduživanja zemalja u razvoju, odnosno zemalja u tzv. tranziciji. To je, po njemu, isto što i davanje droge osobi koja je postala ovisnik o kokainu. Drugim rečima, MMF i Svetska banka, a tu ne treba zabarovati ni Svetsku trgovačku organizaciju, stvaraju dužničko ropstvo kod jedog niza država i stoga ih, zaključuje Preskot, treba što pre ukinuti. Ko stoji iza ovih međunarodnih "lešinara" nije teško zaključiti, smatra preskot, s obzirom da se na čelu Svetske banke, od njenog osnivanja, uvek nalazi Amerikanac povezan sa *Sistemom Federalnih Rezervi*.

O ulozi Svetske banke i MMF-a je možda najautoritativnije govorio Džozef Štiglic, nobelovac, profesor na Kolumbija univerzitetu, bivši potpredsednik i glavni ekonomista Svetske Banke i predsednik Saveta ekonomskih konsultanata američkog predsednika Bila Klintona. Štiglic je prvi visoki funkcioner Svetske banke koji je javno progovorio o njenom pogubnom delovanju i užasnim posledicama funkcionisanja MMF-a. Tako Štiglic ukazuje kako MMF i Svetska banka u gotovo svim zemljama primenjuju istovetan način poslovanja gde je prvi korak podmićivanje lokalnih političara koji su tada obavezani da najprofitabilnije i najvažnije poslove u svojim zemljama (telekomunikacije, elektroprivreda, naftni i bankarski poslovi, raspolaganje i upravljanje najvažnijom infrastrukturom i td.) prepuste inostranim firmama. Obaveze domaćih političara da prihvataju sve savete i zahteve SB-a i MMF-a se precizno definišu posebnim tajnim ugovorima po kojima se političarima

otvaraju računi u stranim bankama na koje im se potom uplaćuje oko 10% od vrednosti dogovorenih kredita ili ostvarene trgovine.

Najvažniji posao ovako korumpiranih demokratskih predstavnika jedne zemlje je zapravo uvođenje tih država u dužničko robstvo. Pri tome, Štiglic ukazuje na fenomen da se dobijeni krediti ne mogu trošiti u skladu sa optimalnim potrebama države već se oni odobravaju za one ciljeve i potrebe koje kao prioritetne utvrđuje SB ili MMF. Na dalje, krediti se, po pravilu, nikada ne troše na domicilnom tržištu već se za usluge i robu uvek moraju angažovati strane firme. Disciplinovanje naroda čije su države tako uvedene u neorobovlasničke odnose se odvija tako što im se dobijanje novih kredita za otplatu već preuzetih kredita uslovljava kroz ograničenje državne javne potrošnje: smanjenje izdvajanja za zdravstvo, obrazovanje, nezaposlene, penzije i sl. Nakon toga države se prisiljavaju da pređu na tržišno poslovanje i otvaranje granica kroz smanjenje ili ukidanje carina što neminovno dovodi do kolapsa domaće proizvodnje. Štiglic to otvaranje granica za trgovinu naziva novim opijumskim ratom aludirajući pri tome na Britansko pokoravanje Kine. Naime, kada se nacionalna ekonomija uništi, onda sve ide na prodaju i sve biva prodavano za desetinu prave vrednosti. Sa prodajom države ide i prodaja naroda koji postaje obična radna snaga koja je, međunarodnim ugovorima koje su u njeno ime potpisali od njih na demokratski organizovanim izborima izabrani političatri, u obligaciji da otplaćuje protraćene kredite.

O kriminalnim aktivnostima SB i MMF govorio je u svojoj knjizi *Confessions of an Economic Hit Man* (Priznanje ekonomskog plaćenog ubice) i ekonomista Džone Perkins (John Perkins). U zapanjujeće iskrenom i otvorenom maniru Perkins je sumirao svoje bogato profesionalno iskustvo u džungli privredne globalizacije, period u kome je u ime korporatokratije i profita najmoćnijih doveo mnoge zemlje u razvoju na rub ekonomske propasti.

Objašnjavajući ko su ekonomske plaćene ubice i šta je njihov zadatak Perkins kaže: “Mi primarno stvaramo globalnu imperiju bez sile. Najvažniji zadatak za ekonomskog plaćenog ubicu je da otkrije sve one zemlje Trećeg sveta koje imaju resurse za koje su zainteresovane američke korporacije, zatim tim zemljama Svetska banka ili njoj slične institucije dozvoljavaju ogromne pozajmice. Ali, novac ne ide direktno u tu zemlju. On pre ide američkim kompanijama koje grade moćne fabrike, industrijske komplekse ili preduzimaju druge grandiozne infrastrukturne projekte u toj zemlji. Od toga imaju koristi lokalne bogataške familije jednako koliko i američke korporacije, ali to ne pomaže i većini populacije koja faktički ostaje da živi van tog ekonomskog sistema. U takvim situacijama kada je zemlja već zadužena preko svojih ekonomskih moći nastupa Međunarodni monetarni fond nudeći im dodatnu finansijsku pomoć ali tek onda kada se država ili države slože da prodaju svoja dobra i druge resurse stranim kompanijama i da privatizuju javni sektor. Posledica toga je da te države potpadaju pod tu svetsku imperiju. Na

kraju priče nastupamo mi, ekonomske plaćene ubice, tako što dolazimo u tu zemlju i kažemo njihovim političkim liderima kako je neophodno, s obzirom na to da i dalje nemogu redovno da servisiraju svoje dugove, da našim kompanijama ustupe njihove preostale prirodne resurse po niskim cenama. Ukoliko nemaju za nas važne resurse onda od njih zahtevamo da nas podrže svojim glasovima u UN ili da jednostavno šalju svoje trupe u strane zemlje kao ispomoć našim trupama što je slučaj sa Irakom ili Avganistanom. Ukoliko naši politički sagovornici iskažu nedovoljnu kooperativnost tada se pristupa rušenju njihovih vlada ili prostom eliminaciji onih pojedinaca koji su nam bili glavna smetnja.”

Kako funkcionišu MMF, Svetska banka, Svetska trgovačka organizacija i njima slične organizacije se najbolje može sagledati na procesu privatizacije u Rusiji koji se danas može, bez preterivanja, okarakterisati kao najveća pljačka u savremenoj istoriji čovečanstva. Kod ovakve konstatacije treba imati u vidu da je Rusija jednostavno zemlja ogromnih prirodnih bogatstava od kojih, recimo samo, ona poseduje čak 45% svetskih rezervi prirodnog gasa.

Politički slom Rusije nakon koga je došlo do prestanka hladnog rata i pada Berlinskog zida doveo je do uspostavljanja ekonomske, a potom vojne i ideološke supremacije SAD. Ovo je za posledicu imalo ostvarenje jednog novog globalnog ekonomskog fundamentalizma – tržišni fundamentalizam. Prva i svakako najvažnija na listi država koje su morale da se priklone novoj ekonomskoj mantri je bila Rusija za koju su američki ekonomisti Milton Fridman (Milton Friedman) i Džefri Saks (Jeffrey David Sachs) smislili *šokterapiju* – brzog prelaska s komunističke planske na liberalno tržišnu ekonomiju. Amerikanci su, naravno, u Rusiji za ovu operaciju već imali i svoje ljude od kojih su najvažniji bili Jegor Gajdar (Его́р Тиму́рович Гайда́р), Anatolij Čubais (Анато́лий Бори́сович Чуба́й) i Mihail Kasjanov (Михаи́л Миха́йлович Касья́нов). Izvesno da američka ideja nebi mogla da se sprovede da za nju nije bio zainteresovan i njen novouspostavljeni lider Boris Jeljcin kome je cela operacija prezentirana kao uzvišeni cilj promene vlasništva koje je trebalo da obezbedi napredak u upravljanju i izlazak iz ekonomske krize u koju je ruska ekonomija zapala. Pri tome treba naglasiti da su amerikanci, kao vid garancije uspeha *šokterapije*, osmislili da posebnu korist iz celog posla izvuče prvo sam Boris Jeljcin i njegova porodica (posebno njegova ćerka Tatjana koja je vremenom postala njegova *éminence grise*), a potom i njegovi najbliži saradnici, rođaci i lični prijatelji. Oni su činili tzv. ***Семья*** (Familiju) u korist koje je Jeljcin ne jednom zaobilazio Dumu i putem dekreta im omogućavao brzo i sigurno bogaćenje.

O privatizacionim procesima u Rusiji pisao je i Džozef Štiglic koristeći se, pri tome, nizom ilustrativnih primera. Odakle god da je polazio u svojoj analizi Štiglic nije mogao a da ne konstatuje da su SB, MMF i STO ništa drugo do najobičniji svetski ekonomski satrapi. Posvetio im je više knjiga od kojih je

Globalizacija i njena nezadovoljstva (Globalization and Its Discontents) među najpoznatijima. U njoj on govori o ekonomskim uspesima onih država – pre svega Kine, koje su odbijale sve savete i sugestije ovih međunarodnih grobara ali i o teškim danima onih država koje su podlegle njihovim uticajima. Štiglic, kao i mnogi drugi autori, piše i o montiranim tenderima koji su, u kombinaciji sa posebnim američkim izumom za Rusiju - *loans for shares* (banke su izdavale kredite za udele u budućim privatizovanim firmama isključivo politički podobnim igračima oko ***Семья***), omogućili brzu privatizaciju brojnih poduzeća, posebno onih u energetskom i industrijskom sektoru po vanredno niskim cenama, a potom - u drugom krugu privatizacije i njihovu brzu preprodaju ili generisanje profita koji se nije vraćao natrag u rusku ekonomiju već se prebacivao na *off shore* račune. Taj postupak je imao za neposrednu posledicu kreiranje ogromnih gubitaka poreskih prihoda koji se nisu slivali u državnu blagajnu već u džepove ***Семья***. Efikasnost pljačke države, odnosno ruskog naroda osigurana je uspostavljanjem neefikasnog poreskog sistema. Dodatna efikasnost pljačke države podržana je i kroz njenu radikalnu decentralizaciju, kojom je važan deo moći, prihoda i odgovornosti centralne vlasti Boris Jeljcin prebacio na 89 autonomnih konstitutivnih jedinica - *губе́рния* koje čine Rusku Federaciju. Tako je ruska privreda gotovo u potpunosti uništena, a narod osiromašen što je kuliminiralo 1997/98 slomom rublje i nestašicom osnovnih životnih namirnica. Na taj, a ne neki drugi način su, piše Štiglic, stvoreni famozni ruski oligarsi – *олигархии* među kojima su posebno poznati postali Boris Berezovski, Roman Abramovič, Vladimir Gusinski i Mikhail Hodorkovski.

Kada govorimo o privatizaciji u Rusiji ali i svim drugim državama koje su prošle kroz tzv. period tranzicije važno je imati na umu Multilateralni dogovor o ulaganju (*Multilateral Agreement on Investment* – MAI) koji su 1995. godine u najvećoj tajnosti započele, a 1998. okončale najbogatije države članice Organizacije za ekonomsku saradnju i razvoj (Organisation for Economic Co-operation and Development – OECD). Glavni cilj MAI-a je da zaštiti interese multinacionalnih kompanija. Sporazum praktično ograničava princip državnog suvereniteta, jer korporacijama daje prava jednaka pravima zemalja u kojima se te korporacije nalaze. Vlade više neće moći ni na koji način da privileguju domaće firme ma koliko one bile od nacionalnog značaja. Dalje, multinacionalne kompanije mogu da optuže zemlje u kojima posluju ukoliko one nisu spremne da prilagode svoje ekološke i zdravstvene standarde i standarde rada njihovim potrebama. Direktor STO-a Renato Ruđero (Renato Ruggiero) je oktobra 1998. ovaj sporazum okarakterisao kao „budući ustav nove globalne ekonomije“, ali ga je zato Karl Jansen (Carl Jensen), u sklopu edicije svojih knjiga *Project Censored* (Projekat cenzurisano), 1999. proglasio dokazom svih teorija zavere (Proof that All Conspiracy Theories are True).

Možda kriminalni karakter Svetske banke najbolje, ipak, odslikava primer privatizacione politike koju je ona usvojila 1992. godine. Zauzimajući stav da

je neophodno, zbog opšteg dobra, izuzeti iz poseda i prava upravljanja i kontrole država sve najvažnije životne resurse SB je odlučila da podrži ključne aktivnosti u ovom pravcu. Pri tome, za jedan od najvažnijih resursa je proglašena voda i to kako obični vodeni tokovi tako i, pre i iznad svega, izvori pitke vode. Shodno tome usvojen je program *Improving Water Resources Management* po kome se voda iz kategorije opšteg dobra prevodi u stratešku sirovinu za koju će svi morati da plaćaju. U izveštaju SB-a pod nazivom *World Development Report 1992* doslovce piše: "Siromašnima je neophodno obezbediti veći izbor mogućnosti tako da sami mogu odlučiti koji nivo snabdevanja vodom im odgovara. Cenovna politika vode mora biti takva da se minimalne količine prodaju po minimalnim cenama, a sve preko toga podleže višim tarifama... Kad je vodosnabdevanje dobro siromašni će biti spremni da plate više..." Od 1992. politika odobravanja kredita zemljama koje su imale finansijskih problema bila je diktirana njihovim uslovljavanjem da se, u korist privatnog sektora, odriču ključnih sirovinskih potencijala, a pre svega izvora pitke vode i industrijskih postrojenja za njenu preradu i konzerviranje. Zahvaljujući ovakvoj strategiji SB privatni sektor je za nepune dve decenije došao u posed gotovo 60% svetskih voda, a dva najveća "igrača" su *Vivendi Universal* i *Suez Lyonnaise des Eaux* koji u 120 zemalja kontrolišu najveće i najznačanije kapacitete pijaće vode.

Pored već navedenih SB, MMF, STO tu su i nezaobilazne Ujedinjene nacije koje su, kako bi što bolje obavile svoje poslove - ma šta oni bili, formirale preko 150 agencija, komiteta, komisija i sl. Jedna od najpoznatijih agencija je svakako UNHCR (Visoki komesarijat UN za izbeglice) koja svoje sedište ima u Ženevi i na čijem se čelu danas nalazi Antonio Guteres (António Guterres). Ukupan broj zaposlenih ove agencije na dan 31. decembra 2005. iznosio je 6.689. Većina ljudi veruje da ova agencija deluje po sopstvenim projektima, a ona je u stvari samo običan sakupljač finansijskih i drugih sredstava širom sveta. Prikupljena sredstva ona prosleđuje drugim organizacija koje se onda pojavljuju kao deo spasilačkih aktivnsoti UNHCR-a. Da biste imali predstavu kako to funkcioniše i o čemu se tu radi citiraću vam Ričarda Balfa (Richard Balfe), nekadašnjeg poslanika Evropskog parlamenta. Nakon nuklearne katastrofe u Černobilu 1986. EU je pristupila, uz asistenciju ljudi iz UNHCR-a, slanju kontaminirane hrane u afričke zemlje. Suprotstavljajući se ovakvoj "humanitarnoj" politici Balf je rekao: "*Smatram apsolutno neprihvatljivim to što kao humanitarnu pomoć šaljemo hranu koju sami nećemo da jedemo*".

Drugi primer je vezan za američku humanitarnu organizaciju *Food for Hungry Inc* koja je 1979. uputila više tona hrane i lekova za životinje zološkog vrta *Fleishhacker Zoo* u San Francisku. Kako je hrani a i lekovima odavno istekao rok važnosti zološki vrt je odbio da ih preuzme. Na scenu su, možete i pretpostaviti, nastupili svetski humanitarci koji su hranu i lekove uputili u Kampućiju. Kako bi prikazale što veći obim upućene pomoći stradalnicima širom sveta UNHCR i njoj bliske humanitarne organizacije prikupljaju sve i

svašta i to prosleđuju dalje, bez obzira na realne potrebe onih kojima je namenjeno. Tako se pored lekova za smirenje u afričke zemlje često šalju i električna ćebad, napici za mršavljenje i sticanje vitke linije, zimska odeća, preparati protiv ćelavosti, paste za izbeljivanje zuba i sl. Ukupan broj ljudi koji su tokom 2005. godine bili obuhvaćeni sistemom zaštite UNHCR-a je iznosio 21 milion.

Po svom humanitarnom profilu najprepoznatljivija agencija UN je bez sumnje UNICEF (Fond Ujedinjenih nacija za decu), osnovan 1946. sa ciljem zaštite života dece i unapređenjem njihovog razvoja. Sedište agencije je u Njujorku, a na čelu se nalazi amerikanka An Veniman (Ann Margaret Veneman) koja upravlja sa oko 10.000 službenika raspoređenih u 126 zemalja sveta. Ukupan godišnji budžet agencije prelazi 3 milijarde dolara, a obezbeđuju ga vlade članice UN, mnoge multinacionalne kompanije, razne fondacije i pojedinci. Odmah po osnivanju ove agencije izbio je skandal sa njenim poverenikom u Belgiji Još Verbekom (Jos Verbeek) koga je policija optužila da se, koristeći se privilegovanim položajem nameštenika UN, bavio organizovanjem lanca za seksualne usluge sa decom. U prostorijam UNICEF-a u Belgiji *Rue Montoyer, 14* policija je otkrila preko 1.000 pornografskih fotografija dece i spisak od 400 imena klijenata iz 15 zapadnoevropskih zemalja. Dalja istraga je pokazala da su u ovaj pornografski lanac uključene i UNICEF-ove kancelarije u Švajcarskoj, Francuskoj i Engleskoj, a sve se završilo tako što je predsednik belgijskog Komiteta UNICEF-a Žilber Žak (Gilbert Jaeger) podneo ostavku.

Nastojeći da unaprede trgovinu zemalja u razvoju UN su 1962. osnovale stalnu Konferenciju UN o trgovini i ekonomskom razvoju – skraćeno UNKTAD. Glavni moto Komisije je da zemlje u razvoju mogu da stvore nova radna mesta i povećaj uživotni standard svojih građana prvenstveno kroz povećanje obima trgovinskih odnosa sa inostranstvom. Od svog osnivanja do danas UNKTAD je više sredstava trošio na svoju administraciju, putovanja zvaničnika i sl. nego na pomoć nerazvijenim zemljama. Od 2005. generalni sekretar Konferencije je Supačai Paničpakdi (Supachai Panitchpakdi).

Jedna od poslednjih i svakako najvećih prevara u organizaciji UN je bio *Program za hranu* kojim je sankcijama izloženom Iraku dozvoljeno izvoženje nafte u zamenu za prehrambene namirnice i lekove. Prvo su UN avgusta 1990. usvojile rezoluciju br. 661 kojom se Iraku uvode međunarodne sankcije, a potom su 1991. donele dve nove rezolucije br. 706 i 712 kojima se pokreće *Program za hranu* sa ciljem pomaganju sankcijama napaćenom iračkom narodu. Znači, da budemo jasni, UN su prvo uvele Iraku sankcije koje su izazvale nesagledive posledice po njegovo stanovništvo, a potom su donele mere za ublažavanje strahota koje su same proizvele. Primena *Programa* otpočela je decembra 1996. i do 2003. svetskom tržištu je prodato iračke nafte u vrednosti od oko 65 milijardi dolara. Zapadne sile su kontrolisale šta se od hrane i lekova isporučuje iračkom narodu, a za glavnog kontrolora UN su, na

predlog generalnog sekretara Kofija Anana (Kofi Atta Annan), imenovale Kipranina Benon Vah Sevana (Benon Vahe Sevan). *Program* je obustavljen 22. maja 2003. kada je Savet bezbednosti UN doneo rezoluciju br. 1483 kojom se zabranjuje dalja isporuka hrane i lekova Iraku, a preostalih 10 milijardi dolara neutrošenih sredstava, u skladu sa Četvrtom ženevskom konvencijom iz 1949, prepušta britanskim i američkim koalicionim snagama koje su 20. marta 2003. otpočele invaziju na Irak.

Kako se mnogim arapskim državama učinilo da su sankcije UN Iraku bile samo svojevrsna uvertira u napad na ovu državu Arapska liga je izrazila i sumnju u ispravnost sprovođenja samog *Programa* i za to optužile lično predsednika UN Kofija Anana. Tokom 2005. godine oformljena je nezavisna komisija sa zadatkom da ispita sve sumnje Arapske lige, a njeni nalazi su bili poražavajući: oko 70% hrane i lekova isporučenih iračkom narodu su bili neuslovni za ljudsku upotrebu, a njihova cena po jedinici proizvoda je bila prosečno uvećana za 21%. Na šta su Britanci i Amerikanci utrošili preostalih 10 milijardi dolara nije bilo moguće tačno utvrditi. U odvojenoj istrazi koju je sproveo jedan podkomitet američkog Senata, a čiji su rezultati objavljeni krajem 2005, obelodanjeno je da je u celu aferu *Programa za hranu* bila uključena kancelarija Svetske zdravstvene organizacije u Kairu i da je glavni „igrač“ bio član britanskog parlamenta Džordž Galovej (George Galloway) koji je za svoja „štimovanja“ primio 600.000$. U prilog arapskih tvrdnji bio je i članak novinarke *New York Times* Klaudije Roseti (Claudia Rossetti) koja je navela da je administracija UN, postupajući po direktivama Kofija Anana, sve vreme sakrivala podatke vezane za količinu, kvalitet i cenu robe isporučene u okviru *Programa*, kao i cenu po kojoj je iračka nafta prodavana. Odgovarajući na optužbe i komentarišući nalaze komisija i pojedinaca Kofi Anan je izdao saopštenje za javnost u kome se kaže: „Veoma je moguće da je u okviru *Programa* bilo propusta, ali je izvesno da su optužbe preterane i prenaglašene. Potrebna su dodatna istraživanja ...“.

Svetska zdravstvena organizacija - SZO (World Health Organization - WHO) osnovana je 7. aprila 1948. godine kao posebna organizacija Ujedinjenih. Za razliku od mnogih drugih agencija UN ona ima dosta veliku samostalnost u poslovanju. Sedište joj je u Ženevi, *Avenue Appia 20*. Prvi čovek SZO-a za 2009. godinu je dr. Margareta Čan (Margaret Chan Fung Fu-chun) iz Hong Konga. Ova agencija ima šest regionalnih organizacija i kancelarije u 147 država, zapošljava više od 8000 službenika i deluje kao koordinirajuće telo međunarodnog javnog zdravstva. Zadatak SZO-a je i da prati kretanje određenih bolesti i shodno svojim saznanjima da upozorava države na moguće pandemije – širenje zaraznih bolesti na većim teritorijama. Preko 193 država članica ona u značajnoj meri utiče na usmeravanje novca koji mnoge države odvajaju za pomoć stanovnicima u nedovoljno razvijenim krajevima sveta. Naravno, SZO pored upozorenja daje i preporuke koji su lekovi moguće najefikasniji u supresiji najavljenih pandemija. Godišnji

troškovi poslovanja SZO-a premašuju cifru od nekoliko milijardi dolara.

Kako bi što bolje obavljala svoju funkciju SZO je povezana sa nizom privatnih organizacija kao što su *Institute for One World Health, Global alliance for vaccines*, *Program for Appropriate Technology in Health, Pediatric Dengue Vaccine Initiative*... Međutim, posebno mesto u poslovanju SZO-a zauzimaju najveće farmaceutske kuće koje ne retko svojim donacijama pomažu njeno delovanje ali i značajno utiču na fokus njenog interesovanja.

Prvog novembra 2005. američki predsednik Džordž Buš Mlađi je posetio Nacionalni institut za zdravlje u Bethesdi, država *Maryland* kako bi objavio da SAD imaju Strateški plan za slučaj nastanka pandemijske gripe o kojoj je SZO već nekoliko godina pričala. Da to nije bilo samo još jedno u nizu predsedničkih saopštenja bilo je jasno s obzirom da je pored njega stajala Kondoliza Rajs, državni sekretar sa polovinom svog kabineta, a tu je bio i tadašnji generalnog direktora Svetske zdravstvene organizacije Li Jong (Lee Jong-wook). Predsednik je, gledajući direktno u kameru, izjavio: "Naučnici i doktori ne mogu nam reći gde ili kada će doći do sledeće pandemije, ili koliko će ona biti ozbiljna, ali se uglavnom slažu: u jednom trenutku ćemo se suočiti s novom epidemijom. S obzirom na tu činjenicu naučna zajednica se sve više brine zbog novog virusa gripe poznatog kao H5N1 – ili ptičjeg gripa...". Na kraju svog obraćanja javnosti Buš je pozvao Kongres da odmah usvoji novi zakon kojim bi se odvojilo 7,1 milijardi dolara za fond za hitne slučajeve, a sve sa ciljem odbrane nacije od ptičijeg gripa.

Godinu dana pre ovog nastupa predsednika Buša i američki ministar odbrane Donald Ramsfeld je ispred Pentagona izdao podjednako dramatično, ako ne i dramatičnije, saopštenje vezano za opasnost koja preti pripadnicima oružanih snaga SAD od ptičijeg gripa. Naime, u novembru 2004, Ramsfeld je izdao direktivu u kojoj doslovce stoji: „... Postoje dokazi o predstojećoj pandemiji virusa H5N1, a kako je isti osetljiv na *Oseltamivir*, odnosno *Tamiflu*-ove vakcine će se koristiti za prevenciju i lečenje. Međutim, kako su količine *Tamiflu*-a izuzetno ograničene moraju se odrediti prioriteti za njegovu upotrebu". Ta Ramsfeldova direktiva iz 2004. i najave SZO-a o mogućoj pandemiji ptičijeg gripa doveli su do „zdravstvene panike" koja je rezultirala paničnom kupovanju *Tamiflu*-a koji je do tada čamio po *Roche*-ovim magacinima.

Ptičiji grip može biti i jeste opasan po ljudsko zdravlje ali samo ukoliko niste vakcinisani *Oseltamivir*-ovom vakcinom koju je proizvela američka farmaceutska kuća *Gilead Sciences*. Ono što je interesantno za ovu farmaceutsku kuću lociranu u Foster Sitiju u Kaliforniji je podatak da je njen osnivač 1987. bio dvadeset devetogodišnji dr Majkl Rirdan (Michael Riordan), a da mu se godinu dana kasnije na mestu predsednika Upravnog odbora pridružio čovek koji sa medicinom nema veze - Donald Ramsfeld (Donald

Henry Rumsfeld), ministar odbrane u administraciji Džordža Buša Mlađeg. U Upravni odbor *Gilead Sciences* Ramsfeld dovodi Džordža Šulca (George Pratt Shultz), nekadašnjeg šefa američke administracije; Etijena Davinjona (Etienne F. Davignon), starog Bilderbegovca; Karlu Anderson (Carla Anderson Hills), savetnika američkog predsednika Džeralda Forda za stanovanje i trgovinu i Džona Madigana (John W. Madigan) nekadašnjeg člana američkog Ministarstva odbrane. Sve su to bili ljudi koji sa medicinom i farmacijom nisu imali dodirnih tačaka osim kada su kao bolesni tražili lekarsku pomoć. No, kad su oni bili u pitanju medicina i farmacija nisu bili ni važni.

Odmah po osnivanju *Gilead Sciences* je počela sa istraživanjem vakcina protiv Side i raznih vrsta gripa ali bez ikakvog uspeha. S obzirom na to, nije imala nikakvu vrednost i nije mogla ni da se pojavi na berzi za evaluaciju vrednosti. No, samo četiri godina po dolasku Ramsfelda i njegovih prijatelja firma je izašla na berzu, a vrednost njenih akcija je dostigla neverovatnih 86,25 miliona dolara. Od 1992. pa sve do danas vrednost akcija *Gilead Sciences* rasla je proporcionalno porastu obolelih od side, svinjskog ili ptičijeg gripa. Koliki je to rast bio vidi se iz podataka da je *Gilead Sciences* u nekoliko godina kupila više drugih farmaceutskih firmi: 1999. *Nexstar Pharmaceuticals* za 550 miliona dolara; 2003. *Triangle Pharmaceuticals* za 464 miliona dolara; 2006. *Corus Pharma, Inc.* za 365 miliona dolara, *Myogen, Inc*. za 2,5 milijardi dolara i, na kraju, *Raylo Chemicals, Inc*. za 107 miliona dolara.

Jedna od karika uspeha *Gilead Sciences*, pored Ramsfelda i drugova bila je, naravno, i Svetska zdravstvena organizacija. Od svog osnivanja 1948. godine SZO nikada nije sa većim žarom, strašću i upornosti upozoravala na neku opasnost kao što to danas čini sa najavom pandemije ptičijeg i svinjskog gripa. Prvi čovek Svetske zdravstvene organizacije gospođa Margaret Čan je avgusta 2009. na konferenciji za štampu u Ženevi rekla da je odlučila podići nivo upozorenja širenja virusa gripe A H1N1 na 6. stepen, odnosno na najviši mogući nivo. To znači da je počela prva pandemija gripe u XXI veku širom sveta i da je Svetska zdravstvena organizacija uputila jedno ovako dramatično upozorenje celom svetu nakon 41 godine. Pri tome, u zvaničnom saopštenju SZO-a koje je usledilo nakon obraćanja javnsoti dr Čan nije propušteno da se navede kako je *Tamiflu* (vakcina koju je pronašla i proizvela *Gilead Sciences*) jedina preventiva protiv pandemije ovih tipova gripa. SZO je promovisala i druge lekove *Gilead Sciences* kao što su oni za sidu (*Atripla, Emtricitabine* i *Tenofovir*), ili plućne bolesti (*Prostacyclin* i *Volibris*).

Na Ramsfeldov predlog *Gilead Sciences* je komercijalizaciju vakcine *Oseltamivir* ustupio švajcarskoj farmaceutskoj kući *F. Hoffmann–La Roche, Ltd*. koja ju je svetu ponudila pod novim imenom *Tamiflu*. Sa medijskim širenjem zastrašujućih priča koje upozoravaju na smrtonosan novi soj virusa H5N1 - ptičije gripe u *Roche*-u ne mogu da postignu neophodni nivo proizvidnje vakcine. Iz tog razloga proizvodnja vakcine *Tamiflu* je ustupljena

povezanim farmaceutskim kućama *Novartis International AG* i *Sonifi Pasteur Inc*. Procenjuje se da će samo tokom 2009. godine u svetu biti potrošeno preko 100 milijardi dolara na kupovinu ovih vakcina.

Sve dileme, ako ih je neko uopšte i imao, oko toga zašto su osnovane i šta je pravi cilj UN i njenih agencija razjasnio je britanski premijer Toni Bler (Anthony Charles Lynton "Tony" Blair) na samitu UN u septembru 2005. kada je rekao:

„Prvi put smo se svi složili da države nemaju pravo da rade šta hoće u okviru svojih granica, nego da mi, u ime čovečanstva, imamo zajedničku dužnost da štitimo narode tamo gde njihove vlasti to ne čine“.

Za razliku od Blera svoje duboko neslaganje sa postojanjem i delovanjem Ujedinjenih nacija i svih njenih agencija izrazio je američki kongresmen Ron Pol (Ronald Ernest "Ron" Paul). On je na sastanku Arapsko-Američkog instituta 2009. izjavio:

„Uvek sam se protivio i samoj ideji Ujedinjenih nacija... Nevolim i snažno se protivim ne samo Ujedinjenim nacijama, već podjednako i Međunarodnom monetarnom fondu, Svetskoj banci, Svetskoj trgovačkoj organizaciji i svim ostalim međunarodnim organizacijama koje sebi prisvajaju pravo da odlučuju o sudbinama suverenih država... Americi, a i svima nama bi bilo bolje da njih nema jer su one samo deo projekta poznatog kao Novi svetski poredak“.

Dobro je, kada se govori o SZO, znati da su najveće farmaceutske kuće gotovo jedini finansijeri Svetske zdravstvene organizacije. Bez njih SZO nebi mogla da funkcioniše niti bi, u krajnjem slučaju, mogla i da postoji. Početkom 2010. Godine britanski medicinski časopis *British Medical Journal* je objavio tekst u kome se, na osnovu prikupljenih dokaza, ukazuje na činjenicu da su čelni ljudi SZO-a, koji su inače propagirali upotrebu vakcine protiv svinjskog gripa, bili na platnom spisku farmaceutskih kompanija proizvođača tih vakcina. Časopis, pored toga, otkriva i činjenicu da je svinjski grip zapravo genetički proizveden virus koji sadrži genetičku sekvencu pandemijskog gripa iz 1918. Takođe, kao da sve navedeno nije bilo dovoljno, u *British Medical Journal*-u se piše i o *Codex Alimentarius* (Kodeks ishrane) koji je donet 1963. godine od strane *Codex Alimentarius Commission* koju je iste te godine osnovala Svetska zdravstvena organizacija.

Kodeks ishrane je zapravo termin koji označava paket zakona kojima se regulišu pravila u proizvodnji i distribuciji namirnica, uzgoju životinja i preradi mesa i mlečnih proizvoda. Istorija ovog kodeksa datira još s kraja XIX veka kada se u Austro-Ugarskom carstvu pojavila potreba države da preko sudova bude nadležna u sporovima koji se tiču hrane. Tako je 1893. sačinjen skup pravila i regulativa poznat pod nazivom *Codex Alimentarius* u skladu sa

kojim će sudovi odlučivati u svim relevantnim sporovima. *Codex* je bio u upotrebi sve do početka Prvog svetskog rata, odnosno do raspada carstva. Ideja o vaspostavljanju *Codex*-a, ali sa bitno drugačijim namerama, obnovljena je 1963. U samoj činjenici njegovog vaspostavljanja nema ničega spornog bar ne dok se pažljivo ne analiziraju njegove odredbe i otkriju tvorci. Naime, nakon Drugog svetskog rata jedan broj oficira Vermahta i političkih pristalica NSDP-a se našlo pred Nirnberškim sudom. Među njima su bila i 24 zaposlena (Otto Ambros, Hermann Schmitz, Fritz Gajewski, Heinrich Buetefisch, Friedrich Jaehne, Carl Krauch, Carl Wurster…) iz hemijskog konglomerata *I.G. Farbena* i to, kako se u optužnici i presudi nalazilo, zbog zločina protiv čovečnosti, a pre svega zbog medicinskih eksperimenata nad ljudima u *Konzentrationslager Auschwitz III*. U optužnici je doslovce pisalo:

”*Diese IG Farben Verbrecher, nicht die verrückten Nazifanatiker, sind die HauptKriegsverbrecher. Wenn die Schuld dieser Verbrecher nicht an das Licht gebracht wird und wenn sie nicht bestraft werden, stellen sie eine viel größere Drohung zum zukünftigen Frieden der Welt als Hitler dar, wenn er noch lebendig war*”. (Ovi IG Farbenovi kriminalci, a ne nacistički ludaci i fanatici, su glavni ratni kriminalci. Ukoliko se njihova krivica ne rasvetli i ukoliko nebudu kažnjeni, oni će postati mnogo veća opasnost po budući svetski mir nego što bi to mogao biti Hitler da je ostao u životu).

Najodgovorniji među ovom 24-oricom je bio predsednik IG Farbena Fric Mir (Fritz ter Meer) koji je, za zločine protiv čovečnosti, osuđen na sedam godina zatvora. Međutim, zbog dobrog vladanja (guter Führung) Mir je sa svim ostalim već nakon tri godine oslobođen. Odmah po izlasku iz zatvora *Justizvollzugsanstalt Landsberg* svi su se, bez izuzetaka, zaposlili, kao svetski priznati eksperti, u nekoliko hemijskih kompanija. Fric Mir je, kao najpoznatiji, odmah postavljen za predsedavajućeg *Bayer AG*, a nešto nakon toga je postao i član upravnih odbora *Theodor Goldschmidt AG*, *Commerzbank AG* i *VIAG and Union Bank AG*.

Još “bolja” priča od ove sa Mirom je vezana za Otmara Veršura (Otmar Freiherr von Verschuer), čoveka zaduženog za rasnu higijenu (Rassenhygiene) u okviru Trećeg Rajha. E, vidite, jedan od Veršurovih asistenata u *Arbeitslager Auschwitz* je bio njegov *protéger* dr Mengele (Josef Rudolf Mengele), čovek koga je on još 1938. lansirao u naučnu orbitu eugeničara. Krajem 1944. Veršur u svom izveštaju Nemačkom istraživačkom savetu (Deutsche Forschungsgemeinschaft) toliko hvali pedantnost i požrtvovanost Mengelea da je to bilo gotovo nepristojno. U tom izveštaju se spominje i čuvena Mengeleova desna ruka u Aušvicu Jevrejin dr Mikloš (Miklós Nyiszli), ali to je već druga priča. Jedna od stvari koju Veršur spominje u izveštaju su i Mengeleovi eksperimenti sa fluorom nad zatvorenicima u Aušvicu. Naime, fluoridi su medicinski klasifikovani kao protoplazmatički otrovi koje su prvo koristili Nemci u Prvom svetskom ratu kao bojne otrove, a potom i kao

sredstva za trovanje pacova. Međutim, dr Mengele je otkrio da se dodavanjem spojeva fluorida u pijaću vodu zatvorenika ostvarivao proces njihove veće kooperativnosti i poslušnosti. Nakon trogodišnjeg istraživanja dr Mengele konstatuje da fluoridi inhibicijom određenih enzima menjaju propustljivost ćelijske membrane što omogućava povećanu kontrolu nad ljudima i, shodno tome, zaključuje da se dodavanjem fluora pijaćoj vodi može, u većoj ili manjoj meri, uticati na kontrolu i modifikaciju ljudskog ponašanja. Da li su otkrića dr Mengelea imala ili nisu imala bilo kakve veze sa masovnom primenom hlorizacije pijaće vode po gradskim vodovodima širom sveta, nakon Drugog svetskog, rata nije jasno ali je, kao praksa, činjenica.

Dr Mengelea su nakon rata mnogi želeli da uhapse nazivajući ga Anđelom smrti, a Rusi su čak 18. januara, kada su oslobodili Aušvic, raspisali specijalnu poternicu za njim. Pet meseci kasnije američke snage u Nemačkoj su uhvatile dr Mengelea ali su ga nakon samo par dana oslobodili kako bi mogao da se ukrca na jedan parobrod put Južne Amerike. Tako je *Herr* Mengele kao slobodan čovek umro 1979. od srčanog udara na prelepoj brazilskoj plaži - *Bertioga Beach*. No, za razliku od Mengelea Veršura niko nije jurio niti se on od bilo koga sakrivao. Bio je, zajedno sa Eugenom Fišerom (Eugen Fischer) i Fric Lencom (Fritz Lenz), mag eugenike pred kojim su se Amerikanci klanjali pa su ga, zamislite, ne pre i ne posle već tokom Drugog svetskog rata primili za člana Američkog eugeničkog društva (American Eugenics Society). Za sve što je učinio sud u Nirnbergu je Veršura kaznio sa 600 maraka globe dok Fišer i Lenc nisu bili osuđeni čak ni na novčanu kaznu. Nakon što je platio kaznu Veršur je na univerzitetu *Westfälische Wilhelms-Universität Münster* razvio jedan od najjačih genetičkih centara na svetu bez čijih saznanja i podataka bi savremeni *Codex Alimentarius* bio nepotpun.

Veršur, Fišer, Lenc i Mir su pre Drugog svetskog rata, svaki na svoj način, bili povezani sa hemijskim kartelom koji su sačinjavali *BASF*, *Bayer*, *Farbwerke Hoechst*, *Leopold Cassella & Co KG* i *Agfa*, svi zajedno poznatiji pod kartelskim imenom *Interessen-Gemeinschaft Farbenindustrie*. Nakon Drugog svetskog rata njihova saradnja sa nekadašnjim članicama kartela se nastavila tako da je početkom 60-tih Mir, u svoje i ime svojih saradnika, predložio vodećim svetskim hemijskim koncernima uspostavljanje globalne kontrole nad svetskom proizvodnjom i distribucijom hrane. Mir koji je, inače, pre Drugog svetskog rata bio i sam vlasnik hemijske fabrike *Dr. E. ter Meer & Cie* je voleo da ističe: „Zdrava hrana – zdravi ljudi, kontaminirana hrana – pacijenti“. I jedni i drugi, zaključio je Mir u svom predlogu, moraju biti naši konzumenti. Predlog je prihvaćen pa je Mir, uz punu podršku agro-hemijske i farmaceutske industrije, 1961. uputio dopis Svetskoj zdravstvenoj organizaciji predlažući joj osnivanje Komisije za trgovinu hranom (Codex Alimentarius Commission). SZO je Mirov predlog svesrdno prihvatila i odmah se posvetila njegovoj realizaciji. Danas *Codex Alimentarius Comission* ima 27 podkomisija

koje su svojim propisima regulisale gotovo sve što se može staviti u ljudska usta. Zahvaljujući ovim propisima uspostavljene su odredbe o uzgoju, trgovini i distribuciji prehrambenim proizvodima koje su, sve od reda, na štetu individualnih proizvođača i malih trgovaca. Tako se početkom XXI veka više od polovine svetske proizvodnje i distribucije hrane nalazi pod kontrolom multinacionalnih kompanija: *Nestlé S.A.; PepsiCo, Incorporated; Unilever; Kraft; E. I. du Pont de Nemours and Company; Monsanto Company; JBS-Friboi; General Mills, In…*

Danas ne treba mnogo pameti da bi se shvatilo kako je sve ono što čini *Codex Alimentarius Commission* usklađeno sa potrebama i interesima hemijskih i farmaceutskih koncerna koji stoje iza proizvodnje pesticida, herbicida, fungicida, antibiotika i, možda najvažnije, GMO-a (genetički modifikovanih organizama). I, kao što je u svoje vreme govorio Mir, *zdrava hrana- zdravi ljudi, kontaminirana hrana – pacijenti*, danas se sve više hrane proizvodi kroz upotrebu genetički modifikovanih organizama. Tako se, primera radi, u SAD gotovo neverovatnih 90% hrane vredne preko hiljadu milijardi dolara proizvodi direktno od GMO-a ili sa njihovim dodatkom. Pri tome, najinteresantnije, SAD su jedina država na svetu gde je zabranjeno upozoravati potrošače da je hrana koju konzumiraju nastala genetskom manipulacijom. Šta više, u SAD je zabranjeno, kroz deklaraciju proizvoda ili na bilo koji drugi način, obaveštavati potrošače da je hrana prirodna, odnosno da nije nastala kroz proces genetske modifikacije organizama. Od dolaska Baraka Obame na mesto predsednika SAD 2009. godine Amerika, preko Svetske trgovačke organizacije, vrši snažan pritisak na sve ostale države da prihvate ovu njenu praksu prećutkivanja GMO tretmana u prehrambenoj industriji. Koji su sve razlozi za ovakvo američko postupanje je gotovo bezpredmetno postavljati jer se u SAD supremacija *Mr Profit* nikada nije dovodila u pitanje. Pri tome, važno je znati da najveće profite u prehrambenoj industriji ne ostvaruju direktni proizvođači već farmaceutska industrija koja, prema podacima *Federation of Veterinars of Europe*, 90% svih proizvedenih antibiotika na svetu plasira za potrebe održavanja u životu stoke koja se, na velikim farmama u apsolutno nezamislivim uslovima, prehranjuje genetički modifikovanim organizmima i tako uzgaja za ljudsku ishranu.

Preko genetski modifikovane hrane ostvaruje se Mirov ideal o kontroli potrošača i pacijenata. Najveći svetski distributeri (4/5 svih isporuka) GMO-a su *Monsanto*, *Syngenta* i *Du Pont* sa iza kojih, gotovo neverovatno, stoje američko Ministarstvo poljoprivrede i američka Agencija za hranu i lekove (Food and Drug Administration). Odluku da stanu iza Mirovog idela SAD su donele sredinom 70-tih i to je svetu objavio Henri Kisindžer tadašnji ministar spoljnih poslova i predsednik Odbora za nacionalnu bezbednost. On je, u jednom obraćanju medijima o aktuelnim spoljnopolitičkim ciljevima SAD u sklopu velike naftne krize, izjavio: "Ko kontroliše naftu - kontoliše zemlju. Ko kontroliše hranu – kontroliše ljude". Glavni američki asistenti u širenju GMO-

a su Svetska zdravstvena i Svetska trgovačka organizacija u okviru koje su propisi *Codex Alimentarius* obavezujući za sve njene članice i to u skladu sa maksimom Napoleonovih propisa (code Napoléon) iz 1804: “Sve što nije dozvoljeno zabranjeno je”. U znak zahvalnosti Miru i njegovoj “ingenioznosti” osnovan je, nakon što je preminuo 1967, specijalni fond za finansiranje najtalentovanijih studenata hemije kako bi se, valjda, nastavili njegovi eksperimenti započeti još u *Arbeitslager Auschwitz*-u.

Zahvaljujući zalaganjima SZO i STO u promociji i afirmaciji propisa *Codex Alimentarius* i, u okviru njih, proizvodnji i upotrebi genetski modifikovanih organizama Evropski patentni biro (European Patent Office) je 20. januara 1999. godine odobrio patent (EP 380646) kojim se australijskoj firmi, nakon desetogodišnjeg čekanja, *Amrad Corp. Ltd.* odobrava patentiranje mešavine čoveka-životinje himere (Χίμαιρα). Naime, tehnikom genetičkog inženjeringa zasnovanog na rekombinaciji DNK kroz zadiranje u genetički kod čoveka otvara se mogućnost upravljanja životom na nivou njegovog nastanka, promenom genetske garniture i, na kraju, novom evolucijom ljudske vrste. Shodno ovome, Amradova himerična životinja nastaje mešanjem ljudskih i životinjskih embrio ćelija tako da kao krajnji rezultat nastaje životinja sa ljudskim organima, delovima tela, nervnim ćelijama i čak genetskim kodom. Prema Džonu Fleku (John Flack), glavnom inženjeru *Amrad*-a nastanak himere počinje sa izolacijom supstance – LIF (Leukemia Inhibitory Factor), odnosno embrio ćelija ljudi i životinja koje se potom uzgajaju i razmnožavanju da bi se, na kraju, napravila himera. Kakva će himera biti zavisi od toga sa čijim embrionima ćelije će se ljudski embrion uparivati. Do sada uspešno su obavljena uparivanja sa embriom ćelije miša, ptice, ovce, svinje, krave, koze i ribe.

Od 2002. godine u Evropi je bilo dozvoljena upotreba samo GMO semena soje, kukuruza i uljane repice ali počevši od 2.marta 2010. Evropska komisija (European Commission) je, i pored protivljenja Francuske, Grčke, Austrije i Nemačke, a na zahtev SAD i STO donela odluku prema kojoj se dozvoljava, za komercijalne potrebe, sađenje svih genetski modifikovanih useva i upotreba genetski modifikovanih namirnica širom EU (All genetically modified crops and foods are approved for commercial use in the European Union). Prvo, u skladu sa ovim odredbama EU, zasađeno seme genetski modifikovane biljke je *Amflora*, vrsta krompira koju je patentirao hemijski gigant BASF. Osnovna karakteristika *Amflore* je da sadrži gen koji je rezistentan na antibiotike što će, kod svih njenih konzumenata, dovesti do imuniteta na upotrebu antibiotika kao najefikasnijeg leka u borbi protiv niza po ljude štetnih mokroorganizama. Istina, nakon višemesečnih štrajkova francuskih i nemačkih seljaka i pristalica pokreta zelenih, Evropski komitet za okolinu (European Parliament's Environment Committee) je donela odluku kojom se državama članicama omogućava da ograniče sađenje genetski modifikovanih useva po osnovu pozivanja na *safeguard clause* (klauzula o bezbednosti) kojom se štiti zdravlje

građana!

Od 2004. do 2006. ministar poljoprivrede, rudarstva i vodoprivrede u Vladi Republike Srbije bila je Ivana Dulić Marković koja je pre ulaska u vladu vršila funkciju direktorka Saveznog zavoda za biljne i genetske resurse. No, ministarku Dulić mnogi nepamte ni kao ministra ni kao direktora već kao beskompromisnog borca za uvođenju genetski modifikovanih organizama u lanac ishrane u Srbiji što joj, kao stipendisti američkog Monsanta, mnogi i ne zameraju. Vidite, sve do 2004. godine savezni fitosanitarni inspektori zahtevali su da nadležna ministarstva i carina poštuju važeće zakone i spreče svaki ulazak genetski modifikovane soje. Protiv svih koji nisu poštovali ove odluke inspektori su podnosili prijave i rešanja ali su ona uvek, u drugostepenom postupku, bila odbacivana zahvaljujući zalaganju Dulićke koja ih je doslovno ukidala i donosila nova kojima je uvoz omogućavan. Tako je u Srbiju ušlo preko milion tona genetski modifikovane sojine sačme ali i nepoznata količina modifikovanih sadnica šljiva, jabuke i drugog voća. U Srbiji je, kao retko gde, dozvoljena sadnja i gajenje genetski modifikovanog drveća i to Zakonom o reproduktivnom materijalu šumskog drveća! Danas se, pored svega navedenog, zna da je u srpske reke dospela i modifikovana riba usklađena sa evropskim patentom EP 380646!

Na mestu ministra poljoprivrede gospođu Dulić je zamenio drugi Monsantov stipendista gospodin Saša Dragin. Za vreme njegovog ministrovanja nekadašnji direktor Demokratske stranke zadužen za njenu tehničku organizaciju i finansiranje Miodrag Kostić Kole je, preko svoje firme MK Grupe, 16. maja 2007. postao zvanični uvoznik i distributer Monsanto hibridnog semena kukuruza, suncokreta i uljane repice za tržište Srbije. Kostić je ovaj ugovor lično potpisao sa prvim čovekom Monsanta za istočnu Evropu Gerhardom Rosom (Gerhard Ross). Na pitanje novinara *Kurira* o saradnji MK Grupe sa Monsantom pomoćnik direktora ove firme Jaroslav Stupavski kaže: “Reč je o kompaniji koja je ubedljivo najveća svetska semenska kuća. Što se tiče GMO semena, mislim da ima budućnost u kontrolisanoj proizvodnji”.

Ono što gospodin Stupavski nije rekao, ono što je prećutao ili naprosto prevideo je činjenica da Monsanto posluje po preporukama *Codex Alimentarius*-a koji za poljoprivrednu proizvodnju propisuje obaveznu upotrebu genetski modifikovanog semena koje se, opet po preporuci *Codex*-a, mora štiti upotrebom davno zabranjenih, kao dokazano štetnih po ljudsko zdravlje, hemikalija: DDT, lindan, aldrin i malation. Ono što gospodin Stupavski moguće, ali teško za poverovati, nije znao je da *Codex* sadrži i obavezujuće odredbe o korišćenju veštačkog Monsantovog goveđeg hormona rasta (Recombinant Bovine Growth Hormone- rBGH) u uzgoju svake božije krave na svetu i upotrebi antibiotika u uzgoju svih, baš svih, životinja namenjenih ljudskoj ishrani. Takođe, *Codex* propisuje i odredbe po kojima se sve vrste prehrambenih namirnica trebaju zračiti kako bi duže opstale u

svežem stanju!

Monsanto preko američke vlade već zahteva od Srbije da liberalizuje svoje tržište za njihovo genetski modifikovano seme. Srbiji je već isporučen američki uslov: ukoliko Srbija želi da postane član Svetske trgovinske organizacije mora prihvati uvoz genetski modifikovanog semena i hrane. Profesor Poljoprivrednog fakulteta u Zemunu Miladin Ševarlić ocenjuje da ostaje, čak i da se prenebregnu štetni uticaji genetski modifikovane hrane, činjenica da će Srbija u slučaju da uvoza genetski modifikovanog semena i sadnog materijala, a potom i životinja, odnosno stočnog podmlatka, postati uvozno zavisna i godišnje po tom osnovu imati gubitke od oko pola milijarde evra. Slažući se sa kolegom Ševarlićem profesor dr Miodrag Dimitrijević, sa Ketedre za genetiku i oplemenjivanje biljaka Poljoprivrednog fakulteta u Novom Sadu dodaje kako je svako genetski modifikovano seme samo još jedan korak u sužavanju slobode proizvodnje hrane.

Monsanto i američka administracija ni na koji način ne žele da komentarišu najnovije rezultate francuskih naučnika sa Kaenskog univerziteta (Université de Caen). Naime, nakon intenzivnih istraživanja naučnici su zaključili da Monsantovo genetski modifikovani kukuruz (NK 603, MON 810, MON 863) pogubno deluje na organizam: pacovi hranjeni genetski modifikovanim kukuruzom već u drugoj generaciji su bili unakaženi tumorima, a uništeni su im i bubrezi i jetra. Posebno zastrašujuće je, prema profesoru Seraliniju (Gilles-Eric Séralini), to što su rezultati pokazali da je gotovo 80 odsto ženki pacova u trećoj generaciji dobilo rak, a da u četvrtoj nije bilo plodnih. Istraživanje francuskih naučnika obavljeno je uz podršku Odbora za istraživanje i nezavisne informacije o genetskom inženjeringu (Comité de Recherche et d'Information Indépendantes sur le génie Genétique) i svi su bili gotovo zaprepašćeni rezultatima u svih 80 parametara koji su posmatrani. Na kraju, profesor Celier (Dominique Cellier) sa Univerziteta u Ruanu (Université de Rouen), kao jedan od učesnika u ovom istraživanju, zaključuje da nema sumnji da svi ljudi koji konzumiraju genetski modifikovanu hranu mogu računati da će im se i pleme i seme zatrti za najviše 100-120 godina.

Na kraju, u kontekstu priče o *Codex Alimentarius*-u važno je napomenuti da će njegove preporuke od 31. decembra 2009, za sve države koje ga prihvate, biti obavezujuće, a to znači i da će se količine hranljivih materija u ljudskoj ishrani smanjiti kao mandatoran čin. Šta više, prema odredbama *Codex*-a, odnosno njegovog komiteta - *Codex Nutrition Committee*, u državama koje prihvate njegove preporuke moraće da se ispoštuje i stav da se vitamini, minerali i lekovite biljke ne mogu stavljati u slobodan promet (Restrictive guidelines for vitamin and mineral supplements)! O posledicama smanjenja hranljivih materija u ljudskoj ishranii i primeni *Restrictive guidelines for vitamin and mineral supplements* govori se u studiji *Diet, nutrition and the prevention of chronic diseases* koju je, januara 2002, sačinila i u Ženevi

prezentirala grupa naučnih eksperata Svetske zdravstvene organizacije i Svetske organizacije za hranu i agrikulturu. *Suma sumarum* ovog izveštaja koji ima 160 stranica, u slučaju primene pomenutih odredbi *Codex*-a, je da se u samo nekoliko decenija može očekivati “smanjenje svetske populacije za oko tri milijarde ljudi”! Milijarda ljudi bi, po mišljenu ovih stručnjaka, umrlo od čiste neuhranjenosti dok bi ostale dve milijarde umrle od raka, srčanog i moždanog udara, osteoporoze, dijabetesa i komplikacija prouzrokovanih zubnim bolestima. O mogućem smanjenju broja ljudi kroz politiku njihove neuhranjenosti i uskraćivanja lekova, odnosno neophodnih vitamina i minerala govorio je i dr Otmar Veršur pozivajući se na rezultate istraživanja koje je u *Arbeitslager Auschwitz Monowitz* sprovodio dr Mengele.

Kako bi se zaposleni privoleli da čine ono što je *per se* duboko nemoralno i kako bi im ti svojevoljno amoralno obdareni bili duboko odani, kontrolori svih ovih legalnih svetskih organizacija ustanovili su njihova visoka primanja po principu *Noblemaire Principle*: zaposlenimoraju imati viša primanja nego što je to slučaj na nacionalnom nivou kako bi bilo moguće angažovati najbolje stručnjake i administrativne radnike. Zaposleni su podeljeni u pet kategorija od P-1 do P-5, i dve izuzetne kategodije D-1 i D-2. S obzirom na *Noblemaire Principle* primanja kreću od 35.570$ i idu sve do 194.820$ (ovo su važeći podaci na dan 1. januara 2009). S obzirom na ovakvu visinu i zagarantovanost primanja i činjenicu da se na njih ne plaća porez zaposleni u UN i svim njenim agencijama će učiniti sve, baš sve, samo da zadrže svoje radno mesto. Biti iole viši činovnik u OUN znači biti deo posebno privilegovane svetske birokratije. Činovnici OUN su danas bolje plaćeni od činovnika bilo koje države. Oni imaju takav sistem zdravstvenog i penzionog osiguranja o kome najviši državni službenici u SAD, Francuskoj, Nemačkoj ili Švedskoj mogu samo da sanjaju. Ako znate da se za plate svih zaposlenih u UN, zakup poslovnih prostorija i rezidencija, bankete i promotivna putovanja i za sve druge prateće troškove koje ova organizacija ima izdvaja gotovo 70% budžeta UN onda će vam sve biti jasno i bez dodatnih pojašnjenja.

Da bi prikazala sebe u što povoljnijem svetlu ova kabalistička tvorevina ima vlastitu propagandnu mašineriju, a po potrebi se angažuju i druge profesionalne marketinške agencije. Vidite, jedna od njihovih dobro osmišljenih izmišljotina su i ti takozvani ambasadori dobre volje UN. To je odista sjajno zamišljeno i odrađeno! Izaberu neku popularnu i korektnu ličnost iz neke zemlje, daju joj malo novca za putovanja i bakšiš, diplomatski pasoš UN i proglase je svojim ambasadorima. Eto, tako, za ništa, za siću, obezbeđuju sebi imidž koji im veoma odgovara, a koji zapravo nema nikakvih dodirnih tačaka s njima. Među ambasadorima dobre volje UN danas su najpoznatiji Hari Belafonte (Harry Belafonte), Deni Glover (Denny Glover), Rodžer Mur (Roger Moore), Vanesa Redgrejv (Vanessa Redgrave), Klaudija Šifer (Claudia Schiffer), Riki Martin (Ricky Martin), Antonio Banderas (José Antonio Domínguez Banderas), Dejvid Bekam (David Beckham), Zinedin Zidan

(Zinédine Zidane), Ronaldo (Ronaldo Luís Nazário de Lima), Marija Šarapova (Maria Sharapova) i td. Iz Srbije ambasador dobre volje UN od 1. februara 2002. je Emir Kustrurica.

Josip Broz...

Danas nije tajna kako je Slobodan Milošević još 1991. uputio zahtev Moskvi da mu dostave dosije Josipa Broza. Ne da mu ga nisu poslali nego mu nikad nisu ni odgovorili. Taj dosije postoji, ali je on toliko tajan da ga samo šefovi nekad KGB-a, a sada FSB-a mogu imati u rukama. Naravno, nešto širi, u stvari onaj pravi dosije o Titu se čuva u sedištu *MI6* ili kako se to oficijelno danas naziva SIS-u na Vokshol Krosu u Londonu. On je bio njihov agent i u tom svojstvu je počeo saradnju sa Feliksom Đeržinskim kada je ovaj, kao britanski agent, pristupio osnivanju *ČeKe* iz koje je kasnije nastao ОГПУ, pa НКВД, a onda НКГБ, МГБ, МВД, КГБ, МСБ, АФБ, МБ, ФСК i, na kraju, ФСБ. Broz ima svoj dosije i u Vatikanu gde je, ne jednom, bio rado viđen gost.

Tita je u red iluminata uveo ser Vinston Čerčil, čovek koji je proveo 62 godine u Donjem domu britanskog parlamenta i služio četiri britanska monarha: Džordža V (George Frederick Ernest Albert), Edvarda VIII (Edward Albert Christian George Andrew Patrick David), Džordža VI (Albert Frederick Arthur George) i, na kraju Elizabetu II (Elizabeth Alexandra Mary). On ga je i postavio na čelo Jugoslavije tako što je 1943. obustavio svaku pomoć Ravnogorskom pokretu i svu savezničku podršku usmerio ka njemu i njegovim komunistima. Čerčil je odmah kod Broza poslao svog ličnog izaslanika iskusnog diplomatu i vojnika Ficroj Maklina (Sir Fitzroy MacLean of Dunconnel, 1st Baronet) kako bi mu on, *tête à tête*, preneo instrukcije i bio glavni čovek za njihovu buduću vezu. Interesantno da su Maklin i Broz međusobno komunicirali na nemačkom, a povremeno i ruskom ali nikada na engleskom koji Broz nikada nije dobro naučio.

U skladu sa britanskim nalozima i budnim okom Ficroj Maklina Broz, navrat-nanos, 29. novembra 1943. u nekadašnjem prestonom gradu Srba u Bosni - Jajcu organizuje skup jugoslovenskih komunista. Odabir onih koji će prisustvovati ovom zasedanju izvršio je Broz lično, a karakteriše ga činjenica da u Jajcu nije bilo ni jednog komuniste iz Srbije. Ovde je važno napomenuti i to da su u okviru KP Jugoslavije postojale samo dve komunistčke organizacije: KP Hrvatske i Slovenije i samo one, odnosno njihovi predstavnici su mogli da iznose predloge i stavove pozivajući se na svoju bazu. Svi ostali, a takvih je bilo, su mogli da istupaju samo u skladu sa već utvrđenom politikom KPJ. Radeći po unapred utvrđenom Dnedvnom redu, predefinisanom listom

govornika i, pre početka, formulisanim zaključcima jugoslovenski komunisti u Jajcu odlučuju da se Brozu dodeli čin maršala, a kralju zabrani povratak u zemlju. No, najvažnija odluka svakako je bila vezana za utvrđivanje granica buduće komunističke Jugoslavije koje su određene nezavisno od etničkih ili istorijskih načela.

Josip Broz je iz Srbije pobegao ubrzo nakon što je u njoj počela da deluje Komesarska uprava i gotovo sve vreme rata je proveo na teritoriji NDH. Nakon što je par put izigrao dogovore sa Nemcima ovi su odlučili da mu se osvete. Kako su znali da se nalazi u Drvaru blizu Glamoča pripremili su operaciju za njegovo hvatanje poznatu kao *Rösselsprung*. Ceo plan je bio besprekorno osmišljen ali je njegovo realizacija maja 1944. propala jer su Nemci prevideli jedan detalj – Engleze koji su se starali o Brozovoj bezbednosti. Naime, kod Broza u Drvaru su, pored Maklina, bili Randolf Čerčil (Randolph Frederick Edward Spencer-Churchill), sin Vinstona Čerčila, književnik Evelin Vou (Arthur Evelyn St. John Waugh), Robert Kraford (Robert Crawford), lični izaslanik generala Dvajta Ajzenhauera (Dwight Eisenhower) i major Vivijan Strit (Vivian Street). Kada su Nemci otpočeli sa svojom akcijom opkoljavanja Brozovog sedišta on je sa svojim engleskim prijateljima već bio u avionu na putu za Bari gde ih je čekao Vinston Čerčil.

Nakon što je u Bariju proveo puna dva dana u razgovorima i dogovorima sa savezničkim generalima i obaveštajcima Englezi su odlučili da Broza razaračem *HMS Blackmore* prebace na ostrvo Vis gde su mu već organizovali štab i uspostavili sve moguće sisteme veza. Nije mu dozvoljeno da napušta ostrvo ali mu je omogućeno da održava redovne kontakte sa svojim ljudima na terenu. Sredinom juna Englezi na Vis dovode predratnog bana Hrvatske dr Ivana Šubašića koga su samo dve nedelje pre toga nametnuli kralju Petru za novog predsednika vlade. Tako dva Hrvata, dva ratna druga koja su se 1914. na Drini, rame uz rame, borili protiv Srba, na Visu potpisuju Viški sporazum kojim kraljeva vlada priznaje, kao sebi ravnopravne, Broza i KP Jugoslavije. Nakon ovoga Broz i njegovi komunisti su, što se Engleza ticalo, bili spremni za punu međunarodnu afirmaciju i priznanje.

Ujutro 6. avgusta sa viškog aerodroma Broz je sa saradnicima odleteo za Italiju. Na aerodromu Kopodikino (Capodicchino) kod Napulja dočekao ga je načelnik štaba Glavne komande savezničkih snaga na Sredozemlju general Džems Gamel (James Gammell), koji ih je i ispratio do Kazerte, novog sedišta Savezničkog glavnog štaba, u stari dvorac Ferdinanda I (Ferdinando I di Borbone), poslednjeg napuljskog kralja i kralja obe Sicilije. Josip Broz je odmah po dolasku razgovarao sa generalom Vilsonom (Henry Maitland Wilson) i njegovim saradnicima. Sutradan, 7. avgusta, Broz je odleteo avionom do jezera *Bolcano* u posetu generalu Aleksanderu (Harold Alexander), komandantu savezničkih snaga u Italiji. Do dolaska Čerčila u Italiju Broz je održao i sastanak sa američkim generalom Deversom (Jacob L. Devers) i

njegovim pomoćnicima L. Ruks i B. Kefi, a na drugom sastanku sa generalom Vilsonom 10. avgusta otvorio je pitanje zarobljenika jugoslovenskog porekla iz Istre i Slovenskog primorja koji su ranije služili u italijanskoj vojsci – tražio je da se oslobode kako bi ih on uključio u svoje jedinice! Nakon niza pripremnih razgovora Broz se 12. avgusta, na terasi vile *Rivalta* kod Napulja, sreo i sa Čerčilom koji ga je uveo u praznu radnu sobu generala Vilsona. Ovom sastanku, pored Broza, prisustvovalo je još samo petoro ljudi: Čerčil, Maklin, Pirson Dikson i prevodioci Olga Humo i major Stiven Klisold. Na tom sastanku, u *Villa Rivalta*, zapečaćena je sudbina i kraljevine i kralja i generala Mihajlovića i srpskog naroda.

Mesec dana nakon Rivalte Čerčil u Londonu primorava kralja Petra da se javno, preko radija, obrati svojim snagama u Jugoslaviji i pozove ih da se bezulovno stave pod komandu Josipa Broza i KP Jugoslavije. Svoje radijsko obraćanje kralj završava upozorenjem kako se oni koji odbiju njegov poziv nikada "neće moći osloboditi izdajničkog žiga, ni pred narodom ni pred istorijom". Ovim govorom kralja, svima je bilo jasno, stavljena je tačka i na kraljevinu i dilemu ko će upravljati Jugoslavijom po okončanju Drugog svetskog rata.

Konspirativni naziv Tito je zapravo nadimak koji je Josip Broz dobio u masoneriji još krajem dvadesetih ili početkom tridesetih godina dvadesetog veka (Titus) i koji je on zadržao do kraja života. Taj nadimak nije imao kada je 1912. bio test i reli *chauffeur* za *Benz & Cie*. iz Manhajma, ili kada je statirao i glumio u *Theater an der Wien* u *Wienzeile Straße* kao ni kada je kao dobrovoljac 42. domobranske divizije, kaplar 10. čete 25. pukovnije, pucao i ubijao Srbe u bitkama na Kolubari... Uživao je da ga ljudi tako zovu, a da ni pojma nemaju šta taj nadimak predstavlja.

Prema Džasperu Ridliju (Jasper Ridley), čoveku koji je po odobrenju Velike lože Engleske za pisanje svoje knjige *The Freemasons* koristio *zabranjene spise* (forbidden papers) biblioteke u Masonskom domu u Londonu (Freemasons' Hall in London) i poverljive arhive Čerčilovog koledža Univerziteta u Kembridžu (Churchill College Cambridge), iza majskog prevrata u Srbiji 1903. stoji britanska masonerija na čelu sa kraljem Edvardom VII:

"Za vreme Obrenovića, Srbija je bila saveznica Austrije, pri čemu su se Srbi uzdali da će ih zaštititi... Zato neki misle da Edvard VII i britanski slobodni zidari, koji su kontrolisali spoljnu politiku, žele da zbace dinastiju Obrenović i da umesto njih postave porodicu Karađorđević na presto. Britanska vlada je tvrdila da je zaprepašćena ubistvom. Povukla je svog ambasadora iz Beograda i odbila da pošalje predstavnike na krunisanje novog kralja. Međutim, posle godinu dana u Beograd se vratio britanski ambasador i Britanija je uspostavila mnogo bliskije odnose sa Srbijom nego što ih je ikada imala sa dinastijom

Obrenovića... Da britanski slobodni zidar Edvard VII nije zbacio dinastiju Obrenović Srbija bi se borila kao saveznik Austrije... Uspostavljanje dinastije Karađorđevića bilo je uzrok preokretu savezništva na Balkanu... Edvard je čvrsto rešio da sa Francuskom i Rusijom izgradi savez protiv Nemačke... U nameri da to ostvari posetio je svog rođaka cara Nikolaja II na jahti u Ravelu...”. Prema Ridliju Britanija je stajala iz Karađorđevića sve do 1943, a onda...

Savezničke snage su na Uskrs, 16. aprila 1944, na zahtev Broza, otpočele bombardovanje Beograda; glavni grad je bombardovan sedam puta, a samo prvog dana na njega je 400 bombardera izbacilo više od 1.500 tona bombi. Od savezničkih bombi nije pošteđeno čak ni porodilište u Krunskoj ulici ni domovi za izbeglice i za siročad, a ubijeno je skoro 3.000 građana i čak 18 nemačkih vojnika. Posle Beograda, Broz je zahtevao proširenje bombardovanja pa su tako na red došli Niš i Leskovac.

Nakon sastanka Broza sa Čerčilom dolazi do orgijanja komunista nad srpskim narodom. Po oslobođenju Beograda 20. oktobra 1944. nastaje prava hajka na istaknute srpske domaćine, intelektualce, umetnike, studente... Srđan Cvetković, saradnik Instituta za modernu istoriju, u svojoj studiji *Ispod srpa i čekića* koju je objavio nakon petogodišnjeg istraživanja navodi:

“Po oslobađanju Beograda uspostavljen je Vojni sud koji je, po kratkom postupku, donosio presude. Osuđivani su advokati, lekari, glumci, muzičari, politički neistomišljenici... U zatvorima se našlo oko 200.000 građana Beograda od kojih je najmanje 65.000 ubijeno. Samo u logoru na Dedinju je u 12. paviljonu u dva dana pobijeno 900 ljudi”. Spomenimo, podsetimo se, da se zaboravu ne ostavi, i to da su komunisti 20. januara 1945. upali u kuću vojvode Petra Bojovića u Trnskoj 25 kako bi ga iz nje iselili. Lomeći njegove stvari ismevali su ga i psovali mu pokojnog brata episkopa Jefrema Bojovića. Na kraju su mu, pred njegovim očima, prelomili sablju nakon čega je on, pred njihovim očima, svisnuo od muke.

Setimo se još i tužne i za srpski narod sramonte priče o poslednjim danima majora Dragutina Gavrilovića. Njegov govor borcima prilikom odbrane Beograda 1915. izučava se na svim svetskim vojnim akademijama. Kada je izbio puč 27. marta 1941, general Dušan Simović je želeo da ga unapredi u generala i da mu dodeli mesto ministra, ali je on odgovorio: „Ne želim ni generalski čin, ni ministarsku fotelju! Ja sam vojnik!“ Zarobljen je u punoj ratnoj spremi i odveden u logor u Nirnbergu gde je i sačekao oslobođenje. Sve dok se nije vratio iz zarobljeništva njegova porodica nije dobijala pomoć u hrani jer su ga komunisti tretirali kao izbeglicu, a kada se vratio umro je nakon deset dana(19. jula 1945) od gladi i bolesti. Porodica ga je sahranila u grobnici njihove rođake jer za njega nije bilo grobnog mesta. Punih deset godina nove vlasti su odbijale da njegovoj ženi i deci daju njegovu penziju a

onda, kada su se smilovali, dodelili su im onu najnižu moguću.

Nigde u Jugoslaviji se ništa slično nije dogodilo. Čak ni u Zagrebu, glavnom gradu Nezavisne Države Hrvatske nije zabeleženo nešto, ni približno, slično. No, to nije bio kraj Brozovskom obračunu sa Srbima. Paralelno sa masovnim hapšenjima građana Beograda, odvijao se i postupak nasilne regrutacije beogradskih osnovaca i srednjoškolaca za slanje na Sremski front. Od 21. oktobra 1944. do 13. aprila 1945. na Sremskom frontu je poginulo oko 13.000 srpskih omladinaca. Borili su se protiv pripadnika Vermahta koji su držali ovaj front kako bi osigurali izvlačenje grupe armija "E" iz Grčke, Makedonije i sa Kosova i Metohije. Nemci nisu imali izbora, a Broz, očigledno, pametnija posla. Nova komunistička vlast je odmah po okončanju Drugog svetskog rata srpski Srem podelila na zapadni i istočni. Zapadni je, zajedno sa srpskim stanovništvom, pripojen nekadašnjim teritorijama Nezavisne Države Hrvatske, a istočni ostavljen Srbiji.

Da su se Broz i njegovi obračunavali sa onim što je najbolje među Srbima govori i primer Milutina Milankovića, svetski proslavljenog geofizičara, klimatologa, astronoma i, pored Nikole Tesle, najpoznatijeg srpskog naučnika. Po završetku Drugog svetskog rata komunistički Sud časti Beogradskog univerziteta je, procenjujući podobnost Milutina Milankovića, doneo sledeću karakteristiku: “Milanković je vrlo star i o nekom njegovom ličnom razvoju nema ni govora... predavanja jedva otaljava... Po političkoj orijentaciji pripada poznatoj matematičkoj kliki... Marksizam-lenjinizam uopšte ne poznaje niti pokazuje ikakav interes. Smatramo da je naš politički neprijatelj i da će kao takav umreti. Može se iskoristiti kao nastavnik...”. No, komunistička omaložavanja i iživljavanja su popustila kada je 1948. godine u Cirihu Milanković izabran za člana Komisije 7 za Nebesku mehaniku (Commission 7 Celestial Mechanics & Dynamical Astronomy). Kako bi se, svetu, ipak, prikazali kao tolerantni i razuma vredni komunisti 1951 dozvoljavaju da Milanković postane honorarni direktor beogradske Opservatorije. Krajem XX veka, nakon propasti komunizma u Jugoslaviji, svetska naučna javnost jednoglasno zaključuje da je Milanković najcitiraniji naučnik na svetu, a da je njegov kalendara u kojem je kalendarska godina svega 2 sekunde duža od sadašnje tropske godine najprecizniji na svetu i da će mu, kao takvom, korekcija biti potrebna tek za 28.000 godina. Šta više, Milanković zajedno sa Teslom biva proglašen za jednog od deset najznačajnijih naučnika svih vremena. Po njemu su nazvani jedan krater na daljoj strani Meseca 34 kilometra u prečniku na +22,0°širine, -145.0°visine, krater na Marsu širine 118 km na 54.4N, 213.3E i planetoid (mala planeta) prečnika 32,47 km.

Ali, pored svega već navedenog, Broz je uspeo da učini još jednu stvar: Uspeo je da četnike postavi na istu ravan sa ustašama. Oni koji su prvi počeli da se bore protiv okupatora biće, na volšeban način, poistovećeni sa onima koji su se prvi borili uz okupatora. Ovo Brozu nije bilo važno samo na

međunarodnom nivou – da se prikaže kao jedini borac protiv fašizma već, možda i važnije, da poseje duboko seme razdora među Vas Srbe. I, evo, već šest decenija Vi se sporite i međusobno optužujete što znači da je Broz odista bio majstor primene politike - *divide et impera.*

Vama ništa ne govori činjenica da je 25. maja 1942 na naslovnoj stranici *Time* magazina objavljen portret Dragoljuba Mihailovića sa natpisom *Eagle of Yugoslavia* (Orao Jugoslavije) i komentarom da će sećanje na njega trajati koliko i sećanje na Drugi svetski rat. Šta više, *Time* imenuje Mihailovića kao najomiljenijeg savezničkog generala i stavlja ga u istu ravan sa proslavljenim američkim generalom Daglasom Makarturom (Douglas MacArthur). Par meseci pre toga Rej Brok (Ray Brock) u *New York Times*-u piše kako je izvesno da će se vojska okupljena oko Mihailovića boriti za odbranu Srbije ali ne po principu do poslednjeg Srbina već do poslodnjeg Nemca. Poznati engleski profesor i tokom rata dopisnik *The Times in London* objavio je 1943. knjigu *Mihailovitch and Yugoslav Resistance* (Mihailović i jugoslovenski otpor) u kojoj na brilijantan način čitaocima pojašnjava situaciju u Srbiji i ukazuje na suštinsku razliku između Mihailovićeve borbe za spas Srba i komunističke borbe za Srbiju. Iste te godine u Holivudu, *Twentieth Century Fox* snima film *Chetniks The Fighting Gueririlla* u kome se na realističan način prikazuje borba četnika protiv nemačkog okupatora. Na premijeri u Njujorku 18. marta projekciji u bioskopu *Globe* je prisustvovao kulturni i politički krem grada, a u Čikagu glumce (Philip Dorn, Anna Sten, Martin Kosleck...), režisera Luisa Kinga (Louis King) i sve druge koji su učestvovali u snimanju filma pozdravio je i lično im se zahvalio gradonačelnik Edvard Keli (Edward Joseph Kelly). Pet godina kasnije američki predsednik Hari Truman je (29. marta 1948) *postmortem* odlikovao ordenom *Legije časti* Dragoljuba Dražu Mihailovića za njegovu borbu protiv Vermahta i spašavanje američkih pilota 1944. Nakon ovoga a kao odgovor na komunističku sudsku farsu protiv generala Mihailovića Komisija za odlikovanja Pentagona odlučila je da srpskog generala uvrsti u *American Legion of Honor*.

O Mihailoviću sve najbolje mislio je i francuski predsednik De Gol koji ga je još 1943, tada u svojstvu komandanta francuskog pokreta otpora, odlikovao Ratnim krstom. Uz ovaj orden on je izdao i pohvalnu naredbu, koja je 2. februara 1943. godine pročitana svim francuskim jedinicama:

”Armijski general Dragoljub D. Mihailović, legendarni junak, simbol najčistijeg rodoljublja i najviših jugoslovenskih vojničkih vrlina, nije prestao voditi borbu na okupiranom nacionalnom tlu. Uz pomoć rodoljuba, on bez sustajanja ne da mira okupatorskoj vojsci, tako pripremajući onaj konačan juriš koji će dovesti do oslobođenja njegove otadžbine i celog sveta, rame uz rame s onima koji nikad nisu smatrali da se jedna velika zemlja može da pokori surovom zavojevaču.„

Sve i da ne znate ili da sa rezervom primate ove inostrane zapise o Mihailoviću ostaje mi, na kraju, nerazumljivo kako možete da prenebregnete mišljenje vašeg jedinog nobelovca Ive Andrića koji je 1943. iz okupiranog Beograda otposlao lično pismo podrške đeneralu Mihailoviću sa željama da se sretnu u oslobođenom Beogradu. Pa dali Vi mislite da taj Ivo Andrić dok je u okupiranom Beogradu pisao Travničku hroniku, Na Drini ćupriju i Gospođicu nije znao šta se zbiva u Srbiji ili tada Nezavisnoj državi Hrvatskoj? Nemci su Andriću, kao nekadašnjem poslaniku u Berlinu, nudili da pređe u Zagreb. Hrvati su Andriću, kao nekome ko je 9. oktobra 1892. kršten u katoličkoj Crkvi Svetog Ivana Krstitelja u Travniku (u knjizi krštenih zaveden pod rednim bojem 70), nudili da pređe u Zagreb. No, i jednima i drugima se Andrić zahvalio odlučivši da nastavi život u Nedićevoj Srbiji. U Andrićevoj zaostavštini koja je javnosti prvi put učinjena dostupnom 2004. pronađena je jedna zabeleška iz kojoj se vidi da je pisac podržavao generala Mihailovića “kako crvena kuga nebi zavladala Srbijom”. O tome dali je kao predratni diplomata, književnik i jedan od uglednijih jugoslovenskih masona (prvo član lože Preporođaj, a potom Dositej Obradović) Andrić znao ko je Nedić, Pavelić ili Broz ostaje Vam da sami zaključite. Jedno je izvesno, ako su Andrića do 1941. mnogi vodili kao Hrvata onda se on nakon 1945. potrudio da to promeni. Naime, na formularu za ličnu kartu koja mu je izdata 15. juna 1951. godine u Beogradu, u rubriku narodnost Andrić svojeručno upisuje - *srpska*. Mesec dana kasnije, 19. jula, u vojnoj knjižici za narodnost unosi - *Srbin*. Nakon toga Andrić postaje član Srpske akademije nauka, član i autor Srpske književne zadruge, predsednik Udruženja književnika Srbije...

Vi kao da ne znate i ne shvatate da je Dragoljub Draža Mihailović u Cerskoj i Kolubarskoj bici bio vodnik 3. čete 1. bataljona Drinske divizije, a Josip Broz vodnik 25. domobranske pukovnije austro-ugarske soldateske. Za iskazanu hrabrost Mihailović je 1915. odlikovan medaljom za hrabrost *Miloš Obilić*, a za odbranu srpstva i otadžbine 14. januara 1918. odlikovan je ordenom *Belog orla sa mačevima*. S druge strane, Broz je nakon Kolubare promovisan za štabsfeldvebela (Stabs-Feldwebel), a sva austrijska unapređenja u tom ratu bila su sastavni deo ukaza o odlikovanju. Mihailoviću su čak i Englezi 1917. odali počast dodeljujući mu svoj orden Vojnog krsta, a čega je, znate li molim Vas, nosilac Broz!?

Poznato je da od svih živih bića na svetu ribe imaju najkraće pamćenje - devet sekundi, a Vi? No, nije samo pamćenje u pitanju jer je tu i proces verovanja, odnosno naš odnosa prema verovanju, od toga kako sagledavamo ili ne uspevamo da sagledamo verovanja svoja i drugih ljudi. Od toga, od verovanja zavisi budućnost svakog ponaosob ali i celih naroda. Verovanje, verovali Vi to ili ne, nije samo predstava o svetu već i više od toga i zato, ako ni zbog čega drugog, se postavlja pitanje kome Vi Srbi verujete? Pogrešna verovanja mogu dovesti do amnezije u kojoj nestaju vremenska razdoblja, događaji i ljudi u njima. Vi već, nema sumnje, ceo vek verujete pogrešnim

ljudima pa Vam se zato i događa da svoje poverenje poklanjate pogrešnim tipovima koji Vas vode pogrešnim putem. No, nadam se i, zamislite, verujem da Vam ima spasa jer znam da možete povratiti svoja sećanja putem racionalnog razmišljanja i primenom volje. Stoga je važno, kao nikada pre, da verujete u znanje jer je ono bilo i ostalo jedina svetlost koja sija već hiljadama godina. Vi, kao malo koji drugi narod, imate stečenog iskustva koje je deponovano u vašem podsvesnom umu i ono će se, nema sumnje, povratiti i pomoći Vam u vremenima koja slede.

Jeste li se ikada, baš ikada, zapitali zašto u zvaničnim i od komunista pisanim, a od demokrata samo prepisivanim istorijskim knjigama i udžebenicima nema ni jednog jedinog podatka o generalu Mihailoviću zasnovanog na dokumentima nemačkog Vermahta? Da ih ima, da su Vam ikada prezentirani znali biste da je Gestapo prvo streljao Jelicu, rođenu sestru Dragoljuba Mihailovića, a potom 12. oktobra 1942. u logoru na Banjici utamničio Jelicu Mihailović, suprugu generala Dragoljuba Mihailovića i njihovo dvoje dece: Gordanu i Branka. U istom tom logoru već su bile utamniče druga generalova sestra Vidosava i sestričina Danica, a svima njima prve na pomići su bile, stare logorašice, Borka i Mira, supruga i ćerka Nikole Kalabića, komandanta Gorske kraljeve garde. Šta mislite zašto je to bilo tako?

Nemci su uvek bili i ostali krajnje pedantni po svim pitanjima. Nikada ni u čemu nisu voleli preterivanja, a naročito ne u poverljivim pitanjima. Zato su njihova ratna dokumenta od posebne važnosti jer su pre, i iznad svega, detaljna i objektivna. Kakva su to dokumenta najbolje se može videti iz naređenja nemačke komande Jugoistok u kome se naglašava da je svaki izveštaj “sredstvo za rešavajuće odluke” i da iz tog razloga mora da bude prožet “istinoljubljem i da je savestan, sastavljen tako da na pretpostavljenom mestu stvori jasnu predstavu o situaciji i da ne daje nejasan odgovor na postavljena pitanja. Opasna su preterivanja i ulepšavanja!”

Vidite, u okupiranoj Srbiji Nemci su odmah počeli da uspostavljaju sopstveni policijski i obaveštajni aparat u okviru koga su posebno važni bili Vojna obaveštajna služba (Abwehr) i SS obavešjna i bezbedonosna služba (Sicherheitsdienst). U sklopu ovakvih nemačkih priprema u aprilu 1941. u Srbiju iz Nemačke dolazi i grupa 20 (Gruppe der zwanzig) tajne nemačke vojne policije, a već 17. aprila u ratnom dnevniku nemačke vojne komande za Srbiju stoji da u se u Toplici nalazi 3000 četnika pod komandom vojvode Pećanac. Međutim, Nemce je od samog početka interesovao čovek pod imenom Dragoljub Draža Mihailović kome je kao oficir za vezu služio major Aleksandar Mišić, sin proslavljenog komandanta srpske vojske u Prvom svetskom ratu. Prema nemačkim izvorima ustanak u Srbiji otpočeo je 31. avgusta 1941. kada su Mihailovićevi odredi pod komandom potpukovnika Veselina Misite napale njihove snage u Loznici i oslobodile ovu palanku. Uspesi kod Loznice, Banje Koviljače i Krupnja alarmirali su Vermaht tako da

je dr Turner (Dr. Harold Turner), načelnik nemačkog upravnog štaba (Militärverwaltung) za Srbiju, zapisao da je "veći deo stanovništva grupisan u bande i pripada Mihailovićevim bandama... Deca i žene održavaju vezu i staraju se o snabdevanju."

Nakon što je četrdesetak nemačkih vojnika i podoficira palo u četničko zarobljeništvo po oslobađanju Stragara Nemci su shvatili da sa postojećim snagma neće moći da kontrolišu Srbiju pa je tako feldmaršal List (Siegmund Wilhelm List), nemački vojni zapovednik za Jugoistočnu Evropu obavestio Hitlera telegramom (13-IH) da iza svega stoje četnici. Zbog gubitaka i obaveze većeg vojnog angažovanja u Srbiji Hitlerov bliski saradnik feldmaršal Kajtel (Wilhelm Bodewin Johann Gustav Keitel) je naredio da se u Srbiji za svakog ubijenog pripadnika nemačkih oružanih snaga ima streljati sto taoca, a za svakog ranjenog pripadnika Vermahta "samo" pedeset.

U skladu sa ovom uredbom 19. oktobra 1941. godine načelnik štaba nemačke vojne komande u Srbiji pukovnik Maks Pemzel (Max Pemzel), uputio je naredjenje Upravnom štabu zapovednika Srbije, Višoj komandi 65 i Stražarskom puku u Beogradu. Njima je naloženo da se, zbog 10 ubijenih i 24 ranjena nemačka vojnika, ima streljati 2.200 "uhapšenih Srba". Ovo je, a Nemci su izvesno znali šta rade, imalo uticaja na četničke komande koje su počele ozbiljno da preispituju svrsishodnost svakog pojedinačnog vojnog angažmana. Paralelno sa ovim aktivnostima Nemci su, rukovodeći se sopstvenim obaveštajnim podacima, preduzeli i mere na suzbijanju delovanja sveštenstva Srpske pravoslavne crkve koje je evidentno pomagalo četnički pokret. Kao prve mere u tom pravcu uhapsili su, a odmah potom i deportovali u logor Dahau patrijarha Gavrila Dožića i episkopa Nikolaja Velimirovića. Tako su njih dvojica bili jedina dva utamničena crkvena velikodostojnika u Evropi. Ovde treba spomenuti i to da je patrijarh Gavrilo imao mogućnost da napusti zemlju sa kraljevskom Vladom ali je to odbio rečima: "*Ja neću od svoga naroda. Taj narod bi s pravom mogao da se pita šta će mu onaj koji ga je napustio*"!?

Dožić je, tek da se podsetimo, i za vreme Prvog svetskog rata, kao mitropolit i arhiepiskop Pećki, bio interniran u Cegled, u Mađarskoj, gde je od stradanja i maltretiranja oboleo, pa je 1918. kao bolesnik vraćen u Ulcinj, gde ostaje do oslobođenja pod jakom austrijskom stražom.

Analizirajući pokret otpora u Srbiji pukovnik Maks Pemzel u svom izveštaju od 1. novembra 1941. piše da "Narod podržava četnike u svakom pogledu", a da se partizanske jedinice koje predvode komunisti sastoje "većim delom od seoskog ološa i robijaša". Svesni da im prava opasnost preti od četnika, a ne od partizana Nemci gotovo cele 1941. godine nisu preduzimali ozbiljnije akcije protiv partizana nadajući se da će se oni, u borbi za vlast, okrenuti protiv četnika. I bili su u pravu. Po direktnom naređenju komunističkog lidera

Josipa Broza partizani su već 29. oktobra napali ribaševinski četnički odred u selu Karan, a već 8. novembra Mihailovićeve ljude u Loznici. Ovo je, po nemačkim procenama, predstavljalo početak građanskog rata u Srbiji koji će, nije bilo sumnje, olakšati njihovu okupacionu vlast.

Prema kazivanju jednog od najbližih Brozovih saradnika Rodoljuba Čolakovića u građanskom ratu između partizana i četnika je "palo sa obe strane više boraca nego u borbi protiv okupatora i ustaša." Prema raspoloživim i dostupnim srpskim arhivama jedinice generala Milana Nedića su tokom novembra i decembra 1941. imale u sukobu sa komunistima daleko veće gubitke nego što su ih u sličnim okršajima imali sami Nemci. Šta više, uspeh Nedićevih jedinica iznenadio je Vermaht koji je ocenio da takav razvoj događaja zapravo sprečava partizanski rat protiv četnika pa su, shodno ovakvoj svojoj proceni, otpočeli sa serijom haopšenja Nedićevih oficira i činovnika. U nastojaju da što pre i što bezbolnije slome otpor pukovnika Mihailovića Nemci su u decembru 1941. rapisali i nagradu za njegovu glavu:

"*Srbi,*

Vođa odmetnika i buntovnika Draža Mihailović, koji na svojoj savesti nosi krv više hiljada Srba i koji je vlastitoj zemlji naneo beskrajnu bedu i nevolju, posle uništenja njegove bande, nalazi se u bekstvu...

Zbog nepredavanja oružja, mobilizacije ilegalne vojske, zbog podizanja oružanog ustanka...

Onaj ko ga uhvati, dobiće nagradu u iznosu od 20000 dinara."

I znatno pre ovoga Nemci su imali negativno mišljenje o pukovniku Mihailoviću. Naime, tokom 1940. godine više puta su zabeleženi Mihailovićevi javni antihitlerovski i antinacionalsocijalistički napadi pa je to pretilo da izazove diplomatski skandal. Vrhunac se dogodio na jednom od onih manje oficijelnih prijema u britanskoj ambasadi u Beogradu kada je pukovnik Mihailović javno prozvao kancelara Adolfa Hitlera za potpirivanje rata u Evropi. Nemački poslanik Viktor fon Hern (Viktor von Hearn) uputio je tim povodom oštar *démarche* jugoslovenskom ministru inostranih poslova Cincar-Markoviću, a ovaj preko generala Milana Nedića izradio tridestodnevni kućni pritvor za elokventnog pukovnika.

I dok su činili sve da uhvate Mihailovića i slome četnički otpor Nemci su imali svoje razrađene komunikacione veze za generalnim sekretarom KPJ Brozom. Ove veze datiraju još od prvog Brozovog boravka u okupiranom Beogradu kada su mu Nemci, preko Dragoljuba Milutinovića doturili *Ausweise* (okupaciona lična dokumenta). Tako se u jednom od nemačkih dokumenata (N-30191) iz jula 1942. navodi kako Broz "gaji duboku mržnju" prema srpskom generalu Mihailoviću i kako kontinuirano podstiče svoje pristalice na borbu protiv četnika. U dokumentaciji koja se odnosi na dan 7. novembra 1942. navodi se Brozova izjava da "srca naših boraca ispunjavaju se srdžbom tako da

bi prije poštedeli jednog okupatorskog vojnika nego jednog domaćeg izdajnika" ("Zbornik", II-6, 1957, s. 359). U govoru koji je održao 7. januara 1943. Broz se hvalio kako kod srpskih komunista "ruka nije zadrhtala ni kada se trebalo obračunati i sa rođenim ocem, ako je on prišao četnicima" ("Zbornik", II-7, 1957, s. 271).

Dozvolite mi, kad sam već pomenuo tog tragičara Mihailovića, da Vas podsetim na još jednog pukovnika srpske vojske gospodina **Milivoja Stojanovića**. I on se na Ceru i Kolubari nalazio sa Mihailovićem na strani protivnoj Brozu i soldatesci Dvojne monarhije koju je predvodio bečki general Oskar Poćorek (Oskar Potiorek). Gospodin Stojanović je bio komandanta 2. pešadijskog puka *Knjaz Mihailo* prvog poziva Moravske divizije. Taj puk su inače sačinjavali vojnici obveznici od 21 do 31 godine života iz Topličkog kraja i oni su učestvovali u svim ratovima koje je srpska vojska vodila od septembra 1912. pa sve do sredine decembra 1918. U toku Prvog i Drugog balkanskog i Prvog svetskog rata u ratnim operacijama puka učestvovalo je 19.978 vojnika. Puk je učestvovao u svim poznatim bitkama: u Prvom balkanskom ratu u Kumanovskoj, Prilepskoj i Bitoljskoj bici, a u Drugom balkanskom ratu proslavio se u Bregalničkoj bici 18. juna 1913. kada je čuvenim jurišom na kotu 650 probio bugarski front i rešio bitku na Bregalnici. U borbama puka sa Bugarima poginulo je pedeset odsto vojnika, komandant puka, svi komandanti bataljona i svi komandanti četa. Puk je tada postao poznat po tome što u njemu oficiri nikada nisu izdavali naredbu: "vojnici napred u juriš" već samo naredbu: "vojnici za mnom". Puk se stalno obnavljao novim Topličanima tako da na kraju nije postojala kuća u Toplici koja za potrebe puka nije dala vojnika, a neke su dale i dva, a neke tri i više za potrebe otadžbine.

Nakon Bregalničke bitke koja je bila odlučujuća za pobedu Srbije u Drugom balkanskom ratu protiv Bugarske Srbija je uspela da osigura svoj povratak na prostore nekadašnje Južne Srbije (otprilike današnja Makedonija) kao i Stare Srbije (otprilike današnje Kosovo i Metohija).... Od Bregalničke bitke puk se, kao najhrabriji deo srpske vojske, naziva *Gvozdenim pukom*, a kao svoje posmrtno zaveštanje kralj Petar Prvi Karađorđević je ostavio u amanet da se njegov kovčeg od sto pukovksih zastava u Srpskoj vojsci prekrije baš zastavom ovog puka. Ratna zastava Drugog pešadijskog puka Moravske divizije prvog poziva *Knjaz Mihailo*, bila je najodlikovanija zastava u srpskoj vojsci. Pukovskoj zastavi pripala su odlikovanja: Karađorđeva zvezda sa mačevima II reda, Karađorđeva zvezda sa mačevima III reda, Karađorđeva zvezda sa mačevima IV reda, Orden Belog orla III reda, Zlatna medalja za hrabrost i Francuski ratni krst sa palmom. E vidite, kad je Poćorek, sa sve Brozom, stigao na Cer u Tekerišu, malo planinsko seoce na Ceru, se nalazio niko drugi do pukovnik Stojanović sa svojim Topličanima. Nadmoćan i milostivan general Poćorek odašilje pismo srpskom pukovniku, i traži od njega da ukloni svoje vojnike kako ne bi uzalud prolivali svoju krv. Iznenađen

Stojanović po istom emisaru odgovara:

„Poćoreče, carski većile
duša mi je od Kosova stara
tvrdo srce u gorskoga vuka
komandant sam gvozdenoga puka
ne bojim se cara ni ćesara!“

Posle poraza generala Oskara Poćoreka na Ceru Beč je bio frustriran pa je put generala odaslat telegram sa porukom kako bi mu bilo najpametnije da izvrši samoubistvo. “Učiniću to odmah”, odgovorio je Poćorek – “odmah, čim mi javite ime onoga ko je pobedio srbsku vojsku!”...

Pukovnik Stojanović je poginuo na Kremenici, a najveći predstavnik srpske klasične muzike Stanislav Binički je njemu u čast komponovao jednu od najčuvenijih srpskih pesama – *Marš na Drinu*. Rame uz rame sa pukovnikom Stojanovićem ratovao je i gedža Ninko Petrović iz poslednjeg srpskog poziva. Ninko je, za razliku od svog pukovnika, preživeo Prvi svetski rat, a kako je to bilo može se videti iz njegovog dnevnika koji se danas čuva u SANU. U njemu je pokojni Ninko zapisao i naredbu generala Poćoreka (Im Auftrag von Generäle Oskar Potiorek) koja je, u toku priprema za napad na Srbiju, svakog dana javno čitana vojsci na nemačkom, mađarskom i hrvatskom jeziku. Istu naredbu oficiri i podoficiri, a tu Vam je i Broz, su morali da znaju napamet - *auswendig wissen*. Spomenimo još samo i to da je u prvu i sve potonje bitke protiv Srba austro-ugarska soldateska otpočinjala sa Štrausovim Radecki maršem koji se, u njihovu čast, od 31. decembra 1939. – prve ratne godine Drugog svetskog rata, redovno izvodi u Zlatnoj dvorani bečkog *Musikverein*, a u okviru Bečkog novogodišnjeg koncerta. U arhivama SANU se danas čuva i originalna naredba generala Poćoreka odštapana na žućkastom papiru a glasi:

„Rat nas vodi u neprijateljsku zemlju koja je naseljena stanovništvom ispunjenim prema nama fanatičnom mržnjom, u zemlju gde se ubistva, kao što je katastrofa u Sarajevu, slave kao junaštvo.

Prema takvom stanovništvu svaka humanost je - štetna! Ko u ovim slučajevima bude imao milosti - biće najstrože kažnjen! Razrušiti svaku kuću, obesiti najuglednije meštane! U svakom stanovniku ne gledati ništa drugo do zakletog neprijatelja! Naređujem da se za vreme ratnih operacija postupa prema svima sa najvećom strogošću, sa najvećom oštrinom i sa najvećim nepoverenjem! Neuniformisani, ali naoružani ljudi iz Srbije, bilo da se nađu u grupama ili pojedinačno, imaju se bezuslovno na licu mesta pobiti!Pri zauzimanju mesta odmah uzimati taoce - popove, učitelje, ugledne posednike. Pri polasku povesti ih sa sobom do poslednjih kuća i bezuslovno pobiti ako samo ijedan metak iz mesta bude ispaljen na trupe!

Ukoliko se trupe zadrže u mestu, stanovništvo se ima odmah skupiti i narediti da preda sveg oružja i objaviti da će se izvršiti pretres i tom prilikom razrušiti svaka kuća u kojoj se nađe oružje i da će, ako stanovnici te kuće ne budu uhvaćeni, biti obešeni najugledniji meštani! Ovo se mora izvršiti! Narediti da više od tri čoveka ne bude na ulici. Da nastajanjem mraka nijedan stanovnik ne sme napustiti kuću.

Oficiri i vojnici motriće strogo na svakog meštanina i uvek se ophoditi s najvećom strogošću i čvrstinom! Svaki pokušaj nuđenja lojalnosti, obećanja i tome slično - grubo odbiti! Tome ne poklanjati veru, pa ni onda kad bi to iskreno izgledalo. U svakom stanovniku koji se nađe izvan naseljenog mesta, a naročito u šumi, ne gledati ništa drugo do člana bande. Ove ljude odmah ubijati!"

U skladu sa komandom i svojim viteškim duhom austro-ugarska soldateska je ubijala sve srpsko. Tako su u selu Trbušnica, ispod planine Gučevo, pobili celokupno stanovništvo uključujući i oca Alimpija, majku Jelenu, tri sestre i četiri brata osmogodišnjeg Momčila Gavrića. On se spasao pobegavši u šumu gde ga je pronašao izviđački vod Šestog artiljeriskog puka Drinske divizije prvog poziva. Kada su vojnici doveli Momčila u štab pred majora Stevana Tucovića on je jedva uspeo da kaže: "Čiko sve su mi pobili". Bez reči i bez mimike major je izašao napolje i postrojio sve vojnike upitavši: "Ko hoće noćas da osveti Momčilove roditelje, sestre i braću?" Svi su istupili, a major je odabrao Zlatiborca Miloša Mišovića da sa Momčilom krene natrag u njegovo selo. Pred ponoć su njih dvojica stigli do praga porodične kuće gde su Brozovi saborci jeli i pili okruženi lokvama krvi. Iskoračivši na čistinu Mišović ih je pozvao, a potom bacio dve bombe u njihovom pravcu.

Po povratku u jedinicu Mišović je raportirao o uspešno obavljenom zadatku, a major je izdao tobdžijama naredbu da se svakoga dana malom Momčilu omogući da opali tri puta iz topa i tako sveti svoje roditelje, braću i sestre. I pucao je Momčilo, svakoga dana, sve dok nije došlo vreme za povlačenje preko Albanije.

Miloš Mišović je još od prvog dana vodio računa o malom Momčilu pa je tako bilo i tokom povlačenja. U Podgorici, uoči najtežeg dela puta, kupio mu je za sve svoje pare venčić od dvadeset ukljeva i rekao mu: „Sinko, ako hoćeš da ostaneš živ, svakog dana da jedeš samo jednu ribicu. Zapamti dobro, samo jednu ako hoćeš da preživiš". Dvadeset ribica – dvadeset dana, a onda kada su prošli Skadar, hrane više nije bilo. Dok su čučali pored vatrice Mišović, koji već pet dana nije ništa u usta stavio, rekao je malom Momčilu: „Sinko, bojim se da ja neću moći još dugo. Drži se za moj šinjel pa idemo dok snage bude. Ako padnem, nemoj mi prilaziti, produži dalje". Vukao je Mišović malog Momčila još dva dana, posrtao, teturao se ali snaga ga, na kraju, napusti. Na samo desetak kilometara do Dračkog pristaništa pade na sneg pa pogleda

Momčila i odlučno mu naredi: „ Produži dalje“. Momčilo skide sa sebe svoj kaputić, prebaci ga preko sklupčalog Miloša i poče da mu duva u promrzle ruke: „Čika Mišo, ja ću da umrem s tobom“.

Videvši šta se dešava ostali vojnici podigoše Miloša, dadoše mu dve kocke šećera i pomogoše da nastavi dalje. Kasnije na Krfu malom Momčilu koji je već imao deset godina prišili su po jednu zvezdicu na naramenicama... Tako je Momčilo Gavrić, dete kome su Brozovi kompanjoni pobili sve koje je imao, postao najmlađi kaplar na svetu. Učestvovao je u proboju Solunskog fronta gde je ranjen, a Vojvoda Živojin Mišić ga je, kada je napunio punih dvanaest godina, unapredio u čin podnarednika. U svim svetskim arhivama posvećenim Prvom svetskom ratu Momčilo Gavrić se navodi kao najmlađi vojnik i podoficir. Nažalost, u komunističkoj i postkomunističkoj Srbiji njegovog imena nema nigde: nijedna ulica, škola ili ustanova se ne zove po njemu, nema ga u čitankama ni knjigama i, što je najžalosnije, nema ga u sećanju!

Spomenimo, u ovom kratko prisećanju, i potpukovnika **Dušana Purića**, komandanta Četvrtog puka *Stevan Nemanja* iz slavne *Drinske divizije*. On se, nakon usiljenog marša sa celim pukom, od Šargana, pa preko Kremne, Užica, Crnokose, Kosjerića, Valjeva i Pecke kod Mačkovog Kamena suprotstavio Osamnaestoj austro-ugarskoj diviziji. Odmah po zauzimanju borbenih linija potpukovnik Purić je svojim vojnicima, u noći između 21. i 22. septembra, izdao naredbu:

“*Vojnici mi smo ovde došli da ginemo za otadžbinu. Komandiri ispred svojih vodova i četa, komandanti ispred svojih bataljona, a ja ću ispred Vas. Za mnom - u juriš! Za slobodu Otadžbine*!“

Bez odmora, bez i trunke predaha, praznih stomaka i suvih usana vojnici Dušana Purića su krenuli napred. Prema oceni istoričara i vojnih stručnjaka, boj na Mačkovom Kamenu bila je najžešća i najkrvavija bitka u Prvom svetskom ratu. Bila je to, po oceni svih - bitka nad bitkama. U ovom boju Dunavska divizija je (prvi i drugi poziv) izgubila 11.490 ljudi - prosečno svakog dana ginulo je po 1.150 ljudi. Na samom Mačkovom Kamenu ostalo je zauvek preko 800 srpskih oficira pa je ova bitka poznata i kao oficirska bitka (*Die Schlacht bei Offiziere*).

Dušan Purić je poginuo među prvima u najžešćem sudaru prsa u prsa. Posle pogibije, njegovi vojnici, njih oko devet stotina, odbili su da ga sahrane u bespuću Sokolskih planina već su telo nosili iz borbe u borbu. Sahranili su ga tek nakon što je iz Vrhovne komande od generala Petra Bojovića stigla naredba da ne mogu više, zbog bezbednosti ostalih vojnika, nositi svog mrtvog komandanta... Sahranjen je u porti Valjevske crkve.

Znate li, na kraju, ko je još stajao naspram vašeg Broza, ko ga je na Drini

gledao preko oroza: Milunka Savić! E, sad ko je Milunka Savić? Rođena je, zamislite, ne u Beču ili gde već nego u Koprivnici kod Raške.

Na poziv za rat protiv Turske 1912.g. u Srbiji se preko noći prijavilo više od 26.000 dobrovoljaca. Među njima se tada našla i mlada seoska devojka Milunka Savić kćer Radenka i Danice. Znajući da se žene ne primaju u vojsku Milunka je pribegla lukavstvu: skratila je kosu, obukla bratovljevo odelo, stegla grudi prtenim uvijačem i pod imenom Milun se prijavljuje vojnoj komandi.

Odmah je raspoređena u sastav puka *Knjaz Mihailo* Drinske divizije I poziva u sklopu koje je učestvovala u opsadi Skadra i čuvenoj Bregalničkoj bitci u kojoj je dobila čin kaplara i prvu medalju za hrabrost. Ubrzo se ispostavilo da „Milun“ ima preciznu ruku u bacanju bombi pa je tako postao vođa udarne bombaške desetini. U jednom od svojih juriša sa bombama u obe ruke bila je ranjena te je odmah prebačen u pozadinsku bolnicu gde je i otkriveno da je „Milun“ zapravo Milunka. Bio je to kraj njene vojničke karijere. No, kada je u Srbiji od 15. do 28. juna 1914. obavljena prva mobilizacija u sklopu priprema za Prvi svetski rata prijavilo se 429.597 oficira i vojnika među kojima je bila i Milunka. Odmah je odbijena što ju je naljutilo pa se istog dana našla u štabu generala Stepe Stepanovića koji, nakon što ju je ćutke saslušao, izgovorio samo jednu jedinu reč „Kući“! Kući bi otišli drugi ali ne i Milunka koja se iz tih stopa uputila u Kragujevac, u štab načelnika Vrhovne komande vojvode Radomira Putnika. O tom susretu Antonije Đurić u svojoj knjizi „Solunci govore” piše:

- *Ja sam Milunka Savić, kaplar srpske vojske, hoću svoj ratni raspored, gospodine vojvodo - rekla je odlučno u jednom dahu.*
Iskusni ratnik, uviđajući da pred sobom ima mladu, ali odlučnu devojku, blago reče:
- *Dobro, budi bolničarka. Šteta je da pogineš tako mlada.*
- *Neću da budem bolničarka! Hoću pušku!*
- *Onda dođi sutra, pa ćemo videti! - rekao je stari ratnik, računajući da će se mlada devojka predomisliti.*
- *Ostaću ovde i čekaću vašu odluku! - rekla je nepomirljivo.*
Na ratnom savetovanju toga popodneva, odlučeno je da Milunku Savić primi major Voja Tankosić“.

Kao vojnik II pešadijskog puka – *Knjaz Mihailo* Drinske divizije Milunka provodi skoro ceo Prvi svetski rat, sem kratkog prekida 1915.godine, kada je na zahtev komandanta Sremskog dobrovoljačkog odreda detaširana kao bombaš u prve redove odbrane Beograda.

U svojoj Drinskoj diviziji Milunka je ubrzo unapređena u čin pešadijskog narednika i postavljena za komandira jurišnog voda. Sa redenicima preko grudi

i bombama za strukom Milunka je uvek bila u prvim borbenim redovima pa je tako ukupno devet puta ranjavana: dva puta od artiljerijske granate, šest puta od puščanog metka i jedanput od bajoneta. Kao teški ranjenik dva puta je transportovana u severnu Afriku na lečenje.

Za iskazanu hrabrost i počinjene podvige na bojnom polju Milunka je odlikovana najvećim srpskim i stranim odlikovanjima: Prvu Karađorđevu zvezdu s mačevima stekla je na Drini. Drugu Karađorđevu zvezdu je stekla posle Gorničanske bitke 1916. Sledeće borbe su joj donele dva ordena francuske Legije časti i francuski Ratni krst sa zlatnom palminom granom. Ona je jedina žena na svetu koja je dobila to visoko francusko priznanje - *Croix de guerre*. Nosilac je i ruskog Georgijevskog krsta, engleskog Svetog Majkla, zlatne i srebrne medalje za hrabrost Miloš Obilić, Spomenice rata 1913, Albanske spomenice, Spomenice rata za oslobođenje i ujedinjenje od 1914 – 1918. Polovinom 1918. godine Vrhovna komanda svih savezničkih armija izdala je pismenu pohvalu junaštvu srpskog narednika Milunke Savić sa naređenjem da se ista pročita u svim jedinicama Antante pri čemu sva vojska mora stajati u stavu mirno!. Ovakva počast nije ukazana ni jednom drugom vojniku niti oficiru u Prvom svetskom ratu. Ni jedna druga žena na svetu nije primila više vojnih odlikovanja od Milunke Savić!

Za Milunku, koja je bila veoma lepa i nadasve šarmantna devojka, je vezana i jedna anegdoda iz Soluna kada se opkladila sa francuskim divizionim generalom Morisom Saraiem (Maurice-Paul-Emmanuel Sarrail) da će ručnom granatom sa rastojanja od četrdeset metara pogoditi flašu konjaka na njegovom stolu. Dobila je opkladu, a Sarai joj je pokonio preostalih devetnaest flaša skupocenog konjanaka koje je ona odmah podelila svojim saborcima. Kada je početkom 1916. Nikola Pašić želeo da se sastane sa Saraiem koji je bio komandant svih savezničkih snaga na Balkanskom ratištu on ga je odbio izvinuvši se rečima: „Bojim se da sam o svemu već razgovarao sa Milunkom“. Nešto slično Pašić je doživeo i sa francuskim maršalom Franšom Depereom (Louis Franchet d’Esperey) koji je izbegavajući da ga vidi prokomentarisao kako nebi želeo, nakon što je upoznao Milunku, da menja svoje mišljenje o Srbima. Naime, Depere je već tada bio upoznat sa činjenicom kako je Pašić pomogao svome sinu Radomiru da uz lekarsko potvrdu o slabom srcu izbegne regrutaciju i pobegne u Pariz. Znao je Depere i kako je Radomir Pašić od jednog francuskog juvelira uzeo dragulj vreden 350.000 franaka koji je kasnije, po Pašićevom naređenju, plaćen iz dispozicionog fonda.

Nakon što je 11. novembra 1918. objavljen kraj Prvog svetskog rata Milunka je odložila svoju pušku, skinula redenike i otkačila sa pojasa bombe – demobilisala se. Udala se za čoveka koga je volela - Veljka Gligorijevića poštanskog službenika sa kojim je imala jednu kćerku Milenu, a usvojila je još troje siročadi: Zorku, Višnju i Milku. Veoma brzo je postala udovica tako da je bila primorana da nađe posao kako bi prehranila sebe i iškolovala decu. Prvo

je radila kao krojačica u jednoj fabrici vojnih uniformi, a potom kao kuvarica u jednom restoranu da bi se, na kraju, zaposlila kao čistatičaca u Hipotekarnoj banci. Kada su Francuzi čuli za to iz *L'Ambassade de France à Belgrade* stigao je Milunki poziv da se preseli u Francusku i primi njihovu vojnu penziju. Nije, naravno, prihvatila. Kada su Nemci okupirali Beograd zbog svog „jezika“ se ubrzo našla u Banjičkom logoru gde je bila zatočena deset meseci i osuđena na streljanje. Međutim, kada je kontrolor logora gestapovac Vili Fridrih (Willy Friedrich) pročitao njeno ime pozvao je šefa beogradske policije Dragomira-Dragog Jovanovića i upitao ga da li je Milunka Savić iz Banjičkog logora ista ona Milunka iz Gvozdenog puka. Kako je odgovor bio potvrdan Fridrih je naredio da se odmah oslobodi, a po naređenju komandujućeg nemačkog generala i naredbodavca u Srbiji Pola Badera (Paul Bader) Milunki je, i pored njenog pročetničkog i antinemačkog promišljanja, garantovana bezbednost.

Nakon oslobođenja 1945. nije, baš kao ni 1919, bila po volji novih državnih vlasti, a kako nije mogla da živi od civilne penzije bila je primorana da kao šezdesetogodišnjakinja, ratni invalid i ratni heroj čisti jednu privatnu kafanu u Pop Lukinoj ulici br. 6 u Beogradu. Još od kada je napustila svoje roditelje da bi branila zemlju Milunka nije imala ni sopstveni krov nad glavom, a država za koju je ratovala i krvarila joj je tek 1972. dodelila jednosoban stan na Voždovcu. Umrla je godinu dana kasnije - 5. oktobra 1973. u 84-toj godini života.

Milunka je jedna, ali za srpske majke i žene *en general* je istina da su ispraćale sinove i muževe u borbu a one ostajale da paze i hrane decu i stare i čuvaju kuću i domaćinstvo. Zahvaljujući njima srpske porodice su, u oba Ustanka i Svetska rata, ostale sačuvane. Zahvuljući njima srpski je naod nastavio da živi. Srpska istorija je puna i prepuna ovakvih primera.

Majka Jugovića je svetao primer srpske majke koja ispraća muža Jug Bogdana i devet sinova – braću Jugoviće u boj na Kosovo. Tu je, potom, i primer kneginje Milice koja, posle pogibije muža Lazara, odlučno preuzima upravu nad Srbijom, mudro upravlja državom do punolestva sina joj Stefana, kome predaje vladavinu zemljom, a potom se povlači u manastir. Za sećanje i svako poštovanje je i primer iz 1813. kada su Turci, pobedivši srpske ustanike, izbili na obalu Save pred zbeg srpskih žena koje nisu mogle da se prebace u Srem. Pedeset žena su se uhvatile za ruke, zagazilo u Savu i udavilo se samo da ne bi postale tursko roblje. Za večno pamćenje je i majka braće Ilića, iz Sinoševca, Takovski kraj, koja je u oslobodilačke ratove Srbije 1912.-1913. i odbrambeni 1914.-1918. godine, poslala deset svojih sinova. Nijedan joj se živ nije vratio.

Kako su i šta su o srpskim majkama mislili protivnici srpskog roda vidi se, jasno, iz izveštaja Brozovih prijatelja - *Österreich-Ungarn Polizei* iz Kragujevca 1916. godine gde doslovce piše: „Borbu Srba za oslobođenje

možemo suzbiti jedino ako prvo suzbijemo težnju za oslobođenjem kod srpskih žena, jer su one kliconoše te borbe“. Koliko su Brozovi prijatelji *Österreich-Ungarn Polizei* bili u pravu kazuje i primer Makrene Spasojević. Ona je 1914. planirala ženidbu svog Marinka, sina jedinca. Ali došao je rat i Marinko je, kao regrut, pošao otadžbinu da brani. Kada su se pripadnici austro-ugarske soldateske, posle prvih neočekivanih i za ceo svet neverovatnih poraza, ponovo 1915. obrušili na Srbiju srpska se vojska, nakon što je odbijen predlog vojvode Živojina Mišića da se izvrši protiv udar, morala povlačiti. Kakvo je bilo stanje, govori saopštenje nemačke Vrhovne komande od 29. novembra:

„Pošto srpska vojska više ne postoji, već postoje samo njeni bedni ostaci koji su se razbegli u divlje albanske i crnogorske planine, gde će bez hrane po voj zimi naći svoju smrt, to su prekinute dalje operacije i neće se više izdavati izveštaji sa balkanskog ratišta“.

Kada su kralj Petar i vlada doneli odluku o povlačenju preko Albanije ka jadranskoj obali Nikola Pašić je uplašenom srpskom narodu koga su, za sobom, ostavljali i vojska i politički vrh zemlje poručio: „Narode ne bojte se, dobro biti neće“! Znao je to, i bez Pašića, narod pa i Makrena koja je požurila da sinu jedincu odnese čistu preobuku: prtenu košulju i vunene čarape. Krenula je u Stepojevac gde je, kako je čula, srpska vojska zastala. Ali, pre nego što je stigla nastavljeno je povlačenje sve dalje i dalje. Majka Makrena je, sa sve prtenom košuljom i vunenim čarapama, sledila put vojske, put sina joj jedinca. Kad je stigla u Prištinu Marinka nigde nije mogla da nađe ali je u porti manastira Gračanice, posle službe Božije, videla kralja Petra pa je krenula za njegovom pratnjom uverena da će tako pronaći jedinca. Ali pošto je i sa kraljem Petrom kasnila za Marinkom, sad je bila uverena da on ide ispred kralja i da je njegova izvidnica. Tako je ispred kralja stigla do praga Albanije, na Vezirov most na Crnom Drimu. Prolazila je vojska i Makrena je zagledala svakog vojnika pre nego što bi stupio na most. Jednom ranjeniku uvijenom u krvave zavoje dala je pretenu košulju. U rukama, kada je na most stupio kralj Petar, su joj ostale samo vunene čarape. Prišla je kralju, poljubila ga u ruku i tiho mu se obratila:

„Uzmi ovo, Gospodaru, i navuci preko čizama, tako ćeš lakše preći preko mosta... Kad pređeš most, Tebi te čarape neće trebati, Gospodaru. Skini ih i potraži moga sina Marinka Spasojevića, iz valjevskog sela Slovca, Tvoga vojnika, u Užičkoj je vojsci. Tako se, rekli su mi, zove njegova jedinica. Ako iko mog Marinka, a daće Bog da je živ, može naći, možeš samo Ti, Gospodaru, i neka Ti je to pred Bogom najveći amanet, Gospodaru!“

Kralj je primio čarape, klimnuo glavom i nastavio put Albanije. Nedelju dana kasnije idući sa svojom pratnjom naišao je na petoricu smrznutih vojnika, sa kojih je vetar brisao sneg, pa je izgledalo kao da živi sede oko već ugašene vatre. Kralj je, kao da je nešto naslućivao, naredio svojim pratiocima

da ih pretresu i pronađu vojničke bukvice. Jedan od njih, pogleda uprtog u nebo, bio je Marinko Spasojević.

Po povratku u zemlju kralj Petar je poslao profesora i državnog savetnika Iliju Đukanovića u Slovac da pronađe Makrenu Spasojević. Kraljev izaslanik je u Slovac stigao 17. jula i doznao da je Makrena za vreme okupacije umrla, ali je tom prilikom čuo i neobičnu priču o njenoj smrti.

Odred austro-ugarskih vojnika sa nekoliko teških i nepokretnih ranjenika bio je smešten u Slovcu, kraj groblja, radi čuvanja mosta na Kolubari. Tako su austro-ugarski vojnici svakodnevno slušali kako majke na obližnjem groblju nariču za svojima. U naricanju za svojim u Balkanskim ratovima poginulim mužem Milanom i seljanima izdvajala se Makrena. U svom bolu se nije udarala u grudi niti glasno lelekala već je svoju tugu nekako tiho, a opet razgovetno Bogu na pomoć upućivala. Kada je jedan od ranjenika preminuo na samrti je zavetovao svoje drugove da ga sahrane na srpskom groblju i po srpskim običajima. Na dan sahrane Austro-Ugari su pozvali Makrenu da nariče na grobu njihovog prijatelja ali je ona to odbila. Zato su joj, prvo, zapretili, a potom i novac ponudili ali se ona nije predomišljala. Tek kada su joj objasnili da to nije njihova već poslednja želja pokojnog im druga koji je u njenom glasu prepoznao glas svoje majke Makrena je pristala. Na groblju je tako naricala da se svima dlaka ježila. A kad su kovčeg spustili u raku, Makrena je posrnula za njim. Kad su je izvadili iz groba, bila je mrtva.

Profesor Ilija Đukanović, po povratku iz Slovca, kralju Petru nije ispričao ovu priču već mu je kratko saopština da je Makrena Spasojević preminula. „Smrtna bila pa umrla“ - prokomentarisao je kralj. - „Gospod Bog se smilovao da sudbinu ne sazna. Zna Gospod biti milosrdan prema sirotinji.“ A zatim je Đukanoviću pružio kesicu dukata zahtevajući od njega da ponovo ode u Slovac i na Makreninom grobu podigne spomenik. Rečeno – učinjeno. Na skromnom spomeniku bilo je uklesano: „Ovaj spomenik podiže Petar Karađorđević Makreni Spasojević, koja leži ovde, i njenom sinu Marinku koji se večnim snom smiri u gudurama Albanije.“

U nekadašnjoj kući Đorđa Pavlovića na Topčiderskom brdu, oko samrtne postelje kralja Petra, okupio se lekarski konzilijum. U jednom momentu nemoćnom da se okrene kralju je prišao bolničar kako bi mu podigao jastuk ali se iznenadio našavši pod jastukom seljačke vunene čarape. Poslednje reči kralja Petra bile su: „Obuj mi ih, da ugrejem noge. Pri obrazu umreću!“

Vest o smrti kralja Petra objavljena je 16. avgusta 1921. godine. Nije bilo novina koje nisu pisale o kralja koji je umro sa seljačkim čarapama. Niko, tada, nije znao da su to čarape koje mu je Makrena Spasojević dala na Vezirovom mostu i zavetovala ga da ih preda njenom jedincu. Tek kasnije, mnogo kasnije, profesor Đukanović je rasvetlio misteriju.

Spomenik Makreni Spasojević su 1945. godine srušili Brozovi komunisti. Učinjeno je to, kako je tada rečeno, u sklopu borbe protiv srpskog nacionalizma i rojalizma. Kad se vlast u Srbiji promenila advokat Slobodan Džunić iz Niša je predložio da se spomenik obnovi ali to nije prihvaćeno – nije bilo para! Da tako ne ostane postarao se Nićifor Aničić iz Johanesburga, a rodom iz Jadovnika koji je spomenik, u ime i ispred Društva srpskih domaćina, obnovio – za sve pare.

E, sad, kad znate to o Milivoju, Puriću, Ninku, Milunki, Makreni i svim drugim *геџама* Vi verujte – šta bilo i kome Vam milo?!

Šta mislite, zašto se samo vama Srbima u nekadašnjoj FNRJ dogodila 1948. godina, odnosno tzv. Informbiro? Ta rezolucija Inforbiroa nije ništa drugo do odgovor Josifa Visarionoviča Staljina na Brozovu zaštitu nekih ljudi koji su, nakon neuspelog atentata na njega u Moskvi, prebegli u Jugoslaviju. Tito je, kao što sam vam već rekao, nadimak, konspirativno ime jednog čoveka, ali se taj čovek nije zvao Josip Broz. E, taj čovek je, kao stari agent NKVD-a, a potom i saradnik britanske obaveštajne službe dobio nalog da zaštiti one koji su pokušali da likvidiraju Staljina. Priznaćete, normalno je, da Josif Visarionovič nije mogao preko toga tek tako da pređe.

Tito je oduvek bio čovek NKVD-a i ne retko se sećao omiljene izreke Feliksa Đeržinskog: “Nema čoveka, nema problema“. Šta je pod tim podrazumevao Broz najbolje se može videti iz metoda koje je koristio kako bi došao na čelo KPJ. Prvo je 6. jula 1937. godine - u sred Španskog građanskog rata - uz pomoć Ivana Steve Krajačića ubio svog glavnog konkurenta člana Politbiroa CK KPJ i tada političkog komesara 13. internacionalne (francuske) brigade Blagoja Parovića. Ubistvo je izvršio u jeku borbe francuske brigade sa španskim fašistima kod Viljanueve de la Kanjade (Villanueva de la Cañada). U to vreme Broz je nosio nadimak *Чапаев*, a Krajačić *Стефáн*. Zbog ovog gnusnog zločina i mogućnosti da bude povezan sa njim celog života je poricao svoje učešće u Španskom građanskom ratu tvrdeći da je sve vreme trajanja rata bio u Parizu. Kako bi dokazao svoju naklonost prema Paroviću 1949. godine je njegovu pokujnu suprugu Anku Butorac Parović koju su ustaše 1942. godine ubile u logoru u Kostajnici proglasio narodnim herojem. Međutim, engleski istoričar Tomas Hju (Thomas Hugh) u svom čuvenom delu Građanski rat u Španiji (Spanish Civil War) koja je doživela četiri izdanja podrobno je dokumentovao Brozovo učešće u ovim sukobima u Španiji. Sa Hjuom se u potpunosti slaže i španski profesor Vinsente Balager (Vicente Balaguer) koji, pri tome, naglašava da je sam razgovarao sa više desetina Španaca koji se dobro sećaju Broza iz tih ratnih vremena.

Nakon Parovića Broz je, uz pomoć generala NKVD-a Jakuboviča (pravo ime se nikad nije saznalo), Ivana Karaivanova Špinera (Иван Генчев, kršteno ime) i Vladimira Velebita pripremio, prvo lažnu optužnicu, a potom i likvidaciju

generalnog sekretar KPJ Josipa Čižinskog (konspirativno ime Milan Gorkić, a agenturni naziv *Сомер*). Nakon ovog ubista NKVD je organizovao i likvidaciju još oko 800 jugoslovenskih komunista koji su se nalazili u Moskvi, a koji su, na bilo koji način, mogli da spreče postavljanje Broza na čelo KPJ. Među njima su bili i politički sekretari CKKPJ Sima Marković, Đuro Cvijić i Jovan Mališić, Vladimir Ćopić, član CKKPJ, Vladimir Vujović, organizacioni sekretar CKKPJ.... Među onima koji su tada ubijeni po Brozovom lažnom svedočenju je i njegova rođena žena *Elza Johana König*, prelepa plavokosa, plavooka i, od njega, dvadesetak godina mlađa supruga. Njegova prva žena *Пелагеей* je prošla bolje – samo su je utamničili, a njihovog sina Žarka odveli u popravni dom.

O ulozi Broza u likvidaciji 800 jugoslovenskih komunista indirektno je govorio i njegov prijatelj iz tih vremena vojni savetnik Kominterne i rezident NKVD-a Josip Kopinič: "*Znaš kako je tada bilo u Moskvi, ili si bio sa NKVD-om ili ti ode glava*". Vladimir Dedijer je bio mnogo konkretniji: "*Tito i Kardelj su okrvavili ruke u Moskvi prilikom čistki oko 800 Jugoslovena. Te su se čistke produžile i nakon rata*".

Početkom 1939, kada je napustio Moskvu, Broz je bio siguran da je učvrstio svoju kandidaturu za prvog čoveka jugoslovenskih komunista. Preko Lenjingrada, Kopenhagena i Pariza stigao je, prvih dana marta, u Ljubljanu. U jednu, među bujnim zelenilom sakrivenoj kući na Bohinjskom jezeru u Sloveniji, pozvao je 19. marta 1939. godine na prvi sastanak članove svog "privremenog rukovodstva za tekuća pitanja dok naše pitanje ne bude riješeno u KI". Pored njega na sastanku su se poređali crnogorski pisac Milovan Đilas, zagrebački radnik Josip Kraš, slovenački učitelj Edvard Kardelj, slovenački radnik Franc Leskošek i beogradski intelektualac Ivo Lola Ribar. Zapisnik sa ovog sastanka predstavljao je jednu od najvećih tajni Titovog života. Zabrana na uvid u ovaj zapisnik je ostala na snazi i nakon njegove smrti, a javnosti je postala dostupna tek u XXI veku.

Prema odrednici o prisutnima u Zapisniku pored Titovog moskovskog i pseudonima petorice njegovih prisutnih saradnika, navedeni su i nadimci dvojice odsutnih Marka i Poldija, odnosno Aleksandra Rankovića i Mihe Marinka. Prva i najvažnija tačka dnevnog reda ovako je formulisana: "Izveštaj Valtera o unutrašnjoj partijskoj krizi". Prema postojećim beleškama Zapisnika evidentno je da tokom višednevnog zasedanja nije bilo ni malo sumnje u jednoglasnost prisutnih i nije postojala ni trunka sumnje u neizvesnost oko ishoda konspirativnog skupa. U odeljku Zapisnika u nazvanom Zaključci doslovce stoji: " Izveštaj primljen. Isključenje svih bivših rukovodećih, frakciskih i antipartiskih elemenata." Uz zaključke je uneta i napomena: - "Dati formulacije u Golji", što je bila lozinka za partijski list *Proleter*. A u *Golji*, nekoliko nedelja kasnije, formulacije za one koji su isključeni iz KPJ bile su okrutne: Ivan Marić, njegova supruga Margita i bračni par Labud i

Kristina Kusovac, koji su podržavali i Miletićevu i Marićevu pretenziju da s Titom učestvuju u trci za glavnog Kominterninog poverenika za Jugoslaviju, izbačeni su iz KPJ zbog "razornog antipartiskog delovanja, grupašenja, pokušaja obnavljanja frakcijskih borbi u KPJ... Unošenje zabune u redove partije i širenje lažnih glasina iz inostranstva... veze sa trockističkim i drugim sumnjivim elementima itd." U drugoj grupi optuženih našli su se Marićevi dalmatinski simpatizeri, koji su iz KPJ isključeni kao "tuđi, sumnivi i antipartiski elementi", a kao spisak njihovog zastranjivanja navedeno je: "grupaški i antipartijski rad, tijesne veze sa trockistima i obaveštavanja istih o partijskim tajnama, nedisciplina, grupaštvo i nepokoravanje odlukama partije", koja, inače, više od godinu i po dana, zahvaljujući upravo Brozu, nije ni imala nikakvo rukovodstvo.

Posebno pažnja na Bohinjskoj sednici, ali i u formulacijama izloženim u *Golji*, bila je posvećena onim jugoslovenskim komunistima koji su u Sovjetskom Savezu već bili uhapšeni, a većina njih, na osnovu iskonstruisanih optužbi o njihovoj špijunaži, i osuđena i streljana. Od nekoliko stotina ovih nevinih ljudi, Valter i petorica njegovih pristalica poimenično pominju samo njih devetnaest, nazivajući ih "elementima koji su našoj partiji i radničkoj klasi nanijeli goleme štete u toku niza godina". Optužili su ih i za „frakcijske i grupaške borbe, veze sa klasnim neprijateljima, varanje Komunističke internacionale, destruktivni rad, kočenje razvitka partije i obezglavljivanje pokreta radničke klase Jugoslavije, pomaganje klasnom neprijatelju".
Na Bohinjskom spiskuoptuženih i isključenih članova partije bila su i šestorica od sedmorice vođa KPJ, koji su 23. septembra 1938. već bili mrtvi kada je Tito u Moskvi pisao svojevrsnu izjavu naslovljenu: *Moj odnos prema osobama koje su raskrinkane kao saboteri i neprijatelji naše partije*. Sedmi, Filip Filipović, nije pomenut samo zbog toga što se Broz plašio njegove ogromne populaarnosti i autoriteta među jugoslovenskim komunistima, pa je bilo sasvim jasno da bi time među članovima KPJ više izgubio nego što bi u Moskvi mogao da dobije. Na spisku devetnaestorice optuženih našli su se i dr Sima Marković i Simo Miljuš, koji su bili živi i dok je Tito septembra 1938. u Moskvi objašnjavao svoj odnos prema "osobama koje su raskrinkane", a bili su živi i kad je na Bohinjskom jezeru držao svoju farsičnu sednicu. Obojica će u Moskvi biti streljani samo mesec dana nakon što su ih Tito, Kardelj, Đilas, Kraš, Leskošek i Ribar proglasili za „štetočine" i isključili ih iz partije. Iz KPJ su tom prilikom izbačena i još devetorica živih jugoslovenskih komunista koji su se tada nalazili u Moskvi. Bili su to: Vladimir Čopić, Vilhelm Horvaj, Adolf Vajs, Robert Valdgoni, Kosta Novaković, Jovan Mališić, Akif Šeremet, Janko Jovanović i Radomir Vujović. Sva devetorica su u trenutku anatemisanja i odstranjivanja iz KPJ bili u moskovskim zatvorima, i sva devetorica su streljana samo mesec dana posle isključenja iz KPJ. Na Bohinjskoj sednici iz KPJ su isključeni i drugi funkcioneri KPJ o kojima je Tito Jakuboviču, Špineru i drugim kao svojevrsnim kadrovicima Kominterne i NKVD-a od 1935. davao "karakteristike, mišljenja i podatke". Među njima je bio i Blagoje Parović,

Adolf Muk, koga su italijanski fašisti 1943. ubili u Boki kotorskoj i Karel Hudomalj, koga su nemački nacisti umorili u Mauthauzenu.

Nakon Bohinjskog sastanka Broz je poslao, preko svoje lične pariske veze Lovre Kuhara, pismo u Moskvu u kome je sve iz partije isključene oslovljavao "onima koji su gore (u SSSR-u) sjeli". Za neke od ljudi koje je lično isključio vezivale su ga čak i pojedine gotovo intimne uspomene: Čopić mu je u jesen 1938. u sobi 68 kominternovog hotela *Luks* pomagao da sa ruskog na hrvatski jezik što bolje prevede istoriju Staljinove partije, a Vujović je Tita 1935, kad je došao na rad u Moskvu, primio u svoju sobu broj 275 hotelu *Luks*, u kome su mesecima živeli zajedno.

Među onima koje je Broz svojim iskonstruisanim lažima poslao u smrt bio je i Petko Miletić, član Politbiroa Centralnog komiteta Komunističke partije Jugoslavije i jedan od njegovih najvećih suparnika za izbor na mesto šefa Partije. Iskreni levičar i revolucionarnim metodama naklonjen Miletić je već u vreme svog robijanja u Lepoglavi došao u sukob sa Mošom Pijade, a potom i Brozom oko načina i dinamike ostvarivanja partijskih ciljeva. Kako je Miletićeva pozicija među članstvom bila čvrsta, a mogućnost njegovog izbora za prvog čoveka komunista visoka Broz ga kleveće i prijavljuje Kominterni koja ga hapsi. Miletić je već početkom 1939. bio u nekoj vrsti kućnog pritvora u Moskvi, a prema dokumentaciji Glavnog vojnog tužilaštva u Moskvi on je zvanično uhapšen 5. januara 1940. i ubrzo osuđen na osam godina boravka u logoru. Prema zvaničnim podacima preminuo je 27. janaura 1943. godine.

Dvadeset godina nakon Miletićeve smrti u SSSR je pokrenut postupak za reviziju njegovog moskovskog procesa i njegovu rehabilitaciju. Tim povodom od Saveznog javnog tužilaštva u Beogradu su traženi originalni dokazi o njegovoj navodnoj krivici ali je savezni javni tužilac dr France Hočevar pismeno odgovorio da se dokazi da je Miletić sarađivao sa policijom ne mogu dostaviti, jer je arhiva bivšeg Državnog suda za zaštitu države uništena. Svoje pismo Hočevar završava rečima: "Smatramo da postupak za rehabilitaciju Petka Miletića ne dolazi u obzir". Rusi nisu odustali pa je istraga oko njegove navodne krivice nastavljena. Rehabilitovan je tek 27. oktobra 1988.

Broz je imao mnogo neprijatelja među visoko pozicioniranim članovima KPJ i sa njima se, kao što se danas zna, obračunao na krajnje perfidan i maliciozan način. No, nisu samo srpski komunisti bili protiv Broza. Josif Visarionovič Staljin je, nakon što je upoznat sa Brozovim manipulacija, do te mere bio protiv njegovog izbora da je krajem marta 1941. uputio generala NKVD-a i koordinatora svih ruskih obaveštajnih aktivnosti Mustafu Golubića u Beograd. Staljin je već tada znao da Broz, ili ko god da se iza toga imena skrivao, nije imao na svom telu ranu od čerkeskog koplja, da 1911. nije imao kažiprst ali da ga je te 1941. imao, da mu je glava bila izrazito brahikefalnog, a ne dolikokefalnog oblika kakva mu je bila na nekim ranijim fotografijama, da je

hrvatski govorio sa čistim poljskim akcentom, da lepe manire, sviranje klavira i jahanje lipicanera nije naučuio kao bravar i td. Staljin je znao ko je *Ио́сиф Брозович Ти́то* ili *Уолтер*, kako je stajalo *b основном досье на персоны Ио́сиф Брозович Уолтер*. Staljin je znao za njegovu *еврейская связь* i to mu se, nema sumnje, nije dopadalo.

Mustafa Golubić, Srbin rođen 1894. u Bileći, Bosna i Hercegovina, je kao pripadnik srpske vojske učestvovao u Prvom balkanskom ratu, a za iskazanu hrabrost prestolonaslednik Aleksandar Karađorđević ga odlikuje ordenom *Obilić*. Bio je pripadnik Mlade Bosne i mozak Sarajevskog atentata 1914, a u Prvom svetskom ratu učestvovao je u bitkama na Ceru i Kolubari, a potom se sa srpskom vojskom preko Albanije povlačio u Grčku. U Solunu je, zajedno sa Milanom i Milutinom Nedićem, Dragoljubom Dražom Mihailovićem i Dušanom Simovićem, odbio da na montiranom procesu svedoči protiv Dragutina Dimitrijevića Apisa zbog čega je, po okončanju suđenja, lišen oficirskog čina i interniran na Krf. U oslobođenom Beogradu se, kod oca i majke, zadržava samo par meseci i odmah potom odlazi u Pariz gde biva primljen u komunističku partiju, a potom se seli u Švajcarsku gde upisuje studije prava. Pred završetak studija Golubić se seli u Moskvu gde postaje pripadnik NKVD-a i čovek od najvećeg poverenja Josifa Visarionoviča Staljina. Organizovao i lično nadgledao operaciju likvidacije *Ле́йба Дави́довича Броншт́ейна* u Meksiku.

U grad koji je najviše voleo - Beograd - stigao je 8. aprila 1941. sa zadatkom da smeni Josipa Broza čoveka o kome nikada, a znao ga je još od tridesetih godina, nije imao pozitivno mišljenje. O Brozu, isto što i Golubić, mislio je i Josif Visarionovič pa mu je stoga i dao nalog da u okupiranom Beogradu organizuje smenu ovog, prema sovjetskim podacima, dvostrukog, a moguće i trostrukog agenta. Njegov dolazak nije bio tajna kao što nije bila tajna ni svrha njegovog povratka u Beograd. No, Golubić je podcenio svog protivnika precenjujući njegov moralni prag koji ovaj nije ni imao. Tako se i dogodilo da je Broz preko Jare Ribnikar (treća supruga Vladislava Ribnikara i kurir CKKPJ) i Vesne Pešić (član KPJ i saradnica ministra unutrašnjih poslova Tanasija Dinića) obavestio Gestapo o dolasku ovog najvišeg rukovodioca NKVD-a i on je 10. aprila uhapšen, a već 11. streljan u parku Kraljevog dvora (Pionirski park). Zajedno sa Golubićem streljan je i Tihomir Višnjevac, policijski inspektor i Golubićeva veza u Beogradu. U vreme najžešćih vojnih operacija za oslobađanje Beograda oktobra 1944. pripadnici specijalnih ruskih jedinica - vojnici *СМЕРШ*-a, službe III Ukrajinskog fronta su pronašli njegovo telo. Otkopan je, a autopsiju je izvršio dr. Vojislav Stojanović koji je tom prilikom utvrdio da su mu skoro sve kosti polomljene. Po Visarionovičevom nalogu njegovo telo je odmah prebačeno u Moskvu gde je sahranjen uz najveće državne počasti. I danas se njegovo ime nalazi na spisku najzaslužnijih agenata NKVD-a, odnosno KGB-a. Ovde je važno istaći i to da su, samo par godina kasnije, pripadnici specijalnih ruskih jedinica iz Beograda put Beča,

odneli i celokupnu arhivu Specijalne policije (srpska tajna policija) Uprave grada Beograda u Beč gde su je pomno izučavali i preradili pre nego što su je pedesetih godina vratili. Predmet ruskog interosvanja bili su, pre svega, spisi Četvrtog (antikomunističkog) odseka Specijalne policije među kojima su postojali dosijei ne samo Broza i mnogih njemu bliskih saradnika već i spisi onih komunista koji su, kao Vera Miletić, do tančina na saslušanjima otkrivali sve pojedinosti vezane kako za kompartiju tako i njene najvažnije pojedince.

Kada je Broz 1947. udomio trojicu ljudi odgovornih za pokušaj likvidacije Staljina ovaj je odlučio da definitivno okonča sa njim pa daje nalog sovjetskoj agenturi u Jugoslaviji da likvidiraju Broza. No, nisu uspeli u tome jer je Broz, kako je to 1953. izjavio Nikita Hruščov, "Dobro čuvao svoju glavu, imao dobre čuvare i dobre informatore koji su ga izveštavali o svemu što Staljin sprema". Ruski istoričar Roj Medvedev (Рой Алекса́ндрович Медве́дев) prvi je obelodanio podatak da je nakon Staljinove smrti u njegovom radnom stolu pronađena Titova poruka u kojoj je pisalo:

"Druže Staljin, prestani slati svoje agente u Jugoslaviju s nalogom da me ubiju. Uhvatili smo već sedmoricu Tvojih ljudi koji su namjeravali da to učine. Ako se to ne obustavi, ja ću biti prinuđen da pošaljem čovjeka u Moskvu i, ako to učinim, neće biti potrebno da šaljem drugog".

Nakon neuspešnih agenturnih pokušaja u eliminaciji Broza Staljin poziva svoje pristalice u FNRJ da se razračunaju s Titom. No, ni oni nisu uspeli pa je Broz sve jugoslovenske zatvore popunio sa njima, a otvorio je, na preporuku Miroslava Krleže, i jedan novi, specijalni - Goli otok. Naravno, Staljinovom pozivu su se odazvali samo Srbi koji su oduvek bili bliski s ruskim narodom, pa su zato oni i činili oko 90% svih zatvorenika i gotovo 100% onih na Golom otoku. Njihovi glavni čuvari i mučitelji na Golom otoku biće Hrvati i pripadnici novokomponovane komunističke, brozovske crnogorske nacije - Srbi koji su se prodali za malo zvanja i imanja. Koliki je značaj i važnost Golom otoku pridavao Broz najbolje se vidi iz izjave njegovog sekretara iz Gardijske jedinice Milana Radlovića: "*Tito, Kardelj, Krajačić i Augustinčić su tajno otišli da vide i uvere se u bezbednost Golog otoka koji im je hrvatska tajna policija predložila*".

Kako bi sve vezano za utamničenje neposlušnih srpskih rusofila bilo u stilu najveće kabale pobrinuo se Titov najomiljeniji policajac Ivan Stevo Krajačić (sovjetski obaveštajac i rezident IV odeljenja (Иностранный отдел) NKVD-a od 1942. godine, pa do svoje smrti). On je za izgradnju svih zatvorskih objekata na Golom otoku doveo ustaše koje su tada kao ratni zločinci služili kaznu u hrvatskim zatvorima, a za nezvaničnog kontrolora zatvora odredio je Jova Kapičića. Srbi će tako biti utamničeni na teritoriji nekadašnje NDH u objektima koje su za njih pripremile ustaše, a nadgledali Crnogorci. Za vrh ili dno – kako god, srpskih patnji na Otoku su bili zadužena i psihijatri: dr

Maksimilijan Šternić (Maximillian Stern), dr Svetislav Popović i dr Vladislav Klajn (Vladislav Klain).

Govoreći o Golom otoku za *Daily News Montenegro* 6. jula 2009. Jovo Kapičić kaže: “Goli otok nam je trebao! I trebalo je da postoji... Tu je bilo generala, pukovnika, oficira i ostale ološi. Morali smo da se poslužimo strogosti da ne bi došlo do pobune. Bojali smo se i da ne dođe neka ruska podmornica, da ne izađe na kopno. To bi već bio povod za rat. I tako je to teklo iz godine u godinu... Bilo je hapšenja bez kontrole. Čak trećina je bila nevino optužena.” Odgovarajući na pitanje novinara o ubijenima na Golom otoku Kapičić kaže: “Lažu sve. Niko nije ubijen ili od batina umro na Golom otoku. Bilo je bolesti... Dezinterija, je uzela danak, ali se ja nisam bavio sa tim.”

O obimu obračuna Josipa Broza sa starim članovima partije i simpatizerima Staljina najbolje govore sledeći podaci: Od 397.000 članova KPJ njih 225.160 je isključeno iz Partije (oko 58%), 8.873 ih je ubijeno, a preko 22.000 su ostali doživotni invalidi. Samo na Golom otoku je bilo utamničeno oko 15.000 ljudi od kojih je tek 3% bilo sudski procesuirano, a jedna trećina ubijena. Na svetom Grguru, odmah pored Golok otoka, se nalazio poseban ženski zatvor. Koliko je tačno žena kroz njega prošlo nije poznato ali se zna da ni jedna od njih po oslobođenju nije mogla da ima porod. Oba ova zatvora su prestala sa radom tek 1956.

Šta je i kako je, na kraju, Broz doživljavao Goli otok piše Vjenceslav Genčić u svojoj knjizi *Titova poslednja ispovijest*. Genčić zapravo citira stenogramske beleške sačinjene u Karađorđevu 1979.: “Norveški kralj je tražio da se ispričam svetu zbog Golog otoka. Ja sam rekao: Ako se kome trebam ispričati, onda su to oni koji su tamo došli nevini. Ibeovcima se ne želim ispričati... Zbog toga Nobelovu nagradu nisam dobio i nisam nikoga krivio za takvu odluku. Sam sam si presudio.“ Inače, o tajnoj operaciji kandidovanja Broza za Nobelovog lauerata 1973. se i dan danas ćuti, a nebi trebalo jer se iz te priče može videti kakav je Broz. Vidite, prvo je 1972. Broz odlikovao najvišim državnim ordenjem jedanaest istaknutih filmskih stvaralaca iz različitih država: Čarli Čaplin, Džon Ford, Fric Lang, Mark Donskoj, Lukino Viskonti, Luis Bunjuel, Akiro Kurosava, Rene Kler, Lorens Olivije, Ingmar Bergman i Indijac Satjadžit Rej. Čaplin je dobio Orden jugoslovenske zastave sa lentom, a ostali Orden jugoslovenske zastave sa zlatnim vencem. O ovome je celokupna svetska štampa pisala danima, a posebno je citiran izraz zahvalnosti Džona Forda koji je inače važio za izrazitog antikomunistu, a imao je i čin generala američke vojske: ”Osećam se bezmerno počastvovan što ću nositi odlikovanje jednog od najvećih boraca protiv fašizma”. Ništa manje publiciteta nije imala ni izjava čuvenog švedskog režisera Bergmana koji je izjavio kako je sve dotadašnje predloge za odlikovanja odbijao, pa čak i od svog kralja, ali ovaj put je pristao uz reči:“S velikom počašću primam odlikovaljnje od

velikog antifašiste Tita”.

Godinu dana kasnije iz Jugoslavije u Oslo na adresu Nobelovog komiteta stiže predlog, na punih dve stotine kucanih stranica, da se za Nobelovu nagradu za mir izabere maršal Jugoslavije Josip Broz Tito. Odmah nakon toga na istu adresu stižu i javne podrške jedanaest istaknutih filmskih umetnika iz jedanaest različitih država – da ih ne nabrajamo, a potom podrška dolazi i od mnogih vođa zemalja članica Nesvrstanog pokreta. Među prvim pismima podrške nalazi se i dopis udovice Bertranda Rasela grofice Edit (Edith Finch, Countess Russell) koja je, kao i njen pokojni muž, bila veoma naklonjena komunistima. Tu su zatim i pisma podrške Ive Andrića, Miroslava Krleže i td. Ceo projekat nominacije Broza za Nobelovu nagradu je bio veoma dobro osmišljen i izveden ali se, na kraju, nije uspešno finalizovao iz prostog razloga jer je te 1973. godine Amerikancima bilo od presudnog interesa da ovu prestižnu nagradu podele Henri Kisindžer i Le Duk To (Phan Đình Khải).

O Brozovoj kandidaturi za Nobelovu nagradu za mir podrobno je pisao novinar Ranko Đukić u svojoj knjizi *Topli zec u Oslu*. O ovoj kandidaturi je govorio i Vladimir Dedijer ali je, čini se, od priče o nominaciji mnogo interesantnije ono što je iz njegovog pera izašlo kao svojevrsno pjašnjenje vezano za zahtev norveškog kralja Olafa V (Olav V av Noreg) da se Broz izvine golootočanima za njihova stradanja. Objašnjavajući da su golootočani zapravo neka vrsta kolateralne štete sukoba sa Staljinom Dedijer u svojoj knjizi *Novi prilozi za biografiju Josipa Broza Tita* citira Brozov komentar iz 1952:

„Ne treba sada skrivati ili se sramiti što smo sve do 1948. otvoreno i iskreno gledali u Sovjetski Savez. Mi nikada i nismo izgubili vjeru u socijalizam; počeli smo gubiti vjeru u Staljina koji je iznevjerio stvar socijalizma. On je mrzeo svaki socijalistički pokret u svijetu. Nema sumnje da su to bili teški dani; našu revoluciju je gušio pritisak Staljina... Staljin je imao ozbiljnih iluzija o pretpostavljenim tradicionalnim vezama između Rusa i Srba. Zbog njegove nerealne procjene situacije je i promašio kad je napao. Nije opazio novi demokratski duh koji je prevladao u našoj Komunističkoj partiji, a koji su širile naše demokratske snage koje smo stvorili još pre rata. To su bili teški dani ali to su bili i veliki dani. U svemu mi je pomoglo i lično iskustvo iz 1938. kad sam bio u Moskvi. Bio sam sâm. Ti dani 1938. bili su mi teži od onih iz 1948. Iskustvo je najbolji učitelj života. Iskustvo je glavna stvar“.

O tome ko je Broz, šta je i kako radio u Moskvi, zašto je pokrenuo Goli otok i što-šta drugo u Srbiji je, moguće je, znao samo dr Veselin Savić koji je tridesetih godina bio član Kominterne i više nego uvažena ličnost u Moskvi i rado viđen gost u Kremlju. Kao svetski priznati neuropsihijatar dr Savić je u “Brozovoj Jugoslaviji” otvoreno govorio protiv komunista, a u svojim verbalnim elaboracijama nije štedeo ni samog maršala koji mu je, i pored

svega, svake godine na kućnu adresu slao mandarine koje je lično brao na Vangi. Danas se prepričava čuvena anagdota kada je kod dr Savića jednom prilikom došao Brozov sin Žarko kako bi ga odvezao da pregleda Tita: “Nešto se Stari žali na glavobolju. Trebalo bi, doktore Saviću, da ga pregledate. Rekao mi je da Vas dovezem”. Stojeći u svom salonu sa izgužvanim pumparicama, razbarušenom kosom i okružen prijateljima dr Savić mu odgovori: “Kaži ti njemu da ide u pičku materinu”! Žarko skoči kao oparen, maši se za pištolj i uperi ga u Savića. Miran, ni malo iznenađem prizorom, profesor beogradskog Univerziteta spokojno se obrati naprasitom sinu: “Smiri se, Žarko, znaš zašto neću da idem, ako mu kažem zašto ga boli glava - boleće ga još više”.

Danas se zna, svi znaju, a znalo se i tada, kako je nekadašnji generalni sekretar UN i predsednik Austrije Kurt Valdhajm (Kurt Josef Waldheim) bio SS oficir stacioniran na tlu kraljevine Jugoslavije. Kao evidentirani ratni zločinca Kurt Vladhajm je u FNRJ (Federativna narodna republika Jugoslavija) imao dosije pod oznakom F-25572. Međutim, u interesu mira i dobrosusedskih odnosa sa Austrijom i Nemačkom maršal Jugoslavije Josip Broz nije dozvolio da se ti podaci obelodanjuju. I ne samo to, godinu dana nakon što je Valdhajm izabran za generalnog sekretara UN Broz mu lično 1973. godine dodeljuje Orden jugoslovenske zastave sa zlatnim vencem. Ovako visoko priznanje Valdhajm je verovatno zaslužio jer je jula 1942, kao pripadnik vermahtove grupe armija *Die Heeresgruppe E*, 23.858 srpske nejači sa Kozare „zbrinuo“ kod Hrvata a ovi su ga, zahvalni za njegov trud, napor i vreme odlikovali ordenom Red krune kralja Zvonimira (Orden König Zvonimir 1.e Klasse mit Eichenlaub). Ni jedno od „Valdhajmove dece“ nije preživelo za dom spremne Hrvate. Inače na Kozari je 1942. stradalo više od 60 hiljada Srba, a u navodnim sukobima partizana sa Nemcima, o kojima je toliko mnogo pričano, samo 33 pripadnika Vermahta! Po okončanju ratnih operacija 1945. Valdhajmovog ratnog komandanta Aleksandra Lera (Alexander Löhr) su srpski partizani zarobili i nakon suđenja streljali 26. februara 1947. Valdhajm je imao više sreće – sreo je Broza!

Reći ću vam još nešto. Kada je kraljevina Jugoslavija kapitulirala 17. aprila počeli su da divljaju ne Nemci već ustaše. Već 6, 7 i 8 maja protiv ustaškog terora podigli su se srpski seljaci iz okoline Sanskog Mosta, sela Kijevo i Tramošnja. Ovo je bila prva oružana pobuna protiv okupatorskih saradnika i poznata je kao Đurđevdanski ustanak sanskih seljaka. Ovaj otpor NDH-au je zabrinuo Broza ali ga je, s druge strane, još više zabrula informacija da se početne pobune protiv okupatora u Srbiji stišavaju i da će, ako se ništa ne preduzme, Srbija, u sred zaraćene Evrope, uskoro biti mirna zemlja. Naime, Nemci su, odmah nakon kapitulacije Jugoslavije i njenog komadanja, pristupili pregovorima sa viđenijim Srbima oko uspostavljanja civilne vlasti. Nakon ni malo lakih pregovora Nemci su prihvatili memorandum koji im je, ispred svih srpskih političkih ljudi, predao Dimitrije

Ljotić, a u kome je, pored ostalog, stajalo i da se „poštuju odredbe međunarodnog prava, da ostanu na snazi naši građanski i krivični zakoni, kao i naše sudske vlasti; da Srpska pravoslavna crkva ima da nastavi svoj rad nesmetano i sa istom organizacijom i u novoj situaciji, a naše vlasti imaju je i dalje u tome pomagati; da naša domaća uprava može raspolagati svojim finansijama da bi bila u stanju da čini neophodne pomoći, kao: isplate porodicama ratnih zarobljenika i pomoći izbeglicama iz svih krajeva Jugoslavije; da se članovi srpske civilne uprave u Beogradu zovu komesarima ministarstva i imaju se smatrati advokatima našeg naroda pred okupacionim vlastima.”

Odmah nakon što su nemačke okupacione vlasti prihvatile ovaj memorandum Ljotić je lično generalu Helmutu Fosteru (Helmuth Förster) dostavio još dva svoja memoranduma; u prvome je molio Nemce da posreduju kod ustaških, bugarskih i mađarskih vlasti „da puste iz zatvora mnoge hiljade pohapšenih Srba i da zaustave progone, pokolje i uništenje srpskog naroda“ , u drugom memorandumu je molio, „da se naši oficiri, podoficiri i vojnici ne odvode u nemačko zarobljeništvo, već da se, kao i u Grčkoj, puste svojim kućama“.

Tako se, nakon svih pregovora i memoranduma, 30. aprila pristupilo osnivanju srpske civilne administracije - Komesarske uprave na čijem su se čelu nalazili Milan Aćimović, Momčilo Janković, Dušan Pantić, Risto Jović, Milosav Vasiljević, Laza Kostić, Stevan Ivanić i drugi istaknuti srpski političari i intelektualci. U ovoj komesarskoj upravi bile su zastupljene sve srpske stranke i pokreti osim Saveza zemljoradnika čije je tadašnje vođstvo pobeglo u inostranstvo. Članstvo u Upravi ponuđeno je Ljotiću i pukovniku Dragoljubu Mihailoviću ali su obojica odbili ponudu pri čemu je svoj stav Mihailovići i pismeno obrazložio:

“*Ja sam đeneralštabni oficir i vrlo dobro znam kakva su prava okupatora na zauzetom području.Ja nisam ostao u šumi da svojim ispadima pravdam neprijatelju njegove represalije već da spremim Kralju i vladi vojsku u jugoslovenskim planinama za odlučnu bitku pošto su kralj i vlada ovoga puta izašli bez vojske u inostranstvu. Obrazovanje Saveta komesara odobravam i pozdravljam.*”

Prva stvar kojoj se Komesarska uprava posvetila bilo je organizovanje prijema, smeštaja i ishrane više stotina hiljada srpskih izbeglica iz svih krajeva Jugoslavije, ali i desetine hiljada Slovenaca, koje su Nemci proterali uglavnom iz Maribora i Celja. Iz Slovenije su Nemci put Srbije uputili čak i jednu kompletnu duševnu bolnicu sa svim bolesnicima i o njima su se Srbi starali sve do završetka rata. Posebno vredan pažnje bio je čin Uprave u pravcu formiranja srpskog Crvenog krsta , čime je bila stvorena mogućnost „pronalaženja ratnih zarobljenika, vođenje brige o njima, omogućavanje

porodicama prepiske sa njima i slanje paketa u zarobljeništvo.” Druga, ništa manje važna stvar, odnosila se na blagovremenu zamenu jugoslovenskih novčanica za srpske čime su ustaše bile sprečene u svom naumu da u Srbiju prebace ogromne količine jugoslovenskih dinara, kupujući za njih poslednje ostatke robe Srbiji. Treće je bilo osposobljavanje za efikasan rad svih nadleštava u Beogradu i širom Srbije i regulisnje plata svim činovnicima, službenicima i porodicama zarobljenika. Potom, podjednako važno, je bilo ponovo zavođenje reda u od bombardovanja postradalom Beogradu gde su kriminalci pljačkali koga god su i šta god su stigli, a komunisti se bavili defetističkom propagandom. Uprava je od Dragomira Dragog Jovanovića, šefa beogradske policije, zatražila, a Nemci se u potpunosti složili, da reorganizuje službu javne bezbednosti i u prestonicu povrati mir i sigurnost za sve. Nakon nepuna dva meseca Dragomir Jovanović, u Boegradu poznatiji kao Dragi, je uspeo da ukloni sa ulica glavnog grada sve prestupnike i političke provokatore što je Beogradu donelo tako potrebno bezbednosno spokojstvo. Odmah potom, po istom principu, Komesarska uprava je uspela preko žandarmerijskih stanica da uspostavi relativan mir i red i u poslednjoj seoskoj opštini u Srbiji što je kod građanstva primljeno sa velikim olakšanjem i odobravanjem. Sve su to bili pozitivni uspesi srpske administrativne uprave za koje je Broz znao samo jedno – tako nesme da ostane.

On, u prvi mah, nije bio za rat protiv sovjetskih saveznika – Nemaca, no situacija je nalagala druga pravila i on ih je bio svestan: Ako Srbijom zavladaju srpski nacionalisti u njoj nikada više neće biti mesta za komuniste, a on je, to nije bila tajna, voleo Beograd. Tako se Broz, samo nedelju dana nakon Đurđevdanskog ustanka i nepune dve nedelje nakon što se u Zagreb vratio iz Beograda ponovo uputio u Beograd. Do zagrebačkog glavnog kolodvora na Trgu kralja Tomislava su ga dopratili ustaški agenti koji su i inače bili zaduženi za njegovu bezbednost. Naime, još od 1937. kada je u Sremskoj Mitrovici, u Kaznenom zavodu, potpisan sporazum između ustaša i komunista o međusobnoj saradnji na rušenju Jugoslavije ustaše su se dobrano brinule o bezbednosti Josipa Broza. U ime KP Jugoslavije, sporazum je potpisao Moša Pijade, a u ime ustaškog pokreta Stipe Javor.

Stifen Klisold (Stephen Clissold), jedan od engleskih agenata koji se maja 1941. nalazio u Zagrebu, govoreći kako su se Pavelić i Kvaternik dogovarali o pomoći Brozu u njegovom prebacivanju u Srbiju navodi, u svojoj knjizi *Whirlwind. An Account on Marchal Tito's Rise to Power* (Dolazak maršala Tita na vlast), kako je Dido Kvaternik, objašnjavajući ustaškom poglavniku kako NDH nesme imati pored sebe mirnu i ujedinjenu Srbiju, rekao:

„*Ti se sjećaš kako je Lenjin došao da podigne revoluciju u Rusiji. Nijemci su ga propustili preko svoje zemlje u jednom plombiranom vagonu. Mi*

ne bismo mogli da nađemo dragocjeniji eksport za Srbiju od Broza. Srbi će imati da plaćaju za to slijedećih dvadeset godina!“

Putovao je prvom klasom, bio je obučen u skladu sa najboljom bečkom tradicijom, imao je, kao i obično, pun šlajpek para, nova dokumenta i sigurne veze u Beogradu. No, jedna ga je stvar zabrinjavala - srpski jezik – nija ga baš najbolje govorio. Odnosno, govorio ga je ali sa specifično poljsko-češkim akcentom što bi, nije imao iluzija, Jovanovićevi panduri iz Drugog političkog odeljenja odmah provalili. Nova lična karta koju su mu dali u Zagrebu glasila je na ime nekog inženjera Babića iz Niša a to je, izvesno, bio akcenat sa kojim on nije imao dodirnih tačaka. Nemaca se nije plašio ali sa srbijanskim pandurima nije želo nikakva posla pa je zato, odmah po dolasku u Beograd, nabavio nova dokumenta na ime nekog češkog inženjera. Vidite, mora se reći da je Broz bio pravi poliglota jer je tečno govorio još i nemački (sa izraženim bečkim akcentom), engleski, francuski, italijanski, ruski i kirgiški koje je naučio u Rusiji. Imao je talenta za jezike. Imao je talenta za mnogo toga. Znate, kad su Nemci pokušavali da zarobe Tita kod Drvara maja 1944. (operacija Rösselsprung) i kad je tom prilikom na stotine partizana poginulo braneći ga, on zapravo uopšte nije bio u pećini nad Uncem već se sa svojim ljubimcem Tigrom (pas) nalazio na Kupreškom polju odakle su ga Englezi specijalnim avionom prebacili u Italiju. I Nemcima i onima koji su poginuli zbog njega ostavio je svoju maršalsku uniformu kako bi se, svi zajedno, slikali s njom. Da, bio je to veoma moćan igrač.

Inače, malo je, ako je uopšte, poznata činjenica da je 1941. u Beogradu Broza sačekao njegov dobar jevrejski prijatelj Jaša Rajter (Jaroslav Jáša Richter) i odveo ga u Botićevu ulicu br 5 u dom bogate jevrejske porodice *Fischer* koji su u srpskoj javnosti bili poznati po hristijanizovanom prezimenu Ribnikar i, naravno, po vlasništvu dnevnih novina *Politika*. Dom Ribnikarovih je bio sigurno mesto za Broza s obzirom da je Jara Ribnikar (Jaroslava Háje, Čehinja) bila kurir pri CKSKJ, a njen suprug Vlada Ribnikar imao dobre veze sa Nemcima i to naročito sa dr Hribovšek Bergerom, nemačkim atašeom za štampu u Beogradu. Koliko su Ribnikareve veze bile jake vidi se i po tome što je već 16. maja 1941. otpočeo sa izdavanjem dnevnika *Novo Vreme*. Direktori ovog u Srbiji najznačajnijeg dnevnika su bili Ribnikar i Dragomir Stojadinović, brata Milana Stojadinovića. Već u prvom broju Ribnikar je obećao srpskom narodu da će mu obezbediti mesto “pod okriljem Velikog Nemačkog Rajha”. Celokupna propagandna aktivnost Ribnikarovog novog dnevnog lista svodila se na podršku nacističkoj Nemačkoj, a na mesto urednika Ribnikar postavlja najpoznatijeg novinara *Politike* Predraga Milojevića. Milojević je inače bio *persona grata* među Nemcima kako zbog činjenice da mu je supruga bila ćerka bogatog berlinskog arhitekte Imgrad Viri Krauzea ali i zbog njegove zajedničke fotografije sa kancelarom Hitlerom i primerkom *Mein Kampf* sa posvetom. Kako su izgledala izdanja koja je Milojević potpisivao kao urednik možemo videti na primerku lista od 4. jula 1941.

godine: Na naslovnojstrani dominira saopštenje iz „Glavnog stana Vođe Rajha“ u kome se ističe da „rame uz rame, nemačke i rumunske jedinice nastupaju prema Dnjestru“, te da su „potpuno skrhani napadi engleskih bombardera na obali La Manša“.

Trinaestog avgusta 1941. Ribnikar i Stojadinović pišu i objavljuju Apel Srpskom narodu u kome osuđuju svaki otpor Nemcima i pozivaju sve da se stave u službu protiv onih koji rade protiv Nemačke: “*Srpski narod doživljava teške dane. U ovim sudbonosnim časovima, dužnost je svakog Srbina, svakog pravog rodoljuba, da svim svojim snagama pomogne da se u zemlji sačuva mir i red... Svaki trezven i pametan Srbin, svaki dobronameran sin ove zemlje koji misli svojom glavom shvata opasnosti koje nam prete... Njegovo je gnušanje izazvano naročito kada se na ponudu pobednika za lojalnu saradnju, odgovara pucanjem iz zasede. Ovakav mučki i nedostojan način borbe ne odgovara viteškom duhu našeg naroda, i baca tešku ljagu na ceo srpski narod.*”

Sve do sredine oktobra Broz je ostao u Beogradu gde je, gotovo svakodnevno, svraćao u hotel Moskvu na čašicu razgovora sa svojim prijateljima. Ne retko u hotelu je i ručao i to uvek, po pravilu, za stolom za kojim je nekada obedovao i general Živojin Mišić. Preko Vlade i Jare Ribnikar, Jaše Rajtera i njegovog prijatelja Vladimira Dedijera Broz je ponovo stupio u kontakt sa svojim starim španskim saborcima Živoradom Jovanovićem i Đorđem Andrejevićem Kunom. U razgovoru koji su vodili u Botićevoj Jovanović i Broz su zaključili da je situacija u Srbiji nedopustivo mirna i da je neophodno preduzeti nešto odlučno i spektakularno kako bi se i članovi partije ali i narod “probudili”.

Naredbom okupacionih vlasti, smederevska tvrđava koja se nalazila pored železničke stanice i Dunava je određena za ropotarnicu ostataka vojne sile Kraljevine Jugoslavije. Dunavom, sa istoka i zapada, vozovima od Skoplja, Niša i Kragujevca dovoženo je na tone odbačenih sanduka municije, granata, baruta, eksploziva, avionskih bombi, parafina, buradi mazuta, benzina, nafte... Prema slobodnim procenama unutar kamenih zidina bilo je deset miliona konjskih snaga razorne moći. Što se Broza ticalo Smederevo – sedište Dunavske banovine, bilo je pravo mesto za “buđenje”. U četvrtak, pijačni dan, 5. juna 1941. u 14. časova 14 minuta kada je voz broj 4714, u kome je bio sin jedinac generala Milana Nedića sa trudnom suprugom, dao signal za kretanje Brozova komunistička bratija podigla je u vazduh tvrđavu. Eksplozija je bila toliko silna da je načinila krater dubine devet i prečnika 50 metara. Prema *Izveštaju likvidacione komisije izvanrednog komesarijata za obnovu Smedereva* od 2.393 privatna objekta u građevinskom rejonu grada, u eksploziji je neoštećeno bilo 25 zgrada. Prvu procenu broja poginulih dala je nemačka komanda u Beču: 4.000. U telegramu upućenom iz Železničke stanice Smederevo 9. juna komesaru Srpske državne železnice piše da je iz ruševina izvađeno 16 vagona i dve lokomotive, a da je još devet vagona pod ruševinama

i da brojka nastradalih nadmašuje 2.000 putnika... Između stanice i tvrđave nalazio se jedan ringlišpil koji je radio i gde je poginuo 41 gimnazijalac, 17 glumaca Srpskog narodnog pozorišta iz Novog Sada...

Smederevo je bilo “pun pogodak” ali je, s obzirom na broj građanskih žrtava, Broz zaključio da se nikako nesme dovesti u vezu sa njim pa je tako preko Vere Pešić i Jare Ribnikar plasirao Nemcima priču da iza smederevske diverzije stoji general NKVD-a Mustafa Golubić. Nakon što su Nemci likvidirali Golubića Broz preuzima neke od njegovih saradnika iz *Crvenog kamernog orkestra*: dr Miša Subotić, Čipe Kovačević, Čeda Kruševac, Radivoje Uvelić-Bata, Ljubica Đorđević Popović... Od svih Golubićevih saradnika dve osobe će široj srpskoj javnosti postati posebno poznate: Davorjanka Paunović koja će postati Brozova nevenčana supruga i Vera Miletić, majka supruge Slobodana Miloševića Mirjane Marković.

Smederevo je bilo “pun Pogodak” pa Broz kao generalni sekretar KPJ u kući Ribnikarovih 4. jula 1941. održava sednicu Politbiroa CK KPJ na kojoj se donosi odluka o podizanju ustanka protiv Nemaca. Sednici su, pored Broza, prisustvovali kao članovi Centralnog komiteta i: Aleksandar Ranković, Milovan Đilas, Ivo Lola Ribar, Svetozar Vukmanović i Sreten Žujović. Pored njih sednici su prisustvovali i Jara i Vladislav Ribnikar i Vladimir Dedijer. Za vođu ustanka u Srbiji Broz imenuje iskusnog legionara (La Légion étrangère) Sretana Žujovića poznatog po svom legionarskom imenu (nom de guerre) Crni.

Odmah nakon sednice Politbiroa Broz od Jovanovića, bez znanja Žujovića, zahteva da organizuje “nešto primereno” što bi moglo da se uzme kao početak oružanog ustanka u Srbiji. Šta je za Španaca, nesvršeni student Filosofskog fakulteta i novinara Politike, bilo “primereno” videće se 7. jula 1941. na crkvenom saboru u Beloj Crkvi, opština Krupanj. Jovanović je tada ubio dva žandarma - narednika Bogdana Lončara, komandir stanice u Zavlaci, i kaplara Milenka Brakovića. Nakon ova dva ubistva Jovanivić, koga je u stopu pratio njegov politički istomišljenik Cvitan Soldatović, je iz pištolja marke *Webley & Scott* pucao u plafon opštinske zgrade kako bi proslavio prolivanje srpske krvi i objasnio prisutnim građanima i predsedniku opštine da je ubistvom nemačkih saradnika otpočeo rat protiv okupatora! Tako je, po svemu sudeći, srpskom krvlju, Broz na Svetog Jovana Preteču, Krstitelja Gospodnjeg i kuma Božjeg, na Ivanjdan, objavio početak svoje borbe za osvajanje Jugoslavije i potonje rasturanje Srbije.

Do 22. juna 1941. godine u okupiranoj Srbiji je bio red i mir. Pukovnik Mihailović sa svojim vojnicima nije preduzimao nikakve akcije protiv Nemaca, a ni jugoslovenski komunisti nisu uspevali da na svoju stranu privuku gotovo nikoga. U Srbiji dolazi do promene situacije tek nakon što je Nemačka 22. juna napala judeoboljševičku Rusiju. Od tog dana počinju jugoslovenski komunisti po Srbiji da izazivaju nerede, uništavaju nemačku vojnu imovinu i

ubijaju vojnike. Neke od svojih napada komunisti su uspeli da predstave kao napade jedinica pukovnika Mihailovića pa su Nemci otpočeli napade na njega, a on je odmah počeo da im uzvraća. I onda se dogodilo ono čega su se Komesarska uprava, srpski učeni ljudi i svekolika javnost pribojavali: U skladu sa već poznatim okupacionim propisima Nemci su pristupili represalijama: Za jednog ubijenog Nemca streljano je sto Srba, a za jednog ranjenog pedeset. Mir na okupiranom području Srbije bio je definitivno izgubljen, a aveti haosa i zločina su počele da se osmehuju srpskom narodu.

Naravno, dan kada su komunisti počeli da ubijaju po Srbiji – 7. juli 1941., komunistička vlast će proglasiti početkom borbe protiv fašizma, a Jovanović koji je 1943. poginuo u selu Radanovcu u borbi protiv četnika (nikada nije ratovao protiv Nemaca) će 1945. biti posthumno proglašen za narodnog heroja. Inače, o ovom sramnom i kukavičkom ubistvu dva srpska žandarma u jednom dokumentu iz državne arhive SAD *Mikrofilm T-501, rola 245, slika 159* stoji: „Pretsednik opštine je slušao raport dvojice žandarma u vezi događaja. U toku razgovora, upravo se pojaviše naoružani banditi, koji su, verovatno, primetili pojavu žandarma: opkoliše zgradu opštine, zahtevajući da žandarmi polože oružje. Dok su žandarmi polagali oružje, banditi otvore vatru i smrtno pogode oba žandarma. Potom su banditi uzeli karabine od mrtvih žandarma i pobegli u obližnju šumu."

Broz nije ni malo slučajno odabrao područje Krupnja za objavu svojih namera. Naime, na teritoriji te opštine se nalazi čuveni Mačkov kamen – najvažnije poprište borbi iz Prvog svetskog rata na kome se borilo i teško iskrvarilo nekoliko pukova srpske vojske – cela Drinska divizija. Tu su, za slobodu srpske otadžbine, dve dunavske divizije imale, za samo osam dana ratovanja, jedanaest i po hiljada izbačenih vojnika iz stroja. U skladu sa svojom herojskom i ratničkom istorijom na čelu srpske vojske su se uvek nalazili njeni komandanti pa je tako u borbama kod Mačkovog kamena iz stroja izbačeno čak 118 visokih oficira Dunavske divizije prvog saziva. Sve je to, iz prve ruke, znao Broz pa je pokretanjem ustanka baš na tom mestu jednostavno želeo da pošalje poruku da Vam je sve bilo uzalud i da Vam on sve vraća na početak. Džabe izginuli, džabe svo herojstvo ovoga sveta kada se eto on – dvadeset i sedam godina kasnije vratio da sve pokrene ispočetka.

Broz je znao šta radi ali na nesreću ne i oni koji su ga sledili u Srbiji. Oni su kao piromani pajali po Srbiji potpuno nezainteresovani za sudbinu onih koji će, ni krivi ni dužni, na kraju postradati na njihovim lomačama. Za razliku od Brozovih pajtaša svesna situacije bila je većina srpske inteligencije i oni srpski političari koji svoj spas nisu potražili bežanjem u inostranstvo. Kako Komesarska uprava u Srbiji, sa svojim malim žandarmerijskim snagama, nije više bila u stanju da osigura red i mir nemački vojni zapovednik general Hajnrih Dankelman (Heinrich Dankelmann) obavesti je Dimitrija Ljotića i Milana Aćimovića o tome kako će on morati da preduzme sve neophodne mere

u cilju smirivanja terorističkih dejstava. Pri tome, Dankelman je bio više nego jasan kada im je objasnio da Vermaht nije u situaciji da šalje nove trupe u Srbiju već da će se za “smirivanje situacije” obratiti svojim balkanskim saveznicima. Svu ozbiljnost situacije Ljotiću i Aćimoviću je pojasnio austrijski konzul u Beogradu Robert Kronholc (Robert Kronholz) koji je bio i više nego naklonjen Srbima. On im je, suprotno svim svojim ovlašćenjima, pokazao kartu Srbije odnosno onoga što će od nje ostati nakon intervencije “balkanskih saveznika”. Karta je bila ispresecana debelim crvenim linijama koje su označavale šta koji od “balkanskih saveznika” ima da dobije. Radilo se o Albancima, Bugarima, Mađarima i ustašama koje su trebale da okupiraju Mačvu, Podrinje i Posavinu sve do Kolubare. Iz deobe su Nemci izuzeli samo Beograd koji su, kako je objasnio Kronholc, želeli da zadže kao sedište svog celokupnog vojnog i administrativnog aparata na Balkanu.

Jedini čovek koji je, po mišljenju Ljotića, Aćimovića, članova Komesarske uprave i najuticajnijih beogradskih intelektualaca mogao da odgovori novonastalom izazovu bio je general Milan Nedić. Nakon što kao komandant jedinica Treće armije na prostoru Makedonije nije, tokom Aprilskog rata, uspeo da spreči delove Dvanaeste nemačke armije da uđu na teritoriju Srbije Nedić se povukao iz javnog života. Kada su mu se Ljotić i Aćimović obratili sa idejom da preuzve vlast u Srbiji on ih je gotovo odmah zamolio da napuste njegov dom, a sa istim odgovorom je ispratio i Kronholca. Bilo je potrebno gotovo mesec dana ubeđivanja pre nego što je Nedić, na kraju, prihvatio da se vidi sa Dankelmanom koji ga je lično zamalio, kao oficir oficira, da se, u interesu ne Srbije već srpskog naroda, prihvati nove dužnosti. Mapa rasparčane Srbije i kompletni planovi za invaziju “balkanskih saveznika” potresli su starog ratnika.

Nedić je zatražio od generala Dankelmana 48 sati za konačnu odluku. Istog dana se posavetovao sa generalim Đurom Dokićem i Josifom Kostićem kao i sa inženjom Ognjenom Kuzmanovićem nakon čega je zahtevao od Aćimovića da „sazove konferenciju predstavnika svih društvenih grupa da čuje njihovo mišljenje, jer bi svaka njegova eventualna akcija bila osuđena na neuspeh ako nema podršku onih koji predstavljaju prestoničku elitu“. Tako je došlo do konferencije na kojoj je uzelo učešće skoro 300 najuglednijih beograđana i koji su svi, bez izuzetka, zahtevali od njega da se primi položaja predsednika srpske vlade, a dr Aleksandar Belić mu se sa govornice plačući obratio: „ … Danas je došlo vreme da se primite jednog zaista teškog i nezahvalnog posla pod okupacijom. Danas se radi o biološkom spasavanju srpskog naroda koji Vi ne smete da propustite“.

Pre nego što je dao svoj konačni pristanak Nediće se pismenim putem obratio generalu Dankelmanu izlažući mu uslove pod kojima bi svoj novi angažman smatrao smislenim. Tražio je da vlada upravlja svim poslovima države i naroda pod nadzorom Vojnog zapovednika; tražio je povećanje broja žandarma na

deset i vojnih odreda na trideset hiljada ljudi; pomaganje ratnih zarobljenika i puštanje onih koji su bolesni kao i oslobađanje onih koji su potrebni za obnovu zemlje a za čije lojalno držanje će vlada snositi punu odgovornost; da se poboljša ishrana zarobljenika u Nemačkoj slanjem potrebnih namirnica iz Srbije i o trošku srpske vlade... Dankelman je prihvatio, a Nedić je 1. septembra 1941. održao govor na Radio Beogradu u kome je objavio nameru da sarađuje sa Nemcima kako bi "očuvao srž srpskog naroda".

Koliko god da su se Nedić i srpska inteligencija trudili, koliko god da su popuštali toliko su komunisti zatezali. Od dana kada je Broz navodno započeo borbu protiv okupatora pa do kraja 1941. u Srbiji je poginulo 37.000 Srba i, verovali ili ne, tačno 207 pripadnika Vermahta. Do 1. januara 1942. godine više od četvrt miliona Srba ili 92% svih zarobljenih širom Jugoslavije je bilo odvedeno u razne logore. Iz ovih podataka, ako ni iz čega drugoga, može se jasno videti da Broz nije pokrenuo nikakav ustanak protiv Nemaca već klasičan građanski rat u kome su, kao što je i očekivao, najstradalniji bili Srbi. Njegovim uspehom bili su zadovoljni u Moskvi ali apsolutno očaran bio je Vinston Čerčil koji je na celu situaciju gledao kao na nastavak onoga što su njegovi ljudi započeli 27. marta.

Kada su Nemci 6. aprila bombardovali Beograd i ubili hiljade njegovih stanovnika Čerčil je na zasedanju Ratnog kabineta (King Charles Street, London SW1A 2AQ) podigao čašu i nazdravio uz komentar kako je samoubistvo odista opasno po zdravlje (Suicide is a real threat to health). No, kada je predsednik pučističke vlade Dušan T. Simović, čovek u koga je on iskreno verovao, 15. aprila ponudio kapitulaciju Nemcima Čerčilu nije bila dovoljna ni flaša viskija da ga oraspoloži. Bio je besan jer je cela ideja puča bila u uvlačenju Jugoslavije u rat, a ne nekakav mir. Kada su dokument o kapitulaciji 17. aprila u 21 čas u Beogradu potpisali u ime Jugoslovenske oružane sile dr Aleksandar Cincar - Marković i general Radivoje Janković, a u ime Vrhovnog komandanta nemačke vojske, komandant II Armije general fon Vajhs (von Weichs) Čerčil je bio, blago rečeno, u stanju konsternacije. Josip Broz mu je, na kraju, popravio raspoloženje što mu nikada neće zaboraviti.

Koliko je *MI6*, odnosno britanska vlada vodila računa o Josipu Brozu govori i telegram koji je 3. avgusta 1944. Vinston Čerčil uputio jugoslovenskom komunističkom lideru:

"*Mi preduzimamo krajnje mere predostrožnosti, na račun ostalih operacija, da bismo Vas obezbedili na Visu, uz pomoć našeg vazduhoplovstva i flotile. Moram Vam reći da nas je naša obaveštajna služba zaplašila izveštajem o jednom snažnom neprijateljskom napadu na Vas tamo. Mi ćemo naravno smatrati to našim glavnim zadatkom da Vam pružimo svu zaštitu koja je u našoj moći. Pored toga, ne bih trebalo da krijem od Vas da sam čuo iz različitih savezničkih izvora komentare o slabljenju Vašeg uticaja pa Vas*

stoga savetujem, kao iskreni prijatelj, da se vratite na kopno i nastavite rat protiv Nemaca".

Bečki dnevnik *Kurir* je 1980, nakon smrti Josipa Broza, objavio svedočenje Valtera Vinkelmana (Walter Winkelman), katoličkog sveštenika iz Štajerske. Govoreći o jugoslovenskom predsedniku i maršalu Josipu Brozu Vinkelman ističe:

"*Tito je bio moj školski drug u benediktanskom konviktu, Sveti Pavao u Kernetenu. Svi smo ga zvali Franc, a puno ime mu je bilo Franc Broz. Bio je veoma šarmantan mladić sa izraženim smislom za lepo odevanje i naročitim afinitetom prema finim stvarima.*"

Novinari *Kurira* su, nakon godinu dana traganja, otkrili u Arhivu grada Beča bolničku otpusnu listu iz koje se vidi da su *Maria Brosz* (Geburt: 25.03.1864, Loka 48), rođena Javeršek od oca Martin Javeršek i majke Marija Postrežin, i Samuel Majer (Samuel Meïr) 16. maja 1892. dobili zdravu mušku bebu tešku 3,3 kg i dužine 48 cm. Tri meseca kasnije dete je dobilo ime Franc. Novinari konstatuju da je Maria u Beču radila kao sluškinja u kući bogatog jevrejskog trgovca i jednog od poslednjih lidera *sekhel*-a (Haskalah) Samjuela Majera, a da se 1896. vratila u Kumrovec svome mužu Franji Brozu (Franjo Brosz od oca Martinus Brosz i majke Jana Blasichko) sa kojim je već imala sina Josifa rođenog 1892. Franc je ostao u Beču gde se o njegovom vaspitanju starao Majer. Franc je, kao dete iz bogate porodice i sa dobrim obrazovanjem, 1913. upućen u *Ludowika Akademie* da završi vojno obaveštajnu školu. U klasi sa njim je bio i mladi hrvatski intelektualac Miroslav Krleža koji je nešto pre toga prognan iz Beograda kao austro-ugarski špijun. Svoje istraživanje novinari završavaju konstatacijom da su braća Franc i Josip Broz, kao pripadnici austro-ugarske vojske, ratovala prvo protiv Srbije, a potom i na Karpatima protiv Rusa. Josif je 1915. poginuo od uboda kopljem jednog Čerkeza, a Franc zarobljen. Bio je u zarobljeničkim logogorima u Altiru, pa u Ardatovu, da bi posle nekoliko meseci bio prebačen na Ural, u zarobljenički kamp Kunguru, u permskoj guberniji. Franc je, novinari ne objašnjavaju kako je do toga došlo, već u februaru, kao radnik *Путиловский завод*, 1917. učestvovao u prvim revolucionarnim događajima u Rusiji. Kraj Oktobarske revolucije dočekao je kao pripadnik *ЧеКе* čije su pripadnike mnogi Rusi nazivali *нашей чекистской мафией* (naši čekistički mafijaši)! Prema jednom dokumentu sovjetskih boljševičkih vlasti, izdatom u *Омску* 1920, ime mu je *Ио́сиф Брозович*.

Kada je reč o poreklu Josipa Broza interesantno je pomenuti njegovu biografiju koju je napisao Vladimir Dedijer. Od preko 600 stranica ove knjige više desetina je posvećeno objašnjenju gde se i kada on rodio. Na kraju, kad shvatite da niste dovoljno umni i prosvećeni da tumačite pravila genealogije koja proučava razvitak porodice, rodova i plemena na osnovu kojih se kasnije

izrađuju porodični rodoslov pojavljuje se, na kraju, spanosan izlaz iz lavirinta: Dedijer vam nudi jednostavan i razumljiv rodoslov porodice Broz iz dokumentacije Državnog arhiva SR Hrvatske koje je priredio profesor Andria Lukinović. Dedijer je iskren kada kaže da je danas gotovo nemoguće koristiti se matičnim knjigama za teritoriju Hrvatske koje su sve do sredine XVIII veka bile u nadležnosti Crkve, a od tada Austro-Ugarske. Na neki neobjašnjivi način pojedini vremenski periodi vezani za porodicu Broz ili Brosz, kako gde, su jednostavno nečitki ili izostavljeni. Stoga je, zaključuje Dedijer, najuputnije se koristiti dokumentacijom Državnog arhiva SR Hrvatske, koji je, ako ćemo iskreno, u celosti preuzet od strane Nezavisne Države Hrvatske.

Pravu zbrku oko svog porekla iazazvao je sam Broz 1945. kada je objavio svoju kraću biografiju u kojoj priznaje da je u jesen 1913. regrutovan u 25. domobransku pukovniju austro-ugarske vojske i da je Prvi svetski rat dočekao u činu podoficira vodnika i vođe izviđačkog tj. obaveštajnog odeljenja.Njegov zadatak je bio da osmatra srpske pozicije, da upada na srbsku teritoriju, hvata civile i vojnike i kroz kratki dril saslušanja prikupljа poverljive informacije o položajima i kretanjima srpske vojske.

Međutim, Broz ne govori gde je sve ratovao ali zato naglašava da je već u aprilu 1915. bio zarobljen od Rusa i da je u zarobljeništvu bio sve do septembra 1920. Par meseci po objavljivanju svoje autobiografije Josip Broz će, govoreći o ruskoj revoluciji odabranim jugoslovenskim novinarima izjaviti: “Moje učešće u ruskoj revoluciji je neznatno, a moj prijem u Partiju u *Омску* i moj zahtjev za prijem u sovjetsko državljanstvo ne računam. Moje članstvo u Partiji je neprekidno od 1923.” Kako je kao austro-ugarska ratni zarobljenik učestvovao u revoluciji u Rusiji, kako je primljen u KP i da li mu je molba za prijem u sovjetsko državljanstvo prihvaćena nikad nije zvanično razjašnjeno. Od 1945. za Brozovu biografiju biće nadležan Državni arhiv SR Hrvatske preuzet od nekadašnje Nezavisne države Hrvatske.

I sada, ako uzmete u obzir lično priznanje Broza o njegovom ratovanju protiv Srba u Prvom svetskom ratu i što-šta drugo ostajete zbunjeni pred njegovim cinizmom i potrebom da od Vas načini - šta li već - kada je od Republike Srbije zatražio i dobio “Rešenje o priznavanju radnog staža”. U tom rešenju Zavoda za socijalno osiguranje Narodne Republike Srbije, broj 34770/52 piše, pored ostalog, da se Brozu u radni staž priznaje vreme provedeno na ilegalnom radu, u radnim odnosima i ratovima u vremenu od 26. maja 1908. godine do 7. marta 1945. godine, u ukupnom trajanju od 36 godina, devet meseci i 13 dana. Njemu, svakom je valjda jasno, priznanje tog staža nije bilo neophodna radi sticanja penzije već isključivo iz, čini se, potrebe ispoljavanja jasno nipodaštavajućeg odnosa prema Vama i vašoj istoriji.

Kada je, nakon sukoba sa Staljinom, Titova pozicija u zemlji bila dovedena u pitanje odmah su mu u pomoć pritekli njegovi prijatelji sa Zapada. Sećate se

Maršalovog plana (Marshall aid funds) koji je donet na Ekonomskoj konferenciji u Parizu jula 1947. godine. Osnovni cilj mu je bio da obnovi i integriše zapadnoevropske države posle Drugog svetskog rata, i spreči dalje širenje sovjetske interesne sfere. Inicijator ovog plana je bio američki general, a tada ministar inostranih poslova Džordž Maršal (George Catlett Marshall, Jr.). Šesnaest zemalja su bile obuhvaćene ovim planom i ni jedna od njih nije bila komunistička. Ali, kada je Tito zapao u nepovoljnu situaciju SAD su mu odmah iz sredstava Maršalovog plana dodelile 17 milijardi dolara kako bi osnažio svoje unutrašnje pozicije. Fedaritvna Narodna Republika Jugoslavija je bila jedina komunistička država koja je primila sredstva iz ovog plana koji je Staljin nazvao "sredstvom imperijalizma SAD za porobljavanje zemalja Evrope". Tito je i kasnije, kad god mu je to bilo potrebno, dobijao zapadne kredite za razvoj zemlje, odnosno opstanak na vlasti.

Svi predsednici SAD su imali neobjašnjivo veliko poštovanje prema Brozu, a moguće najveće je iskazao Ričard Nikson kada ga je na pragu Bele Kuće pozdravio 28. oktobra 1971. godine. Tom prilikom Nikson je naglasio kako se raduje ponovnoj poseti Tita Americi i kako se za zadovoljstvom seća vremena koje su njih dvojica proveli u Zagrebu i Kumrovcu (oktobar 1970.) pričajući ne samo o odnosima dveju država već i stvarima koje valja preduzeti kako bi se učvrstio svetski mir. Nakon ovoga Nikson je priredio prijem dobrodošlice na koji su došli svi značajniji kongresmeni i senatori, vojni i civilni šefovi. Na prijemu Tito se prisutnima zahvalio na srdačnom dočeku i pozvao ih na zabavu koju će on prirediti i koja će biti znatno neformalnija. Shodno tome jugoslovenski ambasador Toma Granfil je organizuje gala okupljanje za američke domaćine i još po nekoga. Tog oktobra Tita su u njegovoj američkoj rezedinciji, pored niza najviših američkih funkcionera predvođenih Henrijem Kisindžerom posetili još i: Sofija Loren, Orson Vels, Elizabet Tejlor, Širli Mek Lejn, Li Marvin, Čarlton Heston, Margot Fontejn, Silva Koščina, Franko Nero...

Prvi i jedini komunistički lider koji je nogom kročio u Vatikan bio je Josip Broz kada ga je marta 1971. godine u zvaničnu audijenciju primio papa Pavle VI (Giovanni Battista Enrico Antonio Maria Montini). Tom prilikom njih dvojica su više od jednog sata razgovarali *tête-à-tête*, a nakon toga razgovor su na još jedan sat nastavili u prisustvu kardinala Silvija Odija (Silvio Angelo Pio Oddi). Predmet vatikanskih razgovora, u delu kome je prisustvovao kardinal Odi, bilo je razmatranje mogućnosti da Jugoslavija postane 13. članica Evropske zajednice ali je Broz tu mogućnost odbio insistirajući da je "za svjetski mir priječe njeno dalje delovanje unutar pokreta nesvrstanih". Predmet *tête-à-tête* razgovora je do danas ostao tajna ali se špekuliše sa pretpostavkom da je jedna od tema izvesno bilo ustaško zlato koje je iz Narodne banke NDH početkom 1945. trebalo da bude prebačeno u Vatikan ali tamo nikada nije stiglo. Danas se zna da se jednog dela zlata dočepao Broz, a da je drugi otpremljen u Švajcarsku.

Iako je Broz bio rado viđen gost kako u Londonu tako i Vašingtonu za mnoge je njegov prijem u Vatikanu predstavljao pravu enigmu. Naime, Pavle VI je bio jedan od najvećih protivnika komunizma sa naročito izoštrenim vokalom prema njihovim liderima. Poznat je njegov govor iz 1960-te, dok je bio nadbiskup Milana, kada je gotovo nebiranim rečima osudio teror jugoslovenskih komunista i to je, prema mnogima, dovelo i do smrti Alojzija Stepinca. Njegova mržnja prema komunistima, a iz nekog razloga lično i prema Brozu je bila gotovo poslovična i stoga je za sve bilo čudo Božije kada ga je pozvao i primio u zvaničnu audijenciju.

Svojevremeno, Tito je u Beogradu pozvao u posetu Dejvida Rokfelera, a ovaj je zakazanog dana čekao na red da bude primljen. Zamislite, Dejvid je čekao svoj red da bude primljen. Kada je američki predsednik Džimi Karter posetio Broza na Brionima dao je izjavu za amričku televiziju: "*Maršal Tito i ja imamo dosta sličnosti, ali je najvažnije što mi maršal Tito dosta pomaže u mom poslu predsednika SAD*"! Šta je Karter mislio kada je Broz 4. marta 1978. godine iz svoje zvanične Vašingtonske rezidencije *Blair House* prešao ulicu, ušao u Belu kuću i pred zapanjenim Karterom seo u fotelju predsednika SAD u Ovalnoj sobi (Oval Office) – ostaće neispričana priča.

Broz je za života bio, a i danas je izvesno prava tajna. Nije sporno da su njegovi dosijei u Moskvi, Londonu i Vatikanu i dalje pod embargom. Beogradski novinar i publicista koji više decenija prikuplja građu o Brozu Pero Simić i sam nije u stanju da odgovori na čitav niz pitanja ali zato može da kaže da je Broz Koristio više od 70 pseudonima, bio počasni član vodećih jugoslovenskih akademija nauka, nosilac 16 najviših jugoslovenskih i 98 ordena i medalja koje mu je dodelilo 59 zemalja sveta. Proglašen je za počasnog doktora sedam jugoslovenskih univerziteta. Trideset pet godina vladao je Jugoslavijom i komandovao njenom armijom, četrdeset godina upravljao Komunističkom partijom Jugoslavije, tri puta odlikovan ordenom narodnog heroja Jugoslavije. Čak i na pitanje koji je tačan datum rođenja Broza Simić nije u stanju da pruži precizan odgovor jer se zna da je on imao najmanje petnaest datuma rođenja. Rođen je petog, šestog ili dvanaestog. marta, ili prvog, sedmog ili dvadeset petog maja 1892. u Kumrovcu. Ili desetog juna te iste godine, ili šestog februara, šestog marta, sedmog ili dvadeset petog maja 1893. Ili nekog nepoznatog dana i meseca 1890, 1893, 1894, ili …

Broz je prema Simiću jednostavno imao šest datuma rođenja, sedam lažnih pasoša, oko dvadeset lažnih imena, bio je strastan lovac i ribolovac, pasionirani fotograf i numizmatičar, virtuozni pianista, najbolji mačevalac i jahač u austro-ugarskom garnizonu u Petrovaradinu, revolucionar, mašinbravar, doživotni predsednik, maršal, podoficir, zarobljenik, lažni inženjer, osnivač nesvrtstanih, predsednik vlade FNRJ, generalni sekretar KPJ i td. Imao je niz pasija ali je njegova slabost prema lepim ženama bila, moguće

je, na prvom mestu. Ono što se zvanično zna, što ni na koji način nije sporno je da su Pelagiju Belousova, Lucija Bauer, Herta Haas, Davorjanka Paunović Zdenka i Jovanka Budisavljević bile njegove životne saputnice - svaka u svoje vreme. Sa Pelagijom sa kojom se venčao kada je ona imala četrnaest godina je imao četvoro dece: Zlaticu, Hinka i Žarka, a ime prvog deteta koje umrlo nakon mesec dana nije nikada objavljeno; sa Hertom Haas je imao jednog sina – Mišu koji je rođen 1941. kada je Broz već napustio Hertu radi Davorjanke. Interesantno je da se nakon studija, Miša Broz oženio lekarkom Mirom Kosinc, čija se majka Ana prezivala Pavelić i bila u bliskom rodbinskim vezama je sa ustaškim poglavnikom Antom Pavelićem.

Nakon što je Josif Visarionovič Džugašvili ubijen 1953. novi predsednik SSSR-a Nikita Hruščov je odmah dotrčao u Beograd da se javno izvine Titu za ono što je doživeo od Staljina. Broz se više puta sretao sa predsednicima SAD (Dvajt Ajzenhauer, Džon Kenedi, Ronald Regan i Džimi Karter) nego sa predsednicima SSSR-a. Setite se samo njegove sahrane. Setite se koliko je stranih državnika i raznih delegacija tada došlo u Beograd: 209 delegacija iz 127 zemalja, 38 predsednika država, 10 premijera, 4 kralja, 5 prinčeva... Tadašnji predsednik SAD Džimi Karter nije mogao da prisustvuje sahrani pa je, uz izvinjenje, poslao majku Lilian da ga zastupa. Najveći venac na njegov grob je položio ruski predsednik Leonid Brežnjev, a najskuplje švedski i norveški kraljevi Gustav XVI i Olaf V. Zar mislite da su oni došli da odaju poslednji pozdrav jednom komunističkom diktatoru!? Ne! Tito je, u nekom drugom svetu, bio važniji i od Nikite Hruščova i od Džimija Kartera. Bio je Iluminat, sam vrh, kontrolisao je celokupan nesvrstani svet, a to vam je gotovo 2/3 čovečanstva.

Vatikan i Srbi

Od vremena velike šizme 1054. na Zapadu ne postoji hrišćanska crkva već samo institucionalizovana duhovna propaganda talmudskog judaizma. Ideju Rimske Republike o stvaranju jedne jedinstvene svetske imperije danas, u nešto izmenjenim okolnostima i formi, baštini Vatikan koji neskriva da rimokatolici zajedno sa Judejcima veruju u istog Boga. Njegovo zagovaranje i propovedanje ekumenizma nije ništa drugo i ništa više od okupljanja i stavljanja svih vernih ljudi ovoga sveta pod vlast rimokatoličkih prelata koji su već vekovima u podaničkom odnosu prema talmudistima. O šizmi i rimokatoličkim svekojakim osim duhovnim ambicijama pisala je prva Ana Komnina (Άννα Κομνηνή), ćerka vizantijskog cara Aleksija I Komnina (Αλέξιος Α' Κομνηνός) i jedna od prvih poznatih vizantijskih književnica. Njeno najpoznatije delo u tom smislu je Aleksijada (Ἀλεξιάδα) koje je, nakon

više godina istraživanja i pisanja, okončala 1148. godine. U Aleksijadi ona piše superiorno, kao svedok jednog njoj dobro poznatog vremena i sredine, i pomalo se ironično odnosi prema mnogim ambicijama i ličnostima iz prepotentnog Rima. Anino široko znanje, lično poznavanje ljudi i događaja o kojima govori, a ponekad i direktno učešće u tim zbivanjima, i činjenica da je imala pristupa važnim dokumentima – sve to čini od Aleksijade vanredno interesantan i koristan materijal. Ana pruža mnoge žive opise ličnosti i događaja, a od posebnog su značaja njeni prikazi Normana, novih neprijatelja carstva na zapadu.

Rat Vatikana, odnosno rimokatoličanstva protiv Srba otpočeo je istog onog dana kada je Srpska pravoslavna crkva dobila autokefalnost 1219. i nije okončan ni sa današnjim danom. Zapravo, Zapadna crkva sa papom Lavom IX (Bruno von Egisheim-Dagsburg, kršteno ime) na njenom čelu je za najvišu dogmu proglasila odluku da se temelji hrišćanstva sa Hrista prenose na njegovog predstavnika na zemlji - papu (Vicarius Christi). Verni Srbi nisu mogli i nisu hteli, a izgleda da još uvek ne mogu i neće da shvate da papa treba da bude nepogrešiv u stvarima vere i da samo on može i sme u ime Hrista da vlada crkvom. Srbi su ostali verni Istočnoj crkvi i hrišćanstvu u njegovom izvornom obliku. Srpska vlastela je na sve rimokatolike gledala sa posebnim prezirom smatrajući ih izdajicama Vere, sledbenike farisejskih tajnih planova i naslednicima bednog i tužnog Jude Iskariotskog.

Da se Rim nešali sa idejom uništenja pravoslavlja postalo je više nego očigledno nakon Florentinskog koncila 1439. godine kojim je predsedavao papa Evgenije IV (Eugenius Quartus). Na njemu je rođen rimski verski militarizam prema Pravoslavnoj Crkvi sa jednim jedinim ciljem – unijaćenje svih pravoslavaca. Papa Grgur XIII (Gregorius Tertius Decimus) osnovao je 1577. *Collegium Illyricum* sa zadatkom obrazovanja rimokatoličkih misionara za delovanje po pravoslavnim oblastima Balkana. Papa Grgur XV (Gregorius Quintus Decimus) je 1622. osnovao Rimsku Kongregaciju čiji je primarni zadatak bio da osmisli načine delovanja među pravoslavcima i njihovo privođenje na milost Svete stolice. Kongregacija je utvrdila glavne pravce antisrpskog delovanja: **potisnuti, do ukidanja, srpsko istorijsko pamćenje; obezbediti totalan diskontinuitet srpske kulturne i duhovne tradicije; podeliti srpsko nacionalno biće na više delova i međusobno ih suprotstavljati do konačnog uništenja srpske nacije**!

Rimokatolička crkva danas smatra da je njen najveći uspeh u suzbijanju “srpskog faktora” formiranje hrvatske nacije u Austro-Ugarskoj carevini. Hrvati će postati njeni miljenici i štićenici, a glavnu ulogu u formiranju hrvatske nacije odigrali su Nemac Ludvig Gaj, Slovenac i Austro-Ugarski podanik Jernej Kopitar i Srbin Vuk Karadžić. Islamizacija Srba od strane Turaka neće naići na posebno protivljenje Rima, a osnivanje crnogorske, makedonske a potom i muslimanske nacije u komunističkoj Jugoslaviji Vatikan

je primio sa neskrivenim zadovoljstvom. “Vukove” jezičke reforme, deoba srpskog nacionalnog bića na Hrvate, Crnogorce i Muslimane kao i podela Srbije na tri teritorijalne celine (centralna Srbija, Vojvodina i Kosovo i Metohija) su deo šireg projekta Vatikana.

Naravno, *Sancta Sedes* (Sveta Stolica) malo toga može da uradi sama pa se stoga za sprovođenje uvek oslanjala na moćne države. Prvo je to bila Austro-Ugarska, potom Britanija, a danas su to SAD i Nemačka. Uz njihovu pomoć plan rasturanja Srbije modifikvan je u toliko što centralna Srbija treba da se smanji za deo Raške oblasti i njen južni i severni deo. Od dinamike realizacije ovog plana zavisiće i stepen uvlačenja Srbije u evropske političke i ekonomske tokove. Srbija će u EU moći da bude primljena ne pre nego što se okončana njeno teritorijalno redefinisanje koje mora da korespondira sa njenim teritorijom iz vremena od pre Berlinskog kongresa. Da nebi bilo zabune recimo, ponovimo jer je ponavljanje majka znanja, da Srbija pre Berlinskog kongresa 1878. nije u svom sastavu imala Vojvodinu kao ni niški, pirotski, vranjski i toplički okrug. Srbija se, naime, od Berlinskog kongresa pa sve do balkanskih ratova prostirala na površini od oko 54.000 kvadratnih kilometara i brojala je, prema popisu iz 1884., 1,901.736 stanovnika. Ako hoćete, pojednostavljeno iskazano, Vatikan i Nemačka, kao i Turska uostalom, žele Srbiju u okvirima nešto većim od nekadašnjeg Smederevskog sandžaka (Semendire Sancağı) sa dvanaest nahija (beogradska, smederevska, požarevačka, ćuprijska, jagodinska, kragujevačka, užička, valjevska, šabačka, rudnička, sokoska i boravička), odnosno Beogradskog pašaluka (Belgrad Paşalığı) kako je u narodu poznat.

Kada su 25. jula 1935. godine, predstavnici vlade Milana Stojadinovića, potpisali u Rimu konkordat sa Svetom Stolicom kako bi regulisali odnos Kraljevine Jugoslavije i Vatikana i zakonski osigurali dominantan položaj katoličke crkve u Jugoslaviji Rim je bio uveren da je posao “oko Srba” okončan. Nešto kasnije, osvrćući se na saradnju sa Stojadinoviće, grof Đan Galeaco Ćano (Gian Galeazzo Ciano, conte di Cortellazzo e Buccari) piše: “Stojadinović je fašist. Iako on to nije s formalne partijske strane, on to sigurno jeste po svom autoritetu, državničkom delovanju i životu... Njegova ličnost je zaista ostavila na mene dubok dojam.” Međutim, protiv konkordata odlučno je ustala Srpska crkva, a posebno oštar je bio patrijarh Varnava (Varnava Rosić, svetovno ime Petar) koji se svom vernom narodu obratio rečima: “Potpisivanje konkordata je atak na poslednji bedem srpstva, na Svetu srpsku crkvu... iz sasvim nepoznatih razloga i nikom nedokučivih uzroka oni su napravili ugovor sa crnim poglavarom crne internacionale... Sad je čas opasnosti. Ja vas pozivam, kao Vaš Patrijarh, da zaboravite partijske svađe i obzire i da bratski brat bratu pružite ruku“. Stojadinović je zabranio štampanje i rasturanje ovog Patrijarhovog obraćanja srpskom narodu ali su tenzije među pravoslavnim vernicima i pored toga dramatično rasle.

Nastojeći da oslabi uticaj Patrijarha, Stojadinović, preko mitropolita crnogorsko-primorskog Gavrila Dožića, pokušava da na svoju stranu i u korist konkordata odobrovolji članove Svetog arhijerejskog sabora ali - bez uspeha. Shvatajući da ne može pridobiti na svoju stranu episkope Stojadinović i njegov ministar pravde Ljudevit Auer (Ludwig Bauer) iznose pred skupštinu 19. jula tekst konkordata i on biva usvojen. U takvoj situaciji Sveti arhijerejski sabor donosi odluku da se primene crkveno – kanonske mere prema svim onim članovima Srpske pravoslavne crkve koji su, na bilo koji način, pomagli usvajanje konkordata, čime se i *de facto* i *de iure* rimokatoličkoj crkvenoj organizaciji daje primat u Kraljevini Jugoslaviji, a na štetu Svetosavske crkve. Samo par dana nakon ovoga ubijen je srpski patrijarh Varnava u svojoj pedeset i sedmoj godini života, a na njegovo mesto se bira Gavrilo Dožić koga, tek da se istorija ponovi, komunisti ubijaju 7. maja 1950.

Neusvajanje konkordata Vatikan nije doživeo samo kao diplomatski neuspeh već i kao svojevrsnu sramotu. Bes Rima je bio neizmeran pa je papa Pije XI (Achille Ambrogio Damiano Ratti, kršteno ime) tim povodom uputio javnu pretnju Srbima: „Doći će dan kada neće biti mali broj duša koje će zažaliti što nisu širokogrudo, velikodušno i aktivno primili tako veliko dobro kao što je ono, koje je zastupnik Isusa Hrista nudio njihovoj zemlji...“. To da se papa nije šalio, da je bio mrtav ozbiljan Srbi će shvatiti tek u Jasenovcu, Jadovnu...

Vatikan danas tvrdi da papa ima punu vlast nad svim ljudima i anđelima, a da je na zemlji ravan Hristu koji svoje dostojanstvo može da dokazuje samo na strašnom sudu. Papa je crkva, a crkva je prerasla u državu pa je tako vlasnik stolice svetog Petra postao i ovozemaljski vladar koji je jevanđelja zamenio vatikanskim zbornikom kanonskog prava. Papa se kruniše kao pravi monarh i u skladu s tim nosi krunu na kojoj je ispisano *Vicarius Filli Deii* (Zastupnik sina Božijeg).

Ono što su za Vatikan u prošlosti bili Hrvati danas su Crnogorci. Crnogorski nacionalizam i separatizam izrastao je na staroj strategiji Rimske kurije razbijanja srpskog etničkog, kulturnog i duhovnog prostora, a prvi i najvažniji korak u tom pravcu bilo je potpisivanje konkordata između Crne Gore i Vatikana 1886. Prvi javni pokušaj da se Crnogorci proglase posebnom nacijom u odnosu na Srbe, dolazi 1937. godine iz pera Savića Markovića Štedimlije; ovaj član čuvenog bratstva Pipera je filosofski fakultet završio u Zagrebu gde je i postao sledbenika ideja hrvatskih ideologa Ante Starčevića i Josipa Franka (Frank Jozua - Josip), utemeljivača ideologije hrvatskog ustaškog pokreta i na daleko poznatih srbofoba. U Zagrebu se u leto 1937. u izdanju Političke biblioteke *Putovi* štampa Štedimlijina brošura *Osnovi crnogorskog nacionalizma* u kojoj on konstatuje da Crnogorci nisu Srbi već „Crveni Hrvati“, s obzirom da je oblast Duklje bila integralni deo „Crvene Hrvatske“. Hrvati su, po njemu, sve do nastanka države Nemanjića naseljavali sadašnje prostore Crne Gore pa, po tom osnovu, Crnogorci pripadaju zapadnoj, a ne

istočnoj kulturnoj i političkoj tradiciji – „Pretci današnjih Crnogoraca došli su u svoju zemlju kao Hrvati i tu, pod tim imenom, živjeli nekoliko vjekova“. Odbacujući svaku mogućnost da je i jedan jedini Crnogorac Srbin on čak i za Njegoša kaže da je svojim književnim delima pokazao da je „ostao čisti zapadnjak, sa najmanje pravoslavnog u sebi“. Svoju kvazifilosofsku brošuru on završama rečima:

„*U konačnom sukobu dviju suprotnosti istok-zapad, u Crnoj Gori, a u nedostatku onih političkih razloga, koju su navodili Njegoša da se orijentira prema istoku, u ovoj zemlji danas odnosi trijumfalnu pobjedu duh zapadne kulture i civilizacije, duh odbrane tradicija čuvanih vjekovima predaka današnjih Crnogoraca. Vođena tim duhom ona polazi u budućnost putevima kojima se kreću veliki zapadni narodi, a da li će njeno kretanje biti za njima ili sa njima, zavisiće od brzine, kojom će Crna Gora stresti sa površine lica svoga naslagane slojeve mrtve istorijske prašine, koju su za sobom ostavili mučni događaji iz njene duge prošlosti*”.

Kao provereni antisrbin Štedimlija je tokom Drugom svetskog rata bio u službi ustaškog poglavnika Ante Pavelića gde je bilo još njegovih zemljaka istomišljenika. Možda je, ako ni zbog čega drugog, ministar unutrašnjih dela Tanasije Dinić, izdao je dva oštra naređenja. Prvo krajem maja 1941. godine u kome se naređuje da se svim Crnogorcima u Srbiji ima postupati kao sa ciganima, a drugo polovinim 1942. godine, da se sa svih važnijih mesta uklone svi Crnogorci kao nepouzdani, odnosno ljudi skloni saradnji sa komunistima ili ustašama. Kako god, Štedimliju 1945. zarobljavaju pripadnici Crvene armije ali ga ubrzo, na insistiranje samog vrha rukovodstva KPJ, puštaju na slobodu. Odmah potom on se sa preporukom KPJ zapošljava u Leksikografski zavodu u Zagrebu kojim je tada upravljao Miroslav Krleža. Poslednji javni istup Štedimlije vezan je za inicijativu rušenja obnovljene Njegoševe Kapele na Lovćenu, na Jezerskom vrhu; crnogorski komunisti su 1966. osnovali Odbor za rušenje Njegoševe kapale, a 1969. godine doneli odluku, i pored protivljenja Mitropolije Crnogorsko-primorske, da se pristupi rušenju i izgradnji mauzolej po projektu hrvatskog vajara Ivana Mištrovića. Šta je Njegoševa Kapela odista bila i kakav je njen pravi značaj bio najbolje se vidi iz intervjua koji je crnogorski kralj Nikola Petrović Njegoš dao pariskom dnevnom listu *Le Temps* 1913. godine:

“Lovćen je Olimp srpski, spomenik podignut Božjom rukom slobodi i njezinim braniteljima, koliko je to naše slavne dinastije, podnožije je to mauzolija pepela Petra Petrovića Njegoša“.

O značaju Lovćena za srpski identitet u Crnoj Gori govori i primer austrougarskog generala Stjepana Sarkotića (Hrvat po nacionalnosti) koji je kao zaslugu za osvajanje Lovćena 1916. poneo titulu *von Lovćen*. Austrijanci su odmah po osvajanju Lovćena srušili Njegoševu kapelu i njegove zemne

ostatke preneli u Ivanova Korita. U planu im je bilo da na mestu kapele podignu 32 metra visok *spomenik pobedniku* kao simbol dominacije Beča nad istočnom obalom Jadrana. Kako je Austro-Ugarska poražena 1918. ova je ideja propala ali je kasnije, umesto monumentalnog *spomenika pobedniku* koji je osmislio hrvatski vajar Marko Rašica, podignut Njegošev mauzolej po nacrtima hrvatskog vajara Ivana Meštrovića. Ovaj nekad Austro-Ugarska, a potom komunistički projekat je snažno podržavala Matica hrvatske.

Protiv rušenja Kapele je bio i istaknuti umetnik i intelektualac Petar Lubarda koji je 1969., u znak svog protesta, uputio telegram skupštini opštine Cetinje i Odboru za podizanje Njegoševog mauzoleja: „Ne mogu da se prihvatim članstva u Odboru za podizanje Njegoševog mauzoleja na Lovćenu. Smatram da mi savest umetnika ne dozvoljava da vas ne zamolim da opozovete odluku koju ste doneli. Lovćen je vekovni simbol ponosa i slobode, stare i novije naše istorije koga je sama priroda stvorila kao najlepše umetničko delo. Njegoš, veliki pesnik, osetio je to i želeo da mu Lovćen bude spomenik. I zato smatram da ne treba kršiti njegovu volju“. Čak je i Miroslav Krleža bio protiv ovakvog narušavanja volje samog Njegoša pa je 4. januara 1966. uputio pismo Odboru u kome kaže: „Ako je riječ o tome da se Meštrovićev mauzolej sa Njegoševim spomenikom podigne na Lovćenu, moje je subjektivno mišljenje beskompromisno negativno“.

Ni malo slučajno i najuže rukovodstvo KP Jugoslavije 1938. godine - godinu dana nakon što je u Anindolu kod Sombora formirana KP Hrvatske, usvaja ideju o Crnogorcima kao zasebnoj naciji. Bila je to ideja da se stvori nacija bez tradicije, istorije i prošlosti. Osnova ove ideje bila je teza da je “Jugoslavija versajska tvorevina” i da su, s obzirom na to, sve druge nacije bile i ostale predmetom “velikosrpskog ugnjetavanja” i “velikosrpskog unitarizma”.

Gotovo sve evropske nacije formirale su se i konačno konstituisale u XIX veku nastajući iz svojih naroda – nemačka iz nemačkog, italijanska iz italijanskog, mađarska iz mađarskog, ruska iz ruskog.... Crnogorska nacija se, međutim, ne formira u XIX, već u XX veku, i to ne iz crnogorskog naroda, jer on kao etnička odrednica nikada nije postojao, već iz dela nacionalnog bića srpske nacije. Identitet Crnogoraca je vekovima uspostavljan i građen na primarnom atributu srpskog nacionalnog bića – kosovskom mitu. Crnogorci kao specifičan entitet unutar srpske nacije nikada i ni na koji način nisu dovodili u pitanje svoju pripadnost srpskoj naciji. Naprotiv, najčešće su sebe poimali kao najbolje i najčistije Srbe, a svoju državu Crnu Goru su tretirali kao srpsku Spartu. Sve do kraja Drugog svetskog rata, odnosno do pojave komunizma, u Crnoj Gori nije bilo izjašnjavanja o crnogorskom nacionalnom pripadništvu. Međutim, sa pobedom komunista u Jugoslaviji dolazi do nasilnog uspostavljanja Crne Gore kao nacionalne države crnogorskog naroda. Komunisti uvode do tada neviđeno pravilo da se nacija imenuje po državi,

tvrdeći da je ime države starije od imena nacije, i da se onda zbog podudarnosti državnog i nacionalnog imena traži pravo na tu državu. Izjašnjavanje Srba u Crnoj Gori kao Crnogoraca komunisti su obezbedili, u nekim slučajevima, prisilom, a u drugim podmićivanjem ubrzanim napredovanjem u vojsci, policiji, diplomatiji, saveznim organima, poklanjanjem nacionalizovane imovine u Srbiji i sl. Sve što su komunisti činili bilo je zasnovanao na strategiji onemogućavanje srpskog nacionalnog ujedinjenja i stvaranja jedinstvene srpske države, ali i bilo kakvih oblika snažnijeg srpskog duhovnog i kulturnog povezivanja.

Zvanično konstituisanje komunističke crnogorske nacije najavio je Milovan Đilas svojim člankom u *Borbi* 1. maja 1945. godine:

„*Nije samo 25 godina stare Jugoslavije pokazalo da je teorija o jednom narodu maska za proširenje i učvršćivanje prevlasti šačice srpskih, tačnije beogradskih, bogataša. I sam početak ujedinjenja Crne Gore sa Srbijom, bilo je velika prevara... Mnogi govore da su Crnogorci ne samo Srbi nego da su najčistiji Srbi, kolijevka srpstva. Kao opravdanje ovog stanovišta navode prošlost Crne Gore, Njegoša, narodne pjesme i td. Istina, to je sve bilo do ovih dana. Sada su se, međutim, stekli uslovi da se konačno kaže da postoji i crnogorski narod i da je to najpravilnije rešenje jer se crnogorska nacija rodila sto godina kasnije od srpske*“.

Sa Đilasovim člankom otpočinje odsudna komunistička borba za “oslobađanje Crnogoraca”, a to će, na kraju, rezultirati time da se na popisu stanovništva u Crnoj Gori 1948. godine, prvi put u istoriji, pojave pripadnici crnogorske nacije i to njih 342,009. S druge strane, prema istom popisu, u Crnoj Gori je živelo 19,425 Albanaca, 6,808 Hrvata i svega 6,707 Srba ili samo 1,78%. Srbi su tako, voljom KPJ, gotovo nestali iz Crne Gore, nisu imali nijednog svog političkog predstavnika, ostali su bez ijedne naučne, kulturne, obrazovne i prosvetne ustanove. S druge strane, novokomponovana crnogorska nacija dobija neobično beskompromisnog zaštitnika u KPJ koja će ih snažno protežirati na svim nivoima vlasti novouspostavljene komunističke diktature. Oni će tako postati pravi “Crveni Hrvati”.

Kako bi dodatno učvrstio pozicije svojih crnogorskih komunističkih poslušnika među srpskim narodom u Crnoj Gori Broz 1947. prisajedinjuje srpsku Boku Kotorsku republici Crnoj Gori. Protiv ovog čina bili su tada svi Srbi i Hrvati iz Boke koji su i dalje želeli da zadrže svoju vekovnu autonomnost koju su imali i u vreme Mletačke republike, Turaka, Austrije i Kraljevine Jugoslavije. Nije im se dalo – postali su Brozova moneta za potkusurivanje. Prvi pisani dokument u kome se Boka Kotorska tretira kao deo Crne Gore pojavio se u maju 1947. godine u komunističkom *Zakonu o administrativno-teritorijalnoj podeli Crne Gore*. Inače sam zaliv Boke Kotorske obauhvata Budvu i od nje se proteže sve do iza Prevlake.

Neprimereno veliki priliv crnogorskih komunista u Beograd prvih godina nakon Drugog svetskog rata bio je predmet analiza gotovo svih ambasada. U izveštaju britanske ambasade iz 1947. stoji da je neshvatljivo veliki priliv Crnogoraca i njihova infiltarcija u policijske, vojne i političke organe rezultat Brozove vere u njih i sumnja u lojalnost srpskih kadrova. Profesor Nikšićkog univerziteta Živko Andrijašević će o crnogorskoj pomami za Beogradom reći:

“Ogroman broj Crnogoraca "zauzeo" je Beograd 1945. Svi su oni imali svoje mjesto u sistemu vlasti, a za kratko vrijeme našli su u Beogradu i ostale "funkcije" koje su im bile potrebne. U prvom redu, "mjesto" za stanovanje. Veliki broj Crnogoraca došao je do svoja "četiri zida" prostom otimačinom kuća i stanova od ljudi koji su, nasumice, označeni kao "reakcionarni elementi". Mnogi od tih ljudi nisu imali nikakve političke ili bilo kakve druge krivice, ali je posjedovanje kuće na atraktivnoj lokaciji bilo dovoljno za odluku "rejonskog komiteta" o oduzimanju imovine navodnom neprijatelju. Crnogorci, najglasniji borci za "svjetsku pravdu", počeli su, tako, da žive svoje beogradske dane u otetim kućama.... Izmedju megalomanskih ambicija ovih Crnogoraca i njihovih stvarnih sposobnosti javljala se ogromna razlika. Ima, naravno, medju ovim Crnogorcima i vanserijskih talenata i znalaca, koji bi se, bilo kojim putem da su išli, uspjeli visoko. Medjutim, najviše je onih kojima je prečicu ka vrhu prokrčila politika. Takvih je Crnogoraca u Beogradu od 1945. do kraj XX vijeka bilo na hiljade. Ovi ljudi, sve ono što nisu mogli postići znanjem i drugim kvalitetima, pokušali su postići političkom odanošću i fanatičnoj posvećenosti vladajućoj, odnosno aktuelnoj ideologiji.”

Verovatno najpoznatiji crnogorski komunista koji će već početkom 1945. doći u Beograd da Srbima deli pravdu bio je pukovnik Jovo Kapičić. Rođen je u Italiji u mestu Gaeta, a odmah po dolasku u Beograd dobio je čin više. Nakon sto je Veljko Mićunovic, načelnik Ozne Beograd (Organ zaštite naroda), premešten za načelnika Ozne Crne Gore, Kapičić zauzima njegovo mesto. . U vreme njegove vlasti u Beogradu će biti uhapšeno, zlostavljano i likvidirano više desetina hiljada beogradskih intelektualaca i domaćina. U svojim posljednjim obracanjima javnosti Vlado Dapčević, poznati reakcionar komunističke Jugoslavije, koji je po zatvorima Titove komunističke Jugoslavije proveo više od dvadeset godina, govori o ulozi Jova Kapičića u formiranju Golog Otoka i stradanju mnogih ljudi na njemu: „Jovo Kapičić, tadašnji pomoćnik Aleksandra Rankovića, bio je zadužen za Goli otok. Ne samo za Goli otok, već i za ostale komunističke logore kojih je bilo sedam-osam. Jovo Kapičić je bio toliko moćan da su od njega drhtali svi upravnici. Od njega je zavisila sudbina ljudi. Mogao je da kazni, smijeni, pa čak i da pošalje na Goli otok ili naredi nečije linčovanje kako bi zaplašio ostale. O njemu se može govoriti kao o glavnom zlikovcu-izvršiocu Titovih i Rankovićevih zamisli.“ Kako bi se, bar do nekle, shvatile razmere zločina u kojima je učestvovao i Jovo Kapičić podsetimo se intervjua koji je februara 1951. *Politici* dao Aleksandar Ranković: „Kroz naše zatvore prošlo je od 1945.

do 1951. tri zarez sedam miliona osoba (3.777.776) a likvidirali smo 568 hiljada narodnih neprijatelja.”

Kad se Jugoslavija raspala 1991. godine general Jovo Kapičić se angažovao u političkoj borbi sa nezavisnu Crnu Goru i istakao se brojnim javnim nastupima, intervjuima, govorima na mitinzima nekadasnjeg LSCG (Liberalni savez Crne Gore), i drugim skupovima na kojima je promovisana ideja slobodne, samostalne i međunarodno priznate Crne Gore. Pri tome, Kapičić je odbacio svaku mogućnost da napusti Beograde (krug dvojke ili šta već) i deo je moćnih crnogorskih poslovno-političkih klanova u Beogradu koji predstavljaju nespornu činjenicu i faktor koji bitno utiče na dalje propadanje Srbije. Kada su beogradske novine *Press* objavile septembra 2009. članak o zločinima Jova Kapačića on je nazvao uredništvo i doslovce rekao: „?! Pička ti materina četnička! Pu, đubre jedno!... **Pišam se ja** i na sud i na te tvoje novine i **na celu Srbiju**!“ Otac je poznatog košarkaša Dragana Kapičića i deda glumcu Stefanu Kapičiću.

Još jedan poznati Crnogorac zavređuje da bude spomenut – Svetozar Vukmanović. Kao član KPJ od 1933. imao je poseban kredit kod Josipa Broza tako da je na *Petoj zemaljskoj konferenciji KPJ* oktobra 1940. u Zagrebu izabran za člana CK KPJ. Tom prilikom je dobio i nadimak *Tempo* po kome će ubrzo postati poznat celoj jugoslovenskoj javnosti. E, kada se drug Tempo obreo 1945. u Beogradu odlučio je, zajedno sa svojim zemljakom Pekom Dapčevićem, da prestonom gradu podari jedan „pravi“ fudbalski klub. Znala su ova dva druga, rođena u selima Podgora, odnosno Ljubotinja blizu Cetinjana, da se u Beogradu fudbal zvanično igrao još od 1896. i da je prvi meč reprezentacija Kraljevine Srbije odigrala još daleke 1911. No, jedna im je stvar veoma smetala – imena klubova: *Šumadija*, *Srpskimač, Dušansilni*, *Soko*, *BSK* (Beogradski sportski klub)... Drug Tempo je zato odmah pozvao gospodina Artura Takača, poznatog hrvatskog sportistu koji je igrao fudbal u zagrebačkom HAŠK-u (Hrvatski akademski športski klub) sve dok nije, kao Jevrejin, uhapšen i utamničen. Srećom Takač je nakon samo par meseci oslobođen što mu je omogućilo da i u NDH kao Jevrejin održi dobru kondiciju na terenima Zagrebačke nadbiskupije u Maksimiru gde je inače HAŠK-i igrao sve svoje utakmice.

Artur Takač je predložio Tempu da kostur budućeg tima - *Partizana* čine fudbaleri HAŠK-og koji su za vreme postojanja NDH bili njeni najpoznatiji reprezentativci. Tempo se odmah složio, a kada je čuo da se neki *nogometni majstori* protive ovoj ideji odmah je sredio da se HAŠK raspusti i njegovi najbolji igrači: Glaser, Brozović, Bobek, Šoštarić, Čajkovski i Matekalo prebace u Beograd. Oni koji nisu, ni po koju cenu, želeli da prihvate Tempov poziv: Antolković, Jazbinšek, Lechner i Dubac su kažnjeni doživotnom zabranom igranja fudbala. Tako su se, odlukom druga Tempa, ljudi koji su još koliko 1943. tražili da im pokrovitelj četrdesetogodišnjice proslave kluba bude

poglavnik NDH Ante Pavelić već 1946. „igrali“ u sred Beograda. Pomenimo samo još i to da je Miroslav Brozović odmah uključen i u reprezentaciju FNRJ za koju je odigrao sedamnaest utakmica, baš koliko i za Nezavisnu državu Hrvatsku. Reprezentativac je postao i Zlatko Čajkovski koji je svoj prvi reprezentativni meč odigrao za NDH 1. novembra 1942. i to protiv reprezentacije Nemačke u Štutgartu. Partizan je osnovan na sednici održanoj u Domu JNA u Beogradu i od tog 4. oktobra 1945. pa sve do danas u njegovoj upravi se uvek nalazio ili neki Hrvat ili Crnogorac, a ne retko i jedni i drugi. Najpoznatiji direktor sportskog društva Partizan svakako je bio general Franjo Tuđman koji je uspeo u onome u čemu Ante Pavelić nije imao sreće – stvorio je Hrvatsku nezavisnu državu i 1990. obnovio HAŠK.

Paraleno sa crnogorskim komunistima koji su kao Titova pretorijanska garda postavljani na najviše rukovodeće položaje u policiji, vojsci, pravosudnim organima, privrednim preduzećima u Beograd dolaze i crnogorski “snažni momci”. Oni će već pedesetih godina štiti Beograđene od njih samih. “Kada sam ja došao 1964. godine u Beograd, Crnogorci su kao neustrašivi i tvrdi momci već dominirali glavnim gradom. Ja sam došao iz Kolašina da studiram tehnologiju. Mnogi od tih Crnogoraca bili su već poznati kao sportisti, ali i kao čuvari reda u beogradskim salama za igranke, kao vratari u restoranima, zaštitinici brucoša, posebno djevojaka u studentskim domovima i kaskaderi. Prvo mjesto okupljanja Crnogoraca je bio studentski dom *Ivo Lola Ribar* kod Vukovog spomenika, u kome sam ja kao brucoš iz Kolašina, baš zahvaljujući zemljacima iz Crne Gore dobio sobu. Lola je tada bila elitno mjesto za okupljanje i zabavu mladih Beograđana, koje je tih godina zabavljala grupa Amigosi” – seća se Marko Nicović, nekadašnji beogradski policajac, a danas poznati advokat. Zajedno sa Markom u Beograd su na studije došla i njegova četiri brata (Đorđe, Janko, Sloba i Miško). Nicovići su se u Beogradu ubrzo pročuli po masovnim tučama, a najsrčaniji među njima Miško će čak dva puta biti ranjavan iz vatrenog oružja. Nicovići su inače Rovčani i pripadaju širem crnogorskom bratstvu Vlahovića.

Koliko su među srpskim vekovnim neprijateljima uvaženi crnogorski demokratori govori i podatak da su Danica i Vuk Drašković (9. septembra 2004.), Svetozar Marović (9. septembra 2005.), Boris Tadić (29. septembar 2005.) i Filip Vujanović (16. januar 2006.), bili u Vatikanu na poklonjenu rimokatoličkom poglavaru. U ovom kontekstu pomenimo samo još i to da kada je papa Jovan Pavle II 8. aprila 2005. godine bio sahranjen u kripti bazilike svetog Petra u Vatikanu među ožalošćenima na Trgu svetog Petra su bili i Vujanović, Marović, Tadić i Vuk Drašković. Tročasovnu ceremoniju je tada služio kardinal Jozef Racinger – budući papa Benedikt XVI.

Kakva je svrha svih ovih poseta poznatih Crnogoraca Vatikanu najbolje je objasnio sam Vujanović. Njega je nakon susreta sa papom primio i veliki majstor Malteškog reda Endrju Berti (Endrju Viloubi Ninian Berti). Predmet

njihovog razgovora bilo je i prenošenje u Vatikan svetinja ikone Bogorodice Filermose, ruke Jovana Krstitelja i čestice Časnog krsta, koje se trenutno nalaze u Cetinjskom manastiru u Crnoj Gori. Po izlasku iz odaja Suverenog Viteškog Malteškog Reda Vujanović je okupljenim novinarima izjavio kako mu je Sveti otac rekao da Vatikan razume potrebu građana Crne Gore da obnove svoju državnost i da će, shodno tome, Sveta stolica zajedno sa EU podržati buduću nezavinosot Montenegra. Na kraju svog obraćanja medijima Vujanović ih je upoznao i sa tim da je pontifu poklonio kopiju konkordata koji je crnogorski knez Nikola (Никола I Мирков Петровић-Његош), uz pomoć hrvatskog biskupa Josipa Štrosmajera i oca Ćezara Tondinija (Cesare Tondini de' Quarenghi), potpisao sa Vatikanom 1886. godine tokom pontifikata Lava XIII.

Davne 1886. godine knez Nikola je odobrio i pontifu obećao da će sa pet hiljada dukata pomoći ponovno uspostavljanje barske nadbiskupije, omogućiti osnivanje čisto katoličkih škola i uspostavljanje novih parohija, kao i formiranje bogoslovija za obrazovanje lokalnog sveštenstva. Knez Nikola je odmah i bez protivljenja prihvatio da za barskog nadbiskupa dođe franjevac Šimun Milinović koji je inače slovio za velikog pobornika vatikanske politike ekumenizma zbog čega mu papa i dodeljuje titulu Primas Srbije (Serbiae primas i totius regni Serviae primas).

Da se nešali, da je ozbiljan i da prema Rimu nema neiskrenih osećanja knez Nikola je pokazao kada je iz Crne Gore proterao Vasu Pelagića koji je osnovao i razvio delovanje *Družine za oslobođenje srpstva*. Ovakva kooperativnost kneza Nikole iznenadila je i samu Rimsku kuriju pa mu je kardinal i državni sekretar Vatikana Jakobini (Luigi Cardinal Jacobi) odgovorio da su nekad kardinal Nina (Lorenzo Nina), a sada kardinal Vanuteli i, pre svega, pontif veoma zadovoljni, a da mu *Sancta Sedes* (pod ovim izrazom se podrazumeva vrhovna vlast katoličke crkve: papa i kurija) to nikada neće zaboraviti. Svoje pismo državni sekretar Vatikana završava nekadašnjom konstatacijom kardinala Nine kako saradnja Svete stolice sa knezom može biti: „veoma korisnom za unapređivanje katoličke religije u Knjaževini“. Samo deset godina kasnije ćerka kneza Nikole Jelena se, uz posredovanje Vatikana, udala za italijanskog princa Vitoria Emanuela (Vittorio Emanuele III) koji je 29. jula 1900. postao kralj Italije. Kada je 2. juna 1903. godine, nakon ubistva srbijanskog kralja Aleksandra Obrenovića, na srpski presto doveden Petar Karađorđević sa suprugom Ljubicom Petrović-Njegoš, druga ćerka kneza Nikole, državni sekretar *Sancta Sedes* kardinal Marino Rampola (Mariano Cardinal Rampolla del Tindaro) je put Cetinja otposlao čestitku! Još jednom je državni sekretar Vatikana ali ovoga puta Rafael Meri (Rafael Cardinal Merry del Val y Zulueta) uputio svoje čestitke na Cetinje: 1910. kada je knez Nikola krunisan za kralja.

Kralj Nikola je iz Crne Gore pobegao u Italiju kod zeta 1916. godine, a

Velika Narodna Skupština Srpskog Naroda u Crnoj Gori je 26. Novembra (13 po starom kalendaru) 1918. donela odluku o detronizaciji kralja Nikole i njegove dinastije i prisajedinjenju teritorije kraljevine Crne Gore teritorijama kraljevine Srbije. Za ovu Skupštinu je važno reći da su je, pored najistaknutijih crnogorskih prvaka, činili i viđeni prvaci svih veroispovesti, od mitropolita Dožića, preko Derviša Šećerkadića, predstavnika muslimana za Crnu Goru, nadbiskupa Barskog, Sava Fatića kao i duhovni poglavar Crne Gore Mitrofan Ban. Gotovo devedeset godina kasnije Đukanović, Vujanović, Marović i drugi crnogoski separatisti izdvojiće Crnu Goru iz zajednice sa Srbijom. Pri tome, uz punu saglasnost svojih zapadnih mentora otpočeće i svojevrsnu hajku na srpski narod u Crnoj Gori tako što mu neće priznati ni status nacionalne manjine u novostvorenoj državi, zabranjivaće upotrebu srpskog jezika u školama, proganjaće sveštenstvo Srpske pravoslavne crkve i sl.

Aktuelni stožer okupljanja Crnogoraca je od Vatikana podržana Cnogorska pravoslavna crkva. Na čelu ove kanonski nepriznate verske organizacije nalazi se bivši saradnik crnogorske tajne policije i raščinjeni sveštenik Srpske pravoslavne crkve Miraš Dedeić. Jedan od stalnih i redovnih donatora CPC-a, pored ekonomske i političke elite Crne Gore, je i Marija Milošević, ćerka Sloboda Miloševića koja živi u Nikšiću. Punu podršku Dedeićevoj crkvi daje i Milo Đukanović koji je 2004. uputio Božićnu čestitku prvo njenim sledbenicima, a potom, ispalo je tek reda radi, i svim vernicima Srpske pravoslavne crkve. Inače, patrijarh CPC-a Mihailo, na koga je Vaseljenski patrijarh Bartolomej I (Πατριάρχης Βαρθολομαῖος Α') bacio anatemu, se već godinama, zajedno sa članovima hrvatsko-crnogorskog društva *Croatica Montenegrina* iz Zagreba, u Vukovaru na Memorijalnom groblju žrtava Domovinskog rata moli za njihove postradale duše i prosperitet Nezavisne Države Hrvatske.

London je oduvek bio zainteresovan za prosperitet komunističke crnogorske nacije na račun srpskog naroda. Da to bude tako potrudili su se i londonski Rotšildi koji su izvesno podržavali odvajanja Crne Gore od Srbije. Samo dve nedelje uoči drugog refernduma o nezavisnosti Crne Gore (referendum je održan 21. maja 2006.) na sastanak sa Milom Đukanovićem, po treći put za par godina, stigao je Jakob Rotšild (Nathaniel Charles Jacob Rothschild, 4th Baron Rothschild) sa sinom Natanom (Nathaniel Philip Victor James Rothschild). Zainteresovanim novinarima u Pržnu Jakob se nije obratio (zapravo se nije ni pojavio u javnosti) već je to učinio mladi Natan koji je svoje prisustvo u Crnoj Gori objasnio rečima: „Ovde sam jer mislim da je Crna Gora jedno od najlepših mesta na svetu... Iskreno verujem da će Crna Gora 21. maja izglasati svoju samostalnost“.

Praktično dan nakon referenduma predsednik Srbije Boris Tadić je otišao u Crnu Goru da ondašnjoj političkoj i ekonomskoj eliti čestita ponovo

uspostavljenu državnost. Predsednik Srbije je dobro znao da referendum u Crnoj Gori nije legalan s obzirom da je gotovo 300 hiljada državljana Crne Gore koji žive u Srbiji uskraćeno pravo da glasaju. Predsednika Srbije nije tangiralo ni to što je Srpska pravoslavna crkva u Crnoj Gori kontinuirano izložena napadima, što se profesori srpskog jezika otpuštaju, što ne postoje srpske kulturne ustanove, što je sve prisutna shizofrena antisrpska propaganda u svim državnim medijima i činjenica da crnogorska politička elita ne želi i neće da prizna srpskom narodu u Crnoj Gori status nacionalne manjine, a kamoli li status konstitutivnog naroda. Ništa predsednika Srbije nije moglo omesti u naumu da ode u Podgoricu i tamo se pokloni Đukanoviću koga je, treba znati, samo tri minuta nakon što su glasačka mesta zatvorena, nazvao predsednik SAD Bil Klinton da mu čestita na pobedi i odvajanju od Srbije.

Svoje "seirenje" (sevinçli) nad cepanjem srpskog nacionalnog prostora Tadić je iskazao i nakon što su Šiptari proglasili otcepljenje od Srbije. Naime, kada su u svečanoj sali svoje skupštine u Prištini 17. februara 2008. Šiptari, uz podršku tzv. zapadnih demokratija na čelu sa SAD, Velikom Britanijom i Nemačkom, usvojili Deklaraciju o nezavisnosti od Srbije u svečanoj loži, kao specijalni gost Hašima Tačija, sedela je Nataša Kandić, predsednica Fonda za humanitarno pravo iz Beograda. Bila je tu, ne toliko da bi slavila šiptarski uspeh koliko da sa Vilijamom Vokerom (William Graham Walker) ovekoveči srpski poraz. Samo nekoliko meseci nakon što se vratila u Beograd Kandićka je na Trgu Republike ošamarili Nikolu Popovića, prognanika iz Peći, koji je sa sunarodnicima obeležavao Međunarodni dan nestalih. Kad je policija reagovala Kandićeva je odbila da se legitimiše ali je tada, a i kasnije pred sudom izjavila: „Jesam ošamarila patriotu s Kosova“. Ni policija ni sud nisu preduzeli ništa protiv Kandićeve. Šta više, očaran hrabrošću i političkom doslednošću Kandićke Boris Tadić ju je pozvao i, uz dubok naklon, primio u Novom dvoru, odnosno palati predsednika Republike Srbije na Andrićevom vencu. Tu, u kabinetu predsednika, su se zadržali u dužem srdačnom razgovoru.

Dve nedelje nakon što je crnogorski parlament 3. juna 2006. godine usvojio Odluku o nezavisnosti Vatikan je priznao nezavisnu i suverenu Crnu Goru i dogovorio sa njom uspostavljanje diplomatskih odnosa na nivou ambasadora. Nakon šiptarskog proglašenja nezavisnost Vatikan nije priznao Kosovo kao državu iz obzira prema Srpskoj pravoslavnoj crkvi, izjavio je kardinal Rimokatoličke crkve, član papskog Saveta Valter Kasper (Walter Kasper). Za razliku od rezervisanog Vatikana Boris Tadić je, nakon susreta sa američkim državnim sekretaorom Hilari Klinton, izjavio kako je on spreman da otpočne dijalog sa Prištinom!

Šta više, Tadić je u dva navrata primio, poklonio se i ugostio čoveka koji je o Srbima za *National Public Radio, Washington, DC* 1. marta 1983. godine doslovce rekao: "Srbi su fašističko razbojništvo u maršu", a onda tri meseca kasnije za CNN pojasnio: "Srbi su nepismeni, degenerici, silovatelji, ubice

beba, kasapi i agresori...”. Čovek koji ima takvo mišljenje o Srbima, koji se još od svog intervjua *Times*-u marta 1993. zalaže za bombardovanje Srba bio je udomljen od strane Borisa Tadića u Palati Srbija u Beogradu marta 2009. gde mu je, kao da to neko nije znao, Džozef Bajden, u jednočasovnom *tête à tête* razgovoru, ponovio američki stav da “Amerika ostaje prvržena suverenitetu i teritorijalnom integritetu Kosova”, a da on treba i dalje “konstruktivno da deluje na rešavanju praktičnih pitanja sa Kosovom na unapređenju života ljudi Kosova...”.

Komentarišući politiku Borisa Tadića ruski geopolitičar, doktor političkih nauka, filosof i profesor na Moskovskom univerzitetu Aleksandar Dugin (Алекса́ндр Ге́льевич Ду́гин) kaže: „Predsednik Srbije Boris Tadić predlaže za svoju zemlju integraciju u Evropsku uniju i, u suštini, odvajanje Kosova i Metohije. Tadić, dakle, želi Srbiju da povede u EU, čije su neke članice priznale nezavisnost Kosmeta. On time narušava političku legitimnost kao srpski predsednik... Legitimnost bilo kog srpskog predsednika podrazumeva da on u svojoj političkoj delatnosti štiti interese svog naroda. Ukoliko se radi o trgovini interesima naroda, takav predsednik nije politički legitiman“.

Na kraju, uputno je napomenut i podatak da je Boris Tadić bio primljen od strane Benedikta XVI 14. novembra 2009. godine ali tek nakon što je Papa primio hrvatskog pevača i propagatora ustaške politike Marka Perkovića Tompsona i predsednika Hrvatske Stjepana Mesića. Tadić je, jasno je, čekao svoj red jer se u Vatikanu dobro zna da se prema svecu i tropar poje! Pevač koji je slavu među Hrvatima stekao pevajući o „hrabrosti“ ustaša u Jasenovcu kod Pape je došao, kao i predsednik Hrvatske, u organizaciji Katoličke crkve u Hrvatskoj, a Tadić se Papi naklonio u organizaciji papskog nuncija u Beogradu nadbiskupa Orlanda Antoninija (Orlando Antonini). Tompson je na rukoljub Papi došao sa ženom i troje dece i primljen je u Dvorani pape Pavla VI (L'Aula Paolo VI); predsednik Mesić i njegova svita su nakon zvaničnih razgovora sa Papom položili venac na grob papi Jovanu II; predsednika Tadića Papa je primio u svojoj privatnoj biblioteci (Biblioteca Riservata) i zadržao se sa njim u polučasovnom *tête à tête* razgovoru. Benedikt XVI je Tadiću poklonio medalju pontifikara (Medal Pontifice), a nakon razgovora sa Papom predsednik Srbije je imao i poseban sastanak sa kardinalom i sekretarom Vatikanske države Tarčizijom Bertonijeom (Tarcisio Bertone) i nadbiskupom Dominikom Mambertijem (Dominique François Joseph Mamberti). Vezano za posetu prvog srpskog predsednika Vatikanu nadbiskup Antonini je, još pre same posete dnevnom listu *Danas* izjavio: „Uveren sam da će naši odnosi u budućnosti ići uzlaznom linijom, da će biti intenzivniji, na obostrano zadovoljstvo“. Da je nadbiskup znao o čemu govori ukazuje i činjenica da je Tadić pozvao Papu u zvaničnu posetu Srbiji, a kao mogući datum navodi se 2013. godina kada će se proslavljati 1700-godišnjica Milanskog edikta. Istog dana (zvanično dan kasnije) kada je Tadić napustio Vatikan na VMA se upokojio Njegova svetost Patrijarh srpski Gospodin Pavle.

Kako je među srpskim vernicima stav prema vatikanskoj politici ekumenizma više nego jasan ministar inostranih poslova Srbije Vuk Jeremić je neposredno pred Tadićev odlazak u Rim izdejstvovao kod Sinoda Srpske pravoslavne crkve blagoslov za ovu njegovu posetu, a rigidno kontrolisani mediji u Srbiji nisu smeli da objave spis pod nazivom *Ispovedanje vere protiv ekumenizma* (Ομολογία πίστεως κατά του Οικουμενισμού) koji su sredinom 2009. sačinili sveštenici i monasi Grčke pravoslavne crkve, a potpisali ga, u samo jednom danu – 7. juna 2009, mnoga srpska sveštena lica: Protosinđel Nikolaj (man. Crna Reka), Protosinđel Simeon (man. Banjska), Protosinđel Benedikt (man. Sveti Arhangeli kod Prizrena), Jeromonah Teoktist (man. Sopoćani), Protosinđel Gerasim (man. Đurđevi Stupovi), Protosinđel Stefan (man. Zočište), Protosinđel Romilo (man. Duboki Potok), Protosinđel Sergije (man. Vaznesenje), Protosinđel Vasilije (man. Vračevo), Jeromonah Evtimije (man. Sočanica), Jeromonah Visarion (man. Banje), Monahinja Sara (man. Svetog Nikole – Končul), Protojerej Radoslav Janković (Sekretar EUO Eparhije raško-prizrenske)... U *Ispovedanju vere* se između ostalog kaže:

„Kada su progoni Jevreja i neznabožaca prestali i Crkva trijumfovala nad tim spoljnim neprijateljima, unutarnji neprijatelji Crkve stali su da se umnožavaju i da jačaju. Počele su da niču različite jeresi, koje su nastojale da potru i iskvare predatu nam veru... Proglašavamo da je papizam izvorište jeresi i pogrešnih učenja... jer je osim „Filiokve" iznedrio još gomilu drugih pogrešnih učenja, kao što je primat i nepogrešivost pape, beskvasni hleb (hostija), čistilišni oganj, učenje da je Presveta Bogorodica bila bezgrešno začeta, stvorena blagodat, kupovina oproštajnica (indulgencija)... Skoro u potpunosti su izmenjeni učenje i praksa kada je reč o krštenju, miropomazanju, Božanskoj Liturgiji i ostalim svetim Tajnama, a Crkva je pretvorena u ovosvetsku državu. Savremeni papizam je čak više negoli srednjovekovni papizam odstupio od učenja Crkve, do te mere da on više i ne predstavlja nastavljača drevne Zapadne Crkve".

No, da neko ne pomisli da Tadić ima poseban, specijalni osećaj samo za Crnu Goru i Crnogorce uputno je ukazati i na njegovu svestranu brigu o Muslimanima, odnosno Bošnjacima i to kako onima u BiH tako i onima u Raškoj oblasti. Tadićev otac je rođen u Crnoj Gori, majka Nevenka u Bjeljini, a on sam u Sarajevu što donekle objašnjava njegove velike simpatije za ova dva naroda. Ovde se nesme izgubiti iz vida da su i Crnogorci i Muslimani komunističke nacije, a Tadić prosto ne može i neće protivno osnovnom diskursu komunističke partije o nacionalnom pitanju koje je tako lepo formulisao drug Tito na Sedmom kongresu Saveza omladine Jugoslavije: „Svaki može da bude ono što oseća da jeste". Pri tome, Tadić je bolno svestan činjenice o kojoj je još Jovan Cvijić pisao da Srbi o „narodnom biću" Muslimana promišljaju uvereni da promena vere u Srba – poturčenje, svakog Srbina neopozivo lišava prava na srpstvo i čini ga Turčinom – srpskog jezika. Cvijić bez dilema zaključuje da su vera i narodnost kod Srba uvek bila „dva

nerazdvojna pojma“. Tadić vrlo dobro zna da Srbi imaju iskonsku potrebu da budu privrženi pozitivnim vrednostima vlastite duhovnosti i tradicije što ih, opet, ni na koji način ne okreće protiv islama, kao vere i duhovnog stanja svojih komšija mislimana. No, Tadić takođe zna da su Srbi protivni i beskompromisni protiv islama kao političke ideologije jer naprosto nebi da se vraćaju u „srećna i blagodatna“ vremena srednjovekovne „islamske tolerancije“. Da su Srbi u pravu Tadić je, kao i svaki Bosanac uostalom, znao i po tome što je rat u BiH devedesetih godina prošlog veka izbio onog trenutka kada je političkom voljom muslimanskog i hrvatskog vođstva poništen princip ravnopravnosti tri naroda i odbačen konsenzus kao jedini mogući način odlučivanja. Ovakvom odlukom Muslimana i Hrvata pokrenut je, do tada, dugo potiskivani istorijski sukob muslimana, katolika i pravoslavnih na ovim prostorima. Verska dimenzija sukoba u BiH je Tadiću bila više nego jasna, a jasna mu je bila i pomoć koju su islamske zemlje na čelu sa Turskom kroz razne oblike humanitarne, ekonomske, diplomatske, obaveštajne pa i oružane pružale muslimanima.

O pravom razlogu pokretanja sukoba u BiH i političkoj osnovi Muslimanskog delovanja jasno govore stavovi izneseni u Rezoluciji muslimanskih intelektualca objavljenoj još 7. januara 1991: „Agresijom na Bosnu Bošnjaci bi izrasli u politički narod“. Ovaj stav nedvosmisleno je potvrđen i na Kongresu bosanko-muslimanskih intelektualca decembra 1992. Pojašnjavajući ove stavove Hadžem Hajdarević u Ljiljanu 1994. piše: „Islam je naša najpouzdanija logistička podrška, i to ne ma kakav islam već onaj jedan i jedinstveni od Mašrika do Magriba“. O tome kako je upravo sukob u BiH objedinio islamski svet na nivou međunarodnog delovanja u više navrata su sa velikim *plaisir*-om govorili Aliji Izetbegović i Ejup Ganić. Bošnjaci su bili i ostali muslimani, ali su među muslimanima odabrani da svojom borbom (džihadom) pokažu put čitavom islamskom svetu, zaključuje dr Rešid Hafizović pitanje odabranosti Bošnjaka za ispunjenje kolektivne mesijanske nade muslimanskog sveta.

Kad se govori o Bošnjacima nije na odmet podsetiti se da je to zapravo etnopolitička koncepcija u središtu koje je stav da u staroj Bosni, starijoj od Srbije, kao njeno autohtono stanovništvo oduvek žive Bošnjaci. Bošnjaštvo je uzdignuto na nivo nacionalne politike i formulisano kao sveobuhvatni politički program uobličavanja tzv. bosanske nacije u vreme Austro-Ugarske vladavine BiH i to upravo za vreme režima Benjamina Kalaja. Kalaj je, rukovođen ostvarivanjem austro-ugarskih interesa na Balkanu, započeo sistematsku politiku cepanja srpskog nacionalnog bića. Raspadom Dvojne monarhije prekinut je dvadesetogodišnji Kalajev politički inženjering ali nikad nije napušten od strane Beča. Tako se uoči raspada SFRJ s obnovljenom starom idejom bošnjaštva iz beča javlja dr Smail Balić, a iz Ciriha Adil Zulfikarpašić. Na Bošnjačkom saboru 1993. (27. i 28. septembra 1993, u sarajevskom hotelu Holiday Inn) aklamacijom je usvojeno bošnjačko nacionalno ime, a ono dobija

i svoje međunarodno ozvaničenje 18. marta 1994. godine Vašingtonskim sporazumom (Washington Agreement) o ustanovljenju bošnjačko-hrvatske Federacije u BiH. U ovom sporazumu, koji je u najvećem delu rezultat nemačke diplomatije, se nigde ne spominju Muslimani već samo Bošnjaci. Iako je sporazum prvobitno potpisan u Vašingtonu, na insistiranje Nemačke potpisan je i u Beču čime je jasno stavljeno do znanje da je reaktivirana Kalajeva politika.

Šta je za dojučerašnje Muslimane, a od Vašingtonskog spoazuma Bošnjake značila promena imena piše dr Muhamed Filipović u Novoj Bosni od 28. maja 1994. : „Bošnjak je naše staro, autentično, istorijsko i etničko ime. To je riječ koja označava pripadanje narodu Bosne, ljudi koji Bosnu imaju kao jedinu domovinu... Tako, konačno, ova naša zemlja Bosna ima svoj narod, a taj narod ima svoju zemlju i svoju državu istoga imena“. Muhamed Filipović, istim povodom, kaže: „Moramo imati bošnjačku politiku i program i treba svakome jasno da je muslimanska politika jedno, a bošnjačka drugo“. A na čemu se zasniva ta nova politika, za one koji nisu upoznati sa Kalajevim planovima, govore dr Smail Balić, dr Muhamed Filipović, Alija Isaković i Adil Zulfikarpašić koji, gotovo unisono, ističu kako su inicijalno svi stanovnici Bosne bili Bosanci, ali da su se sticajem nesretnih istorijskih okolnosti pojedini Bosanci prestali verski, nacionalno i politički osećati Bošnjacima. Sa jasnom osmanofilskom nostalgijom Zulfikarpašić kaže: „Katolici su se listom opredeli za hrvatstvo, pravoslavci za srpstvo, a muslimani su ostali vjerni svom bošnjačkom osjećanju“. Sa istom nostalgijom govori i Alija Isaković: „Bošnjak je tradicionalno nacionalno ime bosansko-hercegovačkih Muslimana, sandžačkih Muslimana i svih drugih Muslimana koji govore bosanskim jezikom... Naši bosanskohercegovački pravoslavci su Srbi, a katolici Hrvati. Zna se od kada je to tako i zna se zašto.

Da cela ova priča oko Bošnjaka nije naivna za Srbiju jasno je najavio bivši šef diplomatije BiH Muhamed Šaćirbej, rekavši, na zasedanju UN, da „položaj Muslimana u Sandžaku ne treba gledati drugačije od pozicije drugih manjina u Srbiji“. Tako je pitanje statusa Bošnjaka i Raške oblasti elegantno internacionalizovano, a glavni protagonista ovog procesa postaće, uz saglasnost SAD i Nemačke, Turska. Zvanično prihvatanje bošnjačkog nacionalnog imena u Srbiji od strane demokratorskih vlasti je čin sa nesagledivim, a izvesno neželjenim posledicima.

Poštujući druga Tita i uvažavajući hodžino *Din ve millet bir dir* (vera i narodnost su jedno te isto), odnosno kako reče uvaženi Mehmet-beg Kapetanović Ljubušak još 1886. : „*Baška je vjera, baška narodnost*“. Tadić na velika vrata uvodi neoosmankse interese u zemlju Srbiji i njegov pravoslavni srpski narod. Svoje namere i konkretno činjenje Tadić ne prikriva već to čini otvoreno uveravajući Srbe da je povratak osmanlija u zemlju Srbiji od njegovog najvećeg istorisjkog interesa. Susreta Tadića sa turskim

predsednikom Abdulahom Gulom (Abdullah Gül) odigrao se prvo u Beogradu 26. oktobra 2009., a potom i 26. juna 2010. u Istanbulu. Na oba ova sastanka Tadića je, kao što je red, pratio i njegov đak – ministar inostranih poslova Vuk Jeremić.

U razgovoru s Gulom, čija je država priznala jednostrano proglašenu nezavisnost Kosova Boris Tadić je izjavio kako su bilateralni odnosi Srbije i Turske na najvišem novou u istoriji dve države. Osvrćući se na tursko priznanje nezavisnosti otete srpske pokrajine Tadić kaže: "Neslaganje oko Kosova i Metohije ne sme da poremeti naše odnose i da doprinese urušavanju naših odnosa". Kao dokaz iskrenosti ove svoje tvrdnje Tadić je predložio izgradnju kulturno-obrazovnog islamskog centra u blizini Beograda što je odmah i prihvaćeno sa velikim zadovoljstvom. Na posebno organizovanom sastanku posvećenog “Ekonomskom prosperitetu **Sandžaka**” Tadić je Gulu ponudio prioritetan status u izgradnji infrastrukturnih objekata u Raškoj oblasti ali i niz povoljnosti za sve ostale investicije u Srbiji. Srbija je, što se Tadića tiče, na izvolte za Tursku čiji je ministar inostranih poslova, uoči sastanka dva predsednika u palati “Srbija”, Ahmet Davutoglu (Ahmet Davutoğlu) izjavio kako je cilj turske spoljne politike uspon otomanskog Balkana, kao centra svetske politike. “Napravićemo Balkan, Kavkaz, Srednji istok, zajedno sa Turskom, centrom svetske politike u budućnosti. To je cilj turske spoljne politike i mi ćemo to postići”, bio je decidan šef turske diplomatije.

U skladu sa dogovorom Tadića i Gula predstavnici vlada Srbije i Turske potpisali su pet međudržavnih sporazuma. Ministar spoljnih poslova Srbije Vuk Jeremić potpisao je sporazum o tehničkoj i finansijskoj saradnji, dok je turski ministar rada i socijalne politike Omer Dinčer (Ömer Dinçer) sa ministrom ekonomije Mlađanom Dinkićem potpisao sporazume o ekonomskoj i saradnji u oblasti infrastrukturnih projekata, a sa ministrom za rad i socijalnu politiku Srbije Rasimom Ljajićem sporazume o socijalnoj sigurnosti. Na kraju boravka turskog predsednika u Beogradu Tadić se javno, na konferenciji za novinare, izvinuo građanima Sandžaka što sa Gulom nije mogao da im dođe u najavljenu posetu.

Da Tadićeve reči o uplivu turskog kapitala u Srbiju nisu i shodno tome potpisani dokumenti nisu prazna priča i mrtvo slovo pojasnio je Tadićev omiljeni ministar Rasim Ljajić. Kada je reč o konkretnim projektima koji će se realizovati u Sandžaku, Ljajić je rekao da će početi izgradnja dva puta, od Novog Pazara do Sjenice i od Novog Pazara do Tutina. “Iz budžeta Srbije za ovu godinu izdvojeno je 15 odsto vrednosti projekata, dok će turska *Eksim* banka obezbediti 85 odsto vrednosti projekta. Turska firma će izvoditi radove i angažovaće srpske podizvođače”. Turska će učestvovati i u izgradnji koridora 10, a učestvovaće i u izgradnji gasovoda kroz Srbiju. Prema Ljajiću, TIKA, turska agencija za razvoj (Turkish International Cooperation and Development

Agency), uložiće novac za restauraciju i rekonstrukciju starog grada Novog Pazara, kao i za razvoj industrijske zone u Tutinu. Kao posebno važnim Ljajić je rekao da je još u Turskoj dogovorena i prenamena vojnog aerodroma u Lađevcima, a potom i aerodroma u Sjenici što izvesno ima veze i sa idejama o prodaji srpske nacionalne aviokompanije JAT-a Turskoj. "Vrednost te investicije je 13 miliona evra, a deo novca će biti obezbeđen iz budžeta Srbije i Turske", zaključio je Ljajić.

Drugi zvanični sastanak Tadića i Gula održao se u Istanbulu ali je njemu ovoga puta bio prisutan i predsedavajući Predsedništva BiH Haris Silajdžić. Dva predsednika i jedan *de facto* predstavnik Muslimana iz BiH su potpisali *Istanbulsku deklaraciju* koja, u svojoj suštini, predstavlja rušenje Republike Srpske s obzirom da se u njoj govori o suverenitetu BiH bez spominjanja Republike Srpske. Umesto da, kao predsednik Srbije koja je garant Dejtonskog sporazuma, zaštiti interese RS i spreči nasilno uvlačenje RS u NATO strukture, Tadić je u Istambulu seo za isti sto sa Silajdžićem, koji se tamo našao bez saglasnosti i znanja Predsedništva BiH, i podržao deklaraciju u kojoj se navodi da je „neophodno preduzeti dalje korake ka evrointegracijama BiH i podržati reforme u toj zemlji za vreme procesa njenog pristupanja NATO-u“. Tadić je takođe BiH čestitao na dobijanju Akcionog plana za članstvo u NATO ne mareći na činjenicu da ulazak BiH u NATO nedvosmisleno podrazumeva nestanak Republike Srpske, odnosno, po zahtevima NATO-a, RS se mora odreći prava entitetskog glasanja, prihvatiti jačanje Parlamenta BiH i prerastanje Saveta ministara u Vladu BiH. Po povratku u Sarajevo Silajdžić je izjavio kako je od Tadića, sa kojim se pre Istambula susreo i u Mostaru gde je javno osudio Srbiju za agresiju i nastavak etničkog čišćenja, dobio uveravanja da se Srbija neće mešati u politiku BiH što su mnogi, ne bez razloga, protumačili kako odustajanje Srbije, kao jednog od garanta Dejtonskog sporazuma, od odbrane Dejtonskog statusa Republike Srpske. Inače, važno je napomenuti da je u izradi Istanbulske deklaracije učestvovao i ministar spoljnih poslova Republike Srbije Vuk Jeremić koji se, prema rečima turskog ministra Davutoglua, sa njim pre Istanbula sreo dvanest puta ali ne samo radi pisanja Istanbulske deklaracije već i radi pisanja deklaracije o Srebrenici koju je 31. marta 2010. Skupština Srbije usvojila.

Povodom usvajanja ovog dokumenta o Srebrenici Jelena Guskova je uputila zavinačan dopis srpskom parlamentu:

„Centar za izučavanje savremene balkanske krize Instituta za Slavistiku Ruske Akademije Nauka Vam se obraća u vezi sa pitanjem osude zločina u Srebrenici.

Danas je problem Srebrenice postao predmet političke spekulacije, u koju uvlače Srbe, iako se pojavljuje sve više podataka da je Srebrenica isplanirana i dobro izvedena operacija zapadnih specijalnih službi. Laž o Srebrenici se širi po svetu ogromnom brzinom i boriti se sa njom postaje sve

teže. Muslimansku verziju žrtava niko i ne pokušava da proveri, svi je prihvataju kao aksiom. Ipak, podaci o broju žrtava nisu potvrđeni činjenicama, slika događaja u julu 1995. godine ostaje nejasna, podaci protivrečni, a mnoge optužbe – izmišljene.

Mi smo u Institutu organizovali međunarodnu konferenciju posvećenu Srebrenici. U radu konferencije su učestvovali više od 30 naučnika iz raznih zemalja. Prvi put su pravnici, istoričari, patologoanalitičari, demografi i istraživači iz drugih oblasti analizirali mnoge podatke, pronašli mnoge protivrečnosti u zvaničnoj verziji, prikazali su novu metodiku istraživanja broja žrtava... Po nama, žuriti sa priznanjem svoje krivice i sa izvinjenjem ne treba sve do tada dok sve okolnosti vezane za događaje u Srebrenici ne budu razjašnjene i ne postanu opšte dobro javnosti. Inače će to biti težak teret i optužba na plećima celog srpskog naroda, postaće potvrda verzije natovaca o krivici Srba za sve što se događalo na Balkanu 90-ih godina i opravdanje za bombardovanje 1999. godine.

Ne treba rukovodstvo beskonačno da se izvinjava, ponižava, podrivajući tako samopoštovanje naroda. Posle toga, sutra niko neće poći da brani Otadžbinu, neće štititi svoju zemlju i boriti se za njenu nezavisnost. Centar za izučavanje savremene balkanske krize Instituta Slavjanovedenija RAN je spreman da ujedini snage sa srpskim naučnicima i naučnicima iz drugih zemalja da se prouči slučaj Srebrenica“.

O beskrajnim izvinjavanjima srpskih političara neprijateljima srpskog naroda svoj sud je dao i profesor Univerziteta u Pensilvaniji Edvard Herman:

“*Srpski lideri se izvinjavaju svuda okolo. Oni puze, dok bi, u stvari, Srbiji trebalo da budu isplaćene ogromne reparacije od strane NATO, SAD i Evropske unije, zato što je počinjen strašan zločin protiv Jugoslavije i Srbije koja je velika žrtva u čitavom ovom procesu od devedesetih do današnjih dana. Srbija je izgubila u ratu protiv velikih sila, ali ne bi trebalo da se moralno preda i da puzi i da se izvinjava, kada je neophodno da zahteva izvinjenje i reparacije za ono što joj je učinjeno*.”

Vrhunac ponižavanja Srbije i pravoslavnog srpskog naroda se, izgleda, ipak dogodio 13. jula 2010. kada je Tadić, na dan parastosa postradalim Srbima u Bratuncu , doveo turskog premijera Erdogana (Recep Tayyip Erdoğan) u Rašku kojom prilikom je kolona njihovih vozila dočekana sviranjem zurli i stotinama lepršavih turskih i islamskih zastava ali bez i jedne jedine državne zastave Srbije. Turskog zvaničnika i predsednika Srbije u Novom Pazaru dočekala je masa naroda na čelu sa bivšim bokserom i stomatologom Sulejmanom Ugljaninom, predsednikom SDA Sandžaka i ministar u Vladi Srbije, i ministri Vuk Jeremić, Nebojša Bradić i Rasim Ljajić. Sa mnogima od njih turski premijer se srdačno *selamio*, a gotovo da je zaplakao kada je ugledao natpis: „Dobro došao osvajaču sandžačkih srca“! Nakon srdačnog dočeka pristupilo se otvaranju turskog kulturnog centra

Mustafa Kemal Atatürk, a Tadić je izjavio:

„Danas otvaramo i turski kulturni centar ovde u ***Sandžaku****, Novom Pazaru i time još jednom potvrđujemo naše veze, našu bliskost, međusobni uticaj kultura i veoma sam srećan zbog otvranja jednog ovakvog kulturnog centra". Dva dana ranije Tadić se u Srebrenici, zajedno sa Erdoganom, poklonio muslimanskim žrtvama, a nakon verskog obreda koji je držao Mustafa Cerić, reisu-l-ulema Islamske zajednice u BiH, izjavio: „Kao predsednik Srbije nikada neću odustati od traganja za preostalim haškim beguncima, mislim pre svega na Ratka Mladića. Smatraću da sam završio jedan deo svog posla kada on bude priveden pravdi".*

Valja se podsetiti da je Cerić, koji inače ne priznaje postojanje srpskog naroda u BiH i koji je podržavao otcepljenje Kosova i Metohije od Srbije, pre obreda u Srebrenici boravio u Novom Pazaru gde je, u pratnji muftije Muarema Zukorlića čiji je mentor, poručio srpskom narodu: „I kunemo se Velikim Bogom da nećemo robovi ničiji biti". Ovu Cerićevu zakletvu treba shvatiti krajnje ozbiljno tim pre što je on građanski rat u BiH devedesetih okarakterisao kao „okončani mali džihad" i što danas Srbe doživljava kao muslimanske glavne *dindušmane* pri čemu, ne retko, ponavlja kako je „Turska naša majka". Na ovu Cerićevu pretnju nadovezao se muftija Zukorlić izjavom da će „cela Srbije goreti" ukoliko bošnjaci nedobiju status konstitutivnog naroda u Srbiji i ukoliko „Sandžak" nedobije status autonomije u okviru predstojeće regionalizacije Srbije. Odmah po odlasku turskog premijera Erdogana iz Novog Pazara Zukorlić je, pred više hiljada muslimana okupljenih na trgu Isa-beg Ishakovića, uputio zvaničan poziv srpskom predsedniku i premijeru da o statusu „Sandžaka" razgovaraju sa legitimnim predstavnicima bošnjačkog naroda.

Komentarišući Tadićevu protursku kampanju, a pre svega ujdurmu oko Istanbulske deklaracije beogradski nedeljnik Pečat u svom aprilskom izdanju piše:

"Svi su izgledi, da vlast u Srbiji nije ni sposobna da se bavi političkom trgovinom. Nakon usvajanja Deklaracije o Srebrenici – u vreme kada bošnjačke nevladine organizacije priznaju da je na pisku nestalih preko 500 živih Srebreničana, da je u Potočarima sahranjeno na desetine onih koji nisu stradali u julu 1995, kada je bivši predsednik Komisije za istraživanje događaja u i oko Srebrenice Marko Arsović javno priznao da je podneo ostavku jer je bivši visoki predstavnik u BiH Pedi Ešdaun naručio Izveštaj o Srebrenici - od Borisa Tadića se ništa drugo nije ni očekivalo nego da zajedno sa Harisom Silajdžićem i Abdulahom Gulom potpiše Deklaraciju i ponovo se 11. jula uputi u Potočare. Preko Bratunca će, naravno, preleteti, tamo ga neće biti 12. jula da se pokloni senama preko 3.500 Srba koje su zverski pobile snage Nasera Orića. U Bratuncu mu mesto i nije, jer tu su

sahranjeni oni koji su svoje živote uzidali u temelje RS, koju on danas pokušava da krčmi".

Turski mediji okarakterisali su sastanak kao istorijski, ističući da je on rezultat višemesečnih napora Ankare o čemu govori činjenica da je od oktobra 2009. godine održano pet trilateralnih sastanaka Turske, BiH i Srbije na nivou ministara spoljnih poslova. U medijima je naglašeno i kako je tursko angažovanje na Balkanu zapravo rezultat činjenice da je ona regionalna sila koja zastupa islamske interese što će reći da naslednici Mehmeda Osvajača i Sulejmana Veličanstvenog polažu pravu na BiH ali i delove Srbije gde *Boşnaklar* (Bošnjaci) čine većinu. Ako se ovakvi i slični natpisi u turskoj štampi ozbiljno prihvate, a nema razloga da se to ne čini, onda je izvesno da su Srbi naivno poverovali da dahije i Omer-paša Latas pripadaju samo istoriji. Turska je, nesme se prevideti, engleski miljenik i privilegovani saveznik SAD sa posebnim ovlašćenjima po pitanju Balkana. Prilikom raspada SFRJ Turska se otvoreno i bez rezervi stavila na stranu Muslimana, a bila je među prvima i najglasnijim zagovornicima bombardovanja Srbije 1999. godine. Danas je više nego jasno da su Istanbulska deklaracija i Deklaracija o Srebrenici koju je Skupština Srbije usvojila po diktatu Turske samo deo neoosmanske i panislamističke politike Ankare koja je danas ono što je Stambol bio juče. Danas je više nego jasno da su srpske evrointegracije o kojima govore Tadić, Jeremić, Ljajić i njima slični akteri srpske demokratske kamarile zapravo neoosmanke integracije.

Šta stvarno misli o srpskom narodu, njegovoj istoriji, veri, kulturi, običajima i tradiciji sam Boris Tadić je izrekao onoga dana kada je primio delegaciju aktivista i aktivistkinja Gej lezbejskog info centra, Gej strejt alijanse i Kvirija centra. Nakon ovog srdačnog prijema *Press* služba predsednika Srbije izdala je saopštenje u kome se navodi da je predsednik podržao održavanje „Parade ponosa“ koja će, za Srbe izvesno, „predstavljati civilizacijski iskorak“. U Srbiji – zemlji gde se svake godine pravi više kovčega nego kolevki, pederastija može predstavljati što-šta ali izvesno ne može biti civilizacijski iskorak.

Šta verni srpski narod može očekivati od evropskih poteza Demokratske stranke i njene „dvorske kamarile“ na čelu sa Tadićem možemo zaključiti iz vesti da je u Holandiji 31. maja 2006. godine registrovana stranka pedofila *Partij voor Naastenliefde, Vrijheid en Diversiteit* – PVND (Partija za bratsku ljubav, slobodu i različitost). Glavni moto ove nove evropske stranke je *Dimidium facti qui coepit habet: sapere aude* (Onaj koji je pošao već je pola puta prošao: usudite se da znate - krenite). Politički ciljevi stranke su borba za pravo svakog ko ima 12 ili više godina da slobodno stupa u seksualne odnose, konzumira narkotike i kocka se. U obrazloženju sudije *Hansa Hofhuisa* koja je registrovao stranku doslovce stoji: *„Zij willen slechts uiting geven aan hun morele bezorgdheid. Dat is bij lange na niet voldoende om een partij te*

verbieden“ (Oni koji žele da se stranka zabrani samo izražavaju svoju moralnu zabrinutost. To nije dovoljno za zabranu). U saopštenju suda *De rechtbank 's-Gravenhage* još se kaže: „Na slobodu izražavanja, okupljanja i udruživanja treba gledati kao na osnovu **demokratske** vladavine prava, a PNVD takođe ima pravo na te slobode“. Nakon ovakve presude novinarima se obratio predsednik partije Martin Vitenbogard (Marthijn Uittenbogaard) rečima: „PNVD želi legalizaciju posedovanja dečje pornografije i njeno prikazivanje na televiziji tokom dana. Emitovanje nasilne pornografije prema ciljevima partije, počinjalo bi uveče, deca bi bila izložena seksualnom obrazovanju, a mladima iznad 16 godina bilo bi dozvoljeno da se pojavljuju u porno filmovima. Seks sa životinjama (zoofilija) takođe bi bio dozvoljen, dok bi zlostavljanje životinja ostalo nezakonito“. Na sve ovo „dvorska kamarila“ bi mogla samo da odgovori: Evropa nema alternativu.

O tome šta je Evropa koja je, prema demokratski opredeljenoj srpskoj poziciji i opoziciji, usud za srpski verujući narod može se zaključiti i iz britanskog pravnog poretka u okviru koga je usvojen *Equality Act 2010* (Akt jednakosti). Ovaj zakon propisuje kako je „seksualna orijentacija“ zaštićeno dobro i da se, shodno tome, niko nesme diskriminisati po osnovu svojih seksualnih preferencija. Štiteći homoseksualce, lezbejke i biseksualce britanski Visoki sud Pravde (High Court of Justice) je u postupku usvajanja dece koji je pokrenuo bračni par Junis i Oven Džouns (Eunice i Owen Johns) zaključio da isti ne mogu postati njihovi roditelji jer “kao hrišćani veruju da su moralno prihvatljivi jedino polni odnosi između muškarca i žene koji su povezani brakom.” Na ovakvu presudu Suda prvi je reagovao nadbiskup kenterberijski, odnosno duhovni vođa Crkve Engleske lord Kari (George Leonard Carey, Baron Carey of Clifton), koji je u otvorenom pismu upozorio da se kroz primenu *Equality Act*-a prava homoseksualaca podižu na nivo viši od prava svih drugih što je, po njemu, apsolutni nonsens. Kari je, pri tome, dodao i da mu se presuda ne čini slučajnom s obzirom da je, po njemu, ona samo deo dobro osmišljene i dosledno sprovođene prakse još s kraja 90-tih kada se počelo, u skladu sa Evropskom konvencijom o ljudskim pravima, sa donošenjem propisa i zakona benignih naziva, a malignih sadržaja (Human Rights Act 1998, Cambridge Accord 1998, Employment Equality Regulations 2003…). Spreman da se brani od medija koji su ga gotovo horski optužili zbog njegove navodno verske isključivosti Kanterberijski nadbiskup je ipak ostao bez reči kada su sudije *Munby* i *Beatson* izjavili kako i “hrišćani, jevreji i muslimani mogu slobodno usvajati decu, ukoliko se ne slažu sa učenjem svojih verskih zajednica.”

Jedna od retkih osoba koje su javno i odlučno ustale u odbranu prava Junis i Ovena Džonsa i stavova nadbiskupa Karija je bila advokat Andrea Vilijams (Andrea Minichiello Williams) koja je doslovce izjavila: “Junis i Oven Džons su poniženi i gurnuti u stranu … ono što se dogodilo Džonsonovima je deo šireg plana koji se sprovodi zadnjih godina. Zakon se sve više od strane sudaca

tumači na način koji preferira homoseksualna prava na štetu slobode savesti. Tako sada značajna područja javnog života postaju nedostupna za hrišćane koji ne žele odstupiti od svojih uverenja. Ako je hrišćanski moral štetan za decu i neprihvatljiv za Državu, onda nam preostaje da se zapitamo samo koliko će još godina proći pre nego što deca počnu da se oduzimaju od hrišćanskih roditelja?" Ovakva javno izrečena dilema advokata Vilijamsove odmah je naišla na najoštriju osudu Komisija za ravnopravnost i ljudska prava (Equality and Human Rights Commission) koja je, ništa više a svakako u najvećoj meri, glavni promoter homoseksualizma, lezbejstva i biseksualaca u Britaniji.

U intervju za Večernje Novosti, komentarišući aktuelnu srpsku politiku, književnik Milovan Danojlić novinarki Jeleni Kosanović kaže: "U svetu koji nema alternative nema ni života. Sloboda se potvrđuje upravo u pronalaženju rešenja i alternativa... Naši rukovodeći ljudi već dve decenije vuku iznuđene poteze. Do godine 2000. pokoravali su se pružajući kakav-takav otpor. Borili su se, pa bi na kraju popustili. Počev od 2000. ustupci su dobrovoljni, pokoravanje disciplinovano. Tuđinu se služi gordo, daje mu se i više nego što traži. Nijedna se suštinska odluka - u organizaciji državne uprave i vojske, u privredi, zakonodavstvu, međunarodnim odnosima, u planiranju budžeta - ne donosi u našoj kući... Naša ideja o „Evropi“ je provincijalna, siromašna i primitivna... Elita je pocepana. Njen „prosvetiteljski“ deo propoveda evroatlantske integracije, ali je podrška u narodu slaba... Elita ćuti, ili se priključila neprijatelju. Mnogo je nihilista koji s uživanjem pljuju na sve što je srpsko... Na Zapadu su, pre sedam-osam decenija postojali logori za homoseksualce, Cigane i komuniste, a sad bi preko nas da operu savest... Ta histerija sa paradom ponosa je izazvana spolja... Kod nas se dešava demografska katastrofa, to je naš težak problem, a tu nam homoseksualci - sva im čast! - ne mogu biti od koristi."

Da nam pederastija neće pomoći nema sumnje ali neovisno od toga srpski demokratori, bez znanja i iza leđa narodu, dozvoljavaju stranim diplomata da svoje istopolne ljubavnike dovedu u Srbiju i registruju ih kao članove *corps diplomatique* što je Srbiju svrstalo među najomiljenije države stranih pederasta. Ova tajna politika srpskih demokratorskih promotera pederastije kao političkog nauma za posledicu ima još snažnije inostrane pritiske da se u Srbiji ne samo legalizuje pederastija već i da se zakonom sankcionišu njihovi brakovi i usvajanje dece.

Vezano za širenje pederastije i niza drugih degenerativnih oblika ponašanja (nekrofilija, zoofilija, fetišizam...) dobro je setiti se i jednog navoda iz *Kremanskog proročanstva* koje je još u XIX zapisao kremanski paroh Zaharije Zaharić, a po kazivanju Mitra Tarabića. Zaharije je sa sedamnaest godina završio duhovnu akademiju u Kijevu i odmoh potom došao u Kremnu. U Kremnu su, da bi se sa njim srele dolazile najviđenije svetovne i duhovne ličnosti ondašnje Srbije. Posebno je bio omiljen kod kralja Petra kod koga je

dolazio bez najave i ulazio bez pitanja, a ovaj ga je uvek darivao dvorskim cigaretama. 1915-te godine kod prote je došao dr Radovan Kazimirović, kome Zaharije poverava sva proročanstva Tarabića. Protina kazivanja i papire profesor Kazimirović je između dva svetska rata pretočio u knjigu *Tajanstvene pojave u našem narodu i Kremansko proročanstvo*. Recenzent ovog jedinog originalnog primerka *Kremanskog proročanstva* bio je episkop Nikolaj Velimirović. U ovom izdanju proročanstva zabeleženo je kako je porodica Tarabić još u XIX veku prorekla pronalazak televizije, dolazak telefona i telegrafa u Srbiju, propast dinastije Obrenovića i smenu na srpskom prestolu ali i potonju propast srpske krune i dolazak na čelo *crvenog cara sa zvezdom na čelu* - aluzija na komunističkog lidera Josipa Broza. Prema ovom proročanstvu nakon *crvenog cara sa zvezdom na čelu* u Srbiji će biti još gore:

„U Srbiji nećeš moći da razlikuješ ko je muško, a ko je žensko čeljade. Svi će iste 'aljine nositi. Ta nesreća će nam doći sa drugih strana, ali će se kod nas najviše zadržati. Narod će izglupiti i glupiti sve više... Ljudi će mišljeti da sve znaju, a ništa znati neće.... Nečastivi će ući u ovaj narod i u postelju legati sa srpskijem sestrama, majkama i ženama. Praveći im taku decu da među Srbima, otkako je veka i sveta goreg roda biti neće.

Srbija

Prosto je neverovatno da ljudi danas misle i govore o Ujedinjenim Nacijama kao o organizaciji koja je oličenje humanosti i dobrote. Na primeru OUN možete na najbolji način videti neverovatno razorno dejstvo masovnih medija koji su danas 99% pod kontrolom Statističke greške. Neshvatljivo je kako se ovde kod vas niko nije zapitao zašto su na Jalti, u carskoj vili *Ливадиа*, Čerčil, Ruzvelt i Staljin – u sred rata - trošili vreme kako bi se dogovorili oko osnivanja OUN. Ništa preče od toga! Takođe, još neshvatljivije je to što su imali vremena da diskutuju o Nikoli Tesli koji je preminuo 7. januara 1943. Naravno, Tesla je uvek inspirativan za svaku konverzaciju ali oni su na Jalti, prema Staljinovom kazivanju, raspravljali o Teslinoj *Единой теории поля* (*Objedinjenoj teoriji polova* ili *Unified field theory*) koja je i dan danas enigma. No, početak njihove rasprave o Tesli pokrenut je tek nakon što je Ruzvelt na sto stavio reprint njujorških novina *The Sun* od 20. decembra 1914. u kojima je objavljen Teslin članak pod naslovom *Science and the Discovery are the great Forces which whill lead to the Consummation of the War*. Tesla doslovce piše: *"Na sadašnjem stepenu razvoja čovečanstva, na kome nema svesti o istorijskim zbivanjima i njihovim kosmološkim uzrocima, povremeni potresi su još uvek prirodni. Još žešća bitka će se tek voditi i to između Istoka i Zapada"*.

Ova čudna trojka (monarhista, republikanac i komunista) je, pored svega, našla vreme da raspravlja i o sudbini Kraljevine SHS i, *voilà*, ukinuše monarhiju i uspostaviše komunistički režim sa iluminatom Titom na čelu!? Ni manje, ni više. Najglasniji u zahtevu za ukidanje monarhije u Jugoslaviji bio je britanski premijer Vinston Čerčil! Imao je za to političke ali i lične razloge: njegova majka *Lady Randolph Churchill*, koju su gotovo svi smatrali za najlepšu ženu svog vremena, bila je *maîtresse* srpskog kralja Milana Obrenovića. Srpski kralj je bio *l'homme du monde* koji svojim šarmom i obrazovanjem nikoga nije ostavljao ravnodušnim pa tako ni gospođu *Lady Randolph*. Ljubav se rodila u *La Ville-Lumière*, a trajala je dovoljno dugo da bude priča decenije. Oboje su voleli dobra pića, ića i Pariz u kome se *Lady Randolph* udala za lorda Randolfa (Lord Randolph Henry Spencer-Churchill), a Milan školovao na najprestižnijoj francuskoj obrazovnoj ustanovi *Lycée Louis-le-Grand* u kojoj su svoje obrazovanje stekli i Molijer, Igo, Volter, Robespjer, Žiskar DeSten, Žorž Pompidu, Žak Širak... Milan je u Parizu bio poznat i svugde rado viđen, a mnogi ga pamte i po tome što je bio prijatelja i mecenu čuvenom slikaru Tuluz Lotreku (Henri Marie Raymond de Toulouse-Lautrec-Monfa). Gospodin po rođenju i hedonista po ubeđenju je bio vaš srbijanski kralj.

Vinston Čerčil je obožavao svoju majku ali joj nikada nije oprostiti što je bila - samo jedna u nizu - *maîtresse* čoveka iz prve i jedine srbijanske dinastije Obrenovića. O tome šta je osećao prema Milanu - *L'homme de plaisir* kako ga je francuska štampa nazivala, bolje da se i ne govori. Milan Obrenović se iznenada razboleo krajem 1900. u banji Karslbad, a već 29. januara 1901. je preminuo u Beču u svojo četrdeset i sedmoj godini. Poslednji čovek koji je video Milana Obrenovića živog je bio mađarski grof Egenji Zičaj (gróf Eugen Zichy). Njega je ausrtijski car Franc Jozef I odredio da služi Milana i nađe mu se na usluzi dok je on bolestan ležao u carskoj kući u Beču. Jedan od poslednjih ljudi koji su videli beživotno telo Milana Obrenovića bio je srpski patrijarh Georgije Branković koji je došao u Beč gde je u hramu svetog Save održao opelo. Neka ostane zabeleženo da je opelu prisustvovao Franc Jozef I sa svim svojim ministrima, celokupnim generalitetom i kompletnim diplomatskim korom. Nakon opela austrijski car se, mimo svakog protokola, kretao peške u povorci koja se iz Hrama uputila ka južnoj železničkoj stanici. Milanov sin i kralj Srbije Aleksandar je ubijen u *coup d'état* 29. maja 1903. u svojoj dvadeset i sedmoj godini. Do kraja jula 1903. ubijeno je još sto trideset dva direktna naslednika dinastije Obrenovića čime je ona *de facto* prestala da postoji.

U rasvetljavanju Čerčilove politike prema Srbiji može poslužiti i dokument pod nazivom *Osnova za politiku prema Jugoslaviji* (The Basis of Policy for Yugoslavia). Ovaj dokument od 11. aprila 1943. sačinili su pripadnici britanske tajne službe za specijalne operacije kojim se potvrđuje neophodnost nastavka zvanične politike drobljenja srpskog etničkog prostora. U britanskim

arhivama ovaj dokument se vodi pod oznakom *PRO, FO 371, 30255, SOE/Yugoslavia 71, HS5/938*.

Iz sadržine ovog nepotpisanog papira se vidi kakve su bile namere britanskog premijera i celokupne britanske politike prema Kraljevini Jugoslaviji po okončanju Drugog svetskog rata. Prvo što upada u oči je stav britanske agenture da se Britanija u svojoj već određenoj politici prema Jugoslaviji neće moći oslanjati na vojsku generala Dragoljuba Draže Mihailovića iz razloga njene izrazite nacionalne određenosti. Shodno tome agentura predlaže da se odmah obustavi sva materijalna pomoć *Jugoslovenskoj vojsci u otadžbini* i preispita propagandna podrška *jugoslovenskoj kraljevskoj vladi u izbeglištvu*.

Dokument sadrži i precizno pobrojane principe kojih je neophodno pridržavati se nakon rata kako bi se realizovala nova politika Britanije prema Jugoslaviji. Prvi princip ističe kako se posle rata mora obezbediti apsolutna ravnopravnost Srba, Hrvata i Slovenca, i to na način da svako od njih može suvereno odlučivati o svojoj teritoriji bez mogućnosti mešanja ostalih u njihova pitanja. Drugim rečima, jasno se utvrđuje da Srbi kao pobednici u Prvom svetskom ratu i narod koji je najviše dao za stvaranje Jugoslavije neće više moći da se pita za stvari vezane za Sloveniju i Hrvatsku koje *defacto* postaju nezavisne unutar Jugoslavije.

Drugi princip se odnosi na dalje usitnjavanje srpskog nacionalnog prostora i stvaranja međusrpskog razdora. Britanska agentura predlaže da se to čini na način tako što će se „*Stara politika administrativnog centralizma zameniti politikom široke autonomije za* ***srpske provincije****, što posebno važi za: Crnu Goru, Makedoniju i Bosnu*“. U dokumentu se dalje elaborira kako se mora garantovati široka autonomija za ove srpske oblasti i da se to može pravdsati time što narod Makedonije, Crne Gore, Bosne i Vojvodine ima drugačiji mentalni sklop, karakter i poglede od Srba u Kraljevini Srbiji tako da zaslužuje da uživa poseban politički položaj u odnosu na Kraljevinu Srbiju.

Nakon višegodišnjeg istraživanja američkih, britanskih i jugoslovenskih arhiva amerikanac David Martin (David Martin) je u izdanju *The Hoover Institution* 1978. godine objavio naučnu studiju *Patriot or Traitor: The Case of General Mihailovich* (Patriota ili izdajnik: Slučaj generala Mihajlovića). Martin je dokumentovano izložio kako su pripadnici britanske obaveštajne službe-sekcija za Jugoslaviju (Yugoslav Section of Special Operations Executive), stacioniranih u Kairu svojim falsifikatima i dezinformacijama smišljeno radili protiv četnika, a u korist Broza i njegovih sledbenika. Oni su primali izveštaje svih britanskih vojnih misija koje su se nalazile kod četnika i partizana od maja 1943 pa sve do 1945. godine. Te izveštaje su prerađivali i kao rezime – na nekoliko strana, ih slali na korišćenje britanskoj vladi i Čerčilu lično. Prema ovim rezimeima izgledalo je da se na teritoriji Jugoslavije Vermahtu i ustašama suprotstavljaju isključivo partizanske

jedinice dok četnici, ako već ne sarađuju sa Nemcima, onda izvesno izbegavaju oružane sukobe. Kako je to izgledalo najbolje se, prema Martinu, videlo na primeru četničkog oslobađanja Prijedora i Višegrada u jesen 1943., a potom i rušenja pruge Sarajevo-Višegrad i pruge dolinom Južne Morave. Ove krupne vojne uspehe četnika SOE je jednostavno pripisivala kao delo partizanskih jedinica.

Slično je učinjeno i sa operacijom *Scwarz* koju su Nemci preduzeli protiv četnika na Sutjesci maja 1943. Cilje ove operacije je bio čvrsto zaposedanje jadranskog zaleđa od strane Nemaca s obzirom na nastupanje Saveznika u Sredozemlju. Dva meseca pre ove operacije (25. marta) Nemci su u Zagrebu postigli dogovor sa Brozovim izaslanicima Vladimirom Velebitom, Milovanom Đilasom i Konstantinom Popovićem Kočom o podršci partizanskih jedinica u slučaju britanskog iskrcavanja na Jadranu. Nakon ovog sastanka general fon Horsten je uputio telegram u Berlin kojim izveštava svoje pretpostavljene da je sa Brozom uspostavljen dogovor o nenapadanju i partizanskoj pomoći oko borbi sa četnicima kako bi se ovi predupredili u slučaju pružanja pomoći Britancima pri iskrcavanju na Jadranu. Po naređenju iz Berlina odmah je pripremljen plan *Schwarz* o uništavanja četničkih jedinica u čemu su trebali da učestvuju i delovi partizanskih jedinica. No, kako to retko biva, ali biva, Nemci su greškom opkolili glavninu partizanskih a ne četničkih snaga. Iako su o svim detaljima partizanskih pregovora i naopako započetom planu *Schwarz* pripadnici SOE-a u Kairu bili detaljno obavešteni od kapetana Vilijama Dikina (William Deakin), profesor istorije na Oksfordu i lični savetnik Čerčila, koji je sedeo u Brozovom štabu rezimei o ovom sukobu između partizana i Nemaca su poprimili sasvim drugačiju suštinu i u istoriju su ušli kao *Bitka na sutjesci* ili *Peta neprijateljska ofanziva*. Glavni čovek SOE-a u Kairu za pisanje rezimeo o događanjima u Jugoslavijibio je kapetan Džejms Klugman (Norman John Klugmann), mladi jevrejski komunista i intimni prijatelj i istomišljenik sa na daleko poznatim sovjetskim obaveštajcima u Britaniji Kimom Filbijem (Harold Adrian Russell Philby), Gajom Burdžesom, (Guy Francis De Moncy Burgess) Antoni Blantom (Anthony Frederick Blunt) i Donaldom Meklinom (Donald Duart Maclean). Nakon Drugog svetskog rata Klugman će, kao stari član partije (u partiju primljen 1933. godine na *Trinity College* u Kembridžu), napisati zvaničnu istoriju Britanske komunističke partije, a sve optužbe protiv njega vezane za manipulaciju rezimeima *ad acta* stavlja lično Vinston Čerčil nakon što je 1951. godine, po drugi put, izabran za premijera.

Možda je, ipak, najveća pomoć Brozu od Britanaca stigla kroz čin hapšenja đenerala Dragoljuba Mihailovića. Nakon što je svoje jedinice odmorio i regrupisao u Bosni gde se povukao usled snažnih napada sovjetskih, bugarskih i partizanskih jedinica Mihailović je planirao povratak u Srbiju radi obračuna sa Brozom i njegovim sledbenicima. Pripremajući se za sukob sa komunistima Mihailović u Bosni okončava svoje sukobe sa Nemcim koji su se već uveliko povlačili i, šta više, postiže dogovor sa nemačkim izaslanikom Starkerom

(Stärker) o predaji Nemaca. O rezultatima svojih pregovora đeneral obaveštava britansku komandu u Italiji koja mu odgovara da do daljeg čeka u Bosni i nudi mu, s obzirom na njegovo loše zdravstveno stanje, evakuaciju kao deo njihovog *rescue and honorable detention* paketa. U politiku sprečavanja povratka Mihailovića i njegovih snaga u Srbiju radi njenog oslobađanja od komunista biva uvučen i američki obaveštajac pukovnik Mekdauel (Robert McDowell) koga je Mihailović od ranije poznavao.No, kako đeneral nije planirao napuštanje svojih jedinica radi lečenja Englezi ga zadržavuju obećavajući mi isporuke novog naoružanja i opreme bez koje, po njima, bi sukob sa partizanima bio mnogo neizvesniji i pogubniji za njegove borce. O ovoj velikoj britanskoj prevari pisale su mnoge engleske i američke novine a švajcarski časopis *Journal d'Yverdon* je sačinio sintezu svih ovih članaka. Tako se u *Journal d'Yverdon* u broju od 16. avgusta 1946. navodi svedočenje majora Miloša Markovića, komandanta Požeškog korpusa:

„Jedne noći smo primetili savezničke – engleske avione, koji su bacali letke na kojima je pisalo da dolaze da nam pomognu u oružju i municiji. Sledeće noći isti avioni su se vratili i leteći veoma nisko bacili su više paketa sa oružjem i municijom, a naročito sa sanitetskim materijalom, koji nam je bio veoma potreban. U jednom paketu našli smo uputstvo kako da pripremimo teren za spuštanje aviona, njegovu signalizaciju, obeležavanje itd. I stvarno, 13. marta 1946. pojavila su se tri aviona”.

U članko o engleskom učešću u otimanju Mihailovića u *Journal d'Yverdon* dalje piše da su ljudi koji su izašli iz aviona bili obučeni u engleske oficirske uniforme i da su se odmah legitimisali pokazujući saveznička dokumenta. Kako su već bili informisani o teškom zdravstvenom stanju generala Mihailovića britanski oficir koji se predstavio kao lekar i pukovnik *McAuliffe* predložio je da Mihailovića koji je, prema njemu bolovao od tifusa, prebace odmah u Italiju na lečenje. *„Pošto se general Mihailović saglasio sa predlogom (...) njega i dva oficira iz njegove pratnje smestili su u jedan avion, dok su u ostala dva aviona smestili još osam oficira*” nastavlja svoje kazivanje major Marković dodajući da su se nepunih pet minuta nakon njihovog odlaska na nebu iznad Rudog pojavile dve eskadrile partizanskih aviona. Iz prve su bačene bombe sa bojnim otrovom, a iz druge su padobranima izbačene dobro naoružane partizanske jedinice sa već stavljenim gas-maskama.

„Pripadnici jedinica generala Mihailovića koji su bili izloženi bojnom otrovu su brzo likvidirani ali su zato borbu primili svi oni koji nisu bili u zoni dejstva bojnog otrova. Sa obe strane pale su mnoge žrtve, ali kako je partizanima neobjašnjivo brzo stiglo pojačanje motorizovanih jedinica iz Priboja, srpske snage morale su da se povuku” završava svoju ispovest major Marković.

Koliko ozbiljno i lično je za Čerčila bilo pitanje Srbije vidi se i iz podataka da je, nakon konferencije u Jalti i susreta sa Brozom u Italiji, otputovao u

Moskvu 9. oktobra 1944. kako bi se, u privatnosti Staljinovog kabineta u *Московский Кремль*, dodatno osigurao da se nekakva srbijanska monarhija nikada i ni na koji način neće više povratiti u Jugoslaviji. U skladu sa ovim dogovorom SAD su već 1945. priznale Brozovu komunističku vlast i odmah otpočele da joj pružaju snažnu podršku kroz masovno slanje pomoći preko UNPRA. Od tada su između Broza i američke administracije otpočeli tajni, najtajnije mogući, pregovori oko saradnje ne dve države već saradnje njihovih oružanih snaga. Pregovori se nisu vodili postojećim diplomatskim kanalima već preko Brozovih ljudi od poverenja Velebita i Konstantina Popovića Koče. Američka pregovaračka pozicija zasnivala se na procenama njenih bezbedonosnih službi (National Security Council Report 68) prema kojima je sukob sa Rusijom kojom upravlja, od judeoboljševika nekontrolisani Staljin, više nego moguć. S druge strane, Broz je ovom direktnom vojnom saradnjom želeo minimizirati opasnost od Staljina i osigurati svoje pozicije unutar zemlje.

Broz je Velebita, decembra 1950, otposlao na gotovo jednogodišnju misiju u Vašington kako bi u direktnim razgovorima sa predstavnicima Pentagona, CIA, Stejt Departmenta i Bele kuće utanačio sve detalje vezane za američku vojnu pomoć Jugoslaviji. Tako je Brozov lični izaslanik najveći deo ovih razgovora vodio u luksuznoj vili Averala Harimana (William Averell Harriman) u kojoj je uveravao svoje sagovornike da će Jugoslavija uvek biti uz SAD, a protiv Rusije. Zadovoljan tokom razgovora i Titovim obećanjima predsednik Truman (Harry S. Truman) je 7. novembra 1951, u skladu sa američkim federalnim aktom *Mutual Security Act*, odlučio da se otpočne sa slanjem i vojne pomoći Brozovom režimu u visini od 77 miliona dolara. Međutim, kako su se ovi pregovori vodili i odvijali kao pregovori o saradnji dve armije Amerikanci su, na kraju, zahtevali da Broz iz Beograd u Vašington pošalje i načelnika Generalštaba JNA Konstantina Popovića Koču kako bi i on potvrdio spremnost Jugoslavije na rat protiv Rusije. O Konstantinu Popoviću, sinu najbogatijeg predratnog trgovca u Beogradu i pripadniku *Rive gauche* pokreta u Parizu, Amerikanci su oduvek imali visoko mišljenje i neskriveno povrenje.

Popović je u Vašington stigao sredinom aprila 1952. i posle šestonedeljnih dodatnih pregovaranja i dogovaranja, u pratnji Vladimira Velebita i jugoslovenskog ambasadora i njegovog starog prijatelja Vladimira Popovića, utanačio i najsitnije detalji buduće saradnje američke i jugoslovenske vojske. Iz Vašingtona Popović se uputo na referisanje Brozu ali je pre dolaska u Beograd svratio u Pariz gde se 10. juna u devet sati ujutru u svečanom salonu rezidencije američkog ambasadora sreo i sa komandantom NATO snaga generalom Dvajtom Ajzenhauerom (Dwight David Eisenhower) i pukovnikom Vernonom Voltersom (Vernon Walters). U pratnji otpravnika poslova jugoslovenske ambasade Slavoljuba Petrovića-Đere Konstantin Popović je sa prvim čovekom Severnoatlantskog saveza ugovorio i saradnju Jugoslavije sa NATO. Popović je tom prilikom potvrdio spremnost Jugoslavije da uvek ima

500.000 aktivnih pripadnika JNA i milion rezervista koji se u roku od 72 časa mogu odozvati na mobilizacijski poziv. Popović je, naravno, izrazio i saglasnost da se, u slučaju sukoba NATO-a sa Rusijom, pripadnici JNA stave pod komandu Severnoatlantskog saveza. Susret u Parizu je zapravo bila poslednja i odlučujuća provera Broza od strane Amerikanaca. Ajzenhauer je krajem 1952. izabran za predsednika SAD a “Jugoslavija je postala centralna tačka američke evropske strategije”, zaključila je američka istoričarka i profesor na *Old Dominion* univerzitetu u Pensilvaniji Lorejn Lis (Lorraine M. Lees) u svojoj knjizi *Održavanje Tita na površini* (Keeping Tito Afloat). Od tada pa sve do Brozove smrti Amerikanci su utrošili u opremanje JNA, školovanje njenih oficira i podizanje vojne industrije preko 350 milijardi dolara.

Šta su Broz i njegova komunistička Jugoslavija značali za SAD može se, ako ni iz čega drugoga, zaključiti i iz izjave američkog državnog sekretara Džona Fostera Dalsa koji je, nakon što se sa Brozom 1954. sreo na Brionima, izjavio: “Moj najsrećniji dan u životu je bio dan kada sam upoznao maršala Tita”. Dals je ovo izjavio pred novinarima najvećih svetskih medija, a iste godine u Ženevi je odbio da se rukuje sa Ču Enlajem (*周恩来*), prvim premijerom komunističke Kine. Dals je, inače, bio jedan od najvećih antikomunista na američkoj političkoj sceni i to još od Pariske mirovne konferencije 1918. na kojoj je, po odluci predsednika Vudro Vilsona, učestvovao kao specijalni savetnik američke delegacije.

Ako se danas pogledaju ustavi komunističke Jugoslavije od 1946, 1953, 1963. i posebno ustav iz 1974. jasno je da su u njih ugrađivani i principi navedeni još 1943. godine u dokumentu *The Basis of Policy for Yugoslavia*. Navedimo samo još i to da je Ustavom iz 1974. godine Josip Broz postao deo samog Ustava i to tako što je proglašen za doživotnog predsednika Jugoslavije.

Dobro, to je bilo davno, ali da li je moguće da se niko od vas ovde nije zapitao zašto je uništena SFRJ, država osnivač OUN i potpisnica Helsinškog akta. Zašto se sada rasparčava već ponižena i devastirana Srbija. Kome je to potrebno i kakvi interesi stoje iza svega toga? Da li je moguće da su tako važne, opasne i teške stvari ponovo povezane sa nečim tako banalnim kao što je *affaire amour*? Ima li činjenica da je nekadašnji državni sekretar SAD Medlin Olbrajt (Marie Jana Korbelová, pravo ime), Jevrejka rođena u Pragu 15. maja 1937. svoju prvu neuzvraćenu dečiju ljubav doživela u Beogradu 1946. godine gde joj je otac Josif Korber služio kao diplomata (1937.-1939. i 1945.-1946.)? Ne, naravno da nema kao što ni želja Hrvata i Slovenaca da imaju svoju državu nema veze sa raspadom SFRJ i uništavanjem Srbije.

Raspad jedne suverene i nezavisne države SFRJ je javno već 1992. prvi podržao papa Jovan Pavle II. Međutim, nije, kao što mnogi misle, Pavle II to učinio iz nekog ličnog hira ili u okviru neke aktuelne vatikanske politike.

Politiku *Sedes apostolica* (Vatikan) po pitanju Balkana utvrdio je još Papa Pije II koji je 1463. godine na papiru nacrtao poželjan i moguć plan podele Balkana. Po njemu, Beču pripadaju Peloponez, Atika i Epir, a Mađarskoj - Srbija, Bosna, Vlaška i Bugarska. Za *Domnus Apostolicus* (papa) Srbija nikada nije bila namenjena Srbima. Poznato je kontinuirano zalaganje Pija II i papske kurije da se Srbi iz Bosne i Hercegovine približe Mađarskoj i vežu za nju. Kurija je tada, kao i pola milenijuma kasnije, bila protivna stvaranju bilo kakve srpske države u Bosni. Čak i dok su Srbi u Bosni predvođeni svojim kraljem Stevanom Tomaševićem i hercegom Stepanom vodili ogorčene borbe protiv Turaka kurija je, preko Mletaka, uređivala da ih sa leđa, a kako drugačije, napada hrvatski ban Pavle Sperančić. Kada su u martu 1463. Turci pokrenuli najveću, do tada, kampanju protiv Srba u Bosni kralj Stevan i svi srpski velikaši računali su na od ranije obećanu pomoć od pape, Mletaka i Mađara. No, pomoći nije bilo niotkuda dok su se, istina, Mađari oglasili uslovljavajući je srpskim pristankom da se Bosna smatra za područje ugarske krune, a bosanski kralj za mađarskog vazala. Turci su bili odlučni, da, kao u Vizantiji i Srbiji, raščiste sa Srbima u Bosni pa je tako sultan lično poveo vojsku i krenuo preko Skoplja i Kosova na Bosnu.

Prvi upad Turaka na srpske zemlje u Bosni dogodio se u oblasti hercega Stepana i braće Pavlovića, vojvode Petra i brata mu Nikole. Potom je postradao Tvrtko Kovačević-Diničić, gospodar srednjeg Podrinja, nakon čega se udovica kralja Tomaša spasla odlazeći kod herceg Stepana i sina mu Vladislava u zapadnu Hercegovinu. Tursko napredovnje i srpske poraze budno su pratili, ne čineći ništa, u Rimu, Venecij, Beču i Pešti. S slomom srpske vlastele u Bosni 1463. nestala je *de facto* još jedna srpska država, a Vatikan, Venecija, Beč i Pešta su učinili sve što je bilo u njihovoj moći da se njena prošlost, njeni junaci i herojske bitke zaborave što pre.

Kad govorimo o raspadu SFRJ i ponovnom stvaranju Nezavisne države Hrvatske podsetite se i napisa italijanskog *Il Tempa* od 11. avgusta 1945. o dogovoru između bivšeg predsednika jugoslovenske vlade dr Milana Stojadinovića (poznat, pored svega, i po tome što je deo svog obrazovanja stekao u Minhenu i Berlinu i što je radio u francuskom ministarstvu finansija) i poglavnika ustaške NDH Ante Pavelića: „Iz Buenos Ajresa stigla je vest o izmirenju Stojadinovića i Pavelića, dvojice ljutih neprijatelja pre i posle Drugog svetskog rata. Stojadinović i Pavelić, u prisustvu najbližih saradnika, obavezali su se da priznaju buduće samoopredeljenje hrvatskog i srpskog naroda kada bude srušena Titova Jugoslavija, te će zajednički raditi na stvaranju nezavisne države Srbije i nezavisne države Hrvatske“.

Stojadinović je uskoro dao i intervju za ustaški časopis *Izbor* koji je uređivao Josip Subašić: “Ono što ja tražim za srpski narod ne mogu a da ne priznam i hrvatskom narodu. To stanovište zastupao je i moj veliki učitelj Nikola Pašić još za vreme Prvog svetskog rata, kada se prvi put povela reč o stvaranju

zajedničke države Srbije i Hrvatske. Uostalom, ideja o stvaranju Jugoslavije nije ponikla kod nas u Srbiji već je došla kao import iz vaših hrvatskih krajeva. Bila je greška što onda nije Hrvatima dato ono što im, po mom mišljenju, sada treba dati... Buduća hrvatska državna granica bi se „pokrivala“ sa granicama sadašnje Republike Hrvatske. Bosnu ćemo podeliti po pola, i to tako da granica ide rekama Bosnom i Neretvom. Zatim: nama Sarajevo a vama Banjaluka. Doduše, zapadna Bosna je u većini Srpska, ali mi ćemo učiniti taj ustupak u interesu mira. Zato ćemo od Hrvata tražiti protivuslugu - da nam vrate Duborvnik“.

Očigledno je da ovakvo promišljanje o Balkanu i Srbima nije strano mnogima pa tako protiv bombardovanja i totalne devastacije Srbije nije bio ni Savet bezbednosti OUN. Okupacija KiM i sprovođenje tzv. tranzicije u ostatku Srbije nisu, budimo pošteni, ništa drugo do komadanje Srbije. Pri tome, egzekutori ove kanibalističke politike su niko drugi do MMF, Svetska banka, Evropska unija, OUN i naravno NATO. Svim Srbima koji su se, na bilo koji način, suprotstavili snagama njihovog Novog svetskog poretka danas se sudi u Hagu, pred Tribunalom koji je osnovao Savet bezbednosti OUN kao svoje pomoćno telo. Zamislite, to nije sud, to je samo pomoćno telo pomoćnog tela. E, kad to znate onda vas manje može iznenaditi pitanje koje je sudija ovog suda Bakone Moloto (Bacone Moloto) uputio Lazaru Macuri, svedoku odbrane Milana Martića: “Zašto Srbi nisu napustili Hrvatsku kada ih Hrvati već nisu želeli.” Oni u Tribunalu pojma nemaju kome i zašto sude! Oni koji su osnovali Tribunal – to dobro znaju.

Malo je poznato da je Srbija jedini evropski prostor koji je sam sebi dovoljan. Prema vodećem svetskom časopisu za naftu i gas *Oil&Gas Journal* u Srbiji naftne rezerve iznose najmanje 78 miliona tona, a na Kosovu i Metohiji rezerve uglja su preko 14 milijardi tona. Šta više, Kosovo i Metohija su jedno od tri najznačajnija svetska nalazišta strateških metala - selena i vanadijuma, a u Boru postoje značajne rezerve strateškog metala germanijuma; bez ovih metala nema kosmičkih programa! Vojvodina, Šumadija i KiM imaju obradivih površina dovoljno da hrane više desetina miliona ljudi, a malo je na svetu mesta sa takvim potencijalima kvalitetne pitke vode.

Ovde, kad već govorimo o pitkoj vodi, najznačajnijoj strateškoj sirovini na svetu, recimo samo da su Ujedinjene nacije proglasile 22. mart za Svetski dan voda i to svakako nije učinjeno tek-tako. Iako je 71% Zemlje pokriveno vodom na pitku vodu otpada manje od 3%, ali je i od te količine samo 20% pogodno da se koristi za ljudske potrebe. Procene stručnjaka ukazuju da već danas oko 1,1 milijardi ljudi nema pristup pijaćoj vodi, a da 2,6 milijardi nema obezbeđene elementarne sanitarne uslove. Šest hiljada dece mlađe od pet godina svakog dana umre od bolesti prouzrokovanih zagađenom vodom, a situacija se dramatično pogoršava pa UN predviđaju da će 2025. godine 2/3 čovečanstva biti suočeno sa ozbiljnim nedostacima pitke vode. Za normalan

život svakom čoveku je godišnje potrebno oko 7 kubika pijaće vode, odnosno 20 litara dnevno za piće i ličnu higijenu. Sve ispod ovog minimuma ima posledice po kvalitet ljudskog života, a sve ispod 10 litara direktno se odražava na ljudsko zdravlje s obzirom na činjenicu da se ljudsko telo sastoji od 55% do 78% vode. Važno je znati da sa gubitkom samo 2% tečnosti čovek postaje žedan, sa gubitkom 5% tečnosti dolazi u stanje dehidratacije – krv mu postaje gušća i ukupna aktivnost mu se smanjuje za 35-40%, a sa gubitkom 11% tečnosti zapada u stanje dezorjentacije, halucinacije i, na kraju, stanje šoka. Kod čoveka smrt nastupa nakon što izgubi 15-20% svoje vodene mase a to se, zavisno od spoljne temparature, događa u najviše 3 do 7 dana.

Prema podacima UN 17 razvijenih svetskih država je 2008. godine trošilo više pijaće vode od postojećih prirodno obnovljivih resursa što ih kandiduje za stalne uvoznik H_2O. Svetski eksperi angažovani od strane UN su sačinili jednu od do sada najobimnijih studija o količinama pitke vode koje svet ima na raspolaganju. Izveštaj je više od godinu dana bio u "bunkeru" a onda je dospeo do novinara BBC-a koji su ga objavili. Izveštaj počinje konstatacijom da je voda, na početku XXI veka, najvažnija strateška sirovina bez koje, za razliku od svih drugih, nema života. Iako je izveštaj više nego obiman najvažnija je njegova poslednja rečenica: "Postoji mogućnost da, ukoliko se ne preduzmu hitne mere, do 2050. godine čak sedam milijardi ljudi bude suočeno sa nedostatkom pijaće vode".

E sad, ako to govore stranci, stručnjaci, eksperti iz te oblasti postavlja se pitanje: Kako je moguće da se preko Agencije Republike Srbije SIEPA (Serbia Investment and Export Promotion Agency) proda 300 najvećih i najkvalitetnijih izvora pitke pijaće vode stranim korporacijama – doživotno!? Prema podacima UN Srbija se sa 400 izvora nalazi na 47. mestu u svetu po rezervama zdrave i pitke vode ali je, u isto vreme, i jedina evropska država koja zakonom nije zabranila trgovinu izvorištima pitke vode. Prema procenama Svetske banke za 2009. godinu svetsko tržište vode je dostiglo cifru od 800 milijardi dolara i u godinama koje slede biće, po profitu i svekolikoj tražnji, najbrže rastuće tržište. Ko je i pod kakvim uslovima kupio izvorišta pitke vode u Srbiji nije poznato ali se zato zna da trenutno 60 % svih resursa pitke vode u svetu kontrolišu dve kompanije: *Suez Lyonnaise des Eaux* i *Vivendi Universal*. Pored njih značajni kontrolori pitke vode su i *Nestlé S.A., The Coca-Cola Company, PepsiCo, Incorporated* i, na kraju, *Groupe Danone*.

Da li iko može, iskreno, da poveruje da je bombardovanje Srbije izvedeno s ciljem pomoći Albancima?! Da li iko ozbiljan misli da je Pentagon angažovao *Brown & Root* firmu da im za 37 miliona dolara izgradi na putu između Kačanika i Uroševca vojnu bazu Bondstil (360.000 m^2) samo da bi zaštitili Albance?! Ne, odista ne. SAD izvan svoje teritorije imaju preko 730 vojnih baza ali, vidite, za strateške i taktičke potencijale Severnoatlantskog saveza KiM nema zamenu - Kosmet je vojni pupak Evrope. Amerikanci uvek imaju

potrebu da svoje namere nekako najave, da ih na neki perfidan način svima stave do znanja. Tako su i svoju vojnu ispostavu na KiM nazvali po naredniku *James Leroy Bondsteelu* koji se, kao član čete A, drugog bataljona Prve pešadijske divizije SAD, proslavio ubijanjem Vijetnacama. Ko će se, ako ne neki novi *Leroy*, proslaviti ubijanjem Srba? Amerikanci ne kriju da im je cilj oslobađanje Srbije od Srba! Njima treba Srbija ali ne i Srbi!

Za Amerikance je Kosmet neostvareni san još od 1945. kada je general Dvajt Ajzenhauer (Dwight David Eisenhower, general američke armije i 33. predsednik SAD), u strahu od Staljina, propustio priliku da ga okupira i od njega načini njihovu evropsku tvrđavu. Očekujući Amerikance, a uvek ih je očekivao, Broz je zabranio da se 250.000 Srba koje su Nemci i Šiptari prognali sa KiM vrate svojim domovima. Šta više, svom prijatelju Enver Hodži (Enver Hoxha) je ponudio da KiM pripoji Albaniji samo da uđe u sastav FNRJ, odnosno nekakve Balkanske federacije koju je osmislio sa Bugarinom Todorom Živkovom (Тодор Христов Живков). Srpsko rukovodstvo na čelu sa Blagojem Neškovićem se pobunilo protiv ovakve Brozove kombinatorike, a i lukavi Hodža je zaključio da mu je bolje da bude prvi u selu nego poslednji u gradu pa je odustao od svega. Tako je Broz besan zbog američkog kompromisa sa Staljinom, Enverovog hoću-neću i srpskog inata – njemu maršalu, smenio Blagoja Neškovića i odmah ekshumirao posmrtne ostatke Dimitrija Tucovića u Lazarevcu i sahranio ga na sred trga Slavija. Deluje nestvarno, u najmanju ruku bizarno ali je, šta god ko mislio, istinito. Brozova kabala će tako primorati Srbe da idu u krug oko ovog levičara, intimusa Roze Luksemburg (Róża Luksemburg) i Vladimira Uljanova, čoveka koji je srpsko oslobađanje Kosova i Metohije nazvao okupatorskim činom.

Da bi se lakše shvatio ovaj čin Josipa Broza u odnosu na posmrtne ostatke Dimitrija Tucovića podsetimo se na reči beogradskog rimokatoličkog nadbiskupa Franca Perka koje je, prema pisanju *Informativne katoličke agencije Zagreb*, izrekao 14. oktobra 1995. u Postojni, na Drugom skupu biskupijanskih Karitasa za oblast zemalja Alpe-Jadran sledeće:

“U doba oslobođenja od Turaka u XIX stoleću Srbi su vodili mnogo ratova sa silnim okrutnostima. Povjesničari kao što je **Dimitrije Tucović** bilježe kako su sami srpski ustanici mrcvarili lješeve svojih poginulih boraca, rezali im uši i noseve, i zatim ih pokazivali europskim novinarima kao primer turske okrutnosti. Stoga je doista potrebno oprezno primati tvrdnje koje odonud idu u svijet o strašnim pokoljima i okrutnostima kako u ovom ratu, tako i u prošlom, npr. kad je riječ o silno umnoženom broju žrtava u konclogoru Jasenovac”.

No, nije sve ni u tome što ste gradeći sebi dom zaposeli vardarsko-moravsku kotlinu kroz koju prolazi geopolitička osovina Zapad - Mala Azija. Bez vas, bez vaše kuće na sred puta nema politike *drang nacht Osten*, nema spajanja

vojnih snaga Zapada sa strateškim položajem Turske. Ali, kao što rekoh, nije sve u tim vojnim kalkulacijama, vašim prirodnim bogatstvima i ekonomskim potencijalima. Ima tu još nešto, a odnosi se na vaše kolektivno sećanje, na vašu tradiciju, kulturu, na vašu političku i vojnu istoriju. Možda je, ipak, na kraju, sve u vašem Pravoslavlju! Poslednjih godina sam izučavao vašu istoriju i mogu slobodno da kažem da je smešno govoriti Srbima o parlamentarizmu i demokratiji. Zapravo, govoriti Srbima o parlamentarizmu i uvažavanju tuđeg mišljenja je uvredljivo. Vidite, početak engleskog parlamentarizma se vezuje za kralja Džona iz dinastije Plantagena koji je 15. juna 1215, na jednoj livadi, svojim podanicima obećao ovakav način upravljanja državom. Papir na koji je tada stavio svoj pečat ali ne i potpis – bio je nepismen, se naziva *Magna Carta Libertatum*. Naravno, Džon to nije uradio zato što je tako nešto smatrao smislenim i dobrim. Ne, na to ga je primoralo plemstvo kome je bilo dosta njegove samovolje i ulizištva papi Inokentiju III. Plemići su bili zadovoljni ali ne i *Lotario de' Conti di Segni*, italijanski bogataš koji je sedeo na stolici svetog Petra pod imenom papa Inokentije III. On će *Magna Cartu* kralja Džona kao *Lex loci Contractus* (zakon koji se primenjuje u zemlji u kojoj je i nastao) ubrzo proglasiti ništavnom s obzirom da on nije *Vox Dei* – glas Božiji. Tako je cela ta priča oko početka engleske demokratije, odnosno parlamentarizma trajala svega nekoliko meseci.

S druge strane, vaš Растко Немањић - sveti Sava je 1219. od grčkog cara Todora Laskara (Θεόδωρος Λάσκαρις) i vaseljenskog patrijarha Manojla Haritopula dobio autekefalnost (nezavisnost) za serbsku crkvu, a sam je postao njen prvi arhiepiskop. Kao prvi čovek serbske crkve on je 1220. godine, uoči Spasovdana, u manastiru Жича sazvao veliki sabor srpske vlastele. Tom prilikom, krunisao je, uz punu saglasnost svih prisutnih, svog brata Stefana, do tada velikog župana, za kralja. Stefan je istina još 1217, kada se oženio venecijanskom princezom Anom iz duždevske porodice Dandolo, bio krunisan za kralja od strane rimskog pape ali se, čim je serbska crkva dobila autekafalnost, podredio pravoslavnom obredu. Od Spasovdana 1220. serbsko kraljevstvo je podeljeno na dvanaest eparhija, a Жича ustanovljena kao arhiepiskopija. Kako bi se izbegle, ili barem smanjile moguće tenzije među srpskom vlastelom sveti Sava je predložio osnivanje neke vrste gornjeg doma unutar tronošene Жиче. Dom je osnovan sa ciljem da se ograniči vlast kralja i da se sve glavne odluke, od interesa za kraljevinu, donose dogovorom. Ovim je srpska kraljevina postala zapravo parlamentarna monarhja. Srbi imaju, slobodno se može reći, svoje lično parlamentarno iskustvo još od tada.

Važno je napomenuti, kad govorimo o svetom Savi, da je on, u dva navrata, boravio u Jerusalimu (1229.-1230. i 1234.-1235.) i da je posetio sva sveta mesta u Palestini gde je osnovao tri manastira. Ovo mu je, naravno bilo moguće,tek nakon što je FridrihdrugiHoenštaufen, nemačkikralj, car Svetog rimskog carstva i kralj Sicilije gde je uglavnom i živeo,započeo, bez papskog blagoslova,VI krstaškirat 1229. godine. Svestan da oružjem neće moći da

osvoji Jerusalim fridrih II je uspeo da diplomatskim putem, odegipastkogsultanaAl-Kamila (الكامل) dobije, nadesetgodina, nadzor nad Jerusalimom, VitlejemomiNazaretom, najsvetijimhrišćanskimmjestima. Do tog doba Svetom zemljom su vladali muslimani i hrišćanima je bio zabranjen pristup pa je Fridrihova diplomatija izrodila ono što je sveti Sava tako dugo iščekivao – dasepoklonispasnomživotvornomsvetomgrobuHristaBoga.

Treba znati da je na prvom putovanju u Jerusalim, sveti Sava kupio kuću Jovana Bogoslova u kojoj se nalazi Soba tajne večere – odaja u kojoj je Gospod apostolima oprao noge, a zatim, na poslednjoj večeri, ustanovio Euharistiju Svetu tajnu pričešća. U ovoj kući Gospod se posle Vaskrsenja, javio apostolima... Ispod ove sobe, u istoj kući je i Davidov grob. Kuću je sveti Savakupio od Saracena i tu je sazidao crkvu svetog Jovana.Na tugu svima crkva i kuća su tokom krstaških ratova - porušeni.

Sveti Sava se, naravno, molio i u Crkvi Svetog Groba čiji su temelji postavljeni još 327. po želji ***Јелене Српске***. Znao je on da Srbi pored svojih bogova odavno već baštine i veru u Hrista, da slušaju i poštuju njegove propovedi i klanjaju se njegovim delima.Potom sepokloniouVitlejemu, svetomSionu, Svetinjinadsvetinjama, Getsimaniji, naGoriJeleonskoj, uGalileji, Vitaniji, PostniciGospodnjoj. U želji da obezbedi siguran boravak srpskim monasima i poklonicima, podigao je konake u đurđijanskom manastiru Svetog Krsta nedaleko od Jerusalima, potom je na brdu Sion sazidao manastir za srpske monahe. Svoje putovanje po Svetoj zemlji jenastavio spuštajući se na Jordan, u Vitavaru, gde je sveti Jovan Krstitelj krstio Isusa Hrista, pa jeprešao Jordan i otišao do crkve Svetog Jovana Krstitelja. Upovratku, posetio je manastir Svetog Gerasima i otišao u manastir Svetog Save Osvećenog u Judejskoj pustinji gde je osnovao srpsku monašku koloniju. Na povratku sa svog puta iz Svete zemlje sveti Sava će u luci Akr kupiti od Latina crkvu Svetog Đorđa poklanjajući je manastiru u Josafatovoj dolini, na potoku Kedronu – Mar Sabu, kako ga Arapi nazivaju.

Sa ovih svojih putovanja doneo je u Srbiju mnogo svetih relikvija među kojima je desna ruka svete Prvomučenice i ravnoapostolne Tekle jedna od najznačajnijih. Neki od prepisa starih knjiga koje je sveti Sava doneo se i danas nalaze u Srbiji i odnose se na tajne nastanka hrišćanstva i njegovog razvoja. Veoma su značajni gnostički rukopisi koji su među vas Srbe stigli nakon što se sveti Sava upokojio u bugarskom prestonom gradu *Търново* 14. januara 1236. Tada su bugarski car Ivan Asen (Иван Асен II) i bugarski patrijarh Joakim (Йоаким I, български патриарх) sve njegove spise iz Svete Zemlje otposlali za Srbiju pod velikom vojnom pratnjom, a svetoga Savu sahraniše u crkvi *Свети Четиридесет мъченици севастийски*. Iako su gnostici bili osuđivani od strane Crkve, sveti Sava je prikupio i poneo sa sobom neke od njihovih učenja koja su vezana za stara egipatska, grčka i istočnjačka znanja o religiji i filosofiji, a pre i iznad svega za misterije

oslobađanja od materijalističkih stega ovog sveta koja je promovisalo Vavilonsko bratstvo.

Zapamtite, vaše Svetosavlje je najčistiji postojeći oblik ispovedanja vere u Hrista. Nije slučajno što se crkve vašeg svetitelja Save nalaze u Londonu, Beču i Hanoveru. U srpskoj ikonografiji, koja je jedinstvena u hrišćanstvu, geneološko stablo Nemanjića se uvek prikazuje po uzoru na Hristovo. Čistota vaše hrišćanske vere je vekovna i dok je vašeg Svesvetog patrijarha Pavla rođenog na praznik usekovanje glave svetog Jovana Krstitelja tako će i biti. Među svim hrišćanima sveta samo Srbi imaju krsnu slavu koja je ostatak njihovog mnogoboštva i sećanje na njihove nekadašnje bogove: Peruna, Svaroga, Svetovida, Velesa i mnoge druge ali i dan kada su prešli u Pravoslavlje. I, još nešto, vaš patrijarh Pavle sa titulom Arhiepiskopa Pećkog, Mitropolita Beogradskokarlovačkog i Patrijarha srpskog je onaj koga svi Vi Srbi treba da oslovljavate sa ***Свјатјејши***. Vaš patrijarh je peta po redu poštovana i uvažavana ličnost u organizmu Vaseljenske crkve.

Nemanjići su Srbima podarili suverenost države i autokefalnost Crkve, a srednjovekovna srpska država je spadala među politički i ekonomske najrazvijenije evropske države. Izvesno da je srpska država bila najuticajnija u ovom delu Evrope za vreme srpskog cara i cara svih Grka, Bugara i Arbanasa - *сь христолюбивый благоврныицарьи самодрьжьць Срьблмь, Грькωмь, Бльгарωмь и Арбанасωмь* ***Стефана Душана***. On je na Cveti 1346. osnovao u Peći srpsku patrijaršiju i tada je za prvog srpskog patrijarha izabran arhiepiskop *Иоанникием.* Tek nakon toga je Dušan, polazeći od Nomokanona patrijarha *Фотија* (Πατριάρχης Φώτιος), srpskog običajnog prava i već postojećih pisanih zakonskih odredbi doneo, na staleškom saboru održanom u Skopju na Vaznesenje – Spasovdan 21. maja 1349. (prema originalnim spisima Zakon je donet *лета Господњег 6857,месяца мая, в 21 день*), Zakonik (*Законик благовјернаго царь Стефана*).

Zakonik cara Stefana Dušana *per se* najbolje svedoči, na kolikoj je visini bila kultura Srbije u to doba, kao i koliko je car Stefan Dušan nastojao, da uredi svoju veliku državu po određenim pravnim osnovama. Značaj i domet *Законика благовјернаго царь Стефана* danas može da se oceni tek kad se uporedi sa savremenim zakonodavstvom evropskih država. U tako komparativnom pregledu jasno je da on zauzima jedno izvanredno mesto, kako po sadržaju, tako isto i po značenju. Zakonik je izvesno imao samostalan karakter državnog zakona, kojim su se uređivale javno – pravne prilike carsta. On je, kako god da se gleda, imao značaj osnovnog državnog zakona, kojim su utvrđena opšta načela državnog uređenja. Pored toga, Zakonik je jedno od najlepših kulturnih dela srpskog srednjeg veka.

Veliki broj članova Zakona bio je posvećen krivičnom pravu i ustanovljenju državnih sudova koji su bili nadležni da sude sve sporove svetovne vlasti.

Međutim, jedna od glavnih odlika ovog Zakona je ta što je imao značajne elemente današnjih ustavnih zakona što ga je i činilo tako posebnim u odnosu na sve tada postojeće vizantijske i druge zakone. Zakon je imao 135 članova:

- Članovi 1-38. tiču se crkvenih stvari i osoba.
- Članovi 39-62. odnose se na vlastelu i njihove prilike.
- Članovi 63-73. tiču se drugih klasa: činovnika, otroka, meropha, serba.
- Članovi 74-83. odnose se na selo i njegove prilike.
- Članovi 84-117. sadrže uglavnom kazneno pravo i procesualno pravo.
- Članovi 118-122. bave se trgovcima i njihovim prilikama.
- Članovi 124-127. uređuju gradske stvari.
- Članovi 129-135. tiču se vojničkih stvari.

U uvodnim napomenama Законика благовјернаго царь Стефана piše: *Сей Свод законов учреждаем мы от православного собора нашего преосвященным патриархом, кир Иоанникием, и всеми архиереями и церковниками, малыми и великими, и мною, правоверным царем Стефаном, и всеми владетелями в Царстве моем, малыми и великими.*

Svoj prvi ustav ponovo oslobođena Srbija je dobila 15. februara na Sretenje Gospodnje 1835. Tada se na livadi kraj crkve Miloša Obrenovića, u današnjem centru Kragujevca, okupilo oko 2.400 poslanika Velike narodne skupštine da bi izglasali ovaj najveći pravni akt. Tom prilikom knez Miloš, koji je donošenje ovog ustava najavio još 1834. na Svetotrifunskom zasedanju, je rekao: "*Iz njega ćete videti da su opštenarodna prava koja će svaki Srbin uživati, prostrano, i onako opisana i razgranata, kako ji samo čovečanstvo predpisuje. U njima ćete naći da je ličnost svakog Srbina slobodna, i da je svaki Srbin gospodar od svog imanja*". Ustav čiji je glavni autor bio Dimitrije Davidović imao je 14 glava i 142 člana, a posebnim delom su bila razrađena prava čoveka i građanina. U to vreme Turska, Austrija i Britanija nisu imale ustave niti su o njima razmišljali kao moguće najvišim pravnim aktima. Posle Sretenjskog ustava Srbija donosi još četiri u istom veku pri čemu je onaj iz 1888, koji je svojeručno potpisao kralj Milan Obrenović, predstavljao najliberalniji ustav u Evropi. Ali, da nebude zablude, prve ustave Srbija nije dobila pod dinastijom Obrenovića već je to bilo još u XIII veku - *Zakonopravilo* svetog Save iz 1219. godine, a zatim u XIV veku sledi *Zakon blagovjernago cara Stefana*, odnosno *Dušanov zakonik* iz 1349. I sada, zamislite, Vi ste do sada imali desetak ustava, a Velika Britanija i Nemačka ih još uvek nemaju. Šta više, kad ste Vi imali državu i ustav Nemačka i Italija, kakvim ih danas poznajemo, nisu ni postojale kao države. O onoj priči ko se služio viljuškom i nožem kada je veliki župan Stefan Nemanja 27. jula 1189. u Nišu dočekao Fridriha Barbarosu (Friedrich I Barbarossa), cara Nemačke na njegovom krstaškom putu u Jerusalim, bolje da i ne govorimo ili, baš i da kažemo, da je „civilizovana“ Evropa viljušku na svojim dvorovima videla tek

početkom XVI veka kada je Henri IV (Henri de Bourbon) na nju natakao celu prepelicu i tako počeo da promoviše *Fine Manners for Fine Dining*. Dok su se Srbi klanjali i ljubili ruke ženama, kod engleskog kralja Henrija VIII važio je Zakon palca (The Rule of Thumb): ženu nesmete tućim ničim debljim od palca!

U kontekstu ove priče uputno je podsetiti se i činjenice da su Ti tako, navodno, civilizovani evropljani bili, za nepoverovati, pravi kanibali. Vidite, engleski kaljevi, a i svekoliko plemstvo, su sve do XIX veka konzumirali, kao neku vrstu leka, kožu, kosti lobanje (kost se mlela u sitan prah) i krv tek umrlih ili pogubljenih ljudi. Ljudsko salo skinuto sa tih i takvih leševa su smatrali najefikasnijim lekom za uklanjanje bolova u zglobovima. Modu mazanja lica ljudskim salom i pčelinjim voskom radi dobijanja savršeno glatke kože promovisala je, među evropskim plemstvom, prva Elizabeta I. Njen lični lekar Džon Banister (John Banister) savetovao joj je, pored već navedenog, i da pije prah egipatskih mumija kako bi izlečila čir i sprečila eventualna krvarenja. Ono što je započela Elizabeta I nastavio je njen naslednik Džejms I ali je on, na preporuku svog lekara Majerna (Théodore Turquet de Mayerne), proširio upotrebu delova ljudskog tela kroz neograničeno konzumiranje praha dobijenog od mumija i svežih ljudskih lobanja. Vrhunac kanibalizma, ipak, pripada sledećem engleskom kralju Čarlsu I koji je, prema svedočenju parlamentarca Samjuela Pepija (Samuel Pepy), secirao sopstevo dete kako bi došao do novog čudesnog eliksira u istoriji kasnije poznatog kao *King's Drops* (Kraljeve kapljice). Te kapljice koristila je, obilato, i kraljica Meri kada je 1698. ležala na samrtnoj postelji, a kralj Vilijam III (William III) je verovao da će uz njihovu upotrebu izlečiti epilepsiju i doživeti stotu. O kanibalizmu engleskih i nekih drugih evropskih kraljeva pisao je, podrobno, dr Sag (Dr Richard Sugg) sa Univerziteta u Durhamu (Durham University) ali on, na kraju, postavlja i pitanje da li je, kad se sve ima u vidu, ljudima danas jasno otkuda i zašto je toliko razvijena "svetska pijaca" ljudskim organima i kako je moguće da samo u Britaniji godišnje nestane, bez ikakvog traga i logičnog objašnjenja policije, preko 250.000 ljudi.

Srpska kultura je stara, duhovna, religiozna i u mnogome superiorna u odnosu na onu zapadnoevropsku. Pisana srpska književnost u srednjem veku predstavlja poseban književni sistem, i što se tiče tipologije, i poetike, i književnih žanrova, taj sistem je nastavak i dalje razvijanje staroslovenskog nasleđa na svetom slovenskom jeziku – staroslovenskom. Nastajala je u manastirima koji su bili njeni pravi rasadnici, centri pismenosti i obrazovanja; slovenoserbski jezik je, paralelno sa grčkim i latinskim, postao veliki sakralni i književni jezik hrišćanske Evrope. Stare srpske knjige nisu bile samo bogougodne već su bile i lepe, okovane u srebru i zlatu, pisane krupnim čitkim kaligrafski ispisanim slovima i ukrašavane ornamentima. Na teritorijama pod srpskom vlašću prevodile su se mnoge grčke knjige ali i one iz zapadnoevropskih kulturnih centara; osim biblijskih tekstova i crkveno-

službenih knjiga prevođeni su romani i putopisi, apokrifne knjige, hagiografski spisi, istoriografska i pravna dela i sl. No, prevođene su poučne i zabavne knjige , kao što su čuvena Knjiga o Varlaamu i Joasafu, Stefanit i Ihnilat, Fiziolog, legende o Aleksiju Božjem čoveku, o svetom Đorđu, priča o mudrom Akiru i druge pripovetke. Posredstvom ovakve literature Srbi su prihvatali širok krug evropske kulture, na ovoj lektiri se vaspitavali u hrišćanskoj religioznosti i sticali sva tada potrebna znanja iz raznih oblasti.

Ali, svekolika literatura, koju su Srbi koristili sa zvoje obrazovanje neće nikada odneti prevagu nad njihovim originalnim stvaranjem. Kada budu obrađivali svoje teme oni će, iz stranih spisa, koristiti samo one žanrove i onu poetiku kojima se slavi svetački kult. Srbi su imali i duboko poštovali svoje obredne vrednosti kao što su: hagiografija, homiletika, himnografija, ili, prema slovenskim nazivima: žitije, pohvala, služba. Činjenica da su prva dela srpske produkcije obrađena u kanonskim oblicima obredne književnosti i da je jezik literature obredni, sveti jezik Slovena, odredila je karakter daljeg srpskog književnog stvaranja. To je duhovna literatura, misaona, etička, istorijski odgovorna i sa uvek prisutnim pitanjem o čovekovoj egzistenciji.

Za svoje i prepise stranih knjiga Srbi su koristili najbolje što se imalo: zlato, kobalt, pergamentnu hartiju, a rukopis je po okončanju okivan u srebro i zlato pa i drago kamenje. Zato je razumljivo što su mnoge srpske stare knjige raznete po Evropi i što ih više ima sačuvanih u evropskim prestonicama nego u Srbiji. O lepoti i vrednosti srednjevekovnih srpskih rukopisnih knjiga govori, samo po sebi, i *Parisko četvorojevanđelje* koje se danas nalazi u *Bibliothèque nationale de France* (Bible chrétienne, catalogue général - document № 22). U Remsu, Francuska, se takođe, kao velika svetinja, čuva jedan slovenoserbski rukopis (l'Evangéliaire de Reims – manuscrit enluminé d'origine ancien-serbe) – jevanđelistar (bogoslužbena knjiga) na pergamentu iz 1395. godine, čiji je jedan deo napisan ćirilicom a drugi glagoljicom. Zanimljivost vezana za ovaj jevanđelistar je što su se na njemu, prilikom krunisanja, zaklela dva francuska kralja, Luj XIII i Luj XIV. Tekst zakletve u originalu glasi: "*Ainsi le jourons, vouons et promettons sur la sainte et vraie Croix et le saint Évangile touché*" (Tako se zaklinjemo...). Francuzi ovaj jevanđelistar zovu *Texte du sacre* (Tekst svetosti).

Interesantno je, svakako vredno pomena, da se jedna od najlepših i najvrednijih srednjevekovnih fresaka na svetu nalazi baš u vašem Manastiru Mileševa koji je, u prvoj polovini XIII veka, podigao niko drugi do Stefan Vladislav Nemanjić. To je pre svega kompozicija Mironosice na Hristovom grobu u okviru koje je prikazan anđeo kako, obučen u beo hiton, sedi na kamenu i mironosicama rukom pokazuje mesto Hristovog vaskrsnuća. E, sad, vidite, kada je 1963. ostvaren prvi satelitski prenos video signala između Evrope i Severne Amerike sadržao je, među prvim kadrovima koji su predstavljali pozdrav Evropljana prema Amerikancima, sliku anđela u belom

hitonu iz Mileševa. Nešto kasnije, isti taj signal sa anđelom iz Mileševa je bio poslat i u svemir, kao znak dobre volje i još boljih namera, prema mogućim vanzemaljskim oblicima života. Danas je Vaš *Бели анђео* priznat kao univerzalni simbol svekolikog mira.

O vašem gradu Nišu kao mestu gde su se čuvale mošti i najvažnije relikvije hrišćanskih mučenika pisao je još tokom IV veka episkop iz Ruana Viktricije (Sanctus Victricius). U svom delu *De laude sanctorum* on navodi Niš kao mesto koje je za hrišćane značajno gotovo isto kao Konstantinopolj, Antiohija, Solun i Rim. Episkop Ruana nadahnuto piše, a bazilika sa martirijumom kod Jagodin-malskog mosta potvrđuje, kako u Nišu ima više crkava posvećenih različitim svetiteljima što ovaj grad svrstave u gotovo najveći *Ville des Martyrs* (Grad mučenika) u hrišćanskom svetu. Treba znati da je u Rimskom carstvu samo nekoliko gradova imalo status hodočasničkog centra i da je Niš bio jedan od njih.

Treba se, u ovom spomnjanju, setiti i Stefana Uroša IV Dušana Nemanjića koji je Bazilci Svetog Petra u Bariju (Concattedrale di S. Pietro Apostolo) poklonio ikonostas od glamskog srebra (jedinstvena legura od srebra i zlata). U istom tom Bariju koji su Srbi nazivali Veliki Bar u Crkvi svetog Nikole (Basilica di San Nicola) gde počivaju mošti ovog sveca iznad njegove kripte visi ikona koju je Crkvi poklonio Stefan Uroš III Dečanski Nemanjić. Krst svetog Save nalazi se u katedrali u Pjaćenci (Duomo di Piacenza), a desnica Jovana Krstitelja koju je sveti Sava poklonio manastiru Žiča danas je u katedrali u Sijeni (Duomo di Siena) pored ikone s likom srpskog patrijarha Pajsija sina popa Dimitrija. U Crkvi Svetog Krsta (Basilica di Santa Croce) u Firenci, najvećem franjevačkom hramu na svetu, pored grobova Mikelanđela, Galileja, Makijavelija, Rosinija... živi stalna postavka kopija srpski freski.

Oni su duboko svesni činjenice da ste vi stari narod, da ste gospoda po rođenju. Znaju oni, i nemojte da imate bilo kakve iluzije po tom pitanju, da je Sveti Sava prvi srpski univerzitet pokrenuo još 1198. na Hilandaru, a to je vek i po pre praškog, krakovskog i bečkog i dva veka pre kelnskog univerziteta. Znaju oni i da se poslednji vizantijski univerzitet nalazio u manastiru Svetog Jovana Preteče u Carigradu koji je, inače, osnovao srpski kralj Milan. Srbi su, znaju oni, jedini državotvoran narod u Jugoistočnoj Evropi. Nekima se ove činjenice ne dopadaju - gotovo da ih vređaju pa zato nastoje svim silama da vam izbrišu to kolektivno sećanje, da vas intelektualno sterilišu. Njima smeta i činjenica da je sveti Sava umro na Bogojavljanje i da je na poslednjoj liturgiji u bugarskom prestonom gradu Trnovu uputio jednu od najleših i najvažnijih poruka srpskom narodu:

Почујте ме браћо, последњи и први,
По језику и вери ми смо једне крви.
Ми смо браћа знајте, сестра нам је слога,

Јер смо деца Христа, једног истог Бога.
Ријеч братство лако је изрећи,
Ал'кад' се изгуби тешко га је стећи.
Чувајте га као ваша ока оба,
То вам је аманет са Христовог гроба.

Sveti Sava je svoju poruku na pergamentu ispisao tinkturom zelene boje koju je u Aleksandriji dobio od patrijarha Nikole; mastilo iste boje, od tada pa do dana današnjeg, koriste svi srpski patrijarsi u svojoj korespodenciji.

Oni se sa vama ozbiljno, veoma ozbiljno i intenzivno bave još s početka XIX veka i sada su, po njihovoj proceni, u završnoj fazi. Pogledajte, svi ovi vaši *sans honte* (bestidni) političari demokratske provinijencije, *gastarbeiteri* kod mondijalističkih stratega svetske politike se svim silama trude da uvuku Srbe u evropske i evroatlantske integracije. Oni su zastupnici i promoteri svih ovih političkih, pravnih, ekonomskih i socijalni izmišljotina, a sve sa ciljem zbunjivanja, dezorijentacije, zaglupljivanja i, na kraju, pokoravanja naroda. Oni, bar je danas jasno, nisu za onu iskrenu slobodu čoveka u okviru koje se može razvijati inteligencija, dostojanstvo i sreća ljudi; interesuju ih samo individualističke, egoističke i fiktivne slobode o kojima tako lepo govore sve škole buržujskog liberalizma. Sa već hroničnim pomanjkanjem stida, srama i griže savesti menjaju školski i zdravstveni sistem, zakone, propise, pravila i šta sve ne još sa ciljem da ih usklade sa onima u EU. Da li Vam je iko ikad rekao sa čim su usklađeni ti takozvani evropski zakoni?! Šta je njihov mera vrednosti? Pravo ili pravda? Da li je čovek u Evropi nastao od majmuna ili je postao majmun kada... Darvin je čudo! Pa znate li Vi da Bolonjska dekleracija o usklađivanju obrazovnih programa svih evropskih univerziteta nije nikakav obavezujući akt i da se ona, takva kakva jeste, ne primenjuje upravo na najstarijem univerzitetu na svetu (osnovan 1088.) *Alma Mater Studiorum* koji se, inače, nalazi u samoj Bolonji. Vaši makijavelisti svoje aktivnosti predstavljaju kao nekakav navodni prioritet, pitanje opstanka ili propasti srpskog naroda. Cela ta dramaturgija je podignuta na hamletovski nivo - *to be, or not to be*. Pravi *coup de Théâtre.*

Pogledajte, da ne poverujete, danas se u Srbiji izdavanjem udžebenika bavi preko dvadeset izdavača, a među njima ima i onih iz Hrvatske, Slovenije i Austrije. Svako može da napiše udžbenik za osnovnu i srednju školu, a na školama je da se same opredele od kog autora i izdavača će da nabavljaju knjige. Tako se danas istorija srpskog naroda opisuje od šestog veka, od njihovog navodnog doseljavanja na prostore Jugoistočne Evrope. Ko su Vam preci, odakle su došli u Jugoistočnu Evropu to je, za autore školskih udžbenika, nevažno! No, nije nevažno i oni to znaju ali kao sledbenici *Berlin-Wiener Schule* koja već decenijama, još od Marije Terezije, deluje u pravcu afirmacije falsifakata da Srbi nisu autohtoni narod u Podunavlju i Jugoistočnoj Evropi slede tu politiku obmane. Tako, primera radi, u udžbeniku za šesti

razred osnovne škole čiji je autor Rade Mihaljčić doslovce piše: “Nakon dolaska Slovena na Balkan starosedeoci koji su živeli zajedno i čija su naselja grupisana u veće skupine nisu slovenizirani. Običaje, jezik, i druga narodna obeležja sačuvali su Albanci. Deo doseljenih Slovena primio je jezik i običaje Albanaca i stopio se s njima“!

Da biste shvatili o čemu pričam, šta je strašno u ovom obrazovnom sistemu koji Vam je nametnut pitajte nekog - bilo kog - srednjoškolca ili akademski obrazovanog mladića ko je i kojim povodom održao ovaj govor koji se danas izučava na svim vojnim akademijama u svetu:

„Junaci!
Tačno u tri časa neprijatelja treba razbiti vašim silnim jurišem, razneti vašim bombama i bajonetima. Obraz Beograda, naše prestonice, mora da bude svetao.
Vojnici! Junaci!
Vrhovna Komanda izbrisala je naš puk iz brojnog stanja, naš puk je žrtvovan za čast Beograda i Otadžbine. Vi nemate dakle da se brinete za živote vaše, oni više ne postoje. Zato napred u slavu! Za Kralja i Otadžbinu! Živeo Kralj! Živeo Beograd“!

Pitajte bilo kog bolonjski profilisanog mladog čoveka ko je major Dragutin Gavrilović? Pitajte ih zbog čega su 1917. u Kragujevcu ubijena četrdesetorica Slovaka, pripadnika Austro-Ugarske soldateske. Pitajte ih zašto su pola veka direktori *Serbske pravoslavne velike gimnazije karlovačke* bili Slovaci, a ne neko drugi? Zašto je ova gimnazija, koja ima najstariju biblioteku u Vas Srba, morala 1918. godine - kada je stvarana Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca, iz svog imena da izbaci **serbska pravoslavna**? Pitajte ih zašto su Nemci oktobra 1941. u Kraljevu, po normi od 100:1 i 50:1, streljali 2650 građana, seljaka i izbeglica u ovoj srpskoj varošici? Šta mislite, hoće li neko od tih mladih ljudi koje pripremaju za Europu, za bolje sutra znati odgovor i na jedno od ovih pitanja? Neće, a i zašto bi?!

Evropa za koju se bolonjci pripremaju nema granica, nacionalnih atributa pa tako i reč patriotizam ima nekako uvredljivu konotaciju. Evropa na početku XXI nije ništa drugo do jedan sekularizirani, laicistički kupleraj. Evropska unija Vam je, ako želite da budete fini, zapravo samo drugo ime za jakobinsku, marksističku, liberalističku, antiklerikalnu, antihršćansku i ateističku državu. U takvoj Evropi nema mesta za vašeg majora Gavrilovića i vojnike njegovog puka koji su – zarad časti prestonice, izbrisani sa spiska živih; Slovake koji odbijaju da pucaju u Srbe; Serbsku pravoslavnu...

Sa svojim (a)moralom i bolonjskom pameću ti vaši *ragù bolognese* političari i ekonomisti, samo gledaju kroz vas, a ne u vas. Oni vas slušaju, ali vas ne čuju. Klimaju Vam potvrdno glavama, a da ne znaju ni s kim, ni o čemu ni

zašto razgovaraju. Za njih je neko drugi sve već odavno odredio, zadao, opredelio, odmerio.Najstrašnije od svega je to što su oni ovde, kod Vas, u Srbiji uspostavali sistem vrednosti po kome niko normalan više nikome nije potreban. Niko moralan i prosvećen više nije važan jer *ragù bolognese*, očigledno, sa tim i takvim ljudima u Srbiji ne želi da ima ništa zajedničko. Bez njih se može i mora. E, vidite, za mene je to užasno saznanje da sve što vaši obrazovani, moralni, radni i pošteni ljudi znaju, sve što umeju, svi njihovi talenti i iskustvo - ama baš nikom ne trebaju. Njihova visprenost i blagost duše ostaju dostupni samo najužem krugu prijatelja i poznanika. Njihove ideje, predloge, sugestije i tekstove *ragù bolognese* ne može ni da čuje, a kamo li da vidi. Oni nikada neće biti u prilici da objave svoje knjige, izlože slike, ispračaju priče i izrecituju pesme. Oni nikada ni za šta neće primiti nagrade, neće im se dozvoliti da stanu na čelo neke kulturne, umetničke, obrazovne ili kakve god već institucije. Oni nikada neće sesti u poslaničke klupe, prisustvovati sednicama vlade, biti u upravnom odboru nekog preduzeća, nikada se neće studentima obratiti sa katedere, nikada ih niko neće oslovljavati sa gospodine ambasadore ili ministere... Njima je zabranjeno da se ikada i ikako pojave u ulozi nekoga ko će moći da govori u ime svog naroda i zemlje kojoj su bezgranično odani. Ostaće bezimeni! Ovde kod Vas – u Srbiji, tužno je ali je izgleda bolonjski da se najbolji polako, ali sigurno povlače pred gorim i lukavijim, bezobraznijim i bezobzirnijim od sebe. **Bolonja** kreira i promoviše *mediocritas* (mediokritete) koji su danas *Crème de la Crème* vaše *ragù bolognese*!

Da bi bili sigurni u izvesnost onoga što rade vezano za obrazovanje dece i omladine u Srbiji MMF je vladi Srbije sredinom 2009. ispostavio zahtev za ukidanjem čak 11.000 odeljenja po srednjim i osnovnim školama, odnosno ukidanje svih onih koji nemaju više od trideset đaka. Ukidanje ovih razreda pratiće i proces otpuštanja oko desetak hiljada zaposlenih u prosveti. Ovako formulisan zahtev MMF mogao bi se obrazlagati ovako ili onako ali kada se ima u vidu da Srbija izdvaja svega 0,3% bruto nacionalnog dohotka za nauku, 3,8% za osnovno i srednje obrazovanje i samo 2€ po glavi stanovnika za razvoj sporta onda se stiče jasan utisak o obrazovnom genocidu nad srpskom decom. O stepenu izdvajanja za kulturu srpskog naroda govori, dovoljno ilustrativno, podatak da je u Srbiji od 2000-te do 2010-te izdvojeno manje od onoga što je Rusija uložila samo u renoviranje svoga *Большой театра*. Komparacije radi napomenimo i da se u Danskoj na obrazovni sistem 2001. godine trošilo čak 8,6% bruto nacionalnog dohetka, za nauku 3,7%, a da se za razvoj sporta izdvajalo 13,06€ po glavi stanovnika. Ako neko misli da je Danska bogata pa joj se s toga može onda pomenimo samo da je Kipar 2004. godine za finansiranje svih vidova sporta (takmičarski, rekeativni, školski, sport osoba sa invaliditetom....) izdvajao čak 26,09€ po glavi stanovnika.

Još jedan podatak nedvosmisleno govori o brizi i angažovanosti demokratske vlasti Srbije u procesu obrazovanja dece u Srbiji: Od 2000.-te do 2009.-te

godine u Srbiji je potrošeno više novca na izgradnju novih i adaptaciju postojećih zatvora nego na izgradnju novih škola. *Ragù bolognese* zna šta je budućnost, a time i prioritet za srpski narod! Prema rečima Damira Joke iz Uprave za izvršavanje zavodskih sankcija, broj osuđenika na izdržavanju kazni u zatvorima Srbije, počevši od 2003. pa sve do 2009. godine, svake godine se povećavao za 1.000. Tako se za ovih pet godina ukupan broj zatvorenika povećao za čak 60%. Početkom 2010. godine, u Srbiji je bilo utamničeno oko 12.000 ljudi, a na izdržavanje kazne je čekalo između 5.700 i 6.000 osuđenika. Shodno tome, ministarka pravde u Vladi Republike Srbije Snežana Malović 2009. godine najavljuje ubrzanu izgradnju novih zatvorskih kapaciteta u Prokuplju, Pančevu, Kragujevcu i Kruševcu. Inače, zbog katastrofalnih uslova i tortura u srpskim zatvoru Evropska eknomska komisija za borbu protiv torture je kritikovala Srbiju naglašavajući da se samo 2006. godine 411 osuđenika iz očaja samopovredilo bodenjem, sečenjem i ušivanjem usana dok je 94 čak pokušalo samoubistvo. I, tako, s jedne strane se povećava broj zatvorskih kapaciteta i broj zatvorenika a, s drugem smanjuje broj odeljenja i đaka.

I, tako se u Srbiji pod demokratorskom upravom povećava broj utamničenog naroda, a smanjuje broj đaka. U školskoj 1995/96. godini školskim sistemom je bilo obuhvaćeno milion i sto pedeset hiljada učenika, a 2010. bilo ih je za oko 200.000 manje. Krajem prve decenije XXI veka u Srbiji je bilo 1,2 miliona ljudi bez osnovne škole, a Srbija je postala jedini evropska država u kojoj se broj visokoobrazovanih ljudi smanjuje pa ih je tako početkom 2010. bilo jedva oko 6,5%. Koliko je demokratorima odista stalo do obrazovanja srpske dece i kulturni prosperitet naroda najbolje govore činjenice da su već gotovo punu deceniju u Beogradu zatvorene Narodna biblioteka, Narodni muzej, Muzej savremene umetnosti, a da Istorijski muzej i Muzej grada Beogrda nemaju svoje prostorije. U Srbiji se, zapravo, već više od jedne decenije - u okviru projekta rastvorenog društva - sprovodi program sistematskog rušenja svih institucija od autoriteta. S obzirom da demokratori koji sprovode taj program znaju kakva je važnost kulture, prve na njihovom spisku za urušavanje ugleda i slabljenje bile su upravo institucije kulture: Udruženje književnika Srbije, SANU i Univerzitet i to pod farsičnom optužbom za „ideologiju genocida”.

Da ništa nije slučajno, da je sve isplanirano i konsekvento izvedeno pokazuje slučaj Narodne biblioteke Srbije koja već godinama uskraćuje bilo kakvu mogućnost srpskim istraživačima i naučnim radnicima da pristupe jedinstvenim fondovima ove prvorazredne kulturne institucije. Objašnjavajući da je Biblioteka već godinama zatvorena zbog renoviranja koje, istina, traje koliko i njena izgradnja, Ugričić poručuje Srbima: „I zato, kažem vam: kako stvari stoje , i dalje za Srbe važi: najbolja sudbina je ne roditi se“! I, tako, dok je Biblioteka zatvorena Ugričić, parama onih za koje je bolje da se i nisu rodili, putuje po svetu i promoviše srpsko izdavaštvo od XV do XXI veka. Kako ove promocije izgledaju moglo je da se vidi na izložbi Mesec kulture

Srbije u Torontu oktobra 2006. Između osamdesetak izloženih knjiga Narodne biblioteke Srbije nije bilo mesta ni za jedan spis Svetog Save niti za Miroslavljevo jevanđelje. Nije bilo nijedne antologije narodnog stvaralaštva kao nijedne antologije starog ili modernog srpskog pesništva. Nije bilo ni Njegoša, Venclovića, Petra Kočića, Miloša Crnjanskog, Borislava Pekića, Slobodana Jovanovića, Miodraga Pavlovića, Gorana Petrovića... Ono što su posetioci u Montrealu mogli da vide – prvo što su mogli da vide, u zasebnoj vitrini, je bila knjiga socijalnog psihologa Jovana Byforda *Poricanje i potiskivanje antisemitizma* u izdanju Helsinškog odbora za ljudska prava, a odmah do nje, luksuzno opremljena i raskošno predstavljena, bila je knjiga *Večeras u Emausu* koju je, kao autor, potpisao Sreten Ugričić.

Prema aktuelnoj definiciji Projekta međunarodne pismenosti odraslih (International Adult Literacy Survey - IALS) pismenost se danas definiše kao: prozna pismenost (razumevanje i korišćenje informacija dobijenih iz tekstova), dokumentaciona pismenost (informacije koje se nalaze u različitim formularima) i kvantitativna pismenost (razumevanje, na primer, izveštaja o stanju na računu u banci, određivanje poreza, kamata i dr.). Sredinom druge decenije XXI veka počeće da se primenjuje novi obrazac za određivanje pismenosti - takozvana nova pismenost koja se prvenstveno odnosi na stepen informatičkog opismenjavanja. Tu prednjači razvoj onoga što se naziva *Mass self-communication* (MSC), odnosno Masovna individualna komunikacija. Tehnički gledano, MSC je Internet, ali isto tako i svi drugi vidovi elektronskog masovnog komuniciranja i upotrebe kompjuterskih softvera bez koga je već sada nemoguće obavljati više od 60% poslova u razvijenim svetskim privredama. Kako se u Srbiji ovom vidu obrazovanja ne pridaje potreban značaj jasno je da će broj nepismenih u Srbiji uskoro biti katastrofalan. Demokratska vlast je u Srbiji od nepismenosti načinila deo opšteg folklora u vezi s čim je nemački *Deutsche Welle* emitovao intervju sa Slavicom Maksić, naučni savetnik Instituta za pedagoška istraživanja, u kome ona kaže: „Unazad, nekih dvadesetak godina, znači vrlo direktno povezano sa krizom i raznoraznim lošim događanjima u našem društvu, došlo je do značajnog pada u vrednovanju škole. A u skladu s tim i šta je ono što deca ponesu iz škole i čime vladaju“. Sličnog je mišljenja i Gojko Božović, direktor izdavačke kuće *Arhipelag* koji kaže: „To govori o jednoj vrsti nedovoljne razvijenosti i državne uprave, i nedovoljne zaniteresovanosti različitih državnih struktura za konkretna životna pitanja ljudi“.

Još jednom aspektu života u Srbiji *Ragù bolognese* posvećuje posebnu pažnju: Zdravstvu! Srbija je danas zemlja na poslednjem mestu u Evropi, ako izuzmemo Albaniju, po izdvajanjima za zdravstvenu zaštitu svog stanovništva. Nakon ukidanja stomatološke zaštite nastavilo se sa smanjivanjem izdvajanja za zdravstvo tako da se danas na ovaj segment javne potrošnje odvaja svega 186€ po glavi stanovnika, odnosno 5,2% bruto nacionalnog dohotka. Opet, komparacije radi navedimo da se u Nemačkoj troši 11,1% bruto nacionalnog

dohotka na zdravstvo, u Holandiji 9,8%, Francuskoj 10.1%, Holandiji 9,8%... U Srbiji prosečna plata doktora iznosi oko 480€, u Hrvatskoj oko 1100€, Sloveniji 1800€... U intervju koji je još 2003. dao za *Glas javnosti* dr Zorana Milićević, sekretar Etičkog komiteta Srpskog lekarskog društva, kaže: „Jedini konsenzus koji su DS i DSS postigli po dolasku na vlast je to da se zdravstvo pusti niz vodu!“ Za ovakvo stanje u zdravstvu vladu smatra odgovornom i dr Milan Dimitrijević, bivši sekretar za zdravstvo Beograda, koji kaže da nije učinjeno ništa od obećavanih i neophodnih reformi u zdravstvu što je ništa drugo do primer klasične neodgovornosti vlade. On, kao noramlnu posledicu toga, navodi činjenicu da se narod kontinuirano buni protiv loših zdravstvenih usluga i celokupnog zdravstvenog sistema koji je evidentno doveden u stanje opšteg kolapsa što i objašnjava činjenicu da je 2009. godine u Srbiji bilo oko 750.000 neosiguranih građana.

Da kontinuirano i sistematsko zapostavljanje zdravlja građana u Srbiji nije slučajno već, naprotiv, dobro osmišljena pljačka govori se u radnim dokumentima Centra za globalna istraživanja i razvoj (CGIR) iz 2006. godine. Prema ovim dokumentima, slaba organizacija rada zdravstvene službe je glavni uzrok korupcije u zdravstvu i degradaciji svekolikog zdravstvenog sistema. Ove zaključke CGIR-a je potvrdio i Roze Akerman (Rose Ackerman), profesor na univerzitetu *Yale*, naglašavajući da je raširena društvena korupcija jednostavno posledica nefunkcionalne države. Svetska banka je u svom izveštaju od 17. juna 2007. godinu jasno istakla da je Srbija četvrta zemlja u svetu po stepenu korupcije u zdravstvu. Ovo je potvrđeno i u izveštaju *Diskriminacija i korupcija – sistemske greške u srpskom zdravstvu*, čiji su autori 2009. bili profesori Hubert (João Hubrecht) i Najman (Boris Neumann).

Da kontinuirano i sistematsko zapostavljanje zdravlja građana u Srbiji nije naivno i bezazleno govori izveštaj Nacionalne komisije za mentalno zdravlje Ministarstva zdravlja Republike Srbije od 19. januara 2007: „Mentalno zdravlje je i dalje često posmatrano kao niski prioritet od strane vlade... u mnogim oblastima mentalnog zdravlja resursi su neadekvatni... i dalje je dominantna kultura zanemarivanja ljudi sa mentalnim bolestima...“. Šta sve ovo znači pojašnjava psihijatar profesor dr Jovan Marić: „Mentalno zdravlje Srba danas obeležava najmanje šest psihopatoloških fenomena povezanih sa šest karakternih osobina koje Srbi kao narod ispoljavaju. Sve je ovo poslednje decenije eskaliralo u pravu, klasičnu psihopatologiju: „Ti psihopatološki fenomeni su: depresija, strah, incipijentna sumanutost, naznačeni šizofreni rascep, izraženi poremećaj moralnosti i pasivnost (apatija) gotovo do stepena psihotičnosti.“ U psihopatološke fenomene dr Marić ubraja i izraženi poremećaj moralnosti: on naglašava da je Srbija na početku XXI, prema nekim istraživanjima, najkorumpiranija zemlja u Evropi, a četvrta u svetu. Rastočilo se moralno tkivo srpskog naroda. „Na pozornicu života isplivali su moralni nedovrši, isplivao je moralni talog“ zaključuje profesor Marić.

Vidite, danas ta vaša *Ragù bolognese* politička elita, biriokratizovana i od duše otuđena briselska birokratija Vam, svako na svoj način, imputiraju da ste Vi i niko drugi krivi za raspad Jugoslavije, za agresiju na Hrvatsku, Bosnu i Hercegovinu pa i napad na same sebe – Kosovo i Metohiju. Vaši lakeji bežeći od poraza sopstvenog naroda ponavljaju kao papagaji da oni nemaju ništa sa Srbijom iz vremena Nedića, Tita i Miloševića, da su oni pripadnici nekakve druge Srbije? Koje druge? Europejske Srbije! Pa kada, recite mi molim Vas, kada to Srbija nije bila Evropska država?! Termin Balkan je prvi put 1808. upotrebio nemački profesor Johan Zun (Johan August Zeune) ali ne kao geografski pojam već kao političku odrednicu za pravoslavne zemlje. Pa na te ljude, te apatride je nemoguće primeniti ni ono Hristovo: Oprosti im Bože jer ne znaju šta rade. Ko im je dao jezik, obrazovanje, znanje i imanje, hleb nasušni.... Ti satrapi su sa moralom na Ti pa valjda zato sebi i daju za pravo da se javno, u ime naroda koga su se odrekli i kome više ne pripadaju, izvinjavaju za sve zašta su taj napaćeni, poraženi i osramoćeni narod belosvetski kreatori tuge i bede optužili. Ostalo im je, čini se, još samo da sprovedu denacifikaciju srpskog naroda.

Za razliku od tih vaših *marionnettea* Arčibald Rajs, čuveni švajcarski doktor i najpoznatiji svetski kriminolog, je o Srbiji i srpskom narodu drugačije promišljao. Kada je na Kajmakčalanu (pravi naziv je kota 2525), gde su se vodile najžešće borbe na Solunskom frontu 1918, video nasmejanog srpskog vojnika upitao ga je zašto se smeši dok smrti gleda u lice, a ovaj je odgovorio: *Za Srbiju brate, za Srbiju bre*. Istog tog dana Rajs je video njegovo beživotno telo sa nasmejanim očima koje gledaju negde daleko: *Tamo daleko, daleko od mora, tamo je selo moje, tamo je*... I tada je švajcarski doktor i profesor na univerzitetu u Lozani odlučio: kada je 1929. godine preminuo sarhranjen je na Topčiderskom groblju u Beogradu, a urna sa njegovim srcem je položena u spomen crkvicu koja se nalazi na Kajmakčalanu, najvišem vrhu (2.525 metar nadmorske visine) planine Nidže. Slava mu.

Srbi nisu, kao što bi to neko mogao pomisliti, iskazivali svoje poštovanje samo prema prijateljima. Podjednako poštovanje su iskazivali i prema svojim neprijateljima, a to se najbolje moglo videti još tokom Prvog svetskog rata ali i odmah po njegovom okončanju. Iz sukoba u kojima su izlazili kao pobednici Srbi su pristupali, uz sve dužne počasti, sahranjivanju poginulih nemačkih vojnika. Ovo je posebno bilo uočljivo nakon proboja Solunskog fronta kada je, u nastupajućem oslobodilačkom prodoru srpske vojske, mnogo nemačkih vojnika poginulo. Tada su Srbi, po mnogim varošicama Srbije, pristupili podizanju nemačkih vojničkih grobalja kako bi dostojno sahranili svoje protivnike. Tako je, na primer, u Kraljevu na Ratarskom imanju podignuto Nemačko groblje na kome je tridesetih godina sagrađena čak i rimokatolička kapela. U znak zahvalnosti srpskom narodu ali i Srpskoj crkvi za ovokao visoko humano postupanje prema posmrtnim ostacima nemačkih vojnika u Nemačkoj se ne retko sa posebnim poštovanjem govorilo o srpskoj vojničkoj

tradiciji i moralu i etici srpskog hrišćanstva, a kancelar Adolf Hitler je 1935. godine odlikovao vladiku Nikolaja Velimirovića (Verdienstorden vom Deutschen Adler) za sve što je učinjeno na podizanju i održavanju nemačkih vojnih grobalja širom Srbije, a naročito zbog renoviranja onog u Bitolju - *Deutsches Grabdenkmal.*

Za Srbe je smrt sastavni deo života i zato i svoje i tuđe sahranjuju uz puno poštovanje onoga ko se uputio u nebeski večni život. Ali kada se njihovim običajima pripremanja panaije, boce vina i boce pomešanog vina i ulja isprečio komunizam, a potom i demokratija što-šta se izmenilo. A to šta se izmenilo, šta više nije isto i moguće nikada više isto biti neće može se videti baš na primeru spomen ostataka dr Arčibalda Rajsa. Srpska je bruka, stid i sramota ono što se dogodilo na Kajmakčalu gde je neko, ko god, iz specijalno urađene urne izvadio Rajsovo srce i odneo ga u nepoznato. Na tom istom Kajmakčalanu tokom 2009. spomenički kompleks je bio izložen vandalizmu kada je neko između kapele i spomen-kosturnice, pobio betonsku ploču na kojoj je ispisano: „*Опрости им Господе. Со голема жалост и почит ја оставаме ова спомен-плоча за Македонците војници мобилизирани од српската, окупаторска власт*“. I ne samo to, u podnožju Kajmakčalana ima još 44 manja srpska vojnička groblja, a povodom obeležavanja 91. godišnjice proboja Solunskog fronta jeromonah Naum je sačinio pismeni izveštaj: „ Sva groblja, osim groblja u Bitolju, su u veoma žalosnom stanju. Teško su pristupačna, bez putnog prilaza... Mali je broj spomenika na kojima se jasno mogu pročitati podaci o poginulom ratniku... Stanje je toliko teško da teže ne može biti. Ono je odraz našeg odnosa prema sopstvenoj svetloj prošlosti.“ Početkom 2010. godine jeromonah Naum je Eparhiji raško-prizrenskoj i nadležnim državnim institucijama uputio izveštaj u kome, između ostalog, stoji: “Makedonci su potpuno urušili srpske vojne memorijale i groblja, ali i srušili sve stare srpske crkve”.

U jednom dokumentu Srpske akademije nauka koji je dostavljen i nadležnim državnim organima stoji da je spomen-kosturnica za 302 srpska vojnika i dva generala iz Prvog svetskog rata u Valoni razorena i prekrivena ljudskim izmetom. Tragova srpskih vojnih kosturnica u Skadru, Korči, Draču, Valoni, Lešu i Kavaji nema, iako su tu bili sahranjeni boraci iz balkanskih i oba svetska rata. Nema ni tragova zajedničke grobnice stradalih između januara i marta 1916. godine u Arti i selu Narta, kao i u selu Burela...

Srpska ratna grobalja najviše imaju Austrija – 83, Italija – 64, Mađarska – 46 i Nemačka – 41. A zatim Makedonija – 34, Hrvatska – 31, Francuska – 26, Rumunija – 22 i Albanija – 16. A najmanje ih je u Belgiji, Belorusiji i Crnoj Gori – po 1. Na afričkom tlu imamo 26 srpskih vojnih memorijala. I to u Egiptu, Tunisu i Alžiru. U Okeaniji 3 i u Kanadi 2. Prema Zakonu o ministarstvima Vlade Republike Srbije za groblja i spomen-obeležja u zemlji i inostranstvu zaduženo je Ministarstvo rada i socijalne politike, odnosno

njegov sektor za boračko-invalidsku zaštitu.

Na čelu ovog ministarstva se od 2008. godine nalazi gospodin Rasim Ljajić, sarajevski student i lekar opšte prakse po struci. Od 1989. do 2000. gospodin Ljajić je radio kao novinar za brojne dnevne i periodične listove na prostoru bivše SFRJ. Imao redovnu kolumnu u prištinskom *Zeriju* i *Muslimanskom glasu*, a sarađivao je sa skoro svim listovima u Sarajevu gde je i završio medicinski fakultet. Politikom počinje da se bavi kada je postalo izvesno da će se SFRJ raspasti, a pročuo se tako što je 1990. postao generalni sekretar Stranke demokratske akcije (SDA) za Sandžak koja je sledila i baštinila politiku i učenje Alije Izetbegovića, osnivača i prvog predsednika Stranke za demokratsku akciju. Ova stranka je postala usmerivač i katalizator procesa reislamizacije Muslimana i to u skladu sa panislamističkim i fundamentalističkim idejama Izetbegovića koje je on obelodanio još 1970. u svojoj knjizi *Islamska deklaracija*.

Kad se govori o SDA valja se podsetiti se da je u organizaciji SDA u Sarajevu 10. juna 1991. godine (pre izbijanja građanskog rata u BiH) održan skup na kome je učestvovalo oko 360 najznačajnijih muslimanskih političara na svim nivoima državnog organizovanja u BiH i najistaknutijih muslimanskih intelektualaca. Na tom skupu je tada formiran Nacionalni savez za zaštitu muslimansko-bošnjačkog naroda što je zapravo bila samo politička podloga za stvaranje Patriotske lige iz koje je kasnije stvorena TO, odnosno Armija BiH. Danas je jasno da je ovakva džihadska politika i globalna orijentacija SDA podržana od strane mudžahedina iz islamskog sveta i to ne samo verbalno već, pre i iznad svega, novcem, oružjem i ljudstvom.

Svoje mesto u takvoj politici SDA Ljajić pronalazi odmah nakon što je iranski ekstremni šiitski veliki ajatolah Ahmad Džannati (احمد جنتی) poručio da islam mora „stvoriti novu Palestinu u Evropi“ što, na svoj način, znači da je BiH za panislamističke snage postala centar za destabilizaciju Balkana i odskočna daska za nastupanje prema Evropi. Shvatajući da SDA nije osnovana samo kao stranka Muslimana u BiH Ljajić počinjene da promoviše njene ideje i politiku u Srbiji i to prvo u okvirima Raške oblasti kao generalni sekretar SDA Sandžaka. Od 1994. godine predsednik je Koalicije za Sandžak, koja je 2000. godine preimenovana u Sandžačku demokratsku partiju. Međutim, nakon što je stekao naklonost Demokratske stranke i njenog lidera Borisa Tadića, Ljajić 2009. osniva Socijaldemokratsku partiju Srbije i svoj politički angažman – dok se Srbi ne doste, širi na teritoriju cele Republike zalažući se za njenu regionalizaciju i osnivanje *Yeni Pazar sancağı* (Sandžačkog regiona).

Kada je od strane časopisa Vreme 2005. godine proglašen ličnošću godine Ljajić o svom odnosu sa Izetbegovićem nije previše govorio ali je ipak ispričao kako su njih dvojica devedesetih razmatrala situaciju u Srbiji:

„Tokom rata sam odem kod Izetbegovića i kažem mu da će politika koja se vodi prema Sandžaku izazvati katastrofalne posledice, jer naša pozicija nije takva da možemo da pravimo paralelu sa Srbima u Hrvatskoj koji imaju pomoć srpske države, političku i svaku drugu. Kažem da nemamo na koga da se oslonimo i da moramo kroz institucije sistema da tražimo rešenje. Sandžak je u dve republike, deo je u Srbiji, deo u Crnoj Gori, političko raspoloženje je različito, mi jesmo u kulturnom smislu neka celina, ali u političkom i teritorijalnom nismo. Imamo tri opštine u Srbiji gde smo većina, u Crnoj Gori imamo dve opštine gde su Bošnjaci većina i to nisu teritorijalno vezane opštine, što je pozicija koja je u startu gubitnička sa stanovišta ***naših velikih nacionalnih ciljeva i interesa****. On se sa mnom potpuno složi... Tokom rata u Bosni mi smo 1994. godine, okolo preko Mađarske, Hrvatske, zapadne Hercegovine ušli u Sarajevo, na poziv Izetbegovića, da vidimo o čemu se, zapravo, radi... Onaj koga je podržavalo Sarajevo imao je uticaj u Sandžaku. Posebno je bio važan Izetbegovićev stav, iako moram da priznam, on je uvek bio bliži mojoj političkoj opciji*“.

Ko je Alija Izetbegović koji se slagao sa Rasimom Ljajićem i podržavao ga najbolje pojašnjava gospodin Milivoje Ivanišević, direktor Centra za istraživanje zločina nad srpskim narodom koji tvrdi da je golgota sarajevskih Srba jedna od najsramnijih stranica građanskog rata u Bosni i Hercegovini. Po njemu je ona nepravedno zapostavljena i to kako od strane međunarodne zajednice tako i od predstavnika srpske vlasti. Ivanišević kaže:

“Glavni cilj našeg Centra jeste da u potpunosti obelodanimo istinu o zločinima nad sarajevskim Srbima. U tom smislu mi već imamo sređena dokumenta i precizno klasifikovanu kartoteku. Po dosadašnjim podacima, u Sarajevu je tokom rata ubijeno 5.515 Srba. Kada kažem 5.515 ubijenih Srba u Sarajevu, to znači da imamo sva njihova imena, precizno navedeno vreme i način na koji su likvidirani. I, što je najvažnije, imamo i ime egzekutora odnosno ubice koji je ili naredio, ili direktno izvršio ubistvo. Podsetiću, prema mojim istraživanjima, u BiH je ubijenio 28.000 Srba, što je dva i po odsto ukupne srpske populacije u to vreme u BiH. Alija Izetbegović je zadužio, hrabrio, naoružavao i kontrolisao te svoje kriminalce, koji su bili najcrnji egzekutori. To što je i njih posle pobio, bio je deo njegovog plana da skine odgovornost sa sebe. Kao dan je jasno da on nijednog trenutka nije ni želeo ni hteo da raskine sa svojom militantnom islamističkom ideologijom, koja je za Srbe značila samo jedno – smrt. Na kraju krajeva, setite se ko je prvi otišao iz sarajeva – Jevreji. Oni sigurno nisu pobegli od Srba, već su upravo uspeli da izbegnu potonju sudbinu sarajevskih Srba. Zato me i boli kada vidim kako su neki jevrejski intelektualci pružali Izetbegoviću verbalnu podršku.“

Kad je Alija Izetbegović u pitanju mora se navesti i da je tokom Drugog svetskog rata ovaj fundamentalista kao osamnaestogodišnjak bio i četnički zatvorenik u Trebavu kao pripadnik zloglasne Handžar divizije (13. Waffen-

Gebirgs-Division der SS Handschar). Izetbegović je pripadnikom Handžar divizije postao tek nakon što je napustio jedinicu *Mladi muslimani* koja se, zajedno sa jedinicom *Zeleni kada* pročula među srpskim življme u BiH po tome što nema zarobljenika. Stvaranje ove *Die Bosniakische Handschar Division*, kako su je Nemci nezvanično nazivali, na prostorima NDH i BiH lično je 13. februara 1943. odobrio nemački kancelar Adolf Hitler. Glavno regrutno mesto bilo je u Zagrebu sa još jednim u Zemunu. Čitava kampanja regrutovanja je poverena jerusalimskom muftiji Muhamedu Eminu El' Huseinu, koji posećuje Sarajevo, Banjaluku, Zagreb i Berlin i preko verskih vođa (imama) aktivno lobira za odziv dobrovoljaca.

U cilju širenja bliskih ideja nacizma i islamskog fundamentalizma, ali i zbližavanje muslimana u BiH sa ustaškim režimom hrvatski poglavnik Ante Pavelić naredio je i podizanje posebne džamije, koja je trebalo da se nazove *Poglavnikova džamija*. Proces zbljižavanja muslimana iz BiH sa ustašama otpočeo je avgusta 1941. kada muslimanska delegacija predvođena reis-ul-ulemom Fehimom Efendi Spahom dolazi u Zagreb u posetu poglavniku Anti Paveliću. Lideri bosanskih muslimana obećavaju Anti Paveliću punu lojalnost i podršku, a on, kao pokaz svoje dobre volje i zahvalnosti mnoge od njih imenuje na važne funkcije u ustaškoj državi. Tako je potpredsednik tadašnje hrvatske države postao bosanski musliman Osman Džaferbeg Kulenović, a član vlade NDH dr Mehmed Alabegović, dok je ustaški komesar za BiH postao Hakija Hadžić. Odmah nakon toga, u oktobru 1942. delegacija bosanskih muslimana, uz preporuku Ante Pavelića, odlazi u Rim kod Benita Musolinija, koji je sebe u međuvremenu proglasio zaštitnikom islama. Od Musolinija su zahtevali da Italija omogući stvaranje fašističkog protektorata u Bosni i Hercegovini ali se on s tim nije složio. Nakon toga oni se pismeno i kroz razne diplomatske kanale obraćaju za pomoć nemačkom kancelaru Adolfu Hitleru koji im, kao ni Musolini, ne izlazi u susret ali im omogućava stvaranje prve regularne divizije u sklopu nemačkog Rajha.

Za komandanta 13. SS Handžar divizije postavljen je Herbert fon Obvurcer (Herbert von Obwurzer). Operativna dejstva Handžar divizije bila su u Sremu, Semberiji i Severno-Istočnoj Bosni. Prema sačuvanim istorijskim dokumentima, 13. SS Handžar divizija je za period od marta meseca do oktobra 1944. godine izvršila brojne zločine u Sremu i u severoistočnom delu BiH. Ubijeno je više hiljada Srba ali su po svireposti i načinu izvršenja ovi zločini daleko prevazilazi bilo koji nemački zločin. Spirala zločina muslimana iz Handžar divizije je bila jednodimenzionalna – podjednako se odnosila na starce, žene i decu kao i odrasle muškarce. Naročito su svirepi bili prema mladim srpkinjama, koje bi silovali sve dok se one nebi onesvestile, a tek potom bi ih kasapaili sečenjem delova tela (dojki i polnih organa) ostavljajući ih da tako iskrvare do smrti.

Nakon drugog svetskog rata Izetbegović je 1946. osuđen zbog svog

pripadništva *Mladim muslimanima*, ali se u optužnici nigde nije spominjalo da su ga kao zarobljenika 1944. držali četnici i da je kao pripadnik Handžar divizije zamenjen za veći broj srpskih civila koje su muslimani držali kao taoce. Osuđen je na tri godine zatvora.

Alija Izetbegović je preminuo 19. oktobra 2003, a na dan njegove sahrane 22. oktobra 2003, u sarajevskom *Dnevnom avazu* na pola stranice izašla je čitulja sa potpisom Rasima Ljajića: „*Poslednji selam našem dragom predsjedniku Aliji Izetbegoviću, neka mu Alah dž. š. podari dženetski rahatluk, njegovoj porodici sabur, a nama vječno pamćenje na njegov neprolazni lik i djelo*.“ (selam - pozdrav, dž. š. od dželle šanuhu - neka je slavno njegovo uzvišeno biće, dženetski rahatluk - rajsko naselje, sabur - strpljenje).

I na kraju treba se potsetiti kako je svoje političko opredeljenje gospodin Ljajić iskazao u subotu 13.01.2007. kada je kao gost Centralnog dnevnika *NTV Hayat*-a, na kojem je govorio o predstojećim izborima u Srbiji novinaru Senadu Hadžifejzoviću izjavio: „preči i draži mi je Suljo (Dr Sulejman Ugljanin, predsednik Stranke demokratske akcije Sandžaka i predsednik Bošnjačkog nacionalnog Veća u Srbiji i Crnoj Gori; rođen 1953. godine u Bošnjačkoj mahali u Kosovskoj Mitrovici, od oca Murata i majke Vehibe) ma kakav on bio od tamo nekakvog Velje Ilića“. Od 2008. godine gospoda Ljajić i bivši bokser Ugljanin sede u vladi Srbije, a sve zarad dobra srpskog naroda i prosperiteta njegove države.

Gospodin Ljajić inače potiče iz velike muslimanske familije, a pored njega javnosti je dugo godina bio poznat i njegov brat Esad Ljaić. Prema pisanju beogradskog NIN-a od 15. maja 2003. godine, zasnovanog na autentičnim dokumentima MUP-a Srbije, Esad Ljajić je “zbog nedozvoljene trgovine opojnim drogama osuđivan 1991. godine u Beogradu”. Esad Ljajić (zvani Kero) naznačen je, uz još nekoliko stotina imena, u dokumentu pod nazivom “Kriminalne grupe i pojedinci koji se bave organizovanim kriminalom na teritoriji Republike Srbije”. No, kako neko nebi pomislio da samo gospodin Ljajć ima neke, pa makar i rodbinske, veze sa narkodilerima NIN je u broju 2731 iz aprila 2003. objavio fotografiju na kojoj su zagrljeni Miodrag Kostić, predsednik kompanije *MK komerc*, Nenad Čanak i Nenad Opačić, glavni narko-diler u Novom Sadu i saradnik zemunskog klana, kriminalne grupacije kojoj se pripisuje trgovina drogom, ali i ubistva, otmice, mučenja.

Groblja su istorija porodica, naselja, gradova, država, naroda i velikih i malih. Pred neminovnošću prirodnih zakona i drugih ljudskih mana, život i smrt imaju isto odstojanje i ravnanje. Održavanjem i čuvanjem grobalja, čuva se i istorij srpskog naroda. Hoće li i ako hoće kako će se o srpskim grobovima starati resorni ministar gospodin Rasim Ljajić i njegov kolega bez portfelja gospodin Ugljanin nije teško pretpostaviti. Dali je Ljajićevo (ne)zalaganje za očuvanje srpskih grobalja svojevrstan poziv nekima da se sa istima može –

kako god, najbolje govori izveštaj OEBS-a iz 2006. prema kome je čak 60% srpskih groblja na Kosovu i Metohiji u lošem stanju. Zamenik šefa OEBS-a Edvard Džozef kazao je da je prema podacima sa 392 groblja njih 229 u stanju "ispod podnošljivog" (beyond bearable). O stanju srpskih groblja na Kosmetu mnogo preciznije podatke poseduje Raško-prizrenske eparhija Srpske pravoslavne crkve, a prema njima albanski separatisti na Kosometu porušili su 139 crkava i manastira i u potpunosti uništili 254 pravoslavna groblja i oko 7.500 nadgrobnih spomenika, te skoro stotinu kapela. Na 60 grobalja nema ni jednog očuvanog nadgrobnog spomenika - piše u arhivi Eparhije, a groblja u selu Siga i Brestovik, nadomak Peći, prekopana su, a posmrtni ostaci bačeni su na smetlišta. Srpsko groblje u Belom Polju pretvoreno je u smetlište, dok je groblje na periferiji Đakovice, gdje je sahranjeno i nekoliko francuskih vojnika iz Prvog svetskog rata, pretvoreno u – deponiju.

I sami znate, to odista nije teško zaključiti, da sve što Vam se događa nije rezultat slučajnosti. U istorijskim događanjima nema slučajnosti jer se u njima uvek sve vrti oko nečijeg smišljenog i dugo planiranog delovanja. Istinu niste mogli da očekujete od komunista, a još će Vam je manje ponuditi ovi demokratori iz Žute internacionale. Istina je, na vašu žalost, drugačija od onoga čemu su Vas učili jer su vaši *ragù bolognese* političari odbacili kosovsku ideologiju i sada samo *pro forma* zastupaju srpske nacionalne i državne interese. Kad ih gledate pomislite da Turci nikada nisu ni otišli iz Srbije samo što oni, za razliku od Turaka, ni Boga ne priznaju. Za njih Carstvo nebesko ništa ne znači pa zato svoja demokratski stečena državna zvanja poimaju kao svojevrsnu *sinecuru*, a sve sa ciljem servilnog izvršavaja instrukcija belosvetskih moralnih apstinenata i mentalnih retarda. Srbija će, pre ili kasnije, a izvesno tek nakon što je rasparčaju kroz nekakvu regionalizaciju i propuste kroz dril novonarastajućeg neoosmanskog carsta, postati još jedna u nizu denacionalizovanih federalnih jedinica Evropske unije, nove tvorevine Novog svetskog poretka. Tada će o vašim depersonalizovanim dušama brinuti briselska birokratija, a NATO će vas braniti od vas samih – do poslednjeg Srbina. Oni, ti vaši demonokratori sa tim nemaju problema.

Pogledajte, ulazak žena na Svetu Goru je zabranjen još od 1406. godine. Ja to ne razumem, ali onda ja nisam ni hrišćanin ni verujući čovek kao što je to bio jedan od utemeljivača monaškog života, sveti Antonije Veliki koji u svojim Monaškim pravilima kaže: "*Ne dopusti da ti se približi žena, ni u kom slučaju, niti da uđe u dom tvoj, jer istovremeno dolazi iskušenje bluda*." No, ovaj vaš od Brisela probrani i Bolonje produhovljeni politički gemišt ili ti *ho-so lépés* je nedavno konstatovao da je to poštovanje tradicije pravoslavnih srednjevekovnih kanona od strane svetogorskog sveštenstva, u suprotnosti sa osnovnim načelima Evropske unije po kojima je zagarantovana sloboda kretanja ljudi, kapitala i ideja. I sada oni postavljaju pitanje odgovornosti tamo nekog gospodina Antonija koji ne poštuje emancipaciju žena i čega sve ne još. Ovim Darvinovim majmunima izgleda nije poznato da srpski narod pola

milenijuma nije imao svoju državu i da je sve to vreme isključivo zahvaljujući veri, uspeo da sačuva svoju kulturu, običaje i istorijsko sećanje. Pod turskim zulumom religija je bila izvora sveg vašeg društvenog morala i dobra, kao i svih autoriteta na čelu sa Bogom na nebu i ocem u porodici. I zato je pitanje odbrane vaše pravoslavne crkve od ovih i onih levičara pre njih, zapravo pitanje odbrane vaše države i nacije.

O komunistima i demokratorima - njihovim naslednicima ili, kako god, prethodnicima je, verovali ili ne, govorio još sveti Sava kada je svom verujućem narodu iskazao hrišćansku ali i staru srpsku pagansku tajnu: “Za puteve na desnoj strani zna Bog a na levoj su đavolovi”. Vidite, prema Srpskom mitološkom rečniku (izdanje *Nolit* Beograd, 1970) leva strana je “slabija, nazadna i nesrećna” a desna je “jača, napredna i srećna”. Levo je svet smrti a desno je svet života. U nekim srpskim krajevima i dan danas istrajava običaj putnika da se na raskrsnici prekrste tri puta te pljunu na levu stranu, gde se kupe veštice i đavoli. U pitanju je sredstvo bele magije kojim se odbijaju kobi, demonske sile i nesreće sa levice. Istom poretku pripadaju i mnogi drugi srpski stari narodni običaji, od sipanja vina desnom rukom (jer leva nagoni na opijanje) preko zabrane hranjenja deteta levom rukom (jer privlači boleštine i slabosti), do svadbenog rituala, gde se na venčanje polazi i u mladoženjinu kuću stupa desnom nogom. Zato i dan-danas, kada vidimo zlovoljna, svadljiva ili poremećena čoveka kažemo da je “ustao na levu nogu”.

I sada, bez želje da ulazim u to odakle Srbi vuku korene, spomenuću, u kontekstu priče o pogubnosti komunista, demokratora i svega drugog levačkog, iskustva najdalje indo-evropske tradicije – Indije. Tamo razlikuju puteve “Leve ruke” i “Desne ruke”. U ovom životu put “Desne ruke” (Dakšinikara) preduzimaju ljudi skloni redu i zakonu, mudrosti i znanju, pravdi i suverenstvu uma nad strastima životinje u čoveku. Put “Leve ruke” (Vamanakara), preduzimaju izrodi Arija i pripadnici najnižih kasta. Vi ste, nema sumnje, od Arije.

Poznati slovenački kompozitor i dirigent u Srpskom narodnom pozorišu Davorin Jenko je 1872. komponovao himnu Kraljevine Srbije ***Bože pravde***. Međutim, Jenka se mnogi rado sećaju i kao kompozitora horske muzike na stihove Vladimira Vasića *Nek vidi dušman*:

Što ćutiš, ćutiš, Srbine tužni?
Protrljaj oči! Slava te zove.
Slava te zove na crno groblje:
na ono tužno Kosovo polje...
Nek dušman vidi, nek dušman čuje,
da Srb još živi, da je junak!

Bolje je i više čestiti Slovenac Davorin Jenko osećao srbsku dušu nego što će

to ikada biti u stanju vaša novokopanovana politička kamarila koja je, kad su Srbi i srpski nacionalni interesi u pitanju, slepa među očima i gluva među ušima. Oni glorifikuju liberalni kapitalizam i globalizam i kao svi drugi debili ne vide da se tu zapravo radi o globalizaciji bede i srama. Za njih je čast, kao što bi to bilo i za svakog drugog imbecila, da budu deo korumpiranih elita koje je širom sveta uspostavio liberalni kapitalizam. Oni ne shvataju da transkontinentalne liberalne kapitalističke oligarhije preko njih i njima sličnih idiota vladaju svetom pretvarajući ga u logor izmanipulisanih ljudi koji pokleću pred novouspostavljenim bogom – Profitom! Globalizacija je, bar to bi ljudi morali znati, samo drugi naziv za konstituisanje svetske finansijske oligarhije kroz korišćenje finansijskog kapitala koji je, zahvaljujući korumpiranim političarima, oslobođen kontrole nacionalnih država. Finansijski kapital se tako pojavljuje kao svojevrstan *Judaica Reich* sa jasnim ciljem uspostavljanja globalne dominacije i eksploatacije kroz, ponovimo, ne može škoditi, preuzimanje nacionalnih privreda sa svim njihovim bogatstvima.

Ti vaši mentalni retardi nemaju, normalno, potreban koeficijent inteligencije kako bi shvatili da je liberalizam zapravo ideologija bez postojanog sistema vrednosti. Njegovo osnovno načelo je da ontološka istina ne postoji i da svako mišljenje ima podjednaku vrednost. Tako liberalni kapitalizam uspostavlja "objektivnu" ravnotežu između laži i istine, poroka i vrline, zla i dobra što, na kraju, uspostavlja potrebne osnove za ostvarivanje demokratske prevlasti intelektualno impotentnih i mentalnih retarda sa sve lažima i porocima koje su im tako imanentne. Kada danas sagledate rezultate liberalne doktrine shvatite da je ona ništa drugo do paravan za stvaranje i prevlast jednog novog morala, odnosno moralnog i misaonog kontejnera koji žestoko negira osnovne civilizacijske norme pa i elementarne zakone prirode.

Za Srbe je, zbog svega što se danas događa u svetu, važan Kosovski mit jer on održava sećanje na slavu srpske državnosti i još mnogo toga. Mit je, ako ništa drugo, neka vrsta kolektivnog sna jednog naroda. Bez mitološkog nasleđa čovek kao i celi narodi mogu sličiti najobičnijoj tikvi. Ako potisnete taj mit šta Vam preostaje: Vuk Karadžić, Pašić, Broz, Tadić... Vidite u periodu Nemanjića Srbija je, s obzirom na slabljenje Vizantije, preuzela vojnopolitičku inicijativu na Balkanu. Pri tome, vizantijska kultura je bila i ostala podloga srpskom civilizacijskom kodu: prihvaćeno je pravoslavno hrišćanstvo uz priznanje vrhovne vlasti Vaseljenske Patrijaršije u Konstantinopolju; preuzeto je ustrojstvo države i državne uprave po vizantijskom uzoru; stratifikacija (diferencijacija stanovništva u hijerarhijski postavljene klase) srpskog društva rađena je po principima vizantijskog društvenog modela; vizantijska kultura je zaživela paralelno sa "raškom školom" što se najlepše vidi u srpskoj arhitekturi – Bogorodica Ljeviška u Prizrenu ili Gračanica na Kosovu... Na kraju vladavine cara Dušana, sredinom XIV veka, srpska država je bila najprostranija u svojoj istoriji: od Dunava do Korintskog zaliva i od Jadranskog do Jegejskog mora.Bila je to, ma kako to

danas može nestvarno zvučati, jedna od najvećih i najrazvijenih evropskih država. I tada, u XIV veku na Evropu kreću Muhamedovi sledbenici - Turci Osmanlije. Srbija, naslednica Vizantije i država Hristovih sledbenika sa prvim heraldičkim simbolima vere u Boga i Carstva nebeskog, našla se prva na udaru sledbenika Osman Gazija (عثمان بن أرطغرل), nekadašnjeg bega velikog turskog plemena *Kayi Boyu*.

U srednjem veku kad su vitezovi nosili oklope i kacige bilo je vrlo teško da se međusobno raspoznaju i stoga su počeli da nose grbove vladara kojima su potčinjeni. Vidite, na Kosovu polju, pred Turke, Srbi su stali u svoj svojoj veličini – duhovnoj i vojnoj. Nije bilo, kao što Vam to neki podvaljuju, izdajica i pobegulja. Bili su jedinstveni i okupljeni pod svojim barjakom kojim je dominirao crveni dvoglavi orao na beloj podlozi. Ovaj je orao krasio i odežde Nemanjića još od 1170. i on je iskonski i istinski znak države Srbije. Crveni dvoglavi orao na beloj podlozi se nalazi na fresci u crkvi Bogorodice Ljeviške u Prizrenu koju je još 1307. podigao srpski kralj Stefan Uroš II Milutin. Po njegovoj želji čuveni freskopisac Mihail Astrape (*Михаил Астрапе*) je oslikao crvenog dvoglavog orla na beloj podlozi – da se zna šta je i šta ima biti simbol srpske države.

Kada se Stefan Uroš IV Dušan Nemanjić 25. decembra 1345. proglasio za cara iznad njegove glave se nalazio crveni orao na beloj podlozi. Bila je to jasna poruka cara Dušana da srpska država treba i mora da postane i ostane nastavljač i obnovitelj Vizantijskog carstva koje početak svoga kraja doživljava 13. aprila 1204. I četiri ocila koja je vaš despot Stefan Lazarević, sin kneza Lazara Hrebeljanovića, 1402. uveo u srpski grb jasno i nedvosmisleno ukazuju na rešenost Srbije da istraje u očuvanju obnovljene Vizantije – i po cenu sopstvene propasti. Ta četiri ocila predstavljaju moto Vizantije: Βασιλεὺς Βασιλέων Βασιλεύων Βασιλευόντων – Car Careva Caruje Carevima. Zašto se danas u narodu ova četiri ocila čitaju kao četiri slova S i zašto ih narod tumači kao izreku ***Само Слога Србина Спасава*** je posebna priča. Već više od 800 godina Srbi imaju svoju državu i heraldiku ali će to vaši demokratori pokušati da prikriju, zabaruše i omalovaže usvajajući 2004. novi grb Srbije po uzoru na onaj iz 1882. Te godine se na srpsku političku scenu uvode stranke kao njeni glavni politički protagonisti i to je, samo to, važno za vaše politikante. Tako, po njima, ispada da Srbi imaju državu tek 122. godine. Šta više, Srbija je jedina država na svetu koja je za svoj dan državnosti kao jedan od najbitnijih dana u njenom političkom, kulturnom i istorijskom kalendaru uzela dan početka poslednjeg nesuspešnog ustanka protiv stranog zavojevača - tz, Prvi srpski ustanak (15. februar 1804.). Zašto srpski demokratori nisu prihvatili, kao što je to običaj i red, da se za dan državnosti proglasi početak poslednjeg i konačno uspešnog ustanka srpskog naroda? Zato jer ga je predvodio Miloš Obrenović, najugledniji srbijanski domaćin svoga vremena i zato što je ustanak podignut na crkveni praznik Cveti 11. aprila (24. aprila po gregorijanskom kalendaru) 1815. Za datum srpske

državnosti nije bilo moguće uzeti ni onaj vezan za Berlinski kongres 11. jula 1878. kada je Srbija postala međunarodno priznata država i to naprosto jer se i taj datum vezuje za srbijansku porodicu Obrenovića.

Istina, zbog marifetluka raznih vrsta srpski narod i ne zna da srednjovekovne srpske države nisu imale Dan državnosti tako da Srbija nacionalni praznik prvi put slavi tek 1830. godine, kada je stekla autonomiju posle četiri veka ropstva pod Turcima. Tada je Dan državnosti bio Sv. Andrej Prvozvani, koji je slavljen 30. novembra po starom, odnosno 12. decembra po novom kalendaru, jer je to bio dan kada su Srbi oslobodili Beograd i dan kada je pročitan sultanov *Hatt-ı Şeriflerle* kojim je Srbiji priznata autonomija.

Ovaj nacionalni praznik obeležavan je najduže - sve do Berlinskog kongresa 1878. godine, kada je nakon pobede u trusko-ruskom ratu Srbija stekla nezavisnost. Onda je ustanovljen Dan nezavisnosti, pošto je tog 20. juna (po novom kalendaru 11. jula) na Berlinskom kongresu pročitan dokument o nezavisnosti Srbije. Ovaj datum je kratko slavljen kao Dan nezavisnosti - do 1882. kada je Srbija 22. februara (po novom kalendaru 6. marta) pod vladavinom Milana Obranovića proglašena Kraljevinom. Tada je Dan državnosti praznovan kao Dan kraljevine do ubistva kralja Aleksandra Obranovića i kraljice Drage Mašin 1903. godine, kada su presto uzurpirali Karađorđevići.

Sa Karađorđevićima sve se menja jer datumi od značaja za državu i srpski narod prestaju biti bitni. Naime, rođendan novog kralja Petra Prvog Karađorđevića - 29. juni (odnosno 11. juli) počinje da se slavi kao Dan državnosti i to sve do 1918. kada Karađorđevići, Pašić i ostali njima slični stvaraju Kraljevinu Srba, Hrvata i Slovenaca. U novoj državi, kasnije nazvanoj Kraljevina Jugoslavija, kao Dan državnosti slavljen je Dan ujedinjenja - 1. decembar ali je, i dalje, nastavljeno sa običajem da se i kraljev rođendan slavi kao državni praznik.

Posle Drugog svetskog rata, nova država koja je nastala pod vođstvom Komunističke partije i njenog lidera Broza slavila je 29. novembar kao Dan Republike. Naime, tog datuma 1943. godine u bosanskom gradiću Jajcu održano je zasedanje Antifašističkog veća narodnog oslobođenja Jugoslavije i tada su komunisti udarili temelje Druge Jugoslavije. Po raspadu SFRJ novi demokratsorski vlastodršci su usvojili Zakon o državnim praznicima 10. jula 2001. kojim je za Dan državnosti, s poštovanjem prema Karađorđevićima i indignacijom prema Obrenovićima, proglašen 15. februar.

Za trubadure demokratije ništa, baš ništa, ne znače 523 godine borbe srpskog naroda za povratak na za njih svetu zemlju Kosova i Metohije (*metókhia*, grčka reč koja označava manstirske posede). Oni danas, kao nekada komunisti, ne dozvoljavaju da se u istorijskim knjigama “širi mržnja” tako što bi se o Boju

na Kosovu polju pisalo drugačije – ni po babu ni po stričevima, već po pravdi Boga istinitog: Srbi su nakon jedanaest sati borbe – prsa u prsa, dobili bitku na Kosovu polju ali su izgubili rat jer im šizmatična rimiokatolička Evropa nije želela pomoći nakon Boja. Evropa je sa sve papom Bonifacijem IX (Piero Tomacelli, kršteno ime) gledala i čekala da Osmanlije, nekoliko godina nakon Boja na Kosovu, dođu u nebranjenu zemlju Srbiju i oni su, bez kulture i bez slobodarskih tradicija, došli da poruše na daleko čuvenu kulturu srpskog naroda, da potlače slobodne i stave ih pod vlast šejtana!

Vuk Branković sa svojih deset hiljada konjanika nije mogao sam da brani srpske zemlje, a katolici su svoju pomoć uslovljavali – Srbi treba da se odreknu pravoslavlja. Branković, sin sevastokratora (σεβαστοκράτωρ, visoka dvorska titula u Vizantiji) Branka Mladenovića, je to odbio nastavivši sam da brani što se više odbraniti nije moglo. I tako, dok je šizmatik iz Vatikana gledao šejtan (*şeytan* - đavo na turskom) je šenlučio sve dok srpski narod nije postradao. Prekinut je život njegove države i pokidana je njena celina, porušena je njegova vekovna kultura, zaustavljen je njegov civilizacijski napredak, razdrobljena je i raspolućena njegova duša. Turci Osmanlije su bili zadovoljni, a zadovoljni su bili i šizmatici oko *Vicarius Christi* (naziv za rimskog papu od vremena pape Gelazija I, 492. do 496. godine) koji su se, predvođeni ugarskim kraljem Sigismundom Luksemburškim (Luxemburgi Zsigmond, magyar király), pridružili Osmanlijama u pljački i silovanju Srbije u kojoj više nije bilo muške glave sposebne da mač u ruku uzme.

Turska vladavina srpskim zemljama je, po svim kriterijumima, bila prava civilizacijska katastrofa za Srbe: ostali su i bez države i bez kulture. Turci su, bez sumnje, nešto najgore što se srpskom narodu ikada dogodilo i stoga ne čudi što se u srpskoj svesti identifikuju sa pojmom najvećih neprijatelja koji je institucionalizovao politiku otimanja dece - *acemi oğlan* (adžami oglan) i njihovo pretvaranje u *yeni çeri* (janičari). Ali, ako ćemo pošteno, ako su Turci, a jesu, najveće istorijsko zlo za srpski narod onda se postavlja pitanje šta su za Srbe oni koji mu nisu pomogli. Ti od kojih pomoći nije bilo su se udruživali u nekakve krstaške pohode na islamske zemlje, a sve sa ciljem olobađanja Svete zemlje. Ali Ti od kojih pomoći nije bilo su u toj Svetoj zemlji, kad su je „oslobodili“, činili takve zločine nad Muhamedovim sledbenicima da to zdravom razumu nije shvatljivo. I onda kada su, u svoj svojoj obesti i gramzivosti, bili prognani iz Svete zemlje vratili su se svojim dvorovima, a između njih i njihovih nekadašnjih žrtava je stajala Srbija. Boj na Kosovu je sa oko sedamdeset hiljada vojnika (40.000 Turaka i oko 28.000 Srba) bio jedan od najvećih sukoba između islama i hrišćanstva. I danas kad neko bagateliše ovu Bitku, kad osporava Srbima pravo na Kosovo i Metohiju, zemlju krvlju njihovih predaka natopljenom, taj ne zna šta govori niti zna šta čini – ni *yeni çeri* mu nisu ravni.

Vidite, ovde je važno istaći da je za Srbe, kao za malo koga drugog, važan

etnički identitet jer je to onaj o krvi i poretku, a ne, kako se to govori, nacionalni koji je osmislila i promovisala judeomasonska, odnosno buržoaska revolucija u Francuskoj. Treba se podsetiti da je pojam nacije sve do kraja XVIII veka označavao male lokalne družine, grupe ili pod-skupine unutar većih ljudskih skupina na nekom prostoru. Nakon što su judeomasoni slomili francusku državu 1789. bilo im je važno da se umesto etničkog promoviše pojam nacionalnog identiteta koji su oni usaglasili sa svojim planovima izgradnje modernog društva - *Moderne*. Pristupili su, odmah, izgradnji i razvoju sasvim novih sistema: novi privredni, pravni, kulturni, politički i državni sistem. E, sada, kad to sagledate shvatate da su nacije i nacionalne zajednice i nacionalni identiteti moderni fenomeni koji, na svaki način, nastoje da potisnu ljudsku subjektivnost i emotivnost, duhovnost, tradiciju, kult predaka, mitove i sl.

Međutim, neovisno od distinkcija između etničkog i nacionalnog, za Vas Srbe između zapadnoevropskih kraljevstava nekada i Evropske unije danas nema razlike. Pazite, nezaboravljajte ne samo 1389. već i to da je, konačno, 1683. započeo veliki rat između Turaka i Austrije. Te godine 14. jula Turci su stigli pred Beč i otpočeli sa njegovom opsadom - *İkinci Viyana Kuşatması*. U apsolutno bezizlaznoj situaciji po austrijsku vojsku kod srpskog patrijarha Arsenija III Čarnojevića u Prizren dolazi, ispred austrijskog cara, italijanski plemić Enej Silvije Pikolomini (Enea Silvio Piccolomini) sa molbom za pomoć. Sa sobom je doneo i obećanje austrijskog cara Leopolda I (Leopold Ignaz Joseph Balthasar Felician) da će se, u slučaju poraza združenih srpskih i austrijskih snaga, Srbi moći nesmetano naseljavati na slobodnim carskim zemljama gde će i Srpska pravoslavna crkva imati svoju autonomiju a patrijarh jurisdikciju. Austrijanci nisu slučajno baš Pikolominia poslali među Srbe. Ne, znali su da će se srpski patrijarh prema ovom plemiću biti popustljiviji i uviđavniji iz prostog razloga jer je on iz jedne od napoznatijih italijanskih familija *Piccolomini* koja je, pre toga, već dala dvojicu papa: Pija II (Enea Silvio Piccolomini, kršteno ime) i Pija III (Francesco Todeschini Piccolomini, kršteno ime).

I, nisu se Austrijanci prevarali jer patrijarh poverova uglađenom italijanu u austrijskoj uniformi i odmah pozva Srbe na oružje. I digli su se Srbi i vojevali i ginuli u brojevima koje nije lako bilo izbrojati. Osvojili su Srbi, praćeni sa Pikolominijem i njegovim austrijskim plaćenicima, i Skopje i zapalili to tada snažno utvrđenje Turaka ali, na kraju, sve beše uludo jer poraz od trostruko brojnijeg neprijatelja beše neminovan. U jeku velikih borbi i još većih pregrupisavanja 6. novembra 1689. je preminuo Pikolomini nakon čega se austrijska soldateska odmah povukla na levu obalu Dunava i Save. Iza sebe je ostavila Srbe koji su i dalje vojevali boj koji su oni zapodenuli. Na kraju, januara 1690, svestan da Srbi sami nemogu pobediti sve brojnije Turke Patrijarh, uplašen za preostali srpski živalj, odluči da povede narod u Južnu Ugarsku. No, odmah po dolaskuu Ugarsku spoznaše Srbi mržnju i prezir onih

na čiju su se molbu na vojnu odazvali. I sa narodom, i sa sveštenstvom postupano je bezobzirno i grubo. Proganjanje je bilo veliko i od strane upravne vlasti, i od plemstva, i od katoličke crkve pa i od same austrijske vojske. Sve to je dovelo do toga da su se mnogi Srbi, već u prvoj polovini 1691, vratili u Srbiju iz koje su samo godinu dana ranije izbegli pred razjarenim Turcima. Na njihovo čelo, kao pećki patrijarh, se postavi Kalinik I Skopljanac koji je velikim požrtvovanim radom uspeo da očuva samostalnost same Pećke patrijaršije i olakša sudbinu Srbima, na njihovim starim ognjištima. Mnogi od onih koji su ostali sa, sada patrijarhom austrijskih Srba, Aresenijem III Čarnojevićem su se, na kraju, tokom XVIII veka, iselili u bratsku im južnu Rusiju.

Povod za masovno preseljavanje Srba iz Ugarske u Rusiju bilo je ukidanje, odlukama Ugarskog sabora 1741. godine (18. zakonski članak), Potiske i Pomoriške vojne granice. To je, zapravo, bio signal Srbima da se Beč sprema da im, kao graničarima, oficirima i vojnicima, oduzme sva prava za koja su se mukom izborili. Pored toga, bili su izloženi neprekidnom i sve jačem pritisku katoličke crkve koja je nastojala da ih prevede na uniju. Sva ta dešavanja su pažljivo promatrali i Turci koji su, naslanjajući se na Bečke pritiske, dodatno počeli sa proganjanjem Srba, a 1766, kao vrhunac tog tlačenja, donese i ferman o ukidanju Pećke patrijaršije i utamničenju patrijarha Vasilija (Brkić Jovanović). Patrijarh se sa Kipra gde su ga Turci držali u pritvoru spasao uz pomoć Jurija Vladimiroviča Dolgorukova (Юрий Владимирович Долгорукий) sa kojim je, uz obezbeđenje admirala grofa Aleksija Orlova (Алексей Григорьевич Орлов), prešao u Petrovgrad gde i umire 1772. U takvim okolnostima Srbi u pravoslavnoj Rusiji vide jedinog zaštitnika koji može da im pomogne da zaštite svoju veru i da sačuvaju svoj nacionalni identitet. Od početnih priprema za iseljavanje srpskih graničara u Rusiju srpski oficiri su bili u stalnom kontaktu s ruskim poslanstvom u Beču, a preko njega i sa najvišim državnim i vojnim vlastima u Ruskoj carevini. Prema nekim podacima 50-ih godina XVIII veka u Rusiju, u Novu Srbiju i Slavenoserbiju, doselilo se, u prvom talasu, preko 10.000 Srba.

Kako su Srbi koji su prešli u Rusiju bili tamo primani najbolje se može videti iz primera Maksima Zorića (Максим Федорович Зорич) koji se doselio u Rusiju 1752. godine, u vreme seobe Srba u Slavjanoserbiju pod vođstvom Jovana Ševića. Zbog uspešne vojničke karijere u ruskoj carskoj vojsci carica Katarina II mu dodeljuje čin *генерал-лейтенант* i posed u okolini Pskova gde je sagradio predivan dvorac okružen ogromnim parkovima – šumama. No, kako nije imao muških naslednika Zorić usvaja jedno iz Banata izbeglo Srpče – Simeona Nerandžića koji, u znak zahvalnosti, kasnije uzima njegovo prezime i čini ga jednim od najpoznatijih i najuvažavanijih prezimena u ruskom carstu.

Simeon Zorić (Семён Гаврилович Зорич) je rano stupio u vojničku službu, pa je već 1760. godine učestvovao u Sedmogodišnjem ratu protiv

Pruske gde je zaslužio oficirski čin. Potom je, u činu premijer-majora, učestvovao u gušenju poljskog ustanka i, na kraju, u ratu koji je vodila Rusija protiv Turske (1768-1774). Posle zaključivanja mira između Rusije i Turske, Simeon Zorić se vraća u Petrograd odakle je, ubrzo, poslat u diplomatsku misiju u Štokholm. Nakon sjajno obavljene diplomatsko-pregovaračke misije Simeona u audijenciju prima lično carica Katarina II i dodeljuje mu tek ustanovljeni *Императорский Военный орден Святого Великомученика и Победоносца Георгия*. Među dvorskim plemstvom Simeon je bio vanredno dobro primljen pa je ubrzo postao ljubavnikom grofice Praskovlje (Прасковья Александровна Брюс), najintimnije caričine pratiljice poznate i kao Katarinina *l'éprouveuse*. Nedugo potom postao je i milosnik same Katarine, a maja 1777. na preporuku vojskovođe, državnika, grofa, princa Svetog Rimskog Carstva i morgantskog supruga Katarine II Gligorija Aleksandroviča Potemkina (Григóрий Алексáндрович Потёмкин) Simeon biva proizvoden u čin general-majora. Već u avgustu postaje lični ađutant ruske carice, a na dan krunisanja, 22. septembra, poklonila mu je dijamantski prsten, zvezdu ukrašenu brilijantima, sablju, perjanicu i druge skupocenosti, a već 3. novembra darovala mu je imanje u Sesvegenu, u Liflandiji, vredno 200.000 rubalja, a nešto docnije i dvorac u Petrogradu i, uza sve to, 300.000 rubalja u gotovini. Primio je malteški Orden svetog Jovana, a poljski kralj Stanislav II Avgust (Stanisław Antoni Poniatowski) odlikovao ga je ordenima Svetog Stanislava i Belog orla. Po kraljevoj želji, svečano mu ih je 26. novembra predala carica Katarina II, što je bilo propraćeno prigodnim stihovima objavljenim u *Московским вjедомостима*, zvaničnom glasilu Ruske imperije. Kako bi svog milosnika, koji se na dvoru predao neumornom čitanju istorijskih i drugih naučnih dela, učinila jednakim sa ruskom elitom Katarina II mu početkom 1778. godine poklanja državni posed u Mogiljevskoj guberniji, koji je obuhvatao grad Šklov, na Dnjepru, i okolna sela sa 16.000 duša, a nedugo potom i posed u Pskovskoj guberniji.

U Šklovu (Шклов) Simeon gradi dvorac, koji je postao središte oko kojeg su se okupljali pripadnici raznih nacija, religija, staleža i profesija. U dvorcu je imao stalnu pozorišnu trupu i muzički orkestar. Međutim, najznačajnije delo koje je stvorio general Simeon Zorić predstavljala je Šklovska plemićka škola (Шкловское благородное училище), koju je otvorio 24. novembra 1778. godine, na imendan Katarine II. Za školu je podigao posebnu zgradu, sa bolnicom i otvorenim manježom, a zatim je osnovao biblioteku, zoološki muzej i galeriju slika. Za ličnog ađutanta Simeon uzima nemca Fridriha Stegmana (Friedrich Stegmann), a za direktora škole postavlja fracuza Andrea Salmorana (Andrea Salomoran). Predavači u školi su bili najbolji ruski i nemački učenjaci, a Simeon je imao želju da za profesore dovede i prosvećene Srbe: Dositeja Obradovića i Emanuela Jankovića. Školvska plemićka škola postala je prva moderna vojna škola u Rusiji (1-й Московский кадетский корпус), a Simeon je kao prvog učenika primio svog rođaka Vasilija Rajkovića.

Koliku naklonost ruske carice je Simeon imao govori i to što je ona, kada je pošla da obiđe Belorusiju 1780. godine i da se u Mogiljevu sastane sa austrijskim carem Josifom II, svratila i zadržala se nedelju dana u Šklovu u Simeonovom dvorcu. Na ulazu u Šklov Katarina II je prošla kroz velelepnu trijumfalnu kapiju, a kada je došla u zamak, čekala ju je pripremljena spavaća soba baš u svemu nalik na onu u carskom dvorcu u Petrogradu. Pošto se odmorila od puta, carica je igrala karte, potom je gledala nemačku operu u izvođenju trupe koju je domaćin samo za tu priliku doveo u Šklov. Posle operske predstave bio je bal i na kraju posebno spremljena večera.

Znajući za težak položaj Srba u austrijskom carstvu i teška vremena kroz koja je, kao dečak iz Bečkereka u Banatu, prolazio i sam Simeon, Katarina II je na Simeonov kućni prag iz Mogljeva dovela cara Josifa II. U centru Šklova su se tada vrteli pečeni volovi, napravljeni su vodoskoci od vina, a priređena je pozorišna predstava i maskarada dok je iz prelepog parka ispaljeno više hiljada raketa pod nadzorom italijanskog stručnjaka Melisina.

Pored Maksima i Simeona Zorića svakako se valja podsetiti i Simeona Piščevića (Симеон Степаннов Пишчевич) za koga Miloš Crnjanski kaže: „Među onim Srbima, avanturistima i oficirima, koji su za doba carice Jelisavete Katarine postali đenerali i vojskovođe u Rusiji, ima jedan od nas još nepoznat. To je Simeon Piščević, autor Zapisa (Memoara), koji ne sme da ostane zaboravljen i da nam ličnost i život ovog đenerala i stvaraoca ostanu neznani“.

Simeon Piščević potiče iz stare srpske plemićke porodice u kojoj se vojnički poziv prenosio s kolena na koleno. Simeonov deda Gavrilo služio je u austrijskoj vojsci još za vreme Velikog bečkog rata (1683–1699) pod komandom Evgenija Savojskog. Simeonov otac Stefan bio je, kada se Simeon rodio – 1731, kao kapetan austrijske vojske zapovednik Šida u Podunavskoj zemaljskoj miliciji.

Simeon je svoje školovanje započeo u Šidu, a nastavio u Novom Sadu, Beču i Segedinu gde se obrazovao kod privatnog učitelja, jer otac nije dozvolio da ga pokatoliče, što je, od strane Beča, bio preduslov za upis u gimnaziju. Vojničku karijeru započeo je kao pisar u pukovskoj kancelariji u činu ađutanta. Prva ratna iskustva stekao je sa ocem u austrijsko-francuskom rat (1744), a potom i u Ratu za austrijsko nasleđe 1745. Čin poručnika je dobio 1746. godine. Nezadovoljan sopstvenim položojem i opštim stanjem srpskog naroda u Ugarskoj Simeon se, kada je otpočela seoba Srba pod Horvatom, Ševićem i Preradovićem, odlučio da i on pođe put Rusije.

Simeon Piščević u Rusiju stiže kada i Maksim Zorić i odmah stupa u službu Ruskog dvora gde ubrzo ostvaruje blistavu vojničku i diplomatsku karijeru. Za slavu Rusije i Carskog dvora se borio godinama, a prva priznanja

stiče u *Русско-турецкая война* (1768-1774) u kome je komandovao *гусарский полк*. O njegovim ratnim uspesima obaveštena je i carica Katarina koja mu lično šalje pismo pohvale i zahvalnosti, a kao znak carske blagonaklonosti prima i Orden velikomučenika i pobedonosca Georgija (Императорский Военный орден Святого Великомученика и Победоносца Георгия). Godine 1777. Carica mu dodeljuje i čin *генера́л-майо́р* ali i velike posede na koje se on povlači nakon što je primio carsku penziju za koju se založio general Petar Popović Tekelija (Текелій Петро Абрамович), najuspešniji i najlsavniji *Генера́л-анше́ф* Srbin u Ruskoj carskoj vojsci i jedan od retkih nosilaca dva najviša odlikovanja: *Императорский Орден Святой Анны* i *О́рден Святого Алекса́ндра Не́вского*. Kao penzioner Piščević piše svoje *Memoare* i kapitalno delo *Istorija Srba* koje u originalu nosi naziv: „Knjiga o naciji srpskoj, o vladaocima, carevima, kraljevima, kneževima i despotima, kao i o svim događajima u narodu srpskom“. O svojim razlozima za pisanje *Istorije Srba* Piščević je, nakon više decenija prikupljanja građe i pisanja, rekao: „Uvek sam želeo da svom narodu učinim neko dobro i da mu budem od neke koristi. Uvek sam o tome mislio i koliko mije bilo moguće to i u delo privodio“.

Da se nebi pomislilo kako su Srbi u Rusiju dolazili samo da bi ratovali valja spomenuti i Teodora Jankovića Mirijevskog (Федор Иванович Янкович де Мириевоб). Dok su se u Beču pripremali da, uz pomoć Vuka i ostale *stallbursche camarille* (konjušarska kamarila), latinskom prilagode srpski jezik i pismo ruska carica Katarina II je 1782. u Rusiju pozvala Teodora Jankovića Mirijevskog, čuvenog srpskog pedagoga i filosofa kako bi pomogao u reformi osnovnih škola u Rusiji. Odmah po dolasku u Petrograd Mirijevski je postavljen za člana Komisije za uređenje osnovnih škola (Комиссии об учреждении народных училищ), a Katarina mu dodeljuje nasledno plemstvo i spahiluk Nork u Mogiljevskoj guberniji, u Belorusiji. Na inicijativu Mirijevskog donet je nastavni plan za osnovne škole i otpočelo se sa organizovanjem *normi* za sve učitelje, a pristupilo se i konačnoj izradi Ustava narodnih škola kojim su predviđene dve vrste i to glavne - u svim gradovima gubernije po jedna sa četiri razreda i kursom nastave od pet godina, i male - u manjim gradovima, koje su bile dvorazredne, o kojima su se starale gradske uprave. U nastojanjima da osavremeni školstvo, Mirijevski je insistirao na većem korišćenju nastavnih sredstava, odstranjivanju mehaničkog učenja, vođenju brige o individualnosti učenika, a pisac je i prvog savremnog *Букварь*.

Zbog svega što je učinio Mirijevski 1783. biva primljen za redovnog člana Ruske akademije nauka (Российская академия наук), a odmah potom ga Katarina II dekretom postavlja za direktora svih osnovnih škola u Petrogradskoj guberniji. U Petrogradu Mirijevski osniva Zavod za spremanje učitelja koji će već 1786. prerasti u Učiteljsku seminariju, a 1804. godine i u Pedagoški institut. Na kraju svog radnog veka Mirijevski radi i na postavljanju temelja za osnivanje prvog *Министерства образования* carske Rusije.

No, početi ili okončati priču o Srbima u Rusiji nije moguće bez spominjanje imena Save Vladi-slavića (Граф Са́вва Луки́ч Рагузи́нский). Danas o Savi može početi priču podsećajući se na 2008. godinu kada su Rusija i Kina otpočeli diplomatske pregovore o novom razgraničenju. Pripremajući finalizaciju dotadašnjih razgovora premijer Rusije Vladimir Putin zatražio je od Ruske akademije nauka mišljenje o konačnom ruskom predlogu. Akademik Mjasnikov (Мясников Владимир Степанович) iz odeljenja *историко-филологических наук,* pohvalio je sporazum i napomenuo da je reč o inoviranoj verziji ugovora koji je s Kinezima, odnosno dinastijom *Cin čao* (清朝) sklopio tri veka ranije Sava Vladi-slavić. Vadimir Putin je bio zatečen kad su mu predočeni tekstovi *Буринский трактат* (Burinski dogovor) i *Кяхтинский договор* (Ugovor iz Kjahta) koje je 20. odnosno 23. avgusta 1727. ispred Rusije potpisao grof Sava Vladi-slavić, a ispred dinastije *Cin čao* visoki diplomata Tulišen (圖理珅). Tada utvrđena granica za koju se Sava izborio išla je u korist Rusije, a izgledala je ovako: “Od pada reke Šilke u Argun do Altajskih gora - granica reka Argun do zadnje tačke na zapadu Šaban – Dagom”. Granica sa 64 markera je u toj meri bila povoljna po Rusiju da je kineski car smenio Tulišena i osudio ga na smrt zbog izdaje.

Svoju iznenađenost Savom Putin je zameniom pravim poštovanjem nakon što je pročitao njegov tekst *Тайные записку о Цинской империи* (Tajni zapisnik o Kineskoj imperiji). Ispostavilo se da je Vladi-slavićev izveštaj o Kini prvi posle onog koji je napisao Marko Polo s tom razlikom što je bio daleko obimniji i precizniji. Reč je o minucioznom delu u kom je obrađeno sve, od rodoslova kineske dinastije, preko geografije, etnologije, trgovine do najsitnijih detalja vezanih za kinesku vojsku i njenu obaveštajnu službu. Tražeći dodatna obaveštenja o nastanku *Тайные записку* Putin je saznao da je svoj izveštaj o Kini Sava pisao godinama prevaljujući sa svojih 120 saradnika (crtači mapa, istoričari, sveštenici...) hiljade kilometara na konjima i kamilama, ploveći jedrenjacima i hodajući pešice. Usput je stvarao rusku obaveštajnu mrežu po karavanskim stanicama, gradovima i manastirima iz kojih su mu saradnici slali informacije, analize i predviđanja. Tako je ruski premijer, inače stari obaveštajac, saznao da je Sava zapravo uspostavio temelje ruske obaveštajne službe s obzirom da je, pored posla u Kini, još početkom XVIII veka stvorio rusku agenturu u celom Sredozemlju angažujući čuvene dubrovačke trgovce i pomorce. Na kraju Putin je informisan i o tome da je Petar Veliki (Петро I. Великый) uzeo Savu da mu bude *официальный советник*; kod Petra II (Пётр II Алексе́евич) Sava je bio *тайные советник*, a Katarina Velika ga je, u znak zahvalnosti za sve što je učinio za Rusiju, nagradila *графским титулом*. Grof Sava je umro u Petrovgradu juna 1738. gde ga je u carskoj grobnici u kripti Blagoveštenske crkve uz najviše počasti sahranila Katarina Velika koja ga je, kao i car Petar Veliki smatrala najbližim saradnikom i prijateljem.

Srbi su bili sigurni u Rusiji, i samo u Rusiji, dok se njihov progon

nastavlja na raznim stranama pod tuđinskom vlašcu i to sve do XXI veka. Vrhunac antisrpstva nastupa tokom Prvog i Drugog svetskog rata. Uoči i za vreme Prvog svetskog rata 1914-1918, veliki pogromi protiv Srba izvršeni su u pokrajinama Austro-Ugarske, gde su živeli Srbi, naročito u Bosni i Hercegovini. Povodom tih pogroma pisala je čehoslovačka istoričarka Milada Paulova (Milada Paulová) da su Srbi tada morali ispaštati za svoje srpsko ime svim onim što je čoveku najmilije: čašću, slobodom, životom, imovinom... Izvesne teritorijalne zone duž granice Srbije i Crne Gore, sa velikim brojem podignutih vešala na kojima su visili Srbi, ličile su, kako je zabeležio sam bečki *Neue Freie Presse*, na „slike Strašnog suda". U izveštajima koje je podneo Beču 29. i 30. juna 1914, general Poćorek piše da su „u Sarajevu... srpske radnje potpuno razorene" i da je među „pljačkaškim elementima bilo čak i dama iz boljih sarajevskih slojeva". Ova nedela je neposredno ili posredno organizovala austro-ugarska vlast o čemu je, povodom obeležavanja 50-godišnjice Sarajevskog atentata, beogradski list *Politika* od 12. jula 1934. objavila članak Bogdana Gledovića u kome se kaže:

*„Austro-Ugarski organi vlasti dobro su organizovali i naoružali rulje među kojima je bilo i oficira dali im plan i spisak srpskih kuća i ustanova koje je trebalo razoriti i uništiti... Pod parolama „**Dole Srbi, dole Srbija**" pogromaške rulje su, noseći uramljenu sliku Franje Josipa, rušile i uništavale sve što je srpsko. Tada su praštale sekire po srpskim kućama, i odjekivala je piska i jauk nevinih ljudi, žena i dece"*.

Vidite, treba reći, ali čovek više nezna kada, gde i kome, o tome šta je sve Rusija učinila za Srbiju kada joj je Austro-Ugarska objavila rat 1914. Rusija ne samo da je odmah proglasila mobilizaciju već je onog dana kada su Poćorekove snage krenule put Srbije u ruskoj štampi, posebno moskovskoj, počeli da se pojavljuju oglasi o sakupljanju sredstava, lekova, odeće i rublja za srpsko stanovništvo. Mitropolit Moskovski i Kolomenski *Макáрий* (Михайл Андрéевич Нéвский) se istog dana obratio ruskom verujućem rodu za pomoć srpskoj braći i počeo molitvu za spas Srba i srpskog roda. Glavni inicijatori sakupljanja pomoći su bili Moskovski slovenski komitet i Srpsko podvorje u Moskvi, Petrogradsko slovensko dobrotvorno društvo i, naravno, Ruska organizacija Crvenog Krsta (ROCK), carski dom. Osim toga, Slovensko dobrotvorno društvo i udovica ruskog izaslanika u Srbiji Nikolaja Henrikoviča Hartviga (dobio srčani napad i umro u Beogradu kada je čuo vest da je Austro-Ugarska objavila rat Srbiji) nezavisno jedni od drugih, polazeći od iskustva balkanskih ratova, su brzo počeli sakupljanje sredstava za organizovanje sanitetskih odreda u Srbiji. Većina humanitarnih misija je stizala u jeku vojnih dejstava i tu se, ako ništa drugo, mora pomenuti odred kneginje Trubecke (Мария Константиновна Бутенева Трубецкой) koji je na čelu sa hirurgom dr Sergijem I. Sorotkinom (Сергей И. Сороткин) iz Moskve kroz Rumuniju i Bugarsku stigao u Niš februara 1915. gde ga je dočekala celokupna srpska vlada. Pre njih je u Niš, u sred epidemije pegavog tifusa, stigao sanitetski

odred monaha iz ruskog manastira na Atonu (Манастирът "Св. Георги Зограф" в Света Гора Атон). Monasi, predvođeni jeromonahom Epifanijem (Иеромона́х Епифаний), su se odmah razmestili po svim niškim bolnicama pomažući, po pravili, uvek onima kojima je to najviše trebalo. Atonski red je početkom 1915. otpočeo i pripreme za podizanje ruske pravoslavne crkve u Nišu i ona je osvećena za Veliki post pri Moskovskoj poljskoj vojnoj bolnici – odred knjeginje *Трубецкой*.

Ovde, u ovom kratkom spominjanju Rusa uputno je setiti se i jedinog stranog diplomate-dobrovoljca u redovima srpske vojske - *Василија Николајевича фон Штрандмана*. Kao prvi sekretar ruske misije u Beogradu ali i kao unuk komandanta Konjičkog korpusa carske garde i sin komandanta garnizona Carskog Sela (zvanični dom carske porodice) Štrandman se, odmah po uručenju austro-ugarskog ultimatuma Srbima, sastao sa Nikolom Pašićem i Aleksandrom Karađorđevićem. Po njegovim instrukcijama iz Beograda je put Moskve otišao telegram sa molbom za podršku, a kada je 28. jula stigao carski odgovor kako “Rusija ni u kom slučaju neće ostati ravnodušna prema sudbini Srbije” Štrandman se, po uzoru na svog dedu *Карла Гу́ставовича* koji je 1810-1812. ratovao u Srbiji protiv Turaka, prijavio u dobrovoljce. Ostao je u Srbiji sa Srbima naredne tri decenije.

I, tako, dok su Rusi činili sve da pomognu ostali nazovi srpski saveznici su se pravili nevešti kako bi broj postradalih Srba bio što je moguće veći, a njihova stradanja užasnija. Za prelaz srpskih mučenika preko albanskih grdura Vam je poznato ali izvesno ne znate kako su gladni, bolesni i sa dušom u nosu dočekani u Valoni za koju su mislili da im je spas. Italijani nisu hteli ni da čuju da se srpska vojska koncentriše u Valoni koju su okupirali pa su čak zapretili da će upotrebiti i oružje ako srpske trupe pokušaju da pređu preko Vojuše i uđu u Valonu. Italijanski komandanti su zatvorili prilaze Valoni sprečavajući tako prozeble, izgladnele i bolesne srpske vojnike da dođu do neophodne hrane, lekova i krova nad glavom. Tako su Srbi kod Medue ležali po zemlji, trpali u usta vlažnu zemlju i jeli travu da utole muke od gladi. Zbog ovakvog italijanskog ponašanja koje je podržavala i Vlada Velike Britanije ovde je stradalo oko 11.000 Srba.

Ideji da se srpska vojska, zbog problema koje su činile Italija i Velika Britanija, preveze iz severnih albanskih luka u Bizertu, suprotstavio se lično glavni komandant francuske vojske general Žofr (Zöfre) zbog brige od, navodno, moguće epidemiološke infekcije francuskih trupa. I tako, zbog jalovih rasprava triju zapadnih sila praktično nije bilo moguće doneti prihvatljivo rešenje za prihvat srpskih ratnika. Prema svedočenju komandanta francuske Sredozemne flote admirala Luja Furnijea (Louis Fournier), “nije prošao nijedan dan a da se nisu menjala rešenja o načinu prenosa i mesta ukrcavanja” srpske vojske. Britanska ideja da se Srbi iz Albanije prebace u Tunis je, na kraju, odbačena jer je svima postalo jasno da je za tu operaciju

neophodno najmanje pet-šest meseci u kom periodu bi svi Srbi jednostavno umrli od gladi i bolesti.

I, šta mislite, ko je opez zalegao za Srbe? Ruski car Nikolaj II, revoltiran ponašanjem saveznika, upućuje *démarche* vladama u Londonu i Parizu u kome se kaže kako "treba hitno spasti junačku vojsku, koja će, u to ne sumnjam, kasnije predstavljati veliku pomoć u ostvarivanju opšteg cilja". Ruski demarš je bio ultimativnog karaktera: ili se Srbi spasavaju ili Rusi sklapaju separatni mir sa Nemcima. Engleski premijer Askvit (Herbert Henry Asquith) i kralj Džordž V (Albert Frederick Arthur George) su i pored svih mogućih neprijatnosti i posledica odbijali i dalje da pomognu srpskoj vojsci ali ne i francuski predsednik Poenkare (Raymond Poincaré) koji od premijera Žana Rafaela (Jean Raphaël Adrien René Viviani) zahteva da se postupi po ruskim očekivanjima. Tako je francuska vlada preduzela odlučne mere u spasavanju srpske vojske: 11. januara okupira Krf i na tom ostrvu, koje je udaljeno stotinak kilometara od albanske obale, otpočinje pripreme za prihvat srpske vojske radi njenog oporavka. Protiv ovakvog unilateralnog francuskog akta pobunili su se, sada, grčka vlada i kralj Konstantin (Κωνσταντῖνος) uz tvrdnju da bi dolaskom srpske vojske bio povređen grčki suverenitet u Jonskom moru. Odlučni da ispune svoje obećanje dato ruskom caru Francuzi su kratko odgovorili da je Krf posednut privremeno i da će grčke civilne vlasti funkcionisati nesmetano. No, pored Grka, protivni su i dalje ostali Italijani nastavljajući, uz bezrezervnu Britansku podršku, da sprečavaju Srbe da uđu u Valonu i pristupe, kako su sami rekli, tački 40 ° 28'0"N,19 ° 30'0"E, odnosno luci (Vlora është) radi ukrcavanja na brodove i transport do Krfa. I, opet, čovek koji je razrešio savezničke opstrukcije bio je car Nikolaj II koji je doslovce zapretio Italijanima pa su se predsednik vlade Salandra (Antonio Salandra) i ministar spoljnih poslova Sonini (Sidney Costantino Sonnino), brže-bolje predomislili i omogućili prolaz srpske vojske do luke gde su ih čekali brodovi Antante (bez engleskih brodova). Prvi srpski vojnici ukrcani su 18. januara, a transport glavnine srpske vojske od 113.050 vojnika i starešina i oko 15.000 izbeglica na Krf završen je do 23. februara.

Eto, tako je to nekad bilo: znalo se ko Vas napada, a ko Vam leđa čuva. Tako je bilo, ostalo i ponovilo se 1999. kada su Vas opet napali, prevarili i nametnuli Vam svoje *stallbursche* (konjušare) za vlastodršce. Šta o vašoj političkoj eliti koja ništa nezna a morala nema, koja zakletvu ne poznaje a bez kletve ne ustaje, misli Zapad može se, čini mi se, naslutiti iz članka koji je za *Wall Street Journal* 22. avgusta 2002. napisao David L. Filips (David L. Philips), izvršni direktor Fondacije Eli Vizela za humanost:

„Pitanje stabilnosti Balkana je posebno važno, a može se obezbediti prvenstveno rešavanjem političkog statusa Kosova... Iako je Kosovo istorijsko srce Srbije najveći broj tamošnjeg stanovništva su Albanci. Miloševićeva politika da kroz ubistva albanskog stanovništva stvori etnički čisto Kosovo

uskratila je svako moralno pravo Srbima da dalje polažu bilo kakvo pravo na ovu provinciju. Današnji beogradski pro reformski političari znaju dobro, i u privatnim razgovorima priznaju da je Kosovo izgubljeno. Od njih se danas očekuje da naprosto odgovore na pitanje: Kako, kada i po koju cenu će Kosovo dobiti svoju samostalnost."

O tome šta je danas politička elita, šta pod tim izrazom uopšte podrazumevamo jasno govori profesor sociologije na Filosofskom fakultetu u Beogradu Mladen Lazić. Po njemu kada se pravi istraživanje političke elite kao osnovni skup se uzimaju članovi vlade, članovi skupštine, rukovodeći ljudi najvećih političkih stranaka i ljudi koji su na čelu uprava najvećih gradova. Razlog zašto je to tako Lazić obrazlaže rečima: „Zato što su to ljudi koji relativno samostalno mogu da donose odluke. Svi ispod su samo ljudi koji se bave politikom". Jedna od osnovnih karakteristika savremenih političkih elita je generalna opredeljenost na partikularne interese što znači da pripadnici ovih elita politički položaj i političku ulogu posmatraju kroz prizmu vlastite karijere, a to znači da lični interesi imaju primat u odnosu na opšte. Po mišljenju sociologa Zagorke Golubović iz Instituta za filosofiju i društvenu teoriju „opstanak na vlasti je osnovni princip prema kojem se vladaju političke elite, a neke političke stranke, koje se nazivaju demokratskim, smatraju da njih ni na šta ne obavezuje ni Ustav, ni izborna volja građana".

O aktuelnoj političkoj eliti u Srbiji govorila je i profesorka Fakulteta političkih nauka u Beogradu Radmila Nakarada. Po njoj, ljudi koji personifikuju politčku elitu nisu dorasli izazovima i nisu pronašli pravu meru u vođenju državne politike. Za nju su primeri odgovornog vođenja državne politike pre incidenti, a nikako konstanta državnog vrha.

Jedan od tipičnih predstavnika ove i ovakve vaše političke elite svakako je i Boris Tadić koga, prema profesoru Laziću, izvesno krase osobine kao što su ambicioznost, karijerizam i izrazite manipulativne sposobnosti. Za njegovu familiju mnogi misle da je iz Crne gore i da je od Pivljana ali, kako je sam Boris Tadić izjavio za radio B92, njegov čukundeda nije bio od Tadića niti Pivljana, a nije bio ni iz Crne Gore. Bio je od Brailovića iz ljute Hercegovine odakle se sklonio u Metohiju, a potom u Crnu Goru gde je i prezime i ime promenio. Njegov otac Ljubomir je bio poznati komunista, pukovnik OZN-e (Odeljenje za zaštitu naroda) i nosilac partizanske spomenice, a u Beograd je, kao i mnogi iz Crne Gore, prvi put došao 1955. kada ga je Partija odredila za jednog od ključnih pisaca novog ustava SFRJ i novog programa SKJ.

Boris Tadić je dete komunizma i kao takvom mu ništa nije strano. Tako je kao ministar odbrane Srbije i Crne Gore, odmah nakon ubistvu predsednika vlade Zorana Đinđića, a na zahtev američkog državnog sekretara Kolina Pauela, najavio slanje srpskog vojnoj kontigenta u Avganistan i modernizaciju vojske po uzoru na NATO alijansu. Za to nije pitao ni vladu ni parlament.

Pozivajući se na neophodnost prilagođavanja srpskih vojnih efektiva u skladu sa Paktom za stabilnost Tadić otpočinje reforme u vojsci tako što uvodi pravilo da Generalštab više ne odgovara vladi već ministrastvu vojske; odlučuje da se uništi najveći deo postojećeg naoružanja obrazlažući da je isto zastarelo i, kao takvo, nepotrebno budućoj malobrojnoj ali visokoprofesionalnoj (čitaj plaćeničkoj) vojsci. Uvodi praksu civilnog služenja vojnog roka tvrdeći da je to neophodno kako bi se ispoštovalo jedno od osnovnih ljudskih prava - pravo na prigovor savesti, a zapravo se radilo o ukidanju narodne vojske.

Možda je, ipak, jedan od njegovih najpoznatijih poteza vezan za prodaju obogaćenog uranijuma iz Instituta za nuklearne nauke *Vinča*. Na zahtev vlade SAD Tadić je, kao ministar odbrane bio, uz ministra za nauku i tehnologiju Dragana Domazeta i predsednika vlade Zorana Živkovića (završio samo Višu ekonomsku školu), deo tima koji je obogaćeni uranijum iz Vinče vredan više milijardi dolara prodao sa zamo nekoliko miliona. Protiv ovog sramnog čina pljačke ustali su gotovo svi naučnici iz Instituta ali su bili grubo ućutkani izjavama ministara kako se sve to čini iz razloga bezbednosti: obogaćenog uranijuma mogu da se dokopaju teroristi! Šta više, besan zbog protivljenja naučnika Domazet je čak pokušao da ukine Institut zahtevajući njegovu podelu na četiri-pet delova. U tome nije uspeo ali je zato 25. avgusta 2003. najavio, po uzoru na Tadićeve promene u vojsci, “veliko spremanje u nauci” koje se ogledalo u uskraćivanju novca za rad i razvoj nauke što se pokazalo delotvornim s obzirom da su Vinču ubrzo počeli da napuštaju mnogi mladi i prosperitetni naučnici. Odmah nakon što je 2008. izabran za predsednika Srbije Tadić je odobrio projekat kojim će se na 70 hektara nekadašnjeg Instituta za nuklearne nauke Vinča pristupiti izgradnji najvećeg skladišta nuklearnog otpada u Evropi u kome će biti skladišteno 8.500 buradi od 200 litara i 100 transportnih kontejnera nuklearnog otpada.

Ovaj rođeni Sarajlija je po struci diplomirani klinički psiholog (magistrirao na temu *Subverzivnost u segmentu seksualnosti*) i pre negošto je počeo, za novac, da se bavi politikom radio je, prema zvaničnim biografskim podacima, u duševnoj bolnici *Laza Lazarević* u Beogradu i kao profesor Prve beogradske gimnazije. Svoj politički angažman najavio je osnivanjem Centra za razvoj demokratije i političke veštine i ulaskom u Demokratsku stranku 1990. Tokom devedesetih godina bio je član Glavnog odbora kao i član Izvršnog odbora DS-a, a za potpredsednika stranke je izabran 2000. godine. Nakon što je u Srbiji, oktobra 2000.-te, izvršen *coup d'état* Tadić postaje ministar telekomunikacija u Vladi Savezne Republike Jugoslavije u periodu od novembra 2000. do marta 2003. Bio je predsednik Upravnog odbora Javnog preduzeća PTT saobraćaja Srbija, a potom je u vremenu od 17. marta 2003. do 16. aprila 2004. vršio funkciju ministra odbrane u Savetu ministara Srbije i Crne Gore. Kada je krajem proleća 2004. najavio svoju kandidaturu za predsednika Srbije ispostavilo se, prema zakonskim propisima, da se ne može kandidovati jer nije

državljanin Republike Srbije. **U knjigu državljana Srbije Tadić je, u najvećoj tajnosti, upisan dan pre podnošenja zvanične kandidature za predsedničke izbore 2004!**

Nakon što je na predsedničkim izborima 2004. pobedio kandidata Srpske radikalne stranke Tomislava Nikolića Tadić je uputio poruku srpskom narodu da “zaboravi na nacionalističku politiku” i da će se, bar koliko se on pita, Srbi ubuduće mirnim sredstvima, a ne oružjem boriti za Kosovo i Metohiju. U okviru ove svoje izjave on zahteva radikalnu obnovu (čitaj rasturanje) VBA (Vojno bezbednosne agencije). Ovo je, među prvima, pozdravio predsednik *Republika e Shqipërisë* (Albanija) Alfred Mojsiju (Alfred Spiro Moisiu) ali i svi drugi koji su znali da je vreme komadanja Srbije još uvek u toku.

Kao predsednik Srbije Tadić je, ponosan na svoga dedu Pavla koji je bio poručnik u crnogorskoj vojsci, nastavio da se zanima za vojsku, a pre svega za njena kadrovska rešenja. Tako je, protivno srpskoj tradiciji i običajima, na mesto načelnika Generalštaba Vojske Srbije 2006. progurao Zdravka Ponoša, Srbina iz Knina koji je sve vreme građanskog rata na prostorima bivše Jugoslavije proveo kao referent za razvoj i opremanje pri Generalštabu! Inače, Ponoš je, što je Tadića posebno fasciniralo, sa uspehom završio Vojno-tehničku Akademiju u Zagrebu, a potom i odbrambene studije na *Royall College* u Londonu, kurs za više izvršioce u *College of International and Security Studies, George C. Marshall European Center for Security Studies*u Nemačkoj i kurs evropske bezbednosti u *Geneva Centre for Security Policy*. Ponoš je, kao krunu svega, položio i NATO *Standardization Agreement* (STANAG).

Kako bi u vojsci i oko nje sve bilo i odvijalo se u skladu sa planom i očekivanjima Tadić za ministra vojnog, početkom 2007, dovodi Dragana Šutanovca, potpredsednika Demokratske stranke i čoveka koji je ponosni vlasnik dve diplome: Mašinskog fakulteta u Beogradu (nikad nije radio u struci) i *Marshall Centre for Security Studies in Garmisch-Partenkirchen* (Evropski centar za studije bezbednosti George C. Marshall u Garmiš-Partenkirhenu, Nemačka). Pored toga Šutanovac poseduje i dve američke diplome: *Law Enforcement* i *Security Issues and Oversight*. U svojoj bogatoj političkoj karijeri Šutanovac je bio specijalni savetnik ministra unutrašnjih poslova u trajanju od tri meseca, pomoćnik saveznog ministra unutrašnjih poslova - 1,5 godine, predsednik Odbora za odbranu i bezbednost Narodne skupštine Republike Srbije - godinu dana i stažista Evropskog parlamenta u Strazburu i Briselu – mesec dana. U skladu sa američkom politikom planiranja odbrane - *Defense Planning Guidance* Šutanovac je srpsku vojsku i vojnu industriju bukvalno uništio dovodeći tako srpski narod u situaciju da bespomoćno posmatra otimanje njegovih vitalnih resursa i degradaciju države na pretkumanovske granice. Štaviše, Šutanovac koji nikada nije odslužio vojni rok je, bez ičijeg znanja i saglasnosti, dogovorio sa Amerilancima postavljanje

elektronskog akceleratora elektromagnetnih talasa (High Frequency Active Auroral Research Program, HAARP). Ovim antenskim sistemom na teritoriji Srbije utiče se na promene hemijske strukture, temperature i vlažnosti viših slojeva atmosfere čime se zapravo efikasno deluje na klimu i sve prateće klimatske efekte na datoj teritoriji. Pored ovoga, činjenica je da se kroz elektromagnetno zračenje antenskog sistema HAARP efikasno utiče na ljudsku psihu, odnosno da se kroz njegovo emitovanje talasa ekstremno niske frekcvencije (od 0.1Hz do 25 Hz) može, na teritoriji njegove pokrivenosti, ljudsko ponašanje staviti pod najveću moguću kontrolu. Naime, ljudski mozak proizvodi električne talase čije se frekvencije kreću između 0.5 i 25 herca i to su takozvane alfa, beta, delta i teta frekvencije. Kako je HAARP u mogućnosti da emituje ove frekvencije jasno je da se može upotrebiti za manipulaciju i rušenje mentalnih procesa te kontrolu stanovništva na celokupnoj teritoriji njegove pokrivenosti.

Tadića kao političara od početka prati njegov nekadašnji učenik iz Prve beogradske gimnazije Vuk Jeremić. Kao Ponoš i Šutanovac i Jeremić ima zavidno inostrano obrazovanje: sa uspehom je okončao studije iz teoretske i eksperimentalne fizike na *Queens' College* Univerziteta u Kembridžu, a potom i *John F. Kennedy School of Government* Univerziteta Harvardu SAD. Svoje prve radne dane proveo je u *Deutsche Bank* i *Dresdner Kleinwort Benoson Bank*. Inače Jeremićeva baka Sadeta, rođena sestra komunističkih prvaka Hamdije i Hakije Pozderac, je nakon Drugog svetskog rata bila direktorka Prve beogradske gimnazije i prijatelj sa Ljubomirom Tadićem, osnivač Demokratske stranke i predsednik Srpsko-jevrejskog društva. Po bakinoj liniji Vuk Jeremić je čukununuk Murat-ağa Pozderca, vladara Cazinske krajine u vreme Otomanskog carstva i praunuk Nurije Pozderca, potpredsednika Prvog zasedanja AVNOJ-a (Antifašističko veće narodnog oslobođenja Jugoslavije).

Nakon što je, po sopstvenom uverenju i ličnom opredeljenju, postavio prave ljude na prava mesta Boris Tadić se uputio u Vašington gde je 7. septembra 2006. sa američkim državnim sekretarom Kondolizom Rajs potpisao SOFA sporazum (Status of Forces Agreement) kojim se regulišu određena veoma važna pitanja vezana za boravak američkih trupa u Srbiji. Komentarišu Tadićevu posetu Vašingtonu i državi Ohajo gde se sreo sa komandantima Nacionalne garde *Voice of America* je istakao: „Poseta predsednika Srbije Tadića saveznoj državi Ohaju bila je emotivna... Predsednik Tadić je pomenuo da Srbija razmatra mogućnost upućivanja svojih vojnika ne samo u jugoistočnu Aziju, već i na Bliski istok. Srpske oružane snage, mada u procesu reformi, imaju preko potrebno iskustvo i sposobnosti...“.

Na kraju, spomenimo da se za Tadićev imidž i veze u SAD brine agencija *RSLB Partners Inc*. čije je sedište u prestižnoj vašingtonskoj ulici *101 Constitution Avenue NW*. Naravno, da nebude zabune, vlasnici agencije su četiri Jevrejina: Juval Rabin (Yuval Rabin,sin pokojnog izraelskog

premijera*Yitzhak Rabin*-a; Šimon Ševez (Shimon Sheves, nekadašnji generalni sekretar kabineta Yitzhak Rabin-a); Amnon Lipkin-Šahak (Amnon Lipkin-Shahak, nekadašnji načelnik generalštaba izraelske armije) i Gil Birger (Gil Birger, dugogodišnji izraelski diplomata u SAD). Ništa manje poznat nije ni direktor agencije Džej Futlik (Jay Footlick) koji je, u oba izborna ciklusa, bio član najužeg izbornog štaba Bila Klintona i njegova desna ruka za vezu sa moćnom jevrejskom zajednicom u SAD. Pre dolaska na čelo *RSLB*-a Futlik je (1997) bio potpredsednik *Ruder Finn* agencije koja je zastupala muslimanske, hrvatske i interese kosovskih Albanaca tokom devedesetih, a zajedno sa Ričardom Holbrukom (nekadašnji nameštenik Ruder Finn-a) se zalagao za bombardovanje Srbije.

Direktor *Ruder Finn*-a u vreme Futlika je bio Džejms Harf (James Harff) koji priznaje da su Srbe sasvim svesno satanizovali u korist muslimana, hrvata i šiptara – *It's just business*. Prema Harfu najveća dostignuća *Ruder Finn*-a su priznavanje nezavisnosti Hrvatske od strane američke administracije, buđenje javnog mnjenja za stradanje Bošnjaka i izrada političkog programa za Albance sa Kosova. Ovaj posao nije bio lak ali smo pridobijajući jevrejsku zajednicu u Americi za stvar Bošnjaka i stvarajući sliku novog holokausta na evrospkom tlu uspeli u tome. "Angažovati jevrejske organizacije na strani Bosanaca bio je izvanredan blef. U javnom mnjenju jednim potezom izjednačili smo Srbe sa nacistima. Odmah je primećena osetna promena rečnika u medijima, što je bilo praćeno upotrebom pojmova sa jakim emotivnim nabojem, kao što su etničko čišćenje, koncentracioni logori i drugo, a sve je to izazivalo poređenja sa nacističkom Nemačkom, gasnim komorama i Aušvicom", zaključuje Harf.

No, u satanizaciji Srba nisu učestvovali samo inostrani mediji. Ne, u toj satanizaciji svoj doprinos su pružili i demokratski mediji u Srbiji koji su se nakon 2000-te gotovo svi okrenuli protiv srpskog naroda. Povodom izlaska knjige *Politika genocida* (The Politics of Genocide) koju su napisali Edvard Herman (Edward Herman) i David Peterson (David Peterson) novinarka Biljana Đorđević je novembra 2010. dobila intervju od Hermana kojom prilikom je rekao: "Propaganda koju sprovode mediji u Srbiji je specifična vrsta propagande, jer služi interesima imperijalne politike. Ova vrsta propagande zahteva sprovođenje specifične kulturne politike uperene protiv sopstvene zemlje i naroda, i njen cilj je da omogući političku, kulturnu, ekonomsku, vojnu kolonizaciju. I, ovde ne možemo više govoriti o nezavisnoj zemlji već o provinciji. Ta provincija se zove Srbija i Srbija je provincija američke imperije... Radi se, dakle, o propagandnom modelu dovedenom do ekstrema: vi nemate više čak ni sopstvenu propagandu već propagandu koja služi imperijalnim interesima, pri čemu oni koji je sprovode u tome neobično mnogo uživaju."

Odmah po povratku iz SAD Tadić se uputio u sedište NATO-a u Briselu (NATO Headquarters, Bd. Leopold III, 1110 Brussels, Belgium) gde je 14.

decembra 2006. godine potpisao Partnerstvo za mir što je, prema zvaničnim interpretacijama, političko-vojni program NATO-a usmeren ka stvaranju poverenja između Severnoatlantskog saveza i drugih zemalja Evrope i nekadašnjeg Sovjetskog Saveza, uspostavljanju međusobne vojne saradnje i regionalne stabilnosti. U govoru na sednici Severnoatlantskog saveta Tadić je rekao da ulazak Srbije u Partnerstvo za mir predstavlja samo prvi korak u procesu koji će kulminirati potpunom integracijom regiona u NATO. Generalni sekretar NATO-a Jap de Hop Shefer (Jaap de Hoop Scheffer) složio se s predsednikom Tadićem ističući:„Gospodine predsedniče, čestitam vam u ime svih članica NATO-a. **Prošli smo dug put, još od događaja 1999**“. Pod dugim putem Shefer je, izvesno, između ostalog, mislio i na sporazum koji je 18. jula 2005. potpisao sa ministrom spoljnih poslova Vukom Draškovićem. Ono što je Drašković započeo Tadić je svojim potpisom dodatno osnažio obavezujući Srbiju i srpski narod da obezbedi NATO snagama da besplatno koristi sve njegove puteve, pruge i aerodrome; da nikada i ni pod kakvim uslovima neće pokušati da hapsi i procesuira pripadnike NATO snaga i njegovo pomoćno osoblje koje će imati pun imunitet...

Za vaše današnje političare bi se moglo, *summa summarum*, reći da su *par excellance* dokaz kako su arogancija i ignorancija dve strane istog novčića. Komentarišući obrazovanje pojedinaca iz političke elite sociolog Zagorka Golubović kaže: “Za mene intelektualac nije samo obrazovan čovek, nego pre svega čovek koji ima svoj stav nezavisno od uslova koji utiču na formiranje stavova većine...”. Možda bi, ipak, u kontekstu priče o političarima u Srbiji, bilo uputno samo citirati dr Arčibalda Rajsa koji je govoreći, u svoje vreme, o vašim političarima rekao:

“*Sada imate profesionalne političare koji na tome zarađuju za život. Oni zapravo zgrću bogatstva, i na nesreću, političari su vam svemoćni. Politika se meša u sve i svuda upravlja ali su njeni protagonisti, po pravilu, najgoreg kvaliteta. Često nisu ni sposobni da obavljaju posao koji se traži od mesta koje zauzimaju. Ali ne koriste samo političari-ministri politiku da bi se obogatili, već i obični političari-poslanici slede njihov primer. Parlament Vam je preplavljen ljudima koji samo traže ličnu korist. Pun je nekih ludaka, skorojevića, mutivoda, sebičnjaka i podmićivača, za koje je početak i kraj demokratije u njihovoj ličnosti. Jadni moji prijatelji, zar zaista mislite da je sadašnji parlamentarizam demokratski... Kod vas i najznačajnija mesta u administraciji i drugde najčešće zauzimaju mediokriteti, čak i ljudi bez ikakve vrednosti. Mnogi vaši političari bi hladno žrtvovali slobodu, i opstanak zemlje, ako bi to njima lično bilo od koristi... Srpski narod ima moralna svojstva koja nadmašuju moralna svojstva mnogih drugih naroda. Na žalost, vladujuća klasa radi na obaranju tih moralnih vrlina srpskog naroda dajući mu loš primer. Vaša pseudo elita je uništila sve ono dobro što ste imali. Delovala je i deluje poput buđi; zarazila je sve što je s njom došlo u dodir. Ona je žarište truleži i iskvarenosti, od čega toliko trpite. Ako joj dopustite da*

nastavi, zemlja vam je izgubljena. Pripazite dok nebude kasno. Počistite kuću! Krajnje je vreme da se tome stane ukraj i da se pomete to đubre koje najpre ponižava vaš narod.... Izbacite sve te profitere i interese svoje zemlje poverite najmudrijim, najpoštenijim i državi najodanijim ljudima iz vaše nacije..."

Znate li koja je njihova omiljena taktika odbrane sopstvene agresivne politike: Napad, napad na žrtvu svim sredstvima i bez milosti. Šta mislite kako je bilo moguće da se globalisti i mondijalisti odbrane od odgovornosti pred svetskim javnim mnjenjem za rasturanje SFRJ i kompletno satiranje Srbije. Jednostavno, preko svojih medija su pokrenuli beskrupuloznu kampanju u kojoj su se danima, nedeljama, mesecima i godinama citirale izjave, analize i izvodi iz na brzinu napisanih knjiga nekih njihovih satrapa o navodnoj krivici Srba. Srbi su, možete zamisliti, bili krivi za sve što se dogodilo, za sve što se događa i za sve što će se tek dogoditi. Nakon uspešno okončane opšte satanizacije i medijskog linča srpskog hrišćanskog naroda oni su navrat-nanos 1993. u Savetu bezbednosti UN formirali nekakvo pomoćno telo pod nazivom Tribunal. Ovo telo je dobilo zadatak da goni one ljude koje oni osumnjiče za ratne zločine počinjene u građanskom ratu, a koji su oni izazvali na prostoru bivše Jugoslavije. Šta mislite, zašto 70% zatvorenika u zatvoru koji se nekada (1940.-1945.) nazivao i *Oranjehotel*, u banji *Scheveningen* (najlepši deo Haga), čine Srbi? Postali su dežurni krivci na koje se, u nedostatku pravih, uvek možete osloniti. Babaroga je konačno dobila zamenu.

Inače komfor *Oranjehotel*-a je mondijalistima i globalizatorima dobro poznat s obzirom da su simpatizerima marksističkih, komunističkih i socijaldemokratskih partija pripadnici Gestapoa tu još od maja 1940. pružali *beherbergungsbetrieb*– smeštaj. Možda baš zbog toga BBC 20. februara 2003. o njemu piše: "The tribunal's jail in Scheveningen - a pleasant seaside suburb of The Hague..." (Zatvor Tribunala u Ševeningenu je prijatan deo predgrađa Haga...). Naučili su zanat pa ga danas usavršavaju na vama. Mnogo ste im se zamerili a da toga niste ni svesni.

Agresija na Srbiju....

Za nemerljiv doprinos Srbije i srpskog naroda u borbi protiv sila Osovine u Prvom svetskom ratu američki predsednik Vudro Vilson je na Vidovdan 1918. naredio da se na vrh Bele kuće u Vašingtonu i na sve državne zgrade u SAD imaju istaći srpske zastave. U svojoj poruci naciji Srbe je nazvao "galantnim ljudima" koji su se u odbrani svojih prava, časti i dostojanstva suprotstavili deset puta jačoj Austro-Ugarskoj carevini. "Red je da se američki narod danas seti i oda priznanje srpskom narodu koji je tako hrabro ustao u odbranu onih

ljudskih vrednosti koje i sami Amerikanci baštine kao svoje, a koje je nemačka nacija želela da im uskrati u svojoj želji da zagospodari svetom....” Tako je bilo jula 1918, a onda je, krajem te godine, došlo do stvaranja Jugoslavije. Srbi su ostali bez sopstvene države i nacionalne politike.

Prve napade na srpske teritorije i ubistva srpskog naroda Amerikanci su izvršili već tokom građanskog rata u Bosni i Hercegovini. Tamo su, navodno se zalagajući za prava ugroženih Muslimana, bombardovali srpske vojne formacije; neku drugu logigu prema Muhammedovim sledbenicima su imali u Iraku početkom devedesetih prošlog veka i početkom novog milenijuma. No, pravi genocid nad srpskim narodom amerikanci će obaviti u Republici Srpskoj Krajini koja je bila pod zaštitom Ujedinjenih nacija. Kako hrvatske snage nisu bile u stanju ništa same da učine protiv dobro organizovanog i motivisanog srpskog naroda koji je branio svoja vekovna ognjišta Amerikanci će preuzeti sve u svoje ruke. Već početkom 1992. godine 37 hrvatskih oficira će proći specijalne šestomesečne kurseve kako bi se osposobili za komunikaciju sa američkim vojnim savetnicima, instruktorima i komandantima. Kako se nebi zvanično eksponirao Stejt department je zadužio svoju tzv. nevladinu agenciju penzionisanih oficira *Military Professional Resources Inc.* (MPRI) koju je 1987. osnovao penzionisani armijski general Vernon Luis (Vernon B. Lewis). Naravno da je iza svega od početka stajao Pentagon sa svojih 26.000 službenika ali i čuvena banka *Lehman Brothers* koja je finansijski servisirala MPRI.

MPRI se od prvog dana osnivanja koristi kao plaćenička vojska – poputa francuske legije stranaca (Légion étrangère), za obavljanje najprljavijih poslova širom sveta. Krajem 2009. na svom platnom spisku imali su 13.300 vojnika i 810 agenata lociranih širom sveta, a godišnji prihod im je prevaziolazio sumu od 100 miliona dolara. To je, sasvim sigurno, najveća plaćenička vojska na svetu. Glavni korisnik njihovih usluga su naravno američka vlada, a ako bilo ko drugi želi da ih angažuje neophodno je prethodno da pribavi direktnu saglasnost predsednika SAD!? Pokojni predsednik Hrvatske Franjo Tuđman je tu saglasnost zatražio od Bila Klintona koji isprva bio neodlučan da bi se, nakon intervencije pape Jovana Pavla II, predomislio.

Rukovodstvo Hrvatske i MPRI su 1991. godine potpisali ugovor o obučavanju hrvatske vojske. Ministar odbrane Hrvatske Gojko Šušak je obnovio taj ugovor 15. novembra 1994. kojom prilikom je generalu Vuonu rekao: „Gospodo, istjerajte nam Srbe iz Hrvatske, mi nemamo pitanja oko vaših uslova“! Već 29. novembra ministarstvo odbrane Hrvatske i SAD potpisuju poseban ugovor o vojnoj saradnji, koji je sadržavao i veći broj tajnih klauzula o obuci hrvatske vojske, učešću američkih generala u operativnom planiranju, naoružavanju, obaveštajnoj i logističkoj podršci.

Već u decembru 1994. u generalštab hrvatske vojske stigli su penzionisani generali SAD pripadnici MPRI: Džon Galvin (John Rogers Galvin), bivši komandant američkih snaga u Evropi, Karl Vuno (Carl Edward Vuono), bivši načelnik Generalštaba kopnene vojske SAD u vreme operacija u Panami, Ričard Grifit (Richard Griffith), bivši pomoćnik komandanta američkih snaga u Evropi za obeveštajna pitanja, Džejms Lindzi (James Joseph Lindsay), bivši komandant specijalnih snaga SAD i ekspert za sukobe niskog intenziteta, Ed Sojster (Harry Edward Soyster), bivši načelnik Vojnoobaveštajne službe, Sent Krozbi (Crosbie Edgerton Saint), bivši načelnik Vojne akademije u Fort Levenvortu, kao i niz drugih oficira. Aktivnosti u Hrvatskoj između MPRI i vlade SAD koordinirao je general Džon Sival (John Sewall), vojni savetnik državnog sekretara Vorena Kristofera (Warren Minor Christopher). Pri ambasadi SAD u Zagrebu formiran je *State Team* za pružanje svih vrsta pomoći Hrvatskoj sa Ričardom Herikom (Richard C. Herrick), vojnim izaslanikom i ambasadorom Piterom Galbrajtom (Peter Galbraith) na čelu.

U okviru hrvatskog Generalštaba su uspostavljeni Američki centar za komandovanje, upravljanje i koordinaciju hrvatske vojske, organi za psihološko-propagandno delovanje i Centar za obradu obaveštajnih podataka o srpskoj vojsci Krajine. Nakon obimnih priprema - 4. avgusta 1995. godine u 04.00 časova posle ponoći, hrvatska soldateska od 138.500 vojnika, uz logističku podršku Amerikanaca i njihovu komandnu superviziju, mogla je da otpočne sa akcijom etničkog čišćenja Srba sa njihovih vekovnih ognjišta. Operacija je nazvana Oluja, a hrvatski ministar odbrane Gojko Šušak će već 7. avgusta u 18:00 časova svečano objaviti njen uspešni završetak.

Krajina je etnički očišćena, a desetine hiljada Srba koje su se pokrenule ka Srbiji pred Beogradom je sačekivala srpska policija i zabranjivala im ulazak u Beograd. Bili su umorni, bolesni, ranjeni, poniženi... Komandant mirovne policije Ujedinjenih nacija koje su obezbeđivale i garantovale bezbednost Srba na području Knina u svom poslednjem izveštaju navodi da je nakon akcije Oluja 78% svih stambenih objekata spaljeno, a 128 civila ubijeno. Dokumentaciono-informativni centar *Veritas* u svojoj evidenciji beleži 1.960 poginulih i nestalih Srba od kojih su 522 žene i 12-oro dece.

No, Amerikanci nisu isplanirali samo proterivanje Srba iz Hrvatske već su, kao deo svojih strateških ciljeva, projektovali i njihovo “pacifikovanje” u BiH. Poraz Republike Srpske Krajine neminovno je doveo i do dramatičnog slabljenja vojno-političkog položaja Republike Srpske. Početkom septembra NATO avijacija izvodi niz intenzivnih napada na Republiku Srpsku uništavajući vitalne infrastrukturne objekte, telekomunikacione tačke i vojne objekte. Par dana kasnije na Republiku Srpsku združenim snagama napadaju muslimanske, hrvatske i NATO snage za brza dejstva. Iako brojčano slabija i oružano inferiornija srpska vojska je ipak bila spremna za uspešan otpor trojnom savezu. Međutim, iz do danas ne rasvetljenih razloga, Narodna

skupština Republike Srpske, na zahtev predsednika Radovana Karadžića, donosi odluku da se ratna predsedništva opština na područjima vojnih dejstava ne podčinjavaju Vojsci RS kojom je komandovao general Ratko Mladić. Na ovaj način je u Republici Srpskoj, u sred ratnih operacija, uvedeno dvojno komandovanje što do tada nije zabeleženo u analima istorije. Trinaest ratnih predsedništva opština kojima je komandovao Karadžić će početi da naređuju evakuaciju stanovništva bez ikakvog povoda. Prisilno su iseljavali i porodice čiji su se članovi kao pripadnici VRS borili u odbrani njihovih gradova. Tako se predsednik opštine Drvar Knežević hvalio kod predsednika Karadžića kako je iselio ceo grad iako je VRS još 40 dana držala svoje pozicije na 20 km ispred Drvara – povukli su se kad su ostali bez municije, hrane i vode. I kao da to nije bilo dovoljno, Narodna skupština Republike Srpske, na predlog Radovana Karadžića, 16. oktobra 1995. donosi odluku o penzionisanju i smenjivanju general-pukovnika Milana Gvera i Đorđa Đukića, general-majora Zdravka Tolimara i Gruje Borice i pukovnika Milovana Milutinovića. Bila je to *de facto* "seča" vojnog vrha u sred rata. Komandant VRS genral Ratko Mladić koji se nekoliko nedelja pre toga vratio sa VMA iz Beograda odbio je da sprovede ova naređenja; no, sve je već bilo kasno. U Republici Srpskoj je počeo da se stvara haos. Oficiri VRS odani Karadžiću komandant Drinske brigade pukovnik Vinko Pandurević, komandant Zaštitnog puka pukovnik Milomir Savčić, komandant Operativne grupe Prijedor pukovnik Radomir Željaja i komandant Pete brigade pukovnik Pero Čolić osujetiće realizaciju Naredbe generala Mladića o kontraofanzivi. Rezultat svega će, na kraju, biti Dejtnski mirovni dogovor. Interesantno, baš oficiri koji su odbili ratnu Naredbu će nakon Dejtona činiti vrh VRS-a.

Još pre potpisivanja Dejtonskog mirovnog dogovora (1.-21. novembar 1995.) Radovan Karadžić je od Biljane Plavšić saznao da Amerikanci žele sa njim da postignu nagodbu: on neće činiti ništa protiv potpisivanja Dejtonskog dogovora na šta se Milošević već obavezao, neće činiti ništa protiv njegove primene i, kao dokaz svoje dobre volje, povući će se sa svih političkih funkcija u Republici Srpskoj. Za uzvrat Amerikanci će mu garantovati ličnu bezbednost i povlačenje svih optužbi protiv njega koje je Haški tribunal već 24. jula 1995. podigao. Nakon pregovora koje su u njegovo ime sa Amerikancima u Atini i Budimpešti vodili Ilija Guzina, dr Trifko Guzina i njegov rođeni brat Luka Karadžić, i na dodatni nagovor Slobodana Miloševića Karadžić je postigao *Gentlmens agreement* sa američkim medijatorom za BiH Ričardom Holbrukom da se povuče iz političkog i javnog života u RS, a da mu SAD za uzvrat garantuju bezbednost. O ovom dogovoru bio je upoznat i ruski ministar spoljnih poslova i nekadašnji general KGB-a Jevgenij Primakov (Евгений Максимович Примаков). Karadžić je svoj deo dogovora ispoštovao – povukao se sa mesta predsednika RS i SDS, a Amerikanci su, u skladu sa svojim manirima, već 1998. raspisali poternicu za Karadžićem ucenivši njegovu glavu na 5.000.000$. Tako je, verujući kaubojima, lider bosanskih Srba postao obična lovina, a njegova porodica i prijatelji meta iživljavanja

raznih stranih elemenata i domaćih kolaboracionista.

Međutim, nisu baš svi njegovi rođaci patili i trpeli: Biljana Srbljanović, ćerka Radovanove rođene sestre, je 1995. godine diplomirala dramaturgiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu i iste godini joj, uz punu protekciju SPS-a, RTS producira dramu *Otvorena vrata*. Koristeći popularnost i autoritet ujaka Biljana se medijski eksponirala, a čim je shvatila da se situacija promenila i ona odmah okreće leđa svima koji su je do tada podržavali i počinje da nastupa sa drugih – pro američkih pozicija. Isticanjem da joj je otac Crnogorac a ne Srbin počela je da se distancira od svega srpskog. Vređanjem i omalovažavanjem nacionalnih osećanja reditelja Emira Kusturice i košarkaša Milana Gurovića se politički pozicionirala u red mondijalističkih profitera.. Zapad ju je, takvu kakva je postala, odmah zavoleo pa je ubrzo - nakon bombardovanja Srbije - primila nemačku nagradu za književnost *Ernste Toller*. Nekoliko godina kasnije Biljana će za časopis *Profil* (broj 38 iz 2002.) izjaviti: „Sebe nesmatram Srpkinjom... Srbija gori od ksenofobije, nacionalizma i rasizma...Kad me pitaju kako vi Srbi odgovorim da neznam i da pitaju njih“.

E, sad kad pogledate sve to i kad shvatite da je još na Jalti dogovoreno da Organizacija ujedinjenih nacija, koja je tek trebalo da bude osnovana, kontroliše zemlje u kojima je Statistička greška već bila preuzela vlast biće vam lakše da shvatite zašto se na vas Srbe obrušio *Milosrdni anđeo* – 2.473 poginulih civila od kojih je osamdeset devetoro dece, 12.500 ranjenih i 5.000 invalida. O naknadnom delovanju stresa i činjenici da je u prve tri godine nakon bombardovanja smrtnost u Srbiji povećana za dva puta nećemo govoriti. Tokom 78 dana “milosrdnog” bombardovanja na Srbiju je bačeno 92.000 bombi i ispaljeno 1.300 raketnih projektila. Direktna materijalna šteta koju su zemlje članice NATO pakta načinile iznosi više od sto milijardi dolara i, posle svega, nastupio je *coup d'état* oktobra 2000. Tek tada je *Milosrdni anđeo* postao zadovoljan.

O tome šta se stvarno događalo u vreme bombardovanja Srbije moguće da se neće nikada saznati. Da je to tako, barem danas, svedoči primer delovanja Ujedinjenih nacija čije su agencije ečestvovale u prikrivanju NATO zločina počinjenog nad srpskim narodom i njegovom državom. Tako su već u maju 1999. godine Ujedinjene nacije u celini sakrile od javnosti izveštaj Senegalca dr Bakari Kantea (Bakary Kante), šefa prve misije Programa UN za čovekovu okolinu -UNEP-a (Division of Environmental Law and Conventions) o ekološkim posledicama bombardovanja SR Jugoslavije. Posle 12 dana boravka u još bombardovanoj Srbiji, u maju 1999. Bakari Kante je UNEP-u podneo izveštaj koji govori o ekološkom užasu: “atmosfera i tlo u bivšoj SR Jugoslaviji trajno su zagađeni otrovnim materijama zbog bombardovanja industrijsko-hemijskih kompleksa i zbog upotrebe oružja sa osiromašenim uranijumom”. U osmom poglavlju cenzurisanog izveštaja Bakari Kantea govori

se o zagađenju koje je prouzrokovala upotreba oružja sa osiromašenim uranijumom: “Prema raspoloživim podacima snage NATO-a upotrebile su municiju sa osiromašenim uranijumom gađajući vojne i civilne ciljeve. Osiromašeni uranijum pripada grupi toksičnih elemenata koji ulaze u drugu grupu radionukleida veoma visoke toksičnosti. Ova vrsta municije je nuklearni otpad i njegova upotreba je veoma opasna po zdravlje. Upotreba ove municije ima užasne posledice po stanovništvo jer pored telesnih povreda prouzrokuje radiološku kontaminaciju. Ta kontaminacija ima toksične i radijacijske posledice koje uzrokuju kancer”.

U cenzurisanom izveštaju Bakari Kante posebno ukazuje kako se: “bombardovanje NATO-a dogodilo u vreme setve poljoprivrednih kultura od životnog značaja za stanovništvo - kukuruza, suncokreta, soje, šećera, šećerne repe i povrća. Bačeni osiromašeni uranijum uticao je na kvalitet vazduha, tla, vode, što ima, kako dugoročno tako i kratkoročno negativne posledice po lanac ishrane”. Izveštaj je kategoričan u oceni da će naredne generacije koje žive na bombardovanom tlu patiti od kancerogenih oboljenja, leukemije, biće povećan broj spontanih pobačaja i deformiteta novorođenčadi.

Do sakrivenog izveštaja dr Kantea došao je američki novinar *Robert James Parsons* i objavio ga u ženevskom listu *Le Courrier*. Nakon što su činjenice predočene Ujedinjenim nacijama direktor njene agencije UNEP *Klaus Töpfer* je potvrdio autentičnosti objavljenog izveštaja ali je izostavio objašnjenje zašto je izveštaj prikrivan. Nakon *Le Courrier* izveštaj dr Kantea preneo je i francuski časopis *Le Monde diplomatique* i mnogi drugi ali ne demokratske vlasti u Srbiji koje ne da ga nisu objavile već su i same učinile sve što je u njihovoj moći da prikriju posledice NATO bombardovanja: povećanje kancerogenih i nervnih oboljenja i povećanje procenta samoubistava...

Kad na sve ono što vam se dogodilo počnete da gledate racionalno, bez i najmanje emocija, razumećete zašto je firmi *U.S. Steel Košice* željezara u Smederevu prodata 31. marta 2003. godine za 21,3 miliona dolara, a njeni dugovi od oko 1,6 milijarde dolara preneti na srpske poreske obveznike. Shvatite, država Srbija se kod međunarodnog bankarskog kartela zadužila za 1,6 milijardi dolara i kupila opremu za Smederevsku železaru koju je potom prodala za 21,3 miliona dolara. U Smederevu je tokom 2004. godine proizvedeno, sa samo par miliona investicija, preko milion tona čelika po ceni od 145$ za tonu. Izračunajte! Zbog svega toga bilo bi poštenije reći da je Željezara poklonjena! Naravno, ceo posao prodaje Željezare dogovorili su predsednik vlade Zoran Đinđić i ministar za privatizaciju Aleksandar Vlahović koji je pre toga bio direktor beogradske kancelarije američke revizorske i konsalting kuće *Deloitte & Touche.* Svesni kolosalnosti ove malverzacije i mogućnosti da im, kad tad, neka nova vlast i sud ponište tako stečeno pravo nad železarom Amerikanci su tražili i dobili, odlukom srpske vlade od 23.01.2003, nešto što ni jedna pravno uređena država nebi mogla da im da –

zaštitu izvršne vlasti od mogućih akcija sudske vlasti.

Ili, s druge strane, pogledajte slučaj tri fabrike cementa: Beočin, Kosjerić i Novi Popovac. Sredinom 1989. francuska firma *Lafarž* je ponudila 54 miliona dolara za kupovinu cementare u Beočinu. Pregovori su početkom marta 1999. bili pri kraju kada su prekinuti zbog NATO agresije. Nakon oktobarskog *coup d'état*-a nova srpska vlada je, još u prvoj godini svog mandata, prodala sve tri cementare, a odmah potom i sve šećerane, mlekare, kompletnu mesnu industriju... Za koliko novca su sve cementare, mlekare, poljoprivredni industrijski kapaciteti i šta sve ne još prodati najbolje govore podaci Agencije za privatizaciju Republike Srbije. Prema ovim podacima Agencija je za sva prodana preduzeća u Srbiji (Bez NIS-a, Telekoma i EPS-a, JAT-a, Aerodroma Beograd i još nekoliko manje značajnih preduzeća) naplatila jedva tri milijarde evra. Međutim, u budžet Republike Srbije uplaćeno je manje od jedne milijarde! Ostatak od dve milijardu evra Agencija je navodno potrošila na troškove raspisivanja tendera, sopstvene troškove poslovanja, pokrivanja dugova prodatih firmi i sl. Znači, jednostavno rečeno i podvučeno žutim, demokratske vlasti u Srbiji su prodali bez-malo celekupnu srpsku industriju za šest stotina miliona evra!

Rezultat ovakvog načina privatizacije mogu se sagledati i iz preliminarnih podataka Zavoda za statistiku za prvih šest meseci 2009. godine koji pokazuju da je u Srbiji nešto manje od 700.000 (9,2 odsto) građana koji žive ispod granice siromaštva, odnosno da mesečno imaju prihode manje od 8.360 dinara. Siromaštvom su prethodnih godina najviše bili pogođeni građani koji žive u šestočlanoj ili višečlanoj porodici, stariji od 65 godina, penzioneri, nezaposleni, oni sa osnovnim obrazovanjem i oni koji ne žive u bračnoj zajednici. No, iako je ovaj podatak o ljudima koji žive na rubu gole egzistencije zastrašujući on, po svemu sudeći, nije konačan. Naime, dok frizirani državni podaci govore o samo 700.000 nezaposlenih u 2009. realnost je nešto drugačija: U Srbiji živi oko pet miliona radno sposobnih ljudi (radno sposobni su svi oni koji imaju više od 15 i manje od 65 godina), a od ovog broja u decembru 2009. svega 1.857.291 je bilo zaposlenih pri čemu je njih gotovo 600.000 radilo u državnoj administraciji i javnim preduzećima. To znači da je samo oko 1,250.000 bilo zaposleno u radno proizvodnim firmama koje objektivno stvaraju višak vrednosti iz koga se finansira sve ostalo. Do kraja decembra 2010. broj zaposlenih u radno proizvodnim firmama smanjinio se na ispod 1,100.000 ljudi, dok se broj zaposlenih u državnim organima i javnim preduzećima povećavao za gotovo 5%! Ovde je važno istaći kako je krajem 2010. u državnoj administraciji Srbije radilo skoro 30 hiljada činovnika, odnosno četiti puta viši nego 2000. godine.

Verica Barać, predsednica Saveta za borbu protiv korupcije vlade Republike Srbije, je 27. decembra 2006. dala intervju časopisu *Čiste ruke*:

“Savet je u proteklih pet godina zastupao koncept borbe protiv korupcije koji podrazumeva uspostavljanje nezavisnih institucija, vladavinu zakona i poštovanje propisanih procedura. Nastojali smo da pomognemo vladi da pripremi osnovne antikorupcijske zakone i strategiju za borbu protiv korupcije, i tako stvori institucionalni okvir za borbu protiv korupcije. Međutim,vlada želi da korupciju svede na uzimanje i davanje mita, na krivično-pravni problem, dok mi insistiramo na tome da je korupcija u Srbiji problem urušenih institucija koje nisu u stanju da omoguće vladavinu zakona, odnosno da je borba protiv korupcije zapravo borba za uspostavljanje snažnih i nezavisnih institucija... Smatram da je položaj vlade u ovakvom „sistemu vlasti“ suštinski problem koji generiše korupciju. Vlada ima ogromnu vlast, ogromnu moć bez ikakve kontrole. Svedoci smo da parlament nije u stanju da kontroliše vladu, jer poslanici nisu prestavnici gradjana, već partija... Mi smo i dalje jedina zemlja u Evropi koja nema nezavisnu revizorsku instituciju, odnosno nema eksternu reviziju ni budžeta, ni javnih fondova, ni javnih preduzeća, ali ni kontrolu finansiranja političkih stranaka, niti kontrolu planiranja javnih nabavki i kontrolu realizacije ugovora zaključenih u javnim nabavkama“.

Jedan od najpoznatijih srpskih analitičara Slobodan Antonić u časopisu *Nova srpska politička misao* od 15. aprila 2009. piše:

„U ovoj sadašnjoj krizi, jeste da je pad spoljašnje tražnje doveo do glavnog zastoja u našoj privredi. Ali, ona je već bila ruinirana višegodišnjim jeftinimm uvozom, predajom celokupnog bankarskog sektora strancima, pljačkaškom privatizacijom i troškovima korupcije koji su znali iznositi i do 20 odsto po sklopljenom poslu. Naša politička elita je, prema računici Mlađana Kovačevića, od 2000. godine na ovamo, proćerdala 62 milijarde evra (21 milijarde dolara novog ino-duga, 26 milijardi od doznaka naših radnika iz inostranstva i oko 15 milijardi dolara od privatizacije), a da privreda danas nije u mnogo boljem stanju nego što je bila 2000. Štaviše, naša je industrijska proizvodnja još uvek niža nego 1998. godine! Pare su završile u džepovima domaćih tajkuna i stranih bankara i proizvođača, uz korupcionu proviziju koja se za pojedine "evroreformske" političare merila iznosima od nekoliko miliona evra na godišnjem nivou! Ono što su, devedesetih, sa našu "patriotsku" političko-špekulantsku elitu bili rat i sankcije, to su, očigledno, ovih godina, za našu "evroreformsku" političko-špekulantsku elitu bili privatizacija i "tranzicija". Što je najgore, duboka kriza, koja nas zapljuskuje, omogućiće da se, pod izgovorom svetske recesije i potrebe "opšteg žrtvovanja", ta pljačka i eksproprijacija zajedničke nam imovine možda čak i ubrza i dovede do svog logičnog kraja – društva bogate i bezobzirne transnacionalne elite i siromašne, ali medijski i ideološki dobro uspavane i bezvoljne mase“.

Šta zapravo znače ove i ovakve privatizacije najbolje govori izveštaj UNICEF-a za 2009. godinu prema kome u Srbiji preko 600.000 ljudiživi ispod

granice siromaštva, dok 150.000 dece bukvalno umire od gladi. Prema analizi ove organizacije u Srbiji su najugroženije populacije preko 65 godina i deca do 14 godina. Komentarišući ovako poražavajući izveštaj ove organizacije ekonomista Branko Dragaš je za dnevne novine *Kurir* septebra 2009. izjavio:

„*Država koja ima 4,2 miliona hektara najbolje zemlje na svetu, najbolje obradive površine - nije sposobna da prehrani svoju decu!? To je dokaz potpune nesposobnosti lažnih reformatora i eksperata koji su dobili zadatak i plaćeni su da slome kičmu Srbiji. Ovo stanje od 2001. zovem okupacijom iznutra i najgore je u istoriji Srbije. U politici su ljudi bez morala i bez ikakvog iskustva i znanja, ljudi koji preziru svoj narod i koji imaju loše namere prema državi. Pitam se samo dokle će građani da ih trpe*“.

No, rasprodaja države nije bila jedini posao demokratora! Njihov drugi posao je bio zaduživanje države do granica dužničkog ropstva celokupnog srpskog naroda. Prema podacima Instituta za tržišna istraživanja (IZIT) od 2009. godine spoljni dug Srbije od 10,8 milijardi dolara, koliko je iznosio 2000. godine, uprkos prihodima od privatizacije, za devet godina je porastao 2,8 puta i dostigao 30,67 milijardi dolara! Miloje Kanjevac, direktor IZIT-a, kaže da je država toliko duboko u dugovima da gore ne može biti. On podseća da je Srbija od Josipa Broza i Miloševića nasledila dug od 10.829.700 dolara, a da danas - 2009, posle devet godina demokratske vlasti, i nakon što su demokrate prodale sve što je bilo državno i društveno, dugujemo 30 milijardi. Šta to znači za građane koji će otplaćivati ove dugove: Rast duga po stanovniku je u ovom periodu bio vrtlogav i to tako što se dug sa 1.483 US$ iz 2001 popeo na 2.614 US$ u 2006. odnosno na 2.947 US$ u avgustu mesecu 2007 godine, a sredinom 2009. se već približio iznosu od 4.000$.

Uz podsećanje na staru narodnu izreku da je dug uvek loš drug profesor Danijel Cvjetićanin o ovako nekontrolisanom i neodgovornom zaduživanju naroda od strane države kaže:

“*Dug sam po sebi i nije toliko zastrašujući, ali je zato strašno to što s tih 30 milijardi nije urađeno ništa! Mi nemamo ni unapređenu infrastrukturu, nemamo izgrađene gasovode, naftovode, pruge, puteve, mostove, nemamo ni podzemnu železnicu u Beogradu. Pare su potrošene u izborne svrhe. To je filosofija koju nameće Vašingtonski konsenzus, koji čine Svetska banka, MMF i vlada SAD. Oni su utvrdili pravila ponašanja za zemlje u tranziciji i nerazvijene zemlje, i to je abeceda globalizacije. Naše vlasti se mogu uporediti s kockarom jer su prokockale našu budućnost. Potrošile su i prihode od privatizacije, i resurse koje su stvorile prošle generacije, i resurse koje će stvoriti buduće generacije, jer će plaćati njihove dugove*.“

Koliko god se nekome rasprodaja srpskih industrijskih kapaciteta može činiti nedopustivom, da ne kažemo nezakinotom, ona ipak nije ni približno strašna

kao rasprodaja rudnih i vodenih potencijala. Najbolji primer za ovo je tridesetogodišnja koncesija na eksploataciju ruda u reonu Piskanja u Jarandolskom basenu, kod Boljevca na Ibru koju je demokratska vlada Srbije dala čuvenoj firmi *Rio Tinto plc*. Ova firma će, po koncesionom ugovoru, Srbiji plaćati oko pet miliona dolara godišnje, a za uzvrat će nesmetano moći da eksplatiše sve rude na pomenutom lokalitetu. Jedini "problem" je u tome što je taj lokalitet poznat ne samo po velikim zalihama rude bora, za šta je koncesija navodno i potpisana, već i po mnogim drugim retkim i strateškim rudama. Prema nekim proračunima ovaj lokalitet godišnje može da da iskop, raznih ruda, vredan između pola i jedne milijarde dolara. Da bi neko mogao da "shvati" zašto je vlada predala ova rudna nalazišta *Rio Tinto*-u ili zašto je poklonila železaru u Smederevu *US Steel*-u neophodno je znati da u pitanju nisu samo mito i korupcija već i činjenica da iza ovih firmi stoji kapital moćnih Rotšilda, a oni su *spiritus moveo* mnogih mračnih sila ovoga sveta.

Komentarišući tek okončanu agresiju NATO pakta i sva stradanja do kojih je ona dovela američki Jevrejin, dobitnik Nobelove nagrade za mir 1986. i najpoznatiji logoraš iz Drugog svetskog rata Eli Vizel je rekao: "NATO je pokušao sa svim vrstama pregovora, razgovora, nenasilnog pristupa ali njih (Srbe) ništa nije moglo da odvrati od etničkog čišćenja Albanaca. Jedini interes koji SAD imaju na Kosovu je moralni interes – nema drugih interesa."

Za razliku od Vizela poznati američki pravnik i nekadašnji tužilac u Nirnbergu Valter Rokler (Walter Rockler) je povodom NATO agresije na Srbiju američkim novinama *Chicago Tribune* izjavio:

"*Svi oni koji iz svojih staklenih kancelarija i kuća optužuju Miloševića kao ratnog zločinca bi morali da budu pažljivi kada se gađaju kamenjem. U Nirnbergu je nedvosmisleno zaključeno da je svaki agresivni napad – rat, kao što je to sada slučaj sa SAD protiv Srbije, međunarodni kriminalni čin i to ne običan već najviši međunarodni kriminalni akt*".

Na ovu izjavu nadovezuje se Robert Hajdn (Robert Hayden), profesor Univerziteta u Picburgu i direktor Instituta za ruske i istočnoevropske studije komentarom:

"*Upitan o ratnim zločinima NATO-a portparol Alijanse Džejmi Ši je odgovorio da je NATO u dobrim odnosima sa Tribunalom…. Članice NATO-a su svojim sredstvima omogućile stvaranje i one svojim sredstvima omogućuju funkcionisanje Tribunala. One su njegovi glavni finansijeri. Gospodin Ši očigledno zna da onaj ko plaća muzikanta može i da naračuje muziku koju želi.*"

Kako je NATO u Rambujeu, Francuska pregovarao sa delegacijom SR Jugoslavije najbolje je, bez komentara, moguće sagledati iz *Aneksa B*

Sporazuma koji nikad nije potpisan. U Tačkama 6, 8 i 10 Aneksa B stoji:

"*NATO personal će uživati, zajedno sa svojim vozilima, plovilima, avionima i opremom slobodan i neograničen prolaz i neometan pristup širom SRJ, uključujući tu vazdušni prostor i teritorijalne vode. Ovo će uključivati i pravo izvođenja vojnih vežbi i manevrisanja potrebnog za podršku, obuku i operacije kako NATO-a tako i njegovih saradnika. NATO personal će, u svim okolnostima, biti izuzet od jurisdikcije SRJ vezano za svaki civilni, administrativni, krivični ili disciplinski prekršaj koji oni mogu počiniti na teritoriji SR Jugoslavije. NATO snage imaju pravo besplatnog korišćenja svih jugoslovenskih ulica, aerodroma i luka. NATO snage ne mogu biti predmet ni jedne vrste carinskog nadzora, a sva njihova oprema, odeća, obuća, hrana i sve drugo neće biti carinjeni. NATO službenici u SR Jugoslaviji neće podlegati poreskim obavezama SRJ. NATO snage imaju pravo da u svakom momentu, bez ikakve nadoknade, preuzmu upravljanje svim elektronskim i pisanim medijima...*".

Komentarišući Aneks B profesor Ronald Heket (Ronald L Hackett) je izjavio: "Ni jedna suverena država ne bi prihvatila tako ponižavajući ultimatum".

Inače, ovaj deo o agresiji država članica NATO-a na Srbiju valjalo bi završiti jednom konstatcijom profesora dr Jovana Marića izrečenoj na skupu "Agonija zdravstva 2000", održanom u Beogradu u organizaciji Sindikata lekara i farmaceuta: "Narod je tužan, narod je očajan, narod je na ivici samouništenja. Statistike kažu da je 1999. umrlo najviše ljudi u jednoj kalendarskoj godini od 1945! Te godine se rodilo i najmanje dece posle Drugog svetskog rata, a najviše ljudi je izvršilo samoubistvo." Dr Marić je svoje izlaganje okončao još jednom konstatacijom: "U ovoj zemlji je danas sve prisutnija pojava – strah: na sceni su čak i srednjovekovni strahovi: od elementarne gladi, od bolesti, od smrti, strah od represije, strah od vlasti, strah od policije, strah od države. U ovoj zemlji se danas zapravo i vlada pomoću straha!".

Slobodan Milošević i ... De mortius nihil nisi bene!

Slobodan Milošević je rođen u Požarevcu 1941. Njegov otac Svetozar, završio je bogosloviju na Cetinju, a radio je kao profesor srpskog i ruskog jezika. Poreklo njegove majke Stanislave je iz crnogorske porodice Koljenšića. Iz Crne Gore u Požarevac dolaze u potrazi za boljim životom.

Odmah po okončanju Drugog svetskog rata otac Svetozar se vraća u Crnu Goru, bez koje nije mogao da živi, i zapošljava se u bjelopoljskoj gimnaziji, a

zatim službu profesora nastavlja u Podgorici. Sahrani oca koji je izvršio samoubistvo 1962. Milošević nije prisustvovao.

Majka Stanislava je ostala s decom u Požarevcu, gde ih je sama podizala. U ovom gradu pamte je po tome što je pokrenula inicijativu, i uspela, da se tamošnjoj školi sveti Sava ime promeni u Njegoš. I Stanislava je, kao i njen suprug ranije, 1973. izvršila samoubistvo. Samoubistvo je izvršio i njen brat, Slobodanov ujak, general Milisav Koljenšić.

Slobodanov brat Bora Milošević je u dva navrata bio ambasador, i to u Alžiru i Rusiji. Oba puta Bora je imenovan za ambasadora kao Crnogorac sa crnogorske kadrovske liste. Interesantno je njegovo imenovanje za ambasodara u Rusiji: Kada je sve bilo obavljeno ispostavilo se da Bora treba da ide u Moskvu kao srpski kadar, ali je on to odbio; zahtevao je da u Moskvu putuje kao kadar Crne Gore, a ne Srbije. Tako je i učinjeno, a zbog toga su njegova akreditivna pisma predana kasnije nego što je bilo planirano.

Supruga Slobodana Miloševića, Mirjana Marković potiče iz srpske porodice koja je u celosti bila okrenuta komunističkoj ideji. Njen otac, Moma Marković je narodni heroj iz Drugog svetskog rata i jedan od komunističkih prvaka Srbije. Rođeni brat Mirjaninog oca, Draža Marković je takođe bio veoma uticajan političar u Srbiji i čovek koji će, između ostalog, ostati upamćen kao najveći protivnik političke promocije Slobodana Miloševića. Mirjanina tetka po majci, Davorjanka Paunović bila je lična sekretarica i ljubavnica Josipa Broza Tita, a sahranjena je 1. maja 1945, po Brozovom naređenju, u vrtu Belog dvora u Beogradu nedaleko od glavne dvorske kapije.

Kao i njegov brat, Slobodan Milošević je bio iskreni komunista ali, za razliku od brata, nije insistirao na svom crnogorskom identitetu - oduvek je bio pragmatičan. Političku karijeru potpuno duguje Ivanu Stamboliću, istaknutom srpskom političaru osamdesetih godina prošlog veka. Upoznali su se na Pravnom fakultetu i Ivan ga je, kao najboljeg druga, stalno protežirao. Kada je Ivan Stambolić 1973. napustio preduzeće Tehnogas da bi preuzeo dužnost predsednika Privredne komore Beograda, a potom sekretara CK SK Srbije i konačno predsednika Vlade Srbije na mesto novog direktora je postavio svog druga Slobodana.

Stambolić je 1978. postao predsednik srpske vlade i tada je Miloševića postavio na mesto jednog od ključnih ljudi Beobanke koja će ga, par godina kasnije, poslati za svog predstavnika u SAD. Jasno je da nigde u svetu predstavnik jedne od sto najvećih svetskih banaka ne može ostati izvan interesovanja odgovarajućih službi što je bio slučaj i sa Miloševićem u Americi. U sklopu svojih obaveza Milošević u Njujorku ostvaruje kontakte sa veoma uticajnim ljudima među kojima je bilo i onih izvan bankarskih i finansijskih poslova. Od posebne važnosti za događaje koji će se kasnije

događati u njegovom životu, ali i Srbije biće njegov susret s tamnoputim *businessman*-om Melvinom Džej Kenijem (Melvin Jay Kenny) i dr Veselinom Savićem u njujorškom hotelu *New Yorker, 481 Eight Avenue*. U ovom hotelu je inače živeo i 1943. umro Nikola Tesla. O večeri na kojoj su se Milošević i Keni upoznali bi, moguće je, više mogao da kaže Rade Ostovica, general američke armije (Srbin rođen u Milvokiju, SAD) ili Dragan Živanović, poznatiji kao dr Danijel Bojer (Daniel Boyer), visokopozicionirani član američke Demokratske stranke, lični prijatelj državnog sekretara Vatikana kardinala Kaserolija (Agostino Cardinal Casaroli) i jedan od najbogatijih Srba u SAD.

Slobodan Milošević je boravio u SAD oko 60 puta i to samo do 1983. godine, pre svog političkog uspona koji počinje 1984. godine. Danas je malo onih koji znaju da je tokom ovih boravaka u SAD Milošević prošao kroz jedan niz specijalističkih kurseva za upravljanje ljudima (Human resources) koji su mu kasnije pomogli da se beskrupulozno domogne prvo partijskog, a potom i državnog vrha.

Dr Savić je bio čovek od najvećeg poverenja američke obaveštajne službe i na njen zahtev prvo je sačinio *Short Sensory Profile*, a potom i jedan opširniji u kome, pored ostalog, piše:

"*Slobodan Milošević je vrlo zanimljiva osoba sa jakim egom i jakom aurom. Njegov karakter mešavina je sasvim antinomičnih osobina koje na prvi pogled mogu izgledati konfuzno, ali su zapravo idealne za razbijanje komunizma. Jake socijalne i komunističke ideje pomešane su sa arhetipskim nacionalnim osećanjima, stoga je moje mišljenje da ovaj čovek više nego iko drugi iz partije može izvesti promenu nad narodom čije je mentalno stanje isto tako rovito i u suprotnostima. Potencijalni problemi se tiču njegove supruge za koju je infantilno vezan. Problem samoubistava u njegovoj porodici bi mogao postati prednost - jer je to neka vrsta kompleksa i rešenosti da nikada ne okonča na taj način...*".

Par dana nakon ove večere Keni upoznaje Miloševića sa Ričardom Holbrukom (Richard Holbrook) koji je u to vreme bio savetnik u svetski čuvenoj finansijskoj kući *Lehman Brothers*. Njih dvojica će, izvesno je, pomoći Miloševiću u njegovim poslovima u Njujorku. Međutim, ono što Milošević tada nije znao je da je Keni bio visoko pozicionirani pripadnik američke Agencije za nacionalnu bezbednost (National Security Agency-NSA) koji će izvesno ostaviti traga u Miloševićevom daljem radu i karijeri. Kako god bilo, ostaje činjenica da je Milošević nakon povratka iz SAD napustio Beobanku (1983. godine) i posvetio se isključivo politici. Za njegovo profilisanje kao političara i poslušnog američkog saradnika biće zadužen američki ambasador u Beogradu David Anderson (David Anderson) koji će sa njim ostati u direktnom i gotovo bliskom odnosu sve do svoje smrti 1996.

Po povratku iz Njujorka Milošević se strasno posvećuje politici, a u tome mu svesrdno pomaže Ivan Stambolić, njegov kum i prvi čovek srpskih komunista. Kada je Ivan Stambolić izabran za predsednika Srbije upeo je, na jedvite jade, da maja 1986. progura Miloševića na mesto šefa srpskih komunista. Samo godinu dana kasnije – 14. decembra 1987. godine (Nakon čuvene Osme sednice CK SK Srbije) Milošević će, uz razne smicalice i direktnu podršku generala JNA Nikole Ljubičića, smeniti sa mesta predsednika države svog do tada najboljeg druga i kuma Ivana Stambolića. Na politici izdaje prijatelja i njegovog potonjeg bezgraničnog poniženja i, na kraju, ubistva, Milošević postaje najmoćnija politička ličnost Srbije. Na pitanje novinara Milomira Marića “da li je moguće da je Slobodan Milošević naručio ubistvo Ivana Stambolića” nekada prvi čovek beogradske državne bezbednosti Dušan Stupar odgovora: “Po svemu sudeći, to je nešto što je apsolutno normalno... Tako izgleda neverovatno ali, šta mogu, srpska posla, srpska sudbina.”!

Ko želi da vlada jednom državom izvesno mora da osigura svoju kontrolu nad policijom i vojskom. Milošević se iz tog razloga odmah okreće stavljanju pod svoju kontrolu MUP-a Srbije i, u okviru njega, Službe državne bezbednosti. Nakon ne baš lakih političkih manevara Milošević tek 1990. obezbeđuje podršku za smenu tadašnjeg načelnika SDB-a Dragutina Dragana Mitrovića (51 godina života) i njegovog zamenika Milivoja Savkovića. Nakon razrešenja čelnih ljudi srpske tajne policije Milošević se čak nosio mišlju i da ukine SDB Srbije ali su ga od toga odgovorili generali Nikola Ljubičić i Petar Gračanin koji su mu i omogućili da na Osmoj sednici SC SK Srbije dođe na čelo partije, a potom i države.

Umesto Mitrovića koga je na čelo SDB-a sredinom osamdesetih godina postavio general Ljubičić, Milošević dovodi izvršnog sekretara CK SK Srbije Zorana Janaćkovića ali ga, zbog otpora u samoj Službi, ubrzo razrešava i šalje kao ambasadora prvo u Makedoniju, a potom u Grčku. Na mesto prvog čoveka srpske tajne policije Milošević tada dovodi Jovicu Stanišića čiji je otac Milan bio ugledni pripadnik plemena Bjelopavlića iz Crne Gore. Samo dve godine kasnije Milošević, uz pomoć Stanišića, uspeva da pod svoj nadzor stavi i vojnu obaveštajnu službu i to tako što će maja 1992. penzionisanog pukovnika Nedeljka Boškovića prvo reaktivirati, a potom unaprediti u čin general-majora i istog dana promovisati za načelnika uprave bezbednosti SSNO. Bošković će kasnije široj srpskoj javnosti postati poznat po svojim vezama sa čuvenim švercerom cigareta Vanjom Bokanom i činjenicom da je svoj radni vek završio kao čovek sa platnog spiska crnogorske policije.

Jedan od svojih prvih intervjua kao političar Milošević je dao američkom nedeljniku *Newsweek*. Oslovljavajući ga sa *Mr Banker* novinar je posatvio pitanje “Kako mislite da sredite (političku) situaciju? Odgovor je bio jasan i kratak: “Nisam političar, ja sam bankar, ali kad sredim ovu situaciju, vratiću se bankarstvu“. Izvesno da je Milošević tada o sebi kao političaru razmišljao u

kategorijam privremenosti – dok se posao ne obavi. Ostalo je samo pitanje koji posao?!

Sa kontrolom svega, svačega i svakoga *Mr Banker* preduzima dalekosežne političke i ekonomske promene u Srbiji: kao lider komunista ukida komunističku partiju i uvodi višepartijski politički sistem i otpočinje reafirmaciju kapitalističkih ekonomskih odnosa kroz prodaju državne i društvene svojine. Tako je Milošević, sedam godina nakon svog povratka iz SAD i samo tri godine nakon osvajanja apsolutne vlasti u Srbiji, ostvario američki naum: jednopartijski komunistički sistem je zamenjen višepartijskim demokratskim političkim uređenjem, a državna ekonomija ustupila je mesto neoliberalnom kapitalizmu u okviru koga je otpočeo nekontrolisani i apsolutno devastirajući proces privatizacije.

Kada je na Zapadu, na nemačko insistiranje i američki pritisak, donešena odluka o dekompoziciji SFRJ i novom uređenju Balkana bilo je jasno da je to nemoguće ostvariti na miran način. Rasparčavanje Jugoslavije na granice koje su Nemci uspostavili još tokom Drugog svetskog rata je bilo moguće samo u uslovima koji su i tada postojali. Rat je bio neminovan. Kao najveća smetnja novoj demokratskoj prekompoziciji Jugoslavije imenovani su Srbi. Oni su bili najbrojniji narod i predstavljali većinu u Srbiji i Crnoj Gori, dok su u Hrvatskoj i BiH imali status konstitutivnog naroda. Prema nemačkim diplomatskim i obaveštajnim saznanjima slovenački i hrvatski politički vrh su bili spremni za otceplje, a nezvanični lider muslimana u BiH Alija Izetbegović se već decenijama zalagao za takav razvoj situacije. Miloševića je, po njihovom mišljenju, samo trebalo uvući (*verwickeln*) u “igru”.

Prema specijalnom izveštaju koji je nemačka obaveštajna služba BND (*Bundesnachrichtendienst*) novembra 1989. dostavila kancelaru Helmutu Kolu (Helmut Josef Michael Kohl) i šefu dipomatije Hansu Ditrihu Genšeru (Hans-Dietrich Genscher) jasno se videlo da se otcepljenje Slovenije može izvesti mirnim putem. S druge strane, navedeno je da se do nezavisnosti Hrvatske ne može doći bez izbijanja oružanih sukoba. Prema publicisti i direktoru instituta *Forschungs instituts für Friedenspolitik* i jednom od najvećih poznavalaca evropskih tajnih službi Erihu Šmitu-Enbomu (Erich Schmidt-Eenboom) nema nikakvih dilema o tome da je scenario razbijanja Jugoslavije osmišljen u Bonu. Konačna odluka (letzte entscheidung) o “poništenju versajske jugoslavije” doneta je zapravo u kabinetu kancelara Helmuta Kola u četvrtak 3. oktobra 1990. godine, tačno godinu dana pre istorijskog ujedinjena Nemačke (3. oktobar 1991.) i četrnaest meseci pre konačnog raspada SSSR-a (8. decembar 1991.).

Prema Erihu Šmitu-Enbomu u sklopu priprema za donošenje ove odluku Genšer se blagovremeno konsultovao i za nju dobio blagoslov od državnog sekretara Vatikana kardinala Sodana (Angelus Sodano) što je, *de facto*, značilo

da je i papa Jovan Pavle II podržava i da će se *Civitas Vaticana* diplomatski angažovati na njenoj realizaciji. Još važnija bila je saglasnost koju je Nemačka dobila od američkog državnog sekretara Džejmsa Bejkera (James Addison Baker III) koji je potvrdio da su predsednik Buš (George H. W. Bush) i premijerka Margaret Tačer skloni planu poništenja versajske Jugoslavije. Pri tome Bejker je imao samo jedan zahtev: da Srbija, Crna Gora i Makedonija ostanu pod američkim uticajem.

Radi čiste savesti ili ruku ili čega god već Nemci su organizovali i put Jugoslavije u oktobru otposlali evropsku trojku: Žak Santer (Jaques Santer) je bio šef trojke kao ministar spoljnih poslova Luksemburga, a pratili su ga Žak De Lor (Jaques Delor), predstavnik Evropske komisije i Hans van den Bruk, član Evropske komisije. Oni su u Beogradu Predsedništvu SFRJ predložili da odmah – bez odlaganja otpočnu pregovori o pristupanju Jugoslavije Evropskoj Zajednici, a da se ceo proces već bankrotirale Jugoslavije podrži sa 5,5 milijardi maraka kredita. Jedini uslov koji je ispostavljen bio je da se Jugoslavija konfederalizuje, odnosno da se republikama da znatno veća samostalnost. Nakon dva-tri minuta apsolutne tišine javio se Franjo Tuđman i zamolio sve da ga razumeju ali da on nemože prihvatiti Jugoslaviju ni u jednom obliku s obzirom da Hrvatski narod od njega očekuje da obnovi “tisućljetno kraljevstvo”. Milošević je, nakon Tuđmana, izrazio rezerve povodom konfederalnog uređenja, a na njegove dileme se nadovezao Milan Kučan sa opaskom da Slovenija više neveruje u mogućnost uspostavljanja asimetrične federacije i da nije sklona odlaganju već isplaniranog referenduma o samostalnosti. Prvi i poslednji konkretan predlog Evropske Zajednice za očuvanje Jugoslavije propao je istog dana kada je i obelodanjen.

Odluka o dezintegraciji Jugoslavije nije čin samovolje Kola, Genšera i ostalih visokih nemačkih državnih službenika. Naprotiv, ona je u skladu sa vekovnom nemačkom politikom proširenja životnog prostora. Tako, i danas kao i pre 100 godina, u zvaničnim dokumentima *Bundeswehr*-a, nemačkih oružanih snaga, stoji da Nemačka raspolaže odgovarajućom političkom i ekonomskom silom koja joj daje za pravo da učestvuje u planiranju budućnosti sveta. Ostvarivanje uticaja na Balkanu je, prema ovim dokumentima (Wissenbuch), od primarnog značaja za dalji prosperitet Nemačke. Shodno tome u aprilu 1992. u Bundestagu je i zvanično zahtevano ne samo rasturanje Jugoslavije već i direktna oružana akcija protiv Srbije gde je Nemačka doživela poraz u dva rata. U časopisu *Die Zeit* je 19. februara 1993. objavljen apel sa zahtevom za napad NATO-a na Srbiju, a među potpisnicima, kao potsećanje na kontinuitet politike, nalazili su se i *Oscar von Hohenzollern* i *Ferdinand von Bismarck*.

Nemačka je treća ekonomska sila sveta, najveći izvoznik robe na svetu i najznačajniji evropski NATO partner SAD. Američka administracija je, iako se javno zalagala za opstanak Jugoslavije, bila veoma aktivna u realizaciji

obnovljene nemačke politike - *drang nach Osten*. Nemačka je imala "svoje ljude" u Hrvatskoj (pre svih Franjo Tuđman) i Sloveniji - Milan Kučan, a Amerikanci su u Beogradu imali čoveka za koga su, ne bez osnova, verovali da veoma dobro razume stavove i poglede Zapada. Bio je to Slobodan Milošević. Scenario i protagonisti krvavog građanskog rata su bili poznati pa je i "predstava" mogla da počne. Rat je, uostalo, kao što je Karl fon Klauzevic (Carl Philipp Gottlieb von Clausewitz) rekao, samo produženje politike drugim sredstvima.

Prvi su pucali Slovenci, a potom Hrvati dok se Milošević, prihvatajući krvavi scenario, kasnije složio sa svim. Njegovo javno zalaganje za opstanak SFRJ, što je bila i zvanična američka politika, u direktnoj je suprotnosti s njegovim zakulisnim delovanjem, što je bilo u skladu sa američkom nezvaničnom politikom. Na tajnim sastancima sa hrvatskim predsednikom Franjom Tuđmanom 6. marta 1991. u Karađorđevu i 15. aprila u Tikvešu dogovarana je podela BiH. Prema priznanju tadašnjeg Tuđmanovog šefa kabineta Hrvoja Šarinića "Tuđman i Milošević su razgovarali dva i pol sata šetajući u šumi Karađorđeva. Vjerojatno je podjela Bosne bila jedna od tema razgovora na tom susretu. To je gotovo neupitno". Međuti, Šarinić u svom intervju za hrvatski Dnevnik dodaje i da je "Tikveš sadržajniji od samog Karađorđeva. Neupitno je da je i sadržaj tog sastanka bilo pitanje podjele Bosne. Na susretu u Tikvešu Milošević je bio mnogo direktniji. On je na jedan grubijanski način htio podijeliti Bosnu".

O susretu Miloševića i Tuđmana u Karađorđevu nekadašnji Jugoslovenski i Hrvatski predsednik Stjepan Mesić koji je i inače upriličio prvi susret kaže: "Mi smo ga svi čekali u Visokoj, gdje je bio Ured predsednika i on se vratio sa Hrvojem Šarinićem koji nosio karte ispod ruke i Tuđman nam je tada rekao: Evo što Milošević nama predlaže - banovinske granice iz 1939. godine plus Cazin, Kladušu i Bihać...". Šta je bila tema razgovora u Karađorđevu može se zaključiti i iz činjenice da su dva predsednika odmah nakon ovih sastanaka formirala svoje ekspertske komisije koje su imale razraditi njihov načelni dogovor o podeli BiH. U Tuđmanovoj komisiji su bili dr Dušan Bilandžić, Josip Šentija, Smiljko Sokol i Zvonko Lerotić dok je Milošević kao svoje predstavnike odredio akademika Kostu Mihajlovića, dr Smilju Avramov, dr Vladana Markovića i dr Vladana Kutlešića. Komisije su se sastale tri puta: u lovačkom dvorcu u Belju kod Osijeka, na Dedinju Beogradu i u vili Weiss u Zagrebu, a prema rečima istoričara Dušana Bilandžića suština razgovora se svodila na ono što mu je Tuđman još pre početka rada komisija rekao: "Ja sam se sa Miloševićem načelno dogovorio, a vi to morate konkretno razraditi na mapama".

Da nebude zabune, početak i kraj rada komisija (10-20. aprila 1991.) koje se nisu mogle ni oko čega dogovoriti nije označavao prekid kontakata dva predsednika. Naprotiv, njih dvojica su u raspadu Jugoslavije imali presudnu

ulogu i valjda su se, ako ni zbog čega drugog a onda baš zbog toga, nakon *tête à tête* sastanaka u Karađorđevu i Tikvešu, sastali još četrdesetak puta. O broju telefonskih razgovora nije moguće precizno govoriti ali je zato moguće dodati još i to da je Hrvoje Šarinić u periodu od 1993. do 1995, u svojstvu predsednika Ureda za nacionalnu sigurnost, desetak puta dolazio u Beograd na tajne sastanke sa Miloševićem. I nakon Oluje i proterivanja stotina hiljada Srba iz Hrvatske Šarinić je nastavio da se tajno sreće sa Miloševićem u Beogradu!

Podela Jugoslavije za dvojicu bivših komunista, a sada demokratskih lidere nije bila sporna. Sporni su bili samo procenti. Zapad se nije mešao jer njemu procenti i nisu bili bitni. Važno je bilo samo rasturanje Jugoslavije, a ono je otpočelo raspravom o procentima.

Za NATO i njegove članice jedino je bilo važno vreme raspada Jugoslavije jer nakon što je Boris Jelcin sa predstavnicima Ukrajine i Belorusije 8. decembra 1991. u Belaveškoj šumi (Белавежская пушча) potpisao Sporazum (Соглашение) o rasturanju SSSR-a, Severnoatlantski savez je izgubio oficijelni *raison d'être*. Vreme izbijanja građanskog sukoba je za zapadne demokratore bilo od presudnog značaja, a kako su se Milošević i Tuđman gotovo dogovorili o mirnoj podeli BiH bilo je jasno da se mora preći na konkretnije korake politike *divide et impera*. Jedan od retkih svedoka ovog neplaniranog dogovora bio je pripadnik kontra obaveštajne službe JNA pukovnik Milić koji je tonski snimao sastanak u Karađorđevu. Pukovnik je kasnije ubijen, a audio zapisi i stenografske beleške sačinjene na osnovu tonskog zapisa su nestale put SAD. Kada je Tribunal u Hagu ove dokaze zatražio od američkog Stejt Deparmenta odgovoreno je da im se ne može udovoljiti jer je materijal klasifikovan kao strogo poverljiv po nacionalnu bezbednost SAD! Jedinu potvrdu sastanka i istorijskog dogovora u Karađorđevu Tribunalu je pružio lord Ešdaun (Jeremy John Durham Ashdown, Baron Ashdown of Norton-sub-Hamdon) u javnosti poznatiji kao Pedi Ešdaun kada je sudu dao mapu podeljene BiH koju je 1995. sačinio Tuđman. Ešdaun je sudu objasnio da je mapu lično nacrtao hrvatski predsednik i da su granice podeljene BiH rezultat njegovog dogovora sa Miloševićem.

Prihvatajući, uglavnom, sve kompromise koji su za cilj imali iznalaženje mirnog rešenja jugoslovenskih sukoba Milošević je to često, čak prečesto, činio na štetu srpskog naroda. Srbi, uglavnom, nisu gubili bitke u ratu, ali su ih zato često, izvesno prečesto, gubili u miru. Miloševićevo vođenje politike je do te mere uticalo na srpske ratne operacije da je stradanje srpskog naroda bilo neizbežno. On je nudio, davao pa uskraćivao srpskom narodu u Hrvatskoj i BiH oružje, municiju, informacije i diplomatsku podršku. Situacija iz novembra 1994. kada su srpske jedinice ušle u Bihać najbolje ilustruje ovakvu politiku Slobodana Miloševića: Srpski vojni trijumf je bio evidentan i na Zapadu je ocenjen kao konačna pobeda Srba. Američki državni sekretar za

odbranu Vilijam Peri (William James Perry) je čak rekao: „Mi moramo da prihvatimo činjenicu da su Srbi dobili ovaj rat i da naše prijatelje u Sarajevu nekako ubedimo da prihvate mirovni sporazum, koji je za njih u ovom trenutku najbolje rešenje!“ Ali ne, Vilijam Peri nije bio dobro informisan čovek, rat nije bio gotov: Milošević je, iz samo njemu znanih razloga, ultimativno od Karadžića zahtevao da se srpske jedinice povuku iz Bihaća i da grad prepuste muslimanskim i hrvatskim snagama. Tako je, na kraju, i bilo – Srbi su se povukli i rat je nastavljen.

Čovek može da nesumnja u dobre namere Miloševića ali kada pogleda njegova dela i njihove posledice teško je ostati pri takvom mišljenju. Primera za razmišljanje o Miloševićevim namera ima bezbroj ali jedan koji se nesme prevideti je svakako njegovo odbijanje da potpiše, u svojstvu predsednika države, Zakon o denacionalizaciji koji je Narodna skupština Srbije usvojila 18. aprila 1991. godine. Milošević ne samo da je odbacio ideju o povraćaju imovine srpskim domaćinima i Srpskoj pravoslavnoj crkvi već je preduzeo sve moguće mere da se ta ista imovina kroz proces privatizacije državne svojine trajno otuđi i učini nedostupna njenim legalnim vlasnicima i naslednicima. Kada su mu predočili da je usvajanje Zakona o denacionalizacije neophodno ne samo radi ispravljanja istorijske nepravde prema srpskom narodu već i radi otklanjanja sramote koja se ogledala u činjenici da se kao vlasnici delova teritorije i privrede u Vojvodini ali i samom Beogradu i dalje kao titular vodi Nezavisna država Hrvatska Milošević je samo odmahnuo rukom. Nakon toga je, kao da mu se sve do tada učinjeno činilo malim s obzirom da se radilo samo o pojedincima i Crkvi, otpočeo i sa navlačenjem omče oko srpske države.

Uvlačenje Srbije u ratne sukobe širom Jugoslavije, bez adekvatne međunarodne podrške, bilo je ne samo neodgovorno već i pogubno. Šta su interesi Zapada i njihovi planovi bilo je jasno već početkom devedesetih. Verovanje srpskog naroda u pomoć Rusije bilo je istorijski opravdano ali i, u datim političkim okolnostima, naivno. Milošević nikada nije preterano mario za Rusiju, a ruska osećanja su prema njemu postala podjednako prisna nakon što je on ruskom ministru spoljnih poslova Andreju Kozirjevu (Андрей Владимирович Козырев) ispričao sve o njegovim saznanjima o postojanju svetske jevrejske zavere. Kozirjev je, a da Milošević to nije znao, bio Jevrejin i nakon Miloševićevih jevrejskih priča Srbe je redovno nazivao „našim pacijentima“.

Sledeće i moguće odlučujuće distanciranje Rusije od Srbije usledilo je kada je Milošević preko Ruslana Hazbulatova (Руслан Хасбулатов) 1993. podržavao rusku opoziciju. Želeo je da se ruska opozicija predvođena Aleksandrom Ruckojem (Александр Владимирович Руцкой) poveže i tako ujedinjena oformi front protiv Borisa Jeljcina. Šta je motivisalo Milošević na ovakvo ponašenje i šta se tu sve događalo ostaje nejasno. Jedini što je izvesno je da se preigrao i prevideo posledice eventualnog neuspeha: Ruckoj je 22.

septembra proglašen za predsednika Ruske federacije ali se Jelcin, uz pomoć armije, ponovo domogao vlasti i to tenkovskim granatiranjem Belog doma 4. oktobra 1993. Ruckoj je uhapšen, suđen i utamničen u čuveni KGB-ov zatvor Лефорт (следственный изолятор). Zapad je glorifikovao Jelcinovu tenkovsku demokratiju i granatiranje *Государственной Думе*, a sam Jelcin je gledao u pravcu Srbije, Beograda, Dedinja, Užičke 34. Prema tvrdnjama Aleksandra Koržakova (Александр Васильевич Коржаков), general i šef predsednikove službe bezbednosti, Jeljcin je 1995. primio od Fjodora Ladigina (Фёдор Ладигин), rukovodilac glavne obaveštajne uprave Generalštaba, dokument o detaljnim planovima NATO-a za dezintegraciju Jugoslavije, a potom i rasparčavanje Srbije uključujući i njeno bombardovanje. Predsednike je, nastavlja Koržakov, „informaciju shvatio ozbiljno ali se odjednom ohladio i izgubio interes“.

Pred NATO agresiju u Rusiji je, među najvišim oficirima, postojala spremnost da se Srbiji isporuče najnovije protivavionske rakete. Oktobra 1998. su čak dva raketna sistema S300 (С-300ПМУ-1) bila utovarena na voz ali nikada nisu stigla u Beograd. Boris Jeljcin je stopirao njihovo otpremanje. Umesto njih u Srbiju je dišlo više stotina ruskih dobrovoljaca od kojih se mnogi nikada nisu vratili svojim kućama. Čuveni američki bombarder F-117A oborio je srpski raketni divizion 250 raketne brigade pod komandom pukovnika Miroslava Lazarevića. Korišćene su ruske rakete C-125 — зенитно-ракетный комплекс i C-200 (Ангара\Вега\Дубна), a podatke o položaju F-117A Miroslav Lazarević je dobio od 126. brigade vazdušnog osmatranja i navođenja kojom je komandovao pukovnik Miloš Popović. U kabini radara P-12, ruske proizvodnje, koji je detektovao američki avion *F-117A Nighthawk* bio je ruski pukovnik nepoznatog imena. On je, između dva gutljaja dobre srpske domaće prepečenice rekao: „Letilica dolazi iz azimuta 195 na visini od sedam i po kilometara. *Распаляют братья Се́рбы* (raspalite braćo Srbi)“. To je bilo 28. marta 1999. u 20 časova i 43 minuta. Ponos američkog vazduhoplovstva - avion savremene stelt (nevidljive) tehnologije, oznake *AF 82806 HO* je ležao u blatu sela Buđanovci.

Jedan od oficira kome najdirektnije pripadaju priznanja za delovanje 250-te raketne brigade je bivši pukovnik PVO VJ Dani Zoltán. On je zapravo i komandovao trećim divizionom 250-te raketne PVO brigade koja je oborila američko tehnološko čudo. Zoltán je o celokupnom događaju obaranja američkog aviona napisao izveštaj na 35 stranica. Nakon 2000-te izveštaj je nestao iz vojnih arhiva, a pukovnik Zoltán je, nakon 27 godina aktivne vojne službe, bez odlikovanja ili bilo kakvog drugog priznanja, penzionisan. Danas se uspešno bavi pekarskim zanatom u jednom malom mestu pored Kovina. U izveštaju je, između ostalog, stajalo i da su na zastarelim ruskim raketama iz 1960-tih i podjednako zastarelom radaru izvršene manje ali neverovatno efikasne izmene koje su omogućile obaranje ne samo *F-117A* već i bombardera *B-2 Spirit* koji takođe spada u grupu „nevidljivih“ aviona i jednog lovca *F-16*

Fighting Falcon.

Prema Ustavu SFRJ iz 1974. godine Srbija je bila država srpskog naroda, a Vojvodina, Kosovo i Metohija su bile autonomne pokrajine srpskog naroda. Sve jo to Milošević poništio kada je 28. septembra 1990. godine inicirao donošenje novog Ustava Srbije u kome se, u prvom i drugom članu, jednostavno konstatuje da je “Republika Srbija demokratska država svih građana ... Suverenitet pripada svim građanima.” Srpski narod je *de iure* ostao bez države. Kasnije će, vreme će pokazati, i *de facto* ostati bez nje. Donošenje novog Ustava nije pratilo i donošenje zakona o denacionalizaciji i restituciji; srpska politička elita predvođena Miloševićem je zaključila da se imovina koju su svojevremeno komunisti primenom svojih propisa o konfiskaciji, sekvestraciji, nacionalizaciji, agrarnoj reformi i eksproprijaciji oteli od srpskih domaćina i Srpske pravoslavne crkvene ne vrati njihovim naslednicima. Odlučeno je da se proda i tako definitivno i bespovratno otuđi od njenih pravnih naslednika. Pitanje denacionalizacije bilo je *par excellence* političko i ekonomsko pitanje za srpski narod. Političko jer je njegovo nedonošenje suštinski značilo nastavljanje komunističke ideje i prakse u okvirima nove političke ideologije - demokratije. Ekonomsko jer se imovina srpskih domaćina i SPC definitivno i bezpovratno otuđuje od njihovih naslednika, a u korist nekadašnje komunističke, odnosno novostvorene demokratske liberalne elite koja ima tako malo veze sa Srbima i njihovim nacionalnim interesima.

Koristeći ratno stanje, Slobodan Milošević, kao “pravi” komunista, u Srbiji počinje proces restauracije kapitalističkog *laissez-faire* tržišnog sistema. To se radilo kroz dve faze: prva, projektovana i strogo kontrolisana hiperinflacija tokom 1993. dovela je do uništenja srednjeg sloja građanstva u Srbiji i, drugo, dirigovanom privatizacijom društvenih i državnih firmi stvoren je krug bogatih pojedinaca. Jedan komunista – Josip Broz uništio je srpsko selo, a drugi – Slobodan Milošević uništiće srpski građanski sloj. Lično, Milošević je postao zadavoljan onog dana kada se uselio u kuću Gece Kona, Jevrejina i najvećeg srpskog izdavača knjiga i osnivača poznatog Fonda za nagrađivanje srpske talentovane dece. Kona su, kao velikog srpskog patriotu i Jevrejina Nemci streljali 1941, a komunisti mu konfiskovali svu imovinu 1945. Nemci ga ubili, komunisti ga mrtvog pokrali, a Milošević mu se, na kraju, uselio u kuću.

Restauraciju neoliberalanog *laissez-faire* kapitalizma sprovodila je srpska vlada na čije čelo Milošević, umesto profesora Novosadskog univerziteta i dopisnog člana SANU Dragutina Zelenovića, decembra 1991. godine dovodi rođenog Nikšićanina dr. Radomana Božovića. Nešto kasnije Milošević će se zauzeti da mesto guvernera NBJ (čitaj NB Srbije) pripadne nekadašnjem guverneru Crne Gore Vuku Ognjanoviću. Božović je svoj mandat okončao 10. februara 1993, a Ognjanović 15. jula 1993. Jedna od najvećih inflacija u svetu zabeležena je u Srbiji tokom 1993. godine, a kako ekonomska nauka kaže:

svaka inflacija je preraspodela materijalnih dobara od jednih ka drugima. U Srbiji je za godinu dana nestao srednji građanski sloj i uspostavljena nova ekonomska elita. Od 1989. do kraja 1993. godine Milošević i njegovi odabranici su oborili BDP Srbije za preko 80% i tako trajno osakatili ekonomiju srpske države - bez šanse da se ikada oporavi. Neposredni akteri ovog procesa su bili direktori i vlasnici stotinak društvenih, državnih i privatnih firmi. Prema Mortonu Abramoviču (Morton Abramovich), nekadašnjem direktoru Službe za istraživanje i dokumentaciju Stejt Departmenta među ovim firmama odlučujuću ulogu su imali *Progres* (Mirko Marjanović), *Simpo* (Dragan Tomić), *Jugopetrol* (Dragan Tomić), *BK Grupa* (Bogoljub Karić i braća), *Pink* (Željko Mitrović), *Zepter* (Milan Janković), *Komercijalna Banka* (Ljubomir Mihajlović), *C-market* (Slobodan Radulović), *FMP* (Nebojša Čović), *Dibek* (Milan Beko), *MK Komerc* (Miodrag Kostić), *Lutra* (Dušan Mihajlović) i dr.

Da li je Milošević znao za sve malverzacije u procesu privatizacije je izlišno pitanje jer mu je Služba državne bezbednosti redovno dostavljala sva saznanja o ovim i drugim kriminalnim aktivnostima koji utiču na stabilnost i bezbednost države. Prikjupljanje ovakvih informacija i njihovo prosleđivanje čelnim ljudima jedne zemlje je nešto što čine sve tajne policije širom sveta. Pitanje svih pitanja nije kako se prikupljaju, obrađuju i prosleđuju informacije već kako se ta saznanja kasnije koriste, a Milošević ih je upotrebljavao u svojim dnevno političkim igrama sa srpskom opozicijom i za potrebe njemu bliskih poslovnih ljudi.

Milošević je bio čovek pogubne inteligencije koju je, uz sjajno obrazovanje i bogato iskustvo, koristio na način kome ni Makijaveli nebi imao šta da doda. Bio je neobično talentovan da sve ljude oko sebe uvuče u svoje igre, a da oni toga nebudu svesni - sve dok nebude kasno. Tako on, pored političke sile, upotrebljava i svoju sugestibilnost i šarm kako bi u svoju službu „upregao“ i celokupan MUP Srbije. On će preko MUP-a ostvarivati značajan uticaj kako na politička tako i ekonomska zbivanja u Srbiji pa će se u javnosti, vremenom, formirati utisak da MUP, a sa njim i SDB Srbije funkcionišu kao njegova lična služba. Zahvaljujući ovakvoj percepciji niz nerazjašnjenih ubistava vrlo važnih političkih i poslovnih ljudi u Srbiji je, na ovaj ili onaj način, povezan sa Službom državne bezbednosti Srbije: Radojica Nikčević, direktor i vlasnik stambene zadruge *Šumadija* i čoveka koji je započeo izgradnju Beogradske Arene na Novom Beogradu; Dragan Todorović-Kundak, generalnog direktor JUL-a i generalni direktor *Beopetrola*; Radovan Stojčić-Badža, pomoćnik ministra MUP-a R.Srbije; Pavle Bulatovović, ministar odbrane SRJ; Živorad Žika Petrović, generalni direktor *JAT*-a; Vlada Kovačević, vlasnik auto-moto kluba *Tref* i istoimenog trgovinskog preduzeća; Miroslav Bižić, privatni detektiv i bivši pripadnik MUP-a Srbije; Dragan Radišić, inspektor Odeljenja za krvne i seksulane delikte SUP-a Beograd; Milorad Kovačević, policijski pukovnik, pomoćnik načelnika kriminalističke službe SUP-a beograd; Darko

Simić, načelnik SUP-a Savski Venac; Slavko Ćuruvija, nekadašnji pripadnik i saradnik SDB-a, vlasnika dnevnog lista Dnevni Telegraf i magazina Evropljanin i dr.

Između Miloševića i Stanišića je od početka uspostavljen odnos punog razumevanja što je zapravo značilo polagano ali izvesno pretvaranje SDB-a u klasičnu političku policiju koja, po svojoj definiciji, služi vladajućem političkom establišmentu za razračun sa svojim neistomišljenicima ali i instrument za nekontrolisano sticanje bogatstva povlašćenih pojedinaca. Ljudi koji su bili Miloševićevi politički protivnici (Ivan Stambolić, Dragiša Buca Pavlović...) postajali su predmetom “posebne obrade” SDB, a operativne mere preduzimane protiv njih su zvanično klasifikovane kao “Nosioci neprijateljske aktivnosti prema Slobodanu Miloševiću”. Miloševiću je tako svakoga dana iz Eksternog odoljenja za informisanje SDB-a dostavljan pisani izveštaj o aktivnostima i planovima opozicije kao i siže najvažnijih ekonomskih dešavanja i njihovih glavnih aktera. Jedna od inače najvećih opsesija Slobodana Miloševića je bio srpski književnik Dobrica Ćosić pa je, na njegov zahtev, SDB Srbije morao da na sve, moguće i nemoguće, načine prisluškuje Ćosića i dnevno šalje Miloševiću pisane stenograme njegovih razgovora. Kako bi 100% ozvučila Ćosića, ali i mnoge druge, Služba je 1993. godine, u sred sankcija, inflacije i svekolikih nestašica prehrambenih i drugih proizvoda, morala da nabavi tada najsofisticiraniju prislušnu opremu za koju je potrošeno više stotina hiljada nemačkih maraka. Tako je, prema rečima nekadašnjeg prvog čoveka beogradske tajne policije Dušana Stupara, SDB Srbije vodila *Dnevnik života Dobrice* Ćosića koji će on, nakon što je došao do ovih stenograma, iskoristiti za pisanje svojih odabranih dnevničkih zapisa - *Piščevi zapisi* objavljenih 2008. i 2009.

Borba protiv stranih agenturnih organizacija i špijuna je tako postala sporedna delatnost Službe iako je to trebalo da joj bude primarni zadatak. Međutim, vremenom je između *adresanta* i *adresata* došlo do udaljavanja tako da su se već nakon Dejtona, gde su obojica bili, slagali oko tako malog broja stvari da je najpoštenije reći da su već krajem 96´ prestali da se slažu oko bilo čega. Te 96´ Milošević je shvatio da Amerikanci gube interes za njega ali da i dalje održavaju više nego dobre veze sa prvim čovekom srpske tajne službe. O ovoj nekad više nego bliskoj vezi prvog čoveka države i njenog najvažnijeg policajca pisao je 9. novembra 1998, nakon smene Stanišića, i novinar Masimo Kalbresi (Massimo Calbresi). Na udarnom mestu u *Time Magazine* Kalbresi konstatuje kako je Stanišić bio “tajni izvor Miloševiće moći” i da je moguće da će Milošević jednoga dana “zažaliti što je otpustio čoveka koji je za njega obavljao prljave poslove” (Milosevic may rue the day he let his hatchet man go).

Svoj politički integritet Milošević je štitio tako što je mnoge delikatne poslove koje je smatrao važnim prepuštao drugim, po njegovom sudu, pažnje

vrednim ljudima. Jedan od takvih je i Danko Đunić. Ovaj Crnogorac je, po mišljenju mnogih, bio *éminence grise* procesa prvobitne akumulacije kapitala. Imao je, izvesno je, sve potrebne kvalifikacije: Diplomu Ekonomskog fakulteta u Beogradu stekao je 1972. godine, a već 1973. upućen je u Londonu na petonedeljni kursu u *PA International* o globalnom menadžmentu; Magistarski rad na temu *Organizacioni aspekti upravljanja projektima* odbranio je 1974; tronedeljnu obuku o menadžmentu u industriji u *Arthur Anderson, St. Charles, USA* uspešno je prošao tokom 1978.; 1984. na *University of California, Berkley, USA* je proveo četiri meseca na izučavanju procesa neposrednog menadžmenta; 1990. učestvovao je na dvonedeljnom seminaru *IPEC*-a u Južnoj Koreji na temu *Problemi Istočno Evropske tranzicije*. Kao čovek od Miloševićevog poverenja Đunić je 1997. postavljen za potpredsednika Savezne vlade i ministra za ekonomske odnose sa inostranstvom ali je taj položaj napustio aprila 1998. kako bi prošao konačno „brušenje“ u okviru *Deloitte & Touche Audit Learning Program*. Koliko je Đunić bio, i još uvek jeste, uvažavan od strane Amerikanaca govori i to što je od 1991. do 1997. bio stalno zaposlen u američkom *Deloitte & Touche,* a da je nakon radikalnih personalnih promena u Srbiji 2000-te nastavio da igra glavnu ulogu u poslovima privatizacije srpske društvene i državne imovine. Od 2006. godine predsednik je i vlasnik Ekonomskog instituta u Beogradu, suvlasnik konsultantske kuće *Eki investments*, predsednik beogradskog ogranka *Deloitte & Touche* i osnivač kluba Privrednika koji slovi za najjače lobističko udruženje poslovnih ljudi na Balkanu. Za Ekonomski institu je važno napomenuti samo to da je stvoren novcem *Center for International Private Enterprises* koji je 100% u funkciji američke vlade i međunarodnih multinacionalnih kopmanija kao što su *Coca-Cola* i *Reynolds Tobacco*.

Američko poverenje u Đunića je nedvosmisleno potvrđeno kada je 2003. postavljen za predsednika Američke privredne komore u Beogradu; ovo imenovanje je pozdravio i Luka Đunić, visoko pozicionirani službenik *JPMorgan Chase & Co* iz Njujorka. Najbliži saradnici Danka Đunića su Aleksandar Vlahović, Goran Pitić, Jurij Bajec, Ljiljana Pejin, Miroljub Labus, Jelena Galic i dr.

Jedna od najpogubnijih stvari koju je Milošević kreirao u državi u kojoj, do njegovog dolaska na vlast, kriminala gotovo da i nije bilo je upravo organizovani kriminal. Sitni džeparoši – secikese, obijači trafika i drugi mali ljudi s one strane zakona nikada nisu predstavljali nikakvu pretnju državi. Oni su, kao i prostitutke, deo najstarijih zanata na svetu. Međutim, kada se ti i takvi ljudi povežu sa državnim aparatom, kada se državne institucije kriminalizuju onda dobijamo dobro organizovanu i isprepletenu kriminalnu mrežu koju karakteriše značajan obim trgovine drogom, ljudima, akciznim robama – pre svega duvanom, korumpiranost sudija, visokih državnih službenika i političara. Ključnu ulogu u ovom za Srbiju pogubnom procesu sveopšte kriminalizacije imao je niko drugi do MUP Srbije i SDB kao njegov

sastavni deo. Opšta kriminalizacija Srbije biće praćena degradacijom kulturnih vrednosti, nipodaštavanjem moralnih normi i građanskih običaja.

Za to kako je Milošević koristio podatke MUP-a Srbije, odnosno SDB ilustrativni su primeri Dušana Mihajlovića i Slobodana Radulovića. Nakon što je došao do podataka o nezakonitim radnjama Dušana Mihajlovića vezanim za njegovo poslovanje preko firme Lutra i još nekih drugih SDB je, s obzirom da se radilo i o političkom lideru opozicije, prosledio, početkom 1993, specijalnu informaciju Milošoveću. Dilema nije bila da li će već kada i kako će Mihajlović biti uhapšen i sudski procesuiran. No, umesto da iz predsedništva Srbije stigne odgovor na postojeću dilemu javnosti je prezentirana gotovo senzacionalna vest: predsednik opozicione stranke Nova demokratija Dušan Mihajlović je odlučio da podrži aktuelnu vladu SPS-a. Nakon sledećih izbora Nova demokratija čak napušta DEPOS (Demokratska opozicija Srbije) i od Miloševića dobija nekoliko resora u novoformiranoj vladi. Tako je, uz puni blagoslov Slobodana Miloševića, Mihajlović ne samo izbegao hapšenje već je i nastavio sa svojim dotadašnjim poslovanjem.

Gotovo identičan scenario Milošević je načinio i sa direktorom C Marketa Slobodanom Radulovićem koji je 1992. bio jedan od nosilaca liste Demokratske stranke na lokalnim izborima, a kada se suočio sa mogućim konsekvencama svog nezakonitog poslovanja odmah se pridružio Mihajloviću i ušao u SPS-ovu vladu. No, verovatno najinteresantniju promenu ličnih uverenja su doživeli Vuk i Danica Drašković koji su se 1997, kao članovi koalcije Zajedno, udružili sa Miloševićem kako bi sa mesta gradonačelnika Beograda srušili Zorana Đinđića i potom vladali glavnim gradom sve do 5. oktobra 2000-te, a Vuk Drašković je 1999. čak postao potpredsendik Savezne vlade zadužen za spoljnu politiku.

Još jedan proces, tužan i izvesno tragičan po svojim krajnjim posledicima, počeo je da se odvija u Srbiji odmah po Miloševićevom dolasku na njeno čelo – bela kuga. Svojom destruktivnom politikom u oblasti obrazovanja, zdravstvene zaštite, socijalne politike i ekonomskog razvoja Milošević i oko njega okupljeni ljudi su kreirali savršen ambijent za nastanak i razvoj negativnih demografskih kretanja u Srbiji. Od 1990. pa do 2010. u Srbiji je broj umrlih konstantno veći od broja rođenih što je dovelo do toga da se broj stanovnika svake godine smanjuje za oko trideset hiljada. Drugim rečima, broj Srba se u periodu od dvadeset godina smanjio za oko 600.000 pa je tako Srbija, pored Rusije, postala jedina država na svetu gde se manje od jednog deteta rađa u porodici. Ako se uzme u obzir i to da se svake godine u sistemu bolnica i ginekološko-akušerskih klinika u prenatalnom stadijumu izgubi 220.000 malih Srba onda su negativni demografski tokovi, i njima odgovarajuća budućnost, više nego jasni.

Kako su Miloševićevi naslednici nastavili sa njegovom destruktivnom

politikom pokazuje činjenica da je 2000-te šestina građana Srbije bila starija od 65 godina, a 2010-te gotovo petina stanovništva je u ovoj starosnoj kategoriji. Direktor Centra za demografska istraživanja Instituta društvenih nauka Mirjana Rašević izjavila je Tanjugu da je u centralnoj Srbiji broj starih gotovo učetvorostručen dok je u Vojvodini veći za gotovo dva i po puta. Procene Centra za demografska istraživanja su da će se broj starijih od 65 godina i dalje povećavati tako da će se, kroz deceniju ili dve, njihov udeo u ukupnom stanovništvu kretati od 18,7 do 27,5 odsto.

To znači da će najkasnije do 2050-te godine broj starijih od 65 godina u Srbiji brojčano nadmašiti populaciju mlađu od 15 godina. Prema demografskim merilima, ukoliko je broj starih iznad šezdeset godina dva i po puta veći od broja mladih do 19 godina tada se ta nacija suočava sa opašnošću biološkog nestanka. Prema popisu stanovništva iz 2002. godine prosečna starost satnovništva u Srbiji iznosila je 42 godine što nas, po svim merilima, već uveliko svrstava u stare nacije i na samo korak od nepovratne biološke katastrofe. No, kako neko nebi pomislio da se broj Srba smanjuje samo po osnovu majeg nataliteta važno je napomenuti da je Srbija jedina evropska država u kojoj se smanjuje životni vek njenih građana. Naime, sve do devedesetih godina u Srbiji se, kao i u svim ostalim razvijenim državama, produžavao životni vek. Međutim, od devedesetih nastupa trend zaustavljanja obaranja diferencijalnog mortaliteta starije generacija. Tendencija smanjivanja smrtnosti po starosti prvo prelazi u stagnaciju da bi gotovo preko noći došlo do njenog povećanja i to naročito kod muškaraca. Nakon Petooktobarskih promena 2000-te reverzibilni procesi u oblasti mortaliteta starijih dobijaju na intenzitetu pa je čak i očekivano trajanje života žena starijih od 65 smanjeno u ovom periodu sa 15.5 na 14.9.

Možda najslikovitije o ovom procesu izumiranja srpske nacije govori podatak da je u Beogradu u školsku 1990/91 upisano 20.509 prvaka, a u školsku 2005/06 svega 14.238 đaka prvaka. Pri tome treba imati u vidu da se broj stanovnika Beograda od 1990. do 2006., po osnovu doseljavanja, uvećao za nekoliko stotina hiljada ljudi i da u njemu danas živi gotovo 22% od ukupnog broja građana Srbije, odnosno 29% stanovništva centralne Srbije.

O tragičnom demografskom kretanju u Srbiji veoma plastično govori dr Marko Mladenović, direktor Instituta za socijalnu politiku i Instituta za pravne i društvene nauke Pravnog fakulteta u Beogradu: “U Srbiji prosečan bračni par, statistčki gledano nema, ni jedno dete već 0,88%... U Srbiji je danas (2009. godina) gotovo 2.000 sela bez stanovnika, a u narednih 2.000 sela nema ni jednog deteta... Prema proračunima demografa nas je trebalo da bude 27 miliona, a ima nas u Srbiji tek pet miliona... Treba da brojimo godine kada ćemo nestati i ja više ne vidim nikakvu šansu ni za omladinu, ni za Srbiju, ni za narod...”.

Šta su srpski intelektualci rasejani po svetu mislili o Miloševiću i njegovoj politici najbolje se može pojmiti iz otvorenog pisma koje mu je, nakon deset godina njegove demokratske tiranije Srbijom, uputio profesor na Lund Univerzitetu u Švedskoj i osnivač prestižnog *Research Policy Institute*-a Stevan Dedijer. Kako bi se bolje shvatio lik i reputacija Dedijera dodajmo i da je on tokom Drugog svetskog rata bio pripadnik američke 101 Desantne divizije (101st Airborne Division) i kućni prijatelj sa proslavljenim američkim generalom Maksvelom Tejlorom (Maxwell Davenport Taylor). Nakon rata se posvetio obaveštajnim poslovima specijalizovanim za industrijsku špijunažu u čemu mu je pomagao i njegov lični prijatelj i nekadašnji šef *C.I.A.* Vilijama Kolbija (William Egan Colby). U pismu koje su objavile mnoge beogradske novine Dedijer kratko podseća na Miloševićeve "uspehe" i zaključuje: "Da imate poštenja i časti Vi bi pred televizijskim kamerama uperili sebi pištolj u glavu i rekli: Oprosti srpski narode za sve što sam učinio".

Za jedno drugo, davno prošlo vreme, slično ovome koje je kreirao Milošević čuveni Ciceron (Marcus Tullius Cicero) je, pre nego što su mu odsekli ruke i glavu, rekao: ***O tempora! O mores!***– O, vremena! O, morala!

Na samo sat vožnje od civilnog aerodroma u Sinsinatiju nalazi se vojna vazduhoplovna baza Vrajt-Peterson (Wright-Patterson Air Force Base), Dejton, SAD. U njoj je 21.11.1995. potpisan Dejtonski mirovni sporazum (*The Dayton Peace Accord*) kojim je okončan građanski rat u BiH. Tom prilikom Milošević je, kao predsednik Srbije koja nije učestvovala u ratu u BiH, stavio i svoj potpis na akt kojim je priznao Tribunal u Hagu koji će, ispostaviće se, za Srbiju biti isto ono što je Nirnberški sud bio za Nemačku. Slobodan Milošević je tada od strane svih zapadnih političara, a posebno Amerikanaca, nazivan "garantom mira na Balkanu". Postupajući u skladu sa preuzetim obavezama o saradnji sa Tribunalom Milošević već 1996. omogućava otvaranje kancelarije Tužilaštva u Beogradu čijim službenicima garantuje apsolutnu samostalnost u delovanju na celoj teritoriji SRJ. Iste godine hapsi se i isporučuje Hagu Dražen Erdemović, pa Stevan Todorović i dr. Ni jedno od ovih hapšenja i isporuka Tribunalu nije bilo u skladu sa Ustavom Srbije.

U okviru Dejtonskog mirovnog sporazuma koji je Milošević potpisao nalazi se i aneks *1-A* (Annex I-A) pod nazivom: Sporazum između SRJ i NATO pakta o tranzitnim aranžmanima za operaciju mirovnog plana. U drugom članu aneksa piše:

"*Vlada SRJ dozvoljava NATO snagama slobodan tranzit kopnom, železnicom, putevima, vodom ili vazduhom i to obuhvata ljudstvo i teret, opremu, robu i materijal bilo koje vrste, uključujući i municiju*". U članu 4 dalje piše: "*NATO-u će biti dozvoljeno da koristi aerodrome, puteve i i luke bez plaćanja nadoknada ili bilo kakve druge novčane dažbine*". U desetom čalnu stoji: "*Pripadnici NATO-a će pod svim okolnostima i u svako doba podlegati*

isključivo jurisdikciji svojih nacionalnih elemenata u pogledu bilo kojih krivičnih ili disciplinskih prekršaja koje bi mogli počiniti na teritoriji SRJ".

Znatno pre puta u Ameriku Milošević se u Beogradu sreo sa Džonom Dojčom (John Mark Deutch) koji je, pre nego što ga je Bil Klinton 1995. postavio na mesto direktora *CIA*, bio zamenik državnog sekretara za odbranu ali i visoko pozicioniran službenik američke administracije – deo tzv. nevidljive vlade koja sprovodi *Deep politics* (duboka politika – skrivena od očiju javnosti i svake moguće parlamentarne kontrole), član Trilateralne komisije i *protégé* čuvenog Edvarda Lensdejla (Edward Geary Lansdale), pukovnika *OSS*-a i *CIA*. Iz razgovora sa ovim Amerikancem koji je rođen u Briselu, a čiji je otac pripadnik stare hazarske porodice iz Rusije, Milošević je shvatio da je u njegovom ličnom interesu da ne prekida saradnju sa Amerikancima i to ga je, korak po korak, dovelo i do Dejtona. U bazi Vrajt-Peterson Milošević se nenadano sreo sa svojim prijateljem Kenijem, *businessman* koji to nikada nije bio, i tada mu je, moguće je, bilo jasno: *businessman*-u nije mesto u vojnoj bazi. Susret sa Kenijem je bio kratak, a poslednje amerikančeve reči bile su: *They expect of You more then you expected* – oni očekuju od Vas više nego što ste Vi to očekivali. Tada je Miloševiću postalo jasno da potpisivanjem Dejtonskog sporazuma "posao nije obavljen" - nije bilo okončano rasturanje Jugoslavije i na redu su bili Crna Gora i Srbija, a on više nije bio spreman za nastavak te priče koja, činilo mu se, nema kraja.

Još po povratku iz Dejtona Milošević je shvatio da je Služba postala jača nego što je on želeo. Šta više, znao je da se Jovica Stanišić još 1992. preko američkog agenta u Saveznom sekretarijatu za unutrašnje odnose Borislavom Lončarem, markantnim i šarmantnim Crnogorcem, povezao sa američkom obaveštajnom službom. Lončara će Stanišić iste godine postaviti, umesto šumadinca Zorana Srećkovića, za načelnika i specijalnog savetnika za analitičke i informativne poslove u SDB-u. U analitičku službu srpske tajne policije sa Lončarom iz Saveznog SUP-a dolaze i njegova supruga Marica i saradnica Olga Rešetar koju on raspoređuje na poslove pomoćnika za analitičke poslove i informatiku. Amerikanci su tako uspostavili potpunu kontrolu nad analitičkom i informativnim poslovima, a potom i nad celokupnom Službom DB-a Srbije. Stanišićeva bliskost sa Dojčom koji je 1994. i 1995. godine bio na funkciji zamenika državnog sekretara SAD za odbranu, a od 15. maja 1995. do 15. decembra 1996. direktor *CIA*, krunisana je njegovm posetom Lengliju i Vašingtonu februara 1996. Prilikom dolaska u kompleks Lengli, koji su projektovali čuveni *Harrison and Abramovitz* (projektanti zgrade UN i Linkolnovog centra u Njujorku) i koji se prostire na 3.76 km^2 koje je još 1719. kupo engleski plemić Tomas Li (Thomas Lee) i nazvao ga *Langley* po porodičnom imanju u Engleskoj, Stanišić je bio više nego impresioniran. Šta više, Stanišić je bio impresioniran još od momenta kada je sleteo na aerodrom *Dulles* gde ga je, pored samog aviona, sačekala limuzina koja ga je putem *Dulles Toll Road* i *Dolly Madison Boulevard*

povezla putem njegovih snova...

Pored impresioniranog Stanišića impresioniran je bio i njegov saputnik Borislav Lončar koga je, pored samog kompleksa zgrada CIA (Dulles Discover I, Dulles Discovery ACC, Dulles Discovery Central Plant...), zadivila i reka *Potomac* koja je delila ili spajala – ni sam nije mogao da zaključu šta, Lengli i Vašington. Stanišić je voleo u Beogradu da provodi vreme u malom restoranu Marinada na obali Save ali su ga Amerikanci uveli u svet najluksuznijih restorana i klubova koje je on do tada viđao samo u holivudskim filmovima. Sve što je video je bilo ili grandiozno ili glamurozno a on, dečko iz Ratkova ili Perabuća – kako god, je shvatio da se nalazi na mestu i u društvu ljudi koji čine *crème de la crème* onoga čemu je on celog života stremio. Američke novine *Los Angeles Times* 11. marta 2009. pišu kako bi klub-restoran *Bluez Alley*, smešten u centru elitnog vašingtonskog naselja *Georgetown* (1073 Wisconsin Ave NW, Washington, DC), mogao da, uz slavu stečenu nastupima vrhunskih džezista, postane poznat i kao mesto gde su uspostavljene neraskidive veze između srpske tajne policije i *CIA*. Kako nebi bilo zabuna novinar Greg Miler (Greg Miller) pojašnjava da je CIA devedesetih tesno sarađivala sa Jovicom Stanišićem i da je on „bio njen glavni čovek u Beogradu”**!**

O vezama Stanišića sa američkom obaveštajnom službom nekadašnji novinar *NIN*-a, *Politike, Evropljanina* i pisac knjige *5. oktobar-24 časa prevrata* Dragan Bujošević kaže: “Jovica Stanišić se hvalio time sve vreme, i to je objavljeno u nekoliko medija, da je on upravo uspostavio vezu sa, čini mi se oko 50 obaveštajnih agencija raznih zemalja. Jedna od tih zemalja je bila Amerika i CIA, i mediji u Srbiji su objavili kada je tadašnji šef CIA Dojč došao u Beograd za vreme sankcija i kada je Stanišić otišao u centar CIA u SAD, takođe za vreme sankcija”. Stanišić ne samo da je boravio u Lengliju već je i najvažnije načelnike srpske državne bezbednosti vodio u SAD, a među njima najupečatljiviji utisak na Amerikance je ostavio Franko Simatović, nekadašnji visoki oficir JNA, osnivač Crvenih beretki i načelnik obaveštajnog odeljenja RDB-a. Franko Simatović je u Lengli stigao kao Stanišićev pomoćnik, a pozitivan utisak koji je ostavio na svoje američke domaćine doprinele su da dobije nadimak *The Man*.

Kada su pred sudom u Hagu Stanišić i Simatović bili pozvani da odgovaraju na određena pitanja vezana za njihovu odgovornost u građanskom ratu u Hrvatskoj i BiH Stanišić se, prema pisanju američke štampe, pozvao na svoje zasluge kod američkih saveznika (called in a marker with his American allies). U krajnje nestandardnom postupku CIA je dala svoje garancije za Stanišića i Simatovića dostavljajući sudu dokumenta u kojima se taksativno pobrajaju Stanišićevi doprinosi, a tako i njegovog zamenika Simatovića, zajedničkoj stvari, odnosno okončanju neprijateljstava u BiH. *Los Angeles Times* doslovce piše: “CIA has submitted a classified document to the court that lists Stanisic's

contributions and attests to his helpful role... There are things this man did that helped bring hostilities to an end and establish peace in Bosnia". O Stanišećevoj ulozi u uspostavljanju američkih baza širom BiH govorio je i prvi čovek CIA za Bosnu Dag Smit (Doug Smith) koji je, na kraju, rezimirajući Stanišićevu saradnju sa CIA u BiH, *Los Angeles Times*-u jednostavno rekao: "Stanisic helped US intelligence agents set up a network of secret bases in Bosnia... He would do as little bad as he could" (Stanišić je pomogao američkim obaveštajcima u uspostavljanju mreže tajnih baza u Bosni... Činio je što je mogao manje zla).

O Stanišićevoj saradnji sa CIA u Srbiji govorio je agent Vilijam Lofgren (William Bill Lofgren) koji je, zahvaljujući pojedincima iz nekadašnjeg Saveznog SUP-a, još od 1992. bio u posebnim relacijama sa šefom srpske tajne policije. Za američke medije koji su bili iznenađeni stepenom brige američke agenturne mreže za Stanišića Lofgren je kratko izjavio: „Stanisic provided valuable information from Milosevic's inner circle" (Stanišić nas je snabdevao vrednim informacijama vezano za Miloševićev najuži krug saradnika). O svojoj saradnji sa Lofgrenom Stanišić je pred sudom u Hagu izjavio: "Ja sam institucionalizovao saradnju sa američkim obaveštajcima, uprkos tome što su odnosi između naše dve zemlje bili veoma loši".

Miloševiću Stanišićeva saradnja sa CIA u prvo vreme nije smetala ali nakon Dejtona su se, bio je više nego svestan, stvari suštinski izmenile. Amerikanci su, bilo mu je jasno, završili ono što su želeli, a za nastavak njihove "priče" on im više nije bio preko potreban – naprotiv. Imali su, nije bila tajna, "drugu postavu" koja je, za razliku od njega, bila spremna na sve – baš sve. Njegovo postdejtonsko distanciranje od Amerike i EU je bilo neminovno, a srazmerno tome je rasla i njegova potreba za bezbednošću. Tek tada je Milošević shvatio da u Stanišića, koji je ubrzo nakon što ga je on postavio za šefa srpske tajne policije uspostavio nezavisne i njemu nepoznate veze sa CIA, nemože više da ima poverenje. Tek tada je Milošević postao svestan jedne izjave Henrija Kisindžera: "Being America's enemy is sometimes inconvenient, being America's friend is invariably fatal"! (Biti neprijatelj Amerike može ponekad biti neugodno, ali biti prijatelj Amerike je neizbežno fatalno!).

Stanišić mu je, kao što je on od početka njihove saradnje zahtevao, dostavljao dnevne informacije i specijalne analize Službe vezano za bezbednost države i, naravno, sve ono od značaja za aktivnost opozicije i finansijskih špekulacija novokomponovanih srpskih tajkuna ali to, sve zajedno, više nije bilo dovoljno. Bila mu je potrebna Pretorijanska garda koju Stanišić i njegovi načelnici Službe koji su, svi od reda, prošli posebne brifinge u Lengliju izvesno nisu mogli da sačinjavaju.

Kako je mnoge godine svoje vlasti dugovao upravo Službi Milošević je postao bolno svestan da mu više opasnosti preti od SDB-a nego od političke

opozicije. Postao je uplašen - čak paranoidan u svom strahu da mu Stanišić i njegov zamenik Milan Tepavčević ne okrenu leđa. Raspolagao je informacijama da Stanišić nije vodio dosije samo njegovih političkih protivnika nego i njegov koji je moguće bio i detaljniji od bilo kog drugog. Punih godinu dana je planirao smenu čelnih ljudi Službe ali je u tome uspeo tek 27. oktobra 1998. Za novog načelnika SDB-a Milošević tada postavlja Radomira Markovića, inspektor i načelnik tadašnjeg SUP-a Beograda.

Nakon smene Stanišića Milošević je naredio pokretanje ultra tajna istraga radi utvrđivanja svih Stanišićevih veza sa stranim obaveštajnim službama. Među prvosumnjivim je bio Borislav Lončar koji je pre okončanja istrage preminuo, a za njegovu suprugu Maricu koja je, takođe, bila pod istragom su intervenisali Amerikanci pa je ona puštena kako bi otišla za SAD gde se zaposlila kao *senior UN staff member*. I dok se Milošević bavio Stanišićem američka CIA, besna zbog zbacivanja njihovog glavnog čoveka u Beogradu, ubrzala je proces zbacivanja Miloševića. Tako je već 29. novembra 1998. predsednik Klinton odobrio plan CIA i DIA (Defence Intelligence Agency) za rasturanje Miloševićevog režima i rasturanje onoga što je ostalo od Jugoslavije – SR Jugoslavije. Tim povodom londonski *The Observer* već 29. novembra 1998. u članku koji su potpisali Pol Biver (Paul Beaver), Ed Vulijami (Ed Vulliamy) i Kris Brd (Chris Bird) prenosi izjavu jednog od čelnih ljudi DIA: "As of the past few days, the activation of a policy of the end of Milosevic and his power in Yugoslavia is very much on the table" (Od pre nekoliko dana aktiviran je proces okončanja Miloševićeve vladavine u Jugoslaviji).

Miloševićevi dani bili su odbrojani, a vreme njegove radosti zbog smene Stanišića nije nikad ni otpočelo. U nastupajućim mesecima postajalo je sve jasnije da je on ovim činom zapravo odsekao granu na kojoj je do tada sedeo. Tačno dve godine kasnije u *coup d'état* je smenjen i poslat u istoriju. Iza oktobarskih događaja 2000-te stajali su CIA i DIA i britanska obaveštajna mašinerija - ista ona koja je, rukovođena specijalnim Čerčilovim obaveštajcem Džordžom Tejlorom (George Taylor), Srbe izvela na ulicu 27. marta 1941. Ono što je izvesno je da to nije bila spontana pobuna naroda i da je među zadovoljnima, izvesno, bio Jovica Stanišić – nesuđeni student Fakulteta dramskih umetnosti i student Fakulteta političkih nauka, čovek za koga se greškom misli da je 1976. pomagao Dušanu Stpuparu i Voji Atanackoviću u hapšenju čuvenog Karlosa Sančeza (Ilich Ramírez Sánchez), ali koji je, bez greške, u Lengliju (Langley, McLean, Virginia) bio lični gost Džona Dojča i saradnik CIA.

Sudbinu Miloševića, prema scenariju CIA i DIA, doživela je i SR Jugoslavija koja se raspala – Crnogorci proglasili nezavisnost, Srbija kojoj su oduzeti Kosovo i Metohija – Šiptari proglasili nezavisnost, ali i srpska tajna policija i to tako što je DOS (Demokratska opozicija Srbije) nakon smene Radomira Markovića, doneo odluku da se svi pripadnici ove službe koji imaju pedeset

godina prevremeno penzionišu. To, po svojoj suštini, nije značilo ništa drugo do postepeno ukidanje Službe državne bezbednosti Republike Srbije. Ovu odluku pratila je i serija brzog postavljanja i još bržeg smenjivanja načelnika SDB-a: Goran Petrović i njegov zamenik Zoran Mijatović, potom Andreja Savić i Milorad Bracanović, onda Miša Lilićević i Goran Živaljević, zatim Rade Bulatović i Miša Vilotić, i na kraju 2009. godine Saša Vukadinović koji na čelo tajne policije dolazi sa mesta direktora Zavoda za izvršenje krivičnih sankcija u Ministarstvu pravde! Prevremena i prisilna penzionisanja, "rigišpil" rukovodećih ljudi i zapošljavanje novih obaveštajaca koji o obaveštajnom radu nikada i ni od koga nisu bili obavešteni nadgledali su, od početka ove priče, agenti američke i britanske tajne policije koji i danas imaju kompletan uvid u sve što gospodin Vukadinović i njegove kolege rade.

O tome koje je kriterijume i kvalitete DOS preferirao kada je odlučivao o imenovanju prvih ljudi MUP-a Srbije može se, na neki način, zaključiti i iz činjenice da su tokom 2003. i 2004. na čelna mesta srpske tajne policije postavljena dva Crnogorca: Rade Bulatović i Dragan Jočić. Izbor ovih ljudi je za mnoge, ako ni zbog čega drugog, bio iznenađenje jer su obojica bila umešana u sumnjive radnje: Prvi je kao vicekonzul u Rimu "izgubio" 48 hiljada dolara državnih para, a drugi je kao student prava uhapšen dok je obijao samoposlugu. Prema tvrdnjama Vladimira Popovića, šef Biroa za komunikacije u vreme vlade Zorana Đinđića, Bulatović je, kao član nevladine organizacije Atlantski savet Srbije ali i kao načelnik Službe državne bezbednosti, uz puno znanje i saglasnost ministra policije Jočića, prilikom svoje posete sedištu CIA u Lengliju, od 17. do 22. maja 2004. godine predao Amerikancima celokupnu dokumentaciju SDB-a Srbije, odnosno BIA kako su je DOS-ovci nazvali. O svemu ovome Popović je, u dva navrata 9. i 21. februara 2005, obavestio i zamenika Okružnog javnog tužilaštva u Beogradu Dušana Lončarevića optužujući Bulatovića za "izdaju" i "krivično delo špijunaže". Kopije svojih dopisa Okružnom javnom tužilaštvu Popović je dostavio i predsedniku Srbije Borisu Tadiću, predsedniku Skupštine Srbije Predragu Markoviću i predsedniku skupštinskog Odbora za bezbednost Miroslavu Mirčiću ali zvanična istraga i krivični postupak protiv Bulatovića nikada nisu pokrenuti. Inače, Bulatović je na ovaj put iz sedišta BIA u ulici Kraljice Ane u Beogradu pošao sa četvoricom svojih najbližih saradnika među kojima su najvažniji bili Radiša Roskić, načelnik Prve uprave i Rajko Savić, načelnik Pete uprave. Glavni organizator puta bio je službenik Stejt depármenta, odnosno američke ambasade u Beogradu Bert Braun (Bert Brown). Suočen sa javnim optužbama Vladimira Popovića iznetim u emisiji *Insajder* na TV B92 Bulatović se branio tvrdnjama da on nije predao dokumentaciju i operativnu arhivu srpske tajne službe već da je to učinio Goran Petrović - davno pre njega!

Agresija NATO alijanse na Srbiju započela je 24. marta, a poslednje bombe su bačene 22. aprila 1999. godine. Pored uništavanja vojnih, policijskih,

komunikacionih i niza drugih objekata piloti NATO-a su imali i jedan poseban cilj: Slobodana Miloševića. Tako su četiri projektila demolirala njegovu dedinjsku rezidenciju: kompletno su uništene dnevna soba, trpezarija i spavaća soba. Bombardovanani su i vojni komandni objekti u Dobanovcim i atomsko sklonište Straževivica u Rakovici za koje je, po saznanjima *C.I.A,* bilo osnovane sumnje da se u njima nalazio Milošević. Ova bombardovanja su vršena bombama *GBU-28*, teškim tačno 2300 kilograma. Na konferenciji za štampu koja je krajem aprila održana u Penatagonu na novinarsko pitanje da li je bombardovanje rezidencije Slobodana Miloševića greška ili predsednik SRJ predstavlja cilj odgovoreno je: „Svakako da on to jeste, ne postavlja se uopšte pitanje šta smo mi želeli da postignemo napadom na tu kuću".

NATO agresija na Srbiju okončala se kapitulacijom države i okupiranjem dela njene teritorije od strane NATO alijanse. Paralelno s početkom agresije, u Hagu je podignuta optužnica protiv Slobodana Miloševića za navodne zločine koje je počinio na Kosovu i Metohiji. Kako bi sve bilo što bolje "upakovano" optužnica će kasnije biti proširena i na njegove navodne zločine u BiH i Hrvatskoj. Bio je, bar što se Amerikanaca tiče, kriv što je još uvek živ.

Komentarišući kapitulaciju Srbije Dobrica Ćosić 3. juna, na dan kada je uspostavljeno primirje, zapisuje u svoj Dnevnik: *"Juče nam je Finac Marti Ahtisari najavio istorijski dan. Milošević tu šansu nije propustio: kapitulirao je... pošto je po svom demokratskom običaju odgovornost za kapitulaciju preneo na Narodnu skupštinu*".

Kada je 5. oktobra 2000. na demokratski način (krađa glasova, uskraćivanje izbornog prava Srbima sa KiM, paljenje glasačkih listića u Skupštini, oružanim upadima u najvažnije državne institucije, podmićivanjem koga treba i ne i sl.), izvršen *coup d'état* Milošević je bio primoran da napusti mesto predsednika države. Šest meseci kasnije u ranim jutarnjim satima 1. aprila 2001, bivši predsednik Saveza komunista Srbije, bivši predsednik Srbije i bivši predsednik SRJ Slobodan Milošević je uhapšen u vili *Mir* na Dedinju i odveden u Centralni zatvor, a odatle 28. juna, na Vidovdan, u Tuzlu pa u Hag. Tek tada Milošević će shvatiti šta je potpisao u Dejtonu i kako to u praksi funkcioniše. Detalje mu je nešto kasnije objasnio sudija haškog tribunala Dejvid Hunt (David Hunt) koji je 22. januara 2001. i izdao nalog za njegovo hapšenje: od vlasti SRJ Hant je zahtevao da „pronađu, uhapse, pritvore i predaju Međunarodnom krivičnom sudu za bivšu Jugoslaviju Slobodana Miloševića, rođenog 20. avgusta 1941. u Požarevcu, Republika Srbija". Jugoslovenskim vlastima se, pored toga, nalaže i da, "u trenutku hapšenja, i na jeziku koji on razume, obaveste Slobodana Miloševića o njegovim pravima u skladu s članom 21 Statuta, kao i pravilima 42 i 43 Pravila procedure i dokaznog postupka".

Utamničen u Hagu i suočen sa neverovatnim optužbama Milošević je shvatio

da Hag može biti njegova poslednja adresa. On će Ministarstvu inostranih poslova Ruske Federacije 8.marta 2006. uputiti pismo – molbu:

"Uz moju veliku zahvalnost za solidarnost i razumevanje koje ste pokazali spremnošću da me primite na lečenje i garancijama koje ste dali, želim da Vas informišem o sledećem: Smatram da je uporno nastojanje da mi se uskrati lečenje u Rusiji prvenstveno motivisano strahom da bi pažljivom stručnom analizom bili otkriveni aktivni, namerni postupci narušavanja zdravlja za sve ovo vreme, koji se ne bi mogli sakriti od ruskih stručnjaka. Za svoju tvrdnju iznosim Vam jednostavan primer koji Vam šaljem u prilogu. Naime, iz dokumenta koji mi je dostavljen sedmog marta vidi se da su 12. januara (dakle pre dva meseca) u mojoj krvi pronašli izuzetno jak lek koji se koristi, kako sami kažu, za lečenje lepre i tuberkuloze, iako ja nikakav antibiotik nisam koristio za svih ovih pet godina... Obraćam Vam se u očekivanju da mi pomognete u zaštiti od kriminalne aktivnosti u instituciji koja radi pod znakom OUN..."

O Miloševićevom zdravstvenom stanju najbolje su bili informisani Amerikanci koji su redovno, protivno svim propisima i pravilima, primali izveštaje bivšeg oficira Irske armije i šefa pritvorske jedinice Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju Timoti Mekfadena (Timothy Mcfadden). On je, redovno - svake nedelje, informisao američku ambasadu u Hagu o zdravstvenom stanju, dnevnom režimu, pravnim i finansijskim poslovima i kontaktima koje Milošević imao sa ljudima van Tribunala. U svojoj depeši od 12. novembra 2003. Mekfaden navodi kako Milošević ima ozbiljne srčane probleme koji nisu blagovremeno lečeni, da mu se pritisak dramatično povisio ali istovremeno konstatuje da srpski predsednik ne boluje od dijabetesa niti od depresije. Interesantno je zapažanje Mekfadena da Milošević sve do ubistva premijera Zorana Đinđića nije imao finansijskih problema ali da se situacija, iz njemu nepoznatih razloga, bitno promenila nakon atentata.

Koliko je ozbiljno zdravstveno stanje Sloboda Miloševića bilo govori i pismo koje je 50 najpoznatijih svetskih advokata iz 12 zemalja 29. jula 2004. uputilo generalnom sekretaru UN i predsedniku suda u Hagu zahtevajući da mu se promptno momogući adekvatno zdravstveno lečenje. Niko nije odgovorio na njihovo upozorenje i apel. Samo dva dana nakon Miloševićeve smrti dokazi o njegovom ubistvu su počeli da se pojavljuju na svetlosti dana. Pravni savetnik Miloševića tokom suđenja u Hagu, Zdenko Tomanović je novinarima iz celog sveta pokazao rukom pisano pismo u kome Milošević ističe: "Oni žele da me otruju. Ozbiljno sam zabrinut." Analiza krvi preminulog Miloševića je nedvosmisleno otkrila tragove hemijskih jedinjenja koja zapravo anuliraju pozitivne efekte lekova koje je uzimao zbog srčanih tegoba koje je imao.

Londonske novine *The Inependent* su 17. marta 2000. objavile članak o planovima britanske tajne službe *MI6* da likvidira, po njihovim kriterijumima,

nekooperativnog srpskog predsednika. Pozivajući se na podatke poznatog istoričara obaveštajnih službi Stivena Dorila (Steven Dorill) *Independent* navodi da su još od 1993. postojala tri moguća scenarija za likvidaciju Miloševića. Nakon Miloševićeve likvidacije u haškim kazamatima bivši agent britanske obaveštajne službe *MI6* Ričard Tomlin (Richar Tomlinson) je pred novinarima izjavio da je svojevremeno imao pristup dokumentima u kojima su elaborirane razne mogućnosti njegove likvidacije. Jedna od varijanti je bila da se mala količina (1 gram) eksploziva stavi u kočioni sistem njegovog automobila i da se isti daljinski aktivira u pogodnom trenutku.

Pre stupanja u službu *MI6* Tomlin je završio studije na Univerzitetu u Kembridžu gde je bio student generacije, a tek potom je regrutovan od strane britanskog SAS-a (21st Special Air Service Regiment). Kada je 1995. godine napustio *MI6* Tomlin je pokušao da objavi memoare ali je njihovo štampanje sprečeno od strane *MI6* uz obrazloženje da su sadržavali određene službene tajne. Uhapšen je sredinom 1997. i, odlukom čuvenog londonskog suda *Old Bailey Courthouse* (osnovanog još 1673. godine) 18. decembra 1997, osuđen na godinu dana robije koju je izdržao u zatvoru *Balmast Jail*. Po izlasku iz zatvora pokušao je da ode u Australiju ali mu je tamo bio zabranjen ulazak. Nakon toga putuje u Pariz gde odmah biva uhapešn i, na kraju, odlazi u Novi Zeland gde je bio i rođen. Svoje memoare, drastično prerađene u formi jedne priče, objaviće pod nazivom *Big Breach* tek 2001. Jula 2006, samo nekoliko dana nakon što je govorio o ubistvu Slobodana Miloševića u Hagu, biće, na zahtev britanske vlade, ponovo uhapšen u Parizu uz obrazloženje da je tokom 2005. učestvovao u objavljivanju spiska agenata *MI6* na internetu. Nakon što mu je policija pretresla i iz kuće odnela sve kompjutere, beleške i sl. pušten je na slobodu. Do danas mu ništa nije vraćeno, a izvesno da nikad neće ni biti.

Sva nagađanja o eventualnom samoubistvu Miloševića javno je opovrgao engleski advokat Stiven Kej (Steven Kay) koji je izjavio da mu je Milošević samo nekoliko dana uoči smrti, kao odgovor na neke novinske spekulacije o njegovom mogućem samoubistvu s obzirom na "tradiciju" u familiji, rekao: "Nisam se ovoliko borio da bih se sad, kad je najvažnije, ubio." Nekoliko dana pre ubistva Milošević je uputio pismo ruskom ministru inostranih poslova Sergeju Lavrovu (Серге́й Ви́кторович Лавро́в) sa molbom da mu pomogne oko lečenja u Rusiji. Na žalost, Lavrov to pismo nikada nije primio jer ono nikad nije ni otpremljeno iz Sheveningena. Priče zvaničnika Tribunala o tome kako je Milošević navodno samoinicijativno pio lekove koji će anulirati pozitivne efekte medikamenata koje je uzimao zbog srčanih tegoba i povišenog pritiska su apsurdne. On je mogao da pije samo ono što su mu lekari Tribunala davali, i to pod njihovom strogom kontrolom, a oni su znali šta i za koga rade. Pored toga, bio je pod dvadeset četvoročasovnim video nadzorom. Nakon što je pregledao zdravstvenu dokumentaciju preminulog predsednika Srbije jedan od deset najboljih kardiovaskularnih hirurga na svetu i direktor kardiovaskularnog instituta *А.Н. Бакулева* dr Leonid Bokerija (Лео

Антонович Бокерия) je izjavio: “Ogromna je količina svakakvih zapisa tih zatvorskih lekara iz kojih proizilazi samo jedno – bolesnik nije imao pravilno lečenje.”

Miloševića smrtna presuda u Hagu je potpisana onog dana kada je u njega doveden. Od prvog dana namere Tribunala su bile da se izvede tzv, dokazni postupak protiv Miloševića ali ne i da mu se omogući iznošenje odbrane. Svima je bilo jasno da Milošević raspolaže dokumentacijom, a pre svega ličnim saznanjima, dovoljnim ne samo da odbrani sebe već, pre svega, da osnovano optuži SAD i EU za rasturanje Jugoslavije. Tribunal je raspolagao sa delom dokaznog materijala koji je nekadašnji predsednik Srbije pripremio, a među tim papirima se nalazilo i pismo nekadašnjeg američkog ambasadora u Beogradu Vorena Cimermana (Woren Zimerman) kojim obaveštava Miloševića, krajem 1990. godine, da „Nakon okončanja politike hladnog rata, raspada SSSR-a i ujedinjena Nemačke Jugoslavija nije više od strateškog interesa za SAD i njene zapadne saveznike. Shodno tome, Jugoslavija ne može više očekivati međunarodnu finansisku i političku podršku jer će se ona, u skladu sa novim prioritetima, usmeravati na njene države članice pojedinačno“. Inače Cimerman je svoj stav i stav američke administracije prema Srbima i njihovoj istoriji, tradiciji i kulturi jasno predočio Miloševiću odmah po svom dolasku u Beograd kada je odbio njegov poziv da prisustvuje proslavi Kosovskog Boja na Gazimestanu 28. juna 1989. godine.

Pored ovog iskrenog pisma američkog ambasadora Milošević je raspolagao i sa još jedanaest fotokopija različitih dokumenata *C.I.A.* Svaki dokument je nedvosmisleno ukazivao i potvrđivao najdirektniju američku umešanost u sve faze sukoba na prostoru bivše Jugoslavije. U jednom od tih dokumenata se navode problemi koje amerikanci imaju u dopremanju iranske vojne pomoći muslimanima u BiH. U tom kontekstu, posebno se apostrofira nemili događaj sa avionom američkog ratnog vazduhoplovstva C130 prilikom njegovog sletanja u zaštićenu zonu UN u Tuzli. Naime, tada su francuski vojnici u sastavu UN otkrli da se u avionu umesto navodne humanitarne pomoći nalazi oružje o čemu su izvestili engleskog lorda Dejvida Ovena (David Owen, Baron Owen of Plymouth). U istom dokumentu se konstatuje nedovoljna kooperativnost Alije Izetbegovića koga *C.I.A.* tretira kao predmet obrade još od 1979. kada ga je Ajatolah Ruholah Homeini (انقلاب اسلامی), svetovni i duhovni vođa Irana, primio u zvaničnu posetu. Tom priliko je dogovoreno da se svake godine 25 muslimana iz BiH vojno obučava u Iranu, i da se sa pola miliona dolara pomogne aktivnsot muslimanske verske zajednice u BiH. Možda je, ipak, najinteresantniji deo dokumenta onaj gde se navodi da je Alija Izetbegović poznat amerikancima i kao član al Kaide; u članstvo ove terorističke organizacije primljen je u Saudiskoj Arabiji i to lično od strane Osame bin Ladena (أسامة بن محمد بن عوض بن لادن). Inače, nakon što se 19. oktobra 2003. Izetbegović preselio na Ahiret (nakon što se upokojio) ukazom rijadskog guvernera, princa Salmana bin Abd al-Aziza (سلمان بن عبد العزي) ulica

koja povezuje put za Meku i bulevar Abdulaziz (nekadašnji kralj Saudijske Arabije) je dobila naziv po njemu.

Jedan drugi dokument *C.I.A*, u posedu Miloševića, sa oznakom NIE-1590 od 18. oktobra 1991. adresiran je na tadašnjeg predsednika SAD Džordža Buša Starijeg. Kompletan Izveštaj sadrži pet tačaka iz kojih proizilazi da će Jugoslavija, kao federalna država, prestati da funkcioniše tokom 1991. godine, a da će njen konačan raspad uslediti do kraja 1992. godine. Analitičari američke obaveštajne službe ocenjuju da će srpsko političko rukovodstvo blokirati svaku akciju koja vodi ka konfederaciji zemlje, a da će se Slovenci i Hrvati, a moguće je i Muslimani tada odlučiti na otcepljenje. Procenjeno je da do međurepubličkih sukoba neće doći ali du su nacionalni sukobi unutar Hrvatske i BiH izvesni. Na kraju dokumenta spominju se i Albanci u srpskoj južnoj pokrajini. Zaključak je da će i oni nakon raspada Jugoslavije, odnosno secesije Slovenije, Hrvatske i BiH, poći putem zahteva za otcepljenjem od Srbije. Ovaj dokument će, nakon Miloševićevog ubistva, postati predmet rasprave na jednom skupu u Vašingtonu u organizaciji instituta Vudrou Vilson i Nacionalnog obaveštajnog saveta SAD.

Dokazi, bar njihovoj najveći broj, koje je Milošević imao protiv SAD i EU nikada nisu i neće ugledati svetlo dana. Rigornozna kontrola svih evropskih i američkih medija i najamnički odnos novinara na Zapadu se najbolje video prilikom emitovanja dokaznog postupka koji je Milošević započeo u Hagu: CNN i druge velike svetske TV stanice su obustavile direktan prenos kada je Milošević počeo da pokazaje slike posledica NATO bombardovanja Srbije. Takođe, i ICTY TV (The International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia) je prestao da prenosi transkripte suđenja odmah pošto je Milošević počeo da raskrinkava svedoka Tužilaštva Mahmuda Bakalija. Kako bi se od srpske javnosti prikrilo lucidno i nadasve argumentovano Miloševićevo ispitivanje navodnih svedoka Javni servis Srbije RTS je 8. marta prekinuo direktne prenose suđenja tvrdeći da su preskupi (nisu bili dok je Tužilaštvo iznosilo tzv. dokazni postupak)....

Edvard Herman, profesor na Univerzitetu u Pensilvaniji i novinar Dejvid Peterson u svojoj knjizi Politika genocida za koju je predgovor priredio Noam Čomski, a koja je objavljenoj 2010. u Americi gvore, između ostalog, i o suđenju Slobodanu Miloševiću pred Tribunalom. U vezi sa tim Herman kaže: "Čitav proces, od podizanja optužnice do Miloševićeve smrti, ukazivao je na patologiju i pervertiranost sistema i njemu inherentne pravde. Zapadu je bila neophodno opravdanje za rat i okupaciju Kosova, a to se i do tada postizalo demonizacijom lidera i naroda koji su postali meta (u knjizi navodimo podatak da su SAD, prema jednoj proceni, izvele veoma ozbiljne vojne intervencije u bar dvadeset devet različitih zemalja, u periodu od 1945. do 2009. godine, primenjujući u osnovi slične obrasce od kojih je gotovo po pravilu primenjivana demonizacija lidera). Milošević je bio savršena meta. Posle

optužbe za ono što je uradio na Kosovu, oni su shvatili da nemaju dovoljan broj ubijenih na Kosovu za ciljeve koje su želeli da postignu, pa su odlučili da ga proglase krivim i za ono što se dogodilo u Bosni tako da je sudski proces, po mom mišljenju, bio obična farsa. Pročitao sam najveći deo materijala sa suđenja i što sam više čitao, sve više sam imao pozitivna osećanja prema njemu. Milošević je tretiran sa neobjektivnošću, selektivno i na njega je primenjena takozvana „gubitnička pravda“ –namenjena poraženim snagama u procesu institucionalizacije pobedničkog trijumfalizma. Suđenje je bilo prevara i farsa, sudije su bile pristrasne, kao i mediji, a tužilac je neprekidno davao izjave štampi, pomažući u njegovoj demonizaciji. I pored toga Milošević se izvanredno i ubedljivo branio, a optužbe da je odugovlačio sa procesom i da ga je zloupotrebljavao su sramne. Čovek se borio za svoj život i za poštovanje svoje zemlje, a bio je užasno tretiran na tom sudu koji ga je verovatno i ubio.”

Svi troškovi Tribunala u Hagu, koga nije osnovala Generalna skupština UN već Savet bezbednosti kao svoje pomoćno telo i to na inicijativu nemačkog ministra inostranih poslova Klausa Kinkela (Klaus Kinkel), se podmiruju iz budžeta Vlade SAD i privatnih donacija. Najveći privatni donator je Džordž Soroš. To je jedini sud na svetu koji se finansira iz privatnih donacija. O ovako nakaradnom finansiranju i radu Tribunala pisali su mnogi svetski intelektualci od Noama Čomskog (Noam Chomsky) i Katarine Samar (Catherine Summer) pa sve do austrijskog profesor Univerziteta u Insbruku Hans Košler (Hans Köchler) koji je 1999. godine uputio protestni memorandum generalnom sekretaru UN Kofiju Ananu.

Važno je još napomenuti da je godišnja plata Karle del Ponte (Carla Del Ponte), glavnog tužioca Tribunala u Hagu oko milion dolara. Del Ponteova se, od asvgusta 1999. kada je na ovom mestu nasledila Luiz Arbur (Louise Arbour), žestoko trudi da, nebirajući metode i sredstva, opravda svoje postavljenje. U istoriji međunarodnog prava ostaće zabeleženi presedani koje su uspostavili tužioci tribunala: Prvi tužilac Ričard Goldstone (Richard J. Goldstone) se proslavio dovođenjem u Hag visokih oficira Republike Srpske, generala Đorđa Đukića i pukovnika Alekse Krsmanovića, bez da je za njih postojala bilo kakva optužnica; njegova naslednica Luiz Arbur učinila je isto kada je naredila hapšenje i privіđenje u Hag nekadašnjeg gradonačelnika Vukovara Slavka Dokmanovića. Karla del Ponte je, za razliku od svojih prethodnika, umesto hapšenja bez optužnice otpočela praksu naručivanja optužnica: Predsednik Srpske radikalne stranke dr. Vojislav Šešelj je utamničen u Hagu po osnovu optužnice koju su pisali njegovi politički neistomišljenici u Srbiji. Proći će godine pre nego što, po ovako politički skrojenoj optužnici, dr. Vojislavu otpočne sudski proces i godine pre nego što se završi.

Zoran Đinđić i... De mortius nihil nisi bene!

Prvi predsednik vlade Republike Srbije, nakon oktobarskog prevrata, bio je Zoran Đinđić, intelektualac koji se mogao miriti sa svim i svačim osim sa komunistima i njihovim delima. Kao takav imao je najlošije moguće mišljenje o Miloševiću i svim njegovim satrapima ali, i pored toga, zalagao se da se Miloševiću sudi u zemlji. Međutim pod pritiskom Zapada, a pre svega pod direktnim pritiskom britanskog diplomate (oficijelno savetnik pri britanskoj ambasadi) i agenta *MI6* u Beogradu Antoni Monktona i ministra unutrašnjih poslova Dušana Mihajlovića bio je primoran da prihvati njegovu deportaciju. Đinđić koji je važio za prozapadnog, a pre svega pronemačkog čoveka je, u krajnjem slučaju, verovao da će izručivanjem Miloševića Tribunalu otkloniti sve dalje pritiske na Srbiju. Prevario se. Pritisci Zapada na Srbiju nakon *coup d'état* 2000-te ne samo da su nastavljeni već su se nakon izručenja Miloševića još umnožili. Zbog ovakve politike Zapada prema Srbiji Đinđić će, nekoliko meseci pre svog ubistva, javno izjaviti da se "**demokratija ne može dokazivati izdajom državnih i nacionalnih interesa**". Ovu izjavu kao i njegovu izjavu da "Srbija neće biti ničija moneta za potkusurivanje" pojedini analitičari dovode u direktnu vezu sa pravim motivima njegovog ubistva. Đinđić mondijalista i guru demokratije je poslednjih meseci svog života postao iskreni i vatreni nacionalista i patriota.

Đinđić je bio antikomunista i anti SPS-ovac za koje je oduvek tvrdio da su ništa drugo do preobučeni boljševici. U svojoj borbi protiv njih je sklopio pakt sa samim đavolom ali nije, kao mnogi drugi, prihvatio da mu se za to ispostavi račun na štetu naroda kome je pripadao. Za razliku od Miloševića koji nikada nije priznao svoje veze sa Zapadom i koji se nikada nije javno ogradio od onih koji su ga iz atlantističkih krugova podržavali Đinđić je o ličnom raskidu sa svojim dojučerašnjim mentorima otvoreno progovorio na TV Galaksija i to samo dvadesetak dana pre ubistva:

„Mi tražimo da se pitanje učešća države Srbije na Kosovu i Metohiji međunarodno reši, a međunarodna zajednica pokušava da to pitanje svede na pitanje prava Srba kao proteranih lica i nacionalne manjine... Mi nećemo voditi rat sa Savetom Bezbednosti, ali ćemo znati na čemu smo. Pa ja sam rekao, znate, ako ne važi za Srbiju, ono što je važilo u Dejtonu, a to je da su nacionalne zajednice dobile svoj kolektivni status i da su granice nepromenjive, i da je ono što je bilo smatrano svetinjom i da se kaže u redu, te republike u sklopu Jugoslavije, one su države, **ako to ne važi za Srbiju**, pa ja mislim, **neće važiti više ni za koga**... Ali, ako vi želite da stvorite sada Albansku državu u XXI veku na teritoriji koja pripada državi Srbiji, onda ćete otvoriti ponovo proces koji ste mislili da ste Dejtonom zatvorili. I to nije moja želja, to je opis stanja... Ako moji prijatelji u svetu kažu, e... sad si nas

razočarao, **onda oni nisu moji prijatelji**. Jer, ako ja kažem, meni je jedna stvar važna i za moju zemlju je važna i podržite me u tome, a oni kažu ne, mi te podržavamo samo u onome što je za nas važno, **onda to nisu prijatelji**. I to je jedan dobar test na kojem će se videti ko nas zapravo podržava, a ko nas podržava samo zato što misli da će tako da nas uljuljka i da onda nas odvrati od toga da rešavamo svoje probleme... Mi imamo ambasadore nekih zemalja koji se ponašaju kao da su šefovi stranaka u Srbiji, kao da su izabrani na izborima, koji pozivaju ministre, koji pozivaju moj kabinet, i čude se, što ih ja neću da primim. Ja kažem, zamislite da ambasador moj, u vašoj zemlji, sad pozove vašeg premijera, pa ga pita da sa njim ruča. Pa ovaj bi mislio da je to neka šala, skrivena kamera...”.

Zoran Đinđić je još od 2. februara 2001. godine tačno znao da Đavo sa kojim je sklopio pakt ima odista diabolične planove kada je Srbija u pitanju. On se tog dana u Vašingtonu sastao sa *Devil's spokeman*, odnosno američkim državnim sekretaorom Kolinom Pauelom koji mu je uz *Devil’s smile* i *Devil’s hug* izneo *9-Point Wish List*: 1) Da se Tribunalu u Hagu isporiči Slobodan Milošević i svi ostali za koje Hag dostavi optužnice; 2) Da se po ubrzanoj proceduri pristupi reorganizaciji srpske vojske tako što će se broj vojnika i količine naoružanja svesti na meru koje neće predstavljati pretnju zemljama u okruženju. Komandno, organizaciono i oružano vojsku transformisati u skladu sa NATO standardima; 3) Da se proces privatizacije srpske privrede dinamizira sa naglaskom na prehrambenu i duvansku industriju, cementare i sve druge strateške privredne grane pri čemu se prioritet u promeni vlasničke strukture železare u Smederevu ima dati *US Steel*-u; 4) Da se revitalizuje finansijsko tržište i bankarsko poslovanje kroz ukidanje postojećih i uvođenje novih banaka i osiguravajućih kompanija; 5) Da se intenziviraju aktivnosti na liberalizaciji trgovine u skladu sa opštim odredbama STO-a; 6) Da se državna politika prema srpskim autonomnim oblastima prilagoditi očekivanjima lokalnog stanovništva; 7) Da se pristupiti izmenama postejećih zakonskih propisa radi usvajanja novih optimalnih rešenja neophodnih za proces evropskih integracija; 8) Da se izgradi i osigura efikasno delovanje demokratskih institucija koje će, pored ostalog, biti garant prava pojedinaca na organizovanje i delovanje kroz nevladin sektor; 9) Da se institucionalno osiguraju bezbednost i prosperitetno delovanje nacionalnih manjina, a posebno pospeši aktivnost Crnogoraca, kao federalnih partnera, u Srbiji i prema Srbiji!!!

Zoran Đinđić je ubijen u centru Beograda, u po bela dana na pragu zgrade Vlade Republike Srbije 12. marta 2003. godine. Preminuo je u 13:30 u Urgentnom centru u Beogradu. Priče da je ubijen u znak protesta nekih ljudi zbog njegove saradnje sa Hagom su bile i ostale samo priče iz dela koji se, svuda u svetu, naziva *Official Report*, a koje sa istinom, ne retko, imaju tako malo toga zajedničkog.

Istina, i ništa osim istine, kada je ubistvo Zorana Đinđića u pitanju, se može i mora ipak sagledavati kroz više aspekata pa tako i kroz njegove napore da uđe u trag novcu koji su Milošević i oni koje je on oko sebe okupio ukrali i izneli iz Srbije. O ovom aspektu najargumentovanije govori i piše nekadašnji bliski saradnik hrvatskog predsednika Franje Tuđmana Domagoj Margetić. Po njeme „*ubojstvo srbijanskog premijera bilo je dogovor pripadnika hrvatske i srbijanske političke i financijske elite, uz logističku i organizacijsku podršku političkog, obavještajnog i kriminalnog podzemlja u Hrvatskoj, Srbiji, Bosni i Hercegovini... Iako nije znao, svojim je postupcima Đinđić ozbiljno ugrozio financijsko poslovne operacije tranzicijske elite u Hrvatskoj i doveo u pitanje njihove pozicije ekonomske moći, zbog čega su donijeli odluku: Riješiti se Zorana*!“.

Nakon što je došao do niza pismenih dokaza o korumpiranosti hrvatskih visokih državnih funkcionera i njihovoj saradnji sa „kolegama“ u Srbiji, a sve preko Zagrebačke banke koja je služila kao jedna velika perionica pokradenog novca Domagoj je 1997. napustio Tuđmana, HDZ i, spašavajući vlastiti život, pobegao iz Hrvatske. Nekoliko godina kasnije Domagoj će zapisati:

„I ne znajući kamo će odvesti istraga o tajnim računima Miloševića, Đinđić je pokretanjem beogradske istrage manje ugrozio interese tranzicijske elite u Srbiji, dok je značajnije ugrozio interese hrvatske tranzicijske elite na čelu s trojicom ključnih ljudi koji su kontrolirali zajedničke financijske operacije srbijanske i hrvatske elite: Franjom Gregurićem, ratnim premijerom, Franjom Lukovićem dugogodišnjim predsjednikom Uprave Zagrebačke banke, koji je kao Gregurićev čovjek od povjerenja s hrvatske strane rukovodio zajedničkim financijskim operacijama u bankama na Cipru, u Velikoj Britaniji, Austriji i Francuskoj, te Antom Vlahovićem, predsjednikom Uprave Adris Grupe, koji je kontrolirao glavninu balkanskog krijumčarenja cigareta, ali je istovremeno bio zajednički predstavnik tajnih srbijanskih i hrvatskih suvlasnika u TDR-u i Adris Grupi.

S druge strane, upavo je iz Đinđićevog kruga bliskih suradnika Gregurići i njegovim suradnicima „procurila“ informacija o istrazi o tajnim računima koju je pokrenula Đinđićeva Vlada. Današnji ministar financija u Vladi Srbije Mlađan Dinkić, bio je tada jedan od Đinđićevih ljudi u komisiji koja je trebala istražiti tzv. Miloševićeve tajne račune, međutim, kako je vrijeme pokazalo upravo je Dinkić bio „slaba točka“ ove komisije i istrage u cjelini....

Dinkić je, naime, rodbinski blisko povezan sa srbijanskim tajkunom Miroslavom Miškovićem, koji je, pak, u bliskim odnosima upravo s Franjom Gregurićem i njegovim klanom u Hrvatskoj, pa se smatra kako je upravo Mišković iskoristio Dinkića kako bi preko njega dolazio do podataka o tijeku srbijanske istrage o tajnim računima, nakon čega je podatke proslijeđivao svojim hrvatskim partnerima, točnije Franji Greguriću i njegovim bliskim suradnicima, prije svega Franji Lukoviću i Anti Vlahoviću. Mišković je, naime,

i životno bio zainteresiran da se istraga o tajnim računima ne proširi na Hrvatsku, prije svega jer je i sam bio povezan s pranjem novca sumnjivog porijekla preko Zagrebačke banke, kojim je operacijama koordinirao upravo Franjo Luković.

Osim toga, prema insajderskim informacijama iz same Zagrebačke banke, smatra se kako je Miroslav Mišković jedan od tajnih opunomoćenika tajnih srbijanskih suvlasnika na koje su prebačene kako dio dionica same Zagrebačke banke, tako i tajni dio suvlasništva srbijanskih suvlasnika nad dionicama Tvornice duhana Rovinj, a koje je poslove u cijelosti godinama nadzirala i operativno koordinirala pokojna Borka Vučić.

Stoga je upravo Miroslav Mišković predstavljao osobu od povjerenja Gregurićevog klana i vrha hrvatske tranzicijske elite, kako bi u svakom trenutku kontrolirali tijek istrage Đinđićeve Vlade o tajnim Miloševićevim računima, te kako bi na taj način mogli kontrolirati štetu zbog pokretanja te istrage. Kada je u veljači 2002. godine postalo jasno kako se šteta više ne može kontrolirati i kako bi cijela stvar mogla izmaknuti kontroli, postalo je jasno kako se Zorana Đinđića mora zaustaviti u njegovom naumu da Miloševićeve financijske poslove preko tajnih računa u inozemstvu u potpunosti istraži.

Samo godinu dana kasnije, u veljači 2003. godine, dakle nešto manje od mjesec dana prije Đinđićevog ubojstva, u Beogradu su, najbliži suradnici pokojnog premijera Zorana Đinđića, premijera informirali o sumnjivim aktivnostima Mlađana Dinkića i ostalih, zbog prikrivanja saznanja u istrazi o tajnim srbijanskim računima u inozemstvu. Kasnije, u veljači 2006. godine zbog sumnji na počinjenje kaznenih djela protiv Dinkića i ostalih podnesena je opširna kaznena prijava u Beogradu, označena kao "strogo povjerljivo".

Ta dva događaja, u Zagrebu i Beogradu, bili su „kap koja je prelila čašu", pa je aktiviran plan likvidacije srbijanskog premijera kako bi se zaustavile istrage o tokovima novca iz balkanskih država tijekom 1990.-ih godina".

O tome da li je i, ako jeste, koliko je u pravu Domagoj najbolje svedoči krivična prijava koju je 17. februara 2006. Okružnom javnom tužiocu u Beogradu podneo, u ime *Genemp Trading Ltd*. iz Nikozije, advokat i nekadašnji član Narodne demokratske stranke Aleksandar Lojpur. Krivična prijava izneta je na pedeset gusto kucanih strana a odnosi se na kriminalne radnje Mlađana Dinkića, ministra finansija u Vladi Republike Srbije; Miroljuba Labusa, potpredsednika Vlade Republike Srbije; Vesne Džinić, (kao generalni direktor Agencije za osiguranje depozita, rukovodila stečajem četiri najveće srpske banke. Bila je i direktor Uprave za trezor u vreme kada je Dinkić bio Ministar finansija, a kada je Dinkić prešao u ministrastvo ekonomije Džinićeva postaje direktor Agencije za privatizaciju.); Dušana Lalića, direktora Direkcije za pravne i zakonodavne poslove Narodne banke Srbije; Nikole Živanovića, nekadašnjeg vršioca dužnosti predsednika Beogradske banke a.d. u Beogradu; Mladena Spasića, šefa Uprave za borbu protiv organiziranog kriminala MUP-a Srbije i, na kraju, Mire Erić Jović,

nekadašnjeg rukovodioca Sektora kontrole Narodne banke Jugoslavije.

Krivična prijava advokata Lojpura, u ime *Genemp Trading Ltd*. iz Nikozije, otkriva političku pozadinu ubistva premijera Zorana Đinđića i, na najbolji način, demantuje sve dotadašnje zvanične verzije o mogućim političkim motiva njegove likvidacije. Prijava direktno otvara pitanje Dinkićeve odgovornosti za prikrivanje tragova Miloševićevih financijskih operacija, odnosno pranja novca preko tajnih računa na Kipru, ali i tajnih računa u nekim drugim inostranim bankama (*Anglo-Yugoslav Bank London* i *Banque Franco Yougoslave S.A.,Paris*). Sve ove račune Milošević je bio u poziciji da kontroliše jer je prikrio i preuzeo, preko od njega odabranih poverenika, deonice države Srbije u Zagrebačkoj banci. Milošević je, naime, uklonio podatke da je *Jugobanka A.D. Beograd* izvorni osnivač i jedan od najvećih deoničara Zagrebačke banke i sve što je pripadalo *Jugobanci a.d*. je prepisao na sebe, odnosno sebi bliske saradnike. U prijavi se, dalje, vrlo pedantno izlažu podaci o svim finesama finansijskih operacija putem kojih su Milošević i vrh njegovog režima prikrivali vlasništvo Republike Srbije u Zagrebačkoj banci i istim manipulisali u svrhu pranja ukradenog novca iz Srbije. Dinkić se, prema navodima prijave, decidno tereti da „je propustio obavestiti Vladu Republike Srbije i druge nadležne institucije o saznanjima do kojih je došao, kao i da osigura dokaze o tome na kojim inostranim računima je završio deo novca koji je prebacivan iz Republike Srbije na opisani način, i propustio da preduzme pravne korake radi vraćanja novca koji je bez pravnog osnova prenet na račune drugih osoba“.

U prijavi, pored već navedenog, stoji i da je Mlađan Dinkić u: „svojstvu guvernera Narodne banke Jugoslavije i kao šef tima eksperata obrazovanog pri Komisiji za ispitivanje zloupotreba u oblasti privrede i finansijskog poslovanja Vlade Republike Srbije, od januara 2001. godine do daljnjeg ispitivao poslovanje *Beogradske banke d.d. COBU* (Cyprus Offshore Banking Unit), smeštene u ulici *Kennedy Avenue* u Nikoziji, Kipar, pa je došao do saznanja: da je preko navedene banke vršen odliv novčanih sredstava iz Republike Srbije u inostranstvo; da je sredstvima te banke na ime Ljiljane Radenković, Radmnile Budišin, i drugih osoba, a bez znanja tih osoba, otvoren lanac *off shore* firmi na Kipru, i to: *Antexol Trade Ltd*., *Browncourt Enterprises Ltd*., *Cabcom Marketing Ltd*., *Hillsay Marketing Ltd*., *Lamoral Trading Ltd*., *Southmed Holdings Ltd*., *Vericon Management Ltd*., *Vantervest Overseas Ltd*. i td; da su preko računa navedenih firmi u vremenu od 1992. do 2003. godine vršena plaćanja, po nalozima *Beogradske banke d.d. COBU*, bez zakonskog osnova u iznosima čija se vrednost meri milijardama dolara; da je značajan deo tih novčanih sredstava poticao iz vršenja nezakonskih radnji (trgovina drogama, nezakonita trgovina – šverc naftnim derivatima, cigaretama, alkoholnim pićima i drugim proizvodima, itd.); te je na opisani način došao do saznanja o tokovima novca i njegovom odlivanju iz Republike Srbije u Republiku Kipar, a preko nje i u druge zemlje“.

U nastavku svoje prijave advokat Aleksandar Lojpur ukazuje na to da su Miroljub Labus, Mlađan Dinkić i Vesna Džinić smišljeno prikrivali tragove novca opljačkanog iz Srbije 90.-ih godina, i da su likvidacijom čak četiri velike srpske banke, zapravo, pokušali prikriti podatke o tajnim računima preko kojih je i na koje je Milošević sa sebi bliskim saradnicima deponovao milijarde opljačkanih dolara. Lojpur pojašnjava: „Miroljub Labus u funkciji predsednika Saveta Agencije za osiguranje depozita, sanaciju, stečaj i likvidaciju banaka i Mlađan Dinkić u svojstvu člana navedenog Saveta i Vesna Džinić u svojstvu direktora Agencije imali su saznanje o tome da su na računima firmi iz tačke 1. ove kaznene prijave, a koje su poslovale pod kontrolom *Beogradske banke d.d. COBU* iz Nikozije, na raspolaganju sredstva od više milijardi dolara, a koja sredstva su zapravo pripadala kao plasmani u velikom delu *Beogradskoj banci a.d.* iz Beograda, *Jugobanci a.d.* iz Beograda, *Beobanci a.d.* iz Beograda i *Invest banci a.d.* iz Beograda“. Šta više, oni nisu zahtevali ni izradu bilansa niti sređivanje knjigovodstvene i računovodstvene dokumentacije *Beogradske banke d.d. COBU*, a sve to sa ciljem prikrivanja tragova poslovanja ove banke sa *Zagrebačkom bankom d.d.* i drugim inostranim bankama čiji je osnivač i suvlasnik *Zagrebačka banka d.d.*, a čiji je najveći pojedinačni akcionar *Jugobanka a.d. Beograd*, odnosno Republika Srbija.

Na umešanost Dinkića u prikrivanje „Kiparskog novca“ ukazivao je, u više navrata, i predsednik DHSS-a i ministar pravde u vladi Zorana Đinđića Vladan Batić. On je, na kraju, specijalnom tužiocu za organizovani kriminal Slobodanu Radovanoviću podneo krivičnu prijavu protiv Mlađana Dinkića i njegovih saradnika Dušana Lalića, Nikole Živanovića i Mladena Spasića. Bez ulaženja u detalje svoje prijave Batić je novinarima ukazao samo na njenu suština, a to je da Dinkić i članovi njegove ekspertske grupe nisu, o svojim saznanjima o pokradenom novcu, obaveštavali tadašnju vladu SRJ niti Komisiju Vlade Srbije za ispitivanje finansijskih zloupotreba.

Gašenje najvećih srpskih banaka, odnosno ukidanje nacionalnog bankarstva Miroljub Labus, Mlađan Dinkić i Božidar Đelić su okarakterisali kao najveći mogući doprinos restrukturiranju srpskog bankarstva. Akcije ovih banaka, nakon njihove likvidacije, su prenete u Agenciju za sanaciju banaka, a time je izvršen i istinski čin nacionalizacije imovine banaka, ali i svih njihovih osnivača i akcionara. Nakon svega toga Mlađan Dinkić i Miroljub Labus nisu, iako su morali, izvestili Vladu Republike Srbije niti premijera Đinđića o svojim otkrićima. I stvari bi se, moguće je, slegle i zataškale da ekspertski veštak suda u Hagu Morten Torkildsen nije 7. juna 2002. godine podneo „Izmenjeni izveštaj“ (AMENDED EXPERT REPORT OF MORTEN TORKILDSEN) o tragovima Miloševićevog novca i njegovim tajnim finansijskim operacijama. Prema Torkildsenovim nalzima Milošević, Nikola Šainović, Milan Milutinović, Jovan Zebić, Borka Vučić i Mihalj Kertes su bili glavni kreatori i nalogodavci pljačke države, a suma o kojoj je reč se kretala oko 12 milijardi dolara.

Nakon što se, sredinom januara 2003. upoznao sa sadržajem i svim pratećim dokumentima „Izmenjenog izveštaja“, posebno onog dela koji govori o omiljenoj Miloševićevoj firmi *Antexol Trading Ltd*, Đinđiću je bilo jasno da je obmanjivan od strane nekih svojih saradnika. Naime, Mlađan Dinkić je, o tome govore i advokat Lojpur i Domagoj, uz pomoć Slobodana Aćimovića i njegovih saradnika iz *Beogradske banke d.d. COBU*, pristupio falsifikovanju izveštaja o poslovanju kiparske firme *Antexol Trading Ltd*, preko čijih je računa, po nalogu Slobodana Miloševića, transferisan novac na specijalne račune kod *Anglo-Yugoslav Bank London* i kod *Banque Franco Yougoslave S.A.,Paris* i kod same *Zagrebačke banke*. Falsifokovanjem dokumentacije *Antexol Trading Ltd* Dinkić je želeo da postigne dvostruki efekat: S jedne strane, uništavani su ključni tragovi koji su povezivali Miloševićeva s hrvatskim političkim establišmentom i Zagrebačkom bankom a, s druge, falsifikovani izveštaji su služili kako bi se predsednik srpske vlade Đinđić uverio da je firma *Antexol Trading Ltd*, za koju su mu mnogi sugerisali da je ključna u lancu Miloševićevih malverazijanije, bila sasvim nevažna i, na kraju, da ista još od jula 1999. i ne postoji. Istina je da je *Antexol Trading Ltd* likvidirana, na zahtev advokatske kancelarije Tasosa Papadopulosa (Τάσσος Παπαδόπουλος), tek avgusta 2003. kada su sa njenih računa, Lojpur i Domagoj tvrde po nalogu samog Dinkića, prebačena i poslednja sredstva na razne šifovane račune na Kajmanskim, Maršalskim i koje kakvim još egzotičnim ostrvima.

Zoran Đinđić je ubijen samo nekoliko meseci pošto se upoznao sa sadržajem i pratećom dokumentacijom “Izmenjenog izveštaja”.

Acta est Fabula – ovako završava priča.

Grad Beograd, dan posle leta Gospodnjeg 2012.

SADRŽAJ